This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

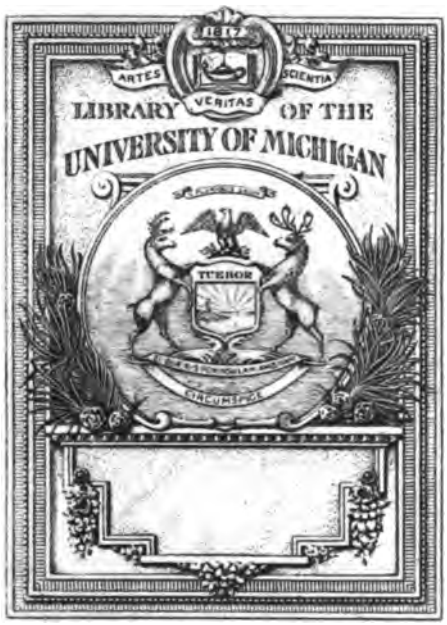
ARTES
VERITAS
SCIENTIA
LIBRARY OF THE
UNIVERSITY OF MICHIGAN
TUEBOR

8.
D
M

DIOGENIS LAERTII

DE

VITIS, DOGMATIS ET APOPHTHEGMATIS

CLARORUM PHILOSOPHORUM

LIBRI DECEM.

GRAECA EMENDATIORA EDIDIT,
NOTATIONE EMENDATIONUM, LATINA AMBROSII
INTERPRETATIONE CASTIGATA, APPENDICE
CRITICA ATQUE INDICIBUS
INSTRUXIT

HENRICUS GUSTAVUS HUEBNERUS

LIPSIENSIS.

VOLUMEN SECUNDUM.

PRAEMISSA EST PRAEFATIO

GODOFREDI HERMANNI.

LIPSIAE, A. MDCCCXXXI.

SUMPTUS FECIT ET VENUNDAT

CAROLUS FRANCISCUS KOEHLERUS.

PRAEFATIO.

Debebam hoc memoriae Henrici Gustavi Huebneri, viri optimi, mihique ex quo in notitiam meam venerat usque *ad extremum* animae halitum deditissimi, ut quem vivum in hoc opere Diogenis, ubi a me consilium expeteret, adiuvabam, ei etiam mortuo voluntatem meam testarer. Etenim si etiam eos, quibus longior vita magnae claritatis adpiscendae opportunitatem praebuit, nimis cito assequitur oblivio, iniquissimum est ingratum esse erga eos, quos in ipso flore aetatis et quasi primis in gradibus ad laudem, quam expetebant, fatalis corripuit necessitas. Eam ego dudum et videbam appropinquare Huebnero, et, quo magis eum propter egregias animi virtutes amabam, eo magis dolebam, quod impediri lente gliscentis morbi vim non posse intelligebam. Nam ille quum in diuturno patris morbo angustaque re familiari a puero adversa fortuna esset conflictatus, quoniam incredibili amore litterarum ardebat, ita omne studium omnem-

que operam ad litteras contulit, ut labefactatas multa aegritudine vires indefessi laboris assiduitate magis magisque consumeret, postremoque phthisi exhaustus vitam, cuius multo plura acerba quam laeta expertus esset, relinqueret. Sed manebit apud eos, qui eius consuetudine usi sunt, grata candidae animae recordatio, quae bonis optimum est atque omnium maxime exoptabile monimentum.

Operae illius, quam maxima cum diligentia adhibuit Diogeni, quum quod reliquum erat perficiendum sodali eius atque amico, Carolo Iacobitzio, esset traditum, cuius mihi per Societatis Graecae opportunitatem cognitum est optime versatum in his litteris studium, his quoque, sicut antea Hemsterhusius, quosdam mihi locos Diogenis indicavit, de quibus meam cognoscere cuperet sententiam. De his igitur locis, quoniam de aliis, quae plurima apud scriptorem illum perturbata sunt, non est mihi otium ad dicendum concessum, breviter exponam.

VI. 9. In his, *πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάσαντι μειράκιον*, nihil mutandum. Sermo est de adolescentulo, qui eo statu corporis adstabat, quo eius effigiem fictor deberet fingere.

VII. 19. Recte videtur Iacobitzius emendare: *τί ἦν, ἔφη, τοὺς συμβιοτὰς αἰεὶ πάσχειν καθ' ἡμέραν, εἰ σὺ μίαν μὴ δύνασαι ἐνεγκεῖν τὴν ἐμὴν ὀψοφαγίαν;*

VII. 31. Quoniam carmen hoc *τὴν πάμμετρον* dicit iste doctrinae suae ostentator, nullum oportet versum idem cum alio metrum habere. Quare sic isti versiculi scribendi videntur:

τὸν Κτιᾶ Ζήνωνα θανεῖν λόγος ὡς ὑπὸ γήρως
πολλὰ καμὼν ἐλύθη·
οἷ δέ, μένων ἄσιτος·
ὦ δ', ὅτι πρασκόψας πόσ' ἔφη, χερὶ γαῖαν ἀλοήσας,
ἔρχομαι αὐτόματος· τί δὴ καλεῖς με.

VII. 45. Ego quidem sic scribendum arbitror: τὴν δὲ ἀπόδειξιν λόγον διὰ τῶν μᾶλλον καταλαμβανομένων τὸ ἧττον καταλαμβανόμενον παρίστησιν. Id accuratissime cum Ciceronis interpretatione congruit.

VII. 102. Nisi fallor, non est integer hic locus, sed omisit aliquid librarius. Videtur enim scribere debuisse: μὴ γὰρ εἶναι ταῦτα ἀγαθά, ἀλλ' ἀδιάφορα κατ' εἶδος προηγμένα τε καὶ ἀποπροηγμένα.

VIII. 14. Hoc loco mihi quidem non τοὺς γνωρίμους, sed solum παντοίας corruptum videtur ab indocto scriba, cui ignota esset quam scripsam videbat vox Dorica. Scripserat Diogenes, nisi fallor: οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη, ὥστε ἔλεγον τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ παμώχους θεοῦ φωνᾶς. Italicā vox est πάμωχος, possessorem significans, teste Hesychio, a qua derivatum est παμωχεῖν, de quo verbo dixit Koenius ad Gregorium Cor. p. 229.

IX. 79. Scripsisse puto Diogenem: τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους καθ' ἕνα τίθησι· πρῶτος, etc. Cuius emendationis causssam facile perspiciet, qui diversitatem scripturae consideraverit.

IX. 85. Etsi non absurda suspicio est, in iis quae de sole praedicantur scribam alind agentem πόῤῥωθεν scripsisse, quod oculis ad verba quae proxime sequuntur aberrasset, tamen non opus est hac coniectura, quum facilior

in promptu sit ratio, si addatur negatio: ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα οὐ πόρρωθεν φαίνεται. Nam quod putarunt viri docti, afferri hoc exemplum, ut eo illustretur quod praecessit, τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα μικρὰ φαίνεται, nullam vim habet, quia etiam reliqua exempla neque ordine eo qui exspectari poterat, nec plane congruentia cum illis, quae ante sunt posita, afferuntur, sed commemorantur promiscue talia, quae alia quam sunt esse videantur.

Scribebam Lipsiae d. XXII. Nov.
a. MDCCCXXXI.

Godofredus Hermannus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ
ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΕΚΤΟΝ.

CAPUT I.
ΑΝΤΙΣΘΕΝΗΣ.

Ἀντισθένης Ἀντισθένους Ἀθηναῖος.. ἐλέγετο δ' οὐκ εἶναι I.
ἰθαγενής a)· ὅθεν πρὸς τὸν ὀνειδίζοντα εἰπεῖν, „Καὶ ἡ μήτηρ 1.
τῶν θεῶν Φρυγία ἐστίν.“ ἐδόκει γὰρ εἶναι Θρᾴττης μητρός· ὅθεν καὶ ἐν Ταναγρᾳ κατὰ τὴν μάχην εὐδοκιμήσας ἔδοξε λέγειν Σωκράτει ὡς οὐκ ἂν ἐκ δυοῖν Ἀθηναίοιν οὕτω γεγόνοι aa) γενναῖος. καὶ αὐτὸς δὲ τοὺς Ἀθηναίους ἐπὶ τῷ γηγενεῖς εἶναι σεμνυνομένους ἐκφαυλίζων ἔλεγε μηδὲν εἶναι κοχλιῶν καὶ ἀττελέβων εὐγενεστέρους. Οὗτος κατ' ἀρχὰς b) μὲν ἤκουσε II.
Γοργίου τοῦ ῥήτορος· ὅθεν τὸ ῥητορικὸν εἶδος ἐν τοῖς διαλόγοις ἐπιφέρει καὶ μάλιστα ἐν τῇ Ἀληθείᾳ καὶ τοῖς Προ-

a) ἰθαγενής. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 648.
aa) γεγόνοι. Menag. γεγόνει.
b) κατ' ἀρχάς. Edit. Froben. κατ' ἀρχάς.

ANTISTHENES.

Antisthenes Antisthenis filius Atheniensis fuit. Dicebatur autem non esse indigena. Quod quum sibi probro daretur, dixisse fertur, Et Deum mater Phrygia est. Videbatur enim illius mater ex Thracia: unde quum in Tanagrensi pugna fortiter se gessisset, auctor fuit Socrati ut diceret, ex duobus Atheniensibus ita fortem nunquam natum esse. Ipse quoque Atheniensibus, quod indigenae essent gloriantibus, exprobrans dicebat illos cochleis et locustis nihilo nobiliores. Hic initio quidem Gorgiam audivit oratorem: unde et in dialogis oratorium dicendi genus exprimit, maxi-

2. τρεπτικοῖς c). φησὶ δ' Ἕρμιππος ὅτι προείλετο ἐν τῇ τῶν Ἰσθμίων πανηγύρει ψέξαι τε καὶ ἐπαινέσαι Ἀθηναίους, Θηβαίους, Λακεδαιμονίους· εἶτα μέντοι παραιτήσασθαι ἰδόντα πλείστους ἐκ τῶν πόλεων d) ἀφιγμένους. ὕστερον δὲ παρέβαλε Σωκράτει καὶ τοσοῦτον ὤνατο αὐτοῦ ὥςτε παρῆνει τοῖς μαθηταῖς γενέσθαι αὐτῷ e) πρὸς Σωκράτην συμμαθητάς. οἰκῶν τε ἐν Πειραιεῖ f) καθ' ἑκάστην ἡμέραν τοὺς τεττεράκοντα
III. σταδίους ἀεικὼν ἤκουσε Σωκράτους, παρ' οὗ καὶ τὸ καρτερικὸν λαβὼν καὶ τὸ ἀπαθὲς ζηλώσας κατῆρξε πρῶτος τοῦ κυνισμοῦ. Καὶ ὅτι ὁ πόνος ἀγαθὸν συνέστησε διὰ τοῦ μεγάλου Ἡρακλέους καὶ τοῦ Κύρου, τὸ μὲν g) ἀπὸ τῶν Ἑλλή-
IV. νων, τὸ δὲ h) ἀπὸ τῶν βαρβάρων ἐλκύσας. πρῶτός τε
3. ὡρίσατο λόγον εἰπών, „Λόγος ἐστὶν ὃ τὸ τί ἦν ἢ ἔστι δηλῶν i)."

c) *Προτρεπτικοῖς*. Fortasse scribendum *Προτρεπτικῷ*, quod confirmare videtur Ambrosius vertens *exhortando* et Athenaeus XIV. p. 656. F. *Ἀντισθένης — ἐν Προτρεπτικῷ*. Neque ipse obstat Diogenes infra §. 16. *περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτρεπτικὸς πρῶτος, δεύτερος, τρίτος*.

d) *πλείστους ἐκ τῶν πόλεων*., Edit. Froben. *πλείους* (ut etiam cod. Arund.) *ἐκ τῆς πόλεως*. Illud praeter Stephan. et Menag. praebet cod. Palat.. Ambrosius *plurimos ex urbibus*. Aldobrandinus *e civitatibus plures*.

e) *αὐτῷ*. Stephan. *αὐτοῦ*.

f) *Πειραιεῖ*. Edit. Froben. *πειρεῖ*.

g) *Κύρου*. Edit. Froben. *Θεύρου*.

h) *τὸ μὲν — τὸ δέ*. Stephan. *τὸν μὲν — τὸν δέ*.

i) „*Λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἦν ἢ ἔστι δηλῶν*." Casaubonus: „Si hoc loco intelligas definiri *λόγον*, i. e. definitionem, dubio procul legendum erit *λόγος ἐστὶν ὁ τὸ τί ἦν ἢ ἐστὶ δηλῶν*. Sin haec de *λόγου*, i. e. sermonis definitione capias, nihil mutándum."

meque in Veritate et in Exhortationibus. Hermippus autem ait illum in celebritate Isthmia vituperare ac laudibus efferre voluisse Athenienses, Thebanos et Lacedaemonios; deinde id vitasse, intuentem plurimos ex istis civitatibus confluere. Postmodum Socrati seso addixit in tantumque cum illo profecit, ut moneret discipulos, ut sui sub Socrate essent condiscipuli. Commoransque in Piraeeo quotidie quadraginta stadiis emensis audiebat Socratem, a quo et tolerantiam addiscens et tranquillitatis illius imitator effectus Cynicam primus sectam inchoavit princepsque in ea fuit. Quodque labor bonum esset, magni Herculis ac Cyri exemplo persuadebat, illud a Graecis, hoc a barbaris mutuatus. Primusque definivit sermonem, dicens, Sermo est qui quicquid sit aut fuerit expri-

ἐλεγέ τε συνεχῶς, „Μανείην μᾶλλον k) ἢ ἡσθείην·“ καὶ, „Χρὴ τοιαύταις πλησιάζειν γυναιξὶν αἳ χάριν εἴσονται.“ πρός τε τὸ Ποντικὸν μειράκιον μέλλον φοιτᾶν αὐτῷ καὶ πυθόμενον τίνων αὐτῷ δεῖ, φησί, „Βιβλιαρίου καινοῦ καὶ γραφείου καινοῦ καὶ πινακιδίου καινοῦ l),“ τὸν νοῦν παρεμφαίνων. πρὸς δὲ τὸν ἐρώμενον ποδαπὴν m) γήμῃ, ἔφη, „Ἂν μὲν καλήν, ἕξεις κοινήν, ἂν δὲ αἰσχράν, ἕξεις ποινήν.“ ἀκούσας ποτέ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει, „Βασιλικόν,“ ἔφη, „καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν.“ μυούμενός ποτε τὰ Ὀρ- 4.
φικά, τοῦ ἱερέως εἰπόντος ὅτι οἱ ταῦτα μυούμενοι πολλῶν ἀγαθῶν ἐν ᾅδου μετέχουσι, „Τί οὖν,“ ἔφη, „οὐκ ἀποθνήσκεις;“ ἐνιδιζόμενός ποτε ὡς οὐκ εἴη ἐκ δύο ἐλευθέρων, „Οὐδὲ γὰρ ἐκ δύο,“ ἔφη, „παλαιστικῶν, ἀλλὰ παλαιστικός n) εἰμι.“ ἐρωτώμενος διὰ τί ὀλίγους ἔχει μαθητάς, ἔφη, „Ὅτι ἀργυρέᾳ αὐτοὺς ἐκβάλλω o) ῥάβδῳ.“ ἐρωτηθεὶς διὰ τί πικρῶς τοῖς μαθηταῖς ἐπιπλήττει, „Καὶ οἱ ἰατροί,“ φησί,

k) μᾶλλον. Edit. Froben. omittit.
l) καινοῦ — καινοῦ — καινοῦ. Edit. Froben. et Menag. καὶ νοῦ — καὶ νοῦ — καὶ νοῦ. Neque aliter vertit Aldobrandinus.
m) ποδαπήν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 59.
n) παλαιστικῶν — παλαιστικός. Male Aldobrandinus vertit *palaestricis — palaestricus*. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 242.
o) ἐκβάλλω. Galesius apud Casaubonum coni. οὐκ ἐκβάλλω, quod probat Casaubonus.

mit. Dicebat autem identidem, Insania potius quam voluptate afficiar; et illud, Cum eiusmodi mulieribus consuetudinem habendam, quae beneficio beneficium retalient. Pontico adolescenti, quum se illi in disciplinam dare vellet rogaretque quanam re sibi opus esset, Libro, inquit, novo et stilo novo novaque tabella, dispertiendo vocem καινοῦ in καὶ νοῦ mentem praeferens. Interroganti cuiusmodi uxorem duceret, Si, inquit, formosam duxeris, communem habiturus es; si deformem, poenam. Quum audisset Platonem aliquando sibi maledicere, Regium, inquit, est male audire quum bene feceris. Quumque aliquando Orphicis mysteriis initiaretur diceretque sacerdos eiusmodi initiatos bonis plurimis apud inferos perfrui, Cur igitur, ait, ipse non moreris? Probro ei dabatur aliquando, quod non esset ex duobus liberis genitus: Neque, inquit, ex duobus luctatoribus, et tamen luctator sum. Interrogatus cur paucos haberet discipulos, Quod, inquit, argentea illos virga eiicio. Rogatus item cur in discipulos acriter inveheretur, Et me-

„τοῖς κάμνουσιν.“ ἰδών ποτε μοιχὸν φεύγοντα, „Ὦ δυστυχής,“ εἶπε, „πηλίκον κίνδυνον ὀβολοῦ διαφυγεῖν ἐδύνασο.“ κρεῖττον ἔλεγε, καθά φησιν Ἑκάτων ἐν ταῖς Χρείαις, εἰς κόρακας ἢ εἰς κόλακας ἐμπεσεῖν· οἱ μὲν γὰρ νεκρούς, οἱ δὲ ζῶντας ἐσθίουσιν. ἐρωτηθεὶς τί μακαριώτερον ἐν ἀνθρώποις, ἔφη, „Εὐτυχοῦντα ἀποθανεῖν.“ γνωρίμου ποτὲ πρὸς αὐτὸν ἀποδυρομένου ὡς εἴη τὰ ὑπομνήματα ἀπολωλεκώς, „Ἔδει γάρ,“ ἔφη, „ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ καὶ μὴ ἐν τοῖς χάρταις καταγράφειν p).“ ὥςπερ ὑπὸ τοῦ ἰοῦ τὸν σίδηρον, οὕτως ἔλεγε τοὺς φθονεροὺς ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἤθους κατεσθίεσθαι. τοὺς βουλομένους ἀθανάτους εἶναι ἔφη δεῖν ζῆν εὐσεβῶς καὶ δικαίως. τότ' ἔφη τὰς πόλεις ἀπόλλυσθαι, ὅταν μὴ δύνωνται τοὺς φαύλους ἀπὸ τῶν σπουδαίων διακρίνειν. ἐπαινούμενός ποτε ὑπὸ πονηρῶν, ἔφη, „Ἀγωνιῶ μή τι κακὸν εἴργασμαι.“ ὁμονοούντων ἀδελφῶν συμβίωσιν παντὸς ἔφη τείχους ἰσχυροτέραν εἶναι. τοιαῦτα ἔφη δεῖν ποιεῖσθαι q) ἐφόδια ἃ καὶ ναυαγήσαντι συγκολυμβήσει. ὀνειδιζόμενός ποτε ἐπὶ τῷ πονηροῖς συγγενέσθαι, „Καὶ οἱ ἰατροί,“ φησίr), „μετὰ τῶν

p) *καταγράφειν*. Edit. Froben. et Menag. *γράφειν*. neque aliter vertit Aldobrandinus. Illud praeter Stephan. praebent codd. Palat. et Arund. (ex quo etiam τοῖς *χάρταις* dedi pro ταῖς) cum Ambrosio.

q) *ἔφη δεῖν ποιεῖσθαι*. Edit. Froben. et Menag. *δεῖν ἔφη διαποιεῖσθαι*. Kuehnius Obss. in D. L. T. II. p. 524. ed. Meibom. coni. *περιποιεῖσθαι*.

r) *φησί*. Edit. Froben. omittit.

dici, inquit, in languidos. Quum vidisset aliquando fugientem moechum, O, inquit, infelix, quantum periculi uno obolo vitare potuisti. Praestare dicebat, ut Hecaton ait in Chriis, in corvos quam in assentatores incidere: illos quippe mortuos, istos viventes devorare. Rogatus quidnam apud homines esset beatissimum, Felicem, inquit, mori. Familiari quodam apud se deplorante quod perdidisset commentaria, Oportebat, inquit, ista animo potius quam chartis inscribere. Sicuti rubigo ferrum, ita invidiam invidos consumere aiebat. Eos qui cuperent immortales esse, oportere dicebat pie vivere ac iuste. Civitates tunc interire aiebat, quum bonos discernere nequeunt a malis. Quum aliquando a malis laudaretur, Misere, inquit, metuo ne forte mali quippiam fecerim. Fratrum qui essent concordes convictum omni muro dixit esse fortiorem. Ea dicebat paranda viatica, quae cum naufrago simul enatarent. Probro illi dabatur aliquando, quod congrederetur malis: At medici,

νοσούντων s) εἶεν, ἀλλ' οὐ πυρέττουσιν." ἄτοπον ἔφη τοῦ μὲν σίτου αἴρας ἐκλέγειν καὶ ἐν τῷ πολέμῳ τοὺς ἀχρείους, ἐν δὲ πολιτείᾳ τοὺς πονηροὺς t) μὴ παραιτεῖσθαι. ἐρωτηθεὶς τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, „Τὸ δύνασθαι ἑαυτῷ ὁμιλεῖν." εἰπόντος αὐτῷ τινος παρὰ πότον, „Αὖσον," „Σύ μοι," φησίν, „αὔλησον." Διογένει χιτῶνα αἰτοῦντι πτύξας τροχίταξε θοιμάτιον. ἐρωτηθεὶς τί τῶν μαθημάτων 7.
ἀναγκαιότατον u), ἔφη, „Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν x)." παρεκελεύετό τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μᾶλλον ἢ εἰ λίθοις τις βάλλοιτο. ἐσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. πομπῆς οὖν γινομένης ἵππον θεασάμενος φρυαχτὴν φησι πρὸς τὸν Πλάτωνα, „Ἐδόκεις μοι καὶ σὺ ἵππος ἂν εἶναι λαμπρυντής·" τοῦτο δὲ ἐπεὶ καὶ συνεχὲς ὁ Πλάτων ἵππον ἐπήνει y). καί ποτ' ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν νοσοῦντα καὶ θεασάμενος λεκάνην

s) νοσούντων. Edit. Froben. et Stephan. ἀσθενούντων. Illud praeter Menag. probat Stephanus ex MSS. confirmatque cod. Palat.

t) πονηρούς. Edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio φθονερούς. Illud praeter Menag. praebent MSS. Stephani cum codd. Palat. et Florent. atque Aldobrandinus.

u) τί τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον. MS. Stephani. τῶν μαθητῶν. Ambrosius *magis necessaria*. Conf. §. 5. τί μακαριώτερον.

x) ἔφη, „Τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν." Menag. ἔφη, *Τὸ περιαιρεῖν, φησὶ, τὸ ἐκμανθάνειν*. Aldobrandinus: *Ea, inquit, quae dediscendi tollit necessitatem*. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. confirmant codd. R et Arund. cum Ambrosio.

y) τοῦτο δὲ ἐπεὶ καὶ συνεχὲς ὁ Πλάτων ἵππον ἐπήνει. Ambrosius haec verba prorsus omisit. Edit. Froben. et Menag. omittunt *καί*.

inquit, inter aegrotos versantur, neque tamen febricitant. Absurdum esse dicebat triticum purgare lolio bellumque inutili milite, rem vero publicam improbis non exhaurire. Rogatus quidnam ex philosophia lucratus esset, Mecum, ait, colloqui posse. Cuidam ipsi in convivio dicenti, Cane, Tu, inquit, tibias infla. Diogenem tunicam petentem pallium complicare iussit. Interrogatus quaenam esset disciplina maxime necessaria, Mala, inquit, dediscere. Eos hortabatur qui maledictis incesserentur, tolerare magis quam si lapidibus ipsos quispiam ageret. Platonem insimulabat ut fastu turgidum. Quum ergo fieret pompa, inspiciens hinnientem frementemque equum, ad Platonem conversus, Tu, inquit, iudicio meo equus fuisses ad pompam ornatissimus: idque propterea quod vel identidem Plato equum laudaret. Venerat aliquando ad eum mala valetudine affectum, et quum

ἔνθα ὁ Πλάτων ἐμεμέκει z), „Χολὴν μέν," ἔφη a), „ὁρᾷ
8. ἐνταῦθα b), τῦφον δὲ οὐχ ὁρῶ." συνεβούλευεν Ἀθηναίοις τοὺς ὄνους ἵππους ψηφίσασθαι· ἄλογον δὲ ἡγουμένων, „Ἀλλὰ μὴν καὶ στρατηγοί," φησί, „γίνονται παρ' ὑμῶν c) μηδὲν μαθόντες, μόνον δὲ χειροτονηθέντες." πρὸς τὸν εἰπόντα, „Πολλοί σε ἐπαινοῦσι," „Τί γάρ," ἔφη, „κακὸν πεποίηκα;" στρέψαντος αὐτοῦ τὸ διερρωγὸς τοῦ τρίβωνος εἰς τὸ προφανές, Σωκράτης ἰδὼν φησιν, „Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν." ἐρωτηθεὶς ὑπό του d), καθά φησι Φανίας ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν, τί ποιῶν καλὸς κἀγαθὸς ἔσοιτο, ἔφη, „Εἰ τὰ κακὰ ἃ ἔχεις ὅτι φευκτά ἐστι μάθοις παρὰ τῶν εἰδότων." πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα τρυφήν,
9. „Ἐχθρῶν παῖδες," ἔφη, „τρυφήσειαν." πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μειράκιον e), „Εἰπέ μοι," φησίν, „εἰ φωνὴν λάβοι ὁ χαλκός, ἐπὶ τίνι ἂν σεμνυνθῆναι f);" τοῦ δ' εἰπόντος, „Ἐπὶ κάλλει," „Οὐκ αἰσχύνει οὖν," ἔφη, „τὰ

z) ἔνθα ὁ Πλάτων ἐμεμέκει. Ed. Frob. εἰς ἣν ἐμεμέκει, omisso ὁ Πλάτων.
a) „Χολὴν μέν," ἔφη. Ed. Frob. omittit ἔφη. Stephan. ἔφη, Χολὴν μέν.
b) ἐνταῦθα. Mallem omissum.
c) παρ' ὑμῶν. Ed. Froben. et Stephan. παρ' ἡμῶν. Menag. ποθ' ὑμῖν. Illud praebent RRR, confirmatum interpretibus.
d) ὑπό του. Cod. Palat. ὑπὸ αὐτοῦ, i. e. a Socrate.
e) πρὸς τὸ παρασχηματίζον αὐτοῦ τῷ πλάστῃ μειράκιον. Casaubonus coni. ἑαυτό, Scaliger αὐτό, Menagius αὐτοῦ τῷ πλάσματι vel αὐτὸ τῷ πλάσματι.
f) ἐπὶ τίνι ἂν σεμνυνθῆναι. Casaubonus coni. σεμνυθήσεται vel ἐπὶ τίνι οἴει ἂν σεμνυνθῆναι quem sensum expressit Aldobrandinus, *quanam ipsum de re gloriaturum putas?*

vas cerneret ubi Plato vomuerat, Bilem, inquit, hic video, fastum vero non video. Atheniensibus consulebat asinos ut equos esse decernerent: quod quum illi ab omni ratione alienum dicerent, At, inquit, apud vos duces fiunt qui nihil didicerunt solumque designati sunt. Dicenti ipsi cuidam, Multi te laudant, Quid enim, ait, mali feci? Quum pallii discissam partem conversam in conspectum dedisset, intuitus Socrates, Video, inquit, per pallium tuam gloriae cupiditatem. Interrogatus a quodam, ut ait Phanias in libro de Socraticis, quidnam faciendo bonus et honestus evaderet, Si mala, inquit, quae habes ab iis qui noverunt didiceris esse fugienda. Cuidam delicias laudanti, Inimicorum, ait, filii delicate vivant. Adolescenti qui se fictori suo fingendum curabat, Dic, ait, si vocem aes acciperet, quanam in re gloriaretur? illo dicente, In pulchritudine, Non igitur,

ὁρᾶις g) γεγηθὼς ἀψύχῳ;" Ποντικοῦ μειρακίσκου πολυωρή-
σειν αὐτὸν ἐπαγγελλομένου, εἰ τὸ πλοῖον ἀφίκοιτο τῶν ταρί-
χων, λαβὼν αὐτὸν καὶ θύλακον κενὸν h) πρὸς ἀλφιτόπωλιν
ἦλε καὶ σαξάμενος ἀπῄει· τῆς δὲ αἰτούσης τὸ διάφορον,
„Ὁ νεανίσκος," ἔφη, „δώσει ἐὰν τὸ πλοῖον αὐτοῦ τῶν τα-
ρίχων ἀφίπηται." αὐτὸς καὶ Ἄνυτῳ τῆς φυγῆς αἴτιος γενέ-
σθαι δοκεῖ καὶ Μελίτῳ τοῦ θανάτου. Ποντικοῖς γὰρ νεα- 10.
νίσκοις κατὰ πλέος τοῦ Σωκράτους ἀφιγμένοις περιτυχὼν
ἀπήγαγεν αὐτοὺς πρὸς τὸν Ἄνυτον, εἰπὼν ἐν ᾧ ἦθει σοφώτε-
ρον εἶναι τοῦ Σωκράτους· ἐφ' ᾧ διαγανακτήσαντας τοὺς
περιεστῶτας ἐκβαλεῖν αὐτόν. εἰ δέ ποθι θεάσαιτο γύναιον
κεκοσμημένον, ἀπῄει ἐπὶ τὴν οἰκίαν αὐτῆς καὶ ἐκέλευε τὸν
ἄνδρα ἐξαγαγεῖν ἵππον καὶ ὅπλα, ὡς τε εἰ μὲν ἔχοι ταῦτα,
ἐᾶν τρυφᾶν· ἀμύνεσθαι γὰρ τούτοις· εἰ δὲ μή, περιαιρεῖν
τὸν κόσμον. Ἤρεσκεν αὐτῷ καὶ τάδε. διδακτὴν ἀπεδείκνυε i) V.
τὴν ἀρετήν. τοὺς αὐτοὺς k) εὐγενεῖς τοὺς καὶ ἐναρέτους l)·
αὐτάρκη γὰρ τὴν ἀρετὴν πρὸς εὐδαιμονίαν, μηδενὸς πρὸς- 11.
δεομένην ὅτι μὴ Σωκρατικῆς ἰσχύος. τήν τε ἀρετὴν τῶν

g) τὰ ὁρᾶν. Edit. Froben. omittit. Caeterum scribebatur αἰσχύνῃ.
h) κενόν. Ambrosius novo.
i) διδακτὴν ἀπεδείκνυε. Cod. Palat. διδακτικὴν ἀπεδείκνυσα.
k) τοὺς αὐτούς. Stephan. et cod. Palat. καὶ τοὺς αὐτούς.
l) ἐναρέτους. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 328. sq.

inquit, erubescis qui cum inanimi gloriaris? Pontico adolescente pollicente illum sibi fore curae, si navis applicaret qua salsamenta vehebantur, sumpto illo et vase vacuo abiit ad eam quae farinam venundabat eoque impleto abibat: illa vero pretium petente, Hic, inquit, adolescens dabit, si salsamentorum ipsius navis applicuerit. Ipse et Anyto exilii et Melito mortis auctor fuisse videtur. Namque Ponticis iuvenibus ob Socratis gloriam sollicitatis quum incidisset, eos ad Anytum abduxit, dicens leni irrisione illum sapientiorem esse quam Socratem: qua ex re indignatos circumstantes eiecisse illum. Sicubi vero ornatam offendisset mulierem, ad domum illius proficiscebatur iubebatque virum eius equum proferre et arma, ut si quidem haec illi essent, deliciis vacare sineret: his enim iniurias propellere: sin alias, cultum amoveret. Quae autem illi placuere, ista sunt: Docibilem esse virtutem; eosdem esse nobiles ac virtute praeditos; sufficere virtutem ad beatam vitam, nullo indigentem nisi Socratis viribus; virtutem quoque operum esse, neque

ἔργων εἶναι, μήτε λόγων πλείστων δεομένην μήτε μαθημάτων. αὐτάρκη τε εἶναι τὸν σοφόν· πάντα γὰρ αὐτοῦ εἶναι τὰ τῶν ἄλλων. τήν τε ἀδοξίαν ἀγαθὸν καὶ ἴσον τῷ πόνῳ· καὶ τὸν σοφὸν οὐ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους πολιτεύσεσθαι m), ἀλλὰ κατὰ τὸν τῆς n) ἀρετῆς. γαμήσειν τε τεκνοποιίας χάριν, ταῖς εὐφυεστάταις συνιόντα γυναιξί. καὶ ἐρασθήσεσθαι δέ· 12. μόνον γὰρ εἰδέναι τὸν σοφὸν τίνων χρὴ ἐρᾶν. ἀναγράφει δ' αὐτοῦ καὶ Διοκλῆς ταυτί o). τῷ γὰρ σοφῷ ξένον οὐδὲν οὐδ' ἄπο p). ἀξιέραστος ὁ ἀγαθός· οἱ σπουδαῖοι φίλοι· συμμάχους ποιεῖσθαι τοὺς εὐψύχους ἅμα καὶ δικαίους· ἀναφαίρετον ὅπλον ἀρετή· κρεῖττόν ἐστι μετ' ὀλίγων ἀγαθῶν πρὸς ἅπαντας τοὺς πονηροὺς ἢ μετὰ πολλῶν κακῶν πρὸς ὀλίγους ἀγαθοὺς q) μάχεσθαι. προσέχειν τοῖς ἐχθροῖς· πρῶτοι γὰρ τῶν ἁμαρτημάτων αἰσθάνονται. τὸν δίκαιον περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοῦ συγγενοῦς· ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς ἡ αὐτὴ ἀρετή·

m) *πολιτεύσεσθαι.* Legebatur *πολιτεύσεσθαι.* Ambrosius *victurum.*

n) *τῆς.* Edit. Froben. omittit.

o) *ἀναγράφει δ' αὐτοῦ καὶ Διοκλῆς ταυτί.* Edit. Froben. *ἀναγράφει δὲ καὶ Διοκλῆς.*

p) *οὐδ' ἄπο.* „In quodam veteri supererant aliqua alius lectionis vestigia, *οὐδεπ* videlicet.“ H. Stephanus. Idem praefat. p. 14. coni. *ἄπορον*, Kuehnius *ἄτοπον*. Menagio nihil mutandum videtur. Aldobrandinus simpliciter vertit *nihil sapienti novum.* Sambucus corr. *οὐδ' ἀποαξιέραστος* (immo *ἀπαξιέραστος* vel *ἀναξιέραστος*), ipso, ut videtur, Ambrosio inductus, qui vertit *neque indignus est.*

q) *ἀγαθούς.* Inserui ex emendatione Ios. Scaligeri, recepta Meibomio.

verbis multis neque disciplinis indigentem; sapientemque sibi ipsi sufficere: ipsius enim esse quae aliorum sunt omnia; nominis obscuritatem bonum esse labori simile; sapientem non secundum constitutas leges rem publicam administraturum, sed iuxta virtutis normam; ducturumque uxorem procreandorum liberorum causa, formosissimis quibusque congredientem mulieribus; praeterea amaturum: solum quippe scire sapientem quaenam sint amanda. Inscribit illi Diocles et ista: Sapienti peregrinum aut novum nihil; non indignus est qui ametur vir bonus; virtute praediti amici; propugnatores faciundos qui animosi et iusti sunt; virtutem arma esse quae tolli non possint; praestat cum paucis bonis adversus malos omnes quam cum multis malis adversus paucos bonos pugnare; sollicite observandos inimicos: primi enim peccata sentiunt; iustum virum pluris faciendum quam propinquum; viri ac mulieris virtus eadem; bona pulcra,

τἀγαθὰ καλά, τὰ καπὰ αἰσχρά· τὰ πονηρὰ πάντα νόμιζε ξενικά. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταρρεῖν 13.
μήτε προδίδοσθαι. τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν r)
ἀνθρώποις λογισμοῖς. Διελέγετο δ' ἐν τῷ Κυνοσάργει γυμνα- VI.
σίῳ μικρὸν ἄποθεν s) τῶν πυλῶν· ὅθεν τινὲς καὶ τὴν κυνι-
κὴν ἐντεῦθεν ὀνομασθῆναι. αὐτός τε ἐπεπαλεῖτο Ἁπλοκύων.
καὶ πρῶτος ἐδίπλωσε τὸν τρίβωνα, καθά φησι Διοκλῆς, καὶ VII.
μόνῳ αὐτῷ ἐχρῆτο· βάκτρον τε ἀνέλαβε καὶ πῆραν. πρῶτον
δὲ καὶ Νεάνθης φησὶν ἁπλῶσαι θοιμάτιον t). Σωσικράτης
δ' ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πώγωνα
καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πήρᾳ χρῆσθαι u). τοῦτον μόνον VIII.
ἐκ πάντων Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ καὶ φησι δεινόν 14.
τε εἶναι καὶ δι' ὁμιλίας ἐμμελοῦς ὑπαγαγέσθαι πάνθ' ὁντι-
νοῦν. δῆλον δ' ἐκ τῶν συγγραμμάτων καὶ τοῦ Ξενοφῶντος
Συμποσίου. δοκεῖ δὲ καὶ τῆς ἀνδρωδεστάτης στωικῆς πα-

r) αὐτῶν. Edit. Froben., Stephan. et Menag. ἀυτῶν.

s) ἄποθεν. Stephan. ἄπωθεν. V. Lobeck. ad Phrynich. p. 9. et seq.

t) ἁπλῶσαι θοιμάτιον. Salmasius ad Tertullian. libr. de Pallio c. V. p. 399. et Ferrarius de re vestiaria II. 4, 19. corr. διπλῶσαι, quod probare videtur Menagius. Aldobrandinus *vestem pandere.*

u) καὶ πώγωνα καθεῖναι καὶ βάκτρῳ καὶ πήρᾳ χρῆσθαι. Haec convertendo omittit Aldobrandinus: *Sosicrates in tertio successionum Diodorum Aspendium tradit.* Recte: ut videatur scriptum fuisse — ἁπλῶσαι θοιμάτιον· Σωσικράτης δ' — Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον. scil. ἁπλῶσαι θοιμάτιον.

mala esse turpia; prava omnia aliena puta atque peregrina; murum tutissimum prudentiam esse: neque enim decidere neque prodi; moenia struenda in nostris animi cogitationibus quae capi non possunt. Disserebat autem in gymnasio quod Cynosarges appellatur, non longe a portis civitatis: unde quidam Cynicam sectam appellatam volunt. Ipseque cognominabatur Purus putus canis. Ac primus pallium, ut ait Diocles, duplicavit, ipsoque solo utebatur: baculumque sumpsit ac peram. Primus autem, ut Neanthes tradit, simplicis quoque pallii usum habuit. Porro Sosicrates in Successionum tertio Diodorum Aspendium et barbam demisisse et baculo et pera usum esse ait. Hunc solum ex omnibus Socraticis Theopompus laudat, dicens fuisse acutissimum et ex navitate colloquii quemlibet capere ac traducere quo vellet. Liquet id autem ex libris ipsius atque ex illo Xenophontis Symposio. Videturque et gravioris sectae Stoicae princeps

τάρξαι· ὅθεν καὶ Ἀθήναιός x) ὁ ἐπιγραμματοποιός φησιν οὕτω περὶ αὐτῶν·

Ὦ στωικῶν y) μύθων εἰδήμονες, οἷ παναρίστα
δόγματα ταῖς ἱεραῖς ἐνθέμενοι σελίσιν z),
τὰν ἀρετὰν ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον· ἄδε γὰρ ἀνδρῶν
μούνα καὶ βιοτὰν a) ῥύσατο καὶ πόλιας.
σαρκὸς δ' ἡδυπάθημα b), φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις,
ἦ c) μία τῶν Μνήμης ἤνυσε θυγατέρων.

οὗτος ἠγήσατο καὶ τῆς Διογένους ἀπαθείας καὶ τῆς Κράτητος ἐγκρατείας καὶ τῆς Ζήνωνος καρτερίας, αὐτὸς ὑποθέμενος τῇ πόλει τὰ θεμέλια. ὁ δὲ Ξενοφῶν ἥδιστον μὲν εἶναι περὶ τὰς ὁμιλίας φησὶν αὐτόν, ἐγκρατέστατον δὲ περὶ τἆλλα.

IX. Φέρονται δ' αὐτοῦ συγγράμματα τόμοι δέκα· πρῶτος ἐν ᾧ περὶ λέξεως ἢ περὶ χαρακτήρων, Αἴας ἢ Αἴαντος λόγος, Ὀδυσσεὺς ἢ περὶ Ὀδυσσέως d), Ὀρέστου ἀπολογία ἢ περὶ τῶν δικογράφων e), Ἰσογραφὴ ἢ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης f),

x) Ἀθήναιος. Stephan. Ἀθηναῖος.
y) στωικῶν. Iacobsius Anthol. Gr. Palat. IX. 496. Στοϊκῶν.
z) σελίσιν. Scribebatur σελίαι.
a) βιοτάν. Iacobs. l. l. βίοτον.
b) ἡδυπάθημα. Iacobs. l. l. ἁδυπάθημα.
c) ἦ. Iacobs. l. l. ἁ.
d) περὶ Ὀδυσσέως. Casaubonus coni. ὑπὲρ Ὀδυσσέως aut certe λόγος Ὀδυσσέως, Menagius περὶ Ὀδυσσείας.
e) Ὀρέστου ἀπολογία ἢ περὶ τῶν δικογράφων. Edit. Froben., Stephan. et Menag. Ὀρέστου ἀπολογία περὶ τῶν δικογράφων, quod commate dividunt interpretes. Ἢ inserui ex emendatione Kuehnii, quem vide ad §. 16.
f) Ἰσογραφὴ ἢ Λυσίας καὶ Ἰσοκράτης. Legebatur Ἰσογραφὴ ἢ Λυσίας ἢ

fuisse: quocirca et Athenaeus poeta epigrammatum sic de illis ait:

Stoicidae, spectata cohors, qui insignia sacris
Mandatis melius dogmata vestra libris,
Unam animi summum virtutem culmen habere,
Urbes quod servet sola quod ipsa homines.
Carnis at illecebras aliis, sibi finis ut esset,
Unica perfecit filia Mnemosynes.

Hic et Diogeni tranquillitatis et Crateti continentiae et Zenoni tolerantiae dux et auctor fuit, qui ipse civitati fundamenta subiecit. Enimvero Xenophon suavissimum in colloquio fuisse ait, atque in rebus aliis continentissimum. Feruntur et ipsius scripta tomi decem: primus in quo de dictione sive de figuris, Aiax sive Aiacis oratio, Ulysses sive de Ulysse, Orestis defensio sive de causidicis, Isogra-

πρὸς τὸν Ἰσοκράτους Ἀμάρτυρον· τόμος δεύτερος ἐν ᾧ περὶ ζώων φύσεως, περὶ παιδοποιίας ἢ περὶ γάμου ἐρωτικὸς ff), περὶ τῶν σοφιστῶν φυσιογνωμονικός g), περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀν- 16.
δρείας προτρεπτικὸς h) πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, περὶ Θεόγνιδος δ' ε'· τόμος τρίτος i) ἐν ᾧ περὶ ἀγαθοῦ, περὶ ἀνδρείας k), περὶ νόμου ἢ περὶ πολιτείας, περὶ νόμου ἢ περὶ καλοῦ καὶ δικαίου, περὶ ἐλευθερίας καὶ δουλείας, περὶ πίστεως, περὶ ἐπιτρόπου ἢ περὶ τοῦ πείθεσθαι l), περὶ νίκης οἰκονομικός m)· τόμος τέταρτος n) ἐν ᾧ Κῦρος, Ἡρακλῆς ὁ μείζων ἢ περὶ ἰσχύος· τόμος πέμπτος o) ἐν ᾧ Κῦρος ἢ περὶ βασιλείας, Ἀσπασία· τόμος ἕκτος p) ἐν ᾧ Ἀλήθεια q), περὶ τοῦ διαλέγεσθαι ἀντιλογικός, Σάθων ἢ r) περὶ τοῦ ἀντιλέγειν α'.

Ἰσοκράτης. Cod. Arund. Λύσιας καὶ Ἰσοκράτης, quo confirmatur quam recepi Wyttenbachii coniectura ad Plutarchi Morall. p. 390, ed. Oxon. T. I. p. 303. ed. Lips.

f) ἐρωτικός. Ambrosius *sive amatorius.*

g) περὶ τῶν σοφιστῶν φυσιογνωμονικός. Ita edit. Froben., Stephan. et Menag., neque aliter vertunt interpretes. Apud Athenaeum XIV. p. 656. F. laudatur Ἀντισθένης ἐν Φυσιογνωμονικῷ.

h) περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας προτρεπτικός. Ita edit. Froben., Stephan. et Menag., nisi quod Froben. ἀνδρίας. Neque aliter vertit Aldobrandinus. Ambrosius verba περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀνδρείας plane hic omittit, recte ut videtur.

i) τρίτος. Edit. Froben., Stephan. et Menag. γ'.

k) περὶ ἀνδρείας. Edit. Froben. ἀνδρίας. Caeterum Ambrosius ante hunc titulum insertum habet *de iustitia*, qui est suus huic libello locus.

l) περὶ πίστεως, περὶ ἐπιτρόπου ἢ περὶ τοῦ πείθεσθαι. Ambrosius: *de fide et curatore, de interrogatione.*

m) περὶ νίκης οἰκονομικός. Interpretes: *de victoria, oeconomicus.* Non recte.

n) τέταρτος. Scribebatur δ'.

o) πέμπτος. Scribebatur ε'.

p) ἕκτος. Scribebatur ς'.

q) Ἀλήθεια. Scribebatur ἀλήθεια. Correxit Casaubonus.

r) ἤ. Inserui ex emendatione Kuehnii.

phe sive Lysias et Isocrates, adversus Isocratis Amartyrum; in secundo tomo de animalium natura, de procreatione filiorum sive de nuptiis amatorius, de sophistis physiognomonicus, de iustitia et fortitudine exhortatatorius primus, secundus, tertius, de Theognide quinque; tomus tertius in quo de bono, de fortitudine, de lege sive de republica, de lege sive honesto et iusto, de libertate et servitute, de fide, de curatore sive de obediendo, de victoria oeconomicus; in quarto tomo Cyrus, Hercules maior sive de robore; in quinto tomo Cyrus sive de regno, Aspasia; sextus tomus in quo Veritas, de disserendo antilogicus, Sathon sive de

17. β' γ', περὶ διαλέκτου· τόμος ἕβδομος s) ἐν ᾧ περὶ παιδείας ἢ ὀνομάτων α' β' γ' δ' ε', περὶ ὀνομάτων χρήσεως t) ἢ ἐρε-
σιακός, περὶ ἐρωτήσεως καὶ ἀποκρίσεως, περὶ δόξης καὶ ἐπιστήμης α' β' γ' δ', περὶ τοῦ ἀποθανεῖν, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ τῶν ἐν ᾅδου u), περὶ φύσεως α' β', Ἐρώτημα περὶ φύσεως β' x), Δόξαι ἢ ἐρωτικός, περὶ τοῦ μανθάνειν προβλήματα· τόμος ὄγδοος y) ἐν ᾧ περὶ μουσικῆς, περὶ ἐξη-
γητῶν, περὶ Ὁμήρου, περὶ ἀδικίας καὶ ἀσεβείας, περὶ Κάλ-
χαντος, περὶ κατασκόπου, περὶ ἡδονῆς· τόμος ἔνατος z) ἐν ᾧ περὶ Ὀδυσσείας, περὶ τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ἢ περὶ Τηλε-
μάχου a), περὶ Ἑλένης καὶ Πηνελόπης, περὶ Πρωτέως, Κύ-
18. κλωψ ἢ περὶ Ὀδυσσέως, περὶ οἴνου χρήσεως ἢ περὶ μέθης ἢ περὶ τοῦ Κύκλωπος, περὶ Κίρκης, περὶ Ἀμφιαράου, περὶ τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Πηνελόπης καὶ περὶ τοῦ κυνός· τόμος δέκατος b) ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἢ Μίδας, Ἡρακλῆς ἢ περὶ φρο-

s) ἕβδομος. Scribebatur ζ'.
t) περὶ ὀνομάτων χρήσεως. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino ante haec verba inserta habent haecce: περὶ τοῦ ἀποθανεῖν, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. quibus Stephan. cum Ambrosio insuper addit περὶ τῶν ἐν ᾅδου. Cod. Palat. περὶ τοῦ ἐν ᾅδου. Delevi quae male huc intrusa videbantur, commodius legenda post librum περὶ δόξης καὶ ἐπιστήμης α' β' γ' δ'.
u) περὶ τοῦ ἀποθανεῖν, περὶ ζωῆς καὶ θανάτου, περὶ τῶν ἐν ᾅδου. Stephan. et Ambrosius omittunt.
x) ἐρώτημα περὶ φύσεως β'. Edit. Froben. ἐρώτημα περὶ φύσεως α'. ἐρώτημα περὶ φύσεως β'. Codd. Cantabr. et Arund. ἐ. π. φ. α', β'.
y) ὄγδοος. Scribebatur η'.
z) ἔνατος. Scribebatur θ'.
a) περὶ τῆς ῥάβδου, Ἀθηνᾶ ἢ περὶ Τηλεμάχου. Ambrosius: *de virga Minervae sive de Telemacho, Helena et Penelope.*
b) δέκατος. Scribebatur ι'.

contradictione tres, de loquutione; in septimo tomo de disciplina sive de nominibus quinque, de usu nominum sive contentiosus, de interrogatione et responsione, de opinione et scientia quattuor, de moriendo, de vita et morte, de iis quae sunt apud inferos, de natura duo, Interrogatio de natura duo, Opiniones sive contentiosus, de addiscendo problemata; in octavo tomo de musica, de expositoribus, de Homero, de iniustitia et impietate, de Calchante, de exploratore, de voluptate; in nono tomo de Odyssea, de virga, Minerva sive de Telemacho, de Helena et Penelope, de Proteo, Cyclops sive de Ulysse, de vini usu sive de ebrietate sive de Cyclope, de Circe, de Amphiarao, de Ulysse et Penelope, de cane; in decimo tomo Hercules sive

νήσεως ἢ ἰσχύος, Κύριος ἢ ἐρώμενος, Κύριοι c) ἢ κατάσκοπει, Μενέξενος ἢ περὶ τοῦ ἄρχειν, Ἀλκιβιάδης, Ἀρχέλαος ἢ περὶ βασιλείας. καὶ ταῦτα μὲν ἐστιν ἃ συνέγραψεν. ὁ Τίμων δὲ διὰ τὸ πλῆθος ἐπιτιμῶν αὐτῷ παντοφυῆ φλέδονά d) φησιν αὐτόν. Ἐτελεύτησε δὲ ἀρρωστίᾳ· ὅτε καὶ Διογένης X.
εἰσὼν πρὸς αὐτὸν ἔφη, „Μήτι χρεία φίλου;“ καί ποτε e) περ' αὐτὸν ξιφίδιον ἔχων εἰσῆλθε. τοῦ δ' εἰπόντος, „Τίς ἂν ἀπολύσῃ με f) τῶν πόνων;“ δείξας τὸ ξιφίδιον, ἔφη, „Τοῦτο·“ καὶ ὅς, „Τῶν πόνων,“ εἶπον, „οὐ τοῦ ζῆν.“ 19.
εἰδέναι γάρ πως μαλακώτερον φέρειν τὴν νόσον ὑπὸ φιλοζωίας. καί ἐστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον g)·

Τὸν βίον ἤσθα κύων h), Ἀντίσθενες, ὥδε πεφυκὼς
ὥςτε δακεῖν κραδίην ῥήμασιν, οὐ στόμασιν·
ἀλλ' ἔθανες φθισικός, τάχ' ἐρεῖ τις ἴσως· τί δὲ i) τοῦτο;
πάντως εἰς Ἀΐδην δεῖ τιν' ὁδηγὸν ἔχειν.

c) Κύριοι. Ambrosius *Dominus.*
d) παντοφυῆ φλέδονα. Aldobrandinus *fertiles nugas.*
e) ποτε. Ignat. Rossius Commentatt. Laertt. §. XXXI. p. 90. sq. coni. τότε.
f) με. Edit. Froben. et Menag. omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. interpretes cum codd. Palat. et Arund..
g) καὶ ἐστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως ἔχον. Ambrosius omittit.
h) Τὸν βίον ἤσθα κύων. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 115.
i) δέ. Edit. Froben. omisit.

Midas, Hercules sive de prudentia sive de robore, Dominus sive amans, Domini sive exploratores, Menexenus sive de imperio, Alcibiades, Archelaus sive de regno. Atque ista quidem scripsit. Timon autem ob multitudinem eorum quae scripsit increpans illum, ingeniosum nugatorem eum dixit. Obiit morbo: quo tempore Diogenes ingressus ad illum dixit, Num amico opus est? Aliquando item intraverat sicam habens. Ad quem ille quum diceret, Quis me doloribus absolvet? ille ostensa sica, Haec, ait: et ille, Doloribus, dixi, non vita. Videbatur enim ferme mollius perferre morbum prae amore vitae. Est autem nostrum epigramma in Antisthenem ita se habens:

In vita canis acer eras, Antisthenes, ut tu
Morderes verbis, haud tamen ore, homines.
Mortuus es phthisicus, dicet quis forte. Quid ad rem?
Ductore omnino ad limina Ditis opus.

XI. Γεγόνασι δὲ καὶ ἄλλοι Ἀντισθένεις τρεῖς, Ἡρακλείτειος εἷς, ἕτερος Ἐφέσιος καὶ Ῥόδιός τις ἱστορικός. ἐπειδὴ δὲ τοὺς ἀπ' Ἀριστίππου διεληλύθαμεν καὶ Φαίδωνος, νῦν ἐλεύσομεν τοὺς ἀπ' Ἀντισθένους κυνικούς τε καὶ στωικούς. καὶ ἐχέτω ὧδε.

Fuerunt autem et alii Antisthenes tres, unus de schola Heracliti, alius Ephesius, tertius Rhodius quidam historicus. Quoniam vero eos qui ab Aristippo fluxere ac Phaedone transegimus, age nunc illos qui ab Antisthene venerunt Cynicos ac Stoicos hoc ordine adiiciamus.

CAPUT II.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Διογένης Ἱκεσίου a) τραπεζίτου Σινωπεύς. φησὶ δὲ Διοκλῆς, δημοσίαν αὐτοῦ τὴν τράπεζαν b) ἔχοντος τοῦ πατρὸς καὶ παραχαράξαντος τὸ νόμισμα, φυγεῖν· Εὐβουλείδης δ' ἐν τῷ περὶ Διογένους αὐτὸν Διογένη φησὶ τοῦτο πρᾶξαι καὶ συναλᾶσθαι τῷ πατρί. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ αὐτὸς περὶ αὑτοῦ φησιν ἐν τῷ Πορδάλῳ c) ὡς παραχαράξαι τὸ νόμισμα. ἔνιοι δ' ἐπιμελητὴν γενόμενον ἀναπεισθῆναι ὑπὸ τῶν τεχνιτῶν καὶ ἐλθόντα εἰς Δελφοὺς ἢ εἰς τὸ Δήλιον ἐν τῇ πατρίδι Ἀπόλλωνος πυθάνεσθαι εἰ ταῦτα πράξει ἅπερ ἀναπείθεται d)· I. 20.

a) *Ἱκεσίου.* Scribebatur *Ἱκεσίου.*

b *δημοσίαν αὐτοῦ τὴν τράπεζαν.* Edit. Froben. *δημοσίαν αὐτὴν τράπεζαν.*

c) *Πορδάλῳ.* Legebatur *Ποδάλῳ.* Menagius corr. *Πορδάλει* vel *Παρδάλει* propter §. 80. ubi est *Πάρδαλις* et *Πάρδαλιν.* Quod recepi confirmant codd. Stephani (qui habent etiam *Παρδάλῳ*), R, Palat. et Florent. cum Ambrosio.

d) *καὶ ἐλθόντα — ἀναπείθεται.* Ambrosius: *venisse Delphos atque Delum in patriam Apollinis percontatumque esse an id ageret quod ei suaderetur.* Aldobrandinus: *cumque Delphos sive Delum Apollinis patriam venisset, sciscitatum esse, numquid acturus esset quae sibi suadebantur.* Casaubonus: „Dicit interrogasse eum Apollinem, an in patria esset facturus quod suadebatur."

DIOGENES.

Diogenes Hicesii mensarii filius Synopeus fuit. Fugisse illum, quum pater eius publice mensam haberet ac pecuniam adulteraret, Diocles auctor est. Porro Eubulides in libro de Diogene Diogenem ipsum hoc fecisse ait et cum patre una pulsum fuisse. Ipse quoque in Pordalo de se ipso ait falso signasse monetam. Quidam vero eum quum curator effectus esset, persuasum ab opificibus aiunt venisse Delphos sive ad templum Delphicum ibique Apollinem percontatum esse an in patria id acturus esset quod ei suaderetur: quod

τοῦ δὲ συγχωρήσαντος, τὸ πολιτικὸν νόμισμα οὐ συνεὶς, τὸ κέρμα κιβδηλεύσας e) καὶ φωραθεὶς, ὡς μέν τινες, ἐφυγα-
21. δεύθη, ὡς δέ τινες, ἑκὼν ὑπεξῆλθε φοβηθείς. ἔνιοι δέ φασι παρὰ τοῦ πατρὸς αὐτὸν λαβόντα τὸ νόμισμα διαφθεῖραι· καὶ τὸν μὲν δεθέντα ἀποθανεῖν, τὸν δὲ φυγεῖν ἐλθεῖν τε εἰς Δελφοὺς καὶ πυνθανόμενον οὐκ εἰ παραχαράξαι, ἀλλὰ τί ποιήσας ἔν-
II. δοξότατος ἔσται, οὕτω f) λαβεῖν τὸν χρησμὸν τοῦτον. Γενόμενος δὲ Ἀθήνησιν Ἀντισθένει παρέβαλε. τοῦ δὲ διωθουμένου διὰ τὸ μηδένα προσίεσθαι, ἐξεβιάζετο τῇ προσεδρείᾳ. καί ποτε τὴν βακτηρίαν ἐπανατεινομένου αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ὑποσχών g), „Παῖε,“ εἶπεν· „οὐ γὰρ εὑρήσεις οὕτω σκλη-

e) τοῦ δὲ συγχωρήσαντος — κιβδηλεύσας. Edit. Froben. τοῦ δὲ συγχωρήσαντος, τὸ πολιτικὸν νόμισμα οὐ συνεὶς τὸ τέρμα κιβδηλεύσας. Menag. τοῦ δὲ συγχωρήσαντος, τὸ πολιτικὸν νόμισμα, οὐ συνεὶς τὸ τέρμα, κιβδηλεύσας. Ambrosius: *quod quum sibi permissum esset, de civili moneta aes adulterasse.* Aldobrandinus: *quo sibi concedente, publicam pecuniam, finem haud intelligens, adulteravit.* Secutus sum Stephanianam, quae quod habet τὸ κέρμα, confirmant codd. Palat., Florent. et Arund.. Casaubonus coni. Ἀπόλλωνος πυνθάνεσθαι εἰ τ. πρ. ἅπερ ἀναπ., τὸ πολιτικὸν νόμισμα συνεὶς· τοῦ δὲ συγχωρήσαντος τὸ κέρμα etc. Menagius, τὸ πολιτικὸν νόμισμα συνεὶς, τὸ κέρμα κιβδηλεύσας, sive potius τὸ Πυθικὸν νόμισμα οὐ συνεὶς, τὸ κέρμα κιβδηλεύσας. Hemsterhusius ad Polluc. IX. 6, 87. T. II. p. 1070. κόμμα. Rossius l. l. §. XXXII. p. 92. sqq. τοῦ δὲ συγχωρήσαντος τὸ πολιτικὸν νόμισμα, οὐ συνεὶς, τὸ κέρμα κιβδηλεύσας.

f) οὕτω. Menag. καὶ οὕτω.

g) ἐπανατεινομένου αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ὑποσχών. Edit. Froben. ἐπανατεινομένου αὐτῷ, τὴν κεφαλὴν ὑποσχών. Reliquae ἐπανατεινομένου, αὐτῷ τὴν κεφαλὴν ὑποσχών.

quum sibi permissum esset, publicam consuetudinem et opinionem non intelligentem monetam adulterasse deprehensumque, ut quidam volunt, exilio damnatum esse, ut autem alii putant, metu perterritum sponte patriam liquisse. Sunt qui dicant illum a patre acceptam pecuniam adulterasse: atque illum quidem in carcere diem obiisse, huno autem effugisse profectumque Delphos sciscitatum esse non utrum pecuniam falso signaret, verum quid faciens clarissimus futurus esset, atque ita hoc oraculum cepisse. Quum vero Athenas concessisset, convenit Antisthenem. Eum ille quum repelleret — quippe ex constituto suo neminem recipiebat — vicit perseverantia sua. Illo ipsi aliquando intentante baculum, subiecto capite, Caede, inquit: non enim ita durum baculum reperies, qui me abs te,

ρὸν ξύλον ᾧ με ἀπείρξεις ἕως ἄν τι φαίνῃ λέγων." τοῦ τεῦθεν διήκουσεν αὐτοῦ καὶ ἅτε φυγὰς ὢν ὥρμησεν ἐπὶ τὸ εὐτελῆ βίον. μῦν θεασάμενος διατρέχοντα, καθά φησι Θεόφραστος ἐν τῷ Μεγαρικῷ, καὶ μήτε κοίτην ἐπιζητοῦντα μήτε σκότος εὐλαβούμενον ἢ ποθοῦντά τι τῶν δοκούντων ἀπολαυστῶν, πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως. τρίβωνα διπλώσας πρῶτος κατά τινας διὰ τὸ ἀνάγκην ἔχειν καὶ ἐνεύδειν αὐτῷ, πήραν τε ἐκομίσατο, ἔνθα αὐτῷ τὰ σιτία ἦν, καὶ παντὶ τόπῳ ἐχρῆτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων καὶ διαλεγόμενος. ὅτε καὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔφασκε, δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ Πομπεῖον h), αὐτῷ κατεσκευακέναι ἐνδιαιτᾶσθαι. βακτηρίᾳ δὲ ἐπηρείσατο ἀσθενήσας· ἔπειτα μέντοι 23.
καὶ διὰ παντὸς ἐφόρει, οὐ μὴν ἐν ἄστει, ἀλλὰ καθ' ὁδὸν αὐτῇ τε καὶ τῇ πήρᾳ i), καθά φησιν Ὀλυμπιόδωρος ὁ Ἀθηναίων προστάτης k) καὶ Πολύευκτος ὁ ῥήτωρ καὶ Λυσανίας l)

h) δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοὰν καὶ Πομπεῖον. Stephan. et Menag. δεικνὺς τὴν τοῦ Διὸς στοάν, καὶ πομπεῖον. Alteram rationem praeter edit. Froben. et Aldobrandinum commendavit Casaubonus. Ambrosius καὶ Πομπεῖον omittit.

i) αὐτῇ τε καὶ τῇ πήρᾳ. Edit. Froben. τῇ πείρᾳ. Kuehnius coni. ἐχρήσατο excidisse aut legendum αὐτήν τε καὶ τὴν πήραν.

k) Ὀλυμπιόδωρος ὁ Ἀθηναίων προστάτης. Codd. Stephani Ἀθηνόδωρος, quod expressit Ambrosius. Deinde Menag. cum iisdem codd. προστατήσας. Προστάτης praeter edit. Froben. et Stephan. praebet cod. Arund.

l) Λυσανίας. Ambrosius *Lysianias*, nisi error est operarum.

quamdiu aliquid dixeris, arcere possit. Hinc iam auditor illius factus est ac veluti profugus ex patria se ad victum simplicem contulit. Conspecto, ut Theophrastus ait in Megarico, mure discurrente, qui neque cubiculum inquireret, neque tenebras revereretur, neque aliquid eorum quae ad vescendum idonea viderentur appeteret, remedium invenit inopiae suae. Pallium, ut quidam volunt, primus duplicatum in usu habuit, ob necessarium usum utque illo se dormiens obvolveret. Peramque tulit, in qua cibos ferebat, omnique ad omnia utebatur loco, et prandens et dormiens et loquens. Quocirca et Athenienses aiebat, Iovis porticum ostendens et Pompeum, sibi condidisse habitaculum. At baculo quidem primum innitebatur quum infirmus esset, deinceps autem eum semper ferebat, non quidem in urbe, sed iter agens, una cum pera, ut refert Olympiodorus Atheniensium princeps et Polyeuctus rhetor et Lysanias Ae-

ὁ Αἰσχρίωνος. ἐπιστείλας δέ τινι οἰκίδιον αὐτῷ προνοήσασθαι καὶ βραδύνοντος, τὸν ἐν τῷ Μητρῴῳ πίθον ἔσχεν οἰκίαν, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς διασαφεῖ. καὶ θέρους μὲν ἐπὶ ψάμμου ζεστῆς ἐκυλινδεῖτο, χειμῶνος δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους m) περιελάμβανε, πανταχόθεν ἑαυτὸν συνα-
IV. σκῶν n). δεινός τε ἦν κατασοβαρεύσασθαι τῶν ἄλλων. καὶ
24. τὴν μὲν Εὐκλείδου σχολὴν ἔλεγε χολήν, τὴν δὲ Πλάτωνος διατριβὴν κατατριβήν. τοὺς δὲ Διονυσιακοὺς ἀγῶνας μεγάλα θαύματα μωροῖς ἔλεγε καὶ τοὺς δημαγωγοὺς ὄχλου διακόνους. Ἔλεγε δὲ καὶ ὡς ὅταν μὲν ἴδῃ κυβερνήτας ἐν τῷ βίῳ καὶ ἰατροὺς καὶ φιλοσόφους, συνετώτατον τῶν ζώων εἶναι τὸν ἄνθρωπον· ὅταν δὲ πάλιν ὀνειροκρίτας καὶ μάντεις καὶ τοὺς προσέχοντας τούτοις ἢ τοὺς ἐπὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πεφυσημένους, οὐδὲν ματαιότερον νομίζειν ἀνθρώπου. συνεχέστερονο) νομίζειν ἔλεγεν εἰς τὸν βίον παρασκευάζεσθαι p) δεῖν λόγον ἢ
25. βρόχον. καί ποτε Πλάτωνα q) ἐν δείπνῳ πολυτελεῖ κατανοήσας

m) κεχιονισμένους. Edit. Froben. cum codd. Stephani κεχιονωμένους.
n) συνασκῶν. Desid. Heraldus ad oram libri coni. σωμασκῶν. Rossius l. l. §. XXXIII. p. 96. συνάπτων.
o) συνιχέστερον. Edit. Froben. συνεκέστερον.
p) παρασκευάζεσθαι. Edit. Froben. παρασκευάσθαι.
q) Πλάτωνα. Edit. Froben. πλάτωνι.

schrionis filius. Quum autem ad quendam scripsisset ut sibi pararet cellulam, et ille tardius id exsequeretur, dolium quod in Metroo erat, pro domo habuit, sicut et ipse in epistolis testatur. Atque aestate quidem sese in fervida arena volutabat, hieme vero statuas nive perfusas complectebatur, omni ex parte se ipsum ad laborum tolerantiam exercens. Acer item erat in despiciendis aliis. Unde et Euclidis scholam alludens ad nomen χολὴν id est bilem appellabat, et Platonis auditorium consumptionem. Dionysiaca certamina magna miracula stultorum dicebat, oratores turbae ministros. Dicebat autem quum intueretur in vita gubernatores, medicos atque philosophos, animalium omnium sapientissimum hominem esse; quum autem contra inspiceret somniorum interpretes, vates atque his animum advertentes, vel qui gloriae aut divitiis addicti essent, tunc demum nihil se stultius existimare homine. Aiebat arbitrari se in vita saepius parandum verbum quam laqueum. Intuitus aliquando Platonem in convivio magnifico gustantem oleas, Quid, in-

ἐλάας ἐφάμενον r), „Τί," φησὶν, „ὁ σοφὸς εἰς Σικελίαν πλέουσι τῶν τραπεζῶν τούτων χάριν, νῦν παρακειμένων οὐκ ἀπολαύεις;" καὶ ὅς, „Ἀλλὰ νὴ τοὺς θεούς," φησὶ, „Διόγενες, κἀκεῖ τὰ πολλὰ πρὸς ἐλάας καὶ τὰ τοιαῦτα ἐγενόμην." ὁ δὲ, „Τί οὖν ἔδει πλεῖν εἰς Συρακούσας; ἢ τότε ἡ Ἀττικὴ οὐκ ἔφερεν ἐλάας;" Φαβωρῖνος δὲ φησιν ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ Ἀριστιππον εἰπεῖν τοῦτο. καὶ ἄλλοτε ἰσχάδας ἐσθίων ἀπήντησε αὐτῷ φησί τε, „Ἔξεστί σοι μετασχεῖν·" τοῦ δὲ λαβόντος καὶ φαγόντος, ἔφη, „Μετασχεῖν εἶπον, οὐ καταφαγεῖν." πατῶν αὐτοῦ ποτε στρώματα κεκλημένος φίλους 26.
παρὰ Διονυσίου, ἔφη, „Πατῶ τὴν Πλάτωνος κενοσπουδίαν·" πρὸς ὃν ὁ Πλάτων, „Ὅσον, ὦ Διόγενες, τοῦ τύφου διαφαίνει, δοκῶν μὴ τετυφῶσθαι." οἱ δέ φασι τὸν Διογένην εἰπεῖν, „Πατῶ τὸν Πλάτωνος τῦφον·" τὸν δὲ φάναι, „Ἑτέρῳ γε τύφῳ, Διόγενες." Σωτίων δ' ἐν τῷ τετάρτῳ φησὶ τοῦτο πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν τὸν Πλάτωνα τὸν κύνα. Διογένης οἶνόν ποτε ᾔτησεν αὐτόν, τότε δὲ καὶ ἰσχάδας· ὁ δὲ κεράμιον ὅλον ἐπεμψεν αὐτῷ· καὶ ὅς, „Σύ," φησὶν, „ἐὰν ἐρωτηθῇς δύο καὶ

r) ἐλάας ἐφάμενον. Edit. Froben. ἀψάμενον ἐλαῶν. Menag. ἐλάας ὀψόμενον. Quod recepi praeter Stephan. praebent codd. R, Florent. (qui habet ἐλαίας) et Palat..

quit, sapiens vir in Siciliam huiusmodi mensarum gratia profectus, appositis modo non frueris? Et ille, At hercle, inquit, Diogenes, et illic oleis et reliquis eiusmodi ut plurimum vescebar. Et ille, Quid, inquit, Syracusas navigare oportebat? an tunc Attica oleas non ferebat? Phavorinus in varia historia Aristippum hoc dixisse tradit. Et praeterea aliquando caricas comedens obviavit illi dixitque, Licet tibi partem sumere: qui quum acceptas edisset, Partem sumere dixi, non comedere. Calcans ipsius aliquando stratum, quum amicos a Dionysio missos invitasset, dixit, Calco Platonis inane studium: ad quem Plato, Quanto, inquit, o Diogenes, fastu tumes, dum superbiam te calcare putas? Alii Diogenem hoc dixisse ferunt, Calco Platonis fastum; illumque respondisse, At fastu alio, Diogenes. Porro Sotion in quarto refert hoc ipsi dixisse Platoni Cynicum. Vinum aliquando postularat ab eo Diogenes atque caricas; at ille lagenam integram misit: ad quem Diogenes, Num, inquit, si quidem rogatus es duo et duo quot sint, respondebis Vi-

δύο πόσα ἐστίν, Ἔχουσι ἀποκρινεῖς[s]); οὕτως οὔτε πρὸς τὰ αἰτούμενα εἶδως οὔτε πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποκρίνει[t]).“
27. ἔσκωψε δὴ ὡς ἀπεραντολόγον. ἐρωτηθεὶς ποῦ τῆς Ἑλλάδος ἴδοι ἀγαθοὺς ἄνδρας, „Ἄνδρας μέν,“ εἶπεν, „οὐδαμοῦ, παῖδας δὲ ἐν Λακεδαίμονι.“ σπουδαιολογουμένῳ ποτὲ ὡς οὐδεὶς προσέχει, ἐπέβαλε τερετίζειν[u])· ἀθροισθέντων δέ, ὠνείδισεν ὡς ἐπὶ μὲν[x]) τοὺς φληνάφους ἀφιεμένων σπουδαίως, ἐπὶ δὲ τὰ σπουδαῖα βραδυνόντων ὀλιγώρως. ἔλεγέ τε[y]) περὶ μὲν τοῦ παροράττειν καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, περὶ δὲ καλοκἀγαθίας οὐδένα. τούς τε γραμματικοὺς ἐθαύμαζε[z]) τὰ μὲν τοῦ Ὀδυσσέως κακὰ ἀναζητοῦντας, τὰ δὲ ἴδια ἀγνοοῦντας. καὶ μὴν καὶ τοὺς μουσικοὺς τὰς μὲν ἐν τῇ λύρᾳ χορδὰς ἁρμόττεσθαι, ἀνάρμοστα δὲ ἔχειν τῆς ψυχῆς τὰ ἤθη·
28. τούς μαθηματικοὺς ἀποβλέπειν μὲν πρὸς τὸν ἥλιον καὶ τὴν σελήνην[a]), τὰ δ' ἐν ποσὶ πράγματα παροραᾶν· τοὺς ῥήτορας τὰ δίκαια μὲν ἐσπουδακέναι λέγειν, πράττειν δὲ οὐδαμῶς· ἀλλὰ

s) ἀποκρινεῖ. Edit. Froben. et Stephan. ἀποκρινῇ. Menag. ἀποκρίνεις. Cod. Arund. ἀποκρινεῖ, quod recepi.
t) ἀποκρίνει. Scribebatur ἀποκρίνῃ.
u) τερετίζειν. Vid. Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 908.
x) μέν. Edit. Froben. omittit.
y) τε. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt Stephan. et Ambrosius.
z) ἐθαύμαζε. Edit. Froben. ἐθαύμασε.
a) καὶ τὴν σελήνην. Ambrosius addit *et sidera.*

ginti? ita neque secundum ea quae posceris das, neque ad quae rogaris respondes. Notabat autem illum ut verbosum. Interrogatus ubinam Graeciae viros vidisset bonos, Viros quidem, ait, nusquam, sed Lacedaemone pueros vidi. Quum serio quandoque loqueretur nemoque ipsi intenderet, nugas tinnire coepit: congregatis autem ad se plurimis, exprobravit quod ad inepta studiose concurrerent, ad ea vero quae gravia essent et utilia, negligenter convenirent. Dicebatque de fodiendo et calcitrando certare homines, ut autem boni et probi fierent, curare neminem. Grammaticos admirabatur, quod quum Ulyssis mala requirerent, sua ignorarent. Musicos itidem in ius vocabat, quod quum lyrae chordas congrue aptarent, animi mores inconcinnos haberent; sed et mathematicos carpebat, quod solem et lunam intuentes quae ante pedes essent negligerent; oratores item, quod studerent iusta dicere, non autem et facere; avaros quoque,

μὴν καὶ τοὺς φιλαργύρους ψέγειν μὲν τὸ ἀργύριον, ὑπεραγαπᾶν δέ. κατεγίνωσκε δὲ καὶ τῶν ἐπαινούντων μὲν τοὺς δικαίους, ὅτι χρημάτων ἐπάνω εἶεν, ζηλούντων δὲ τοὺς πολυχρηματίας. ἐκείνους δ' αὐτὸν καὶ τὸ θύειν μὲν τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ὑγιείας, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θυσίᾳ κατὰ τῆς ὑγιείας δειπνεῖν. ἄγασθαι δὲ καὶ τῶν δούλων οἳ λαβροφαγοῦντας ὁρῶντες τοὺς δεσπότας μηδὲν ἁρπάζοιεν τῶν ἐσθιομένων. ἐπῄνει τοὺς 29.
μέλλοντας γαμεῖν καὶ μὴ γαμεῖν, καὶ τοὺς μέλλοντας καταπλεῖν b) καὶ μὴ καταπλεῖν, καὶc) τοὺς μέλλοντας πολιτεύεσθαι καὶ μὴ πολιτεύεσθαι, καὶ τοὺς παιδοτροφεῖν καὶ d) μὴ παιδοτροφεῖν, καὶ τοὺς παρασκευαζομένους συμβιοῦν τοῖς δυνάσταις καὶ μὴ προσιόντας. ἔλεγε δὲ καὶ δεῖν τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς φίλους e) ἐκτείνειν μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις f). φησὶ δὲ Ἕρμιππος g) ἐν τῇ Διογένους Πράσει ὡς ἁλοὺς καὶ πωλούμενος ἠρωτήθη τί οἶδε ποιεῖν· ἀπεκρίνατο,

b) τοὺς μέλλοντας καταπλεῖν. Edit. Froben. τοὺς μέλλοντας πλεῖν. Turnebus Adversarr. XXVI. 34. et Kuehnius totum h. l. sic putabant legendum esse: ἐπῄνει τοὺς μέλλοντας γαμεῖν καὶ μὴ γαμοῦντας, καὶ τοὺς μέλλοντας καταπλεῖν καὶ μὴ καταπλέοντας, καὶ τοὺς μέλλοντας πολιτεύεσθαι καὶ μὴ πολιτευομένους, καὶ τοὺς παιδοτροφεῖν καὶ μὴ παιδοτροφοῦντας.

c) καί. Edit. Froben. omittit.

d) καί. Edit. Froben. omittit.

e) ἐπὶ τοὺς φίλους. Edit. Froben. omittit.

f) μὴ συγκεκαμμένοις τοῖς δακτύλοις. Edit. Froben. μὴ συγκεκαμμένους τοὺς δακτύλους. Menag. μὴ συγκεκαμμένους τοῖς δακτύλοις. Codd. Stephani συγκεκαμμένων τῶν δακτύλων. Quod recepi praeter Stephan. praebent interpretes.

g) Ἕρμιππος. Legebatur Μένιππος. Illud ab Ambrosio sumpsi, confirmatum codicibus Sambuci probatumque Menagio.

quod pecuniam vituperarent ac summe diligerent. Reprehendebat eos quoque qui iustos quidem, quod pecunias contemnerent, laudabant; pecuniosos vero beatos existimabant. Stomachabatur eis qui pro bona valetudine sacra facerent, inter sacrificia contra sanitatem coenarent. Servos mirabatur, qui quum edaces dominos cernerent, nihil diriperent ciborum. Laudabat eos qui uxores ducturi fuissent et non ducerent, et qui navigaturi non navigarent, quique accessuri ad rempublicam minime accederent, et qui pueros alituri non alerent, et qui se componerent ad convivendum regibus, neque tamen accederent. Dicebat manus ad amicos non complicatis digitis extendi oportere. Refert Hermippus in Venditione Diogenis, quod captus ac venditus quum rogaretur quid

„Ἀνδρῶν ἄρχειν·“ καὶ πρὸς τὸν κήρυκα, „Κήρυσσε,“ ἔφη, „εἴ τις ἐθέλοι h) δεσπότην αὐτῷ i) πρίασθαι.“ κωλυθεὶς καθίζεσθαι, „Οὐδέν,“ ἔφη, „διαφέρει· καὶ γὰρ τοὺς ἰχθῦς
30. ὅπως ἂν κέοιντο πιπράσκεσθαι.“ θαυμάζειν τε ἔφη εἰ χύτραν μὲν καὶ λοπάδα ὠνούμενοι κομποῦμεν k)· ἄνθρωπον l) δέ, μόνῃ τῇ ὄψει ἀρκεῖσθαι. ἔλεγε τῷ Ξενιάδῃ τῷ πριαμένῳ αὐτόν, δεῖν πείθεσθαι αὐτῷ, εἰ καὶ δοῦλος εἴη· καὶ γὰρ ἰατρὸς ἢ κυβερνήτης
V. εἰ δοῦλος εἴη, πείσεσθῆναι ἂν αὐτῷ. Εὔβουλος δέ φησιν m) ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους Πρᾶσις οὕτως ἄγειν τοὺς παῖδας τοῦ Ξενιάδου, μετὰ τὰ λοιπὰ μαθήματα ἱππεύειν, τοξεύειν, σφενδονᾶν, ἀκοντίζειν. ἔπειτα ἐν τῇ παλαίστρᾳ οὐκ ἐπέτρεπε τῷ παιδοτρίβῃ ἀθλητικῶς ἄγειν, ἀλλ' αὐτὸς n) ἐρυθήματος χάριν καὶ εὐεξίας. κατεῖχον δὲ οἱ παῖδες πολλὰ ποιητῶν
31. καὶ συγγραφέων καὶ τῶν αὐτοῦ Διογένους, πᾶσάν τε ἔφοδον σύντομον πρὸς τὸ εὐμνημόνευτον ἐπήσκει. ἐν οἴκῳ τε ἐδί-

h) ἐθέλοι. Stephan. ἐθέλει.
i) αὐτῷ. Edit. Froben. et Stephan. αὐτῷ.
k) κομποῦμεν. Legebatur σκοποῦμεν. Emendavit Menagius supra ad II. 78. T. II. p. 112. b. ed. Meibom.. Confirmant codd. Palat., Florent. et Stephan. cum Ambrosio.
l) ἄνθρωπον. H. Stephanus coni. ἀνθρώπων.
m) Εὔβουλος δέ φησιν. Menagius coni. Εὐβουλίδης φησίν.
n) αὐτός. Codd. Stephani αὐτό, unus αὐτῷ. Ambrosius *id.* Ipse Stephanus et Kuehnius praeferebant αὐτό. Toupius ad Longin. p. 304. ed. Weisk. coni. αὐτοῦ.

sciret agere, responderit, Scire se viris imperare; atque ad praeconem, Praedica, inquit, Quisnam dominum sibi emere vult? Sedere prohibitus, Nihil, inquit, refert: nam et pisces quomodo libet iaceant, emi. Mirari dicebat, quum ollam quidem et operculum non sine tactu ac tinnitu emamus, solo in homine emendo aspectu contenti sumus. Dicebat Xeniadae emptori suo, ipsum sibi, quamvis esset servus, obtemperare oportere: nam et medico et gubernatori, etsi servo, utique pareri. Eubulus vero in libro qui inscribitur Diogenis Venditio, ita filios Xeniadae instituisse ait, post disciplinas reliquas equitare, arcus intendere, fundas rotare atque iaculari. Deinde in palaestra non permittebat paedotribae eos in morem athletarum exercere, sed ipse ruboris tantum et bonae valetudinis gratia. Tenebant vero pueri poetarum ac scriptorum aliorum ipsiusque Diogenis plura memoriter, omnemque illis doctrinae rationem, ut facile memoria teneretur, breviter collectam insinuabat. Domi

ἅπαξ διαπονεῖσθαι λιτῇ τροφῇ χρωμένους καὶ ὕδωρ πίνοντας. ἐν χρῷ πουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδήτους καὶ σωπηλοὺς o) καθ' αὑτοὺς βλέποντας ἐν ταῖς ὁδοῖς. ἐξῆγε δ' αὐτοὺς καὶ ἐπὶ κυνηγεσίᾳ p). οἱ δὲ καὶ αὐτῷ Διογένους ἐπιμέλειαν ἐποιοῦντο καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰσχυνῶς εἶχον. ὁ δ' αὐτός φησι παρὰ τῷ Ξενιάδῃ καὶ γηράσαι αὐτὸν καὶ θανόντα ταφῆναι πρὸς τῶν υἱῶν αὐτοῦ. ἔνθα καὶ πυνθανομένου τοῦ Ξενιάδου πῶς αὐτὸν θάψειεν, ἔφη, „Ἐπὶ πρόσωπον·" τοῦ δ' ἐρωμένου „Διὰ τί;" „Ὅτι μετ' ὀλίγον," εἶπε, „μέλλει τὰ κάτω ἀναστρέφεσθαι." τοῦτο δὲ διὰ τὸ ἐπικρατεῖν ἤδη τοὺς Μακεδόνας ἢ ἐκ ταπεινῶν ὑψηλοὺς γίνεσθαι. εἰσαγαγόντος τινὸς αὐτὸν εἰς οἶκον παλυτελῆ καὶ κωλύοντος πτύσαι, ἐπειδὴ ἐχρέμψατο, εἰς τὴν ὄψιν αὐτοῦ ἔπτυσεν, εἰπὼν χείρονα τόπον μὴ εὑρηκέναι. οἱ δὲ τοῦτο Ἀριστίππου φασί. φωνήσας ποτέ, „ἰὼ ἄνθρωποι," συνελθόντων q), καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, εἰπών, „Ἀνθρώπους ἐκάλεσα, οὐ καθάρματα," ὥς r) φησιν Ἑκάτων ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Χρειῶν. φασὶ δὲ καὶ Ἀλέξανδρον εἰπεῖν ὡς εἰπερ Ἀλέ- VI. 32.

o) σωπηλούς. Edit. Froben. σωκηρούς.
p) ἐπὶ κυνηγεσίᾳ. H. Stephanus corr. ἐπὶ κυνηγέσια. Non opus. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 517.
q) συνελθόντων. Cod. Arund. καὶ συνελθόντων.
r) ὡς. Edit. Froben. et cod. Arund. cum interpretibus omittunt.

quoque ministrare docebat cibo levi ac vili contentos et aqua. Tonderi ad cutem faciebat, incompositosque deducebat ac sine tunicis et calceis, tacitos ac se tantum in via intuentes. Educebatque eos et ad venationes. Contra illi Diogenis curam habebant parentibusque commendabant. Senuisse ipsum apud Xeniadem idem ipse auctor est, ac vita functum a filiis eius fuisse sepultum. Ubi percontante Xeniade quomodo se sepeliri mallet, In faciem, inquit: illo causam interrogante, Quoniam, inquit, post paulum inferiora convertenda sunt. Dixit autem hoc quia Macedones iam obtinerent atque ex humilibus sublimes fierent. Quum se quispiam in domum magnifico instructam apparatu induxisset et spuere vetaret, posteaquam excreavit, in illius faciem sputa coniecit, deteriorem locum ubi spueret se non invenisse dicens. Alii Aristippo id applicant. Quum clamasset aliquando, Heus homines, convenissentque plurimi, baculo illos agebat dicens, Homines, non purgamenta, vocavi. Ait hoc Hecato in primo de Sententiis. Alexandrum dixisse ferunt, quod nisi Alé-

ξανδρος· μὴ ἐγεγόνει, ἐθελήσαι ἂν s) Διογένης γενέσθαι.
33. ἀναπήρους ἔλεγεν οὐ τοὺς κωφοὺς καὶ τυφλούς, ἀλλὰ τοὺς μὴ ἔχοντας πήραν, εἰσελθών ποτε ἡμιξύρητος εἰς νέων συμπόσιον, καθά φησὶ Μητροκλῆς ἐν ταῖς Χρείαις ss), πληγὰς ἔλαβε· μετὰ δὲ ἐγγράψας τὰ ὀνόματα εἰς λεύκωμα t) τῶν πληξάντων περιῄει ἐξημμένος, ὡς αὐτοὺς ὕβρει περιέθηκε καταγινωσκομένους καὶ ἐπιπληττομένους. ἔλεγεν ἑαυτὸν κύνα εἶναι τῶν ἐπαθουμένων, ἀλλὰ μηδένα τολμᾶν τῶν ἐπαινούντων συνεξιέναι ἐπὶ τὴν θήραν. πρὸς τὸν εἰπόντα, „Πύθια νικῶ u) ἄνδρας," „Ἐγὼ μὲν οὖν," εἶπεν, „ἄνδρας x), σὺ
34. δὲ ἀνδράποδα." πρὸς τοὺς εἰπόντας, „Γέρων εἶ καὶ λοιπὸν ὤνες," „Τί δέ," ἔφη, „εἰ δόλιχον ἔδραμον y), πρὸς τῷ τέλει ἔδει με ἀνεῖναι καὶ μὴ μᾶλλον ἐπιτεῖναι;" πληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον οὐκ ἔφη παρέσεσθαι· μηδὲ γὰρ πρώην αὐτῷ χάριν ἐγνωκέναι. γυμνοῖς ποσὶ χιόνα ἐπάτει καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἄνω προείρηται· καὶ ὠμὰ δὲ κρέα ἐπεχείρησε φαγεῖν, ἀλλ' οὐ

s) μὴ ἐγεγόνει, ἐθελήσαι ἄν. Edit. Froben. γεγόνει. Codd. Stephani μὴ γεγόνειν, ἐθελήσαιμ' ἄν.

ss) καθά φησι Μητροκλῆς ἐν ταῖς Χρείαις. Ambrosius omittit.

t) εἰς λεύκωμα. Ambrosius omittit.

u) Πύθια νικῶ. Cod. Arund. πυθιανικῶ.

x) ἄνδρας. Edit. Froben. omittit.

y) δόλιχον ἔδραμον. Scribebatur δολιχόν. conf. VII. 179. Codd. Stephani ἔτρεχον.

xander esset, Diogenem se esse voluisset. Debiles dicebat non surdos aut caecos, sed qui peram non haberent. Ingressus aliquando semitonso capite convivium iuvenum, quemadmodum scribit Metrocles in Sententiis, plagas retulit: postea nomina illorum qui se cecederant inscribens in albo circuibat, ea prae se ferens. Ita illis vicem contumeliae reddidit, dum reprehendendos et obiurgandos omnibus exposuit. Dicebat se canem esse laudatorum, verum laudantium neminem secum ad venandum exire audere. Dicente quodam viros se in Pythicis vincere, Ego viros quidem, inquit, tu mancipia. Quum diceretur ipsi, Senex es, iam quiesce a labore, Quid enim, ait, si in stadio currerem, ad finem oporteret cursum remittere et non magis intendere? Vocatus ad coenam affuturum se negavit: neque enim sibi priore die gratiam habitam. Nudis pedibus calcabat nivem et alia quae praedicta sunt: crudas item carnes edere cona-

διήνεγκε. κατέλαβέ z) ποτὲ Δημοσθένην τὸν ῥήτορα ἐν πανδοκείῳ ἀριστῶντα· τοῦ δ' ὑποχωροῦντος, „Τοσούτῳ," ἔφη, „μᾶλλον ἔσει a) ἐν τῷ πανδοκείῳ." ξένων δέ ποτε θεάσασθαι θελόντων Δημοσθένην, τὸν μέσον δάκτυλον ἐκτείνας, „Οὗτος ὑμῖν b)," ἔφη, „ἐστὶν ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός." ἐκβαλόντος c) δὲ ἄρτον τινὸς d) καὶ αἰσχυνομένου ἀνελέσθαι, 35. βουλόμενος αὐτὸν νουθετῆσαι, κεράμου τράχηλον δήσας ἔσυρε διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ e). μιμεῖσθαι ἔλεγε τοὺς χοροδιδασκάλους· καὶ γὰρ ἐκείνους ὑπὲρ τόνον ἐνδιδόναι f) ἕνεκα τοῦ τοὺς λοιποὺς ἄψασθαι τοῦ προσήκοντος τόνου, τοὺς πλείστους ἔλεγε παρὰ δάκτυλον μαίνεσθαι· ἐὰν οὖν τις τὸν μέσον προτείνας παρείπηται, δόξει μαίνεσθαι g), ἐὰν δὲ τὸν λιχανόν, οὐκέτι. τὰ πολλοῦ ἄξια τοῦ μηδενὸς ἔλεγε πιπράσκεσθαι καὶ ἔμπαλιν· ἑκατὸν γοῦν τριςχιλίων πιπράσκεσθαι, χοίνικα δὲ ἀλφίτων

z) κατέλαβε. Stephan. κατελάβετο.
a) ἔσει. Scribebatur ἴσῃ.
b) ὑμῖν. Stephan. et Menag. cum Aldobrandino ἡμῖν. Illud praebet edit. Froben. cum Ambrosio et cod. Florent..
c) ἐκβαλόντος. Edit. Froben. et Stephan. ἐκβάλλοντος.
d) τινός. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Vindobon. 106. omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. interpretes probatque Menagius.
e) κεράμου τράχηλον δήσας ἔσυρε διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ. Edit. Froben. ἔσυρε. Ambrosius: *urcei collum per figuli trahebat officinam.* Cod. Vindobon. 106. βουλόμενος αὐτὸν νουθετῆσαι ἀνέλεσθαι (sic), κεράμου τράχηλον etc..
f) ἐνδιδόναι. Vid. Luzac. Lect. Att. p. 23. not. 1.
g) ἐὰν οὖν τις — μαίνεσθαι. Edit. Froben. et Menag. δόξῃ. Menagius coni. ἐὰν οὖν τις τῷ μέσῳ παρά τινος προδεικνυται, δόξῃ μαίνεσθαι aut simile quid.

tus est, sed digerere non potuit. Offendit aliquando Demosthenem oratorem in diversorio prandentem: illo autem cedente, Tanto, inquit, magis in diversorio futurus es. Peregrinis aliquando Demosthenem videre cupientibus, medium intendens digitum, Hic, ait, vobis est ille Atheniensium orator. Panem eiiciente quodam et resumere erubescente, castigare illum volens urcei collum alligatum per Ceramicum trahebat. Imitari se dicebat chori magistros: illos enim tonum excedere, ut reliqui congruum tonum arriperent. Plurimos aiebat insanire unius digiti discrimine: si quis igitur medium digitum praetendens pergat, insanire videbitur, sin autem indicem, non ita. Quae sunt pretiosissima, ea minimo venire et contra: nam statuam tribus millibus emi, farinae vero choenicem duobus aereis. Ei qui

36. δύο χαλκῶν. τῷ πραμένῳ αὐτὸν Ξενιάδῃ φησί, „Ἄγε ὅπως τὸ προσταττόμενον ποιήσῃς·“ τοῦ δ' εἰπόντος,

Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί h),

„Εἰ δὲ ἰατρὸν ἔπρια νοσῶν, οὐκ ἄν,“ ἔφη i), „αὐτῷ ἐπείθου, ἀλλ' ὅπερ ἂν ὡς ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί k);“ ἤθελέ τις παρ' αὐτῷ φιλοσοφεῖν· ὁ δὲ οἱ σαπέρδην δοὺς ἐπρίησεν ἀκολουθεῖν. ὡς δ' ὑπ' αἰδοῦς ἧψας ἀπῆλθε, μετὰ χρόνον ὑπαντήσας l) αὐτῷ καὶ γελάσας λέγει, „Τὴν σὴν καὶ ἐμὴν φιλίαν σαπέρδης διέλυσε.“ Διοκλῆς δ' οὕτως ἀναγράφει. εἰπόντος τινὸς αὐτῷ, „Ἐπίταττε ἡμῖν, Διόγενες,“ ἀπαγαγὼν αὐτὸν ἡμιοβολίου τυρὸν ἐδίδου φέρειν· ἀρνησαμένου δέ, „Τὴν σήν,“ ἔφη, „καὶ ἐμὴν φιλίαν ἡμιοβολίου τυρίου διαλέλυκε m).“ θεασάμενός ποτε παιδίον ταῖς χεροὶ πῖνον ἐξέρ-
37. ψιψε n) τῆς πήρας τὴν κοτύλην, εἰπών, „Παιδίον με νενίκηκεν εὐτελείᾳ.“ ἐξέβαλε δὲ καὶ τὸ τρυβλίον o), ὁμοίως παιδίον

h) *Ἄνω ποταμῶν χωροῦσι παγαί.* Cod. Vindobon. 106. *πηγαί.* Versus est Euripidis Medeae 411. et 412. ed. Porson. 404. ed. Elmsl. ubi quod post *ποταμῶν* additum legitur *ἱερῶν*, agnoscit hic Ambrosius poeta.

i) *Ἔφη.* Edit. Froben. et Menag. omittunt.

k) *ὡς ἄνω — παγαί.* Ambrosius: *super flumina permeant fontes.*

l) *ὑπαντήσας.* Edit. Froben. *ὑπαντίσας.* Stephan. *ὑπαιτήσας.*

m) *ἀπαγαγὼν αὐτὸν ἡμιοβολίου — διαλέλυκε.* Edit. Froben. *ἀπαγαγὼν αὐτὸν ἡμιωβολίου τυρίου διαλέλυκα.* Stephani *ἡμιοβολίου — ἡμιωβολίου.* Menag. *αὐτῷ.*

n) *ἐξέρριψε.* Edit. Froben. *ἐξέριψε.*

o) *τρυβλίον.* Edit. Froben. *τριβλίον.*

se emerat Xeniadae dixit, Age ut quod praecipitur facias: dicente illo,

Super flumina fluunt fontes,

At si medicum, ait, aeger emisses, non illi obtemperasses, sed diceres supra flumina fluere fontes. Volebat quispiam apud eum philosophari, cui ille pernam dedit ac sequi se iussit: ut autem ille prae verecundia abiecto quod ferebat abscessit, post aliquantulum occurrens illi ridens ait, Tuam et meam amicitiam perna dissolvit. Enimvero Diocles eam rem ita describit. Dixerat illi quidam, Impera nobis, Diogenes: at ille abducto casei teruncium ferendum dedit. illo renuente, Meam, inquit, ac tuam amicitiam teruncium casei dissolvit. Intuitus aliquando puerum concava bibentem manu cotylam pera productam abiecit, dicens, Puer me frugalitate superavit. Proiecit et catinum eodem studio, quum vidisset

θεασάμενος, ἐπειδὴ κατέλαξε τὸ ὀστρεῦον, τῷ κοίλῳ τοῦ ψωμίου p) τὴν φακῆν q) ὑποδεχόμενον. συνελογίζετο δὲ καὶ οὕτως· Τῶν θεῶν ἐστι πάντα· φίλοι δὲ οἱ σοφοὶ τοῖς θεοῖς· κοινὰ δὲ τὰ τῶν φίλων· πάντα ἄρα ἐστὶ τῶν σοφῶν r). Θεασάμενός ποτε γυναῖκα ἀσχημονέστερον τοῖς θεοῖς προσπίπτουσαν, βουλόμενος αὐτῆς περιελεῖν τὴν δεισιδαιμονίαν, καθά φησι Ζωίλος ὁ Περγαῖος, προσελθὼν εἶπεν, „Οὐκ αὐλαβεῖσαι, ὦ γύναι, μή πῃ θεοῦ ὄπισθεν ἑστῶτος — πάντα γὰρ ἐστιν αὐτοῦ πλήρη — ἀσχημονήσῃς t)?“ τῷ Ἀσκληπιῷ ἀνέθηκε πληκτὴν u), 38.
ὃς τοὺς ἐπὶ στόμα πίπτοντας ἐπιτρέχων συνέτριβεν. εἰώθει δὲλέγειν τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν.

Ἄπολις, ἄ· κος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων τοὐφήμερον x).

ἔφασκε δὲ ἀντιτίθεσθαι τύχῃ μὲν θάρσος, νόμῳ δὲ φύσιν, πάθει δὲ λόγον. ἐν τῷ Κρανείῳ ἡλιουμένῳ αὐτῷ Ἀλέξανδρος ἐπιστὰς φησιν, „Αἴτησόν με ὃ θέλεις·“ καὶ ὅς, „Ἀποσκό-

p) τῷ κοίλῳ τοῦ ψωμίου. Legebatur τῷ κοίλῳ ἄρτῳ τοῦ ψωμίου. Emendavit Menagius ex codd. R et Florent.
q) τὴν φακῆν. Stephan. τὴν φακήν.
r) κοινὰ δὲ — τῶν σοφῶν. Edit. Froben. κοινὰ δὲ τῶν φίλων πάντα. ἄρα ἐστὶ τῶν σοφῶν.
s) εὐλαβεῖ. Scribebatur εὐλαβῇ.
t) ἀσχημονήσῃς. Edit. Froben. et cod. Arund. ἀσχημονήσεις.
u) πλήκτην. Edit. Froben. πλήκτριν. Casaubonus coni. πύκτην.
x) τοὐφήμερον. Legebatur τοὐφημέρων. Correxi ex Aeliano V. H. III. 29. ubi est τὸν ἐφήμερον. Ibidem quod pro ἄπολις legitur πλάνης et pro πλανήτης, δυσείμων, poeta videtur dignius esse.

puerum vasculo fracto concavo frustuli lenticulam suscipientem. Ratiocinabatur autem in hunc modum: Omnia deorum sunt: diis autem amici sapientes sunt: sunt autem amicorum cuncta communia: omnia igitur sapientum sunt. Inspexerat mulierem inhonestius diis procidentem: eius superstitionem auferre volens, ut Zoilus Pergaeus ait, accurrit dicens, Non vereris, mulier, ne forte stante post tergum deo — cuncta enim plena ipso sunt — inhoneste te habeas? Aesculapio percussorem sacravit, qui procumbentes in faciem accurrens contereret. Solebat etiam dicere imprecationes tragicas sibi occurrisse: esse enim

Sine domo, sine civitate, privatum patria
pauperem, palantem, vitam in dies habentem.

Aiebat se obiicere fortunae quidem confidentiam, naturam legi, perturbationi rationem. Ad solem sedenti in Cranео ipsi assistens Alexander ait, Pete a me quod vis: at ille in-

τησόν μου," φησί. μακρά τινος ἀναγινώσκοντος καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βιβλίου ἄγραφον παραδείξαντος, „Θαρρεῖτε," ἔφη, „ἄνδρες· γῆν ὁρῶ." πρὸς τὸν συλλογισάμενον ὅτι πέρατα ἔχει, ἀψάμενος τοῦ μετώπου, „Ἐγὼ μέν," ἔφη, 39. „οὐχ ὁρῶ." ὁμοίως καὶ πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι κίνησις οὐκ ἔστιν, ἀναστὰς περιεπάτει. πρὸς τὸν λέγοντα περὶ τῶν μετεώρων, „Ποσταῖος," ἔφη, „πάρει ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ;" εὐνούχου μοχθηροῦ ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, „Μηδὲν εἰσίτω κακόν," „Ὁ οὖν κύριος," ἔφη, „τῆς οἰκίας ποῦ εἰσέλθοι;" τῷ μύρῳ τοὺς πόδας ἀλειψάμενος ἔφη ἀπὸ μὲν τῆς κεφαλῆς εἰς τὸν ἀέρα ἀπιέναι τὸ μύρον, ἀπὸ δὲ τῶν ποδῶν εἰς τὴν ὄσφρησιν. ἀξιούντων Ἀθηναίων μυηθῆναι αὐτὸν καὶ λεγόντων ὡς ἐν ᾅδου προεδρίας οἱ μεμυημένοι τυγχάνουσι, „Γελοῖον," ἔφη, „εἰ Ἀγησίλαος μὲν καὶ Ἐπαμεινώνδας ἐν τῷ βορβόρῳ διάξουσιν, εὐτελεῖς δέ τινες μεμυη- 40. μένοι ἐν ταῖς μακάρων νήσοις ἔσονται." πρὸς τοὺς ἐρπίσαντας ἐπὶ τὴν τράπεζαν μῦς, „Ἰδού," φησί, „καὶ Διογένης παρασίτους τρέφει γ)." Πλάτωνος εἰπόντος αὐτὸν κύνα, „Ναί," ἔφη· „ἐγὼ γὰρ ἐπανῆλθον ἐπὶ τοὺς πεπρακότας." ἐκ τοῦ βαλανείου ἐξιὼν τῷ μὲν πυθομένῳ εἰ πολλοὶ ἄνθρωποι

γ) τρέφει. Edit. Froben. τρέφεται.

quit, Noli mihi umbram facere. Legerat quidam diutissime, quumque ad finem libri nihil ultra scriptum esse ostenderet, Bono, inquit, este animo, viri: terram intueor. Ratiocinanti cuidam et concludenti illum habere cornua, manu frontem palpans, Equidem, inquit, illa non video. Itidem et dicente ipsi quodam non esse motum, exsurgens ambulabat. Ad eum qui de caelestibus disserebat, Quando, inquit, de caelo venisti? Spadone quodam scelerato domui suae inscribente, Nihil ingrediatur mali, Dominus, ait, domus ubinam ingreditur? Unguento inungens pedes dixit a capite quidem in aerem ascendere unguentum, sed a pedibus in olfactum. Rogantibus Atheniensibus ut initiaretur atque dicentibus quod apud inferos ii qui initiati sunt praesident, Perridiculum est, inquit, si quidem Agesilaus et Epaminondas in coeno degent, viles autem quique initiati in beatorum insulis erunt. Muribus ad ipsius mensam subrepentibus, Ecce, inquit, et Diogenes parasitos nutrit. Platone canem ipsum appellante, Sane, inquit: nam equidem ad venditores

λοῦται, ἠρνήσατο· τῷ δ', εἰ πολὺς ὄχλος; ὡμολόγησε. Πλάτωνος ὁρισαμένου, Ἄνθρωπός ἐστι ζῶον δίπουν ἄπτερον, καὶ εὐδοκιμοῦντος, τίλας ἀλεκτρυόνα εἰσήνεγκεν εἰς τὴν σχολὴν αὐτοῦ καὶ φησιν, „Οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνος ἄνθρωπος." ὅθεν τῷ ὅρῳ προσετέθη τὸ πλατυώνυχον. πρὸς τὸν πυθόμενον ποίᾳ ὥρᾳ δεῖ ἀριστᾶν, „Εἰ μὲν πλούσιος," ἔφη, „ὅταν θέλῃ· εἰ δὲ πένης, ὅταν ἔχῃ." ἐν Μεγαρεῦσιν ἰδὼν 1. τὰ μὲν πρόβατα τοῖς δέρμασιν ἐσκεπασμένα, τοὺς δὲ παῖδας αὐτῶν z) γυμνούς, ἔφη, „Ἀσπιτελέστερόν ἐστι Μεγαρέως εἶναι κριὸν ἢ υἱόν." πρὸς τὸν ἐπαινέσαντα αὐτῷ τὴν δοκὸν, εἶτα εἰπόντα, „Φύλαξαι a)," „Πάλιν γάρ με," ἔφη, „παίειν μέλλεις b);" ἔλεγε τοὺς μὲν δημαγωγοὺς ὄχλου διακόνους, τοὺς δὲ στεφάνους δόξης ἐξανθήματα. λύχνον μεθ' ἡμέραν ἅψας, „Ἄνθρωπον," φησί, „ζητῶ." εἱστήκει ποτὲ κατακρουνιζόμενος· τῶν δὲ περιεστώτων ἐλεούντων, παρὼν Πλάτων ἔφη, „Εἰ βούλεσθε αὐτὸν ἐλεῆσαι, ἀπόστητε," ἐνδεικνύμενος φιλοδοξίαν αὐτοῦ. ἐντρίψαντος αὐτῷ κόνδυλόν τινος, „Ἡράκλεις," ἔφη, „οἷόν με χρῆμα ἐλάνθανε τὸ μετὰ περι-

z) αὐτῶν. Edit. Froben. αὐτοῦ.
a) „Φύλαξαι." Edit. Froben. φυλάξαι.
b) μέλλεις. Edit. Froben. omittit.

remeavi. Et balneis exiens percontanti an multi homines lavarent, negavit; at roganti num turba multa, confessus est. Platone item definiente, Homo est animal bipes sine pennis, quum placeret ista eius definitio, nudatum pennis ac pluma gallum gallinaceum in eius invexit scholam, dicens, Hic Platonis homo est: unde adiectum est definitioni, Latis unguibus. Interroganti quanam hora prandere oporteret, Si dives, inquit, es, quando vis; si pauper, quum potes. Apud Megarenses intuitus oves pellibus tectas, illorum autem filios nudos, ait, Praestat Megarensis arietem esse quam filium. Ad eum qui se trabe concusserat ac postea dicebat, Cave, Num, inquit, iterum me ferire vis? Aiebat oratores quidem plebis ministros, coronas autem gloriae bullas. Lucernam interdiu accendens, Hominem, aiebat, quaero. Stabat aliquando manantibus e fonte perfusus aquis: his vero qui circumstabant illum miserantibus, Plato — nam et is aderat — Si vultis, inquit, illum miserari, abite, gloriae illius cupiditatem significans. Colaphum a quopiam accipiens, Herclo, ait, nesciebam me galea armato capite ambu-

42. κεφαλαίως περιπατεῖν." ἀλλὰ καὶ Μειδίου c), κονδυλίσαντος αὐτὸν καὶ εἰπόντος, „Τριςχίλιαί σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ," τῇ ἑξῆς πυκτικοὺς λαβὼν ἱμᾶντας d) καὶ κατάλοιπα αὐτὸν ἔφη, „Τριςχίλιαί σοι κεῖνται ἐπὶ τῇ τραπέζῃ." Λυσίου τοῦ φαρμακοπώλου πυθομένου εἰ θεοὺς νομίζει, „Πῶς δέ," εἶπεν, „οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω;" οἱ δέ, Θεόδωρον εἰπεῖν τοῦτο. ἐθών τινα περιρραινόμενον ἐπαίπεν, „Ὦ κακόδαιμον, οὐκ ἐπίστασαι ὅτι ὥςπερ τῶν ἐν γραμματικῇ ἁμαρτημάτων περιρραινόμενος οὐκ ἂν ἀπαλλαγείης, οὕτως οὐδὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ;" ἐνεκάλει τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῆς τύχης e), αἰτεῖσθαι λέγων αὐτοὺς ἀγαθὰ τὰ αὐτοῖς δο-
43. κοῦντα καὶ οὐ τὰ κατὰ ἀλήθειαν. πρὸς δὲ τοὺς περὶ τὰ ὀνείρατα ἐπτοημένους ἔλεγεν ὡς ὑπὲρ ὧν μὲν πράττουσιν ὕπαρ, οὐκ ἐπισπεύδουσι, ὑπὲρ ὧν δὲ καθεύδοντες φαντασιοῦνται, πολυπραγμονοῦσιν. Ὀλυμπίασι f) τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος, „Νικᾷ Διώξιππος ἄνδρας," „Οὗτος μὲν δὴ ἀνδράποδα, ἄνδρας δὲ ἐγώ." ἠγαπᾶτο δὲ καὶ πρὸς Ἀθηναίων· μειρακίου γοῦν τὸν πίθον αὐτοῦ συντρίψαντος, τῷ

c) *Μειδίου.* Aldobrandinus *Mediae.*
d) *Ἱμᾶντας.* Scribebatur *Ἱμάντας.*
e) *περὶ τὶς τιχης.* Casaubonus coni. *περὶ τῆς εὐχῆς.* Cod. Vindobon. 106. *ἐνεκάλει τοῖς ἀνθρώποις περὶ τὴν τύχην αἰτεῖσθαι, λέγων αὐτοὺς ἀγαθά.*
f) *Ὀλυμπίασι.* Scribebatur *Ὀλυμπιάσι.*

lare. Midia quoque ipsum colaphis caedente ac dicente, Tria millia tibi in mensa posita sunt, postridie sumpto pugilum caestu caesoque ipso dixit, Tria millia tibi in mensa sunt posita. Lysia pharmacopola sciscitante an deos esse crederet, Quomodo, inquit, non credo, qui te diis inimicum puto? Alii Theodorum hoc dixisse ferunt. Quendam intuitus se undis spargentem ait, O infelix, an ignoras ut in grammatica erratis aspersus non absolveris, ita nec vitae te criminibus evadere liberum? Culpabat maxime si qui fortunam causarentur, dicens homines quae sibi bona viderentur, non quae re vera bona essent, postulare. Eis vero qui terrerentur ad somnia dicebat, Ea quidem quae vigilantes agitis, non moramini; quae vero dormientes imaginamini, ea curiose disquiritis. In Olympicis ludis pronuntiante praecone, Dioxippus viros vicit, Hic, ait, mancipia, sed ego viros. Amabatur autem et ab Atheniensibus: nam adolescenti,

μὴ πληγὰς ἔδοσαν g), ἐκεῖνο δὲ ἄλλον παρέσχον. φησὶ δὲ Διονύσιος ὁ στωικὸς ὡς μετὰ Χαιρώνειαν h) συλληφθεὶς ἀπήχθη πρὸς Φίλιππον· καὶ ἐρωτηθεὶς τίς εἴη, „Κατάσκοπος," ἔφη i), „τῆς σῆς ἀπληστίας." ὅθεν θαυμασθεὶς ἀφέθη. Ἀλεξάνδρου ποτὲ πέμψαντος ἐπιστολὴν πρὸς Ἀντι- 44.
πατρον εἰς Ἀθήνας διά τινος Ἀθλίου k), παρὼν ἔφη, „Ἀθλίας παρ' Ἄθλιον δι' Ἀθλίου πρὸς Ἄθλιον." Περδίκκου l) ἀπειλήσαντος, εἰ μὴ ἔλθοι πρὸς αὐτόν, ἀποκτενεῖν, ἔφη, „Οὐδὲν μέγα· καὶ γὰρ κάνθαρος καὶ φαλάγγιον τοῦτ' ἂν πράξειαν. ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον ἀπειλεῖν ἠξίους ὡς εἰ καὶ χωρὶς ἐμοῦ ζήσαι, εὐδαιμόνως ζήσοιτο m)." ἐβόα πολλάκις λέγων τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ῥᾴθυμον ὑπὸ τῶν θεῶν δεδόσθαι, ἀποκρύφθαι δὲ αὐτὸν ζητούντων μελίπηκτα καὶ μύρα καὶ τὰ παραπλήσια. ὅθεν πρὸς τὸν ὑπὸ τοῦ n) οἰκέτου ὑποδούμενον, „Οὔπω," εἶπε, „μακάριος εἶ, ἂν μή σε καὶ ἀπομύξῃ· τοῦτο δὲ ἔσται πηρωθέντι σοι τὰς χεῖρας." θεασά- 45.

g) Ἔδοσαν. Stephan. ἔδωσαν.
h) Χαιρώνειαν. Edit. Froben. χερώνειαν.
i) „Κατάσκοπος," ἔφη. Cod. Arund. ἀπεκρίνατο κατάσκοπος.
k) Ἀθλίου. Scribebatur Ἀθλία. Correxit Menagius.
l) Περδίκκου. Edit. Froben. περδίκου.
m) ἐκεῖνο δὲ μᾶλλον — ζήσοιτο. Ambrosius: *Illud ut potius intentaret monebat, quod si et absque se viveret, feliciter victurus esset.*
n) τοῦ. Edit. Froben. omittit.

quum dolium illius contrivisset, plagas intulerunt illique aliud dederunt. Refert Dionysius Stoicus illum post pugnam ad Chaeroneam deprehensum abductum esse ad Philippum: a quo quis esset interrogatus, Explorator, inquit, insatiabilis aviditatis tuae. ex quo admirationi habitus liber dimissus est. Miserat aliquando Alexander epistolam Athenas ad Antipatrum per Athliam quendam, quum adesset Diogenes: Athlias, inquit, ab Athlia per Athlium ad Athlium. Perdiccas comminante nisi ad se veniret, illum se occisurum, Nihil, inquit, magni facies: nam et cantharus et phalangium id facerent. illud autem ut potius minitatus esses, quod si et absque me viveres, feliciter victurus esses. Clamabat autem saepius hominum vitam facilem a diis dari, veram occultari illam quaerentibus mellita cibaria, unguenta et his similia. Unde et ei qui a famulo calciabatur, Nondum, ait, beatus es, nisi tibi etiam nares emungat: hoc autem erit, si mancus fueris manibus. Quum vidisset aliquando magi-

μένος ποτε τοὺς ἱερομνήμονας τῶν ταμιῶν o) τινα φιάλην ὑφῃρημένον ἄγοντας ἔφη, „Οἱ μεγάλοι κλέπτας τὸν μικρὸν ἄγουσι.“ θεασάμενός ποτε μειράκιον λίθους βάλλον ἐπὶ σταυρόν, „Εὖγε,“ εἶπε, „τεύξει p) γὰρ τοῦ σκοποῦ.“ πρὸς τὰ περιστάντα μειράκια καὶ εἰπόντα, „Βλέπομεν μὴ δάκῃς ἡμᾶς,“ „Θαρρεῖτε,“ ἔφη, παιδία· κύων τευτλία οὐκ ἐσθίει.“ πρὸς τὸν ἐπὶ τῇ λεοντῇ θρυπτόμενον, „Παῦσαι,“ ἔφη, „τὰ τῆς ἀρετῆς στρώματα καταισχύνων.“ πρὸς τὸν μακαριζόμενον Καλλισθένη καὶ λέγοντα ὡς πολυτελῶν παρὰ Ἀλεξάνδρῳ μετέχει, „Κακοδαίμων μὲν οὖν ἐστιν,“ εἶπεν, 46. „ὃς καὶ ἀριστᾷ καὶ δειπνεῖ ὅταν Ἀλεξάνδρῳ δόξῃ.“ χρημάτων δεόμενος ἀπαιτεῖν ἔλεγε τοὺς φίλους, οὐκ αἰτεῖν. ἐπ' ἀγορᾶς ποτε χειρουργῶν, „Εἴθε,“ ἔφη, „καὶ τὴν κοιλίαν ἦν παρατρίψαντα μὴ πεινῆν.“ μειράκιον θεασάμενος μετὰ σατραπῶν ἐπὶ δεῖπνον ἀπιόν, ἀποσπάσας ἀπήγαγε πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ ἐκέλευε τηρεῖν. πρὸς τὸ q) κεκοσμημένον μειράκιον πυθόμενόν τι ἔφη οὐ πρότερον λέξειν αὐτῷ, εἰ μὴ ἀνασυράμενος δείξειε πότερον γυνή ἐστιν ἢ ἀνήρ. πρὸς τὸ κοι-

o) τῶν ταμιῶν. Scribebatur τῶν ταμίων. Correxit Kuehnius.
p) τεύξει. Scribebatur τεύξῃ.
q) τό. Cod. Arund. τόν.

stratus qui ἱερομνήμονες dicebantur, quendam ab aerario phialam furatum abducentes, Magni, inquit, fures parvum ducunt. Intuens aliquando adolescentem lapides in crucem iacientem, Euge, inquit, scopo potieris. Circumstantibus se adolescentibus atque dicentibus, Cavebimus ne mordeas nos, Bono, inquit, estote animo, filioli: canis betis non vescitur. Glorianti cuidam quod leonis pelle tegeretur, Desine, inquit, virtutis stramenta dedecorare. Beatus dicebatur Callisthenes, quod magnificis ab Alexandro apparatibus exciperetur: at ille, Infelix, inquit, est, quod tum prandet ac coenat quum Alexandro videtur. Quum pecuniis egeret, eas se ab amicis repetere, non petere dicebat. Quandoque in foro manibus operans, Utinam, aiebat, liceret sic perfricato ventre non esurire. Adolescentem intuitus cum satrapis ad coenam abeuntem, abstractum ad suos reduxit observarique iussit. Composito adolescenti quippiam roganti non prius se affirmavit responsurum, quam sublata veste ostenderet virne esset an mulier. Adolescenti in balneo vinum e phiala in poculum eiicienti sonituque ipso secundas de amore suo

ταβλίζων ἐν τῷ βαλανείῳ μειράκιόν φησιν, „Ὅσῳ βέλτιον, τοσούτῳ χεῖρον.“ ἐν δείπνῳ προσερρίπτουν αὐτῷ τινες ὀστάρια ὡς κυνί· καὶ ὃς ἀπαλλαττόμενος προσούρησεν αὐτοῖς ὡς κύων r). τοὺς ῥήτορας καὶ πάντας τοὺς ἐνδοξολογοῦντας 47.
τριςανθρώπους ἀπεκάλει ἀντὶ τοῦ τριςαθλίους s). τὸν πλούσιον ἀμαθῆ πρόβατον εἶπε χρυσόμαλλον t). θεασάμενος ἐπὶ οἴκου οἰκίᾳ ἐπιγεγραμμένον, „Πράσιμος,“ „Ἥδειν,“ ἔφη, „ὅτι οὕτω u) κραιπαλῶσα ῥᾳδίως ἐξεμέσεις τὸν κεκτημένον x).“ πρὸς τὸ καταιτιώμενον μειράκιον τὸ πλῆθος τῶν ἐνοχλούντων, „Παῦσαι γάρ,“ ἔφη, „καὶ σὺ τὰ δείγματα τοῦ πασχητιῶντος προφέρων y).“ πρὸς τὸ ῥυπαρὸν βαλανεῖον, „Οἱ ἐνθάδε,“ ἔφη, „λουόμενοι ποῦ λούονται;“ παχέος κιθαρῳδοῦ πρὸς πάντων μεμφομένου αὐτὸς μόνος ἐπῄνει· ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί, ἔφη, „Ὅτι τηλικοῦτος ὢν κιθαρῳδεῖ καὶ οὐ λῃστεύει.“ τὸν κιθαρῳδὸν ἀεὶ καταλειπόμενον ὑπὸ τῶν 48.
ἀκροατῶν ἠσπάσατο, „Χαῖρε ἀλέκτωρ·“ τοῦ δὲ εἰπόντος, „Διὰ τί;“ „Ὅτι,“ ἔφη, „ᾄδων πάντας ἐγείρεις.“ μειρα-

r) καὶ ὃς ἀπαλλαττόμενος προσούρησεν αὐτοῖς ὡς κύων. Ambrosius: *at ille propius accedens iuxta illos mingebat ut canis.* Aldobrandinus: *quos ille ut canis discedens perminxit.*
s) τριςανθρώπους. Edit. Froben. τρὶς ἀθλίους.
t) χρυσόμαλλον. Edit. Froben. χρυσόμαλον.
u) οὕτω. Codd. Stephani οἴνῳ. Ambrosius: *vini crapula obsessa.*
x) τὸν κεκτημένον. Codd. Stephani et Arund. τὸν κύριον.
y) προφέρων. Edit. Froben. et Menag. περιφέρων.

res anguranti, Quanto, inquit, melius, tanto deterius. Inter coenandum ossa illi quidam ut cani iactabant: at ille discedens urina contaminabat ut canis. Oratores atque omnes in dicendo gloriam quaerentes ter homines pro eo quod est ter infelices appellabat. Divitem indoctum ovem aureo vellere tectam dicebat. Quum vidisset prodigi cuiusdam domui inscriptum, Venalis, Sciebam, inquit, quod prae nimia crapula facile dominum evomeres. Causanti adolescenti multitudinem eorum qui pudicitiae suae molesti essent, Desiste, inquit, et tu titillantis te voluptatis indicia proferre. Ingressus sordidum balneum, Qui hic se lavant, ait, ubi lavantur? Quum rudem pinguemque citharoedum omnes canerentur, solus ipse laudabat: rogatus quamobrem, ait, Quod talis quum sit, cithara se, non latrociniis exercet. Citharoedum, qui semper ab auditoribus deserebatur, ita salutabat, Salve galle: illo autem dicente, Cur ita? Quia, inquit, canens omnes excitas. Quum adolescentem plurimi

αἴου διαδεικνυμένου z) πληρώσας τὸ προκόλπιον ἄθυρμα θέρμων ἔκαπτε a)· τοῦ δὲ πλήθους εἰς αὐτὸν ἀφορῶντος θαυμάζειν ἔφη πῶς ἐπ' ἐκεῖνον ἀφέντες αὐτὸν b) ὁρῶσι. λέγοντος δὲ αὐτῷ τινος ἰσχυρῶς δεισιδαίμονος, „Μὴ πληγῇ τὴν κεφαλήν σου διαρρήξω c),“ „Ἐγὼ δέ γε,“ εἶπε, „πταρὼν d) ἐξ ἀριστερῶν τρέμων σε ποιήσω.“ Ἡγησίου παρακαλοῦντος χρῆσαί e) τι αὐτῷ τῶν συγγραμμάτων, „Μάταιος,“ ἔφη, „τυγχάνεις, ὦ Ἡγησία, ὃς ἰσχάδας μὲν γραπτὰς οὐχ αἱρῇ f), ἀλλὰ τὰς ἀληθινάς· ἄσκησον δὲ παιδὸν τὴν ἀληθινὴν ἐπὶ
49. τὴν γεγραμμένην ὁρμᾷς.“ πρός τε τὸν ἐνιδόντα αὐτῷ τὴν φυγήν, „Ἀλλὰ τοῦτον γε ἔνεκεν,“ εἶπεν, „ὦ κακόδαιμον, ἐφιλοσόφησα.“ καὶ πάλιν εἰπόντος τινός, „Σινωπεῖς σου φυγὴν κατέγνωσαν,“ „Ἐγὼ δέ γε,“ εἶπεν, „ἐκείνων μονήν.“ ἰδών ποτε Ὀλυμπιονίκην πρόβατα νέμοντα, „Τυχέως,“ εἶπεν, „ὦ βέλτιστε ff), μετέβης ἀπὸ τῶν Ὀλυμπίων ἐπὶ τὰ Νέμεα.“ ἐρωτηθεὶς διὰ τί οἱ ἀθληταὶ ἀνίσθητοι εἶεν, ἔφη, „Ὅτι κρέασιν ὑείοις καὶ βουσὶν ἀναπεδόμενται.“ ἤτει ποτὲ ἀν-

z) διαδεικνυμένου. Vox suspecta Menagio, cui Aldobrandinus quum vertat *convivium agente*, διαδειπνυμένου aut δεδειπνισμένου legisse videtur. Kuehnius coni. ἐπιδειπνυμένου.
a) ἔκαπτε. Legebatur ἔκαμπτε. Emendavit Menagius ex cod. B qui diserte ἔκαπτε. Florent. ἔκοπτε.
b) αὐτόν. Menag. αὖτόν.
c) διαρρήξω. Edit. Froben. διαρήξω.
d) πταρών. Legebatur παρών. Emendavit Menagius ex cod. B.
e) χρῆσαι. Ambrosius *exponeret*.
f) αἱρεῖ. Scribebatur αἱρῇ.
ff) ὦ βέλτιστε. Ambrosius omittit.

inspicerent, ille sinum lupinis complens captabat: multitudine in ipsum conversa mirari se dixit quomodo illo dimisso se intuerentur. Dicente sibi quodam valde superstitioso, Uno ictu caput tibi perfringam, At ego, inquit, a sinistris sternutans te tremere faciam. Hegesia se deprecante ut sibi librorum aliquid commodaret, Stultus, inquit, es, Hegesia, qui caricas quidem non pictas eligis, sed veras: vera autem exercitatione neglecta te ad scriptam confers. Ei qui ipsi exsilium exprobrabat, At huius, inquit, miser, causa philosophatus sum. Alio rursus dicente, Sinopei te exsilii condemnant, Et ego illos, inquit, mansionis. Intuitus aliquando Olympionicen oves pascentem, Quam cito, inquit, o praeclare, ab Olympiis ad Nemea te contulisti? Rogatus cuius rei gratia athletae nihil sentiant, Quia, inquit, suillis ac bubulis carnibus exstructi sunt. Petebat aliquando sta-

ἀνάντα· ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί τοῦτο ποιεῖ g), „Μελετῶ,“ εἶπεν, „ἀποτυγχάνειν.“ αἰτῶν τινα — καὶ γὰρ τοῦτο πρῶτον ἐποίησε διὰ τὴν ἀπορίαν — ἔφη, „Εἰ μέν καὶ ἄλλῳ δέδωκας, δὸς κἀμοί· εἰ δὲ μηδενί, ἀπ' ἐμοῦ ἄρξαι.“ ἐρωτη- 50.
θεὶς ποτὲ ὑπὸ τοῦ τυράννου ποῖος ἂν εἴη ἀμείνων χαλκὸς εἰς ἀνδριάντα, ἔφη, „Ἀφ' οὗ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων ἐχαλκεύθησαν.“ ἐρωτηθεὶς πῶς χρῆται Διονύσιος τοῖς φίλοις, ἔφη, „Ὡς Θυλάκοις, τοὺς μὲν πλήρεις κρημνῶν, τοὺς δὲ κενοὺς ῥίπτων.“ νεογάμου ἐπιγράψαντος ἐπὶ τὴν οἰκίαν, „Ὁ τοῦ Διὸς παῖς Ἡρακλῆς Καλλίνικος ἐνθάδε κατοικεῖ, μηδὲν εἰσίτω κακόν,“ ἐπέγραψε, „Μετὰ τὸν πόλεμον ἡ συμ- μαχία.“ τὴν φιλαργυρίαν εἶπε μητρόπολιν πάντων τῶν κακῶν. ἀσωτον θεασάμενος ἐν πανδοκείῳ ἐλάας ἐσθίοντα ἔφη, „Εἰ οὕτως ἠρίστας, οὐκ ἂν οὕτως ἐδείπνεις.“ τοὺς ἀγαθοὺς ἄν- 51.
δρας θεῶν εἰκόνας εἶναι· τὸν ἔρωτα σχολαζόντων ἀσχολίαν. ἐρωτηθεὶς τί ἄθλιον ἐν βίῳ, ἔφη, „Γέρων ἄπορος.“ ἐρω- τηθεὶς τί τῶν θηρίων κάκιστα δάκνει, ἔφη, „Τῶν μὲν ἀγρίων συκοφάντης, τῶν δὲ ἡμέρων κόλαξ.“ ἰδών ποτε δύο κενταύ- ρους κακῶς ἐζωγραφημένους ἔφη, „Πότερος τούτων χείρων ἐστί;“ τὸν πρὸς χάριν λόγον ἔφη μελιτίνην ἀγχόνην εἶναι.

g) ποιεῖ. Cod. Arund. ποιοῖ.

tuam: rogatus cur hoc faceret, Ut me, inquit, non potiri assuefaciam. Quum postularet quempiam — quippe et hoc primum fecit propter inopiam — dicebat, Si quidem et alii dedisti, mihi da; si vero nemini, a me incipe. Interrogatus aliquando a tyranno cuiusmodi aere praestaret statuam sculpere, Quo, inquit, Harmodius et Aristogiton fusi sunt. Rogatus quomodo Dionysius amicis uteretur, Ut sacculis, ait: dum plena sunt suspendit et abiicit vacua. Inscripserat quidam domui suae, uxore nuper ducta, Iovis filius Hercules Callinicus hic habitat, nihil ingrediatur mali; inscripsit ipse, Post bellum auxilium. Pecuniae cupiditatem arcem omnium malorum dixit. Prodigum quendam intuitus oleas in diversorio edentem, Si sic prandisses, ait, non ita coenares. Bonos viros imagines deorum esse; amorem vacuitatum occupationem. Rogatus quidnam esset in vita miserum, Senex, ait, egens. Quaenam perniciosissime morderet bellua, Ex feris, inquit, obtrectator; ex vicuribus autem adulator. Intuitus aliquando centauros duos pessime pictos ait, Uter horum deterior est? Sermonem ad gra-

τὴν γαστέρα Χάρυβδιν h) ἔλεγε τοῦ βίου. ἀκούσας ποτὲ ὅτι Διδύμων i) ὁ μοιχὸς συνέλήφθη, „Ἄξιος," ἔφη, „ἐκ τοῦ ὀνόματος κρέμασθαι k)." ἐρωτηθεὶς διὰ τί τὸ χρυσίον χλωρόν ἐστιν, ἔφη, „Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλεύοντας." ἰδὼν γυναῖκα ἐν φορείῳ, „Οὐ κατὰ τὸ θηρίον l)" ἔφη, „ἡ γαλεάγρα." ἰδὼν δραπέτην ἐπὶ φρέατι καθήμενον ἔφη, „Μειράκιον, βλέπε μὴ ἐκπέσῃς m)." ἰδὼν μειρακύλλιον n) ἱματιοκλέπτην ἐν τῷ βαλανείῳ ἔφη, „Ἐπ' ἀλειμμάτιον o) ἢ ἐπ' ἄλλο ἱμάτιον p);" ἰδών ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας, „Εἴθε γάρ," ἔφη, „πάντα τὰ δένδρα τοσοῦτον καρπὸν ἤνεγκεν." ἰδὼν λωποδύτην q) ἔφη,

52. *Τίπτε σὺ ὧδε, φέριστε r);*
ἢ τινα συλήσων νεκύων κατατεθνηώτων s);

h) *Χάρυβδιν.* Scribebatur *χάρυβδιν.*
i) *Διδύμων.* Edit. Froben. et Stephan. *διδύμων.*
k) *κρέμασθαι.* Edit. Froben. et Menag. *κρεμᾶσθαι.*
l) *τὸ θηρίον.* Codd. Stephani *τὸ χωρίον.*
m) *ἐκπέσῃς.* Stephan. et Menag. *ἐμπέσῃς.* Illud praeter edit. Froben. praebet Aldobrandinus commendatque Menagius.
n) *μειρακύλλιον.* Edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio et cod. Arund. omittunt. Menag. *Κύλλιον*, Aldobrandinus *Cyllium*: ut sane facilis esset Meibomii correctio *μειρακύλλιον*, probata Menagio.
o) *ἀλειμμάτιον.* Edit. Froben. *ἀλλειμάτιον* Stephan. *ἀλειμάτιον.*
p) *ἄλλο ἱμάτιον.* Menagius malebat *ἄλλ' ἱμάτιον.*
q) *λωποδύτην.* Ambrosius *sepulcrorum violatorem*, Aldobrandinus *grassatorem.*
r) *Τίπτε σὺ ὧδε, φέριστε;* Conf. Homer. Iliad. *Z.* v. 123. et alibi.
s) *ἢ τινα — κατατεθνηώτων;* Stephan. et Menag. *ἢ τίνα.* Froben. cum cod. Arund. *κατατεθνειώτων.* Versus est Homeri Iliad. *K.* 343 et 387.

tiam instructum melleum esse laqueum dixit. Ventrem vitae Charybdin appellabat. Audiens Didymonem moechum fuisse comprehensum, Dignus est, inquit, ex ipso nomine suspendi. Rogatus cur palleus esset aurum, Quia, inquit, multos habet insidiatores. Mulierem in lectica intuens non secundum feram ait esse caveam. Fugitivum servum super puteum sedentem quum vidisset, Cave, inquit, adolescens, ne excidas. Cernens puerulum vestimentorum furem in balneis, Num, inquit, ad unguentulum an vero ad aliud vestimentum? Quum vidisset aliquando mulieres ex olivae arbore pendere suffocatas, Utinam, inquit, arbores omnes fructum huiusmodi ferrent. Intuitus vestium furem ait,

Sed hic quid, vir bone, quaeris?
An aliquem e vita functis spoliare laboras?

ἐρωτηθεὶς εἰ t) παιδισκάριον ἢ παιδάριον ἔχοι, ἔφη, „Οὔ·“ τοῦ δὲ εἰπόντος, „Ἐὰν οὖν ἀποθάνῃς, τίς σε ἐξοίσει;“ ἔφη u), „Ὁ χρῄζων τῆς οἰκίας.“ μειράκιον εὔμορφον ἀφυλάκτως ἰδὼν κοιμώμενον, νύξας, „Ἐπέγειραι,“ ἔφη, 53.

Μή τίς σοι εὕδοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ x).

πρὸς τὸν πολυτελῶς ὀψωνοῦντα,

Ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγοράζεις y);

Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν διαλεγομένου καὶ ὀνομάζοντος τραπεζότητα καὶ κυαθότητα yy), „Ἐγώ,“ εἶπεν, „ὦ Πλάτων, τράπεζαν μὲν καὶ κύαθον ὁρῶ· τραπεζότητα δὲ καὶ κυαθότητα οὐδαμῶς.“ καὶ ὅς, „Κατὰ λόγον,“ ἔφη· „οἷς μὲν γὰρ κύαθος καὶ τράπεζα θεωρεῖται, ὀφθαλμοὺς ἔχεις· ᾧ δὲ τραπεζότης καὶ κυαθότης βλέπεται, νοῦν οὐκ ἔχεις.“ [ἐρωτηθεὶς 54.
ὑπό τινος, „Ποῖός τίς σοι, Διόγενες, δοκεῖ Σωκράτης;“ εἶπε, „Μαινόμενος z).“] ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν,

t) εἰ. Stephan. et Menag. ἤ.
u) ἔφη. Edit. Froben. omittit.
x) Μή τίς σοι — πήξῃ. Apud Homerum Iliad. Θ. v. 95. legitur μήτις τοι φεύγοντι μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξῃ. et X. v. 283. οὐ μέν μοι φεύγοντι, μεταφρένῳ ἐν δόρυ πήξεις.
y) Ὠκύμορος — ἀγοράζεις. Ultima verba οἷ' ἀγοράζεις omittit Ambrosius. Versus est Homeri Iliad. Σ. 95. ubi legitur ἀγορεύεις.
yy) τραπεζότητα καὶ κυαθότητα. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 350.
z) [ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος — „Μαινόμενος.“] Seclusi, quippe quae omittant codd. R et Florent. cum edit. Froben.. Nam quae nescio quis ad verba §. 53. Πλάτωνος περὶ ἰδεῶν etc. adnotasset ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος (sc. ὁ Πλάτων) „Ποῖός τίς σοι Διογένης δοκεῖ;“ „Σωκράτης,“

Rogatus num servulum aut ancillam haberet, negavit: dicente, Si ergo mortem obieris, quisnam te ad sepulcrum efferet? Qui domo, inquit, indiget. Quum animadverteret formosum adolescentem sine custodia obdormientem, manu pungens, Surge, inquit,

Ne quis te a tergo stertentem cuspide figat.

Ad eum qui pretiosa parabat opsonia,

Nate, mihi haud longaevus eris, qualia emis.

Platone de ideis disserente et nominante mensalitatem et cyathitatem, Equidem, inquit, o Plato, mensam et cyathum video, mensalitatem vero et cyathitatem non video. et ille, Recte, inquit: quibus enim cyathus mensaque conspicitur, oculos habes; qua autem mensalitas et cyathitas intelligitur, mentem non habes. [Interroganti cuidam qualis

ἔφη, „Τοὺς μὲν νέους μηδέπω a), τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδεπώποτε.“ ἐρωτηθεὶς τί θέλοι κονδύλου λαβεῖν, „Περικεφαλαίαν,“ ἔφη b). μειράκιον ἰδὼν καλλωπιζόμενον ἔφη, „Εἰ μὲν πρὸς ἄνδρας, ἀτυχεῖς· εἰ δὲ πρὸς γυναῖκας, ἀδικεῖς.“ ἰδών ποτε μειράκιον ἐρυθριῶν, „Θάρρει, “ ἔφη· „τοιοῦτόν ἐστι τῆς ἀρετῆς τὸ χρῶμα.“ δυοῖν ποτε νομικοῖν ἀκούσας τοὺς δύο κατέκρινεν, εἰπὼν τὸν μὲν κεκλοφέναι, τὸν δὲ μὴ ἀπολωλεκέναι. ἐρωτηθεὶς ποῖον οἶνον ἡδέως πίνει, ἔφη, „Τὸν ἀλλότριον.“ πρὸς τὸν εἰπόντα, „Πολλοί σου καταγε-
55. λῶσιν,“ „Ἀλλ' ἐγώ,“ ἔφη, „οὐ καταγελῶμαι c).“ πρὸς τὸν εἰπόντα κακὸν εἶναι τὸ ζῆν, „Οὐ τὸ ζῆν,“ εἶπεν, „ἀλλὰ τὸ κακῶς ζῆν.“ πρὸς τοὺς συμβουλεύοντας τὸν ἀποδράντα αὐτοῦ δοῦλον ζητεῖν, „Γελοῖον,“ ἔφη, „εἰ Μάνης μὲν χωρὶς Διογένους ζῇ, Διογένης δὲ χωρὶς Μάνου οὐ δύναται.“ ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας φησίν,

εἶπε, „μαινόμενος.“, ea alios imperitiores ut nunc legimus immutata Diogeni imputasse recte coniecit Menagius.

a) μηδέπω. Legebatur μηδέποτε. Correxit Menagius confirmantque interpretes.

b) ἐρωτηθεὶς — ἔφη. Libri quidam apud Stephanum ἐρωτηθεὶς τί θέλοι, κόνδυλον λαβεῖν ἢ περικεφαλαίαν; περικεφαλαίαν, ἔφη. Aldobrandinus: *Interrogatus quid velit ut pugno conscindatur, Galeam, respondit.* Ambrosium, ut in re inserta, castigare nolui.

c) πρὸς τὸν εἰπόντα — καταγελῶμαι.“ Edit. Froben. omittit.

sibi videretur Socrates, Furens, respondit.] Rogatus a quodam quo tempore ducenda sit uxor, Iuvenibus, inquit, nondum, senibus vero nunquam. Interrogatus quidnam vellet ut colaphum acciperet, Galeam, inquit. Adolescentem intuens se componentem, Si quidem, inquit, ad viros, frustra; sin autem ad mulieres, nequiter. Videns adolescentulum rubore perfusum, Confide, ait, fili: huiusmodi est virtutis color. Quum duos aliquando audisset legis peritos, ambos damnavit, dicens alterum quidem furatum esse, alterum vero non perdidisse. Rogatus cuiusmodi vinum libentius biberet, Alienum, inquit. Dicente sibi quodam, Plures te irrident, At ego, inquit, non irrideor. Dicenti malum esse vivere, Non, inquit, vivere malum est, sed male vivere. Consulentibus ut fugitivum quaereret servum, Ridiculum, inquit, est, si Manes absque Diogene vivat, Diogenes absque Mane non possit. Prandebat oleas: invectam vero inter prandendum placentam proiecit, dicens,

Ὦ ξένε, τυράννους ἐκποδὼν μεθίστασο d).

καὶ ἄλλοτε,

Μάστιξεν δ' ἐλάαν e).

ἐρωτηθεὶς ποταπὸς f) εἴη κύων, ἔφη, „Πεινῶν Μελιταῖος, χορτασθεὶς δὲ Μολοττικός, οὓς g) ἐπαινοῦντες οἱ πολλοὶ οὐ συμπέμπουσι διὰ τὸν πόνον συνεξιέναι αὐτοῖς ἐπὶ τὴν θήραν· οὕτως οὐδὲ ἐμοὶ δύνασθε συμβιοῦν διὰ τὸν φόβον τῶν ἀλγηδόνων." ἐρωτηθεὶς εἰ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθίουσι, „Πάντ' h)," 56.
εἶπεν, „ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι." ἐρωτηθεὶς διὰ τί προσαιτοῦσι μὲν ἐπιδιδόασι, φιλοσόφοις δὲ οὔ, ἔφη, „Ὅτι χωλοὶ μὲν καὶ τυφλοὶ γενέσθαι ἐλπίζουσι, φιλοσοφῆσαι δὲ οὐδέποτε i)." φιλάργυρον ἤτει· τοῦ δὲ βραδύνοντος, „Ἄνθρωπε," εἶπεν, „εἰς τροφήν σε αἰτῶ, οὐκ εἰς ταφήν." ὀνειδίζομένός ποτε ἐπὶ τῷ παραχαράξαι τὸ νόμισμα ἔφη, „Ἦν ποτε χρόνος ἐκεῖνος ὅτ' ἤμην ἐγὼ τοιοῦτος ὁποῖος σὺ νῦν· ὁποῖος δ' ἐγὼ νῦν, σὺ οὐδέποτε." καὶ πρὸς ἄλλον ἐπὶ

d) Ὦ ξένε, τυράννους ἐκποδὼν μεθίστασο. Versus est Euripidis Phoeniss. 40. Ambrosius: *o hospes, hic cito proficiscere.*

e) Μάστιξεν δ' ἐλάαν. Legitur apud Homerum Iliad. E. v. 366. Θ. 45. Χ. 400. et alibi. Ambrosius καὶ ἄλλοτε — ἐλάαν omittit.

f) ποταπός. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 58.

g) οὓς. Edit. Froben. et Menag. τούτων οἷς.

h) „Πάντ'." Valckenarius Adnotatt. critt. in N. F. p. 330., Opusce. T. II. p. 237. ed. Erfurdt. coni. πάνυ.

i) οὐδέποτε. Edit. Froben. οὐδαμῶς.

Longe a tyrannis temet, hospes, auferas:

et aliquando,

Flagellavit autem oleam.

Rogatus qualis esset canis, Esuriens, inquit, Melitaeus, satiatus vero Molossicus, ex eorum numero, quos permulti laudant, neque tamen ob laborem audent cum eis una ad venationem egredi: ita ne mihi quidem ob dolorum metum congredi atque una vivere potestis. Rogatus an sapientes placentis vescerentur, Omnibus, inquit, sicut et homines caeteri. Interrogatus cur mendicis largirentur homines, non autem philosophis, Quia claudos, inquit, ac caecos fieri potius quam philosophos evadere se sperant. Poscebat quiddam ab avaro: illo autem tergiversante, Ad cibum, inquit, homo, te postulo, non ad sepulcrum. Exprobranti quod aliquando falso pecuniam signasset, Tempus, inquit, fuit quum talis eram qualis tu modo; qualis autem ego modo sum, nunquam tu eris. Alteri sibi idem exprobranti, Atqui,

τοῦ αὐτοῦ ὀνειδίσαντα, „Καὶ γὰρ ἐνεούρουν θᾶττον, ἀλλὰ
57. νῦν οὔ k).“ εἰς Μύνδον ἐλθὼν καὶ θεασάμενος μεγάλας τὰς
πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, „Ἄνδρες Μύνδιοι,“ ἔφη,
„κλείσατε τὰς πύλας, μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.“ Θεασάμενός
ποτε πορφυροκλέπτην πεφωραμένον ἔφη,

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή l).

Κρατεροῦ ἀξιοῦντος πρὸς αὐτὸν ἀπιέναι, „Ἀλλὰ βούλομαι,“
ἔφη, „ἐν Ἀθήναις ἄλα λείχειν ἢ παρὰ Κρατερῷ τῆς πολυ-
τελοῦς τραπέζης ἀπολαύειν.“ Ἀναξιμένει τῷ ῥήτορι παχεῖ
ὄντι προσελθών, „Ἐπίδος καὶ ἡμῖν,“ ἔφη, „τοῖς πτωχοῖς
τῆς γαστρός· καὶ γὰρ αὐτὸς κουφισθήσει m) καὶ ἡμᾶς ὠφε-
λήσεις.“ διαλεγομένου ποτὲ αὐτοῦ τάριχον προτείνας περιέ-
σπασε τοὺς ἀκροατάς· ἀγανακτοῦντος δέ, „Τὴν Ἀναξιμέ-
58. νους,“ ἔφη, „διάλεξιν ὀβολοῦ τάριχος διαλέλυκεν.“ ὀνειδι-
ζόμενός ποτε ὅτι ἐν ἀγορᾷ ἔφαγεν, „Ἐν ἀγορᾷ γάρ,“ ἔφη,
„καὶ ἐπείνησα.“ ἔνιοι δὲ τούτου φασὶν εἶναι κἀκεῖνο, ὅτι
Πλάτων θεασάμενος αὐτὸν λάχανα πλύνοντα, προσελθὼν
ἡσυχῇ εἶπεν n) αὐτῷ, „Εἰ Διονύσιον ἐθεράπευες, οὐκ ἂν

k) „Καὶ γὰρ ἐνεούρουν θᾶττον, ἀλλὰ νῦν οὔ.“ Vid. Leopardus Emendatt. IX. 9.

l) Ἔλλαβε — κραταιή. Versus est Homeri Iliad. E. 83. et T. 477.

m) καὶ γὰρ αὐτὸς κουφισθήσει. Scribebatur κουφισθήσῃ. Menag. omittit γάρ.

n) εἶπεν. Edit. Froben. εἶπον.

inquit, fuit etiam tempus cum immeierem, iam vero non ita. Myndum profectus quum videret magnificas portas et urbem modicam, Viri, inquit, Myndii, portas clandite, ne urbs vestra egrediatur. Quum vidisset aliquando hominem in purpurae furto deprehensum, inquit,

Purpureum cepit fatum violentaque Parca.

Cratero precante ut ad se ille proficisceretur, At malo, inquit, sal Athenis lingere quam apud Craterum frui magnifice instructa mensa. Anaximenem conveniens pingui aqualiculo rhetorem, Impertire, inquit, et nobis pauperibus ventrem: quippe et ipse ab onere levaberis et nobis emolumento eris. Disserente illo aliquando, pernam praetendens auditores in se convertit: indignante illo, Disputationem, inquit, Anaximenis unius oboli perna dissolvit. Quum illi probro daretur quod in foro manducaret, In foro enim, ait, esurio. Quidam et illud huius esse aiunt, quod intuitus illum Plato lavantem olera, accedens tacite illi dixerit, Si Dionysio ob-

λάχανα ἔπλυνες·" τὸν δὲ ἀποκρίνασθαι ὁμοίως ἡσυχῇ, „Καὶ εἰ λάχανα ἔπλυνες, οὐκ ἂν Διονύσιον ἐθεράπευες." πρὸς τὸν εἰπόντα, „Οἱ πλείους σου καταγελῶσι," „Κἀκείνων ἐγών," εἶπεν, „οἱ ὄνοι· ἀλλ' οὔτ' ἐκεῖνοι τῶν ὄνων ἐπιστρέφονται, οὔτε ἐγὼ ἐκείνων." θεασάμενος μειράκιον φιλοσοφοῦν, „Εὖγε," εἶπεν, „ὅτι τοὺς τοῦ σώματος ἐρασταὶς ἐπὶ τὸ τῆς ψυχῆς κάλλος μετάγεις." θαυμάζοντός τινος τὰ 59.
ἐν Σαμοθράκῃ ἀναθήματα, ἔφη, „Πολλῷ ἂν εἴη πλείω εἰ καὶ οἱ μὴ σωθέντες ἀνεθήκεσαν·" οἱ δὲ τοῦτο Διαγόρου φασὶ τοῦ Μηλίου ο). εὐμόρφῳ μειρακίῳ ἀπιόντι εἰς συμπόσιον ἔφη, „Χείρων ἐπανήξεις·" τοῦ δὲ ἐπανελθόντος καὶ τῇ ὕστερᾳ εἰπόντος, „Καὶ ἀπῆλθον καὶ χείρων οὐκ ἐγενόμην," ἔφη, „Χείρων μὲν οὔ, Εὐρυτίων δέ." δύσκολον ἤτει p)· τοῦ δ' εἰπόντος, „Ἐάν με πείσῃς," ἔφη q), „Εἰ σε ἐδυνάμην πεῖσαι, ἔπεισά σε ἂν ἀπάγξασθαι r)." ἐπανήρχετο ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Ἀθήνας· πρὸς οὖν τὸν πυθόμενον, „Ποῖ καὶ πόθεν;" „Ἐκ τῆς ἀνδρωνίτιδος," εἶπεν, „εἰς τὴν γυναικωνῖτιν." ἐπανῆλθε ἀπὸ Ὀλυμπίων· πρὸς οὖν τὸν πυθό- 60.

o) τοῦ Μηλίου. Ambrosius *medo*.
p) „Χείρων μὲν οὔ, Εὐρυτίων δέ." δύσκολον ἤτει. Ambrosius: *deterior, inquit quo. Postulabat ab Eurytio difficile quiddam.*
q) Ἔφη. Edit. Froben. omittit.
r) ἀπάγξασθαι. Edit. Froben. ἀπαλλάξασθαι.

sequutus esses, olera profecto non lavisses: illumque ad aurem item respondisse, Et tu si lavisses olera, Dionysio non esses obsequutus. Dicenti cuidam, Multi te irrident, Et illos, inquit, fortasse asini: sed non illi asinos curant, neque ego illos, respondit. Conspecto adolescentulo philosophante, Eia, inquit, amatores corporis ad animae pulcritudinem traducis. Admirante quodam ea quae in Samothracia sunt donaria, Longe, ait, plura essent, si et qui servati non sunt, ea dedicassent. alii Diagorae Melio hoc assignant. Formoso adolescenti ad convivium eunti, Deterior, inquit, remeabis: illo redeunte et postridie ipsi dicente, Et abii et deterior effectus non sum, Non tu quidem, inquit, Chiron, sed Eurytion. Postulabat quiddam ab homine difficili: illo dicente, Si mihi persuaseris, Equidem, inquit, si persuadere possem, suassissem uti te suffocares. Revertebatur ex Lacedaemone Athenas: interrogatus igitur quo et unde veniret, A viris, inquit, ad mulieres. Rediens ab Olympiis quum

μενον εἰ ὄχλος ἦν πολύς, „Πολὺς μέν," εἶπεν, „ὁ ὄχλος, ὀλίγοι δὲ ἄνθρωποι." τοὺς ἀσώτους εἶπε παραπλησίους εἶναι συκαῖς ἐπὶ κρημνῷ πεφυκυίαις, ὧν τοῦ καρποῦ μὲν ἄνθρωπος οὐκ ἀπογεύσεται s), κόρακες δὲ καὶ γῦπες ἐσθίουσι. Φρύνης Ἀφροδίτην χρυσῆν ἀναθείσης ἐν Δελφοῖς, τοῦτον ἐπιγράψαι, „Τῆς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας t)." Ἀλεξάνδρου ποτὲ ἐπιστάντος αὐτῷ καὶ εἰπόντος, „Ἐγώ εἰμι Ἀλέξανδρος ὁ μέγας βασιλεύς," „Καγώ," φησι, „Διογένης ὁ κύων." ἐρωτηθεὶς τί πρὸς κύων καλεῖται, ἔφη, „Τοὺς μὲν διδόντας σαίνειν, τοὺς δὲ μὴ διδόντας ὑλακτεῖν, τοὺς δὲ πονηροὺς δάκνειν."
61. ἀπὸ συκῆς ὠκοδριζε· τοῦ δὲ φυλάττοντος εἰπόντος u), „Αὔτοθεν πρώην ἄνθρωπος ἀπήγχατο," „Ἐγὼ οὖν," φησὶν, „αὐτὴν καθαρῶ x)." ἰδὼν Ὀλυμπιονίκην εἰς ἑταίραν πυκνότερον ἀτενίζοντα y), „Ἴδε," ἔφη, „πρὸς Ἀριμάνιον z) ὡς ὑπὸ τοῦ τυχόντος κοραλίου τραχηλίζεται." τὰς εὐπρεπεῖς ἑταίρας ἔλεγε θανασίμῳ μελικράτῳ παραπλησίους a) εἶναι. ἀριστῶντι αὐτῷ ἐν ἀγορᾷ οἱ παρεστῶτες συνεχὲς ἔλεγον,

s) ἀπογεύσεται. Libri quidam apud Stephanum ἀπογεύεται, quod ipsi probatum expresserunt interpretes.
t) „Τῆς ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας." Menagius malebat ἀπὸ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀκρασίας. Interpretes: *Ex* (*De*) *Graecorum intemperantia.*
u) εἰπόντος. Edit. Froben. omittit.
x) καθαρῶ. Edit. Froben., Stephan. et Menag. καθάρω.
y) ἀτενίζοντα. Edit. Froben. ἀτενίζοντα.
z) Ἀριμάνιον. Scribebatur ἀρεμμάνιον. Edit. Froben. ἀρεμίνιον.
a) παραπλησίους. Stephan. παραπλησίας.

rogaretur an multa ibi turba fuerit, Turba, inquit, multa, sed homines pauci. Luxuriosos dicebat similes ficubus quae per praecipitia nascuntur, quarum fructus homo non gustat, corvi autem et vultures comedunt. Phryne scortum Venerem auream Delphis obtulit, quam ille ita inscripsit, Donum Graecorum intemperantiae. Alexandro quoque illi assistente et dicente, Ego sum Alexander magnus ille rex, At ego, inquit, Diogenes canis. Rogatus quidnam faciens canis vocaretur, Quod eis, inquit, blandior qui dant, in eos vero qui non dant oblatro, malos autem mordeo. Ex ficu quadam poma legebat: custode dicente, Hic ante paucos dies homo suspensus est, Ego, inquit, illam purgabo. Olympionicen intuens in scortum frequenter intendentem, Ecce, inquit, ut aries Martius a puella vulgari per collum captus abducitur. Formosa scorta letali mulso non dissimilia dicebat. Prandenti in foro qui circumstabant identidem acclama-

„Κύον·“ ὁ δέ, „Ὑμεῖς,“ εἶπεν, „ἐστὲ κύνες, οἵ με ἀριστῶντα περιεστήκατε.“ δύο μαλακῶν περικρυπτομένων αὐτὸν b) ἔφη, „Μὴ εὐλαβεῖσθε c)· κύων τεῦτλα οὐ τρώγει.“ περὶ παιδὸς πεπορνευκότος ἐρωτηθεὶς πόθεν εἴη, „Τεγεάτης,“ ἔφη. ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος ἰατρεύοντα ἔφη, „Τί 62.
τοῦτο; ἢ ἵνα τούς ποτέ σε νικήσαντας νῦν καταβάλῃς d);“ θεασάμενος υἱὸν ἑταίρας λίθον εἰς ὄχλον βάλλοντα, „Πρόσεχε,“ ἔφη, „μὴ τὸν πατέρα πλήξῃς.“ δείξαντος αὐτῷ παιδαρίου μάχαιραν ἣν εἰλήφει παρὰ ἐραστοῦ, „Ἡ μὲν μάχαιρα,“ ἔφη, „καλή, ἡ δὲ λαβὴ αἰσχρά.“ ἐπαινούντων τινῶν τὸν ἐπιδόντα αὐτῷ ἔφη, „Ἐμὲ δ' οὐκ ἐπαινεῖτε τὸν ἄξιον λαβεῖν;“ ἀπαιτούμενος ὑπό τινος τρίβωνα ἔφη e), „Εἰ μὲν ἐχαρίσω, ἔχω· εἰ δὲ ἔχρησας f), χρῶμαι.“ ὑποβολιμαίου τινὸς εἰπόντος αὐτῷ ὅτι χρυσὸν ἔχει ἐν τῷ ἱματίῳ, „Ναί,“ ἔφη, „διὰ τοῦτο αὐτὸ ὑποβεβλημένος κοιμῶμαι.“ ἐρωτηθεὶς 63.
τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, ἔφη, „Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τὸ γοῦν πρὸς πᾶσαν τύχην παρεσκευάσθαι.“ ἐρωτηθεὶς πόθεν

b) περικρυπτομένων αὐτόν. Menagius coni. περιθρυπτομένων αὐτόν, quae speciosa, non vera emendatio est. Alias aliorum et ipsius Menagii coniecturas tacere praestat.
c) εὐλαβεῖσθε. Edit. Froben. εὐλαβεῖστε.
d) καταβάλῃς. Edit. Froben. καταβαλῆς.
e) „Ἐμὲ δ' οὐκ ἐπαινεῖτε — τρίβωνα ἔφη. Edit. Froben. omittit.
f) ἔχρησας. Ambrosius *eguisti*.

bant, Canis: at ille, Vos, ait, canes estis, qui prandentem circumstetistis. Quum duo molles se ipsi subducerent, Nolite, inquit, vereri: canis betas non comedit. De puero stuprato cuias esset rogatus, Tegeates, inquit. Quum vidisset ignavum luctatorem medicinam profitentem, Quid hoc? inquit, num ut eos qui te aliquando vicerunt nunc ipse deiicias? Quum scorti filium in turbas iactantem lapides cerneret, Cave, ait, ne patrem ferias. Puero ostentanti sibi gladium quem ab amatore acceperat, Gladius, inquit, pulcher est, sed capulus foedus. Laudantibus quibusdam eum qui illi erogaverat, Me autem, inquit, non laudatis qui accipere merui? Quum a quodam pallium exigeretur, Si quidem, ait, donasti, habeo; sin autem commodasti, utor. Supposititio quodam dicente, Aurum habes in pallio, Ita sane, inquit: idcirco illo supposito obdormio. Rogatus quid ex philosophia lucratus fuisset, Et si nihil aliud, inquit, vel hoc ipsum quod ad omnem fortunam paratus sum. In-

εἴη, „Κοσμοπολίτης," ἔφη. Θυόντων τινῶν τοῖς θεοῖς ἐπὶ τῷ υἱὸν γενέσθαι, ἔφη, „Περὶ δὲ τοῦ ποδαπὸς ἐκβῇ οὐ θύετε;" ἔρανόν ποτε αἰτούμενος πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη g),

Τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας h).

τὰς ἑταίρας ἔφη i) βασιλέων εἶναι βασιλίσσας· αἰτεῖν γὰρ ὅ τι ἂν δόξῃ αὐταῖς. ψηφισαμένων Ἀθηναίων Ἀλέξανδρον Διόνυσον k), „Κἀμέ," ἔφη, „Σάραπιν ποιήσατε." πρὸς τὸν ἐνειδίζοντα l) ὡς εἰς τόπους ἀκαθάρτους εἰσίοι, „Καὶ γὰρ
64. ἥλιος," ἔφη, „εἰς τοὺς ἀποπάτους, ἀλλ' οὐ μιαίνεται." ἐν ἱερῷ δειπνῶν, μεταξὺ ὑπαρῶν ἄρτων παρακειμένων, ἄρας αὐτοὺς ἔρριψεν, εἰπὼν εἰς ἱερὸν μηδὲν m) δεῖν ὑπαρὸν εἰσιέναι. πρὸς τὸν εἰπόντα, „Οὐδὲν εἰδὼς φιλοσοφεῖς," ἔφη, „Εἰ καὶ προσποιοῦμαι σοφίαν n), καὶ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἐστι." πρὸς τὸν συνιστάντα τὸν παῖδα καὶ λέγοντα ὡς εὐφυέστατός ἐστι καὶ τὰ ἤθη κράτιστος o), „Τί οὖν," εἶπεν, „ἐμοῦ

g) *Ἐρανόν ποτε — ἔφη.* Ambrosius: *Cum stipem aliquando posceret, ait aegrotanti.*

h) *Τοὺς ἄλλους — χεῖρας.* Edit. Froben. τοὺς μὲν ἄλλους. Menag. *ἐράνιζ'*, quod in praefatione restitui voluerat Stephanus. Versus est Homericus.

i) *Ἔφη.* Edit. Froben. omittit.

k) *Διόνυσον.* Edit. Froben. *διονύσιον*, quod expressit Aldobrandinus.

l) *ἐνειδίζοντα.* Edit. Froben. *ἐνειδιζόμενον.*

m) *μηδέν.* Edit. Froben. *μηδένα.*

n) *σοφίαν.* Menag. *φιλοσοφίαν*, quod reddunt interpretes. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebet cod. Arund. commendatque H. Stephanus.

o) *τὰ ἤθη κράτιστος.* Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 364. et seqq.

terrogatus unde esset, Mundi sum civis, ait. Sacrificantibus quibusdam ut filium a diis impetrarent, Ut, inquit, bonum impetretis, non immolatis? Quum stipem aliquando rogaretur, collectori ait,

Tu reliquos spolia, sed ab Hectore contine dextras.

Scorta dicebat regum esse reginas: petere enim quodcunque eis videretur. Atheniensibus Alexandrum Liberum patrem decernentibus, Et me, inquit, Serapin facite. Exprobranti quod loca immunda introiret, Et sol, inquit, in secessus abit, neque inquinatur. In fano coenans, cum panes sordidi appositi essent, sublatos abiecit, dicens in sacrum nihil oportere sordidum ingredi. Dicente quodam cur nihil sciens philosopharetur, Et si, inquit, sapientiam simulo, hoc ipsum philosophari est. Laudabatur puer ad illum adductus, quod ingenio excelleret essetque optimis moribus:

χρῄζει;" τοὺς λέγοντας μὲν τὰ σπουδαῖα, μὴ ποιοῦντας δὲ ἔλεγε μηδὲν διαφέρειν κιθάρας· καὶ γὰρ ταύτην μήτε ἀκούειν μήτε αἰσθάνεσθαι. εἰς θέατρον εἰςῄει ἐναντίος τοῖς ἐξιοῦσιν· ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί, „Τοῦτο," ἔφη, „παντὶ τῷ βίῳ ἐπιτηδεύω ποιεῖν." ἰδών ποτε νεανίσκον θηλυνόμενον, „Οὐκ αἰ- 65.
σχύνει p)," ἔφη, „χείρονα τῆς φύσεως περὶ σεαυτοῦ βουλευόμενος; ἡ μὲν γάρ σε ἄνδρα ἐποίησε, σὺ δὲ σεαυτὸν βιάζει q) γυναῖκα εἶναι." ἰδὼν ἄφρονα ψαλτήριον ἁρμοζόμενον r), „Οὐκ αἰσχύνει s)," ἔφη, „τοὺς μὲν φθόγγους τῷ ξύλῳ προσαρμόττων, τὴν δὲ ψυχὴν εἰς τὸν βίον μὴ ἁρμόττων;" πρὸς τὸν εἰπόντα, „Ἀνεπιτήδειός εἰμι πρὸς φιλοσοφίαν," „Τί οὖν," ἔφη, „ζῇς, εἰ τοῦ καλῶς ζῆν μὴ μέλει σοι;" πρὸς τὸν καταφρονοῦντα τοῦ πατρός, „Οὐκ αἰσχύνει t)," ἔφη, „καταφρονῶν τούτου δι' ὃν μέγα φρονεῖς;" ἰδὼν εὐπρεπῆ νεανίσκον ἀπρεπῶς λαλοῦντα, „Οὐκ αἰσχύνει u)," ἔφη, „ἐξ ἐλεφαντίνου κολεοῦ μολυβδίνην uu) ἕλκων μάχαιραν;" ὀνειδι- 66.
ζόμενος ὅτι ἐν καπηλείῳ πίνει, „Καὶ ἐν κουρείῳ," φησί,

p) αἰσχύνει. Scribebatur αἰσχύνῃ.
q) βιάζει. Scribebatur βιάζῃ.
r) ἁρμαζόμενον. Menag. ἁρμοττόμενον.
s) αἰσχύνει. Scribebatur αἰσχύνῃ.
t) αἰσχύνει. Scribebatur αἰσχύνῃ.
u) αἰσχύνει. Scribebatur αἰσχύνῃ.
uu) μολυβδίνην. Scribebatur μολιβδίνην.

Quid ergo, inquit, me indiget? Qui recta dicerent, sed non facerent, eos citharae similes aiebat: hanc enim nihil audire neque sentire. Theatrum ingrediebatur ex adverso exeuntium: rogatus cur ita faceret, Hoc, ait, in omni vita facere studeo. Videns aliquando adolescentulum effoeminari, Non pudet, ait, deterius quam naturam ipsam de te ipso statuere? illa enim te virum fecit, tu te cogis mulierem fieri. Intuens quendam parum cordatum aptare psalterium, Non erubescis, inquit, qui sonos ligno aptes, animum ad vitam non componas? Dicenti cuidam, Idoneus ad philosophiam non sum, Quid ergo, inquit, vivis, si ut bene vivas nulla tibi cura est? Contemnente quodam patrem, Non pudet, ait, eum contemnere, qui tibi ut magnum sapias est auctor? Videns decorum adolescentem indecore loquentem, Non erubescis, ait, ex eburnea vagina plumbeum educere gladium? Quum illi probro daretur, quod in caupona biberet,

„κείρομαι.“ ὀνειδιζόμενος ὅτι παρὰ Ἀντιπάτρου τριβώνιον ἔλαβεν, ἔφη,

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα x).

πρὸς τὸν ἐνοείσαντα αὐτῷ δοκόν, εἶτα εἰπόντα, „Φύλαξαι y),“ πλήξας αὐτὸν τῇ βακτηρίᾳ εἶπε, „Φύλαξαι z.“ πρὸς τὸν λιπαροῦντα τῇ ἑταίρᾳ, „Τί θέλεις,“ ἔφη, „τυχεῖν, ὦ ταλαίπωρε, αὖ τὸ ἀποτυχεῖν ἄμεινόν ἐστι;“ πρὸς τὸν μυριζόμενον, „Βλέπε,“ εἶπε, „μὴ ἡ τῆς κεφαλῆς σου εὐωδία δυσωδίαν σου τῷ βίῳ παράσχῃ.“ τοὺς μὲν οἰκέτας ἔφη δεσπόταις, τοὺς δὲ φαύλους ἐπιθυμίαις δουλεύειν. ἐρωτηθεὶς 67.
διὰ τί ἀνδράποδα ἐκλήθη, „Ὅτι,“ φησί, „τοὺς πόδας ἀνδρῶν εἶχον, τὴν δὲ ψυχὴν ὁποίαν σὺ νῦν ὁ ἐξετάζων.“ ἄσωτον ἤτει μνᾶν· πυθομένου δὲ διὰ τί τοὺς μὲν ἄλλους ὀβολὸν ζητεῖ a), αὐτὸν δὲ μνᾶν, „Ὅτι,“ εἶπε, „παρὰ μὲν τῶν ἄλλων πάλιν ἐλπίζω λαβεῖν, παρὰ δὲ σοῦ θεῶν ἐν γούναισι κεῖσθαι πάλιν λήψομαι.“ ' ὀνειδιζόμενος ὅτι αὐτὸς αἰτεῖ, Πλάτωνος μὴ αἰτοῦντος, „Κἀκεῖνος,“ εἶπεν, „αἰτεῖ, ἀλλ'

Ἄγχι σχὼν κεφαλήν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι b).“

x) *Οὔτοι — δῶρα.* Versus est Homeri Iliad. Γ. 65.

y) „*Φύλαξαι.*“ Edit. Froben. *φυλάξαι.*

z) „*Φύλαξαι.*“ Edit. Froben. *φυλάξαι.*

a) *ζητεῖ.* Menag. *αἰτεῖ.* Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebet cod. Arund.

b) *Ἄγχι σχὼν — οἱ ἄλλοι.* Versus est Homeri Odyss. Δ. 157. Δ. 70. et P. 592.

Et in tonstrina tondeor, inquit. Vitio vertebatur illi quod ab Antipatro accepisset palliolum: tum ille inquit,

Reiicienda deum non sunt insignia dona.

Quum illi quidam trabem impegisset ac diceret, Cave, virga illum caedens ait, Cave. Supplicante quodam meretrici, Quid, ait, vis, miser, ab illa, quum praestet frustrari? Unguentis delibuto, Vide, ait, ne fragrantia capitis foetorem vitae praestet. Servos quidem dominis, malos autem cupiditatibus servire dicebat. Rogatus cur mancipia ἀνδράποδα sint appellata, Quia pedes, inquit, habent virorum, animum autem quem tu nunc habes qui hoc interrogas. A prodigo petebat minam: a quo quum rogaretur cur ab aliis obolum, ab se peteret minam, Quia, inquit, ab aliis omnibus denno me accepturum spero, abs te vero an rursus accepturus sim, in deorum gremio situm est. Quum probro daretur quod Platone non petente, ipse peteret, Et ille, inquit, petit,

Sed caput admovens, reliqui ne forte resciscant.

ἰδὼν τοξότην ἀφυῆ παρὰ τὸν σκοπὸν ἐκάθισεν, εἰπών, „Ἵνα μὴ πληγῶ.“ τοὺς ἐρῶντας ἔφη πρὸς ἡδονὴν ἀτυχεῖν c). ἐρωτηθεὶς εἰ κακὸς ὁ θάνατος, „Πῶς,“ εἶπε, „κακός, οὗ 68.
παρόντος οὐκ αἰσθανόμεθα;“ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστάντα καὶ εἰπόντα, „Οὐ φοβεῖ d) με;“ „Τί γάρ,“ εἶπεν, „εἶ e); ἀγαθὸν ἢ κακόν;“ τοῦ δὲ εἰπόντος „Ἀγαθόν,“ „Τίς οὖν,“ εἶπε, „τὸ ἀγαθὸν φοβεῖται;“ τὴν παιδείαν εἶπε τοῖς μὲν νέοις σωφροσύνην, τοῖς δὲ πρεσβυτέροις παραμυθίαν, τοῖς δὲ πένησι πλοῦτον, τοῖς δὲ πλουσίοις κόσμον εἶναι, πρὸς Διδύμωνα f) τὸν μοιχὸν ἰατρεύοντά ποτε κόρης ὀφθαλμόν, „Ὅρα,“ φησί, „μὴ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς παρθένου ἰατρεύων g) τὴν κόρην φθείρῃς.“ εἰπόντος τινὸς ὅτι ὑπὸ τῶν φίλων ἐπιβουλεύοιτο, „Καὶ τί δεῖ πράττειν,“ ἔφη, „εἰ δεήσει τοῖς φίλοις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ὁμοίως χρῆσθαι;“ ἐρωτηθεὶς τί 69.
πλεῖστον ἐν ἀνθρώποις, ἔφη, „Παρρησία.“ εἰσελθὼν εἰς διδασκάλου καὶ Μούσας μὲν ἰδὼν πολλάς, μαθητὰς δὲ ὀλίγους, „Σὺν θεοῖς,“ ἔφη, „διδάσκαλε, πολλοὺς μαθητὰς ἕξεις.“ εἰώθει δὲ πάντα ποιεῖν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ τὰ Δήμη-

c) τοὺς ἐρῶντας ἔφη πρὸς ἡδονὴν ἀτυχεῖν. Ambrosius: *Eos qui ad voluptatem aspicerent, falli ac frustrari dixit.* ut legisse videatur ἐρῶντας

d) φοβεῖ. Scribebatur φοβῇ.

e) εἶ. Ita edit. Froben., quod expressit Ambrosius: reliquae εἰ.

f) Διδύμωνα. Menagius coni. *Δίδυμον.*

g) ἰατρεύων. Codd. Stephani θεραπεύων.

Sagittarium intuitus imperitum iuxta scopum consedit, dicens, Ne forte me feriat. Eos qui amarent, quod ad voluptatem attineret falli ac frustrari dixit. Interrogatus an mala esset mors, Quonam, inquit, modo mala, quam praesentem non sentimus? Alexandro adstante atque interrogante, Num me times? Quid enim, inquit, es? bonum an malum? dicente, Bonum, Quis ergo, ait, bonum timet? Disciplinam iuvenibus quidem sobrietatem, senioribus solatium, pauperibus divitias, divitibus ornatum esse dixit. Didymoni moecho curanti aliquando puellae oculum, Vide, inquit, ne virginis oculum curans puellam corrumpas. Dicente quodam amicos illi insidiari, Et quid, ait, agere oportet, si amicis et inimicis aeque utendum erit? Rogatus quid esset inter homines optimum, Libertas loquendi, inquit. Ingressus aliquando scholam quum videret Musas multas paucosque discipulos, Cum diis, inquit, praeceptor, multos habes discipulos. Solebat autem omnia palam facere,

τρος καὶ τὰ Ἀφροδίτης. καὶ τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους Εἰ τὸ ἁρπάζειν μηδὲν εἴη ἄτοπον, οὐδ' ἐν ἀγορᾷ ἐστι ἄτοπον· οὐκ ἔστι δὲ ἄτοπον τὸ ἁρπάζειν· οὐδ' ἐν ἀγορᾷ ἐστι ἄτοπον h). χειρουργῶν τε ἐν τῷ μέσῳ συνεχές, „Εἴθε ἦν," ἔλεγε, „καὶ τὴν κοιλίαν παρατρυφάμενον τοῦ λιμοῦ i) παύσασθαι." ἀναφέρεται δὲ καὶ ἄλλα εἰς αὐτόν, ἃ μακρὸν ἂν 70. εἴη καταλέγειν, πολλὰ ὄντα. Διττὴν δὲ ἔλεγεν εἶναι τὴν ἄσκησιν, τὴν μὲν ψυχικήν, τὴν δὲ σωματικήν· ταύτην καθ' ἣν ἐν γυμνασίᾳ συνεχεῖς γινόμεναι φαντασίαι εὐλυσίαν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχονται k). εἶναι δὲ ἀτελῆ τὴν ἑτέραν χωρὶς τῆς ἑτέρας, οὐδὲν ἧττον εὐεξίας καὶ ἰσχύος ἐν τοῖς προσήκουσι γενομένης, ὡς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα l). παρετίθετο δὲ τεκμήρια τοῦ ῥᾳδίως ἀπὸ τῆς γυμνασίας ἐν τῇ ἀρετῇ καταγίνεσθαι· ὁρᾶν τε γὰρ ἔν τε ταῖς τέχναις ταῖς βαναύσοις καὶ ταῖς ἄλλαις οὐ τὴν τυχοῦσαν ὀξυχειρίαν τοὺς τεχνίτας ἀπὸ τῆς μελέτης πεποιημένους, τούς τε αὐλητὰς καὶ τοὺς ἀθλητὰς ὅσον ὑπερφέρουσιν ἑκάτεροι τῇ ἰδίᾳ πονήσει

h) ἔστιν ἄτοπον. Codd. apud Stephanum ἔστιν ἆρα ἄτοπον.
i) τοῦ λιμοῦ. Edit. Froben. τοῦ λοιμοῦ.
k) παρέχονται. Stephan. παρέχονται.
l) γενομένης ὡς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Kuehnius coni. γενομένης περὶ ψυχὴν ὡς καὶ περὶ σῶμα.

et quae ad Cererem et quae ad Venerem pertinent. Atque huiusmodi conclusiunculis utebatur: Si prandere nihil mali est, neque in foro prandere malum est; non est autem malum prandere: nec in foro quidem prandere malum est. Quumque ante ora omnium obnixe operaretur, Utinam liceret, aiebat, perfricato ventre a fame conquiescere. Referuntur in eum et alia, quae quum sint multa, prolixum esset et omnia persequi. Dicebat autem duplicem esse exercitationem, alteram animi, alteram corporis: hanc secundum quam in exercitio perpetuae quae fiunt imaginationes praestant ad virtutis opera quaedam adminicula. Porro alteram sine altera esse imperfectam, nihilominus bono habitu et robore inter ea quae competunt adnumerato, quippe quae veluti circa corpus ita et circa animam sint. Adiiciebatque argumenta, quod ad virtutem facile exercitio proficiatur: cernere enim se in artibus mechanicis et aliis opifices ex consuetudine operis non minimam operandi celeritatem fuisse consequutos; athletas item et tibicines inter sese

τῇ συνεχεῖ, καὶ ὡς οὗτοι εἰ μετήνεγκαν τὴν ἄσκησιν καὶ ἐπὶ τὴν ψυχήν, οὐκ ἂν ἀνωφελῶς καὶ ἀτελῶς ἐμόχθουν. οὐδέν 71.
γε μὴν ἔλεγε τὸ παράπαν m) ἐν τῷ βίῳ χωρὶς ἀσκήσεως κατορθοῦσθαι, δυνατὴν δὲ ταύτην πᾶν ἐκνικῆσαι. δέον οὖν ἀπὶ τῶν ἀχρήστων πόνων τοὺς κατὰ φύσιν ἑλομένους ζῆν εὐδαιμόνως, παρὰ τὴν ἄνοιαν n) κακοδαιμονοῦσιο). καὶ γὰρ αὐτῆς τῆς ἡδονῆς ἡ καταφρόνησις ἡδυτάτη προμελετηθεῖσαοο), καὶ ὥςπερ οἱ συνεθισθέντες ἡδέως ζῆν, ἀηδῶς ἐπὶ τἀναντίον μετίασιν, οὕτως οἱ τοὐναντίον ἀσκηθέντες ἥδιον αὐτῶν τῶν ἡδονῶν καταφρονοῦσι. τοιαῦτα διελέγετο καὶ ποιῶν ἐφαίνετο, ὄντως νόμισμα παραχαράττων, μηδὲν οὕτω τοῖς κατὰ νόμον ὡς τοῖς κατὰ φύσιν διδούς· τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τοῦ βίου λέγων διεξάγειν ὅνπερ καὶ Ἡρακλῆς, μηδὲν ἐλευθερίας προκρίνων· πάντα τῶν σοφῶν εἶναι λέγων καὶ 72.
τοιούτους λόγους ἐρωτῶν οἵους ἄνω προειρήκαμεν· Πάντα τῶν θεῶν ἐστι· φίλοι δὲ τοῖς σοφοῖς οἱ Θεοίp)· κοινὰ δὲ τὰ

m) οὐδέν γε μὴν ἔλεγε τὸ παράπαν. Edit. Froben. οὐ δέ γε μὴν ἔλεγε τοπαράπαν. Stephan. οὐδέ γε ἔλεγε τοπ.. Menag. οὐδέν γε τοπαράπαν, omissis μὴν ἔλεγε. Quod dedi confirmat cod. Arund., commendatum iam Stephano. Caeterum scribebatur τοπαράπαν.

n) παρὰ τὴν ἄνοιαν. Edit. Froben., Stephan. et Menag. περὶ τὴν ἄνοιαν. Illud recepi ex codd. R et Florent. cum Menagio, commendatum iam Stephano.

o) κακοδαιμονοῦσι. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 81.

oo) προμελετηθεῖσα. Codd. Steph. μελετηθεῖσα.

p) τοῖς σοφοῖς οἱ Θεοί. Cod. Arund. θεοῖς οἱ σοφοί. conf. §. 37.

eminere tanto intervallo, quanto maiore studio et labore versati fuissent, atque si quidem ita isti exercitationem ad animum transtulissent, nequaquam inutiliter aut imperfecte laborasse. Nihil dicebat in vita omnino absque exercitatione perfici, eam vero omnia exsuperare posse. Quum igitur repudiatis inutilibus laboribus naturales insequi ac vivere beate debeamus, per summam dementiam infelices sumus. Namque ipsius quoque contemptus voluptatis, si nos assuefecerimus, iucundissimus fit, et sicut hi qui consueverunt voluptuose vivere, moleste inde se avelli patiuntur, ita qui aliter exercitati sunt, facillime ipsas contemnunt voluptates. Talia docebat atque etiam re ipsa praestabat, monetas revera adulterans, quod nihil minus naturalibus quam legitimis deferret, eandem vitae formam quam Herculcs se vivere affirmans, nihil libertati praeferens, omniaque sapientum esse dicens, eiusmodi rationibus quas supra allegavimus, usus, Omnia, inquiens, deorum sunt: amici autem

τῶν φίλων· πάντα ἄρα τῶν σοφῶν. περί τε τοῦ νόμου ὅτι χωρὶς αὐτοῦ οὐχ οἷόν τε πολιτεύεσθαι· οὐ γάρ φησιν ἄνευ πόλεως q) ὄφελός τι εἶναι ὥστείου· ἀστεῖον δὲ ἡ πόλις· νόμου δὲ ἄνευ πόλεως οὐδὲν ὄφελος· ἀστεῖον ἄρα ὁ νόμος. εὐγενείας δὲ καὶ δόξας r) καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα διέπαιζε, προκοσμήματα κακίας εἶναι λέγων· μόνην τε ὀρθὴν πολιτείαν εἶναι τὴν ἐν κόσμῳ. ἔλεγε δὲ καὶ κοινὰς εἶναι δεῖν τὰς γυναῖκας, γάμον μηδὲν s) ὀνομάζων, ἀλλὰ τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ t) συνεῖναι· κοινοὺς δὲ διὰ τοῦτο καὶ τοὺς υἱέας.

73. μηδέν τε ἄτοπον εἶναι ἐξ ἱεροῦ τι λαβεῖν ἢ τῶν ζώων τινὸς γεύσασθαι· μηδ' ἀνόσιον εἶναι τὸ καὶ τῶν ἀνθρωπείων κρεῶν ἅψασθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀλλοτρίων ἐθῶν· καὶ τῷδε u) ὀρθῷ λόγῳ πάντα ἐν πᾶσι καὶ διὰ πάντων εἶναι λέγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἄρτῳ κρέως x) εἶναι καὶ ἐν τῷ λαχάνῳ ἄρτου y),

q) πόλεως. Codd. Stephani πόνων. Interpretes sine civitate. quos castigavit Mer. Casaubonus.

r) εὐγενείας δὲ καὶ δόξας. Menagius malebat εὐγένειαν δὲ καὶ δόξαν.

s) μηδέν. Menag. μηδέ, quod expressit Aldobrandinus. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebent codd. R et Arund. cum Ambrosio.

t) τὸν πείσαντα τῇ πεισάσῃ. Edit. Froben. τὸν πείσαντα τῇ πάσῃ. H. Stephanus coni. πεισθείσῃ, Rossius l. l. §. XXXIIII. p. 96. sq. τὸν πάντα τῇ πάσῃ, quod iure improbavit Luzac. Lectt. Att. sect. II. §. 33. p. 312.

u) τῷδε. Menag. τῷ δέ.

x) κρέως. Edit. Froben. κρέων. codd. Stephani κρέας, quod adnotavit etiam Scaliger.

y) ἄρτου. Scaliger coni. ἄρτον.

sunt sapientibus dii: sunt autem amicorum omnia communia: omnia igitur sapientum sunt. ac de lege, quod sine ipsa geri respublica non possit: namque aliter nihil conferre ait civitati quod urbanum est: urbs vero civitas est: lex vero absque civitate ad nihilum utilis: est igitur urbana lex. Nobilitatem vero et gloriam et huiusmodi caetera ridebat, dicens malitiae esse velamenta: solamque rectam esse rempublicam quae esset in mundo. Dicebat et mulieres communes esse oportere, nuptias nihil esse arbitratus, sed ut quisque cuique persuasisset, ita illi coiret: communesque idcirco filios fieri. Nihil esse iniquum duxit ex templo quippiam accipere aut quodvis gustare animal: ne iniustum quidem esse humanis vesci carnibus, idque ex aliarum gentium consuetudine liquere: atque hac recta ratione omnia in omnibus et per omnia esse dicens. Namque et in pane

καὶ τῶν σωμάτων τῶν λοιπῶν z) ἐν πᾶσι διά τινων ἀδήλων πόρων καὶ a) ὄγκων εἰςκρινομένων καὶ συνατμιζομένων, ὡς VII.
δῆλον ἐν τῷ Θυέστῃ ποιεῖ, εἴ γε αὐτοῦ αἱ τραγῳδίαι b) καὶ μὴ Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου c) ἐκείνου γνωρίμου ἢ Πασιφῶντος τοῦ Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ μετὰ τὴν τελευτὴν αὐτοῦ συγγράψαι. μουσικῆς τε καὶ VIII.
γεωμετρικῆς καὶ ἀστρολογίας d) καὶ τῶν τοιούτων ἀμελεῖν, ὡς ἀχρήστων καὶ οὐκ ἀναγκαίων. Εὐστοχώτατος δὲ ἐγένετο 74.
ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων, ὡς δῆλον ἐξ ὧν προειρήκαμεν. καὶ πρᾶσιν ἤνεγκε γενναιότατα· πλέων γὰρ εἰς Αἴγιναν IX.
καὶ πειρατικοῖς ἁλοὺς ὧν ἦρξε Σκίρπαλος, εἰς Κρήτην ἀπαχθεὶς ἐπεπράσκετο· καὶ τοῦ κήρυκος ἐρωτῶντος τί οἶδε ποιεῖν, ἔφη, „Ἀνθρώπων ἄρχειν.“ ὅτε καὶ δείξας τινὰ Κορίνθιον εὐπάρυφον, τὸν προειρημένον Ξενιάδην, ἔφη, „Τούτῳ με πώλει· οὗτος δεσπότου χρῄζει.“ ὠνεῖται δὴ αὐτὸν ὁ Ξενιά-

z) τῶν λοιπῶν. Edit. Froben. et Stephan. τῶν λιτῶν. Illud dat Menag. cum interpretibus.
a) καὶ. Mer. Casaubonus deleri volebat.
b) αἱ τραγῳδίαι. Edit. Froben. omittit articulum.
c) Φιλίσκου τοῦ Αἰγινήτου. Edit. Froben. αἰγινίτου. Vid. Naekii Schedae critt. p. 25. et seqq..
d) μουσικῆς τε καὶ γεωμετρικῆς καὶ ἀστρολογίας. Cod. Florent. μουσικῆς καὶ ἀστρολογικῆς ἱστορίας.

carnes esse et in olere panem, quum panis et corpora reliqua in omnibus per occultos quosdam meatus ac tumores ingerantur atque una evaporent, sicut et in Thyeste manifestum est, si quidem ipsius sunt tragoediae et non Philisci Aeginetae ipsius familiaris sive Pasiphontis Luciani filii, quem scribit Phavorinus in omnimoda historia post obitum eius scripsisse. Musicae vero et geometriae et astrologiae caeterorumque similium fuisse negligentem, veluti inutilium et quae minime essent necessaria. Fuit autem promptissimus ad obviandum iis quae dicerentur, ut ex superioribus liquet. Quin et sui auctionem fortissime pertulit: nam quum in Aeginam navigaret atque a piratis comprehensus, quorum princeps erat Scirpalus, in Cretam deductus venditus esset, praecone interrogante quid sciret facere, respondit, scire se hominibus dominari. Unde quum indicasset digito Corinthium quendam habitu ingenuo praetereuntem, Xeniadem quem praediximus, Huic, inquit, me vende: hic enim domino indiget. Emit igitur illum Xeniades Co-

δης καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν Κόρινθον ἐπέστησε τοῖς ἑαυτοῦ παιδίοις καὶ πᾶσαν ἐνεχείρισε τὴν οἰκίαν. ὁ δὲ οὕτως αὐτὸν ἐν πᾶσι διετίθει, ὥστε ἐκεῖνος περιών, „Ἀγαθός," ἔλεγε,
75. „δαίμων εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσελήλυθε." φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ παιδαγωγικῷ τοὺς γνωρίμους λυτρώσασθαι αὐτὸν θελῆσαι, τὸν δὲ εὐήθεις αὐτοὺς εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ τοὺς λέοντας δούλους εἶναι τῶν τρεφόντων, ἀλλὰ τοὺς τρέφοντας τῶν λεόντων. δούλου γὰρ τὸ φοβεῖσθαι, τὰ δὲ θηρία
X. φοβερὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι. θαυμαστὴ δέ τις ἦν περὶ τὸν ἄνδρα πειθώ, ὥστε πάνθ' ὁντινοῦν ῥᾳδίως αἱρεῖν τοῖς λόγοις. λέγεται γοῦν Ὀνησίκριτόν τινα Αἰγινήτην πέμψαι εἰς Ἀθήνας
δυοῖν ὄντοιν υἱοῖν τὸν ἕτερον Ἀνδροσθένην, ὃν ἀκούσαντα τοῦ Διογένους αὐτόθι προσμεῖναι· τὸν δ' ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἕτερον ἀποστεῖλαι τὸν πρεσβύτερον Φιλίσκον τὸν προειρημέ-
76. νον, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Φιλίσκον κατασχεθῆναι· τὸ τρίτον αὐτὸν ἀφικόμενον μηδὲν ἧττον συνεῖναι τοῖς παισὶ φιλοσοφοῦντα. τοιαύτη τις προσῆν ἴυγξ Διογένους τοῖς λόγοις. Ἤκουσε δὲ αὐτοῦ e) καὶ Φωκίων ὁ ἐπικλὴν χρηστὸς καὶ
Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς καὶ ἄλλοι πλείους ἄνδρες πολιτικοί.
XI. Λέγεται δὲ πρὸς τὰ ἐννενήκοντα ἔτη βιοὺς τελευτῆσαι. περὶ

e) Ἤκουσε δὲ αὐτοῦ. Cod. Palat. ἠκολούθησε δὲ αὐτῶν.

rinthumque secum adducens filiis praeceptorem dedit et toti domni praefecit. Is vero ita se gessit in omnibus, ut sursum ac deorsum cursitans ille diceret, Bonus genius domum meam ingressus est. Refert Cleomenes in libro qui Paedagogicus inscribitur, necessarios suos illum redimere voluisse, illum vero eos fatuos dixisse: neque enim leones servos esse nutrientium, sed e converso illos servire leonibus. Nam servi timere est, feras vero hominibus terrori esse. Erat autem viro mirabilis persuadendi vis, adeo ut quemlibet oratione facile caperet. Fertur denique Onesicritus quidam Aeginensis Athenas misisse alterum ex duobus liberis suis, Androsthenem nomine, eumque quum audisset Diogenem, illic perstitisse; misisse itidem quem praediximus Philiscum, qui erat maior natu, ipsumque itidem detentum fuisse; postremo vero ipsum advenisse atque una cum filiis philosophatum esse. Tanta Diogenis sermonibus suavitas inerat. Audivit ipsum et Phocio qui cognominatus est Bonus, et Stilpo Megarensis et complures alii civiles viri. Fertur nonaginta ferme annorum obiisse diem. Porro de ipsius

δὲ τοῦ θανάτου διάφοροι λέγονται λόγοι· οἱ μὲν γὰρ βοὸς πόδα f) φαγόντα ὠμὸν χολερικῶς g) ληφθῆναι καὶ ὧδε τελευτῆσαι· οἱ δὲ τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα h), ὧν ἐστι καὶ Κέρκιδας i) ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρὴς k), λέγων ἐν τοῖς μελιάμβοις οὕτως·

Οὐ μὰν ὁ πάρος γ' ἔα Σινωπεὺς τῆνος
ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεροβόσκας l),
ἀλλ' ἀνέβα χείλος m) ποτ' ὀδόντας ἐρείσας 77.
καὶ τὸ πνεῦμα συνδακών· εἷς n) γὰρ ἀληθέως
Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

ἄλλοι φασὶ πολύπουν κυσὶ συμμερίσασθαι o) βουλόμενον οὕτω ληφθῆναι τοῦ ποδὸς τὸν τένοντα καὶ καταστρέψαι. οἱ μέντοι γνήσιοι αὐτοῦ, καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν Διαδοχαῖς, εἰκάζουν τὴν τοῦ πνεύματος ἐγκράτησιν. ἐτύγχανε μὲν γὰρ p) διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ q) τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ· κατὰ δὲ

f) βοὸς πόδα. Menagius conl. πολύποδα.
g) χολερικῶς. Casaubonus coni. χολερικῷ, quod non displicet Menagio.
h) τὸ πνεῦμα συγκρατήσαντα. Ambrosius: *continuisse spiritum atque ita expiraese.*
i) Κερκίδας. Scribebatur Κερκίδας. Cod. Palat. αἰθεροβόσκος.
k) Κρής. Sam. Bochartus coni. Ἀρκάς.
l) αἰθεροβόσκας. Scribebatur αἰθεριβόσκας. Cod. Palat. αἰθεροβόσκος.
m) χεῖλος. Edit. Froben. χῆλος.
n) εἷς. Edit. Froben. et cod. R εἰς. cod. Florent. ἥς. Stephan. et Menag. cum Ambrosio ἦν. Εἷς ex cod. Arund. restitui, praeeunte Aldobrandino qui vertit *unus*, probante Menagio.
o) συμμερίσασθαι. Edit. Froben. συμμερίσαντα.
p) γαρ. Edit. Froben. οὖν.
q) ἐν τῷ Κρανείῳ. Menag. ἐν Κρανίῳ.

morte varia habetur opinio: sunt enim qui dicant illum quum bovis pedem crudum comedisset, bilem sibi conscivisse atque ita periisse; alii quum animam continuisset, ex quibus est Cercidas Megalopolita sive Cretensis, dicens in Meliambis sic:

Non enim passitur priscus ille Sinopeus,
Baculifer ille, et duplicatus, sub divo pastus,
Tandem qui sublatus est, quum labris dentes obfirmasset
Et spiritum continuisset; erat enim vere
Diogenes Iovis filius et caelestis canis.

Alii dicunt, quum polypum canibus partiri voluisset, morsum in cruris nervo accepisse atque ex eo defunctum esse. Ipsius tamen necessarii, ut in Successionibus ait Antisthenes, id potius approbant, quod spiritum continendo animam exhalaverit. Degebat enim in Cranio, quod erat gymnasium ante

δης καὶ ἀπαγαγὼν εἰς τὴν Κόρινθον ἐπέστησε τοῖς ἑαυτοῦ παιδίοις καὶ πᾶσαν ἐνεχείρισε τὴν οἰκίαν. ὁ δὲ οὕτως αὐτὸν ἐν πᾶσι διετίθει, ὥστε ἐκεῖνος περιὼν, „Ἀγαθός," ἔλεγε, 75. „δαίμων εἰς τὴν οἰκίαν μου εἰσεληλυθε." φησὶ δὲ Κλεομένης ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ παιδαγωγικῷ τοὺς γνωρίμους λυτρώσασθαι αὐτὸν θελῆσαι, τὸν δὲ εὐήθεις αὐτοὺς εἰπεῖν· οὐδὲ γὰρ τοὺς λέοντας δούλους εἶναι τῶν τρεφόντων, ἀλλὰ τοὺς τρέφοντας τῶν λεόντων. δούλου γὰρ τὸ φοβεῖσθαι, τὰ δὲ θηρία X. φοβερὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι. θαυμαστὴ δέ τις ἦν περὶ τὸν ἄνδρα πειθώ, ὥστε πάνθ' ὁντινοῦν ῥᾳδίως αἱρεῖν τοῖς λόγοις. λέγεται γοῦν Ὀνησίκριτόν τινα Αἰγινήτην πέμψαι εἰς Ἀθήνας δυοῖν ὄντοιν υἱοῖν τὸν ἕτερον Ἀνδροσθένην, ὃν ἀκούσαντα τοῦ Διογένους αὐτόθι προσμεῖναι· τὸν δ' ἐπ' αὐτὸν καὶ τὸν ἕτερον ἀποστεῖλαι τὸν πρεσβύτερον Φιλίσκον τὸν προειρημέ- 76. νον, ὁμοίως δὲ καὶ τὸν Φιλίσκον κατασχεθῆναι· τὸ τρίτον αὐτὸν ἀφικόμενον μηδὲν ἧττον συνεῖναι τοῖς παισὶ φιλοσοφοῦντα. τοιαύτη τις προσῆν ἴυγξ Διογένους τοῖς λόγοις. Ἤκουσε δὲ αὐτοῦ e) καὶ Φωκίων ὁ ἐπικλὴν χρηστὸς καὶ Στίλπων ὁ Μεγαρεὺς καὶ ἄλλοι πλείους ἄνδρες πολιτικοί. XI. Λέγεται δὲ πρὸς τὰ ἐννενήκοντα ἔτη βιοὺς τελευτῆσαι. περὶ

e) Ἤκουσε δὲ αὐτοῦ. Cod. Palat. ἠκολούθησε δὲ αὐτῶν.

rinthumque secum adducens filiis praeceptorem dedit et toti domni praefecit. Is vero ita se gessit in omnibus, ut sursum ac deorsum bursitans ille diceret, Bonus genius domum meam ingressus est. Refert Cleomenes in libro qui Paedagogicus inscribitur, necessarios suos illum redimere voluisse, illum vero eos fatuos dixisse: neque enim leones servos esse nutrientium, sed e converso illos servire leonibus. Nam servi timere est, feras vero hominibus terrori esse. Erat autem viro mirabilis persuadendi vis, adeo ut quemlibet oratione facile caperet. Fertur denique Onesicritus quidam Aeginensis Athenas misisse alterum ex duobus liberis suis, Androsthenem nomine, eumque quum audisset Diogenem, illic perstitisse; misisse itidem quem praediximus Philiscum, qui erat maior natu, ipsumque itidem detentum fuisse; postremo vero ipsum advenisse atque una cum filiis philosophatum esse. Tanta Diogenis sermonibus suavitas inerat. Audivit ipsum et Phocio qui cognominatus est Bonus, et Stilpo Megarensis et complures alii civiles viri. Fertur nonaginta ferme annorum obiisse diem. Porro de ipsius

Δ. Διόγενες, ἄγε λέγε a), τίς ἔλαβέ σε μόρος
εἰς Ἄιδος b); Δ. ἔλαβέ με κυνὸς ἄγριον ὀδάξ.

Ἔνιοι δέ φασι τελευτῶντα αὐτὸν καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥῖψαι ὡς πᾶν θηρίον αὐτοῦ μεταίσχοι, ἢ εἰς γε βόθρον συνῶσαι καὶ ὀλίγην κόνιν ἐπαμῆσαι c)· οἱ δέ, εἰς τὸν Ἕλισσὸν ἐμβαλεῖν d), ἵνα τοῖς ἀδελφοῖς χρήσιμος γένηται. Δημήτριος δὲ ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις φησὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀλέξανδρον μὲν ἐν Βαβυλῶνι, Διογένην δ' ἐν Κορίνθῳ τελευτῆσαι. ἦν δὲ γέρων κατὰ τὴν τρίτην καὶ δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα e). Φέρεται δ' αὐτοῦ βιβλία τάδε· Διάλογοι, Κεφαλίων f), XII. 80.

a) *Διόγενες, ἄγε λέγε.* Scribebatur *Δ. ἄγε, λέγε.* Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 116. ubi Ant. Iac. Paulssen p. 31. scripturae cod. Palat. *ἄγελεγε* nullus dubitat calculum adiicere.

b) *εἰς Ἄιδος.* Scribebatur *εἰς ἄϊδος.* Illud habet Suidas s. v. *Διογένης* correxitque Casaubonus.

c) *ἐπαμῆσαι.* Edit. Froben. *ἐπαμῦσαι.*

d) *οἱ δέ, εἰς τὸν Ἕλισσὸν ἐμβαλεῖν.* Cod. Florent. *εἴλιφον.* Aldobrandinus: *vel ut alii volunt, supra stercus proiici.* Quod Menagius ex Aeliano V. H. VIII. 14. restitui volebat *Ἴλισσόν*, id et illo et nostro loco critici in *Ἐλισσῶνα* mutare voluerunt. Frustra, ut videtur. Requiritur enim vox quae quod Aldobrandinus expressit, complere possit. Quam ego vocem non crediderim Menagio *ἕλειον* esse, sed aliud quid latere censeo satis inusitatum: quod quale sit quaerant beatiores. Aliorum coniecturas, ut Trilleri Observatt. Critt. II. 1. p. 71. sqq., sciens praetereo. Hermannus: „Aeliani narratio vix sinit dubitare quin recte corrigatur *Ἐλισσῶνα*. Sed verba *οἱ δὲ — ἐμβαλεῖν*, aut loco suo mota sunt, aut ab alio adiecta."

e) *κατὰ τὴν τρίτην καὶ δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα.* Meursius Lect. Att. II. 12. coni. *κατὰ τὴν τετάρτην κ. δ. κ. ἑκ. Ὀλ.*. Vid. Idelerus, *Ueber das Todesjahr Alexanders des Grossen*, in Commentatt. Acad. Berol. a. 1820. et 1821. class. hist. et philol. p. 279. sqq.

f) *Διάλογοι, Κεφαλίων.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *Διάλογοι κεφαλαίων*, quod interpretes reddunt *Dialogi capitulorum* et *capitum.* Menagius corr. *Διάλογοι· Κεφαλαίων*, sed alterum ex eo quod infra legitur *Κεφαλίωνα*, mutavi in *Κεφαλίων.*

A. Diogenes, age loquere, quis exitus ad inferos
te abstulit? D. Abstulit me canis morsus ferox.

Aiunt quidam illum, dum moreretur, mandasse insepultum proiici cadaver, ut omnes bestiae participes ipsius essent; sive in foveam superiecto modico pulvere iniicerent: alii autem in Elissum se immitti voluisse tradunt, ut esset fratribus utilis. Demetrius autem in Aequivocis ait eadem die Alexandrum Babyloniae Diogenemque Corinthi vita functos esse. Erat autem senex Olympiade centesima decima tertia. Feruntur eius ista volumina: Dialogi, Cephalion, Ich-

τὸ ἔθος ἦκον οἱ γνώριμοι καὶ αὐτὸν καταλαμβάνουσιν ἐγκεκαλυμμένον οὐδ' εἴκασαν αὐτὸν κοιμώμενον· οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὸς r) καὶ ὑπνηλός. ὅθεν ἀποπετάσαντες τὸν τρίβωνα ἔκπνουν αὐτὸν καταλαμβάνουσι καὶ ὑπέλαβον τοῦτο πρᾶξαι
78. βουλόμενον λοιπὸν ὑπεξελθεῖν τοῦ βίου. ἔνθα καὶ στάσις, ὥς φασιν, ἐγένετο τῶν γνωρίμων, τίνες αὐτὸν θάψωσιν· ἀλλὰ καὶ μέχρι χειρῶν ἦλθον. ἀφικομένων δὲ τῶν πατέρων καὶ τῶν ὑπαρχόντων, ὑπὸ τούτοις ταφῆναι τὸν ἄνδρα παρὰ τῇ πύλῃ τῇ φερούσῃ s) εἰς Ἰσθμόν. ἐπέστησάν τε αὐτῷ κίονα καὶ ἐπ' αὐτῷ λίθου Παρίου κύνα. ὕστερον δὲ καὶ οἱ πολῖται αὐτοῦ χαλκαῖς εἰκόσιν ἐτίμησαν αὐτὸν καὶ ἐπέγραψαν οὕτω·

Γηράσκει t) καὶ χαλκὸς ὑπὸ χρόνου, ἀλλὰ σὸν οὔτι
κῦδος u) ὦ πᾶς αἰών, Διόγενες, καθελεῖ·
μοῦνος ἐπεὶ βιοτᾶς x) αὐτάρκεα δόξαν ἔδειξας
θνητοῖς καὶ ζωῆς οἶμον ἐλαφροτάταν y).

79. ἔστι καὶ ἡμῶν ἐν τῷ προκελευσματικῷ z) μέτρῳ·

r) νυκταλός. Rossius l. l. §. XXXV. p. 98. sq. corr. νύσταλος.
s) φερούσῃ. Edit. Froben. ἐρούσῃ.
t) Γηράσκει. Cod. Arund. γηράσει. Legitur hoc epigramma apud Iacobsium Anthol. Planud. IV. 334. Tom. II. Anthol. Gr. Palat. p. 726.
u) κῦδος. Edit. Froben. et Stephan. κῆδος.
x) ἐπεὶ βιοτᾶς. Iacobs. l. l. γὰρ βιοτῆς.
y) ἐλαφροτάταν. Iacobs. l. l. ἐλαφροτάτην.
z) προκελευσματικῷ. Edit. Froben., Stephan. et Menag. cum interpretibus προκελευματικῷ.

Corinthum: quum vero ex more familiares adiissent pallioque obvolutum deprehenderent, non illum dormire arbitrati — erat quippe minime somnolentus — revelato pallio animam efflasse invenerunt suspicatique sunt illum hoc fecisse desiderio migrandi ex vita. Hinc, ut aiunt, inter eos qui eum sepelirent oborta seditio, ut fere ad manus ventum sit. Advenientibus autem patribus atque primatibus ita illorum auctoritate sepultum esse iuxta portam quae in Isthmum fert. Erigentes autem super illius tumulum columnam, canem desuper ex lapide Pario sculpserunt. Postea et ipsius cives aereis illum statuis honorarunt, ita inscribentes:

Aera quidem absumit tempus, sed tempore nunquam
Interitura tua est gloria, Diogenes:
Quandoquidem ad vitam miseris mortalibus aequam
Monstrata est facilis te duce et ampla via.

Est item nostrum epigramma carmine proceleusmatico:

πόννησον· τρίτος αὐτὸς οὗτος· τέταρτος στωικός, γένος Σελευκεύς, καλούμενος δὲ Βαβυλώνιος διὰ τὴν γειτονίαν r)· πέμπτος Ταρσεύς, γεγραφὼς περὶ ποιητικῶν ζητημάτων s) ἃ λύειν ἐπιχειρεῖ. τὸν δὴ φιλόσοφον Ἀθηνόδωρός φησιν ἐν XIV.
ὀγδόῃ Περιπάτων ἀεὶ στιλπνὸν φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀλείφεσθαι t).

r) *διὰ τὴν γειτονίαν.* Cod. Florent. omittit.
s) *ζητημάτων.* Codd. Stephani et Palat. cum edit. nonnullis apud Menagium *συγγραμμάτων.*
t) *τὸν δὴ φιλόσοφον — διὰ τὸ ἀλείφεσθαι.* Videntur alieno loco posita Menagio additamentum sapere. Ambrosius: *in quinto deambulationum.* Aldobrandinus: *in octavo deambulatione.*

ponnesiaca scripsit; tertius hic ipse; quartus Stoicus ex Seleucia, appellatus autem Babylonius ob vicinitatem; quintus Tarsensis, qui de quaestionibus poeticis scripsit, quas etiam solvere nititur. Hunc vero philosophum Athenodorus in octavo Deambulationum ait, quod unqi solitus esset, lucidum semper esse visum.

CAPUT III.

MONIMOS.

I. 82. Μόνιμος Συρακόσιος a) μαθητὴς μὲν Διογένους, οἰκέτης δ τινος τραπεζίτου Κορινθίου, καθά φησι Σωσικράτης b). πρὸς τοῦτον συνεχὲς ἀφικνούμενος ὁ Ξενιάδης ὁ τὸν Διογένη ἐωνημένος τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ καὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν λόγων διηγεύμενος εἰς ἔρωτα κἀνδρὸς ἐνέβαλε τὸν Μόνιμον. αὐτίκα γὰρ ἐκεῖνος μανίαν προσποιηθεὶς τό τε κέρμα διερρίπτει κατὰ πᾶν τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργύριον, ἕως αὐτὸν ὁ δεσπότης παρητήσατο· καὶ ὃς εὐθέως Διογένους ἦν. παρηκολούθησε δὲ καὶ Κράτητι τῷ κυνικῷ συχνὰ καὶ τῶν ὁμοίων εἴχετο c) ὅτε καὶ μᾶλλον ὁρῶν αὐτὸν ὁ δεσπότης ἐδόκει μαίνεσθαι.

a) Συρακόσιος. Scribebatur Συρακούσιος.
b) Σωσικράτης. Edit. Froben., Stephan. et Menag. Σωκράτης. Correxit Casaubonus.
c) καὶ τῶν ὁμοίων εἴχετο. Ambrosius: *caeteroque id genus studiis consectatus.*

MONIMUS.

Monimus Syracusanus Diogenis quidem discipulus, famulus vero mensarii cuiusdam Corinthii fuit, ut Sosicrates tradit. Ad eum Xeniades qui Diogenem emerat quum frequens commearet virtutemque hominis tum in agendo tum in dicendo dilaudaret, Monimum in ipsius pellexit amorem. Ille enim continuo simulata vesania abiicere monetam omnemque mensae pecuniam coepit, donec a domino repudiatus confestim se ad Diogenem contulit. Adhaesit autem et Crateti Cynico saepius, eadem studia consectatus: qua ex re factum est ut eum dominus etiam magis insanire putaret. Fuit

Ἐγένετο δέ d) ἀνὴρ ἐλλόγιμος, ὡς καὶ Μένανδρον αὐτοῦ τὸν κωμικὸν μεμνῆσθαι. ἔν τινι γοῦν τῶν δραμάτων ἐν τῷ Ἱπποπόμῳ e) εἶπεν οὕτως· II. 88.

Μόνιμός τις ἦν ἄνθρωπος, ὦ Φίλων, σοφὸς f)
ἀδοξότερος g), μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων h),
πήρας μὲν οὖν τρεῖς· ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι i)
ἐφθέγξατ' οὐδὲν ἐμφερές, μὰ τὸν Δία,
τῷ γνῶθι σαυτόν, οὐδὲ k) τοῖς βοωμένοις
τούτοις. ὑπερεῖδε ταῦθ' l) ὁ προσαιτῶν καὶ ῥυπῶν·
τὸ γὰρ ὑπολῃφθὲν m) τῦφον εἶναι πᾶν ἔφη.

d) Ἐγένετο δέ. Edit. Froben. ἐλέγετο. Menag. δή, quod expressit Aldobrandinus *igitur*.

e) ἐν τῷ Ἱπποπόμῳ. Ambrosius omittit, suspecta Casaubono Menagioque.

f) ὦ Φίλων, σοφός. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino φιλόσοφος. Illud praeter Stephanum praeferunt codd. RR, Palat., Florent. et Arund. cum Ambrosio, recepitque Meinekius Menandr. et Philem. Rell. p. 89.

g) ἀδοξότερος. Codd. Stephani ἀδοξότατος. Menagius coni. ἐνδοξότερος, recte improbatum Meinekio. l. l..

h) μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων. Edit. Froben. μικρῷ δέ, ὃ τὴν πήραν ἔχων. Stephan. μικρὰν δὲ πήραν ἦν ἔχων. Menag. μικρῷ δὲ ὁ τὴν πήραν ἔχων. Ambrosius: *modico qui peram gessit*, Aldobrandinus: *parvo autem peram habens*. Cod. Florent. μίαν οὐκ, unde quod Grotius in Excerptis p. 727. coniecerat μίαν δὲ μὴ πήραν ἔχων, Menagius correxit μίαν δ' οὐ τὴν πήραν ἔχων, Bentleius Emendatt. in Menandr. et Philem. p. 35. ed. pr. p. 467. ed. Meinek. μίαν δὲ πήραν οὐκ ἔχων, quod cum Meinekio l. l. restitui.

i) ἀλλ' ἐκεῖνος ῥῆμά τι. Legebatur ἀλλὰ καὶ εἰκόνος ῥήματι. Cod. Palat. ἐν εἰκόνος μέρει. Florent. ῥῆμά τι. Casaubonus coni. πήρας μὲν οὖν τρεῖς. — ἀλλὰ καὶ ἐν Κιθαριστῇ, duo testimonia confusa arbitratus. Emendavit Menagius, quem cum Bentleio et Meinekio ll. ll. secutus sum.

k) οὐδέ. Edit. Froben. οὔ δέ.

l) ὑπερεῖδε ταῦθ'. Legebatur ὑπὲρ δὲ ταῦτα, quod non displicet Menagio. Secutus sum Scaligeri emendationem cum Bentleio et Meinekio ll. ll..

m) ὑπολῃφθέν. Stephan. et Menag. ὑπολιφθέν, quod reddunt interpretes. Illud ex edit. Froben. recepi cum Menagio et Meinekio.

autem vir eloquens ac doctus, adeo ut Menander comicus ipsius mentionem fecerit in quadam comoedia quae Hippocomus inscribitur, sic de eo dicens:

Monimus fuit quidam sapiens vir, o Philo,
contemptior quidem, unam vero peram non ferens,
tres ergo peras: verum ille verbum
loquutus est nullum simile per Iovem
illi, Te ipsum nosce, aut decantatis
his. Neglexit haec mendicus et sordidus:
namque omnem opinionem fastum esse dicebat.

οὗτος μὲν ἐμβριθέστατος ἐγένετο, ὥστε δόξης μὲν καταφρο-
III. νεῖν, πρὸς δὲ ἀλήθειαν παρορμᾶν. Γέγραφε δὲ παίγνι
σπουδῇ λειηθυίᾳ μεμιγμένα καὶ περὶ ὁρμῶν δύο καὶ Προ
τρεπτικόν.

Adeo vero gravis et constans fuit, ut contempta gloria sola
veritatem appeteret. Scripsit autem ludicra sententiis seri
permixta, de appetitionibus duo et Exhortatorium.

CAPUT IV.

ΟΝΗΣΙΚΡΙΤΟΣ.

Ὀνησίκριτος· τοῦτον οἱ μὲν Αἰγινήτην, Δημήτριος δὲ ὁ Μάγνης Ἀστυπαλαιέα a) φησί. καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων Διογένους μαθητῶν. Ἔοικε δέ τι ὅμοιον πεπονθέναι πρὸς Ξενοφῶντα. ἐκεῖνος μὲν γὰρ Κύρῳ συνεστράτευσεν, οὗτος δὲ Ἀλεξάνδρῳ· κἀκεῖνος μὲν Παιδείαν Κύρου, ὁ δὲ πῶς Ἀλεξάνδρου ἦχθη γέγραφε b)· καὶ ὁ μὲν ἐγκώμιον Κύρου, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου πεποίηκε. καὶ τῇ ἑρμηνείᾳ δὲ παραπλήσιος, πλὴν ὅτι ὡς ἀπόγραφος ἐξ ἀρχετύπου δευτερεύει. Γέγονε καὶ Μένανδρος Διογένους μαθητής, ὁ ἐπικαλούμενος Δρυμός, θαυμαστὴς Ὁμήρου, καὶ Ἡγησαῖος Σινωπεὺς ὁ Κλοιὸς ἐπικληθεὶς c), καὶ Φιλίσκος ὁ Αἰγινήτης d), ὡς προειρήκαμεν. I. 84. II. III.

a) Ἀστυπαλαιέα. Scribebatur Ἀστυπαλία. Correxit Menagius. Vid. Lenepius ad Phalarid. Epistt. p. 128. b.
b) γέγραφε. Edit. Froben. γραφήν.
c) ὁ Κλοιὸς ἐπικλήν. Edit. Froben. et Stephan. ᾧ Κλοιὸς ἐπικλήν. cod. Vindobon. 106. ᾧ Κλοιὸς ἐπικλήν.
d) ὁ Αἰγινήτης. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Vindobon. 106. omittunt articulum.

ONESICRITUS.

Onesicritum quidam Aeginensem tradunt, Demetrius autem Magnesius Astypalaeensem fuisse ait. Et hic inter Diogenis discipulos illustres fuit. Videtur autem quiddam habere simile cum Xenophonte. Ille enim cum Cyro, hic cum Alexandro militavit; ille Cyri Institutionem, hic Alexandri scripsit Educationem; ille Cyri, hic Alexandri prosequitur laudes. Est autem et stilus utriusque simillimus, nisi in quantum quod transscriptum est secundum est ab exemplari. Fuit et Menander Diogenis discipulus, cognomento Drymus, Homeri admirator, et Hegesaeus Sinopeus Cloeus cognominatus, et Philiscus Aeginensis, ut praediximus.

οὗτος μὲν ἐμβριθέστατος ἐγένετο, ὥστε δόξης μὲν καταφρο-
III. νεῖν, πρὸς δὲ ἀλήθειαν παρορμᾶν. Γέγραφε δὲ παίγνια σπουδῇ λελῃθυίᾳ· μεμιγμένα καὶ περὶ ὁρμῶν δύο καὶ Προτρεπτικόν.

Adeo vero gravis et constans fuit, ut contempta gloria solam veritatem appeteret. Scripsit autem ludicra sententiis seriis permixta, de appetitionibus duo et Exhortatorium.

ἐστι καὶ ἐφημερὶς ἡ θρυλλουμένη οὕτως ἔχουσα· 86.

Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ', ἰατρῷ δραχμήν,
κόλακι τάλαντα πέντε f), συμβούλῳ παπνόν g),
πόρνῃ h) τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

ἐκαλεῖτο δὲ καὶ θυρεπανοίκτης διὰ τὸ εἰς πᾶσαν εἰσιέναι οἰκίαν καὶ νουθετεῖν. ἔστιν αὐτοῦ καὶ τόδε·

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
εἶμ' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψε i).

καὶ ὅτι ἐκ φιλοσοφίας αὐτῷ περιγένοιτο

Θάρσεν τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

φέρεται δ' αὐτοῦ κἀκεῖνο·

Ἔρωτα παύει λιμός, εἰ δὲ μή, χρόνος·
ἐὰν δὲ τούτοις k) μὴ δύνῃ χρῆσθαι, βρόχος.

Ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν τρίτην καὶ δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμ- III. 87.
πιάδα. τοῦτόν φησιν Ἀντισθένης ἐν Διαδοχαῖς θεασάμενον IV.

f) *πέντε*. Edit. Froben., Stephan. et Menag. cum Aldobrandino *δέκα*. Illud cum Ambrosio aguoscunt codd. R, Stephanicus, Palat., Florent. et Farnesianus teste Mureto Varr. Lectt. IX. 20. p. 273. ed. Wolf.

g) *παπνόν*. Menagius coni. *χαλκόν*.

h) *πόρνῃ*. Cod. Stephani *πόρνῳ*.

i) *Ταῦτ' ἔχω — τῦφος ἔμαρψε*. Imitatus est Crates epitaphium Sardanapali, de quo vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 326. ubi cod. Palat. *τύφος*, et Naekius in Choerileis inde a p. 196. usque ad 256., inprimis pp. 212. 213. 235. 236. et 237. Caeterum verba *τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψε* omittit Ambrosius.

k) *ἐὰν δὲ τούτοις*. Edit. Froben. *ἂν δὲ τούτου*. Menag. *ἐὰν δὲ τούτου*.

Est et ephemeris illa vulgatissima, ita se habens:

Ponito coquo minas decem, medico drachmam,
assentatori talenta quinque, consiliario fumum,
meretrici talentum, philosopho triobolum.

Vocabatur autem et ostiorum apertor, quod in omnem ingrederetur domum et admoneret. Sunt autem et eius hi versus:

Tantum habeo quantum didici quantumque labore
Percepi et studio: rapuit sed caetera fastus.

et quod illi ex philosophiae studio accessisset

Choenix lupini et cura nullius rei.

Fertur eius et illud:

Amorem sedat fames, sin minus, tempus;
eis vero si uti non vales, laqueus.

Floruit circa centesimam et decimam tertiam Olympiadem. Hunc ait Antisthenes in Successionibus, quum in tragoedia

CAPUT V.

ΚΡΑΤΗΣ.

I. Κράτης Ἀσκώνδου a) Θηβαῖος. καὶ οὗτος τῶν ἐλλογίμων
85. τοῦ κυνὸς μαθητῶν. Ἱππόβοτος δέ φησιν οὐ Διογένους αὐτὸν μαθητὴν γεγονέναι, ἀλλὰ Βρύσωνος τοῦ Ἀχαιοῦ.
II. Τούτου παίγνια φέρεται τάδε·

Πήρη τις b) πόλις ἐστὶ μέσῳ ἔνι οἴνοπι τύφῳ c),
καλὴ καὶ πλειρα, περίρρυπος d), οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνης ἐπαγαλλόμενος e) πυγῇσιν·
ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους,
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους· περὶ τούτων
οὐχ ὅπλα πέπτηνται, περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

a) Ἀσκώνδου. Stephan. Ἀσκάνδου.
b) Πήρη τις etc. Cf. Homerus Odyss. T. v. 172. et sqq.
c) τύφῳ. Cod. Vindobon. 106. πόντῳ ex Homero.
d) περίρρυπος. Legebatur περιῤῥύντος ex Homero. Emendavit H. Stephanus probantque Casaubonus et Menagius.
e) ἐπαγαλλόμενος. Edit. Froben. ἐπαγγελλόμενος.

CRATES.

Crates Ascondi filius Thebanus. Ipse quoque inter sapientissimos Diogenis discipulos fuit. Caeterum Hippobotus non Diogenis ipsum fuisse discipulum ait, sed Brysonis Achivi. Huius ista feruntur ludicra:

Est quaedam medio constructa urbs Mantica fastu,
Pulcra quidem pinguisque et sordida, rebus egena,
Quam nullus parasitus adit stolidusve penetrat,
Deditus aut quisquam damnosis ganeo scortis:
Allia sed, panes, ficus, profertque lupinos,
Quae rixae cupidis nunquam praetensa fuere;
Armorum nec causae argentum et gloria vana.

φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Μάγνης τραπεζίτῃ τινὶ παρακατα- V.
τίθεσθαι τὸ ἀργύριον, συνθέμενον, εἰ μὲν οἱ παῖδες ἰδιῶ-
ται γενηθεῖεν[r]), αὐτοῖς ἀποδοῦναι· εἰ δὲ φιλόσοφοι, τῷ
δήμῳ διανεῖμαι· μηδενὸς γὰρ ἐκείνους δεήσεσθαι φιλοσο-
φοῦντας. Ἐρατοσθένης δέ φησιν, ἐξ Ἱππαρχίας, περὶ ἧς
λέξομεν, γενομένου παιδὸς αὐτῷ ὄνομα Πασικλέους, ὅτ' ἐξ
ἐφήβων ἐγένετο, ἀγαγεῖν αὐτὸν ἐπ' οἴκημα παιδίσκης[s]) καὶ
φάναι τοῦτον αὐτῷ[ss]) πατρῷον εἶναι τὸν γάμον. τοὺς δὲ τῶν 89.
μοιχευόντων τραγικούς, οὓς φυγὰς καὶ φόνους ἔχειν ἔπαθλον·
τοὺς δὲ τῶν ἑταίραις προσιόντων κωμικούς· καὶ ἐξ ἀσωτίας
γὰρ καὶ μέθης μανίαν ἀπεργάζεσθαι[t]). τούτου γέγονε Πα- VI.
σικλῆς ἀδελφός, μαθητὴς Εὐκλείδου. χάριεν δ' αὐτοῦ Φα- VII.
βωρῖνος ἐν δευτέρῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων φέρει. φησὶ

r) εἰ μὲν οἱ παῖδες ἰδιῶται γενηθεῖεν. Cod. Vindobon. 106. εἰ οἱ μὲν οἱ παῖδες ἰδιῶται γεννηθεῖεν.

s) ἐπ' οἴκημα παιδίσκης. Ambrosius: *ad ancillae domum.* Aldobrandinus: *in mulierculae domum.*

ss) αὐτῷ. Cod. Stephani αὐτόν.

t) τοὺς δὲ τῶν μοιχευόντων — ἀπεργάζεσθαι. Edit. Froben. τοὺς τὲ τῶν μοιχευόντων τραγικοὺς φυγὰς καὶ φόνους ἔχειν ἔπαθλον, τοὺς τε ἑταίραις προσιόντων κωμικούς. καὶ ἐξ ἀσωτίας etc. Stephan. τοὺς τε τ. μ. τραγικούς, φ. κ. φ. ἔχ. ἔπαθλον· τοὺς τε τ. ἑτ. πρ. κωμικούς· καὶ ἐξ ἀσ. etc. Menag. τοὺς δὲ τ. μ. τραγικούς, φ. κ. φ. ἔχ. ἔπαθλον, τοὺς τε τ. ἑτ. πρ. κωμικούς. καὶ ἐξ ἀσ. etc.. Ambrosius: *Caeterum moechorum exilia et caedes tragicorum esse praemium, eos vero qui scortis congrederentur comicorum: quippe ex luxu et ebrietate insaniam gigni.* Aldobrandinus: *Moechos exilia, et caedes tragica, scortato res comica praemia habere aiebat: quippe ex luxuria et ebrietate insaniam existere.* Menagius aliquid desiderabat ad loci integritatem. Id restituit Hermannus, inserendo post τραγικούς pronomine οὕς. Eidem debetur quod scripsi τοὺς δὲ τῶν ἑταίραις προσιόντων pro τούς τε, denique tota loci interpretatio.

Porro Demetrius Magnesius ait deposuisse illum pecuniam apud trapezitam, ea conditione ut, si quidem filii idiotae essent, eam illis redderet; sin autem philosophi, plebi distribueret: nihilo quippe egere philosophos. Eratosthenes autem refert, quum ex Hipparchia, de qua dicemus, natus sibi esset filius Pasicles nomine, eum quum ex ephebis excessisset, adduxisse ad lupanar servae, dixisseque has ei patrias nuptias esse; moechorum vero nuptias esse tragicas, quae praemium haberent fugam et caedes; eorum nuptias autem qui meretrices sectarentur, comicas esse: nam ex luxu et ebrietate creare insaniam. Huius frater Pasicles fuit, Euclidis discipulus. Eius facetum quiddam Phavorinus in secundo Com-

γάρ, Παραπαλῶν περί του τὸν γυμνασίαρχον τῶν ἐφήβων αὐτοῦ ἥπτετο· ἀγανακτοῦντος δέ, ἔφη, „Τί γὰρ οὐχὶ καὶ ταῦτα σά ἐστι καθάπερ καὶ τὰ γόνατα;“ ἔλεγέ τε ἀδύνατον εἶναι ἀδιάπτωτον εὑρεῖν, ἀλλ' ὥσπερ ἐν ῥοιᾷ καὶ σαπρόν τινα κόκκον εἶναι. Νικόδρομον u) ἐξερεθίσας τὸν κιθαρῳδὸν ὑπωπίασθη· προσθεὶς οὖν πιττάκιον τῷ μετώπῳ x) ἐπέγραψε, 90. „Νικόδρομος ἐποίει.“ τὰς πόρνας ἐπίτηδες ἐλοιδόρει, συγγυμνάζων ἑαυτὸν πρὸς τὰς βλασφημίας. Δημήτριον τὸν Φαληρέα πέμψαντα αὐτῷ ἄρτους καὶ οἶνον ὠνείδισεν εἰπών, „Εἴθε γὰρ αἱ κρῆναι καὶ ἄρτους ἔφερον.“ δῆλον οὖν ὡς ὕδωρ ἔπινεν. ὑπὸ τῶν Ἀθήνησιν ἀστυνόμων y) ἐπιτιμηθεὶς ὅτι σινδόνα ἠμφίεστο, ἔφη, „Καὶ Θεόφραστον ὑμῖν δείξω σινδόνα περιβεβλημένον.“ ἀπιστούντων δέ, ἀπήγαγεν ἐπὶ κουρεῖον καὶ ἔδειξε κειρόμενον z). ἐν Θήβαις ὑπὸ τοῦ γυμνασιάρχου μαστιγωθεὶς — οἱ δέ, ἐν Κορίνθῳ ὑπ' Εὐθυκράτους a) — καὶ ἑλκόμενος τοῦ ποδὸς ἐπέλεγεν ἀφροντιστῶν,

u) *Νικόδρομον.* Edit. Froben. *νικοδρόμον.*
x) τῷ *μετώπῳ.* Cod. Vindobon. 106. omittit.
y) *ἀστυνόμων.* Ambrosius: *civilis iuris peritis.* Aldobrandinus: *aedilibus.*
z) *ἀπήγαγεν — κειρόμενον.* Ambrosius: *induxit illos in tonstrinam ubi ille tondebatur, ostenditque lino coopertum.*
a) *ὑπ' Εὐθυκράτους.* Cod. Vindobon. 106. omittit.

mentariorum refert. Ait enim, Quum pro quodam intercederet apud gymnasii principem, eius coxas tetigit: illo indignante, Quid enim, ait ille, nonne et ista tua sunt sicut et genua? Dicebatque fieri non posse ut inveniretur qui lapsus non sit, sed veluti in malo Punico granum etiam aliquod putridum esse. Quum Nicodromum citharoedum irritasset, caesus in faciem est: chartulam itaque imponens fronti inscripsit, Nicodromus faciebat. Scorta ex industria insectabatur maledictis, una et se ipsum exercens ad perferenda convicia. Demetrio Phalereo, qui sibi panes ac vinum miserat, exprobrabat, dicens, Utinam et fontes panes ferrent. Constat igitur aquam bibisse. Ab Atheniensibus astynomis arguebatur quod sindone amiciretur: quibus ille, Theophrastum, inquit, ostendam vobis opertum sindone. non credentibus, induxit illos in tonstrinam ipsumque, dum tonderetur, ostendit. Quum Thebis a principe gymnasii flagris caesus esset, sive, ut aliis placet, Corinthi ab Euthycrate, ac pede traheretur, ridebat dicens:

Ἕλκε ποδὸς τετυγὼν διὰ βηλοῦ θεσπεσίοιο b).

Διοκλῆς δὲ φησιν ἐλχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Μενεδήμου τοῦ Ἐρε- 91.
τριωτοῦ. ἐπειδὴ γὰρ εὐπρεπὴς ἦν καὶ ἐδόκει χρησιμεύειν Ἀσκληπιάδῃ τῷ Φλιασίῳ, ἁψάμενος αὐτοῦ τῶν μηρῶν ὁ Κράτης ἔφη, „Ἔνδον Ἀσκληπιάδης·“ ἐφ᾽ ᾧ δυσχεράναντα τὸν Μενέδημον ἕλκειν αὐτόν, τὸν δὲ τοῦτο ἐπιλέγειν. Ζήνων VIII.
δ᾽ ὁ Κιτιεὺς c) ἐν ταῖς Χρείαις καὶ κώδιον αὐτὸν φησί ποτε προσράψαι τῷ τρίβωνι ἀνεπιστρεπτοῦντα d). ἦν δὲ καὶ τὴν ὄψιν αἰσχρὸς καὶ γυμναζόμενος ἐγέλα̃το. εἰώθει δὲ λέγειν ἀείρων τὰς χεῖρας, „Θάρρει, Κράτης, ὑπὲρ ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ λοιποῦ σώματος· τούτους δὲ ὄψει τοὺς καταγελῶντας ἤδη IX.
καὶ συνεσπασμένους ὑπὸ νόσου καὶ σε μακαρίζοντας, αὐτοὺς e) 92.
δὲ ἁπαμφομένους ἐπὶ τῇ ἀργίᾳ.“ ἔλεγε δὲ μέχρι τούτου δεῖν φιλοσοφεῖν, μέχρις ἂν δόξωσιν οἱ στρατηγοὶ εἶναι ὀνηλάται. ἐρήμους ἔλεγε τοὺς, μετὰ κολάκων ὄντας ὥςπερ τοὺς μόχθους ἐπειδὰν μετὰ λύκων ὦσιν· οὔτε γὰρ ἐκείνοις τοὺς προςήκοντας f) οὔτε τούτοις συνεῖναι, ἀλλὰ τοὺς ἐπιβου-

b) Ἕλκε — θεσπεσίοιο. Cod. Vindobon. 106. Ἕλκα — ἀπὸ βηλοῦ. Ambrosius: *Me pede divino extendens protrahe velo.* Cf. Homerus Iliad. *A.* v. 591.
c) Κιτιεύς. Scribebatur *Κιττιεύς*. Aldobrandinus *Citieus*.
d) ἀνεπιστρεπτοῦντα. Legebatur *ἀνεπιστρεπτοῦντα*, quod Aldobrandinus expressit *inversam*. Ambrosius: *ut esset informior*. Kuehnius coni. *ἀνεπιτρεπτοῦντα*. Correxit Rossius l. l. §. XXXVI. p. 100. sq.
e) αὐτούς. Edit. Froben., Stephan. et Menag. αὐτοὺς.
f) τοὺς προςήκοντας. Aldobrandinus *benevolos*.

Protractum pedibus detrusit limine sacro.

Diocles autem pertractum eum a Menedemo Eretriensi testatur. Nam quum esset decorus et Asclepiadi Phliasio usui esse videretur, tetigit Crates illius coxas, dicens, Intus Asclepiades: qua ex re indignatum Menedemum traxisse illum, idque eum dixisse. Zeno vero Citieus in Sententiis refert pellem ovis quoque insuisse pallio prorsus securum. Erat autem et facie turpis et quum se exerceret ridebatur. Solebat autem sublatis manibus dicere, Confide, Crates, pro oculis et corpore reliquo: hos enim videbis irrisores iamiam et morbo contrahi et beatum te dicere, se autem ignaviae arguere. Dicebat autem tam diu philosophandum esse, quoad videantur duces esse asinarii. Desertos dicebat eos qui cum assentatoribus essent, non secus ac vituli quum inter lupos sunt: neque enim cum illis propinquos neque

X. λεύοντας. Συναισθανόμενος ὅτι ἀποθνήσκει, ἐπῆδε πρὸς ἑαυτὸν λέγων,

Στείχεις δή, φίλε κυρτών g),
βαίνεις τ' h) εἰς Ἄϊδαο δόμους κυφὸς διὰ γῆρας i).

XI. 93. ἦν γὰρ κυφὸς ὑπὸ χρόνου. πρὸς Ἀλέξανδρον k) πυθόμενον εἰ βούλεται αὐτοῦ τὴν πατρίδα ἀνορθωθῆναι, ἔφη, „Καὶ τί δεῖ; πάλιν γὰρ ἴσως Ἀλέξανδρος ἄλλος αὐτὴν κατασκάψει·

ἔχειν δὲ πατρίδα δεῖ
ἀδοξίαν πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ l),

καὶ Διογένους

g) κυρτών. Scribebatur κύρτων. Presselius in libello, *Beiträge zu J. G. Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuche*, s. v. κύρτων, p. 57. coni. κυρτῶν casu secundo.

h) τ'. Edit. Froben., Stephan. et Menag. omittunt. Inserui cum Casaubono Menagioque.

i) κυφὸς διὰ γῆρας. Edit. Froben. cum cod. Vindobon. 106., Stephan. et Menag. κυφὸς ὤρην διὰ γῆρας. Correxit Casaubonus Menagiusque. Cf. Homerus Odyss. *B.* v. 16.

k) πρὸς Ἀλέξανδρον. „Crediderim legendum πρὸς Κάσανδρον, facili et opportuno librariis lapsu, quia in responso philosophi Ἀλέξανδρος ἄλλος memorabatur. Nam ut Alexander hoc rogaverit Cratetem, vix probabile propter rationem et historiae ipsius et aetatis utriusque." Perizonius ad Aelian. V. H. III. 6. T. I. p. 208. ed. Abr. Gronov..

l) ἔχειν δὲ πατρίδα — τῇ τύχῃ. Legebatur ἔχειν δὲ πατρίδα ἀδοξίαν καὶ πενίαν, ἀνάλωτα τῇ τύχῃ. Edit. Froben. cum cod. Vindobon. 106. omittit καί. Casaubonus corr. ἔχειν δὲ πατρίδα | ἀδοξίαν τε καὶ πενίαν, ἀνάλωτα τῇ τύχῃ. Hermannus: „Numeri duobus modis restitui possunt:

— ἔχειν δὲ πατρὶδ' ἀδοξίαν
πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ —

vel, quod malim,

— ἔχειν δὲ πατρίδα δεῖ
ἀδοξίαν πενίαν τ', ἀνάλωτα τῇ τύχῃ."

cum his esse, sed insidiatores. Quum autem sentiret se morti proximum, inspiciebat se ipsum dicens:

Vadis nunc, optime curve,
Vadis ad Orci aedes, longa gibbose senecta.

Erat quippe ex senectute curvatus. Alexandro rogante num vellet restitui ac refici patriam suam, Quid, ait, opus est? rursus enim fortassis Alexander eam alius diruet:

habere autem oportet patriam
contemptum gloriae et paupertatem, fortunae nunquam
cessura bona,

Diogenisque

εἶναι πολίτης, ἀνεπιβούλευτον φθόνῳ m)."

Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Μένανδρος ἐν Διδύμαις n) οὕτως·

Συμπεριπατήσεις γὰρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί,
ὥσπερ Κράτητι τῷ κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή.

καὶ θυγατέρα ἐξέδωκε μαθηταῖς αὐτοῦ, ὡς ὁ αὐτὸς ἔφη, XII.
ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκοντ' ἡμέρας o).

m) εἶναι πολίτης, ἀνεπιβούλευτον φθόνῳ. Versum restituit Casaubonus.
n) ἐν Διδύμαις. Legebatur ἐν διδύμοις. Correxi ex Athenaeo IX. p. 373. D. cum Meinekio Menandr. et Philem. Rell. p. 47.
o) καὶ θυγατέρα — τριάκοντ' ἡμέρας. Edit. Froben. et Stephan. καὶ θυγατέρ' ἐξέδωκε κείνοις, ὡς αὐτὸς ἔφη, ἐπὶ πείρᾳ δοὺς τριάκοντ' ἡμέρας. Neque aliter Menag., nisi quod post ἐξέδωκε addit μαθητοῖς αὐτοῦ. quod omittit cod. R, post ἡμέρας addit Arund., Cod. Vindobon. 106. ἐξέδωκ' ἐκείνοις ὡς αὐτὸς ἔφη ἐπὶ πείρα δοὺς τριάκοντ' ἡμέρας· μαθηταὶ αὐτοῦ. Μητροκλῆς ἀδελφὸς Ἱππαρχίας. Ambrosius: *et filiam tradebat illis, ut ipse ait, probationi triginta inductis diebus discipuli eius.* Aldobrandinus: *Filiam quoque suis discipulis pervulgavit, datis illis, ut ipse ait, ad experiendum triginta diebus.* Sub κείνοις Casaubono latere videbatur nomen eius cui nupsit Cratetis filia. Toupius Opusce. Critt. T. I. p. 199. ed. Lips. coni. κυνὶ Ἐκείνοις et αὐτοῦ correxit Menagius, reliqua Meinekius l. l. p. 46. sq. et 564. Caeterum Ambrosii interpretatio cum codd. Arund. et Vindobon. 106. manifestum facit Metroclis vitam arcte olim cohaesisse cum vita Cratetis, id quod in Hipparchiae quoque vitam cadere ex eodem patet Ambrosio ubi extrema Metroclis vita haec addit: *Incidit autem in illorum retia Metroclis quoque soror Hipparchia.* Accedit quod extrema Hipparchiae vita more prorsus Diogeneo de Cratetis libris eiusque morte legitur scriptum. Sed nolui nunc alnti editoris officio.

civem esse, Invidiae insidiae non metuentis.

Meminit ipsius et Menander in Geminis dicens:

Mecum ambulabis tecta pallio, velut
Cratete nuper uxor atro cum cane.

Et filiam tradidit discipulis suis, ut idem ait,

probationi triginta datis diebus.

CAPUT VI.

ΜΗΤΡΟΚΛΗΣ.

I. 94. Μητροκλῆς ἀδελφὸς Ἱππαρχίας a), ὃς πρότερον ἀκούων Θεοφράστου τοῦ περιπατητικοῦ τοσοῦτον διέφθαρτο b), ὥστε ποτὲ μελετῶν καὶ μεταξύ πως ἀποπαρδὼν ὑπ' ἀθυμίας οἴκοι κατακλείστος ἦν, ἀποκαρτερεῖν βουλόμενος. μαθὼν δὴ ὁ Κράτης εἰσῆλθε πρὸς αὐτὸν παρακληθεὶς c) καὶ θέρμους ἐπίτηδες βεβρωκὼς ἔπεισε μὲν αὐτὸν καὶ διὰ τῶν λόγων μηδὲν d) φαῦλον πεποιηκέναι· τέρας γὰρ ἂν γεγονέναι εἰ μὴ καὶ τὰ πνεύματα κατὰ φύσιν ἀπεκρίνετο· τέλος δὲ καὶ ἀποπαρδὼν αὐτὸν ἀνέρρωσεν, ἀφ' ὁμοιότητος τῶν ἔργων παραμυθησάμενος. τοὐντεῦθεν ἤκουεν αὐτοῦ καὶ ἐγένετο ἀνὴρ
II. 95. ἱκανὸς ἐν φιλοσοφίᾳ. Οὗτος τὰ ἑαυτοῦ συγγράμματα κατακαών, ὥς φησιν Ἑκάτων ἐν πρώτῳ Χρειῶν, ἐπέλεγε,

a) *Μητροκλῆς ἀδελφὸς Ἱππαρχίας.* Edit. Froben. et Stephan. *Μαθητὴς αὐτοῦ Μητροκλῆς ἀδελφὸς Ἱππαρχίας.* Omittunt *Μαθητὴς αὐτοῦ* Menag., Ambrosius et Aldobrandinus.

b) *διέφθαρτο.* Menagius coni. *ἐδυσωπεῖτο*, non negans vulgatam ferri posse. Meric. Casaubonus *οὐ διέφθαρτο.*

c) *παρακληθείς.* Ambrosius *consolaturus.*

d) *διὰ τῶν λόγων μηδέν.* Codd. Stephan. *διὰ τοῦ λέγειν μηδέν.*

METROCLES.

Metrocles Hipparchiae frater, quum prius audiret Theophrastum Peripateticum, adeo corruptus erat, ut quum saepe inter disserendum crepitum ventris emitteret, prae dolore animi domi inclusus moraretur, inedia finem facere vitae volens. Hoc agnito Crates ingressus est ad eum advocatus ac lupinis ex industria voratis persuasit quidem illi primum verbis, nihil mali fecisse: fore quippe prodigiosum, si non et secundum naturam flatum emitteret: tum vero et ipse in huiusmodi crepitum erumpens illum erexit, ex similitudine rei consolatus. Hinc ipsius auditor fuit evasitque vir in philosophia eminens. Hic libros suos, ut ait Hecaton in primo Sententiarum, combussit, dicens,

Τάδ' ἔστ' ὀνείρων πεπτέρων φαντάσματα e),
οἷον λῆρος· οἱ δ', ὅτι τὰς Θεοφράστου ἀκροάσεις καταφλέγων ἐπίλεγε,

Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τι σεῖο χατίζει f).

Οὗτος ἔλεγε τῶν πραγμάτων τὰ μὲν ἀργυρίου ὠνητὰ εἶναι, οἷον οἰκίαν· τὰ δὲ χρόνου καὶ ἐπιμελείας, ὡς παιδείαν. τὸν πλοῦτον βλαβερόν, εἰ μή τις ἀξίως αὐτῷ χρῷτο. Ἐτελεύτα ὑπὸ γήρως ἑαυτὸν πνίξας. Μαθηταὶ δ' αὐτοῦ Θεόμβροτος καὶ Κλεομένης, Θεομβρότου Δημήτριος ὁ Ἀλεξανδρεύς, Κλεομένους Τίμαρχος Ἀλεξανδρεὺς καὶ Ἐχεκλῆς Ἐφέσιος· οὗ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἐχεκλῆς Θεομβρότου ἠκήκουσεν, οὗ Μενέδημος, περὶ οὗ λέξομεν. ἐγένετο καὶ Μένιππος Σινωπεὺς ἐν αὐτοῖς ἐπιφανής g).

III. IV. V.

e) Τάδ' ἔστ' ὀνείρων πεπτέρων φαντάσματα. Edit. Froben. et Menag. πετέρων, Stephan. ποτέρων, operarum vitio. Verba sunt tragici incerti.

f) Ἥφαιστε — χατίζει. Versus est Homeri Iliad. Σ. 392.

g) Μένιππος Σινωπεύς. „Falso Menippus Σινωπεὺς dicitur Laertio: nam fuit Gadarenensis, ut mox ad eius vitam [§. 99. p. 266. b. ed. Meib.] ostendemus. Tentabam olim Γαδαρεύς pro Σινωπεύς. Verum haec lectio a receptа nimium remota est." Menagius.

Haec somniorum sunt imaginacula,

ac si diceret nugas et deliramenta. Sunt qui Theophrasti commentaria, quae ex illius ore perceperat, combussisse ferant ac dixisse,

Mulciber huc propera, tua eget Thetis arte decora,

Res docebat partim emi pecunia, ut domum; partim tempore et diligentia, ut disciplinas liberales. Divitias nocere, nisi quis digne iis utatur. Obiit senex a se ipso suffocatus. Porro discipuli eius fuere Theombrotus atque Cleomenes; Theombroti auditor fuit Demetrius Alexandrinus, Cleomenis autem Timarchus Alexandrinus et Echecles Ephesius, qui et ipse Theombrotum audivit, a quo Menedemus, de quo postea dicemus. Fuit autem inter illos insignis et Menippus Sinopeus.

CAPUT VII.

ΙΠΠΑΡΧΙΑ.

I. 96. Ἐθηράθη δὲ τοῖς λόγοις καὶ ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μητροκλέους II. Ἱππαρχία. Μαρωνῖται a) δ' ἦσαν ἀμφότεροι. καὶ ἦρα τοῦ Κράτητος καὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου, οὐδενὸς τῶν μνηστευομένων ἐπιστρεφομένη, οὐ πλούτου, οὐκ εὐγενείας, οὐ κάλλους· ἀλλὰ πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ. καὶ δὴ καὶ ἠπείλει τοῖς γονεῦσιν ἀναιρήσειν αὐτὴν b), εἰ μὴ τούτῳ δοθείη. Κράτης μὲν οὖν παρακαλούμενος ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς ἀπατρέψαις c) τὴν παῖδα, πάντα ἐποίει· καὶ τέλος μὴ πείθων, ἀναστὰς καὶ ἀποθέμενος τὴν ἑαυτοῦ σκευὴν ἄντικρυς αὐτῆς ἔφη, „Ὁ μὲν νυμφίος οὗτος, ἡ δὲ κτῆσις αὕτη, πρὸς ταῦτα βουλεύου· οὐδὲ γὰρ ἔσεσθαι κοινωνός, εἰ μὴ καὶ τῶν αὐτῶν 97. ἐπιτηδευμάτων γενηθείης." εἵλετο ἡ παῖς καὶ ταὐτὸν ἀναλαβοῦσα σχῆμα συμπεριήει τἀνδρὶ καὶ ἐν τῷ φανερῷ συνεγίνετο

a) *Μαρωνῖται.* Cod. Arund. *Μαρωνεῖται.*
b) *ἀναιρήσειν αὐτήν.* Edit. Froben. *ἀνερήσειν.* Eadem cum Steph. *αὐτήν.*
c) *ἀποτρέψαι.* Edit. Froben. et Menag. *ἀποτρέψας.*

HIPPARCHIA.

Capta est illorum disciplina et Metroclis soror Hipparchia. Erant autem Maronitae ambo. Amabat vero Cratetis vitam atque verba, neque ulla omnino procorum excellentia potuit avelli, non opibus, non nobilitate, non pulcritudine; sed haec omnia sibi Crates erat. Quin etiam parentibus minabatur se ipsam, nisi huic traderetur, necaturam. Quum igitur Crates a parentibus puellae rogaretur, uti ab hoc illam proposito averteret, postquam egit omnia nec persuasit, exsurgens omni sua suppellectile ante illius oculos exposita, Hic, ait, sponsus, haec eius possessio est, ad haec delibera: neque enim esse nostri consors poteris, nisi eadem studia attigeris. Elegit continuo puella, sumptoque illius habitu una cum viro circuibat et congrediebatur in aperto

καὶ ἐπὶ τὰ δεῖπνα ἐπήει. ὅτε καὶ πρὸς Λυσίμαχον εἰς τὸ III.
συμπόσιον ἦλθεν), ἔνθα Θεόδωρον τὸν ἐπίλην Ἄθεον ἐπήιτιγξε, σόφισμα πρατείνασα τοιοῦτον· Ὃ ποιῶν Θεόδωρος οὐκ ἂν ἀδικεῖν λέγοιτο, οὐδ' Ἱππαρχία ποιοῦσα τοῦτο ἀδικεῖν λέγοιτ' ἄν· Θεόδωρος δὲ τύπτων ἑαυτὸν οὐκ ἀδικεῖ, οὐδ' ἄρα Ἱππαρχία Θεόδωρον τύπτουσα ἀδικεῖ. ὁ δὲ πρὸς μὲν τὸ λεχθὲν οὐδὲν ἀπήντησεν, ἀνέσυρε δ' αὐτῆς θοιμάτιον· ἀλλ' οὔτε κατεπλάγη Ἱππαρχία οὔτε διεταράχθη ὡς γυνή. ἀλλὰ 98.
καὶ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῇ,

Τίς τὰς παρ' ἱστοῖς ἐλιποῦσα κερκίδας e);

„Ἐγώ," φησίν, „εἰμί, Θεόδωρε· ἀλλὰ μὴ κακῶς σοι δοκῶ βεβουλεῦσθαι περὶ αὐτῆς, εἰ τὸν χρόνον ὃν ἔμελλον ἱστοῖς προσαναλώσειν, τοῦτον εἰς παιδείαν κατεχρησάμην;" καὶ ταῦτα μὲν καὶ ἄλλα μυρία τῆς φιλοσόφου. Φέρεται δὲ τοῦ IV.

d) ἦλθεν. Ambrosius *venerunt*.

e) ἀλλὰ καὶ εἰπόντος — κερκίδας] Suidas s. v. Θεόδωρος: οὗτος εἶπε πρὸς Ἱππαρχίαν τὴν γυναῖκα Κράτητος· αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς πρὸς ἱστοὺς ἐλιποῦσα κερκίδας καὶ τρίβωνα φοροῦσα. Codd. R et Palat. ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτοῦ τινι τὰς παρ' ἱστοῖς etc. Florent. ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῇ, αὕτη ἐστὶν ἡ τὰς παρ' ἱστοῖς etc. Stephani τίνι τὰς etc. Arund. τινὶ τὰς etc. Sambuci καὶ εἰπόντος αὐτοῦ αὐτῇ, Τίνη τὰς παρ' ἱστοῖς etc. et αὐτήστιν ἡ τὰς etc., unde Theod. Canterus Varr. Lect. l. 6. corr. ἀλλὰ καὶ εἰπόντος αὐτοῦ, αὕτη 'στὶν Ἡ τὰς παρ' ἱστοῖς ἐλιποῦσα κερκίδας, qui versus est Euripidis Bacch. 1228. Herm.. Eamque lectionem probat Menagius, coniectura occupatam Casaubono. Αὕτη pro αὐτῇ correxit etiam Kuehnius confirmatque Ambrosius: *haec est quae textrini reliquit radios.* Secutus sum interpretando Aldobrandinum.

atque ad coenas proficiscebatur. Quo tempore et ad Lysimachum ad convivium venit, ubi et Theodorum impium coarguit, sophisma huiusmodi obiiciens: Quod faciens Theodorus iniuste agere non diceretur, id Hipparchia si faciat, facere iniuste non dicetur: Theodorus autem se ipsum feriens iniuste non agit, ne Hipparchia quidem Theodorum caedens iniuste agit. Tum ille ad id quidem minime respondit, sed illius pallium traxit: sed neque territa neque perturbata Hipparchia ut mulier est. Verum et dicente sibi illo,

Quaenam est apud telas relinquens radios?

Equidem sum, inquit, Theodore: sed num tibi male de me ipsa statuisse videor, si tempus, quod in textrino consumptura eram, disciplinae potius impendi? Haec et alia innumera de philosophante femina dicuntur. Fertur et

Κράνητος f) βιβλίον Ἐπιστολαί, ἐν αἷς ἄριστα φιλοσοφεῖ, τὴν λέξιν ἔστιν ὅτε παραπλήσιος g) Πλάτωνι. γέγραφε καὶ τραγῳδίας ὑψηλότατον ἐχούσας φιλοσοφίας χαρακτῆρα, οἷόν ἐστι κἀκεῖνο·

Οὐχ εἷς πύργος μοι πάτρης, οὐ μία στέγη h),
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδεδειτᾶσθαι πάρα.

Ἐτελεύτησε δὲ γηραιὸς i) καὶ ἐτάφη ἐν Βοιωτίᾳ.

f) τοῦ Κράνητος. Menagius coni. πρὸς τὸν Κράνητα, referens cum sequentibus ad Hipparchiam. Sed vide notam ultimam ad vitam Cratetis.
g) παραπλήσιος. Edit. Froben. et Stephan. παραπλησίως.
h) οὐ μία στέγη. Edit. Froben. et cod. Arund. οὐ μία μοι στέγη.
i) γηραιός. Menagius coni. γηραιῷ, referens ad Hipparchiam.

Cratetis Epistolarum liber, in quibus praeclare philosophatur. Stilus ipse saepe Platoni similis videtur. Scripsit et tragoedias altissimo philosophiae stilo, quale illud est:

Non turris una, nec casa una patriae
Mihi est, sed universae arces terrae et domus
Parata nobis mansio et coenacula.

Obiit vetulus atque in Boeotia sepultus est.

CAPUT VIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Μένιππος, καὶ οὗτος κυνικός, τὸ ἀνέκαθεν ἦν Φοίνιξ, I. 99.
δοῦλος, ὥς φησιν Ἀχαϊκὸς ἐν Ἠθικοῖς. Διοκλῆς δὲ καὶ τὸν δεσπότην αὐτοῦ Ποντικὸν εἶναι καὶ Βάτωνα καλεῖσθαι, ἀτηρότερον δὲ αἰτῶν a) ὑπὸ φιλαργυρίας ἴσχυσε Θηβαῖος γενέσθαι. Φέρει μὲν οὖν σπουδαῖον οὐδέν· τὰ δὲ βιβλία αὐτοῦ πολλοῦ II.
καταγέλαστος γέμει καὶ τι ἴσον τοῖς Μελεάγρου τοῦ κατ' αὐτὸν γενομένου b). φησὶ δ' Ἕρμιππος ἡμεροδανειστὴν αὐτὸν γεγονέναι καὶ καλεῖσθαι· καὶ γὰρ ναυτικῷ τόκῳ δανείζειν καὶ ἐνεχυριάζειν, ὥστε πάμπλειστα χρήματα ἀθροίζειν· τέλος III.
100.

a) ἀτηρότερον δὲ αἰτῶν. Edit. Froben. αὐστηρότερος. Cod. Arund. αὐστηρότερον. Illud praeter Stephan. et Menag. praebent RRR, qui habent αὐστηρότερον a manu recentiori suprascriptum. Cf. II. 130. ubi pro eo quod ed. Frob. et Steph. cum cod. R habent αὐστηρότερον (Arund. αὐστηρόνερον) ἐνίκησεν, Menag. praebet ἀτειρότερον, Kuehnius coni. ἀτηρότερον. Ἀτειρότερον et hic et ibi praefert Menagius. Tempius Opusce. Critt. T. I. p. 582. ed. Lips. hic coni, ἄρτον.
b) καὶ τι ἴσον — γενομένου. Aldobrandinus: *aliqua ex parte Meleagri scriptis similes.*

MENIPPUS.

Menippus, et ipse Cynicus, patria quidem Phoenix, conditione servus fuit, ut ait Achaicus in Ethicis. Dioeles autem dominum ipsius Ponticum fuisse Batonemque vocatum tradit. Quum vero prae cupiditate pecuniae importunius peteret, Thebanus fieri valuit. Edidit quidem dignum memoria nihil: at ipsius libri multo risu referti sunt non secus atque Meleagri, qui tempore eius fuit. Refert Hermippus diuturnum foeneratorem fuisse vocatumque Hemerodanisten: namque nautica usura foenerari solitum esse et pignora capere, ut pecunias plurimas cogeret; tandem in-

δὲ ἐπιβουλευθέντα πάντων στερηθῆναι καὶ ὑπ᾽ ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξαι. καὶ ἡμεῖς ἐπαίξαμεν εἰς αὐτόν·

Φοίνικα τὸ γένος, ἀλλὰ Κρητικὸν κύνα,
ἡμεροδανειστήν — τοῦτο γὰρ ἐπεκλήζετο c) —
οἶσθα Μένιππον ἴσως.
Θήβῃσιν οὗτος ὡς διωρύγη ποτὲ
καὶ πάντ᾽ ἀπέβαλεν — ἰδέ, νόει φύσιν κυνός —
αὐτὸν ἀνεκρέμασεν d).

IV. Ἔνιοι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ οὐκ αὐτοῦ εἶναι, ἀλλὰ Διονυσίου καὶ Ζωπύρου τῶν e) Κολοφωνίων, οἳ τοῦ παίζειν ἕνεκα συγγράφοντες ἐδίδοσαν f) αὐτῷ ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι g).

V. 101. Γέγονασι δὲ Μένιπποι ἕξ· πρῶτος ὁ γράψας τὰ περὶ Λυδῶν καὶ Ξάνθον ἐπιτεμόμενος, δεύτερος αὐτὸς οὗτος, τρίτος Στρατονικεὺς h) σοφιστής, Κὰρ τὸ ἀνέκαθεν i)· τέταρτος ἀνδριαντοποιός, πέμπτος καὶ ἕκτος ζωγράφοι· μέμνηται δ᾽

c) ἐπεκλήζετο. Scribebatur ἐπεκλῆζετο. Cod. Arund. ἐπεκλῄζετο.
d) Φοίνικα — ἀνεκρέμασεν. Legebatur distinguebaturque, Φοίνικα τὸ γένος, ἀλλὰ Κρητικὸν κύνα ἡμεροδανειστήν, (Τοῦτο γὰρ ἐπεκλήζετο) οἶσθα Μένιππον ἴσως, Θήβῃσιν Οὗτος ὡς διωρύχη ποτέ, καὶ πάντ᾽ ἀπέβαλεν. Εἰ δ᾽ ἐνόει φύσιν κυνός, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. Verba metris restituit emendavitque Salmasius de modo usurarum p. 63. sed ut versu penultimo scriberet οὐδ᾽ ἐνόει φύσιν κυνός. Ea emendavit Hermannus.
e) τῶν. Stephan. καί.
f) ἐδίδοσαν. Stephan. ἐδίδωσαν.
g) ὡς εὖ δυναμένῳ διαθέσθαι. Ambrosius: eius (? ei ut) disponere idoneo dederunt. Aldobrandinus: ei dederunt, ut homini ad eos disponendos idoneo.
h) Στρατονικεύς. Stephan. Στρατόνικος. Ambrosius stratonicus.
i) Κὰρ τὸ ἀνέκαθεν. Ambrosius omittit.

sidias perpessum omnibus privatum esse ac prae moerore laqueo sibi vitam extorsisse. Nos autem lusimus in eum hoc carmine:

Phoenicem genere, sed Creticum canem,
diuturnum foeneratorem — sic enim vocabatur —
nosti Menippum forsitan.
Thebis is ut perfossis parietibus olim
omnia amisit — ecce naturam canis —
se ipsum suspendit.

Quidam eius libros non ipsius esse, sed Dionysii et Zopyri Colophoniorum tradunt, qui iocandi causa conscribentes velut venditori idoneo dederunt. Fuerunt autem Menippi sex: primus qui de Lydis scripsit Xanthumque breviavit, secundus hic ipse, tertius Stratoniceus sophista ex Caria oriundus, quartus sculptor, quintus et sextus pictores:

ἀμφοτέρων Ἀπολλόδωρος. Τὰ δ' οὖν τοῦ κυνικοῦ βιβλία VI.
ἐστὶ δεκατρία, Νεκυία k), Διαθῆκαι, Ἐπιστολαὶ κεκομψευ-
μέναι ἀπὸ τοῦ l) τῶν θεῶν προσώπου, πρὸς τοὺς φυσικοὺς
καὶ μαθηματικοὺς καὶ γραμματικοὺς καὶ γονὰς m) Ἐπικούρου
καὶ τὰς θρησκευομένας ὑπ' αὐτῶν εἰκάδας n), καὶ ἄλλα o).

k) *Nεκυία.* Ambrosius *Neniae*, Aldobrandinus *Necyia.*
l) *τοῦ.* Edit. Froben. omittit.
m) *γονάς.* Aldobrandinus *origo.*
n) *τὰς θρησκευομένας ὑπ' αὐτῶν εἰκάδας.* Ambrosius: *eas quae ab ipsis religiose coluntur imagines.* ut legisse videatur *εἰκόνας.*
o) *ἄλλα.* Edit. Froben. et Stephan. *τἄλλα.* Aldobrandinus *reliqua.*

utrosque memorat Apollodorus. Cynici autem volumina sunt tredecim, Descriptio inferni, Testamenta, Epistolae compositae ex deorum persona, ad physicos et mathematicos grammaticosque et Epicuri foetus et ab ipsis celebratas vigesimas, et alia.

CAPUT IX.

ΜΕΝΕΔΗΜΟΣ.

I. II. 102. Μενέδημος Κωλώτου τοῦ Λαμψακηνοῦ μαθητής. οὗτος, καθά φησιν Ἱππόβοτος, εἰς τοσοῦτον τερατείας ἦλασεν ὥςτε Ἐριννύος ἀ) ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος b) ἀφῖχθαι ἐξ ᾅδου τῶν ἁμαρτανομένων, ὅπως πάλιν κατιὼν ταῦτα ἀπαγγείλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. ἦν δὲ αὐτῷ ἡ ἐσθὴς αὕτη· χιτὼν φαιὸς ποδήρης, περὶ αὐτῷ ζώνη φοινικῆ c), πῖλος Ἀρκαδικὸς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχων ἐνυφασμένα τὰ δώδεκα στοιχεῖα d), ἐμβάται τραγικοί, πώγων ὑπερμεγέθης, III. 103. ῥάβδος ἐν τῇ χειρὶ μειλίνη e). Καὶ οὗτοι μὲν οἱ βίοι τῶν κυνικῶν ἑκάστου. προςυπογράψομεν δὲ καὶ τὰ κοινῇ ἀρέσκοντα αὐτοῖς, αἵρεσιν καὶ ταύτην εἶναι ἐγκρίνοντες τὴν

a) Ἐριννύος. Edit. Froben. ἰρινύος.
b) ἐπίσκοπος. Menagius coni. κατάσκοπος.
c) φοινικῆ. Stephan. φοινική.
d) στοιχεῖα. Ambrosius *elementa*, Aldobrandinus *litterae*. Secutus sum Menagium interpretem.
e) μειλίνη. Fortasse scribendum μελίνη.

MENEDEMUS.

Menedemus Coloti Lampsaceni discipulus fuit. Hic, ut ait Hippobotus, in tantum prodigiosae superstitionis venerat, ut sumpto habitu Furiae circumiret, dicens speculatorem se ex inferno venisse iis qui peccarent, ut descendens haec ibi daemonibus renuntiaret quae vidisset. Vestis autem ei talis erat: pulla tunica talaris, adstricta puniceo balteo; pileus Arcadicus capiti impositus, habens intexta duodecim signa zodiaci; cothurni tragici, barba prolixa, virga in manu fraxinea. Atque istae quidem vitae sunt singuli cuiusque Cynicorum. Subiicienda nunc et quae in genere illis visa sunt, si quidem et sectam hanc philosophiae esse indicamus,

φιλοσοφίαν, οὐ, καθά φασί τινες, ἔνστασιν βίου f). ἀρέσκει οὖν αὐτοῖς τὸν λογικὸν g) καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν, ἐμμενῶς Ἀρίστωνι τῷ Χίῳ, μόνῳ δὲ προσέχειν τῷ ἠθικῷ. καὶ ὅπερ τινὲς ἐπὶ Σωκράτους, τοῦτο Διοκλῆς ἐπὶ Διογένους ἀναγράφει, τοῦτον φάσκων λέγειν, Δεῖ ζητεῖν

τ' Ὅ, τι τοι ἐν μεγάροισι κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται h).

παραιροῦνται δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα. γράμματα γοῦν μὴ μαθόντων ἔφασκεν ὁ Ἀντισθένης τοὺς σώφρονας i) γενομένους, ἵνα μὴ διαστρέφοιντο τοῖς ἀλλοτρίοις. περιαιροῦσι 104.
δὲ καὶ γεωμετρίαν καὶ μουσικὴν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. ὁ γοῦν Διογένης πρὸς τὸν ἐπιδεικνύντα αὐτῷ ὡροσκόπιον k), „Χρήσιμον," ἔφη, „τὸ ἔργον πρὸς τὸ μὴ ὑστερῆσαι δείπνου." πρὸς τὸν ἐπιδεικνύντα αὐτῷ μουσικὴν ἔφη·

Γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις,
εὖ δ' οἶκος, οὐ ψαλμοῖσι καὶ τερετίσμασιν l).

ἀρέσκει δ' αὐτοῖς καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν m), ὡς

f) ἔνστασιν βίου. Ambrosius *constantiam vitae*, Aldobrandinus *vitae instituendae exordium.*
g) τὸν λογικὸν (τόπον). Aldobrandinus *disserendi rationem.*
h) Ὅ, τι — τέτυκται. Versus est Homeri Odyss. Δ. 392.
i) τοὺς σώφρονας. Cod. Arund. ἢ σώφρονας.
k) ὡροσκόπιον. Edit. Froben. ὡροσκοπίον.
l) Γνώμαις γὰρ ἀνδρῶν — τερετίσμασιν. Ita mutavit verba Euripidis ex Antiopa apud Valckenarium Diatrib. p. 78. sq. Γνώμη γὰρ ἀνδρὸς εὖ μὲν οἰκοῦνται πόλεις, Εὖ δ' οἶκος· εἷς τ' αὖ πόλεμον ἰσχύει μέγα. Edit. Froben. ψαλμοῖς. Menag. ψαλμοῖς τε.
m) τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν. Aldobrandinus: *secundum naturam vivere.*

non, ut quidam volunt, certam rationem et institutum vitae. Placet ergo illis rationalem naturalemque philosophiam tolli oportere, ab Aristone Chio non discedentibus, moraliquo soli intendi. Quodque plerique Socrati, hoc Diocles Diogeni inscribit, hunc asserens dixisse inquirendum

Quid domibus nostris pravi rectique geratur.

Repudiant et disciplinas liberales. Ergo neque discendas litteras dixit Antisthenes, ne frugi effecti perverterentur alienis. Tollunt et geometriam et musicam et caetera id genus. Nempe enim et Diogenes cuidam ostendenti sibi horoscopium, Utile sane inventum, ait, ne privemur coena. Ad eum vero qui musicam ostentabat, ait:

Magnae reguntur urbes nam prudentia,
At una cantus non queat regi domus.

Placet eis et finem esse secundum virtutem vivere, ut

Ἀντισθένης φησὶν ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, ὁμοίως τοῖς στωικοῖς· ἐπεὶ καὶ κοινωνία τις ταῖς δύο ταύταις n) αἱρέσεσίν ἐστιν. ὅθεν καὶ τὸν κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ᾽ ἀρετὴν o) ὁδόν. καὶ οὕτως ἔβιω καὶ Ζήνων ὁ Κιτιεύς p). ἀρέσκει δ᾽ αὐτοῖς καὶ λιτῶς βιοῦν, αὐτάρκεσι χρωμένοις σιτίοις καὶ τρίβωσι μόνοις, πλούτου καὶ δόξης καὶ εὐγενείας καταφρονοῦσιν. ἔνιοί τε γοῦν καὶ βοτάναις καὶ παντάπασιν ὕδατι χρῶνται ψυχρῷ σκέπαις τε ταῖς τυχούσαις καὶ πίθοις, καθάπερ Διογένης, ὃς ἔφασκε θεῶν μὲν ἴδιον εἶναι μηδενὸς δεῖσθαι, τῶν δὲ θεοῖς ὁμοίων τὸ ὀλίγων χρῄζειν. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ τὴν ἀρετὴν διδακτὴν εἶναι q), καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ, καὶ ἀναπόβλητον ὑπάρχειν· ἀξιέραστόν τε τὸν σοφὸν καὶ ἀναμάρτητον καὶ φίλον τῷ ὁμοίῳ, τύχῃ τε μηδὲν ἐπιτρέπειν r). τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀδιάφορα λέγουσιν ὁμοίως Ἀρίστωνι τῷ Χίῳ. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ κυνικοί· μετιτέον δὲ ἐπὶ τοὺς στωικούς, ὧν ἦρξε Ζήνων, μαθητὴς γενόμενος Κράτητος.

n) *δύο ταύταις.* Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.
o) *ἐπ᾽ ἀρετήν.* Edit. Froben. *ἐπ᾽ ἀρετάς.*
p) *Κιτιεύς.* Scribebatur *Κιττιεύς.* Aldobrandinus *Citieus.*
q) *διδακτὴν εἶναι.* Aldobrandinus: *acquiri posse doctrina.*
r) *καθά φησιν Ἀντισθένης — μηδὲν ἐπιτρέπειν.* Edit. Froben. et Stephan. *καθά φησιν Ἀντισθένης ἐν τῷ Ἡρακλεῖ· καὶ ἀναπόβλητον ὑπάρχειν ἀξιέραστόν τε τὸν σοφόν, καὶ ἀναμάρτητον* etc. quod expressit Ambrosius: — *ut in Hercule ait Antisthenes: esseque minime reiiciendum, sed studiose colendum ac sine peccato sapientem et simili amicum: fortunae quoque nihil permittendum.* Secutus sum Menag. et Aldobrandinum.

Antisthenes ait in Hercule, quemadmodum et Stoicis: nam societas quaedam est inter has duas sectas: unde et Cynismum dixere brevem ad virtutem viam. Atque ita vixit et Zeno Citieus. Placet item eis simplex et parabilis victus, quippe qui sobriis cibariis utuntur et solis palliis, divitias, gloriam nobilitatemque contemnunt. Plerique etiam herbis et aqua tantum frigida utuntur, operimentisque forte oblatis et doliis, sicuti Diogenes, qui dicebat deorum esse proprium nihil indigere, eorum vero qui diis essent similes, minimis egere. Virtutem dicunt doceri posse, ut in Hercule ait Antisthenes, eandemque amitti non posse: studiose colendum esse sapientem, peccato non obnoxium et simili amicum, fortunae quoque nihil permittere. Quae vero inter virtutem et vitia sunt, indifferentia, ut Aristo Chius, appellant. Et isti quidem Cynici fuere: veniendum nunc ad Stoicos, quorum princeps fuit Zeno Cratetis discipulus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ
ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΕΒΔΟΜΟΝ.

CAPUT I.

ΖΗΝΩΝ.

Ζήνων Μνασέου a) ἢ Δημέου b) Κιτιεὺς c) ἀπὸ Κύπρου, πολίσματος Ἑλληνικοῦ, Φοίνικας ἐποίκους ἐσχηκότος. τὸν τράχηλον ἐπὶ θάτερα νενευκὼς ἦν, ὡς φησι Τιμόθεος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων. καὶ Ἀπολλώνιος δέ φησιν ὁ Τύριος ὅτι ἰσχνὸς ἦν, ὑπομήκης d), μελάγχρως — ὅθεν τις αὐτὸν εἶπεν Αἰγυπτίαν κληματίδα e), καθά φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ Παροιμιῶν f) — παχύκνημός τε καὶ ἀπαγὴς g) καὶ

L. 1. II.

a) *Μνασέου.* Ambrosius *Mnasii*, Aldobrandinus *Mnaseae.*
b) *Δημέου.* Cod. Florent. *Δημαίου.*
c) *Κιτιεύς.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Florent. *Κιττιεύς.* Ambrosius *Cittieus.* Menag. *Κιτιεύς*, Aldobrandinus *Citieus.*
d) *ὑπομήκης.* Ambrosius *statu procero.*
e) *κληματίδα.* Aldobrandinus *malleolum.*
f) *ἐν πρώτῳ Παροιμιῶν.* Ambrosius *in V. proverbiorum.*
g) *ἀπαγής.* Menag. cum codd. Stephani *εὐπαγής*, quod expressit Aldobrandinus *bene compactus.* Illud praeter edit. Froben. et Stephan. habet cod. Arund. et Ambrosius qui convertit, *Crura habuit turgida et imbecilla et infirma.* praefertque etiam Menagius, qui pro *παχύκνημος* quod minus conveniret, malebat *καπόκνημος.*

ZENO.

Zeno Mnasei sive Demei filius Citieus ex Cypro, Graeco oppido, Phoenicibus accolis. Collo fuit in alteram partem inclinatiore, ut refert Timotheus Atheniensis in libro de vitis. Apollonius autem Tyrius gracili corpore, statu mediocriter procero et atra cute fuisse illum auctor est: unde illum quidam, ut Chrysippus in primo Proverbiorum ait, Aegyptium palmitem dixit. Crura habuit turgida, item cor-

ἀσθενής· διὸ καὶ φησι Περσαῖος ἐν ὑπομνήμασι συμποτικοῖς τὰ πλεῖστα αὐτὸν δεῖπνα παραιτεῖσθαι. ἔχαιρε δέ, φασί, σύκοις χλωροῖς καὶ ἡλιοπαῖαις h). Διήκουσε δέ, καθάπερ προεῖρηται, Κράτητος· εἶτα καὶ Στίλπωνος ἀκοῦσαί φασιν αὐτὸν καὶ Ξενοκράτους ἔτη δέκα, ὡς Τιμοκράτης i) ἐν τῷ Δίωνι· ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος k). Ἑκάτων δέ φησι καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν πρώτῳ περὶ Ζήνωνος, χρηστηριαζομένου αὐτοῦ τί πράττων ἄριστα βιώσεται, ἀποκρίνασθαι τὸν θεόν, εἰ συγχρωτίζοιτο τοῖς νεκροῖς· ὅθεν ξυνέντα l) τὰ τῶν ἀρχαίων ἀναγινώσκειν. τῷ γοῦν Κράτητι παρέβαλε τοῦτον τὸν τρόπον. πορφύραν ἐμπεπορευμένος ἀπὸ τῆς Φοινίκης πρὸς τῷ Πειραιεῖ m) ἐναυάγησεν. ἀνελθὼν δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἤδη τριακοντούτης ἐκάθισε παρά τινα βιβλιοπώλην· ἀναγινώσκοντος δὲ ἐκείνου τὸ δεύτερον τῶν Ξενοφῶντος ἀπομνημονευμάτων, ἡσθεὶς ἐπύθετο ποῦ διατρίβοιεν οἱ τοιοῦτοι ἄνδρες. εὐκαίρως δὲ παριόντος Κράτητος, ὁ βιβλιοπώλης δείξας αὐτόν

III. 2.

h) ἡλιοπαῖας. Ambrosius *ad solem passis* (*ficubus*), ut ἡλιοπαῖσι legisse videatur. Tanaqu. Faber coni. ἐλαίαις, quod non displicet Menagio. Secutus sum Aldobrandinum.
i) Τιμοκράτης. Ambrosius *Timotheus*.
k) ἀλλὰ καὶ Πολέμωνος. Cod. Florent. omittit.
l) ξυνέντα. Edit. Froben. ξυνόντα.
m) Πειραιεῖ. Edit. Froben. πειρεῖ.

pus non bene compactum et imbecillum. Idcirco et Persaeus in Commentariis convivalibus ipsum refert plurimas coenas declinasse. Fruebatur perlibenter ficubus recentibus atque apricationibus. Auditorque, ut dictum est, Cratetis fuit: deinde Stilponem etiam audisse et Xenocratem decennio perpetuo non desunt qui affirment, sicut Timocrates in Dione; Polemonis itidem frequentasse auditorium. Porro Hecaton et Apollonius Tyrius in primo de Zenone libro scribit, quum oraculum consuluisset quo pacto vivere optime posset, respondisse deum, Si mortuis concolor esset: quod ille quum intellexisset, se ad legendos antiquorum libros magno contulisse studio. Denique Cratetis hoc modo familiaritate usus est. Purpuram ex Phoenicia mercatus advectans ad Piraeeum naufragium fecit. Ea iactura subtristior factus Athenas ascendit annos triginta natus, seditque iuxta librarium: legente autem illo secundum Xenophontis Commentariorum, delectatus ille et iam laetior sciscitatur ubinam eiusmodi viri morarentur. Opportune tunc praetereunte Cratete, digito illum bibliopola ostendens, Hunc,

φησι, „Τούτῳ παρακολούθησον.“ ἐντεῦθεν ἤκουε τοῦ Κράτητος, ἄλλως μὲν εὐτόνου n) πρὸς φιλοσοφίαν, αἰδήμονα δὲ ὡς πρὸς τὴν κυνικὴν ἀναισχυντίαν. ὅθεν ὁ Κράτης βουλόμενος αὐτὸν καὶ τοῦτο θεραπεῦσαι o) δίδωσι χύτραν φακῆς διὰ τοῦ Κεραμεικοῦ φέρειν. ἐπεὶ δὲ εἶδεν αὐτὸν αἰδούμενον καὶ περικαλύπτοντα p), παίσας τῇ βακτηρίᾳ κατάγνυσι q) τὴν χύτραν· φεύγοντος δὲ αὐτοῦ καὶ τῆς φακῆς κατὰ τῶν σκελῶν ῥεούσης, φησὶν ὁ Κράτης, „Τί φεύγεις, φοινικίδιον; οὐδὲν δεινὸν πέπονθας.“ ἕως μὲν οὖν τινος ἤκουε τοῦ Κράτητος· ὅτε καὶ τὴν Πολιτείαν αὐτοῦ γράψαντος, τινὲς ἔλεγον παίζοντες ἐπὶ τῆς τοῦ κυνὸς οὐρᾶς αὐτὴν γεγραφέναι. Γέγραφε δὲ πρὸς τῇ Πολιτείᾳ καὶ τάδε· περὶ τοῦ κατὰ φύσιν βίου, περὶ ὁρμῆς ἢ περὶ r) ἀνθρώπου φύσεως, περὶ παθῶν s), περὶ τοῦ καθήκοντος, περὶ νόμου, περὶ τῆς Ἑλληνικῆς παι- 4. IV.

a) εὔτονος. Edit. Froben. et Stephan. εὐτόνως. Illud praeter Menag. habent codd. Stephani et interpretes, commendatum Casaubono Menagioque.

o) βουλόμενος αὐτὸν καὶ τοῦτο θεραπεῦσαι. Edit. Froben. (et Stephan. prior) β. αὐτοῦ καὶ τοῦτο θ. Stephan. (altera et) tertia β. αὐτῷ καὶ τοῦτο θ. quod non displicet Menagio. Menag. β. αὐτοῦ καὶ τούτου θ. Aldobrandinus: *cui quidem rei Crates mederi cum vellet.* Quod recepi, praebent codd. Stephani et Florent. commendantque Ambrosius, Florens Christianus et Menagius.

p) παρακαλύπτοντα. Edit. Froben. et Menag. περικαλύπτοντα. Ambrosius *verecundari.*

q) κατάγνυσι. Legebatur καταῤῥήγνυσι (edit. Froben. καταρήγνυσι). Illud commendant codd. Stephani et Arund. cum interpretibus.

r) περί. Edit. Froben. omittit.

s) περὶ παθῶν. Ambrosius *de perturbationibus vel de vitiis.*

inquit, sequere. Ex eo iam Cratetis auditor factus est, alias quidem aptissimus ad philosophiam, verum verecundior quam ut se ad impudentiam Cynicam conferre posset. Id ubi animadvertit Crates, curare etiam in hoc illum studens ollam lenticula refertam dedit, ut per Ceramicum ferret. Quum autem videret pudescere illum ac se prae verecundia tegere, baculo ictam perfregit ollam. Illo fugiente et lenticula per crura defluente, Quid, inquit, fugis, puniceolum? nihil mali passus es. Aliquamdiu igitur audivit Cratetem: quo tempore quum scripsisset de republica, quidam iocantes aiebant eum in cauda canis illam scripsisse. Praeterea scripsit et ista: de vita secundum naturam, de appetitu sive de hominis natura, de perturbationibus, de officio, de lege, de Graeca disciplina, de aspectu, de toto,

δείας, περὶ ὄψεως, περὶ τοῦ ὅλου, περὶ σημείων t), Πυθα-
γορικά, Καθολικά u), περὶ λέξεων, Προβλημάτων Ὁμηρικῶν
πέντε, περὶ ποιητικῆς ἀκροάσεως. ἔστι δ' αὐτοῦ καὶ Τέχνη
καὶ Λύσεις x) καὶ Ἔλεγχοι y) δύο, Ἀπομνημονεύματα, Κρά-
V. τητος ἠθικά. καὶ τάδε μὲν τὰ βιβλία. Τελευταῖον δὲ ἀπέ-
στη. καὶ τῶν προειρημένων ἤκουσεν ἕως ἐτῶν εἴκοσιν· ἵνα
καί φασιν αὐτὸν εἰπεῖν, „Νῦν εὐπλόηκα, ὅτε ναυαγήκα."
5. οἱ δὲ ἐπὶ τοῦ Κράτητος τοῦτ' αὐτὸν εἰπεῖν z). ἄλλοι δέ,
διατριβοντα ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀκοῦσαι τὴν ναυαγίαν καὶ εἰπεῖν,
„Εὖγε ποιεῖ ἡ τύχη προσελαύνουσα ἡμᾶς φιλοσοφίᾳ." ἔνιοι
δέ a), διαθέμενον Ἀθήνῃσι τὰ φορτία b), οὕτω τραπῆναι
VI. πρὸς φιλοσοφίαν. ἀνακάμπτων δὲ ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ
καὶ Πεισιανακτίῳ c) καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς γραφῆς τῆς d)
Πολυγνώτου ποικίλῃ, διέθετο τοὺς λόγους, βουλόμενος καὶ
τὸ χωρίον ἀπερίστατον ποιῆσαι· ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα τῶν

t) περὶ σημείων. Ambrosius *de signis sive de notis.*
u) Πυθαγορικά, Καθολικά. R Πυθαγορικὰ καθολικά, quod expressit Ambrosius *Pythagorica universalia.*
x) Τέχνη καὶ Λύσεις. Edit. Froben. et Stephan. τεχνικαὶ λύσεις. Illud praeter Menag. habent interpretes.
y) Ἔλεγχοι. Aldobrandinus *refutationes.*
z) „Νῦν εὐπλόηκα — φησὶν αὐτὸν εἰπεῖν. Edit. Froben. omittit, Ambrosius, *Alii sub Crate hoc dixisse aiunt*, addens insuper haecce: *Quam bene fortuna fecit, quae nos philosophiae applicavit.*
a) δέ. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.
b) διαθέμενον Ἀθήνῃσι τὰ φορτία. Ambrosius: *deposito Athenis onere.*
c) Πεισιανακτίῳ. Stephan. πεισιανακτείῳ. Ambrosius *pesianacta.*
d) τῆς. Edit. Froben. τοῦ.

de signis, Pythagorica, Universalia, de dictionibus, Problematum Homericorum quinque, de poetica auditione. Est ipsius item et Ars et Solutiones et Argumenta duo, Commentaria, Cratetis moralia. Atque isti quidem libri eius sunt. Postremo discessit et quos praediximus audivit ad viginti annos: ubi et illum dixisse ferunt, Tunc secundis ventis navigavi, quando naufragium feci. Alii eum quum adhuc Cratetis discipulus esset, hoc dixisse aiunt. Alii, dum Athenis diversaretur, audito naufragio, dixisse illum ferunt, Recte sane egit fortuna, quae nos ad philosophiam impulit. Quidam, venditis Athenis mercibus, sic demum ad philosophiam fuisse conversum. Obambulans igitur in porticu varia, quae et Pisianactium appellabatur et ex varia et multae scientiae pictura Polygnoti ποικίλη, orationem formabat, volens et locum illum tranquillum facere nullisque

πολιτῶν πρὸς τοὺς χιλίους τετρακοσίους ἀνῃρηντο ἐν αὐτῷ e). προσήεσαν δὴ λοιπὸν ἀκούοντες αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο στωικοὶ VII.
ἐκλήθησαν καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ὁμοίως, πρότερον Ζηνώνειοι f) καλούμενοι, καθά φησι καὶ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιστολαῖς g). καὶ
πρότερόν γε στωικοὶ ἐκαλοῦντο οἱ διατρίβοντες ἐν αὐτῇ ποιη-
ταί, καθά φησι καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ὀγδόῃ περὶ τῆς ἀρχαίας
κωμῳδίας, οἳ καὶ τὸν λόγον ἐπὶ πλεῖον ηὔξησαν. ἐτίμων δὴ 6.
αὐν Ἀθηναῖοι σφόδρα τὸν Ζήνωνα οὕτως ὡς καὶ τῶν τειχῶν
αὐτῷ τὰς κλεῖς παρακαταθέσθαι καὶ h) χρυσῷ στεφάνῳ τι-
μῆσαι καὶ χαλκῇ εἰκόνι. τοῦτο δὲ καὶ τοὺς πολίτας αὐτοῦ
ποιῆσαι, κόσμον ἡγουμένους τὴν τἀνδρὸς εἰκόνα. ἀντεποι-
οῦντο δ' αὐτοῦ i) καὶ οἱ ἐκ Σιδῶνι Κιτιεῖς k). ἀπεδέχετο VIII.
αὐτὸν καὶ Ἀντίγονος καὶ εἴ ποτε Ἀθήναζε ἦκοι, ἤκουεν
αὐτοῦ πολλά τε παρεκάλει. ἀφικέσθαι ὡς αὐτόν. ὁ δὲ τοῦτο
μὲν παρῃτήσατο, Περσαῖον δὲ ἕνα τῶν γνωρίμων ἀπέστειλεν,

e) ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα — ἀνῃρηντο ἐν αὐτῷ. Ambrosius: *Namque ad mille quadringentos triginta cives ibi fuerant necati.* Casaubonus coni. ἐπὶ γὰρ τῶν τριάκοντα πρὸς τοῖς χιλίοις τετρακόσιοι ἀνῃρηντο ἐν αὐτῷ. quomodo is se apud Suidam alicubi legere meminit.

f) Ζηνώνιοι. Edit. Froben. ζηνώνιοι, Stephan. *Ζηνόνειοι.*.

g) καθά φησι καὶ Ἐπίκουρος ἐν ἐπιστολαῖς. Cod. Florent. omittit. Caeterum καὶ ignorant hic et ante Ἐρατοσθένης interpretes.

h) καὶ. Edit. Froben. omittit.

i) ἀντεποιοῦντο δ' αὐτοῦ. Edit. Froben. ἀντεποιοῦντο δ' αὖ. Ambrosius: *Amplectebantur illum.* Aldobrandinus: *Eundem — colebant.*

k) οἱ ἐν Σιδῶνι Κιτιεῖς. Scribebatur οἱ ἐν Σ. Κιττιεῖς. Ambrosius *Synodii Cittici.* Aldobrandinus *Citiei qui Sidone sunt.*

seditionibus ultra violabilem: namque triginta dominantibus ad quadringenta millia civium ibi fuerant necati. Eo igitur ad illum audiendum discipuli iam confluebant atque ideo Stoici vocati sunt etiam qui ab ipso antea Zenonii appellabantur, ut Epicurus quoque in epistolis ait: si quidem et ante illum Stoici qui in illa morabantur poetae dicti erant, ut ait Eratosthenes in octavo de antiqua comoedia, a quibus multum incrementi ea appellatio accepit. Enimvero summo in honore apud Athenienses habebatur Zeno, adeo ut urbis ac moenium apud illum claves deponerent coronaque aurea et aerea imagine honorarent. Hoc autem et cives ipsius fecisse ferunt, magno sibi ornamento fore viri imaginem existimantes. Certabant de eo etiam Sidonii Citienses. Suscipiebat illum et Antigonus et si quando Athenas contendisset, auditor eius erat multumque orabat ut se ad eum conferret. In eo ille non paruit quidem ipse: caeterum

ὃς ἦν Δημητρίου μὲν υἱός, Κιτιεὺς l) δὲ τὸ γένος, καὶ ἤκμαζε κατὰ τὴν τριακοστὴν καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα, ἤδη γέροντος ὄντος Ζήνωνος. ἡ δὲ ἐπιστολὴ τοῦ Ἀντιγόνου τοῦτον εἶχε τὸν τρόπον, καθὰ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος ἐν τοῖς περὶ Ζήνωνός φησιm)·

7. Βασιλεὺς Ἀντίγονος Ζήνωνι φιλοσόφῳ χαίρειν.

Ἐγὼ τύχῃ μὲν καὶ δόξῃ νομίζω προτερεῖν τοῦ σοῦ βίου, λόγων n) δὲ καὶ παιδείας καθυστερεῖν o) καὶ τῆς τελείας εὐδαιμονίας ἣν σὺ κέκτησαι. διόπερ ἔκρινα προσφωνῆσαί σοι παραγενέσθαι πρὸς ἐμέ, πεπεισμένος σε μὴ ἀντερεῖν πρὸς τὸ ἀξιούμενον. σὺ οὖν πειράθητι ἐκ παντὸς τρόπου συμμῖξαί μοι, διειληφὼς τοῦτο διότι οὐχ ἑνὸς ἐμοῦ παιδευτὴς ἔσειp), πάντων δὲ Μακεδόνων συλλήβδην. ὁ γὰρ τὸν τῆς Μακεδονίας ἄρχοντα καὶ παιδεύων καὶ ἄγων ἐπὶ τὰ κατ' ἀρετὴν φανερὸς q) ἐστι καὶ τοὺς ὑποτεταγμένους παρασκευάζων πρὸς εὐανδρίαν. οἷος γὰρ ἂν ὁ ἡγούμενος ᾖ, τοιούτους εἰκὸς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ γίγνεσθαι καὶr) τοὺς ὑποτεταγμένους.

l) Κιτιεύς. Scribebatur Κιττιεύς. Aldobrandinus *Citieum*.
m) ἡ δὲ ἐπιστολὴ — ἐν τοῖς περὶ Ζήνωνός φησι. Edit. Froben. ἡ δὲ ἐπιστολὴ περὶ Ζήνωνος φησί, omissis quae interposita leguntur.
n) λόγων. Codd. Stephani λόγου.
o) καθυστερεῖν. Stephan. εὐδαιστερεῖν, foedo errore typothetarum.
p) ἔσει. Scribebatur ἔσῃ.
q) φανερός. Edit. Froben. φανερῶς.
r) καί. Edit. Froben. omittit. Caeterum scribebatur ἐπιτοπολύ.

Persaeum unum ex familiaribus misit, Demetrii filium, genere Citieum, qui Olympiade centesima tricesima florebat, Zenone iam sene. Est autem hoc exemplum epistolae Antigoni, ut refert Apollonius Tyrius in iis quae de Zenone scripsit:

Rex Antigonus Zenoni philosopho salutem.

Ego fortuna me quidem et gloria vitam tuam anteire existimo: caeterum disciplinis studiisque liberalibus et perfecta felicitate quam tute possides, longe abs te praecelli sentio. Quocirca te orare statui uti ad me proficiscaris, id mihi persuadens te preces meas minime irritas fieri passurum. Tu igitur modis omnibus enitere ut tuo contubernio fruamur, hoc pro certo habens, te non mei tantum, sed omnium simul Macedonum eruditorem fore. Nam qui Macedoniae regem erudit atque ad virtutem imbuit, eum et subditos quosque instruere ad fortitudinem et probitatem certum est. Nam cuiusmodi fuerit dux, tales ut plurimum subditos fieri necesse est.

καὶ ὁ Ζήνων ἀντιγράφει ὧδε·

Βασιλεῖ Ἀντιγόνῳ Ζήνων χαίρειν. 8.

Ἀποδέχομαί σου τὴν φιλομάθειαν καθόσον τῆς ἀληθινῆς καὶ εἰς ὄνησιν τεινούσης, ἀλλ' οὐχὶ τῆς s) δημώδους καὶ εἰς διαστροφὴν ἠθῶν ἀντέχει t) παιδείας ὁ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος· ἐκκλίνων δὲ u) τὴν πολυθρύλλητον ἡδονήν, ἣ τινῶν θρύπτει νέων ψυχάς, φανερὸς εἶ οὐ μόνον φύσει πρὸς εὐγένειαν κλίνων, ἀλλὰ καὶ προαιρέσει. φύσις δὲ εὐγενὴς μετρίαν ἄσκησιν προσλαβοῦσα ἐπί τε τὸν ἀφθόνως διδάξοντα ῥᾳδίως ἔρχεται πρὸς τὴν τελείαν ἀνάληψιν τῆς ἀρετῆς. ἐγὼ 9. *δὲ εἰδόμην σώματι ἀσθενεῖ δυὰ γῆρας· ἐτῶν γάρ εἰμι ὀγδοήκοντα· διόπερ οὐ δύναμαί σοι συμπέμψαι. ἀποστέλλω δέ σοι τινας τῶν ἐμαυτοῦ συσχολαστῶν x), οἳ τοῖς μὲν κατὰ ψυχὴν οὐκ ἀπολείπονται ἐμοῦ, τοῖς δὲ κατὰ σῶμα προτε-*

s) τῆς. Edit. Froben. omittit.

t) ἐντέχει. Scribebatur ἀντέχῃ.

u) ὁ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος· ἐκκλίνων δὲ etc.. Edit. Froben. et Menag. ἐντέχῃ παιδείας ὁ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος. ἐκκλίνων δὲ etc. Stephan. ἐντέχῃ παιδείας, ὁ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος. ἐκκλίνων δὲ etc. Ambrosius: *eruditionem apprehendere instituis. Qui enim philosophiae amore ac studio tenetur, declinatque* etc. quo, ut videtur, auctore Meibomius tacite, ut solet, correxit ἀντέχῃ παιδείας. ὁ γὰρ φιλοσοφίας ὀρεγόμενος, ἐκκλίνων δὲ etc.. Aldobrandinus: *quod philosophiae cupidus — disciplinam sectaris; eaque — declinata voluptate — propensum te esse ostendis.*

x) συσχολαστῶν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 401.

Ad haec Zeno ita respondit:

Regi Antigono Zeno salutem.

Amplector tuum maxime discendi studium, quod verum, utilem atque necessariam, non popularem et quae ad perverlendos mores tendit, eruditionem apprehendere instituis, quippe qui philosophiae amore ac studio tenearis: declinantem vero te celebrem illam et vulgarem voluptatem quae quorundam adolescentulorum animos effeminat, non natura modo nobilitatem tueri, verum virtutis quoque instituto manifestum est. Porro liberali ac nobili ingenio si adiiciatur modica exercitatio neque desit praeceptoris copia, mature ad perfectam virtutis evadit frugem. Equidem nisi senectus mihi obsisteret — sum enim octogenarius corpusque praeterea invalidum — ipse ad te pergerem, ut iubes. Quia vero id non datur, quosdam ex conturbernalibus meis ad te mitto, qui animi bonis me minime inferiores sunt et corporis

ρούσιν· οἷς συνὼν οὐδενὸς καθυστερήσεις τῶν πρὸς τὴν τελείαν εὐδαιμονίαν ἡκόντων γ).

Ἀπέστειλε δὲ Περσαῖον καὶ Φιλωνίδην τὸν Θηβαῖον ζ), ὧν ἀμφοτέρων Ἐπίκουρος μνημονεύει ὡς συνόντων Ἀντιγόνῳ ἐν τῇ πρὸς Ἀριστόβουλον α) τὸν ἀδελφὸν ἐπιστολῇ.

IX. Ἔδοξε δέ μοι b) καὶ τὸ ψήφισμα τὸ περὶ αὐτοῦ τῶν Ἀθηναίων

10. ὑπογράψαι c), καὶ ἔχει ὧδε· „Ἐπ' Ἀρρενίδου ἄρχοντος d), ἐπὶ εἰς Ἀκαμαντίδος πέμπτης πρυτανείας, Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ e), τριτῃ καὶ εἰκοστῇ f) τῆς πρυτανείας ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν g) Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιὼν h) καὶ οἱ συμπρόεδροι, Θράσων Θράσωνος

γ) οὐδενὸς καθυστερήσεις — ἡκόντων. Ambrosius: *nihil quod ad veram pertinet beatitudinem desiderabis.*

ζ) Ἀπέστειλε δὲ — τὸν Θηβαῖον. Edit. Froben. ἀπέστειλε δὲ περσαῖον καὶ φιλωνίδην τὸν θηβαῖον, Zenonis epistolae immixta. Ambrosius: *Perseum quem praediximus.*

a) Ἀριστόβουλον. Codd. Stephani et MSS. quidam apud Menaginum Ἀριστόδημον.

b) Ἔδοξε δέ μοι. Edit. Froben. et Stephan. omittunt particulam, neque agnoscunt interpretes.

c) ὑπογράψαι. Ambrosius: *quoniam est memorabile, subnectere.*

d) Ἐπ' Ἀρρενίδου ἄρχοντος. Quae ante haec verba legebatur decreti inscriptio, Ψήφισμα, eam delevi utpote alienam neque expressam ab interpretibus. Caeterum Aldobrandinus *Arrenide.*

e) Μαιμακτηριῶνος δεκάτῃ ὑστέρᾳ. Ambrosius *mamecterionis decima.* Aldobrandinus *Maemacterionis decima extrema.* Correxit Kuehnius.

f) τριτῃ καὶ εἰκοστῇ. Ambrosius *tertiadecima.*

g) ἐκκλησίᾳ κυρίᾳ τῶν προέδρων ἐπεψήφισεν. Legebatur ἐκκλησία κυρία τ. πρ. ἐπεψήφισεν. Correxit explicuitque Hemsterhusius ad Luciani Timon. c. 44. T. I. p. 157. ed. Reitz.. Ambrosius: *praesidentium concio rata decrevit.* Aldobrandinus: *concione, quae κυρία dicitur, habita ex praesidibus decrevit.*

h) Ἵππων Κρατιστοτέλους Ξυπεταιών. Edit. Froben. ἵππων κρατιστοτέλους ξυπετέων. Stephan. Ἵππων, Κρατιστοτέλης, Ξυπετέων. quod ipse Stephanus alii praefert ab se allatae lectioni, Ἱπποκράτης ὁ

etiam commodis exsuperant. His si tu studiose congrediare, eorum qui ad summam pervenerunt felicitatem, nemini eris inferior.

Misit autem Persaeum Thebanumque Philonidem. Utriusque horum Epicurus mentionem facit in epistola ad Aristobulum fratrem, congressosque Antigono memorat. Placuit Atheniensium quoque de illo decretum subnectere: est autem huiusmodi: *Arrhenida archonte, Acamantidis tribus quinto magistratu, Maemacterionis vicesima prima, magistratus vicesima tertia concionem legitimam in suffragia misit ex Proedris Hippon, filius Cratistotelis demo Xypetaeon et*

Ἀνακαιεὺς i) εἶπεν· Ἐπειδὴ Ζήνων Μνασέου Κιτιεὺς k) ἔτη πολλὰ κατὰ φιλοσοφίαν ἐν τῇ πόλει γενόμενος ἔν τε τοῖς λοιποῖς ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν διετέλεσε καὶ τοὺς εἰς σύστασιν αὐτῷ τῶν νέων πορευομένους παρακαλῶν ἐπ' ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην παρώρμα, πρὸς τὰ βέλτιστα παράδειγμα τὸν ἴδιον βίον ἐκθεὶς ἅπασιν, ἀκόλουθον ὄντα τοῖς λόγοις οἷς διελέγετο, τύχῃ τῇ ἀγαθῇ δεδόχθαι τῷ δήμῳ, ἐπαινέσαι μὲν 11.
Ζήνωνα Μνασέου Κιτιέα l) καὶ στεφανῶσαι χρυσῷ στεφάνῳ κατὰ τὸν νόμον m) ἀρετῆς ἕνεκα καὶ σωφροσύνης, οἰκοδομῆσαι δὲ αὐτῷ καὶ τάφον ἐπὶ τοῦ Κεραμεικοῦ δημοσίᾳ. τῆς δὲ ποιήσεως τοῦ στεφάνου καὶ τῆς οἰκοδομῆς n) τοῦ τάφου χειροτονῆσαι τὸν δῆμον ἤδη o) τοὺς ἐπιμελησομένους πέντε ἄνδρας ἐξ Ἀθηναίων, ἐγγράψαι δὲ τὸ ψήφισμα τὸν γραμματέα τοῦ δήμου ἐν στήλαις δύο καὶ ἐξεῖναι αὐτῷ θεῖναι τὴν

τελέως Ξυμπετέων. Menag. Ἵππων Κρατιστοτέλους, Ξυπετέων. quod confirmatum cod. R probat Menagius. Casaubonus corr. Ξυπετεών. Cod. Arund. et Hemsterhusius l. l. Ξυπεταίων, unde correxi Ξυπετεών. Ambrosius: *Hippio Cratistotelis Xypeteon.* Aldobrandinus: Hippon *Cratistotelis filius Xypeteus.*

i) Ἀνακαιεύς. Ita edit. Froben. et Stephan. cum cod. R. Menag. Ἀνακλιεύς. Ambrosius *Anaclitus*, Aldobrandinus *Anaclieus.*

k) Ζήνων Μνασέου Κιτιεύς. Edit. Froben. et Menag. Μνασαίου. Caeterum scribebatur Κιττιεύς. Aldobrandinus *Citieus.*

l) Ζήνωνα Μνασέου Κιτιέα. Edit. Froben. et Menag. Μνασαίου. Aldobrandinus *Mnasaeae*, supra *Mnaseae.* Caeterum scribebatur Κιττιέα. Aldobrandinus *Citieus.*

m) κατὰ τὸν νόμον. Edit. Froben. et Menag. omittunt articulum, agnoscunt Stephan. et cod. Arund..

n) τῆς οἰκοδομῆς. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 487. sqq..

o) ἤδη. Edit. Froben. omittit, neque agnoscit Aldobrandini interpretatio.

collegae, Thraso Thrasonis filius Anacaeensis dixit: Quoniam Zeno Mnasei filius Citieus complures annos in civitate philosophiam docens versatus est atque in omnibus vir bonus esse perstitit, ac iuvenes qui ad illum disciplinae causa convenerunt ad virtutem et frugalitatem exhortando ad ea quae sunt optima intendit, vitam suam verbis ac doctrinae suae consentaneum exemplar omnibus proponens, bona fortuna visum est plebi laudare Zenonem Mnasei filium Citieum et aurea corona coronare secundum legem virtutis ac temperantiae gratia, praetereaque construere illi sepulturam in Ceramico publice. Coronae autem faciendae exaedificandique tumuli plebem iam quinque viros ex Atheniensibus eligere qui curam habeant, decretumque hoc scribam plebis inscribere columnis duabus, licereque sibi alteram in Academia,

μὲν ἐν Ἀκαδημίᾳ, τὴν δὲ ἐν Λυκείῳ. τὸ δ' ἀνάλωμα τὸ εἰς τὰς στήλας γινόμενον μερίσαι οο) τὸν ἐπὶ τῆς διοικήσεως, ὅπως ἅπαντες ἴδωσιν ὅτι ὁ δῆμος ὁ τῶν Ἀθηναίων τοὺς
12. ἀγαθοὺς καὶ ζῶντας τιμᾷ καὶ τελευτήσαντας. ἐπὶ δὲ τὴν οἰκοδομὴν κεχειροτόνηνται Θράσων Ἀνακαιεὺς p), Φιλοκλῆς Πειραιεὺς q), Φαῖδρος Ἀναφλύστιος, Μέδων Ἀχαρνεὺς r), Μίκυθος Συπαληττεὺς s), Δίων Παιανιεὺς t)." καὶ τὸ ψή-
X. φισμα μὲν ὧδε ἔχει. Φησὶ δ' Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος οὐκ ἀρνεῖσθαι αὐτὸν εἶναι Κιτιέα u)· τῶν γὰρ εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ λουτρῶνος συμβαλλομένων εἷς ὢν καὶ ἀναγραφόμενος ἐν τῇ στήλῃ, „Ζήνωνος τοῦ φιλοσόφου," ἠξίωσε καὶ τὸ Κι-
XI. τιέως x) προστεθῆναι y). ποιήσας δέ ποτε κοῖλον ἐπίθημα τῇ λεκύθῳ περιέφερε νόμισμα, λύσιν ἑτοίμην τῶν ἀναγκαίων ἴν'

oo) *μερίσαι*. Schaeferus ad Demosthenem p. 1432. v. 13. ed. Reisk., Apparat. crit. et exeget. tom. V. p. 679. coni. *περίσαι*.

p) *Ἀναιεύς*. Ita edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund.. Menag. *Ἀναλιεύς*. Ambrosius *Anacieus*. Aldobrandinus *Anaclieus*.

q) *Πειραιεύς*. Edit. Froben. *πιερεύς*.

r) *Μέδων Ἀχαρνεύς*. Edit. Froben. *μέλλων ἀχαρνεύς*. Stephan. *Μέλλων Ἀχαρνεύς*. Codd. R et Palat. *Μέλων*. Ambrosius *Melon Acharneus*. Quod recepi debetur Menagianae. Aldobrandinus *Medon Acarneus*.

s) *Συπαλιττεύς*. Legebatur *Συμπαλλητεύς*. Ambrosius *Sypalletes*. Casaubonus corr. *Συπαλλητεύς*, quod ita probat Menagius, ut praeferat *Συπαλήττιος* formam vulgarem. Cod. R *Συμαλλητεύς*, unde correxi *Συπαληττεύς*.

t) *Δίων Παιανιεύς*. Edit. Froben. et Menag. cum interpretibus omittunt, videturque sola aliti auctoritate Stephaniana, unde deprompsit Meibomius.

u) *Κιτιέα*. Scribebatur *Κιττιέα*. Aldobrandinus *Citieum*.

x) *Κιτιεύς*. Scribebatur *Κιττιεύς*. Aldobrandinus *Citieus*.

y) *προστεθῆναι*. Edit. Froben. et Menag. *προσθεῖναι*. Illud praeter Stephan. praebent codd. R et Palat. (Arund. *προστεθεῖναι*) cum interpretibus, commendatum Menagio.

alteram in Lyceo ponere. Sumptus vero columnarum distribuere eum qui negotiis praeest, ut omnes intelligant Atheniensium plebem bonos viros et vivos et defunctos honorare. Ad huiusmodi autem structuram electi sunt Thraso Anacaeensis, Philocles Piraeeus, Phaedrus Anaphlystius, Medon Acharneus, Micythus Sypaletteus, Dion Paeanieus. Hoc exemplar decreti fuit. Refert autem Antigonus Carystius ipsum se non negare Citieum: nam quum unus eorum e numero fuerit, qui ad lavacri structuram contulere, atque in columna descriptum esset, Zenonis philosophi, ut etiam Citieus adiceretur oravit. Quum vero fecisset aliquando vasculo cavum operculum, circumferebat pecuniam, ut

ἐγοι Κράτης ὁ διδάσκαλος. φασὶ δ' αὐτὸν ὑπὲρ χίλια τά- 13.
λαντα ἔχοντα ἐλθεῖν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ταῦτα δανείζειν
ναυτικῶς. ἤσθιε δὲ ἀρτίδια καὶ μέλι καὶ ὀλίγον z) οἰνάριον XII.
ἔπινε. παιδαρίοις τε ἐχρῆτο σπανίως, ἅπαξ ἢ δὶς XIII.
που παιδισκαρίῳ τινὶ a), ἵνα μὴ δοκοίη μισογύνης εἶναι.
εἶν τε Περσαίῳ τὴν αὐτὴν οἰκίαν ἔφατο· καὶ αὐτοῦ αὐλητρί-
διον εἰσαγαγόντος πρὸς αὐτόν, σπεύσας b) πρὸς τὸν Περσαῖον
αὐτὸ ἀπήγαγεν. ἦν τε, φασίν c), εὐσυμπερίφορος, ὡς πολ- XIV.
λάκις Ἀντίγονον τὸν βασιλέα ἐπικωμάσαι αὐτῷ d) καὶ πρὸς e)
Ἀριστοκλέα τὸν κιθαρῳδὸν ἅμα αὐτῷ ἐλθεῖν ἐπὶ κῶμον,
εἶτα μέντοι ὑποδῦναι f). ἐξέκλινε δέ, φησί, καὶ τὸ πολυ- XV. 14.

z) ὀλίγον. Edit. Froben. et Menag. ὁλίγον. Illud recepi ex Stephan. et cod. R. Aldobrandinus omisit interpretari.

a) παιδαρίοις τε — παιδισκαρίῳ τινί. Ambrosius: *pueris semel fere aut bis usus est, et ancillula quadam.* Aldobrandinus: *Atque etiam puellis raro utebatur; semel aut bis ancillula quapiam.*

b) σπεύσας. Stephan. et cod. Arund. σπάσας, quod expressit Ambrosius *ab se raptam*, videturque confirmare Athenaeus XIII. p. 607. E. P. qui eamdem rem eodem auctore narrans usurpat vocem συνέλκυσε. Σπεύσας debetur edit. Froben. et Menag., quod expressit Aldobrandinus *festinanter*.

c) φασίν. Ambrosius omittit. Fortasse scribendum φησί, sc. Antigonus Carystius, quo auctore eamdem rem narrat Athenaeus XIII. p. 603. E.

d) ἐπικωμάσαι αὐτῷ. Ambrosius: *apud eum — coenaret.* Aldobrandinus: *vinolentus ei obviam fieret.*

e) πρός. Edit. Froben. omittit.

f) εἶτα μέντοι ὑποδῦναι. Ambrosius: *sensim tamen id evitasse traditur.* Aldobrandinus: *et tum postea occulte ingrederetur.*

Crates praeceptor promptum haberet ac paratum necessarium victum. Aiunt illum plus quam mille talenta habuisse quum venit in Graeciam, eaque nautis foenerari solitum. Edebatque modice panem et mel, et suavis vini paululum bibebat. Atque etiam pueris raro utebatur, semel fere aut bis serva quadam, nec sexum odisse videretur. Eandem quoque domum ipse et Persaeus una habuit. Is quum aliquando tibicinam mulierem ad eum induxisset, festinanter ad Persaeum abduxit. Eratque ad illum, ut aiunt, aditus facilis neque ipse difficile quo quisque vellet circumducebatur, adeo ut saepe Antigonus rex comessabundus ad eum veniret atque ad Aristoclem citharoedum in comessationem cum illo una pergeret, paulo post tamen se clam subduceret. Declinavit autem, inquit, magnam populi frequentiam, adeo ut in

δημώδες g), ὡς ἐπ' ἄκρου καθίζεσθαι τοῦ βάθρου, περδαίνοντα τὸ γοῦν ἕτερον μέρος τῆς ἐνοχλήσεως. οὐ μὴν οὐδὲ μετὰ πλειόνων δύο ἢ τριῶν περιεπάτει. ἐνίους δὲ καὶ χαλκὸν εἰσέπραττε τοὺς περισταμένους τὸ διδόναι μὴ ἐνοχλεῖν h), καθά φησι Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ χαλκοῦ i). πλειόνων τε περιστάντων αὐτόν, δείξας ἐν τῇ στοᾷ κατ' ἄκρου τὸ ξύλινον περιφερὲς τοῦ βωμοῦ ἔφη, „Τοῦτό ποτε ἐν μέσῳ ἔκειτο, διὰ δὲ τὸ ἐμποδίζειν ἰδίᾳ ἐτέθη· καὶ ὑμεῖς μὲν ἐκ τοῦ μέσου
XVI. βαστάσαντες αὐτοὺς ii) ἤτιον ἡμῖν ἐνοχλήσετε k)." Δημοχάρους l) δὲ τοῦ Λάχητος ἀσπαζομένου αὐτὸν καὶ φάσκοντος λέγειν καὶ γράφειν ὧν ἂν χρείαν ἔχῃ πρὸς Ἀντίγονον, ὡς ἐκείνου πάντα παρέξοντος, ἀκούσας m) οὐκέτ' αὐτῷ συνδιέ-
15. τριψε. λέγεται δὲ καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ Ζήνωνος εἰπεῖν τὸν Ἀντίγονον, οἷον εἴη θέατρον ἀπολωλεκώς· ὅθεν καὶ διὰ Θράσωνος πρεσβευτοῦ παρὰ τῶν Ἀθηναίων ἤτησεν αὐτῷ

g) ἐξέκλινε δέ, φησί, καὶ τὸ πολυδημῶδες. Ambrosius: — *ac declinasse ne nimis esset popularis.* Aldobrandinus: *Ostentationem popularem, inquit, etiam sic devitabat.*

h) ἐνίους δὲ — μὴ ἐνοχλεῖν. Stephan. προϊσταμένους. Ambrosius: — *aes dare circumstantes: uti ne sibi molesti essent.* Aldobrandinus: *Illud autem a quibusdam eorum qui se circumstabant, pro aere exigebat, sibi ne molesti essent.* Hermannus: „Scribendum videtur τοῖς περισταμένοις διδόναι τὸ μὴ ἐνοχλεῖν."

i) Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ χαλκοῦ. Omisit hunc librum Diogenes infra VII. 174. et 175. Casaubonus ad VII. 175. coni. Κλεώνθης ἐν τῷ περὶ χάριτος. Menagius ibidem Κλ. ἐν τῷ περὶ χρόνου.

ii) αὐτούς. Edit. Froben., Stephan. et Menag. αὐτούς.

k) ἐνοχλήσετε. Edit. Froben. ἐνοχλήσεται.

l) Δημοχάρους. Vid. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 7. et seqq.

m) ἀκούσας. Ambrosius *indignatus.*

summo subsellio consideret, id lucri faciens ut alteram molestiarum partem effugeret. Neque vero cum pluribus quam duobus vel tribus ambulabat. Quibusdam vero, ut Cleanthes, ait in libro de aere, iubebat aes dare, circumstantes uti ne sibi molesti essent. Pluribusque circumstantibus, ostendens in portico in summo ligneam arae circumferentiam, Haec, ait, aliquando in medio erat exposita, quia vero impedimento erat, seorsum posita est: vos igitur vosmet ex medio tollentes minus molestiarum nobis exhibebitis. Democharo autem Lachetis filio salutante illum atque dicente, si quid opus haberet, dicturum se ac scripturum Antigono, praebituro omnia, postquam audivit, non amplius illi congressus est. Fertur autem post Zenonis mortem Antigonum dixisse, Quale spectaculum perdidi: unde et ab Athe-

τὴν ἐν Κεραμεικῷ ταφήν. ἐρωτηθεὶς δὲ διὰ τί θαυμάζει αὐτόν, „Ὅτι," ἔφη, „πολλῶν καὶ μεγάλων αὐτῷ διδομένων ὑπ' ἐμοῦ οὐδέποτε ἐχαυνώθη οὐδὲ ταπεινὸς ὤφθη." ἦν δὲ καὶ ζητητικὸς καὶ περὶ πάντων ἀκριβολογούμενος· ὅθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις φησὶν οὕτω· XVII.

Καὶ Φοίνισσαν ἴδον λιχνόγραυν σκιερῷ ἔνι τύφῳ
πάντων ἱμείρουσαν· ὁ δ' ἔρρει γύργαθος αὐτῆς n)
μικρὸς ἰών, νοῦν δ' εἶχεν ἐλάσσονα σκινδαψοῖο.

ἐπιμελῶς δὲ καὶ πρὸς Φίλωνα τὸν διαλεκτικὸν διεκρίνετο καὶ συνεσχόλαζεν αὐτῷ· ὅθεν καὶ θαυμασθῆναι ὑπὸ Ζήνωνος τοῦ νεωτέρου ο) οὐχ ἧττον Διοδώρου τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ. ἦσαν δὲ περὶ αὐτὸν καὶ γυμνορρύπαροί τινες, ὡς φησι καὶ ὁ Τίμων· XVIII.

Ὄφρα πενεστάων σύναγεν p) νέφος, οἳ περὶ πάντων
πιμπότατοί τ' ἦσαν καὶ κουφότατοι βροτοὶ q) ἀστῶν.

n) *γύργαθος αὐτῆς.* Suidas s. v. *σκινδαψός, γύργαθος αὐτοῦ.* Meibomius tacite corr. *γύργαθος ὡς τις*, et versu tertio *ἐὼν* pro *ἰών*, Dobraeus ad Aristoph. Plut. v. 314. p. 88. coni. *αὔτως*. Hermannus: „Recte legitur *αὐτῆς*, referendum ad *γραῦν*, quacum comparat Zenonem. Suidas quoniam praegressa verba omisit, posuit *αὐτοῦ*. *Γύργαθος* de subtiliter texta disputatione dixit, quo defendi potest *ἰών*."

o) *τοῦ νεωτέρου.* Kuehnius coni. *τὸν Ἰταῖον.*

p) *σύναγεν.* Edit. Froben. *σύναγε.*

q) *βροτοί.* Edit. Froben. omittit.

mensibus per Thrasonem legatum, ut in Ceramico illi sepulturam facerent, petiit. Interrogatus autem cur illum adeo admiraretur, Quia, inquit, quum illi a me multa et magna saepe data sint, nunquam elatior factus est neque humilis apparuit. Erat autem et ad inquirendum solers subtilisque in omnibus ac diligens in disserendo: unde et Timon in Sillis de eo ita scribit:

Et Phoenissam aspexi edacem anum umbroso in fastu
omnia affectantem: eius autem periit grabatus
parvus iens, mentem autem habebat minorem scindapso.

Diligenter autem et accurate cum Philone dialectico se exercebat atque una vacabat: inde non minori admirationi apud iuniorem Zenonem est habitus quam Diodorus praeceptor eius. Erant autem cum ipso nudi sordidique homines, ut ait Timon:

Unam in congeriem donec cumularet egenos,
Qui levitate simul superarent sordibus omnes.

Αὐτὸν δὲ στυγνόν τε εἶναι καὶ πικρὸν καὶ τὸ πρόσωπον συνεσπασμένον. ἦν εὐτελής τε σφόδρα καὶ βαρβαρικῆς ἐχόμενος
XIX. μικρολογίας, προσχήματι οἰκονομίας. εἰ δέ τινα ἐπικύπτοι r), περιεσταλμένως καὶ οὐχ ἅδην s), ἀλλὰ πόρρωθεν· λέγει δὲ
17. οἷον ἐπὶ τοῦ καλλωπιζομένου ποτὲ ἔφη. ὀχετίον t) γάρ τε ὀκνηρῶς αὐτοῦ ὑπερβαίνοντος, „Δικαίως," εἶπεν, „ὕφορᾷ τὸν πηλόν· οὐ γάρ ἐστιν ἐν αὐτῷ κατοπτρίσασθαι." ὡς δὲ κυνικός τις οὐ φήσας ἔλαιον ἔχειν ἐν τῇ ληκύθῳ, προσήτησεν αὐτόν, οὐκ ἔφη δώσειν· ἀπελθόντα μέντοι ἐκέλευε σκέψασθαι ὁπότερος εἴη ἀναιδέστερος. Ἐρωτικῶς δὲ διακείμενος Χρεμωνίδου, παρακαθιζόντων αὐτοῦ τε καὶ Κλεάνθους, ἀνέστη· θαυμάζοντος δὲ τοῦ Κλεάνθους, ἔφη, „Καὶ τῶν ἰατρῶν ἀκούω τῶν ἀγαθῶν, κράτιστον εἶναι φάρμακον πρὸς τὰ φλεγμαίνοντα ἡσυχίαν." δυοῖν δ' ὑπερανακειμένοιν u) ἐν πότῳ καὶ τοῦ ὑφ' αὑτὸν τὸν ὑφ' ἑαυτὸν σκιμαλίζοντος τῷ

r) ἐπικόπτοι. Menag. ἐπισκόπτοι. Illud commendant edit. Froben. et Stephan. cum cod. R.

s) καὶ οὐχ ἅδην. Stephan. et Menag. καὶ οὐχ ἥδην. Aldobrandinus *neque ex propinquo.*

t) ὀχετίον. Ambrosius *vehiculum*, ut ὀχημάτιον legisse videatur.

u) ὑπερανακειμένοιν. Ambrosius: *iuxta se recumbentibus.* Casaubonus coni. ὑπερανακειμένου sc. Ζήνωνος, probatum Kuehnio neque improbatum Menagio, qui ipse coni. ὑπανακειμένοιν, *duobus infra se accumbentibus.*

Enimvero gestus ipsius subtristior gravisque et acer fuit, unde et rugabat frontem et ora contrahebat. Vili praeterea valde apparatu erat et qui barbaricam tenuitatem redoleret, idque sub praetextu frugalitatis faciebat. Si quem obiurgaret, circumcise id ac breviter neque nimium, sed velut ex longinquo faciebat, ut exempli gratia de eo qui se nimio studio componeret, aliquando ait. Quum enim ille cloacam quandam lente segniterque transcenderet, Merito, inquit, suspectum habet lutum: neque enim se in illo veluti in speculo intueri potest. Quum vero Cynicus quispiam oleum se in vasculo non habere diceret atque ab eo postularet, se minime daturum asseveravit: abeuntem vero animadvertere iussit uter esset impudentior. Quum esset autem in Chremonidem amatorie affectus, ipso et Cleanthe assistentibus surrexit: quumque admiraretur Cleanthes, ait, Et medicos optimos audio dicentes, praeclarum esse ad tumores quosque remedium quietem. Duobus in convivio supra se recumbentibus, quum is qui sibi adiacebat, inferiorem socium pul-

αὐλί, αὐτὸς ἐκεῖνον τῷ γόνατι· ἐπιστραφέντος δέ, „Τί οὖν οὐκ τὸν ὑποπάτω σου πάσχειν ὑπὸ σοῦ;“ πρὸς δὲ τὸν φι- 18.
λόπαιδα οὔτε τοὺς διδασκάλους ἔφη φρένας ἔχειν, ἀεὶ διατρίβοντας ἐν παιδαρίοις, οὔτε ἐκείνους. ἔφασκε δὲ τοὺς μὲν τῶν ἀσυλλογίστων λόγους καὶ ἀπηρτισμένους x) ὁμοίους εἶναι τῷ ἀργυρίῳ τῷ Ἀλεξανδρινῷ· εὐοφθάλμους μὲν καὶ περιγεγραμμένους καθὰ καὶ τὸ νόμισμα, οὐδὲν δὲ διὰ ταῦτα βελτίονας. τοὺς δὲ τοὐναντίον ἀφωμοίου τοῖς Ἀττικοῖς τετραδράχμοις, εἰκῇ μὲν πεπομμένοις καὶ σολοίκως, καθέλκειν μέντοι πολλάκις τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις y). Ἀρίστωνος δὲ τοῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγομένου οὐκ εὐφυῶς z), ἔνια δὲ καὶ προπετῶς καὶ θρασέως, „Ἀδύνατον,“ εἰπεῖν, „εἰ μή σε ὁ πατὴρ μεθύων ἐγέννησεν.“ ὅθεν αὐτὸν καὶ λάλον ἀπεκάλει, βραχυλόγος ὤν. πρὸς δὲ τὸν ὀψοφάγον μηδὲν τοῖς συμβιωταῖς καταλιπόντα, 19.
παρατεθέντος ποτὲ μεγάλου ἰχθύος, ἆρας οἷός τ' ἦν a) κατεσθίειν· ἐμβλέψαντι δέ, „Τί οὖν,“ ἔφη, „τοὺς συμβιωτὰς

x) ἀπηρτισμένους. Edit. Froben. ἀπηρτημένους. Stephan. μὴ ἀπηρτισμένους, quod expressit Ambrosius *imperfectos*. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 447. sq.
y) τὰς κεκαλλιγραφημένας λέξεις. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 122.
z) οὐκ εὐφυῶς. Ambrosius *non satis vaniter*.
a) οἷός τ' ἦν. Edit. Froben. οἷον τ' ἦν. Apud Athenaeum eamdem rem eodem auctore Antigono Carystio narrantem VIII. p. 345. C. D. legitur οἷος ἦν, quod huic loco restituebat Casaubonus cum Leopardo Emendatt. XIV. 2. Sed vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 1. sq.

saret pede, ipse hunc pulsavit genu: converso illi, Quid ergo, ait, illum abs te pati arbitraris qui sub te est? Ad eum qui pueros amabat, neque magistros habere sensum ait, ni semper inter pueros versentur, neque illos. Dicebat autem eruditorum sermones eosque perfectos Alexandrinae pecuniae similes esse: nam gratos quidem oculis ac pictos monetae instar, nihilo tamen idcirco esse meliores; eos vero qui secus essent tetradrachmis Atticis assimilabat, temere quidem ac rustice incisis, sed quibus saepe praeponderentur pulcre compositi sermones. Aristone autem discipulo non satis ingeniose multa, quaedam etiam temere procaciterque disserente, Possibile non esset, inquit, ita dicere, nisi ebrius te genuisset pater: unde ipsum etiam loquacem appellabat, brevis ipse in loquendo et circumcisus. Edaci cuidam nihil obsoniorum sociis inter convivandum relinquenti appositum ingentem piscem sustulit solusque comedere velle videbatur: quum ille in eum intueretur, Quid ergo, ait,

οἷει πάσχειν καθ' ἡμέραν b), εἰ σὺ μὴ δύνασαι ἐνεγκεῖν τὴν ἐμὴν ὀψοφαγίαν c);" μειρακίου δὲ περιεργότερον παρὰ τὴν ἡλικίαν ἐρωτῶντος ζήτημά τι, προσήγαγε πρὸς κάτοπτρον καὶ ἐκέλευσεν ἐμβλέψαι· ἔπειτ' ἠρώτησεν εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἁρμόττοντα d) εἶναι ὄψει τοιαύτῃ e) ζητήματα. πρὸς δὲ τὸν φάσκοντα ὡς τὰ πολλὰ f) αὐτῷ Ἀντισθένης οὐκ ἀρέσκει, χρείαν Σοφοκλέους g) προενεγκάμενος ἠρώτησεν εἴ τινα καὶ καλὰ ἔχειν αὐτῷ δοκεῖ· τοῦ δ' οὐκ εἰδέναι φήσαντος, „Εἶτ' οὐκ αἰσχύνει h)," ἔφη, „εἰ μέν τι κακὸν ἦν εἰρημένον ὑπ' Ἀντισθένους, τοῦτ' ἐκλεγόμενος καὶ μνημονεύων, εἰ δέ τι καλόν, οὐδ' ἐπιβαλλόμενος κατέχειν;" εἰπόντος δέ τινος ὅτι μικρὰ αὐτῷ δοκεῖ τὰ λογάρια τῶν φιλοσόφων, „Λέγεις," εἶπε, „τἀληθῆ· δεῖ μέντοι καὶ τὰς συλλαβὰς αὐτῶν βραχείας εἶναι, εἰ δυνατόν." λέγοντος δέ τινος αὐτῷ περὶ Πολέμωνος ὡς ἄλλα προθέμενος ἄλλα λέγει, σκυθρωπάσας ἔφη i), „Πόσου

b) πάσχειν καθ' ἡμέραν. Athenaeus l. l. πάσχειν.

c) εἰ σὺ μὴ δύνασαι ἐνεγκεῖν τὴν ἐμὴν ὀψοφαγίαν; Edit. Froben. et Menag. εἰ μὴ δύνασαι σὺ ἐν. τ. ἐμ. ὀψ.; Athenaeus l. l. εἰ σὺ μίαν ἡμέραν μὴ δεδύνησαι ἐνεγκεῖν ὀψοφαγίαν; unde Leopardus l. l. coni. εἰ μὴ δύνασαι σὺ μίαν ἡμέραν ἐνεγκεῖν etc.. Malim εἰ σὺ μίαν ἡμέραν μὴ δύνασαι ἐνεγκεῖν etc.. Aldobrandinus: *si tu edacitatem meam semel ferre non potes.*

d) ἁρμόττοντα. Edit. Froben. ἁρμόττον.

e) τοιαύτῃ. Stephan. τοιαῦτα. Ambrosius utramque agnoscit. Fortasse scribendum τοιαύτῃ τὰ ζητήματα.

f) τὰ πολλά. Scribebatur ταπολλά.

g) Σοφοκλέους. Menagius coni. Ἀντισθένους, quod probat Hermannus Dissert. de Aeschyli Niobe p. 19., Opuscc. vol. III. p. 56.

h) αἰσχύνει. Scribebatur *αἰσχύνῃ*.

i) ἔφη. Menag. οὕτως ἔφη.

socios quotidie tolerare arbitraris, si tu meam edacitatem ferre non vales? Adolescentem instantius quam per aetatem conveniret, quiddam inquirentem admoto speculo iussit inspicere: rogavit deinde num sibi viderentur ei faciei congruere tales quaestiones. Dicente quodam Antisthenis sibi pleraque minime placere, adducto in medium Sophoclis testimonio rogavit num sibi bona quaedam etiam habere videretur: illo se nescire dicente, Non pudet, inquit, si quid ab Antisthene male dictum sit, hoc indagare et memoriter tenere; si quid vero boni, negligere neque meminisse? Cuidam brevia esse philosophorum dicta asserenti, Vera, inquit, loqueris: oportet nempe, si fieri possit, breves esse illorum et syllabas. Dicente quodam de Polemone quod alia proponeret et alia loqueretur, substomachans, Quanti

γὰρ ἡγάπα τὰ διδόμενα;" δεῖν δὲ ἔφη τὸν διαλεγόμενον ὥςπερ τοὺς ὑποκριτὰς τὴν μὲν φωνὴν καὶ τὴν δύναμιν μεγάλην ἔχειν, τὸ μέντοι στόμα μὴ διέλκειν· ὃ ποιεῖν τοὺς πολλὰ μὲν λαλοῦντας, ἀδύνατα δὲ k). τοῖς εὖ λεγομένοις οὐκ ἐᾶν δεῖν καταλείπεσθαι τόπον ὥςπερ τοῖς ἀγαθοῖς τεχνίταις εἰς τὸ θεάσασθαι· τοὐναντίον δὲ τὸν ἀκούοντα οὕτω πρὸς τοὺς λεγομένους γίνεσθαι ὥςτε μὴ λαμβάνειν χρόνον εἰς τὴν ἐπισημείωσιν. νεανίσκου πολλὰ λαλοῦντος, ἔφη, „Τὰ ὦτά 21.
σου εἰς τὴν γλῶτταν συνερρύηκε." πρὸς τὸν καλὸν l) εἰπόντα ὅτι οὐ δοκεῖ αὐτῷ ἐρασθήσεσθαι ὁ σοφός, „Οὐδέν," ἔφη, „ὑμῶν ἀθλιώτερον ἔσεσθαι τῶν καλῶν m)." ἔλεγε δὲ καὶ τῶν φιλοσόφων τοὺς πλείστους τὰ μὲν πολλὰ ἀσόφους εἶναι n), τὰ δὲ μικρὰ καὶ τυχηρὰ ἀμαθεῖς o). καὶ προεφέρετο τὰ τοῦ Καφησίου p), ὃς ἐπιβαλλομένου τινὸς τῶν μαθητῶν μεγάλα φυσᾶν, πατάξας εἶπεν ὡς οὐκ ἐν τῷ μεγάλῳ τὸ εὖ κείμενον

k) ἀδύνατα δέ. Ambrosius: *sed ea bene dicere non possunt.*
l) καλόν. Edit. Froben. omittit.
m) „Οὐδέν," ἔφη, „ὑμῶν ἀθλιώτερον ἔσεσθαι τῶν καλῶν." Stephan. ἡμῶν, nisi oculi fallunt. Caeterum plenius haec leguntur apud Hesychium Miles. p. 24. ed. Orell.: Οὗτος πρὸς τὸν καλὸν εἰπόντα, ὅτι οὐ δοκεῖ ἐρασθήσεσθαι ὁ σοφός, οὐδὲν ἀθλιώτερον, ἔφη, ὑμῶν ἔσται τῶν καλῶν, εἰ μὴ ἡμεῖς ἐρασθησόμεθα. unde ultima verba huc transferri volebant Innius, Meursius et Menagius.
n) τὰ μὲν πολλὰ ἀσόφους εἶναι. Menagius coni. τὰ μὲν μεγάλα σοφοὺς εἶναι. Kuehnius τὰ μὲν πολιτικὰ ἀσόφους εἶναι.
o) ἀμαθεῖς. Mericus Casaubonus coni. εὐμαθεῖς, supra τὰ πολλὰ intelligens τὰ μεγάλα.
p) Καφησίου. Guil. Dindorfius ad Athenaeum XIV. p. 629. A. corr. Καφισίου. Sed vid. Baehrius ad Plutarchi Pyrrh. c. 8. p. 162.

enim, inquit, faciebat quae dabantur? Operae pretium esse dicebat, eum qui disputaret, in morem histrionum voce viribusque magnum esse, os tamen aperire non debere immodice, quod ii faciunt qui plurima loquuntur quidem, sed quae fieri non possunt. His qui bene dicerent locum minime relinquendum veluti praeclaris artificibus ad dispiciendum: contra vero auditorem sic eis quae dicuntur intentum esse oportere, ut non vacet illi ad notas faciendas. Adolescenti loquaciori, Aures, inquit, tuae in linguam confluxere. Formoso cuidam dicenti, non videri sibi amaturum sapientem; Nihil, ait, vobis formosis esset infelicius. Dicebat et philosophorum plurimos plerisque in rebus esse insipientes, in parvis fortuitisque imperitos. Proferebatque Caphesiae illud, qui quum animadverteret quendam ex discipulis inflatum atque turgidum, percutiens dixit, Non

εἴη, ἀλλ' ἐν τῷ εὖ τὸ μέγα. νεανίσκου δέ τινος θρασύτερον διαλεγομένου, „Οὐκ ἂν εἴποιμι pp)," ἔφη, „μειράκιον, ἃ
22. ἐπέρχεταί μοι." Ῥοδίου δέ τινος καλοῦ καὶ πλουσίου, ἄλλως δὲ μηδέν, προσκειμένου αὐτῷ q), μὴ βουλόμενος ἀνέχεσθαι r) πρῶτον μὲν ἐπὶ τὰ κεκονιμένα s) τῶν βάθρων ἐκάθιζεν αὐτόν, ἵνα μολύνῃ τὴν χλανίδα· ἔπειτα εἰς τὸν τῶν πτωχῶν τόπον, ὥστε συνανατρίβεσθαι τοῖς ῥάκεσιν αὐτῶν· καὶ τέλος ἀπῆλθεν ὁ νεανίσκος. πάντων ἔλεγεν ἀπρεπέστερον εἶναι τὸν τῦφον, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν νέων. μὴ τὰς φωνὰς καὶ τὰς λέξεις ἀπομνημονεύειν, ἀλλὰ περὶ τὴν διάθεσιν τῆς χρείας τὸν νοῦν ἀσχολεῖσθαι, μὴ ὥςπερ ἔψημά τινα ἢ σκευασίαν t) ἀναλαμβάνοντας. δεῖν τε ἔλεγε τοὺς νέους πάσῃ κοσμιότητι κεχρῆσθαι ἐν πορείᾳ u) καὶ σχήματι καὶ περιβολῇ· συνεχές

pp) „Οὐκ ἂν εἴποιμι." Edit. Froben. et Stephan. οὐκ εἴποιμι.

q) Ῥοδίου δέ τινος καλοῦ καὶ πλουσίου, ἄλλως δὲ μηδέν, προσκειμένου αὐτῷ. Edit. Froben., Stephan. et Menag. omittunt subdistinctionem post μηδέν, quae lectio ut potest sane defendi, ita altera longe philosopho dignior est. Aldobrandinusque vertens *sed alioquin sibi nihil obtemperantem*, vereor ut rem intellexerit.

r) μὴ βουλόμενος ἀνέχεσθαι. Ambrosius: *cum vellet aperire ad philosophiam aditum.* Aldobrandinus: *ferre nolens.*

s) τὰ κεκονιμένα. Stephan. cum codd. R, Florent. et Arund. τὰ κεκομμένα, quod expressit Ambrosius *concisos.* Alterum, probatum Stephano Menagioque, praebet edit. Froben. et Menag. cum codd. Stephani expressitque Aldobrandinus.

t) ὥςπερ ἔψημά τινα ἢ σκευασίαν. Ambrosius: *veluti lixaturam quandam.*

u) πάσῃ κοσμιότητι κεχρῆσθαι ἐν πορείᾳ. Edit. Froben. et Menag. πάσῃ κοσμιότητι κεχρῆσθαι, καὶ πορείᾳ. Stephan. πάσῃ κοσμιότητι χρῆσθαι, καὶ πορείᾳ. Quod scripsi ἐν πορείᾳ, expressit Aldobrandinus probavitque auctoritate Stephan. prioris et cod. H Menagius.

si magnus fueris, bonus eris, sed si bonus, magnus. Adolescente quodam audacius loquente, Dicere, inquit, non possum, adolescens, quae occurrunt mihi. Rhodium quendam formosum atque divitem, alias vero nihil idoneum, quum instantem sibi nollet recipere, primo quidem super gradus sordidos sedere illum iussit, ut chlanidem foedaret; deinde vero in pauperum locum introduxit, ut inter pannos eorum versaretur: postremo recessit adolescens. Nihil fastu esse indecentius dicebat, id quod cum in caeteris tum in iuvenibus maxime. Monebat non circa voces et vocabula memoriam, sed circa utilitatis rationem mentem exercere oportere, ut ne veluti coctum aliquid aut opipare paratum cibum assumamus. Convenire maxime iuvenibus dicebat uti

τι προτιμότερον τοὺς ἐπὶ τοῦ Καπανέως x) Εὐριπίδου στίχους, ὅτι αὐτῷ

Βίος μὲν ἦν πολύς, 23.
ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν, φρόνημα δὲ
οὐδέν τι μεῖζον εἶχεν ἢ πένης ἀνήρ y).

εἶπε δὲ μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως z) ἀλλοτριώτερον πρὸς κατάληψιν τῶν ἐπιστημῶν, μηδενός τε ἡμᾶς οὕτως εἶναι ἐνδεεῖς ὡς χρόνου. ἐρωτηθεὶς τίς ἐστι φίλος, „Ἄλλος ἐγώ.“ ἰδὼν ἐπὶ κλοπῇ, φασίν, ἐμαστίγου· τοῦ δ' εἰπόντος, „Εἱμαρτό μοι κλέψαι,“ „Καὶ δαρῆναι,“ ἔφη. τὸ κάλλος εἶπε τῆς φωνῆς ἄνθος εἶναι· οἱ δέ, τοῦ κάλλους τὴν φωνήν. τῶν γναφίων τινὸς παιδάριον μεμωλωπισμένον θεασάμενος πρὸς αὐτόν, „Ὁρῶ σου,“ ἔφη, „τοῦ θυμοῦ τὰ ἴχνη.“ πρὸς τὸν κεχρισμένον τῷ μύρῳ, „Τίς ἐστιν,“ ἔφη, „ὁ γυναικὸς ὄζων;“ Διονυσίου δὲ τοῦ Μεταθεμένου a) εἰπόντος αὐτῷ

x) ἐπὶ τοῦ Καπανέως. Ambrosius *de hapeo*.

y) Εὐριπίδου στίχους, ὅτι αὐτῷ — ἢ πένης ἀνήρ. Legebatur Εὐριπίδου στίχους, ὅτι Βίος μὲν ἦν αὐτῷ, ἥκιστα δ' ὄλβῳ γαῦρος ἦν, Φρόνημα δ' οὐκ μᾶζον εἶχεν ἢ πένης ἀνήρ. Casaubonus corr. Εὐρ. στ., ὅτι — βίος μὲν ἦν αὐτῷ πολύς, Ἥκιστα δ' etc.. Reliqua enim restituit ex ipso Euripide, apud quem leguntur Supplicum v. 871. sqq. ed. Markland. 885. sqq. ed. Hermann.. Hinc et ipse restitui; sed ut αὐτῷ, quod non est Euripidis, suo loco ponerem.

z) τῆς ποιήσεως. Mericus Casaubonus coni. τῆς οἰήσεως, quam speciosam, non veram emendationem propter sequentia recte repudiavit Menagius.

a) Διονυσίου δὲ τοῦ Μεταθεμένου. Ambrosius *Dionysio cuidam*.

summa honestate in habitu, incessu, amictu: habebatque semper in ore Euripidis de Capaneo versus, quod illi

Opes quidem contigerunt largae,
sed opibus elatus nunquam incessit, neque fastus
plus habuit quam vir pauper.

Dicebat ad perceptionem disciplinarum nihil esse alienius poetica, nulliusque nos rei maiorem inopiam perpeti quam temporis. Interrogatus quis esset amicus, Alter, inquit, ego. Servum in furto, ut aiunt, deprehensum verberabat, quumque ille diceret, Fatale mihi erat furari, Et caedi, inquit. Pulcritudinem dixit vocis florem esse, alii vero, pulcritudinis vocem. Quum familiarium cuiusdam servulum liventem aspexisset, Video, inquit ad illum, tui furoris vestigia. Cuidam unguentis delibuto, Quis, ait, mulierem olet? Dionysio Metathemeno quaerenti cur se solum non

διὰ τί αὐτὸν μόνον οὐ διορθοῖ, ἔφη, „Οὐ γάρ σοι πιστεύω.“ πρὸς τὸ φλυαροῦν μειράκιον, „Διὰ τοῦτο,“ εἶπε, „δύο ὦτα ἔχομεν, στόμα δὲ ἕν, ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἧττονα δὲ
24. λέγωμεν.“ ἐν συμποσίῳ κατακείμενος σιγῇ τὴν αἰτίαν ἠρωτήθη· ἔφη οὖν b) τῷ ἐγκαλέσαντι ἀπαγγεῖλαι πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι παρῆν τις σκοπᾶν ἐπιστάμενος· ἦσαν δὲ οἱ ἐρωτήσαντες παρὰ Πτολεμαίου πρέσβεις ἀφικόμενοι καὶ βουλόμενοι μαθεῖν τί εἴποιεν περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν βασιλέα. ἐρωτηθεὶς πῶς ἔχει πρὸς λοιδορίαν, „Καθάπερ,“ εἶπεν, „εἰ πρεσβευτὴς ἀναπόκριτος ἀποσταλλοιτο.“ φησὶ δ' Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος, ἕλκοντος αὐτὸν Κράτητος τοῦ ἱματίου ἀπὸ Στίλπωνος, εἰπεῖν, „Ὦ Κράτης, λαβὴ φιλοσόφων ἐστὶν ἐπιδέξιος ἢ διὰ τῶν ὤτων· πείσας οὖν ἕλκε τούτων c)· εἰ δέ με βιάζει d), τὸ μὲν σῶμα παρὰ σοὶ ἔσται, ἡ δὲ ψυχὴ παρὰ Στίλ-
XX. 25. πωνι.“ Συνδιέτριψε δὲ καὶ Διοδώρῳ, καθά φησιν Ἱππόβοτος· παρ' ᾧ καὶ τὰ διαλεκτικὰ ἐξεπόνησεν. ἤδη δὲ προκόπτων εἰσῄει καὶ πρὸς Πολέμωνα ὑπ' ἀτυφίας, ὥστε φασὶ λέγειν ἐκεῖνον, „Οὐ λανθάνεις, ὦ Ζήνων, ταῖς κηπαίαις

b) οὖν. Edit. Froben. omittit.
c) τούτων. Edit. Froben. et Stephan. τοῦτον. Ambrosius: *persuadens igitur trahe.* Menag. cum Aldobrandino τούτων.
d) βιάζει. Scribebatur βιάζῃ.

corrigeret, Quia, inquit, tibi minus credo. Inepta et nihil ad rem loquenti adolescentalo, Idcirco, inquit, aures habemus duas et os unum, uti plura audiamus, loquamur pauca. In convivio tacitus sedebat: percontanti causam, Nuntia, inquit, regi adesse quendam qui tacere sciat: qui autem interrogabant, legati a Ptolemaeo advenerant et discere cupiebant quid de illo regi nuntiarent. Interrogatus quonam esset animo adversus maledicta, dixit, Similiter, inquit, ac si legatus absque responso remittatur. Refert Apollonius Tyrius, quod quum Crates eum per pallium a Stilpone retraheret, dixerit, O Crates, aptissima philosophorum captura est quae fit per aures: quum igitur persuaseris, tum hisce trahe: quod si per vim egeris, corpus quidem apud te, sed animus apud Stilponem erit. Versatum illum et cum Diodoro Hippobotus auctor est: apud quem et dialecticae studuit. Iam vero proficiens atque provectus Polemonis frequentabat auditorium, quod minime elatus erat. Quare illum dixisse ferunt, Non latet nos, Zeno, te per horti

καρικρείων θύρας καὶ τὰ δόγματα κλέπτων Φοινικικῶς μεταμφιεννύς e)." καὶ πρὸς τὸν δείξαντα δὲ αὐτῷ διαλεκτικὸν ἐν τῷ θερίζοντι λόγῳ f) ἑπτὰ διαλεκτικὰς ἰδέας, πυθέσθαι πόσας εἰσπράττεται μισθοῦ· ἀκούσαντα δὲ ἑκατόν, διακοσίας αὐτῷ δοῦναι. τοσοῦτον ἦσκει φιλομάθειαν. φασὶ δὲ καὶ XXI.
πρῶτον καθῆκον ὀνομακέναι καὶ λόγον περὶ αὐτοῦ πεποιηκέναι. τούς τε Ἡσιόδου στίχους g) μεταγράφειν οὕτως·

Κεῖνος μὲν πανάριστος ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται,
ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει h).

κρείττονα γὰρ εἶναι τὸν ἀκοῦσαι καλῶς δυνάμενον τὸ λεγό- 26.
μενον καὶ χρῆσθαι αὐτῷ τοῦ δ' αὐτοῦ τὸ πᾶν συννοήσαντος· τῷ μὲν γὰρ εἶναι μόνον τὸ συνεῖναι, τῷ δ' εὖ πεισθέντι προσεῖναι καὶ τὴν πρᾶξιν. ἐρωτηθεὶς k) διά τί αὐστηρὸς ὢν XXII.
ἐν τῷ πότῳ διαχεῖται, ἔφη, „Καὶ οἱ θέρμοι πικροὶ ὄντες βρεχόμενοι γλυκαίνονται." φησὶ δὲ καὶ Ἑκάτων ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Χρειῶν ἀνίεσθαι αὐτὸν ἐν ταῖς τοιαύταις κοινω-

e) „Οὐ λιτθάνεις — Φοινικικῶς μεταμφιεννύς. Haec per interrogationem profert Stephanianus. Caeterum Menag. φοινικῶς. Ambrosius *phoenicum more*. Froben. καταμφιεννύς.
f) ἐν τῷ θερίζοντι λόγῳ. Ambrosius: *στερίζοντι in sermone*.
g) τοὺς τε Ἡσιόδου στίχους. Versus sunt Opp. et D. 293. et 294.
h) ἐσθλὸς δ' — νοήσει. Edit. Froben. ἐσθλὸς δὲ κἀκεῖνος αὖ etc.. Casaubonus affert lectionem ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ.
i) τὸ λεγόμενον. Edit. Froben. omittit.
k) ἐρωτηθείς. Legebatur ἐρωτηθείς, φησί. Delevi alterum verbum, omissum ab interpretibus.

ianuas irrepere furarique dogmata, eaque Phoenicum tibi amictu circumdare. Fertur quum dialecticus sibi septem species dialectices in metente sermone demonstrasset, interrogasse quidnam sibi mercedis dari vellet: poscentique centum ducentas dedisse. Tanto discendi amore tenebatur. Aiunt illum primum καθῆκον, id est officium, vocasse librumque de illo scripsisse. Hesiodi item versus mutare solitum in hanc sententiam:

Optimus ille quidem qui paret recta docenti,
Nec malus ille potest qui per se noscere cuncta.

Praestantiorem enim eum esse qui bene quod dicitur audire possit atque eo uti, quam qui per se ipsum omnia assequitur: huic enim solum adesse intelligentiam, qui vero obtemperet, inesse praeterea et actum. Rogatus cur severus quum esset, in convivio tamen hilaresceret, Et lupini, ait, quum sint amari, perfusi tamen aqua dulcescunt. Porro Hecaton scribit in secundo Sententiarum, in eiusmodi consortiis indul-

νίαις l). ἔλεγέ τε κρεῖττον εἶναι τοῖς πρὸν ὀλισθεῖν ἢ τῇ γλώττῃ. τὸ εὖ γίνεσθαι μὲν παρὰ μικρόν, οὐ μὴν μικρὸν
XXIII. εἶναι m)· οἱ δέ, Σωκράτους. Ἦν δὲ παρτερικώτατος καὶ λιτότατος, ἀπύρῳ τροφῇ n) χρώμενος καὶ τρίβωνι λεπτῷ, ὥστε λέγεσθαι ἐπ' αὐτοῦ·

27. Τὸν δ' οὔτ' ἂρ χειμὼν κρυόεις, οὐκ ὄμβρος ἀπείρων,
οὐ φλὸξ ἠελίοιο δαμάζεται, οὐ νόσος αἰνή,
οὐχ ὥς τις δήμου ἐναρίθμιος, ἀλλ' ὅγ' ἀτειρὴς o),
ἀμφὶ διδασκαλίῃ τέτατα νύκτας τε καὶ ἦμαρ.

XXIV. οἵ γε μὴν κωμικοὶ ἐλάνθανον ἐπαινοῦντες αὐτὸν διὰ τῶν σκωμμάτων. ἵνα καὶ Φιλήμων φησὶν οὕτως ἐν δράματι Φιλοσόφοις p)·

Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ,
πεινῆν διδάσκει καὶ μαθητὰς λαμβάνει·
εἰς ἄρτος, ὄψον ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ q).

l) ἐνίεσθαι αὐτὸν ἐν ταῖς τοιαύταις κοινωνίαις. Ambrosius: *eiusmodi consortia non libenter admittere solitum.* Aldobrandinus: *ipsum — in eiusmodi communionibus animum remittere solitum.*

m) τὸ εὖ γίνεσθαι μὲν παρὰ μικρόν, οὐ μὴν μικρὸν εἶναι. Menagius coni. τὸ εὖ ἄρχεσθαι. Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Morall. p. 607. ed. Oxon. T. I. p. 486. ed. Lips..

n) ἀπύρῳ τροφῇ. Cod. Arund. ἀπήρῳ. Vid. Rossius l. l. §. XXXVII. p. 102. sq..

o) οὐχ ὥς τις — ὅγ' ἀτειρής. Cod. Arund. *ου κε ρο τις δήμου ἐναρίθμενος ἀλλ' ὅγ' ἀτειρής.*

p) Φιλήμων — ἐν δράματι Φιλοσόφοις. Vid. Meinekius Menandr. et Philem. Rell. p. 388. sq..

q) Φιλοσοφίαν καινὴν — ἐπιπιεῖν ὕδωρ. Legebatur *Εἰς ἄρτον ὄψον, ἰσχάς, ἐπιπιεῖν ὕδωρ. Φιλοσοφίαν καινὴν γὰρ οὗτος φιλοσοφεῖ, Πεινῆν διδάσκει, καὶ μαθητὰς λαμβάνει.* Emendavi versus ordinemque re-

gere sibi solitum. Dicebatque melius esse pedibus quam lingua labi. Bene paulatim aliquid fieri, non tamen parum esse: hoc alii Socratis dicunt. Erat autem patientissimus et simplicissimi victus, crudisque tantum cibis utebatur et tenui pallio, ita ut de illo diceretur:

Hunc non acris hiems domuit, non frigidus imber,
Non solis radii, non vis teterrima morbi,
Non quicquid vulgo pretiosum: invictus at unus
Instabat gravibus studiis noctesque diesque.

Comici tamen imprudentes, hunc dum vituperant, laudant. Namque Philemon in comoedia Philosophis ait:

Exercet ignotum philosophiae genus,
Docet esurire, dehinc auditores capit:
Cum pane caricas vorat et aquam bibit.

[οἱ δέ, Ποσειδίππου r).] ἤδη δὲ καὶ εἰς παροιμίαν σχεδὸν ἐμπέπτωκεν. ἐλέγετο γοῦν ἐπ' αὐτῷ, Τοῦ φιλοσόφου Ζήνωνος ἐγκρατέστερος. ἀλλὰ καὶ Ποσείδιππος Μεταφερομένοις·

Ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα 28.
εἶναι δοκεῖν Ζήνωνος ἐγκρατέστερον s).

τῷ γὰρ ὄντι πάντας ὑπερεβάλλετο τῇ τε εἴδει τούτῳ καὶ τῇ XXV.
εὐπρέπειᾳ καὶ δὴ νὴ Δία καὶ μακαριότητι t)· ὀκτὼ γὰρ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα βιοὺς ἔτη κατέστρεψεν, ἄνοσος καὶ ὑγιὴς διατελέσας. Περσαῖος δέ φησιν ἐν ταῖς ἠθικαῖς σχολαῖς δύο καὶ ἑβδομήκοντα ἐτῶν τελευτῆσαι αὐτόν, ἐλθεῖν δὲ Ἀθήναζε δύο καὶ εἴκοσι ἐτῶν· ὁ δ' Ἀπολλώνιός φησιν ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς αὐτὸν ἔτη δυοῖν δέοντα ἑξήκοντα. ἐτελεύτα δὴ XXVI.
οὕτως· ἐκ τῆς σχολῆς ἀπιὼν προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε· πατάξας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρί, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης,

Ἔρχομαι· τί μ' αὖεις u); 29.

situi ex Clemente Alexandr. Stromat. II. p. 493. ed. Venet. p. 177. ed. Sylburg. p. 493. ed. Potter., praeeunte Meinekio l. l..

r) [οἱ δέ, Ποσειδίππου.] Inclusi ut additamentum interpolatoris: quod vidit Rossius l. l. §. XXXVII. p. 104.

s) Ὥστ' ἐν ἡμέραις δέκα — ἐγκρατέστερον. Ambrosius: *itaque diebus decem Zenone continentius.*

t) καὶ δὴ νὴ Δία καὶ μακαριότητι. Ambrosius: *magnaque felicitate.*

u) τὸ ἐκ τῆς Νιόβης, Ἔρχομαι· τί μ' αὖεις; Scribebatur Ἔρχομαι, τί μ' ἄδεις. Correxit Hermannus, qui ad Aeschyli Nioben refert, Dissert. de Aeschyli Niobe p. 19. sq., Opusce. vol. III. p. 55. et 56.

[Alii Posidippum putant.] Iam vero ferme et in proverbium abiit illud ut diceretur de eo, Continentior Zenone philosopho. Sed et Posidippus ait in Translatis,

Ita ut decem diebus
Zenone videretur esse continentior.

Re enim vera omnes transcendebat ea specie et vero honestate magnaque per Iovem felicitate: quippe nonagesimo octavo aetatis anno vita excessit, quum sine morbo sanusque semper vixisset. Persaeus autem in Scholis moralibus septuaginta duorum annorum migrasse tradit ex vita: Athenas quippe concessisse aetatis anno vicesimo altero: quinquaginta vero et octo annos scholae praefuisse Apollonius auctor est. Sic autem obiit: quum abiret e schola, offendit digitumque perfregit; manu vero terram feriens dixit illud ex Niobe,

En adsum: quid me, oro, vocas?

καὶ παραχρῆμα ἐτελεύτησεν, ἀποπνίξας ἑαυτόν. Ἀθηναῖοι x) δ' ἔθαψαν αὐτὸν ἐν τῷ Κεραμεικῷ καὶ ψηφίσμασι τοὺς προειρημένους ἐτίμησαν, τὴν ἀρετὴν αὐτῷ προσμαρτυροῦντες. καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως y)·

Τῆνος ὅδε Ζήνων Κιτιεὺς z) φίλος, ὃς πότ' Ὄλυμπον
ἔβραμεν, οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀνθέμενος,
οὐδὲ τά γ' Ἡρακλῆος ἀέθλεε a)· τὰν b) δὲ πότ' ἄστρα
ἀτραπιτὸν μούνας c) εὗρε σαοφροσύνας.

καὶ ἄλλο Ζηνόδοτος ὁ στωικός, Διογένους μαθητὴς d)·

Ἔκτισας e) αὐτάρκειαν, ἀφεὶς πενεαυχέα πλοῦτον,
Ζήνων, σὺν πολιῷ σεμνὰς ἐπισκυνίῳ·

x) Ἀθηναῖοι. Edit. Froben. ἀθήνησι.

y) καὶ Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος ἐποίησεν οὕτως. Ambrosius: *Diximus quemadmodum mortuus est Zeno, et nos in pammetro hoc modo.*

z) Κιτιεὺς. Edit. Froben., Stephan. et Menag. Κιττιεὺς, Cod. R Κιτιέυς. Aldobrandinus *Citio.*

a) ἀέθλεε. Legebatur ἀέθλια. Correxit post Brunckium Toupiumque Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 5. Ambrosius: *Herculis et numerum (munerum) certamina dura subivit.*

b) τάν. Edit. Froben., Stephan. et Menag. τήν. Correxit Meibomius et Iacobsius.

c) ἀτραπιτὸν μούνας. Edit. Froben., Stephan. et Menag. ἀτραπὸν μοῦνος. Casaubonus coni. ἀτραπὸν ὃς μοῦνος. Correxit Stephanus, Menagius, Meibomius et Iacobsius, μούνας Meibomius et Iacobsius.

d) καὶ ἄλλο Ζηνόδοτος ὁ στωικός, Διογένους μαθητής. Ambrosius: *Et Antipatrus Sidonius sic fecit.* ut sequatur carmen infra §. 31. prolatum ex pammetro Diogenis, deinde subsequatur Zenodoteum, praemissis hisce, *Zenodotus Stoicus Zenonis discipulus aliud sic fecit.*

e) Ἔκτισας. Menag. κτήσας, quod expressit Aldobrandinus. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebent codd. R et Asund. cum Ambrosio, praelatum Menagio receptumque Iacobsio Anthol. Gr. VII. 117.

continuoque se strangulans interiit. Athenienses autem illum in Ceramico sepelierunt decretisque, ut praediximus, honoraverunt, virtutis illi testimonium addentes. In quem Antipater Sidonius sic scripsit:

Hic Zeno ille decus patriae, qui nuper Olympum
Scandit, nec Ossae Pelion imposuit.
Gesta etenim magni non Herculis ista: sed altam
Virtute invenit solus ad astra viam.

Zenodotus Stoicus Diogenis discipulus aliud sic fecit:

Vixisti frugi, spreto praedivite luxu
Spectandus cano, Zeno, supercilio.

ἄρσενα γὰρ λόγον εὗρες, ἐνηθλήσω f) δὲ προνοίᾳ,
αἴρεσιν, ἀτρίστου μητέρ' ἐλευθερίας g)·
εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα, τίς ὁ φθόνος; ἦν καὶ ὁ Κάδμος
κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα h).

καὶ κοινῇ δὲ καὶ περὶ πάντων τῶν στωικῶν Ἀθήναιος i) ὁ ἐπιγραμματοποιὸς φησιν οὕτως·

Ὦ στωικῶν μύθων εἰδήμονες, ὦ πανάριστα
δόγματα ταῖς ἱεραῖς ἐνθέμενοι σελίσιν,
τὴν ἀρετὴν ψυχᾶς ἀγαθὸν μόνον· ἄδε γὰρ ἀνδρῶν
ῥύεται καὶ βιοτὰν φύσατο καὶ πόλιας.
ἄλλοις δ' ἡδυπάθημα, φίλον τέλος ἀνδράσιν ἄλλοις,
ἡ μία τῶν Μνήμης ἤνυσε θυγατέρων k).

εἴπομεν ὡς ἐτελεύτα ὁ Ζήνων καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ παμμέτρῳ τοῦτον τὸν τρόπον· 31.

f) *ἐνηθλήσω.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *ἀνεθλήσω.* Illud praebent codd. Stephani, R et Florent., commendatum Stephano, Menagio et Lennepio ad Phalarid. Epistt. p. 149. b., receptumque Iacobsio l. l.. Idem Iacobsius cum Lennepio v. *αἵρεσιν* commatis inclusit, quae nulla sunt in editionibus praeter Meibomianam certe unum praebentem post *αἵρεσιν.*

g) *μητέρ' ἐλευθερίας.* Iacobsius l. l. *μητέρ' ἐλευθερίης.*

h) *εἰ δὲ πάτρα Φοίνισσα — ἔχει σελίδα.* Stephan. *ἦν δὲ ὁ Κάδμος.* Menagius coni. *ἔνθεν ὁ Κάδμος.* Lennepius l. l. *Εἰ δὲ πάτρᾳ Φοίνιξ, οὐδεὶς φθόνος· ἦν καὶ ὁ Κάδμος, Κεῖνος* etc.. Porsonus ad Euripid. Phoeniss. v. 1613. p. 113. ed. tert. Lips. *Εἰ δὲ πάτρᾳ Φοίνιξ σύ, τίς ὁ φθόνος; οὐ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' οὗ γραπτὰν Ἑλλὰς ἔχει σελίδα;*

i) *Ἀθήναιος.* Stephan. et Menag. *Ἀθηναῖος.*

k) *Ὦ στωικῶν — θυγατέρων.* Vid. supra VI. 14.

Pugnasti ingenio, invenisti mascula verba,
Et tibi libertas dulcis amica fuit.
Si patria es Phoenix, quid tum? nam Cadmus et ipse
Phoenix, cui debet Graecia docta libros.

Communiter autem de omnibus Stoicis Athenaeus epigrammatum scriptor sic dixit:

O Stoicae gnari sectae, quam insignia vestra
Dogmata, quae sacris scribitis in tabulis.
Esse bonum unam animi virtutem, sola tuetur
Quod validas urbes, quodque ea sola homines.
Aut aliis vitae scopus esse spurca voluptas,
Una egit pulchrae filia Mnemosynes.

Diximus quemadmodum mortuus est Zeno, et nos in pammetro hoc modo:

Τὸν Κιτιᾶ l) Ζήνωνα θανεῖν λόγος ὡς ὑπὸ γήρως
πολλὰ καμὼν ἐλύθη· οἱ δέ, μέτων ἄστρος·
οἱ δ', ὅτι προσκόψας ποτ' ἔφη, χερὶ γαῖαν ἁλοῦσας,
Ἔρχομαι αὐτόματος δή· τί με, τί με καλεῖς m);

ἔνιοι γὰρ καὶ τοῦτον τὸν τρόπον τελευτῆσαι φασιν αὐτόν. καὶ
XXVII. περὶ μὲν τῆς τελευτῆς ταῦτα. Φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις τὸν πατέρα αὐτοῦ Μνασέαν πολλάκις ἄτε ἔμπορον Ἀθήναζε παραγίνεσθαι καὶ πολλὰ τῶν Σωκρατικῶν βιβλίων ἀποφέρειν ἔτι παιδὶ ὄντι τῷ Ζήνωνι·
32. ὅθεν καὶ ἐν τῇ πατρίδι συγκεκροτῆσθαι n), καὶ οὕτως ἐλθόντα εἰς Ἀθήνας Κράτητι παραβαλεῖν, δοκεῖ δέ, φησί, καὶ τὸ τέλος αὐτὸς ὁρίσαι τῶν πλανωμένων περὶ τὰς ἀποφάσεις o). ὤμνυε δέ, φασί, καὶ κάππαριν, καθάπερ Σω-
XXVIII. κράτης τὸν κύνα. Ἔνιοι μέντοι, ἐξ ὧν εἰσιν οἱ περὶ

l) Κιτιᾶ. Edit. Froben., Steph. et Menag. Κιττιᾶ. Aldobrandinus *Citieum*. Correxit Casaubonus Menagiusque. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 118. Κιτιέα.

m) οἱ δ' — τί με καλεῖς. Edit. Froben. ποτὶ φῆ. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 856. p. 320. χερὶ γαῖαν ἁλοῦσας Graecum esse negans corr. χερὶ γῆν ἁλοῦσας. Alterum versum Menag. talem habet: Ἔρχομαι αὐτόματος δή· τὶ καλεῖς με; RRR τί δὴ καλεῖς με. Iacobsius l. l. coni. Ἔρχομαι αὐτόματος δή, τί μάτην με καλεῖς; Abest autem hoc distichon ab Anthologia Graeca. Caeterum Ambrosius habet, *Alter quod terram feriens: quid me petis? ultro Vado ego, sunt haec de funere nota suo.* mirabiliter ille versu comprehendens quae solutae sunt orationis.

n) συγκεκροτῆσθαι. Ambrosius: *philosophiae desiderio flagrantem.*

o) τὰς ἀποφάσεις. Ambrosius *negationes.*

Cittensem varie exstinctum Zenona loquuntur,
Hi confectum annis, hi periisse fame.
Ast alii dixisse ferunt lapsu male laesum,
Ecce tibi ultro adsum: quid me ita, quaeso, vocas?

Nam nonnulli ita quoque mortuum asserunt. Atque de eius morte haec dicta sint. Refert Demetrius Magnesius in Aequivocis Mnaseam huius patrem saepe quippe mercatorem Athenas adventantem complures Socraticos libros Zenoni adhuc puero advexisse. Iamque tunc in patria fama celebratum perrexisse Athenas Cratetique congressum esse. Videtur autem, inquit, et ipse circa enunciationes errantium finem statuisse. Sed et per capparim fertur deierasse, sicuti et Socrates per canem. Quidam tamen, ex quibus est Cas-

Κάσιον τὸν σκεπτικόν p), ἐν πολλοῖς κατηγοροῦντες τοῦ Ζήνωνος, πρῶτον μὲν τὴν ἐγκύκλιον παιδείαν ἄχρηστόν ἀποφαίνων λέγοντα ἐν ἀρχῇ τῆς Πολιτείας, δεύτερον ἐχθρούς καὶ πολεμίους q) καὶ δούλους καὶ ἀλλοτρίους λέγειν αὐτὸν ἀλλήλων εἶναι πάντας τοὺς μὴ σπουδαίους r), καὶ γονεῖς τέκνων καὶ ἀδελφοὺς ἀδελφῶν, οἰκείους οἰκείων s)· πάλιν ἐν 33.
τῇ Πολιτείᾳ παρεισάντα πολίτας καὶ φίλους καὶ οἰκείους καὶ ἐλευθέρους τοὺς σπουδαίους μόνον, ὥστε τοῖς στωικοῖς οἱ γονεῖς καὶ τὰ τέκνα ἐχθροί· οὐ γὰρ εἰσὶ σοφοί. κοινάς τε τὰς γυναῖκας δογματίζειν ὁμοίως ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ κατὰ τοὺς διακοσίους u), μήτε ἱερὰ μήτε δικαστήρια μήτε γυμνάσια ἐπὶ ταῖς πόλεσιν οἰκοδομεῖσθαι, περί τε νομίσματος οὕτως γράφειν, „Νόμισμα δ' οὔτ' ἀλλαγῆς ἕνεκεν οἴεσθαι δεῖν κατασκευάζειν οὔτε ἀποδημίας ἕνεκεν.“ καὶ ἐσθῆτι δὲ τῇ αὐτῇ χρῆσθαι ἄνδρας καὶ γυναῖκας καὶ μηθὲν

p) *Κάσιον τὸν σκεπτικόν.* Edit. Froben. *κάσιον τὸν κλεπτικόν.* Menag. et cod. Palat. *Κάσιον τὸν Σκεπτικόν.* Ambrosius *Cassius Sceptius.* Aldobrandinus *Casius Scepsius.* Recepi lectionem Stephanianae, praelatam Menagio.

q) *πολεμίους* Edit. Froben. et Stephan. *πολεμικούς.*

r) *τοὺς μὴ σπουδαίους.* Edit. Froben. et Stephan. *τοὺς σπουδαίους.* Illud praeter Menag. praebent cod. Palat. et interpretes, praefertque Menagius.

s) *οἰκείους οἰκείων.* Fortasse scribendum *καὶ οἰκείους οἰκείων.* Certe interpretes agnoscunt copulativam.

t) *τὰ.* Edit. Froben. omittit.

u) *καὶ κατὰ τοὺς διακοσίους.* Interpretes *ac secundum ducentos.* Quosnam? Menagius *στίχους* excidisse putat, quod interpretando expresit.

sius Scepticus, in plurimis Zenonem accusant, primo quidem quod disciplinas liberales inutiles denuntiet in principio suae Reipublicae; secundo quod inimicos et hostes et servos et alienos sibi invicem dicat omnes qui probitati non studeant, et parentes filiorum et fratres fratrum et propinquos propinquorum; rursusque in Republica commendet cives et amicos et propinquos ac liberos solos esse qui sint probi, ut Stoicis parentes ac liberi inimici sint: non enim sunt sapientes; uxoresque communes itidem in Republica statuat vel ducentis circiter versibus, neque sacra neque indicia neque gymnasia in urbibus construi permittat; porro ita de moneta scribat: *Nummum vero neque commutandi gratia neque peregrinationis causa parari arbitrandum est.* eandemque vestem viros ac mulieres indui praecipiat nullamque

XXIX. 34. μόριαν ἀποκεκρύφθαι. ὅτι δ' αὐτοῦ ἐστιν ἡ Πολιτεία καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ πολιτείας φησί. περί τε ἐρωτικῶν διείλεκται x) κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐπιγραφομένης ἐρωτικῆς τέχνης· ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς Διατριβαῖς τὰ παραπλήσια γράφει τοιουτότροπά τινά ἐστι παρὰ τῷ Κασσίῳ, ἀλλὰ καὶ Ἰσιδώρῳ y) τῷ Περγαμηνῷ ῥήτορι· ὃς καὶ ἐκτεμηθῆναί φησιν ἐκ τῶν βιβλίων τὰ κακῶς λεγόμενα παρὰ τοῖς στωικοῖς ὑπ' Ἀθηνοδώρου τοῦ στωικοῦ πιστευθέντος τὴν ἐν Περγάμῳ βιβλιοθήκην· εἶτα ἀντιστεθῆναι αὐτά, φωραθέντος τοῦ Ἀθηνοδώρου καὶ κινδυνεύσαντος. καὶ τοσαῦτα μὲν περὶ τῶν XXX. ἀθετουμένων αὐτοῦ z). Γεγόνασι δὲ Ζήνωνες οὑτωί· πρῶτος 35. ὁ Ἐλεάτης, περὶ οὗ λέξομεν· δεύτερος αὐτὸς οὗτος· τρίτος Ῥόδιος, τὴν α) ἐντόπιον γεγραφὼς ἱστορίαν ἐνιαυσίαν b)· τέταρτος ἱστορικός, τὴν Πύρρου γεγραφὼς στρατείαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν c), ἀλλὰ καὶ ἐπιτομὴν τῶν πεπραγμένων

x) διείλεκται. Scribebatur διήλεκτά. Illud ex cod. R restitui cum Menagio.

y) Ἰσιδώρῳ. Ambrosius *apud Hesiodum*. Menagius coni. Ἀπολλοδώρῳ.

z) καὶ μοσαῦτα μὲν περὶ τῶν ἀθετουμένων αὐτοῦ. Edit. Froben. μὲν omittit. Ambrosius: *hactenus de his.*

a) τὴν. Edit. Froben. omittit.

b) ἐνιαύσιαν. Legebatur ἐνιαίαν. Menag. ἐνιέα. Cod. Florent. ἐνηέα. Ambrosius omittit. Aldobrandinus *prudentem*. Correxit cum Casaubono Menagius, ipse coniiciens ἐν ια'. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 543.

c) τὴν Πύρρου γεγραφὼς στρατείαν εἰς Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν. Legebatur τὴν Πυῤῥοῦ γεγραφὼς ἱστορίαν etc., Correxi cum Menagio ex codd. Stephani, R et Palat.. Ambrosius: *Pyrrhi in Italia gesta conscripsit.* Aldobrandinus: *qui Pyrrhi in Italiam et Siciliam expeditionis historiam — conscripsit.*

corporis nudare partem. Porro hanc eius esse Rempublicam et Chrysippus in libro de republica scribit. De amatoriis item disseruit in principio libri qui inscribitur Ars amatoria: similia identidem scribit in Diatribis. Huiusmodi quaedam sunt apud Cassium, itemque apud Isidorum rhetorem Pergamenum, qui etiam abscissa ex libris quae male sentirent ac dicerent Stoici, tradit ab Athenodoro Stoico, custode bibliothecae Pergamenae, deinde rursus inserta esse, deprehenso ac periclitante Athenodoro. Hactenus de iis quae in eo improbantur. Fuere autem octo Zenones: primus Eleates, de quo dicemus; secundus hic ipse; tertius Rhodius, qui eius loci scripsit historiam singularem; quartus historicus, qui Pyrrhi in Italiam ac Siciliam expeditionis historiam conscripsit epitomenque Romanarum et Carthagi-

Ῥωμαίοις τε καὶ Καρχηδονίοις· πέμπτος Χρυσίππου μαθητής, βιβλία μὲν ὀλίγα γεγραφώς, μαθητὰς δὲ πλείστους καταλείπων· ἕκτος ἰατρὸς Ἡροφίλειος d), νοῆσαι μὲν ἱκανός, γράψαι δὲ ἄτονος· ἕβδομος γραμματικός, οὗ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἐπιγράμματα φέρεται· ὄγδοος Σιδώνιος τὸ γένος, φιλόσοφος Ἐπικούρειος καὶ νοῆσαι καὶ ἑρμηνεῦσαι σαφῆς. Μαθηταὶ δὲ Ζήνωνος πολλοί μέν, ἐπιφανεῖς δὲ Περσαῖος Δημητρίου Κιτιεύς e), ὃν οἱ μὲν γνήσιον αὐτοῦ, οἱ δὲ οἰκέτην ἵνα τῶν εἰς βιβλιογραφίαν f) πεμπομένων αὐτῷ παρὰ Ἀντιγόνου, οὗ καὶ τροφεὺς ἦν τοῦ παιδὸς Ἀλκυονέως g). διάπειραν δή ποτε βουληθεὶς λαβεῖν αὐτοῦ ὁ Ἀντίγονος h) ἐποίησεν αὐτῷ πλασαμένῳ ἀγγελθῆναι i) ὡς εἴη τὰ χωρία αὐτοῦ πρὸς τῶν πολεμίων ἁρπαγέντα· καὶ ἀναθρωπάσαντος, „Ὁρᾷς,“ ἔφη k), „ὅτι οὐκ ἔστιν ὁ πλοῦτος ἀδιάφορον;“ βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τάδε· περὶ βασιλείας, Πολιτεία Λα- XXXI. 36.

d) Ἡροφίλειος. Edit. Froben. et Menag. Ἡροφίλιος. Stephan. Ἡροφίλειος. Ambrosius *Herophileus*.
e) Κιτιεύς. Edit. Froben. et Stephan. Κιττιεύς. Menag. Κιτιεύς. Aldobrandinus *Citieus*.
f) βιβλιογραφίαν. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 655. et seq.
g) Ἀλκυονέως. Scribebatur Ἀλκυονίως. Interpretes *Alcyonei*.
h) διάπειραν — ὁ Ἀντίγονος. Menagius ante haec verba ex Hesychio Milesio p. 26. in. inseri volebat, Τούτου λέγοντος, ὡς οὐ λυπηθήσεται ὁ σοφός.
i) ἀγγελθῆναι. Edit. Froben. et Menag. ἀγγελῆναι.
k) ἔφη. Edit. Froben. omittit.

niensium rerum; quintus Chrysippi discipulus, qui libros quidem scripsit perpaucos, sed plurimos discipulos reliquit; sextus medicus Herophilius, ad cogitandum idoneus, ad scribendum tardus; septimus grammaticus, cuius inter caetera etiam epigrammata feruntur; octavus Sidonius genere, philosophus Epicureus, sensu et eloquutione clarus atque apertus. Zenonis vero discipuli fuere complures, hi tamen nobiliores: Persaeus Demetrii filius Citieus: hunc alii quidem necessarium, alii vero famulum illius tradunt unumque ex iis qui ad scribendos libros missi sibi ab Antigono fuerant, cuius et filii Halcyonis nutritor fuerit. Eius igitur experimentum quum aliquando capere Antigonus vellet, falso ipsi nuntiari fecit praedia ipsius ab hostibus fuisse direpta: et quum tristior effectus esset, Vides, inquit, divitias non esse indifferentes? Feruntur eius ista volumina: de regno, Laconica respublica, de nuptiis, de impietate,

ποιητή, περὶ γάμου, περὶ ἀσεβείας, Θυέστης, περὶ ἐρώτων, Προτρεπτικοί, Διατριβῶν, Χρειῶν δ' l), Ἀπομνημονεύματα,
87. πρὸς τοὺς Πλάτωνος νόμους ζ' m). Ἄριστων Μιλτιάδους Χῖος n), ὁ τὴν ἀδιαφορίαν εἰσηγησάμενος· Ἡρίλλος Καρχηδόνιος o), ὁ τὴν ἐπιστήμην τέλος εἰπών· Διονύσιος ὁ μεταθέμενος εἰς τὴν ἡδονήν· διὰ γὰρ σφοδρὰν ὀφθαλμίαν ὥκνησεν ἔτι λέγειν τὸν πόνον ἀδιάφορον· οὗτος ἦν Ἡρακλεώτης. Σφαῖρος Βοσπορικός· Κλεάνθης Φανίου Ἄσσιος p), ὁ διαδεξάμενος τὴν σχολήν· ὃν καὶ ἀφωμοίου ταῖς σκληροσκήροις δέλτοις, αἳ μόλις μὲν γράφονται, διατηροῦσι δὲ τὰ γραφέντα. διήκουσε δ' ὁ Σφαῖρος καὶ Κλεάνθους μετὰ τὴν Ζήνωνος τελευτήν· καὶ λέξομεν περὶ αὐτοῦ ἐν τῷ περὶ Κλεάνθους.
88. ἦσαν δὲ Ζήνωνος μαθηταὶ καὶ οὗτοι, καθά φησιν Ἱππόβοτος·

l) Διατριβῶν, Χρειῶν δ'. Ambrosius διατριβῶν χρειῶν IIII.

m) Ἀπομνημονεύματα, πρὸς τοὺς Πλάτωνος Νόμους ζ'. Ambrosius: *Commentaria in Platonis Leges VII.*

n) Ἄριστων Μιλτιάδους Χῖος. Stephan. et cod. R Ἄριστων, Μιλτιάδης Χῖος. quod expressit Ambrosius. Illud probatum Casaubono Menagioque praeter edit. Froben. et Menag. dant codd. Stephani et Aldobrandinus. Caeterum quod interpretatus sum *Miltiadis praeceptor*, non *filius*, vid. Ioannis Benedicti Carpzovii Paradoxon Stoicum Aristonis Chii, ΟΜΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩι ΑΓΑΘΩι ΤΠΟΚΡΙΤΗι ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ, apud Diogenem Laertium l. VII. segm. CLX. novis observationibus illustratum, editum Lipsiae a. 1742. 8. sect. II. cap. 2. p. 202. et seq. cum nota (k) p. 218. et seq.. Conf. Diogenes VII. 161.

o) Ἡρίλλος Καρχηδόνιος. Edit. Froben. Ἡριλλος. Ambrosius *Caldonius*, ex quo post factum *Chalcedonius*.

p) Ἄσσιος. Scribebatur Ἄσιος. Correxi cum Casaubono Menagioque.

Thyestes, de amoribus, Exhortatorii, Disputationum, Chriarum quattuor, Commentaria, In Platonis leges septem. Aristo, Miltiadis praeceptor, Chius, qui indifferentiam invexit; Herillus Carthaginiensis, qui finem dixit esse scientiam; Dionysius, qui in voluptatem transtulit: nam ob vehementem lippitudinem piguit iam dolorem dicere indifferentem: fuit autem Heracleotes; Sphaerus Bosphoricus, Cleanthes Phaniae filius Assius, qui illi in scholae successit regimine. Hunc ille cereis durioribus tabulis comparare solebat, quae vix quidem et cum difficultate scribuntur, sed quae inscripta fuerint servant diutius. Porro Sphaerus post Zenonis mortem Cleanthis item auditor fuit, dicemusque de illo quum ad Cleanthem venerimus. Erant autem et isti discipuli Zenonis, ut Hippobotus ait: Athenodorus Solensis, Philoni-

Φιλονίδην Θηβαῖον, Κάλλιππον Κορίνθιον q), Ποσειδώνιον Ἀλεξανδρέα, Ἀθηνόδωρον Σολέα r), Ζήνωνα Σιδώνιον. Κοινῇ δὲ περὶ πάντων τῶν στωικῶν δογμάτων ἔδοξέ μοι ἐν τῷ Ζήνωνος εἰπεῖν βίῳ, διὰ τὸ κοινὸν κτίστην γενέσθαι τῆς αἱρέσεως. ἔστι μὲν οὖν αὐτοῦ καὶ τὰ προγεγραμμένα s) βιβλία πολλά, ἐν οἷς ἐλάλησεν ὡς οὐδεὶς τῶν στωικῶν. τὰ δὲ δόγματα κοινῶς ἐστι τάδε· λέγεσθαι δ' ἐπὶ κεφαλαίων, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν εἰώθαμεν. τριμερῆ φασιν εἶναι XXXIII. 89. τὸν κατὰ φιλοσοφίαν λόγον· εἶναι γὰρ αὐτοῦ τὸ μέν τι φυσικόν, τὸ δὲ ἠθικόν, τὸ δὲ λογικόν). οὕτω δὲ πρῶτος διεῖλε Ζήνων ὁ Κιτιεὺς t) ἐν τῷ περὶ λόγου καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ α' περὶ λόγου καὶ ἐν τῷ α' τῶν φυσικῶν καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Σύλλος u) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τὰ δόγματα εἰσαγωγῶν καὶ Εὔδρομος x) ἐν τῇ ἠθικῇ στοιχειώσει καὶ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος καὶ Ποσειδώνιος. ταῦτα δὲ τὰ μέρη ὁ μὲν

q) Κάλλιππος Κορίνθιος. Ambrosius *Calippus*. Vir doctus apud Menagium coni. Καλλιφῶν ὁ Κορίνθιος.

r) Ἀθηνόδωρος Σολεύς. Stephan. et Ambrosius supra ponunt ante Philonidem Thebanum.

s) προγεγραμμένα. Edit. Froben. et Menag. γεγραμμένα, quod expressit Aldobrandinus. Stephan. et cod. Arund. προσεγγραμμένα. Quod recepi dant codd. Stephani expressitque Ambrosius.

t) λογικόν. Aldobrandinus *de disserendi ratione*.

u) ὁ Κιτιεύς. Scribebatur ὁ Κιττιεύς. Aldobrandinus *Cittieus*.

x) καὶ Σύλλος. Legebatur ὁ Ἐφιλλος. Mss. quidam apud Sambucum ὁ Ἔφηλος. Ambrosius *ephilus*. Recepi coniecturam Aldobrandini, confirmatam loco Ciceronis de Nat. Deor. I. 34. in., ubi Heindorfio p. 93. b. perspicuum est latere h. l. nomen gentile, sed quale lateat aliis reperiendum relinquit.

y) Εὔδρομος. Ambrosius *Eudranius*.

des Thebanus, Callippus Corinthius, Posidonius Alexandrinus, Zeno Sidonius. Communiter vero de dogmatibus Stoicis omnibus in Zenonis vita mihi dicendum putavi, quod is eius sectae auctor fuerit. Sunt quidem eius et quos praediximus libri multi, in quibus ita loquutus est ut Stoicorum nemo. Porro dogmata sive decreta sunt ista communiter: dicemus autem summatim, ut in aliis consuevimus facere. Tripartitam esse dicunt philosophiae rationem: aliam quippe physicen, ethicen aliam, tertiam logicen dici. Sic autem primus divisit Zeno Citieus in libro de oratione Chrysippusque in primo de oratione atque in primo Physicorum; Apollodorus item et Syllus in primo Introductionum ad dogmata, Eudromusque in morali institutione, Diogenesque Babylonius et Posidonius. Has vero partes Apollodorus quidem

Ἀπολλόδωρος z) τόπους καλεῖ, ὁ δὲ Χρύσιππος καὶ Εὔδρο-
40. μος a) εἴδη, ἄλλοι γένη. εἰκάζουσι δὲ ζῴῳ τὴν φιλοσοφίαν, ὀστοῖς μὲν καὶ νεύροις τὸ λογικὸν b) προσομοιοῦντες, τοῖς δὲ σαρκώδεσι τὸ φυσικόν, τῇ δὲ ψυχῇ τὸ ἠθικόν c)· ἢ πάλιν ὠῷ· τὰ μὲν γὰρ ἐκτὸς εἶναι τὸ λογικόν, τὰ δὲ μετὰ ταῦτα τὸ ἠθικόν, τὰ δ' ἐσωτάτω τὸ φυσικόν d)· ἢ ἀγρῷ παμφόρῳ· τὸν μὲν περιβεβλημένον φραγμὸν τὸ λογικόν, τὸν δὲ καρπὸν τὸ ἠθικόν, τὴν δὲ γῆν ἢ τὰ δένδρα τὸ φυσικόν· ἢ πόλει καλῶς τετειχισμένῃ καὶ κατὰ λόγον διοικουμένῃ. καὶ οὐθὲν μέρος τοῦ ἑτέρου προκεκρίσθαι e), καθά τινες αὐτῶν φασιν, ἀλλὰ μεμῖχθαι αὐτά. καὶ τὴν παράδοσιν μικτὴν ἐποίουν f). ἄλλοι δὲ πρῶτον μὲν τὸ λογικὸν τάττουσι, δεύτερον δὲ τὸ φυσικὸν καὶ τρίτον τὸ ἠθικόν· ὧν ἐστι Ζήνων ἐν τῷ περὶ λόγου g) καὶ Χρύσιππος καὶ Ἀρχέδημος h) καὶ Εὔδρομος i)·
41. ὁ γὰρ Πτολεμαεὺς k) Διογένης ἀπὸ τῶν ἠθικῶν ἄρχεται,

z) Ἀπολλόδωρος. Codd. Stephani Ἀπολλώνιος.
a) Εὔδρομος. Ambrosius *Eudronius.*
b) τὸ λογικόν. Aldobrandinus constanter *disserendi rationem.*
c) τοῖς δὲ σαρκώδεσι — τὸ ἠθικόν. Legebatur τοῖς δὲ σαρκώδεσι τὸ ἠθικόν, τῇ δὲ ψυχῇ τὸ φυσικόν. Codd. Stephani σαρκωδεστέροις. Edit. Froben. τὸ ante φυσικὸν omittit. Emendavit Bakius de Posidonio p. 40.
d) ἢ πάλιν ὠῷ· — τὸ φυσικόν. Edit. Froben. omittit.
e) τοῦ ἑτέρου προκεκρίσθαι. Aldobrandinus: *ab alia secretam.*
f) καθά τινες αὐτῶν φασιν, — ἐποίουν. Ambrosius: *sicut quidam eorum mixtas arbitrantur easque confuse ac permixte tradunt.*
g) ἐν τῷ περὶ λόγου. Aldobrandinus: *in libro de oratione.*
h) Ἀρχέδημος. Ambrosius *Archidemus.*
i) Εὔδρομος. Edit. Froben. et Stephan. Εὔδημος. Illud praeter Menag. praebent codd. Stephani et R cum Aldobrandino. Ambrosius *Eudronius.*
k) Πτολεμαεύς. Menag. Πτολεμαιεύς.

loeos vocat, Chrysippus vero atque Eudromus species, alii genera. Enimvero philosophiam animanti similem dicunt, ossibus ac nervis logicen, carnibus physicen, animae ethicen assimilantes; sive rursus ovo: esse quippe superficiem logicen, sequentia ethicen, intima et penitus abstrusa physicen; seu agro frugifero: quippe circumiectam sepem logicen, fructum ethicen, humum sive arbores physicen; sive civitati muris optime septae et secundum rationem administratae. Neutram vero partem praeferri alteri, sicut quidam eorum arbitrantur, sed mixtas eas esse. Itaque eas quoque confuse tradiderunt. Alii vero logicen primam, secundam physicen, tertiam ethicen statuunt, ex quibus est Zeno in libro de ratione et Chrysippus et Archedemus et Eudromus: Ptolemaeensis enim Diogenes ab ethicis inchoat,

ὁ δ' l) Ἀπολλόδωρος δεύτερα τὰ ἠθικά, Πανάιτιος δὲ καὶ Ποσειδώνιος ἀπὸ τῶν φυσικῶν ἄρχονται, καθά φησι Φανίας ὁ Ποσειδωνίου γνώριμος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποσειδωνείων σχολῶν m). Ὁ δὲ Κλεάνθης ἓξ μέρη φησί, διαλεκτικόν, ῥητορικόν, ἠθικόν, πολιτικόν, φυσικόν, θεολογικόν. ἄλλοι δὲ οὐ τοῦ λόγου n) ταῦτα μέρη φασίν, ἀλλ' αὐτῆς τῆς φιλοσοφίας, ὡς Ζήνων ὁ Ταρσεύς. τὸ δὲ λογικὸν μέρος φασὶν XXXIV. εἰσι εἰς δύο διαιρεῖσθαι ἐπιστήμας, εἰς ῥητορικὴν καὶ εἰς διαλεκτικήν· τινὲς δὲ καὶ εἰς τὸ ὁριτικὸν εἶδος o), τὸ περὶ κανόνων καὶ κριτηρίων· ἔνιοι δὲ τὸ ὁριτικὸν περιαιροῦσι p). τὸ μὲν οὖν περὶ κανόνων καὶ κριτηρίων παραλαμβάνουσι 42. πρὸς τὸ τὴν ἀλήθειαν εὑρεῖν· ἐν αὐτῷ γὰρ τὰς τῶν φαντασιῶν διαφορὰς ἀπευθύνουσι. καὶ τὸ ὁριτικὸν δὲ ὁμοίως πρὸς ἐπίγνωσιν q) τῆς ἀληθείας· διὰ γὰρ τῶν ἐννοιῶν τὰ πράγματα λαμβάνεται. τὴν τε ῥητορικὴν ἐπιστήμην οὖσαν

l) δ'. Stephan. *δέ.*

m) *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποσειδωνείων σχολῶν.* Ambrosius: *in principio Possidonii* (ita constanter scribit Ambrosius, duplici s) *de scholis inscribit.*

n) *τοῦ λόγου.* Aldobrandinus constanter *orationis.*

o) *εἰς τὸ ὁριτικὸν εἶδος.* Codd. Stephani et Palat. hic et paullo post *ὁριστικόν.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. omittunt *εἶδος*, quod praeter Menag. agnoscunt interpretes et cod. Palat..

p) *περιαιροῦσι.* Stephan. et Menag. *περιδιαιροῦσι*, quod Meibomius mutavit in *παραδιαιροῦσι*, ut esset *rursus dividunt.* Quod recepi praebent edit. Froben. et cod. Arund. expressitque Aldobrandinus *tollunt.*

q) *ἐπίγνωσιν.* Edit. Froben. et codd. Stephani *διάκρισιν.* Illud praeter Stephan. et Menag. agnoscunt interpretes et cod. Palat..

Apollodorus autem ethicen secundo in loco constituit, porro Panaetius et Posidonius a physicis initia sumunt, ut Phanias inquit Posidonii necessarius in primo de scholis Posidonii. Caeterum Cleanthes sex philosophiae partes ait, dialecticam, oratoriam, moralem, civilem, naturalem, theologicam. Alii has partes non rationis, verum philosophiae ipsius tradunt, ut Zeno Tarsensis. At logicam partem in binas disciplinas dividi quidam autumant, rhetoricam atque dialecticam: quidam vero et in definitivam speciem, quae de regulis est atque iudiciis: alii definitivam ipsam tollunt. Nam de regulis atque iudiciis partem assumunt ad inveniendam veritatem: in ipsa enim phantasiarum differentias dirigunt. Eamdem itidem definitivam ad agnitionem veritatis usurpant: quippe per notiones res accipiunt. Porro rhetoricen artem bene

τοῦ εὖ λέγειν περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων r) καὶ τὴν διαλεκτικὴν τοῦ ὀρθῶς διαλέγεσθαι περὶ τῶν ἐν ἐρωτήσει καὶ ἀποκρίσει λόγων· ὅθεν καὶ οὕτως s) αὐτὴν ὁρίζονται, ἐπιστήμην ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων. καὶ τὴν μὲν ῥητορικὴν αὐτὴν εἶναι λέγουσι τριμερῆ· τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς εἶναι συμ-
48. βουλευτικόν, τὸ δὲ δικανικόν, τὸ δὲ ἐγκωμιαστικόν. εἶναι δ' αὐτῆς τὴν διαίρεσιν εἴς τε τὴν εὕρεσιν t) καὶ εἰς τὴν φράσιν καὶ εἰς τὴν τάξιν u) καὶ εἰς τὴν ὑπόκρισιν x). τὸν δὲ ῥητορικὸν λόγον εἴς τε τὸ προοίμιον καὶ εἰς τὴν διήγησιν καὶ τὰ
XXXV. πρὸς τοὺς ἀντιδίκους καὶ τὸν ἐπίλογον y). τὴν διαλεκτικὴν διαιρεῖσθαι εἴς τε τὸν z) περὶ τῶν σημαινομένων καὶ τῆς φωνῆς τόπον· καὶ τὸν μὲν τῶν σημαινομένων a) εἴς τε τὸν περὶ τῶν φαντασιῶν τόπον b) καὶ τῶν c) ἐκ τούτων ὑφιστα-

r) περὶ τῶν ἐν διεξόδῳ λόγων. Menag. περὶ τὸν ἐν διεξόδῳ λόγον. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebet cod. Arund.. Ambrosius: *circa orationem ad persuadendum idoneam.* Aldobrandinus: *ea quae explicatione orationis continentur.*

s) οὕτως. Stephan. οὗτω.

t) εἴς τε τὴν εὕρεσιν. Edit. Froben. omittit.

u) καὶ εἰς τὴν τάξιν. Menag. omittit.

x) εἰς τὴν ὑπόκρισιν. H. Stephanus lectionem adnotavit ἀπόκρισιν.

y) εἴς τε τὸ προοίμιον — καὶ τὸν ἐπίλογον. Edit. Froben. omittit.

z) τόν. Edit. Froben. τῶν.

a) καὶ τῆς φωνῆς τόπον· — τῶν σημαινομένων. Edit. Froben. omittit.

b) τόπον. Stephan. et Menag. τύπον, quod expressit Ambrosius. Illud praeter edit. Froben. agnoscere videtur Aldobrandinus, commendatum Kuehnio et Meibomio.

c) τῶν. Menag. τόν. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. commendat cod. Arund.. Ambrosius: *et locum quidem eorum qui significantur dividi in figuram eorum quaeque finguntur atque eis subsistunt, et iis enunciationibus atque ex se perfectis et praedicamentis et similibus rectisque atque supinis generibus atque spe-*

dicendi circa orationes quae explicatione continentur; dialecticam vero recte disserendi scientiam circa orationem quae interrogatione et responsione consistit versari dicunt: quocirca ipsam ita definiunt, scientiam veri falsique et neutrius. Ac rhetoricen quidem ipsam tripartitam esse dicunt: aliam quippe deliberativam, aliam iudicialem, tertiam demonstrativam. Dividi autem in inventionem et eloquutionem et dispositionem et actionem. Orationem autem rhetoricam in exordium et narrationem et confutationem et epilogum. Caeterum dialecticam dividi in locum eorum quae significantur et vocis locum; et locum quidem eorum quae significantur dividi in locum eorum quae finguntur atque

μένων λεκτῶν ἀξιωμάτων καὶ αὐτοτελῶν καὶ κατηγορημάτων καὶ τῶν ὁμοίων ὀρθῶν καὶ ὑπτίων καὶ γενῶν καὶ εἰδῶν, ὁμοίως δὲ καὶ λόγων καὶ τρόπων d) καὶ συλλογισμῶν καὶ τῶνe) παρὰ τὴν φωνὴν καὶ τὰ πράγματα σοφισμάτων· ὧν 44.
εἶναι ψευδομένους λόγους καὶ ἀληθεύοντας καὶ ἀποφάσκοντας ἐναντίας τε καὶ τοὺς ὁμοίους τούτοις, ἐλλιπεῖς καὶ ἀπόρους καὶ περαίνοντας καὶ ἐγκεκαλυμμένους περατίδας f) τε καὶ οὐδὰς καὶ θερίζοντας. εἶναι δὲ τῆς διαλεκτικῆς ἴδιον τόπον καὶ τὸνg) προειρημένον περὶ αὐτῆς τῆς φωνῆς, ἐν ᾧ δείκνυται ἡ ἐγγράμματος φωνὴ καὶ τίνα τὰ τοῦ λόγου μέρη h), καὶ περὶ σολοικισμοῦ καὶ βαρβαρισμοῦ καὶ ποιημάτων καὶ ἀμφιβολιῶν καὶ περὶ ἐμμελοῦς φωνῆς καὶ περὶ μουσικῆς καὶ i) περὶ ὅρων κατά τινας καὶ διαιρέσεων καὶ λέξεων k). εὐχρη- 45.
στοτάτην δέ φασιν εἶναι τὴν περὶ τῶν συλλογισμῶν θεωρίαν· τὸ γὰρ ἀποδεικτικὸν ἐμφαίνειν, ὅπερ συμβάλλεσθαι πολὺ πρὸς

cibus: similiter et ex orationibus, ex modis atque syllogismis, ex eis item quae praeter vocem et res sunt sophismatibus.

d) *καὶ λόγων καὶ τρόπων.* Kuehnius coni. *καὶ λογοτρόπων καὶ τρόπων*, collata p. 182. ed. Menag. s. §. 77.

e) *τῶν.* Edit. Froben. omittit.

f) *περατίδας.* Menag. *περατίνας*, quod reddidit Aldobrandinus. Vid. Io. Godofr. Presselii libellum, *Beiträge zu I. G. Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuche*, s. v. περατίς, p. 53.

g) *καὶ τόν.* Edit. Froben. *αὐτόν.*

h) *καὶ τίνα τὰ τοῦ λόγου μέρη.* Ambrosius: *et quaedam orationis partes.*

i) *καί.* Edit. Froben. omittit.

k) *καὶ λέξεων.* Menag. cum Aldobrandino omittit.

earum quae eis subsistunt enuntiationum atque ex se perfectarum et praedicamentorum et similium, rectorum atque supinorum generum atque specierum, similiter etiam orationum, modorum atque syllogismorum, eorum item quae praeter vocem et res sunt sophismatum; ut sunt sermones falsi atque veri et negantes soritaeque et his similes, deficientes et ambigui et concludentes et obscuri, cornuti et utides et metentes. Esse autem dialecticae locum proprium quem praediximus de voce ipsa, in quo ostenditur literata vox et quaenam orationis sint partes, ac de soloecismo et barbarismo et poematibus et amphibolis et de canora voce et de musica et de terminis secundum quosdam divisionibusque et dictionibus. Aiunt autem utilissimam esse syllogismorum intelligentiam ac subtilitatem: quippe demonstrativum ostendere, idque multum ad emendationem dogmatum conferre,

διόρθωσιν τῶν δογμάτων, καὶ τάξιν καὶ μνήμην τὸ ἐπιστητικὸν κατάλημμα ἐμφαίνειν. εἶναι δὲ τὸν λόγον αὐτὸν σύστημα ἐκ λημμάτων καὶ ἐπιφορᾶς l)· τὸν δὲ συλλογισμὸν λόγον συλλογιστικὸν ἐκ τούτων· τὴν δὲ ἀπόδειξιν λόγον διὰ τῶν μᾶλλον καταλαμβανομένων τὸ ἧττον καταλαμβανόμενον περὶ πάντων m). τὴν δὲ φαντασίαν εἶναι τύπωσιν ἐν ψυχῇ, τοῦ ὀνόματος οἰκείως μετενηνεγμένου. n) ἀπὸ τῶν τύπων ἐν τῷ
46. αηρῷ ὑπὸ τοῦ δακτυλίου γινομένων. τῆς δὲ φαντασίας τὴν μὲν καταληπτικήν, τὴν δὲ ἀκατάληπτον· καταληπτικὴν μέν, ἣν πριτήριον εἶναι τῶν πραγμάτων φασί, τὴν γινομένην ἀπὸ ὑπάρχοντος κατ' αὐτὸ τὸ ὑπάρχον ἐναπεσφραγισμένην o) καὶ

1) *εἶναι δὲ τὸν λόγον αὐτὸν σύστημα ἐκ λημμάτων καὶ ἐπιφορᾶς.* Legebatur *εἶναι δὲ τὸν λόγον αὐτὸν συστημάτων καὶ ἐπιφορᾶς.* Ambrosius: *esse autem hanc orationem et ad cogendum et ad concludendum idoneam.* Quod recepi restituit Carolus Beierus Quaest. concert. de formis cogitandi disiunctivis, §. 15. nota, p. 23. e Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotypos. II. 12. 135. idemque iam Aldobrandinus expresserat *effici ex sumptionibus.*

m) *τὴν δὲ ἀπόδειξιν — περὶ πάντων.* Si non plura, certe ultima corrupta sunt, id quod vel interpretes monstrant. Aldobrandinus: (*syllogismum vero orationem esse, quae ex his concludendarum rationum habeat facultatem: argumenti conclusionem, sive, ut alii quidam loquuntur,*) *demonstrationem rationem esse quae ex magis perceptis ad id quod minus erat perceptum in omni quaestione adducit.* Edit. Froben. pro τὸ ἧττον habet *καὶ ἧττον.* Casaubonus iudicabat deesse aliquid, vel *πιστούμενον* vel simile. Unice probo Petri Fabri coniecturam pro *περὶ πάντων* (*περὶ πάντα*) coniicientis *περαίνοντα*, ad quam proxime accedit Kuehnius coniiciens *περανάντων* sive *περαινόντων.* Confirmant §§. 44. et 77. Davisius ad Cicer. Acadd. II. 8, 26. coni. *παραστάντα*, quod Goerenzius ad Ciceronis l. l. p. 54. a. b. eodem iure praetulit Fabri coniecturae quo ipse coniecit *καταλαβομένων.* Plura coniectavit Trillerus Observatt. critt. III. 17. p. 225. et seqq..

n) *μετενηνεγμένου.* Stephan. *μετηνεγμένου.*

o) *ἐναπεσφραγισμένην.* Edit. Froben. *ἐναποσφραγισμένην.*

ordinemque et memoriam scientiae comprehensionem indicare. Effici autem ipsam rationem ex sumtionibus et concluso; porro syllogismum orationem ratiocinantem ex his constare; demonstrationem orationem esse per ea quae magis comprehenduntur id quod minus comprehenditur de omnibus colligentem. Phantasiam vero impressam in animo, nomine proprie translato a figuris quae in cera per annulum fiunt. Verum phantasiam aliam esse quae comprehendere possit, aliam quae comprehendi non possit: comprehendere quidem eam quam rerum esse iudicium dicunt, quae sit ab exsistente secundum ipsum exsistens insignita atque

ἐπεπερασμένην· ἀκατάληπτον δὲ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος p), ἢ ἀπὸ ὑπάρχοντος μέν, μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον, τὴν μὴ τραχὺν ἔχουσαν ἔκτυπον q). αὐτὴν δὲ τὴν διαλεκτικὴν ἀναγκαίαν εἶναι καὶ ἀρετὴν ἐν εἴδει περιέχουσαν ἀρετάς· τήν τε ἀποπτωσίαν ἐπιστήμην τοῦ πότε δεῖ συγκατατίθεσθαι καὶ μή· τὴν δὲ ἀνελεγκτότητα r) ἰσχυρὸν λόγον πρὸς τὸ εἰκός, ὥστε μὴ ἐνδοῦναι αὐτῷ· τὴν δὲ ἀνελεγξίαν ἰσχὺν ἐν λόγῳ, ὥστε μὴ ἀπάγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον· τὴν δὲ ἀμαθίαν s) ἕξιν ἀναφέρουσαν τὰς φαντασίας ἐπὶ τὸν ὀρθὸν λόγον. αὐτήν τε τὴν ἐπιστήμην φασὶν ἢ κατάληψιν ἀσφαλῆ ἢ ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου t).

47.

p) τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος. Menag. ἢ τὴν μὴ ἀπὸ ὑπάρχοντος, expressum Aldobrandino.

q) τὴν μὴ τραχὺν ἔχουσαν ἔκτυπον. Edit. Frohen. τὴν μήτραν, ἢ μηδὲ ἔκτυπον. Stephan. τὴν μέτραν, ἢ μηδὲ ἔκτυπον. Menag. et interpretes omittunt. Meibom. (μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον) τὴν μήτραν ἔχουσαν, μηδὲ ἔκτυπον. quod non librorum, sed sua auctoritate dedit Meibomius. Casaubonus deesse aliquid ratus coni. καὶ τὴν μὲν καλοῦσι μήτραν, τὴν δὲ ἔκτυπον. Gnil. Theodor. Baumhauerus Observatt. literarr. ad calcem specim. iurid. inaug. de lege VIII. C. si certum petatur., editi Lugduni Bat. a. 1811. 8., p. 7. et seq. correxit (μὴ κατ' αὐτὸ δὲ τὸ ὑπάρχον·) τὴν μὴ τραχὺν ἔχουσαν ἔκτυπον, auctore usus Sexto Empirico adv. Logicos I. 258., ubi comprehensibile visum vocat τραχὺν καὶ πλικτικὴν φαντασίαν. Hanc ego correctionem recepi, non quam omnino veram putarem, sed quae sensum induceret pro nullo probabilem.

r) ἀνελεγκτότητα. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 350.

s) ἀμαθίαν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 350.

t) ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀμετάπτωτον ὑπὸ λόγου. Davisius et Goerenzius ad Cicer. Acadd. II. 8, 23. p. 49. a. coni. ἕξιν ἐκ φαντασιῶν προσδέξει ἀμεταπτώτων ὑπὸ λόγου, collata §. 165.

impressa altius; non comprehendi vero eam quae aut non ab exsistente fiat, aut ab exsistente quidem, non autem secundum ipsum exsistens, eam quae non habeat perspicuam impressionem. Ipsam vero dialecticam esse necessariam virtutemque in specie virtutes continentem; ἀποπτωσίαν scientiam qua docemur quando consentire oporteat et quando retinere consensum; porro ἀνελεγκτότητα validam orationem ad id quod decet, ne impertinenti argumento cedamus; itidem ἀνελεγξίαν quam dicunt vim esse orationis, ne ab ipsa in contrarium abducamur; quam autem appellat ἀμαθίαν, habitum esse adversus futile argumentum phantasias ad rectam rationem referentem. Ipsamque scientiam dicunt aut certam comprehensionem sive habitum in visorum susce-

οὐκ ἄνευ δὲ τῆς διαλεκτικῆς θεωρίας τὸν u) σοφὸν ἄπταιστον ἔσεσθαι ἐν λόγῳ· τό τε γὰρ ἀληθὲς καὶ τὸ ψεῦδος διαγινώσκεσθαι ὑπ' αὐτῆς καὶ τὸ πιθανὸν τό τε ἀμφιβόλως λεγόμενον διευκρινεῖσθαι· χωρίς τε αὐτῆς οὐκ εἶναι ὁδῷ ἐρωτᾶν
48. καὶ ἀποκρίνασθαι. διατείνειν δὲ τὴν ἐν ταῖς ἀποφάσεσι προπέτειαν καὶ ἐπὶ τὰ γινόμενα, ὥστε εἰς ἀκοσμίαν καὶ εἰκαιότητα τρέπεσθαι τοὺς ἀγυμνάστους ἔχοντας τὰς φαντασίας. οὐκ ἄλλως τε ὀξὺν x) καὶ ἀγχίνουν καὶ τὸ ὅλον δεινὸν ἐν λόγοις φανήσεσθαι τὸν σοφόν· τοῦ γὰρ αὐτοῦ εἶναι ὀρθῶς διαλέγεσθαι καὶ διαλογίζεσθαι καὶ τοῦ αὐτοῦ πρός τε τὰ προκείμενα διαλεχθῆναι καὶ πρὸς τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνασθαι, ἅπερ ἐμπείρου διαλεκτικῆς ἀνδρὸς εἶναι. ἐν οὖν τοῖς λογικοῖς ταῦτά
XXXVI. τε αὐτοῖς δοκεῖν κεφαλαιωδῶς y)· καὶ ἵνα καὶ κατὰ μέρος εἴπωμεν καὶ τάδε ἅπερ αὐτῶν εἰς τὴν εἰσαγωγικὴν τέλνει τέχνην, καὶ αὐτὰ ἐπὶ λέξεως τίθησι Διοκλῆς ὁ Μάγνης ἐν
49. τῇ ἐπιδρομῇ τῶν φιλοσόφων, λέγων οὕτως· „Ἀρέσκει τοῖς στωικοῖς τὸν περὶ φαντασίας καὶ αἰσθήσεως προτάττειν λόγον,

u) τόν. Edit. Froben. τό.
x) οὐκ ἄλλως τε ὀξύν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. οὐκ ἄλλως τὸ ὀξύ. Illud praeter Menag. agnoscunt interpretes.
y) ἅπερ ἐμπείρου — κεφαλαιωδῶς. Edit. Froben. et Stephan. ἅπερ ἐμπείρου διαλεκτικῆς ἀνδρὸς εἶναι ἐννοῦν τοῖς λογικοῖς. ταῦτά τε αὐτοῖς δοκεῖν κεφαλαιωδῶς.

ptione nihil a ratione deviantem. Caeterum absque dialecticae speculatione sapientem in oratione sine lapsu non futurum: quippe ex illa dignosci verum atque falsum, probabile item et quod ambigue dicatur intelligi: ea remota iam non licere rite interrogare atque respondere. Sed pertingere eam quae in negationibus est temeritatem etiam ad ea quae fiunt, adeo ut in absurditatem ac vanitatem vertantur qui phantasias minime exercitas habent. Neque aliter acutum et ingeniosum cautumque omnino in dicendo et fore et visum iri sapientem: eiusdem enim esse recte loqui rectequе cogitare, eiusdemque ad ea quae proponantur disserere et ad ea quae interrogantur respondere, quae sint omnia viri dialecticae periti. Haec igitur in eis quae ratione colliguntur summatim illis visa sunt, atque ut etiam particularia non omittamus, et ista quae secundum illos ad institutionis artem tendunt adiiciamus, quae ipsa ad verbum Diocles Magnesius in Excursione philosophorum ponit, dicens ita: *Placet Stoicis rationem de visione ac sensu praeponere in ordine, quod*

καθότι τὸ κριτήριον, ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, παρὰ γένος φαντασία ἐστὶ καὶ καθότι ἡ περὶ συγκαταθέσεως καὶ ὃ περὶ καταλήψεως καὶ νοήσεως λόγος προάγων τῶν ἄλλων οὐκ ἄνευ φαντασίας συνίσταται z)· προηγεῖται γὰρ ἡ φαντασία, εἶθ' ἡ διάνοια ἐκλαλητικὴ a) ὑπάρχουσα ὃ πάσχει ὑπὸ τῆς φαντασίας, τοῦτο ἐκφέρει λόγῳ." διαφέρει 50.
δὲ φαντασία καὶ φάντασμα· φάντασμα μὲν γάρ ἐστι δόκησις διανοίας οἷα γίνεται κατὰ τοὺς ὕπνους, φαντασία δέ, ἐστὶ τύπωσις ἐν ψυχῇ, τουτέστιν ἀλλοίωσις, ὡς ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ δωδεκάτῃ περὶ ψυχῆς ὑφίσταται. οὐδὲ γὰρ δεκτέον τὴν τύπωσιν οἱονεὶ τύπον σφραγιστῆρος, ἐπεὶ ἀνένδεκτόν ἐστι πολλοὺς τύπους κατὰ τὸ αὐτὸ περὶ τὸ αὐτὸ γίνεσθαι. νοεῖται δὲ ἡ φαντασία ἡ ἀπὸ ὑπάρχοντος κατὰ τὸ ὑπάρχον ἐναπομεμαγμένη καὶ ἐναποτετυπωμένη καὶ ἐναπεσφραγισμένη, οἷα οὐκ ἂν γένοιτο ἀπὸ μὴ ὑπάρχοντος. τῶν δὲ φαντασιῶν καὶ 51.
αὐτὰς αἱ μέν εἰσιν αἰσθητικαί, αἱ δ' οὔ· αἰσθητικαὶ μὲν αἱ διὰ αἰσθητηρίου ἢ αἰσθητηρίων λαμβανόμεναι, οὐκ αἰσθη-

z) Ἀρέσκει τοῖς στωικοῖς — συνίστασθαι. Stephan. post γινώσκεται colon habet, quam rationem sequitur Ambrosius: *Placet Stoicis orationem de intellectu ac sensu praeponere in ordine velut iudicium quoddam, quo rerum veritas noscitur. Secundum genus phantasia est et secundum quod — intelligentia praecedens. Caetera non absque phantasia constat.*

a) ἐκλαλητική. Edit. Froben. ἐγκλητική. Codd. Stephan. ἐγκαλητική.

quo rerum veritas cognoscitur, id ipsum iudicium visionis genus est, tum etiam quod oratio de consensione et comprehensione et intelligentia praestans caeteris non absque phantasia constat: ea quippe praecedit, deinde mens, cuius officium sit enuntiare quod a phantasia patitur, hoc ipsum exprimit oratione. Differt autem phantasia a phantasmate. Phantasma enim visum mentis est, cuiusmodi in somniis fit; phantasia vero est formae in animo impressio, hoc est mutatio, sicut Chrysippus in duodecimo de anima arbitratur. Neque enim suscipienda est formatio huiusmodi veluti sigilli forma: nam possibile non est figuras plures eodem in loco simul fieri. Intelligitur autem phantasia ea esse quae ab exsistente secundum exsistens impressa, formata atque insignita est, qualis profecto non fieret a non exsistente. Enimvero phantasiarum secundum illos aliae sensibiles sunt, aliae non: sensibiles quidem quae per sensum sive sensus accipiuntur; non sensibiles autem illae sunt quae

τικαὶ δὲ αἱ διὰ τῆς διανοίας καθάπερ τῶν ἀσωμάτων καὶ τῶν ἄλλων τῶν λόγῳ λαμβανομένων. τῶν δὲ αἰσθητικῶν ἀπὸ ὑπαρχόντων μετὰ εἴξεως καὶ συγκαταθέσεως γίνονται. εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν καὶ ἐμφάσεις αἱ ὡσανεὶ ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι. ἔτι τῶν φαντασιῶν αἱ μέν εἰσι λογικαί, αἱ δὲ ἄλογοι b)· λογικαὶ μὲν αἱ τῶν λογικῶν ζώων, ἄλογοι δὲ αἱ τῶν ἀλόγων. αἱ μὲν οὖν λογικαὶ νοήσεις εἰσίν, αἱ δ' ἄλογοι οὐ τετυχήκασιν ὀνόματος. καὶ αἱ μέν εἰσι τεχνικαί, αἱ δὲ ἄτεχνοι· ἄλλως γοῦν θεωρεῖται ὑπὸ τεχνίτου εἰκὼν καὶ
52. ἄλλως ὑπὸ ἀτέχνου. αἴσθησις δὲ λέγεται κατὰ τοὺς στωικοὺς τό τε ἀφ' ἡγεμονικοῦ πνεῦμα καὶ ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις διῆκον καὶ ἡ δι' αὐτῶν κατάληψις καὶ ἡ περὶ τὰ αἰσθητήρια κατασκευή, καθ' ἣν τινες πηροὶ c) γίνονται. καὶ ἡ ἐνέργεια δὲ αἴσθησις καλεῖται. ἡ δὲ κατάληψις γίνεται κατ' αὐτοὺς αἰ-

b) *εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν — αἱ δὲ ἄλογοι.* Edit. Froben. *εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν αἱ μὲν λογικαί, αἱ δὲ ἄλογοι*, omissis quae interposita leguntur. Stephan. princeps et tertia *εἰσὶ δὲ τῶν φαντασιῶν καὶ ἐμφάσεις ἕως ἂν ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι ἔτι. καὶ φαντασιῶν αἱ μὲν εἰσὶ λογικαί, αἱ δὲ ἄλογοι*, altera cum cod. Palat. *ἕως ἂν ὑπαρχόντων*. Menag. *εἰσὶ δὲ τ. φ. καὶ ἐμφάσεις, αἳ ὡς ἀπὸ ὑπαρχόντων γινόμεναι. ἔτι τ. φ. αἱ μὲν λογικαί· αἱ δὲ ἄλογοι.* RRR *αἳ ὡς ἂν ἀπὸ —*. Codd. Stephani *αἱ ὡς ἂν —*. Arund. *αἳ ὡς ἂν —*. idemque infra *αἱ μὲν εἰσὶ λογικαί.* Ambrosius: *sunt autem phantasiarum etiam evidentiae quae ab existentibus rebus quomodolibet fiunt.* Aldobrandinus: *sunt etiam visionum species quae sicut ab his quae sunt effinguntur.* Huetius apud Menagium coni. *αἱ ὡσεὶ ἀπὸ ὑπαρχόντων.* Quod recepi *ὡσανεὶ* debetur Baumhauero Observatt. literarr. p. 10. et seqq..

c) *πηροί.* Edit. Froben. et Stephan. *πονηροί.* Illud praeter Menag. agnoscunt interpretes et cod. Palat..

peroipiuntur animo, veluti incorporalium rerum et reliquorum quae ratione tantum accipiuntur. Porro sensibiles ab his quae exsistunt cum cessione et consensione fiunt. Sunt autem phantasiarum etiam species quae ab quasi exsistentibus rebus fiunt. Praeterea phantasiarum aliae sunt rationales, aliae irrationales: rationales quidem rationalium animalium, irrationales irrationalium sunt. Rationales igitur intelligentiae sunt, irrationales nomen hactenus non habent. Et aliae quidem artificiales sunt, aliae autem in artem non cadunt: aliter enim ab artifice spectatur imago, aliter ab artis imperito. At vero sensus secundum Stoicos dicitur spiritus a principali ad sensus pertingens et quae per illos fit comprehensio, sensuumque ipsorum opificium, secundum quod plerique fiunt debiles. Actioque ipsa sensus appellatur. Caeterum comprehensio secundum illos fit sensu quidem, ut

σθήσει μὲν λευκῶν καὶ μελάνων καὶ τραχέων καὶ λείων, λόγῳ δὲ τῶν δι' ἀποδείξεως συναγομένων, ὥςπερ τὸ τοὺς θεοὺς εἶναι d) καὶ προνοεῖν τούτους. τῶν γὰρ e) νοουμένων τὰ μὲν κατὰ περίπτωσιν ἐνοήθη, τὰ δὲ καθ' ὁμοιότητα, τὰ δὲ κατ' ἀναλογίαν, τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν f), τὰ δὲ κατὰ σύνθεσιν, τὰ δὲ κατ' ἐναντίωσιν g). κατὰ περίπτωσιν μὲν οὖν ἐνοήθη 53.
τὰ αἰσθητά, καθ' ὁμοιότητα δὲ τὰ ἀπό τινος παρακειμένου, ὡς Σωκράτης ἀπὸ τῆς εἰκόνος· κατ' ἀναλογίαν δὲ αὐξητικῶς μέν, ὡς h) ὁ Τιτυὸς καὶ Κύκλωψ· μειωτικῶς δέ, ὡς ὁ Πυγμαῖος. καὶ τὸ κέντρον δὲ τῆς γῆς κατ' ἀναλογίαν ἐνοήθη ἀπὸ τῶν μικροτέρων σφαιρῶν. κατὰ μετάθεσιν δέ, οἷον ὀφθαλμοὶ ἐπὶ τοῦ στήθους· κατὰ σύνθεσιν δὲ ἐνοήθη Ἱππόκενταυρος καὶ κατ' ἐναντίωσιν θάνατος. νοεῖται δὲ καὶ i) κατὰ μετάβασίν τινα, ὡς τὰ λεκτὰ k) καὶ ὁ τόπος. φυσικῶς δὲ ταῦτα δίκαιόν τι καὶ ἀγαθόν· καὶ κατὰ στέρησιν, οἷον

d) τὸ τοὺς θεοὺς εἶναι. Edit. Froben. et Menag. τοὺς θεοὺς εἶναι. Stephan. τὸ θεοὺς εἶναι. Coniunxi utrumque cum Meibomio.

e) γάρ. Stephan. δέ. Illud praeter edit. Froben. et Menag. agnoscunt interpretes.

f) τὰ δὲ κατὰ μετάθεσιν. Edit. Froben. cum cod. Arund. et Ambrosio omittit.

g) τὰ δὲ κατ' ἐναντίωσιν. H. Stephanus narrat codices quosdam haec addere, τὰ δὲ φυσικῶς, τὰ δὲ κατὰ στέρησιν. „Sed quum nulla," inquit, „horum modorum sicut reliquorum qui praecedunt exempla postea afferantur, visum fuit verba illa praetermittere."

h) ὡς. Addidi ex codicibus Stephani.

i) καί. Edit. Froben. et Menag. omittunt.

k) τὰ λεκτά. H. Stephanus adnotavit lectionem τὰ λεκτικά.

albi et nigri, lenis et asperi; ratione vero eorum quae ex demonstratione colliguntur, puta deos esse eosque humanis rebus providere. Nam quae intelliguntur partim per incursionem in sensus, partim per similitudinem, alia per rationem, alia per translationem, alia per compositionem, quaedam per contrarietatem intellecta et animadversa sunt. Per incursionem quidem in sensus sensibilia intellecta sunt, per similitudinem vero quae ab adiacente aliqua re, ut Socrates ex imagine; per rationem autem ex incremento quidem, ut Tityus ac Cyclops; ex detrimento autem, ut Pygmaeus. Sed et centrum terrae ex proportione intellectum est a minoribus orbibus. Per translationem vero, ut in pectore oculi; per compositionem autem, ut Hippocentaurus intelligitur; per adversationem mors. Nonnulla item per transitionem intelliguntur, ut quae dicta sunt et locus. Naturaliter autem iustum quippiam et bonum noscitur; per privationem,

ἔχειρ. τοιάδε τινὰ καὶ περὶ φαντασίας καὶ αἰσθήσεως καὶ
XXXVII. νοήσεως δογματίζουσι. κριτήριον δὲ τῆς ἀληθείας φασὶ
54. τυγχάνειν τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν, τουτέστι τὴν ἀπὸ
ὑπάρχοντος, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῇ δωδεκάτῃ[1]) τῶν
φυσικῶν καὶ Ἀντίπατρος καὶ Ἀπολλόδωρος. ὁ μὲν γὰρ Βόη-
θος κριτήρια πλείονα ἀπολείπει, νοῦν καὶ αἴσθησιν καὶ ὄρεξιν
καὶ ἐπιστήμην· ὁ δὲ Χρύσιππος διαφερόμενος πρὸς αὐτὸν ἐν
τῷ πρώτῳ περὶ λόγου κριτήριά φησιν εἶναι αἴσθησιν καὶ
πρόληψιν. ἔστι δ' ἡ πρόληψις ἔννοια φυσικὴ τῶν καθόλου.
ἄλλοι δέ τινες τῶν ἀρχαιοτέρων στωικῶν τὸν ὀρθὸν λόγον
κριτήριον ἀπολείπουσιν, ὡς ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ κρι-
XXXVIII. τηρίου φησί. Τῆς δὲ διαλεκτικῆς θεωρίας συμφώνως δοκεῖ
55. τοῖς πλείστοις ἀπὸ τοῦ περὶ φωνῆς ἐνάρχεσθαι τύπου. ἔστι
δὲ φωνὴ ἀὴρ πεπληγμένος ἢ τὸ ἴδιον αἰσθητὸν ἀκοῆς, ὥς
φησι Διογένης ὁ Βαβυλώνιος ἐν τῇ περὶ φωνῆς τέχνῃ. ζώου
μὲν ἐστι φωνὴ ἀὴρ ὑπὸ ὁρμῆς πεπληγμένος, ἀνθρώπου δὲ
ἔστιν ἔναρθρος καὶ ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένη, ὡς ὁ Διογένης
φησίν, ἥτις ἀπὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν τελειοῦται. καὶ σῶμα
δ' ἐστὶν ἡ φωνὴ κατὰ τοὺς στωικούς, ὥς φησιν Ἀρχέδημος

1) δυωδεκάτῃ. Edit. Froben. duodekátῃ.

ut mancus. Haec sunt quae illi de phantasia et sensu et intelligentia tradunt decreta. Astruunt veritatis esse iudicium comprehensibilem phantasiam, eam videlicet quae ab existente proficiscitur, ut Chrysippus in duodecimo Physicorum tradit et Antipater et Apollodorus. Nam Boethus quidem complura iudicia relinquit, mentem, sensum, appetitionem et scientiam. Sed enim Chrysippus ab illo dissentiens in primo de oratione iudicium dicit esse sensum et anticipationem. Est autem anticipatio naturalis intelligentia earum rerum quae universaliter sunt. Alii vero quidam ex antiquioribus Stoicis rectam rationem iudicium tradunt, ut Posidonius ait in libro de iudicio. Verùm enim dialecticae speculationis concorditer videtur plurimis initium a vocis loco capiendum. Est autem vox aer ictus sive, ut ait Diogenes Babylonius in arte quam de voce scripsit, sensus est qui proprie auditu percipitur. Animalis quidem vox est aer ex impetu percussus; hominis autem vox est articulata vox et quae ex mente proficiscitur, ut ait Diogenes, quae a quattuordecim aetatis annis consummatur. Sed et corpus est vox secundum Stoicos, ut ait Archedemus in libro de

τι ἐν τῇ περὶ φωνῆς m) καὶ Διογένης καὶ Ἀντίπατρος καὶ Χρύσιππος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν φυσικῶν. πᾶν γὰρ τὸ ποιοῦν 56.
σῶμά ἐστι, ποιεῖ δὲ ἡ φωνὴ προσιοῦσα τοῖς ἀκούουσιν ἀπὸ τῶν φωνούντων. Λέξις δέ ἐστιν n), ὡς φησι Διογένης o), φωνὴ ἐγγράμματος, οἷον Ἡμέρα p). λόγος δέ ἐστι φωνὴ σημαντικὴ ἀπὸ διανοίας ἐκπεμπομένη, οἷον Ἡμέρα ἐστίq). διάλεκτος δέ ἐστι λέξις κεχαραγμένη ἐθνικῶς τε καὶ Ἑλληνικῶς ἢ λέξις ποτιπή, τουτέστι ποιὰ κατὰ διάλεκτονr), οἷον κατὰ μὲν τὴν Ἀττίδα Θάλαττα, κατὰ δὲ τὴν Ἰάδα Ἡμέρηs). τῆς δὲ λέξεως στοιχεῖά ἐστι τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα. τριχῶς δὲ λέγεται τὸ γράμμα, τό τε στοιχεῖον t) ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου καὶ τὸ ὄνομα, οἷον Ἄλφα u). φωνήεντα δὲ 57.
ἐστι τῶν στοιχείων ἑπτά, α, ε, η, ι, ο, υ, ω x). ἄφωνα δὲ

m) ἤτις ἀπὸ δεκατεσσάρων — ἐν τῇ περὶ φωνῆς. Edit. Froben. ἤ τις σῶμα ἐστι ὡς φησιν ἀρχέδημός τις ἐν τῇ περὶ φωνῆς.
n) Λέξις δέ ἐστι. Edit. Froben. et Stephan. addunt κατὰ τοὺς στωικούς, quod expressit Ambrosius.
o) ὡς φησι Διογένης. Stephan. ὡς φησιν ὁ Διογένης.
p) οἷον Ἡμέρα. Legebatur οἷον Ἡμέρα ἐστί. Emendavit Casaubonus probavitque Menagius.
q) οἷον Ἡμέρα ἐστί. Addidi ex emendatione Casauboni, quam probavit Menagius.
r) ἢ λέξις ποτιπή, τουτέστι ποιὰ κατὰ διάλεκτον. Ambrosius omittit.
s) οἷον κατὰ μὲν — Ἡμέρη. Ambrosius: *ut graece ἡμέρα, latine dies.* H. Stephanus narrat in quibusdam addita esse, κατὰ δὲ τὴν λατίνην μέρε, scilicet ab eo qui putaret ἡμέρη Ionibus idem esse quod Atticis θάλαττα.
t) τό τε στοιχεῖον. Inserui auctoritate interpretum, prius insertum Meibomio. Galesii coniecturam, ὅ τε χαρακτὴρ τοῦ στοιχείου, τό τε στοιχεῖον καὶ τὸ ὄνομα probabat Casaubonus.
u) Ἄλφα. Ante Meibomium scribebatur α΄.
x) α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Stephan. et Menag. α΄, ε΄, η΄, ι΄, ο΄, υ΄, ω΄.

voce et Diogenes et Antipater et Chrysippus in secundo Naturalium. Omne enim quod facit aliquid, corpus est, facit autem vox quae a loquentibus ad auditores pertendit. Dictio autem secundum Stoicos, ut Diogenes ait, vox literata est, ut Dies. Oratio autem vox significativa quae ex mente proficiscitur, ut Dies est. Loquutio est dictio expressa secundum gentium Graecorumque varietatem, sive dictio cuias, hoc est, qualis secundum dialectum, quemadmodum Attico more dicitur θάλαττα, Ionico vero ἡμέρη. Dictionis vero elementa viginti quattuor literae sunt. Dicitur autem litera tripliciter, elementum, figura et nomen, ut alpha; porro septem sunt vocalia elementa, α, ε, η, ι, ο, υ, ω; mutae sex,

ξῦ, β, γ, δ, κ, π, τ γ). διαφέρει δὲ φωνὴ καὶ λέξις, ὅτι φωνὴ μὲν καὶ ὁ ἠχός ἐστι, λέξις δὲ τὸ ἔναρθρον μόνον. λέξις δὲ λόγου διαφέρει, ὅτι λόγος ἀεὶ σημαντικός ἐστι, λέξις δὲ καὶ ἀσήμαντος, ὡς ἡ Βλίτρι, λόγος δὲ οὐδαμῶς z). διαφέρει δὲ καὶ τὸ λέγειν τοῦ προφέρεσθαι· προφέρονται μὲν γὰρ αἱ φωναί, λέγεται δὲ τὰ πράγματα, ἃ δὴ καὶ λεκτὰ τυγχάνει. τοῦ δὲ λόγου ἔστι μέρη πέντε, ὥς φησι Διογένης τε ἐν τῷ περὶ φωνῆς καὶ Χρύσιππος, ὄνομα, προσηγορία, ῥῆμα, σύνδεσμος, ἄρθρον· ὁ δὲ Ἀντίπατρος καὶ τὴν μεσότητα τίθησιν ἐν τοῖς περὶ λέξεως a) καὶ τῶν λεγομένων. ἔστι δὲ προσηγορία μὲν κατὰ τὸν Διογένην μέρος λόγου σημαῖνον κοινὴν ποιότητα, οἷον Ἄνθρωπος, Ἵππος· ὄνομα δέ ἐστι μέρος λόγου δηλοῦν ἰδίαν ποιότητα, οἷον Διογένης, Σωκράτης· ῥῆμα δέ ἐστι μέρος λόγου σημαῖνον ἀσύνθετον κατηγόρημα, ὡς ὁ Διογένης, ἤ, ὥς τινες, στοιχεῖον λόγου ἄπτωτον, σημαῖνόν τι συνταχτὸν περί τινος ἢ τινῶν, οἷον Γράφω,

y) β, γ, δ, κ, π, τ. Stephan. et Menag. β′, γ′, δ′, κ′, π′, τ′.

z) ὅτι φωνὴ μὲν καὶ ὁ ἠχός ἐστι, — λόγος δὲ οὐδαμῶς. Edit. Froben. et Menag ὅτι φωνὴ μὲν καὶ ὁ ἠχός ἐστι. λέξις μὲν γὰρ ἄσημος γίνεται ὡς ἡ Βλίτρι· λόγος δὲ οὐδαμῶς. ut omittant quae interposita leguntur, omissa illa etiam ab interpretibus. Caeterum cod. Arund. *Βλίτυρι*, quam scripturam cum alia *Βλήτυρι* affert Casaubonus.

a) περὶ λέξεως. Edit. Froben., Stephan. et Menag. cum Aldobrandino περὶ λέξεων. Illud praebent codd. Stephani et Arund. expressitque Ambrosius.

β, γ, δ, κ, π, τ. Differt autem vox a dictione: nam vox quidem et sonus est, dictio autem articulata sola. Porro dictio ab oratione differt, quod oratio semper significativa est, dictio autem etiam nihil significans, ut βλίτρι; non sic autem oratio. Differunt item dicere ac pronuntiare: nam pronuntiantur voces, dicuntur autem res quae dici possunt. Orationis vero quinque sunt partes, ut ait Diogenes in libro de voce et Chrysippus, nomen, appellatio, verbum, coniunctio, articulus. Antipater medium adiecit in libris de dictione et de his quae dicuntur. Est autem appellatio secundum Diogenem pars orationis significans communem qualitatem, ut homo, equus; nomen vero est pars orationis significans propriam qualitatem, ut Diogenes, Socrates; verbum est pars orationis significans incompositum praedicatum, ut Diogenes, vel, sicut quidam volunt, elementum orationis sine casu, significans aliquid compositum de aliquo vel aliquibus, ut Lego, Scribo; coniunctio autem pars ora-

Λέγω· σύνδεσμος δέ ἐστι μέρος λόγου ἄπτωτον, συνδοῦν τὰ μέρη τοῦ λόγου· ἄρθρον δέ ἐστι στοιχεῖον λόγου πτωτικόν, διορίζον τὰ γένη τῶν ὀνομάτων καὶ τοὺς ἀριθμούς, οἷον Ὁ, Ἡ, Τό, Οἱ, Αἱ, Τά b). Ἀρεταὶ δὲ λόγου εἰσὶ πέντε, Ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, πρέπον, κατασκευή. Ἑλληνισμὸς μὲν οὖν ἐστι φράσις ἀδιάπτωτος ἐν τῇ τεχνικῇ καὶ μὴ ἰδιαίᾳ συνηθείᾳ, σαφήνεια δὲ ἐστι λέξις γνωρίμως παριστῶσα c) τὸ νοούμενον, συντομία δὲ ἐστι λέξις αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα περιέχουσα πρὸς δήλωσιν τοῦ πράγματος, πρέπον δέ ἐστι λέξις οἰκεία τῷ πράγματι, κατασκευὴ δέ ἐστι λέξις ἐπιφαινουσα τὸν ἰδιωτισμόν. ὁ δὲ βαρβαρισμὸς ἐκ τῶν κακιῶν λέξις ἐστὶ παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονούντων Ἑλλήνων d), σολοικισμὸς δέ ἐστι λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος. ποίημα δέ ἐστιν, ὡς ὁ Ποσειδώνιός φησιν ἐν τῇ περὶ λέξεως εἰσαγωγῇ, λέξις ἔμμετρος ἢ ἔρρυθμος μετὰ σεμνῆς τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖα e)· τὸ ἔρρυθμον δὲ εἶναι XL. 59. XLI. 60.

b) οἷον Ὁ, Ἡ, Τό, Οἱ, Αἱ, Τά. Edit. Froben. οἷον ὁ, τοῦ, τῷ, οἱ, αἱ, ἅ. Stephan. οἷον ὁ, τοῦ, τῷ, οἱ, αἱ, τά. Cod. Arund. τοῦ, τό, οἱ, αἱ, ἅ. Ambrosius: *ut hic homo, hae arbores.*

c) παριστῶσα. Cod. Arund. παριστάσα.

d) παρὰ τὸ ἔθος τῶν εὐδαιμονούντων Ἑλλήνων. Edit. Froben. περὶ. Vossius de vitiis sermonis I. 1. coni. εὐδοκιμούντων, confirmatum Suida s. v. βαρβαρίζει. Sed idem Suidas s. v. σολοικισμὸς agnoscit εὐδαιμονούντων.

e) ἔρρυθμος μετὰ σεμνῆς τὸ λογοειδὲς ἐκβεβηκυῖα. Legebatur εὔρυθμος μετασεμνῆς τὸ λ. ἐκβεβηκυῖα. Emendavit Menagius ex cod. R. Ἔρρυθμος confirmant codd. Stephani et Arund.. Kuehnius coni. μετασεμνῇ vel μετὰ παρασκευῆς. Bakius de Posidonio p. 233. μετὰ σεμνῆς.

tionis est sine casu, connectens orationis partes; porro articulus elementum est orationis casuale, distinguens nominum genera et numeros, ut ὁ, ἡ, τό, οἱ, αἱ, τά. Virtutes orationis quinque sunt, Graecitas, evidentia, brevitas, decentia, compositio. Est igitur Graecitas recta secundum artem loquutio, vulgarem consuetudinem penitus repudians; evidentia est dictio mentis interpres, qua id quod intelligimus aperte loquimur; brevitas est dictio ipsa tantum quae sunt necessaria continens ad significationem rei quam molimur; decentia dictio est cuique rei proprie accommodata; compositio dictio est qua rusticitas dicendo devitatur. Porro ex vitiis barbarismus dictio est praeter consuetudinem felicium Graecorum; soloecismus autem est oratio incongrue constructa. Poema item est, ut ait Posidonius in ea introductione quam de dictione scripsit, dictio numerosa certa mensura constans et cum apparatu prosae orationis speciem

τὸ Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ f). ποίησις δέ ἐστι σημαντικὸν ποίημα, μίμησιν περιέχον θείων καὶ ἀνθρωπείων.

XLII. ὅρος δέ ἐστιν, ὡς φησιν Ἀντίπατρος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὅρων, λόγος κατὰ ἀνάλυσιν ἀπαρτιζόντως ἐκφερόμενος, ἢ, ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ ὅρων, καὶ ἀπόδοσις g). ὑπογραφὴ δέ ἐστι λόγος τυπωδῶς εἰσάγων εἰς τὰ πράγματα ἢ ὅρος ἁπλούστερον τὴν τοῦ ὅρου δύναμιν προεκτιθεμένος. γένος δέ ἐστι πλειόνων καὶ ἀναφαιρέτων ἐννοημάτων σύλληψις h),

61. οἷον Ζῷον· τοῦτο γὰρ περιείληφε τὰ κατὰ μέρος ζῷα. ἔννόημα δέ ἐστι φάντασμα διανοίας, οὔτε τι ὂν οὔτε ποιόν, ὡσανεὶ δέ τι ὂν καὶ ὡσανεὶ ποιόν, οἷον γίνεται ἀνατύπωμα ἵππου καὶ μὴ παρόντος. εἶδος δέ ἐστι τὸ ὑπὸ γένους περιεχόμενον, ὡς ὑπὸ τοῦ ζώου ὁ ἄνθρωπος περιέχεται. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ γένος ὂν γένος οὐκ ἔχει, οἷον τὸ ὄν i)· εἰδικώτατον δέ ἐστιν ὃ εἶδος ὂν εἶδος οὐκ ἔχει, ὥσπερ ὁ Σω-

f) τὸ ῥρυθμον δὲ — αἰθήρ. Legebatur τὸ εὔρυθμον. Correxi ex codd. Stephani et Arund.. Ambrosius omissis his verbis interpretatur *ut Maxima tellus et Iovis aether.*

g) ἢ, ὡς Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ ὅρων, καὶ ἀπόδοσις. Edit. Froben. ἢ ἀπόδοσις, omissis vv. ὡς Χρ. ἐν τῷ περὶ ὅρων, quae omittit etiam cod. Arund.. Stephan. ἢ, ὡς ὁ Χρ. ἐν τῷ περὶ ὅρων, καὶ ἡ ἀπόδοσις. Menag. ἢ, ὡς Χρ. ἐν τῷ περὶ ὅρων, ἡ ἀπόδοσις.

h) ἀναφαιρέτων ἐννοημάτων σύλληψις. Menag. ἀναφορέτων. Aldobrandinus: *quae ad unum aliquod referri possunt.* Codd. Stephani σύλληψις εἰς ἐννόημα, unde Stephanus coni. εἰς ἓν νόημα.

i) οἷον τὸ ὄν.. Edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio omittunt. Agnoscit Menag. et Aldobrandinus, sed is male iunctum sequentibus.

excedens; numerosum autem esse *Maxima tellus* et *Iovis aether.* Poesis autem significativum est poema, divinarum humanarumque rerum imitationem complectens. Definitio est, ut ait Antipater in primo de definitionibus, oratio per solutionem perficiendo enuntiata, sive, ut Chrysippus ait in libro de definitionibus, assignatio. Descriptio autem est oratio figurate ad res inducens sive definitio definitionis vim simplicius exprimens. Genus est plurium ac manentium notionum, ut quum dico Animal: hoc enim cuncta per species comprehendit animalia. Notio est imaginatio mentis quae neque aliquid est neque quale, sed veluti aliquid est et veluti quale, ut quum cogitatur equus etiam non praesens. Species est quae sub genere continetur, sicuti sub animalis nomine continetur homo. Est autem maxime generale, quod quum sit genus, genus non habet, ut id quod est; maxime autem speciale est, quod quum sit species,

πράτης. διαίρεσις δέ ἐστι γένους ἡ εἰς τὰ προσεχῆ εἴδη τομή, οἷον Τῶν ζώων τὰ μέν ἐστι λογικά, τὰ δὲ ἄλογα. XLIII
ἀντιδιαίρεσις δέ ἐστι γένους εἰς εἶδος τομὴ κατὰ τοὐναντίον, ὡς ἂν κατὰ ἀπόφασιν, οἷον Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἀγαθά, τὰ δ' οὐκ ἀγαθά. ὑποδιαίρεσις δέ ἐστι διαίρεσις ἐπὶ διαιρέσει, οἷον Τῶν ὄντων τὰ μέν ἐστιν ἀγαθά, τὰ δ' οὐκ ἀγαθά, καὶ Τῶν οὐκ ἀγαθῶν τὰ μέν ἐστι κακά, τὰ δὲ ἀδιάφορα.
μερισμὸς δέ ἐστι γένους εἰς τόπους κατάταξις, ὡς ὁ Κρί- 62.
νις i)· οἷον Τῶν ἀγαθῶν τὰ μέν ἐστι περὶ ψυχήν, τὰ δὲ περὶ σῶμα. ἀμφιβολία l) δέ ἐστι λέξις δύο ἢ καὶ πλείονα XLIV.
πράγματα σημαίνουσα λεπτικῶς καὶ κυρίως καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ ἔθος m), ὥςθ' ἅμα τὰ πλείονα ἐνδέχασθαι n) κατὰ ταύτην τὴν λέξιν, οἷον Αὐλητρὶς πέπτωκε· δηλοῦνται γὰρ δι' αὐτῆς τὸ μὲν τοιοῦτον, Οἰκία τρὶς πέπτωκε, τὸ δὲ τοιοῦτον, Αὐλήτρια πέπτωκε o). διαλεκτικὴ δέ ἐστιν, ὥς φησι Ποσει- XLV.
δώνιος, ἐπιστήμη ἀληθῶν καὶ ψευδῶν καὶ οὐδετέρων· τυγχάνει δ' αὐτή, ὡς ὁ Χρύσιππός φησι, περὶ σημαίνοντα καὶ

i) ὁ *Κρίνις*. Stephan. ὁ *Κρίτης*.
l) *ἀμφίολία*. Ambrosius *amphibologia*.
m) *ἴδος*. Menag. *ἴθνος*, quod expressit Aldobrandinus. Cod. Arund. *ἦθος*.
n) *ἐκλέασθαι*. Legebatur *ἐκλέξασθαι*. Correxi e Suida s. v. *ἀμφιβολία* cum Casaubono et Menagio.
o) *Αὐλήτρια πέπτωκε*. Ambrosius addit: *incertum enim est de muliere an de domo dicamus.*

non habet speciem, sicuti Socrates. Est autem generis divisio scissio in continentes species, ut Animalium sunt alia rationalia, alia irrationalia. Contraria divisio est generis in species, scissio per contrarium, velut per negationem; ut Existentium quaedam sunt bona, quaedam vero non bona. Subdivisio est divisio sub divisione, ut illud, Existentium alia sunt bona, alia non bona; eorum autem quae bona non sunt, alia mala sunt, alia indifferentia. Partitio autem est generis in locos ordinatio, ut Crinis ait, quemadmodum Bonorum alia quidem circa animum, alia circa corpus sunt. Amphibolia dictio est duas aut plures res significans per orationem ac proprie et secundum eandem consuetudinem, ut plura simul in eadem dictione possint colligi, veluti quum dicimus, Fidicina cecidit: significatur enim eadem voce nunc aliquid tale, Aula ter cecidit, et nunc tale, Tibicina cecidit. Dialectica est, ut ait Posidonius, verorum, falsorum neutrorumque scientia. Versatur autem ipsa, ut Chrysippus ait,

σημαινόμενα. ἐν μὲν οὖν τῇ περὶ φωνῆς θεωρίᾳ τοιαῦτα
XLVI. λέγεται τοῖς στωικοῖς. Ἐν δὲ τῷ περὶ τῶν πραγμάτων καὶ
63. τῶν σημαινομένων τόπῳ τέτακται ὁ περὶ λεκτῶν καὶ αὐτοτελῶν καὶ ἀξιωμάτων καὶ συλλογισμῶν λόγος καὶ ὁ περὶ ἐλλιπῶν τε καὶ κατηγορημάτων καὶ ὀρθῶν καὶ p) ὑπτίων.
XLVII. φασὶ δὲ τὸ λεκτὸν εἶναι τὸ κατὰ φαντασίαν λογικὴν ὑφιστάμενον. τῶν δὲ λεκτῶν τὰ μὲν λέγουσιν εἶναι αὐτοτελῆ οἱ στωικοὶ q), τὰ δ' ἐλλιπῆ. ἐλλιπῆ μὲν οὖν ἐστι τὰ ἀνακάμπτιστον ἔχοντα τὴν ἐκφοράν, οἷον Γράφει· ἐπιζητοῦμεν γάρ, Τίς; αὐτοτελῆ δ' ἐστὶ τὰ ἀπηρτισμένην ἔχοντα τὴν ἐκφοράν, οἷον Γράφει r) Σωκράτης. ἐν μὲν οὖν τοῖς ἐλλιπέσι λεκτοῖς τέτακται τὰ κατηγορήματα, ἐν δὲ τοῖς αὐτοτελέσι τὰ ἀξιώματα καὶ οἱ συλλογισμοὶ καὶ τὰ ἐρωτήματα καὶ τὰ πύσματα.
64. ἔστι δὲ τὸ κατηγόρημα τὸ κατά τινος ἀγορευόμενον ἢ πρᾶγμα συντακτὸν περί τινος ἢ τινῶν, ὡς οἱ περὶ Ἀπολλόδωρόν φασιν, ἢ λεκτὸν ἐλλιπὲς συντακτὸν ὀρθῇ πτώσει πρὸς ἀξιώματος γένεσιν. τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμβάματα, * οἷον τὸ διὰ πέτρας πλεῖν s). καὶ τὰ μέν ἐστι τῶν

p) *καὶ.* Edit. Froben. omittit.
q) *οἱ στωικοί.* Ambrosius omittit.
r) *ἐπιζητοῦμεν γάρ, — οἷον Γράφει.* Edit. Froben. omittit.
s) *τῶν δὲ κατηγορημάτων — πλεῖν.* Indicavi lacunam, quam Aldobrandinus ita supplevit: *τῶν δὲ κατηγορημάτων τὰ μέν ἐστι συμ-*

circa significantia et significata. Haec igitur atque huiusmodi Stoici de speculatione vocis disserunt. Porro in loco qui de rebus significatis est, collocatur oratio de his quae dici possunt, de perfectis, enuntiatis ac syllogismis itemque de deficientibus et praedicamentis rectisque ac supinis. Aiunt autem illud dici posse quod secundum rationalem subsistat imaginationem. Eorum vero alia dicunt esse perfecta Stoici, alia imperfecta. Ac deficientia quidem sunt, quae imperfectam habent enuntiationem, ut quum dicimus, Scribit: quaeritur enim, Quis? Perfecta vero sunt, quae plenam habent enuntiationem, veluti quum dicimus, Socrates scribit. Itaque deficientibus quidem praedicamenta, perfectis vero enuntiata, syllogismi, interrogationes, responsiones applicantur. Est autem praedicatum quod de aliquo enuntiatur aut res de aliquo aliquibusve composita, ut Apollodorus ait, sive effatum deficiens constructum recto casu ad enuntiati generationem. Praedicatorum autem alia quidem sunt accidentia, * ut navigare per scopulos. Atque alia

πτηγορημάτων ὀρθά, ἃ δ' ὕπτια, ἃ δ' οὐδέτερα. ὀρθὰ μὲν οὖν ἐστι τὰ συντασσόμενα μιᾷ τῶν πλαγίων πτώσεων πρὸς κατηγορήματος γένεσιν, οἷον Ἀκούει, Ὁρᾷ, Διαλέγεται· ὕπτια δέ ἐστι τὰ συντασσόμενα τῷ παθητικῷ μορίῳ, οἷον Ἀκούομαι, Ὁρῶμαι· οὐδέτερα δ' ἐστὶ τὰ μηδετέρως ἔχοντα), οἷον Φρονεῖν, Περιπατεῖν. ἀντιπεπονθότα δὲ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις u), ἀνύπτια ὄντα. ἐνεργήματα δέ ἐστιν, 65.
οἷον Κείρεται· ἐμπεριέχει γὰρ ἑαυτὸν x) ὁ κειρόμενος. πλάγιαι δὲ πτώσεις εἰσὶ γενικὴ καὶ δοτικὴ καὶ αἰτιατικὴ y). ἀξίω- XLVIII.
μα δέ ἐστιν ὃ ἐστιν ἀληθὲς ἢ ψεῦδος ἢ πρᾶγμα αὐτοτελὲς ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ ἢ καταφαντόν, ὡς ὁ Χρύσιππός φησιν ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ὅροις· οἷον Ἡμέρα ἐστί, Δίων περιπατεῖ z). ὠνόμασται δὲ τὸ ἀξίωμα ἀπὸ τοῦ ἀξιοῦσθαι

βάματα, ὡς τὸ πλεῖν, οἷον, Σωκράτης πλεῖ· τὰ δὲ παρασυμβάματα, ὡς τὸ διὰ πέτρας πλεῖν. Vid. Priscianus apud Casaubonum.

t) ὕπτια δέ ἐστι — μηδετέρως ἔχοντα. Edit. Froben. ὕπτια δέ ἐστι * τὰ μηδ' ἑτέρως ἔχοντα. Caeterum scribebatur μηδ' ἑτέρως.

u) ἀντιπεπονθότα δέ ἐστιν ἐν τοῖς ὑπτίοις. Menag. αὐτοπεπονθότα, quod legitur ex correctione Aldobrandini, qui interpretatur, *Reciprocantia vero, quae Graeci* αὐτοπεπονθότα *vocant.* Receptam lectionem libri tuentur omnes. Ambrosius: *reciproca in agendo et patiendo.* Edit. Froben. — ἐστιν τοῖς ὑπτίοις.

x) ἑαυτόν. Edit. Froben. et Stephan. αὐτόν.

y) καὶ αἰτιατική. Ambrosius addit *ablativus.*

z) ἀξίωμα δέ ἐστιν — Δίων περιπατεῖ. Legebatur ἀξίωμα δέ ἐστιν — ἀποφαντὸν ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ· ὡς ὁ Χρ. φ. ἐν τ. δ. ὅροις. ἀξίωμά ἐστι τὸ ἀποφαντὸν ἢ καταφαντὸν ὅσον ἐφ' αὑτῷ· οἷον —. Correxit Casaubonus ex Suida s. v. ἀξίωμα. Ambrosius: — *negans quantum in seipsa: ut Chrysippus in dialecticis diffinitionibus dixit. Enunciatum est aut negans aut affirmans quantum in seipso: puta dies est: Plato ambulat.*

quidem praedicata recta sunt, alia supina, alia neutra. Recta quidem sunt quae construuntur cum aliquo ex casibus obliquis ad praedicati generationem, ut est Audit, Videt, Loquitur; supina vero sunt quae cum particula passiva construuntur, ut est Audior, Videor; neutra sunt quae neutro se habent modo, ut est Sapere, Ambulare. Reciproca vero sunt quae in supinis supina non sunt. Sunt autem actiones cuiusmodi est illud, Tondetur: se enim qui tondetur complectitur. Obliqui vero casus sunt genitivus, dativus, accusativus. Enuntiatum vero est id quod aut verum aut falsum est aut perfecta res quae quantum in ipsa est aut negari aut affirmari potest, ut Chrysippus in dialecticis definitionibus dicit: puta, Dies est, Dion ambulat. Appellatum est autem Graece ἀξίωμα, quod

ἢ ἀθετεῖσθαι· ὁ γὰρ λέγων Ἡμέρα ἐστίν, ἀξιοῦν δοκεῖ τὸ ἡμέραν εἶναι. οὔσης μὲν οὖν ἡμέρας, ἀληθὲς γίνεται τὸ
66. προκείμενον ἀξίωμα· μὴ οὔσης δέ, ψεῦδος. διαφέρει δὲ ἀξίωμα καὶ ἐρώτημα καὶ πύσμα, προστακτικὸν καὶ ὁρκικὸν καὶ ἀρατικὸν καὶ ὑποθετικὸν a) καὶ προσαγορευτικὸν καὶ πρᾶγμα ὅμοιον ἀξιώματι. ἀξίωμα μὲν γάρ ἐστιν ὃ λέγοντες ἀποφαινόμεθα, ὅπερ ἢ ἀληθές ἐστιν ἢ ψεῦδος. ἐρώτημα δέ ἐστι πρᾶγμα αὐτοτελὲς μέν, ὡς καὶ τὸ ἀξίωμα, αἰτητικὸν δὲ ἀποκρίσεως, οἷον Ἆρά γε ἡμέρα ἐστί; τοῦτο δὲ οὔτε ἀληθές ἐστιν οὔτε ψεῦδος, ὥστε τὸ μὲν Ἡμέρα ἐστὶν ἀξίωμά ἐστι, τὸ δὲ Ἆρά γε ἡμέρα ἐστίν; ἐρώτημα. πύσμα δέ ἐστι πρᾶγμα πρὸς ὃ συμβολικῶς οὐκ ἔστιν ἀποκρίνεσθαι, ὡς ἐπὶ τοῦ
67. ἐρωτήματος, Ναί, ἀλλὰ εἰπεῖν, Οἰκεῖ ἐν τῷδε τόπῳ. προστακτικὸν δέ ἐστι πρᾶγμα ὃ λέγοντες προστάσσομεν, οἷον,

Σὺ μὲν βάδιζε τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς b).

a) καὶ πύσμα, — ὑποθετικόν. Kuehnius coni. ex Suida καὶ πύσμα· ἔστι γὰρ προστακτικὸν etc. Verba καὶ ὁρκικὸν καὶ ἀρατικὸν καὶ ὑποθετικὸν omittit Menag. cum Aldobrandino. Agnoscunt praeter edit. Froben., quae habet ὁρμικόν, et Stephan. Suidas s. v. ἀξίωμα, codd. Farnes., R, Florent., Palat. et Arund. cum Ambrosio, nisi quod is omittit καὶ ἀρατικόν, codd. autem Farn., Flor. et Pal. ὁρικὸν habent pro ὁρκικόν, itemque Flor. et Pal. omittunt καὶ ὑποθετικόν. Ut non debuerit Aldobrandinus aliunde illata putare, quorum nullas videret definitiones afferri, sed id aliena iniuria factum credere lacunaeque signo indicare.

b) Σὺ μὲν βάδιζε τὰς ἐπ' Ἰνάχου ῥοάς. Hermannus: „Hic versus fortasse ex Inacho Sophoclis est.“

vel probetur vel improbetur: nam qui dicit, Dies est, videtur probare diem esse. Si enim dies sit, verum est quod proponitur enuntiatum; si vero non, falsum. Differt autem enuntiatum et interrogatio et percontatio, imperativum et adiurativum et imprecativum et substantivum et appellativum et enuntiato simile. Enuntiatum quippe est quod dicentes edicimus: quod aut verum aut falsum est. Interrogatio res est perfecta quidem sicut enuntiatum, sed quae responsionem requirat, ut est, Num dies est? Hoc neque verum neque falsum est. Itaque dum dicimus, Dies est, enuntiatum est; dum vero dicimus, Num dies est? interrogatio. Percontatio vero res est ad quam per indicia respondere non possumus, sicut in interrogatione, Etiam, sed dicere, In hoc loco habitat. Imperativum autem res est quam dicentes imperamus, ut est illud:

Tu verticosi vade ad Inachi vadum.

προσαγορευτικὸν c) δέ ἐστι πρᾶγμα ὃ εἰ λέγοι τις, προσαγορεύοι ἄν, οἷον,

Ἀτρεΐδη κύδιστε, ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον d).

ὅμοιον δέ ἐστιν ἀξιώματι ὃ τὴν ἐκφορὰν e) ἔχον ἀξιωματικὴν παρά τινος μορίου πλεονασμὸν ἢ πάθος f) ἔξω πίπτει τοῦ γένους τῶν ἀξιωμάτων, οἷον,

Καλός γ' ὁ παρθενών.

Ὡς Πριαμίδῃσιν ἐμφερὴς ὁ βουκόλος.

ἔστι δὲ καὶ ἐπαπορητικόν τι πρᾶγμα διενηνοχὸς ἀξιώματος, 68.
ὃ εἰ λέγοι τις, ἀποροίη ἄν·

Ἆρ' ἔστι συγγενές τι λύπη καὶ βίος g);

οὔτε δὲ ἀληθῆ ἐστιν οὔτε ψευδῆ τὰ ἐρωτήματα καὶ τὰ πύσματα καὶ τὰ νούτοις παραπλήσια, τῶν ἀξιωμάτων ἢ ἀληθῶν ἢ ψευδῶν ὄντων. Τῶν ἀξιωμάτων τὰ μέν ἐστιν ἁπλᾶ, τὰ δ' οὐχ ἁπλᾶ, ὡς φασιν οἱ περὶ Χρύσιππον ἢ Ἀρχέδημον h)

e) προσαγορευτικόν. Ambrosius *iurans*. Indicavi lacunam. Exciderunt enim definitiones eorum modorum quos supra appellavit ὁρικὸν καὶ ἀρατικὸν καὶ ὑποθετικόν.

d) Ἀτρεΐδη — Ἀγάμεμνον. Scribebatur Ἀτρεΐδη, κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον. Edit. Froben. μέγιστε. Versus est Homeri Iliad. *B*. 434.

e) ἐκφοράν. Legebatur αἰφοράν. Correxit Menagius affirmantque interpretes.

f) πάθος. Menag. πάθους, quod expressit Aldobrandinus.

g) Ἆρ' ἔστι — καὶ βίος; Versus est ex Menandri Citharista apud Meinekium Menandr. et Philem. Rell. p. 96.

h) ἢ Ἀρχέδημον. Menagius coni. καὶ Ἀρχέδημον, quod confirmat Ambrosius.

Appellativum est res quam si dicat quispiam, compellet oportet et obtestetur, ut illud est,

Maxime rex hominum multorum Atrida Agamemnon.

Est autem simile pronuntiato id quod enuntiati prolationem habens propter particulae cuiusdam abundantiam vel affectum extra genus enuntiatorum cadit, ut illud,

Formosus an non est hic virginum locus?
Quam similis est hic Priami natis bussequa.

Est et ambigua res quaedam et enuntiato differens, quam si dicat quispiam, ambigat:

Nonne simile aliquid est dolor atque vita?

Neque enim verae neque falsae sunt interrogationes et percontationes et his similia, quum pronuntiata aut vera sint aut falsa. Enuntiatorum alia simplicia sunt, alia non simplicia, ut ait Chrysippus et Archedemus et Athenodorus et

τέχνη, ἀξίωμα δ' ὑπὸ τοῦ Ἐπεὶ συνδέσμου υ) παρασυνῆπται, ἀρχόμενον ἀπ' ἀξιώματος καὶ λῆγον εἰς ἀξίωμα, οἷον Ἐπεὶ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν. ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ σύνδεσμος ἀκολουθεῖν τε τὸ δεύτερον τῷ πρώτῳ καὶ τὸ πρῶτον ὑφεστάναι.

72. συμπεπλεγμένον δέ ἐστιν ἀξίωμα ὃ ὑπό τινων συμπλεκτικῶν συνδέσμων συμπέπλεκται, οἷον Καὶ ἡμέρα ἐστὶ καὶ φῶς ἐστι. διεζευγμένον δέ ἐστιν ὃ ὑπὸ τοῦ Ἤτοι διαζευκτικοῦ συνδέσμου διέζευκται, οἷον Ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστιν. ἐπαγγέλλεται δὲ ὁ σύνδεσμος οὗτος τὸ ἕτερον τῶν ἀξιωμάτων ψεῦδος εἶναι. αἰτιῶδες δέ ἐστιν ἀξίωμα τὸ συνταττόμενον διὰ τοῦ Διότι, οἷον Διότι ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν· οἱονεὶ γὰρ αἴτιόν ἐστι τὸ πρῶτον τοῦ δευτέρου. διασαφοῦν δὲ τὸ μᾶλλον ἀξίωμά ἐστι τὸ συνταττόμενον ὑπὸ τοῦ διασαφοῦντος τὸ μᾶλλον συνδέσμου καὶ μεταξὺ κ) τῶν ἀξιωμάτων τασσομένου, οἷον Μᾶλλον

73. ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστι. διασαφοῦν δὲ τὸ ἧττον ἀξίωμά ἐστι τὸ ἐναντίον τῷ προκειμένῳ, οἷον Ἧττον νύξ ἐστιν ἢ ἡμέρα ἐστίν. ἔτι τῶν ἀξιωμάτων κατά τε ἀλήθειαν καὶ ψεῦδος ἀντικείμενα ἀλλήλοις ἐστίν, ὧν τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου ἐστὶν ἀποφατικόν, οἷον τὸ Ἡμέρα ἐστὶ καὶ τὸ Οὐχ ἡμέρα ἐστί, συνημμένον οὖν ἀληθές ἐστιν οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ

υ) *συνδέσμου.* Codex Stephani *συναπτικοῦ συνδέσμου.*
κ) *μεταξύ.* Stephan. et cod. Arund. *τοῦ μέσου.*

ne Quoniam dependet, incipiens a pronuntiato et in enuntiatum desinens, ut, Quoniam dies est, lux est. Spondet autem coniunctio ista secundum item sequi post primum primumque subsistere. Complexum vero enuntiatum est quod copulativis quibusdam coniunctionibus constat, ut, Et dies est et lux est. Disiunctum autem est quod Aut coniunctio disiunctiva disiungit, ut, Aut dies est aut nox est. Denuntiat autem ista coniunctio alterum enuntiatum falsum esse. Causale autem est enuntiatum quod per Quia connectitur, puta, Quia dies est, lux est: quasi enim causa est secundi primum. Declarans autem quod potius dicitur enuntiatum illud est quod construitur per eam coniunctionem quae quod potius est declarat et medijs enuntiatis interponitur, ut, Potius dies est quam nox est. Declarans vero minus pronuntiatum est superiori contrarium, ut, Minus nox est quam dies est. Praeterea enuntiata illa secundum veritatem et mendacium sibi invicem opposita sunt, quorum alterum negatur ab altero, ut, Dies est et Dies non est. Coniunctum ergo verum est cuius inferiori oppositum

λήγοντος y) μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι. τοῦτο ἀληθές ἐστι z)· τὸ γὰρ Οὐχὶ φῶς, ἀντικείμενον τῷ λήγοντι, μάχεται τῷ Ἡμέρα ἐστί. συνημμένον δὲ ψεῦδός ἐστιν οὗ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λήγοντος οὐ μάχεται τῷ ἡγουμένῳ, οἷον Εἰ ἡμέρα ἐστί, Δίων περιπατεῖ· τὸ γὰρ Οὐχὶ Δίων περιπατεῖ οὐ μάχεται τῷ Ἡμέρα ἐστί. παρασυνημ- 74.
μένον δὲ ἀληθές μέν ἐστιν ὃ ἀρχόμενον ἀπὸ ἀληθοῦς εἰς ἀκόλουθον λήγει, οἷον Ἐπεὶ ἡμέρα ἐστίν, ἥλιός ἐστιν ὑπὲρ γῆς. ψεῦδος δὲ ἢ ἀπὸ ψεύδους ἄρχεται ἢ μὴ εἰς ἀκόλουθον λήγει, οἷον Ἐπεὶ νύξ ἐστι, Δίων περιπατεῖ, ἂν ἡμέρας οὔσης λέγηται. αἰτιῶδες δὲ ἀληθὲς μέν ἐστιν ὃ ἀρχόμενον ἀπὸ ἀληθοῦς εἰς ἀκόλουθον λήγει, οὐ μὴν ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον ἀκόλουθον, οἷον Διότι ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· τῷ μὲν γὰρ Ἡμέρα ἐστὶν ἀκολουθεῖ τὸ Φῶς ἐστι, τῷ δὲ Φῶς ἐστιν οὐχ ἕπεται τὸ Ἡμέρα ἐστίν. αἰτιῶδες δὲ ψεῦδός ἐστιν ὃ ἤτοι ἀπὸ ψεύδους ἄρχεται ἢ μὴ εἰς a) ἀκόλουθον λήγει ἢ ἔχει τῷ λήγοντι τὸ ἀρχόμενον ἀνακόλουθον b), οἷον Διότι νύξ ἐστι, Δίων περιπατεῖ. πιθανὸν δὲ ἐστιν ἀξίωμα 75.

y) τοῦ λήγοντος. Edit. Froben. τοῦ λέγοντος, quod expressit Ambrosius: *cuius oppositum principali intentioni dicentis resistit.*
z) τοῦτο ἀληθές ἐστι. Edit. Froben. et Stephan. omittunt.
a) μὴ εἰς. Stephan. εἰς μή, quod expressit Aldobrandinus.
b) ἀνακόλουθον. Rossius l. l. §. XXXIX. p. 109. et seq. corr. ἀκόλουθον ex Suida s. v. αἰτιῶδες ψεῦδος.

superiori repugnat, ut, Si dies est, lux est. Hoc verum est: nam Non lux, quod est inferiori oppositum, repugnat ei quod dicitur, Dies est. Coniunctum autem falsum est, cuius inferiori oppositum antecedenti non reluctatur, ut, Si dies est, Dion ambulat: nam illud, Dion non ambulat, non repugnat ei quod dicitur, Dies est. Adiunctum autem verum est, quod a vero inchoans in consequens desinit, ut, Quoniam dies est, sol est supra terram. Falsum autem aut a falso incipit aut non in consequens desinit, ut, Quoniam nox est, Dion ambulat, si dicatur id de die. Causale autem verum est quod a vero incipiens in consequens desinit, non tamen habet desinenti initium consequens, ut, Quia dies est, lux est. Ei enim quod dicitur Dies est, sequitur necessario, Lux est; sed quod dicimus Lux est, non sequitur, Dies est. Causale vero falsum est quod aut a falso incipit aut non in consequens desinit aut habet initium desinenti non respondens, ut, Quia nox est, Dion ambulat.

τὸ ἄγον εἰς συγκατάθεσιν, οἷον Εἴ τίς τι ἔτεκεν, ἐκείνη ἐκείνου μήτηρ ἐστί. ψεῦδος δὲ τοῦτο· οὐ γὰρ ὄρνις ᾠοῦ ἐστι μήτηρ. Ἔτι τε τὰ μέν ἐστι δυνατά, τὰ δὲ ἀδύνατα· καὶ τὰ μὲν ἀναγκαῖα, τὰ δ' οὐκ ἀναγκαῖα. δυνατὸν μὲν τὸ ἐπιδεκτικὸν c) τοῦ ἀληθὲς εἶναι, τῶν ἐκτὸς μὴ ἐναντιουμένων εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι, οἷον Ζῇ Διοκλῆς· ἀδύνατον δὲ ὃ μή ἐστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ἀληθὲς εἶναι, οἷον Ἡ γῆ ἵπταται. ἀναγκαῖον δέ ἐστιν ὅπερ ἀληθὲς ὂν οὐκ ἔστιν ἐπιδεκτικὸν τοῦ ψεῦδος εἶναι, ἢ ἐπιδεκτικὸν μέν ἐστι, τὰ δ' ἐκτὸς αὐτῷ d) ἐναντιοῦται πρὸς τὸ ψεῦδος εἶναι, οἷον Ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ. οὐκ ἀναγκαῖον δέ ἐστιν ὃ καὶ ἀληθὲς ἐστιν καὶ ψεῦδος οἷόν τε εἶναι, τῶν ἐκτὸς μηδὲν ἐναντιουμένων, οἷον τὸ Περιπατεῖ
76. Δίων e). εὔλογον δέ ἐστιν ἀξίωμα τὸ πλείονας ἀφορμὰς ἔχον εἰς τὸ ἀληθὲς εἶναι, οἷον Βιώσομαι f) αὔριον. Καὶ ἄλλαι δέ εἰσι διαφοραὶ ἀξιωμάτων καὶ μεταπτώσεις αὐτῶν ἐξ ἀληθῶν g) εἰς ψεύδη καὶ ἀντιστροφαὶ h), περὶ ὧν ἐν τῷ πλάτει
XLIX. λέγομεν. λόγος δέ ἐστιν, ὡς οἱ περὶ τὸν Κρῖνιν φασί, τὸ

c) ἐπιδεκτικόν. Stephan. quater ἐπιδεικτικόν.
d) αὐτῷ. Stephan. αὐτοῦ.
e) Δίων. Ambrosius *Socrates*.
f) βιώσομαι. Edit. Froben. et Stephan. βιώσομεν, quod expressit Ambrosius.
g) ἐξ ἀληθῶν. Legebatur ἐξ ἀλλήλων. Correxi ex codd. Stephani cum Rossio l. l. §. XXXX. p. 111.
h) ἀντιστροφαί. Legebatur ἀντίστροφα. Correxit Rossius l. l.

Probabile pronuntiatum est quod ad consensionem inducit, ut, Si quid aliqua peperit, eius illa mater est. Est autem id falsum: neque enim avis ovi est mater. Praeterea sunt alia quae fieri possunt, alia quae fieri non possunt; alia item necessaria, alia non necessaria. Fieri quidem potest quod probat verum esse, externis non adversantibus ne verum sit, ut, Vivit Diocles. Fieri non potest quod verum esse probari non potest, ut, Terra volat. Necessarium est quod quum verum sit, falsum esse non potest, aut potest quidem, sed quae extrinsecus sunt, ei repugnant, ut, Virtus utilis est. Non necessarium autem est quod et verum est et falsum tamen esse potest, si exteriora non repugnent, ut, Ambulat Dion. Verisimile pronuntiatum est quod plures, ut, verum sit, occasiones habet, ut, Vivemus cras. Sunt item aliae pronuntiatorum differentiae ipsorumque ex veris in falsa incidentiae et conversiones, de quibus latius dicemus. Ratio est, ut Crinis ait, quae constat ex sumptione et as-

συστατικὸς ἐκ λήμματος καὶ προσλήψεως i) καὶ ἐπιφορᾶς, οἷον ὁ τοιοῦτος, Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· ἡμέρα δέ ἐστι· φῶς ἄρα ἐστί. λῆμμα μὲν γάρ ἐστι τὸ Εἰ ἡμέρα ἐστι, φῶς ἐστι k)· πρόσληψις l) τὸ Ἡμέρα δέ ἐστιν· ἐπιφορὰ δὲ τὸ Φῶς ἄρα ἐστί. τρόπος δέ ἐστιν οἱονεὶ σχῆμα λόγου, οἷον ὁ τοιοῦτος, Εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον m)· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον. λογότροπος δέ ἐστι τὸ ἐξ ἀμφο- 77.
τέρων σύνθετον, οἷον Εἰ ζῇ Πλάτων, ἀναπνεῖ Πλάτων· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον. παρεισήχθη δὲ ὁ λογότροπος ὑπὲρ τοῦ ἐν ταῖς μακροτέραις συντάξεσι τῶν λόγων μηκέτι τὴν πρόσληψιν μακρὰν οὖσαν καὶ τὴν ἐπιφορὰν λέγειν, ἀλλὰ συντόμως ἐπενεγκεῖν, Τὸ δὲ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον n). τῶν δὲ λόγων οἱ μέν εἰσιν ἀπέραντοι, οἱ δὲ περαντικοί. ἀπέραντοι μέν ὧν τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐπιφορᾶς οὐ μάχεται o) τῇ διὰ τῶν λημμάτων p) συμπλοκῇ, οἷον οἱ τοιοῦτοι, Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστι· ἡμέρα δέ ἐστι· περιπατεῖ

i) ἐκ λήμματος καὶ προσλήψεως. Legebatur ἐκ λήμματος ἢ λημμάτων καὶ προσλήψεως. Delevi ἢ λημμάτων cum Beiero Quaest. concert. de formis cogitandi disiunctivis, §. 15. nota, p. 23. et seq., Ambrosius *ex maxima vel maximis.*

k) ἡμέρα δέ ἐστι — φῶς ἐστι. Edit. Froben. omisit.

l) πρόσληψις. Codd. Stephani πρόσλημμα.

m) Εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον. Legebatur Εἰ τὸ α', τὸ β'. Correxit Menagius. Ambrosius: *si primus est, secundus: atqui primus est, est ergo secundus.*

n) Τὸ δὲ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον. Legebatur τὸ δὲ α', τὸ ἄρα β'. Illud expressit Ambrosius.

o) οὐ μάχεται. Addidi negationem ex codd. Stephani, praeeunte Rossio l. l. §. XXXXI. p. 113. et seq..

p) διὰ τῶν λημμάτων. Ambrosius *maxima re.*

sumptione et conclusione. Est autem huiusmodi, Si dies est, lux est; assumptio vero, Dies autem est; conclusio, Lux ergo est. Modus autem est quasi rationis figura, cuiusmodi est illud, Si primum est, secundum: atqui primum est: est ergo secundum. Logotropos autem est quod ex utrisque componitur, ut, Si vivit Plato, spirat Plato: atqui primum est: ergo et secundum. Invectum est autem id genus in prolixioribus verborum structuris, ut non necesse esset assumptionem longam conclusionemque dicere, sed tantummodo inferre, Primum autem est: ergo et secundum. Rationum vero aliae quidem conclusionem admittunt, aliae non recipiunt. Non recipiunt quibus oppositum conclusionis non reluctatur assumptionum connexioni, cuiusmodi est hoc, Si dies est, lux est: dies autem est: ambulat ergo Dion.

78. ἄρα Δίων q). τῶν δὲ περαντικῶν λόγων οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ γένει λέγονται περαντικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί. συλλογιστικοὶ μὲν οὖν εἰσιν οἱ ἤτοι ἀναπόδεικτοι ὄντες ἢ ἀναγόμενοι ἐπὶ τοὺς ἀναποδείκτους κατά τι τῶν θεμάτων ἢ τινα, οἷον οἱ τοιοῦτοι, Εἰ περιπατεῖ Δίων, κινεῖται ἄρα Δίων. περαντικοὶ δέ εἰσιν εἰδικῶς οἱ συνάγοντες μὴ συλλογιστικῶς, οἷον οἱ τοιοῦτοι, Ψεῦδός ἐστι τὸ ἡμέρα ἐστὶ καὶ νύξ ἐστι· ἡμέρα δέ ἐστιν· οὐκ ἄρα νύξ ἐστιν. ἀσυλλόγιστοι δ' εἰσὶν οἱ παρακείμενοι μὲν πιθανῶς τοῖς συλλογιστικοῖς, οὐ συνάγοντες δέ, οἷον Εἰ ἵππος ἐστὶ Δίων, ζῷόν ἐστι Δίων· ἀλλὰ
79. μὴν ἵππος οὐκ ἔστι Δίων r)· οὐκ ἄρα ζῷόν ἐστι Δίων. Ἔτι τῶν λόγων οἱ μὲν ἀληθεῖς εἰσιν, οἱ δὲ ψευδεῖς. ἀληθεῖς μὲν οὖν εἰσι λόγοι οἱ δι' ἀληθῶν συνάγοντες, οἷον Εἰ ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ, ἡ κακία βλάπτει. ψευδεῖς δέ εἰσιν οἱ τῶν λημμάτων ἔχοντές τι ψεῦδος ἢ ἀπέραντοι ὄντες, οἷον Εἰ ἡμέρα ἐστίν, φῶς ἐστιν· ἡμέρα δέ ἐστι· ζῇ ἄρα Δίων. καὶ δυνατοὶ δ' εἰσὶ λόγοι καὶ ἀδύνατοι καὶ ἀναγκαῖοι καὶ οὐκ ἀναγκαῖοι· εἰσὶ δὲ καὶ ἀναπόδεικτοί s) τινες, ᾧ μὴ χρήζειν ἀποδείξεως, ἄλλοι μὲν παρ'

q) Δίων. Ambrosius *Sòcrates*.
r) ἀλλὰ μὴν ἵππος οὐκ ἔστι Δίων. Edit. Froben. omittit.
s) ἀναπόδεικτοί. Ambrosius ἀποδεικτικαί.

Quae vero conclusionem admittunt, partim quidem eodem generis ipsius nomine dicuntur conclusiones, partim syllogisticae. Syllogisticae quidem sunt quae vel absque demonstratione sunt sive ad eas quae sunt eiusmodi adducuntur secundum aliquam vel aliquas positiones. Sunt autem huiusmodi, Si ambulat Dion, movetur ergo Dion. Conclusivae autem sunt specialiter quae colligunt non syllogistice, Falsum est Dies est et nox est: dies autem est: non ergo nox est. Praeter syllogismos autem sunt quae probabiliter quidem syllogisticis adiacent, non autem concludunt, ut, Si equus est Dion, animal est Dion: sed equus non est Dion: non ergo animal est Dion. Rationum item aliae verae sunt, aliae falsae. Verae quidem sunt quae ex veris colligunt, ut, Si virtus prodest, vitium nocet; falsae autem sunt quae falsum aliquid in assumptionibus habent vel quae non concludunt, ut, Si dies est, lux est: dies autem est: vivit ergo Dion. Sunt quoque rationes quae fieri possunt quaeque fieri non possunt, item necessariae et non necessariae; sunt etiam quae quod demonstratione non egeant,

ἄλλοις, παρὰ δὲ τῷ Χρυσίππῳ πέντε, δι' ὧν πᾶς λόγος πλέκεται· οἵτινες λαμβάνονται ἐπὶ τῶν περαντικῶν καὶ ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν καὶ ἐπὶ τῶν τροπικῶν. πρῶτος δέ ἐστιν 80.
ἀναπόδεικτος ἐν ᾧ πᾶς λόγος συνεπάσσεται ἐκ συνημμένου καὶ τοῦ ἡγουμένου, ἀφ' οὗ ἄρχεταί τι συνημμένον καὶ τὸ λῆγον ἐπιφέρει t), οἷον Εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον u)· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον x). δεύτερος δ' ἐστὶν ἀναπόδεικτος ὁ διὰ συνημμένου καὶ τοῦ ἀντικειμένου τοῦ λήγοντος τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου ἔχων συμπέρασμα, οἷον Εἰ ἡμέρα ἐστί, φῶς ἐστιν· ἀλλὰ μὴν νύξ ἐστιν· οὐκ ἄρα ἡμέρα ἐστίν. ἡ γὰρ πρόςληψις γίνεται ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῷ λήγοντι καὶ ἡ ἐπιφορὰ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῷ ἡγουμένῳ. τρίτος δ' ἐστὶν ἀναπόδεικτος y) ὁ δι' ἀποφατικῆς z) συμπλοκῆς καὶ ἑνὸς τῶν ἐν τῇ συμπλοκῇ ἐπιφέρων τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ, οἷον Οὐχὶ τέθνηκε Πλάτων καὶ ζῇ Πλάτων· ἀλλὰ μὴν τέθνηκε Πλάτων· οὐκ ἄρα ζῇ Πλάτων. τέταρτος δὲ 81.
ἐστιν a) ἀναπόδεικτος ὁ διὰ διεζευγμένου καὶ ἑνὸς τῶν ἐν τῷ διεζευγμένῳ τὸ ἀντικείμενον τοῦ λοιποῦ ἔχων b) συμπέ-

t) ἐπιφέρει. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.
u) Εἰ τὸ πρῶτον, τὸ δεύτερον. Legebatur Εἰ τὸ α', τὸ β'.
x) ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· τὸ ἄρα δεύτερον. Legebatur ἀλλὰ μὴν τὸ α', τὸ ἄρα β'.
y) ἀναπόδεικτος. Ambrosius *demonstrativa*.
z) ἀποφατικῆς. Edit. Froben. et Menag. ἀποφατικοῦ.
a) ἐστιν. Edit. Froben. et Menag. omittunt.
b) ἔχων. Cod. Arund. ἔχον.

ἀναπόδεικτοι dicuntur, aliae quidem apud alios, caeterum apud Chrysippum quinque, ex quibus omnis ratio texitur accipiunturque in concludentibus et syllogismis et tropicis. Prima est huiusmodi in qua omnis ratio texitur ex coniuncto et antecedente, a quo inchoat coniunctum quippiam et desinens infert, ut, Si primum, secundum: atqui primum: ergo secundum. Secunda est quae per coniunctum et oppositum consequentis oppositam habet antecedentis conclusionem, ut, Si dies est, lux est: atqui nox est: non ergo dies est. Fit enim assumptio ex opposito consequenti conclusioque ex opposito antecedenti. Tertia est quae per negantem complexionem et unum aliquid eorum quae in complexione sunt infert oppositum reliqui, ut illud, Non est mortuus Plato et vivit Plato: atqui mortuus est Plato: non ergo vivit Plato. Quarta est quae per disiunctum et unum eorum quae sunt in disiuncto, oppositam habet con-

φασμα, οἷον Ἤτοι τὸ πρῶτον ἢ τὸ δεύτερον· ἀλλὰ μὴν τὸ πρῶτον· οὐκ ἄρα τὸ δεύτερον. πέμπτος δέ ἐστιν ἀναπόδεικτος ἐν ᾧ πᾶς λόγος συντάσσεται ἐκ διεζευγμένου καὶ ἑνὸς τῶν ἐν τῷ διεζευγμένῳ ἀντικειμένου καὶ ἐπιφέρει τὸ λοιπόν, οἷον Ἤτοι ἡμέρα ἐστὶν ἢ νύξ ἐστιν· οὐχὶ δὲ νύξ ἐστιν· ἡμέρα ἄρα ἐστίν. ἐπ' ἀληθεῖ δὲ ἀληθὲς ἕπεται κατὰ τοὺς στωικούς, ὡς τῷ Ἡμέρα ἐστὶ τὸ Φῶς ἐστι· καὶ ψεῦδος ψεύδους, ὡς τῷ Νύξ ἐστι ψεῦδος τὸ Σκότος ἐστί· καὶ ψεῦδος ἀληθές, ὡς τῷ Ἵπτασθαι τὴν γῆν τὸ Εἶναι τὴν γῆν. ἀληθεῖ μέντοι c) ψεῦδος οὐκ ἀκολουθεῖ· τῷ γὰρ Εἶναι τὴν γῆν τὸ
82. Πέτεσθαι τὴν γῆν οὐκ ἀκολουθεῖ. καὶ ἄποροι δέ τινές εἰσι λόγοι ἐγκεκαλυμμένοι καὶ διαλεληθότες καὶ σωρεῖται καὶ κερατίδες καὶ οὖτιδες d). ἔστι δὲ ἐγκεκαλυμμένος, οἷον ὁ τοιοῦτος, Οὐχὶ τὰ μὲν δύο ὀλίγα ἐστίν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τρία, οὐχὶ δὲ καὶ ταῦτα μέν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τέσσαρα καὶ οὕτω μέχρι τῶν δέκα· τὰ δὲ δύο ὀλίγα ἐστί· καὶ τὰ δέκα ἄρα e). οὗτος

c) μέντοι. Edit. Froben. μέν τοι. Stephan. et Menag. μέν τι.

d) ἄποροι — οὖτιδες. Stephan. vv. καὶ σωρεῖται καὶ κερατίδες omittit. Menagius coni. ἢ διαλεληθότες.

e) ἔστι δὲ — καὶ τὰ δέκα ἄρα. Stephan. ἔτι δέ. Froben. vv. οὐχὶ δὲ καὶ ταῦτα μὲν omittit. Locum quem lac. Cuiacius Tractatu V. ad Africanum et Casaubonus coniecerunt mutilum esse exemplo ἐγκεκαλυμμένου et διαλεληθότος, ita supplevit Menagius: ἔστι δὲ ἐγκεκαλυμμένος, οἷον Τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σαυτοῦ; ναί. τὸν ἐγκεκαλυμμένον τοῦτον οἶσθα; μηδαμῶς. ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτός ἐστιν ὁ πατήρ ὁ σός· πατέρα σου ἄρα οὐκ οἶσθα. σωρείτης δ' ἐστὶν ὁ τοιοῦτος· Οὐχὶ τὰ μὲν δύο ὀλίγα ἐστίν; οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τρία; οὐχὶ δὲ ταῦτα μέν;

clusionem reliqui, ut illud, Aut est primum aut secundum: atqui primum est: non est ergo secundum. Quinta est in qua omnis ratio construitur ex disiuncto et uno opposito eorum quae in disiuncto sunt, infertque reliquum, ut, Aut dies est aut nox est: non est autem nox: dies ergo est. Nam in vero verum insequitur secundum Stoicos, ut si dicitur, Dies est, consequens est, Lux est; in falso falsum, ut Noctem esse si falsum sit, tenebras quoque esse falsum est; et in falso verum, ut si volet terra, esse terram consequens est. Vero tamen falsum non infertur: nam dum dicimus esse terram, non sequitur ut volet terra. Sunt item ambiguae quaedam rationes, obscurae ac latentes et soritae et ceratides et utides. Est autem obscura et involuta ratio huiusmodi, Non duo quidem pauca sunt, non etiam tria, ne ista quidem, non autem et quattuor, atque ita usque ad decem: duo autem pauca sunt: et decem igitur. Utis

δέ ἐστι λόγος συνταχτικὸς f) καὶ g) ἐξ ἀορίστου καὶ ὡρισμένου συνεστώς, πρόςληψιν δὲ καὶ ἐπιφορὰν ἔχων, οἷον Εἴ τίς ἐστιν ἐνταῦθα, οὐκ ἔστιν ἐκεῖνος ἐν Ῥόδῳ h). καὶ τοιοῦτοι μὲν ἐν τοῖς λογικοῖς οἱ στωικοί, ἵνα μάλιστα κρατύνωσι διαλεκτικὸν μόνον εἶναι τὸν σοφόν i)· πάντα γὰρ τὰ πράγματα διὰ τῆς ἐν λόγοις θεωρίας ὁρᾶσθαι, ὅσα τε τοῦ φυσικοῦ τύπου k) τυγχάνει καὶ αὖ πάλιν ὅσα τοῦ ἠθικοῦ l). εἰς μὲν γὰρ τὸ λογικὸν τί δεῖ λέγειν περί τε ὀνομάτων ὀρθότητος, ὅπως διέταξαν οἱ νόμοι ἐπὶ τοῖς ἔργοις, οὐκ ἂν ἔχειν εἰπεῖν m). θυοῖν δὲ οὔσαιν συνηθείαιν ταῖν L. 83.

οὐχὶ δὲ καὶ τὰ τέσσαρα; καὶ οὕτω μέχρι τῶν δέκα· τὰ δὲ δύο ὀλίγα ἐστί· καὶ τὰ δέκα ἄρα. Desiderat idem etiam κερατίδων exemplum. Vid. Io. Godofr. Presselii Libellum, *Beiträge zu J. G. Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuche*, s. v. ἐγκεκαλυμμένος, p. 81. et seq.

f) συνταχτικός. Legebatur συνταττικός. Correxit Beierus Quaest. concert. de formis cogitandi disiunctivis, §. 15. nota, p. 26. Menagius coni. συνθετικός.

g) καί. Cod. Arund. omittit.

h) ἐν Ῥόδῳ. Menagius coni. addendum esse, ἄνθρωπος ἐνταῦθά ἐστιν· οὐκ ἄρα ἐστὶν ἄνθρωπος ἐν Ῥόδῳ.

i) ἵνα μάλιστα κρατύνωσι διαλεκτικὸν μόνον εἶναι τὸν σοφόν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. διαλεκτικὸν ἀεὶ εἶναι. Illud praeter Menag. commendant interpretes et codd. Stephani, qui codices habent τὰ μάλιστα κρατύνοντες διαλεκτικὸν μόνον εἶναι τὸν σοφόν.

k) τύπου. Meibomius corr. τόπου.

l) ὅσα τοῦ ἠθικοῦ. Ambrosius addit, *logicae egere adminiculo.*

m) εἰς μὲν γὰρ τὸ λογικὸν — οὐκ ἂν ἔχειν εἰπεῖν. Codd. Stephani περί τε ὀνομάτων ὀρθότητος καὶ τῶν λοιπῶν· ὅπως τε διέταξαν —. Ambrosius: *Quid dicere oportet de rectitudine nominum, quo pacto statuerunt leges in operibus non possem dicere.* Aldobrandinus: *Nam et quid dicere oporteat et de recta nominum ratione loqui pertinet ad disserendi rationem. quid vero de rebus ipsis leges constituerint, non habere eam quid dicere possit.* H. Stephanus coni. ἔχοιμι pro ἔχειν. Kuehnius: *Quid vero dicam, quae de recta nominum significatione in logicis constituerunt οἱ μόνον ἐπὶ τοῖς ἔργοις, οὐκ ἂν ἔχοιεν εἰπεῖν, qui solum in rebus ipsis versantur,*

autem est ratio coniunctiva, ex infinito et finito constans, assumptionem vero et conclusionem habens, ut, Si quis est hic, non est ille Rhodi. Ac huiusmodi sunt in logicis Stoici, ut maxime asseraht dialecticum solum esse sapientem. Omnes enim res per eam quae in rationibus est speculationem cerni, et quae ad naturam pertinent et quae rursum ad mores. Nam ad disserendi rationem quid dicere oporteat et de recta nominum ratione et quo pacto statuerint leges de operibus, non habere eam quod dicere possit. Porro quum duae sint consuetudines quae virtuti subincidunt, al-

ὑποπεπτώκασιν τῇ ἀρετῇ, ἡ μὲν τί ἕκαστόν ἐστι τῶν ὄντων σκοπεῖ, ἡ δὲ τί καλεῖται. καὶ ὧδε καὶ n) αὐτοῖς ἔχει τὸ λογι-
LI. κόν o). Τὸ δὲ ἠθικὸν μέρος τῆς φιλοσοφίας διαιροῦσιν εἴς τε τὸν
84. περὶ ὁρμῆς καὶ εἰς τὸν περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν τόπον καὶ εἰς τὸν περὶ παθῶν καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ περὶ τέλους περί τε τῆς πρώτης ἀξίας καὶ τῶν πράξεων καὶ περὶ τῶν καθηκόντων, προτροπῶν τε καὶ ἀποτροπῶν. καὶ οὕτω δ' ὑποδιαιροῦσιν οἱ περὶ Χρύσιππον καὶ Ἀρχέδημον καὶ Ζήνωνα τὸν Ταρσέα καὶ Ἀπολλόδωρον καὶ Διογένην καὶ Ἀντίπατρον καὶ Ποσειδώνιον· ὁ μὲν γὰρ Κιτιεὺς p) Ζήνων καὶ ὁ Κλεάνθης, ὡς ἂν ἀρχαιότεροι, ἁφελέστερον q) περὶ τῶν πραγμάτων διέλαβον. οὗτοι δὲ διεῖλον καὶ τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσι-
LII. κόν. τὴν δὲ πρώτην ὁρμὴν φασι τὸ ζῷον ἴσχειν ἐπὶ τὸ τηρεῖν
85. ἑαυτό, οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως ἀπ' ἀρχῆς, καθά φησιν ὁ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελῶν, πρῶτον οἰκεῖον λέγων εἶναι παντὶ ζῴῳ τὴν αὑτοῦ σύστασιν καὶ τὴν ταύτης συνεί-

(*hanc verborum rectam significationem*) *non satis poterint edisserere.* Mericus Casaubonus hunc putat verborum sensum esse: *adeo necessariam esse dialecticam, ut ne leges quidem de rebus ullis condi seu sanciri recte possint sine verborum cognitione.* Locus mutilus idemque insanabilis sine codicibus melioribus.

n) *καὶ ὧδε καί.* Cod. Arund. *καὶ ὧδε μέν.*

o) *τὸ λογικόν.* Aldobrandinus *disserendi ratio.*

p) *Κιτιεύς.* Scribebatur *Κιττιεύς.* Aldobrandinus *Citieus.*

q) *ἁφελέστερον.* Codd. Stephani *ἀσφαλέστερον.*

tera quidem quid unumquodque sit in rerum natura inspicit, altera vero quid vocetur. Atque in hunc modum de rationali philosophiae parte disserunt. Enimvero moralem philosophiae partem in subiectos dividunt locos, videlicet de appetitione, de bonis et malis, de affectibus, de virtute, de fine deque prima aestimatione et de actibus ac de officiis, de adhortationibus et dehortationibus. In hunc autem modum subdistinguunt Chrysippus, Archedemus, Zeno Tarsensis, Apollodorus, Diogenes, Antipater et Posidonius: nam Citieus Zeno et Cleanthes, ut antiquiores, simplicius de his ipsis rebus tractarunt. At hi et rationalem naturalemque philosophiae partem diviserunt. Primam autem hanc animantis appetitionem fuisse dicunt, se ipsum tuendi atque servandi, natura sibi ipsum ab initio ita conciliante, ut Chrysippus ait in primo de finibus, primum proprium cuique animanti dicens ipsius fuisse conciliationem huiusque

ἠαν r)· οὔτε γὰρ ἀλλοτριῶσαι εἰκὸς ἦν αὐτὸ s) τὸ ζῶον, οὔτε ποιῆσαι ἂν αὐτό, μήτε ἀλλοτριῶσαι μήτε οὐκ οἰκειῶσαι. ἀπολείπεται t) τοίνυν λέγειν συστησαμένην αὐτὸ οἰκείως πρὸς ἑαυτό· οὕτω γὰρ τά τε u) βλάπτοντα διωθεῖται καὶ τὰ οἰκεῖα προσίεται. ὃ δὲ λέγουσί τινες, πρὸς ἡδονὴν γίγνεσθαι τὴν πρώτην ὁρμὴν τοῖς ζώοις, ψεῦδος ἀποφαίνουσιν. ἐπι- 86.
γέννημα γάρ φασιν, εἰ ἄρα ἐστὶν ἡδονὴν εἶναι, ὅταν αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἡ φύσις ἐπιζητήσασα τὰ ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει ἀπολάβῃ x)· ὃν τρόπον ἀφιλαρύνεται τὰ ζῶα καὶ θάλλει τὰ φυτά. οὐδέν τε, φασί, διήλλαξεν ἡ φύσις ἐπὶ τῶν φυτῶν καὶ ἐπὶ τῶν ζώων, ὅτι χωρὶς ὁρμῆς y) καὶ αἰσθήσεως ταῦτα οἰκονομεῖ καὶ ἐφ' ἡμῶν τινα φυτοειδῶς γίνεται. ἐκ περιττοῦ δὲ τῆς ὁρμῆς τοῖς ζώοις ἐπιγενομένης, ᾗ συγχρώμενα πορεύεται πρὸς τὰ οἰκεῖα, τούτοις μὲν τὸ κατὰ φύσιν τὸ κατὰ τὴν ὁρμὴν διοικεῖσθαι. τοῦ δὲ λόγου

r) συνῆσαν. Menagius ex Suida s. v. ὁρμὴ corr. σύνδεσιν.
s) αὐτό. Knebnius malebat αὐτῷ.
t) ἀπολείπεται. Codd. Stephani ἀπελείπετο.
u) τε. Edit. Froben. omittit.
x) ὅταν αὐτὴν καθ' αὑτὴν — ἀπολάβῃ. Salmasius ad Simplicium p. 54. coni. αὐτὴ καθ' αὑτήν, quod expressisse videtur Aldobrandinus *ipsa se ipsam*. Rossius l. l. §. XXXIII. p. 121. et seqq. vulgatam tamen lectionem ita distinguit: ὅταν αὐτὴν καθ' αὑτὴν ἡ φύσις, ἐπιζητήσασα τὰ ἐναρμόζοντα τῇ συστάσει, ἀπολάβῃ.
y) ὅτι χωρὶς ὁρμῆς. Menagius ex Suida s. v. ὁρμὴ coni. ὅτε χωρὶς ὁρμῆς. Salmasius ad Simplicium p. 123. ἢ ὅτι χωρὶς ὁρμῆς.

conscientiam: neque enim fas erat animal ipsum vel ab se alienum fieri, vel omnino id fieri, vel non sibi maxime propinquum fieri. Restat igitur ut dicamus hanc ipsum sibi maxima concordia et caritate devinxisse. Ita enim et noxia propellit et quae sibi sunt utilia suscipit. Quod autem dicunt quidam primam appetitionem animantibus ad voluptatem fieri, falsum esse evincunt. Accessionem enim arbitrantur, si quid sit voluptatem esse, quum ipsam per se natura inquisierit et quae conciliationi suae sunt accommodata perceperit, quemadmodum exhilarescunt animalia virescuntque arbores. Nihil quicquam, aiunt, differt natura in arboribus et animalibus, quando de illis absque motu voluntatis ac sensu disponit et in nobis quaedam arborum more fiunt. Quum vero ex superfluo appetitio animantibus ingenerata sit, qua utentes pergunt ad ea quae sua sunt, in eis quidem naturali quadam ratione appetitionem illam disponi. Caeterum quum rationalibus perfectiore praecepto

τοῖς λογικοῖς κατὰ τελειοτέραν προστασίαν δεδομένου, τὸ
LIII. κατὰ λόγον ζῆν ὀρθῶς γίνεσθαι τοῖς κατὰ φύσιν z)*. τεχνίτης
87. γὰρ οὗτος ἐπιγίνεται τῆς ὁρμῆς. διόπερ πρῶτος ὁ Ζήνων ἐν
τῷ περὶ ἀνθρώπου φύσεως τέλος εἶπε τὸ ὁμολογουμένως τῇ
φύσει ζῆν, ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν ζῆν· ἄγει γὰρ πρὸς ταύτην
ἡμᾶς ἡ φύσις. ὁμοίως δὲ καὶ Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς
καὶ Ποσειδώνιος καὶ Ἑκάτων ἐν τοῖς περὶ τελῶν. πάλιν δ'
ἴσον ἐστὶ τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν τῷ κατ' ἐμπειρίαν a) τῶν φύσει
συμβαινόντων ζῆν, ὡς φησι Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ
τελῶν· μέρη γάρ εἰσιν αἱ ἡμέτεραι φύσεις τῆς τοῦ ὅλου.
88. διόπερ τέλος γίνεται τὸ ἀκολούθως τῇ φύσει ζῆν b), ὅπερ
ἐστὶ κατά γε τὴν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν τῶν ὅλων c), οὐδὲν
ἐνεργοῦντας d) ὧν ἀπαγορεύειν εἴωθεν ὁ νόμος ὁ κοινός,
ὅςπερ ἐστὶν ὁ ὀρθὸς λόγος e) διὰ πάντων ἐρχόμενος, ὁ αὐτὸς
ὢν τῷ Διΐ f) καθηγεμόνι τούτῳ τῆς τῶν ὄντων διοικήσεως

z) τοῖς κατὰ φύσιν. Menagius cum Salmasio ad Simplicium p. 54. coni. τὸ κατὰ φύσιν. Vid. Goerenzius ad Cicer. de Fin. b. et m. III. 7, 23. p. 340. a. b.

a) ἐμπειρίαν. Edit. Froben. ἐμπορίαν.

b) ζῆν. Edit. Froben. omittit.

c) ὅπερ ἐστὶ κατά γε τὴν αὐτοῦ καὶ κατὰ τὴν τῶν ὅλων. Stephan. ὅπερ ἐστὶ κατ' ἀρετὴν· αὐτοῦ etc.. Illud praeter edit. Froben. et Menag. commendant interpretes. Vid. Rossius l. l. §. XXXXIV. p. 134.

d) οὐδὲν ἐνεργοῦντας. Cod. Arund. οὐδὲ ἐνεργοῦντας.

e) ὅςπερ ἐστὶν ὁ ὀρθὸς λόγος. Edit. Froben. omittit. Stephan. et cod. Arund. ὅπερ etc..

f) ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διΐ. Edit. Froben. et Stephan. ὁ αὐτὸς ἐν τῷ Διΐ, quod expressit Ambrosius. Illud praebet Menag., expressum Aldobrandino. Vid. Rossius l. l. §. XXXXIV. p. 134. et seq..

data sit ratio, vivere secundum rationem recte dici de iis qui vivunt secundum naturam: ea quippe artifex accedit moderatrixque appetitionis. Quocirca primus Zeno in libro de natura hominis finem ait convenienter naturae vivere, id autem est secundum virtutem vivere: ad eam quippe natura nos duci. Similiter et Cleanthes in libro de voluptate et Posidonius et Hecato in libro de finibus. Rursus secundum virtutem vivere idem est quod secundum experientiam eorum quae secundum naturam accidunt vivere, ut Chrysippus in primo de finibus ait: partes enim naturae universi sunt naturae nostrae. Idcirco finis efficitur convenienter naturae vivere, hoc est secundum suam atque universorum naturam, nihil eorum faciendo quae a communi lege prohibentur, quae est recta ratio in omnes perveniens eademque nihil distans ab Iove hoc principe gubernationis omnium

ὑπὲ. εἶναι δ' αὐτὸ τοῦτο τὴν τοῦ εὐδαίμονος ἀρετὴν καὶ εὐροιαν g) βίου, ὅταν πάντα πράττηται κατὰ τὴν συμφωνίαν τοῦ παρ' ἑκάστῳ δαίμονος πρὸς τὴν τοῦ ὅλου διοικητοῦ βούλησιν h). ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ· Ἀρχέδημος δὲ τὸ πάντα τὰ καθήκοντα ἐπιτελοῦντα ζῆν. φύσιν δὲ Χρύσιππος 89.
μὲν ἐξακούει, ᾗ ἀκολούθως δεῖ ζῆν, τήν τε κοινὴν καὶ ἰδίως τὴν ἀνθρωπίνην· ὁ δὲ Κλεάνθης τὴν κοινὴν μόνην ἐμδέχεται φύσιν, ᾗ ἀκολουθεῖν δεῖ i), οὐκέτι δὲ καὶ τὴν ἐπὶ μέρους. τήν τε ἀρετὴν διάθεσιν εἶναι ὁμολογουμένην καὶ αὐτὴν δ' αὑτὴν εἶναι αἱρετήν, οὐ διά τινα φόβον ἢ ἐλπίδα ἤ τι τῶν ἐξωθεν· ἐν αὐτῇ τε εἶναι τὴν εὐδαιμονίαν, ἅτε οὖσῃ ψυχῇ πεποιημένῃ πρὸς τὴν ὁμολογίαν παντὸς τοῦ βίου. διαστρέφεσθαι δὲ τὸ λογικὸν ζῷον ποτὲ μὲν διὰ τὰς τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν k) πιθανότητας, ποτὲ δὲ διὰ τὴν κατήχησιν l) τῶν συνόντων· ἐπεὶ ἡ φύσις ἀφορμὰς ἀδίωσιν ἀδιαστρόφους.

g) εὐροιαν. Edit. Froben. εὐῤῥοιαν.
h) βούλησιν. Edit. Froben. θέλησιν.
i) δεῖ. Menag. omittit.
k) τῶν ἔξωθεν πραγματειῶν. Bakius de Posidonio p. 219. coni. τῶν ἔξωθεν πραγμάτων.
l) διὰ τὴν κατήχησιν. Kuehnius ex Suida corr. κατίσχυσιν, improbatum Casaubono.

quae sunt. Esse autem hoc ipsum felicis hominis virtutem et copiam vitae, quum omnia geruntur secundum concordiam unius cuiusque genii pro voluntate gubernatoris omnium. Diogenes igitur finem definit esse rationi rite obtemperare in eligendis quae secundum naturam sunt; Archedemus autem nihil officiorum omittendo vivere. Naturam autem Chrysippus quidem eam cui convenienter oporteat vivere, et communem intelligit et proprie humanam. At vero Cleanthes communem tantummodo naturam suscipit, quam sequi oporteat, non etiam particularem. Virtutemque affectionem esse consentientem, et ipsam propter se ipsam esse expetendam, non ob metum aliquem aut spem aut aliquid eorum quae sunt externa, sed in ipsa cuiusque constitutam esse beatam vitam, quippe quum sit animae insita ad consensionem totius vitae. Perverti autem rationale animal modo propter externarum rerum probabilitatem modo propter eorum quibus utitur consilia: natura enim occasiones dat minime perversas. Est autem virtus alia

LIV. 90. ἀρετὴ δέ τοι m) ἡ μέν τις κοινῶς παντὶ τελείωσις, ὥσπερ ἀνδριάντος· καὶ ἡ ἀθεώρητος, ὥσπερ ὑγίεια· καὶ ἡ θεωρηματική, ὡς φρόνησις. φησὶ γὰρ ὁ Ἑκάτων ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν ἐπιστημονικὰς μὲν εἶναι καὶ θεωρηματικὰς τὰς ἐχούσας τὴν σύστασιν ἐκ θεωρημάτων, ὡς φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην· ἀθεωρήτους δὲ τὰς κατὰ παρέκτασιν θεωρουμένας n) ταῖς ἐκ τῶν θεωρημάτων συνεστηκυίαις, καθάπερ ὑγίειαν καὶ ἰσχύν. τῇ γε σωφροσύνῃ o) τεθεωρημένῃ ὑπαρχούσῃ συμβαίνει ἀκολουθεῖν καὶ παρεκτείνεσθαι τὴν ὑγίειαν, καθάπερ τῇ ψαλίδος οἰκοδομίᾳ p) τὴν ἰσχὺν ἐπιγίνεσθαι. 91. καλοῦνται δ' ἀθεώρητοι ὅτι μὴ ἔχουσι συγκαταθέσεις, ἀλλ' ἐπιγίνονται καὶ περὶ φαύλους γίγνονται, ὡς ὑγίεια, ἀνδρεία q). τεκμήριον δὲ τὸ ὑπαρκτὴν εἶναι τὴν ἀρετὴν φησιν ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἠθικοῦ λόγου r) τὸ γενέσθαι ἐν προκοπῇ τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην καὶ Ἀντισθένην s).

m) δέ τοι. Edit. Froben. et Stephan. δέ
n) θεωρουμένας. Kuehnius coni. συνθεωρουμένας.
o) τῇ γε σωφροσύνῃ. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. R τῇ ἀφροσύνῃ, expressum Ambrosio. Cod. Arund. τῇ γε ἀφροσύνῃ.
p) οἰκοδομίᾳ. Edit. Froben., Stephan. et Menag. οἰκονομίᾳ. Illud recepi ex codd. Palat., Florent., Stephani et Arund., expressum ab interpretibus probatumque iam Stephano et Menagio.
q) ὡς ὑγίεια, ἀνδρεία. Edit. Froben. ἀνδρία. Ambrosius *ut sanitates et vires.*
r) λόγου. Edit. Froben. et Menag. cum codd. Stephani λόγῳ. Illud praebet Stephan. confirmatque interpretes.
s) τοὺς περὶ Σωκράτην, Διογένην καὶ Ἀντισθένην. Menag. τοὺς περὶ Σωκράτη, Διογένη καὶ Ἀντισθένη. Bakius de Posidonio p. 189. coni. καὶ Διογένη.

quidem communiter omnibus perfectio quaedam, veluti statuae; alia invisibilis, veluti sanitas; et alia speculativa, ut est prudentia. Ait enim Hecato in primo de virtutibus, scientiam quidem et speculativas quae ex speculationibus habeant commendationem; virtutes tueri, ut prudentiam atque iustitiam; speculatione autem vacantes eas quae ita ferme per extensionem inspiciantur, ut illae quae ex speculationibus constant, veluti sanitatem et robur. Item temperantiam, quae et in speculationis parte est, sequi contingit, ac proferri sanitatem non secus ac formicis structurae robur accedere. Appellantur autem ἀθεώρητοι, quia consensiones non habent, sed accedunt et circa ignavos sunt, ut sanitas et fortitudo. Argumentum vero quod substantialis virtutis sit, ait Posidonius in primo moralis orationis, quod in profectu fuerint Socrates, Diogenes et Antisthenes. Esse

εἶναι δὲ καὶ τὴν κακίαν ὑπαρκτὴν διὰ τὸ ἀντικεῖσθαι τῇ ἀρετῇ. διδακτήν τ) τε εἶναι αὐτήν, λέγω δὲ τὴν ἀρετήν, καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τέλους φησὶ καὶ Κλεάνθης καὶ Ποσειδώνιος ἐν τοῖς προτρεπτικοῖς καὶ Ἑκάτων· ὅτι δὲ διδακτή ἐστι υ), δῆλον ἐκ τοῦ γίνεσθαι ἀγαθοὺς ἐκ φαύλων. Παναίτιος μὲν οὖν δύο φησὶν ἀρετάς, θεωρητικὴν καὶ πρα- 92.
κτικήν x)· ἄλλοι δὲ λογικὴν καὶ φυσικὴν καὶ ἠθικήν· τέτταρας δὲ οἱ περὶ Ποσειδώνιον καὶ πλείονας οἱ περὶ Κλεάνθην καὶ Χρύσιππον καὶ Ἀντίπατρον. ὁ μὲν γὰρ Ἀπολλοφάνης μίαν λέγει, τὴν φρόνησιν. τῶν δὲ ἀρετῶν τὰς μὲν πρώτας, τὰς δὲ ταύταις ὑποτεταγμένας. πρώτας μὲν τάςδε, φρόνησιν, ἀνδρείαν, δικαιοσύνην, σωφροσύνην· ἐν εἴδει δὲ y) τούτων μεγαλοψυχίαν, ἐγκράτειαν, καρτερίαν, ἀγχίνοιαν, εὐβουλίαν. καὶ τὴν μὲν φρόνησιν εἶναι ἐπιστήμην κακῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ οὐδετέρων, τὴν δὲ δικαιοσύνην z) ἐπιστήμην ὧν αἱρετέον καὶ 93.

t) διδακτήν. Aldobrandinus *acquiri posse doctrina.*

u) διδακτή ἐστι. Aldobrandinus *doctrina acquiri possit.*

x) θεωρητικὴν καὶ πρακτικήν. Codd. Stephani θεωρητικὴν καὶ φυσικήν.

y) δέ. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscit Stephan. cum Ambrosio.

z) τὴν δὲ δικαιοσύνην. Recte de hoc loco iudicavit Beierus excursu X. ad Cicer. de Officiis I. 5, 15. T. I. p. 332.: „Verbis ibi [§. 92.] extremis τὴν δὲ δικαιοσύνην substituendum haud dubie ἦ: ut duplex exhibeatur prudentiae definitio. Nam trium reliquarum virtutum definitiones excidisse videntur, facile e §. 126. supplendae, hoc fere modo: τὴν δὲ δικαιοσύνην ἐπιστήμην ὧν ἀπονεμητέον etc.."

autem et vitium subsistens, quia virtuti opponatur. Doceri vero posse virtutem et Chrysippus in primo de fine dixit et Cleanthes et Posidonius in Exhortationibus et Hecato. Quod autem doceri possit, ex eo constat, quod boni ex malis fiant. Panaetius quidem duas posuit virtutes, contemplativam et activam; alii tres, rationalem, naturalem et moralem; quattuor Posidonius, plures Cleanthes, Chrysippus et Antipater. Nam Apollophanes quidem unam dicit virtutem, prudentiam. Porro virtutum alias quidem primas, alias vero eis subiectas. Primas quidem ac velùti principes esse prudentiam, fortitudinem, iustitiam, temperantiam; harum autem in specie, magnanimitatem, continentiam, tolerantiam, solertiam, consilium. Ac prudentiam quidem scientiam esse bonorum ac malorum ac mediorum; iustitiam vero scientiam eorum quae eligenda sunt quaeque fugienda quaeque sunt media; caeterum magnanimitatem scientiam quae

ἕξιν ὑπεράνω ποιοῦσαν τῶν συμβαινόντων κοινῇ φαύλων τε καὶ σπουδαίων, τὴν δὲ ἐγκράτειαν διάθεσιν ἀνυπέρβατον a) τῶν κατ' ὀρθὸν λόγων ἢ ἕξιν ἀήττητον ἡδονῶν, τὴν δὲ καρτερίαν ἐπιστήμην ἢ ἕξιν ὧν ἐμμενετέον καὶ μὴ καὶ οὐθετέρων, τὴν δὲ ἀγχίνοιαν ἕξιν εὑρετικὴν τοῦ καθήκοντος ἐκ παραχρῆμα b), τὴν δὲ εὐβουλίαν ἐπιστήμην τοῦ σκοπεῖσθαι ποῖα καὶ πῶς πράττοντες πράξομεν συμφερόντως. Ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν κακιῶν τὰς μὲν εἶναι πρώτας, τὰς δὲ ὑπὸ ταύτας· οἷον ἀφροσύνην μὲν καὶ δειλίαν καὶ ἀδικίαν καὶ ἀκολασίαν ἐν ταῖς πρώταις, ἀκρασίαν δὲ c) καὶ βραδύνοιαν καὶ κακοβουλίαν ἐν ταῖς ὑπὸ ταύτας. εἶναι δὲ ἀγνοίας d) τὰς κακίας,
LV. 94. ὧν αἱ ἀρεταὶ ἐπιστῆμαι. ἀγαθὸν δὲ κοινῶς μὲν τὸ τὶ ὄφελος, ἰδίως δὲ ἤτοι ταὐτὸν ἢ οὐχ ἕτερον ὠφελείας. ὅθεν αὐτήν τε τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ μετέχον αὐτῆς ἀγαθὸν τριχῶς οὕτω λέγεσθαι· οἷον τὸ ἀγαθὸν ἀφ' οὗ συμβαίνει, ὡς τὴν πρᾶξιν τὴν κατ' ἀρετήν· ὑφ' οὗ δέ, ὡς τὸν σπουδαῖον τὸν μετέχοντα

a) ἀνυπέρβατον. Edit. Froben. cum codd. Stephani ἀνυπόρθετον. Ambrosius *inviolabilem rectae rationis.*

b) ἐκ παραχρῆμα. Stephan. et cod. Arund. ἐκ τοῦ παραχρῆμα.

c) ἐν ταῖς πρώταις, ἀκρασίαν δέ. Edit. Froben. et cod. R cum Ambrosio ἀκολασίαν καὶ ἀκρασίαν, omissis ἐν ταῖς πρώταις. Menag. πρώτας· ἀκρασίαν δέ. Quod dedi ex Stephan. praetulit etiam Menagius.

d) ἀγνοίας. Legebatur ἀνοίας. Illud recepi ex codd. R, Florent., Palat. et Stephani, expressum ab interpretibus probatumque iam Stephano et Menagio.

habitum faciat celsiorem omnibus quae contingere possint, aequaliter bonorum ac malorum; continentiam vero affectionem minime excedentem rectam rationem sive habitum voluptatibus invictum; porro tolerantiam scientiam sive habitum earum rerum quibus insistendum sit vel non, atque mediarum; solertiam autem habitum celerem officii inventorem; consilium vero scientiam inspiciendi quaenam et quo pacto gerentes utiliter operemur. Consentaneum est autem vitiorum quoque alia prima, alia his esse subiecta: puta imprudentiam, formidinem, iniustitiam, intemperantiam in primo loco esse; incontinentiam, hebetudinem et malum consilium his esse subiecta. Esse autem earum rerum ignorantiam vitium, quarum scientia virtus sit. Bonum vero communiter quidem id esse quod sit utile, proprie vero sive idem sive ab utilitate non alienum. Quocirca ipsam quoque virtutem et participem ipsius bonum ita tripliciter dici, scilicet bonum ex quo contingit, veluti actionem secundum virtutem; a quo autem,

τῆς ἀρετῆς. ἄλλως δὲ οὕτως ἰδίως ὁρίζονται τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον κατὰ φύσιν λογικοῦ ὡς λογικοῦ. τοιοῦτον δ' εἶναι τὴν ἀρετήν, ὡς μετέχοντα τάς τε πράξεις τὰς κατ' ἀρετὴν καὶ τοὺς σπουδαίους εἶναι· ἐπιγεννήματα δὲ τήν τε χαρὰν καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὰ παραπλήσια e). ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν κα- 95.
κῶν τὸ μὲν εἶναι ἀφροσύνην, δειλίαν, ἀδικίαν καὶ τὰ παραπλήσια· μετέχοντα δὲ κακιῶν τάς τε πράξεις τὰς κατὰ κακίαν καὶ τοὺς φαύλους f)· ἐπιγεννήματα δὲ τήν τε δυσθυμίαν καὶ τὴν δυσφροσύνην καὶ τὰ ὅμοια. Ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν LVI.
εἶναι περὶ ψυχήν g), τὰ δὲ ἐκτός, τὰ δ' οὔτε περὶ ψυχὴν οὔτε ἐκτός. τὰ μὲν περὶ ψυχὴν ἀρετὰς καὶ τὰς κατὰ ταύτας πράξεις· τὰ δ' ἐκτὸς τό τε σπουδαίαν ἔχειν πατρίδα καὶ σπουδαῖον φίλον καὶ τὴν τούτων εὐδαιμονίαν· τὰ δὲ οὔτε

e) τρεῖς οὕτω λέγεσθαι — καὶ τὴν εὐφροσύνην καὶ τὰ παραπλήσια. Mutila haec esse vidit Lipsius Manuduct. ad philos. Stoic. l. II. diss. 22. probavitque Menagius. Suppleri possunt e Sexto Empirico l. X. adv. Mathem. p. 448. Caeterum οἷον τὸ ἀγαθὸν Ambrosius interpretatur *cuiusmodi sit bonum*. Edit. Froben. et cod. Arund. εἰς τὴν πρᾶξιν. Menag. ὁρίζονται τὸ ἀγαθόν. Denique quod scripsi λογικοῦ ὡς λογικοῦ pro vulgato λογικοῦ ἢ ὡς λογικοῦ (edit. Froben. omittit ἢ ὡς λογικοῦ, pro quo Stephanus affert lectionem ἢ ὡς λογικόν) debetur coniecturae Rossii l. l. §. XXXV. p. 136. probatae Beiero excursu III. ad Cicer. de Officiis III. 3, 13. T. II. p. 431.

f) ἐπιγεννήματα δὲ — καὶ τοὺς φαύλους. Edit. Froben. omittit.

g) περὶ ψυχήν. Edit. Froben., Stephan. et Menag. κατὰ ψυχήν. Illud praebent codd. Stephani, Mss. quidam apud Menagium et cod. Arund., probatum Stephano et Menagio.

veluti probum virtutis participem. Aliter ita proprie definiunt bonum, quod sit perfectum secundum naturam rationalis tanquam rationalis. Huiusmodi vero esse virtutem, ut quae ipsius participent, et actiones sint secundum virtutem et homines probi; accessiones vero ipsius gaudium esse et laetitiam et his similia. Eodem modo et in malis aliud quidem esse imprudentiam, formidinem, iniustitiam et his similia; quae autem malorum participent, vitiosos esse actus et malos homines: horum esse accessiones moerorem et angorem et caetera in hunc modum. Praeterea bona alia esse circa animum, alia extrinsecus, alia neque circa animum neque extra. Et ea quidem quae sint circa animum, virtutes esse virtutisque actiones; quae vero extrinsecus sunt, nobilem habere patriam et amicum carum atque probum harumque rerum comitem felicitatem; quae vero neque extrinsecus

ἐκτὸς οὔτε περὶ ψυχὴν τὸ αὐτὸν ἑαυτῷ h) εἶναι σπουδαῖον
96. καὶ εὐδαίμονα i). ἀνάπαλιν δὲ καὶ τῶν κακῶν τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι τὰς κακίας καὶ τὰς κατ' αὐτὰς πράξεις· τὰ δὲ ἐκτὸς τὸ ἄφρονα πατρίδα ἔχειν καὶ ἄφρονα φίλον καὶ τὴν τούτων κακοδαιμονίαν· τὰ δὲ οὔτε ἐκτὸς οὔτε περὶ ψυχὴν
LVII. τὸ αὐτὸν ἑαυτῷ εἶναι φαῦλον· καὶ κακοδαίμονα k). ἔτι τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ τελικὰ καὶ ποιητικά. τὸν μὲν οὖν φίλον καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ γινομένας ὠφελείας ποιητικὰ εἶναι ἀγαθά· θάρσος δὲ καὶ φρόνημα καὶ ἐλευθερίαν καὶ τέρψιν καὶ εὐφροσύνην καὶ ἀλυπίαν
97. καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν l) τελικά. ποιητικὰ δὲ καὶ τελικὰ εἶναι ἀγαθά m)· καθὸ μὲν γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν, ποιητικά ἐστιν ἀγαθά· καθὸ δὲ συμπληροῦσιν

h) τὸ αὐτὸν ἑαυτῷ. Menag. τὸ αὐτὸν ἑαυτόν. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebent codd. R et Arund., probatum Menagio.

i) σπουδαῖον καὶ εὐδαίμονα. Edit. Froben. φαῦλον καὶ κακοδαίμονα.

k) ἀνάπαλιν δὲ καὶ — φαῦλον καὶ κακοδαίμονα. Edit. Froben. omittit. Menag. cum Aldobrandino omittit vv. ἄφρονα πατρίδα ἔχειν καί, post habet αὐτῷ ἑαυτὸν pro αὐτὸν ἑαυτῷ. Caeterum Rossius l. l. §. XXXXVI. p. 137. pro vulgato τῶν κακιῶν correxit τῶν κακῶν, quod recepi.

l) καὶ ἀλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν. Edit. Froben. καὶ ἀλυπίαν πᾶσαν τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν. Stephan. καὶ ἀλυπίαν πᾶσαν καὶ τὴν κατ' ἀρετὴν πρᾶξιν. Quod dedi praeter Menag. praebent codd. RRR et interpretes, probatum Menagio. Confirmant insuper quae infra respondent, καὶ περιλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατὰ κακίαν πρᾶξιν.

m) ποιητικὰ δὲ καὶ τελικὰ εἶναι ἀγαθά. Lipsius Manuduct. ad philos. Stoic. l. II. diss. 22. addebat ex Stobaeo τὰς ἀρετάς.

neque in animo sunt, ea eiusmodi esse ac si quis ipse sibi ipsi sit bonus ac felix. Rursus autem mala partim esse circa animum, ipsa videlicet vitia actionesque vitiosas; partim extrinsecus, ut stultam habere patriam et stolidum amicum et quae ista consequitur infelicitatem; partim neque extrinsecus esse neque circa animum, ut ipsum sibi ipsi esse malum atque infelicem. Item bona alia versari circa fines, alia in effectu consistere, alia utrumque simul. Amicum igitur et quae ab ipso nobis proveniunt commoda effectu esse bona; porro confidentiam et magnitudinem animi et libertatem et oblectationem et laetitiam et tranquillitatem omnemque virtutis actionem finis in parte esse. Sed et efficientia et ad finem pertinentia esse bona: nam ex eo quidem quod perficiunt felicitatem, effectiva sunt bona; ex eo vero quod

αὐτήν, ὥστε μέρη αὐτῆς γίνεσθαι, τελικά. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν κακῶν τὰ μὲν εἶναι τελικά, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ ἀμφοτέρως ἔχοντα. τὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ τὰς ἀπ' αὐτοῦ γενομένας βλάβας ποιητικὰ εἶναι· κατάπληξιν δὲ καὶ ταπεινότητα. καὶ δουλείαν καὶ ἀτερπίαν καὶ δυσθυμίαν καὶ περιλυπίαν καὶ πᾶσαν τὴν κατὰ κακίαν πρᾶξιν τελικά· ἀμφοτέρως δὲ ἔχοντα, ἐπεὶ καθὸ μὲν ἀποτελοῦσι τὴν κακοδαιμονίαν, ποιητικά ἐστι· καθὸ δὲ συμπληροῦσιν αὐτήν, ὥστε μέρη αὐτῆς γίνεσθαι, τελικά n). ἔτι τῶν περὶ ψυχὴν ἀγαθῶν τὰ μέν εἰσιν LVIII. ἕξεις, τὰ δὲ διαθέσεις, τὰ δ' οὔτε ἕξεις οὔτε διαθέσεις. διαθέσεις μὲν αἱ ἀρεταί, ἕξεις δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα, οὔτε δὲ ἕξεις οὔτε διαθέσεις αἱ ἐνέργειαι. κοινῶς δὲ τῶν ἀγαθῶν μετὰ μέν ἐστιν εὐτεκνία o) καὶ εὐγηρία, ἁπλοῦν δ' ἐστὶν ἀγαθὸν ἐπιστήμη. καὶ ἀεὶ μὲν παρόντα αἱ ἀρεταί, οὐκ ἀεὶ δέ, οἷον χαρά, περιπάτησις. πᾶν δὲ ἀγαθὸν συμφέρον εἶναι LIX. καὶ δίον καὶ λυσιτελὲς καὶ χρήσιμον καὶ εὔχρηστον καὶ καλὸν καὶ ὠφέλιμον καὶ αἱρετὸν καὶ δίκαιον. συμφέρον μὲν ὅτι 99.

98.

n) ὁμοίως δὲ καὶ τῶν κακῶν — ὥστε μέρη αὐτῆς γίνεσθαι, τελικά. Edit. Froben. omittit. Pro *γινομένας βλάβας* Kuehnius ex Suida corr. *προσγινομένας*. Post *κατάπληξιν δὲ* edit. Froben. et Stephan. habet *εἶναι*. Pro *ἀτερπίαν* Kuehnius corr. *ἀτερψίαν*. Pro *γίνεσθαι* edit. Froben. et Stephan. *γενέσθαι*.

o) *εὐτεκνία*. Aldobrandinus *filiorum multitudo et probitas*.

illam veluti partes ipsius implent, ad finem pertinent. Pari ratione malorum quoque alia esse finalia, alia effectiva, alia in utramque modum se habentia. Inimicum nempe et quae ab ipso oriuntur incommoda, effectiva esse; stupiditatem autem et humilitatem et servitutem et molestiam et moerorem ac tristitiam omnemque actionem malitiae ad finem pertinere; quae vero se utroque modo habent, et ex eo quod inferunt infelicitatem, effectiva sunt; et ex eo quod eam, ut ipsius partes evadant, implent, ad finem pertinent. Praeterea bonorum animi alia habitus sunt, alia affectiones, alia neutrum. Affectiones quidem virtutes sunt, habitus autem studia, porro actiones neque habitus neque affectiones sunt. Communiter autem bonorum quaedam sunt mixta, ut foecunditas prolis et quieta senectus; simplex vero bonum est scientia. Ac semper quidem praesentia bona virtutes; non semper autem, ut gaudium, deambulatio. Bonum autem esse conducens et opportunum et lucrosum et utile et commodum et pulchrum et iuvans et optabile et iustum esse. Conducens quidem quod ea conferat, quibus contingentibus

φέρει τοιαῦτα ὧν συμβαινόντων ὠφελούμεθα· δέον δὲ ὅτι σωνέχει ἐν οἷς χρή· λυσιτελὲς δὲ ὅτι λύει τὰ τελούμενα εἰς αὐτό, ὥςτε τὴν ἀντικατάλλαξιν τὴν ἐκ τῆς πραγματείας ὑπεραίρειν τῇ ὠφελείᾳ· χρήσιμον δὲ ὅτι χρείαν ὠφελείας παρέχεται· εὔχρηστον δὲ ὅτι τὴν χρείαν ἐπαινετὴν ἀπεργάζεται· καλὸν δὲ ὅτι συμμέτρως ἔχει πρὸς τὴν ἑαυτοῦ χρείαν· ὠφέλιμον δὲ ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν ὥςτε ὠφελεῖν· αἱρετὸν δὲ ὅτι τοιοῦτόν ἐστιν ὥςτε εὐλόγως αὐτὸ αἱρεῖσθαι· δίκαιον δὲ ὅτι
100. νόμῳ ἐστὶ σύμφωνον καὶ κοινωνίας ποιητικόν. καλὸν δὲ λέγουσι τὸ τέλειον ἀγαθὸν p) παρὰ τὸ q) πάντας ἀπέχειν τοὺς ἐπιζητουμένους ἀριθμοὺς ὑπὸ τῆς φύσεως ἢ τὸ τελείως σύμμετρον. εἴδη δὲ εἶναι τοῦ καλοῦ τέτταρα, δίκαιον, ἀνδρεῖον, κόσμιον, ἐπιστημονικόν· ἐν γὰρ τοῖςδε τὰς καλὰς πράξεις συντελεῖσθαι. ἀνάλογον δὲ καὶ τοῦ αἰσχροῦ εἶναι εἴδη τέτταρα, τό τε ἄδικον καὶ τὸ δειλὸν καὶ ἄκοσμον καὶ ἄφρον. λέγεσθαι δὲ τὸ καλὸν r) μεναχῶς μὲν τὸ ἐπαινετοὺς παρεχόμενον τοὺς ἔχοντας ἀγαθὸν ἐπαίνου ἄξιον· ἑτέρως δὲ τὸ εὖ πεφυκέναι πρὸς τὸ ἴδιον ἔργον· ἄλλως δὲ τὸ ἐπικοσμοῦν,

p) τὸ τέλειον ἀγαθόν. Edit. Froben. et codd. Stephan. τὸ τελείως ἀγαθόν.
q) τό. Edit. Froben. omittit.
r) τὸ καλόν. Menag. et cod. Arund. τὸ καιόν.

emolumentum capimus; opportunum quod ea quae oportet contineat; lucrosum quod quae in illud impenduntur dissolvat, ut qui ex negotiatione quaestus factus est emolumenti magnitudine sumptum exsuperet; utile quod usum praestet utilitatis; commodum vero quod laudabilem afferat utilitatem; pulchrum quod venustum sui usum praebeat; iuvans quod tale sit ut iuvare possit; optabile quod eiusmodi sit ut optione praeposita merito id eligamus; iustum vero quod iuri ac legi concordet efficiatque societates. Honestum autem quod sit perfectum dicunt bonum, quod omnes a natura habeat quaesitos numeros sitque perfecte moderatum. Eius quattuor species tradunt, iustitiam, fortitudinem, temperantiam et scientiam: porro his honestas actiones consummari. Eadem itidem ratione turpe quod est in species quattuor scindunt, in iniustitiam, formidinem, intemperantiam et insipientiam. Dici autem honestum unice quidem quod eos qui hoc praediti sunt merito omni laude dignos facit; aliter autem bene et apte ad opus suum natum esse; aliter vero quod exornet, quum dicimus solum sa-

ἂν λέγωμεν μόνον τὸν σοφὸν ἀγαθὸν καὶ καλὸν s) εἶναι. λέγουσι δὲ μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν εἶναι, καθά φησιν Ἑκά- 101.
των ἐν τῷ τρίτῳ t) περὶ ἀγαθῶν καὶ Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ καλοῦ· εἶναι δὲ τοῦτο ἀρετὴν καὶ τὸ μετέχον ἀρετῆς, ᾧ ἐστιν ἴσον τὸ πᾶν ἀγαθὸν καλὸν εἶναι καὶ τὸ ἰσοδυναμεῖν τῷ καλῷ τὸ ἀγαθόν, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τούτῳ u). ἐπεὶ γάρ ἐστιν ἀρετή, καλόν ἐστιν· ἔστι δὲ καλόν· ἀγαθὸν ἄρα ἐστί. δοκεῖ LX.
δὲ πάντα τὰ ἀγαθὰ ἴσα εἶναι καὶ πᾶν ἀγαθὸν ἐπ' ἄκρον εἶναι αἱρετὸν καὶ μήτε ἄνεσιν μήτε ἐπίτασιν δέχεσθαι x). τῶν δὲ ὄντων φασὶ τὰ μὲν ἀγαθὰ εἶναι, τὰ δὲ κακά, τὰ δὲ οὐδέτερα. ἀγαθὰ μὲν οὖν τάς τε ἀρετάς, φρόνησιν, δικαιο- 102.
σύνην, ἀνδρείαν, σωφροσύνην καὶ τὰ λοιπά· κακὰ δὲ τὰ ἐναντία, ἀφροσύνην, ἀδικίαν καὶ τὰ λοιπά· οὐδέτερα δὲ ὅσα μήτε ὠφελεῖ μήτε βλάπτει, οἷον ζωή, ὑγίεια y), ἡδονή, κάλ-

s) ἀγαθὸν καὶ καλόν. Legebatur ἀγαθὸν καλόν. Restitui καὶ cum Kuehnio ex Suida s. v. καλόν, confirmatum ab interpretibus.

t) ἐν τῷ τρίτῳ. Ambrosius *in primo*.

u) ᾧ ἐστιν ἴσον — ὅπερ ἴσον ἐστὶ τούτῳ. Edit. Froben. ᾧ ἐστιν ἴσον τὸ πᾶν ἀγαθὸν καλὸν εἶναι. καὶ τὸ ἰσοδυναμοῦν (quam etiam Stephanus affert lectionem) etc.. Stephan. ᾧ ἐστιν ἴσον τὸ πᾶν ἀγαθὸν καλὸν εἶναι· καὶ τὸ ἰσοδυναμεῖν (quod confirmant codd. Stephani et Arund.) etc.. Menag. ὃ ἐστιν ἴσον τὸ πᾶν ἀγαθὸν καλὸν εἶναι. καὶ τὸ ἰσοδύναμον (quam etiam Stephanus affert lectionem) τὸ καλὸν τῷ ἀγαθῷ· ὅπερ ἴσον ἐστὶ τούτῳ. Extrema, ὅπερ ἴσον ἐστὶ τούτῳ, quae Kuehnio videntur glossema sapere, Aldobrandinus interpretatur, *quoniam alterum alteri consequens est*.

x) δέχεσθαι. Menagius cum cod. Palat. legi volebat ἐπιδέχεσθαι.

y) ὑγίεια. Edit. Froben. et Menag. ὑγεία. Stephan. ὑγιαία.

pientem bonum honestumque esse. Dicunt autem quod honestum sit, id solum esse bonum, ut Hecato in tertio de bonis ait et Chrysippus in libro de honesto. Id autem esse virtutem et quod sit virtutis particeps: cui aequale illud est, bonum omne quod sit, id etiam honestum esse, honestum autem ac bonum tantundem valere: id autem huic simile est. Nam quia bonum est, honestum est: est autem honestum: bonum ergo est. Putant et omnia bona esse paria, bonumque omne summopere esse appetendum, idque nec augmentum suscipere nec detrimentum. Eorum autem quae sunt aiunt alia bona, mala alia, alia neutra. Bona quidem virtutes esse, prudentiam, iustitiam, fortitudinem, temperantiam et caetera id genus; mala vero his opposita vitia, imprudentiam, iniustitiam et caetera; neutra vero quae neque prosunt neque obsunt, ut est vita, sanitas, vo-

λος, ἰσχύς, πλοῦτος, εὐδοξία z), εὐγένεια· καὶ τὰ τούτοις ἐναντία, θάνατος, νόσος, πόνος, αἶσχος, ἀσθένεια, πενία, ἀδοξία, δυσγένεια καὶ τὰ τούτοις a) παραπλήσια, καθά φησιν Ἑκάτων ἐν ἑβδόμῳ περὶ τέλους καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ Χρύσιππος, μὴ γὰρ εἶναι ταῦτα ἀγαθά, ἀλλ' 103. ἀδιάφορα κατ' εἶδος προηγμένα. ὡς γὰρ ἴδιον θερμοῦ τὸ θερμαίνειν, οὐ τὸ ψύχειν, οὕτω καὶ ἀγαθοῦ τὸ ὠφελεῖν, οὐ τὸ βλάπτειν· οὐ μᾶλλον δὲ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει ὁ πλοῦτος καὶ ἡ ὑγίεια b)· οὐκ ἄρα ἀγαθὸν οὔτε πλοῦτος οὔτε ὑγίεια c). ἔτι τέ φασιν d), ᾧ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι, τοῦτο οὐκ ἔστιν ἀγαθόν· πλούτῳ δὲ καὶ ὑγιείᾳ ἔστιν εὖ καὶ κακῶς χρῆσθαι· οὐκ ἄρα ἀγαθὸν πλοῦτος καὶ ὑγίεια e). Ποσειδώνιος μέντοι καὶ ταῦτά φησι τῶν ἀγαθῶν εἶναι. ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἡδονὴν ἀγαθόν φασιν Ἑκάτων τε ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ f)· περὶ ἀγαθῶν καὶ Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ ἡδονῆς· εἶναι γὰρ καὶ g) αἰσχρὰς ἡδονάς, μηδὲν δὲ αἰσχρὸν εἶναι ἀγαθόν.

z) εὐδοξία. Stephan. et cod. R δόξα, quod expressit Ambrosius. Illud praelatum Menagio praeter edit. Froben. et Menag. commendant codd. Stephani expressitque Aldobrandinus. Cod. Cantabr. δοξία.
a) τούτοις. Cod. Arund. omittit.
b) ὑγίεια. Edit. Froben. et Menag. ὑγιεία.
c) οὐκ ἄρα ἀγαθὸν οὔτε πλοῦτος οὔτε ὑγίεια. Ambrosius omittit.
d) φασιν. Ambrosius omittit.
e) ὑγίεια. Edit. Froben. et Menag. ὑγιεία. Stephan. ὑγιείᾳ.
f) ἐν τῷ ἐννεακαιδεκάτῳ. Ambrosius *in nono*.
g) καί. Menag. omittit. Agnoscunt praeter edit. Froben. et Stephan. interpretes et cod. Arund..

luptas, pulchritudo, vires, opes, bona fama, nobilitas, et quae eis opposita sunt, mors, aegritudo, dolor, turpitudo, infirmitas, inopia, obscuritas atque ignobilitas et his similia, ut ait Hecato in septimo de fine et Apollodorus in Ethice et Chrysippus. Non enim esse ista bona, sed indifferentia per speciem producta. Sicut enim caloris proprium est calefacere, non refrigerare, ita et boni proprium prodesse est et non nocere; non autem magis prosunt quam nocent opes atque sanitas: nec opes ergo nec sanitas bona sunt. Quo autem, aiunt, bene et male uti possumus, id bonum non est: divitiis autem et sanitate bene et male uti possumus: non est igitur bonum opulentia et sanitas. Posidonius tamen ista quoque in bonis numerat. Sed neque voluptatem bonum esse dicunt et Hecato in decimo nono de bonis et Chrysippus in libris de voluptate: esse enim et foedas voluptates; verum nihil quod foedum sit esse bonum. Prodesse

ὠφελεῖν δὲ ἔστι κινεῖν ἢ ἴσχειν κατ' ἀρετήν, βλάπτειν δὲ h) 104.
κινῶν ἢ ἴσχειν κατὰ κακίαν. Διχῶς δὲ λέγεσθαι ἀδιάφορα
ἄκρως μὲν τὰ μήτε πρὸς εὐδαιμονίαν μήτε πρὸς κακοδαιμο-
νίαν i) συνεργοῦντα, ὡς ἔχει πλοῦτος, δόξα, ὑγίεια, ἰσχὺς
καὶ τὰ ὅμοια· ἐνδέχεται γὰρ καὶ k) χωρὶς τούτων εὐδαιμονεῖν,
τῆς πασῶν αὐτῶν χρήσεως εὐδαιμονικῆς οὔσης ἢ κακοδαιμο-
νικῆς. ἄλλως δὲ λέγεται ἀδιάφορα τὰ μήτε ὁρμῆς μήτε
ἀφορμῆς κινητικά l), ὡς ἔχει τὸ ἀρτίας ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφα-
λῆς τρίχας ἢ περιττάς, ἢ ἐκτεῖναι τὸν δάκτυλον ἢ συστεῖλαι,
τῶν προτέρων ἀδιαφόρων οὐκέθ' οὕτω λεγομένων· ὁρμῆς γάρ
ἐστιν ἐκεῖνα καὶ ἀφορμῆς κινητικά. διὸ τὰ μὲν αὐτῶν ἐκλέ- 105.
γεται, τῶν ἑτέρων m) ἐπίκρυ ἐχόντων πρὸς αἵρεσιν καὶ φυ- LXI.
γήν. τῶν ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ
ἀποπροηγμένα n)· προηγμένα μὲν τὰ ἔχοντα ἀξίαν, ἀπο-

h) δέ. Edit. Froben. τε.
i) μήτε πρὸς κακοδαιμονίαν. Edit. Froben. et Menag. omittunt πρός.
k) καί. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt.
l) τὰ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς κινητικά. Edit. Froben. et Menag. τὰ μήτε ἀφορμῆς κινητά, quod expressit Aldobrandinus, *in quibus ne causa quidem ulla est quare moveamur.* Illud praelatum Menagio praeter Stephan. praebent codd. RRR, Palat. et Arund. expressitque Ambrosius, male is ἀφορμῆς interpretans *occasionem.*
m) τῶν ἑτέρων. Edit. Froben. et Stephan. τῶν οὐδετέρων. Illud praeter Menag. exhibent interpretes.
n) προηγμένα — ἀποπροηγμένα. Edit. Froben. ἀπροηγμένα. Vid. Goerenzius excursu I. ad Cicer. Acadd. I. 10, 36. p. 76. et seqq. et Beierus excursu VI. ad Cicer. de Officiis I. 3, 10. et II. 3, 9. T. I. p. 319. et seqq.

autem est movere aut habere secundum virtutem, contra vero nocere est movere aut habere secundum vitium. Duobus autem modis dici indifferentia: uno quidem ea quae neque ad felicitatem neque ad infelicitatem conferunt, ut sunt divitiae, sanitas, vires, gloria et caetera id genus: nam et sine his contingit felicem esse, quum earum usus vel rectus felicitatis, vel pravus infelicitatis auctor sit. Aliter autem dicuntur indifferentia, quae neque appetitum neque aversationem movent, ut est vel pares in capite habere capillos vel impares, vel extendere vel contrahere digitum. Priora enim quae diximus indifferentia non ita se habent: illa quippe et appetitum et aversationem movent. Idcirco alia quidem ex eis eliguntur, quum caetera aequa ratione vel eligenda sint vel fugienda. Porro indifferentium alia quidem praeposita sunt quae vocant, alia reiecta: praeposita quidem quae habeant existimationem, reiecta vero quae existima-

προηγμένα ο) δὲ τὰ ἀπαξίαν p) ἔχοντα. ἀξίαν δὲ τὴν μέν τινα λέγουσι σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον q), ἥτις ἐστὶ περὶ πᾶν ἀγαθόν· τὴν δὲ εἶναι μέσην τινὰ δύναμιν ἢ χρείαν συμβαλλομένην r) πρὸς τὸν κατὰ φύσιν βίον, ὅμοιον εἰπεῖν ἥντινα προσφέρεται s) πρὸς τὸν κατὰ φύσιν t) βίον πλοῦτος· ἢ ὑγίεια· τὴν δ' εἶναι u) ἀξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ, ἣν ἂν ὁ ἔμπειρος τῶν πραγμάτων τάξῃ, ὅμοιον εἰπεῖν ἀμεί-
106. βεσθαι πυροὺς πρὸς τὰς αὐν ἡμιόνῳ x) κριθάς. προηγμένα μὲν οὖν εἶναι ἃ καὶ ἀξίαν ἔχει, οἷον ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν εὐφυίαν, τέχνην, προκοπὴν καὶ τὰ ὅμοια· ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν ζωήν, ὑγίειαν, ῥώμην, εὐεξίαν, ἀρτιότητα, κάλλος· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πλοῦτον, δόξαν, εὐγένειαν καὶ τὰ ὅμοια.

o) ἀποπροηγμένα. Edit. Froben. ἀπροηγμένα.
p) ἀπαξίαν. Legebatur ἀναξίαν. Correxit Goerenzius ad Cicer. Acadd. I. p. 80.
q) σύμβλησιν πρὸς τὸν ὁμολογούμενον βίον. Aldobrandinus *comparationem cum vita conveniente.*
r) συμβαλλομένην. Codd. Stephani et Arund. συλλαμβανομένην.
s) προσφέρεται. Edit. Froben. προφέρεται. Menag. εἰσφέρεται. Illud praeter Stephan. praebet cod. Arund.
t) κατὰ φύσιν. Stephan. κατὰ φῦτον.
u) τὴν δ' εἶναι. Post haec verba magna incipit apud Ambrosium paragraphorum perturbatio. Sequuntur enim §§. 116. inde a vv. τὸν σοφὸν οὐδαμῶς. 117. 118. 119. usque ad vv. ἐπεσκέφθαι γάρ. Has excipiunt §§. 109. inde a vv. κατὰ περίστασιν δέ. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. usque ad vv. φοβηθήσεσθαι μὲν γάρ. Insequuntur §§. 105. inde a vv. ἀξίαν ἀμοιβὴν δοκιμαστοῦ. 106. 107. 108. 109. usque ad vv. καὶ αἰσθητηρίων καὶ τὰ ὅμοια. Has denique excipiunt §§. 119. inde a vv. περὶ θυσιῶν. et 120. cum reliquis ordine antiquo.
x) σὺν ἡμιόνῳ. Ambrosius omittit. Kuehnius coni. σὺν ἡμιόλῳ seu ἡμιολίῳ.

tione careant. Existimationem vero eam quidem conferre aliquid ad consentaneam vitam, quae circa omne bonum est; aliam vero mediam quandam vim aut usum conferre ad eam vitam quae sit secundum naturam, cuiusmodi dicere possimus opes atque sanitatem, si quid afferant commodi ad naturalem vitam; aliam vero existimationem esse probati remunerationem quamcunque statuerit peritus rerum, ut si triticum cum hordeo adiecto mulo commutari dicamus. Esse igitur praeposita, quae et existimationem habent, ut in eis quidem quae ad animum pertinent, ingenium, artem, profectum et his similia; in corporalibus autem vitam, sanitatem, robur, bonum habitum, integritatem, pulchritudinem; in eis vero quae sunt exterius, divitias, gloriam, nobilita-

ἀποπροηγμένα δὲ ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν ἀφυίαν, ἀτεχνίαν καὶ τὰ ὅμοια γ)· ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν θάνατον, νόσον, ἀσθένειαν, καχεξίαν, πήρωσιν, αἶσχος καὶ τὰ ὅμοια· ἐπὶ δὲ τῶν ἐκτὸς πενίαν, ἀδοξίαν, δυσγένειαν καὶ τὰ παραπλήσια. οὔτε δὲ προήχθη οὔτε ἀποπροήχθη z) τὰ οὐδετέρως ἔχοντα. ἔτι 107.
τῶν προηγμένων τὰ μὲν δι' αὐτὰ προῆκται, τὰ δὲ δι' ἕτερα, τὰ δὲ καὶ a) δι' αὐτὰ καὶ δι' ἕτερα· δι' αὐτὰ μὲν εὐφυία, προκοπὴ καὶ τὰ ὅμοια· δι' ἕτερα δὲ πλοῦτος, εὐγένεια καὶ τὰ ὅμοια· δι' αὐτὰ δὲ καὶ δι' ἕτερα ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀρτιότης. δι' αὐτὰ μέν, ὅτι κατὰ φύσιν ἐστί· δι' ἕτερα δέ, ὅτι πρακτικῆ χρείας οὐκ ὀλίγας. ὁμοίως δὲ ἔχει καὶ τὸ ἀποπροηγμένον b) κατὰ τὸν ἐναντίον λόγον. Ἔτι δὲ καθῆκόν LXII
φασιν εἶναι ὃ προαχθὲν c) εὔλογόν τε d) ἔχει ἀπολογισμόν,

γ) ἀποπροηγμένα δὲ — καὶ τὰ ὅμοια. Edit. Froben. et Stephan. omittunt, sed prior addito lacunae signo: * ἐπὶ δὲ τῶν σωματικῶν. Agnoscunt praeter Menag., quae habet ἀπὸ μὲν τῶν ψυχικῶν, Suidas, codd. R et Palat. atque interpretes. Caeterum cum Menagio scripsi ἐπὶ μὲν τῶν ψυχικῶν, quod praebet Suidas et cod. R confirmantque interpretes.

z) ἀποπροήχθη. Edit. Froben. et cod. Arund. ἀπροήχθη.

a) καί. Edit. Froben. et Menag. omittunt. Agnoscunt Stephan. et Ambrosius.

b) ἀποπροηγμένον. Edit. Froben. ἀπροηγμένον.

c) προαχθέν. Ambrosius omittit. Menagius e Sexto Empirico l. VII. adv. Mathem. p. 167. coni. πραχθέν.

d) τε. Corrupta vox. Fortasse scribendum τινα.

tem et his similia. Reiecta autem in iis quidem quae ad animum pertinent, obtusionem hebetudinemque, inertiam et his similia; porro in rebus corporis mortem, morbum, imbecillitatem, malum habitum, debilitatem, turpitudinem et his similia; in exterioribus autem paupertatem, obscuritatem, ignobilitatem et caetera in hunc modum. Neque vero praeposita sunt neque reiecta, quae neutro se habent modo. Praeterea praepositorum alia quidem per se ipsa praeposita sunt, alia vero propter alia, alia et propter se ipsa et propter alia: per se ipsa quidem, ut ingenium, profectus et similia; per alia vero, ut divitiae, nobilitas et caetera id genus; ob se ipsa vero et alia, ut valentia, vivacitas, sensuum incolumitas. Per se ipsa quidem, quia per naturam sunt; per alia vero, quia non modico usui sunt. Eodem se modo habet reiectum contraria ratione. Officium autem id esse dicunt, quod quum sit praepositum, veluti quod con-

εἶον τὸ ἀκόλουθον ἐν τῇ ζωῇ e), ὅπερ καὶ ἐπὶ τὰ φυτὰ καὶ
108. ζῶα διατείνει· ὁρᾶσθαι γὰρ καὶ τούτων καθήκοντα. κατωνομάσθαι f) δὲ οὕτως ὑπὸ πρώτου Ζήνωνος τὸ καθῆκον, ἀπὸ τοῦ κατά τινας ἥκειν τῆς προσονομασίας εἰλημμένης. ἐνέργημα δὲ αὐτὸ εἶναι ταῖς κατὰ φύσιν κατασκευαῖς οἰκεῖον. τῶν γὰρ καθ' ὁρμὴν ἐνεργουμένων τὰ μὲν καθήκοντα εἶναι, τὰ δὲ παρὰ τὸ καθῆκον, τὰ δὲ οὔτε καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον g). καθήκοντα μὲν οὖν εἶναι ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν, ὡς ἔχει γονεῖς τιμᾶν, ἀδελφούς, πατρίδα h), συμπεριφέρεσθαι φίλοις i)· παρὰ τὸ καθῆκον δέ, ὅσα μὴ αἱρεῖ λόγος, ὡς ἔχει τὰ τοιαῦτα, γονέων ἀμελεῖν, ἀδελφῶν k) ἀφροντιστεῖν, φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι l), πατρίδα
109. ὑπερορᾶν m) καὶ τὰ παραπλήσια· οὔτε δὲ καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον, ὅσα οὔτε αἱρεῖ λόγος πράττειν οὔτε ἀπαγορεύει, οἷον πάρφος ἀνελέσθαι, γραφεῖον κρατεῖν, στλεγγί-

e) οἷον τὸ ἀκόλουθον ἐν τῇ ζωῇ. Ambrosius omittit.
f) κατωνομάσθαι. Edit. Froben. κατωνομᾶσθαι.
g) τὰ δὲ οὔτε καθήκοντα οὔτε παρὰ τὸ καθῆκον. Addidi ex sequentibus cum Menagio, quae et Aldobrandinus adnotavit ad oram libri, teste Bigotio, et agnoscit Suidas s. v. καθῆκον et καθήκοντα.
h) πατρίδα. Ambrosius *patriam tueri.*
i) συμπεριφέρεσθαι φίλοις. Ambrosius: *amicos parare illisque adesse.* Aldobrandinus: *coniuncte cum amicis vivere.*
k) ἀδελφῶν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. συγγενῶν. Illud praebet Menag. expresseruntque interpretes.
l) φίλοις μὴ συνδιατίθεσθαι. Rectius Aldobrandinus videtur interpretari, *amicorum rebus non aeque atque illos affici.*
m) πατρίδα ὑπερορᾶν. Stephan. πατρίδος ὑπερορᾶν.

sequens est in vita, cur factum sit probabilis ratio reddi potest; pertingere autem id ad arbores etiam et animantes: notari enim et in his officia. Caeterum et a Zenone primo καθῆκον appellatum est officium, ex eo quod ad quosdam veniat appellatione sumpta: esse autem id actionem quandam naturalibus apparatibus propriam. Nam ex his quae secundum appetitum geruntur, alia quidem esse officia, alia praeter officium, alia neque officia nec praeter officium. Ea vero officia intelligenda, quae ratio facienda suaserit, ut parentes honorare fratresque ac patriam, amicis gratificari; praeter officium sunt, quae ratio fugienda suggesserit, ut est parentes negligere, fratrum omittere curam, amicis non consentire patriamque aspernari et caetera in hunc modum; quae autem ratio fieri neque vetat neque postulat, ea neque officium esse neque praeter officium, ut est festucam tollere, tenere stilum,

ικη) καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. καὶ τὰ μὲν εἶναι ὁ) καθήκοντα ἄνευ περιστάσεως, τὰ δὲ περιστατικά p). καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως τάδε, ὑγιείας q) ἐπιμελεῖσθαι καὶ αἰσθητηρίων καὶ τὰ ὅμοια· κατὰ περίστασιν δὲ τὸ πηροῦν ἑαυτὸν καὶ τὴν κτῆσιν διαρριπτεῖν. ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν παρὰ τὸ καθῆκον r). ἔτι τῶν καθηκόντων τὰ μὲν ἀεὶ καθήκει, τὰ δὲ οὐκ ἀεί. καὶ ἀεὶ μὲν καθήκει τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, οὐκ ἀεὶ δὲ s) τὸ ἐρωτᾶν καὶ ἀποκρίνεσθαι t). καὶ περιπατεῖν καὶ τὰ ὅμοια. ὁ δ' αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν παρὰ τὸ καθῆκον. ἔστι δὲ καὶ 110.
ἐν τοῖς μέσοις τι καθῆκον, ὡς τὸ πείθεσθαι τοὺς παῖδας τοῖς παιδαγωγοῖς. Φασὶ δὲ τὴν ψυχὴν εἶναι ὀκταμερῆ· LXIII.
μέρη γὰρ αὐτῆς τά τε πέντε αἰσθητήρια καὶ τὸ φωνητικὸν μόριον u) καὶ τὸ διανοητικόν, ὅπερ ἐστὶν αὐτὴ ἡ διάνοια, καὶ τὸ γεννητικόν. ἐκ δὲ τῶν ψευδῶν ἐπιγίγνεσθαι τὴν διά-

n) στλεγγίδα. Edit. Froben. στλεγγύδα. Ambrosius *urceum*.
o) εἶναι. Edit. Froben. et Menag. omittit. Agnoscit praeter Stephan. cod. Arund..
p) ἄνευ περιστάσεως — περιστατικά. Ambrosius hic et infra *absque* (*sine*) *errore* — *cum errore*.
q) ὑγιείας. Edit. Froben. et Menag. ὑγείας.
r) ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν παρὰ τὸ καθῆκον. Edit. Froben. ἀνάλογος. Kuhnius coni. ex Suida τὸ παρὰ τὸ καθῆκον, vel ex sequentibus ἐπὶ τῶν κ. τ. π., id quod commendare videntur interpretes.
s) τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, οὐκ ἀεὶ δέ. Edit. Froben. et Menag. cum codd. Palat. et Florent. atque interpretibus omittunt. Recepi ex Stephan., commendatum Menagio.
t) καὶ ἀποκρίνεσθαι. Legebatur τὸ ἀποκρίνεσθαι. Illud recepi ex codd. Palat., Florent. et Arund., expressum etiam ab interpretibus.
u) μόριον. Edit. Froben. et Stephan. ὄργανον, quod expressit Ambrosius. Illud praeter Menag. praebet Suidas et cod. Palat. expressitque Aldobrandinus.

strigilem et caetera id genus. Atque alia quidem officia esse absque calamitate, alia calamitosa. Sine calamitate quidem, ut valetudinem suam sensusque tueri et similia; calamitosa, ut mutilare se ipsum remque familiarem proiicere. Eadem ratione et de iis quae praeter officium sunt. Praeterea officiorum alia quidem semper conveniunt, alia vero non semper. Et semper quidem convenit secundum virtutem vivere, non semper interrogare atque respondere et ambulare et eius generis omnia. Eadem et in iis quae sunt praeter officium ratio est. Est etiam in mediis officium aliquod, ut est pueros obtemperare paedagogis. Aiunt autem animum octo in partes esse divisam. Esse autem has illius partes, quinque sensus et vocis instrumentum et cogitationis, quae est ipsa mens, et generandi vim. Enimvero ex falsis accidere menti

στροφὴν ἐπὶ τὴν διάνοιαν, ἀφ' ἧς πολλὰ πάθη βλαστάνειν καὶ ἀπαταστασίας αἴτια. ἔστι δὲ αὐτὸ τὸ πάθος κατὰ Ζήνωνα ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις x) ἢ ὁρμὴ πλεονάζουσα. τῶν δὲ παθῶν τὰ ἀνωτάτω, καθά φησιν Ἑκάτων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ παθῶν καὶ Ζήνων ἐν τῷ περὶ παθῶν y),
111. εἶναι γένη τέτταρα, λύπην, φόβον, ἐπιθυμίαν, ἡδονήν. δοκεῖ δὲ αὐτοῖς τὰ πάθη κρίσεις εἶναι, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ παθῶν· ἥ τε γὰρ φιλαργυρία ὑπόληψίς ἐστι τοῦ τὸ ἀργύριον καλὸν εἶναι, καὶ ἡ μέθη δὲ καὶ ἡ ἀκολασία ὁμοίως καὶ τὰ ἄλλα. καὶ τὴν μὲν λύπην εἶναι συστολὴν ἄλογον· εἴδη δὲ αὐτῆς ἔλεον, φθόνον, ζῆλον, ζηλοτυπίαν, ἄχθος, ἐνόχλησιν, ἀνίαν, ὀδύνην, σύγχυσιν. ἔλεον μὲν οὖν εἶναι λύπην ὡς ἐπὶ ἀναξίως κακοπαθοῦντι, φθόνον δὲ λύπην ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, ζῆλον δὲ λύπην ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ z), ζηλοτυπίαν δὲ λύπην ἐπὶ τῷ καὶ ἄλλῳ

x) ἡ ἄλογος καὶ παρὰ φύσιν ψυχῆς κίνησις. Legebatur ἡ ἄλογος etc. Correxit Dobraeus ad Aristophanis Thesmoph. v. 227. p. 212.

y) καὶ Ζήνων ἐν τῷ περὶ παθῶν. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. codd. R et Palat. cum Ambrosio.

z) ζῆλον δὲ — ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ. Edit. Froben. ζῆλον δὲ — ὧν αὐτὸς ἔχει. Leopardus Emendatt. VII. 5. ex Stephani Lex. Cicer. addebat καὶ οὐκ ἔχει.

perversionem ex eaque complures pullulare perturbationes atque inconstantiae causas. Est autem secundum Zenonem ipsa perturbatio aut irrationalis ac praeter naturam animi motus aut immodicus animi impetus. Porro perturbationum quae principes sunt, ut ait Hecato in secundo de perturbationibus ac Zeno in eo quem scripsit itidem de perturbationibus libro, quattuor esse genera, dolorem, metum, concupiscentiam, voluptatem. Putant autem perturbationes iudicia esse, ut Chrysippus in libro de perturbationibus ait: quippe avaritiam opinionem esse inhaerentem de pecunia quod honesta sit, ebrietatemque itidem et intemperantiam et caetera similia. Et dolorem quidem irrationalem animi contractionem esse: eius autem species misericordiam, invidiam, aemulationem, obtrectationem, angorem, conturbationem, tristitiam, moerorem, confusionem. Misericordiam igitur dolorem esse ex alterius miseria iniuria laborantis; invidiam vero dolorem esse in alienis bonis; aemulationem dolorem ex eo quod alius ea potiatur quod quis ipse cupierit; obtrectationem aegritudinem esse ex eo venientem

παρεῖναι ἃ καὶ αὐτὸς ἔχει a), ἄχθος δὲ λύπην βαρύνουσαν, 112.
ἐνόχλησιν λύπην στενοχωροῦσαν καὶ δυσχωρίαν παρασκευάζουσαν, ἄνιαν λύπην ἐκ διαλογισμῶν μένουσαν ἢ ἐπιτεινομένην, ὀδύνην λύπην ἐπίπονον, σύγχυσιν λύπην ἄλογον, ἀποκναίουσαν b) καὶ κωλύουσαν τὰ παρόντα συνορᾶν. ὃ δὲ φόβος ἐστὶ προσδοκία κακοῦ. εἰς δὲ τὸν φόβον ἀνάγεται καὶ ταῦτα, δεῖμα, ὄκνος, αἰσχύνη, ἔκπληξις, θόρυβος, ἀγωνία. δεῖμα μὲν οὖν ἐστι φόβος δέος ἐμποιῶν, αἰσχύνη δὲ φόβος ἀδοξίας, ὄκνος δὲ φόβος μελλούσης ἐνεργείας, ἔκπληξις δὲ φόβος ἐκ φαντασίας ἀσυνήθους πράγματος, θόρυβος δὲ φόβος c) μετὰ 113.
κατεπείξεως φωνῆς, ἀγωνία δὲ φόβος ἀδήλου πράγματος d). ἐπιθυμία δέ e) ἐστιν ἄλογος ὄρεξις, ὑφ' ἣν τάττεται καὶ ταῦτα, σπάνις, μῖσος, φιλονεικία, ὀργή, ἔρως, μῆνις, θυμός. ἔστι δὲ ἡ μὲν σπάνις ἐπιθυμία τις ἐν ἀποτεύξει καὶ οἷον κεχωριαμένη ἐκ τοῦ πράγματος, τεταμένη δὲ διανενῆς ἐπ' αὐτὸ

a) ζηλοτυπίαν δὲ — ἃ καὶ αὐτὸς ἔχει. Edit. Froben. omittit. Stephan. ἐπὶ τῷ ἄλλῳ. Quod dedi ἐπὶ τῷ καὶ ἄλλῳ, debetur Menag. expressitque Aldobrandinus. Cod. Arund. ὧν καὶ αὐτὸς ἔχει. Leopardus Emendat. VII. 5. ex Lex. Cicer. corr. ὧν αὐτὸς ἐπιθύμησε καὶ ἔχει.
b) ἀποκναίουσαν. Suidas s. v. πάθος et codd. Stephani ἀποκλείουσαν.
c) φόβος. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. omittunt. Agnoscunt praeter Menag. codd. Stephani et interpretes.
d) ἀγωνία δὲ φόβος ἀδήλου πράγματος. Edit. Froben. et interpretes omittunt. Cod. Arund. omittit ἀγωνία.
e) ἐπιθυμία δέ. Cod. Arund. ἡ δὲ ἐπιθυμία.

quod adsit alteri quod ipse quisque habeat; angorem vero aegritudinem esse prementem; conturbationem aegritudinem esse angustantem difficultatemque praestantem; tristitiam aegritudinem permanentem altiusque insitam animo atque crescentem; moerorem aegritudinem laboriosam; confusionem aegritudinem esse irrationalem, mordentem et praesentia conspici prohibentem; timorem autem esse opinionem impendentis mali. Porro ad timorem et ista referunt, metum, pigritiam, pudorem, terrorem, trepidationem, anxietatem. Esse autem metum timorem pavorem facientem, pudorem metum esse ignominiae, pigritiam metum futuri laboris, terrorem metum ex insuetae rei imagine proficiscentem, trepidationem metum esse cum adhaesione vocis, anxietatem metum esse incerti negotii. Concupiscentiam vero esse appetitum rationi non convenientem, cui et ista subincidant, indigentia, odium, contentio, ira, amor, iracundia, excandescentia. Est autem indigentia cupiditas quaedam, quum eo non potimur quod cupimus, ac veluti

καὶ σπωμένη· μῖσος δέ ἐστιν ἐπιθυμία τις τοῦ κακῶς εἶναί τινι μετὰ προκοπῆς τινος καὶ παρατάσεως f)· φιλονεικία δὲ ἐπιθυμία τις περὶ αἱρέσεως· ὀργὴ δὲ ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως· ἔρως δέ ἐστιν ἐπιθυμία τις οὐχὶ περὶ σπουδαίους g)· ἔστι γὰρ ἐπιβολὴ φιλο-
114. ποιίας h) διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον. μῆνις δέ ἐστιν ὀργή τις i) πεπαλαιωμένη καὶ ἐπίκοτος, ἐπιτηρητικὴ δέ, ὅπερ ἐμφαίνεται διὰ τῶνδε·

Εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ κατα πέψῃ,
ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ k).

ὁ δὲ θυμός ἐστιν ὀργὴ ἀρχομένη. Ἡδονὴ δέ ἐστιν ἄλογος ἔπαρσις ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν, ὑφ' ἣν l) τάττεται κήλησις, ἐπιχαιρεκακία, τέρψις, διάχυσις. κήλησις μὲν οὖν

f) μετὰ προκοπῆς τινος καὶ παρατάσεως. Edit. Froben. omittit μετὰ προκοπῆς τινος. Menag. μ. π. τ. καὶ προστάσεως, quod expressit Aldobrandinus *cum quadam progressione ac propugnatione coniuncta*. Cod. Arund. καὶ παραστάσεως. Mer. Casaubonus coni. μετὰ προβολῆς τινος καὶ παρατάξεως.

g) οὐχὶ περὶ σπουδαίους. Edit. Froben. οὐχ ἧ περὶ σπουδαίους ἐστίν. Kuehnius coni. οὐχὶ περὶ σπουδαίων, vel ex Suida οὐ περὶ σπουδαίου πράγματος.

h) φιλοποιίας. Edit. Froben. et Menag. φιλοπονίας, quod expressit Aldobrandinus (*applicatio — ad*) *laborem voluntate susceptum*. Illud praeter Stephan. commendavit Menagius. Conf. VII. 130.

i) ὀργή τις. Edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio omittunt τις.

k) Εἴπερ γάρ τε — ὄφρα τελέσσῃ. Legebatur ἀλλά γε καί. Versus sunt Homeri Iliad. *A*. 81. et 82. unde correxi.

l) ὑφ' ἣν. Edit. Froben. ἐφ' ἣν.

a re ipsa separata, frustra vero ad illam nitens; odium vero est cupiditas qua male cuidam optamus cum profectu aliquo et incremento; contentio cupiditas quaedam est ab electione profecta; ira libido puniendi eius est qui laesisse videatur iniuria; amor autem est concupiscentia quaedam in praestanti ingenio viros non cadens: est enim conatus conciliandae amicitiae per apertam ac se ingerentem pulchritudinem; iracundia est ira quaedam invcterata et plena odii, ulciscendi tempus observans, quod hisce verbis ostenditur:

Nam siquidem ad tempus bilem sibi concoquat atram,
Non tamen ira animo excedet nisi poena sequatur.

Porro excandescentia est ira nascens et modo exsistens. Caeterum voluptas est irrationalis eius rei appetitus quae videatur expetenda, cuius partes sunt delectatio, malevolentia, oblectatio, effusio. Est autem delectatio voluptas suavitate

εἶναι ἡδονὴ δι' ὧν τῶν κατακηλοῦσα m)· ἐπιχαιρεκακία δὲ ἡδονὴ ἐπ' ἀλλοτρίοις κακοῖς· τέρψις δέ, οἷον τρέψις, προτροπή τις ψυχῆς n) ἐπὶ τὸ ἀνειμένον· διάχυσις δὲ ἀνάλυσις ἀρετῆς. ὡς δὲ λέγεταί τινα ἐπὶ τοῦ σώματος ἀρρωστήματα, οἷον 115.
ποδάγρα ο) καὶ ἀρθρίτιδες, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς φιλοδοξία καὶ φιληδονία p) καὶ τὰ παραπλήσια. τὸ γὰρ ἀρρώστημά ἐστι νόσημα μετὰ ἀσθενείας, τὸ δὲ νόσημα οἴησις σφόδρα δοκοῦντος αἱρετοῦ q). καὶ ὡς ἐπὶ τοῦ σώματος εὐεμπτωσίας τινὲς λέγονται, οἷον κατάῤῥους καὶ διάῤῥοια, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς εἶσιν εὐκαταφορίαι, οἷον φθονερία, ἐλεημοσύνη, ἔριδες καὶ τὰ παραπλήσια r). εἶναι δὲ καὶ εὐπαθείας φασὶ τρεῖς, χαράν, εὐλάβειαν, βούλησιν. καὶ τὴν μὲν χαρὰν ἐναντίαν 116.

m) κατακηλοῦσα. Legebatur *κατακλῶσα*. Illud a Suida servatum s. v. *ἡδονὴ* expressumque ab Ambrosio praetulerunt iam Stephanus atl h. l., invitis codicibus suis, et in Lexico Ciceroniano, itemque Menagius.

n) προτροπή τις ψυχῆς. Legebatur *προτροπὴ τῆς ψυχῆς*. Correxi ex Ambrosio et Suida, unde iam Kuehnius coniecerat *προτροπή τις τῆς ψυχῆς*.

o) ποδάγρα. Stephan. *ποδάγραι*, quod expressit Ambrosius.

p) φιλοδοξία καὶ φιληδονία. Ambrosius: *gloriae appetitio immodica et mulierositas*.

q) οἴησις σφόδρα δοκοῦντος αἱρετοῦ. Ambrosius: *opinatio vehemens eius rei quae videatur expetenda*. ut ipsum legisse appareat οἴησις σφοδρά, id quod non debebat probare Mericus Casaubonus.

r) οἷον φθονερία, ἐλεημοσύνη, ἔριδες καὶ τὰ παραπλήσια. Edit. Froben. et cod. Arund. *οἷον φθόνοι, ἔριδες καὶ τ. π.*, quod expressit Ambrosius *ut invidentiae, contentiones ac similia*. Menag. cum Aldobrandino omittit *ἔριδες*. Caeterum legebatur *ἀνελεημοσύνη*, quod correxi secundum Stoicorum decreta cum Menagio Kuehnioque, confirmatum illud auctoritate Suidae.

auditus animum deliniens; malevolentia autem voluptas in malis alienis; oblectatio quaedam est quasi inductio animique inclinatio ad mollitiem; effusio vero virtutis dissolutio est atque remissio. Sicut autem in corpore sunt aegrotationes quaedam, velnti podagra et articulorum dolores, ita et in animo gloriae et voluptatis appetitio immodica et caetera eiusdem generis. Est aegrotatio morbus cum imbecillitate, morbus autem opinatio eius rei quae vehementer videatur expetenda. Et sicut in corpore casu gignuntur aegritudines quaedam, quemadmodum pituita et diarrhoea, ita et in animo sunt quaedam proclivitates, ut invidentia, misericordia, contentiones ac similia. Esse autem et bonas affectiones aiunt tres, gaudium, cautionem, voluntatem. Esse vero gaudium contrarium voluptati, quod est animi cum

φασὶν εἶναι τῇ ἡδονῇ, οὖσαν εὔλογον ἔπαρσιν s)· τὴν δὲ εὐλάβειαν τῷ φόβῳ, οὖσαν εὔλογον ἔκκλισιν· φοβηθήσεσθαι μὲν γὰρ τὸν σοφὸν οὐδαμῶς, εὐλαβηθήσεσθαι δέ. τῇ δὲ ἐπιθυμίᾳ ἐναντίαν φασὶν εἶναι τὴν βούλησιν, οὖσαν εὔλογον ὄρεξιν· καθάπερ οὖν ὑπὸ τὰ πρῶτα πάθη πίπτει τινά, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ὑπὸ τὰς πρώτας εὐπαθείας· καὶ ὑπὸ μὲν τὴν βούλησιν εὔνοιαν, εὐμένειαν, ἀσπασμόν t), ἀγάπησιν u)· ὑπὸ δὲ τὴν εὐλάβειαν αἰδῶ, ἁγνείαν x)· ὑπὸ δὲ τὴν χαρὰν
LXIV. τέρψιν y), εὐφροσύνην, εὐθυμίαν. Φασὶ δὲ καὶ ἀπαθῆ εἶναι
117. τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι z)· εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτέγκτῳ a). ἄτυφόν τε εἶναι τὸν σοφόν· ἴσως γὰρ ἔχειν πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ τὸ ἄδοξον b). εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἄτυφον,

s) καὶ τὴν μὲν χαρὰν — εὔλογον ἔπαρσιν. Ambrosius: *esse vero gaudium placidum et constans contrarium dolori rationabilemque voluptatem.*

t) ἀσπασμόν. Ambrosius *lenitatem.*

u) ἀγάπησιν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 352.

x) ἁγνείαν. Stephan. ἁγνοιαν. Ambrosius *castitatem et cætera id genus.*

y) τέρψιν. Lipsius Manuduct. ad philos. Stoic. III. 5. coni. aut delendum esse aut mutandum in θάρσος, quas coniecturas iure improbavit Menagius.

z) Φασὶ δὲ καὶ ἀνέμπτωτον εἶναι. Ambrosius: *Aiunt autem et semper quietum esse ac perturbationibus vacuum.* ut omittat vv. τὸν σοφόν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι.

a) ἀτέγκτῳ. Edit. Froben. et Stephan. ἀτρέπτῳ. Illud recepi ex Suida s. v. ἀπαθῆ, Menag. et cod. R, probatum Menagio.

b) ἴσως γὰρ ἔχειν πρός τε τὸ ἔνδοξον καὶ τὸ ἄδοξον. Edit. Froben. et cod. Arund. ἴσον γὰρ ἔχειν. Kuehnius coni. ex Suida s. v. ἄτυφία, πρός τε τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον.

ratione elatio; cautionem vero timori, quae est malorum cum ratione declinatio: metuere enim nunquam sapientem, sed cavere. Cupiditati voluntatem contrariam dicunt, quae sit appetitio rationalis. Quemadmodum igitur sub prioribus perturbationibus quaedam adiunguntur, ita et sub primis affectionibus: namque voluntati adiungi benevolentiam, placiditatem, salutationem, dilectionem; cautioni autem verecundiam, castitatem; gaudio iucunditatem, laetitiam, aequanimitatem. Aiunt autem et perturbationibus vacuum esse sapientem, quoniam delabi non possit: esse item et alium sine affectu malum, quod tantundem valet ac si dicatur durus et ad virtutis actiones immobilis. Fastu itidem vacare sapientem: quippe tantidem honorem et gloriam existimare quanti dedecus et ignominiam. Esse et alium sine fastu,

κατὰ τὸν εἰκαῖον τεταγμένον, ὅς ἐστι φαῦλος c). καὶ αὐστηροὺς δὲ φασιν εἶναι πάντας τοὺς σπουδαίους, τῷ μήτε αὐτοὺς πρὸς ἡδονὴν ὁμιλεῖν μήτε παρ' ἄλλων τὰ πρὸς ἡδονὴν προσλέγεσθαι. καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρόν d), παραπλησίως λεγόμενον τῷ αὐστηρῷ οἴνῳ, ᾧ πρὸς μὲν φαρμακοποιίαν e) χρῶνται, πρὸς δὲ πρόποσιν οὐ πάνυ. ἀκριβολόγους τοὺς 118.
σπουδαίους φυλακτικούς τε εἶναι τοῦ ἐπὶ τὸ βέλτιον αὐτοὺς παριστάνειν, διὰ παρασκευῆς τῆς τὰ φαῦλα μὲν ἀποκρυπτούσης, τὰ δὲ ὑπάρχοντα ἀγαθὰ φαίνεσθαι ποιούσης f). ἀπλάστους· περιηρτῆσθαι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ τῷ εἴδει g). ἀπραγμονάς τε εἶναι· ἐκκλίνειν γὰρ τὸ πράττειν τι

c) εἶναι δὲ καὶ ἄλλον — ὅς ἐστι φαῦλος. Ambrosius: *esse et perditum quemlibet sine fastu, quippe qui aeque moventur ad decus et ignominiam.* Menagius ex Suida s. v. ἀτυφία corr. ὃ ἐστι φαῦλον.

d) καὶ ἄλλον δὲ εἶναι αὐστηρόν. Casaubonus ad Persium Sat. I. v. 107. p. 147. ed. Paris. a. 1605. coni. καὶ ἄλλως δὲ εἶναι αὐστηρόν, iure improbatum Menagio.

e) φαρμακοποιίαν. Cod. Amund. φαρμακοποσίαν, quam lectionem etiam Stephanus affert.

f) ἀκριβολόγους τοὺς σπουδαίους — φαίνεσθαι ποιούσης. Edit. Froben. et Stephan. ἐπὶ τὸ βέλτιον αὐτῶν παριστάνειν, quod expressisse videtur Aldobrandinus, *quibus se ad id quod ipsis melius est, comparent.* Cod. Palat. — φυλακτικούς τε εἶναι αὐτοὺς ἐπὶ τὸ βέλτιόν τι περὶ αὐτῶν παριστάμι. Ambrosius: — *observareque et cavere solicite ne quid de se melius quam sit commendare putemur, fuco seu arte aliqua mala occultante et bona quae insunt apparere faciente.*

g) ἀπλάστους· περιηρτῆσθαι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ τῷ εἴδει. Edit. Froben. et Stephan. φαίνεσθαι ποιούσης ἀπλάστως. περιηρτῆσθαι (Ed. Froben. περιηκέναι) γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τῷ πλάσματι καὶ τῷ εἴδει. Menag. φαίνεσθαι ποιούσης ἀπλάστως. περιηρτῆσθαι γὰρ ἐν τῇ φωνῇ τὸ πλάσμα καὶ τῷ εἴδει. quod expressit Aldobrandinus. Ambrosius *ac circumcidere vocis omnem fictionem*, omissis reliquis. Emendavit Mericus Casaubonus, cuius emendationi qui addidit δὲ εἶναι Meibomius, melius addidisset τε εἶναι, quo sane additamento facile caremus. Caeterum quod scripsi τὸ πλάσμα praeter Menag.

qui in temerariis numeretur, qui est malus. Severos item aiunt esse sapientes omnes, quod neque ipsi loquantur ad voluptatem neque ab aliis ad voluptatem dicta admittant. Esse autem et alios severos qui ad rationem acrioris vini severi dicantur, quo ad medicamenta potius quam ad propinationem utantur. Sinceros item esse sapientes soliciteque earum rerum observantes, quibus se ad melius componant ea ratione, quae mala occultet et bona quae insunt apparere faciat. Nec fictos eos esse: circumcidere enim et in voce et in vultu omnem fictionem. Esse itidem a negotiis remo-

παρὰ τὸ καθῆκον h). καὶ οἰνωθήσεσθαι μέν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. ἔτι δὲ i) οὐδὲ μανήσεσθαι· προσπεσεῖσθαι μέντοι ποτὲ αὐτῷ φαντασίας ἀλλοκότους διὰ μελαγχολίαν ἢ λήρησιν, οὐ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον k), ἀλλὰ παρὰ φύσιν. οὐδὲ μὴν λυπηθήσεσθαι τὸν σοφόν, διὰ τὸ τὴν λύπην ἄλογον εἶναι συστολὴν ψυχῆς, ὡς Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῇ ἠθικῇ.
119. θείους τε εἶναι· ἔχειν γὰρ ἐν ἑαυτοῖς οἱονεὶ θεόν. τὸν δὲ φαῦλον ἄθεον. διττὸν δὲ εἶναι τὸν ἄθεον, τόν τε ἐναντίως τῷ θείῳ λεγόμενον καὶ τὸν ἐξουθενητικὸν l) τοῦ θείου· ὅπερ οὐκ εἶναι περὶ πάντα φαῦλον. θεοσεβεῖς m) τοὺς σπουδαίους· ἐμπείρους γὰρ n) εἶναι τῶν περὶ θεῶν νομίμων· εἶναί τε τὴν εὐσέβειαν ἐπιστήμην θεῶν θεραπείας. ἀλλὰ μὴν καὶ θύειν αὐτοὺς θεοῖς ἁγνούς τε ὑπάρχειν· ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ τοὺς o) θεοὺς ἁμαρτήματα. καὶ τοὺς θεοὺς ἄγασθαι αὐτούς· ὁσίους

et Aldobrandinum commendant Suidas s. v. ἀκίβδηλον, codd. Stephani atque Menagius.

h) ἐκκλίνειν γὰρ τὸ πράττειν τι παρὰ τὸ καθῆκον. Stephan. ἐκκλίνειν γὰρ τὸ καθῆκον, mendo haud dubie typothetico.

i) ἔτι δέ. Suidas s. v. ἀκράγμων omittit δέ.

k) οὐ κατὰ τὸν τῶν αἱρετῶν λόγον. Ambrosius *non quidem deviatione rationis.*

l) ἐξουθενητικόν. Lobeckius ad Phrynich. p. 182. habet ἐξουθενικός.

m) θεοσεβεῖς. Stephan. θεοσεβεῖς τε.

n) γάρ. Stephan. καί.

o) τοὺς. Edit. Froben. omittit.

tos: cavere enim ne quid praeter officium faciant. Eosque vinum quidem bibere, non autem inebriari. Nunquam item sanitate mentis excidere: incidere tamen aliquando sapientem in imaginationes absurdas propter atrae bilis redundantiam sive ob delirationem, non quidem rerum expetendarum ratione, verum ex imbecillitate naturae. Neque tristitia captum iri sapientem, quod tristitia sit animi ratione adversante contractio, quemadmodum Apollodorus ait in Moralibus. Divinos quoque esse, quod in se ipsis quasi habeant deum. Malum vero impium et sine deo esse: quod duplici ratione accipitur, sive quod deo contrarius dicatur sive quod pro nihilo habeat deum; id tamen malis omnibus non convenire. Pios autem et religiosos esse sapientes: peritos enim esse divini iuris omnes: pietatemque scientiam esse divini cultus. Diis item eos sacrificia facturos castosque futuros: quippe ea quae in deos admittuntur peccata detestari. Diisque caros ac gratos esse, quod sancti iustique in

τε γὰρ εἶναι καὶ δικαίους πρὸς τὸ θεῖον. μόνους ρ) ἱερέας τοὺς σοφούς· ἐπεσκέφθαι q) γὰρ περὶ θυσιῶν, ἱδρύσεων, καθαρμῶν, τῶν ἄλλωνr) τῶν πρὸς θεοὺς οἰκείων. δοκεῖ δὲ 120. αὐτοῖς καὶ γονέας σεβήσεσθαι καὶ ἀδελφοὺς s) ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ μετὰ θεούς t). φασὶ δὲ καὶ τὴν πρὸς τὰ τέκνα φιλοστοργίαν φυσικὴν εἶναι αὐτοῖς καὶ ἐν φαύλοις μὴ εἶναι. ἀρέσαι τε αὐτοῖς ἴσα ἡγεῖσθαι τὰ ἁμαρτήματα, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ἠθικῶν ζητημάτων καὶ Περσαῖος καὶ Ζήνων. εἰ γὰρ ἀληθὲς ἀληθοῦς μᾶλλον οὐκ ἔστιν, οὐδὲ ψεῦδος ψεύδους· οὕτως οὐδὲ ἀπάτη ἀπάτης, οὐδὲ ἁμάρτημα ἁμαρτήματος. καὶ γὰρ ὁ ἑκατὸν σταδίους ἀπέχων Κανώβου καὶ ὁ ἕνα ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν Κανώβῳ· οὕτω καὶ ὁ πλεῖον καὶ ὁ ἔλαττον ἁμαρτάνων ἐπίσης οὐκ εἰσὶν ἐν τῷ κατορθοῦν. Ἡρακλείδης μέντοι ὁ Ταρσεύς, Ἀντιπάτρου τοῦ 121. Ταρσέως γνώριμος, καὶ Ἀθηνόδωρος ἄνισά φασι τὰ ἁμαρτήματα. πολιτεύσεσθαί u) φασι τὸν σοφὸν ἂν μή τι κωλύῃ, ὥς φησι Χρύσιππος ἐν πρώτῳ περὶ βίων· καὶ γὰρ κακίαν

p) μόνους. Stephan. μάνους τε.
q) ἐπεσκέφθαι. Stephan. ἐπισκέψασθαι.
r) καθαρμῶν, τῶν ἄλλων. Codd. Stephan. καθαρμῶν τε καὶ τῶν ἄλλων. Aldobrandinus *et caetera*.
s) καὶ ἀδελφούς. Stephan. καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς.
t) μετὰ θεούς. Menag. μετὰ τοὺς θεούς.
u) πολιτεύσεσθαι. Legebatur πολιτεύεσθαι. Illud ab interpretibus expressum et in nonnullis Mss. repertum Menagio restitui cum H. Stephano in Lexico Ciceroniano, Casaubono et Menagio.

rebus divinis sint. Solos vero sacerdotes esse sapientes: consulere quippe ac decernere de sacrificiis, templorum institutionibus, expiationibus, caeteris quae sunt diis gratissima. Colendos item parentes ac fratres secundo loco post deos monent. Aiunt autem affectum et indulgentiam in filios ipsis esse naturalem malisque inesse negant. Peccata item paria existimant, ut Chrysippus ait in quarto Naturalium Quaestionum Persaeusque et Zeno. Nam si verum vero maius non est, nec falsum falso maius erit: ita nec fraus fraude nec peccato peccatum. Nam et qui centum stadiis abest a Canopo et qui uno, aeque in Canopo non sunt: itaque et qui minus peccat et qui amplius, aeque in recto opere non sunt. Heraclides tamen Tarsensis Antipatri Tarsensis necessarius atque Athenodorus imparia peccata dicunt. Accessurum item sapientem ad rempublicam, nisi quid impediat, ut Chrysippus in primo de vitis ait: namque et vitia pro-

ἐφίξειν καὶ x) ἐπ' ἀρετὴν παρορμήσειν. καὶ γαμήσειν, ὡς ὁ Ζήνων φησὶν ἐν Πολιτείᾳ, καὶ παιδοποιήσεσθαι. ἔτι τε μὴ δοξάσειν τὸν σοφόν, τουτέστι ψευδεῖ μὴ συγκαταθήσεσθαι μηδενί. κυνιεῖν τε αὐτόν· εἶναι γὰρ τὸν κυνισμὸν σύντομον y) ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ ἠθικῇ. γεύσεσθαί τε καὶ ἀνθρωπίνων σαρκῶν κατὰ περίστασιν. μόνον τε ἐλεύθερον, τοὺς δὲ φαύλους δούλους· εἶναι γὰρ τὴν ἐλευθερίαν ἐξουσίαν αὐτοπραγίας, τὴν δὲ δουλείαν στέρησιν αὐτο-
122. πραγίας z). εἶναι δὲ καὶ ἄλλην δουλείαν a) τὴν ἐν ὑποτάξει καὶ τρίτην τὴν ἐν κτήσει τε καὶ ὑποτάξει, ᾗ ἀντιτίθεται ἡ δεσποτεία, φαύλη οὖσα καὶ αὕτη. οὐ μόνον δὲ ἐλευθέρους εἶναι τοὺς σοφούς, ἀλλὰ καὶ βασιλέας, τῆς βασιλείας οὔσης ἀρχῆς ἀνυπευθύνου, ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς σταίη b), καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τοῦ κυρίως χεχρῆσθαι Ζήνωνα τοῖς ὀνόμασιν· ἐγνωκέναι γάρ φησι δεῖν

x) *καί.* Edit. Froben. et Menag. omittunt.

y) *σύντομον.* Edit. Froben. *σύντονον.* Cod. Arund. *δσύντονον.* Menag. et cod. Palat. *εὔτονον*, quod allatum etiam Stephano expressit Aldobrandinus *rectissima.* Quod recepi praeter Stephan. commendat locus VI. 104., probatum ipsi Stephano et Menagio.

z) *τὴν δὲ δουλείαν στέρησιν αὐτοπραγίας.* Ambrosius: — *qua stulti et mali omnino careant.*

a) *δουλείαν.* Edit. Froben. *δουλίαν.*

b) *ἥτις περὶ μόνους ἂν τοὺς σοφοὺς σταίη.* Ambrosius: *quod de sapientibus solis asseritur.* Menagius ex Suida s. v. *δοῦλοι* corr. *συσταίη.*

pulsaturum et ad virtutem excitaturum cives suos. Uxorem item ducturum procreandorum liberorum causa, ut Zeno ait in Republica. Sapientem praeterea non opinaturum, hoc est mendacio non accessurum neque assensurum cuiquam. Cynicamque sectam amplexurum: esse enim illam validam ac celerem ad virtutem viam, ut Apollodorus in Moralibus fatetur. Gustaturum insuper humanas carnes, si ita casu obvenerit. Solumque sapientem esse liberum, malos autem servos: esse enim libertatem potestatem per se operandi, servitutem privationem illius potestatis. Esse autem et servitutem aliam quae in subiectione consistat, et tertiam quae in conditione ac subiectione sit, cui opponitur dominatio, et ipsa mala. Non modo autem liberos esse sapientes, verum et reges, quum sit regnum imperium nemini obnoxium, quod in solis possit sapientibus consistere, ut Chrysippus ait in libro Quod Zeno proprie sit usus nominibus. Statuere

τὸν ἄρχοντα περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, μηδένα δὲ τῶν φαύλων ἐπίστασθαι ταῦτα. ὁμοίως δὲ καὶ ἀρχικοὺς δικαστικούς τε καὶ ῥητορικοὺς μόνους εἶναι, τῶν δὲ φαύλων οὐδένα. ἔτι καὶ ἀναμαρτήτους, τῷ ἀπεριπτώτους c), εἶναι ἁμαρτήματι. ἀβλαβεῖς τε εἶναι· οὐ γὰρ ἄλλους βλάπτειν οὔτε αὐτούς d). 123. ἐλεήμονάς τε μὴ εἶναι συγγνώμην τε ἔχειν μηδενί· μὴ γὰρ παρεῖναι τὰς ἐκ τοῦ νόμου ἐπιβαλλούσας κολάσεις e), ἐπεὶ τό γε εἶκειν καὶ ὁ ἔλεος αὐτή τε ἡ ἐπιείκεια οὐδεμιᾷ ἐστι ψυχῇ πρὸς κολάσεις προσποιουμένη χρηστότητα· μηδὲ οἴεσθαι σκληροτέρας αὐτὰς εἶναι f). ἔτι γε τὸν σοφὸν οὐδὲν θαυμάζειν τῶν δοκούντων παραδόξων, οἷον Χαρώνεια καὶ ἀμπώτιδας g)

c) ἀπεριπτώτους. Stephan. ἀπεριπτώσεις.

d) αὐτούς. Edit. Froben. αὐτοὺς. Menag. ἑαυτούς.

e) μὴ γὰρ — κολάσεις. Kuehnius ex Suida, ubi est μὴ δέ, corr. μηδέ. Edit. Froben. ἐπιβαλούσας. Menag. τὰς ἐπιβαλλούσας ἐκ τοῦ νόμου κολάσεις.

f) καὶ τό γε εἶκειν — σκληροτέρας αὐτὰς εἶναι. Legebatur ἐπεὶ τό γε εἶναι, καὶ ὁ ἔλεος, αὐτή τε (Ed. Frob. καὶ ὁ ἔλεος, αὐτή τε) ἡ ἐπιείκεια οὐδεμιᾷ ἐστι ψυχῇ πρὸς κολάσεις (Ed. Frob. omittit πρὸς κολάσεις, cod. Arund. κολάσεις) προσποιουμένη (Ed. Frob. προσποιουμένη) χρηστότητα, μηδὲ οἴεσθαι σκληροτέρας αὐτὰς εἶναι. Ambrosius: *nam cedere misericordiaque et mansuetudo ipsa nulla inest animae adversus cruciatus simulatione benignitatis neque illos arbitrari duriores.* Aldobrandinus: *nec eas (animadversiones) duriores esse existimare; quippe indulgentia et misericordia atque ipsa in animadvertendo aequitas, bonitatis imitatrix, nullius animo inest.* Casaubonus coni. οὐδεμίᾳ ἐστὶ ψυχῇ πρὸς κολάσεις προσποιουμένη χρηστότητα, probatque Menagius. Mer. Casaubonus ex interpretibus coni. οὐδεμιᾷ ἔνεστι ψυχῇ, sed ut animam intelligeret nullius pretii. Hermannus: „Legendum videtur, οὐδεμία ἐστὶ ψυχῇ προσποιουμένη χρηστότητα. Si servanda πρὸς κολάσεις, iungenda sunt haec verba cum praegressis substantivis. Verbis μηδὲ οἴεσθαι nova sententia incipit."

g) ἀμπώδας. Edit. Froben. ἀμπωτις. Cod. Arund. ἀμπώδας.

enim ait oportere principem de bonis ac malis: haec autem malorum scire neminem. Similiter ad magistratus et iudicia et oratoriam solos illos idoneos neminemque malorum. Esse itidem et inculpatos, quod in peccata incidere non possint. Esse item innocuos: nam neque aliis nocere neque sibi. Misericordes autem non esse neque veniam alicui habere: neque enim praetermissuros constitutos a lege cruciatus, quum cedere misericordiaque et mansuetudo ipsa nulli insit animo afferens ad cruciatus benignitatem: neque illos arbitrari duriores. Sapientem nihil eorum admirari quae videantur mirabilia et insperata, ut Charonis ianuas fluxusque maris ac

καὶ πηγὰς h) θερμῶν ὑδάτων καὶ πυρὸς ἀναφυσήματα. ἀλλὰ μὴν οὐδ' ἐν ἐρημίᾳ, φασί, βιώσεται ὁ σπουδαῖος· κοινωνικὸς γὰρ φύσει καὶ πρακτικός. τὴν μέντοι ἄσκησιν ἀποδέξεται
124. ὑπὲρ τῆς τοῦ σώματος ὑπομονῆς. εὔξεταί τε, φασίν, ὁ σοφός, αἰτούμενος τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, καθά φησι Ποσειδώνιος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ καθηκόντων i) καὶ Ἑκάτων ἐν τριςκαιδεκάτῳ k) περὶ παραδόξων. λέγουσι δὲ καὶ τὴν φιλίαν ἐν μόνοις τοῖς σπουδαίοις εἶναι, διὰ τὴν ὁμοιότητα. φασὶ δὲ αὐτὴν κοινωνίαν l) τινὰ εἶναι τῶν κατὰ τὸν βίον, χρωμένων ἡμῶν τοῖς φίλοις ὡς ἑαυτοῖς. δι' αὐτόν τε αἱρετὸν τὸν φίλον ἀποφαίνονται καὶ τὴν πολυφιλίαν ἀγαθόν. ἔν τε τοῖς φαύλοις μὴ εἶναι φιλίαν μηδένα τε τῶν φαύλων φίλον ἔχειν m). πάντας τε τοὺς ἄφρονας μαίνεσθαι· οὐ γὰρ φρονίμους εἶναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἴσην τῇ ἀφροσύνῃ μανίαν πάντα n)

h) *πηγάς.* Edit. Froben. *πηγαί.*

i) *περὶ καθηκόντων.* Beierus ad Cicer. de Officiis I. 2, 6. T. I. p. 16. corr. *περὶ καθήκοντος*, ut est infra §. 129.

k) *ἐν τριςκαιδεκάτῳ.* Cod. Palat. *ἐν τῷ γ'*, quod expressit Ambrosius *in tertio.*

l) *αὐτὴν κοινωνίαν.* Edit. Froben. et Stephan. *αὐτοῖς κοινωνίαν*, cod. Arund. *αὐτοῖς κοινόν. Αὐτὴν* praeter Menag. praebent cod. Palat. et interpretes.

m) *μηδένα τε τῶν φαύλων φίλον ἔχειν.* Legebatur *μηδενὶ δὲ* (Menag. τι) *τῶν φαύλων φιλονεικεῖν.* Emendavit Galesius, probantibus Merico Casaubono et Menagio.

n) *πάντα.* Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.

refluxus et fontes calentium aquarum atque ignium evaporationes. Enimvero neque solitarius, inquiunt, sapiens vivet: est enim socialis per naturam atque actione gaudet. Exercitationem vero suscipiet firmandi ac roborandi corporis causa. Orabitque, inquiant, sapiens ac vota faciet bona a diis postulans, ut Posidonius in primo de officiis et Hecato in tertio decimo de paradoxis aiunt. Dicuntque item amicitiam solos inter bonos, quos sibi invicem studiorum similitudo conciliet, posse consistere. Porro amicitiam ipsam societatem quandam esse dicunt omnium quae sunt ad vitam necessaria, quum amicis ut nobismetipsis utamur. Amicumque propter se ipsum eligendum pronuntiant amicorumque multitudinem inter expetenda ponunt. Inter malos non posse constare amicitiam neminemque malorum amicum habere. Omnesque stultos insanire: neque enim prudentes esse, verum per insaniae aequalem stultitiam omnia gerere.

πράττειν. πάντα o) τὸ εὖ ποιεῖν τὸν σοφόν, ὡς καὶ πάντα 125.
φαμὲν τὰ αὐλήματα εὖ αὐλεῖν τὸν Ἰσμηνίαν. καὶ τῶν σο-
φῶν p) δὲ πάντα εἶναι· δεδωκέναι γὰρ αὐτοῖς παντελῆ ἐξου-
σίαν τὸν νόμον. τῶν δὲ φαύλων q) εἶναί τινα λέγεται, ὃν
τρόπον καὶ τῶν ἀδίκων r), ἄλλως μὲν τῆς πόλεως, ἄλλως δὲ
τῶν χρωμένων φαμέν. τὰς δὲ ἀρετὰς λέγουσιν ἀντακολουθεῖν LXV.
ἀλλήλαις καὶ τὸν μίαν ἔχοντα πάσας ἔχειν· εἶναι γὰρ αὐτῶν
τὰ θεωρήματα κοινά, καθάπερ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ
περὶ ἀρετῶν φησιν, Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ φυσικῇ κατὰ τὴν
ἀρχαίαν, Ἑκάτων δὲ ἐν τῷ τρίτῳ περὶ ἀρετῶν. τὸν γὰρ 126.
ἐναρέτον θεωρητικόν τε εἶναι καὶ ποιητικὸν τῶν πρακτέων s)·
τὰ δὲ πρακτέα καὶ αἱρετέα ἐστὶ καὶ ὑπομονητέα t) καὶ ἀπο-
νεμητέα καὶ ἐμμενητέα, ὥστε εἰ τὰ μὲν αἱρετικῶς ποιεῖ, τὰ
δὲ ὑπομονητικῶς, τὰ δὲ ἀπονεμητικῶς, τὰ δὲ ἐμμενητικῶς,
φρόνιμός τέ ἐστι καὶ ἀνδρεῖος καὶ δίκαιος καὶ σώφρων. κε-
φαλαιοῦσθαί τε ἑκάστην τῶν ἀρετῶν περί τι ἴδιον κεφάλαιον,

o) πάντα. Stephan. πάντας, quod expressit Ambrosius *sapientem omnibus benefacere*. At codd. Stephani cum reliquis editt. et Aldobrandino πάντα.

p) τῶν σοφῶν. Ambrosius *sapientem*, qui error videtur typothetae esse.

q) τῶν δὲ φαύλων. Edit. Froben. τὸν δὲ φαῦλον.

r) τῶν ἀδίκων. Edit. Froben. τὸν ἀδικον. Rossius l. l. §. XXXXIIII. p. 141. et seq. coni. τὸν οἶκον.

s) ποιητικὸν τῶν πρακτέων. Codd. Stephani cum Suida s. v. ἀρετή, πρακτικὸν τῶν ποιητέων.

t) ὑπομονητέα. Codd. Stephani ὑπομενητέα et ὑπομενετέα.

Item omnia bene facere sapientem, sicuti et Ismeniam dicimus tibiis omnibus bene cecinisse. Sapientum quoque esse omnia: quippe perfectam illis potestatem a lege praestitam. Caeterum malorum ac stultorum quaedam esse, quemadmodum et iniquorum, aliter quidem civitatis, aliter utentium dicimus. Virtutes dicunt sibi invicem ita esse connexas, ut qui unam habuerit omnes habeat: esse quippe illarum communia praecepta, ut Chrysippus in primo de virtutibus et Apollodorus in Physice secundum antiquum morem et Hecato in tertio de virtutibus aiunt. Qui enim virtute praeditus sit, ea dispicere et agere quae sint agenda: quae vero facienda sint, ea et expetenda esse et sustinenda et distribuenda et perseveranter tenenda; ut si alia quidem consulto, alia fortiter, alia iuste et alia constanter agit, prudens est et fortis et iustus et temperans. Unamquamque virtutem in proprio sibi genere tanquam capite versari, ut fortitudinem

οἷον τὴν ἀνδρείαν περὶ τὰ ὑπομονητέα, τὴν φρόνησιν περὶ τὰ ποιητέα καὶ μὴ καὶ οὐδέτερα· ὁμοίως τε καὶ τὰς ἄλλας περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι u). ἔπονται δὲ τῇ μὲν φρονήσει εὐβουλία καὶ σύνεσις, τῇ δὲ σωφροσύνῃ εὐταξία καὶ κοσμιότης, τῇ δὲ δικαιοσύνῃ ἰσότης καὶ εὐγνωμοσύνη, τῇ δὲ ἀν-
127. δρείᾳ ἀπαραίλαξία καὶ εὐτονία. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς μηδὲν μέσον x) εἶναι ἀρετῆς καὶ κακίας, τῶν περιπατητικῶν μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας εἶναι λεγόντων τὴν προκοπήν· ὡς γὰρ δεῖν φασιν ἢ ὀρθὸν εἶναι ξύλον ἢ στρεβλόν, οὕτως ἢ δίκαιον ἢ ἄδικον, οὔτε δὲ δικαιότερον οὔτε ἀδικώτερον, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. καὶ μὴν τὴν ἀρετὴν Χρύσιππος μὲν ἀποβλητήν, Κλεάνθης δὲ ἀναπόβλητον· ὁ μὲν ἀποβλητὴν διὰ μέθην καὶ μελαγχολίαν, ὁ δὲ ἀναπόβλητον διὰ βεβαίους καταλήψεις· καὶ αὐτὴν δὲ αἱρετὴν εἶναι. αἰσχυνόμεθα γοῦν ἐφ' οἷς κακῶς πράττομεν, ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν εἰδότες ἀγαθόν. αὐτάρκη τε εἶναι αὐτὴν πρὸς εὐδαιμονίαν, καθά φησι Ζήνων καὶ

u) ὥστε εἰ τὰ μὲν αἱρετικῶς ποιεῖ — περὶ τὰ οἰκεῖα τρέπεσθαι. Haec uncis inclusa sunt in Stephan. neque agnoscit Ambrosius. Pro αἱρετικῶς codd. Stephani et Arund. cum Suida s. v. ἀρετή, αἱρετῶς. Ex eodem Suida Kuehnius legi volebat, ὥστε εἶναι τὰ μὲν αἱρετικῶς ποιεῖν, τὰ δὲ —. φρόνιμός τε ἐστι —. Pro ὑπομονητέα codd. Stephani ὑπομενητέα et ὑπομενετέα.

x) μέσον. Stephan. μεταξύ.

in his quae sustinenda sunt, prudentiam in his quae agenda vel non agenda vel neutra sunt; similiterque reliquas in propriis generibus versari. Sequuntur autem prudentiam consiliorum maturitas et intelligentia, temperantiam vero ordinis constantia et ornatus, iustitiam autem aequitas et candor, fortitudinemque constantia atque valentia. Placet autem eis nullum inter virtutem et vitium esse medium, Peripateticis contra inter virtutem et vitium profectum facientibus: quemadmodum enim lignum aut rectum aut obliquum oportere esse aiunt, ita iustum vel iniustum, neque vero iustius neque iniustius, atque in caeteris similiter. At virtutem Chrysippus quidem amitti posse, Cleanthes vero non posse ait: hic, posse amitti per ebrietatem et atram bilem; ille, non posse ob firmas ac stabiles comprehensiones: ipsam vero esse eligendam. Erubescimus denique in iis quae male agimus, quippe quod sit honestum, id solum scientes esse bonum. Ipsamque sibi sufficere ad bene beateque vivendum, ut ait Zeno et Chrysippus in primo de vir-

Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν γ) καὶ Ἑκάτων ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ ἀγαθῶν. „Εἰ γάρ," φησίν, „αὐτάρκης ἐστὶν 128.
ἡ μεγαλοψυχία πρὸς τὸ πάντων ὑπεράνω ποιεῖν, ἔστι δὲ μέρος ἀρετῆς, αὐτάρκης ἐστὶ καὶ ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν, καταφρονοῦσα καὶ τῶν δοκούντων ὀχληρῶν." ὁ μέντοι Παναίτιος καὶ Ποσειδώνιος οὐκ αὐτάρκη λέγουσι τὴν ἀρετήν, ἀλλὰ χρείαν εἶναί φασι καὶ ὑγείας z) καὶ χορηγίας καὶ ἰσχύος a). ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ διὰ παντὸς b) χρῆσθαι τῇ ἀρετῇ, ὡς οἱ περὶ Κλεάνθην φασίν· ἀναπόβλητος γάρ ἐστι καὶ πάντοτε τῇ ψυχῇ χρῆται οὖσῃ τελείᾳ ὁ σπουδαῖος c). φύσει τε τὸ δίκαιον εἶναι καὶ μὴ θέσει, ὡς καὶ τὸν νόμον LXVI.
καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ d). δοκεῖ δὲ αὐτοῖς μήτε διὰ τὴν διαφωνίαν ἀφίστασθαι 129.
φιλοσοφίας, ἐπεὶ τῷ λόγῳ τούτῳ προλείψειν ὅλον τὸν βίον e),

γ) ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν. Ambrosius: *in libro de virtutibus.*
z) ὑγείας. Stephan. ὑγιείας.
a) καὶ χορηγίας καὶ ἰσχύος. Menag. καὶ ἰσχύος καὶ χορηγείας, quod expressit Aldobrandinus. Cod. Arund. omittit καὶ χορηγίας.
b) διὰ παντός. Scribebatur διαπαντός.
c) ὁ σπουδαῖος. Ambrosius *sapiens.*
d) ἐν τῷ περὶ τοῦ καλοῦ. Edit. Froben. et Stephan. ἐν τῷ περὶ καλοῦ. Conf. VII. 101.
e) δοκεῖ δὲ αὐτοῖς — ὅλον τὸν βίον. Ambrosius: *Videtur autem eis ne dissonantiam quidem a philosophia discedere. Hac enim ratione prius defecturam omnem vitam quam defuturam philosophiam.* Aldobrandinus: *Videtur ipsis etiam a philosophia non abesse dissensionem: alioquin universam vitam hac ratione anticipatione comprehensuram fuisse.* ut legisse videatur προλήψειν, quod probat Mer. Casaubonus. At προλείψειν tuetur Ambrosius cum codd. RRR. Mer. Casaubonus coni. διὰ τὴν ἀφωνίαν vel δι' ἀφωνίαν. Ego cum Bakio de Posidonio p. 38. et seq. dedi διὰ τὴν διαφωνίαν. Hermannus: „Recte sequutus videris Bakium."

tutibus et Hecato in secundo de bonis. *Si enim*, inquit, *magnitudo animi sola sufficit, qua omnes fastigio mentis transcendamus, ipsaque pars virtutis est, profecto ea virtus sola sufficit ad beatam vitam, ea quoque contemnens quae molesta videntur.* Panaetius tamen et Posidonius virtutem minime sufficere dicunt, verum opus esse bona valetudine et affluentia rerum et robore. Placet item eis virtute semper uti, sicuti Cleanthes ait: amitti enim non potest semperque perfecto animo utetur bonus. Natura quoque ius, non opinione constare, sicuti et legem et rectam rationem, ut Chrysippus in libro de honesto ait. Videtur autem illis ne propter dissensionem quidem a philosophia desistendum esse: hac enim ratione prius defecturam omnem vitam, ut

ὡς καὶ f) Ποσειδώνιός φησιν ἐν τοῖς προτρεπτικοῖς. εὐχρηστεῖν g) δὲ καὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματά φησιν ὁ Χρύσιππος. ἔτι ἀρέσκει αὐτοῖς μηδὲν εἶναι ἡμῖν δίκαιον πρὸς τὰ ἄλλα ζῶα, διὰ τὴν ἀνομοιότητα, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ δικαιοσύνης καὶ Ποσειδώνιος ἐν πρώτῳ περὶ καθήκοντος. καὶ ἐρασθήσεσθαι δὲ τὸν σοφὸν τῶν νέων τῶν ἐμφαινόντων διὰ τοῦ εἴδους τὴν πρὸς ἀρετὴν εὐφυΐαν, ὥς φησι Ζήνων ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ πρώτῳ
130. περὶ βίων καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ ἠθικῇ. εἶναι δὲ τὸν ἔρωτα ἐπιβολὴν φιλοποιΐας h) διὰ κάλλος ἐμφαινόμενον· καὶ μὴ εἶναι συνουσίας, ἀλλὰ φιλίας. τὸν γοῦν Θρασωνίδην καίπερ ἐν ἐξουσίᾳ ἔχοντα τὴν ἐρωμένην, διὰ τὸ μισεῖσθαι ἀπέχεσθαι αὐτῆς i). εἶναι οὖν τὸν ἔρωτα φιλίας k), ὡς καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ ἔρωτός φησι· καὶ μὴ εἶναι ἐπίμεμπτον l) αὐτόν.

f) *καί.* Interpretes omittunt.

g) *εὐχρηστεῖν.* Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 402.

h) *φιλοποιΐας.* Legebatur *φιλεμποίτας*, quod tuentur etiam Sextus Empiricus, Stobaeus Ecloga II. et Suidas s. v. *Ἔρως*. Correxerunt Casaubonus et Menagius. Conf. VII. 113. et Io. Godofr. Presselii libellum, *Beiträge zu Jo. Gottlob Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuche*, s. v. *φιλευποιΐα*, p. 98.

i) *τὸν γοῦν Θρασωνίδην — ἀπέχεσθαι αὐτῆς.* Ambrosius: *Nempe enim Thrasonidem et quidem cum haberet in potestate amatam: abstinuisse ab ea ne odiretur.* Casaubonus locum putabat non integrum esse, Menagius aut *Θρασωνίδα* legendum aut postea *τὸν ἐρώμενον*. Sed vid. Suidas s. v. *Ἔρως* et de Thrasonida Meinekius ad Menandri Reliquias p. 116. et seqq..

k) *φιλίας.* Ambrosius *amicitiae nodum.*

l) *ἐπίμεμπτον.* Stephan. *περίμεμπτον.* Inveniri etiam *θεόπεμπτον* narrat Stephanus, quod ex Suidá s. v. *Ἔρως* probat Menagius.

etiam Posidonius in Exhortationibus ait. Liberales quoque disciplinas esse magno usui sapienti Chrysippus auctor est. Placet item illis nullum nobis ad animantes caeteras ius esse, ob naturae dissimilitudinem, ut Chrysippus in primo de iustitia et Posidonius in primo de officiis tradunt. Amaturum quoque sapientem eos iuvenes qui prae se ferant indolem generosam ingeniumque ad virtutem propensum, ut Zeno in libro de republica et Chrysippus in libro de vitis primo et Apollodorus in libro de moralibus aiunt. Amorem vero conatum beneficentiae propter apparentem venustatem: eumque non congressus esse, verum amicitiae. Nam Thrasonidem quidem, quum haberet in potestate amatam, abstinuisse ab ea propter illius in se odium. Esse igitur amorem amicitiae, ut Chrysippus in libro de amore ait: neque esse

εἶναι δὲ καὶ τὴν ὥραν ἄνθος ἀρετῆς. Βίων δὲ τριῶν ὄντων, θεωρητικοῦ καὶ πρακτικοῦ καὶ λογικοῦ, τὸν τρίτον φασὶν m) αἱρετέον· γεγονέναι γὰρ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπίτηδες τὸ λογικὸν ζῶον πρὸς θεωρίαν καὶ πρᾶξιν. εὐλόγως τέ φασιν ἐξάξειν ἑαυτὸν τοῦ βίου τὸν σοφόν, καὶ ὑπὲρ πατρίδος καὶ ὑπὲρ φίλων, κἂν ἐν σκληροτέρᾳ γένηται ἀλγηδόνι ἢ πηρώσεσιν ἢ νόσοις ἀνιάτοις. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ κοινὰς εἶναι τὰς 131.
γυναῖκας δεῖν παρὰ τοῖς σοφοῖς, ὥστε τὸν ἐντυχόντα τῇ ἐντυγούσῃ χρῆσθαι, καθά φησι Ζήνων ἐν τῇ Πολιτείᾳ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ πολιτείας, ἀλλά τε Διογένης ὁ κυνικὸς καὶ Πλάτων. πάντας τε παῖδας n) ἐπίσης στέρξομεν πατέρων τρόπον καὶ ἧ ἐπὶ μοιχείᾳ ζηλοτυπία περιαιρεθήσεται. πολιτείαν δὲ ἀρίστην τὴν μικτὴν ἔκ τε δημοκρατίας καὶ βασιλείας καὶ ἀριστοκρατίας. καὶ ἐν μὲν τοῖς ἠθικοῖς δόγμασι τοιαῦτα λέγουσι o) καὶ τούτων πλείω μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων p). ταῦτα δὲ ὡς ἐν κεφαλαίοις ἡμῖν διαλελέχθω καὶ στοιχειωδῶς. Τὸν δὲ φυσικὸν λόγον διαιροῦσιν εἴς τε τὸν περὶ σω- LXVII.
132.

m) φασὶν. Edit. Froben. φησὶν.
n) πάντας τε παῖδας. Cod. Arund. πάντας τε γὰρ παῖδας. Παῖδας Ambrosius non expressit.
o) ἀριστοκρατίας — λέγουσι. Edit. Froben. omittit.
p) καὶ τούτων πλείω μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων. Stephan. καὶ τούτων πλείονα μετὰ τῶν ἀποδείξεων τῶν οἰκείων.

eum in vitio. Pulchritudinem item virtutis esse florem. Et quum triplex vitae genus sit, speculativum, activum et rationale, tertium illud eligendum dicunt: quippe de industria factum a natura rationale animal ad speculationem et actionem. Rationaliterque aiunt sapientem se ipsum educturum ex vita, et patriae et amicorum causa, sive inter acerrimos doloris aculeos sive membrorum mutilationes aut incurabiles morbos illi occumbendum sit. Placet item illis uxores quoque communes esse oportere apud sapientes, ut quilibet qualibet congrediatur, ut ait Zeno in Republica et Chrysippus in libro de republica, Diogene itidem Cynico ac Platone huius rei auctoribus. Omnes enim liberos patrum instar aequa caritate diligemus tolleturque adulterii suspicio et obtrectatio. Eam vero rempublicam esse optimam quae sit mixta ex regno et populari dominatu optimatumque potentia. Atque in moralibus quidem decretis huiusmodi sunt pluraque huiusmodi tradunt, non improbabili ratione subnixi. Verum ista summatim ac veluti per capita et elementa tetigisse sufficiat. Caeterum physicam rationem dividunt in lo-

μάτων τόπον καὶ περὶ ἀρχῶν καὶ στοιχείων καὶ θεῶν καὶ περάτων q) καὶ τόπου καὶ κενοῦ. καὶ οὕτω μὲν εἰδικῶς, γενικῶς δὲ εἰς τρεῖς τόπους, τόν τε περὶ κόσμου καὶ τὸν περὶ τῶν στοιχείων καὶ τρίτον τὸν αἰτιολογικόν. τὸν δὲ περὶ τοῦ κόσμου διαιρεῖσθαί φασιν εἰς δύο μέρη. μιᾷ γὰρ σκέψει ἐπικοινωνεῖν αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν r), καθ' ἣν ζητοῦσι περί τε τῶν ἀπλανῶν καὶ τῶν πλανωμένων, οἷον εἰ ὁ ἥλιός ἐστι τηλικοῦτος ἡλίκος φαίνεται, καὶ ὁμοίως εἰ ἡ σελήνη, καὶ περὶ δινήσεως s) καὶ τῶν ὁμοίων τούτοις
133. ζητημάτων. ἑτέραν δὲ αὐτοῦ σκέψιν εἶναι ἥτις μόνοις τοῖς φυσικοῖς ἐπιβάλλει, καθ' ἣν ζητεῖται ἥ τε οὐσία αὐτοῦ [καὶ εἰ ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες ἐξ ὕλης καὶ εἴδους t)] καὶ εἰ γεννητὸς ἢ ἀγέννητος καὶ εἰ ἔμψυχος ἢ ἄψυχος καὶ εἰ φθαρτὸς ἢ

q) *περάτων*. Edit. Froben. et Menag. *τεράτων*, quod expressit Aldobrandinus *monstris*. *Περάτων* recepi ex Stephan., codd. R et Florent., probantibus Ambrosio et Bakio de Posidonio p. 240.

r) *τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν*. Fortasse scribendum *τοὺς ἀπὸ τῶν μαθημάτων*, ut infra VII. 133.

s) *δινήσεως*. Stephan. *δινήσεων*. Singularem praeter edit. Froben. et Menag. commendant interpretes. Bakius de Posidonio p. 62. coni. *κινήσεως*.

t) [*καὶ εἰ ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες ἐξ ὕλης καὶ εἴδους*]. Seclusi. Edit. enim Froben. et Menag. omittunt verba *καὶ οἱ ἀστέρες ἐξ ὕλης καὶ εἴδους*, prior etiam *εἰ*. Neque agnoscunt illa interpretes. Ambrosius enim: *ac de sole utrum genitus an ingenitus sit* etc.. Aldobrandinus: *et an sit sol, utrum ortus sit an nullo generatus ortu* etc.. Kuehnius coni. *καὶ εἰ ἀΐδιος ὁ ἥλιος*. Bakius de Posidonio p. 62. et seq. *καὶ εἰ μέγας ὁ ἥλιος καὶ οἱ ἀστέρες καὶ περὶ ὕλης τε καὶ εἴδους* (sc. mundi), *καὶ εἰ γεννητὸς* etc.. Hermannus: „Aut mutilus est locus, aut „ quod veri similius videtur, alienis insertis corruptus. Scribendum puto, *ἥ τε οὐσία αὐτοῦ καὶ εἰ γεννητὸς* etc.."

cum de corporibus et principiis et elementis et diis et finibus et loco et inani. Et ista quidem per species dividunt, generaliter autem in locos tres, de mundo, de elementis, tertium de causis. De mundo locum in duas distingui partes dicunt. Una enim consideratione in ipsius ascisci societatem et mathematicos, per quam de fixis vagisque sideribus disputant, quemadmodum utrum sol tantus sit quantus videtur et lunae itidem quanta sit magnitudo, et de ortu occasuque siderum atque caeteris huiusmodi quaestionibus. Alteram eius considerationem esse quae solis congruat physicis, qua quae sit illius substantia quaeritur, [ac sol et stellae utrum ex materia sint et forma,] utrum genitus an ingenitus sit et utrum animatus sit an inanimis, corruptibilisne an incorru-

ἄφθαρτος καὶ εἰ προνοίᾳ διοικεῖται καὶ περὶ τῶν λοιπῶν. τόν τε αἰτιολογικὸν εἶναι καὶ αὐτὸν διμερῆ. μιᾷ δὲ αὐτοῦ ἐπισκέψει ἐπικοινωνεῖν τὴν τῶν u) ἰατρῶν ζήτησιν, καθ' ἣν ζητοῦσι περί τε τοῦ ἡγεμονικοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τῶν ἐν ψυχῇ γινομένων καὶ περὶ σπερμάτων καὶ τῶν τούτοις ὁμοίων· τοῦ δ' ἱεροῦ καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν μαθημάτων x) ἀντιποιεῖσθαι, οἷον πῶς ὁρῶμεν, τίς ἡ αἰτία τῆς κατοπτρικῆς φαντασίας, ὅπως νέφη συνίστανται, βρονταὶ καὶ ἶριδες καὶ ἅλως καὶ παρῆλοι καὶ τὰ παραπλήσια. δοκεῖ δ' αὐτοῖς ἀρχὰς εἶναι LXVIII. 184.
τῶν ὅλων δύο, τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον. τὸ μὲν οὖν πάσχον εἶναι τὴν ἄποιον οὐσίαν τὴν ὕλην, τὸ δὲ ποιοῦν τὸν ἐν αὐτῇ λόγον τὸν θεόν· τοῦτον γὰρ ὄντα ἀΐδιον διὰ παύης αὐτῆς δημιουργεῖν ἕκαστα. τίθησι δὲ τὸ δόγμα τοῦτο Ζήνων μὲν ὁ Κιτιεὺς y) ἐν τῷ περὶ οὐσίας, Κλεάνθης δὲ ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτόμων, Χρύσιππος δὲ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν φυσικῶν πρὸς τῷ τέλει, Ἀρχέδημος δ' ἐν τῷ περὶ στοιχείων καὶ Ποσειδώνιος ἐν τῷ δευτέρῳ z) τοῦ φυσικοῦ λόγου. διαφέρειν δὲ φασιν ἀρχὰς καὶ στοιχεῖα· τὰς μὲν γὰρ εἶναι ἀγεννήτους

u) τῶν. Edit. Froben. omittit.
x) τοὺς ἀπὸ τῶν μαθημάτων. Codd. Stephani τοὺς ἀπὸ τῶν μαθηματικῶν, ut supra VII. 132.
y) ὁ Κιτιεύς. Scribebatur ὁ Κιττιεύς. Aldobrandinus *Citieus*.
z) ἐν τῷ δευτέρῳ. Editiones ante Meibomianam ἐν τῷ β'.

ptus et providentia administretur necne atque in hunc modum de reliquis. Causalem quoque rationem et ipsam esse bipartitam. Eius alteram speculationem medicis esse communem quaestionem, qua inquirunt de principali animi et de iis quae fiunt in animo et de seminibus atque eius generis caeteris; reliquum vero mathematicos quoque sibi usurpare, ut quomodo videamus, quae sit causa visionis in speculo, qua ratione constent nubes tonitruaque et irides et arcae et cometae et his similia. Videtur autem illis duo esse rerum omnium principia, faciens videlicet ac patiens. Quod igitur patitur, sine qualitate esse naturam materiam; quod autem faciat, rationem quae in ipsa sit, hoc est deum esse: hunc enim quippe sempiternum per ipsam universam singula creare. Ponit autem hoc decretum Zeno Citieus in libro de essentia, Cleanthes quoque in libro de atomis et Chrysippus in primo Physicorum extremo, porro Archedemus in libro de elementis et Posidonius in secundo naturalis sermonis. Differre autem aiunt principia et elementa: nam illa quidem

καὶ ἀφθάρτους a), τὰ δὲ στοιχεῖα κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν φθείρεσθαι. ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι, τὰς δ' ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ μεμορφῶσθαι b). σῶμα δ' ἐστί, φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ φυσικῇ, τὸ τριχῇ διαστατόν, εἰς μῆκος, εἰς πλάτος, εἰς βάθος· τοῦτο δὲ καὶ στερεὸν σῶμα καλεῖται. ἐπιφάνεια δ' ἐστὶ σώματος πέρας ἢ τὸ μῆκος καὶ πλάτος μόνον ἔχον, βάθος δὲ οὔ· ταύτην δὲ Ποσειδώνιος ἐν τρίτῳ περὶ μετεώρων καὶ κατ' ἐπίνοιαν καὶ καθ' ὑπόστασιν ἀπολείπει c). γραμμὴ δ' ἐστὶν ἐπιφανείας πέρας ἢ μῆκος ἀπλατὲς ἢ τὸ μῆκος μόνον ἔχον. στιγμὴ δ' ἐστὶ γραμμῆς πέρας, ἥτις ἐστὶ σημεῖον ἐλάχιστον. Ἕν τε εἶναι θεὸν καὶ νοῦν καὶ εἱμαρμένην καὶ Δία πολλαῖς τε ἑτέραις ὀνομασίαις προσονομάζεσθαι. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν καθ' αὑτὸν ὄντα τρέπειν τὴν

a) τας μὲν γὰρ εἶναι ἀγεννήτους καὶ ἀφθάρτους. Edit. Froben. τὰς μέν, γὰρ εἶναι ἀγεννήτους, ἀφθάρτους. Menag. τὰς μὲν γάρ, εἶναι ἀγεννήτους, ἀφθάρτους. Καὶ praeter Stephan. agnoscunt interpretes.

b) ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι, τὰς δ' ἀρχὰς ἀσωμάτους καὶ ἀμόρφους, τὰ δὲ μεμορφῶσθαι. Legebatur ἀλλὰ καὶ σώματα εἶναι τὰς ἀρχὰς καὶ ἀμόρφους· τὰ δὲ μεμορφῶσθαι. Quae corrupta esse vel Ambrosius arguit, qui interpretando, *sed et incorporea esse principia et ipsa informia: haec vero formata.* confirmat Aldobrandini suspicionem pro σώματα legendum esse ἀσώματα, id quod in quibusdam scriptum esse narrat H. Stephanus. Alii apud Lipsium Physiolog. Stoicc. II. 5. legebant καὶ ἀσωμάτους εἶναι τὰς ἀρχάς, quod confirmat Suidas s. v. ἀρχή. Vulgatam lectionem tuetur Kuehnius, laudans Porphyrium apud Eusebium Praeparat. Evang. XV. 14. (p. 816. D. ed. Colon. a. 1688.) Emendavit Casaubonus probavitque Menagius.

c) ταύτην — ἀπολείπει. Editiones ante Meibomianam ἓν γ'. Ambrosius *in quinto.* Bakius de Posidonio p. 242.: „Superficiem non cogitatione tantum, ut sit incorpoream, sed substantia idem esse vult.“

ingenita esse et corrumpi non posse, elementa vero per igneam evaporationem corrumpi. Sed et corpora esse elementa, principia vero incorporea et informia, illa autem formata. Corpus autem appellat Apollodorus in Physica, quod secetur in tria, in longitudinem, latitudinem et altitudinem: id autem et solidum corpus appellatur. Porro superficies est corporis finis seu corpus longitudinem solam habens ac latitudinem, sed carens altitudine: hanc autem Posidonius in tertio de sublimibus et secundum intelligentiam et secundum substantiam reliquit. Linea superficiei finis est sive longitudo absque latitudine sive solam habens longitudinem. Punctum autem est lineae finis notaque minima. Unum quoque deum esse ipsumque et mentem et fatum et Iovem multisque aliis appellari nominibus. Principio igitur

πᾶσαν οὐσίαν δι' ἀέρος d) εἰς ὕδωρ· καὶ ὥσπερ ἐν τῇ γονῇ τὸ σπέρμα περιέχεται, οὕτω καὶ τοῦτόν σπερματικὸν λόγον ὄντα τοῦ κόσμου τοιόνδε ὑπολιπέσθαι ἐν τῷ ὑγρῷ, εὐεργὸν αὐτῷ ποιοῦντα τὴν ὕλην πρὸς τὴν τῶν ἑξῆς γένεσιν, εἶτα ἀπογεννᾶν πρῶτον τὰ τέσσαρα στοιχεῖα, πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν. λέγει δὲ περὶ αὐτῶν Ζήνων τε ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου καὶ Χρύσιππος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν φυσικῶν καὶ Ἀρχέδημος ἔν τινι περὶ στοιχείων. ἔστι δὲ στοιχεῖον ἐξ οὗ πρώτου γίνεται τὰ γινόμενα καὶ εἰς ὃ ἔσχατον ἀναλύεται. τὰ δὴ τέτταρα στοιχεῖα εἶναι ὁμοῦ τὴν ἄποιον οὐσίαν τὴν ὕλην· εἶναι δὲ τὸ μὲν πῦρ τὸ θερμόν, τὸ δὲ ὕδωρ τὸ ὑγρόν, τόν τε ἀέρα τὸ ψυχρὸν καὶ τὴν γῆν τὸ ξηρόν· οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἔτι ἐν τῷ ἀέρι εἶναι τὸ αὐτὸ μέρος. ἀνωτάτω μὲν οὖν εἶναι τὸ πῦρ, ὃ δὴ e) αἰθέρα καλεῖσθαι, ἐν ᾧ πρώτην τὴν τῶν ἀπλανῶν σφαῖραν γεννᾶσθαι, εἶτα τὴν τῶν πλανωμένων· μεθ' ἣν τὸν ἀέρα, εἶτα τὸ ὕδωρ f), ὑποστάθμην δὲ πάντων τὴν γῆν, μέσην ἁπάντων οὖσαν. Λέγουσι δὲ κόσμον τριχῶς αὐτόν τε τὸν Θεὸν τὸν ἐκ τῆς ἁπάσης οὐσίας ἰδίως ποιόν g), LXIX 137. LXX.

d) δι' ἀέρος. Aldobrandinus non expressit.
e) ὃ δή. Legebatur ὃν δή. Illud ex Suida s. v. στοιχεῖον restitui cum Menagio.
f) τὸ ὕδωρ. Stephan. omittit articulum.
g) τὸν ἐκ τῆς ἁπάσης οὐσίας ἰδίως ποιόν. Edit. Froben. et Stephan.

illum quum esset apud se, substantiam omnem per aerem in aquam convertisse; et quemadmodum in foetu semen continetur, ita et hunc serendi rationem in mundo obtinentem talem in humore resedisse, materiam aptiorem reddentem, ex qua caetera post haec gignerentur; tum genuisse primum elementa quattuor, ignem, aquam, aerem, terram. Disserit ista Zeno in libro de universo Chrysippusque in primo Physicorum et Archedemus in quodam de elementis. Est autem elementum ex quo primo prodeunt quae fiunt et in quod extremum solvuntur. Esse autem quattuor elementa simul omni qualitate carentem substantiam materiam: esse autem ignem calidum, aquam liquidum, aerem frigidum terramque aridum: quin etiam adhuc in aere inesse eandem partem. Summo igitur in loco ignem esse, quem aethera appellent, in quo primum immobilium astrorum orbem esse natum, deinde errantium; post hunc aera, tum aquam, extremum autem omnium terram, quam mediam omnium esse. Mundum vero tripliciter dicunt et ipsum deum quem ex omni

ὃς δὴ ἄφθαρτός ἐστι καὶ ἀγέννητος, δημιουργὸς ὢν τῆς διακοσμήσεως, κατὰ χρόνων ποιὰς περιόδους ἀναλίσκων εἰς ἑαυτὸν
138. τὴν ἅπασαν οὐσίαν καὶ πάλιν ἐξ ἑαυτοῦ γεννῶν h)· καὶ αὐτὴν δὲ τὴν διακόσμησιν τῶν ἀστέρων κόσμον εἶναι λέγουσι καὶ τρίτον τὸ συνεστηκὸς ἐξ ἀμφοῖν. καὶ ἔστι κόσμος ὁ ἰδίως ποιὸς τῆς τῶν ὅλων οὐσίας ἤ, ὥς φησι Ποσειδώνιος ἐν τῇ μετεωρολογικῇ στοιχειώσει, σύστημα ἐξ οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν ἐν τούτοις φύσεων ἢ σύστημα ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώπων καὶ τῶν ἕνεκα τούτων γεγονότων. οὐρανὸς δέ ἐστιν ἡ ἐσχάτη περιφέρεια ἐν ᾗ πᾶν ἵδρυται τὸ θεῖον. τὸν δὴ κόσμον οἰκεῖσθαι i) κατὰ νοῦν καὶ πρόνοιαν, καθά φησι Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ προνοίας k) καὶ Ποσειδώνιος ἐν τριςκαιδεκάτῳ περὶ θεῶν, εἰς ἅπαν αὐτοῦ μέρος διήκοντος τοῦ νοῦ, καθάπερ ἐφ' ἡμῶν τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ᾗδη δι' ὧν
139. μὲν μᾶλλον, δι' ὧν δὲ ἧττον. δι' ὧν μὲν γὰρ ὡς ἕξις κεχώρηκεν, ὡς διὰ τῶν ὀστῶν καὶ τῶν νεύρων· δι' ὧν δὲ ὡς

cum cod. Arund. omittunt *ἰδίως*, quod praeter Menag. agnoscunt Ambrosius, qui interpretatur *propriam qualitatem*, et Aldobrandinus cum codd. Stephani. Casaubonus ex Suida s. v. *κόσμος* corr. *τὸν ὑπάσης οὐσίας ἰδιοποιόν*, quod probat Menagius.

h) *κατὰ χρόνων ποιὰς περιόδους — γεννῶν.* Ambrosius: *ut quotannis orbes suos peragat sol, in se ipsum — gignens.*

i) *οἰκεῖσθαι.* Cod. Florent. *διοικεῖσθαι*, quod malebat Menagius.

k) *ἐν τοῖς περὶ προνοίας.* Cod. Florent. *ἐν τοῖς ε περὶ προνοίας.* Menagius coni. *ἐν τῷ ε περὶ προνοίας*, quod expressit iam Ambrosius *in V. de providentia.*

substantia dicunt proprie qualem, qui et immortalis et ingenitus sit opifex tanti operis componendi, stato quodam temporum ambitu in se ipsum omnem substantiam consumens eamque rursus ex se ipso gignens; tum etiam ipsam astrorum descriptionem mundum esse dicunt; denique quod sit ex utrisque compositum. Est autem mundus proprie qualis ex omni substantia sive, ut ait Posidonius in meteorologicis praeceptis, qui constat ex caelo et terra et terrenis caelestibusque naturis, sive qui constat ex diis et hominibus eisque rebus quae horum gratia conditae sunt. Caelum autem est extrema circumferentia in qua divinum omne fixum ac locatum est. Mundum quoque regi ac disponi secundum mentem ac providentiam, ut Chrysippus ait in libris de providentia et Posidonius in tertio decimo de diis, mente per omnes illius partes pertingente, sicut et in nostra anima contigit; sed per has magis, per alias minus. Per alias enim veluti habitus recessit, ut per ossa ac nervos; per alias

νοῦς, ὡς διὰ τοῦ ἡγεμονικοῦ. οὕτω δὴ καὶ τὸν ὅλον κόσμον ζῷον ὄντα καὶ ἔμψυχον καὶ λογικόν, ἔχειν ἡγεμονικὸν μὲν τὸν αἰθέρα, καθά φησιν Ἀντίπατρος ὁ Τύριος ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κόσμου. Χρύσιππος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ προνοίας καὶ Ποσειδώνιος ἐν τῷ περὶ θεῶν τὸν οὐρανόν φασι τὸ ἡγεμονικὸν τοῦ κόσμου, Κλεάνθης δὲ τὸν ἥλιον. ὁ μέντοι Χρύσιππος διαφορώτερον πάλιν τὸ καθαρώτερον τοῦ αἰθέρος l) ἐν ταὐτῷ, ὃ καὶ πρῶτον θεὸν λέγουσιν αἰσθητικῶς ὥςπερ ἐγκεκρᾶσθαι διὰ τῶν ἐν ἀέρι καὶ διὰ τῶν ζώων ἁπάντων καὶ φυτῶν· διὰ δὲ τῆς γῆς αὐτῆς καθ' ἕξιν. ἕνα τὸν κόσμον 140.
εἶναι καὶ τοῦτον πεπερασμένον, σχῆμα ἔχοντα σφαιροειδές· πρὸς γὰρ τὴν κίνησιν ἁρμοδιώτατον τὸ τοιοῦτον, καθά φησι Ποσειδώνιος ἐν πεντεκαιδεκάτῳ m) τοῦ φυσικοῦ λόγου καὶ οἱ περὶ Ἀντίπατρον ἐν τοῖς περὶ κόσμου. ἔξωθεν δὲ αὐτοῦ περικεχυμένον εἶναι n) τὸ κενὸν ἄπειρον, ὅπερ ἀσώματον εἶναι. ἀσώματον δὲ τὸ οἷόν τε κατέχεσθαι ὑπὸ σωμάτων οὐ κατεχόμενον o). ἐν δὲ τῷ κόσμῳ μηδὲν εἶναι κενόν, ἀλλ' ἡνῶσθαι

l) τὸ καθαρώτερον τοῦ αἰθέρος. Ambrosius: *purissimum — ac liquidissimum aethera, quem —.*

m) *ἐν πεντεκαιδεκάτῳ.* Scribebatur *ἐν ιε'.* Ambrosius *in V.*

n) *εἶναι.* Edit. Froben. omittit.

o) *ἀσώματον δὲ τὸ οἷόν τε — οὐ κατεχόμενον.* Legebatur *ἀσώματον δὲ τὸ οἷόν τε κατέχεσθαι* (Editt. Froben. et Stephan. *οἷον κατέχεσθαι.* conf. VII. 19.) *ὑπὸ σωμάτων οὐ κατεχομένου.* Quod Menagius cor-

veluti mens, ut per principale. Sic igitur et mundum totum qui animal est et animatus ac rationalis, habere principale suum aethera, ut ait Antipater Tyrius in octavo de mundo. Chrysippus autem in primo de providentia et Posidonius in libro de diis caelum aiunt principale esse mundi, Cleanthes vero solem. Chrysippus autem rursus a se dissidens in eodem purissimam dixit ac liquidissimam aetheris partem: quam etiam primum asseruunt deum sensibiliter veluti infusum esse per ea quae sunt in aere et per cunctas animantes et arbores; per terram autem ipsam secundum habitum. Unum esse mundum et hunc finitum rotunda globosaque figura: namque ad motum esse huiusmodi orbem aptissimum, ut ait Posidonius in quinto decimo de ratione physica et Antipater in libris de mundo. Extra ipsum autem circumfusum esse vacuum immensum, quod sit incorporeum. Incorporeum autem id esse, quod a corporibus contineri queat, non autem contineatur. Porro nihil in mundo esse vacuum, sed inter se mirabili esse unitate de-

αὐτόν· τοῦτο γὰρ ἀναγκάζειν τὴν τῶν οὐρανίων πρὸς τὰ ἐπίγεια σύμπνοιαν καὶ συνιονίαν. φησὶ δὲ περὶ τοῦ κενοῦ Χρύσιππος μὲν ἐν τῷ περὶ κενοῦ p) καὶ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν φυσικῶν τεχνῶν q) καὶ Ἀπολλοφάνης ἐν τῇ φυσικῇ καὶ Ἀπολλόδωρος καὶ Ποσειδώνιος ἐν δευτέρῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου.
141. εἶναι δὲ καὶ ταῦτα ἀσώματα ὅμοια r). ἔτι δὲ καὶ τὸν χρόνον ἀσώματον, διάστημα ὄντα τῆς τοῦ κόσμου κινήσεως. τούτου δὲ τὸν μὲν παρῳχηκότα s) καὶ τὸν μέλλοντα ἀπείρους, τὸν δὲ ἐνεστῶτα πεπερασμένον. ἀρέσκει δὲ αὐτοῖς καὶ φθαρτὸν εἶναι τὸν κόσμον, ἅτε γεννητὸν τῷ λόγῳ τῶν δι' αἰσθήσεως νοουμένων, οὗ τε τὰ μέρη φθαρτά ἐστι καὶ τὸ ὅλον. τὰ δὲ μέρη τοῦ κόσμου φθαρτά· εἰς ἄλληλα γὰρ μεταβάλλει· φθαρτὸς ἄρα ὁ κόσμος. καὶ εἴ τι ἐπιδεκτικόν ἐστι τῆς ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταβολῆς, φθαρτόν ἐστι· καὶ ὁ κόσμος δέ· ἐξαυχμοῦται γὰρ
142. καὶ ἐξυδατοῦται. γίνεσθαι δὲ τὸν κόσμον, ὅταν ἐκ πυρὸς ἡ οὐσία τραπῇ δι' ἀέρος εἰς ὑγρότητα t), εἶτα τὸ παχυμερὲς

rexit κατεχόμενον, et ipse invenit in cod. R et Stephanus in quibusdam libris narrat legi. Kuehnius ex Suida s. v. κόσμος coni. ἀσώματον δὲ τὸ οἱόντε κατέχειν, ὑπὸ σωμάτων οὐ κατεχόμενον.

p) μὲν ἐν τῷ περὶ κενοῦ. Edit. Froben. omittit.

q) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν φυσικῶν τεχνῶν. Edit. Froben. et Menag. ἐν τῇ πρώτῃ. Illud praeter Stephan. praebent interpretes.

r) ἀσώματα ὅμοια. Scriptum est in nonnullis libris, referente Stephano, ἀσωμάτοις ὁμοία.

s) παρῳχηκότα. Edit. Froben. παραχωρηκότα.

t) εἰς ὑγρότητα. Edit. Froben. et Stephan. εἰς ὑγρόν.

vinctum: id enim cogere caelestium ad terrena concordiam et congruentiam. De vacuo autem disserit Chrysippus in libro de inani et in primo naturalium artium et Apollophanes in Physica Apollodorusque et Posidonius in secundo sermonis naturalis. Esse autem incorporea ista etiam similia. Tempusque praeterea esse incorporeum, quod intervallum sit mundani motus. Huic praeteritum quidem esse infinitum ac futurum, praesens autem finitum. Placet autem eis mortalem esse mundum, quippe genitum eorum ratione quae per sensus intelliguntur, cuiusque etiam partes sunt mortales et totum. Partes autem mundi mortales sunt: in se enim invicem mutantur: est igitur mortalis mundus. Ac quicquid mutari in deterius potest, mortale est: mundus autem huic mutationi et corruptioni obnoxius est: namque et siccatur et eluvionibus afficitur. Mundum vero fieri quum ex igne substantia per aerem versa in humorem fuerit, deinde cras-

αὐτοῦ συστὰν ἀποτελεσθῆ γῆ, τὸ δὲ λεπτομερὲς ἐξαερωθῆ, καὶ τοῦτ' ἐπὶ πλέον λεπτυνθὲν πῦρ ἀπογεννήσῃ· εἶτα κατὰ μῖξιν u) ἐκ τούτων φυτά τε καὶ ζῶα καὶ τὰ ἄλλα γένη. περὶ δὴ οὖν τῆς γενέσεως καὶ τῆς φθορᾶς τοῦ κόσμου φησὶ Ζήνων μὲν ἐν τῷ περὶ ὅλου· Χρύσιππος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν φυσικῶν x) καὶ Ποσειδώνιος ἐν πρώτῳ περὶ κόσμου y) καὶ Κλεάνθης καὶ Ἀντίπατρος ἐν τῷ δεκάτῳ περὶ κόσμου z). Παναίτιος δὲ ἄφθαρτον ἀπεφήνατο τὸν κόσμον. ὅτι δὲ καὶ ζῶον ὁ κόσμος a) καὶ λογικὸν καὶ ἔμψυχον καὶ νοερὸν καὶ Χρύσιππός φησιν ἐν πρώτῳ περὶ προνοίας b) καὶ Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῇ φυσικῇ καὶ Ποσειδώνιος· ζῶον μὲν οὕτως ὄντα, οὐσίαν 143.
ἔμψυχον αἰσθητικήν· τὸ γὰρ ζῶον τοῦ μὴ ζώου κρεῖττον· οὐδὲν δὲ τοῦ κόσμου κρεῖττον c)· ζῶον ἄρα ὁ κόσμος. ἔμψυχον δέ, ὡς δῆλον ἐκ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ἐκεῖθεν οὔσης

u) μῖξιν. Scribebatur μίξιν.
x) ἐν τῷ πρώτῳ τῶν φυσικῶν. Edit. Froben. et Stephan. ἐν τῷ α' τῶν φυσικῶν. Menag. ἐν πρώτῃ τῶν φυσικῶν. Quod dedi commendant interpretes.
y) ἐν πρώτῳ περὶ κόσμου. Scribebatur ἐν ᾱ περὶ κόσμου.
z) ἐν τῷ δεκάτῳ περὶ κόσμου. Scribebatur ἐν τῷ ι' περὶ κόσμου.
a) Παναίτιος δὲ ἄφθαρτον ἀπεφήνατο τὸν κόσμον. Ambrosius: *porro Panaetius corruptibilem asserit mundum.* Edit. Froben. Παναίτιος δὲ ἄφθαρτον ἀπεφήνατο ἐν ᾱ περὶ προνοίας, omissis quae interposita leguntur, τὸν κόσμον — καὶ Χρύσιππος.
b) καὶ Χρύσιππός φησιν ἐν πρώτῳ περὶ προνοίας. Scribebatur καὶ Χρύσιππός φησιν ἐν α' περὶ προνοίας. Stephan. καὶ Χρύσιπος ἐν α' φησὶ περὶ προνοίας.
c) οὐδὲν δὲ τοῦ κόσμου κρεῖττον. Edit. Froben. omittit.

sior ipsius pars effecta fuerit terra, porro subtilior in aerem cesserit eademque magis ac magis extenuata in ignem evaserit: tum ex his permixtis exortas esse animantes et arbores et alia genera. De generatione igitur et interitu mundi et Zeno in libro qui de universo inscribitur disputat, Chrysippus autem in primo Physicorum et Posidonius in primo de mundo, Cleanthes item et Antipater in decimo de mundo. Porro Panaetius immortalem asserit mundum. Quod autem sit animal mundus et rationale et animatum et intelligibile et Chrysippus in primo de providentia disserit et Apollodorus in Physica et Posidonius: sic autem animal, quod sit substantia animata sensibilis. Animal enim eo quod non sit animal praestantius est: nihil autem mundo praestantius est: est ergo animal mundus. Porro animatum esse inde manifestum est, quod anima nostra inde veluti avulsa sit. Boe-

ἀποσπάσματος. Βόηθος d) δὲ φησιν οὐκ εἶναι ζῷον τὸν κόσμον. ὅτι τε εἷς ἐστι Ζήνων φησὶν ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου e) καὶ Χρύσιππος καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ φυσικῇ καὶ Ποσειδώνιος ἐν πρώτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου f). τὸ δὲ πᾶν λέγεται, ὡς φησιν Ἀπολλόδωρος, ὅ τε κόσμος καὶ καθ' ἕτερον τρόπον τὸ ἐκ τοῦ κόσμου καὶ τοῦ ἔξωθεν κενοῦ σύστημα. ὁ μὲν
LXXI. οὖν g) κόσμος πεπερασμένος ἐστί, τὸ δὲ κενὸν ἄπειρον. Τῶν
144. δὲ ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ συμπεριφέρεσθαι τῷ ὅλῳ οὐρανῷ, τὰ δὲ πλανώμενα κατ' ἰδίας κινεῖσθαι κινήσεις. τὸν δὲ ἥλιον λοξὴν τὴν πορείαν ποιεῖσθαι διὰ τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου· ὁμοίως καὶ τὴν σελήνην ἑλικοειδῆ h). εἶναι δὲ τὸν μὲν ἥλιον εἰλικρινὲς πῦρ, καθά φησι Ποσειδώνιος ἐν τῷ ἑβδόμῳ i) περὶ μεγεθῶν· καὶ μείζονα τῆς γῆς, ὡς ὁ αὐτὸς ἐν τῷ ἐκκαιδεκάτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου k)· ἀλλὰ καὶ σφαιροειδῆ, ὡς οἱ περὶ αὐτὸν τοῦτόν φασιν, ἀναλόγως τῷ κόσμῳ. πῦρ μὲν οὖν εἶναι, ὅτι τὰ πυρὸς πάντα ποιεῖ· μείζω δὲ τῆς γῆς τῷ πᾶσαν ὑπ'

d) *Βόηθος.* Scribebatur *Βοηθός.* Correxit Menagius. Conf. VII. 54.
e) *περὶ τοῦ ὅλου.* Edit. Froben. omittit articulum.
f) *ἐν πρώτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου.* Scribebatur *ἐν α τοῦ φυσικοῦ λόγου.*
g) *οὖν.* Edit. Froben. omittit.
h) *ὁμοίως καὶ τὴν σελήνην ἑλικοειδῆ.* Ambrosius: *Lunam similiter nunc plenam esse, nunc cornibus fulgere.*
i) *ἐν τῷ ἑβδόμῳ.* Legebatur *ἐν τῷ ζ',* quod expressit Ambrosius. Alterum recepi ex cod. Florentino, probante Menagio. Idem expressit Aldobrandinus et ex vet. cod. adnotavit Sambucus.
k) *ἐν τῷ ἐκκαιδεκάτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου.* Legebatur *ἐν τῷ ις' τοῦ φυσικοῦ λόγου.* Stephan. *ἐν τῷ ις' τοῦ λόγου φυσικοῦ.* Fortasse scribendum *ἐν τῷ ἕκτῳ,* ut infra §. 145.

thus autem ait non esse animal mundum. Unum autem esse et Zeno in libro de universo et Chrysippus et Apollodorus in Naturalibus et Posidonius in primo naturalis sermonis tradunt. Universum autem dicitur, ait Apollodorus, mundus et secundum alterum modum id quod ex mundo et exteriore vacuo constat. Mundus igitur finitus est, sed inane illud infinitum. Caeterum sidera illa quidem quae fixa sunt cum caelo toto una circumferri, errantia vero suis motibus agi. Porro solem obliquum iter peragere per signiferum orbem: similiter et lunam in orbem torqueri. Esse autem solem purissimum ignem, ut ait Posidonius in septimo de caelestibus; ac terrae molem sua magnitudine vincere, ut idem ait in decimo sexto naturalis sermonis: esse item orbicularem ad mundi rationem idem ipse auctor est. Ignem ergo esse, quod omnia ignis peragat munera; maiorem autem

αὐτοῦ l) φωτίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν. καὶ τὸ τὴν γῆν δὲ πανοειδῆ σκιὰν ἀποτελεῖν τὸ μεῖζονα εἶναι σημαίνει· πάντοθεν δὲ βλέπεσθαι διὰ τὸ μέγεθος. γεωδεστέραν δὲ τὴν 145.
σελήνην, ἅτε καὶ προσγειοτέραν οὖσαν. τρέφεσθαι m) δὲ τὰ ἔμπυρα ταῦτα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον ἐκ τῆς μεγάλης θαλάττης νοερὸν n) ὄντα ἀναμμα· τὴν δὲ σελήνην ἐκ ποτίμων ὑδάτων, ἀερομιγῆ τυγχάνουσαν· καὶ πρόσγειον οὖσαν, ὡς ὁ Ποσειδώνιος ἐν τῷ ἕκτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου· τὰ δ' ἄλλα ἀπὸ τῆς γῆς. δοκεῖ δὲ αὐτοῖς σφαιροειδῆ εἶναι καὶ τὰ ἄστρα καὶ τὴν γῆν ἀκίνητον οὖσαν. τὴν δὲ ο) σελήνην οὐκ ἴδιον ἔχειν φῶς, ἀλλὰ παρ' ἡλίου λαμβάνειν ἐπιλαμπομένην. ἐκλείπειν δὲ τὸν μὲν ἥλιον ἐπιπροσθούσης p) αὐτῷ σελήνης 146.
κατὰ τὸ πρὸς ἡμᾶς μέρος, ὡς Ζήνων ἀναγράφει ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου q). φαίνεται γὰρ ὑπερχομένη ταῖς συνόδοις r) καὶ ἀποκρύπτουσα αὐτὸν καὶ πάλιν παραλλάττουσα· γνωρίζεται

l) ὑπ' αὐτοῦ. Edit. Froben. ὑφ' αὑτοῦ.
m) τρέφεσθαι. Menag. τρέπεσθαι.
n) νοερὸν. Legi etiam νοτερὸν narrat H. Stephanus. Est haec non librorum lectio, sed coniectura de multis Stephani, quas ubique commemorare vix operae pretium.
o) δέ Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt.
p) ἐπιπροσθούσης Sambucus corr. ἐπιπροσθεν οὔσης.
q) ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου. Edit. Froben. et Stephan. omittunt articulum τοῦ.
r) φαίνεται γὰρ ὑπερχομένη ταῖς συνόδοις. Stephan. φαίνεται καὶ ὑπερχομένη ταῖς συνόδοις. Ὑπερχομένη praeter edit. Froben. et Menag. commendant interpretes, codd. Stephani (qui praebent etiam ἐπερχομένη), B et Bakius ad Cleomed. Meteor. II. 2. p. 445.

terrae globo, quod tota ab illo illustretur, neque ipsa modo, sed etiam caelum. Item quod et terra coni instar umbram faciat, maiorem esse significat: omnibus autem ex partibus cerni propter magnitudinem. Lunam vero plus habere de terra, quippe quae illi propior est. Nutriri autem haec igneae et astra caetera: solem quidem ex mari magno, quod sit intellectualis ardor; luna vero ex potabilibus undis, quod sit permixta aeri ac vicina terrae, ut Posidonius in sexto sermonis naturalis ait; ex terra caetera. Putant et sidera globosa esse et immobilem terram. Lunam proprio quidem carere lumine, sed id a sole mutuari collustratam. Deficere autem solem quidem quum ante illum ex ea parte qua terras respicit, se opposuerit luna, ut in libro de universo scribit Zeno. Apparet enim quando ex concursione mutua illum occulit rursumque restituit: notatur id maxime

δὲ τοῦτο διὰ λεκάνης ὕδωρ ἐχούσης. τὴν δὲ σελήνην ἐμπίπτουσαν εἰς τὸ τῆς γῆς σκίασμα s)· ὅθεν καὶ ταῖς πανσελήνοις ἐκλείπειν μόναις, καίπερ t) κατὰ διάμετρον ἱσταμένην κατὰ μῆνα τῷ ἡλίῳ, ὅτι κατὰ λοξοῦ ὡς πρὸς τὸν ἥλιον κινουμένη παραλλάττει τῷ πλάτει, ἢ βορειοτέρα ἢ νοτιωτέρα γινομένη u). ὅταν μέντοι τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τὸν ἡλιακὸν καὶ τὸν διὰ μέσων γένηται, εἶτα διαμετρήσῃ τὸν ἥλιον, τότε ἐκλείπει x). γίνεται δὲ τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τὸν διὰ μέσων y) ἐν χηλαῖς καὶ σκορπίῳ καὶ κριῷ καὶ ταύρῳ, ὡς οἱ περὶ τὸν
LXXIII. 147. Ποσειδώνιον. Θεὸν δὲ εἶναι ζῷον ἀθάνατον, λογικόν, τέλειον z) ἢ νοερὸν ἐν εὐδαιμονίᾳ, κακοῦ παντὸς a) ἀνεπίδεκτον,

s) σκίασμα. Kuehnius ad VII. 150., T. II. p. 532. ed. Meibom. corr. ἀποσκίασμα ex Suida s. v. πάθος.

t) ὅθεν καὶ ταῖς πανσελήνοις ἐκλείπειν μόναις, καίπερ —. Codd. Stephan. κατὰ τὰς πανσελήνους ἐκλείπειν μόνας. Sambucus pro μόναις corr. μῆνα, quod praebet cod. Florent.. Rossius l. l. §. LI. p. 149. pro καίπερ coni. καί. Ambrosius: — *et quidem cum per diametrum soli mensibus singulis obiecta sit.*

u) γινομένη. Stephan. γενομένη.

x) ὅταν μέντοι τὸ πλάτος αὐτῆς — τότε ἐκλείπει. Edit. Froben. ὅταν μέν τοι τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τὸν ἡλιακὸν καὶ τῶν διὰ μέσων ἐν χηλαῖς etc., omissis quae interiecta leguntur, διαμετρήσῃ — κατὰ τόν. Menag. κατὰ τὸ ἡλιακὸν καὶ τῶν διὰ μέσων, quod expressit Aldobrandinus *e regione solis et eorum quae media sunt.* Quod dedi ex Stephan., tuetur Rossius l. l. §. LI. p. 151. et seq..

y) γίνεται δὲ τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τὸν διὰ μέσων. Stephan. κινεῖται δὲ τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τὸν διὰ μέσων. Menag. γίνεται δὲ τὸ πλάτος αὐτῆς κατὰ τῶν διὰ μέσων. Cod. Arund. κεῖται δὲ τὸ πλάτος. Ambrosius: *movetur autem eius latitudo per ea quae media sunt.* Aldobrandinus: *quod quidem, ut ait Posidonius, tum in chelis contingit, tum in scorpio* etc.. Γίνεται praetulit etiam Rossius l. l. §. LI. p. 151. et seq..

z) τέλειον. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.

a) παντός. Edit. Froben. et cod. Arund. τινος.

per vas aereum patens in quo sit aqua. Lunam vero quum in terrae inciderit umbram: quocirca tunc solum hoc defectu laborare quum plena fuerit, quanquam per diametrum soli mensibus singulis obiecta sit. Nam quum obliquo motu contra solem moveatur, latitudine differt, quum vel ad australem vel ad septentrionalem vergit plagam. Quum tamen illius latitudo ad solis orbem quique per media signa ducitur, venerit, deinde a media linea dimensa fuerit solem, tunc deficit. Contingit autem eius latitudo per medium circulum in chelis et scorpio et ariete et tauro, ut ait Posidonius. Deum vero esse animal immortale, rationale, perfectum sive intellectuale, beatum, a malo omni remo-

προνοητικὸν κόσμου τε καὶ τῶν ἐν κόσμῳ· μὴ εἶναι μέντοι ἀνθρωπόμορφον. εἶναι δὲ τὸν μὲν δημιουργὸν τῶν ὅλων καὶ ὥσπερ b) πατέρα πάντων κοινῶς τε καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ τὸ διῆκον διὰ πάντων, ὃ πολλαῖς προσηγορίαις προσονομάζεσθαι κατὰ τὰς δυνάμεις. Δία μὲν γὰρ φασι δι' ὃν τὰ πάντα c), Ζῆνα δὲ καλοῦσι παρ' ὅσον τοῦ ζῆν αἴτιός ἐστιν ἡ διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν d), Ἀθηνᾶν δὲ κατὰ τὴν εἰς αἰθέρα διάτασιν τοῦ ἡγεμονικοῦ αὐτοῦ, Ἥραν δὲ κατὰ τὴν εἰς ἀέρα, καὶ Ἥφαιστον κατὰ τὴν εἰς τὸ τεχνικὸν πῦρ, καὶ Ποσειδῶνα κατὰ τὴν εἰς τὸ ὑγρόν, καὶ Δήμητραν κατὰ τὴν εἰς γῆν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἄλλας προσηγορίας ἐχόμενοί τινος οἰκειότητος ἀπέδοσαν e). Οὐσίαν δὲ θεοῦ Ζήνων μὲν φησι f) τὸν 148.
ὅλον κόσμον καὶ τὸν οὐρανόν, ὁμοίως δὲ καὶ Χρύσιππος ἐν

b) καὶ ὥσπερ. Edit. Froben. et Stephan. ὥσπερ καί, quod expressit Ambrosius sicuti et.

c) Δία μέν γάρ φασι δι' ὃν τὰ πάντα. Ambrosius: *Namque Iovem dici quod omnes iuvat, eumque Graece Δία appellari* etc.. Rossius l. l. §. LII. p. 153. et seq. coni. Δία μὲν γὰρ φασι διόντα πάντα.

d) Ζῆνα δὲ — κεχώρηκεν. Stephan. καὶ Ζῆνα, quod probare videntur interpretes. Lipsius Physiolog. Stoicc. l. 9. coni. ἢ διὰ τὸ ζεῖν κεχώρηκεν. Menagius Ζῆνα δὲ — κεχώρηκεν ἢ διὰ τοῦ ζεῖν. Rossii suspicionem l. l. § LII. p. 153. et seq. vv. ἢ διὰ τοῦ ζῆν κεχώρηκεν suppositicia esse, confirmat qui omisit Ambrosius.

e) ὁμοίως δὲ καὶ — ἀπέδοσαν. Ambrosius: *Similiter et appellationes alias probabili quadam ratione interpretati sunt de divina substantia.*

f) Ζήνων μέν φησι. Edit. Froben. omisit μέν φησι, Menag. cum interpretibus μέν.

tissimum, providentia sua mundum et quae sunt in mundo disponens omnia; non tamen inesse illi humanae formae lineamenta. Caeterum esse quidem opificem immensi huius operis et quasi patrem omnium, communiter autem et ipsius partem quae per omnia penetret, eamque multis appellari nominibus secundum facultates suas. Namque Graece Δία appellari, quod per ipsum sint omnia: eundem Ζῆνα vocari, vel quod vitae omnium sit auctor vel quod per omnem vitam fusus sit; Ἀθηνᾶν autem, quod in aethere distentum sit eius imperium; Ἥραν vero, quod in aere; Ἥφαιστον, quod in artificioso igne; Ποσειδῶνα, quod in humore; Δήμητραν, quod in terra. Similiter et appellationes alias proprietatem quandam secuti indiderunt. Dei vero substantiam Zeno quidem ait mundum totum atque caelum, similiterque Chrysippus in undecimo de diis et Posidonius in primo de

τῷ ἐνδεκάτῳ g) περὶ θεῶν καὶ Ποσειδώνιος ἐν πρώτῳ περὶ θεῶν. καὶ Ἀντίπατρος ἐν ἑβδόμῳ περὶ κόσμου ἀεροειδῆ φησιν αὐτοῦ τὴν οὐσίαν h)· Βόηθος i) δὲ ἐν τῇ περὶ φύσεως
LXXIII. οὐσίαν θεοῦ τὴν τῶν ἀπλανῶν σφαῖραν. φύσιν δὲ ποτὲ μὲν ἀποφαίνονται τὴν συνέχουσαν τὸν κόσμον, ποτὲ δὲ τὴν φύουσαν τὰ ἐπὶ γῆς. ἔστι δὲ φύσις ἕξις ἐξ αὐτῆς κινουμένη k) κατὰ σπερματικοὺς λόγους ἀποτελοῦσά τε καὶ συνέχουσα τὰ ἐξ αὐτῆς ἐν ὡρισμένοις χρόνοις καὶ τοιαῦτα δρῶσα ἐφ'
149. οἷον ἀπεκρίθη. ταύτην δὲ καὶ τοῦ συμφέροντος στοχάζεσθαι καὶ ἡδονῆς l), ὡς δῆλον ἐκ τῆς τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας m).
LXXIV. καθ' εἱμαρμένην δὲ φασι τὰ πάντα γίνεσθαι Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ εἱμαρμένης καὶ Ποσειδώνιος ἐν δευτέρῳ n) περὶ εἱμαρμένης καὶ Ζήνων, Βόηθος δὲ ἐν ἑνδεκάτῳ περὶ εἱμαρμένης o).

g) ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ. Scribebatur ἐν τῷ ια'. Ambrosius *in primo.*

h) καὶ Ἀντίπατρος ἐν ἑβδόμῳ — τὴν οὐσίαν. Scribebatur καὶ Ἀντίπατρος ἐν ζ' — τὴν οὐσίαν. Ambrosius: — *et Antipater in septimo de mundo aeriam ipsius substantiam tradunt.*

i) Βόηθος. Scribebatur Βοηθός.

k) κινουμένη. Edit. Froben. κινουμένης.

l) ταύτην δὲ καὶ τοῦ συμφέροντος στοχάζεσθαι καὶ ἡδονῆς. Edit. Froben. et Stephan. ταύτην δὲ καὶ τοῦ συμφέροντος στοχάζεσθαι ἡδονῆς, quod Ambrosius expressit, *Hanc autem et voluptati praeferre commodum.*

m) ὡς δῆλον ἐκ τῆς τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας. Stephan. ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργίας. Suidas s. v. φύσις, ὡς δῆλον ἐκ τῆς τοῦ οὐρανοῦ δημιουργίας

n) ἐν δευτέρῳ. Editiones ante Meibomium ἐν β'.

o) Βόηθος δὲ ἐν ἑνδεκάτῳ περὶ εἱμαρμένης. Scribebatur Βοηθὸς δὲ ἐν ια' περὶ εἱμαρμένης. Cod. Palat. ἐν α' περὶ εἱμαρμένης, quod expressit Ambrosius, *Boethus quoque primo de fato.* Aldobrandinus auctores alio refert ordine hoc: *Chrysippus in libris de fato, Zeno, Boethusque in XI. et Posidonius in secundo de*

diis. Antipater tamen in septimo de mundo aeriam ipsius substantiam tradit; Boethus autem in libro de natura dei substantiam fixorum siderum globum dixit. Naturam vero aliquando quidem exponunt, quae contineat mundum; aliquando vero, quae germinare humum faciat nascique super terram omnia. Est autem natura habitus ex se ipso motum accipiens secundum seminum rationem, efficiensque et continens quae ex ipsa proveniunt statutis definitisque temporibus, eademque cum iis faciens a quibus discreta est. Huic autem et utilitatem et voluptatem propositas esse, quod ex hominis constat opificio. Fato autem fieri omnia Chrysippus in libris de fato et Posidonius in secundo de fato et Zeno Boethusque in undecimo de fato tradunt. Est autem fatum

ἐστι δὲ εἱμαρμένη αἰτία τῶν ὄντων εἰρομένη p) ἢ λόγος κα
ὃν ὁ κόσμος q) διεξάγεται. καὶ μὴν καὶ μαντικὴν ὑφεστάνα
κἂν φασιν, εἰ καὶ προνοιαν εἶναι r)· καὶ αὐτὴν καὶ
γνῶ s) ἀποφαίνουσι διά τινας ἐμβάσεις, ὥς φησι Ζήνων τε
Χρύσιππος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ μαντικῆς t) καὶ Ἀθηνόδω
καὶ Ποσειδώνιος ἐν τῷ δυοδεκάτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου u),
ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ μαντικῆς x). ὁ μὲν γὰρ Παναίτιος ἀ
πόστατον y) αὐτὴν φησιν. οὐσίαν δὲ φασι τῶν ὄντω
ἁπάντων τὴν πρώτην ὕλην z), ὡς καὶ Χρύσιππος ἐν
πρώτῃ τῶν φυσικῶν καὶ Ζήνων. ὕλη δέ ἐστιν ἐξ ἧς ὅτι

fato. Edit. Froben. omittit vv. *καὶ Ποσειδώνιος ἐν β' περὶ εἱμ*
μένης.

p) *αἰτία τῶν ὄντων εἰρομένη.* Editiones ante Meibomium *εἱρομ*
Edit. Froben. et Menag. cum cod. Arund. *αἰτία τῶν νόμων ε*
μένη, quod expressit Aldobrandinus, *causa ex legibus pend*
Idem non displicebat Menagio. Suidas s. v. *εἱμαρμένη, αἰτία*
ὅλων εἰρομένη.

q) *ὁ κόσμος.* Edit. Froben. omittit articulum.

r) *εἰ καὶ προνοιαν εἶναι.* Edit. Froben. (et Meibom.) cum codi
et Arund. *ἢ καὶ προνοιαν εἶναι*, quod expressit Ambrosius
etiam esse providentiam. Stephan. *ἤ καὶ πρόνοιαν εἶναι.* K
nius coni. *ἢ καὶ πρόνοιαν εἶναι*, quod non debebat probare V
tenbachius ad Posidonium Bakii p. 264.

s) *καὶ αὐτὴν καὶ τέχνην.* Edit. Froben. et Stephan. cum Ambr
καὶ αὐτὴν τέχνην.

t) *ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ μαντικῆς.* Edit. Froben. *ἐν τοῖς περὶ μαντ*
Stephan. (et Meibom.) cum cod. Palat. *ἐν τῷ β' περὶ μαντ*
quod expressit Ambrosius. Menag. *ἐν τοῖς δύο περὶ μαντικῆς*, q
expressit Aldobrandinus *duobus de divinatione libris.* Idem p
Menagio.

u) *ἐν τῷ δυοδεκάτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου.* Scribebatur *ἐν τῷ ιβ'*
φυσικοῦ λόγου. Aldobrandinus *in XI. naturalis rationis.*

x) *ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ μαντικῆς.* Edit. Froben., Stephan. et Meib
cum cod. Arund. *ἐν τῷ ε' περὶ μαντικῆς*, quod expressit Ambro
Menag. *ἐν τοῖς ε' περὶ μαντικῆς*, quod expressit Aldobrand
quinque libris de divinatione.

y) *ἀνυπόστατον.* Stephan. *ἀπυπόστατον.*

z) *τὴν πρώτην ὕλην.* Aldobrandinus *τὴν πρώτην* non expressit.

connexa rerum series sive ratio per quam mundus adm
stratur. Divinationem autem omnem aiunt subsistere, si
dem providentia sit: ipsamque propter quosdam, eve
etiam artem definiunt, ut ait Zeno et Chrysippus in secu
de divinatione Athenodorusque et Posidonius in duodec
physici sermonis et in quinto de divinatione. Panae
autem hanc non subsistere dixit. Enimvero rerum omn
substantiam primam materiam dicunt, ut et Chrysippu
primo rerum naturalium et Zeno. Est autem materia

ποτοῦν a) γίνεται. καλεῖται δὲ διχῶς, οὐσία τε καὶ ὕλη, ἥ τε τῶν πάντων καὶ ἡ τῶν ἐπὶ μέρους. ἡ μὲν οὖν τῶν ὅλων οὔτε πλείων οὔτε ἐλάττων γίνεται, ἡ δὲ τῶν ἐπὶ μέρους καὶ
LXXVII. πλείων καὶ ἐλάττων b). σῶμα δέ ἐστι κατ' αὐτοὺς ἡ οὐσία καὶ πεπερασμένη, καθά φησιν Ἀντίπατρος c) ἐν δευτέρῳ περὶ οὐσίας καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ φυσικῇ. καὶ παθητὴ d) δέ ἐστιν, ὡς ὁ αὐτός e) φησιν· εἰ γὰρ ἦν ἄτρεπτος, οὐκ ἂν τὰ γινόμενα ἐξ αὐτῆς ἐγίνετο· ἔνθεν κἀκεῖνός φησιν ὅτι τομὴ εἰς ἄπειρόν ἐστιν f), οὐκ ἄπειρον δέ φησιν αὐτὴν ὁ Χρύ-
151. σιππος g)· οὐ γάρ ἐστί τι ἄπειρον, εἰς ὃ γίνεται ἡ τομή.
LXXVIII. ἀλλὰ ἀκατάληκτός ἐστι h). καὶ τὰς κράσεις δὲ διόλου

a) ὁτιδηποτοῦν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 373. et seq..
b) ἡ δὲ τῶν ἐπὶ μέρους καὶ πλείων καὶ ἐλάττων. Edit. Froben. et Menag. omittunt καὶ πλείων καὶ ἐλάττων. Neque agnoscunt interpretes. Ambrosius enim: *Est autem alia eorum quae in parte sunt.* Aldobrandinus: *sicut ea quae singularum.* Omittit etiam cod. Arund., sed ut lacunam agnoscat.
c) Ἀντίπατρος. Edit. Froben. omittit.
d) παθητή. Legebatur ἀπαθητή. Illud restituendum esse viderunt iam Stephanus, Casaubonus, Lipsius Physiolog. Stoicc. II. 2. et Menagius, idemque confirmant codd. Stephani, RRR, Florent. et Arund. cum interpretibus.
e) ὁ αὐτός. Edit. Froben. et Stephan. αὐτός. Illud praeter Menag. praebent interpretes et codd. Stephani.
f) ἔνθεν κἀκεῖνός φησιν ὅτι τομὴ εἰς ἄπειρόν ἐστιν. Edit. Froben. et, Menag. ἔνθεν κἀκείνως ἤτε τομὴ εἰς ἄπειρόν ἐστιν. Reliquae ἔνθεν κἀκεῖνο ὅτι τομὴ εἰς ἄπειρόν ἐστιν. Ambrosius: *Hinc et illius sectio in infinitum tenditur.* Aldobrandinus: *Quapropter ea quoque ratione secari quid infinite potest.* Quod recepi, palmaria est emendatio Hermanni.
g) οὐκ ἄπειρον δέ φησιν αὐτὴν ὁ Χρύσιππος. Edit. Froben., codd. R et Arund. cum interpretibus ἦν ἄπειρόν φησιν ὁ Χρύσιππος. Menag. οὐκ ἄπειρόν φησιν ὁ Χρύσιππος.
h) ἀλλὰ ἀκατάλεκτός ἐστι. Ambrosius: *Verum finita est.*

qua quodlibet fit. Appellaturque dupliciter, materia scilicet atque substantia, sive illa omnium sive rerum singularum ac veluti particularium causa. Et omnium quidem materia neque maior neque minor efficitur, eorum vero quae in parte sunt et maior et minor. Corpus autem esse substantiam definiunt eamque finitam, ut Antipater ait in secundo de substantia et Apollodorus in Physica. Passivaque est, ut idem ait: nam si esset immutabilis, nulla ratione quae fiunt ex ea fieri possent: unde idem ille sectionem eius in infinitum tendere ait. Non infinitam Chrysippus ait: nihil enim infinitum est in quod sectio cadit. Sed ipsa nunquam desinit divisio. Concretiones item fieri per totum, ut Chry-

γίνεσθαι, καθά φησιν ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν φυσικῶν, καὶ μὴ κατὰ περιγραφὴν καὶ παράθεσιν· καὶ γὰρ εἰς πέλαγος ὀλίγος οἶνος βληθεὶς ἐπὶ ποσὸν ἀντιπαρεκταθήσεται, εἶτα συμφθαρήσεται. φασὶ δὲ εἶναι καὶ τινας δαίμονας LXXIX.
ἀνθρώπων συμπάθειαν ἔχοντας i), ἐπόπτας τῶν ἀνθρωπείων πραγμάτων· καὶ ἥρωας τὰς ὑπολελειμμένας τῶν σπουδαίων ψυχάς. Τῶν δὲ ἐν ἀέρι γινομένων χειμῶνα μὲν εἶναί φασι LXXX.
τὸν k) ὑπὲρ γῆς ἀέρα κατεψυγμένον διὰ τὴν τοῦ ἡλίου πρόσω
ὁδόν, ἔαρ δὲ τὴν εὐκρασίαν τοῦ ἀέρος κατὰ τὴν πρὸς
ἡμᾶς πορείαν, θέρος δὲ τὸν ὑπὲρ γῆς ἀέρα καταθαλπόμενον 152.
τῇ τοῦ ἡλίου πρὸς ἄρκτον πορείᾳ, μετόπωρον δὲ τῇ παλινδρομίᾳ l) τοῦ ἡλίου ἀφ' ἡμῶν γίνεσθαι. * παρὰ τοὺς τόπους
ἀφ' οὓς ῥέουσιν m). τῆς δὲ γενέσεως αὐτῶν αἴτιον γίνεσθαι n) LXXXI.
τὸν ἥλιον ἐξατμίζοντα τὰ νέφη. Ἶριν δὲ εἶναι αὐγὰς ἀφ'

i) φασὶ δὲ — ἔχοντας. Aldobrandinus: *Sed et lares quosdam esse aiunt, consensione quadam cum hominibus convinctos.*
k) τὸν. Stephan. et Menag. τῶν.
l) τῇ παλινδρομίᾳ. Edit. Froben. τῇ παλωνδρόμῳ.
m) * παρὰ τοὺς τόπους ἀφ' οὓς ῥέουσι. Ante haec verba lacunam esse, praeposito asterisco testantur editt. Froben. et Stephan. Eandem agnoscit cod. Arund.. Non agnoscit Menag. cum interpretibus. Ambrosius: *Autumnum quoque fieri recursu solis a nobis ad ea loca a quibus fluunt.* Aldobrandinus: *autumnum novo rursus a nobis recessu solis existere, apud ea loca a quibus fluunt.* Lacunam egregie supplevit Casaubonus, usus libro Plutarcheo de placitis philosophorum III. 7.: πνεύματα δὲ ἀέρος εἶναι ῥύσιν, τὰς δὲ ἐπωνυμίας ἀλλάττειν παρὰ τοὺς τόπους ἀφ' οὓς ῥέουσι.
n) γίνεσθαι. Edit. Froben. et Menag. γενέσθαι. Illud praebet Stephan. cum cod. Arund..

sippus in tertio Naturalium ait, et non per circumscriptionem et appositionem: quippe vini modicum pelago iniectum aliquamdiu dorso se aequoris intendens obluctabitur, postea definet atque una corrumpetur. Quosdam item esse daemones dicunt, quibus insit hominum miseratio, inspectores humanarum rerum: heroas quoque solutas corporibus bonorum animas. Porro ex his quae manent ab aere hiemem quidem esse aiunt aerem super terram congelatum ob solis longiorem discessum; ver autem temperiem aeris, quando suo ad nos cursu sol agitur; aestatem vero eminentem terrae aerem confotum et calefactum solis ad septentrionem cursu; autumnum quoque fieri recursu solis a nobis. * ad ea loca a quibus fluunt. Caeterum eiuscemodi tempestatum auctorem esse solem nubes evaporantem. Iridem vero reflexos

ὑγρῶν νεφῶν ἀνακεκλασμένας ἤ, ὡς Ποσειδώνιός φησιν ἐν τῇ μετεωρολογικῇ, ἔμφασιν o) ἡλίου τμήματος ἢ σελήνης ἐν νέφει διῃρωσισμένῳ, κοίλῳ καὶ συνεχεῖ πρὸς φαντασίαν, ὡς ἐν κατόπτρῳ φανταζομένην p) κατὰ κύκλου περιφέρειαν. κομήτας τε καὶ πωγωνίας καὶ λαμπαδίας q) πυρὰ εἶναι ὑφεστῶτα πάχους ἀέρος εἰς τὸν αἰθερώδη τόπον ἀνενεχθέντος.

153. σέλας δὲ πυρὸς ἀθρόου ἔκψυσιν ἐν ἀέρι φερομένου ταχέως καὶ φαντασίαν μήκους ἐμφαίνοντος. ὑετὸν δὲ ἐκ νέφους μεταβολὴν εἰς ὕδωρ, ἐπειδὰν ἢ ἐκ γῆς ἢ ἐκ θαλάττης ἀνενεχθεῖσα ὑγρασία ἀφ' ἡλίου μὴ τυγχάνῃ κατεργασίας r)· καταψυχθὲν δὲ τοῦτο πάχνην καλεῖσθαι. χάλαζαν δὲ νέφος πεπηγός, ὑπὸ πνεύματος διαθρυφθὲν s)· χιόνα δὲ ὑγρὸν ἐκ νέφους πεπηγότος, ὡς Ποσειδώνιος ἐν τῷ ὀγδόῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου· ἀστραπὴν δὲ ἔκψυσιν νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων ὑπὸ πνεύματος, ὡς Ζήνων ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου t)· βροντὴν

o) ἐν τῇ μετεωρολογικῇ. Ambrosius *in caelestibus.*
p) ἔμφασιν — φανταζομένην. Legebatur ἔμφασις — φανταζομένη, quod expressit Ambrosius. Accusativos restituit Casaubonus, quos expressit Aldobrandinus et in ora cod. R adnotatos invenit Menagius.
q) λαμπαδίας. Schneiderus in Lexico Graeco corr. λαμπάδας.
r) ἀφ' ἡλίου μὴ τυγχάνῃ κατεργασίας. Cod. Arund. ἀφ' ἡλίου καὶ μὴ τυγχάνῃ κατεργασίας.
s) διαθρυφθέν. Menag. διαθρυφές.
t) ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου. Edit. Froben. et Stephan. ἐν τῷ περὶ ὅλου.

esse ab humidis nubibus radios sive, ut ait Posidonius in Meteorologica, declarationem scissurae solis seu lunae in nube roscida, concava atque continua ad visum, veluti in speculo expressam secundum orbis circumferentiam. Crinitas autem stellas et eas quae a similitudine barbae πωγωνίας appellantur easque quae lampadum similes sunt, ignes esse subsistentes quando crassior aer ad aetherea loca pervehitur. Iubar autem repentini ignis incendium quod cito per aerem fertur ac longitudinis imaginem insinuat. Pluviam vero conversionem ex nubibus in aquam, quum sive ex terra sive ex mari vi solis sursum elatus humor confici nequiverit: id vero congelatum pruinam dici. Grandinem vero concretam nubem a vento comminutam; nivem autem humorem ex concreta excussum nube, ut ait Posidonius in octavo naturalis sermonis; coruscationem accensionem nubium, quae a vento illidantur atque rumpantur, ut Zeno in libro de universo; tonitru vero fragorem esse qui ex nubium

δὲ τὸν τούτων ψόφον ἐκ παρατρίψεως ἢ ῥήξεως u)· κεραυ- 154.
νὸν δὲ ἔξαψιν σφοδρὰν μετὰ πολλῆς βίας πίπτουσαν ἐπὶ γῆς, νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων x)· οἱ δὲ συστροφὴν πυρώδους ἀέρος βιαίως καταφερομένην. τυφῶνα δὲ κεραυνὸν πολύν, βίαιον καὶ πνευματώδη ἢ πνεῦμα καπνώδες ἐρρωγότος νέφους y)· πρηστῆρα νέφος περισχισθὲν πυρὶ μετὰ πνεύματος. * εἰς τὰ κοιλώματα τῆς γῆς ἢ καθειρχθέντος πνεύματος ἐν τῇ γῇ, καθά φησι Ποσειδώνιος ἐν τῇ ὀγδόῃ z)· εἶναι δ' αὐτῶν a) τοὺς μὲν σεισματίας b), τοὺς δὲ χασματίας,

u) ἢ ῥήξεως. Ambrosius non expressit. Aldobrandinus *discessu sonitus.*

x) νεφῶν παρατριβομένων ἢ ῥηγνυμένων. Ambrosius addit *vi ventorum.*

y) ἢ πνεῦμα καπνώδες ἐρρωγότος νέφους. Codd. Stephani ἐῤῥωγὸς ἀπὸ νέφους et ὑπὸ νέφους. Aldobrandinus: *vel anhelitum tenuem disrupta nebula.*

z) πρηστῆρα — ἐν τῇ ὀγδόῃ. Edit. Froben. et Stephan. (cum Meibom.), item cod. Arund. περιχυθέν, quod expressit Ambrosius *circumfusam.* Menag. cum cod. Florent. περισχισθέν, quod expressit Aldobrandinus. Suidas s. v. πρηστήρ, περισχεθέν. Edit. Froben. post v. μετὰ asteriscum habet lacunae signum. Id ego posui post πνεύματος, ubi lacunam habet cod. Arund.. Eam vidit iam Aldobrandinus, ratus ille aliquid de terrae motu deesse, quod ex Suida s. v. σεισμὸς supplevit Menagius: πρηστῆρα, νέφος περισχισθὲν πυρὶ μετὰ πνεύματος. τοὺς σεισμοὺς δὲ γίγνεσθαι, πνεύματος εἰς τὰ κοιλώματα τῆς γῆς εἰσδύοντος, ἢ καθειρχθέντος πνεύματος ἐν τῇ γῇ, καθά φησι Ποσειδώνιος ἐν τῇ η'. Plura excidisse videntur Bakio de Posidonio p. 83., cum alia fortasse, tum certe doctrina de ventis. Interpretes ignorant lacunam. Ambrosius: *presterem nubem igni circumfusam cum flatu in terrae concava* etc.. Aldobrandinus: *Presterem nubem esse undique discissam, igne una cum spiritu terrae cavernis — incluso* etc.. Caeterum legebatur Ποσειδώνιος ἐν τῇ η'. Ambrosius *in VII. Possidonius.* Bakius l. l. coni. Ποσειδώνιος ἐν τῇ μετεωρολογικῇ.

a) αὐτῶν. Ambrosius *illius.*

b) σεισματίας. Menagius coni. ψαλματίας aut μυκηματίας sive potius ἠλματίας.

collisione vel ruptione perficitur; fulmen autem incensionem validam vehementi cum impetu terris irruentem, quum inter se colliduntur nubes atque perrumpuntur: alii conversionem ignei ac flammantis aeris violenter delapsam. Typhonem vero fulmen violentum magna vi ventorum demissum sive fumantem ventum rupta nube dilapsum. Presterem nubem igne discissam cum flatu. * in terrae concava seu concluso et coarctato vento in terra, ut ait in octavo Posidonius: esse autem illorum plura genera, terrae motus,

LXXXII. τοὺς δὲ καυματίας c), τοὺς δὲ βρασματίας. Ἀρέσκει δὲ
155. αὐτοῖς καὶ τὴν διακόσμησιν ὧδε ἔχειν· μέσην τὴν γῆν κέντρου λόγον ἐπέχουσαν, μεθ' ἣν τὸ ὕδωρ σφαιροειδές, ἔχον τὸ αὐτὸ κέντρον τῇ γῇ, ὥστε τὴν γῆν ἐν ὕδατι εἶναι· μετὰ τὸ ὕδωρ
LXXXIII. δὲ ἀέρα ἐσφαιρωμένον. κύκλους δὲ εἶναι ἐν τῷ οὐρανῷ πέντε, ὧν πρῶτον ἀρκτικὸν d) ἀεὶ φαινόμενον, δεύτερον τροπικὸν e) θερινόν, τρίτον ἰσημερινόν, τέταρτον χειμερινὸν τροπικόν f), πέμπτον ἀνταρκτικὸν ἀφανῆ. λέγονται δὲ παράλληλοι καθότι οὐ συννεύουσιν g) εἰς ἀλλήλους· γράφονται μέντοι περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον h). ὁ δὲ ζωδιακὸς λοξός ἐστιν,
156. ὡς ἐπιὼν τοὺς παραλλήλους. ζῶναί τε ἐπὶ τῆς γῆς εἰσι πέντε· πρώτη βόρειος i) καὶ ὑπὲρ τὸν ἀρκτικὸν κύκλον, ἀοίκητος διὰ ψῦχος k)· δευτέρα εὔκρατος· τρίτη ἀοίκητος ὑπὸ καυμάτων, ἡ l) διακεκαυμένη καλουμένη· τετάρτη ἡ ἀντεύκρατος·

c) καυματίας. Codd. Stephani et Florent. κυματίας, quod expressit Ambrosius illuvies. Schneiderus in Eclogg. physs. p. 112. et in Lexico Graeco corr. κλιματίας. Frustra.
d) ἀρκτικόν. Aldobrandinus aquilonarem.
e) τροπικόν. Aldobrandinus omittit.
f) τροπικόν. Aldobrandinus omittit.
g) συννεύουσιν. Legebatur συμβαίνουσιν. Illud ex codd. Stephani restitui, confirmatum Suida s. v. κύκλοι.
h) περὶ τὸ αὐτὸ κέντρον. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. R περὶ τὸν αὐτὸν πόλον. Cod. Arund. περὶ πόλον. Illud ex Menag. recepi, confirmatum codd. Stephani, qui praebent περὶ τὸ κέντρον, et interpretibus.
i) βόρειος. Ambrosius australis. Aldobrandinus aquilonaris.
k) ψῦχος. Scribebatur ψύχος.
l) ἡ. Stephan. ἤ.

hiatus, exustiones, ebullitiones. Placet autem eis et ordinem ita se habere: terram mediam centri rationem obtinere, post quam globosam aquam et ipsam idem habere centrum cum terra, ita ut in aqua terra sit; post aquam aerem esse sphaerae instar. Esse autem in caelo circulos quinque: ex his primum septentrionalem qui semper appareat, secundum tropicum aestivum, tertium aequinoctialem, quartum hiemalem tropicum, quintum antarcticum qui non appareat. Dicuntur autem paralleli, quia non in se invicem conveniunt: describuntur tamen circa idem centrum. Porro signifer circulus obliquus est, parallelos lustrans. Quinque autem sunt zonae super terram: prima septentrionalis super arcticum circulum, rigore frigoris inhabitabilis; secunda temperata; tertia nimia vi aestus inhabitabilis, quae torrida dicitur; quarta altera ex parte temperata; quinta australis,

πέμπτη νότιος m), ἀοίκητος διὰ ψῦχος n). Δοκεῖ δὲ αὐτοῖς LXXXIV.
τὴν μὲν φύσιν εἶναι πῦρ τεχνικόν, ὁδῷ βαδίζον εἰς γένεσιν,
ὅπερ ἐστὶ πνεῦμα πυροειδὲς καὶ τεχνοειδές· τὴν δὲ ψυχὴν
αἰσθητικήν. ταύτην δὲ εἶναι τὸ συμφυὲς ἡμῖν πνεῦμα· διὸ
καὶ σῶμα εἶναι καὶ μετὰ θάνατον ἐπιμένειν· φθαρτὴν δὲ
εἶναι o). τὴν δὲ τῶν ὅλων ἄφθαρτον, ἧς μέρη εἶναι τὰς ἐν
τοῖς ζώοις. Ζήνων δὲ ὁ Κιτιεὺς p) καὶ Ἀντίπατρος ἐν τοῖς 157.
περὶ ψυχῆς καὶ Ποσειδώνιος πνεῦμα ἔνθερμον εἶναι τὴν
ψυχήν· τούτῳ γὰρ ἡμᾶς εἶναι ἐμπνόους q) καὶ ὑπὸ τούτου
κινεῖσθαι. Κλεάνθης μὲν οὖν πάσας ἐπιδιαμένειν μέχρι τῆς
ἐκπυρώσεως r), Χρύσιππος δὲ τὰς τῶν σοφῶν μόνων. Μέρη
δὲ ψυχῆς λέγουσιν ὀκτώ, τὰς πέντε αἰσθήσεις καὶ τοὺς ἐν
ἡμῖν σπερματικοὺς λόγους καὶ τὸ φωνητικὸν καὶ τὸ λογιστικόν.
ὁρᾶν δὲ τοῦ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου φωτὸς
ἐντεινομένου κωνοειδῶς, καθά φησι Χρύσιππος ἐν δευτέρῳ
τῶν φυσικῶν καὶ Ἀπολλόδωρος. γίνεσθαι μέντοι τὸ κωνοει-

m) νότιος. Ambrosius *septentrionalis*.
n) ψῦχος. Scribebatur ψύχος.
o) εἶναι. Menag. ὑπάρχειν.
p) ὁ Κιτιεύς. Scribebatur ὁ Κιττιεύς. Aldobrandinus *Citieus*.
q) ἐμπνόους. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 142. et seq..
r) μέχρι τῆς ἐκπυρώσεως. Edit. Froben. et Menag. τὰς μέχρι ἐκπυρώσεως. Stephan. τὰς μέχρις ἐκπυρώσεως. Ambrosius: *quas hic spiritus candor attigerit*. Meibom. μέχρι τῆς ἐκπυρώσεως, quod reddidi, expressum illud Aldobrandino.

itidem frigore inhabitabilis. Opinantur item naturam ignem esse artificialem suo itinere ad generationem tendentem: id autem esse spiritum ignis speciem artisque prae se ferentem; animam vero sensibilem. Eamque esse nobis insitum et ingenitum spiritum: ideo et corpus esse ac durare post mortem, esse tamen obnoxiam morti. Caeterum universi animam esse immortalem, cuius partes sunt animantium animae. Zeno autem Citieus et Antipater in libris de anima et Posidonius animam spiritum calidum dicunt: hoc enim spirare nos atque ab ipso moveri. Cleanthes quidem omnes perdurare, donec calore destituantur; Chrysippus vero solas sapientium. Partes autem animae octo esse dicunt, quinque sensus et quae nobis insunt seminales rationes, vocem praeterea et ratiocinandi facultatem. Videre autem quum id quod inter visum subiectumque lumen est in coni tenditur speciem, ut Chrysippus in secundo Naturalium ait Apollodorusque. Aeris illam partem quae coni speciem habet

δὲς τοῦ ἀέρος πρὸς τῇ ὄψει, τὴν δὲ βάσιν πρὸς τῷ ὁρωμένῳ· ὡς διὰ βακτηρίας οὖν τοῦ ταθέντος ἀέρος τὸ βλεπό-
158. μενον ἀναγγέλλεσθαι. ἀκούειν δὲ τοῦ μεταξὺ τοῦ τε φωνοῦντος καὶ τοῦ ἀκούοντος ἀέρος πληττομένου σφαιροειδῶς, εἶτα κυματουμένου καὶ ταῖς ἀκοαῖς προσπίπτοντος, ὡς κυματοῦται τὸ ἐν τῇ δεξαμενῇ ε) ὕδωρ κατὰ κύκλους ὑπὸ τοῦ ἐμβληθέντος λίθου. τὸν δὲ ὕπνον γίνεσθαι ἐκλυομένου τοῦ αἰσθητικοῦ τόνου περὶ τὸ ἡγεμονικόν. αἰτίας δὲ τῶν παθῶν
LXXXV. ἀπολείπουσι τὰς περὶ τὸ πνεῦμα τροπάς. σπέρμα δὲ λέγουσιν εἶναι τὸ οἷόν τε γεννᾶν τοιαῦτα ἀφ' οἵου ζ) καὶ αὐτὸ ἀπεκρίθη· ἀνθρώπου δὲ σπέρμα, ὃ μεθίησιν ὁ ἄνθρωπος, μεθ' ὑγροῦ συγκιρνᾶσθαι τοῖς τῆς ψυχῆς μέρεσι κατὰ μιγμὸν
159. τοῦ τῶν προγόνων λόγου η). εἶναι δὲ αὐτὸ Χρύσιππός φησιν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν φυσικῶν πνεῦμα κατὰ τὴν οὐσίαν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν εἰς τὴν γῆν καταβαλλομένων σπερμάτων, ἃ παλαιωθέντα οὐκέτι φύεται, ὡς δῆλον διαπεπνευκυίας αὐτοῖς τῆς δυνάμεως κ). καὶ ἀφ' ὅλων δὲ τῶν σωμάτων αὐτό φασι

ε) ἐν τῇ δεξαμενῇ. Edit. Froben. ἐν δεξαμενῇ. Stephan. ἐν τῇ δεξαμένῃ. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 321. et seq..

ζ) ἀφ' οἵου. Kuehnius corr. ἀφ' οἵων. Ambrosius *a quibus*. Aldobrandinus *ex qualibus*.

η) κατὰ μιγμὸν τοῦ τῶν προγόνων λόγου. Ambrosius: *pro commixtione maioris rationis*.

κ) διαπεπνευκυίας αὐτοῖς τῆς δυνάμεως. Cod. Arund. διαπεπνευκυίας αὐτῆς τῆς δυνάμεως. Ambrosius: *quod scilicet spiraverit illorum virtus*.

prope visum, basin vero prope id quod cernitur fieri: itaque id quod cernitur quasi per virgam verberato aere renunciari. Porro audire quum is qui medius inter loquentem et audientem est aer verberatur in orbem, deinde agitatus auribus influit, quemadmodum et in cisterna aqua per orbes iniecto agitatur lapide. Somnum vero fieri quum vis sensibilis circa principale solvitur. Causas vero perturbationum reddunt eas quae circa spiritum fiunt conversiones. Semen autem esse dicunt quod eiusmodi gignere potest a quo ipsum quoque genitum et avulsum sit; porro hominis semen, quod emittit homo, una cum humido animae commisceri partibus ea temperatione quae parentum rationi conveniat. Id autem Chrysippus in secundo Naturalium ait spiritum esse secundum substantiam, idque ex factis in humum seminibus constare, quae quum antiquata fuerint, non iam nascuntur, quod scilicet exspiraverit illorum virtus. Atque ex omni-

καταφέρεσθαι οἱ περὶ τὸν Σφαῖρον· πάντων γοῦν γεννητικὸν εἶναι τῶν τοῦ σώματος μερῶν. τὸ δὲ τῆς θηλείας ἄγονον ἀποφαίνονται· ἄτονόν τε γὰρ y) εἶναι καὶ ὀλίγον καὶ ὑδατώδες, ὡς ὁ Σφαῖρός φησιν. ἡγεμονικὸν δὲ εἶναι τὸ κυριώ- LXXXVI.
τατον τῆς ψυχῆς, ἐν ᾧ αἱ φαντασίαι καὶ αἱ ὁρμαὶ γίνονται καὶ ὅθεν ὁ λόγος z) ἀναπέμπεται· ὅπερ εἶναι ἐν καρδίᾳ. ταῦτα μὲν καὶ τὰ φυσικὰ τὸ ὅσον ἡμῖν ἀποχρηστικῶς ἔχειν 160.
δοκῇ, στοχαζομένοις τῆς συμμετρίας τοῦ συγγράμματος. Ἃ δέ τινες ἐξ αὐτῶν διηνέχθησαν, ἔστι τάδε.

y) γάρ. Edit. Froben. et Stephan. cum interpretibus omittunt.
z) ὁ λόγος. Ambrosius *sermo*.

bus corporis partibus defluere id ait Sphaerus: omnes ergo gignere corporis partes. Porro feminae semen infecundum esse aiunt: imbecillum enim esse ac modicum et aqueum, ut Sphaerus ait. Principalem vero potissimam ac propriam esse animae partem, in qua imaginationes appetitusque gignantur atque unde ratio reddatur: eam autem in corde esse. Sed enim ista secundum illos de rebus naturalibus, quantum sufficere ad praesentis operis compendium arbitrati summus, hactenus sunt dicta. In quibus autem quidam illorum inter se dissenserunt, haec sunt.

CAPUT II.

ΑΡΙΣΤΩΝ.

1. Ἀρίστων ὁ Χῖος ὁ Φάλανθος, ἐπικαλούμενος Σειρήν, τέλος ἔφησεν a) εἶναι τὸ ἀδιαφόρως b) ἔχοντα ζῆν πρὸς τὰ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας c) μηδὲ ἠνιναῦν ἐν αὐτοῖς παραλλαγὴν ἀπολείποντα, ἀλλ' ἐπίσης ἐπὶ πάντων ἔχοντα d)· εἶναι γὰρ e) ὅμοιον τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτῇ τὸν σοφόν, ὃς ἂν τε Θερσίτου ἂν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἑκάτερον ὑποκρίνε-
II. ται προσηκόντως. τόν τε φυσικὸν τόπον f) καὶ τὸν λογικὸν

a) Ἀρίστων ὁ Χῖος ὁ Φάλανθος — ἔφησεν. Seiunxi hanc vitam ab Zenone, titulo adiecto, praeeunte cod. Arund. et Longolio. Ambrosius: *Aristo Chius Phalantusque cognomento Siren — dicunt.* Aldobrandinus: *Aristo Chius Phalantus, cognomento Siren — dixit.* Cod. Florent. ὁ φλανθος, probatum Sambuco. Aldobrandinus ad oram libri a Bigotio collati corr. ὁ Φαλαρός.

b) ἀδιαφόρως. Cod. Arund. διαφόρως.

c) πρὸς τὰ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας. Stephan. et cod. Arund. πρός τῳ μ. ἀ. κ. κ., quod expressit Ambrosius. Illud praeter edit. Froben. et Menag. praebent codd. Stephani expressitque Aldobrandinus. Idem commendavit Rossius l. l. §. LIII. p. 158. et seq..

d) μηδὲ ἠνιναῦν — ἔχοντα. Ambrosius: *nullam quamlibet modicam varietatem relinquendo, sed aeque se in omnibus habendo.* Aldobrandinus: *nullum ne minimum quidem in his discrimen relinquentem, sed in omnibus aeque se habentem.*

e) γάρ. Ambrosius *autem.*

f) τόπον. Aldobrandinus, *rationem.*

ARISTO.

Aristo Chius Calvus, cognomento Siren, finem esse dixit in eo, quum quis in rebus virtutem inter et vitium mediis indifferenter se habet neque ad earum aliquam magis inclinando ab indifferentia aberrat, sed quum aequaliter ipsi omnia et perinde sint: esse enim sapientem praeclaro histrioni similem, qui sive Thersitae sive Agamemnonis personam fingat, utrumque decentissimo gestu imitatur. Naturalem item ac rationalem locum sustulit, dicens alterum

ἀνῄρει, λέγων τὸν μὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμᾶς, τὸν δ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ τὸν ἠθικὸν εἶναι πρὸς ἡμᾶς. ἐοικέναι δὲ III.
τοὺς διαλεκτικοὺς λόγους τοῖς ἀραχνίοις, ἃ καίτοι δοκοῦντα 161.
τεχνικόν τι ἐνυφαίνειν g), ἄχρηστά ἐστιν. ἀρετάς τε οὔτε IV.
πολλὰς h) εἰςῆγεν, ὡς ὁ Ζήνων, οὔτε μίαν πολλοῖς ὀνόμασι
καλουμένην, ὡς οἱ Μεγαρικοί, ἀλλὰ καὶ τὸ πρός τι πῶς
ἔχειν i). οὕτως δὲ φιλοσοφῶν καὶ ἐν Κυνοσάργει διαλεγόμε- V.
νος ἰσχυσεν αἱρετιστὴς ἀκοῦσαι. Μιλτιάδης οὖν καὶ Δίφι-
λος k) Ἀριστώνειοι προσηγορεύοντο. ἦν δέ τις πειστικὸς καὶ VI.
ὄχλῳ πεποιημένος l)· ὅθεν ὁ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ,

Καί τις Ἀριστωνος γέννης ἄπο αἰμύλου ἕλκων.

παραβαλὼν δὲ Πολέμωνι, φησὶ Διοκλῆς ὁ Μάγνης, μετέθε- 162.
το, Ζήνωνος ἀρρωστίᾳ μακρᾷ περιπεσόντος. μάλιστα δὲ

g) *ἐνυφαίνειν.* Legebatur *ἐμφαίνειν.* Emendavit Blomfieldius ad Callimachi hymn. in Apoll. v. 56. p. 92.

h) *πολλάς.* Ambrosius *plurimas.*

i) *ἀλλὰ καὶ τὸ πρός τι πῶς ἔχειν.* Edit. Froben. *ἀλλὰ καὶ τὸ πρός τι πῶς ἴσχειν.* Aldobrandinus: *sed et eas quodammodo referri inter se.* Rationem verborum explicuit Ioannes Benedictus Carpzovius in Paradoxo Stoico Aristonis Chii, ΟΜΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΩι ΑΓΑΘΩι ΤΗΝ ΟΚΡΙΤΗι ΤΟΝ ΣΟΦΟΝ, apud Diogenem Laertium l. VII. segm. CLX. novis observationibus illustrato, edito Lipsiae a. 1742. 8. sect. II. cap. 2. not. a. p. 226. et seqq.

k) *Δίφιλος.* Ambrosius *Dyphilus.*

l) *καὶ ὄχλῳ πεποιημένος.* Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt. Codices quidam apud Stephanum *καὶ ὄχλῳ πεπεισμένος.*

quidem esse supra nos, alterum vero nihil ad nos, solam autem quae mores instituat partem ad nos pertinere. Similes autem esse rationes dialecticas dicebat aranearum telis, quae etsi quid artificiosum texere videantur, inutiles sunt. Virtutes quoque neque multas invexit, ut Zeno, neque unam quae multis appellatur nominibus, ut Megarici, sed et id quoque quod ad aliquid habere dicitur. In hunc autem modum philosophans atque in Cynosarge disserens ferme obtinuit ut sectae propriae inventor diceretur. Miltiades igitur et Diphilus Aristonii appellabantur. Erat autem illi magna persuadendi vis plebique se maxime accommodabat: unde et de illo Timon ait,

Quidam et Aristonis natus de genere blando attrahens.

Congressus autem Polemoni, ut Diocles ait Magnesius, quum Zeno longum incurrisset morbum, sententia decessit.

πρασείγε στωικῷ δόγματι τῷ τὸν σοφὸν ἀδόξαστον m) εἶναι. πρὸς ὃ Περσαῖος ἐναντιούμενος διδύμων ἀδελφῶν n) τὸν ἕτερον ἐποίησεν αὐτῷ παρακαταθήκην δοῦναι, ἔπειτα χὸν ἕτερον ἀπολαβεῖν· καὶ οὕτως ἀπορούμενον διήλεγξεν. ἀπετείνετο o) δὲ πρὸς Ἀρκεσίλαον· ὅτε θεασάμενος ταῦρον τερατώδη μήτραν ἔχοντα, „Οἴμοι," ἔφη, „δέδοται Ἀρκεσιλάῳ
133. ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἐναργείας." πρὸς δὲ τὸν φάμενον Ἀκαδημαϊκὸν οὐδὲν καταλαμβάνειν, „Ἆρ' οὐδὲ τὸν πλησίον σου καθήμενον p) ὁρᾷς;" εἶπεν q)· ἀρνησαμένου δέ,

Τίς σ' ἐκτύφλωσεν, ἔφη, τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς r);

VII Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τάδε· Προτρεπτικῶν β', περὶ τῶν Ζήνωνος δογμάτων διάλογοι s), Σχολῶν ς', περὶ σοφίας δια-

m) ἀδόξαστον. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. δοξαστόν, quod expressit Ambrosius, Illud praebet Menag. expressitque Aldobrandinus. Idem adnotavit Scaliger ad oram libri sui. Casaubonus coni. δοξαστὸν οὐκ εἶναι. Chrysippus apud Diogenem VII. 201. scripsit ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ δοξάσειν τὸν σοφόν σ'.

n) ἀδελφῶν. Edit. Froben. ἀδελφόν.

o) ἀπετείνετο, Aldobrandinus: *libenter invehebatur.*

p) καθήμενον. Codices quidam, si fides Stepheno, καθ' ἡμέραν.

q) εἶπεν. Edit. Froben. cum cod. Arund. omittit.

r) Τίς σ' ἐκτύφλωσεν — αὐγάς; Versus poetae incerti. Ante Meibomium legebatur Τίς σ' ἐτύφλωσεν — αὐγάς; Is tacite, ut solet, correxit Τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν — αὐγάς; Quod dedi quodammodo confirmant interpretes.

s) περὶ τῶν Ζήνωνος δογμάτων διάλογοι. Edit. Froben. et Stephan. omittunt articulum. Fortasse scribendum περὶ τῶν Ζήνωνος δογμάτων, Διάλογοι.

Maxime autem Stoico dogmati ille intendit animum, quo dicunt sapientem non opinari. Cui Persaeus reluctatus geminos fratres induxit, ut alter ex his illi depositum daret, alter deinde reciperet: atque ita haerentem coarguit. Exercebat autem adversus Arcesilaum inimicitias: unde quum vidisset taurum monstruosum matricem habentem, Me miserum, inquit: datum est Arcesilao argumentum adversus evidentiam. Academico cuidam quioquam se comprehendere neganti, Ergone, inquit, hunc iuxta te sedentem non vides? negante illo,

Quis ergo te, inquit, *excaecavit, quis ipsa lumina abstulit?*

Feruntur eius ista volumina: Exhortationum libri duo, de Zenonis dogmatibus dialogi, Scholarum sex, de sapientia

τριβῶν ζ' ε), Ἐρωτικαὶ διατριβαί, Ὑπομνήματα ὑπὲρ κενοδοξίας, Ὑπομνημάτων κ', Ἀπομνημονευμάτων γ' υ), Χρειῶν ια', πρὸς τοὺς ῥήτορας, πρὸς τὰς Ἀλεξίνου ἀντιγραφάς x), πρὸς τοὺς διαλεκτικοὺς γ', πρὸς Κλεάνθην ἐπιστολῶν δ'. Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνας αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς φασι, τὰ δὲ ἄλλα τοῦ περιπατητικοῦ Ἀριστωνος. τοῦτον VIII. λόγος φαλακρὸν ὄντα ἐγκαυθῆναι ὑπὸ ἡλίου καὶ ὧδε τελευτῆσαι. προσπαίξαμεν δὲ αὐτῷ τόνδε τὸν τρόπον z) τῷ ἰάμβῳ τῷ χωλῷ ε)· 164.

Τί δὴ γέρων ὢν καὶ φάλανθος, ὦ Ἄριστον a),
τὸ βρέγμα δῶπας ἡλίῳ κατοπτῆσαι;
τὸν b) γὰρ τὸ θερμὸν πλεῖον ἢ δέον ζητῶν,
τὸν ψυχρὸν ὄντως εὗρες οὐ θέλων Ἅιδην.

Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ἀριστων Ἰουλιήτης c) περιπατητικός, IX.

t) περὶ σοφίας διατριβῶν ζ'. Ambrosius: *de sapientiae exercitatione septem.* Fortasse scribendum περὶ σοφίας ς', Διατριβῶν ζ'.

u) Ὑπομνημάτων κ', Ἀπομνημονευμάτων γ'. Edit. Froben. et Stephan. ὑπομνήματα τῶν κ' ἀπομνημονευμάτων γ'. Ambrosius: *commentaria XV. commentarii tres.*

x) πρὸς τὰς Ἀλεξίνου ἀντιγραφάς. Ambrosius: *adversus Alexim* (*Alexinum*) *rescripta.*

y) τόνδε τὸν τρόπον. Edit. Froben. et Menag. τῷδε τῷ τρόπῳ. Illud praeter Stephan. praebet cod. R, probatum Menagio.

z) τῷ ἰάμβῳ τῷ χωλῷ. Ambrosius omittit.

a) ὦ Ἄριστον. Edit. Froben. et Menag. Ἀρίστων. Stephan. ὦ Ἄριστον. Correxit Meibomius.

b) τὸ. Edit. Froben. τό.

c) Ἰουλιήτης. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. Πλείτης.

exercitationum septem, Amatoriae exercitationes, Commentaria de inani gloria, Commentariorum quindecim, Memorabilium tres, Sententiarum undecim, adversus oratores, adversus Alexini rescripta, adversus dialecticos tres, ad Cleanthem epistolarum libri quattuor. Panaetius autem et Sosicrates solas epistolas ipsius esse dicunt, caetera Peripatetici Aristonis. Hunc fama est, quum calvus esset, aestum solis excepisse capite atque ita vita functum esse. Lusimus autem et in ipsum hoc modo choliambico carmine:

Quid quum senex esses, Ariston, et calvus
soli caput summum dedisti coquendum?
quaerens calorem nempe plus quam oporteret,
Ditem neque volens repperisti frigidum.

Fuit autem et alius Aristo Iulietes Peripateticus; alius item

ὁ δὲ τις μουσικὸς Ἀθηναῖος, τέταρτος ποιητὴς τραγῳδίας, πέμπτος Ἀλαιεὺς τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς a), ἕκτος Ἀλεξανδρεὺς περιπατητικός.

Illud praebet Menag. cum interpretibus probantque Casaubonus et Menagius.

a) τέχνας γεγραφὼς ῥητορικάς. Aldobrandinus: *qui artem scripsit rhetoricam.*

musicus Atheniensis; quartus tragicus poeta; quintus Alaeensis, qui artes oratorias scripsit; sextus Alexandrinus Peripateticus.

CAPUT III.

ΗΡΙΛΛΟΣ.

Ἥριλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος a) τέλος εἶπε τὴν ἐπιστήμην, ὅπερ ἐστὶ ζῆν ἀεὶ πάντα ἀναφέροντα πρὸς τὸ μετ' ἐπιστήμης ζῆν καὶ μὴ τῇ ἀγνοίᾳ διαβεβλημένον. εἶναι δὲ τὴν ἐπιστήμην ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυπόπτωτον ὑπὸ λόγου b). ποτὲ δὲ ἔλεγε μηδὲν εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, ὡς καὶ τὸν αὐτὸν χαλκὸν ἢ Ἀλεξάνδρου γινόμενον ἀνδριάντα ἢ Σωκράτους. διαφέρειν δὲ τέλος καὶ ὑποτέλειαν c)· τῆς μὲν γὰρ καὶ τοὺς μὴ σοφοὺς I. 165.

a) Ἥριλλος δὲ ὁ Καρχηδόνιος. Edit. Froben. et Stephan. Ἡριλλίδης. Cod. Arund. Χαλκηδόνιος. Ambrosius: *Herillus autem Chalcedoniensis.*

b) ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀνυπόπτωτον ὑπὸ λόγου. Edit. Froben. et Stephan. ἕξιν ἐκ φαντασιῶν πρὸς δεκτὰν ὑποπτώτων ὑπὸ λόγου, quod servavit Meibomius ita ut scriberet ὑποπτώτων. Cod. Arund. ἕξιν ἐκ φαντασιῶν πρὸς δόξαν ὑπόπτωτον ὑπὸ λόγων. Menag. ἕξιν καὶ φαντασιῶν προσδεξίαν ὑποπτώτων ὑπὸ λόγου, quod expressit Aldobrandinus, *habitum et visuum susceptionem sub rationem cadentium.* Emendavi Diogenem ex VII. 47., ubi est, αὐτήν τε τὴν ἐπιστήμην φασὶν ἢ κατάληψιν ἀσφαλῆ ἢ ἕξιν ἐν φαντασιῶν προσδέξει ἀμεταπτώτων ὑπὸ λόγου. Ad hanc emendationem proxime accedit Ambrosii interpretatio: *habitum in phantasiarum acceptione non verbis explicabilem.* Davisius et Goerenzius ad Cicer. Acadd. II. 8, 23. p. 49. a. corr. ἐπιστήμην ἕξιν ἐκ φαντασιῶν προσδέξει ἀμεταπτώτων ὑπὸ λόγου. Conf. Brunnhauerum Observatt. literarr. p. 90. et 91.

c) ὑποτέλεια. De hac voce disputavit Guilielmus Traugott Krugius

HERILLUS.

Herillus autem Carthaginiensis finem scientiam dixit, quod est vivere semper cuncta referendo ad vivendum cum scientia, ne in ignorantiam deiiciamur. Esse autem scientiam habitum in visorum susceptione a ratione non aberrantem. Aliquando dicebat nullum esse finem, sed secundum casus varios et res immutari ipsum, ut si idem aes et Alexandri fiat statua et Socratis. Differre autem finem et inferiorem quendam finem: hunc enim et eos qui sapientes non sunt

στοχάζεσθαι, τοῦ δὲ μόνον τὸν σοφόν. τὰ δὲ μεταξὺ ἀρετῆς
II. καὶ κακίας ἀδιάφορα εἶναι. ἔστι δὲ τὰ βιβλία αὐτοῦ ὀλιγόστιχα μέν, δυνάμεως δὲ μεστὰ καὶ περιέχοντα ἀντιρρήσεις d) πρὸς Ζήνωνα. λέγεται δὲ ὅτι παιδὸς ὄντος αὐτοῦ
III. 166. ἠράσθησαν ἱκανοί, οὓς ἀπωτέρω ποιεῖν βουλόμενος ὁ Ζήνων
IV. ἠνάγκασε ξυρᾶσθαι Ἡρίλλον e), οἱ δὲ ἀπεστράποντο. Τὰ δὲ βιβλία ἐστὶ τάδε f)· περὶ ἀσκήσεως, περὶ παθῶν, περὶ ὑπολήψεως, Νομοθέτης, Μαιευτικός g), Ἀντιφέρων διδάσκαλος h), Διασκευάζων, Εὐθύνων, Ἑρμῆς, Μήδεια, Διάλογοι, Θέσεων ἠθικῶν i).

Symbolarum ad historiam philosophiae particula tertia, quae inscripta est, Herilli de summo bono sententia explosa non explodenda, edita Lipsiae a. 1822. 4.

d) ἀντιρρήσεις. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 265.

e) Ἡρίλλον. Edit. Froben. et Stephan. Ἡριλλον.

f) τάδε. Ambrosius non expressit.

g) Μαιευτικός. Ambrosius omittit.

h) Ἀντιφέρων διδάσκαλος. Interpretes: *Antipheron magister.* Secutus sum Kuehnium.

i) Διάλογοι, Θέσεων ἠθικῶν *. Indicavi lacunam: excidisse enim numerus videtur. Stephan. διάλογοι Θέσεων ἠθικῶν, quod expressit Ambrosius *dialogi quaestionum moralium.*

sectari, illum neminem nisi solum sapientem. Quae autem inter virtutem et vitium sint, indifferentia esse. Sunt eius libri breves quidem, sed succi ac sensus pleni continentque contradictiones adversus Zenonem. Fertur eum puerum complures adamasse, quos Zeno quum vellet avertere, tondere coegit Herillum illosque ab eo avertit. Sunt autem eius libri hi: de exercitatione, de perturbationibus, de opinatione, Legumlator, Obstetricius, Magister contradicens, Parans, Dirigens, Mercurius, Medea, Dialogi, Sententiarum moralium *.

CAPUT IV.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Διονύσιος δὲ ὁ Μεταθέμενος a) τέλος εἶπε τὴν ἡδονὴν διὰ I.
περίστασιν ὀφθαλμίας b)· ἀλγήσας γὰρ ἐπιπόνως οὐκ ἠνέσχετο
εἰπεῖν τὸν πόνον ἀδιάφορον. ἦν δὲ παῖς μὲν Θεοφάντου, II.
πόλεως δὲ Ἡρακλείας. ἤκουσε δέ, καθά φησι Διοκλῆς, III.
πρῶτον μὲν Ἡρακλείδου τοῦ πολίτου, ἔπειτα Ἀλεξίνου καὶ
Μενεδήμου c), τελευταῖον δὲ Ζήνωνος. καὶ κατ' ἀρχὰς d) 167.
μὲν φιλογράμματος ὢν παντοδαποῖς ἐπεχείρει ποιήμασιν,
ἔπειτα δὲ καὶ Ἄρατον ἀπεδέχετο, ζηλῶν αὐτόν. ἀποστὰς δὲ
τοῦ Ζήνωνος πρὸς τοὺς Κυρηναϊκοὺς ἀπετράπη καὶ εἰς τὰ
τὰ γαμαιτυπεῖα εἰσῄει e) καὶ τἆλλα ἀπαραλύπτως f) ἡδυ-

a) ὁ Μεταθέμενος. Ambrosius non expressit. Caeterum seiunxi hanc vitam ab Herillo, titulo adiecto, praeeunte Longolio.
b) διὰ περίστασιν ὀφθαλμίας. Ambrosius: *Eum in oculorum dolorem incidisse.*
c) καὶ Μενεδήμου. Ambrosius omittit.
d) κατ' ἀρχάς. Edit. Froben. et Menag. κατ' ἀρχὰς.
e) εἰσῇει. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. ὑπεισῇει. Ambrosius: *palam ingrediebatur.*
f) ἀπαραλύπτως. Edit. Froben. παραλύπτων. Hoc qui invenit, idem videtur ὑπεισῇει dedisse.

DIONYSIUS.

Dionysius vero qui Metathemenus appellatus est finem dixit voluptatem, propterea quod laboraret lippitudine: ea enim cruciatus acriter dolorem dicere noluit indifferentem. Erat autem Theophanto patre natus et civitate Heraclea. Atque, ut ait Diocles, primo quidem audivit Heraclidem civem suum, deinde Alexinum ac Menedemum, postremo Zenonem. Principio quidem admodum studiosus litterarum omnis generis se poematibus addixerat, postea vero Aratum carius amplectebatur, quem et imitari satagebat. Demum quum discessisset a Zenone, sese ad Cyrenaicos contulit ac lustra ingrediebatur caeteraque sub omnium gerebat oculis

IV. πάθει. βιοὺς δὲ πρὸς τὰ ὀγδοήκοντα ἀσιτίᾳ κατέστρεψε.
V. Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τάδε g)· περὶ ἀπαθείας β', περὶ ἀσκήσεως β', περὶ ἡδονῆς δ', περὶ πλούτου καὶ χάριτος καὶ τιμωρίας, περὶ ἀνθρώπων χρήσεως, περὶ εὐτυχίας, περὶ ἀρχαίων βασιλέων, περὶ τῶν ἐπαινουμένων, περὶ βαρβαρικῶν ἐθῶν. Καὶ οὗτοι μὲν οἱ διενεχθέντες. διεδέξατο δὲ τὸν Ζήνωνα Κλεάνθης, περὶ οὗ λεκτέον.

g) τάδε. Ambrosius non expressit.

quae ad voluptatem pertinerent. Quumque ad octogesimum vitae annum pervenisset, inedia consumptus interiit. Circumferuntur autem eius libri hi: de sedatione perturbationum duo, de exercitatione duo, de voluptate quattuor, de divitiis et gratia et supplicio, de hominum usu, de felicitate, de antiquis regibus, de his quae laudantur, de barbaricis consuetudinibus. Et isti quidem a Stoicis decretis devlaverunt. Successit autem Zenoni Cleanthes, de quo dicendum nunc est.

CAPUT V.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ.

Κλεάνθης Φανίου a) Ἄσσιος. οὗτος b) πρῶτον ἦν πύκτης, I.
ὡς φησιν Ἀντισθένης ἐν Διαδοχαῖς· ἀφικόμενος δὲ εἰς Ἀθήνας τέτταρας ἔχων δραχμάς, καθά φασί τινες, καὶ Ζήνωνι παραβαλὼν ἐφιλοσόφησε γενναιότατα καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔμεινε δογμάτων. διεβοήθη δὲ ἐπὶ φιλοπονίᾳ, ὡς γε πένης II.
ὢν ἄγαν ὥρμησε μισθοφορεῖν· καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ Φρεάντλης ἐκλήθη. φασὶ δὲ αὐτὸν c) καὶ εἰς δικαστήριον ἀχθῆναι, λόγους διδόντα πόθεν ἐς τοσοῦτον εὐέπειαν ὧν διαζῇ· ἔπειτα ἀποφυγεῖν, τόν τε κηπουρὸν μάρτυρα παρασχόντα παρ' οὗ ἤντλει, καὶ τὴν ἀλφιτόπωλιν παρ' ἣ τὰ ἄλφιτα ἔπεττεν d). ἀποδεξαμένους δὲ αὐτὸν τοὺς Ἀρεοπαγίτας 169.

a) Φανίου. Interpretes *Phanii*.
b) οὗτος. Ambrosius non expressit.
c) αὐτόν. Edit. Froben. omittit.
d) ἔπεττεν. Stephan. ἔπεσσεν.

CLEANTHES.

Cleanthes Phaniae filius Assius. Hic, ut Antisthenes ait in Successionibus, primum quidem pugil fuit; profectus autem Athenas cum drachmis quattuor, ut quidam aiunt, congressusque Zenoni studiosissime philosophatus est inque eiusdem decretis perstitit. Memoriae proditum est ipsum laboriosissimum fuisse, adeo ut inopia cogente mercenarium faceret ac noctu quidem in hortis hauriret aquas, interdiu autem operam studiis liberalibus daret: unde et Φρεάντλης, hoc est, Exhauriens puteos appellaretur. Aiunt illum, quum pertractus esset ad iudicium redditurus rationem unde adeo robustus ac tam boni habitus viveret, hortulano apud quem haurire solebat, ac muliere apud quam farinas pinsebat, testibus victus sui usum absolutum esse. Areopagitasque

ψηφίσασθαι δέκα μνᾶς ἀθηναίους, Ζήνωνα δὲ πωλῦσαι λαβεῖν. φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτῷ τριςχιλίας δοῦναι. ἡγούμενόν τε τῶν ἐφήβων ἐπί τινα θέαν ὑπ' ἀνέμου παραγυμνωθῆναι καὶ ὀφθῆναι ἀχίτωνα· ἐφ' ᾧ πρότῳ τιμηθῆναι e) ὑπὸ Ἀθηναίων, καθά φησι Δημήτριος ὁ Μάγνης ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις. ἐθαυμάσθη δὴ οὖν f) καὶ διὰ τόδε. φασὶ δὲ καὶ Ἀντίγονον αὐτοῦ πυθέσθαι ὄντα ἀκροατήν, διὰ τί ἀντλεῖ· τὸν δ' g) εἰπεῖν, „Ἀντλῶ γὰρ μόνον h)?“ τί δ' οὐχὶ σκάπτω; τί δ' οὐκ ἄρδω καὶ πάντα ποιῶ φιλοσοφίας ἕνεκα;“ ἠρὶ γὰρ ὁ Ζήνων αὐτὸν συνεγύμναζεν εἰς τοῦτο καὶ ἐκέλευεν ὀβολὸν φέρειν
170. ἀποφορᾶς i). καί ποτε ἀθροισθὲν τὸ κέρμα ἐκόμισεν εἰς μέσον τῶν γνωρίμων καί φησι, „Κλεάνθης μὲν καὶ ἄλλον Κλεάνθην δύναιτ' ἂν τρέφειν, εἰ βούλοιτο· οἱ δὲ ἔχοντες ὅθεν τραφήσονται παρ' ἑτέρων ἐπιζητοῦσι τὰ ἐπιτήδεια, καίπερ ἀνειμένως φιλοσοφοῦντες.“ ὅθεν δὴ καὶ δεύτερος
III. Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο k). ἦν δὴ πονικὸς l) μέν,

e) πρότῳ τιμηθῆναι. Edit. Froben. et Stephan. προκωτῷ τιμηθῆναι. Illud praebet Menag., ipsi probatum Menagio, expresseruntque interpretes. Cod. Florent. χρώτῳ. Palat. κροτῷ.
f) δὴ οὖν. Stephan. οὖν δή.
g) δ'. Menag. omittit.
h) Ἀντλῶ γὰρ μόνον; Edit. Froben. omittit.
i) ἀποφορᾶς. Hemsterhusius Anecdott. P. I. p. 50. corr. ἀποφορών: quod fortasse expressit Aldobrandinus *mercedem ferre*.
k) ἐκαλεῖτο. Edit. Froben. omittit.
l) πονικός. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 520.

admiratos decem illi minas dari censuisse, Zenonem autem accipere illum vetuisse. Aiunt autem et Antigonum tria millia dedisse. Item quum ad spectaculum quoddam puberes duceret, venti flatu denudatum esse ac sine tunica apparuisse: qua ex re plausu exceptum atque ab Atheniensibus fuisse honoratum, ut ait Demetrius Magnesius in Aequivocis. Admirationi igitur ob eam quoque rem habitus est. Aiunt Antigonum auditorem illius, quum rogaret quamobrem hauriret, audisse, Num solum haurio? numquid non fodio et rigo et omnia facio philosophiae causa? Zeno enim illum ad id quoque exercebat iubebatque obolum sibi ex labore afferre. Coactam aliquando stipem in medium familiarium intulit, dicens, Cleanthes quidem Cleanthem alium posset nutrire, si vellet: qui vero unde nutriantur affatim habent, ab aliis quaerunt quae sunt ad usum vitae necessaria, quamvis remissius philosophantes. Ea igitur ex causa secundus Hercules Cleanthes dicebatur. Erat illi quidem eximium studium, caete-

ἀφύσικος δὲ καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως m)· διὸ καὶ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως·

Τίς δ' οὗτος κτίλος n) ὣς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν,
μωλύτης o), ἐπέων φίλος, Ἄσσιος, ὄλμος ἄτολμος;

Καὶ σκωπτόμενος p) ὑπὸ τῶν συμμαθητῶν ἠνέσχετο q)· καὶ IV.
ὄνος ἀκούων προσεδέχετο, λέγων αὐτὸς μόνος δύνασθαι βα- 171.
στάζειν τὸ Ζήνωνος φορτίον. καὶ ποτὲ ὀνειδιζόμενος ὡς δειλός, „Διὰ τοῦτο," εἶπεν, „ὀλίγα ἁμαρτάνω." προκρίνων δὲ τὸν ἑαυτοῦ βίον τοῦ τῶν πλουσίων r) ἔλεγεν, ἐν ᾧ σφαιρίζουσιν ἐκεῖνοι, τὴν σκληρὰν καὶ ἄκαρπον ἐργάζεσθαι σκάπτων s). πολλάκις δὲ καὶ t) ἑαυτῷ ἐπέπληττεν· ὧν u) ἀκούσας Ἀρίστων x), „Τίνι," ἔφη, „ἐπιπλήττεις;" καὶ ὃς γελάσας, „Πρεσβύτῃ," φησί, „πολιὰς μὲν ἔχοντι, νοῦν δὲ μή."

m) ἀφύσικος δὲ καὶ βραδὺς ὑπερβαλλόντως. Aldobrandinus: *sed nihil in eo naturae, ingenioque praeter modum tardus erat.* Ambrosius post haec verba haec addit: *eam tamen tarditatem ingenii labore, studio ac diligentia vincebat.*

n) Τίς δ' οὗτος κτίλος. Edit. Froben. et Stephan. *Τίς δ' οὗτω κτίλος.* Vid. Iacobs. Anthol. Gr. XI. 296. Ambrosius: *Quis est iste aries virorum qui circuit orbem verborum parcus et caetera.*

o) μωλύτης. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. vol. III. p. 704. et 705.

p) Καὶ σκωπτόμενος. Stephan. *Καὶ σκωπτόμενος δέ.*

q) ἠνέσχετο. Edit. Froben. et Stephan. ἠνείχετο.

r) τῶν πλουσίων. Edit. Froben. et Stephan. *τῶν πλησίον.* Illud praeter Menag. agnoscunt interpretes et codd. RRR.

s) σκάπτων. Ambrosius ad sequentia trahebat: *saepe cum foderet se ipsum increpabat.*

t) δὲ καί. Editiones ante Menagianam omittunt *δέ*, omissum etiam ab interpretibus. Ambrosius etiam *καὶ* omittit.

u) ὧν. Ambrosius *Quem.*

x) Ἀρίστων. Ambrosius *Aristotelem.*

rum ingenium obtusum atque tardissimum: unde et de ipso sic Timon ait:

Quis vero hic aries ceu incedit per ordines virorum
hebes, verborum cupidus, Assius, mortarium audaciae
expers?

Quumque a condiscipulis obiurgaretur, tolerabat: item quum diceretur asinus, non abnuebat, dicens solum se ferre posse Zenonis sarcinam. Et quum aliquando probro illi daretur quod esset timidus, At ideo, inquit, parum pecco. Suam vero inopiam divitum opibus praeferens dicebat, Dum illi pila ludunt, ego duram infructuosamque humum exerceo fodiendo. Saepe etiam se ipsum increpabat: quod audiens Aristo, Quem, inquit, obiurgas? et ille ridens, Senem, inquit, canum quidem, sed excordem et amentem. Quum

εἰπόντος δέ τινος Ἀρκεσίλαον μὴ ποιεῖν τὰ δέοντα, „Παῦσαι," ἔφη, „καὶ μὴ ψέγε· εἰ γὰρ καὶ λόγῳ τὸ καθῆκον ἀναιρεῖ, τοῖς γοῦν ἔργοις αὐτὸ τιθεῖ." καὶ ὁ Ἀρκεσίλαος, „Οὐ κολακεύομαι," φησί· πρὸς ὃν ὁ Κλεάνθης, „Ναί," ἔφη, „ἀλλὰ κολακεύομαι y), φάμενος ἄλλα μὲν λέγειν, ἕτερα δὲ
172. ποιεῖν." ἐρομένου τινὸς τί ὑποτίθεσθαι δεῖ τῷ υἱῷ, „Τὸ τῆς Ἠλέκτρας z)," ἔφη,

„Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος a)."

Λάκωνός τινος εἰπόντος ὅτι ὁ πόνος ἀγαθόν, διαγνοὺς φησιν,

Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος b).

Φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς Χρείαις, εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, „Εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει," ἔφη, „Σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε, μειράκιον· αἱ δ' ἀνάλογοι φωναὶ τὰ ἀνάλογα οὐ πάντως σημαίνουσι τὰ πράγματα." μειρακίῳ ποτὲ διαλεγόμενος ἐπύθετο εἰ αἰσθάνεται· τοῦ δ' ἐπινεύσαντος, „Διὰ

y) κολακεύομαι. Stephan. κολακεύω.

z) τὸ τῆς Ἠλέκτρας. Legebatur τὸ ἐκ τῆς Ἰλέκτρας. Emendavit Casaubonus confirmantque interpretes, Menagius atque Dobraeus Append. ad Aristoph. p. (57.)

a) „Σῖγα, σῖγα, λεπτὸν ἴχνος." Ambrosius: *sile, tenue vestigium.* Versus est Euripidis Orest. 140. ed. Porson., ubi Electra loquitur.

b) Αἵματός εἰς ἀγαθοῖο, φίλον τέκος. Aldobrandinus: *Sanguine unus bono*, —. Versus est Homeri Odyss. Δ. 611.

diceret quidam Arcesilaum vitae officia negligere, Quiesce, inquit, neque vituperes: ille enim etsi verbis officium tollit, operibus tamen commendat. Ad quem Arcesilaus, Non, inquit, adulationes admitto: et Cleanthes, At equidem, ait, tibi adulor, qui dixi alia te facere, alia dicere. Rogante quodam quidnam filio crebro ingerere deberet, Illud, ait, Electrae,

Sile, sile, tenue vestigium.

Lacone quodam dicente laborem esse bonum, gestiens ait,

Sanguine praeclara es, dulcis nate.

Dicit autem Hecato in Sententiis eum, quum adolescens quidam formosus dixisset, Si pulsans ventrem ventrizat, num et pulsans coxas coxizet, dixisse, Habeas tibi, adolescens, coxizationes; voces autem proportionales non omnino res significant proportionales. Adolescenti cuidam disserens an sentiret rogavit: annuente illo, Cur ergo, inquit,

τί οὖν,“ εἶπεν, „ἐγὼ οὐκ αἰσθάνομαι ὅτι αἰσθάνεις c);“ Σωσιθέου τοῦ ποιητοῦ ἐν θεάτρῳ εἰπόντος πρὸς αὐτὸν παρόντα, 173.

Οὓς ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ d),

ἔμεινεν ἐπὶ ταὐτοῦ σχήματος· ἐφ' ᾧ ἀγασθέντες οἱ ἀκροαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ Σωσίθεον ἐξέβαλον dd). μεταγινώσαντα δὲ αὐτὸν ἐπὶ τῇ λοιδορίᾳ προσήκατο, εἰπὼν ἄτοπον εἶναι τὸν μὲν Διόνυσον καὶ τὸν Ἡρακλέα φλυαρουμένους ὑπὸ τῶν ποιητῶν μὴ ὀργίζεσθαι, αὐτὸν δὲ ἐπὶ τῇ τυχούσῃ βλασφημίᾳ δυσχεραίνειν. ἔλεγε δὲ καὶ τοὺς ἐκ τοῦ περιπάτου ἕρκειόν τι πάσχειν ταῖς λύραις, αἳ καλῶς φθεγξάμεναι αὐτῶν οὐκ ἀκούουσι. λέγεται δέ, φάσκοντος αὐτοῦ κατὰ Ζήνωνα καταληπτὸν εἶναι τὸ ἦθος ἐξ εἴδους, νεανίσκους τινὰς εὐτραπέλους ἀγαγεῖν πρὸς αὐτὸν κίναιδον ἐσκηραγωγημένον ἐν ἀγορᾷ καὶ ἀξιοῦν ἀποφαίνεσθαι περὶ τοῦ ἤθους· τὸν δὲ διαπορούμενον κελεῦσαι ἀπιέναι τὸν ἄνθρωπον. ὡς δὲ ἀπιὼν ἐπῆρεν e), „Ἔχω,“ εἶπεν, „αὐτόν,“ ὁ Κλεάνθης·

c) *αἰσθάνει.* Scribebatur *αἰσθάνῃ.*

d) *Οὓς ἡ Κλεάνθους μωρία βοηλατεῖ.* Naekius in Schedis criticis p. 4. negat hunc versum ex comoedia Sosithei depromptum esse putatque Sositheum, quum illud diceret, ante oculos habuisse et deflexisse versum nescio cuius poetae dramatici. Aliter visum Gottl. Christ. Frid. Mohnikio in libro *Kleanthes der Stoiker*, edito Grypisvaldiae a. 1814. 8., p. 85. et seqq..

dd) *ἐξέβαλον.* Ambrosius *abiecerunt.*

e) *ὡς δὲ ἀπιὼν ἐπῆρεν* —. Edit. Froben. *ὡς δὲ ἀπιέναι τὸν ἄνθρωπον. ὡς δὲ ἀπιὼν ἐπῆρεν* —. Ambrosius: *Ut vero abire coepit, gestu illum agnoscens, habeo* —.

ego te sentire non sentio? Sositheo poeta in theatro coram se dicente,

Quos Cleanthis insania exagitat,

eodem vultu et habitu perstitit: qua ex re permoti auditores huic applaudentes Sositheum eiecerunt. Agenti poenitentiam, quod illum hoc maledicto incessisset, respondit dicens indecens esse Liberum patrem atque Herculem a poetis illudi nec irasci, se autem levi maledicto indignari. Dicebat Peripateticos idem ferme pati quod lyras, quae quum bene sonent, se ipsas tamen non audiunt. Fertur quum diceret secundum Zenonem ex specie comprehendi posse mores, adolescentes quosdam scurras adduxisse ad illum libidinosum rusticum callis duratum et illum ut de more eius sententiam ferret rogasse: illum, quum aliquamdiu haesisset, iussisse abire hominem. Ut vero abibat, coepit sternutare: ad haec, Habeo illum, inquit Cleanthes:

174. „μαίνεσθαι ἐστι." πρὸς δὲ τὸν μονήρη καὶ ἑαυτῷ λαλοῦντα, „Οὐ φαύλῳ," ἔφη, „ἀνθρώπῳ λαλεῖς." ὀνειδίσαντος αὐτῷ τινος εἰς τὸ γῆρας, „Καγώ," ἔφη, „ἀπιέναι βούλομαι· ὅταν δὲ πανταχόθεν ἐμαυτὸν ὑγιαίνοντα περινοῶ καὶ γράφοντα καὶ ἀναγινώσκοντα, πάλιν μένω." τοῦτόν φασιν εἰς ὄστρακα καὶ βοῶν ὠμοπλάτας f) γράφειν ἅπερ ἤκουε παρὰ τοῦ Ζήνωνος g), ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία.

V. τοιοῦτος δὲ ὢν ἐξίσχυσε, πολλῶν καὶ ἄλλων ὄντων ἀξιολόγων

VI. Ζήνωνος μαθητῶν, αὐτὸς διαδέξασθαι τὴν σχολήν. Βιβλία δὲ κάλλιστα καταλέλοιπεν, ἃ ἐστι τάδε h)· περὶ χρόνου, περὶ τῆς τοῦ Ζήνωνος φυσιολογίας δύο, τῶν Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις τέσσαρα, περὶ αἰσθήσεως i), περὶ τέχνης, πρὸς Δημόκριτον, πρὸς Ἀρίσταρχον, πρὸς Ἡρίλλον k), περὶ ὁρμῆς

175. δύο, Ἀρχαιολογίαν l), περὶ θεῶν, περὶ γιγάντων, περὶ ὑμεναίων m), περὶ τοῦ ποιητοῦ, περὶ τοῦ παθητικοῦ τρία n),

f) καὶ βοῶν ὠμοπλάτας. Stephan. omittit καί. Ambrosius: *boumque ossibus.*

g) ἅπερ ἤκουε παρὰ τοῦ Ζήνωνος. Edit. Froben. et Stephan. ἅπερ ἤκουεν ἀπ' αὐτοῦ Ζήνωνος.

h) ἃ ἐστι τάδε. Ambrosius non expressit.

i) περὶ τῆς τοῦ Ζήνωνος φυσιολογίας δύο, — περὶ αἰσθήσεως. Ante Meibomium legebatur περὶ τῆς τοῦ Ζήνωνος φυσιολογίας, δύο τῶν Ἡρακλείτου ἐξηγήσεις, τέσσαρα περὶ αἰσθήσεως. Neque aliter interpretatus est Aldobrandinus. Secutus sum Ambrosium. Cod. Palat. φυσιολόγου et ἐξηγήσεων.

k) Ἡρίλλον. Edit. Froben. et Stephan. Ἡριλλον.

l) Ἀρχαιολογία. Edit. Froben. ἀρχεολογία.

m) περὶ ὑμεναίων. Stephan. cum cod. Arund. περὶ ὑμεναίου, quod expressit Ambrosius.

n) τρία. Scribebatur γ'.

mollis est. Cuidam soli secum loquenti, Cum homine, inquit, loqueris non malo. Exprobrante ipsi quodam senectutem, Et ego, inquit, abire volo: quum vero me sanum omni ex parte considero scribentemque ac legentem, rursus maneo. Aiunt illum quae a Zenone audierat testae boumque scapulis inscribere solitum, quum pecuniis careret quibus chartas emere posset. Hoc vitae instituto clarus obtinuit ut Zenoni succederet et quidem quum plures essent illius memorabiles discipuli Zenonis. Reliquit autem pulcherrimos libros, qui sunt fere hi: de tempore, de physiologia Zenonis duo, Heracliti expositionum libri quattuor, de sensu, de arte, adversus Democritum, adversus Aristarchum, adversus Herillum, de appetitione duo, Archaeologia, de diis, de gigantibus, de Hymenaeis, de poeta, de

περὶ εὐβουλίας, περὶ χάριτος, Προτρεπτικός, περὶ ἀρετῶν υ), περὶ εὐφυΐας, περὶ Γοργίππου ρ), περὶ φθονερίας, περὶ ἔρωτος, περὶ ἐλευθερίας, Ἐρωτικὴ τέχνη, περὶ τιμῆς, περὶ δόξης q), Πολιτικός, περὶ βουλῆς, περὶ νόμων, περὶ τοῦ δικάζειν, περὶ ἀγωγῆς, περὶ τοῦ λόγου τρία r), περὶ τέλους, περὶ παλῶν, περὶ πράξεων, περὶ ἐπιστήμης, περὶ βασιλείας, περὶ φιλίας, περὶ συμποσίου s), περὶ τοῦ ὅτι ἡ αὐτὴ ἀρετὴ καὶ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, περὶ τοῦ τὸν σοφὸν σοφιστεύειν t), περὶ χρειῶν, Διατριβῶν δύο u), περὶ ἡδονῆς, περὶ ἰδίων, περὶ τῶν ἀπόρων, περὶ διαλεκτικῆς, περὶ τρόπων, περὶ κατηγορημάτων. ταῦτα αὐτῷ τὰ βιβλία. Καὶ τελευτᾷ τόνδε τὸν τρόπον. διαῤῥήσεν x) αὐτῷ τὸ οὖλον· ἀπαχορευσάντων δὲ τῶν ἰατρῶν, δύο ἡμέρας ἀπέσχετο τροφῆς. καί πως y) ἔσχε καλῶς ὥστε τοὺς ἰατροὺς αὐτῷ πάντα z) τὰ συνήθη VII. 176.

o) περὶ ἀρετῶν. Post haec Ambrosius inserit haecce, *ars amatoria, de honore, de gloria.*
p) Γοργίππου. Edit. Froben. γοργίππου.
q) ἐρωτικὴ τέχνη, περὶ τιμῆς, περὶ δόξης. Ambrosius supra habet post librum περὶ ἀρετῶν inserta.
r) τρία. Scribebatur γ'.
s) περὶ συμποσίου. Ambrosius *de symposiis.*
t) περὶ τοῦ τὸν σοφὸν σοφιστεύειν. Edit. Froben. et Stephan. περὶ τοῦ τῶν σοφῶν σοφιστεύειν. Illud praeter Menag. commendant interpretes. Ambrosius: *quod sapiens sophista.* Aldobrandinus: *sapientem sophismatibus uti.*
u) περὶ χρειῶν, Διατριβῶν δύο. Scribebatur περὶ χρειῶν, Διατριβῶν β'. Ambrosius: *de usu duo.*
x) διαῤῥήσεν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 153.
y) καί πως. Ita edit. Froben.: reliquae καὶ πῶς.
z) πάντα. Ambrosius *omnes.*

officiis tres, de recto consilio, de gratia, Exhortatorius, de virtutibus, de ingenio, de Gorgippo, de invidentia, de amore, de libertate, Ars amatoria, de honore, de gloria, Politicus, de consilio, de legibus, de iudicando, de instituto vitae, de oratione tres, de fine, de honestis, de actionibus, de scientia, de regno, de amicitia, de convivio, Quod eadem sit virtus viri et feminae, Quod sapiens sophismatis utatur, de sententiis, Disputationum duo, de voluptate, de propriis, de ambiguis, de dialectica, de modis, de praedicamentis. Haec ab illo scripta sunt. Moritur autem hoc modo. Tumuit illi ac putruit gingiva: medicis autem interdicentibus, biduum totum cibo abstinuit. Atque in tantum convaluit ut medici illi omnia consueta permitterent:

συγχωρεῖν· τὸν δὲ μὴ ἀνασχέσθαι a), ἀλλ' εἰπόντα ἤδη αὐτῷ προοδοιπορῆσθαι b) καὶ τὰς λοιπὰς ἀποσχόμενον c) τελευτῆσαι, καθά φασί τινες, ὀγδοήκοντα ἔτη βιώσαντα d) καὶ ἀκούσαντα Ζήνωνος ἔτη ἐννεακαίδεκα. ἐπαίξαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς πρὸς αὐτὸν οὕτως·

Αἰνῶ Κλεάνθην, ἀλλὰ μᾶλλον Δίδην·
ἰδὼν γὰρ αὐτὸν πρέσβυν οὐκ ἠνέσχετο
τὸ μὴ οὐ e) τὸ λοιπὸν ἄνευον ἐν φθιτοῖς ἔχειν
τοσοῦτον ἀντλήσαντα τοῦ βίου χρόνον.

a) τὸν δὲ μὴ ἀνασχέσθαι. Menag. omittit μή. Ambrosius: *Ea illum licentia minime usum fuisse.*

b) προοδοιπορῆσθαι. Edit. Froben. προοδοιπορῆσθαι. Stephan. προοδοιπορῆσθαι.

c) καὶ τὰς λοιπὰς ἀποσχόμενον. Legebatur ἀνασχόμενον. Quod restitui commendare videtur Ambrosius, qui interpretatur *atque ita inedia consumptum.* Aldobrandinus: *reliquis quoque diebus ita consumptis.*

d) καθά φασί τινες, ὀγδοήκοντα ἔτη βιώσαντα. Stephan. ante haec verba inserta habet ταῦτά Ζήνωνι, quae agnoscens Ambrosius cum sequentibus sic interpretatur: *Cum, ut quidam voluit, Zenonis aequasset annos audissetque illum annos XVIII.* Cod. Arund. ταῦτα Ζήνωνος. Caeterum scribebatur π' pro ὀγδοήκοντα.

e) τὸ μὴ οὐ. Legebatur μὴ οὐ. Emendavit Porsonus Adverss. p. 86, ed. Lips.

illum tamen non accepisse, sed et contra sine cibo perstitisse, dicentem iter iam sibi confectum esse, atque ita reliquis quoque diebus inedia consumptis exhalasse animam, quum, ut quidam volunt, et octoginta annos vixisset Zenonemque audisset novendecim. Lusimus et nos in eum hoc modo:

Miror Cleanthem, laudo sed Ditem magis:
Nam ut vidit illum tam senem, ultra non tulit
Tandem quietem quin vel mortuo daret,
Qui tantum aquarum exhauserat dum viveret.

CAPUT VI.

ΣΦΑΙΡΟΣ.

Τούτου a), καθάπερ προειρήκαμεν, ἤκουσε μετὰ Ζήνωνα καὶ Σφαῖρος ὁ Βοσποριανός, ὃς προκοπὴν ἱκανὴν περιποιησάμενος λόγων b) εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀπῆρε πρὸς Πτολεμαῖον τὸν Φιλοπάτορα. λόγου δέ ποτε γενομένου περὶ τοῦ δοξάσειν τὸν σοφὸν καὶ τοῦ Σφαίρου εἰπόντος ὡς οὐ δοξάσει, βουλόμενος ὁ βασιλεὺς ἐλέγξαι αὐτόν, κηρίνας ῥόας ἐκέλευσε παρατεθῆναι c)· τοῦ δὲ Σφαίρου ἀπατηθέντος ἀνεβόησεν ὁ βασιλεὺς ψευδεῖ συγκατατεθεῖσθαι αὐτὸν d) φαντασίᾳ. πρὸς ὃν ὁ Σφαῖρος εὐστόχως ἀπεκρίνατο, εἰπὼν οὕτως συγκατατεθεῖσθαι, οὐχ ὅτι ῥόαι εἰσίν, ἀλλ' ὅτι εὔλογόν ἐστι ῥόας αὐτὰς εἶναι· διαφέρειν δὲ τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν τοῦ εὐλόγου. πρὸς δὲ Μνησίστρατον κατηγοροῦντα αὐτοῦ ὅτι Πτολεμαῖον οὐ φησι βασιλέα εἶναι e), „Τοιοῦτον δὲ ὄντα τὸν I. 177. II.

a) *Τούτου.* Ambrosius non expressit.
b) *λόγων.* Stephan. *ἐν λόγῳ.*
c) *παρατεθῆναι.* Menag. *παρατεθῆναι.* Caeterum eamdem rem paene iisdem verbis narrat Athenaeus VIII, p. 354. E. F.
d) *αὐτόν.* Edit. Froben. *αὐτῷ.*
e) *οὐ φησι βασιλέα εἶναι.* Stephan. post haec inserta habet haecce,

SPHAERUS.

Hunc, ut praediximus, post Zenonem audivit et Sphaerus Bosphoranus, qui quum in liberalibus studiis multum profecisset, Alexandriam ad Ptolemaeum Philopatora se contulit. Orto autem sermone aliquando de opinatione sapientis Sphaeroque illum negante opinari, voleus illum rex arguere, mala Punica cerea iussit apponi: Sphaero autem decepto exclamavit rex, fallaci illum dicens consensisse phantasiae. Ad quem Sphaerus prompte ac parate sic respondens ait, consensisse se non esse ea mala Punica, sed probabile esse mala Punica esse: differre autem comprehensibilem phantasiam a probabili. Mnesistrato ipsum accusanti quod Ptolemaeum non diceret regem esse, At, inquit,

III. Πτολεμαῖον καὶ βασιλέα εἶναι." Βιβλία δὲ γέγραφε τάδε· 178. περὶ κόσμου δύο f), περὶ στοιχείων σπέρματος g), περὶ τύχης, περὶ ἐλαχίστων, πρὸς τὰς ἀτόμους καὶ τὰ εἴδωλα h), περὶ αἰσθητηρίων, περὶ Ἡρακλείτου πέντε διατρίβωνι), περὶ τῆς ἠθικῆς διατάξεως, περὶ καθήκοντος, περὶ ὁρμῆς, περὶ παθῶν δύο k), περὶ βασιλείας, περὶ Λακωνικῆς πολιτείας, περὶ Λυκούργου καὶ Σωκράτους τρία l), περὶ νόμου, περὶ μαντικῆς, διαλόγους ἐρωτικούς, περὶ τῶν Ἐρετριακῶν φιλοσόφων, περὶ ὁμοίων, περὶ ὅρων, περὶ ἕξεως, περὶ τῶν ἀντιλεγομένων τρία m), περὶ λόγου, περὶ πλούτου, περὶ δόξης, περὶ θανάτου, τέχνης διαλεκτικῆς δύο n), περὶ κατηγορημάτων, περὶ ἀμφιβολιῶν, ἐπιστολάς

οὐκ εἶναι ἴφη: quibus qui mutilum locum habebat Casaubonus cum Galesio etiam μὴ σοφὸν addi volebat. Quod secus esse interpretando satis docuit Menagius.

f) περὶ κόσμου δύο. Scribebatur περὶ κόσμου β'.

g) περὶ στοιχείων σπέρματος. Aldobrandinus: *De elementorum semine.* Fortasse scribendum est περὶ στοιχείων, περὶ σπέρματος. id quod convertendo expressit Meibomius.

h) πρὸς τὰς ἀτόμους καὶ τὰ εἴδωλα. Edit. Froben. πρὸς τοὺς ἀτόμους κατὰ εἴδωλα.

i) περὶ Ἡρακλείτου πέντε διατριβῶν. Scribebatur περὶ Ἡρακλείτου ε' διατριβῶν. Aldobrandinus: *De Heraclito. V. disputationum.*

k) περὶ παθῶν δύο. Scribebatur περὶ παθῶν β'. Edit. Froben. et Menag. περὶ παθῶν β'· διατριβῶν· περὶ βασιλείας. quae expressit Aldobrandinus. Stephan., Ambrosius et cod. R mediam vocem omittunt.

l) τρία. Scribebatur γ'.

m) περὶ τῶν ἀντιλεγομένων τρία. Edit. Froben. et Stephan. τρεῖς. Aldobrandinus: *De his quae contra dicuntur III.*

n) τέχνης διαλεκτικῆς δύο. Scribebatur τέχνης διαλεκτικῆς β'.

eiusmodi quum sit, regem quoque esse Ptolemaeum dico. Scripsit autem ista volumina: de mundo duo, de elementis seminis, de fortuna, de minimis, adversus atomos et simulacra, de sensibus, de Heracliti quinque diatribis, de morali instituto, de officiis, de appetitione, de perturbationibus duo, de regno, de republica Laconica, de Lycurgo et Socrate tres, de lege, de divinatione, Dialogos amatorios, de Eretriacis philosophis, de similibus, de definitionibus, de habitu, de his quibus contradicitur tres, de oratione, de divitiis, de gloria, de morte, Artis dialecticae duo, de praedicamentis, de ambiguitatibus, Epistolas.

CAPUT VII.

ΧΡΥΣΙΠΠΟΣ.

Χρύσιππος Ἀπολλωνίου a) Σολεὺς ἢ Ταρσεύς, ὡς Ἀλέξαν- I. 179.
δρος ἐν Διαδοχαῖς, μαθητὴς Κλεάνθους. οὗτος πρότερον
μὲν δόλιχον ἤσκει b), ἔπειτα ἀκούσας Ζήνωνος ἢ Κλεάνθους,
ὡς Διοκλῆς καὶ οἱ πλείους, ἔτι τε ζῶντος ἀπέστη αὐτοῦ καὶ
οὐχ ὁ τυχὼν ἐγένετο κατὰ φιλοσοφίαν· ἀνὴρ εὐφυὴς καὶ II.
ὀξύτατος ἐν παντὶ μέρει οὕτως ὥστε καὶ ἐν τοῖς πλείστοις c)
διηνέχθη πρὸς Ζήνωνα, ἀλλὰ καὶ πρὸς Κλεάνθην, ᾧ καὶ
πολλάκις ἔλεγε μόνης τῆς τῶν δογμάτων διδασκαλίας χρῄζειν,
τὰς δὲ ἀποδείξεις αὐτὸν d) εὑρήσειν. μετενόει μέντοι ὁπότε
πρὸς αὐτὸν ἀποτείνοιτο, ὥστε συνεχὲς προφέρεσθαι ταῦτα·

a) Ἀπολλωνίου. Suidas s. v. Χρύσιππος, Ἀπολλωνίδου.

b) οὗτος πρότερον μὲν δόλιχον ἤσκει. Scribebatur οὗτος πρότερον μὲν δολιχὸν ἤσκει. quod expressit Ambrosius, *prius hic longa exercitatione emensa.* Quod scripsi δόλιχον expressit Aldobrandinus, *Hic primo quidem in hippodromo exercebatur.*

c) ἐν τοῖς πλείστοις. Codd. Stephani ἐν τοῖς παιστοῖς.

d) αὐτόν. Cod. Arund. αὐτός, quod rectius videbatur Stephano.

CHRYSIPPUS.

Chrysippus Apollonii filius Solensis seu Tarsensis, ut Alexander in Successionibus ait, discipulus Cleanthis fuit. Hic primum dolichi cursum exercebat, postea vero Zenonis sive Cleanthis, ut Diocles et plurimi tradunt, auditor fuit: a quo adhuc vivente recessit nec in philosophia mediocris fuit: vir ingeniosus et acutissimus in omni genere orationis, adeo ut in plerisque dissentiret a Zenone atque a Cleanthe ipso, cui saepenumero dicebat solius se dogmatum doctrinae indigere, probationes autem se ipsum reperturum. Quoties vero adversus illum disserendo egerat, poenitentia tanta ducebatur ut crebro diceret:

Ἐγὼ δὲ τἄλλα μακάριος πέφυν· ἀνὴρ
πλὴν εἰς Κλεάνθην· τοῦτο δ' οὐκ εὐδαιμονῶ e).

180. οὕτω δ' ἐπίδοξος ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο ὥςτε δοκεῖν τοὺς πλείους ὅτι εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος f). πλεονάσας δὲ τοῖς πράγμασι τὴν
III. λέξιν οὐ κατώρθωσε. ponitur g) τε παρ' ὀντινοῦν γέγονεν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ· τὸν ἀριθμὸν γὰρ ὑπὲρ πέντε καὶ ἑπτακόσιά ἐστιν h). ἐπλήθυνε δὲ αὐτὰ πολλάκις ὑπὲρ τοῦ αὐτοῦ δόγματος ἐπιχειρῶν καὶ πᾶν τὸ ὑποπεσὸν γράφων καὶ διορθούμενος πλεονάκις πλείστῃ τε τῶν μαρτυριῶν παραθέσει χρώμενος· ὥςτε καὶ ἐπειδή ποτε ἄν τινι τῶν συγγραμμάτων i) παρ' ὀλίγον τὴν Εὐριπίδου Μήδειαν ὅλην παρετίθετο καὶ τις μετὰ χεῖρας εἶχε τὸ βιβλίον, πρὸς τὸν πυθόμενον τί ἄρα ἔχοι, ἔφη, „Χρυσίππου Μήδειαν.“
181. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν δογμάτων, βουλόμενος παριστάνειν ὅτι τὰ Ἐπικούρου οἰκεῖα

e) Ἐγὼ δὲ — οὐκ εὐδαιμονῶ. Versus sunt Euripidis Orest. 583. et 584. ed. Porson., ubi est πλὴν εἰς Φυγατέρας.

f) ἡ Χρυσίππειος. Edit. Froben. omittit articulum.

g) ponitur. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 520.

h) τὸν ἀριθμὸν γὰρ ὑπὲρ πέντε καὶ ἑπτακόσιά ἐστιν. Stephan. ἃ τὸν ἀριθμὸν —. quod expressit Ambrosius, qui omittit ὑπέρ.

i) ἔν τινι τῶν συγγραμμάτων. „In libris forte περὶ παθῶν.“ Valckenarius Diatrib. Euripid. p. 29. A.

Equidem alias vir eum fortunatus,
praeterquam in Cleanthem: in hoc felix non eum,

Adeo autem in dialectica insignis fuit tantaeque apud omnes aestimationis, ut plerique dicerent, si apud deos usus esset dialecticae, non futuram aliam quam Chrysippeam. Caeterum quum esset rerum fecundissimus, non usque adeo dictione clarus fuit. Laborisque patientissimus ultra omnes fuit, quod ex eius voluminibus constat: sunt enim numero plura quam quinque et septingenta. Ea vero tam multa conscripsit, quod de eadem re saepe scribere aggrederetur et quodcunque incideret mandaret literis ac saepe emendaret magnaque testimoniorum nube uteretur. Adeo vero id in consuetudine habuit, ut quum in quibusdam opusculis Euripidis Medeam totam inseruisset et quidam habens librum in manibus interrogaretur quidnam haberet, Chrysippi; diceret, Medeam. Apollodorus quoque Atheniensis in Collectione dogmatum, quum vellet asserere quae Epicu-

δυνάμει γεγραμμένα καὶ ἀπαράθετα k) ὄντα μυρίῳ πλείω ἐστὶ τῶν Χρυσίππου βιβλίων, φησὶν οὕτως αὐτῇ τῇ λέξει· „Εἰ γάρ τις ἀφέλοι τῶν Χρυσίππου βιβλίων l) ὅσα ἀλλότρια παρατέθειται, κενὸς αὐτῷ ὁ χάρτης καταλειφθείη.“ καὶ ταῦτα μὲν Ἀπολλόδωρος· ἡ δὲ παρεδρεύουσα πρεσβύτις m) αὐτῷ, ὡς φησι Διοκλῆς, ἔλεγεν ὡς πεντακοσίους γράφει στίχους ἡμερησίους. Ἑκάτων δέ φησιν ἐλθεῖν αὐτὸν ἐπὶ φιλοσοφίαν, τῆς οὐσίας αὐτοῦ τῆς πατρῴας εἰς τὸ βασιλικὸν n) ἀναληφθείσης. Ἦν δὲ καὶ τὸ σωμάτιον εὐτελής, ὡς δῆλον ἐκ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ἐν Κεραμεικῷ, ὃς σχεδόν τι ὑποκάρυπτος τῷ πλησίον ἱππεῖ· ὅθεν αὐτὸν ὁ Καρνεάδης Κρύψιππον o) ἔλεγεν. οὗτος ὑποδυσθεὶς ὑπό τινος ὅτι οὐχὶ παρὰ Ἀρίστωνι μετὰ πολλῶν σχολάζοι p), „Εἰ τοῖς πολλοῖς,“ εἶπε, „προσεῖχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφησα.“ πρὸς δὲ τὸν κατεξανιστάμενον Κλεάνθους διαλεκτικὸν καὶ προτείνοντα αὐτῷ IV. 182.

k) ἀπαράθετα. Edit. Froben. et Stephan. εὐπαράθετα.

l) φησὶν οὕτως — τῶν Χρυσίππου βιβλίων. Edit. Froben. omittit. Aldobrandinus αὐτῇ τῇ λέξει interpretatur *totidem verbis*.

m) ἡ — πρεσβύτις. Stephan. ἡ — πρεσβύτης.

n) εἰς τὸ βασιλικόν. Male interpretes *in regium usum*, quod bene correxit Meibomius. Vid. Valckenarius ad Herodotum p. 177. b. ed. Wesseling..

o) Κρύψιππον. Menag. Χρύψιππον. Ambrosius *chrysippum*. Κρύψιππον praeter edit. Froben. et Stephan. (Stephan. qua Menagius usus est Χρύψιππον) praebet Aldobrandinus et R probavitque Menagius.

p) σχολάζοι. Stephan. σχολάζει.

rus viribus suis fretus conscripsisset absque cuiuspiam adminiculo, esse incomparabiliter plura quam Chrysippi opera, sic ad verbum dixit: *Nam si quis tollat de Chrysippi libris quae aliena sunt adscripta, vacua illi charta relinquetur.* Ita Apollodorus. Caeterum anus quaedam quae illi assidebat, auctore Diocle, dicebat quingentos illum versus quotidie scribere solitum. Hecato autem venisse eum ad philosophiam dixit, quum illius patrimonium in regium fiscum invectum esset. Erat autem imbecillo tenuique corpusculo, ut ex eius imagine quae in Ceramico est videre licet, quae ferme proximo equite occulitur: quocirca illum Carneades Κρύψιππον vocabat. Ei quum probro daretur quod apud Aristonem cum plurimis non se exerceret, Equidem, inquit, si inter plurimos intenderem, nunquam philosopharer. Ad dialecticam Cleanthi imminentem eique callidas conclusiun-

σοφίσματα, „Πέπαυσο," εἶπε, „παρέλκων τὸν πρεσβύτερον ἀπὸ τῶν πραγματικωτέρων, ἡμῖν δὲ τοῖς νέοις ταῦτα πρόσθες." πάλιν δὲ ἐπεί τις ζητῶν καταμόνας αὐτῷ διελέγετο εὐσταθῶς, ἐπεὶ δέ q) θεωρῶν προσιόντα ὄχλον ἤρχετο φιλονεικεῖν, ἔφη,

Οἷμοι, καθίγνητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται·
τυχὼς δὲ μετέθου λύσσαν ἀρτίως φρονῶν r).

183. ἐν μέντοι ταῖς οἰκήσεσιν ἡσύχαζε παραφερόμενος τοῖς σκέλεσιν, ὥστ' εἰπεῖν τὴν δούλην, „Χρυσίππου μόνα τὰ σκέλη μεθύει." οὕτω δ' ἦν φρονηματίας ὥστ' ἐρομένου τινὸς „Τίνι συστήσω τὸν υἱόν;" εἰπεῖν, „Ἐμοί· εἰ γὰρ ὑπελάμβανον εἶναί τινα ἐμοῦ βελτίονα, παρ' αὐτῷ ἂν ἐγὼ ἐφιλοσόφουν." ὅθεν φασίν s) ἐπ' αὐτοῦ λεχθῆναι,

Οἷος πέπνυται, τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι t)·

καί,

Εἰ μὴ γὰρ ἦν Χρύσιππος, οὐκ ἂν ἦν στοά.

VI. τέλος δὲ Ἀρκεσιλάῳ καὶ Λακύδῃ, καθά φησι Σωτίων ἐν τῷ

q) *δέ*. Edit. Froben. omittit.
r) *Οἴμοι — ἀρτίως φρονῶν*. Versus sunt Euripidis Orest. 247. et 248. ed. Porson., ubi quod legebatur *ἄρτι σωφρονῶν* ex Diogene emendavit Porsonus.
s) *φασίν*. Edit. Froben. omittit.
t) *Οἷος — ἀΐσσουσι*. Versus est Homeri Odyss. *Κ*. 495., ubi est *οἷῳ πεπνῦσθαι*.

culas tendentem, Desine, inquit, grandem natu a gravibus rebus abducere; nobis autem iunioribus ista propone. Rursus illum quidam seorsum nescio quid quaerens modeste alloquebatur, ubi vero conspexit accedentem turbam, contendere coeperat: ad quem ille,

Aspectus hei, mi frater, turbatur tuus:
At tu furorem pone, recte ut sentias.

In potationibus autem agebat quietem, crura tamen agitans, ita ut ancilla diceret Chrysippi sola inebriari crura. Adeo autem alta de se sentiebat, ut quum rogaretur a quodam cui commendaret filium, diceret, Mihi: nam si quempiam me potiorem putarem, ipse apud eum philosophiae darem operam. Unde de ipso dictum esse aiunt,

Hic solus sapit, ast alii velut umbra feruntur:

et,

Nisi Chrysippus fuisset, porticus non esset.

Tandem vero Arcesilao et Lacydi, ut Sotion in octavo ait,

ὀγδόῃ, παραγενομένοις u) ἐν Ἀκαδημίᾳ συνεφιλοσόφησε· δι' 184.
ἣν αἰτίαν καὶ κατὰ τῆς συνηθείας καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐπεχεί-
ρησε x), καὶ περὶ μεγεθῶν καὶ πληθῶν τῇ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν
συστάσει y) χρησάμενος. Τοῦτον ἐν τῷ Ὠιδείῳ z) σχολάζοντά VII.
φησιν Ἕρμιππος ἐπὶ θυσίαν ὑπὸ τῶν μαθητῶν κληθῆναι·
ἔνθα προσενεγκάμενον γλυκὺν ἄκρατον καὶ ἱλιγγιάσαντα πεμ-
πταῖον ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων a), τρία καὶ ἑβδομήκοντα
βιώσαντα ἔτη, κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετταρακοστὴν καὶ ἑκα-
τοστὴν Ὀλυμπιάδα b), καθά φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς.
καί ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν·

Ἱλιγγίασε c) Βάκχου ἑκπιὼν χανδὸν Χρύσιππος,
οὐδ' ἐφείσατο οὐ τῆς στοᾶς d), οὐδ' ἧς πάτρας e),

u) παραγενομένοις. Kuehnius corr. παραγενόμενος.

x) ἐπεχείρησε. Edit. Froben. et Menag. οἷον ἐπεχείρησε. Omittunt οἷον praeter Stephan. codd. RRR et Arund. cum interpretibus. Rossius l. l. §. LIII. p. 159. coni. ὅμοιον, similiter.

y) συστάσει. Ante Meibomium legebatur στάσει. Ambrosius argumentis. Aldobrandinus contentione. Quod dedi commendant codd. RRR et Florent. Codd. Stephani ἐνστάσει, quod tacite adoptavit Meibomius.

z) ἐν τῷ Ὠιδείῳ. Ambrosius in cantandi ludo. Aldobrandinus in canentium choro.

a) ἐξ ἀνθρώπων. Edit. Froben. omittit.

b) τρία καὶ ἑβδομήκοντα — Ὀλυμπιάδα. Edit. Froben. et Stephan. βιώσαντα ἔτη κατὰ τὴν τρίτην καὶ τετταρακοστὴν ὀλυμπιάδα τρία καὶ ἑβδομήκοντα. Quod ante Meibomium deerat καὶ ἑκατοστήν, agnoscit Ambrosius et Suidas.

c) Ἱλιγγίασε. Stephan. Ἰλλιγγίασε. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 706. Salmasius apud Menagium ita distinguebat hos versus: Ἱλιγγίασε βάκχου ἑκπιὼν χανδὸν | Χρύσιππος, οὐδ' ἐφείσατ' | οὐ τῆς στοᾶς, οὐδ' ἧς πάτρης, οὐ τῆς ψυχῆς· | ἀλλ' ἦλθε δεῦρ' ἐς ᾅδου.

d) οὐδ' ἐφείσατο οὐ τῆς στοᾶς. Legebatur οὐδ' ἐφείσατ' οὐδὲ τῆς στοᾶς. Emendavi ex Anthologia.

e) οὐδ' ἧς πάτρας. Scribebatur οὐδ' ἧς πάτρης. Correxi ex Anthologia. Iacobsius coni. οὐ τῆς πάτρας.

in Academiam advenientibus se ad philosophandum coniunxit: quam ob causam et contra consuetudinem et pro ipsa disseruit, et de magnitudinibus ac multitudinibus Academicorum argumentis utens. Hunc in Odeo philosophantem Hermippus ait a discipulis ad sacrificium vocatum fuisse ibique quum oblatum dulce merum hausisset, vertigine fatigari coepisse atque ita demum quinto die defunctum esse, quum septuaginta et tres vixisset annos, Olympiade, ut ait Apollodorus in Chronicis, centesima quadragesima tertia. Et in hunc est nostrum epigramma:

Vertigo cepit, quum bibisset affatim,
Chrysippum, et haudquaquam suam vel porticum

οὐ τῆς ψυχῆς, ἀλλ' ἦλθε δῶμ' ἐς Ἀΐδεω.

185. ἔνιοι δέ φασι γέλωτι συσχεθέντα αὐτὸν τελευτῆσαι· ὄνου γὰρ τὰ σῦκα αὐτῷ φαγόντος, εἰπόντα τῇ γραῒ δίδοῦναι ἄκρατον
VIII. ἐπιῤῥοφῆσαι τῷ ὄνῳ, ὑπερχαγχάσαντα f) τελευτῆσαι. Δοκεῖ δὲ ὑπερόπτης τις γεγονέναι. τοσαῦτα γοῦν συγγράψας οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκεν g). ἠρεῖτό τε γραϊδίῳ μόνῳ, καθὰ καὶ Δημήτριος ἐν Ὁμωνύμοις φησί. Πτολεμαίου τε πρὸς Κλεάνθην ἐπιστείλαντος ἢ αὐτὸν ἐλθεῖν ἢ πέμψαι τινά,
IX. Σφαῖρος μὲν ἀπῆλθε, Χρύσιππος δὲ περιεῖδε. μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς τῆς ἀδελφῆς υἱεῖς, Ἀριστοκρέοντα καὶ Φιλοκράτην, συνεκρότησε h). καὶ πρῶτος ἐθάρρησε σχολὴν ἔχειν ὕπαιθρον ἐν Λυκείῳ, καθάπερ ὁ προειρημένος Δημήτριος
X. ἱστορεῖ. Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Χρύσιππος Κνίδιος i) ἰατρός,
186. παρ' οὗ φησιν Ἐρασίστρατος k) πολλὰ l) ὠφελῆσθαι· καὶ ἕτερος υἱὸς τούτου, ἰατρὸς Πτολεμαίου, ὃς διαβληθεὶς περι-

f) ὑπερχαγχάσαντα. Stephan. καὶ ὑπερχαγχάσαντα.

g) οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκεν. Ambrosius: *regum neminem nunquam laudaverit.* Aldobrandinus: *nullum ex his ad regem quempiam misit.*

h) συνεκρότησε. Ambrosius cum sequentibus coniuncta interpretatur, *coactis discipulis primus ausus est* —. Aldobrandinus: *simul conspiravit.*

i) Κνίδιος. Interpretes *Gnidius.*

k) Ἐρασίστρατος. Edit. Froben. αὖτος ἐρασίστρατος. Ambrosius *Herasistratus.*

l) πολλά. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. τὰ μάλιστα. Fortasse Diogenes scripsit τὰ πολλά, cuius interpretamentum sit μάλιστα.

curavit aut se aut patriam, sed inferos subivit.

Sunt qui dicant risu effusum exspirasse: nam quum ei asinus manducaret ficus, aniculae dixisse vinum asino sorbendum daret, nimioque risu detentum exhalasse animam. Videtur autem aspernator immodice fuisse, quod quum tam multa scripserit, nulli unquam regi quicquam dedicaverit. Sola autem anicula contentus erat, ut etiam Demetrius in Aequivocis ait. Denique quum Ptolemaeus Cleanthem literis orasset ut vel ipse ad eum pergeret vel quempiam ex suis mitteret, Sphaerus quidem profectus est, Chrysippus autem renuit. Accersitos autem sororis filios, Aristocreontem et Philocratem instituit erudivitque. Item primus ausus est sub dio scholam in Lyceo habere, ut praedictus Demetrius scripsit. Fuit autem et alius Chrysippus Cnidius medicus, a quo Erasistratus testatur multa didicisse; alterque huius filius, Ptolemaei medicus, qui calumniam passus flagris cae-

ἦχθη καὶ μαστιγούμενος ἐκολάσθη· ἄλλος μαθητὴς Ἐρασιστράτου m) καὶ τις Γεωργικὰ γεγραφώς n). Ὁ δὴ φιλόσοφος καὶ τοιούτους τινὰς ἠρώτα λόγους· Ὁ λέγων τοῖς ἀμυήτοις τὰ μυστήρια, ἀσεβεῖ· ὁ ἱεροφάντης τοῖς ἀμυήτοις λέγει· ἀσεβεῖ ἄρα ὁ ἱεροφάντης o). ἄλλο p)· Ὃ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, οὐδ' ἐν τῇ οἰκίᾳ q)· οὐκ ἔστι δὲ φρέαρ ἐν τῇ πόλει· οὐδ' ἄρα ἐν τῇ οἰκίᾳ. ἄλλο· Ἔστι τις κεφαλή· ἐκείνην δὲ οὐκ ἔχεις· ἔστι δέ γε τις κεφαλὴ ἣν οὐκ ἔχεις· οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλήν r). ἄλλο· Εἴ τίς ἐστιν ἐν Μεγάροις· οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις s)· ἄνθρωπος δέ ἐστιν ἐν Μεγάροις, οὐκ ἄρα ἐστὶν ἄνθρωπος ἐν Ἀθήναις. καὶ πάλιν· Εἴ τι λαλεῖς, τοῦτο διὰ τοῦ στόματός σου t) διέρχεται· ἅμαξαν δὲ λαλεῖς· ἅμαξα ἄρα διὰ τοῦ στόματός σου διέρχεται. καί· Εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, XI. 187.

m) Ἐρασιστράτου. Ambrosius *Herasistrati.*

n) καί τις Γεωργικὰ γεγραφώς. Ambrosius: *Quartusque poeta georgicorum scriptor.*

o) ἀσεβεῖ ἄρα ὁ ἱεροφάντης. Scribebatur ἀσεβεῖ ἆρ' ὁ ἱεροφάντης. Menag. ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ δέ γε ἱεροφάντης.

p) ἄλλο. Apud Ambrosium sequitur hoc: *Item est quoddam caput* etc.

q) Ὃ οὐκ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, οὐδ' ἐν τῇ οἰκίᾳ. Edit. Froben. ὃ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, τοῦτο καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ. quod expresserunt interpretes. Menag. Ὃ ἔστιν ἐν τῇ πόλει, τοῦτο ἐν τῇ οἰκίᾳ. Servavi lectionem Stephani cum Menagio.

r) Ἔστι τις κεφαλή· — κεφαλήν. Edit. Froben. * ἔστι δέ γε τις κεφαλή. οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλήν. Stephan. ἔστι τις κεφαλή· ἐκείνην δὲ οὐκ ἔχεις· οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλήν. Menag. Ἔστι τις κεφαλή· ἐκείνην δὲ οὐκ ἔχεις· ἔστι δέ γε τις κεφαλή, οὐκ ἄρα ἔχεις κεφαλήν. Id expressèrunt interpretes. Quod omittebatur ἣν οὐκ ἔχεις, addidi ex Suida cum Menagio.

s) οὐκ ἔστιν ἐν Ἀθήναις. Menag. οὐκ ἔστιν γὰρ Ἀθήναις.

t) διὰ τοῦ στόματός σου. Menag. cum Suida σοῦ διὰ τοῦ στόματος.

sus ac supplicio affectus est; alius item Erasistrati discipulus quartusque Georgicorum scriptor. Porro hic ipse philosophus quibusdam in hunc modum interrogatiunculis uti solebat: Qui mysteria profanis dicit, impius est: dicit autem mysteria profanis hierophanta: est ergo impius hierophanta. Item: Quod non est in urbe, id nec in domo est: non est autem puteus in urbe: nec in domo igitur. Aliud: Est quoddam caput: id autem non habes: est autem caput aliquod quod non habes: non ergo habes caput. Aliud: Qui Megaris est, Athenis non est: est autem homo Megaris: non igitur est homo Athenis. Aliud: Quod loqueris, id per os tuum transit: currum autem loqueris: currus ergo per os tuum transit. Item: Si quid non amisisti, hoc habes: cor-

τοῦτο ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. οἱ
XII. δὲ Εὐβουλίδου τοῦτό φασιν. Εἰσὶ δὲ οἳ κατατρέχουσι τοῦ Χρυσίππου ὡς πολλὰ αἰσχρῶς καὶ ἀρρήτως ἀναγεγραφότος. ἐν μὲν γὰρ τῷ περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων συγγράμματι αἰσχρῶς τὰ περὶ τὴν Ἥραν καὶ τὸν Δία ἀναπλάττει, λέγων κατὰ τοὺς ἑξακοσίους στίχους ἃ μηδεὶς ἠτυχηκὼς μολύνειν
188. τὸ στόμα εἴποι ἄν· αἰσχροτάτην γάρ, φασί, ταύτην ἀναπλάττει ἱστορίαν, εἰ καὶ ἐπαινεῖν) ὡς φυσικήν, χαμαιτύπαις x) μᾶλλον πρέπουσαν ἢ θεοῖς, ἔτι τε καὶ παρὰ τοῖς περὶ πινάκων γράψασιν οὐ κατακεχωρισμένην y)· μήτε γὰρ παρὰ Πολέμωνι μήτε παρ' Ὑψικράτει, ἀλλὰ μηδὲ παρ' Ἀντιγόνῳ εἶναι, ὑπ' αὐτοῦ δὲ z) πεπλάσθαι. ἐν δὲ τῷ περὶ πολιτείας καὶ μητράσι λέγει συνέρχεσθαι καὶ θυγατράσι καὶ υἱοῖς a)· τὰ δ' αὐτὰ φησι καὶ ἐν τῷ περὶ τῶν μὴ δι' ἑαυτὰ αἱρετῶν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ. ἐν δὲ τῷ τρίτῳ b) περὶ δικαίου

u) εἰ καὶ ἐπαινεῖ. Casaubonus coni. ἢν καὶ ἐπαινεῖ.
x) χαμαιτύπαις. Ambrosius *lustris*.
y) Ἔτι τε καὶ — κατακεχωρισμένην. Legebatur Ἔτι τε τὰ παρὰ τοῖς περὶ πινάκων γράψασι κατακεχωρισμένην. Edit. Froben. Ἔτι τε τὰ παρὰ τοῖς πινάκων κατακεχωρισμένην. Emendavit Casaubonus. Confirmare videntur interpretes. Ambrosius enim: *praeterea et quae apud eos qui de tabulis vel pugillaribus scripserunt separata*. Aldobrandinus: *et praeterea ab his qui de tabulis scripserunt, valde semotam*. Similiter Kuehnius coni. οὔτε — κατακεχωρισμένην. Caeterum πίνακες tabulae sunt pictorum, non, ut voluit Casaubonus, indices librorum. Vid. Menagius ad h. l. vol. II. p. 340. b. et Kuehnius p. 533. a. ed. Meibom.
z) δέ. Ambrosius non expressit.
a) υἱοῖς. Valckenarius ad Theocriti Adoniaz. v. 77. p. 371. coni. υἱοῦς. Kuehnius subiici volebat ἀδιάφορον εἶναι. Frustra uterque.
b) ἐν δὲ τῷ τρίτῳ. Scribebatur ἐν δὲ τῷ γ'.

nua autem non amisisti: habes ergo cornua. Alii Eubulidis hoc esse aiunt. Non desunt qui et Chrysippum lacerent, dicentes illum complura turpiter obsceneque scripsisse. Nam in eo opere quod de antiquis physiologis scripsit foeda de Iunone fingit ac Iove, ea dicens sexcentis fere versibus quae nemo nisi illoto ore dixisset. Turpissimam enim, aiunt, hanc fingit historiam, etsi ut naturalem laudat, scortis magis convenientem quam diis, praeterea et apud eos qui de tabulis scripserunt non commemoratam: neque enim apud Polemonem neque apud Hypsicratem esse, sed ne apud Antigonum quidem, verum ab illo ficta esse. In libro autem de republica matribus congredi concedit et filiabus et filiis: eadem in libro de his quae per se ipsa non sunt appetenda statim in principio loquitur. In tertio autem de iusto mille

κατὰ τοὺς χιλίους στίχους c) καὶ τοὺς ἀποθανόντας κατεσθίειν κελεύων d). ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ βίου καὶ προισμοῦ προνοεῖν λέγων e) ὅπως προιστέον τῷ σοφῷ· „Καίτοι τίνος χάριν 189.
προιστέον αὐτῷ f); εἰ μὲν γὰρ τοῦ ζῆν ἕνεκεν, ἀδιάφορον τὸ ζῆν· εἰ δὲ ἡδονῆς, καὶ αὕτη ἀδιάφορος· εἰ δὲ τῆς ἀρετῆς, αὐτάρκης αὕτη πρὸς εὐδαιμονίαν. καταγέλαστοι δὲ καὶ οἱ τρόποι τοῦ προισμοῦ, οἷον οἱ g) ἀπὸ βασιλέως· εἶκειν γὰρ αὐτῷ h) δεήσει. καὶ οἱ ἀπὸ φιλίας· λήμματος γὰρ ὤνιος ἡ φιλία ἔσται. καὶ οἱ ἀπὸ σοφίας· μισθαρνήσει γὰρ ἡ σοφία“ καὶ ταῦτα μὲν ἐγκαλεῖται. Ἐπεὶ δὲ ἐνδοξότατα βιβλία ἐστὶν αὐτῷ, δόξειέ μοι καὶ τὴν πρὸς εἶδος ἀναγραφὴν αὐτῶν ἐνταῦθα καταχωρίσαι. καὶ ἔστι τάδε· Λογικοῦ τόπου· Θέσεις, Λογικὰ καὶ τῶν τοῦ φιλοσόφου σκεμμάτων, Ὅρων διαλεκτικῶν πρὸς Μητρόδωρον ς' i), περὶ τῶν κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὀνομάτων πρὸς Ζήνωνα α' k), Τέχνη δια- 190.

c) *κατὰ τοὺς χιλίους στίχους.* Ambrosius *ad mille versus.*
d) *κελεύων.* Aldobrandinus *iubet.*
e) *λέγων.* Aldobrandinus *dicit.*
f) „*Καίτοι τίνος χάριν προιστέον αὐτῷ;* Edit. Froben. et Stephan. *καίτοι τίνος χάριν προιστέον αὐτῷ.* Ambrosius cum praecedentibus iungit: — *et cuius rei gratia sectandus.*
g) *οἱ.* Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.
h) *αὐτῷ.* Edit. Froben. et Stephan. *αὐτόν.*
i) *Θέσεις — πρὸς Μητρόδωρον ς'.* Non omnino sana sunt. Ambrosius *καὶ* omittit. Fortasse legendum *Θέσεις λογικαὶ α', τῶν τοῦ φιλοσόφου σκεμμάτων* ", ut excidisse putetur numerus. Similiter infra §. 199. laudantur *Θέσεις ἠθικαὶ α'.* Codd. Palat. et Florent. *ε'* pro *ς'.*
k) *περὶ τῶν κατὰ τὴν διαλεκτικὴν ὀνομάτων πρὸς Ζήνωνα α'.* Edit.

versibus defunctos etiam vorare iubet. In secundo autem de vita et quaestu providere dicit quo pacto sapienti quaestus sectandus sit: *Atqui cuius rei gratia sectandus ei quaestus erit? Nam si quidem ut vivat, vivere indifferens est; quod si ut fruatur voluptate, et ipsa indifferens est; si autem virtutis causa, sufficit ipsa ad beatam vitam. Sunt autem perridiculi et quaestus huiuscemodi: quippe si a rege suppeditentur, cedendum illi erit necessario; si autem ab amicitia proficiscantur, venalis et quaestuosa erit amicitia; sin vero a sapientia, mercenaria erit sapientia.* Atque ista quidem sunt illius crimina. Quoniam vero clarissimi sunt illius libri, visum mihi est in hoc loco eos per species distinctos enumerare. Sunt autem isti: Logici loci: Thesis, Logica et philosophi contemplationum, Terminorum dialecticorum ad Metrodorum sex, de iis quae sunt in dialectica nominibus ad Zenonem unus, Ars dialectica ad Aristagoram

λεκτικὴ πρὸς Ἀρισταργόραν α', Συνημμένων πιθανῶν πρὸς Διοσκουρίδην δ' l). λογικοῦ τόπου τοῦ περὶ τὰ πράγματα σύνταξις πρώτη· περὶ ἀξιωμάτων α', περὶ τῶν οὐχ ἁπλῶν ἀξιωμάτων α', περὶ τοῦ συμπεπλεγμένου πρὸς Ἀθηνάδην α' β', περὶ ἀποφαντικῶν m) πρὸς Ἀρισταγόραν γ', περὶ τῶν καταγορευτικῶν n) πρὸς Ἀθηνόδωρον α', περὶ τῶν κατὰ στέρησιν λεγομένων πρὸς Θέαρον α' o), περὶ τῶν ἀρίστων ἀξιωμάτων πρὸς Δίωνα p) α' β' γ', περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀορίστων α' β' γ' δ', περὶ τῶν κατὰ χρόνους λεγομένων α' β', περὶ συντελικῶν ἀξιωμάτων β'. σύνταξις δευτέρα· περὶ ἀληθοῦς διεζευγμένου πρὸς Γοργιππίδην α' q), περὶ ἀληθοῦς συνημ-
191. μένου πρὸς Γοργιππίδην α' β' γ' δ' r), Αἵρεσις πρὸς Γοργιππίδην α' s), πρὸς τὸ περὶ ἀκολούθων α', περὶ τοῦ διὰ

Froben. et Stephan. omittunt τήν. Ambrosius: *de his quae sunt in dialectica nominibus adversus Zenonem, id est, ars dialectica ad Aristogarem unum.*

l) Συνημμένων πιθανῶν πρὸς Διοσκουρίδην δ'. Codd. Palat. et Florent. γ'.

m) περὶ ἀποφαντικῶν. Cod. Arund. περὶ ἀποφατικῶν, quod expressit Ambrosius *de his quae negantur.*

n) περὶ τῶν καταγορευτικῶν. Ambrosius *de praedicabilibus.*

o) περὶ τῶν κατὰ στέρησιν λεγομένων πρὸς Θέαρον α'. Legebatur περὶ τῶν κατὰ στέρησιν λεγομένων β', πρὸς Θέαρον α'. Edit. Froben. περὶ τῶν κατὰ στέρησιν λεγομένων β', omissis quae sequuntur usque ad περὶ συντελικῶν ἀξιωμάτων β'. Quod deleto numero β' unum effeci titulum, confirmant codd. Palat. et Florent. atque interpretes. Caeterum Ambrosius interpretatur *ad theatrum.*

p) πρὸς Δίωνα. Menag. πρὸς Δίον, quod expressit Aldobrandinus. Illud probatum Menagio praeter Stephan. praebet cod. Palat. cum Ambrosio.

q) περὶ ἀληθοῦς διεζευγμένου πρὸς Γοργιππίδην α'. Edit. Froben. et cod. Arund. δ'.

r) περὶ ἀληθοῦς συνημμένου πρὸς Γοργιππίδην α' β' γ' δ'. Edit. Froben. omittit.

s) Αἵρεσις πρὸς Γοργιππίδην α'. Edit. Froben. et Stephan. cum cod.

unus, Coniunctorum probabilium ad Dioscoridem quattuor. Logici loci eius qui circa res est ordo primus: de pronunciatis unus, de non simplicibus pronunciatis unus, de complicato vel connexo ad Athenadem duo, de enuntiationibus ad Aristagoram tres, de demonstrativis ad Athenodorum unus, de iis quae dicuntur per privationem ad Thearum unus, de optimis pronunciatis ad Dionem tres, de differentia indefinitorum quattuor, de iis quae secundum tempora dicuntur duo, de perfectis pronunciatis duo. Ordo secundus: de vero disiuncto ad Gorgippidem unus, de vero coniuncto ad Gorgippidem quattuor, Secta ad Gorgippidem unus, ad id quod de consequentibus est unus, de eo quod est per tria

τριῶν πάλιν πρὸς Γοργιππίδην α' ε), περὶ δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον δ' υ), πρὸς τὸ περὶ σημασιῶν Φίλωνος α', περὶ τοῦ τίνα ἐστὶ τὰ ψευδῆ α'. σύνταξις τρίτη κ)· περὶ προσταγμάτων β', περὶ ἐρωτήσεως β' γ), περὶ πεύσεως δ' ε), Ἐπιτομὴ περὶ ἐρωτήσεως καὶ πεύσεως α' ϛ), περὶ ἀποκρίσεως δ' ζ), Ἐπιτομὴ περὶ ἀποκρίσεως α' η), περὶ ζητήσεως β' θ), σύνταξις τετάρτη· περὶ τῶν κατηγορημάτων πρὸς Μητρόδωρον ι' ια), περὶ ὀρθῶν καὶ ὑπτίων πρὸς Φίλαρχον α' ιβ), περὶ τῶν συναμμάτων πρὸς Ἀπολλωνίδην α' ιγ), πρὸς Πάσυλον περὶ κατηγορημάτων δ' ιδ). σύνταξις πέμπτη· περὶ τῶν πάντα πτώσεων 192.

Arund. διαίρεσις πρὸς Γοργιππίδην α'. Menag. cum Aldobrandino Αἵρεσις πρὸς Γοργιππίδην, omisso numero. Secutus sum Ambrosium, qui interpretatur *aeresis ad Gorgippidem unum*. Menagius coni. αἱρέσεις.

t) περὶ τοῦ διὰ τριῶν πάλιν πρὸς Γοργιππίδην α'. Interpretes omittunt πάλιν, Menag. cum Aldobrandino numerum, quem praeter edit. Froben. et Stephan. agnoscit Ambrosius et cod. Arund..

u) περὶ δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον δ'. Cod. Palat. γ'.

x) σύνταξις τρίτη. Cod. Arund. σύνταξις πρώτη.

y) περὶ ἐρωτήσεως β'. Legebatur περὶ ἐρωτήσεων β', quod expressit Aldobrandinus. Illud commendatum Menagio praebet Ambrosius et cod. Palat..

z) περὶ πεύσεως δ'. Ambrosius *de responsione IIII.* Cod Palat. γ'.

a) Ἐπιτομὴ περὶ ἐρωτήσεως καὶ πεύσεως α'. Ambrosius: *Epitome de interrogationibus et epitome de responsionibus unum.* ut omittat καὶ πεύσεως α' statimque adiungat quod sequitur Ἐπιτομὴ περὶ ἀποκρίσεων α'.

b) περὶ ἀποκρίσεως δ'. Legebatur post ζητήσεως β'. Cod. Palat. περὶ ἀποκρίσεως γ'.

c) Ἐπιτομὴ περὶ ἀποκρίσεως α'. Legebatur ἐπιτομὴ περὶ ἀποκρίσεων α'.

d) περὶ ζητήσεως β'. Legebatur ζητήσεως β'.

e) περὶ τῶν κατηγορημάτων πρὸς Μητρόδωρον ι'. Aldobrandinus: *De his quae de quodam aut quibusdam dicuntur ad Metrodorum I. II.*

f) περὶ ὀρθῶν καὶ ὑπτίων πρὸς Φίλαρχον α'. Cod. Florent. β'.

g) περὶ τῶν συναμμάτων πρὸς Ἀπολλωνίδην α'. Ambrosius, *de corporibus sive coniunctionibus ad Appollinidem*, numero omisso.

h) πρὸς Πάσυλον περὶ κατηγορημάτων δ'. Aldobrandinus *ad Pasilum.* Vereor ut recte se habeant suoque sint loco posita.

iterum ad Gorgippidem unus, de iis quae fieri possunt ad Chitum quattuor, ad id quod est de significationibus Philonis unus, Quaenam sint falsa unus. Ordo tertius: de praeceptis duo, de interrogatione duo, de percontatione quattuor, Epitome de interrogatione et de percontatione unus, de responsione quattuor, Epitome de responsione unus, de quaestione duo, de responsione quattuor. Ordo quartus: de praedicatis ad Metrodorum decem, de rectis et obliquis ad Philarchum unus, de coniunctionibus ad Apollonidem unus; ad Pasylum de praedicatis quattuor. Quintus ordo: de

α' ε'); περὶ τῶν κατὰ τὸ ὑποκείμενον ὡρισμένων ἐκφορῶν α', περὶ παρεμφάσεως πρὸς Στησαγόραν β' k), περὶ τῶν προσηγορικῶν β' l), λογικοῦ τόπου περὶ τὰς λέξεις καὶ τὸν κατ' αὐτὰς m) λόγον σύνταξις πρώτη· περὶ τῶν ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν ἐκφορῶν ς' n), περὶ λέξεων πρὸς Σωσιγένην καὶ Ἀλέξανδρον ε', περὶ τῆς κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας πρὸς Δίωνα δ' o), περὶ τῶν πρὸς τὰς φωνὰς σωρειτῶν λόγων γ' p), περὶ συλοικιζόντων λόγων πρὸς Διονύσιον α' q), Λόγοι παρὰ τὰς συνηθείας α', Λέξις πρὸς Διονύσιον α' r). σύνταξις δευ-

f) περὶ τῶν πέντε πτώσεων α'. Edit. Froben. et Stephan. omittunt πέντε. Agnoscunt Menag. atque interpretes. Cod. Florent. περὶ τῶν α' β' γ' πτώσεων ά.

k) περὶ παρεμφάσεως πρὸς Στησαγόραν β'. Ambrosius: *de subinsinuatione ad Thesagoram II.* Aldobrandinus: *de assimulata specie ad Stesagoram II.*

l) περὶ τῶν προσηγορικῶν β'. Stephan. omittit. Ambrosius ante περὶ παρεμφάσεως πρὸς Στησαγόραν β' collocavit.

m) κατ' αὐτάς. Edit. Froben. et Stephan. κατ' αὐτόν.

n) περὶ τῶν ἐνικῶν καὶ πληθυντικῶν ἐκφορῶν ς'. Edit. Froben. περὶ τῶν ἐθνικῶν ἐκφορῶν ξ, omissis καὶ πληθυντικῶν. item cod. Arund. ἐθνικῶν, quod expressit Ambrosius *de gentilibus.*

o) περὶ τῆς κατὰ τὰς λέξεις ἀνωμαλίας πρὸς Δίωνα δ'. Mss. apud Menagium α' β' γ'. Varro de L. L. IX. in. p. 456. et seq. ed. Spengel. sex libros laudat περὶ τῆς ἀνωμαλίας, unde Ionsius coni. ς'.

p) περὶ τῶν πρὸς τὰς φωνὰς σωρειτῶν λόγων γ'. Casaubonus ad Persii sat. VI. v. 80. p. 522. coni. σωρειτικῶν λόγων. Idem huc relatum volebat librum περὶ τοῦ παρὰ μικρὸν λόγου πρὸς Στησαγόραν β', infra positum §. 197. „Etsi," inquit, „longo intervallo separantur hi tituli in Laertiano indice, sunt tamen de eodem argumento: nam ἡ σωρειτικὴ ἐρώτησις dicebatur Stoicis etiam ἡ παρὰ μικρὸν ἐρώτησις."

q) περὶ σολοικιζόντων λόγων πρὸς Διονύσιον α'. Mss. nonnulli apud Menagium περὶ σολοικισμῶν, quam lectionem ut falsi arguunt quae scripsit Gellius N. A. V. 20., ita Stephan. habet ante περὶ σολοικιζόντων λόγων πρὸς Διονύσιον α' positam expressitque Ambrosius. Menagius coni. περὶ τῶν σολοίκων λόγων.

r) Λόγοι παρὰ τὰς συνηθείας α', Λέξις πρὸς Διονύσιον α'. Ambrosius: *orationes praeter consuetudines ad Dionysium I.* Aldobrandinus: *Sermones praeter consuetudinem I. Dictio ad Dionysium I.* Cod. Palat. περὶ τὰς. Menagius coni. περὶ τῆς συνηθείας.

quinque casibus unus, de enuntiatis secundum subiectum definitis unus, de subinsinuatione ad Stesagoram duo, de appellativis duo. Logici loci circa dictiones et quae ex his constat orationem ordo primus: de singularibus ac pluralibus enuntiationibus sex, de dictionibus ad Sosigenem et Alexandrum quinque, de inaequalitate dictionum ad Dionem quattuor, de soritis quae ad voces pertinent tres, de soloecizantibus orationibus ad Dionysium unus, Orationes praeter consuetudines unus, Dictio ad Dionysium unus.

τέρα· περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου καὶ τῶν λεγομένων ε' ε), περὶ τῆς συντάξεως τῶν λεγομένων δ' ι), περὶ τῆς συντάξεως 198.
καὶ στοιχείων τῶν λεγομένων πρὸς Φίλιππον γ', περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου u) πρὸς Νικίαν α', περὶ τοῦ πρὸς ἕτερα λεγομένου α'. σύνταξις τρίτη· πρὸς τοὺς μὴ διαιρουμένους β', περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν δ' x), περὶ τῶν τροπικῶν ἀμφιβολιῶν α', περὶ συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας β' y), πρὸς τὸ περὶ ἀμφιβολιῶν Πανθοίδου β' z), περὶ τῆς εἰς τὰ ἀμφιβολίας εἰσαγωγῆς ε' a), Ἐπιτομὴ τῶν πρὸς Ἐπικράτην ἀμφιβολιῶν α', Συνημμένα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν εἰς τὰς ἀμφιβολίας β' b), λογικοῦ τόπου πρὸς τοὺς λόγους c)· καὶ τοὺς τρόπους σύνταξις πρώτη· Τέχνη λόγων d) καὶ τρόπων

s) περὶ τῶν στοιχείων τοῦ λόγου καὶ τῶν λεγομένων ε'. Ambrosius omittit καὶ τῶν λεγομένων.
t) περὶ τῆς συντάξεως τῶν λεγομένων δ'. Mss. quidam apud Menagium ε.
u) τοῦ λόγου. Ambrosius omittit.
x) περὶ ἀμφιβολιῶν πρὸς Ἀπολλᾶν δ'. Stephan. Ἀπελλᾶν. Ambrosius *Appollam.*
y) περὶ συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας β'. Edit. Froben. περὶ συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας εἰσαγωγικῆς ε'. Ambrosius: *de connexis tropicae amphiboliae II.*
z) πρὸς τὸ περὶ ἀμφιβολιῶν Πανθοίδου β'. Edit. Froben. omittit. Ambrosius *Panthodus.* Aldobrandinus *Panthoidae.*
a) περὶ τῆς εἰς τὰς ἀμφιβολίας εἰσαγωγῆς ε'. Edit. Froben. omittit. Aldobrandinus: *De isagoge ad ambiguitates percipiendas l. II. III. IV.*
b) Συνημμένα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τῶν εἰς τὰς ἀμφιβολίας β': Ambrosius: *coniuncta ad introductionem ambiguorum II.* Fortasse scribendum Συνημμένα πρὸς τὴν εἰσαγωγὴν τὴν εἰς τὰς ἀμφιβολίας β'.
c) πρὸς τοὺς λόγους. Aldobrandinus *ad orationem.*
d) σύνταξις πρώτη· Τέχνη λόγων. Edit. Froben. et Stephan. συντάξεις· πρώτη τέχνη λόγων.

Ordo secundus: de elementis orationis et iis quae dicuntur quinque, de constructione eorum quae dicuntur quattuor, de constructione et elementis eorum quae dicuntur ad Philippum tres, de elementis orationis ad Niciam unus, de eo quod ad alia dicitur unus. Ordo tertius: adversus eos qui non dividunt duo, de ambiguitatibus ad Apollam quattuor, de tropicis ambiguitatibus unus, de connexa tropica ambiguitate duo, ad id quod scripsit Panthoedus de ambiguis duo, de introductione ad ambiguitates quinque, Epitome ambiguitatum ad Epicratem unus, Coniuncta ad introductionem eorum quae ad ambiguitates pertinent duo. Logici loci ad orationes ac tropos ordo primus: Ars orationum et

194. πρὸς Διοσκουρίδην ε', περὶ τῶν λόγων γ', περὶ τρόπων συστάσεως πρὸς Στησαγόραν β' e), Σύγκρισις f) τῶν τροπικῶν ἀξιωμάτων α', περὶ ἀντιστρεφόντων λόγων καὶ συνημμένων α', πρὸς Ἀγάθωνα ἢ περὶ τῶν ἑξῆς προβλημάτων α', περὶ τοῦ τὰ συλλογιστικά τινος μετ' ἄλλου τε καὶ μετ' ἄλλων α' g), περὶ τῶν ἐπιφορῶν πρὸς Ἀριστογόραν α' h), περὶ τοῦ τάττεσθαι τὸν αὐτὸν λόγον ἐν πλείοσι τρόποις α', πρὸς τὰ ἀντειρημένα τῷ τὸν αὐτὸν λόγον ἐν συλλογιστικῷ καὶ ἀσυλλογίστῳ τετάχθαι τρόπῳ β' i), πρὸς τὰ ἀντειρημένα ταῖς τῶν συλλογισμῶν ἀναλύσεσι γ' k), πρὸς τὸ περὶ τρόπων Φίλωνος πρὸς Τιμόστρατον α', Λογικὰ συνημμένα πρὸς Τιμοκράτην καὶ Φιλομαθῆ l), εἰς τὰ περὶ λόγων καὶ τρόπων α' m).

195. σύνταξις δευτέρα· περὶ τῶν περαινόντων λόγων πρὸς Ζή-

e) περὶ τρόπων συστάσεως πρὸς Στησαγόραν β'. Ambrosius: *de modorum constantia ad Isesagoram II.*

f) Σύγκρισις. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 278. et seq..

g) περὶ τοῦ τὰ συλλογιστικά τινος μετ' ἄλλου τε καὶ μετ' ἄλλων α'. Ambrosius omittit. Ante Meibomium legebatur μετάλλου et μετάλλων. Edit. Froben. τε τὸ μεταλλων.

h) περὶ τῶν ἐπιφορῶν πρὸς Ἀριστογόραν α'. Aldobrandinus: *De assumptionibus ad Aristagoram I.*

i) πρὸς τὰ ἀντειρημένα τῷ — τρόπῳ β'. Ambrosius: *ad ea quibus contradicitur I. quod eadem oratio et collecto et non collecto construatur modo II.*

k) πρὸς τὰ ἀντειρημένα ταῖς τῶν συλλογισμῶν ἀναλύσεσι γ'. Stephan. πρὸς τὰ ἀντειρημένα ἐν ταῖς τῶν συλλογισμῶν ἀναλύσεσι γ'.

l) Λογικὰ συνημμένα πρὸς Τιμοκράτην καὶ Φιλομαθῆ. Menag. *Τιμοκράτη.* Aldobrandinus Φιλομαθῆ interpretatur *discendi studiorum.* Fortasse numerus deest.

m) εἰς τὰ περὶ λόγων καὶ τρόπων α'. Edit. Froben. et Stephan. εἰς τὰ περὶ λόγων καὶ περὶ τρόπων α'. Ambrosius: *de orationibus et tropicis I.*

modorum ad Dioscoridem quinque, de sermonibus tres, de modorum compositione ad Stesagoram duo, Comparatio tropicorum pronunciatorum unus, de reciprocis rationibus atque coniunctis unus, ad Agathonem sive de sequentibus problematibus unus, Quod sunt concludentia aliquid et cum alio et cum aliis unus, de conclusionibus ad Aristagoram unus, Quod eadem ratio pluribus modis ordinetur unus, ad ea quae opposita sunt ei quod eadem ratio et concluso et non concluso construatur modo duo, ad ea quae obiiciuntur syllogismorum solutionibus tres, adversus id quod scripsit Philo de tropis ad Timostratum unus, Logica coniuncta ad Timocratem et Philomathem, in ea quae sunt de rationibus et tropis unus. Ordo secundus: de concludentibus rationibus ad

νωνα α', περὶ τῶν πρώτων καὶ ἀναποδείκτων συλλογισμῶν πρὸς Ζήνωνα α', περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν συλλογισμῶν α' n), περὶ τῶν παρειλημμένων λόγων πρὸς Πάσυλον β' o), περὶ τῶν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς θεωρημάτων α' p), περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγικῶν πρὸς Ζήνωνα α' q), Τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τρόπων πρὸς Ζήνωνα γ' r), περὶ τῶν κατὰ ψευδῆ σχήματα συλλογισμῶν ε', Λόγοι συλλογιστικοὶ κατὰ ἀνάλυσιν ἐν τοῖς ἀναποδείκτοις α' s), Τροπικὰ ζητήματα πρὸς Ζήνωνα καὶ Φιλομαθῆ α' t)· τοῦτο δοκεῖ ψευδεπίγραφον. σύνταξις τρίτη· περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων πρὸς Ἀθηνάδην α', ψευδεπίγραφον· Λόγοι μεταπίπτοντες πρὸς τὴν μεσότητα γ', ψευδεπίγραφα· πρὸς τοὺς Ἀμεινίου διαζευκτικοὺς α' u). σύνταξις 196.

n) *περὶ τῶν πρώτων — τῶν συλλογισμῶν α'.* Edit. Froben. et Stephan. *περὶ τῆς ἀναλύσεως τῶν συλλογισμῶν α', περὶ τῶν πρώτων καὶ ἀναποδείκτων συλλογισμῶν.* Quam restitui lectionem ordinemque praeter Menag. commendant interpretes. Ambrosius autem priorem numerum omittit. Aldobrandinus *ἀναποδείκτων* interpretatur *qui conclusione rationis non indigent.*

o) *περὶ τῶν παρειλημμένων λόγων πρὸς Πάσυλον β'.* Ambrosius: *de fallacibus orationibus ad Pasylum I.* Aldobrandinus: *de his quae in oratione abundant ad Pasylum II.*

p) *περὶ τῶν εἰς τοὺς συλλογισμοὺς θεωρημάτων α'.* Legebatur *σοφισμούς*: quod turpissimum vitium soli interpretes detrectarunt.

q) *περὶ συλλογισμῶν εἰσαγωγικῶν πρὸς Ζήνωνα α'.* Ambrosius: *de inductis syllogismis adversus Zenonem III.*

r) *Τῶν πρὸς εἰσαγωγὴν τρόπων πρὸς Ζήνωνα γ'.* Ambrosius omittit. Cod. Arund. *εἰσαγωγικήν.*

s) *Λόγοι συλλογιστικοὶ κατὰ ἀνάλυσιν ἐν τοῖς ἀναποδείκτοις α'.* *Ἀναποδείκτοις* Aldobrandinus interpretatur *quae rationis conclusione non indigent I.*

t) *Τροπικὰ — Φιλομαθῆ α'.* *Φιλομαθῆ* Aldobrandinus interpretatur *discendi cupidum.*

u) *πρὸς τοὺς Ἀμεινίου διαζευκτικοὺς α'.* Edit. Froben. *ἀμείνους*, Menag. *Ἀμείνους.* Cod. Palat. *Ἀμεινίους.* Aldobrandinus *meliora*

Zenonem unus, de primis et demonstratione carentibus syllogismis ad Zenonem unus, de solutione syllogismorum unus, de abundantibus rationibus ad Pasylum duo, de praeceptis quae ad syllogismos pertinent unus, de introductoriis syllogismis ad Zenonem unus, Troporum ad introductionem pertinentium ad Zenonem tres, de syllogismis secundum falsas figuras quinque, rationes syllogisticae per resolutionem in his quae demonstratione carent unus, tropicae quaestiones ad Zenonem et Philomathem unus. Hic falso videtur inscriptus. Ordo tertius: de incidentibus rationibus ad Athenadem unus, falso inscriptum; Rationes recidentes ad medium tres, falso inscriptae; adversus disiunctiones Aminiae

τετάρτη· περὶ ὑποθέσεων πρὸς Μελέαγρον γ' x), Λόγοι ὑποθετικοὶ εἰς τοὺς νόμους πρὸς Μελέαγρον πάλιν α' y), Λόγοι ὑποθετικοὶ πρὸς εἰσαγωγὴν β', Λόγοι ὑποθετικοὶ θεωρημάτων β', Λύσις τῶν Ἡθύλου ὑποθετικῶν β' z), Λύσις τῶν Ἀλεξάνδρου ὑποθετικῶν γ' a), ψευδεπίγραφα· περὶ ἐνθέσεων πρὸς Λαοδάμαντα α' b). σύνταξις πέμπτη· περὶ τῆς εἰς τὸν ψευδόμενον εἰσαγωγῆς πρὸς Ἀριστοκρέοντα α' c), Λόγοι ψευδόμενοι πρὸς εἰσαγωγὴν α', περὶ τοῦ ψευδομένου πρὸς Ἀριστοκρέοντα ς'. σύνταξις ἕκτη· πρὸς τοὺς νομίζοντας καὶ
197. ψευδῆ καὶ ἀληθῆ εἶναι α', πρὸς τοὺς διὰ τομῆς d) διαλύοντας τὸν ψευδόμενον λόγον πρὸς Ἀριστοκρέοντα β', Ἀποδείξεις e) πρὸς τὸ μὴ δεῖν τέμνειν τὰ ἀόριστα α', πρὸς τὰ ἀντειρημένα τοῖς κατὰ τῆς τομῆς τῶν ἀορίστων πρὸς Πάσυλον γ', Λύσις κατὰ τοὺς ἀρχαίους πρὸς Διοσκουρίδην α',

disiuncta. Ἀμινίου probatum Menagio praebet Stephan. et cod. R. Ambrosius *Amenii*.

x) *περὶ ὑποθέσεων πρὸς Μελέαγρον γ'*. Ambrosius; *de civilibus quaestionibus ad Meleagrum III.*

y) *Λόγοι ὑποθετικοὶ εἰς τοὺς νόμους πρὸς Μελέαγρον πάλιν α'*. Stephan. et Ambrosius omittunt *πάλιν*.

z) *Λύσις τῶν Ἡθύλου ὑποθετικῶν β'*. Ambrosius omittit. Caeterum quod scribebatur Ἡθύλλου, correxi ex cod. R cum Menagio.

a) *Λύσις τῶν Ἀλεξάνδρου ὑποθετικῶν γ'*. Ambrosius omittit numerum.

b) *περὶ ἐνθέσεων πρὸς Λαοδάμαντα α'*. Cod. Arund. Ἀλοδάμαντα. Ambrosius: *de expositionibus ad Iodamantem II.*

c) *περὶ τῆς εἰς τὸν ψευδόμενον εἰσαγωγῆς πρὸς Ἀριστοκρέοντα α'*. Cod. Arund. omittit numerum.

d) *διὰ τομῆς*. Cod. Arund. *διὰ τῆς τομῆς*.

e) *Ἀποδείξεις*. Legebatur *ἀπόδειξις*. Correxi ex Ambrosio. Similiter infra §. 201. *Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ δοξάσειν τὸν σοφὸν α'*.

unus. Ordo quartus: de quaestionibus ad Meleagrum tres, Rationes hypotheticae in leges ad Meleagrum unus, Rationes hypotheticae ad introductionem duo, Rationes hypotheticae praeceptorum duo, Solutio hypotheticorum Hedyli duo, Solutio hypotheticorum Alexandri, falso inscripta; de expositionibus ad Laodamantem duo. Ordo quintus: de introductione ad mentientem ad Aristocreontem unus, Rationes mentientes ad introductionem unus, de mentiente ad Aristocreontem sex. Ordo sextus: adversus eos qui putant et falsa et vera esse unus, adversus eos qui per sectionem solvunt mentientem rationem ad Aristocreontem duo, Demonstrationes quod infinita scindi non oporteat unus, ad ea quae obiiciuntur iis quae contra sectionem infinitorum scripsit ad Pasylum tres, Solutio secundum antiquos ad Dioscu-

περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως πρὸς Ἀριστοκρέοντα γ', Λύσεις τῶν Ἡδύλου ὑποθετικῶν πρὸς Ἀριστοκρέοντα καὶ Ἀπολλᾶν α' f). σύνταξις ἑβδόμη· πρὸς τοὺς φάσκοντας τὰ λήμματα ἔχειν ψευδῆ τὸν ψευδόμενον λόγον α' g), περὶ ἀποφάσκοντος πρὸς τὸν Ἀριστοκρέοντα β', Λόγοι ἀποφάσκοντες πρὸς Γυμνασίαν α' h), περὶ τοῦ παρὰ μικρὸν λόγου πρὸς Στησαγόραν β' i), περὶ τῶν εἰς τὰς ὑπολήψεις λόγων καὶ ἡσυχαζόντων πρὸς Ὀνήτορα β' k), περὶ τοῦ ἐγκαλυμμένου 198.
πρὸς Ἀριστόβουλον β' l), περὶ τοῦ διαλεληθότος πρὸς Ἀθηνάδην α' m). σύνταξις ὀγδόη· περὶ τοῦ οὔτιδος πρὸς Μενεκράτην η' n), περὶ τῶν ἐξ ἀορίστου καὶ ὡρισμένου λόγων πρὸς Πάσυλον β', περὶ οὔτιδος λόγου πρὸς Ἐπικράτην α'. σύνταξις ἐνάτη· περὶ τῶν σοφισμάτων πρὸς Ἡρακλείδην

f) Λύσεις τῶν Ἡδύλου — καὶ Ἀπολλᾶν α', Scribebatur Ἡδύλλου, quod correxi ex cod. B cum Menagio. Ambrosius *hedili*. Pro Ἀπολλᾶν Stephan. Ἀπελλᾶν, Ambrosius *Appellam*. Edit. Froben., cod. Arund. et Aldobrandinus omittunt numerum.

g) πρὸς τοὺς φάσκοντας — λόγον α'. Ambrosius: *ad eos qui dicunt maximas falsam habere fallacem orationem unum.*

h) Λόγοι ἀποφάσκοντες πρὸς Γυμνασίαν α'. Ambrosius: *orationes negantes ad exercitationem unum.* Aldobrandinus: *Rationes negantes exercitationis causa I.*

i) περὶ τοῦ παρὰ μικρὸν λόγου πρὸς Στησαγόραν β'. Ambrosius: *de parvula oratione ad Stesagorum II.* Vid. supra ad §. 192. not. p.

k) περὶ τῶν — πρὸς Ὀνήτορα β'. Edit. Froben. omittit.

l) περὶ τοῦ ἐγκαλυμμένου πρὸς Ἀριστόβουλον β'. Edit. Froben. *ἐκκαυμένου*. Cod. Arund. *ἐγκαυμένου*.

m) περὶ τοῦ διαλεληθότος πρὸς Ἀθηνάδην α'. Ambrosius: *de latente ad thenadem duo.*

n) περὶ τοῦ οὔτιδος πρὸς Μενεκράτην η'. Ambrosius: *de utide ad menocratem octa.*

ridem unus, de mentientis rationis solutione ad Aristocreontem tres, solutio Hedyli hypotheticorum ad Aristocreontem et Apollam unus. Ordo septimus: ad eos qui dicunt sumptiones falsas habere mentientem rationem unus, de negante ad Aristocreontem duo, Rationes negantes ad Gymnasiam unus, de ea ratione quae parvo proxima est ad Stesagoram duo, de rationibus adversus opinationes et de quiescentibus ad Onetorem duo, de operto ad Aristobulum duo, de latente ad Athenadem unus. Ordo octavus: de utide ad Menecratem octo, de rationibus quae ex infinito et finito constant ad Pasylum duo, de utide ratione ad Epicratem unus. Ordo nonus: de sophismatibus ad Heraclidem

καὶ Πόλλιν β' ο), περὶ τῶν ἀπόρων διαλεκτικῶν λόγων πρὸς Διοσκουρίδην ε', πρὸς τὸ Ἀρκεσιλάου μεθόδιον πρὸς Σφαῖρον α'. σύνταξις δεκάτη· κατὰ τῆς συνηθείας πρὸς Μητρόδωρον ς' ρ), περὶ τῆς συνηθείας πρὸς Γοργιππίδην ζ', λογικοῦ τόπου τὰ τῶν προειρημένων τεττάρων διαφορῶν ἐκτὸς ὄντα καὶ περιέχοντα σποράδην καὶ οὐ σωματικὰς ζητήσεις λογικὰς q), περὶ τῶν καταλειπομένων ζητημάτων ἐννέα καὶ τριάκοντα r). ὁμοῦ τὰ πάντα τοῦ λογικοῦ ἔνδεκα καὶ τριακόσια s). Ἠθικοῦ λόγου τοῦ περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν ἠθικῶν ἐννοιῶν t) σύνταξις πρώτη· Ὑπογραφὴ τοῦ λόγου τοῦ πρὸς Θεόπορον α' u), Θέσεις ἠθικαὶ α', Πιθανὰ λήμματα εἰς τὰ

199.

o) περὶ τῶν συναμφοτέρων πρὸς Ἡρακλείδην καὶ Πόλλιν β'. Ambrosius *polidem.* Aldobrandinus *Pollim.*

p) κατὰ τῆς συνηθείας πρὸς Μητρόδωρον ς'. Ambrosius: *contra consuetudinem ad Metrodorum quinque.*

q) λογικοῦ τόπου — ζητήσεις λογικάς. Aldobrandinus: *Logici loci ea, quae sunt extra quatuor differentias supra explicatas, quaeque sparsim traditu, quaestionum logicarum corpora non continent.* Rossius l. l. §. LV. p. 159. et seq. coni. καὶ περιέχοντα σποράδην καὶ οὐ σώματα τὰς ζητήσεις λογικάς, hoc sensu: *Logici loci ea, quae sunt extra quatuor differentias praedictas: quaeque sparsim traditas, non in corpus redactas quaestiones logicas continent.*

r) περὶ τῶν καταλειπομένων ζητημάτων ἐννέα καὶ τριάκοντα. Scribebatur λθ'.

s) ὁμοῦ τὰ πάντα τοῦ λογικοῦ ἔνδεκα καὶ τριακόσια. Scribebatur ια'. Cod. Arund. ἠθικοῦ τ' ε' α'.

t) Ἠθικοῦ λόγου τοῦ περὶ τὴν διόρθωσιν τῶν ἠθικῶν ἐννοιῶν. Edit. Froben., omittit Stephan. περὶ τὴν διόρθωσιν, quod expressit Ambrosius *ad emendationem.*

u) Ὑπογραφὴ τοῦ λόγου τοῦ πρὸς Θεόπορον α'. Stephan. Θεόσπορον. Ambrosius: *Descriptio orationis ad theosporum I.* Aldobrandinus: *Descriptio sermonis ad Theoporum I.* Fortasse alter articulus delendus est.

et Pollidem duo, de ambiguis dialecticis rationibus ad Dioscoridem quinque, adversus Arcesilai artem ad Sphaerum unus. Decimus ordo: contra consuetudinem ad Metrodorum sex, de consuetudine ad Gorgippidem septem. Logici loci quae extra praedictas quattuor differentias sunt quaestionesque logicas sparsim continent, non connexas et in corpus redactas; de enumeratis quaestionibus undequadraginta. Sunt omnia simul logicae partis trecenta et undecim. Ethicae rationis quae ad distinctionem moralium notionum pertinet ordo primus: Descriptio rationis ad Theoporum unus, Morales quaestiones unus, Probabiles sumptiones ad dogmata

δόγματα πρὸς Φιλομαθῆ γ' x), Ὅρων τῶν τοῦ ἀστείου πρὸς Μητρόδωρον β', Ὅρων τῶν τοῦ φαύλου πρὸς Μητρόδωρον β', Ὅρων τῶν ἀνεμίτων πρὸς Μητρόδωρον β', Ὅρων τῶν πρὸς Μητρόδωρον τῶν κατὰ γένος ζ', Ὅρων τῶν κατὰ τὰς ἄλλας τέχνας πρὸς Μητρόδωρον α' β' γ'). σύνταξις δευτέρα· περὶ τῶν ὁμοίων πρὸς Ἀριστοκλέα γ' z), περὶ τῶν ὅρων πρὸς Μητρόδωρον ζ' a). σύνταξις τρίτη· περὶ τῶν οὐκ ὀρθῶς τοῖς ὅροις ἀντιλεγομένων πρὸς Λαοδάμαντα ζ', Πιθανὰ εἰς τοὺς ὅρους πρὸς Διοσκουρίδην β', περὶ εἰδῶν καὶ γενῶν πρὸς Γοργιππίδην β', περὶ τῶν διαιρέσεων α', περὶ τῶν ἐναντίων πρὸς Διονύσιον β', Πιθανὰ πρὸς τὰς διαιρέσεις καὶ τὰ γένη καὶ τὰ εἴδη b), περὶ τῶν ἐναντίων α' c). σύνταξις τετάρτη· περὶ τῶν ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα ζ' d), Ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα δ' e). σύνταξις πέμπτη· περὶ παροιμιῶν πρὸς 200.

x) *Πιθανὰ λήμματα εἰς τὰ δόγματα πρὸς Φιλομαθῆ γ'.* Ambrosius *λήμματα* interpretatur *maxime*, Aldobrandinus *Φιλομαθῆ discendi cupidum.*

y) *Ὅρων τῶν πρὸς Μητρόδωρον — πρὸς Μητρόδωρον α' β'.* Edit. Froben. omittit. Fortasse legendum *Ὅρων τῶν κατὰ γένος πρὸς Μητρόδωρον ζ'.*

z) *περὶ τῶν ὁμοίων πρὸς Ἀριστοκλέα γ'.* Aldobrandinus: *De similibus ad Aristoclem III.*

a) *περὶ τῶν ὅρων πρὸς Μητρόδωρον ζ'.* Valde mihi suspecta sunt.

b) *Πιθανὰ — καὶ τὰ εἴδη.* Fortasse excidit η' aut alius quicunque numerus.

c) *περὶ τῶν ἐναντίων α'.* Edit. Froben. omittit articulum, Ambrosius: *et de contrariis I.*

d) *περὶ τῶν ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα ζ'.* Libri quidam apud Stephanum *ἐτυμολογιῶν*, quod expressit Ambrosius *[de] etymologiis.* Aldobrandinus: *De etymologicis ad Diocleum VI.*

e) *Ἐτυμολογικῶν πρὸς Διοκλέα δ'.* Aldobrandinus: *Etymologicorum ad Diocleum IIII.*

ad Philomathem tres, Definitionum urbani ad Metrodorum duo, Definitionum improbi ad Metrodorum duo, Definitionum mediarum ad Metrodorum duo, Definitionum ad Metrodorum per genera septem, Definitionum secundum alias artes ad Metrodorum duo. Ordo secundus: de similibus ad Aristoclem tres, de definitionibus ad Metrodorum septem. Ordo tertius: de iis quae non recte definitionibus obiiciuntur ad Laodamantem septem, Probabilia ad definitiones ad Dioscoridem duo, de speciebus et generibus ad Gorgippidem duo, de divisionibus unus, de contrariis ad Dionysium duo, Probabilia ad divisiones et genera et species, de contrariis unus. Ordo quartus: de etymologicis ad Dioclem septem, Etymologicon ad Dioclem quattuor. Ordo quintus: de pro-

Ζηνόδοτον β', περὶ ποιημάτων πρὸς Φιλομαθῆ α' f), περὶ τοῦ πῶς δεῖ τῶν ποιημάτων ἀκούειν β', πρὸς τοὺς κριτικοὺς
201. *πρὸς Διόδωρον α'. ἠθικοῦ τόπου περὶ τῶν κοινῶν λόγων κατὰ τὰς ἐκ τούτου συνισταμένας τέχνας καὶ ἀρετὰς g) σύν-ταξις πρώτη· πρὸς τὰς ἀναζωγραφήσεις πρὸς Τιμώνακτα α' h), περὶ τοῦ πῶς ἕκαστα λέγομεν καὶ διανοούμεθα α', περὶ τῶν ἐννοιῶν πρὸς Λαοδάμαντα β', περὶ ὑπολήψεως πρὸς Πυθώ-ναντα γ' i), Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ δοξάσειν τὸν σοφὸν α' k), περὶ καταλήψεως καὶ ἐπιστήμης καὶ ἀγνοίας δ' l), περὶ λόγου β', περὶ τῆς χρήσεως τοῦ λόγου πρὸς Λεπτίναν m). σύνταξις δευτέρα· περὶ τοῦ ἐγκρίνειν n) τοὺς ἀρχαίους τὴν διαλεκτικὴν*

f) *περὶ ποιημάτων πρὸς Φιλομαθῆ α'.* Aldobrandinus: *De poematibus ad discendi studiosum I.*

g) *ἠθικοῦ τόπου — καὶ ἀρετάς.* Stephan. *ἠθικοῦ τόπου περὶ τῶν κοινῶν λόγων καὶ τὰς ἐκ τούτου συνισταμένας τέχνας καὶ ἀρετάς.* quae expressit Ambrosius: *Moralis loci circa communem orationem et eas quae ex ipso constant artes et virtutes.* Etiam cod. Arund. habet *καὶ τάς.*

h) *πρὸς τὰς ἀναζωγραφήσεις πρὸς Τιμώνακτα α',* Codd. Stephani *Τίμωνα.* Ambrosius: *adversus rescriptiones ad timonactem I.*

i) *περὶ ὑπολήψεως πρὸς Πυθώνακτα γ'.* Menag. *α', β'.* Aldobrandinus *II.* RHR *α' β' γ'.* Quod dedi *γ',* praebent edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. expressitque Ambrosius. Caeterum edit. Froben. *πυθόνακτα,* Ambrosius *pitonactem.*

k) *Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ δοξάσειν τὸν σοφὸν α'.* Ambrosius: *Probatio contra id quod dicitur* etc..

l) *περὶ καταλήψεως καὶ ἐπιστήμης καὶ ἀγνοίας δ'.* Edit. Froben. et Menag. cum veteribus quibusdam codicibus apud Stephanum *ἀνοίας*; quod expressit Aldobrandinus *amentia.* Illud probatum Stephano Menagioque praebet Stephan. cum codd. R et Florent. expressitque Ambrosius. Conf. VII. 93.

m) *Λεπτίναν.* Aldobrandinus *Leptinen.*

n) *περὶ τοῦ ἐγκρίνειν.* Stephan. *εὖ κρίνειν,* quod expressit Ambrosius *recte — iudicent.* Cod. R *εὐκρίνειν.*

verbiis ad Zenodotum duo, de poematis ad Philomathem unus, Quomodo oporteat audire poemata duo, adversus criticos ad Diodorum unus. Moralis loci circa communes rationes secundum eas quae ex ipso constant artes et virtutes primus ordo: adversus renovationes picturarum ad Timonactem unus, Quomodo singula dicimus et cogitamus unus, de cogitationibus ad Laodamantem duo, de opinatione ad Pythonactem tres, Probationes ad id quod dicitur non opinaturum esse sapientem unus, de comprehensione et scientia et ignorantia quattuor, de ratione duo, de sermonis usu ad Leptinam. Ordo secundus: Quod antiqui dialecticam

συν ταῖς ἀποδείξεσι πρὸς Ζήνωνα β', περὶ τῆς διαλεκτικῆς 202.
πρὸς Ἀριστοκρέοντα δ', περὶ τῶν ἀντιδιαλεγομένων τοῖς διαλεκτικοῖς γ' o), περὶ τῆς ῥητορικῆς πρὸς Διοσκουρίδην δ', σύνταξις πρώτη· περὶ ἕξεως πρὸς Κλέωνα γ' p), περὶ τέχνης καὶ ἀτεχνίας πρὸς Ἀριστοκρέοντα δ', περὶ τῆς διαφορᾶς τῶν ἀρετῶν πρὸς Διόδωρον δ', περὶ τοῦ ποιὰς εἶναι τὰς ἀρετὰς α' q), περὶ ἀρετῶν πρὸς Πόλλιν β' r). ἠθικοῦ τόπου περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν s) σύνταξις πρώτη· περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἡδονῆς πρὸς Ἀριστοκρέοντα ε' t), Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν τέλος δ' u), Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν δ' x), περὶ τῶν λεγομένων * y).

o) περὶ τῶν ἀντιδιαλεγομένων τοῖς διαλεκτικοῖς γ'. Cod. Arund. ἀντιλεγομένων. Aldobrandinus: *De his qui contra dialecticam dicunt III.*
p) περὶ ἕξεως πρὸς Κλέωνα γ'. Menag. *Κλέονα.*
q) περὶ τοῦ ποιὰς εἶναι τὰς ἀρετὰς α'. Ambrosius: *quod virtutes aequales sint unum.*
r) περὶ ἀρετῶν πρὸς Πόλλιν β'. Ambrosius *polidem.* Aldobrandinus *Pollin.*
s) Ἠθικοῦ τόπου περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. Edit. Froben. et Stephan. ἀγαθοῦ.
t) περὶ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ἡδονῆς πρὸς Ἀριστοκρέοντα ε'. Aldobrandinus omittit numerum.
u) Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν τέλος δ'. Legebatur ἀπόδειξις. Vid. §§. 197. et 201. Aldobrandinus omittit numerum.
x) Ἀποδείξεις πρὸς τὸ μὴ εἶναι τὴν ἡδονὴν ἀγαθὸν δ'. Legebatur ἀπόδειξις. Aldobrandinus omittit numerum.
y) περὶ τῶν λεγομένων *. Indicavi lacunam: quam ut satis monstrant quae praecedunt σύνταξις πρώτη, ita agnoscunt libri quidam veteres apud Stephanum et RRR apud Menagium, qui addunt ὑπὲρ τῆς caeteraque significant deesse. Ambrosius: *de dictis super.*

approbaverint cum probationibus ad Zenonem duo, de dialectica ad Aristocreontem quattuor, de iis quae contradicuntur dialecticis tres, de rhetorica ad Dioscoridem quattuor. Ordo tertius: de habitu ad Cleonem tres, de arte et inertia ad Aristocreontem quattuor, de differentia virtutum ad Diodorum quattuor, Quod virtutes quales sint unus, de virtutibus ad Pollidem duo. Moralis loci de bonis et malis ordo primus: de honesto et voluptate ad Aristocreontem decem, Probationes quod non sit voluptas finis quattuor, Probationes quod voluptas bonum non sit quattuor, de iis quae dicuntur * .

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ
ΒΙΩΝ ΚΑΙ ΓΝΩΜΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΙ ΕΥΔΟΚΙΜΗΣΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣ ΔΕΚΑ ΤΟ ΟΓΔΟΟΝ.

CAPUT I.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.

I. 1. Ἐπειδὴ δὲ a) τὴν Ἰωνικὴν φιλοσοφίαν τὴν ἀπὸ Θαλοῦ καὶ τοὺς ἐν ταύτῃ διαγενομένους ἄνδρας ἀξιολόγους διεληλύθαμεν, φέρε καὶ περὶ τῆς Ἰταλικῆς διαλάβωμεν, ἧς ἦρξε Πυθαγόρας Μνησάρχου b) Δικτυλιογλύφου, ὥς φησιν Ἕρμιππος, Σάμιος c) ἤ, ὡς Ἀριστόξενος, Τυρρηνὸς d) ἀπὸ μιᾶς τῶν νήσων ἃς κατέσχον Ἀθηναῖοι Τυρρηνοὺς ἐκβαλόντες. ὅστις

a) Ἐπειδὴ δέ. Legebatur ἐπεὶ δέ. Cod. Cantabr. ἐπειδή. Conf. VIII. 50. et 91.

b) Μνησάρχου. Kiesslingius ad Iamblich. de vita Pythag. c. 2. §. 5. vol. I. p. 20. et seq. verum patris Pythagorae nomen fuisse putat Doricum Μνάμαρχος, ab aliis Dorica dialecto non utentibus aut Μνήμαρχος aut Μνήσαρχος dictum.

c) Σάμιος. Omittebatur. Addidi ex R, codd. Stephani et Ambrosiano, probatum Menagio, confirmatum Clemente Alexandrino Stromat. I. p. 129. ed. Sylburg. p. 352. ed. Potter. et Eusebio Praeparat. Evang. X. 4. p. 470. D. ed. Colon. a. 1688.

d) Τυρρηνός. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. codd. Cantabr. et Arund. cum Ambrosio.

PYTHAGORAS.

Hactenus de Ionica philosophia quae a Thalete Milesio initium accepit, ac de viris qui in ea memorabiles fuere. Age vero iam et de ea quae Italica cognominata est, loqui pergamus. Eius vero princeps fuit Pythagoras Mnesarchi annulorum sculptoris filius, ut Hermippus ait, Samius sive, ut Aristoxenus tradit, Tyrrhenus ex una insularum quas eiectis Tyrrhenis Athenienses possederunt. Sunt qui Mar-

δὲ υἱὸν μὲν εἶναι Μαρμάκου e) τοῦ Ἱππάσου τοῦ Εὐθύφρονος τοῦ Κλεωνύμου f) φυγάδος ἐκ Φλιοῦντος, οἰκεῖν δὲ ἐν Σάμῳ τὸν Μάρμακον g), ὅθεν Σάμιον τὸν Πυθαγόραν λέγεσθαι· αφικῆναι δὲ εἰς Λέσβον ἐλθόντα Φερεκύδῃ h) ὑπὸ 2. Ζωίλου τοῦ θείου. καὶ τρία ποτήρια κατασκευασάμενος i) ἀργυρᾶ ὤμορον ἀπήνεγκεν ἑκάστῳ τῶν ἱερέων εἰς Αἴγυπτον. ἔσχε δὲ ἀδελφούς, πρεσβύτερον μὲν Εὔνομον, μέσον δὲ Τυρρηνόν· καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Γέται θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος k). οὗτος ἤκουσε μὲν, καθὰ II. προείρηται l), Φερεκύδου τοῦ Συρίου m)· μετὰ δὲ τὴν ἐκείνου τελευτὴν, ἧκεν εἰς Σάμον καὶ ἤκουσεν Ἑρμοδάμαντος n) τοῦ ἀπογόνου Κρεοφύλου o), ἤδη πρεσβυτέρου. νέος δὲ ὢν καὶ III.

e) *Μαρμάκου.* Codd. Stephan. *Μαιμάκου.* Casaubonus coni. *Μαμέρκου.*
f) *τοῦ Κλεωνύμου.* Ambrosius *cleonium.*
g) *Μάρμακον.* Codd. Stephani *Μαίμακον.* Casaubonus coni. *Μάμερκον.*
h) *Φερεκύδῃ.* Ambrosius *pherecidi syro.*
i) *κατασκευασάμενος.* Cod. Cantabr. *κατασκευασάμενον*, ut videatur eandem constructionem agnoscere, quam expressit Ambrosius: *commendatum tres subinde argenteolos calices fuisse fabricatum eosque — dono dedisse.*
k) *Ζάμολξιν — ὡς φησιν Ἡρόδοτος.* Ambrosius *zamolsim.* Locus Herodoti est IV. 93. Casaubonus *Κρόνον* putabat corruptum esse, Menagius verba *ὡς φησιν Ἡρόδοτος* insiticia censebat aut legendum *Ἡσιόδοτος*, Stephanus Monachius apud Menagium transponenda, *ᾧ Γέται θύουσι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, Κρόνον νομίζοντες.* quod probat Valckenarius ad Herodotum p. 328. b. ed. Wesseling.
l) *καθὰ προείρηται.* Menag. *καθάπερ εἴρηται*, quod expressit Aldobrandinus.
m) *τοῦ Συρίου.* Interpretes *Syrum.*
n) *Ἑρμοδάμαντος.* Scaliger ad oram libri sui et Casaubonus coni. *Ἀγεδάμαντος.* Sed *Ἑρμοδάμαντος* confirmat etiam R.
o) *Κρεοφύλου.* Scribebatur *Κρεοφίλου*, quod expressit Aldobrandi-

mecum illius patrem, avum Hippasum et Euthyphronem atavum Cleonymumque abavum, qui Phliunte perfugerit, dicant; habitasse Marmacum Sami atque ideo Pythagoram Samium dici; inde migrasse Lesbum ibique a Zoilo patruo Pherecydi commendatum esse. Idem tres subinde argenteos calices est fabricatus eosque singulis in Aegypto sacerdotibus dono dedit. Habuit et fratres, maiorem quidem natu Eunomum, medium Tyrrhenum; servumque Zamolxim, cui Getae sacrificant, Saturnum, ut Herodotus ait, existimantes. Hic, ut praediximus, principio quidem Pherecydem audivit Syrium; post eius vero obitum profectus in Samum Hermodamanti iam seni, Creophyli nepoti, se in disciplinam dedit. Quum autem esset iuvenis ac discendi studiosis-

φιλομαθὴς ἀπεδήμησε τῆς πατρίδος καὶ πάσας ἐμυήθη τάς
3. τε Ἑλληνικὰς καὶ βαρβαρικὰς τελετάς. ἐγένετο οὖν ἐν Αἰγύπτῳ, ὁπηνίκα καὶ Πολυκράτης αὐτὸν Ἀμάσιδι p) συνέστησε δι' ἐπιστολῆς· καὶ ἐξέμαθε τὴν φωνὴν αὐτῶν, καθά φησιν Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρετῇ πρωτευσάντων, καὶ παρὰ Χαλδαίοις ἐγένετο καὶ Μάγοις q). εἶτα ἐν Κρήτῃ σὺν Ἐπιμενίδῃ κατῆλθεν εἰς τὸ Ἰδαῖον ἄντρον r), ἀλλὰ καὶ ἐν Αἰγύπτῳ εἰς τὰ ἄδυτα· καὶ τὰ περὶ θεῶν ἐν ἀπορρήτοις ἔμαθεν s). εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς Σάμον, καὶ εὑρὼν τὴν πατρίδα τυραννουμένην ὑπὸ Πολυκράτους ἀπῆρεν εἰς Κρότωνα τῆς Ἰταλίας· κἀκεῖ νόμους θεὶς τοῖς Ἰταλιώταις ἐδοξάσθη σὺν τοῖς μαθηταῖς, οἳ περὶ τοὺς τριακοσίους t) ὄντες ᾠκονόμουν ἄριστα τὰ πολιτικά, ὥςτε σχεδὸν ἀριστοκρατίαν εἶναι τὴν πολιτείαν.
IV. 4. τοῦτόν φησιν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς περὶ αὐτοῦ τάδε λέγειν, ὡς εἴη ποτὲ γεγονὼς Αἰθαλίδης καὶ Ἑρμοῦ υἱὸς νομισθείη·

nus. R Κρεωφίλου. Casaubonus et Menagius corr. Κρεωφύλου. Ego Κρεοφύλου dedi cum cod. Arund.. Ambrosius *creophyli*. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 693. et seqq..

p) Ἀμάσιδι. Edit. Froben. ἀμάσσιδι.

q) καὶ παρὰ Χαλδαίοις ἐγένετο καὶ Μάγοις. Ambrosius: *atque apud chaldaeos congressus est magis.*

r) εἶτα — ἄντρον. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt εἶτα, quod praeter Stephan. agnoscunt codd. Cantabr. et Arund. cum Ambrosio. Idem Ambrosius ἐν Κρήτῃ interpretatur *apud cretam*. Caeterum edit. Froben. et Menag. σὺν Ἐπιμενίδει.

s) καὶ τὰ περὶ θεῶν ἐν ἀπορρήτοις ἔμαθεν. Ambrosius: *ibique de aliis in arcano edoctus est.*

t) τριακοσίους. Menagius olim legendum existimabat ἑξακοσίους propter ea quae infra leguntur §. 15.

simus, patriam linquens cunctis fere barbaris Graecisque mysteriis initiatus est. Itaque Aegyptum petiit, quo tempore Polycrates Amasidi per epistolam illum commendavit, illorum linguam, ut Antipho tradit in eo libro quem de iis qui in virtute principes fuere scripsit, edidicit atque apud Chaldaeos conversatus est et Magos. Deinde in Creta una cum Epimenide descendit in Idaeum antrum. In Aegypto quoque adyta ingressus est deorumque arcana didicit. Deinde rediit Samum, offendensque patriam a tyranno Polycrate incubari, Crotonem in Italiam perrexit; ibique leges Italis dedit atque cum discipulis clarus habitus est, qui ferme trecenti rempublicam praeclare administrabant, adeo ut fere aristocratia seu dominatus optimorum videretur. Refert Heraclides Ponticus hunc de se dicere solitum, quod fuisset aliquando Aethalides Mercuriique filius putatus esset;

τὸν δὲ Ἑρμῆν εἰπεῖν αὐτῷ ἑλέσθαι u) ὅ τι ἂν βούληται πλὴν ἀθανασίας. αἰτήσασθαι οὖν ζῶντα καὶ τελευτῶντα μνήμην ἔχειν τῶν συμβαινόντων. ἐν μὲν οὖν τῇ ζωῇ πάντων διαμνημονεῦσαι· ἐπεὶ δὲ ἀποθάνοι, τηρῆσαι τὴν αὐτὴν μνήμην. χρόνῳ δὲ ὕστερον εἰς Εὔφορβον ἐλθεῖν καὶ ὑπὸ Μενέλεω τρωθῆναι. ὁ δὲ Εὔφορβος ἔλεγεν ὡς Αἰθαλίδης ποτὲ γεγόνοι x) καὶ ὅτι παρ' Ἑρμοῦ τὸ δῶρον λάβοι καὶ τὴν τῆς ψυχῆς περιπόλησιν, ὡς περιεπολήθη καὶ εἰς ὅσα φυτὰ καὶ ζῶα περιεγένετο καὶ ὅσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ ᾅδῃ ἔπαθε καὶ αἱ λοιπαὶ τίνα ὑπομένουσιν. ἐπειδὴ δὲ xx) Εὔφορβος ἀποθάνοι, μετα- 5.
βῆναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς Ἑρμότιμον, ὃς καὶ αὐτὸς πίστιν δοῦναι θέλων ἐπανῆλθεν εἰς Βραγχίδας καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐπέδειξεν ἣν Μενέλαος ἀνέθηκεν ἀσπίδα· ἔφη γὰρ αὐτόν, ὅτ' ἀπέπλευσεν ἐκ Τροίας, ἀναθεῖναι τῷ Ἀπόλλωνι τὴν ἀσπίδα διασεσηπυῖαν ἤδη, μόνον δὲ διαμένειν τὸ ἐλεφάντινον πρόσωπον. ἐπειδὴ δὲ Ἑρμότιμος ἀπέθανε, γενέσθαι Πύρρον τὸν Δήλιον ἁλιέα· καὶ πάντα πάλιν μνημονεύειν, πῶς πρόσθεν Αἰθαλίδης, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα

u) ἑλέσθαι. Edit. Froben. ἐλεύσεσθαι.
x) γεγόνοι. Edit. Froben. γεγόνει.
xx) ἐπειδὴ δέ. Stephan. ἐπεὶ δέ.

Mercuriumque monuisse illum ut peteret praeter immortalitatem quod vellet: petiisse igitur ut vivens et vita functus omnium quae contingerent memoriam haberet. Itaque in vita meminisse omnium eandemque memoriam et post mortem reservasse. Aliquanto vero post in Euphorbum venisse atque a Menelao fuisse vulneratum. Euphorbus autem dixit se aliquando Aethalidem fuisse atque a Mercurio pro munere hoc accepisse, ut anima illius perpetuo errore vagaretur et in quas vellet arbores vel animantes commigraret, quaeque apud inferos anima perpessa esset ac caeterae animae quaenam patiantur. Postea vero quam Euphorbus diem obiit, ingressam in Hermotimum ipsius animam, qui et ipse quum fidem vellet facere, Branchidas petiit ingressusque Apollinis fanum ostendit clypeum quem illic Menelaus affixerat. Ait enim illum, quum ex Troia remeasset, Apollini sacrasse scutum iam putrefactum, solamque perdurare eburneam faciem. Ubi autem et Hermotimus vita functus est, rursus in Pyrrhum Delium piscatorem migrasse, illumque omnia memorasse, ut primum Aethalides fuerit,

Ἑρμότιμος γ), εἶτα Πύρρος γένοιτο. ἐπειδὴ δὲ Πύρρος ἀπέθανε, γενέσθαι Πυθαγόραν καὶ πάντων τῶν εἰρημένων
V. 6. μεμνῆσθαι. Ἔνιοι μὲν οὖν Πυθαγόραν μηδὲ ἓν καταλιπεῖν σύγγραμμά φασι διαπαίζοντες z). Ἡρακλειτος γοῦν ὁ φυσικὸς μονονουχὶ κέκραγε καί φησι· „Πυθαγόρης Μνησάρχου ἱστορίην ἤσκησεν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων a). καὶ ἐκλεξάμενος ταύτας τὰς συγγραφὰς ἐποιήσατο ἑαυτοῦ σοφίην, πολυμαθίην, κακοτεχνίην b).“ οὕτω δὲ εἶπεν, ἐπειδήπερ ἐναρχόμενος ὁ Πυθαγόρας τοῦ φυσικοῦ συγγράμματος λέγει ὧδε· „Οὐ μὰ τὸν ἀέρα τὸν ἀναπνέω, οὐ μὰ τὸ ὕδωρ τὸ πίνω, οὐ κατοίσω ψόγον περὶ τοῦ λόγου τοῦδε.“ γέγραπται δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ
7. συγγράμματα τρία c), παιδευτικόν, πολιτικόν, φυσικόν· τὸ δὲ φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λυσιδός ἐστι τοῦ Ταραντίνου Πυθαγορικοῦ, φυγόντος εἰς Θήβας καὶ Ἐπαμεινώνδα d)

y) εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος. Edit. Froben. omisit.

z) διαπαίζοντες. Scaliger ad oram libri sui coni. διαπταίοντες, quod iure displicuit Menagio. Vid. Interpretes ad Thomam Mag. p. 218. ed. Bernard..

a) ἱστορίην ἤσκησεν ἀνθρώπων μάλιστα πάντων. Ambrosius: *se historia rerum exercuit ultra omnes homines.* Aldobrandinus: *omnium hominum maxime in historia laboravit.*

b) κακοτεχνίην. Casaubonus coni. καλοτεχνίην, quod vehementer miror. Ambrosius: *seligensque haec scripta suae sapientiae multaeque peritiae et artis documentum dedit.* Aldobrandinus: *selectisque scriptionibus multarum rerum doctrinam malasque artes suam constituit sapientiam.*

c) τρία. Ante Meibomium scribebatur γ'.

d) Ἐπαμεινώνδα. Edit. Froben. ἐπαμηνώνδα, ut fortasse scribendum sit Ἐπαμεινώνδα, quemadmodum constanter scribitur supra II. 54. Aliter VI. 39.

postea Euphorbus, deinde Hermotimus ac postremo Pyrrhus effectus sit. Ac deinde post Pyrrhum factum esse Pythagoram omniumque meminisse quae praediximus. Plerique Pythagoram nihil scripsisse tradunt, sed id stolide putant. Nam Heraclitus Physicus apertissime de illo ita loquitur: *Pythagoras Mnesarchi filius polyhistor fuit omnium hominum maxime. Selectisque his scriptis suam constituit sapientiam, multam peritiam et malam artem.* Sic autem loquutus est, quod quum de natura Pythagoras scribere adorsus esset, ita in principio dixerit: *Non per aerem quem spiro, non per aquam quam bibo, non admittam huius sermonis vituperationem.* Scripsit autem Pythagoras tria volumina, de instructione, de civilitate, de natura; quod autem nomine Pythagorae legitur, Lysidis Tarentini Pythagorici est: qui quum Thebas perfugisset, Epaminondae praeceptor

καθηγησαμένου. φησὶ δὲ Ἡρακλείδης ὁ τοῦ Σαραπίωνος ἐν τῇ Σωτίωνος ἐπιτομῇ γεγραφέναι αὐτὸν καὶ περὶ τοῦ ὅλου e) ἐν ἔπεσι· δεύτερον τὸν ἱερὸν λόγον, οὗ ἡ ἀρχή,

Ὦ νέοι, ἀλλὰ σέβεσθε μεθ' ἡσυχίας ταῦτα πάντα·

τρίτον περὶ ψυχῆς f), τέταρτον περὶ εὐσεβείας, πέμπτον Ἡλοθαλῆ g) τὸν Ἐπιχάρμου τοῦ Κώου πατέρα, ἕκτον Κρότωνα καὶ ἄλλους. τὸν δὲ μυστικὸν λόγον Ἱππάσου φασὶν εἶναι, γεγραμμένον ἐπὶ διαβολῇ Πυθαγόρου· πολλοὺς δὲ καὶ ὑπὸ Ἄστωνος h) τοῦ Κροτωνιάτου γραφέντας ἀνατεθῆναι i) Πυθαγόρᾳ. φησὶ δὲ καὶ Ἀριστόξενος τὰ πλεῖστα τῶν ἠθικῶν δογμάτων λαβεῖν τὸν Πυθαγόραν παρὰ Θεμιστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς k). Ἴων δὲ ὁ Χῖος ἐν τοῖς Τριαγμοῖς l) φησιν αὐτὸν ἔνια ποιήσαντα ἀνενεγκεῖν εἰς Ὀρφέα. αὐτοῦ λέγουσι καὶ τοὺς Σκοπιάδας m), οὗ ἡ ἀρχή, „Μὴ ἀναίδευ μηδενί n)." 8.

e) περὶ τοῦ ὅλου. Edit. Froben. omittit articulum.
f) περὶ ψυχῆς. Edit. Froben. περὶ ψυχῶν.
g) Ἡλοθαλῆ. Ambrosius *elothalem.*
h) Ἄστωνος. Cod. Arund. Αἴστωνος.
i) ἀνατεθῆναι. Edit. Froben. ἀνατεθεῖναι.
k) παρὰ Θεμιστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς. Legebatur παρὰ Θεμιστοκλείας τῆς ἀδελφῆς. Emendavi ex §. 21. cum Menagio, emendatum iam ab Aldobrandino in adnotatione ex Porphyrio Vit. Pythag. §. 41., ubi Pythagoras dicitur docuisse ὅσα παρ' Ἀριστοκλείας τῆς ἐν Δελφοῖς ἔλεγεν ἀκηκοέναι.
l) Τριαγμοῖς. Edit. Froben. et Stephan. τριαγίνοις, quod expressit Ambrosius. Illud praeter Menag. praebent RRR et codd. Stephani expressitque Aldobrandinus, coniectura occupatum Scaligero et Casaubono. Cod. Arund. omittit.
m) τοὺς Σκοπιάδας. Edit. Froben. Stephan. τοὺς κοπιάδας. Codd. R et Arund. τὰς κοπιάδας. Menag. τοὺς κατασκοπιάδας, quod reddidit Aldobrandinus. Quod dedi praebuit Stephan. expressitque Ambrosius.
n) „Μὴ ἀναίδευ μηδενί." Stephan. ἀναίδου. Cod. Arund. ἀναίδευ.

fuit. Refert Heraclides Serapionis filius in Sotionis Epitome scripsisse illum versibus et de toto; secundum item sacrum sermonem, cuius est initium,

O iuvenes, haec omnia cum quiete colite;

tertium de anima; quartum de pietate; quintum Helothalem, Epicharmi Coi patrem; sextum Crotonem et alios. Porro mysticum sermonem aiunt Hippasi fuisse, qui in iniuriam Pythagorae scripserit; plura item ab Astone Crotoniate scripta Pythagorae inscripta esse. Ait autem Aristoxenus complura moralium dogmatum accepisse Pythagoram a Themistoclea sacerdote Delphica. Ion autem Chius in Triagmis ait ipsum, quum poema quoddam scripsisset, Orphei titulum adnotavisse. Scopiadas itidem ipsius esse aiunt,

VI. Σωσικράτης o) δὲ ἐν Διαδοχαῖς φησιν αὐτὸν ἐρωτηθέντα ὑπὸ Λέοντος τοῦ Φλιασίων τυράννου τίς εἴη, „Φιλόσοφος," εἰπεῖν. καὶ τὸν βίον p) ἐοικέναι πανηγύρει· ὡς οὖν εἰς ταύτην οἱ μὲν ἀγωνιούμενοι, οἱ δὲ κατ' ἐμπορίαν, οἱ δέ γε βέλτιστοι ἔρχονται θεαταί, οὕτως ἐν τῷ βίῳ οἱ μὲν ἀνδραποδώδεις, ἔφη q), φύονται δόξης καὶ πλεονεξίας θηραταί,
9. οἱ δὲ φιλόσοφοι r) τῆς ἀληθείας. καὶ τάδε μὲν ὧδε. ἐν δὲ τοῖς τρισὶ συγγράμμασι s) τοῖς προειρημένοις φέρεται Πυθαγόρου τάδε καθολικῶς. οὐκ ἐᾷ εὔχεσθαι ὑπὲρ ἑαυτῶν t) διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τὸ συμφέρον. τὴν μέθην ἓν ἀνθ' ἑνὸς βλάβην καλεῖ u) καὶ πλησμονὴν πᾶσαν ἀποδοκιμάζει, λέγων

Grentemenilius coni. ἀνάδευ, Tanaqu. Faber ἀηδεῦ, probatum Menagio; Kuehnius ἀνειδεῦ. Ambrosius *Nullius rex* (*? rei*) *egens esto*. Casaubonus: „Folium Sibyllae mihi quidem haec verba sunt."

o) Σωσικράτης. Edit. Froben. et Menag. Σωκράτης, quod expressit Aldobrandinus. Illud praebet Stephan. et Ambrosius, multis codicibus adstructum a Stephano. Eadem supra retulit Diogenes Prooemio §. 12. ex Heraclide Pontico, ut Menagius hic quoque olim suspicaretur legendum esse Ἡρακλείδης, cui in Σωσικράτης mutato librarius addidisset ἐν Διαδοχαῖς. Sed postea mutavit sententiam.

p) τυράννου — καὶ τὸν βίον. Codd. Stephani τυράννου, λέξαι τὶ φιλόσοφον, εἰπεῖν, τὸν βίον —.

q) ἔφη. Ambrosius non expressit.

r) φιλόσοφοι. Ambrosius non expressit.

s) συγγράμμασι. Edit. Froben. γράμμασι.

t) οὐκ ἐᾷ εὔχεσθαι ὑπὲρ ἑαυτῶν. Edit. Froben. οὐκ ἐλέγχεσθαι ὑπὸ ἑαυτῶν. Stephan. οὐκ ἐᾷ εὔχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

u) τὴν μέθην ἓν ἀνθ' ἑνὸς βλάβην καλεῖ. Edit. Froben. et Menag. τὴν μέθην ἐν ἄνθει νοὸς βλάβην καλεῖ, quod expressit Aldobrandinus *Ebrietatem in mentis flore detrimentum appellat*. De Ambrosii lectione, qui interpretatur *ebrietatem seorsum perniciem vocat*, ambigas. Idem reddidit Sambucus, sed ut in margine

cuius operis initium est, *Noli impudenter agere in quemquam*. Sosicrates autem in Successionibus ait ipsum rogatum a Leonte Phliasiorum tyranno quisnam esset, dixisse, Philosophus. Praesentemque vitam dicebat celebritati esse simillimam: quemadmodum enim ad hanc alii certaturi, alii negotiaturi, alii optimi futuri spectatores veniunt, ita et in vita alios quidem gloriae mancipia nasci dicebat et cupiditatis aucupes, alios vero philosophos veritatis studiosos. Et ista quidem sic se habent. Sed enim in tribus illis Pythagorae opusculis quae diximus feruntur ista in universum. Non permittit quemquam pro se orare, quod ignoret quid sibi expediat. Ebrietatem verbum verbo reddens perniciem vocat omneque nimium reprobat, dicens non debere quem-

μὴ παραβαίνειν μήτε τῶν ποτῶν x) μήτε τῶν σιτίων y) μηδένα τὴν συμμετρίαν. καὶ περὶ ἀφροδισίων δέ φησιν οὕτως· „Ἀφροδίσια χειμῶνος ποιεῖσθαι, μὴ θέρους· φθινοπώρου z) δὲ καὶ ἦρος κουφότερα, βαρέα δὲ πᾶσαν ὥρην a) καὶ ἐς ὑγείην οὐκ ἀγαθὰ εἶναι b).“ ἀλλὰ καί ποτε ἐρωτηθεὶς πότε δεῖ πλησιάζειν, „Ὅτε βούλει γενέσθαι σαυτοῦ ἀσθενέστερος,“ εἶπεν. διαιρεῖται δὲ καὶ τὸν τοῦ ἀνθρώπου βίον οὕτως· „Παῖς εἴκοσι ἔτεα, νεηνίσκος c) ἴκοσι, νεηνίης ἴκοσι, γέρων εἴκοσι d). αἱ δὲ ἡλικίαι πρὸς τὰς ὥρας ὧδε σύμμετροι· παῖς ἔαρ, νεηνίσκος θέρος, νεηνίης φθινόπωρον, γέρων χειμών.“ ἔστι δὲ αὐτῷ ὁ μὲν νεηνίσκος μειράκιον, ὁ δὲ νεηνίης ἀνήρ. εἶπέ τε πρῶτος, ὡς φησι Τίμαιος, κοινὰ τὰ φίλων εἶναι καὶ φιλίαν ἰσότητα. Καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ κατειθέντες τὰς οὐσίας εἰς ἓν ποιούμενοι e). πενταετίαν τε ἡσύχαζον, μόνων

VII. 10.

VIII.

legendum adnotaret ἓν ἀνθ' ἑνός, quod a Stephano receptum probatumque Casaubono patri et Kuehnio servavi. Id alienum ab acumine philosophi ratus filius Casauboni coni. ἐναντίνοον aut etiam ἓν αἰθέρι νοός, Menagius ἓν ἀνθ' ἑνὸς νοὸς aut potius ἰσόθεος νοός.

x) τῶν ποτῶν. Legebatur τῶν πόνων. Emendavit Casaubonus, sed ut πόνων scriberet, probavitque in codice Scaligerano repertum Menagius.

y) τῶν σιτίων. Libri quidam apud Stephanum addunt μήτε τῶν ὄψων.

z) φθινοπώρου. Edit. Froben. φθισοπόρου.

a) ὥρην. Scribebatur ὥραν. Illud restitui ex edit. Froben.

b) οὐκ ἀγαθὰ εἶναι. Edit. Froben. omittit οὐκ ἀγαθά, Stephan. εἶναι.

c) νεηνίσκος. Stephan. νεανίσκος.

d) εἴκοσι. Ante Meibomium, qui dedit εἴκοσιν, scribebatur κ'. Εἴκοσι restitui ex RRR cum Menagio. Aldobrandinus *senectuti X.*

e) εἰς ἓν ποιούμενοι. Conrado Rittershusio ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 20. vol. II. p. 164. ed. Kiessling. praepositio redundare videbatur.

piam neque potuum neque ciborum transgredi modum. Ac de Venereis sic ait: *Venerea hieme, non aestate facienda; autumno ac vere leviora, omni autem tempore esse gravia et ad sanitatem minime idonea.* Rogatus quando esset concumbendum, Tunc, inquit, quum te ipso infirmior fieri vis. Humanam aetatem ita distinguit: *Puer viginti annos implet, adolescens viginti, iuvenis viginti senexque viginti. Sunt autem aetates istae et anni temporibus accommodatae, veri puer, aestati adolescens, autumno iuvenis et hiemi senex.* Adolescentem intelligit puberem, iuvenem virum. Primus autem Timaeo auctore amicorum omnia communia dixit amicitiamque aequalitatem. Ipsius quoque discipuli facultates omnes in unum deponebant communesque faciebant.

τῶν λόγων f) κατακούοντες καὶ οὐδέπω Πυθαγόραν ὁρῶντες εἰς ὃ δοκιμασθεῖεν· τοὐντεῦθεν δὲ ἐγίνοντο τῆς οἰκίας αὐτοῦ καὶ τῆς ὄψεως μετεῖχον. ἀπεῖχοντο δὲ καὶ σοροῦ g) κυπαρισσίνης διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἐντεῦθεν πεποιῆσθαι h), ὡς
IX. 11. φησιν Ἕρμιππος ἐν δευτέρῳ περὶ Πυθαγόρου. Καὶ γὰρ καὶ σεμνοπρεπέστατος λέγεται γενέσθαι καὶ αὐτοῦ οἱ μαθηταὶ δόξαν εἶχον περὶ αὐτοῦ ὡς εἴη Ἀπόλλων ἐξ Ὑπερβορέων ἀφιγμένος. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε i) παραγυμνωθέντος τὸν μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν· καὶ ὅτι Νέσσος ὁ ποταμὸς διαβαί-
X. νοντα αὐτὸν προσαγορεύσαι k) πολὺς ἦν ὁ φάσκων. Τίμαιός τέ φησιν ἐν δεκάτῃ Ἱστοριῶν λέγειν αὐτὸν τὰς συνοικούσας ἀνδράσι θεῶν ἔχειν ὀνόματα, Κόρας, Νύμφας, εἶτα Μητέ-
XI. ρας καλουμένας. τοῦτον καὶ γεωμετρίαν ἐπὶ πέρας ἀγαγεῖν, Μοίριδος l) πρῶτον εὑρόντος τὰς ἀρχὰς τῶν στοιχείων αὐτῆς,
12. ὡς φησιν Ἀντικλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀλεξάνδρου. μάλιστα δὲ σχολάσαι τὸν Πυθαγόραν περὶ τὸ ἀριθμητικὸν εἶδος αὐτῆς·

f) *μόνων τῶν λόγων.* Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Arund. et Cantabr. *μόνον τὸν λόγον.* Illud praebet Menag. expressum ab interpretibus.

g) *σοροῦ.* Ambrosius *acervo*, Aldobrandinus *sepulchro.*

h) *πεποιῆσθαι.* Edit. Froben. *πεποιεῖσθαι*

i) *λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε.* Menag. *λόγος δέποτε αὐτοῦ*, quod expresserunt interpretes. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. commendant codd. Arund. et Cantabr.

k) *προσαγορεῦσαι.* Edit. Froben. et Menag. *προσαγορεῦσαι.*

l) *Μοίριδος.* Ambrosius *moeraris* et *moeris.*

Quinquennium item totum silebant, solum quae dicerentur audientes ac donec probarentur nunquam Pythagoram videntes. Hinc iam ad domum ipsius aspectumque admittebantur. Abstinebant autem ab urna cupressina, quod inde sceptrum Iovis factum esset, ut Hermippus ait in secundo de Pythagora. Quin et venustissimae formae fuisse traditur, adeo ut illum discipuli opinarentur Apollinem qui ex Hyperboreis venisset. Nudatum aliquando illius femur aureum apparuisse fama est: Nessumque amnem quum transiret, ab eo fuisse appellatum non defuere qui dicerent. Timaeus quoque in decimo Historiarum ait dixisse illum, quae cum viris habitarent, eas deorum nomine censeri, quippe et Puellas, Nymphas et deinceps Matres appellari. Hunc et geometriam perfecisse, quum antea Moeris initia elementorum eius invenisset, Anticlides auctor est in secundo de Alexandro. Maximeque vacasse Pythagoram circa speciem ipsius arithmeticam ac regulam quae ex una chorda est re-

εὑν τὸ πανόνια τὸν ἐκ μιᾶς χορδῆς εὑρεῖν. οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ ἰατρικῆς. φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς ἑκατόμβην θῦσαι αὐτόν, εὑρόντα ὅτι τοῦ ὀρθογωνίου τριγώνου ἡ ὑποτείνουσα πλευρὰ ἴσον δύναται ταῖς περιεχούσαις, καὶ ἔστιν ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον m)·

Ἡνίκα n) Πυθαγόρης τὸ περικλεὲς εὕρατο o) γράμμα,
κεῖν' ἐφ' ὅτῳ p) κλεινὴν q) ἤγαγε βουθυσίην.

Λέγεται δὲ καὶ πρῶτος κρέασιν ἀσκῆσαι ἀθλητάς, καὶ πρῶτόν XII.
γε Εὐρυμένην, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν τρίτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων, τῶν πρότερον ἰσχάσι ξηραῖς καὶ τυροῖς ὑγροῖς ἀλλὰ καὶ πυροῖς σωμασκούντων αὐτούς, καθάπερ ὁ αὐτὸς Φαβωρῖνος ἐν ὀγδόῃ παντοδαπῆς ἱστορίας φησὶν r).

m) *ἐπίγραμμα οὕτως ἔχον.* Exstat apud Plutarchum T. II. p. 1094. B., Athenaeum X. p. 418. F. et in Anthol. Gr. VII. 119.

n) *Ἡνίκα.* Edit. Froben. et Menag. cum cod. R. *Ἡνικα*, quod expresserunt interpretes probavitque Stephanus. Anthologia *Ἡνίκα*, pro quo cod. Palat. cum vett. editt. *ἡνίκι*, Iacobsius *Ἤ νίκα*. Quod dedi *Ἡνίκα*, praebet Stephan., sed mutato ut videtur spiritu, confirmantque Plutarchus et Athenaeus.

o) *εὕρατο.* Plutarchus, Athenaeus et Anthologia *εὗρεν*.

p) *κεῖν' ἐφ' ὅτῳ.* Plutarchus *κεῖνο ἐφ' ᾧ*. Athenaeus *κλεινός, ἐφ' ᾧ*.

q) *κλεινήν.* Plutarchus *λαμπρήν*.

r) *καὶ πρῶτόν γε Εὐρυμένην — φησίν.* Cod. Cantabr. *εὑρημένην*. Edit. Froben. *καὶ πρῶτον γε — ἀπομνημονευμάτων. τοὺς πρότερον — σωμασκεῖν αὐτούς, καθάπερ — φησίν. Σωμασκεῖν* confirmant codd. Cantabr. et Arund., Ambrosius haec omissis *καὶ πρῶτόν γε Εὐρυμένην* contractiora sic reddidit: *antea, ut in tertio commentariorum ait Favorinus, caricis siccis et molli caseo et tritico solitos corpora nutrire, uti ait idem Favorinus in VIII. omnimodae historiae.* Caeterum Aldobrandinus ξηραῖς non expressit, idemque cum Ambrosio quae sequuntur alimenta singulari reddidit.

perisse. Ne medicinam quidem neglexit. Refert autem Apollodorus supputator hecatomben illum immolasse, quum invenisset trianguli orthogonii subiectum latus tantundem valere quantum quae illum continerent. Et est epigramma sic se habens:

Pythagoras quondam dis fecit nobile sacrum,
Inventa est illi linea quod celebris.

Fertur et primus athletas nutrisse carnibus, et in his primum quidem Eurymenem, ut in tertio Commentariorum ait Phavorinus, antea caricis siccis et molli caseo et tritico solitos corpora nutrire, ut ait idem Phavorinus in octavo omnimodae historiae. Alii vero Pythagoram alium quendam

13. οἱ δὲ Πυθαγόραν ἀλείπτην τινὰ τοῦτον σιτίσαι s) τὸν τρόπον, μὴ τοῦτον. τοῦτον γὰρ καὶ τὸ φονεύειν ἀπαγορεύειν t), μὴ ὅτι γε ἅπτεσθαι τῶν ζώων κοινὸν δίκαιον ἡμῖν ἐχόντων ψυχῆς, καὶ τόδε μὲν ἦν τὸ πρόσχημα u)· τὸ δ' ἀληθὲς x) τῶν ἐμψύχων ἀπηγόρευεν ἅπτεσθαι συνασκῶν καὶ συνεθίζων εἰς εὐκολίαν βίου τοὺς ἀνθρώπους, ὥστε εὐπορίστους αὐτοῖς εἶναι τὰς τροφάς, ἄπυρα προσφερομένοις καὶ λιτὸν ὕδωρ πίνουσιν· ἐντεῦθεν γὰρ καὶ σώματος ὑγίειαν καὶ ψυχῆς ὀξύτητα περιγενήσεσθαι y). ἀμέλει καὶ βωμὸν προσκυνῆσαι μόνον ἐν Δήλῳ τὸν Ἀπόλλωνος z) τοῦ γενέτορος, ὃς ἐστιν ὄπισθεν τοῦ Κερατίνου a), διὰ τὸ πυροὺς καὶ κριθὰς καὶ τὰ πόπανα μόνα b) τίθεσθαι ἐπ' αὐτοῦ ἄνευ πυρός, ἱερεῖον δὲ μηδέν c), ὥς
14. φησιν Ἀριστοτέλης ἐν Δηλίων πολιτείᾳ. πρῶτόν τέ φασι τοῦτον ἀποφῆναι τὴν ψυχὴν κύκλον ἀναγκης ἀμείβουσαν

s) σιτίσαι. Menag. συστῆσαι, quod expressit Aldobrandinus *instituisse*. Illud expressum Ambrosio probatumque Menagio praeter edit. Froben. et Stephan. praebent cod. R et Arund. qui habet σιτῆσαι.

t) τοῦτον γὰρ καὶ τὸ φονεύειν ἀπαγορεύειν. Edit. Froben. omittit τοῦτον γάρ. Menag. habet τοῦ φονεύειν ἀπαγορεύειν. Ambrosius: *Quo enim pacto cum hic et necare vetuerit: nedum gustare animalia* —.

u) καὶ τόδε μὲν ἦν τὸ πρόσχημα. Ambrosius: *et istud quidem fabulosum est.*

x) τὸ δ' ἀληθές. Edit. Froben. τόδ' ἀληθές.

y) περιγενήσεσθαι. Stephan. περιγίνεσθαι, quod expressit Ambrosius *acquiri*. Illud praebet edit. Froben. et Menag. expressitque Aldobrandinus *accessurum*.

z) τὸν Ἀπόλλωνος. Legebatur τοῦ Ἀπόλλωνος. Correxit Menagius.

a) Κερατίνου. Cod. Cantabr. Κρατίνου.

b) μόνα. Ambrosius non expressit.

c) ἱερεῖον δὲ μηδέν. Ambrosius: *caeterum nulla iecinora.*

aliptem athletas ita solitum enutrire dicunt, non hunc. Quippe hunc vel occidi vetuisse: tantum abest ut gustari sineret animalia quae commune nobiscum ius habeant animae. Et iste quidem praetextus erat: nam revera animatis abstinere iussit exercens atque assuefaciens mortales ad faciliorem victum, ut cibos semper parabiles haberent, quibus igne ad coquendum opus non esset quique aquam simplicem biberent. Hinc et sanitatem corpori et ingenii acumen acquiri. Denique et aram Delii tantum Apollinis genitoris, quae post Ceratinum est, adorare, quod frumenta et hordeum et placentas solas illi absque usu ignis imponere solitum, caeterum nullas victimas, ut Aristoteles in Deliorum republica testatur. Primumque hunc pronunciasse aiunt.

ἄλλοτε ἄλλοις ἐνδεῖσθαι ζώοις *d*)· καὶ πρῶτον εἰς τοὺς Ἕλ- XIII.
ληνας μέτρα καὶ σταθμὰ εἰσηγήσασθαι, καθά φησιν Ἀρι-
στόξενος ὁ μουσικός· πρῶτόν τε Ἕσπερον καὶ *e*) Φωσφόρον XIV.
τὸν αὐτὸν εἰπεῖν, οἱ δέ φασι Παρμενίδην *f*). Οὕτω δὲ ἐθαυ- XV.
μάσθη ὥστε ἔλεγον τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ παντοίας θεοῦ
φωνὰς *g*), ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐν τῇ γραφῇ *h*) φησι δι' ἑπτὰ καὶ
διακοσίων ἐτέων ἐξ ἅιδεω παραγεγενῆσθαι εἰς ἀνθρώπους *i*).
τοιγὰρ καὶ προσεπαρτέρουν αὐτῷ *k*) καὶ τῶν λόγων ἕνεκα
προσήεσαν καὶ Λευκανοὶ καὶ Πευκέτιοι Μεσσάπιοί *l*) τε καὶ
Ῥωμαῖοι. μέχρι δὲ Φιλολάου οὐκ ἦν τι γνῶναι Πυθαγό- 15.
ρειον δόγμα· οὗτος δὲ μόνος *m*) ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία
βιβλία *n*), ἃ Πλάτων ἐπέστειλεν ἑκατὸν μνῶν ἐωνηθῆναι.

d) *τὴν ψυχὴν — ἐνδεῖσθαι ζώοις.* Ambrosius: *animam circulum necessitatis immutantem aliis alias obligari animantibus.* Aldobrandinus: *animam necessitatis circulum conficientem alia ex aliis animantia induere.*

e) *καί.* Edit. Froben. omittit.

f) *οἱ δέ φασι Παρμενίδην.* Legebatur *ὅς φησι Παρμενίδης.* Emendavi ex ipso Diogene IX. 23. praeeunte Casaubono.

g) *ὥστε ἔλεγον τοὺς γνωρίμους αὐτοῦ παντοίας θεοῦ φωνάς.* Casaubonus putabat aliquid deesse. Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 20. vol. II. p. 163. ed. Kiessling. coni. *ὥστε λέγειν τὰς γνώμας αὐτοῦ παντοίας θεοῦ φωνάς.* Mer. Casaubonus *ὥστε ἔλεγον τὰς γνωρίμους αὐτοῦ παροιμίας θεοῦ φωνάς.* Kuehnius *ὥστε λέγειν τοὺς γνωρίμους τὰ αὐτοῦ παντοίας θεοῦ φωνάς.*

h) *ἐν τῇ γραφῇ.* Aldobrandinus: *in scriptis suis.*

i) *δι' ἑπτὰ — ἐς ἀνθρώπους.* Edit. Froben. *ἑπτὰ καὶ διακοσίων ἐτέων ἐξ ἅιδεω παραγενῆσθαι ἐς ἀνθρώπους.* Aldobrandinus: *septimum iam se supra ducentos annos ex inferis ad homines pervenisse.*

k) *προσεπαρτέρουν αὐτῷ.* Aldobrandinus: *serviebant ei.*

l) *Μεσσάπιοι.* Scribebatur *Μεσάπιοι.* Interpretes *Messapii.*

m) *μόνος.* Ambrosius non expressit.

n) *τὰ διαβόητα τρία βιβλία.* Edit. Froben. *τὰ διαβόητα διανοήματα τρία βιβλία.* Cod. Arund. *(τὰ) διαβόητα τὰ διανοήματα τρία βιβλία.*

animam, quum per circulum necessitatis permeet, aliis alio tempore illigari animantibus; primumque Graecis pondera mensurasque invexisse, ut Aristoxenus ait musicus; primum item Vesperum atque Luciferum idem sidus dixisse: alii Parmenidem. Adeo vero admirationi omnibus fuit, ut dicerent familiares eius dei omnigenas voces. Ipse quoque scribens ait post ducentos et septem annos ex inferis se ad homines venire. Itaque cum illo perdurabant atque adibant illum disciplinae studiorumque causa et Lucani et Picentes, Messapiique et Romani. Erat autem ignotum Pythagoricum dogma usque ad Philolai tempora: hic enim tres illos libros praeclaros disseminavit, quos Plato centum minis sibi emi

τῶν τε ἑξακοσίων οὐκ ἐλάττους ἐπὶ τὴν νυκτερινὴν ἀκρόασιν ἀπήντων αὐτοῦ· καὶ εἴ τινες ἀξιωθεῖεν αὐτὸν θεάσασθαι, ἔγραφον πρὸς τοὺς οἰκείους ὡς μεγάλου τινὸς τετυχηκότες. Μεταποντῖνοί γε μὴν τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος ἱερὸν ἐκάλουν, τὸν στενωπὸν δὲ μουσεῖον, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπαῖς ἱστορίαις o). ἔλεγόν τε καὶ οἱ ἄλλοι Πυθαγόρειοι p) μὴ εἶναι πρὸς πάντας πάντα ῥητά, ὥς φησιν Ἀρι-
16. στόξενος ἐν δεκάτῃ παιδευτικῶν νόμων· ἔνθα q) καὶ Ξενόφιλον τὸν Πυθάγορικόν, ἐρωτηθέντα πῶς ἂν μάλιστα τὸν υἱὸν παιδεύσειεν r), εἰπεῖν, εἰ πόλεως εὐνομουμένης γεννηθείη s). ἄλλους τε πολλοὺς t) κατὰ τὴν Ἰταλίαν ἀπεργάσασθαι καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας u), ἀτὰρ καὶ Ζάλευκον καὶ Χαρών-
XVI. δαν x) τοὺς νομοθέτας· ἱκανός τε γὰρ ἦν φιλίας ἐργάτης τά τε ἄλλα καὶ εἴ τινα πύθοιτο y) τῶν συμβόλων αὐτοῦ κεκοι-

o) *ἐν παντοδαπαῖς ἱστορίαις.* Aldobrandinus: *in varia historia.*
p) *Πυθαγόρειοι.* Edit. Froben. *πυθαγόρειος.*
q) *ἔνθα.* Aldobrandinus *quamobrem.*
r) *τὸν υἱὸν παιδεύσειεν.* Ambrosius: *filii erudirentur.*
s) *εἰπεῖν, εἰ πόλεως εὐνομουμένης γεννηθείη.* Edit. Froben. *εἰπεῖν. πόλεως εὐνομουμένης, γεννηθείη.* Ambrosius: *dixisse ait: si ex bene instituta civitate nati essent.* Aldobrandinus: *respondisse ferunt, si in civitate, quae rectis legibus uteretur, natus esset.* Caeterum editiones ante Meibomium *γεννηθείη.*
t) *πολλούς.* Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. cod. R et Ambrosius qui reddidit *plurimos.*
u) *καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς ἄνδρας.* Ambrosius: *bonos et doctos viros.*
x) *Χαρώνδαν.* Edit. Froben. *χαρόνδαν.* Ambrosius *charondam.*
y) *πύθοιτο.* Edit. Froben. *πεύθοιτο.*

per literas oravit. Neque vero pauciores sexcentis erant qui noctu ad illum audiendum confluebant: ac si qui praesentia illius frui meruissent, scribebant suis tanquam magnum quiddam ac praeclarum se adeptos. Metapontini nempe illius domum Cereris delubrum vocabant vicumque sacratum Musis, ut Phavorinus in omnimodis historiis tradit. Dicebantque Pythagorici alii non esse omnibus pandenda omnia, ut Aristoxenus ait in decimo instituentium legum: ubi et Xenophilum Pythagoricum interrogatum quo pacto optime filium erudiret, dixisse ait, Si ex bene instituta civitate natus esset. Et alios igitur multos per Italiam peefecit bonos et honestos viros, et Zaleucum quoque et Charondam legumlatores: erat enim cum alioqui conciliandae amicitiae in primis studiosissimus maximumque in ea re habebat vim,

συνηκότας a), εὐθύς τε προσηταιρίζετο a) καὶ φίλον κατεσκεύαζεν. Ἦν δὲ αὐτῷ τὰ σύμβολα τάδε b)· πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν c), ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, ἐπὶ χοίνικος μὴ καθίζειν, καρδίην μὴ ἐσθίειν, φορτίον μὴ συγκαθαιρεῖν, συνεπιτιθέναι δὲ d), τὰ στρώματα ἀεὶ συνδεδεμένα ἔχειν, ἐν δακτυλίῳ εἰκόνα θεοῦ μὴ περιφέρειν e), χύτρας ἴχνος συγχεῖν ἐν τῇ τέφρᾳ, ὁδῷ θᾶκον μὴ ὁμόργνυσθαι f), πρὸς ἥλιον τετραμμένον μὴ ὁμιχεῖν g), ἐντὸς λεωφόρου μὴ βαδίζειν h), μὴ ῥᾳδίως δεξιὰν ἐμβάλλειν, ὁμοροφίους i) χελιδόνας μὴ ἔχειν, γαμψώ- XVII. 17.

a) τῶν συμβόλων αὐτοῦ κοινωνητότας. Ambrosius: *symbolis suis communicasse.*

a) προσηταιρίζετο. Edit. Froben. προσητειρίζετο.

b) τάδε. Casaubonus coni. τοιάδε, quod non omnia referat Diogenes Pythagorica symbola, sed pauca tantum ex illis ὅσον γεύματος χάριν. At τάδε tuetur etiam Suidas.

c) σκαλεύειν. Cod. Cantabr. σαλεύειν.

d) φορτίον μὴ συγκαθαιρεῖν, συνεπιτιθέναι δέ. Legebatur φορτίον συγκαθαιρεῖν, καὶ μὴ συνεπιτιθέναι. Emendavit Menagius, praeeunte Henr. Stephano. Conf. Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 41. vol. II. p. 231. ed. Kiessling. Caeterum Ambrosius: *onus una tollendum, non adiiciendum.* Aldobrandinus: *Onus simul allevato, non simul imponito.*

e) ἐν δακτυλίῳ εἰκόνα θεοῦ μὴ περιφέρειν. Edit. Froben. omittit.

f) ὁδῷ θᾶκον μὴ ὁμόργνυσθαι. Legebatur ἑλαδῷ εἰς θᾶκον μὴ ὁμόργνυσθαι. quod Ambrosius reddidit *oleo sedem non tergendam*, Aldobrandinus *Sellam oleo vel modico ne abstergito.* Emendavit Menagius. Conf. Kiessling ius ad Iamblichi Protrepticum p. 344. et seq., ubi est ὁδῷ θᾶκον μὴ ἀπόμασσε. Fortasse scribendum ὁδῷ casu secundo.

g) μὴ ὁμιχεῖν. Cod. Palat. et Florent. μὴ ὁμιλεῖν. Cantabr. ὁμιλεῖν. Ambrosius: *non loquendum.*

h) ἐντὸς λεωφόρου μὴ βαδίζειν. Legebatur ἐντὸς λεωφόρου μὴ βαδίζειν. Cod. Cantabr. ἐν τοῦ. Edit. Froben. λεοφόρου. Emendavit Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 41. vol. II. p. 229. ed. Kiessling. et Menagius.

i) ὁμοροφίους. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 709.

tum si quem didicisset symbolorum communione secum connnctum, eum continuo socium amicumque consciscebat. Erant autem ista illius symbola: Ignem gladio non fodiendum, stateram non transiliendam, super choenice non sedendum, cor non edendum, onus non una tollendum sed una imponendum, stramenta semper habendum colligata, dei imaginem in anulo minime circumferendam, ollae vestigium in cinere confundendum, faculae sedem non abstergendam, converso ad solem vultu non mingendum, intra publicam viam non eundum, non facile dextram iniiciendam, sub eodem tecto hirundines non habendas, quae sunt unguibus recurvis aves non nutriendas, unguium capillorumque

νυχα μὴ τρέφειν ἀπονυχίσμασι καὶ πουρᾶις μὴ ἐπουρεῖν μηδὲ ἐφίστασθαι, ὀξεῖαν μάχαιραν ἀποστρέφειν, ἀποδημοῦντα ἐπὶ
18. τοῖς ὅροις ἀνεπιστρεπτεῖν k). Ἤθελε δὲ αὐτῷ l) τὸ μὲν πῦρ μαχαίρᾳ μὴ σκαλεύειν, δυνατῶν ὀργὴν καὶ οἰδοῦντα θυμὸν μὴ κινεῖν· τὸ δὲ ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, τουτέστι τὸ ἴσον καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν· ἐπί τε χοίνικος μὴ καθίζειν, ἐν ἴσῳ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίδα ποιεῖσθαι καὶ τοῦ μέλλοντος m)· ἡ γὰρ χοίνιξ n) ἡμερήσιος τροφή. διὰ δὲ τοῦ καρδίαν μὴ ἐσθίειν ἐδήλου μὴ τὴν ψυχὴν ἀνίαις o) καὶ λύπαις παντοίαις κατατήκειν. διὰ δὲ τοῦ εἰς ἀποδημίαν βαδίζοντα μὴ ἐπιστρέφεσθαι παρήνει τοῖς ἀπαλλαττομένοις τοῦ βίου μὴ ἐπιθυμητικῶς ἔχειν τοῦ ζῆν μηδὲ ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἡδονῶν ἐπάγεσθαι p). Καὶ τὰ ἄλλα πρὸς ταῦτα λοιπόν ἐστιν ἐκλαμβάνειν,

k) ἀποδημοῦντα ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀνεπιστρεπτεῖν. Ambrosius: *In finibus peregre peregrinanti non redeundum.*

l) Ἤθελε δὲ αὐτῷ. Scribebatur αὐτῷ.

m) ἐν ἴσῳ τοῦ ἐνεστῶτος φροντίδα ποιεῖσθαι καὶ τοῦ μέλλοντος. Ambrosius: *aeque et futuri faciendam curam.* Idem interpretationem huius symboli praeponit alteri, τὸ δὲ ζυγὸν μὴ ὑπερβαίνειν, τουτέστι τὸ ἴσον καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν.

n) ἡ γὰρ χοῖνιξ. Edit. Froben. χοίνιξ.

o) ἀνίαις. Stephan. ἀνίαις.

p) διὰ δὲ τοῦ — ἐπάγεσθαι. Ambrosius: *per id autem quod peregre proficiscenti minime redeundum: admonebat ne qui vita excessissent, eos vitae cupiditate teneri non oportere neque voluptatibus vitae praesentis manus dare.* Aldobrandinus: *Peregre vero proficiscentem quod vetat respicere, hoc indicabat, qui e vita discessissent, eos neque vivendi cupiditate affici, neque his, quae in vita sunt, voluptatibus deliniri oportere.*

partibus superfluis resectis non immingendum neque insistendum, gladium acutum devitandum, ad fines peregrinanti non respiciendum. Erat autem hic sensus eius: Ignem gladio non fodiendum, potentium iram tumentemque indignationem non commovendam, stateram non transiliendam, hoc est, aequum et iustum non transgrediendum; in choenice non sedendum, praesentis aeque ac futuri habendam curam: choenix enim diurna esca est. Iam quod cor non edendum dicebat, significabat animum angoribus doloribusque non excruciandum. Eo autem quod peregre proficiscenti minime respiciendum dictitabat, admonebat, qui vita excederent, eos vitae cupiditate non teneri neque voluptatibus vitae praesentis deliniri. Ad haec et alia iam discenda sunt,

ἵνα μὴ παρέλκωμεν q). παντὸς δὲ μᾶλλον ἀπηγόρευε r) μήτε ἐρυθῖνον ἐσθίειν μήτε μελάνουρον s)· παρθίας τε ἀπέχεσθαι καὶ κυάμων· Ἀριστοτέλης δέ φησι καὶ μήτρας καὶ τρίγλης t) ἐνίοτε. αὐτὸν δὲ u) ἀρκεῖσθαι μέλιτι μόνῳ φασί τινες ἢ πηρίῳ x) ἢ ἄρτῳ, οἴνου δὲ μεθ' ἡμέραν y) μὴ γεύεσθαι· ὄψῳ z) τε τὰ πολλὰ λαχάνοις ἐφθοῖς τε a) καὶ ὠμοῖς, τοῖς δὲ θαλαττίοις σπανίως. στολὴ δὲ αὐτῷ λευκή, καθαρά b), καὶ στρώματα λευκὰ ἐξ ἐρίων c)· τὰ γὰρ λινᾶ οὔπω εἰς ἐκείνους ἀφῖκτο τοὺς τόπους. οὐδεπώποτε d) ἐγνώσθη οὔτε διαχωρῶν e) οὔτε ἀφροδισιάζων οὔτε μεθυσθείς. ἀπείχετο καταγέλωτος καὶ πάσης ἀρεσκείας οἷον σκωμμάτων καὶ διη-

XVIII. 19.

20.

q) *Καὶ τὰ ἄλλα — παρέλκωμεν.* Ambrosius: *Ad. haec et alia iam exponenda sunt, ne quid praeteriisse videamur.* Aldobrandinus: *Reliqua ex his intelligere licet, ne supervacanea scribamus.*

r) *ἀπηγόρευε.* Edit. Froben. et Stephan. *ἀπηγόρευεν.*

s) *μελάνουρον.* Ambrosius *sepia.*

t) *τρίγλης.* Ambrosius *trigliam.*

u) *καὶ μήτρας καὶ τρίγλης ἐνίοτε. αὐτὸν δέ.* Stephan. *καὶ μήτρας καὶ τρίγλης, ἐνίοτε δὲ αὐτόν.* quod expressit Ambrosius, *ἐνίοτε* reddens *plerumque.* Menagius ex editione Stephan. (priori et altera) hanc affert lectionem, *καὶ μήτρας τρίγλης· ἐνίοτε δὲ αὐτόν.* quam eamdem ait codicem Suidae exhibere.

x) *πηρίῳ.* Edit. Froben. et Menag. *πηρῷ.* Stephan. *πηρίῳ*, quod reddiderunt interpretes.

y) *μεθ' ἡμέραν.* Ambrosius *quotidie.*

z) *ὄψῳ.* Legebatur *ὄψον.* Correxi cum Kuehnio ex Suida.

a) *τε.* Addidi ex Menagiana.

b) *στολὴ δὲ αὐτῷ λευκή, καθαρά.* Edit. Froben. *στολῇ δὲ αὐτῷ λευκῇ καθαρά.* Ambrosius: *stola illi candida semper ac munda.* Aldobrandinus: *Stola usus est alba et pura.*

c) *καὶ στρώματα λευκὰ ἐξ ἐρίων.* Edit. Froben. omittit.

d) *οὐδεπώποτε.* Scribebatur *οὐδέ πώποτε.*

e) *διαχωρῶν.* Edit. Froben. *διυχορῶν.* Ambrosius *saturitati operam dare.* Aldobrandinus *peregrinantem.*

ne longius proferamus. Super omnia erythino et melanuro vesci prohibebat, corde itidem ac fabis: addit Aristoteles et vulva et mullo interdum. Ipsum vero solo melle sive favo aut pane contentum vixisse quidam autumant, vinumque interdiu non gustare solitum. Obsonium illi erant ut plurimum cruda vel elixa olera, marinis raro utebatur. Stola illi candida ac munda, stramentaque item candida ex lana: lineorum quippe usus necdum ad illa loca penetrarat. Nunquam vero deprehensus est sive ventrem exonerans sive venereis rebus sive ebrietati indulgens. Abstinebat irrisione omnique assentatione ut cavillationibus importunisque nar-

γημάτων φορτικῶν f). ὀργιζόμενός τε οὔτε οἰκέτην ἐκόλαζεν οὔτε ἐλεύθερον οὐδένα g). ἐκάλει δὲ τὸ νουθετεῖν πελαργᾶν h). μαντικῇ τε ἐχρῆτο τῇ διὰ τῶν κληδόνων i) τε καὶ οἰωνῶν, ἥκιστα δὲ διὰ τῶν ἐμπύρων, ἔξω τῆς διὰ λιβάνου k). θυσίαις l) τε ἐχρῆτο ἀψύχοις· οἱ δέ φασιν ὅτι ἀλέκτορσι μόνοις καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς m) τοῖς λεγομένοις ἀπαλίοις n), ἥκιστα δὲ ἀρνάσιν o). ὃ γε μὴν Ἀριστόξενος πάντα μὲν τὰ ἄλλα συγχωρεῖν αὐτὸν ἐσθίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι
XIX. 21. ἀροτῆρος βοὸς καὶ κριοῦ p). ὁ δ' αὐτός φησιν, ὡς προείρηται q), καὶ τὰ δόγματα λαβεῖν αὐτὸν παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς Θεμιστοκλείας r). φησὶ δὲ Ἱερώνυμος κατελθόντα αὐτὸν εἰς

f) ἀπείχετο — φορτικῶν. Cod. Cantabr. ἀπείχετο. Edit. Froben. omittit φορτικῶν. Ambrosius: *Risu abstinebat et facetiis et iocis onerosisque narrationibus.*

g) οὐδένα. Addidi ex Menagiana, expressum ab Aldobrandino.

h) ἐκάλει δὲ τὸ νουθετεῖν πελαργᾶν. Ambrosius omisit, fortasse quod non intelligeret. Aldobrandinus verbum verbo reddens: *Monere, ciconizare vocabat.* Vid. Io. Godofr. Presselii libellum, *Beyträge zu J. G. Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuch*, s. v. πελαργᾶν, p. 75.

i) κληδόνων. Scribebatur κληδώνων. Cod. Cantabr. κλυδόνων.

k) λιβάνου. Conr. Rittershusius ex Porphyr. Vit. Pythag. §. 11. corr. λιβανωτοῦ. Non opus esse et Menagius monuit et Hemsterhusius ad Aristoph. Plutum v. 703. p. 235.

l) θυσίαις. Menagius dubitanter coni. σιτίοις.

m) καὶ ἐρίφοις γαλαθηνοῖς. Stephan. et Menag. καὶ ἐρίφοις καὶ γαλαθηνοῖς. Ambrosius: *et hoedis etiam lacteolis.* Quod delevi alterum καί, omisit edit. Froben. neque expressit Aldobrandinus.

n) ἀπαλίοις. Scribebatur ἀπαλίαις, quod probare videtur Kuehnius. Correxit Casaubonus Menagiusque.

o) ἀρνάσιν. Scribebatur ἄρνασιν.

p) κριοῦ. Aldobrandinus *hirco.*

q) ὡς προείρηται. Libro VIII. §. 8.

r) παρὰ τῆς ἐν Δελφοῖς Θεμιστοκλείας. Casaubonus ex §. 8. et Suida corr. παρὰ τῆς ἀδελφῆς Θεμιστοκλείας. quod ibi emendavimus.

rationibus. Iratus neminem neque servum neque liberum poena afficiebat. Admonere vocabat ciconiarum instar pascere. Divinatione ea sola utebatur quae fit per auguria et veticinia, minimum vero ea quae fit per ignem, thure tantum excepto. Sacrificiisque utebatur inanimis: sunt qui dicant solis gallis gallinaceis et hoedis lacteolis quos teneros dicunt, agnis autem minime. Caeterum Aristoxenus cuncta illum animata in cibum permisisse ait, bove aratore et ariete exceptis. Idem tradit, ut supra diximus, dogmata enim a Themistoclea Delphica accepisse. Refert Hieronymus descendisse

ᾅδου τὴν μὲν Ἡσιόδου ψυχὴν ἰδεῖν πρὸς κίονα χαλκῷ δεδεμένην s) καὶ τρίζουσαν, τὴν δὲ Ὁμήρου κρεμαμένην ἀπὸ δένδρου καὶ ὄφεις περὶ αὐτὴν ἀνθ' ὧν εἶπον t) περὶ θεῶν, κολαζομένους u) δὲ καὶ τοὺς μὴ θέλοντας συνεῖναι ταῖς αὐτῶν x) γυναιξί· καὶ δὴ καὶ y) διὰ τοῦτο τιμηθῆναι ὑπὸ τῶν ἐν Κρότωνι z). φησὶ δὲ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ περὶ φυσιολόγων a) Πυθαγόραν αὐτὸν ὀνομασθῆναι ὅτι τὴν ἀλήθειαν, ἡγόρευεν οὐχ ἧττον τοῦ Πυθίου. λέγεται παρεγ- 22.
γυᾶν αὐτὸν ἑκάστοτε b) τοῖς μαθηταῖς τάδε λέγειν εἰς τὸν οἶκον εἰσιοῦσι,

Πῆ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη c);

σφάγιά τε θεοῖς προσφέρειν κωλύειν, μόνον δὲ τὸν ἀναί-

s) *πρὸς κίονι χαλκῷ δεδεμένην.* Edit. Froben. *πρὸς κίονα χαλκοῦ.* Menag. *πρὸς κίονα χαλκῷ.* Cod. Cantabr. *πρὸς κίονι χαλκοῦν.* Aldobrandinus: *aereis vinculis columnae religatam.* Recepi quod praebuit Stephan. expressitque Ambrosius. Conf. Sophocles Aiac. vs. 108. ed. Hermann. *πρὶν ἂν δεθεὶς πρὸς κίον' ἐρκείου στέγης —.*

t) *εἶπον.* Legebatur *εἶπε.* Emendavit Casaubonus praeeunte Suida probaveruntque Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 32. vol. II. p. 198. ed. Kiessling. et Menagius. Confirmant cod. R atque Ambrosius. Is enim plane interpretatur *dixere*, ex quo post a corruptoribus factum *finxerat.*

u) *κολαζομένους.* Ambrosius: *cruciari notavisse.*

x) *αὐτῶν.* Edit. Froben. et Menag. *αὐτῶν.*

y) *δὴ καί.* Edit. Froben. et Menag. omittunt neque expresserunt interpretes.

z) *ἐν Κρότωνι.* Edit. Froben. *ἐν κρότωνι.*

a) *ἐν τῷ περὶ φυσιολόγων.* Legebatur *ἐν τῷ περὶ φυσιολογιῶν.* Illud restitui auctoritate interpretum. Ambrosius: *in libro physiologorum.* Aldobrandinus: *in libro de Physiologis.*

b) *ἑκάστοτε.* Aldobrandinus *crebro.*

c) *Πῆ παρέβην; — οὐκ ἐτελέσθη;* Pythagoricum praeceptum in Aureo Carmine vs. 42. Aldobrandinus: *Quo progressus? quid feci? quid mihi decorum non factum est?*

illum ad inferos atque Hesiodi quidem animam columnae aereae vinculis adstrictam stridentemque vidisse, Homeri autem ex arbore pendentem serpentesque illam circumdantes propter ea quae de diis dixere; eos item cruciari qui suis uxoribus congredi nollent: eiusque rei gratia a Grotoniatis honoratum. Aristippus autem Cyrenaeus in libro de physiologis ait illum Pythagoram idcirco appellatum, quod vera Pythio non minus loqueretur. Fertur discipulos admonere solitus ut ista quotidie quum domum ingrederentur, dicerent,

Ubinam excidi? quid feci? quid ex iis quae facere debui omisi?

Cruentas hostias diis offerri prohibebat: solamque aram quae

μακτον βωμὸν προσκυνεῖν d). μηδὲ ὀμνύναι θεούς e)· ἀσκεῖν γὰρ αὐτὸν δεῖν ἀξιόπιστον παρέχειν f). τούς τε πρεσβυτέρους g) τιμᾶν δεῖν, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ τιμιώτερον ἡγουμένους h)· ὡς ἐν κόσμῳ μὲν i) ἀνατολὴν δύσεως, ἐν
23. βίῳ k) δὲ ἀρχὴν τελευτῆς, ἐν ζωῇ l) δὲ γένεσιν φθορᾶς. καὶ θεοὺς μὲν δαιμόνων m) προτιμᾶν, ἥρωας δὲ ἀνθρώπων, ἀνθρώπων δὲ μάλιστα γονέας. ἀλλήλοις τε ὁμιλεῖν, ὡς τοὺς μὲν φίλους ἐχθροὺς μὴ ποιῆσαι, τοὺς δ' ἐχθροὺς n) φίλους ἐργάσασθαι. ἴδιόν τε μηδὲν ἡγεῖσθαι. νόμῳ o) βοηθεῖν, ἀνομίᾳ πολεμεῖν· φυτὸν ἥμερον μήτε φθίνειν p) μήτε σίνεσθαι, ἀλλὰ μηδὲ ζῶον ὃ μὴ βλάπτει ἀνθρώπους. αἰδῶ καὶ

d) προσκυνεῖν. Ambrosius: *monebat adorandam.* Aldobrandinus: *veneratus esse.*

e) μηδὲ ὀμνύναι θεούς. Edit. Froben. et cod. Cantabr. μὴ ὀμνύεσθαι.

f) ἀσκεῖν γὰρ αὐτὸν δεῖν ἀξιόπιστον παρέχειν. Edit. Froben. αὐτόν. Ambrosius: *Quemque enim id studiose curare oportere ut ex vitae merito sibi fides haberetur.*

g) τούς τε πρεσβυτέρους. Interpretes *seniores.* Correxit Casaubonus.

h) τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ τιμιώτερον ἡγουμένους. Ambrosius: *quodque tempore praecederet, id honorabilius existimandum.*

i) ἐν κόσμῳ μέν. Ambrosius omittit.

k) ἐν βίῳ. Ambrosius *in seculo.*

l) ἐν ζωῇ. Ambrosius *In vita.* Aldobrandinus *in tempore vitae.*

m) δαιμόνων. Ambrosius *quam lares.*

n) τοὺς δ' ἐχθρούς. Edit. Froben. et Stephan. τοὺς ἐχθροὺς δέ.

o) νόμῳ. Ambrosius *legibus.*

p) φθίνειν. Stephan. et Menag. φθείρειν. Quod restitui φθίνειν tuetur edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund.. Hermannus coni. φθίειν, quem vide ad Sophoclis Electram vs. 1406. p. 199. ed. secundae.

esset sine sanguine adorandam. Deierare itidem per deos vetabat: quemque enim id studiose curare oportere ut seipsum fide dignum praestet. Maiores honorandos, quod tempore praecederet honorabilius existimantes: quemadmodum in mundo occasu ortum, in vita principium fine, in vitae ratione generationem corruptione. Deos quidem semideis in honore praeferendos, hominibus autem heroas, parentes vero hominibus caeteris. Invicem ea ratione conversandum, uti ne ex amicis inimicos, verum ex inimicis amicos faciamus. Propriumque nihil arbitrandum. Legi opem ferendam, iniquitatem debellandam; mitem arborem non corrumpendam nec laedendam; animal itidem quod minime hominibus noceat. Pudorem et verecundiam in eo consiste-

εὐλάβειαν εἶναι μήτε γέλωτι κατέχεσθαι μήτε σκυθρωπάζειν q). φεύγειν σαρκῶν πλεονασμόν, ὁδοιπορίης ἄνεσιν καὶ ἐπίτασιν ποιεῖσθαι, μνήμην ἀσκεῖν, ἐν ὀργῇ μήτε τι λέγειν μήτε πράσσειν, μαντικὴν οὐ πᾶσαν τιμᾶν r), ᾠδαῖς χρῆσθαι πρὸς 24. λύραν ὕμνῳ τε θεῶν καὶ ἀνδρῶν ἀγαθῶν εὔλογον s) χάριν ἔχειν. τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔδεσθαι t) διὰ τὸ πνευματώδεις ὄντας μᾶλλον μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ u). [καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι τὰς γαστέρας, μὴ παραληφθέντας, x)]

q) *αἰδῶ καὶ εὐλάβειαν εἶναι — σκυθρωπάζειν.* Edit. Froben. *αἰδῶ καὶ εὐλάβειαν εἶναι . μήτε* etc.. Ambrosius: *verecundiam et pietatem esse colendam. Risui aeque ac tristitiae non dandas manus* Aldobrandinus: *Pudorem et modestiam servandam; neque ridere effusius, neque tristem esse oportere.* Casaubonus coni. *εὐλάβειαν ἀσκεῖν*, Mer. Casaubonus *εὐλάβειαν εἰδέναι.* Nihil mutandum esse bene intellexit Menagius.

r) *μαντικὴν οὐ πᾶσαν τιμᾶν.* Legebatur *μαντικὴν πᾶσαν τιμᾶν.* Addidi negativam auctore Casaubono Menagioque propter §. 20.: *μαντικῇ τε ἐχρῆτο τῇ διὰ τῶν κληδόνων τε καὶ οἰωνῶν, ἥκιστα δὲ διὰ τῶν ἐμπύρων, ἔξω τῆς διὰ λιβάνου.* Caeterum cod. Cantabr. *ἀσχεῖν*, i. e. *ἀσκεῖν.*

s) *εὔλογον.* Aldobrandinus non expressit.

t) *τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔδεσθαι.* Legebatur *τῶν δὲ κυάμων ἀπηγόρευεν ἔχεσθαι.* Emendavit Menagius auctoritate usus Callimachi apud Gellium N. A. IV. 11. (Fragm. Callim. CXXVIII. ed. Bentlei., Elegg. fr. XXI. ed. Valcken.) Suidas *τῶν δὲ κυάμων ἀπέχεσθαι*, quod et ipsum placuit Menagio et Toupio Opusc. critt. T. I. p. 390. sq.. Conf. Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 43. vol. II. p. 233. ed. Kiessling..

u) *μᾶλλον μετέχειν τοῦ ψυχικοῦ.* Menag. *μάλιστα*, quod expresserunt interpretes. Illud commendant edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund.. Aldobrandinus: *ad animantium vim maxime accederent.*

x) [καὶ ἄλλως κοσμιωτέρας ἀπεργάζεσθαι τὰς γαστέρας, μὴ παραληφθέντας,]. Seclusi haec verba, quibus ut insititiis primus offensus est Menagius. Edit. Froben. et Stephan. *ἐργάζεσθαι.* Suidas *μὴ παραλαφθέντας τὰς γαστέρας.* Aldobrandinus: *quodque non adhibitae ventrem modestiorem reddant.*

re, ut neque effusius rideas neque severiore sis vultu. Fugiendam carnis superfluam pinguedinem; itinerum contentionem remissione temperandam; exercendam memoriam; irato animo nihil aut dicendum aut faciendum; divinationem non omnem honorandam; cantibus ad lyram utendum laudeque deorum virorumque praestantium habendam veram gratiam. Porro fabarum interdicebat usum, quod vento essent plenae atque animantibus maxime convenirent: [ad haec nisi sumantur, leviores ac modestiores fieri ventres,] atque ideo

καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰς καθ' ὕπνους y) φαντασίας λείας καὶ ἀταράχους ἀποτελεῖν. Φησὶ δὲ καὶ ὁ Ἀλέξανδρος ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς καὶ ταῦτα εὑρηκέναι z) ἐν Πυθα-
25. γορικοῖς ὑπομνήμασιν. Ἀρχὴν μὲν τῶν ἁπάντων μονάδα· ἐκ δὲ τῆς μονάδος ἀόριστον δυάδα ὡς ἂν ὕλην a) τῇ μονάδι αἰτίῳ ὄντι ὑποστῆναι b)· ἐκ δὲ τῆς μονάδος καὶ τῆς ἀορίστου δυάδος c) τοὺς ἀριθμούς· ἐκ δὲ τῶν ἀριθμῶν τὰ σημεῖα· ἐκ δὲ τούτων τὰς γραμμάς d), ἐξ ὧν τὰ ἐπίπεδα σχήματα· ἐκ δὲ τῶν ἐπιπέδων τὰ στερεὰ σχήματα e)· ἐκ δὲ τούτων τὰ αἰσθητὰ f) σώματα, ὧν g) καὶ τὰ στοιχεῖα εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα· μεταβάλλειν δὲ h) καὶ τρέπεσθαι δι' ὅλων καὶ γίνεσθαι ἐξ αὐτῶν κόσμον ἔμψυχον, νοερόν i), σφαιροειδῆ, μέσην περιέχοντα τὴν γῆν καὶ αὐτὴν σφαιροειδῆ
26. καὶ περιοικουμένην. εἶναι δὲ καὶ ἀντίποδας καὶ τὰ ἡμῖν

y) καθ' ὕπνους. Legebatur καθύπνους. Correxi ex Suida et codd. RBR, praeeunte Casaubono Menagioque. Aldobrandinus *quietis*.
z) εὑρηκέναι. Ambrosius *notasse*.
a) ὡς ἂν ὕλην. Cod. Cantabr. ὡς ἂν ἥλιον.
b) ὑποστῆναι. Ambrosius *subiecisse*.
c) τῆς ἀορίστου δυάδος. Stephan. et Menag. omittunt articulum.
d) τὰς γραμμάς. Ambrosius *lineas surgere*.
e) ἐκ δὲ τῶν ἐπιπέδων τὰ στερεὰ σχήματα. Edit. Froben. et Stephan. omittunt. Agnoscunt praeter Menag. cod. R atque interpretes cum Suida, comprobata Casaubono Menagioque.
f) αἰσθητά. Stephan. et Menag. στερεά, quod expressit Ambrosius *solida*. Illud expressum Aldobrandino commendatumque Menagio praebent edit. Froben., codd. R et Cantabr. cum Suida.
g) ὧν. Aldobrandinus *e quibus*.
h) μεταβάλλειν δέ. Stephan. ἃ μεταβάλλειν, quod expressisse videtur Ambrosius.
i) νοερόν. Aldobrandinus *intelligentem*.

quae in somnis contingunt imagines leves ac perturbatione vacuas perfici. Refert autem Alexander in Successionibus philosophorum et ista se in Pythagoricis Commentariis reperisse. Principium quidem omnium esse unitatem; porro ex unitate infinitam dualitatem veluti materiam auctori unitati subiectam esse; ex unitate vero et infinita dualitate numeros gigni, ex numeris puncta, ex punctis lineas, ex quibus planae figurae constent; ex planis autem solidas figuras, ex quibus item sub sensum cadentia consistere corpora, quorum et quattuor elementa esse, aquam, terram, aerem, quae per omnia se mutent ac vertant, ex quibus fieri mundum animatum, intelligibilem, rotundum, mediam terram continentem, quam et ipsam rotundam esse et globosam ac circum habitari. Esse vero etiam antipodas, quibus summa

κάτω ἐκείνοις ἄνω k). ἰσόμοιρά τε εἶναι ἐν τῷ κόσμῳ φῶς καὶ σκότος, καὶ θερμὸν καὶ ψυχρόν, καὶ ξηρὸν καὶ ὑγρόν· ὧν κατ' ἐπικράτειαν θερμοῦ μὲν θέρος γίνεσθαι, ψυχροῦ δὲ χειμῶνα, ξηροῦ δὲ ἔαρ καὶ ὑγροῦ φθινόπωρον l). ἐὰν δὲ ἰσομοιρῇ m), τὰ κάλλιστα εἶναι τοῦ ἔτους, οὗ τὸ μὲν θάλλον ἔαρ ὑγιεινόν, τὸ δὲ φθῖνον φθινόπωρον νοσερόν n). ἀλλὰ καὶ τῆς ἡμέρας θάλλειν μὲν τὴν ἕω, φθίνειν δὲ τὴν ἑσπέραν· ὅθεν καὶ νοσερωτέραν εἶναι. τόν τε περὶ τὴν γῆν ἀέρα ἄσειστον καὶ νοσερὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα θνητά, τὸν δὲ ἀνωτάτω o) ἀεικίνητόν τε εἶναι καὶ καθαρὸν καὶ ὑγιᾶ p) καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἀθάνατα καὶ διὰ τοῦτο θεῖα. ἥλιόν τε 27.
καὶ σελήνην καὶ τοὺς ἄλλους ἀστέρας εἶναι θεούς· ἐπικρατεῖ pp) γὰρ τὸ θερμὸν ἐν αὐτοῖς, ὅπερ ἐστὶ ζωῆς αἴτιον. τήν τε σελήνην λάμπεσθαι ὑφ' ἡλίου. καὶ ἀνθρώπων εἶναι πρὸς θεοὺς συγγένειαν, κατὰ τὸ μετέχειν ἄνθρωπον θερμοῦ· διὸ

k) καὶ τὰ ἡμῖν κάτω ἐκείνοις ἄνω. Ambrosius: *nobisque obversa vestigia premere.*

l) ξηροῦ δὲ ἔαρ καὶ ὑγροῦ φθινόπωρον. Restitui ex cod. Cantabr., qui habet ξηροῦ δὲ ἔαρος. καὶ ὑγροῦ· φθινοπώρου.

m) ἐὰν δὲ ἰσομοιρῇ. Edit. Froben. ἐὰν ἰσομοιρῇ. Stephan. ἐὰν δὲ ἰσομοιρῇ.

n) φθινόπωρον νοσερόν. Ambrosius *autumni infirma foecunditas.*

o) τὸν δὲ ἀνωτάτω. Aldobrandinus *eum qui ultimus est.*

p) ὑγιᾶ. Stephan. et Menag. ὑγιᾷ.

pp) ἐπικρατεῖ. Fortasse scribendum ἐπικρατεῖν, quod expressit Ambrosius.

esse quae nobis infima sunt. Aequis etiam partibus mundo inesse lucem ac tenebras, calidumque et frigidum, et siccum et humidum: ex eis dum calor obtinet, aestatem; dum frigus, hiemem; dum siccitas, ver; dum humor, brumam fieri. Ea dum aequis partibus sunt, optima anni tempora confici: namque virescens est veris grata salubrisque temperies; occidens vero autumni tempestas morbosa. Diei quoque virescere auroram, vesperam occidere: quocirca insalubriorem esse. Eum item qui terram complectitur aera immotum ac morbosum et quae in illo sunt omnia esse mortalia. Summum vero aethera semper moveri et esse liquidissimum ac saluberrimum et quae in eo sunt immortalia omnia atque idcirco divina. Solem item et lunam et reliqua sidera deos esse: quippe in illis superare calorem, qui sit vitae auctor. Lunam quoque a sole illustrari. Hominibusque esse cum diis cognationem, quod et homo caloris parti-

καὶ προνοεῖσθαι τὸν θεὸν ἡμῶν. εἱμαρμένην τε τῶν ὅλων καὶ κατὰ μέρος αἰτίαν εἶναι τῆς διοικήσεως q). διήκειν τε ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀκτῖνα διὰ τοῦ αἰθέρος τοῦ τε ψυχροῦ καὶ παχέος r). καλοῦσαι δὲ τὸν μὲν ἀέρα ψυχρὸν αἰθέρα, τὴν δὲ θάλασσαν καὶ τὸ ὑγρὸν παχὺν αἰθέρα s). ταύτην δὲ τὴν ἀκτῖνα καὶ εἰς τὰ βάθη δύεσθαι καὶ διὰ τοῦτο ζωοποιεῖν
28. πάντα. καὶ ζῆν μὲν πάντα ὅσα μετέχει τοῦ θερμοῦ, διὸ καὶ τὰ φυτὰ t) ζῶα εἶναι· ψυχὴν μέντοι μὴ ἔχειν πάντα. εἶναι δὲ τὴν ψυχὴν ἀπόσπασμα αἰθέρος καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ψυχροῦ, τῷ συμμετέχειν ψυχροῦ ἀϊθέρος u). διαφέρειν τε x) ψυχὴν ζωῆς· ἀθάνατόν τε εἶναι αὐτήν, ἐπειδήπερ καὶ τὸ ἀφ' οὗ ἀπέσπασται ἀθάνατόν ἐστι y). τὰ δὲ ζῶα γεννᾶσθαι

q) εἱμαρμένην — τῆς διοικήσεως. Edit. Froben. et Stephan. εἱμαρμένην τε τῶν ὅλων εἶναι, καὶ τὰ κατὰ μέρος, αἰτίαν τῆς διοικήσεως. Menag. εἱμαρμένην τε τῶν ὅλων, καὶ τὰ κατὰ μέρος, αἰτίαν εἶναι τῆς διοικήσεως. Ambrosius: *fatum quoque omnium et eorum quae sunt per partes administrandorum causam esse.* Correxi ex cod. R et Suida auctore Menagio, qui insuper coni. καὶ τῶν κατὰ μέρος.

r) παχέος. Edit. Froben. et Menag. παχίως.

s) τὴν δὲ θάλασσαν καὶ τὸ ὑγρὸν παχὺν αἰθέρα. Edit. Froben. omittit.

t) τὰ φυτά. Ambrosius *arbores.* Aldobrandinus *stirpes.*

u) καὶ τοῦ θερμοῦ — ψυχροῦ αἰθέρος. Edit. Froben. omittit. Menag. habet τὸ συμμετέχειν. Caeterum Aldobrandinus vv. εἶναι δὲ τὴν ψυχὴν — ψυχροῦ αἰθέρος cum sequentibus coniuncta sic interpretatur: *Ipsam porro animam ex aethere tum calido, tum frigido delibatam esse, quam quidem, quod aetheris frigidi simul particeps sit, idcirco a vita differre, eamque —.*

x) τε. Edit. Froben. omittit.

y) ἐπειδήπερ καὶ τὸ ἀφ' οὗ ἀπέσπασται ἀθάνατόν ἐστι. Stephan. ἐπειδήπερ καὶ τὸ ἀφ' οὗ ἀπέσπασθαι, ἀθάνατόν ἐστι. Menag. ἐπειδήπερ καὶ τὸ ἀφ' οὗ ἀπέσπασται, ἀθάνατόν τε ἐστι.

ceps sit: unde et deum nostri providentiam gerere. Fatum quoque universorum et singulorum administrandorum causam esse. Penetrare item a sole radium per aethera frigidum et concretum. Vocant autem aerem quidem frigidum aethera, mare autem et humorem concretum aethera. Hunc vero radium etiam profunda penetrare atque ideo vivificare omnia. Vivere item omnia quae caloris participia sunt, atque ideo et plantas esse animantes: animam tamen non habere omnes. Animam vero avulsionem aetheris esse, et calidi et frigidi, eo quod sit simul particeps frigidi aetheris. Differre autem a vita animam esseque illam immortalem, quandoquidem et id a quo avulsa est immortale sit. Porro

ἐξ ἀλλήλων ἀπὸ σπερμάτων z), τὴν δὲ ἐκ γῆς γένεσιν ἀδύνατον ὑφίστασθαι a). τὸ δὲ σπέρμα εἶναι σταγόνα ἐγκεφάλου περιέχουσαν ἐν ἑαυτῇ b) θερμὸν ἀτμόν· ταύτην δὲ προσφερομένην τῇ μήτρᾳ ἀπὸ μὲν τοῦ ἐγκεφάλου ἰχῶρα καὶ ὑγρὸν καὶ αἷμα προΐεσθαι c), ἐξ ὧν σάρκας τε καὶ νεῦρα καὶ ὀστᾶ καὶ τρίχας καὶ τὸ ὅλον συνίστασθαι d) σῶμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀτμοῦ ψυχὴν καὶ αἴσθησιν e). μορφοῦσθαι δὲ τὸ μὲν πρῶτον παγὲν 29.
ἐν ἡμέραις τεσσαράκοντα, κατὰ δὲ τοὺς τῆς ἁρμονίας f) λόγους ἐν ἑπτὰ ἢ ἐννέα ἢ δέκα τὸ πλεῖστον μησὶ τελεωθὲν ἀποκυίσκεσθαι τὸ βρέφος· ἔχειν δὲ ἐν αὑτῷ g) πάντας τοὺς λόγους τῆς ζωῆς, ὧν εἱρομένων h) συνέχεσθαι κατὰ τοὺς τῆς ἁρμονίας λόγους, ἑκάστων ἐν τεταγμένοις καιροῖς ἐπιγινομένων i). τήν τε αἴσθησιν κοινῶς καὶ κατ' εἶδος τὴν ὅρασιν k)

z) ἀπὸ σπερμάτων. Ambrosius *seminali ratione.*
a) τὴν δὲ ἐκ γῆς γένεσιν ἀδύνατον ὑφίστασθαι. Aldobrandinus: *ex ipsa tamen terra fieri non posse, ut aliquid gignatur.*
b) ἐν ἑαυτῇ. Edit. Froben. et Stephan. ἐν αὐτῇ.
c) προΐεσθαι. Aldobrandinus *secum ferre.*
d) συνίστασθαι. Edit. Froben. et cod. Cantabr. ὑφίστασθαι.
e) ἀπὸ δὲ τοῦ ἀτμοῦ ψυχὴν καὶ αἴσθησιν. Ambrosius: *ex eo autem vapore sensum atque animam constare.* Aldobrandinus: *a vapore autem animam atque sensum haurire.*
f) τῆς ἁρμονίας. Cod. Cantabr. περὶ τῆς ἁρμονίας.
g) ἐν αὐτῷ. Edit. Froben. et Stephan. ἐν αὑτῷ.
h) εἱρομένων. Menag. εἰρομένων.
i) ἑκάστων ἐν τεταγμένοις καιροῖς ἐπιγινομένων. Aldobrandinus: *ut eum certis temporibus singula consequantur.*
k) τὴν ὅρασιν. Edit. Froben. τὴν κρᾶσιν, quod qui Ambrosium corruperunt reddidisse *temperamentum.* Sed de corruptoribus istis tacere praestat.

animalia ex se invicem nasci ex seminibus, quae vero e terra fiat generationem non posse subsistere. Semen autem esse cerebri stillam, quae in se calidum contineat vaporem: haec vero dum infunditur vulvae, ex cerebro quidem saniem et humorem sanguinemque profluere, ex quibus caro, nervi, ossa, pili totumque consistat corpus; e vapore autem animam atque sensum. Formari autem primo quidem concretum et compactum intra dies quadraginta, secundum vero rationem harmoniae intra septem aut novem aut decem ut plurimum menses consummatum atque perfectum infantem gigni. Habere autem in se omnes vitae rationes, quibus sua serie connexis contineri secundum congruentiae rationes, quum singula statutis temporibus accedunt. Sensum quoque communiter omnem ac per speciem visum vaporem esse

ἀτμόν τινα εἶναι ἄγαν l) θερμόν, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται δι' ἀέρος ὁρᾶν καὶ δι' ὕδατος m)· ἀντερείδεσθαι γὰρ τὸ θερμὸν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ n). ἐπεί τοι εἰ ψυχρὸς ἦν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασιν ἀτμός, διεστήκει ἂν πρὸς τὸν ὅμοιον ἀέρα· νῦν δὲ ἔστιν ἐν οἷς ἡλίου πύλας καλεῖ τοὺς ὀφθαλμούς o). τὰ δ' αὐτὰ καὶ περὶ τῆς ἀκοῆς καὶ τῶν λοιπῶν αἰσθήσεων δογματίζειν p).

30. τὴν δὲ ἀνθρώπου ψυχὴν διαιρεῖσθαι τριχῇ, εἴς τε νοῦν καὶ φρένας καὶ θυμόν q), νοῦν μὲν οὖν καὶ θυμὸν εἶναι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις r), φρένας δὲ μόνον ἐν ἀνθρώπῳ. εἶναι δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ καρδίας μέχρι ἐγκεφάλου· καὶ τὸ μὲν ἐν τῇ καρδίᾳ μέρος αὐτῆς ὑπάρχειν θυμόν, φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ s)· σταγόνας δὲ εἶναι ἀπὸ τούτων

l) ἄγαν. Ambrosius *nimis*.

m) καὶ διὰ τοῦτο λέγεται δι' ἀέρος ὁρᾶν καὶ δι' ὕδατος. Fortasse scribendum λέγεσθαι. Ambrosius: *atque ideo visa aerem aquamque penetrare*. Aldobrandinus: *ob eamque causam per aerem et per aquam videre dicimur*.

n) ἀντερείδεσθαι γὰρ τὸ θερμὸν ἀπὸ τοῦ ψυχροῦ. Ambrosius: *affligi enim calidum in frigido*. Aldobrandinus: *quippe calorem enim frigori resistere*.

o) νῦν δὲ — τοὺς ὀφθαλμούς. Ambrosius: *Sed enim in plerisque oculos solis ianuas appellat*.

p) δογματίζειν. Ambrosius *decrevit*.

q) διαιρεῖσθαι τριχῇ — καὶ θυμόν. Edit. Froben. et Stephan. φρένα. Pluralem etiam Suidas tuetur s. v. νοῦς. Ambrosius: *trifariam divisit in sensum et mentes* (*mentem*) *et iram*. Aldobrandinus: *triplicem esse; mentem, rationem atque animum*.

r) νοῦν μὲν οὖν — ζώοις. Edit. Froben. et Stephan. νοῦν μὲν οὖν εἶναι καὶ θυμόν, καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ζώοις. Ambrosius: *Sensus igitur et irae caeteras quoque animantes esse participes*.

s) ὑπάρχειν θυμόν, φρένας δὲ καὶ νοῦν τὰ ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ. Ambrosius: *concupiscentiam esse. Mentem vero atque animam in cerebro constare*.

quendam valde calidum. Atque ideo per aerem aquamque videre dicitur: affligi enim calidum a frigido. Nam si esset frigidus in oculis vapor, distaret profecto adversus aerem similem: nunc vero quibusdam locis oculos solis portas appellat. Eadem et de auditu decernere ac sensibus reliquis. Porro humanam animam trifariam dividere, in mentem et rationem et animum. Mentis igitur et animi caeteras quoque animantes esse participes, rationem vero ad solum pertinere hominem. Esse autem principatum animae a corde usque ad cerebrum, et eam quidem quae sit in corde ipsius partem animum esse, rationem vero et mentem quae sunt in cerebro: quasi guttas ab his manare sensus. Ac rationem

τὰς αἰσθήσεις t). καὶ τὸ μὲν φρόνιμον u) ἀθάνατον, τὰ δὲ λοιπὰ θνητά. τρέφεσθαί τε τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ αἵματος· τοὺς δὲ λόγους ψυχῆς ἀνέμους εἶναι. ἀόρατόν τε εἶναι αὐτὴν καὶ τοὺς λόγους, ἐπεὶ καὶ ὁ αἰθὴρ ἀόρατος. δεσμά x) τε 31.
εἶναι τῆς ψυχῆς τὰς φλέβας καὶ τὰς ἀρτηρίας καὶ τὰ νεῦρα· ὅταν δὲ ἰσχύῃ καὶ καθ' αὑτὴν γενομένη ἠρεμῇ, δεσμὰ γίνεσθαι αὐτῆς τοὺς λόγους καὶ τὰ ἔργα y). ἐκριφθεῖσαν δὲ αὐτὴν ἐπὶ γῆς πλάζεσθαι ἐν τῷ ἀέρι ὁμοίαν τῷ σώματι z). τὸν δὲ Ἑρμῆν ταμίαν a) εἶναι τῶν ψυχῶν καὶ διὰ τοῦτο πομπέα b) λέγεσθαι καὶ ἐμπολαῖον c) καὶ χθόνιον, ἐπειδήπερ οὔτος εἰς πέμπει ἀπὸ τῶν σωμάτων τὰς ψυχὰς ἀπό τε γῆς καὶ ἐκ θαλάττης·

t) σταγόνας δὲ εἶναι ἀπὸ τούτων τὰς αἰσθήσεις. Legebatur σταγόνας δὲ εἰδέναι ἀπὸ τούτων τὰς αἰσθήσεις. Ambrosius: *Guttas autem nosse ab his manare sensus.* Aldobrandinus: *ab his, quasi guttas, sensus instillari.* Emendavit Casaubonus qui quod insuper coni. εἶπεν εἶναι, et ipsi magis placuit et Menagio. Kuehnius coni. σταγόνας δὲ ἰέναι ἀπὸ τούτων εἰς τὰς αἰσθήσεις.

u) καὶ τὸ μὲν φρόνιμον. Ambrosius: *ac partem quidem prudentiae capacem.*

x) δεσμά. Stephan. δέσμα.

y) ὅταν δὲ ἰσχύῃ — καὶ τὰ ἔργα. Ambrosius: *Ubi vero invaluerit et secum fuerit quiescere: vinculaque ipsius fieri rationes atque opera.* Aldobrandinus: *cum vero viget atque apud se ipsam manens quiescit, tum vero rationibus atque operibus, quasi vinculis, adstringi.*

z) ἐκριφθεῖσαν δὲ αὐτὴν — τῷ σώματι. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. ἐξελθοῦσαν. Ambrosius: *eiectam eam in terram in aere vagari corpori similem.* Aldobrandinus: *eam vero in terram abditam, corpori similem, in aere vagari.* Idem de interpretatione fluctuans in adnotatione alteram quam supra posui lectionem expressit: *Eam vero in terram exeuntem corpori similem, in aere vagari.*

a) ταμίαν. Interpretes *quaestorem.*

b) πομπέα. Ambrosius *emissarium.* Aldobrandinus *deductorem.*

c) ἐμπολαῖον. Legebatur *Πυλαῖον.* Interpretes *ianitorem.* Emendavit Lobeckius ad Sophoclis Aiac. vs. 831. p. 353. et 354.

quidem esse immortalem, caetera vero mortalia. Nutriri-que ex sanguine animam: eius autem rationes ventos esse. Ipsam vero unam eum suis rationibus esse invisibilem, quod aether quoque sit invisibilis. Caeterum animae vincula venas esse et arterias et nervos: ubi vero invaluerit et secum fuerit quiescens, vincula ipsius fieri rationes atque opera. Eandem expulsam ex corpore in terra per aerem vagari corpori similem. Porro Mercurium animarum custodem esse atque ideo ductorem dici, animarum mercatorem ac terrenum, quod is adducit animas a corporibus terra marique:

καὶ ἅγισθαι μὲν τὰς καθαρὰς ἐπὶ τὸν ὕψιστον, τὰς δὲ ἀκαθάρτους μήτε ἐκείναις πελάζειν μήτε ἀλλήλαις, δεῖσθαι δ'
32. ἐν ἀρρήκτοις d) δεσμοῖς ὑπὸ Ἐρινύων. εἶναί τε πάντα τὸν ἀέρα ψυχῶν ἔμπλεων e)· καὶ τούτους τοὺς δαίμονάς τε καὶ ἥρωας νομίζεσθαι f)· καὶ ὑπὸ τούτων πέμπεσθαι ἀνθρώποις τούς τε ὀνείρους καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας g), καὶ οὐ μόνον ἀνθρώποις, ἀλλὰ καὶ προβάτοις καὶ τοῖς ἄλλοις κτήνεσιν· εἴς τε τούτους γίνεσθαι τούς τε καθαρμοὺς καὶ ἀποτροπιασμοὺς μαντικήν τε πᾶσαν καὶ κληδόνας h) καὶ τὰ ὅμοια. μέγιστον δέ φησι τῶν ἐν ἀνθρώποις εἶναι τὴν ψυχὴν πεῖσαι ἐπὶ τὸ ἀγαθὸν ἢ ἐπὶ τὸ κακόν i). εὐδαιμονεῖν τε ἀνθρώπους ὅταν ἀγαθὴ ψυχὴ προσγένηται k), μηδέποτε δὲ
33. ἡρεμεῖν μηδὲ τὸν νοῦν κρατεῖν l). ὕρκιόν τε εἶναι

d) ἀρρήκτοις. Edit. Froben. ἀῤῥήκτοις.
e) ἔμπλεων. Menag. ἔμπλεον. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. commendant codd. Cantabr. et Arund..
f) καὶ τούτους τοὺς δαίμονάς τε καὶ ἥρωας νομίζεσθαι. Articulum addidi ex Menagiana, quem expressisse videtur Aldobrandinus: *hasque esse, quae lares et heroes existimentur.*
g) τούς τε ὀνείρους καὶ τὰ σημεῖα νόσου τε καὶ ὑγιείας. Edit. Froben. τοὺς τε ὀνείρους καὶ τὰ σημεῖα, νόσους τε. quod expressit Ambrosius *et somnia et signa atque morbos.* Cod. Cantabr. νόσους.
h) κληδόνας. Scribebatur κληδόναις.
i) μέγιστον δέ φησι — ἐπὶ τὸ κακόν. Ambrosius: *Maximum vero eorum quae in hominibus dixit animam esse sive ad bonum inducere sive ad malum.*
k) εὐδαιμονεῖν τε — προσγένηται. Edit. Froben. εὐδαιμονεῖν ἄνθρωπον ὅταν ἀγαθῇ ψυχῇ προσγένηται. Stephan. εὐδαιμονεῖν ἄνθρωπον ὅταν ἀγαθὴ ψυχῇ προσγένηται. Menag. εὐδαιμονεῖν τε ἀνθρώπους ὅταν ἀγαθὴ ψυχὴ προσγένηται.
l) μηδέποτε δὲ — νόον κρατεῖν. Legebatur ῥόον. Correxit Kuehnius. Ambrosius: *Eam vero nunquam quiescere neque ipsius fluxum*

et puras quidem atque purgatas in altissimum locum duci, impuras vero illis ne appropinquare quidem neque invicem sibi ipsis, caeterum a Furiis adstringi vinculis, quae nullo modo perfringi possint. Cunctum item aera plenum esse animarum, easque esse quae et daemones et heroes existimentur: porro ab his hominibus immitti et somnia et signa morbi ac valetudinis, nec modo hominibus, verum et pecudibus ac iumentis reliquis: item ad hos referri lustrationes et expiationes divinationemque omnem et vaticinia et caetera id genus. Maximum vero eorum quae in hominibus sunt dixit animam esse sive ad bonum inducere sive ad malum. Felicesque ac beatos esse homines, quibus bona anima contigerit: neque vero unquam quiescere neque eandem

τὸν δίκαιον m) καὶ διὰ τοῦτο Δία ὅρκιον λέγεσθαι. τήν τε ἀρετὴν ἁρμονίαν εἶναι καὶ τὴν ὑγίειαν καὶ τὸ ἀγαθὸν ἅπαν καὶ τὸν θεόν n)· διὸ καὶ καθ' ἁρμονίαν συνεστάναι o) τὰ ὅλα. φιλίαν τε εἶναι ἐναρμόνιον ἰσότητα. τιμὰς θεοῖς δεῖν νομίζειν καὶ ἥρωσιν μὴ τὰς ἴσας p), ἀλλὰ θεοῖς μὲν ἀεὶ εὐφημίας λευχειμονοῦντας καὶ ἁγνεύοντας q), ἥρωσι δὲ ἀπὸ μέσου ἡμέρας r). τὴν δὲ ἁγνείαν εἶναι διὰ καθαρμῶν καὶ λουτρῶν καὶ s) περιῤῥαντηρίων καὶ διὰ τοῦ t) αὐτὸν καθαρεύειν ἀπό τε νήθους καὶ λέχους καὶ μιάσματος παντὸς u) καὶ ἀπέχεσθαι βρωτῶν θνησειδίων τε ἰχθύων καὶ τριγλῶν καὶ μελανούρων καὶ ᾠῶν x) καὶ τῶν ᾠοτόκων y) ζώων καὶ κυάμων

obtinere. Aldobrandinus: *Res neque unquam quiescere, neque eodem semper pacto fluere.*

m) ὅρκιόν τε εἶναι τὸν δίκαιον. Stephan. et Menag. τὸ δίκαιον, quod expresserunt interpretes. Ambrosius: *Ius item vim habere iuramenti.* Aldobrandinus: *Iusiurandum esse id, quod iustum est.* Masculinum recepi ex edit. Froben. et cod. Cantabr..

n) τήν τε ἀρετὴν — καὶ τὸν θεόν. Ambrosius: *virtutem et harmoniam esse, sanitatem bonumque omne atque deum.*

o) συνεστάναι. Edit. Froben. συνεστᾶναι.

p) τιμὰς — τὰς ἴσας. Ambrosius: *honores diis exhibendos, heroas item haud tamen aequo honore deducendos.* Aldobrandinus: *Honoribus deos et heroas non iisdem officiendos existimare oportere.*

q) λευχειμονοῦντας καὶ ἁγνεύοντας. Edit. Froben. omisit. Stephan. habet ἁγνεύοντας. Menag. ἁγνεύοντας, a Casaubono coniectura occupatum.

r) ἀπὸ μέσου ἡμέρας. Ambrosius *ex dimidio diei.*

s) καὶ. Edit. Froben. et Stephan. omittunt.

t) διὰ τοῦ. Edit. Froben. et cod. Cantabr. διὰ τό. Stephan. διὰ ταῦτα.

u) παντός. Edit. Froben. omisit.

x) καὶ ᾠῶν. Menag. καὶ τῶν ᾠῶν (i. e. ὄϊων sive οἰῶν), quod expressit Aldobrandinus *ovibus.* Illud commendant edit. Froben. et Stephan. cum codd. RRR et Arund. expressitque Ambrosius.

y) ᾠοτόκων. Aldobrandinus *quae ova pariunt,*

mentem obtinere. Iustum item vim habere iuramenti atque ideo et Iovem iurisiurandi vindicem dici. Virtutem et sanitatem bonumque omne atque deum harmoniam esse: ideo etiam harmonia constare omnia. Amicitiam itidem esse aequalitatem harmonia temperatam. Honores diis exhibendos et heroibus non aequales, sed diis quidem semper et cum laudibus amictuque candido et casto corpore honores adhibendos, heroibus vero a meridie. Castitatem vero expiationibus lavacrisque atque asperginibus fieri, vacando a funere et concubitu et inquinamento omni, item abstinendo ab arrosis morticiniisque carnibus triglisque ac sepiis ovisque et quae ex ovis nascuntur animalibus, fabis quoque et cae-

καὶ τῶν ἄλλων ὧν παραπελεύονται καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἐν τοῖς
34. ἱεροῖς ἐπιτελοῦντες x). Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων a) παραγγέλλειν αὐτὸν b) ἀπέχεσθαι τῶν κυάμων c) ἤτοι ὅτι αἰδοίοις d) εἰσὶν ὁμοιοι ἢ ὅτι Ἅιδου e) πύλαις· ἀγόνατον f) γὰρ μόνον· ἢ ὅτι φθείρει ἢ ὅτι τῇ τοῦ ὅλου φύσει ὅμοιον ἢ ὅτι ὀλιγαρχικόν· κληροῦνται γοῦν αὐτοῖς g). τὰ δὲ πεσόντα ἀπὸ τραπέζης h) μὴ ἀναιρεῖσθαι, ὑπὲρ τοῦ ἐθίζεσθαι μὴ ἀκολάστως ἐσθίειν ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινος i)· Ἀριστοφάνης δὲ τῶν ἡρώων φησὶν εἶναι τὰ πίπτοντα k), λέγων ἐν τοῖς Ἥρωσι l),

x) οἱ τὰς τελετὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐπιτελοῦντες. Menag. διατελοῦντες. Illud commendant edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund., Aldobrandinus: *qui in templis initiandis hominibus praesunt.*

a) Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων. Edit. Froben. omittit περί. Casaubonus coni. Φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης περὶ τῶν κυάμων, ut esset, *Quantum ad fabas, ait Aristoteles.* Quam Casauboni eamdemque Reinesii Varr. Lectt. III. 3., sed nihil delentis, coniecturam eo invari ait Menagius, quod nusquam libri Aristotelici περὶ κυάμων fiat mentio.

b) αὐτόν. Edit. Froben. et Menag. omittunt. Agnoscunt praeter Stephan. codd. Cantabr. et Arund. cum interpretibus.

c) τῶν κυάμων. Edit. Froben. omittit.

d) αἰδοίοις. Edit. Froben. αἰδίοις.

e) Ἅιδου. Edit. Froben. ἄδου. Menag. ἀΐδου.

f) ἀγόνατον. Ambrosius *infoecundae*, quasi legisset ἄγονον, id quod reponebat Iosephus Scaliger.

g) κληροῦνται γοῦν αὐτοῖς. Ambrosius: *Denique magistratus ipsis eliguntur.* Cod. Arund. inter verba κληροῦνται γοῦν lacunam habet. Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 43. vol. II. p. 233. ed. Kiessling. coni. γάρ.

h) ἀπὸ τραπέζης. Addidi ex Suida s. v. Πυθαγόρας, expressa illa ab Aldobrandino comprobataque Menagio.

i) ἢ ὅτι ἐπὶ τελευτῇ τινος. Ambrosius omittit. Aldobrandinus: *sive quod ad mortuos quosdam pertinent.* Menagius ex Suida s. v. Πυθαγόρας corr. τελευτῇ, recte spretum Casaubono.

k) τὰ πίπτοντα. Ambrosius *quae cadunt.* Aldobrandinus *quae de mensa ceciderint.*

l) ἐν τοῖς Ἥρωσι. Ambrosius *in heroicis.*

teris quae monent qui in templis mysteria ritusque consummant. Ait autem Aristoteles in libro de fabis ideo admonuisse illum fabis abstinendum, sive quod pudendis similes sint, sive quod Inferni ianuis: sunt enim solae non geniculatae: sive quod corrumpant, sive quod naturae universi similes sint, sive quod paucorum dominatu gaudent: certe iis in suffragiis utuntur. Quae vero de mensa ceciderint non tollenda, ut assuescatur nonnisi temperanter edere sive quod essent mortuo destinata. Porro Aristophanes heroum ait ea esse quae decidunt; dicens in Heroibus,

Μηδὲ γεύεσθ' ἅττ' ἂν ἐντὸς τῆς τραπέζης καταπέσῃ m). *ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς τοῦ Μηνὸς καὶ ἱκέτης· τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας* n). *τῶν ἰχθύων μὴ ἅπτεσθαι, ὅσοι ἱεροί· μὴ γὰρ δεῖν τὰ αὐτὰ τετάχθαι θεοῖς καὶ ἀνθρώποις, ὥςπερ οὐδὲ ἐλευθέροις καὶ δούλοις. καὶ τὸ μὲν λευκὸν τῆς ταγαθοῦ* 35. *φύσεως, τὸ δὲ μέλαν τοῦ κακοῦ* o). *ἄρτον μὴ καταγνύειν,*

m) *Μηδὲ γεύεσθ' — καταπέσῃ.* Edit. Froben. et Stephan. *μὴ γεύεσθ' ἅττ' ἂν καταπέσῃ τῆς τραπέζης ἐντός.* Menag. *Μηδὲ γεύεσθ'* etc.. Ambrosius: *ne gustato quidem quaeque intra mensam deciderint.* Aldobrandinus: *Ne gustate quidem quae intra mensam ceciderint.* Casaubonus ex Suida s. v. *Πυθαγόρας* affert *ἐντός*, cuius editio Mediolanensis praefert *ἐντός*, quod non debebat damnare Menagius. Tetrametrum trochaicum restituit Seidlerus Disput. de Aristophanis fragmentis p. 11. et 12.

n) *ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι — τὰς ὥρας.* Edit. Froben. *ἀλεκτρυόνας μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς τοῦ μηνὸς καὶ ἱκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν. τῷ τε μηνὶ, ἱερός. σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας.* Stephan. *ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς τῶν (?) μηνὸς καὶ ἱκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας.* Menag. *ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς τοῦ Μηνὸς καὶ ἱκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν, τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας.* Ambrosius: *Gallo plumis albis abstinendum quod iovi sacer sit atque supplex. Mensi quoque sacratus est. Nam et horas significat.* Aldobrandinus: *Gallo autem gallinaceo albo vesci prohibuisse, quod et Mensi sacer sit, et supplex. hoc autem in bonis numerabatur, mensi sacrum esse; tempora enim significat.* Suidas s. v. *Πυθαγόρας: μήτε λευκὸν ἀλεκτρυόνα ἐσθίειν, ὡς ἱερὸν τοῦ Ἡλίου καὶ τὰς ὥρας μηνύοντα.* Casaubonus coni. *ἀλεκτρυόνος μὴ ἅπτεσθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερὸς τοῦ Διὸς* (vel *Ζηνός*) *καὶ ἱκέτης· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας.* quam coniecturam apprime confirmant Ambrosius et unde profecit Casaubonus, excerpta quaedam Laertii Latina manu scripta, a Galesio Casaubono communicata. At recte Menagius vulgatam scripturam tuitus est: in eo tamen non imiter Menagium, quod verba *τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν*, quippe omissa Ambrosio et Suidae, veluti spuria damnavit. Monachius apud Menagium coni. *ὅτι ἱερὸς τοῦ Μηνὸς καὶ ἱκέτης τῷ Μηνὶ τῶν ἀγαθῶν· τῷ δὲ Μηνὶ ἱερὸς σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας.*

o) *καὶ τὸ μὲν λευκὸν τῆς ταγαθοῦ φύσεως, τὸ δὲ μέλαν τοῦ κακοῦ.* Cod. Cantabr. *ἀγαθῆς.* Aldobrandinus: *et album quidem ad bonorum, nigrum vero ad malorum ordinem pertinere.*

Nec gustate quae intra mensam deciderint.

Gallo plumis albis abstinendum, quod Mensi sacer sit atque supplex: hoc quidem habebatur in bonis; Mensi autem sacer erat, quod horas significat. Pisces item non gustandos eos qui sacri sunt: neque enim fas esse eadem diis et hominibus apponi, sicuti nec servis et liberis. Candidum quidem quod est, ad boni pertinere naturam; atrum vero ad mali. Panem non frangendum: namque ad unum veteres amico-

ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάλαι τῶν φίλων ἐφοίτων p), καθάπερ ἔτι q) καὶ νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διαιρεῖν, ὃς συνάγει αὐτούς r)· οἱ δέ, πρὸς τὴν ἐν ᾅδου κρίσιν· οἱ δὲ s), εἰς πόλεμον δειλίαν ποιεῖν· οἱ δέ, ἐπεὶ ἀπὸ τούτου ἄρχεται τὸ ὅλον t). καὶ τῶν σχημάτων τὸ κάλλιστον σφαῖραν εἶναι τῶν στερεῶν, τῶν δὲ ἐπιπέδων κύκλον u). γῆρας καὶ πᾶν τὸ μειούμενον ὁμοιον· καὶ αὔξην x) καὶ νεότητα ταὐτόν. ὑγίειαν τὴν τοῦ εἴδους διαμονήν, νόσον τὴν τούτου φθοράν. περὶ τῶν ἁλῶν, ὅτι δεῖ παραλίθεσθαι πρὸς ὑπόμνησιν τοῦ δικαίου y)· οἱ γὰρ ἅλες πᾶν σώζουσιν ὅ τι καὶ z) παραλάβωσι καὶ γεγόνασιν
86. ἐκ τῶν καθαρωτάτων ὕδατος καὶ θαλάττης a). Καὶ ταῦτα μέν φησιν ὁ Ἀλέξανδρος ἐν τοῖς Πυθαγορικοῖς ὑπομνήμασιν

p) ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάλαι τῶν φίλων ἐφοίτων. Cod. Cantabr. οἱ παλαιοί. Menagius deleri volebat τῶν φίλων, utpote natum ex verbo ἐφοίτων per incuriam bis posito, iure castigatus a Mer. Casaubono. Ambrosius: *Namque in unum veteres amici coibant.*

q) ἔτι. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. omittunt.

r) ὃς συνάγει αὐτούς. Ambrosius *quod illos cogit.*

s) οἱ δέ. Edit. Froben. οἳ δ'.

t) τὸ ὅλον. Stephan. τὸ ὅλου.

u) καὶ τῶν σχημάτων — κύκλον. Ambrosius haec cum superioribus coniungit: *solidarumque figurarum omnium pulcherrima sphaera, planarum vero circulus sit.*

x) αὔξην. Cod. Cantabr. αὔξειν.

y) περὶ τῶν ἁλῶν — τοῦ δικαίου. Ambrosius: *De sale apponendo necessario iccirco statuit, quod iustitiae admonent.*

z) καί. Stephan. ἄν.

a) ἐκ τῶν καθαρωτάτων ὕδατος καὶ θαλάττης. Stephan. et Menag. ἐκ τῶν καθαρωτάτων, ὕδατος καὶ θαλάττης. quod expressit Ambrosius *ex liquidissimis rebus aqua et mari.* Edit. Froben. ἐκ τῶν καθαρωτάτων ὕδατος καὶ θαλάττης. quod expressit Aldobrandinus *ex purissimis aquae marisque partibus.*

rum coibant, quemadmodum nunc etiam barbari; neque dividendum, qui illos cogat: alii ad iudicium referunt quod apud inferos fit; alii quod in bello formidinem faciat; alii quod ab hoc incipiat universum. Solidarumque figurarum omnium sphaeram esse, planarum vero circulum. Senectutem et omne detrimento obnoxium pari ratione teneri: iuventutem itidem et quicquid incrementa suscipit idem esse. Sanitatem speciei esse constantiam, morbum contra huius esse interitum. De sale ita sensisse, ut apponendum idcirco statueret, quod iustitiae admoneret. Hoc enim quicquid occupaverit servat et ex liquidissimis aquae et maris partibus fit. Haec Alexander in Pythagoricis reperisse se Com-

εὑρηκέναι καὶ τὰ ἐκείνων ἐχόμενα ὁ Ἀριστοτέλης b). τὴν XX.
δὲ σεμνοπρέπειαν τοῦ Πυθαγόρου καὶ Τίμων ἐν τοῖς Σίλλοις
θάκνων αὐτὸν ὅμως οὐ παρέλιπεν c), εἰπὼν οὕτω·

Πυθαγόρην τε γόητας ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξας d),
θήρῃ ἐπ' ἀνθρώπων σεμνηγορίης ὀαριστήν.

περὶ δὲ τοῦ ἄλλοτε ἄλλον αὐτὸν γεγενῆσθαι Ξενοφάνης ἐν
ἐλεγείᾳ e) προσμαρτυρεῖ, ἧς ἀρχή·

Νῦν οὖν τ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον f).

ὃ δὲ περὶ αὐτοῦ φησιν, οὕτως ἔχει·

Καί ποτέ μιν g) στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·

b) *καὶ τὰ ἐκείνων ἐχόμενα ὁ Ἀριστοτέλης.* Ambrosius: *Eadem ferme aristoteles.*

c) *θάκνων αὐτὸν ὅμως οὐ παρέλιπεν.* Ambrosius: *cum illum carpere instituisset, non omisit.*

d) *γόητας ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξας.* Edit. Froben. et Menag. *γοητείας ἀποκλινὸν ἐπίδοξον.* Stephan. *γόητας ἀποκλίναντ' ἐπιδόξην.* Ambrosius *magis (magia) insignem.* Aldobrandinus *ex magia inclytum, gloriosum.* Plutarchus Numae c. 8. med. *γόητας ἀποκλίνοντ' ἐπὶ δόξας.* ubi quod olim legebatur *γόητα*, ex codd. Vulcob., Anon. et SGerm. correctum est. Casaubonus corr. *γόητος ἀποκλίναντ' ἐπὶ δόξην* sive *ἐπὶ δόξας*, quod idem ad oram libri Scaligeriani adnotatum probat Menagius.

e) *Ξενοφάνης ἐν ἐλεγείᾳ.* Apud Suidam sub Ξενοφάνης ante Kuesterum legebatur *Ξ. ἐν ἐλεγείῳ.* unde Schweighaeuserus ad Athenaeum X. p. 414. F. Animadvv. vol. V. p. 305. hic coni. *ἐν ἐλεγείῳ.*

f) *Νῦν οὖν τ' — κέλευθον.* Henr. Stephanus in Poesi philosophica p. 39. *Νῦν αὖν'.* Ambrosius *nunc alia dicere aggrediar*, reliqua omittens.

g) *Καί ποτέ μιν.* Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 120. ubi ante Iacobsium legebatur *Δὴ τότε.*

mentariis tradit; quae autem his adiuncta sunt, Aristoteles. Enimvero Pythagorae ipsius gravitatem ac modestiam et Timon in Sillis quamvis illum carpens non tamen omisit, in hanc sententiam loquens:

Pythagoramque ad magicas deflectentem doctrinas,
ad capiendos homines gravem sermocinatorem.

Quod autem alius idem alias fuerit, Xenophanes in Elegia testatur, cuius est initium,

Nunc ergo alium aggrediar sermonem, ostendam autem
iter.

Quod vero de illo dixit, sic se habet:

Qui catulum duro miseratus verbere caesum
Quum, ut fama est, olim praeteriisset, ait:

Παῦσαι μηδὲ h) ῥάπιζ' i), ἐπεὶ φίλου ἀνέρος ἐστὶ
ψυχή, τὴν ἔγνων k) φθεγξαμένης ἀΐων.

87. καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ξενοφάνης. ἔσκωψε δὲ αὐτὸν Κρατῖνος μὲν ἐν Πυθαγοριζούσῃ l)· ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις m) φησὶν οὕτως·

Ἔθος ἐστὶν αὐτοῖς, ἄν τιν' ἰδιώτην ποθὲν
λάβωσιν n) εἰςελθόντα, διαπειρώμενον o)
τῆς τῶν λόγων ῥώμης ταράττειν p) καὶ κυκᾶν
τοῖς ἀντιθέτοις, τοῖς πέρασι, τοῖς παρισώμασιν q),
τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγίθεσιν νουβυστικῶς r).

Μνησίμαχος δ' Ἀλκμαίωνι s)·

h) *μηδέ.* Edit. Froben. *μὴ δέ.*
i) *ῥάπιζ'.* Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 175. et seq.
k) *ἔγνων.* Edit. Froben. *ἴγνω.*
l) *Κρατῖνος μὲν ἐν Πυθαγοριζούσῃ.* Stephan. *κρατῖνος.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. R *ἐν πυθαγορικοῖς*, quod expressit Ambrosius. Cod. Arund. *Πυθαγορικαῖς.* Quod recepi commendant Menag. et Aldobrandinus cum Suida sub *Ξενοφάνης*, probavitque Menagius.
m) *ἀλλὰ καὶ ἐν Ταραντίνοις.* Casaubonus coni. *ἀλλὰ καὶ Ἀλεξὶς ἐν Ταραντίνοις.* cui Menagius Suidae auctoritatem opposuit. Is enim sub *Ξενοφάνης ἔσκωψε δ' αὐτόν*, inquit, *καὶ Κρατῖνος ἐν Πυθαγοριζούσῃ καὶ ἐν Ταραντίνοις.* Metra restituit Casaubonus.
n) *ἄν τιν' ἰδιώτην ποθὲν λάβωσιν.* Edit. Froben. *ἄν τινα ἰδιώτην λάβωσι ποθεῖν.* Stephan. et Menag. *ἄν τινα ἰδιώτην ποθὲν λάβωσιν.*
o) *διαπειρώμενον.* Iosephus Scaliger ad oram libri corr. *διαπειρομένοις.*
p) *ταράττειν.* Edit. Froben. omittit.
q) *τοῖς παρισώμασιν.* Scribebatur *τοῖς παρισώμασι.* Correxit Casaubonus. Ambrosius *inaequalitatibus.* Aldobrandinus *adaequatis.*
r) *τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγίθεσιν νουβυστικῶς.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγίθεσιν οὐ βυστικῶς.* Ambrosius: *non inde emergeret.* Aldobrandinus: *ut emergere nequeant.* Suidas sub *Ξενοφάνης*: *τοῖς ἀπὸ πλάνης, τοῖς μεγίθεσι, νουβυστικῶς.* unde Casaubonus cum Cantero Varr. Lectt. I. 22. corr. *τοῖς ἀποπλάνοις, τοῖς μεγίθεσιν, νουβυστικῶς.* Grotius *τοῖς ἀπλανέσι, μεγίθεσιν, νουβυστικῶς.*
s) *Μνησίμαχος δ' Ἀλκμαίωνι.* Edit. Froben. *Μνησίμαχος Ἀλμαίωνι.*

Desine, ne miserum caedas: nam carus amici
Est animus, quod vox indicat ipsa mihi.

Atque ita Xenophanes. Sugillat illum Cratinus in Pythagorizusa, at vero etiam in Tarentinis in hunc modum:

Haec eis consuetudo est, si quem simplicem undecunque nacti fuerint ingressum, experimentum capturum quantum illi dicendi viribus praestent, perturbare illum et vexare obiectionibus, conclusionibus, aequalitatibus, erroribus, magnitudinibus, mentem ut habeat probe refertum.

Mnesimachus autem Alcmaeone:

Ὡς Πυθαγοριστῇ t) θύομεν τῷ Λοξίᾳ u).
ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίοντες παντελῶς x).
Ἀριστοφῶν Πυθαγοριστῇ y)· 38.
Ἔφη τε καταβὰς εἰς δίαιταν z) τῶν κάτω
ἰδεῖν ἑκάστους, διαφέρειν δὲ πάμπολυ
τοὺς Πυθαγοριστὰς τῶν νεκρῶν· μόνοισι γὰρ
τούτοισι τὸν Πλούτωνα συσσιτεῖν ἔφη
δι' εὐσέβειαν. B. Εὐχερῆ θεὸν λέγεις a),
εἰ τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν b) ἥδεται ξυνών.
ἔτι ἐν τῷ αὐτῷ·
Ἐσθίουσί τε c)
λάχανά τε d) καὶ πίνουσιν ἐπὶ τούτοις ὕδωρ·

Stephan. Μνησίμαχος ἀλκμαίωνι, probatum iam Menagio. Menag. Μνησίμαχος Λακμαίωνι. Ambrosius *Mnesimachus alcmaeoni.* Aldobrandinus *Mnesimachus Lachmaeone.* Quod recepi δ' Ἀλκμαίωνι debetur codici Arund., Caeterum servavi formam Ἀλκμαίωνι non nescius eorum quae nuper scripsit Ludov. Dindorfius ad Diodorum Sic. p. 309. 73. vol. IV. p. 379.

t) Ὡς Πυθαγοριστῇ. Menagius coni. Ὡς Πυθαγορισταί, quod confirmare videtur Ambrosius: *pythagoreo more.*

u) τῷ Λοξίᾳ. Ambrosius *soli.*

x) ἔμψυχον οὐδὲν ἐσθίοντες παντελῶς. Ambrosius: *inanimatum nichilominus comedentes.*

y) Πυθαγοριστῇ. Ambrosius *in pythagoreo instituto.*

z) εἰς δίαιταν. Edit. Froben. εἰς τὴν δίαιταν.

a) συσσιτεῖν ἔφη — λέγεις. Cod. Cantabr. συσσιτεῖν. ἔφη δ' εὐσέβειαν εὐχαρῆ θεὸν λέγε. Arund. δ' εὐσέβειαν.

b) τοῖς ῥύπου μεστοῖσιν. Edit. Froben. τοῖς ῥυπουμενοῖσιν. Ambrosius: *si plenis sorde cibis adesse gaudet.*

c) Ἐστίουσί τε. Metra restituit Casaubonus.

d) τε. Edit. Froben., Stephan. et Menag. omittunt. Addidit Grotius commendavitque auctoritate cod. R Menagius.

Ut Pythagoristae immolamus Apollini,
animatum nihil comedentes omnino.

Aristophon in Pythagorista:

Aiebatque, quum descendisset in vitam inferorum,
vidisse singulos, differre autem permultum
Pythagoristas a mortuis: solis enim
his Plutonem convesci dicebat
ob pietatem. B. *Facilem ais deum,*
si sorde plenis gaudet interesse.

Item in eodem:

Comeduntque
olera et aquam in potum insuper sumunt:

φθεῖρας δὲ e) καὶ τρίβωνα τὴν τ' ἀλουσίαν οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων f).

XXI. 39. Τελεύτα δ' ὁ Πυθαγόρας τοῦτον τὸν τρόπον. συνεδρεύοντος μετὰ τῶν συνήθων ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ τούτου g), ὑπό τινος τῶν μὴ παραδοχῆς ἀξιωθέντων διὰ φθόνον ὑποπρησθῆναι τὴν οἰκίαν συνέβη· τινὲς δ' αὐτοὺς τοὺς Κροτωνιάτας τοῦτο πρᾶξαι, τυραννίδος ἐπίθεσιν h) εὐλαβουμένους. τὸν δὴ Πυθαγόραν καταληφθῆναι διεξιόντα i), καὶ πρός τινι χωρίῳ γενόμενος k) πλήρει κυάμων, αὐτόθι ἔστη l), εἰπὼν ἁλῶναι μᾶλλον ἢ πατῆσαι, ἀναιρεθῆναι δὲ κρεῖττον ἢ λαλῆσαι m)· καὶ ὧδε πρὸς τῶν διωκόντων ἀποσφαγῆναι. οὕτω δὲ καὶ n) τοὺς πλείους τῶν ἑταίρων αὐτοῦ διαφθαρῆναι, ὄντας

e) δέ. Ambrosius non expressit.

f) οὐδεὶς ἂν ὑπομείνειε τῶν νεωτέρων. Ambrosius: *nemo ex aliis perferre posset.*

g) ἐν τῇ Μίλωνος οἰκίᾳ τούτου. Scribebatur Μίλωνος. Correxit Casaubonus Menagiusque, confirmatum codd. RRR et Cantabr., item Ambrosio et Aldobrandino in adnotatione. Menag. οἰκείᾳ. Pro τούτου, quod nisi comma post οἰκίᾳ ponas, mirifice langaet, Grauertus Dissert. de Aesopo et fabulis Aesopiis p. 26. probabiliter coni. τοῦ πύκτου.

h) ἐπίθεσιν. Cod. Cantabr. ὑπόθεσιν.

i) διεξιόντα. Aldobrandinus *currentem.*

k) πρός τινι χωρίῳ γενόμενος. Cod. Cantabr. πρός τι χώριον γενόμενος.

l) αὐτόθι ἔστη. Menag. ἵνα αὐτόθι ἔστη, quam voculam praeter edit. Froben. et Stephan. omittit cod. Arund. cum interpretibus. Menagius coni. αὐτίκα αὐτόθι ἔστη.

m) λαλῆσαι. Mer. Casaubonus coni. ἁλῶσαι, refutatus iam a viro docto in Miscell. Observatt. Amstelod. a. 1733. vol. II. tom. II. p. 211.

n) καί. Menag. omittit. Agnoscunt edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund.

pediculos autem et pallium atque illuviem
nemo perferre posset iuniorum.

Mortuus est autem Pythagoras hoc modo. Consederat in domo Milonis cum sociis: eam vero domum quispiam ex iis quos ille admittere noluerat, per invidiam incendit: sunt autem qui Crotoniatas ipsos tyrannidis suspicione ac metu hoc perpetrasse dicant. Pythagoram igitur incendii incommoda vitantem quum egrederetur comprehensum esse et agro cuidam fabis pleno propinquantem ibi constitisse ac dixisse, Capi praestat quam has dare possum, caedique satius est quam quicquam loqui: atque ita iugulum persecutoribus nudasse. Eodemque modo plurimos ex eius discipulis, nam cum ipso ad quadraginta erant, fuisse interemptos,

πρὸς τοὺς τεττεράκοντα o)· διαφυγεῖν δ' ὀλιγίστους, ὧν ἦν καὶ Ἄρχιππος p) ὁ Ταραντῖνος καὶ Λύσις ὁ προειρημένος. φησὶ δὲ Δικαίαρχος τὸν Πυθαγόραν ἀποθανεῖν καταφυγόντα 40.
εἰς τὸ ἐν Μεταποντίῳ ἱερὸν τῶν Μουσῶν, τεττεράκοντα ἡμέρας ἀσιτήσαντα. Ἡρακλείδης q) δέ φησιν ἐν τῇ τῶν Σατύρου βίων ἐπιτομῇ μετὰ τὸ θάψαι Φερεκύδην ἐν Δήλῳ ἐπανελθεῖν εἰς Ἰταλίαν καὶ πανδαισίαν εὑρόντα Μίλωνος r) τοῦ Κροτωνιάτου εἰς Μεταπόντιον ἐξελθεῖν κἀκεῖ τὸν βίον καταστρέψαι ἀσιτίᾳ, μὴ βουλόμενον περαιτέρω ζῆν. Ἕρμιππος δέ φησι, πολεμούντων Ἀκραγαντίνων καὶ Συρακοσίων s), ἐξελθεῖν μετὰ τῶν συνηθῶν τὸν Πυθαγόραν καὶ προστῆναι τῶν Ἀκραγαντίνων· τροπῆς δὲ γενομένης περικάμπτοντα αὐτὸν τὴν τῶν κυάμων χώραν ὑπὸ τῶν Συρακοσίων t) ἀναιρεθῆναι u)· τοὺς τε λοιπούς, ὄντας πρὸς τοὺς πέντε καὶ τριάκοντα, ἐν Τάραντι κατακαυθῆναι, θέλοντας ἀντιπολιτεύεσθαι τοῖς προεστῶσι. καί x) ἄλλο τι περὶ Πυθαγόρου 41.

o) ὄντας πρὸς τοὺς τεττεράκοντα. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. omittunt articulum. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 410.
p) Ἄρχιππος. Legebatur Ἀρχύτας. Emendavit Menagius.
q) Ἡρακλείδης. Edit. Froben. ἡρακλῆς.
r) Μίλωνος. Edit. Froben. et Menag. cum cod. R Κύλωνος, quod expressit Aldobrandinus. Stephan. Μύλωνος. Quod dedi Μίλωνος correxit Menagius confirmatque Ambrosius.
s) Συρακοσίων. Scribebatur Συρακουσίων.
t) Συρακοσίων. Scribebatur Συρακουσίων.
u) ἀναιρεθῆναι. Edit. Froben. ἀνῃρεθῆναι.
x) καί. Edit. Froben. omittit.

paucissimos effugisse, ex quibus Archippus Tarentinus fuit et Lysis ille quem supra memoravimus. Porro Dicaearchus Pythagoram in delubrum Musarum quod Metaponti est confugisse ibique quum quadraginta dies absque cibo perstitisset, defecisse ait. Heraclides vero in Epitome vitarum Satyri illum tradit, postquam in Delo Pherecydi iusta persolverat, rediisse in Italiam, et quum in domo Milonis Crotoniatae epuli instructissimi celebritatem offendisset, subinde Metapontum pervenisse, ibique quum vivere ulterius nollet, inedia vitam finisse. Hermippus autem ait bello inter Agrigentinos atque Syracusanos exorto Pythagoram exisse cum sociis Agrigentinis opem laturum; versis autem in fugam illum fabarum campum circuisse ibique a Syracusanis fuisse interfectum; reliquos vero ad triginta quinque Tarenti fuisse crematos, quum primariis civitatis contraire vellent atque ab eis in reipublicae administratione dissentirent. Aliud

φησὶν ὁ Ἕρμιππος. λέγει γὰρ ὡς γενόμενος ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ γῆς οἴκησιν ποιήσαι γ) καὶ τῇ μητρὶ ἐντείλαιτο z) τὰ γινόμενα εἰς δέλτον γράφειν σημειουμένην καὶ τὸν χρόνον, ἔπειτα καθιέναι αὐτῇ ἕως᾽ ἂν ἀνέλθῃ· τοῦτο ποιῆσαι τὴν μητέρα a). τὸν δὲ Πυθαγόραν μετὰ χρόνον b) ἀνελθεῖν ἰσχνὸν c) καὶ κατεσκληκευμένον· εἰσελθόντα τε εἰς τὴν ἐκκλησίαν φάσκειν ὡς ἀφῖκται ἐξ ᾅδου· καὶ δὴ καὶ ἀνεγίνωσκεν αὐτοῖς τὰ συμβεβηκότα. οἱ δὲ σαινόμενοι τοῖς λεγομένοις ἐδάκρυόν τε καὶ ᾤμωζον καὶ ἐπίστευον εἶναι τὸν Πυθαγόραν θεῖόν τινα d), ὥστε καὶ τὰς γυναῖκας αὐτῷ παραδοῦναι e), ὡς καὶ μαθησαμένας τι τῶν αὐτοῦ f)· τὰς g) καὶ Πυθαγορικὰς κληθῆναι.
XXII. 42. καὶ ταῦτα μὲν Ἕρμιππος. Ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρᾳ καὶ γυνή,

y) ποιήσαι. Edit. Froben. ποιῆσαι.
z) ἐντείλαιτο. Stephan. ἐντείλετο. Cod. Cantabr. ἐντείλλετο.
a) ἔπειτα καθιέναι — τὴν μητέρα. Cod., Cantabr. καθιέναι αὐτήν. Ambrosius: *deinde (in) illam descendisse: ac dum rediret, id matrem fecisse.* Aldobrandinus: *deinde secum, donec supra terram exire vellet, descendere iussisse.*
b) μετὰ χρόνον. Ambrosius *anno exacto.* Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. c. 45. vol. II. p. 240. ed. Kiessling.: „Non debuit interpres Ambrosius reddere, *Anno exacto ascendisse Pythagoram* etc. cum nec χρόνον unquam pro anno usurpetur [sed vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plutum v. 584. p. 178.], et sit verisimile, Diogenem, si non de septennio, certe de pluribus quam uno anno sensisse.“
c) ἰσχνόν. Ambrosius *squalidum.*
d) εἶναι τὸν Πυθαγόραν θεῖόν τινα. Ambrosius: *pythagoram iam divini quidpiam habere.* Menagius coni. θεόν τινα.
e) παραδοῦναι. Ambrosius *certatim dedisse.*
f) τῶν αὐτοῦ. Ambrosius *ex illo.*
g) τὰς. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. ἅς, quod expressisse videtur Aldobrandinus.

item quiddam huiusmodi de Pythagora Hermippus refert. Ait enim illum, quum in Italiam venisset, subterraneam fecisse domum matrique mandasse quae contingerent tabulis inscriberet tempusque adnotaret, deinde sibi demitteret donec supra terram exiret: id matrem fecisse. Post aliquod tempus ascendisse Pythagoram exsiccatum ac macie confectum, advocataque concione dixisse ex inferis se ascendere, quinetiam recitasse quicquid evenisset. Eos vero iis quae dicebantur affectos in lacrymas eiulatusque prorupisse Pythagoramque iam divinum quendam existimantes uxores suas illi in disciplinam tradidisse, ut quippiam ex eius doctrina addiscerent: easque Pythagoricas vocatas esse. Haec Hermippus. Erat autem Pythagorae et uxor Theano nomi-

θεανὼ ὄνομα, Βροντίνου τοῦ Κροτωνιάτου h) θυγάτηρ· οἱ δέ, γυναῖκα μὲν εἶναι Βροντίνου, μαθήτριαν δὲ i) Πυθαγόρου. ἦν αὐτῷ καὶ θυγάτηρ k) Δαμώ, ὥς φησι Λύσις ἐν ἐπιστολῇ τῇ πρὸς Ἵππαρχον l), περὶ Πυθαγόρου λέγων οὕτως· „Λέγουσι δὴ πολλοί τυ καὶ δαμοσίᾳ φιλοσοφέν m), ὅπερ ἀπαξίωσεν n) Πυθαγόρας, ὅς γε τᾷ Δαμοῖ τᾷ ἑαυτοῦ θυγατρὶ o) παρακαταθέμενος τὰ ὑπομνάματα p) ἐπέσκαψε q) μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τᾶς οἰκίας r) παραδιδόμεν. ἃ δὲ s) δυναμένα πολλῶν χρημάτων ἀποδόσθαι t) τὼς λόγως οὐκ ἐβουλήθη· πενίαν

h) *Κροτωνιάτου.* Edit. Froben. *κρωτωνιάτου.*
i) *δέ.* Cod. Arund. omittit.
k) *καὶ θυγάτηρ.* Edit. Froben. omittit.
l) *Ἵππαρχον.* Menag. cum codd. RRR *Ἵππασον*, quod expressit Aldobrandinus probavitque, ut videtur, Menagius. Alterum commendant edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio. Vid. Pythagoreorum fragmenta ad calcem edit. Diog. Laert. Stephanianae tertiae p. 876. et seq. itemque Epistolae Pythagoreorum p. 54. ed. Orell..
m) *Λέγουσι δὴ πολλοί τυ καὶ δαμοσίᾳ φιλοσοφέν.* Edit. Froben. *λέγουσι δὴ πολλοί τοι καὶ δαμασία φιλοσοφεῖν.* Stephan. *λέγουσι δὲ πολλοί τοι καὶ δαμασίᾳ φιλοσοφεῖν.* Menag. *Λέγουσι δὴ πολλοί τοι καὶ Δαμασίᾳ φιλοσοφεῖν.* Ambrosius: *Aiunt autem plurimi publice te — philosophari.* Aldobrandinus: *Multi te publice quoque philosophari aiunt.* Stephanus l. l. *λέγουσι δὲ πολλοί σε καὶ δαμοσίᾳ φιλοσοφέν.* Orellius l. l. *Λέγουσι δὲ πολλοί τυ καὶ δαμοσίᾳ φιλοσοφέν.* Hanc lectionem iam a Casaubono restitutam auctoritate cod. R confirmavit Menagius.
n) *ἀπαξίωσε.* Legebatur *ἀπαξιῶν.* Illud confirmant interpretes correxitque Casaubonus ex ipsa epistola.
o) *τᾷ Δαμοῖ τᾷ ἑαυτοῦ θυγατρί.* Edit. Froben. *τᾶ δαμοῖ τᾶ ἑαυτοῦ θυγατρὶ.* Menag. *τᾷ Δαμοῖ ἑαυτοῦ θυγατρί.* Stephanus Orelliusque ll. ll. *Δαμοῖ τᾷ αὐτοῦ θυγατρί*, quod praeferebat Kuehnius. Quod dedi praeter Stephan. commendant codd. Cantabr. et Arund..
p) *ὑπομνάματα.* Scribebatur *ὑπομνήματα.* Correxerunt Menagius Kuehniusque ex ipsa epistola
q) *ἐπέσκαψε.* Legebatur *ἐκέλευσε.* Correxi ex ipsa epistola, praeeunte Kuehnio.
r) *τᾶς οἰκίας.* Edit. Froben. et Stephan. *τὰς οἰκίας.*
s) *ἃ δέ.* Edit. Froben. *ἃ δέ.*
t) *ἀποδόσθαι.* Legebatur *ἀποδίδοσθαι.* Correxi ex ipsa epistola.

ne, Brontini Crotoniatae filia: hanc alii Brontini uxorem Pythagoraeque discipulam tradunt. Erat illi et filia Damo, ut Lysis in epistola ad Hipparchum ait; de Pythagora in hunc modum loquens: *Aiunt autem multi etiam publice te philosophari, id quod vetuit Pythagoras, qui quum Damoni filiae commentaria sua commendaret, iussit ne cui extra domum ea traderet. Ea vero quum ingenti pecunia posset illa distrahere, omnino noluit: inopiam quippe patriique*

γὰρ u) καὶ τὰς τῶν πατρὸς ἐπισκάψιας x) ἐνόμιζε y) χρυσοῦ z)
43. τιμιωτέρας ἦμεν a), καὶ ταῦτα γυνά b)." ἦν καὶ Τηλαύγης c) υἱὸς αὐτοῦ, ὃς καὶ διεδέξατο τὸν πατέρα καὶ κατά τινας Ἐμπεδοκλέους καθηγήσατο. Ἱππόβοτός γέ τοί φησι λέγειν Ἐμπεδοκλέα,

Τήλαυγες, κλυτὲ κοῦρε Θεανοῦς Πυθαγόρεώ τε d).

σύγγραμμα δὲ φέρεται e) τοῦ Τηλαύγους f) οὐδέν, τῆς δὲ μητρὸς αὐτοῦ Θεανοῦς τινα. ἀλλὰ g) καὶ φασὶν αὐτὴν ἐρωτηθεῖσαν ποσταία h) γυνὴ ἀπ᾽ ἀνδρὸς i) καθαρεύει, φάναι, „Ἀπὸ μὲν τοῦ ἰδίου παραχρῆμα, ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου k) οὐδέποτε." τῇ δὲ πρὸς τὸν ἴδιον ἄνδρα μελλούσῃ πορεύεσθαι παρήνει ἅμα τοῖς ἐνδύμασι καὶ τὴν αἰσχύνην ἀποτίθεσθαι,

u) γάρ. Stephanus Orelliusque ll. ll. δέ.
x) ἐπισκάψιας. Scribebatur ἐπισκήψιας. Correxit Kuehnius ex ipsa epistola.
y) ἐνόμιζε. Stephan. ἐνόμισε.
z) χρυσοῦ. Stephanus l. l. χρυσοῦ.
a) ἦμεν. Scribebatur εἶναι. Casaubonus corr. ἴμμεν, quod cod. R confirmat Menagius. Cod. Arund. εἶμεν, unde correxi ἦμεν. Stephanus Orelliusque ll. ll. ἴμεν.
b) καὶ ταῦτα γυνά. Ipsa epistola omittit.
c) Τηλαύγης. Scribebatur Τηλαυγής.
d) Ἱππόβοτός γέ τοί — Πυθαγόρεώ τε. Legebatur Ἱππόβοτός γέ τοι φησὶ λέγειν Ἐμπεδοκλέα Τηλαυγέ, Κλυτὲ κοῦρε Θεανοῦς Πυθαγόρεώ τε. Emendavit Bentleius Opuscc. philoll. p. 188. ed. Lips. recepitque Starzius in Empedocleis p. 513. et 538., sed ut scriberent Τηλαυγές, quod correxi. Ambrosius: *hippobotus autem empedoclem dixisse ait telauges clara theanae proles pythagoraeque.* Aldobrandinus: *Hippobotus certe Empedoclem de Telauge dixisse ait, Inclyte puer Theano Pythagoraeque.*
e) φέρεται. Edit. Froben. omittit.
f) Τηλαύγους. Scribebatur Τηλαυγοῦς.
g) τινα. ἀλλά. Legebatur τινὰ ἄλλα. Correxit Meibomius.
h) ποσταία. Edit. Froben. ποσσία. Codd. Cantabr. et Arund. ποστία.
i) ἀπ᾽ ἀνδρός. Stephan. ἐπ᾽ ἀνδρός.
k) ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου. Ambrosius *ab alienis vero.*

monita auro pretiosiora censuit, idque mulier. Fuit illi et filius Telauges, qui etiam patri successit ac secundum quosdam Empedoclis praeceptor fuit. Hippobotus certe Empedoclem dixisse ait,

Telauges, clara Theanus proles Pythagoraeque.

Telauges quidem nihil scripsisse fertur, at ipsius mater nonnulla. Quin etiam rogatam quando mulier a viro munda esset, dixisse ferunt, A suo quidem continuo, ab alieno vero nunquam. Ei vero quae ad virum pergeret, in mandatis dabat uti cum veste et verecundiam poneret, exsur-

ἀνίσταμένην τε l) πάλιν ἅμα αὐτοῖσιν ἀναλαμβάνειν. ἐρωτηθεῖσα, „Ποῖα;“ ἔφη, „Ταῦτα δι' ἃ γυνὴ κέκλημαι m).“ ὁ γοῦν Πυθαγόρας, ὡς μέν τινες n) Ἡρακλείδης φησὶν ὁ τοῦ Σαραπίωνος, ὀγδοηκοντούτης ἐτελεύτα, κατὰ τὴν ἰδίαν ὑπογραφὴν τῶν ἡλικιῶν· ὡς δὲ οἱ πλείους, ἔτη βιοὺς ἐννενήκοντα o). καὶ ἡμῶν ἔστιν εἰς αὐτὸν πεποιημένα p) οὕτως ἔχοντα· XXIII. 44.

Οὐ μόνος ἐμψύχων ἄπεχες χέρας, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς·
τίς γὰρ ὃς ἐμψύχων ἤψατο, Πυθαγόρα;
ἀλλ' ὅταν ἐψηθῇ τε q) καὶ ὀπτηθῇ καὶ ἁλισθῇ r),
δὴ τότε καὶ ψυχὴν οὐκ s) ἔχον ἐσθίομεν.

ἄλλο·

Ἦν ἄρα Πυθαγόρης t) τοῖος σοφός, ὥστε μὲν αὐτὸς
μὴ ψαύειν κρειῶν καὶ λέγειν ὡς ἄδικον,

l) τε. Fortasse scribendum δέ, quod expressit Aldobrandinus.

m) ἐρωτηθεῖσα, „Ποῖα;“ — κέκλημαι.“ Aldobrandinus: *Interrogata, qualis esset, Haec, inquit, ob quae mulier vocor.*

n) μέν. Edit. Froben. γοῦν.

o) ἐννενήκοντα. Casaubonus ex Tzetzae Chiliad. XI. 866. coni. ἐνενήκοντα ἐννέα.

p) πεποιημένα. Menag. πεποιημένα μέν.

q) τε. Edit. Froben. τε.

r) ἁλισθῇ. Edit. Froben. ἁἰσθῇ.

s) οὐκ. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 121. μή, quod ita probat ut Diogeneum οὐκ ex correctione ortum putet.

t) ἄλλο· Ἦν ἄρα Πυθαγόρης. Edit. Froben. ἀλλ' ἦν Πυθαγόρης.

gensque denno cum ipsis illam una resumeret. Rogata, Quaenam? Haec, inquit, per quae mulier vocor. Igitur Pythagoras quidem secundum Heraclidem Serapionis filium octogesimo aetatis anno mortuus est, secundum propriam aetatum descriptionem; secundum plurimos autem nonagesimo. Exstant autem et quae in hunc insimus, sic se habentia:

Haudquaquam solus tu animatis abstinuisti:
Quisnam animata vorat? dic mihi, Pythagora.
Verum ubi quid tostum est, elixum vel sale sparsum,
Tunc edimus, quoniam spiritus omnis abest.

aliud:

Talis erat sapiens, ut nollet tangere carnes,
Pythagoras, magnum et diceret esse scelus.

σιτίζειν δ' ἄλλους. ἄγαμαι σοφόν· αὐτὸς ἔφα μὲν u)
οὐκ ἀδικεῖν, ἄλλους δ' αὐτὸς ἄρ' ἦν ἀδικῶν x).

45. καὶ ἄλλο·

Τὰς φρένας ἣν ἐθέλῃς τὰς Πυθαγόραο νοῆσαι,
ἀσπίδος Εὐφόρβου βλέψον ἐς ὀμφαλόον y).
φησὶ γὰρ οὗτος, Ἐγὼν ἦν πρόβροτος· ὃς δ' ὅτε οὐκ ἦν,
φάσκεν ὅτ' ἦν δήπου, οὐκ ἂν ἔην ὅτε ἦν z).

καὶ ἄλλο, ὡς ἐτελεύτα·

Αἴ, αἴ Πυθαγόρης a) τί τόσον κυάμους ἐσεβάσθη;
καὶ θάνε φοιτηταῖς ἄμμιγα τοῖς ἰδίοις b).
χωρίον ἦν κυάμων· ἵνα μὴ τούτους δὲ πατήσῃ,
ἐξ Ἀκραγαντίνων κάτθαν' ἐνὶ τριόδῳ.

XXIV. Ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα καὶ αὐτοῦ τὸ

u) αὐτὸς ἔφα μέν. Edit. Froben. αὐτὸς μὲν γάρ.
x) ἄλλους δ' αὐτὸς ἄρ' ἦν ἀδικῶν. Edit. Froben. et Menag. ἄλλους δ' αὐτὸς ἔτ' εἰχ' ἀδικεῖν. quod expressit Aldobrandinus, *alios autem ipse adhuc permittebat iniuste agere.* Meibomius corr. ἄλλους δ' αὐτὸς ἔα γ' ἀδικεῖν. At quod ex Stephan. recepi recte tuitus est Rossius l. l. §. LVI. p. 160. et seq..
y) ἐς ὀμφαλόον. Menagius corr. ἐς ὀμφαλόεν aut potius ἐς ὀμφάλιον.
z) φησὶ γὰρ οὗτος — ὅτε ἦν. Edit. Froben. φησὶ γὰρ οὗτος ἐγὼν ἦμην (cod. Arund. ἦμεν) πρώην βροτός, ὃσδε | ὅτε οὐκ ἦν φάσκειν, ὃς τις ἔην ὅτε ἦν. Menag. Φησὶ γάρ, Οὗτος ἐγὼν ἦν πρώην βροτός· ὃς δὲ Ὅτε οὐκ ἦν φάσκειν ὃς τις ἔην ὅτε ἦν. Aldobrandinus: *Hic enim, ait, ego eram antea mortalis; ille vero, Quando non erat, aiebat, qui erat, quando erat.* Caeterum comma post γὰρ positum posui post οὗτος.
a) Αἴ, αἴ Πυθαγόρης. Scribebatur *Αἰ, αἰ, Πυθαγόρης.* Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 122.
b) καὶ θάνε φοιτηταῖς ἄμμιγα τοῖς ἰδίοις. Stephan. Καὶ θάνε φοιτηταῖς ἄμμιγα τοῖς ἰδίοις;

Carnibus at miror socios quod pavit et ipse
Carnibus abstinuit, flagitium esse ratus.

item aliud:

Respice in Euphorbi radiantia scuta renati,
Pythagorae mentem noscere quisquis aves.
Ante ego, dicit, eram mortalis, nec sinit unquam,
Sive erat, haud vel erat, dicere semper, Eram.

et aliud de eius morte:

Heu, heu Pythagorae quid vitae legumen adorat?
Hunc cum discipulis occubuisse ferunt.
Nam ne forte fabae fugiens calcaret in agro,
Tandem Acragantinis occidit in trivio.

Floruit autem Olympiade sexagesima ipsiusque schola dura-

σύστημα διέμεινε μέχρι γενεῶν ἐννέα ἢ καὶ δέκα c)· τελευταῖοι 46.
γὰρ ἐγένοντο τῶν Πυθαγορείων, οὓς καὶ Ἀριστόξενος εἶδε,
Ξενόφιλός d) τε ὁ Χαλκιδεὺς ἀπὸ Θράκης e) καὶ Φάντων ὁ
Φλιάσιος καὶ Ἐχεκράτης καὶ Διοκλῆς καὶ Πολύμνηστος f),
Φλιάσιοι καὶ αὐτοί. ἦσαν δὲ ἀκροαταὶ Φιλολάου καὶ Εὐρύ-
του τῶν Ταραντίνων. Γεγόνασι δὲ Πυθαγόραι τέτταρες περὶ XXV.
τοὺς αὐτοὺς χρόνους, οὐ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντες· εἷς
μὲν Κροτωνιάτης, τυραννικὸς ἄνθρωπος· ἕτερος Φλιάσιος,
σωμασκητής [, ἀλείπτης, ὥς φασί τινες]g)· τρίτος Ζακύν-
θιος h)· τέταρτος αὐτὸς οὗτος, οὗ φασιν εἶναι τἀπόρρητα
τῆς φιλοσοφίας i) [, αὐτῶν διδάσκαλος] k)· ἐφ' οὗ καὶ τὸ

c) *μέχρι γενεῶν ἐννέα ἢ καὶ δέκα.* Legebatur *μέχρι γενεῶν ἐννεακαί-δεκα.* Quod recepi restituit Bentleius Opuscc. philoll, p. 197. ed. Lips. idemque confirmant cod. R et Ambrosius, qui interpretatur *ad nonam sive decimam generationem.* Primus mendum deprehendit Lipsius Manuduct. ad philos. Stoicam l. I. dias. 6. corrigendo *ἐννέα καὶ δέκα*, ut esset *novem vel decem.* Menagius putabat in numeris peccatum esse.

d) *Ξενόφιλός.* Ambrosius *xaenophilus.*

e) *ἀπὸ Θράκης.* Menagius: „Legerat Ambrosius *ἐκ Θυρίης*: vertit enim, *ex Thuria*; perperam." Saec quidem; sed ipse Ambrosius *ex thracia.*

f) *Πολύμνηστος.* Scribebatur *Πολύμναστος.* Illud reddidit Aldobrandinus.

g) [, *ἀλείπτης, ὥς φασί τινες*]. Seclusi utpote intrusa ab eo qui quae ex §. 13. margini adscripta videret orationi inserenda putaret. Quod recte perspexerunt Kuehnius et Rossius l. l. §. LVII. p. 165.

h) *τρίτος Ζακύνθιος.* Rossius l. l. p. 163. probabiliter coni. addendum esse *μουσικός.*

i) *τέταρτος αὐτὸς οὗτος, οὗ φασιν εἶναι τἀπόρρητα τῆς φιλοσοφίας.* Verba *τέταρτος αὐτὸς οὗτος* efflagitante sententia addidi ex emendatione Rossii l. l. p. 162. et seq., quam egregie confirmat codd. Cantabr. et Arund. lectio, *οὗ φασιν οὗτος εἶναι.*

k) [, *αὐτῶν διδάσκαλος*]. Seclusi utpote profecta ab eo qui quae sequuntur *Αὐτὸς ἔφα* interpretari vellet in margine, post ab alio temere inculcata. Quod probe viderunt Kuehnius et Rossius l. l. p. 163. et seq..

vit usque ad nonam sive decimam generationem: postremi enim Pythagoreorum fuere, quos et Aristoxenus vidit, Xenophilus Chalcidensis ex Thracia et Phanto Phliasius et Echecrates et Diocles et Polymnestus, Phliasii et ipsi. Erant autem auditores Philolai et Euryti Tarentinorum. Fuerunt autem Pythagorae quattuor eodem fere tempore nec multum ab se invicem distantes: unus quidem Crotoniata, tyrannicus vir; alter Phliasius, corporis exercitator [, unctor, ut quidam aiunt]; tertius Zacynthius, quartus hic ipse, cuius aiunt arcana esse philosophiae [, ipsorum praeceptor] et a quo

47. Αὐτὸς ἔφα παροιμιακὸν εἰς τὸν βίον ἦλθεν l). οἱ δὲ καὶ ἄλλον ἀνδριαντοποιὸν Ῥηγῖνον γεγονέναι φασὶ Πυθαγόραν, πρῶτον δοκοῦντα ῥυθμοῦ καὶ συμμετρίας m) ἐστοχάσθαι· καὶ ἄλλον ἀνδριαντοποιὸν Σάμιον· καὶ ἕτερον ῥήτορα μοχθηρόν· καὶ ἰατρὸν ἄλλον, τὰ περὶ σκίλλης n) γεγραφότα καί τινα περὶ Ὁμήρου συντεταγμένον o)· καὶ ἕτερον Δωρικὰ πεπραγματευμένον p), ὡς Διονύσιος ἱστορεῖ. Ἐρατοσθένης δέ φησι, καθὸ καὶ Φαβωρῖνος ἐν τῇ ὀγδόῃ παντοδαπῆς ἱστορίας παρατίθεται q), τοῦτον εἶναι τὸν πρῶτον ἐντέχνως πυκτεύσαντα ἐπὶ τῆς ὀγδόης καὶ τεττρακοστῆς Ὀλυμπιάδος, κομήτην καὶ ἁλουργίδα φοροῦντα· ἐκκριθῆναί r) τε ἐκ τῶν παίδων καὶ χλευασθέντα αὐτίκα προσβῆναι τοὺς ἄνδρας

l) ἐφ' οὗ καὶ τὸ *Αὐτὸς ἔφα παροιμιακὸν εἰς τὸν βίον ἦλθεν.* Ambrosius: (*cuius aiunt illud esse philosophiae arcanum magisterium*) *in quo et illud ait proverbium in mundum veni.*

m) *ῥυθμοῦ καὶ συμμετρίας.* Ambrosius *numerorum ac modorum.*

n) *περὶ σκίλλης.* Edit. Froben. et Stephan. cum codd. RRR et Arund. *περὶ κήλης.* Ambrosius *de coelo* et *de cela.* Menag. *περὶ Σκύλλης.* Aldobrandinus *de Scylla.* Cod. Farnes. *περὶ κίλλης*, unde a Mureto Varr. Lectt. IX. 20. vol. I. p. 273. ed. Wolf. emendatum est *περὶ σκίλλης*, confirmatum illud auctoritate Plinii Hist. Nat. XIX. 5. Id ego probatum Casaubono et Kuehnio recepi, non probatum Menagio, sed ea de caussa, qua nihil potest removeri facilius.

o) *καί τινα περὶ Ὁμήρου συντεταγμένον.* Fortasse haec de alio quodam Pythagora intelligenda sunt, non de medico.

p) *Δωρικὰ πεπραγματευμένον.* Ambrosius: *qui — Dorica scripserit.*

q) *καθὸ καὶ Φαβωρῖνος ἐν τῇ ὀγδόῃ παντοδαπῆς ἱστορίας παρατίθεται.* Edit. Froben. et Stephan. *καθὸ καὶ* (Stephan. *γάρ*) *Φαβωρῖνος ἐν τῇ παντοδαπῇ ἱστορίᾳ παρατίθεται.* Menag. *καθὸ καὶ Φαβωρῖνος ἐν τῇ η' παντοδαπῆς ἱστορίας παρατίθεται.* Ambrosius: *quem et Favorinus in omnimoda historia sequitur in libro VIII.* Aldobrandinus: *ut est apud Favorinum in VIII. variae historiae libro.* Correxi *ἐν τῇ ὀγδόῃ.*

r) *ἐκκριθῆναί.* Edit. Froben. et Stephan. *ἐκριφθῆναί.*

proverbiale illud Ipse dixit in publicum manavit. Sunt qui et alium sculptorem Rheginum fuisse dicant Pythagoram, qui primus visus sit numeri ac proportionis repertor fuisse; alium item sculptorem Samium; et alium oratorem non bonum; et alium medicum qui de scilla scripserit ac de Homero quaedam composuerit; alium item qui Dorica tractaverit, auctore Dionysio. Porro hunc Eratosthenes, quem et Phavorinus in octavo omnimodae historiae libro sequitur, primum fuisse tradit, qui quadragesima octava Olympiade peritus ac probus pugil effulserit, comatum atque purpuratum; prohibitumque puerorum certamine atque irrisum con-

καὶ νικῆσαι. ἁπλοῦν δὲ τοῦτο καὶ τοὐπίγραμμα s) ὅπερ 48.
ἐποίησε Θεαίτητος·

Πυθαγόρην τινά, Πυθαγόρην t), ὦ ξεῖνε, κομήτην,
ᾠδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον u),
Πυθαγόρης ἐγώ εἰμι· τὰ δ' ἔργα μου εἴ τιν' ἔροιο
Ἠλείων, φήσεις αὐτὸν ἄπιστα λέγειν.

Τοῦτον ὁ Φαβωρῖνός φησιν ὅροις χρήσασθαι διὰ τῆς μαθηματικῆς ὕλης x), ἐπὶ πλέον δὲ y) Σωκράτην καὶ τοὺς ἐκείνῳ πλησιάσαντας, καὶ μετὰ ταῦτα Ἀριστοτέλην καὶ τοὺς στωικούς. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην· ὡς δὲ Θεόφραστος, Παρμενίδην· ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον. τοῦτῳ φασὶν ἀντιπαρατάσσεσθαι 49.
Κύλωνα z) καθάπερ Ἀντίδικον a) Σωκράτει. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὸ ἐπίγραμμα b)·

s) ἁπλοῦν δὲ τοῦτο καὶ τοὐπίγραμμα. Legebatur ἁπλοῦν δὲ τούτῳ καὶ τοὐπίγραμμα. Correxit Rossius l. l. §. LVIII. p. 166.

t) *Πυθαγόρην.* Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt Stephan. et cod. R cum Ambrosio. Vid. Iacobsii Append. Anthol. Gr. nr. 37.

u) *ᾠδόμενον πύκτην εἰ κατέχεις Σάμιον.* Kuehnius corr. *Πύκτην εἰ κατέχεις, Σάμιον, ᾠδόμενον.*

x) *διὰ τῆς μαθηματικῆς ὕλης.* Edit. Froben. *διὰ τῆς μαθητικῆς ὕλης.* Aldobrandinus: *ob subiectam mathematicis materiam.*

y) *ἐπὶ πλέον δέ.* Ambrosius: *ampliasse vero illam.*

z) *Κύλωνα.* Legebatur *Κύδωνα.* Correxit Menagius. Conf. II. 46.

a) *Ἀντίδικον.* Stephan. et Menag. *Ἀντίδοκον.* Illud praeter edit. Froben. praebent codd. RRR atque interpretes. Conf. II. 46. ubi etiam maior scribendi inconstantia: edit. enim Froben., codd. R a manu recentiori, Arund. et Monacensis praebent *Ἀντιόλοχος*, a me receptum; Stephan. *Ἀντίοχος*, expressum Ambrosio; Menag. *Ἀντίλοχος*, expressum Aldobrandino.

b) *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀθλητοῦ Πυθαγόρου καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὸ ἐπίγραμμα.*

tinuo viros petiisse ac vicisse. Declarare autem hoc etiam epigramma, quod fecit Theaetetus:

Pythagoram quendam, Pythagoram, o hospes, comatum,
nobilem pugilem si nosti Samium,
Pythagoras ego sum: opera autem mea si quempiam rogaveris
Eleum, dices illum incredibilia narrare.

Hunc Phavorinus ait definitionibus ob mathematicam usum materiam, frequentius id fecisse Socratem et qui ab eo fluxere, postmodum autem Aristotelem ac Stoicos. Primoque caelum appellasse mundum terramque rotundam: id autem Theophrastus Parmenidi, Zeno Hesiodo assignant. Huic aiunt restitisse Cylonem sicut Antidicum Socrati. De Pythagora autem athleta circumfertur etiam hoc epigramma:

Οὗτος παιδίσκων ἐς Ὀλύμπια c) παισὶν ἄνηβος
ἦλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτεω Σάμιος d).

XXVI. *ὁ δὲ φιλόσοφος e) καὶ ὧδε ἐπέστειλε·*

Πυθαγόρας Ἀναξιμένει.

Καὶ σύ, ὦ λῷστε f), εἰ μηδὲν ἀμείνων ἦς Πυθαγόρεω γενεήν τε καὶ κλέος, μεταναστὰς ἂν ᾖχεο ἐκ Μιλήτου g)· νῦν δὲ πατρύιει σε ἡ παροῦσα εὐκλεια, καὶ ἐμὲ δὲ h) ἂν κατέρυκεν Ἀναξιμένει ἐοικότα. εἰ δ' ὑμεῖς οἱ ὀνήιστοι τὰς πόλιας ἐκλείψετε i), ἀπὸ μὲν αὐτέων ὁ νόμος αἱρεθήσεται k), ἐπι-
κινδυνώτερα δ' αὐτῆισι l) τὰ ἐκ Μήδων. οὔτε δὲ αἰεὶ καλὸν αἰθερολογέιν m) μᾶλλόν τε εἶναι τῇ πατρίδι κάλλιον. καὶ

Edit. Froben. *ἐπὶ δὲ τοῦ ἀθλητοῦ πυθαγόρου, καὶ τοῦτο ἐλέγετο τὸ ἐπίγραμμα.* Ambrosius: *at vero philosophi epistola legitur in hunc modum.*

c) *ἐς Ὀλύμπια.* Edit. Froben. et Menag. *ἐς Ὀλυμπίαν*, quod reddidit Aldobrandinus *Olympiam.* Illud praebet Stephan. cum Ambrosio. Vid. Iacobsii Append. Anthol. Gr. nr. 284.

d) *Πυθαγόρας ὁ Κράτεω Σάμιος.* Ambrosius *pythagoras crotonias.*

e) *ὁ δὲ φιλόσοφος.* Cod. Cantabr. *ὁ δὲ φιλόσοφος οὗτος.*

f) *ὦ λῷστε.* Fortasse scribendum *ὦ λώιστε.*

g) *μεταναστὰς ἂν ᾖχεο ἐκ Μιλήτου.* Ambrosius: *profecto ad nos iam ex Mileto migrasses.*

h) *δέ.* Legebatur *τε.* Correxit Bremius apud Orellium in Epistolis Pythagoreorum p. 299.

i) *εἰ δ' ὑμεῖς οἱ ὀνήιστοι τὰς πόλιας ἐκλείψετε.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *οἱ ὀνῆστοί.* Correxit Casaubonus, sed ut scriberet *ὀνῆιστοί*, probatum Menagio, Meibomio Orellioque. Ambrosius interpretatur *augurio*, Aldobrandinus *augures*, quasi legissent *οἰωνισταί.* Deinde scribebatur *τὰς πόλεις*, quod ex cod. R correxi cum Menagio. Denique cod. Cantabr. *οὐκ ἐλλείψετε.*

k) *αἱρεθήσεται.* Edit. Froben. *ἀρεθήσεται.*

l) *αὐτῆισι.* Cod. Cantabr. *αὐτοῖσι*, non male.

m) *αἰθερολογέιν.* Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. *ἀλθε-*

Hic puer et pugil a pueris ad Olympia venit
Pythagoras Samius, patre satus Crateo.

At vero philosophi epistola legitur in hunc modum:

Pythagoras Anaximeni.

At tu, virorum optime, si nihil Pythagora et genere et gloria praestantior esses, profecto alio iam ex Mileto migrasses: nunc vero te continuit paterna et avita gloria, quae et me continuisset, si essem Anaximeni similis. Caeterum si vos viri virtute et meritis excellentissimi civitates deseretis, eis quidem ornatus adimetur Medique illis infestius instabunt. Neque vero semper convenit astrorum ac caeli vestigare rationes: praestat interdum ad patriam curas cogitationesque

ἐγὼ δὲ οὐ πάντα περὶ τοὺς ἐμαυτοῦ μύθους; ἀλλὰ καὶ ἐν πολέμοις οὓς διαφέρουσιν εἰς ἀλλήλους Ἰταλιῶται.

Ἐπειδὴ δὲ περὶ Πυθαγόρου διεληλύθαμεν, ῥητέον περὶ τῶν ἐλλογίμων Πυθαγορικῶν· μεθ' οὓς περὶ τῶν σποράδην κατά τινας φερομένων· ἔπειθ' οὕτως ἐξάψομεν τὴν διαδοχὴν τῶν ἀξίων λόγου ἕως Ἐπικούρου, καθὰ καὶ προειρήκαμεν. περὶ μὲν οὖν Θεανοῦς καὶ Τηλαύγους n) διειλέγμεθα o)· λεκτέον δὲ νῦν περὶ Ἐμπεδοκλέους πρῶτον· κατὰ γάρ τινας Πυθαγόρου διήκουσεν.

ρολογίη. Stephan. et Menag. cum Orellio *αἰθεριολογιῶν*, quod expresserunt interpretes. Id ego ita servavi, ut scriberem *αἰθεριολογέω*.
n) Τηλαύγους. Scribebatur Τηλαυγοῦς. Interpretes *Thelauge*.
o) διειλέγμεθα. Edit. Froben. *διηλέγμεθα*.

convertere. Atqui ego non semper meis vaco disputationibus, verum et bellis interdum, quibus in se invicem saeviunt Itali.

Quoniam vero de Pythagora diximus, dicendum iam de Pythagoricis illustribus viris: post quos dicendum erit de iis qui sparsim a pleriaque referuntur: tum deinceps adnectamus successionis seriem memorabilium virorum usque ad Epicurum, sicuti supra promisimus. De Theano quidem et Telauge iam diximus: dicendum modo de Empedocle primum: nam secundum quosdam Pythagorae auditor fuit.

CAPUT II.

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ.

I. 51. Ἐμπεδοκλῆς, ὡς φησιν Ἱππόβοτος, Μέτωνος ἦν υἱὸς τοῦ Ἐμπεδοκλέους, Ἀκραγαντῖνος a). τὸ δ' αὐτὸ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν b), ἐπίσημον ἄνδρα γεγονέναι τὸν Ἐμπεδοκλέα τὸν πάππον τοῦ ποιητοῦ. ἀλλὰ καὶ c) Ἕρμιππος τὰ αὐτὰ τούτῳ φησίν. ὁμοίως καὶ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ νόσων d), ὅτι λαμπρᾶς ἦν οἰκίας ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου e). λέγει δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις τὴν πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα f) νενικηκέ-

a) Ἐμπεδοκλῆς — Ἀκραγαντῖνος. Ambrosius: *Empedocli ut ait hypodotus* (*hippodotus*): *meto pater: avus empedocles agrigentinus fuit.*

b) ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν. Aldobrandinus *in XVI. libro historiarum.*

c) ἀλλὰ καί. Ambrosius non expressit.

d) Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ νόσων. Edit. Froben. ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ τήσων, quod expressit Aldobrandinus. Alterum praeter Stephan. et Menag. praestant cod. R et Ambrosius. Conf. §. 60. ubi constanter legitur Ἡρακλείδης δὲ ἐν τῷ περὶ νόσων. Cod. Arund. περὶ τήσων.

e) ὅτι λαμπρᾶς ἦν οἰκίας ἱπποτροφηκότος τοῦ πάππου. Menag. λαμπρᾶς. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praebet cod. Arund.. Edit. Froben. οἰκίας. Ambrosius: *clara ex familia fuisse avum: equosque nutrisse.*

f) τὴν πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Menagius coni. τὴν πρώτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

EMPEDOCLES.

Empedocles, ut ait Hippobotus, Metonis filii Empedoclis filius fuit, Agrigentinus. Idem et Timaeus refert in decimo quinto Historiarum libro, insignem fuisse virum Empedoclem poetae avum. Sed et Hermippus eadem cum illo ait. Heraclides itidem in libro de morbis clara ex familia fuisse tradit, quum avus equos aluerit. Dicit et Eratosthenes in Olympionicis septuagesima prima Olympiade vicisse Meto-

ναι τὸν τοῦ Μέτωνος πατέρα, μάρτυρι χρώμενος Ἀριστοτέλει. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς g) 52.
φησιν ὡς ἦν Μέτωνος μὲν υἱός, εἰς δὲ Θουρίους αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐπισυμένους Γλαῦκος h) ἐλθεῖν φησιν· εἶθ', ὑποβάς i)·

Οἱ δ' ἱστοροῦντες ὡς πεφευγὼς οἴκοθεν k)
εἰς τὰς Συρακούσας μετ' ἐκείνων ἐπολέμει
πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, τελέως ἀγνοεῖν ἐμοὶ l)
δοκοῦσιν· ἡ γὰρ οὐπέτ' m) ἦν ἢ παντελῶς
ὑπεργεγηρακώς, ὅπερ οὐχὶ n) φαίνεται.
Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν ἑξήκοντ' ἐτῶν,
ἔτι δ' Ἡρακλείδης, φησὶ τετελευτηκέναι o).

g) Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν τοῖς Χρονικοῖς Vid. Heynius ad Apollodori Bibliothecam p. 1088. et seqq..
h) Γλαῦκος. Cod. Arund. Γέλυκος.
i) εἶθ' ὑποβάς. Haec quae sequuntur tam manifesta praeferunt senariorum vestigia, ut ea permirum sit neminem editorum animadvertisse. Senarios restituit Meinekius ad Menandr. et Philem. Reliquias p. XXIV.
k) πεφευγὼς οἴκοθεν. Scribebatur οἴκοθεν πεφευγώς. Transposuit Meinekius l. l..
l) ἐμοί. Scribebatur μοί. Correxit Meinekius l. l.. Edit. Froben. omittit.
m) οὐπέτ'. Scribebatur οὐκ ἔτ'. Correxit Meinekius l. l..
n) οὐχί. Scribebatur οὔ. Correxit Meinekius l. l..
o) Ἀριστοτέλης γὰρ — φησὶ τετελευτηκέναι. Edit. Froben. et Menag. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτόν, ἔτι τε Ἡράκλειτον (Edit. Froben. cum cod. Vindobonensi LIX. apud Sturzium Praefat. ad Empedoclea p. XXI. ἡράκλητον), ἑξήκοντα ἐτῶν φησι (Menag. φησί) τετελευτηκέναι. Eam lectionem expresserunt interpretes. Steph. Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτόν, ἔτι τε Ἡράκλειτος, ἑξήκοντα ἐτῶν φησὶ τετελευτηκέναι. Quod restitui ἔτι δ' Ἡρακλείδης, δ' ipse correxi, Ἡρακλείδης emendavit Sturzius Praefat. ad Empedoclea p. XXI. et seq.. Reliqua transponendo restituit Meinekius l. l., sed ut scriberet, Ἀριστοτέλης γὰρ αὐτὸν ἑξήκοντ' ἐτῶν | ἔτι δ' Ἡράκλειτόν φησι τετελευτηκέναι.

nis patrem, Aristotelis utens testimonio. Apollodorus autem grammaticus in Chronicis Metonis quidem filium fuisse ait, caeterum ad Thurios nuper omnino conditos venisse Glaucus ait: deinde post panca:

Qui vero narrant domo profugum venisse
Syracusas et cum illis bellasse
adversus Athenienses, prorsus id mihi ignorare
videntur: aut enim iam defecerat aut omnino
valde senex erat, id quod minime probatur.
Namque et Aristoteles ipsum sexagesimo aetatis anno,
insuper etiam Heraclides, ait vita excessisse.

ὁ δὲ πρώτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα νενικηκὼς κέλητι τούτου πάντως ἦν ὁμώνυμος, ὥςθ' ἅμα καὶ τὸν χρόνον ὑπὸ
53. τοῦ Ἀπολλοδώρου σημαίνεσθαι. Σάτυρος δὲ ἐν τοῖς βίοις φησὶν ὅτι Ἐμπεδοκλῆς υἱὸς μὲν ἦν Ἐξαινέτου p), κατέλιπε δὲ καὶ αὐτὸς υἱὸν Ἐξαίνετον q)· ἐπί τε τῆς αὐτῆς Ὀλυμπιάδος τὸν μὲν ἵππῳ κέλητι νενικηκέναι, τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ πάλῃ ἤ, ὡς Ἡρακλείδης ἐν τῇ ἐπιτομῇ, δρόμῳ. ἐγὼ δὲ εὗρον ἐν τοῖς ὑπομνήμασι Φαβωρίνου ὅτι καὶ βοῦν ἔθυσε τοῖς θεωροῖς ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκ μέλιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ἀδελφὸν ἔσχε Καλλικρατίδην. Τηλαύγης r) δὲ ὁ Πυθαγόρου παῖς ἐν τῇ πρὸς Φιλόλαον ἐπιστολῇ φησὶ τὸν Ἐμπεδοκλέα
54. Ἀρχινόμου εἶναι υἱόν. ὅτι δὲ ἦν Ἀκραγαντῖνος ἐκ Σικελίας, αὐτὸς ἐναρχόμενος τῶν Καθαρμῶν φησιν s)·

Ὦ φίλοι οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαντος
valet' ἀν' ἄκρα πόλιος t).

p) Ἐξαινέτου. Ambrosius *exaneti.*
q) Ἐξαίνετον. Ambrosius *exanetum.* Vid. Sturzii Empedoclea p. 5.
r) Τηλαύγης. Scribebatur Τηλευγής.
s) αὐτὸς ἐναρχόμενος τῶν Καθαρμῶν φησιν. Vid. Sturzii Empedoclea p. 530. et 646. sq. et Iacobsii Anthol. Gr. IX. 569.
t) Ὦ φίλοι — πόλιος. Ambrosius omittit. Pro οἳ, quod praebet edit. Froben. cum Sturzio et Iacobsio, Stephan. et Menag. οἱ, cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 647. ἦ. Deinde pro ἀν', quod praestant edit. Froben. et Menag. cum Sturzio et Iacobsio, Stephan. ἄν. Denique pro πόλιος, quod cum Sturzio et Iacobsio restitui, edit. Froben. cum cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 647. et Palatino Anthol. Gr. πόληος, Stephan. et Menag. πόλεως. Menagius malebat πόλευς.

Qui vero septuagesimam et primam Olympiadem vicerat eques, eodem censebatur nomine, ita ut simul tempus ab Apollodoro significetur. Satyrus autem in Vitis Empedoclem ait filium fuisse Exaeneti, reliquisse autem et illum filium Exaenetum, eademque Olympiade ipsum quidem equestri certamine vicisse, filium vero illius lucta sive, ut ait Heraclides in Epitome, cursu. Verum enim ego in Phavorini Commentariis reperi Empedoclem et bovem mactasse legatis ex melle et farina fratremque habuisse Callicratidem. Telauges autem Pythagorae filius in epistola ad Philolaum Empedoclem ait Archinomi fuisse filium. Quod autem Agrigentinus ex Sicilia fuerit, ipse initio Lustrationum refert:

O socii ingentem flavae Acragantis ad undas
Urbem qui colitis positam sub moenibus altis.

καὶ τὰ μὲν περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ τάδε. Ἀκοῦσαι δ' αὐτοῦ Π.
Πυθαγόρου Τίμαιος διὰ τῆς ἐνάτης ἱστορεῖ, λέγων ὅτι κατα-
γνωσθεὶς ἐπὶ λογοκλοπείᾳ u) τότε, καθὰ καὶ Πλάτων, τῶν
λόγων ἐκωλύθη μετέχειν. μεμνῆσθαι δὲ καὶ αὐτὸν Πυθα-
γόρου λέγοντα·

Ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περιώσια εἰδώς,
ὃς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον x).

οἱ δὲ τοῦτο εἰς Παρμενίδην αὐτὸν λέγειν ἀναφέροντα. φησὶ 55.
δὲ Νεάνθης ὅτι μέχρι Φιλολάου καὶ Ἐμπεδοκλέους ἐκοινώ-
νουν οἱ Πυθαγορικοὶ τῶν λόγων y). ἐπεὶ δ' αὐτὸς διὰ τῆς
ποιήσεως ἐδημοσίευσεν αὐτά z), νόμον ἔθεντο μηδενὶ μετα-
δώσειν ἑποποιῷ a). τὸ δ' αὐτὸ καὶ Πλάτωνά φησι b) τα-
θεῖν· καὶ γὰρ τοῦτον πωλυθῆναι. τίνος μέντοι γε αὐτῶν

u) λογοκλοπείᾳ. Kuehnius coni. λογοπείᾳ.
x) Ἦν δέ τις — πλοῦτον. Cod. Arund. ἐν κείνῃσιν. Edit. Froben. περιώδια. Vid. Sturzii Empedoclea p. 533. et 670. sq..
y) ὅτι μέχρι Φιλολάου — τῶν λόγων. Ambrosius: *pythagoricos usque ad philolaum et empedoclem ad sermonum communionem admitti solitos.* Aldobrandinus: *Pythagoricos ad Philolaum et Empedoclem usque disciplinam communicavisse cum aliis.*
z) ἐπεὶ δ' αὐτὸς διὰ τῆς ποιήσεως ἐδημοσίευσεν αὐτά. Menag. ἐδημοσίωσεν. Ambrosius: *Ubi vero ipse poemata illa vulgare coepit.* Aldobrandinus: *sed postea quam ipse edito poemate eam divulgavit.*
a) νόμον ἔθεντο μηδενὶ μεταδώσειν ἑποποιῷ. Ambrosius: *latam esse legem uti versificator omnis inde arceretur.* Aldobrandinus: *legem tulerunt, nullo ut cum epico communicare disciplinam liceret.*
b) φησι. Stephan. et Menag. *φασί*, quod expressit Ambrosius. Aldobrandinus omittit. Singularem restitui ex edit. Froben..

Hactenus de genere ipsius. Audisse autem Pythagoram Timaeus auctor est in nono Historiarum, dicens deprehensum quod doctrinam furatus esset, sicuti et Plato, atque ideo ad consortium sermonum admitti prohibitum: ipsumque meminisse Pythagorae his verbis:

Quidam et in his vir summus erat rerumque peritus,
Divitiis qui animi cordatos vinceret omnes.

Sunt qui ista de Parmenide dixisse putant. Refert Neanthes Pythagoricos usque ad Philolaum et Empedoclem ad sermonum communionem admittere omnes solitos. Ubi vero ipse poemate disciplinam divulgavit, legem tulerunt uti nullo cum epico poeta communicare disciplinam liceret. Idem et Platonem pertulisse aiunt: quippe et hunc fuisse prohibitum. Quem tamen illorum audiverit Empedocles, non dixit:

ἤκουσεν ὁ Ἐμπεδοκλῆς c), οὐκ εἶπεν· τὴν γὰρ προφερομένην πρὸς Τηλαύγους d) ἐπιστολὴν ὅτι μετέσχεν e) Ἱππάσου καὶ Βροντίνου, μὴ εἶναι ἀξιόπιστον f). ὁ δὲ Θεόφραστος Παρμενίδου φησὶ ζηλωτὴν αὐτὸν γενέσθαι καὶ g) μιμητὴν ἐν τοῖς ποιήμασι· καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἐν ἔπεσι τὸν περὶ φύσεως λόγον
56. ἐξενεγκεῖν h). Ἕρμιππος δὲ οὐ Παρμενίδου, Ξενοφάνους i) δὲ γεγονέναι ζηλωτήν, ᾧ καὶ συνδιατρῖψαι καὶ μιμήσασθαι τὴν ἐποποιίαν· ὕστερον δὲ τοῖς Πυθαγορικοῖς ἐντυχεῖν. Ἀλκιδάμας δ' ἐν τῷ φυσικῷ k) φησι κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους Ζήνωνα καὶ Ἐμπεδοκλέα ἀκοῦσαι Παρμενίδου, εἶθ' ὕστερον ἀποχωρῆσαι· καὶ τὸν μὲν Ζήνωνα κατ' ἰδίαν l) φιλοσοφῆσαι, τὸν δὲ Ἀναξαγόρου διακοῦσαι καὶ Πυθαγόρου· καὶ τοῦ μὲν τὴν σεμνότητα ζηλῶσαι τοῦ τε βίου καὶ τοῦ
III. 57. σχήματος, τοῦ δὲ τὴν φυσιολογίαν. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ

c) ὁ Ἐμπεδοκλῆς. Edit. Froben. articulum omittit.
d) Τηλαύγους. Scribebatur Τηλαυγοῦς.
e) ὅτι μετέσχεν. Cod. Arund. ὅτι τε μετέσχεν.
f) μὴ εἶναι ἀξιόπιστον. Ambrosius: *non usquequaque probari.*
g) καί. Edit. Froben. omittit.
h) ἐν ἔπεσι τὸν περὶ φύσεως λόγον ἐξενεγκεῖν. Ambrosius: *versu physicae rationis apparuisse.* Aldobrandinus: *versibus de natura sermonem fecisse.*
i) Ξενοφάνους. Ambrosius *xenophanis.*
k) Ἀλκιδάμας δ' ἐν τῷ φυσικῷ. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium Praefat. ad Empedoclea p. XVI. Ἀλκίδας, sed in margine Ἀλκιδάμας. Ambrosius *Alcidamus* et *Alcidamas.* Aldobrandinus *Alcidamas in physicis.* Henricus Eduardus Fossius Comment. de Gorgia Leontino p. 17. coni. ἐν τῷ μουσείῳ aut ἐν τῷ μουσικῷ.
l) κατ' ἰδίαν. Edit. Froben. et Menag. κατιδίαν.

eam enim quae Telaugis fertur epistolam, in qua Hippasum ac Brontinum audivisse dicitur, non esse fide dignam. Enimvero Theophrastus Parmenidem illum imitatum dixit ipsiusque aemulum et in poematibus fuisse: quippe et illum versibus sermonem de natura prodidisse. Hermippus autem non Parmenidis, verum Xenophanis fuisse imitatorem tradidit, quocum diu versatus cuiusque carmina imitatus esset, postmodum autem Pythagoricis congressum esse. Alcidamas vero in Physico refert eodem tempore Zenonem et Empedoclem una audivisse Parmenidem, postea ab eo discessisse: ac Zenonem quidem seorsum philosophatum esse, hunc vero Anaxagoram et Pythagoram audisse atque alterius constantiam et gravitatem vitae atque habitus, alterius de natura rationes fuisse imitatum. Aristoteles vero in Sophista pri-

Σοφιστὴ φησι πρῶτον Ἐμπεδοκλέα ῥητορικὴν εὑρεῖν, Ζήνωνα δὲ διαλεκτικήν. ἐν δὲ τῷ περὶ ποιητῶν φησιν ὅτι καὶ Ὁμηρικὸς ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ δεινὸς περὶ τὴν φράσιν γέγονε, μεταφορικός τε ὢν καὶ τοῖς ἄλλοις τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι m) χρώμενος· καὶ ᾗ ὅτι n) γράψαντος αὐτοῦ καὶ ἄλλα ποιήματα τήν τε τοῦ Ξέρξου διάβασιν καὶ προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα, ταῦθ' ὕστερον κατέκαυσεν ἀδελφή τις αὐτοῦ ἢ θυγάτηρ, ὡς φησιν Ἱερώνυμος, τὸ μὲν προοίμιον ἄκουσα, τὰ δὲ Περσικὰ βουληθεῖσα διὰ τὸ ἀτελείωτα εἶναι. καθόλου 58.
δέ φησι καὶ τραγῳδίας αὐτὸν γράψαι καὶ πολιτικά o)· Ἡρακλείδης δὲ ὁ τοῦ Σαραπίωνος ἑτέρου φησὶν εἶναι τὰς τραγῳδίας. Ἱερώνυμος δέ φησιν αὐτὸν p) τρισὶ καὶ τετταράκοντα q) ἐντετυχηκέναι, Νεάνθης δὲ νέον ὄντα γεγραφέναι τὰς τραγῳδίας καὶ αὐτὸν ἔπειτα αὐταῖς ἐντετυχηκέναι r). φησὶ

m) τοῖς περὶ ποιητικὴν ἐπιτεύγμασι. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium in Empedocleis p. 28. ἐπιτάγμασι, quod expressit Aldobrandinus *poeticae artis praeceptis*. Ambrosius *poeticis figuris*. Quod ex Stephan. recepi probaverunt iam Kuehnius et Sturzius l. l..

n) καὶ δὴ ὅτι. Edit. Froben. et Stephan. καὶ διότι, quod expressit Ambrosius *Atque ideo*.

o) πολιτικά. Cod. Arund. πολιτικούς.

p) αὐτόν. Scribebatur αὐτόν. Edit. Froben. et Menag. omittunt.

q) τρισὶ καὶ τετταράκοντα. Ambrosius *quadraginta tria illius opuscula*.

r) Νεάνθης δὲ — αὐταῖς ἐντετυχηκέναι. Edit. Froben. omittit. Ambrosius: *Neanthes autem ad hunc iuvenem scripsisse et ipsum tragoedias: in quas se postea incidisse*. Menag. αὐτοῖς. Caeterum scribebatur αὐτόν.

mum Empedoclem oratoriae inventorem ait, Zenonem vero dialecticae. In libro autem de poetis asserit Homericum Empedoclem acutumque in dicendo fuisse, translationibus item ac caeteris artis poeticae feliciter tractandae praesidiis usum: addit etiam hoc, quod, quum et alia poemata scripsisset et Xerxis transitum et hymnum in Apollinem, ea postmodum ignibus tradiderit soror quaedam ipsius sive filia, ut Hieronymus meminit, hymnum quidem imprudens, Persica autem prudens ac sciens, quod ea imperfecta essent. Omnino tragoedias illum praeterea scripsisse refert ac politica: verum Heraclides Serapionis filius tragoedias alterius fuisse memorat. Hieronymus vero quadraginta tres so legisse asserit, Neanthes autem hunc iuvenem scripsisse tragoedias, in quas se postea incidisse. Porro Satyrus in Vitis

δὲ Σάτυρος ἐν τοῖς βίοις ὅτι καὶ ἰατρὸς ἦν καὶ ῥήτωρ ἄριστος. Γοργίαν γοῦν τὸν Λεοντῖνον αὐτοῦ γενέσθαι μαθητήν, ἄνδρα ὑπερέχοντα ἐν ῥητορικῇ καὶ τέχνην ἀπολελοιπότα· ὃν φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη
IV. 59. βιῶναι. τοῦτόν φησιν ὁ Σάτυρος λέγειν ὡς αὐτὸς παρείη τῷ Ἐμπεδοκλεῖ γοητεύοντι. ἀλλὰ καὶ αὐτὸν διὰ τῶν ποιημάτων ἐπαγγέλλεσθαι τοῦτό τε καὶ ἄλλα πλείω, δι' ὧν φησι s)·

Φάρμακα δ' ὅσσα t) γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος ἄλκαρ,
πεύσῃ, ἐπεὶ μούνῳ σοὶ ἐγὼ κρανέω u) τάδε πάντα.
παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος x), οἵ τ' ἐπὶ γαῖαν
ὀρνύμενοι πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν y)·
καὶ πάλιν z), ἢν κ' ἐθέλῃσθα a), παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις b)·

s) δι' ὧν φησι. Versus qui sequuntur Empedocleos Ambrosius in brevius contraxit cum aliis multis, ut de eius lectione iudicari nequeat. Interpretatur autem sic: *pharmaca quibus et morbi et senectus arceantur et ventorum et (vel) noxii pellantur flatus vel salubres ac laeti adhibeantur, mortui autem (mortuique) item reviviscant.* Vid. Sturzii Empedoclea p. 531. sq. et p. 660. sqq..

t) Φάρμακα δ' ὅσσα. Edit. Froben. ὅσα. Tzetzes Chiliadd. II. 906. Φάρμακα ὅσσα.

u) κρανέω. Stephan. κρανόω.

x) παύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος. Suidas s. v. ἄπτους pro μένος glossema habet βίας. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 661. παύσῃ δ' ἐκ καμάτων ἀναειμένος.

y) πνοιαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν. Clemens Alex. Stromati. VI. p. 754. ed. Potter. θνητοῖσι καταφθινύθουσιν ἀρούρας. Pluralem ἀρούρας praebet etiam Tzetzes expressitque Aldobrandinus. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 661. ἀρούρας.

z) καὶ πάλιν. Haec apud Suidam l. l. et Eudociam in Villoisoni Anecdotis vol. I. p. 170. seiuncta leguntur ab versibus Empedoclis.

a) ἢν κ' ἐθέλῃσθα. Suidas l. l. ἐθέλεσθα. Clemens Alex. l. l. αὖτ' ἐθέλῃσθα.

b) παλίντιτα πνεύματ' ἐπάξεις. Clemens Alex. l. l. παλίντιτα πνεύ-

refert et medicum illum fuisse oratoremque optimum. Itaque Gorgiam Leontinum ipsius fuisse discipulum, virum in oratoria insignem, qui et artem rhetoricam scripserit: quem tradit Apollodorus in Chronicis centum et novem aetatis implesse annos. Hunc ait Satyrus dicere solitum affuisse se Empedocli magiam exercenti. Ipsumque in poematibus id profiteri et complura alia, quum dicat:

Pharmaca quaeis pellas morbos levesque senectam,
Percipies; quae cuncta tibi communico soli:
Compescesque truces ventorum rite procellas,
Exorti insanis qui vastant flatibus agros;
Rursum, si libeat, mox flamina pigra ciebis

θήσεις c) δ' ἐξ ὄμβρου πελεινοῦ καίριον αὐχμὸν d)
ἀνθρώποις, θήσεις e) δὲ καὶ ἐξ αὐχμοῖο θερείου f)
ῥεύματα δενδρεόθρεπτα, τὰ δ' ἐν θέρει ἀήσαντα g)·
ἄξεις δ' ἐξ Ἅϊδαο κατασφιγμένου μένος ἀνδρός.

Φησὶ δὲ καὶ Τίμαιος ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ h) κατὰ πολλοὺς τρόπους τεθαυμάσθαι i) τὸν ἄνδρα. καὶ γὰρ ἐτησίων ποτὲ k) σφοδρῶς πνευσάντων ὡς τοὺς καρποὺς λυμῆναι, κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι l) καὶ ἀσκοὺς ποιῆσαι, πρὸς τοὺς λόφους καὶ V. 60.

ματα θήσεις. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 661. καλίντητα. Suidas καλίντονα, valde probatum Sturzio l. l. p. 661. sq., qui ipse coni. καλίντυπα et πάλιν τε τὰ — ἐπάξῃς. Tzetzes l. l. πάλιν τι τά.

c) θήσεις. Suidas l. l. στήσει. Tzetzes l. l. στήσεις.

d) καίριον αὐχμόν. Suidas l. l. χόον καίριον.

e) θήσεις. Tzetzes l. l. στήσεις.

f) θερείου. Tzetzes l. l. θέριον.

g) τὰ δ' ἐν θέρει ἀήσαντα. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 662. sq. τά τ' ἐν θέρει ἀήσοντα. Suidas l. l. τά τ' ἐν θέρει ἴσοντας. Tzetzes l. l. τά τ' αἰθέρια θήσοντας. Sturzius l. l. primum coni. αὐανθέντα, ut intelligeret fluvios seu torrentes qui aestate exarescunt; deinde vulgatam interpretabatur de fluentis seu torrentibus qui aestate vaporem exhalant, item de exsiccatis, arefactis; denique coni. τά τ' ἐν θέρει ἀτμίζοντα, ut intelligeret quae aestivo tempore vaporant seu vaporem emittunt, idemque recepit. Hermannus apud Sturzium l. l. p. 663. coni. τά τ' αἰθέρι' αἰθύσσοντας. Buttmannus in Beckii Commentariis societ. philol. Lips. vol. IV. p. 35. τά τ' αἰθέρι' ἀτμίζοντας. Bernardus Henricus Carolus Lommatzschius in libro nuperrime edito, *Die Weisheit des Empedocles nach ihren Quellen und deren Auslegung philosophisch bearbeitet*, p. 306. interpretatur *Erfrischung in Sommerungegluthen*, ut recte videatur expressisse vulgatam. Kuehnius post hunc versum lacunam statuit, quum qui sequitur nihil commune habeat cum ventis aestivis, sed agat potius de necromantia.

h) ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ. Scribebatur ἐν τῇ ιη'.

i) τεθαυμάσθαι. Edit. Froben. τε θαυμᾶσθαι.

k) ποτέ. Ambrosius *plerumque*.

l) κελεύσας ὄνους ἐκδαρῆναι. Stephan. omittit. Rem ipsam quum alii aliter narrent, Isaacus Vossius apud Menagium probabiliter coniecit Diogenem quae auctoris sui Timaei verba aut male legisset aut intellexisset ita corrupisse ut simul fabulam redderet absurdam: id quod eo ipse confirmavit ut quae apud Plutarchum

Et media induces e tempestate serenum;
Induces media pluvias aestate salubres
Et flatus sicca qui perflent omnia messe,
Exstinctumque hominem nigro revocabis ab Orco.

Multisque item modis eum virum admirationi habitum Timaeus in decimo octavo Historiarum auctor est. Namque etesiis aliquando vehementer flantibus, adeo ut fruges corrumperent, excoriari asinos iussit factisque utribus eos col-

τὰς ἀκρωρείας m) διέτεινε πρὸς τὸ συλλαβεῖν τὸ πνεῦμα· λήξαντος δέ n), Κωλυσανέμαν κληθῆναι. Ἡρακλείδης δὲ ἐν τῷ περὶ νόσων φησὶ καὶ Παυσανίᾳ ὑφηγήσασθαι αὐτὸν o) τὰ περὶ τὴν ἄπνουν. ἦν δ' ὁ Παυσανίας p), ὡς φησιν Ἀρίστιππος καὶ Σάτυρος, ἐρώμενος αὐτοῦ, ᾧ δὴ καὶ τὰ περὶ φύσεως προσπεφώνηκεν q) οὕτως,

61. Παυσανία, σὺ δὲ κλῦθι, θαῦρρονος Ἀγχίτου υἱέ r).

ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν ἐποίησε s)·

Παυσανίην t) ἰητρὸν ἐπώνυμον u) Ἀγχίτεω x) υἱόν,
φῶτ' y) Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθρεψε z) Γέλα a),

T. II. p. 1126. B. ed Francof. leguntur διασφᾶγας ὄρους sic accepta diceret Diogenes ac si scriptum fuisset διασφάξας ὄρους. Vid. Sturzii Empedoclea p 48. et seqq..

m) ἀκρωρείας. Edit. Froben. ἀκροφίας.

n) λήξαντος δέ. Edit. Froben. cum cod. R. λύσαντος δέ, unde nescio quis apud Menagium coni. κωλύσαντος δέ.

o) αὐτόν. Edit. Froben. omittit.

p) ἦν δ' ὁ Παυσανίας. Edit. Froben. ἦν δέ φησι παυσανίας.

q) προσπεφώνηκεν. Edit. Froben. προσφώνηκεν. Ambrosius *declaravit*. Aldobrandinus *alloquitur*.

r) Παυσανία — υἱέ. Vid. Sturzii Empedoclea p. 513. et p. 537. sq..

s) ἀλλὰ καὶ ἐπίγραμμα εἰς αὐτὸν ἐποίησε. Vid. Sturzii Empedoclea p. 532. et p. 669. sq. itemque Iacobsii Anthol. Gr. VII. 508. ubi Simonidi tribuitur.

t) Παυσανίην. Iacobsius l. l. Παυσανίαν.

u) ἐπώνυμον. Rossius l. l. §. LVIIII. p. 167.: „Ἐπώνυμος heic est *habens nomen rei conveniens*. Nam qui medicus est, multasque aegritudines depellit, Παυσανίης vere dicitur. Hoc non viderunt interpretes Laërtii; quorum alter *inclytum*, alter *clarum* ἐπώνυμον reddidere." Ambrosius poeta hunc et alterum versum sic interpretatur:

Pausaniae medico anchite cognomine nato
Asclipiades patria clara gela est.

x) Ἀγχίτεω. Scribebatur Ἀγχίτου. Correxi ex Anthologia.

y) φῶτ'. Iacobsius l. l. τόνδ'.

z) ἔθρεψε. Sturzius l. l. et Iacobsius l. l. ἔθαψε.

a) Γέλα. Cod. Palat. apud Iacobsium l. l. πόλις. Plaudes πόνος. Iacobsius coni. πατρὶς ἔθαψε Γέλας.

libus et montium verticibus admoveri ad compellendos flatus: cessantibus autem ventis ab eventu rei, *Κωλυσανέμαν* vocatum esse. Heraclides quoque in libro de morbis ait ipsum Pausaniae dictasse quae de femina exanimi ille scripsit. Erat autem Pausanias, ut Satyrus et Aristippus ait, amator eius, cui et de natura libros compositos ita dedicavit,

Pausania Anchiti sapientis, percipe, fili.

Sed et epigramma in eum fecit:

Pausaniam Anchiti natum Phoebique nepotem,
Clarum aluit medicum patria clara Gela,

ὃς πολλοὺς b) μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι c)
φῶτας ἀπέστρεψεν d) Περσεφόνης ἀδύτων e).
Τὴν γοῦν ἄπνουν f) ὁ Ἡρακλείδης g) φησὶ τοιοῦτόν τι εἶναι,
ὡς τριάκοντα ἡμέρας συντηρεῖν ἄπνουν καὶ ἄσηπτον h) τὸ
σῶμα· ὅθεν καὶ εἶπεν αὐτὸν καὶ ἰατρὸν καὶ μάντιν, λαμ-
βάνων ἅμα καὶ ἀπὸ τούτων τῶν στίχων i)·
Ὦ φίλοι, οἳ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαντος 62.
ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλιος k), ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,

b) πολλούς. Iacobsius l. l. πλείστους, quod expressisse videtur Ambrosius *plerosque*.

c) μογεροῖσι μαραινομένους καμάτοισι. Menag. μογεροῖσι. Iacobsius l. l. κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις.

d) ἀπέστρεψεν. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 670. ἀπέστρεψε.

e) Περσεφόνης ἀδύτων. Iacobsius l. l. Φερσεφόνης θαλάμων.

f) Τὴν γοῦν ἄπνουν. Ambrosius τὴν γουν απνουν.

g) ὁ Ἡρακλείδης. Legebatur ὁ Ἡράκλειτος. Edit. Froben. ὁ ἡράκλητος. Emendaverunt Casaubonus, qui supra ad Prooemii §. 12. correxerat Ἡρακλείδου, Mercurialis Varr. Lectt. IV. 44. et Menagius ad Prooemii §. 12. Vid. Sturzii Empedoclea p. 59. et seqq..

h) ἄσηπτον. Legebatur ἄαπτον, quod Ambrosius interpretatur *integrum incorruptumque*, Aldobrandinus *incorruptum*. Hesychius Milesius p. 24. ed. Orell. et Suidas s. v. ἄπνους habent ἄσιτον, quod ita placuit Aldobrandino ut quod etiam ab cod. Farnes. servatum videret ἄσηπτον mutare nollet; item Casaubono, sed ut praeferret quod ex Galeno de locis adfectis VI. 5. vol. VII. p. 517. sq. ed. Charter. restituisset Mercurialis l. l. ἄσφυκτον. Idem restituendum docuit Menagius ad Prooemii §. 12., quem cum Sturzio l. l. p. 61. secutus sum.

i) ὅθεν καὶ εἶπεν — τῶν στίχων. Stephan. ὅθεν εἶπεν. Ambrosius: *Unde illum et medicum et vatem dixit ut ex eius versibus patet quibus incolas amplι agrigenti salvere iubet: a quibus et deum se credi vult divinosque sibi petit honores.* Versus ipsos omittit. De versibus ipsis vid. Sturzii Empedoclea p. 530. et p. 646. sqq. itemque Iacobsii Anthol. Gr. IX. 569. in quam versus quinque priores recepti sunt.

k) Ὦ φίλοι — ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλιος. Scribebatur ναίετ' ἀν' ἄκρα πόλεως. Correxerunt Sturzius et Iacobsius II, II.. Edit. Froben. ναίετ' ἄκρα πόλεως. Menag. ναίετε ἄκρα πόλεως. Cod. Arund. ναίετ' ἄν ἀκροπολίς. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 647.

Qui multos diris homines languoribus aegros
Eripuit furvis Persephones thalamis.

Exanimem igitur Heraclides tale quiddam esse ait, quod triginta dies corpus absque spiritu integrum incorruptumque servet: unde etiam illum et medicum et vatem dixit, quod simul ex his eius versibus accepit:

Urbem qui flavi ad ripas Aeragantis, amici,
Incolitis magnam, res et curatis honestas,

χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν l) θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι m) θνητὸς
πωλεῦμαι n) μετὰ πᾶσι τετιμένος o), ὥςπερ ἔοικεν p),
ταινίαις τε q) περίστεπτος στέφεσίν τε θαλείης r)·
τοῖσιν ἅμ' εὖτ' ἂν ἵκωμαι ἐς ἄστεα τηλεθόωντα,
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι· οἱ δ' ἅμ' ἕπονται
μυρίοι s), ἐξερέοντες ὅπη πρὸς κέρδος ἀταρπός·
οἱ μὲν μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δ' ἐπὶ νούσων t)
παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηκέα u) βάξιν.

VII. 63. Μέγαν δὲ τὸν Ἀκράγαντα εἰπεῖν φησιν x), ἐπεὶ μυριάδες

πόλευς. Palat. apud Iacobsium l. l. ἀνακραπολῆος. Caeterum Sturzius post hunc versum ex Diodoro Siculo XIII. 83. admodum probabiliter inseruit hunc, ξείνων αἰδοῖοι λιμένες, κακότητος ἄπειροι.

l) ὔμμιν. Scribebatur ὑμῖν. Correxerunt Sturzius et Iacobsius ll. ll. confirmantque Sextus Empiricus adv. Mathematt. I. 302. p. 283. ed. Fabric., Philostratus vit. Apollonii I. 1. et Suidas s. v. Ἐμπεδοκλῆς.

m) οὐκέτι. Scribebatur οὐκ ἔτι. Illud praebent Sextus Empiricus et Iacobsius ll. ll..

n) πωλεῦμαι. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 648. πολεῦμαι.

o) τετιμένος. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 648. τετιμημένος. Illud praestant Stephan. et cod. Arund. cum Sturzio et Iacobsio ll. ll..

p) ἔοικεν. Scribebatur ἔοικε. Illud praebet Iacobsius l. l.. Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 648. ἔοικα.

q) τε. Stephan. omittit.

r) στέφεσίν τε θαλείης. Edit. Froben. στέφεσί τε θαλείης. Cod. R et Iacobsius l. l. στέφεσίν τε θαλείοις. Aldobrandinus *coronisque florentibus*.

s) μυρίοι. Scribebatur μύριοι. Correxit Sturzius l. l. praeeunte Stephano in Poesi philosophica.

t) οἱ δ' ἐπὶ νούσων. Legebatur οἱ δέ τι νούσων. Emendavit Sturzius l. l..

u) εὐηκέα. Edit. Froben. εὐσικέα. Aldobrandinus *decoram*. Conr. Rittershusius ad Porphyr. Vit. Pythag. §. 29. coni. εὐηχέα.

x) φησιν. Ita simpliciter edit. Froben. et Stephan., ut appareat intelligi Heraclidem. Complurium auctoritati tribuit Ambrosius interpretando *ferunt*, uni sed uni omnium obscurissimae Menagiana, quae quod praebet φησι Ποταμίλλα, expressum iam Aldobrandino,

Salvete: immortalis ego conversor apud vos,
Ut par est, deus et tali me dignor honore,
Formosis vinctus vittis roseisque corollis:
Queis quando egregias veniam comitatus ad urbes,
Mulieribus maribusque color, comitesque sequentur
Innumeri, ad lucrum quos ardens semita ducit,
Quique prophetiam exercent, qui discere morbi
Omnigeni curam cupiunt artesque salubres.

Amplum vero Agrigentum dixisse refert, quod in illa octin-

αὐτὸν κατῴκουν ὀγδοήκοντα γ)· ὅθεν τὸν Ἐμπεδοκλέα εἰπεῖν, τρυφώντων αὐτῶν, „Ἀκραγαντῖνοι τρυφῶσι μὲν ὡς αὔριον ἀποθανούμενοι, οἰκίας δὲ κατασκευάζονται ὡς πάντα τὸν χρόνον βιωσόμενοι.“ αὐτοὺς δὲ τούτους τοὺς Καθαρμοὺς ἐν VIII. Ὀλυμπίᾳ ῥαψῳδῆσαι δ) λέγεται Κλεομένην τὸν ῥαψῳδόν ε), ὡς καὶ Φαβωρῖνος ἐν Ἀπομνημονεύμασι ϛ). Φησὶ ζ) δ' αὐτὸν IX. καὶ Ἀριστοτέλης ἐλεύθερον γεγονέναι καὶ πάσης ἀρχῆς ἀλλό-

confirmant codd. RRR idemque bona fide repeti curavit Meibomius. At non desunt quae eius fidem infirment aliae lectiones: codex enim Palat. praebet *ποταμὸν ἄλλου* et Vindobon. LIX. apud Sturzium Praefat. ad Empedoclea p. XXIX. *ποταμόν· ἀλλ'*. Accedit quod tam altum est de Potamillae persona silentium, ut vel doctissimus interpretum Menagius hanc sibi feminam omnium feminarum diceret ignoratissimam. Cuiusnam igitur Timaeo tribuit, ita quidem ut quae reliqua fuissent eius nominis vestigia *ταμι* permixta crederet cum voce *πολλά*, ab eo profecta, cui quae de numero Agrigentinorum traderet Timaeus parum viderentur probabilia esse. Recte eam rationem improbavit Samuel Battierius Continuatione observationum et emendationum in Diogenis Laertii libros, edita Basileae a. 1705. 4. qui primus de expungenda Potamilla cogitavit. „Ex margine enim,“ inquit, „illud in textum esse transsumptum non dubito, et in margine sine dubio librarius scriptum repererat *ποταμὸν ἄλλως*. Et hoc notaverat quidam primum ad marginem, quoniam alias fluvium designat vox Ἀκράγας, cum ea hoc in loco ipsam urbem significet.“ Neque aliter iudicavit Rossius l. l. §. LX. p. 168. et seq., quem secutus est Sturzius Praefat. ad Empedoclea p. XXVIII. et seq.. Caeterum, ne quid omittam, Creuzerus ad Fragmenta historicorum Graecc. antiquiss. p. 228. et seqq. coni. *ποτ' ἄμιλλαν* sive *ποθ' ἅμιλλαν*, ut tripliciter interpretaretur, vel *ut sui aemulationem excitet*, vel *ut contendere cum quavis alia urbe possit*, vel *ut bella gerere queat*.

γ) *ἐπεὶ μυριάδες αὐτὸν κατῴκουν ὀγδοήκοντα.* Diodorus Siculus XIII. 84. *Ἀκραγαντῖνοι μὲν ἦσαν πλείω τῶν διςμυρίων, οὐκ ὀλίγοις δὲ τοῖς κατοικοῦσι ξένοις οὐκ ἐλάττονες τῶν εἴκοσι μυριάδων.* unde Samuel Bochartus Geograph. Sacr. IV. 20. coni. *εἴκοσι* pro *ὀγδοήκοντα*, i. e. *κ'* pro *π'*. Probat Sturzius ad Empedoclea p. 647.

δ) *ῥαψῳδῆσαι.* Ambrosius *in unum corpus coegisse*.

ε) *τὸν ῥαψῳδόν.* Ambrosius *compactor*.

ϛ) *ἐν Ἀπομνημονεύμασι.* Edit. Froben. *ἐν ἀπομνημονευμάτων.* Ambrosius *in commemorationibus*.

ζ) *Φησί.* Edit. Froben. *φησίν.*

genta hominum millia inhabitarent: unde et Empedoclem illis deliciis vacantibus dixisse, *Agrigentini deliciis quidem ita quotidie se dedunt, ac si postridie morituri; domos vero ita aedificant, quasi perpetuo victuri.* Eas vero ipsas Expiationes cecinisse fertur Cleomenes rhapsodus, quemadmodum et Phavorinus in Commentariis ait. Fuisse vero eum in primis liberum atque ab omni imperandi fastu remotissimum Aristotelcs tradit, siquidem et regnum quum sibi

τριον, εἴ γε τὴν βασιλείαν αὐτῷ διδομένην παρητήσατο, καθάπερ Ξάνθος ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ d) λέγει, τὴν λιτότητα
64. δηλονότι πλέονε) ἀγαπήσας. τὰ δ' αὐτὰ καὶ Τίμαιος εἴρηκε, τὴν αἰτίαν ἅμα παρατιθέμενος τοῦ δημοτικὸν εἶναι τὸν ἄνδρα. φησὶ γὰρ ὅτι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν ἀρχόντων καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου ὡς τὸ δεῖπνον οὐκ εἰςεφέρετο, τῶν δ' ἄλλων ἡσυχαζόντων, μισοπονήρως διατεθεὶς ἐκέλευσεν εἰςφέρειν f)· ὁ δὲ κεκληκὼς ἀναμένειν ἔφη τὸν τῆς βουλῆς ὑπηρέτην. ὡς δὲ παρεγένετο, ἐγενήθη συμποσίαρχος, τοῦ κεκληκότος δηλονότι καταστήσαντος, ὃς ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχήν g)· ἐκέλευσε γὰρ ἢ h) πίνειν ἢ καταχεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. τότε μὲν οὖν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἡσύχασε· τῇ δ' ὑστεραίᾳ εἰςαγαγὼν

d) Ξάνθος ἐν τοῖς περὶ αὐτοῦ. Ambrosius *Xanthus in illius laudibus*. Vid. Creuzerus in Fragmentis histt. Graecc. antiquiss. p. 228. et seqq..

e) πλέον. Ambrosius addit *quam regum delicias*.

f) φησὶ γὰρ — ἐκέλευσεν εἰςφέρειν. Edit. Froben. φησὶ γὰρ ὃς κληθεὶη ὑπό τινος τῶν ἀρχόντων, καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου τὸ δεῖπνον οὐκ εἰςεφέρετο. τῶν δ' ἄλλων ἡσυχαζόντων μισοπονήρως διατεθεὶς ἐκέλευσεν εἰςφέρειν. Stephan. φησὶ γὰρ ὅτι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν ἀρχόντων, καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου, ὡς τὸ δεῖπνον οὐκ εἰςεφέρετο. τῶν δ' ἄλλων etc.. Menag. φησὶ γὰρ ὅτι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν ἀρχόντων, καὶ προβαίνοντος τοῦ πότου, τὸ δεῖπνον οὐκ εἰςεφέρετο, τῶν δ' ἄλλων etc.. Ambrosius: *Invitatus enim fuerat a quodam ex principibus ac procedente convivio coena non inferebatur. Tacentibus aliis indigne ille ferens inferri iussit.* Aldobrandinus: *ait enim, cum a quodam ex principibus invitatus esset, posteaquam, procedente convivii hora, coena non apponebatur, quiescentibus aliis, improbitatis odio affectum, ut apponeretur, iussisse.* Interpretes castigavit Rossius l. l. §. LXI. p. 170.

g) ὃς ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχήν. Edit. Froben. ὃς ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχῆς. Menag. ὃ ὑπεγράφετο τυραννίδος ἀρχῆς. Ambrosius: *tum ille tyrannidis initia haud obscura prae se ferens* (*iubebat*). Aldobrandinus: *tyrannici imperii specimen dedit.*

h) ἢ. Edit. Froben. omittit.

offerretur, constanter renuit, sicuti Xanthus in libris de ipso meminit, simplicitatem vitae carius amplectens. Eadem et Timaeus refert, causam simul adiiciens cur ita popularis fuerit. Ait enim, quum invitatus esset a quodam ex principibus ac procedente potatione coena non apponeretur, caeteri autem tacerent, indigne illum ferentem inferri iussisse: qui vero illum invitarat praestolari se curiae ministrum dixit. Ubi vero ille advenit, convivii princeps constitutus est, id eo agente qui illum vocaverat. Is tyrannidis initium adumbrabat: iubebat enim aut bibere aut in caput effundi merum. Tunc igitur Empedocles tacuit: postridie vero vocatos in

εἰς δικαστήριον i) ἀπέκτεινε καταδικάσας ἀμφοτέρους, τόν τε κλήτορα καὶ τὸν συμποσιάρχον. ἀρχὴ μὲν οὖν αὐτοῦ τῆς πολιτείας ἥδε k). πάλιν δὲ Ἄκρωνος τοῦ ἰατροῦ τόπον αἰ- 65.
τοῦντος παρὰ τῆς βουλῆς εἰς κατασκευὴν πατρῴου μνήματος διὰ τὴν ἐν τοῖς ἰατροῖς ἀκρότητα παρελθὼν ὁ Ἐμπεδοκλῆς ἐκώλυσε, τά τε ἄλλα περὶ ἰσότητος διαλεχθεὶς καὶ τι καὶ τοιοῦτον l) ἐρωτήσας, Τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον; ἢ τοῦτο m);

Ἄκρον ἰητρὸν n) Ἄκρων Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης nn).

τινὲς δὲ τὸν δεύτερον στίχον οὕτω προφέρονται,

Ἀκροτάτης κορυφῆς τύμβος ἄκρος κατέχει.

i) εἰσαγαγὼν εἰς δικαστήριον. Ambrosius *coacto judicio*.

k) ἀρχὴ μὲν οὖν αὐτοῦ τῆς πολιτείας ἥδε. Legebatur ἀρχὴ μὲν οὖν αὐτη τῆς πολιτείας ἥδε. Edit. Froben. omittit ἥδε. Quod restitui αὐτοῦ confirmare videtur Ambrosius. Aldobrandinus: *Hoc ergo ei initium reipublicae fuit.* Kuehnius coni. αὐτῇ, ut esset, *hoc fuit initium illi capessendae rei publicae.*

l) καί τι καὶ τοιοῦτον. Legebatur καί τοι (Menag. et Meibom. καίτοι) καὶ τοιοῦτον. Correxit Kuehnius. Hesychius Milesius p. 24. ed. Orell. καὶ τοιοῦτόν τι.

m) ἐρωτήσας, Τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον; ἢ τοῦτο; Edit. Froben. ἐρωτήσας. τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον; ἢ τοῦτο; Stephan. ἐρωτήσας. * τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο; Menag. (et Meibom.) ἐρωτήσας. τί δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον, ἢ τοῦτο; Ambrosius: *cuiusmodi monumento incidemus elogium? num hoc?* Henr. Stephanus in Poesi philosophica p. 220. coni. τίνι δὲ ἐπιγράψομεν ἐλεγεῖον ἢ τούτῳ; Caeterum de ipso epigrammate vid. Sturzii Empedoclea p. 106. et seq., 532. et 668. et seq. itemque Iacobsii Append. Anthol. Gr. nr. 21.

n) ἰητρόν. Hesychius Milesius p. 24. ed. Orell. et Iacobsius l. l. ἰατρόν. quod probabat etiam Menagius.

nn) ἀκροτάτης. Menagius corr. ἀκροτάτας.

iudicium damnavit utrumque ac peremit invitatorem et convivii principem. Istud ergo eius reipublicae tractandae initium fuit. Rursus Acrone medico locum sibi ad construendum paternum monumentum a senatu postulante, quod inter medicos arte praecipue excelleret, in medium surrexit Empedocles et fieri prohibuit, atque inter caetera quae de aequalitate disseruit, ita illum rogare coepit, Cuiusmodi inscribemus elegos? num hos?

Acronem summum medicum ex Acragante profectum
Qui summo in patriae culmine habet tumulum.

Quidam autem secundum versum ita pronuntiant,

Verticis excelsi celsa sepulcra tenent.

66. τοῦτό o) τινες Σιμωνίδου φασὶν εἶναι. ὕστερον δ' ὁ Ἐμπεδοκλῆς καὶ τὸ τῶν χιλίων ἄθροισμα κατέλυσε συνεστὼς p) ἐπὶ ἔτη τρία, ὥστε οὐ μόνον ἦν τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ τῶν τὰ δημοτικὰ φρονούντων q). ὅ γέ τοι Τίμαιος ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ, πολλάκις γὰρ αὐτοῦ μνημονεύει, φησὶν ἐναντίαν τῇ πολιτείᾳ ἐσχηπέναι γνώμην αὐτὸν φαίνεσθαι r). ὅπου δὲ ἀλαζόνα καὶ φίλαυτον ἐν τῇ ποιήσει ἴδοι τις ἄν s)· φησὶ γοῦν,

Χαίρετ'· ἐγὼ δ' ὔμμιν t) θεὸς ἄμβροτος, οὐκέτι u) θνητὸς πωλεύμαι

καὶ τὰ ἑξῆς. μαθ' ὧν δὲ χρόνον ἐπεδήμει Ὀλυμπίασιν x), ἐπιστροφῆς ἠξιοῦτο πλείονος, ὥστε μηδενὸς ἑτέρου μνείαν

o) τοῦτό. Legebatur τοῦτον. Illud ex cod. R restituit Menagius, expressum iam Ambrosio confirmatumque Suida s. v. Ἄκρων.

p) συνεστώς. Edit. Froben. συνετῶς. Vid. Sturzii Empedoclea p. 108. et seq.

q) ἀλλὰ καὶ τῶν τὰ δημοτικὰ φρονούντων. Ambrosius: *verum et mediocrium ac populariter sentientium.*

r) φαίνεσθαι. Edit. Froben. et Stephan. omittunt. Agnoscunt praeter Menag. interpretes.

s) ὅπου δὲ — ἴδοι τις ἄν. Edit. Froben. (ἐσχηπέναι γνώμην αὐτόν,) ὅπου δὲ ἀλαζόνα καὶ φίλαυτον ἐν τῇ ποιήσει, omissis vv. ἴδοι τις ἄν. Eadem omittit Aldobrandinus: *(Timaeus — illum ait contrariam reipublicae sententiam habuisse videri,) nonnunquam vero superbum et sui amantem in poesi.* Kuehnius coni. ὅπου γε, *cum vel ex poesi arrogantem illum et sui plus iusto amantem videat aliquis.*

t) ὔμμιν. Scribebatur ὑμῖν. Menagius corr. ὔμμιν, si fides typothetis.

u) οὐκέτι. Scribebatur οὐκ ἔτι.

x) Ὀλυμπίασιν. Scribebatur Ὀλυμπιάσιν. Aldobrandinus: *Sed quo tempore Olympiadibus peregre proficiscebatur.*

Hoc quidam Simonidis esse tradiderunt. Postmodum vero Empedocles etiam mille virorum consilium antiquavit, constituto triennii magistratu, ut non solum esset divitum, verum etiam populariter sentientium. Denique et Timaeus in primo et secundo libro, ipsius enim saepe mentionem facit, contrariam reipublicae tradit putatum eum habuisse sententiam. Est ubi iactantia et amore sui ferri in carmine aliquis videat: ait enim,

Salvete: ego vobiscum deus immortalis, non amplius mortalis versor

et caetera. Quando item Olympia adiisset, in se cunctorum

γίνεσθαι ἐν ταῖς ὁμιλίαις τοσαύτην ὅσην y) Ἐμπεδοκλέους. ὕστερον μέντοι τοῦ Ἀκράγαντος οἰκιζομένου z), ἀντέστησαν X. αὐτοῦ τῇ καθόδῳ οἱ τῶν ἐχθρῶν ἀπόγονοι· διόπερ a) εἰς 67. Πελοπόννησον ἀποχωρήσας ἐτελεύτησεν. οὐ παρῆκε δὲ οὐδὲ τοῦτον ὁ Τίμων, ἀλλ' ὧδ' b) αὐτοῦ καθάπτεται λέγων·

Καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοραίων
κηλητὴς c) ἐπέων· ὅσα δ' ἔσθενε, τοσσάδε εἶλεν
ἀρχῶν d), ὃς διέθηκ' ἀρχὰς ἐπιδευέας ἄλλων.

Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ διάφορός ἐστιν ὁ λόγος. Ἡρα- XI.
κλείδης μὲν γὰρ τὰ περὶ τῆς θήλεος διηγησάμενος, ὡς ἐδοξάσθη Ἐμπεδοκλῆς ἀποστείλας e) τὴν νεκρὰν ἄνθρωπον ζῶσαν, φησὶν ὅτι θυσίαν συνετέλει πρὸς τῷ Πισιάνακτος ἀγρῷ· συνεπλήρωτο δὲ τῶν φίλων τινές, ἐν οἷς καὶ Παυσανίας. εἶτα μετὰ τὴν εὐωχίαν οἱ μὲν ἄλλοι χωρισθέντες ἀνεπαύοντο, 68.

y) τοσαύτην ὅσην. Edit. Froben. omittit alterum, Stephan. prius.

z) οἰκιζομένου. Ambrosius *cum — conderetur.* Aldobrandinus *cum — incoleretur.* Secutus sum Sturzium ad Empedoclea p. 119.

a) διόπερ. Ambrosius *quo ille moerore accepto.*

b) ἀλλ' ὧδ'. Edit. Froben. et Menag. ἄλλως δ'.

c) κηλητής. Stephan. κλητής. Ambrosius *formator.* Aldobrandinus *volutor.* Quod dedi commendant edit. Froben., Stephan. Menagii et Menag. cum cod. R.

d) ἀρχῶν. Legebatur ἄρχων. Correxit Sturzius ad Emdedoclea p. 120.

e) ἀποστείλας. Menagius ad Prooemii §. 12. coni. ἀναστήσας. Recte vulgatum tuetur Mericus Casaubonus.

vertebat ora, ut nullius inter sermones tanta quanta Empedoclis fieret mentio. Postremo tamen quum Agrigentum civibus frequentaretur, quominus rediret obstiterunt illi inimicorum nepotes: unde in Peloponnesum secessit ibique obiit diem. Timon autem ne hunc quidem praetermisit, sed ipsum mordet dicens:

Et Empedocles forensium
demulcens formator verborum: quot vero valuit, tot sumpsit
principia, qui disposuit principia indigentia aliis.

De illius vero obitu varia fertur opinio. Heraclides enim quum enarrasset quae sunt de femina exanimi, ut Empedocles maximam ex eo gloriam consequutus esset, quod mulierem defunctam vivam dimisisset, ait illum sacrificium ad Pisianactis agrum fecisse, convocatis plerisque ex amicis, inter quos et Pausanias erat. Ubi vero convivio peracto

οἱ μὲν ὑπὸ τοῖς δένδροις ὡς ἀγροῦ παρακειμένου f), οἱ δ' ὅπη βούλοιντο, αὐτὸς δ' ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ τόπου ἐφ' οὗπερ κατεκέκλιτο. ὡς δὲ ἡμέρας γενηθείσης ἐξανέστησαν, οὐχ εὑρέθη μόνος. ζητουμένου δὲ καὶ τῶν οἰκετῶν ἀνακρινομένων καὶ φασκόντων μὴ εἰδέναι, εἷς τις ἔφη μέσων νυκτῶν φωνῆς ὑπερμεγέθους g) ἐπακοῦσαι h) προσκαλουμένης Ἐμπεδοκλέα, εἶτα ἐξαναστὰς ἑωρακέναι φῶς οὐράνιον καὶ λαμπάδων φέγγος, ἄλλο δὲ μηδέν· τῶν δὲ ἐπὶ τῷ γενομένῳ ἐκπλαγέντων, καταβὰς ὁ Παυσανίας ἔπεμψέ τινας ζητήσοντας. ὕστερον δὲ ἐκωλύθη πολυπραγμονεῖν, φάσκων εὐχῆς ἄξια συμβεβηκέναι καὶ θύειν αὐτῷ δεῖν καθαπερεὶ i) γεγονότι θεῷ.

69. Ἕρμιππος δέ φησι Πάνθειάν τινα k) Ἀκραγαντίνην ἀπηλπισμένην ὑπὸ τῶν ἰατρῶν θεραπεῦσαι αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο τὴν θυσίαν ἐπιτελεῖν· τοὺς δὲ πληθέντας εἶναι πρὸς τοὺς ὀγδοήκοντα l). Ἱππόβοτος δέ φησιν ἐξαναστάντα αὐτὸν ᾠδευκέναι ὡς ἐπὶ τὴν Αἴτνην, εἶτα παραγενόμενον ἐπὶ τοὺς

f) ὡς ἀγροῦ παρακειμένου. Ambrosius simpliciter interpretatur (*sub arboribus*) *villae*, Aldobrandinus (*sub arboribus*,) *in agro adiacente*.
g) ὑπερμεγέθους. Menag. ὑπὲρ μεγέθους.
h) ἐπακοῦσαι. Legebatur ἀκοῦσαι. Illud restitui ex cod. Arund.
i) καθαπερεί. Edit. Froben. καθάπερ εἰ.
k) φησι Πάνθειάν τινα. Edit. Froben. ἔφη πεῖσαι τινά.
l) πρὸς τοὺς ὀγδοήκοντα. Aldobrandinus *ad octingentos*.

alii quidem loco paululum digressi, alii sub arboribus agri adiacentis se ad quiescendum composuerunt, alii quocunque visum est in loco quieverunt, ipse ubi accubuerat permansit. Mane autem facto e somno excitis caeteris solus ipse repertus non est. Facta autem diligenti inquisitione e servis qui rogabantur negabantque se scire unus affuit qui diceret se nocte media ingentem exaudisse vocem Empedoclem vocantem, tum vero ubi surrexisset, caelestem vidisse lucem et splendorem taedarum, nihil aliud. Illis vero in eo quod contigerat stupentibus, descendit Pausanias ut mitteret qui quaererent. Postmodum vero prohibitus est ulterius quaerere, dicens voti rem inprimis contigisse ipsique veluti deo hostias offerri oportere. Hermippus autem illum quum Pantheam quandam Agrigentinam desperatam a medicis curasset, hostias ob id litasse: qui vero invitati erant ad octoginta ferme fuisse. Hippobotus vero illum ait, ubi exsurrexerat, Aetnam petiisse: quo quum pervenisset, in ignis crateres se

κρατῆρας τοῦ πυρὸς ἐναλέσθαι καὶ ἀφανισθῆναι, βουλόμενον τὴν πέρι αὐτοῦ ll) φήμην βεβαιῶσαι ὅτι γεγόνοι m) θεός· ὕστερον δὲ γνωσθῆναι, ἀναρριπισθείσης αὐτοῦ μιᾶς τῶν κρηπίδων· χαλκᾶς γὰρ εἴθιστο ὑποδεῖσθαι. πρὸς τοῦτο ὁ Παυσανίας ἀντέλεγε. Διόδωρος δὲ ὁ Ἐφέσιος περὶ Ἀναξι- 70.
μάνδρου γράφων φησὶν ὅτι τοῦτον ἐζηλώκει, τραγικὸν n) ἀσκῶν τῦφον καὶ σεμνὴν ἀναλαβὼν ἐσθῆτα. τοῖς δὲ Σελινουντίοις ἐμπεσόντος λοιμοῦ διὰ τὰς ἀπὸ τοῦ παρακειμένου o) ποταμοῦ δυςωδίας, ὥστε καὶ αὐτοὺς φθείρεσθαι καὶ τὰς γυναῖκας δυστοκεῖν, ἐπινοῆσαι τὸν Ἐμπεδοκλέα καὶ δύο τινὰς ποταμοὺς τῶν σύνεγγυς ἐπαγαγεῖν ἰδίαις δαπάναις· καὶ καταμίξαντα γλυκᾶναι τὰ ῥεύματα. οὕτω δὴ λήξαντος τοῦ λοιμοῦ καὶ τῶν Σελινουντίων εὐωχουμένων ποτὲ παρὰ τῷ ποταμῷ p), ἐπιφανῆναι τὸν Ἐμπεδοκλέα· τοὺς δ' ἐξαναστάντας προσκυνεῖν καὶ προσεύχεσθαι καθαπερεὶ θεῷ. ταύτην οὖν θέλοντα διαβεβαιῶσαι τὴν διάληψιν εἰς τὸ πῦρ ἐναλέσθαι. τούτοις δ' ἐναντιοῦται Τίμαιος, ῥητῶς λέγων ὡς ἐξεχώρησεν 71.

ll) αὐτοῦ. Scribebatur αὐτοῦ. Illud habet Eudocia l. l. p. 170.
m) γεγόνοι. Edit. Froben. ἐγεγόνοι. Eudocia l. l. p. 170. ἐγεγόνει.
n) τραγικόν. Menag. τραγικῶν. Illud commendant editt. Froben. et Stephan. cum cod. Arund., praelatum etiam Kuehnio.
o) παρακειμένου. Legebatur περικειμένου. Illud expresserunt interpretes *adiacentis*.
p) ποτὲ παρὰ τῷ ποταμῷ. Ambrosius omittit.

iniecisse ibique dum fidem cupit facere famamque adstruere quod deus effectus sit, ignibus consumptum esse: postea ut sese res haberet agnitum et exploratum esse, una ex illius crepidis vi flammae ex intimis ad exteriora reiecta: quippe calciari solebat aere. Huic famae Pausanias reluctabatur. Caeterum Diodorus Ephesius de Anaximandro scribens ait illum huius aemulum fuisse, imitando tragicam grandiloquentiam vestisque gravitatem. Enimvero dum Selinuntios ex adiacentis fluvii foetore pestis invasisset, adeo ut et ipsi morerentur et uxores partu periclitarentur, excogitasse Empedoclem duos quosdam ex vicinis amnibus proprio sumptu in flumen illud immittere, ut ex commixtione aquae dulcescerent. Hoc ordine sedata peste, Selinuntiis epulantibus aliquando apud flumen Empedoclem apparuisse: illos eo conspecto surrexisse eique veluti deo divinos honores detulisse. Eam igitur de se opinionem firmare volentem se in ignes coniecisse. Verum hisce Timaeus refragatur,

εἰς Πελοπόννησον καὶ τὸ σύνολον οὐκ ἐπανῆλθεν· ὅθεν αὐτοῦ καὶ τὴν τελευτὴν ἄδηλον εἶναι. πρὸς δὲ τὸν Ἡρακλείδην καὶ ἐξ ὀνόματος ποιεῖται τὴν ἀντίρρησιν ἐν τῇ τετάρτῃ q)· Συρακόσιόν r) τε γὰρ s) εἶναι τὸν Πεισιάνακτα καὶ ἀγρὸν οὐκ ἔχειν ἐν Ἀκράγαντι· Παυσανίαν τε μνημεῖον πεποιηκέναι τοῦ φίλου, τοιούτου διαδοθέντος λόγου, ἢ ἀγαλμάτιόν τι ἢ σηκὸν t) οἷα θεοῦ· καὶ γὰρ πλούσιον εἶναι. „Πῶς οὖν," φησίν, „εἰς τοὺς πραττῆρας ἦλατο ἂν σύνεγγυς ὄντων οὐδὲ μνεῖάν ποτε 72. ἐπεποίητο; τετελεύτηκεν οὖν ἐν Πελοποννήσῳ. οὐδὲν δὲ παράδοξον τάφον αὐτοῦ μὴ φαίνεσθαι· μηδὲ γὰρ ἄλλων πολλῶν." τοιαῦτά τινα εἰπὼν ὁ Τίμαιος ἐπιφέρει· „Ἀλλὰ διὰ παντός ἐστιν Ἡρακλείδης τοιοῦτος παραδοξολόγος, καὶ ἐκ τῆς σελήνης πεπτωκέναι ἄνθρωπον λέγων." Ἱππόβοτος δέ φησιν ὅτι ἀνδριὰς ἐγκεκαλυμμένος Ἐμπεδοκλέους ἔκειτο πρότερον μὲν ἐν Ἀκράγαντι, ὕστερον δὲ πρὸ τοῦ Ῥωμαίων βουλευτηρίου ἀκάλυφος, δηλονότι μεταθέντων αὐτὸν ἐκεῖu) Ῥωμαίων. γραπταὶ μὲν γάρ εἰσί τινες καὶ νῦν περιφέρονται x).

q) πρὸς δὲ τὸν Ἡρακλείδην — ἐν τῇ τετάρτῃ. Ambrosius: *Heraclidi vero nomine illum denotans aperte contradicit.*
r) Συρακόσιόν. Scribebatur Συρακούσιόν. Edit. Froben. συρρακούσιόν.
s) γάρ. Cod. Arund. omittit.
t) ἢ σηκόν. Edit. Froben. ἵστησεν. Ambrosius *sive aram.*
u) ἐκεῖ. Edit. Froben. ἦ. Stephan. omittit.
x) γραπταὶ μὲν γάρ εἰσί τινες καὶ νῦν περιφέρονται. Aldobrandinus:

aperte asserens illum ubi in Peloponnesum se recepit, nunquam omnino rediisse atque ideo illius incertum esse obitum. Heraclidi vero nominatim contradicit in quarto, Pisianacta Syracusanum dicens neque villam Agrigenti habuisse, verum a Pausania factum amico monumentum. Is enim huiusmodi vulgata fama brevem statuam illi, quippe dives erat, sive sacellum quasi deo condidit. *Quonam ergo pacto*, inquit, *se in crateras iniecit quorum nullam unquam fecit mentionem, et quidem quum prope essent? Mortuus igitur est in Peloponneso. Quod si illius sepultura non cernitur, nihil est cur admiremur: namque et aliorum multorum sepulcra ignorantur.* Ista et huiusmodi quum dixisset Timaeus haec infert: *Verum semper Heraclidi consuetudo est miracula ista confingere, qui et ex luna cecidisse hominem dicit.* Porro Hippobotus ait statuam Empedoclis opertam Agrigenti primum stetisse, postea vero ante Romanorum curiam constitutam fuisse, Romanis eam illuc transferentibus, apertam. Pictae quidem et nunc eiusmodi quaedam inveniuntur. Neanthes

Νεάνθης δ' ὁ Κυζικηνὸς ὁ καὶ περὶ τῶν Πυθαγορικῶν εἰπὼν φησι Μέτωνος y) τελευτήσαντος τυραννίδος ἀρχὴν ὑποφύεσθαι· εἶτα τὸν Ἐμπεδοκλέα παῖσαι τοὺς Ἀκραγαντίνους παύσασθαι μὲν τῶν στάσεων, ἰσότητα δὲ πολιτικὴν ἀσκεῖν. ἔτι τε πολλὰς τῶν πολιτίδων ἀπροίκους ὑπαρχούσας αὐτὸν 73.
προικίσαι διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον z)· διὸ δὴ πορφύραν τε ἀναλαβεῖν αὐτὸν καὶ στρόφιον ἐπιθέσθαι a) χρυσοῦν, ὡς Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονευμάτων πρώτῳ b)· ἔτι τε ἐμβάδας χαλκᾶς καὶ στέμμα Δελφικόν. κόμη τε ἦν αὐτῷ βαθεῖα καὶ παῖδες ἀκόλουθοι· καὶ αὐτὸς ἀεὶ σκυθρωπὸς ἐφ' ἑνὸς σχήματος ἦν. τοιοῦτος δὴ προήει, τῶν πολιτῶν ἐντυγχάντων καὶ σεμνὸν ἀξιωσάντων οἱονεὶ βασιλείας τινὸς παράσημον. ὕστερον δὲ διά τινα πανήγυριν πορευόμενον ἐφ' ἁμάξης ὡς εἰς Μεσσήνην πεσεῖν καὶ τὸν μηρὸν κλάσαι· νοσήσαντα δ' ἐκ τούτου

Sunt enim quaedam scripta, quae etiam nunc circumferuntur. Sturzius ad Empedoclea p. 133. coni. γραφαὶ vel εἰκόνες pro εἰσί τινες. Frustra.

y) *Μέτωνος.* Ambrosius *Nenone* et *menone.*

z) *προικίσαι διὰ τὸν παρόντα πλοῦτον.* Edit. Froben. et Eudocia l. l. p. 170. *πῆσαι.* Ambrosius: *ex relictis sibi opibus adiecta dote viris tradidisse.*

a) *ἐπιθέσθαι.* Kuehnius coni. *περιθέσθαι*, quod expressisse videtur Ambrosius *circumdedisse.*

b) *ἐν ἀπομνημονευμάτων πρώτῳ.* Stephan. cum cod. Arund. *ἐν ὑπομνημονεύμασιν*, quod expressit Ambrosius. Illud praebent editt. Froben. et Menag., expressum Aldobrandino. Eudocia l. l. p. 170. *ἐν πρώτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων.*

vero Cyzicenus, qui etiam de Pythagoricis scripsit, refert Metone vita functo tyrannidis pullulare exordia coepisse; tum vero Empedoclem Agrigentinos induxisse uti seditionibus omissis aequalitatem civilem amplecterentur. Multis itidem civium, quae sine dote erant, dotem dedisse de copia divitiarum: ideo et purpuram eum induisse et strophium aureum circumdedisse Phavorinus in primo Commentariorum auctor est; crepidas item aereas et Delphicam sumpsisse coronam. Coma item illi prolixa fuit et pueri pedissequi: et ipse gravis semper atque in uno severitatis habitu perstitit. Eiusmodi igitur progrediebatur, ut civibus sibi occursantibus ac pro magno id munere habentibus, specimen quoddam et insigne regium prae se ferre videretur. Postremo vero quum celebritatis cuiusdam causa Messanam curru invectus pergeret, cecidisse coxamque fregisse: quo etiam ex morbo

τελευτῆσαι ἐτῶν ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα c). εἶναι δ' αὐτοῦ
74. καὶ τάφον ἐν Μεγάροις. περὶ δὲ τῶν ἐτῶν Ἀριστοτέλης διαφέρεται· φησὶ γὰρ ἐκεῖνος ἑξήκοντα d) ἐτῶν αὐτὸν τελευτῆσαι· οἱ δὲ ἐννέα καὶ ἑκατόν e). ἤκμαζε f) δὲ κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν g) Ὀλυμπιάδα. Δημήτριος h) δὲ ὁ Τροιζήνιος ἐν τῷ κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ φησὶν αὐτὸν καθ' Ὅμηρον

Ἀψάμενον βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο κρανείης
αὐχέν' ἀπακρεμάσαι, ψυχὴν δ' Ἄϊδόσδε κατελθεῖν i).

ἐν δὲ τῷ προειρημένῳ Τηλαύγους k) ἐπιστολίῳ λέγεται αὐτὸν εἰς θάλατταν l) ὑπὸ γήρως ὀλισθήσαντα τελευτῆσαι. καὶ ταῦτα μὲν περὶ τοῦ θανάτου καὶ τοσαῦτα. φέρεται δὲ καὶ

c) ἑπτὰ καὶ ἑβδομήκοντα. Scribebatur ζ' καὶ ο'. Eudocia l. l. p. 170. Θ' καὶ ρ'.

d) ἑξήκοντα. Scribebatur ξ'. Edit. Froben. ϟ i. e. ἐνενήκοντα. Ambrosius *LXV*.

e) ἐννέα καὶ ἑκατόν. Scribebatur Θ' καὶ ρ'.

f) ἤκμαζε. Menag. ἤκμασε. Conf. VI. 87. IX. 1.

g) τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστήν. Scribebatur τὴν δ' καὶ π'.

h) Δημήτριος. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. R et Arund. Δημόκριτος, quod expressit Aldobrandinus. Ambrosius *Democritus* et *Democritus*. Δημήτριος praebent Stephan. Menagii et Menag., probatum ipsi Menagio et Sturzio Praefat. ad Empedoclea p. XVIII.

i) Ἀψάμενον — κατελθεῖν. Conf. Homeri Odyss. *Λ*. vv. 64. 65. et 278. Ambrosius: *informis leti nodum sibi procera ex corno infauste nexuisse.*

k) Τηλαύγους. Scribebatur Τηλαυγοῦς.

l) εἰς θάλατταν. Menagius vulgatum non improbans coni. εἰς τὴν Αἴτνην, quod probatum Merico Casaubono iure improbavit Sturzius in Empedocleis p. 130.

defunctum esse aetatis anno septuagesimo septimo. Esse item sepulcrum eius Megaris. De aetate vero Aristoteles dissentit: ille enim sexaginta annorum eum defecisse ait, alii centum et novem vixisse annos contendunt. Floruit autem quarta et octogesima Olympiade. Demetrius autem Troezenius in libro contra sophistas refert illum verbis Homeri utens

Connexo ex alta laqueo sua guttura corno
Inseruisse, anima ut tetrum penetraret ad Orcum.

In ea vero quam praediximus Telaugis epistola fertur illum ex senio in mare prolapsum exstinctumque esse. Haec de

ἡμῶν εἰς αὐτὸν ἐν τῇ παμμέτρῳ σκωπτικὸν μέν, τοῦτον δ' ἔχον τὸν τρόπον m)·

Καὶ σύ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας
πῦρ ἀπὸ κρητήρων n) ἔκπιες ἀθανάτων·
οὐκ ἐρέω δ' ὅτι σαυτὸν ἑκὼν βάλες o) ἐς ῥόον Αἴτνης,
ἀλλὰ λαθεῖν p) ἐθέλων ἔμπεσες οὐκ ἐθέλων.

καὶ ἄλλο q)·

Ναὶ μὴν Ἐμπεδοκλῆα r) θανεῖν λόγος ὡς ποτ' ἀμάξης s)
ἔκπεσε καὶ μηρὸν κλάσσατο δεξιτερόν·
εἰ δὲ πυρὸς κρητῆρας t) ἐρήλατο καὶ πλεῖ u) τὸ ζῆν,
πῶς ἂν ἔτ' ἐν Μεγάροις δείκνυτο τοῦδε τάφος;

Ἔδοκει δὲ αὐτῷ τάδε· στοιχεῖα μὲν εἶναι τέτταρα, πῦρ, ὕδωρ, γῆν, ἀέρα· φιλίαν τε ἣ συγκρίνεται καὶ νεῖκος ᾧ διακρίνεται. φησὶ δ' οὕτω x)· XII. 76.

m) φέρεται δὲ καὶ — τὸν τρόπον. Ambrosius: *fertur et nostrum in hunc pammetro mordax quidam.* Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 123.
n) κρητήρων. Edit. Froben. κρατήρων.
o) ἑκὼν βάλες. Edit. Froben. ἔβαλες.
p) λαθεῖν. Mer. Casaubonus coni. μαθεῖν, quod miror probari Sturzio ad Empedoclea p. 130. Vid. Knebnius ad h. l. vol. II. p. 536. ed. Meibom..
q) καὶ ἄλλο. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 124.
r) Ἐμπεδοκλῆα. Edit. Froben. ἐμπεδοκλέα.
s) ποτ' ἀμάξης. Scribebatur ποθ' ἁμάξης. Correxi et Anthologia.
t) κρητῆρας. Edit. Froben. et Menag. κρατῆρας. Stephan. κρατῆρα. Correxi ex Anthologia.
u) καὶ πλεῖ. Mer. Casaubonus coni. πάλιν.
x) φησὶ δ' οὕτω. Vid. Sturzii Empedoclea p. 514. 549. et seqq.. Caeterum Ambrosius hos versus sic interpretatur: *Iuppiter ac Iuno regina et aideneus et veneranda nestis.* Reliqua omittit.

ipsius morte. Fertur et nostrum in eum ex Pammetro nostra carmen cavillans in hunc modum:

Empedocles, rapida purgasti corpora flamma,
Aeternos ignes fortiter ore trahens:
Non dicam quod te in ferventem miseris Aetnam,
Lapsus es at nolens, delituisse volens.

et alind:

Cruribus Empedocles collisis dicitur esse
Mortuus, e curru quum cecidisset humi.
Si se flagrantem male sanus iecit in Aetnam,
Quomodo adhuc Megaris structa sepulcra iacent?

Haec autem illi visa sunt: Elementa esse quattuor, ignem, aquam, aerem, terram; amicitiamque qua foederentur, et discordiam qua dissideant. Ait autem sic:

Ζεὺς ἀργὴς Ἥρη τε γ) φερέσβιος ἠδ' Ἀϊδωνεὺς
Νῆστίς θ' ἣ δακρύοις ἐπιπικροῖ ὄμμα βρότειον z)·

Δία μὲν τὸ πῦρ λέγων, Ἥρην δὲ τὴν γῆν, Ἀϊδωνέα a) δὲ τὸν ἀέρα, Νῆστιν δὲ τὸ ὕδωρ. καὶ ταῦτα, φησίν, ἀλλαττόμενα διαμπερὲς οὐδαμοῦ λήγει, ὡς ἂν ἀϊδίου τῆς τοιαύτης διακοσμήσεως οὔσης· ἐπιφέρει γοῦν b)·

Ἄλλοτε μὲν Φιλότητι c) συνερχόμεν' d) εἰς ἓν ἅπαντα,
ἄλλοτε δ' αὖ δίχ' e) ἕκαστα φορεύμενα Νείκεος f) ἔχθει.

77. *καὶ τὸν μὲν ἥλιόν φησι πυρὸς ἄθροισμα μέγα καὶ τῆς σελήνης μείζω· τὴν δὲ σελήνην δισκοειδῆ, αὐτὸν δὲ τὸν οὐρανὸν κρυσταλλοειδῆ. καὶ τὴν ψυχὴν παντοῖα εἴδη ζώων καὶ φυτῶν ἐνδύεσθαι· φησὶ γοῦν g)·*

y) *Ἥρη τε.* Edit. Froben. *ἤρητε.*

z) *Νῆστίς θ' — βρότειον.* Edit. Froben. *ἐκ πικροῖ.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 549. *Νήστης — δακρύεις — ἐπὶ πικροῖ.* Sextus Empiricus adv. Mathematt. IX. 362. p. 620. et X. 315. p. 685. ed. Fabric. *Νῆστίς θ' ἣ δακρύοις τέγγει κρούνεμα βρότειον,* quod recepit Sturzius.

a) *Ἀϊδωνέα.* Stephan. *αἰδωνέα.*

b) *ἐπιφέρει γοῦν.* Vid. Sturzii Empedoclea p. 515. 558. et seq..

c) *Φιλότητι.* Scripsi maiuscula cum Sturzio.

d) *συνέρχομεν'.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 553. *συνεχόμενα.*

e) *ἄλλοτε δ' αὖ δίχ'.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 554. *ἄλλοτε δέ, δίχ'.* Windetus de vita functorum statu sect. 3. p. 25. coni. *ἄνδιχ'.*

f) *Νείκεος.* Scripsi maiuscula cum Sturzio.

g) *φησὶ γοῦν.* Vid. Casauboni et Schweighaeuseri Animadvv. in Athenaeum vol. IV. p. 688. et seqq., Sturzii Empedoclea p. 466. et seqq. 529. 645. et seq., Iacobsii Anthol. Gr. IX. 569. Caeterum Ambrosius hos versus sic interpretatur: (*Ait nempe*) *se aliquando fuisse puerum atque puellam, arborem et avem atque piscem.*

Iuppiter albus et alma soror Iuno atque potens Dis
Et Nestis lacrymis hominum quae lumina complet:

Iovem ignem, Iunonem terram, Aidoneum aerem, Nestin aquam dicens. Et haec ait assiduas versare vices, desinere nusquam: est quippe aeternus secundum illum hic rerum ordo: quare infert:

Nonnunquam connectit Amor simul omnia, rursus
Nonnunquam seiuncta iubet Contentio ferri.

Solem ait ignis ingentem massam lunaque maiorem; lunam autem disci habere similitudinem, caelum ipsum crystalli obtinere speciem. Et animam omnigenum animalium et stirpium species indui: ait nempe:

Ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ γενόμην κοῦρός τε κόρη τε h)
θάμνος τ' οἰωνός τε καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς i).

Τὰ μὲν οὖν περὶ φύσεως αὐτῷ καὶ οἱ Καθαρμοὶ εἰς ἔπη τε- XIII.
νουσι πεντακισχίλια k), ὁ δὲ ἰατρικὸς λόγος εἰς ἔπη ἑξακό-
σια l). περὶ δὲ τῶν τραγῳδιῶν προειρήκαμεν.

h) *Ἤδη — κόρη τε.* Edit. Froben. *ἤδη.* Athenaeus VIII. p. 365. E. *κούρη τε κόρος τε.*

i) *καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμπυρος ἰχθύς.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 646. *ἔμπυρος.* Kuehnius coni. *ἔμπυος*, *lactes habens.* Clemens Alexandr. Stromatt. VI. p. 750. ed. Potter. *καὶ εἰν ἁλὶ Ἱλλοπος ἰχθύς.* quod recepit Sturzius, Athenaeus l. l. *καὶ ἐξ ἁλὸς ἔμποροις ἰχθύς.*

k) *πεντακισχίλια.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 84. *πεντακόσια.*

l) *ὁ δὲ ἰατρικὸς λόγος εἰς ἔπη ἑξακόσια.* Cod. Vindobon. LIX. apud Sturzium l. l. p. 84. omittit.

Nam, memini, fueram quondam puer atque puella
Plantaque et ignitus piscis pernixque volucris.

Quae igitur ille de natura deque expiationibus scripsit ad quinque millia versuum pertingunt; quae vero de medicina, ad sexcentos. De tragoediis supra iam diximus.

CAPUT III.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ.

I. 78. Ἐπίχαρμος Ἡλοθαλοῦς a) Κῶος b). καὶ οὗτος c) ἤκουσε Πυθαγόρου. τριμηνιαῖος δ' ὑπάρχων ἀπηνέχθη τῆς Σικελίας εἰς Μέγαρα, ἐντεῦθεν δὲ εἰς Συρακούσας, ὥς φησι d) καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς συγγράμμασι e). καὶ αὐτῷ ἐπὶ τοῦ ἀνδριάντος ἐπιγέγραπται τόδε f)·

Εἴ τι g) καραλλάσσει φαέθων μέγας ἄλιος ἄστρων
καὶ πόντος ποταμῶν μείζων ἔχει δύναμιν,
φαμὶ h) τοσοῦτον ἐγὼ σοφίᾳ προέχειν Ἐπίχαρμον,
ὃν πατρὶς ἐστεφάνωσ' ἄδε Συρακοσίων i).

a) Ἡλοθαλοῦς. Scribebatur Ἡλοθαλοῦς eadem constantia qua supra VIII. 7. Ἡλοθαλῆ, nisi quod ibi Ambrosius *elothalem*, hic Aldobrandinus *Helothalis* et cod. Arund. Ἡλοῦς.

b) Κῶος. Scribebatur Κῷος.

c) καὶ οὗτος. Interpretes καὶ αὐτὸς legisse videntur: Ambrosius enim *et ipse*, Aldobrandinus *ipse quoque*.

d) φησι. Edit. Froben. φησιν.

e) ἐν τοῖς συγγράμμασι. Aldobrandinus *in commentariis*.

f) ἐπιγέγραπται τόδε. Ambrosius: *inscriptum est quo dicatur tanto excellere doctis omnibus et claris viris quanto vel syderibus sol caeteris vel mare amnibus cunctis antecellat.* Sequuntur versus. Vid. Iacobsii Anthol. Gr VII. 125.

g) Εἴ τι. Edit. Froben. ὅτι. Cod. Arund. ὅτι, Ambrosius *Quam*, Aldobrandinus *Quanto*.

h) φαμί. Scribebatur φημί: Meibomium enim φησὶ tacite corrigentem nihil curo. Φαμὶ commendant cod. Arund. et Anthologia.

i) Συρακοσίων. Scribebatur Συρηκοσίων. Correxi ex Anthologia praeunte Menagio. Aldobrandinus *patria — haec Syracusia*.

EPICHARMUS.

Epicharmus Helothalis filius Cous et ipse Pythagorae auditor fuit. Trimestris vero quum esset, e Sicilia profectus pervenit Megara: inde contendit Syracusas, ut et ipse in suis testatur libris. Eius statuae eiusmodi carmen inscriptum est:

Quantum sol vincit sublimia sidera caeli,
Quanto vis pelago maior inest fluviis:
Tantum ego profiteor sophia praestare Epicharmum,
Cui Syracusa comis patria serta dedit.

Οὗτος ὑπομνήματα κατελέλοιπεν ἐν οἷς φυσιολογεῖ, γνωμο- II.
λογεῖ, ἰατρολογεῖ· καὶ παραστιχίδια τοῖς πλείστοις τῶν ὑπο-
μνημάτων πεποίηκεν k), οἷς διασαφεῖ ὅτι αὐτοῦ ἐστι τὰ συγ-
γράμματα. βιοὺς δὲ ἔτη ἐνενήκοντα κατέστρεψε τοῦ ζῆν l). III.

k) καὶ παραστιχίδια τοῖς πλείστοις τῶν ὑπομνημάτων πεποίηκεν. Stephan. καὶ παραστιχίδιά γε τοῖς πλείστοις τ. ὑπ. π.. Cod. Arund. καὶ παραστιχίδια ἐν τοῖς πλείστοις τ. ὑπ. π., quomodo laudat hunc locum Menagius ad V. 93. vol. II. p. 227. a. ed. Meibom.. Ambrosius: *Notasque breves commentariorum locis apposuit.* Aldobrandinus: *plerisque autem illorum capita adiecit.*

l) κατέστρεψε τοῦ ζῆν. Scribebatur κατέστρεψεν τοῦ ζῆν. Cod. Arund. omittit τοῦ ζῆν.

Commentaria iste reliquit in quibus de natura rerum, de sententiis, de medicina disseruit. Notasque breves plerisque commentariorum apposuit, quibus aperte indicat ab se elaborata opuscula. Obiit anno aetatis nonagesimo.

CAPUT IV.

ΑΡΧΥΤΑΣ.

I. 79. Ἀρχύτας Μνησαγόρου a) Ταραντῖνος, ὡς δὲ Ἀριστόξενος,
II. Ἑστιαίου b), Πυθαγορικὸς καὶ αὐτός. οὗτός ἐστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, παρὰ Διονυσίου μέλλοντα
III. ἀναιρεῖσθαι. ἐθαυμάζετο δὲ καὶ παρὰ τοῖς πολλοῖς ἐπὶ πάσῃ ἀρετῇ· καὶ δὴ ἑπτάκις τῶν πολιτῶν ἐστρατήγησε, τῶν ἄλλων μὴ πλέον ἐνιαυτοῦ στρατηγούντων διὰ τὸ κωλύειν τὸν νόμον.
IV. πρὸς τοῦτον καὶ Πλάτων γέγραφε c) ἐπιστολὰς δύο, ἐπειδήπερ αὐτῷ πρότερος ἐγεγράφει τοῦτον τὸν τρόπον d)·

a) *Μνησαγόρου.* Suidas s. v. *Ἀρχύτας*: *Μνησάρχου ἢ Μνασαγόρου.* Mahnius Diatriba de Aristoxeno p. 58.: „Si plures traditiones ad nos pervenissent de Archytae patre, posset decerni, an *Μνησάρχου* nomen sive compendio scribendi ortum, sive a librario, ut magis cognitum, positum sit loco *Μνησαγόρου*; atque hac ratione utrumque deinceps in textum irrepserit.

b) *Ἑστιαίου.* Ambrosius *Estiaei.*

c) *γέγραφεν.* Edit. Froben. *γέγραφε.*

d) *ἐγεγράφει τοῦτον τὸν τρόπον.* Edit. Froben. *γεγράφει.* Cod. Arund. *ἔγραψε.* Caeterum de Archytae et Platonis epistolis disseruit Augustus Fridericus Guilielmus Rudolphus ad Ocelli Lucani libellum de rerum natura, Disput. de eiusdem libelli antiquitate et auctore cap. I. sect. 1. §. 5. p. 348—358.

ARCHYTAS.

Archytas Mnesagorae sive, ut Aristoxenus ait, Hestiaei filius Tarentinus Pythagoricus et ipse fuit. Hic Platonem, quum in eo esset ut a Dionysio necaretur, per epistolam eripuit. Admirationi summae apud plurimos habitus est in omni virtutis genere: nempe enim septies civibus praefectus est, quum caeteri plus quam annum imperare lege prohibe-
[illegible]tur. Ad hunc Plato scripsit epistolas duo, quod is ad
[illegible]n prior scripsisset in hunc modum:

Ἀρχύτας Πλάτωνι ὑγιαίνειν.

Καλῶς ποιεῖς ὅτι ἀποπέφευγας ἐκ τᾶς e) ἀρρωστίας· 80.
ταῦτα γὰρ αὐτός τε ἐπέσταλκας f) καὶ τοὶ περὶ Λαμίσκον
ἀπάγγελον g). περὶ δὲ τῶν ὑπομνημάτων ἐπεμελήθημες καὶ
ἀνήλθομες ὡς Λευκανοὺς καὶ ἐνετύχομες τοῖς Ὀκέλλω ἐκγό-
νοις h). τὰ μὲν ὦν i) περὶ νόμω καὶ βασιληίας καὶ ὁσιότη-
τος k) καὶ τᾶς τῶ παντὸς l) γενέσιος αὐτοί τε ἔχομες καὶ τίν m)
ἀπεστάλκαμες· τὰ δὲ λοιπὰ οὔτοι νῦν γε δύνανται εὑρεθῆμεν n),
αἰ δέ κα o) εὑρεθῇ, ἥξει τοι.

e) ἐκ τᾶς. Cod. Arund. ἔκτος.

f) ταῦτα γὰρ αὐτός τε ἀπέσταλκας. Cod. Arund. αὐτὸς τῦ, quod ita placet ut scribatur αὐτὸς τύ. Ambrosius cum superioribus coniuncta sic interpretatur: *facis tu quidem recte quod nobis te convaluisse ex aegritudine significasti.*

g) καὶ τοὶ περὶ Λαμίσκον ἀπάγγελον. Edit. Froben. καὶ τοι. Stephan. et Menag. καίτοι. Correxit Meibomius praeeunte Menagio. Casaubonus correxerat καὶ οἱ, expressum iam Aldobrandino. Ambrosius: *de damisco idem nuncians.* Deinde quod scribebatur Δαμιχὸν correxi ex Archytae epistola ad Dionysium apud Diogenem, III. 22. confirmantque interpretes qui reddunt *damisco* et *Damiscus.* Denique pro ἀπάγγελον edit. Froben. ἀπήγγελον, cod. Arund. ἄγει.

h) τοῖς Ὀκέλλω ἐκγόνοις. Edit. Froben. οὐκέλω. RRR ὀκέλω, quod expressit Ambrosius *occeli.* Quod dedi commendant Stephan. et Menag. cum Aldobrandino. Caeterum ἐκγόνοις Ambrosius interpretatur *nepotes*, Aldobrandinus *filiis*, ipse interpretor *scripta* sive *commentarios* cum Rudolpho l. l. p. 355.

i) ὦν. Stephan. οὖν.

k) ὁσιότητος. Edit. Froben. ὁσιώτατος.

l) τῶ παντός. Edit. Froben. et Menag. τῶν πάντων, quod expresserunt interpretes. Illud probatum Menagio praestant Stephan. et cod. Palat.

m) καὶ τίν. Legebatur καί τινα. Correxerunt Koenius ad Gregorium Corinth. p. 266. ed. Schaefer. et Toupius ad Theocritum p. 368. ed. Berolin.

n) εὑρεθῆμεν. Toupius ad Theocritum p. 368. ed. Berolin. corr. εὑρέθημεν.

o) αἰ δέ κα. Scribebatur αἴ δέκα. Edit. Froben. αἰδέκα. Menagius corr. αἴ δέ κα, quod in Stephan. refert legi.

Archytas Platoni salutem.

Facis tu quidem recte quod convaluisti ex aegritudine: hoc enim et ipse scripsisti et Lamiscus nuntiavit. De commentariis autem curavimus adscendimusque ad Lucanos ibique nacti sumus Ocelli scripta. Quae igitur de regno, legibus, iustitia universique generatione commentatus est, et ipsi habemus et tibi misimus: reliqua modo reperiri non possunt; quum inventa fuerint, ad te deferentur.

Ὧιδε μὲν ὁ Ἀρχύτας· ὁ δὲ Πλάτων ἀντεπιστέλλει p) τοῦτον τὸν τρόπον·

Πλάτων Ἀρχύτᾳ εὖ πράττειν.

81. Τὰ μὲν παρὰ σοῦ ἐλθόντα ὑπομνήματα θαυμαστῶς ἄσμενοί τε ἐλάβομεν καὶ τοῦ γράψαντος αὐτὰ ἠγάσθημεν ὡς ἔνι μάλιστα· καὶ ἔδοξεν ἡμῖν ἀνὴρ ἄξιος εἶναι ἐκείνων τῶν παλαιῶν προγόνων q). λέγονται γὰρ r) οἱ ἄνδρες οὗτοι Μυραῖοι s) εἶναι· οὗτοι δ' ἦσαν τῶν ἐπὶ Λαομέδοντος t) ἐξαναστάντων Τρώων, ἄνδρες ἀγαθοί, ὡς ὁ παραδεδομένος μῦθος δηλοῖ. τὰ δὲ παρ' ἐμοὶ ὑπομνήματα, περὶ ὧν ἐπέστειλας u), ἱκανῶς μὲν οὔπω ἔχει· ὡς δέ ποτε τυγχάνει ἔχοντα ἀπέσταλκά σοι. περὶ δὲ τῆς φυλακῆς x) ἀμφότεροι συμφωνοῦμεν, ὥστε οὐδὲν δεῖ παρακελεύεσθαι. ἔρρωσο.

Καὶ ὧδε μὲν πρὸς ἀλλήλους αὐτοῖς ἔχουσιν αἱ ἐπιστολαί.

V. 82. Γεγόνασι δ' Ἀρχύται τέτταρες· πρῶτος αὐτὸς οὗτος, δεύτερος Μιτυληναῖος y) μουσικός, τρίτος περὶ γεωργίας συγγεγραφώς, τέταρτος ἐπιγραμματοποιός. ἔνιοι καὶ πέμπτον

p) ἀντεπιστέλλει. Cod. Arund. ἀνεπιστέλλει.
q) ἐκείνων τῶν παλαιῶν προγόνων. Ambrosius: *maioribus illis suis antiquissimis atque optimis viris.*
r) γάρ. Stephan. et cod. Arund. γὰρ δή.
s) Μυραῖοι. Cod. Arund. Μοιραῖοι. Ambrosius *moereri* et *moerei.*
t) ἐπὶ Λαομέδοντος. Aldobrandinus *Laomedontis tempore.*
u) ἐπέστειλας. Edit. Froben. et cod. Arund. ἐπέσταλκας.
x) τῆς φυλακῆς. Vid. Rudolphus l. l. p. 352.
y) Μιτυληναῖος. Ambrosius *Mytilenaeus*, quod vellem constantius daret.

In hunc modum Archytas: Plato autem ita rescripsit:

Plato Archytae salutem.

Quae abs te nobis allata sunt commentaria dici non potest quam libenter accepimus eorumque auctorem admirati sumus quam maxime: ostendit enim profecto vir ille dignum se maioribus illis suis antiquissimis. Feruntur autem isti viri Myraei fuisse: hi autem ex illis fuere Troianis qui cum Laomedonte migrarunt, viri boni, ut de illis tradita fabula significat. Quae apud me sunt commentaria, de quibus scripseisti, nondum satis lucubrata sunt; qualiacunque tamen sunt ad te misi. De custodia vero ambo concorditer sentimus; nihil itaque adhortatione opus est. Vale.

In hunc modum illi ad se invicem scripserunt. Porro Archytae quattuor fuere: primus hic ipse, secundus Mitylenaeus musicus, tertius qui de agricultura scripsit, quartus poeta epigrammatum. Quidam quintum addunt architectum,

ἀρχιτέκτονά φασιν, οὗ φέρεται βιβλίον περὶ μηχανῆς, ἀρχὴν ἔχον ταύτην, „Τάδε παρὰ Τεύκρου Καρχηδονίου z) διήκουσα.“ περὶ δὲ τοῦ μουσικοῦ φέρεται καὶ τόδε, ὡς ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ ἐξακούεσθαι, εἶποι, „Τὸ γὰρ ὄργανον ὑπὲρ ἐμοῦ διαγωνιζόμενον λαλεῖ.“ τὸν δὲ Πυθαγορικὸν Ἀριστόξενός φησι μηδέποτε στρατηγοῦντα ἡττηθῆναι· φθονούμενον δ' ἅπαξ ἐκχωρῆσαι τῆς στρατηγίας καὶ τοὺς αὐτίκα ληφθῆναι a). οὗτος πρῶτος τὰ μηχανικὰ ταῖς μαθηματικαῖς b) προσχρησάμενος ἀρχαῖς ἐμεθώδευσε καὶ πρῶτος κίνησιν ὀργανικὴν διαγράμματι γεωμετρικῷ προσήγαγε c), διὰ τῆς τομῆς τοῦ ἡμικυλίνδρου δύο μέσας ἀνὰ λόγον d) λαβεῖν ζητῶν εἰς τὸν τοῦ κύβου διπλασιασμόν. καὶ γεωμετρίᾳ e) πρῶτος κύβον εὗρεν, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πολιτείᾳ. VI. VII. 83.

z) *Καρχηδονίου.* Ambrosius *Charchedonio.*
a) *καὶ τοὺς αὐτίκα ληφθῆναι.* Menagius coni. *καὶ τοὺς στρατιώτας αὐτίκα ληφθῆναι*, quem sensum expressit Ambrosius *exercitum*, Aldobrandinus *milites.* Mahnius Diatriba de Aristoxeno p. 59. ex *φθονούμενον* repetendum putabat *φθονοῦντας.* Nihil omnino deest.
b) *μαθηματικαῖς.* Legebatur *μηχανικαῖς.* Emendavit Kuehnius.
c) *καὶ πρῶτος — προσήγαγε.* Aldobrandinus: *Primusque motum, qui trochleis ac vectibus caeteraque instrumentorum vi expeditur.*
d) *ἀνὰ λόγον.* Ante Meibomium scribebatur *ἀνάλογον.* Illud expresserunt iam interpretes.
e) *γεωμετρίᾳ.* Ambrosius *in geometria*, Aldobrandinus *geometriae arte.*

cuius fertur liber de machina, hoc habens initium, *Haec e Teucro Carthaginiensi audivi.* De musico autem dicitur, quod quum probro ipsi daretur quod non exaudiretur, dixerit, Organum pro me pugnans loquitur. Pythagoricum vero Aristoxenus refert, quum exercitui praeesset, nunquam fuisse superatum: semel autem, dum invidiae cederet, sese imperio abdicasse moxque exercitum in ius hostium concessisse. Primus hic mechanica mathematicis principiis usus exposuit, primusque motum organicum descriptioni geometricae admovit, ex dimidii cylindri sectione duas medias secundum proportionem sumere quaerens ad cubi duplicationem. Item geometriae ope primus cubum invenit, ut Plato in Republica testatur.

CAPUT V.

ΑΛΚΜΑΙΩΝ.

I. Ἀλκμαίων Κροτωνιάτης· καὶ οὗτος a) Πυθαγόρου διήκουσε καὶ τὰ πλεῖστά γε b) ἰατρικὰ λέγει, ὅμως δὲ καὶ φυσιολογεῖ ἐνίοτε c), λέγων, „Δύο τὰ πολλά ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων.“ δοκεῖ δὲ πρῶτος φυσικὸν λόγον d) συγγεγραφέναι, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν σελήνην καθόλου
II. ταύτην ἔχειν ἄϊδιον φύσιν. ἦν δὲ Πειρίθους e) υἱός, ὡς αὐτὸς ἐναρχόμενος τοῦ συγγράμματός φησιν· „Ἀλκμαίων Κροτωνιήτης f) τάδε ἔλεξε, Πειρίθου υἱός, Βροντίνῳ g) καὶ Λέοντι h) καὶ Βαθύλλῳ· Περὶ τῶν ἀφανέων, περὶ τῶν θνητῶν i)

a) καὶ οὗτος. Interpretes cum prioribus coniuncta interpretantur *et ipse.*
b) τὰ πλεῖστά γε. Cod. Arund. τὰ πλεῖστα δέ.
c) ὅμως δὲ καὶ φυσιολογεῖ ἐνίοτε. Ambrosius: *plerumque item de natura disputat.*
d) φυσικὸν λόγον. Aldobrandinus *physica.*
e) Πειρίθου. Ante Meibomium scribebatur *Πειρίθου*, quod expressit Aldobrandinus.
f) Κροτωνιήτης. Menagius corr. Κροτωνιάτης.
g) Βροντίνῳ. Edit. Froben. et Stephan. Βροτίνῳ.
h) Λέοντι. Ambrosius *Leoni.*
i) Περὶ τῶν ἀφανέων, περὶ τῶν θνητῶν. De mendo suspecta sunt Merico Casaubono.

ALCMAEON.

Alcmaeon Crotoniates. Hic quoque Pythagorae auditor fuit et ut plurimum quidem in medicina versatur, interdum tamen etiam de natura disputat, ubi dicit, Duo pleraque sunt rerum humanarum. Videtur autem primus de naturae ratione scripsisse, ut Phavorinus in omnimoda tradit historia, lunamque hanc sempiternam habere naturam dixit. Fuit autem Pirithi filius, sicut et ipse in principio sui operis testatur: *Alcmaeon Crotoniates haec dixit, Pirithi filius, Brontino et Leonti et Bathyllo: De invisibilibus, de immortalibus rebus manifestam quidem scientiam habent dii: quan-*

σαφήνειαν μὲν θεοὶ ἔχοντι· ὡς δὲ ἀνθρώποις τεκμαίρεσθαι" καὶ τὰ ἑξῆς. ἔφη δὲ καὶ τὴν ψυχὴν ἀθάνατον καὶ κινεῖσθαι αὐτὴν συνεχὲς k) ὡς τὸν ἥλιον.

k) συνεχές. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. συνεχῶς. Illud recepi e Menagiana.

tum vero coniicere hominibus licet et caetera. Animam vero immortalem dixit moverique perpetuo instar solis.

CAPUT VI.

ΙΠΠΑΣΟΣ.

Ἵππασος Μεταποντῖνος καὶ αὐτὸς Πυθαγορικός. ἔφη δὲ I. 84. II. χρόνον ὡρισμένον εἶναι τῆς τοῦ κόσμου μεταβολῆς καὶ πεπερασμένον εἶναι τὸ πᾶν καὶ ἀεικίνητον. φησὶ δ' αὐτὸν III. Δημήτριος ἐν Ὁμωνύμοις μηδὲν καταλιπεῖν σύγγραμμα. Γεγόνασι δὲ Ἵππασοι δύο, οὗτός τε καὶ ἕτερος γεγραφὼς ἐν IV. πέντε a) βιβλίοις Λακώνων πολιτείαν· ἦν δὲ καὶ αὐτὸς Λάκων.

a) πέντε. Scribebatur ε'.

HIPPASUS.

Hippasus Metapontinus et ipse Pythagoricus fuit. Ait autem definitum esse tempus mundanae mutationis finitumque hoc universum esse ac semper moveri. Demetrius autem in Aequivocis refert illum nullum opus reliquisse. Fuerunt autem Hippasi duo, hic et qui Lacedaemoniorum rempublicam quinque libris comprehendit: erat autem et ipse Lacon.

CAPUT VII.

ΦΙΛΟΛΑΟΣ.

I. Φιλόλαος Κροτωνιάτης Πυθαγορικός a). παρὰ τούτου Πλάτων ὠνήσασθαι τὰ βιβλία τὰ Πυθαγορικὰ Δίωνι γράφει. II. ἐτελεύτα δὲ νομισθεὶς ἐπιτίθεσθαι τυραννίδι. καὶ ἡμῶν ἐστιν εἰς αὐτόν b)·

Τὴν ὑπόνοιαν πᾶσι μάλιστα λέγω θεραπεύειν·
εἰ γὰρ καὶ μὴ δρᾷς, ἀλλὰ δοκεῖς c), ἀτυχεῖς.
οὕτω καὶ Φιλόλαον ἀνεῖλε Κρότων ποτὲ πάτρη,
ὡς μιν ἔδοξε θέλειν δῶμα τύραννον ἔχειν.

III. Δοκεῖ δὲ αὐτῷ πάντα ἀνάγκῃ καὶ ἁρμονίᾳ γίνεσθαι. καὶ τὴν γῆν κινεῖσθαι κατὰ κύκλον πρῶτον εἰπεῖν d)· οἱ δὲ Ἱκέταν IV. Συρακόσιόν e) φασιν. Γέγραφε δὲ βιβλίον ἕν, ὃ f) φησιν

85.

a) Κροτωνιάτης Πυθαγορικός. Ambrosius: *crotoniatae filius pythagoricus et ipse fuit.*
b) καὶ ἡμῶν ἐστιν εἰς αὐτόν. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 126.
c) δοκεῖς. Legebatur δοκῇς. Correxi ex Anthologia.
d) καὶ τὴν γῆν κινεῖσθαι κατὰ κύκλον πρῶτον εἰπεῖν. Edit. Froben. κατὰ κύκλον τὴν γῆν κινεῖσθαι πρῶτον εἰπεῖν. Ambrosius: *terramque secundum primum circulum moveri dicit.*
e) Ἱκέταν Συρακόσιον. Interpretes *Icetam.* Caeterum scribebatur Συρακούσιον.
f) βιβλίον ἕν, ὅ. Ambrosius *librum in quo*

PHILOLAUS.

Philolaus Crotoniata Pythagoricus. Ab hoc Pythagoricos libros emendos ut curaret, Dioni scribit Plato. Moritur autem suspectus quod tyrannidem invadere moliretur. Nostrum est in ipsum epigramma hoc:

Suspicio haud res est minimi, mihi crede, pericli:
Non pacces quicquam, si videare, facis.
Sic, Philolae, Croton te patria perdidit olim,
Regnum affectantes credula habere manus.

Opinatur autem omnia harmonia ac necessitate fieri. Terramque secundum circulum moveri primum dixisse: alii Hicetam Syracusanum id sensisse affirmant. Scripsit autem

Ἕρμιππος λέγειν τινὰ τῶν συγγραφέων Πλάτωνα τὸν φιλόσοφον παραγενόμενον g) εἰς Σικελίαν πρὸς Διονύσιον ὠνήσασθαι παρὰ τῶν συγγενῶν τοῦ Φιλολάου ἀργυρίου Ἀλεξανδρινῶν h) μνῶν τετταράκοντα i) καὶ ἐντεῦθεν μεταγεγραφέναι τὸν Τίμαιον. ἕτεροι δὲ λέγουσι τὸν Πλάτωνα λαβεῖν αὐτὰ παρὰ Διονυσίου παραιτησάμενον ἐκ τῆς φυλακῆς νεανίσκον ἀπηγμένον τῶν τοῦ Φιλολάου μαθητῶν k). τοῦτόν φησι l) Δημήτριος ἐν Ὁμωνύμοις πρῶτον ἐκδοῦναι τῶν Πυθαγορικῶν περὶ m) φύσεως, ὧν ἡ ἀρχὴ ἥδε n)· „Φύσις δὲ ἐν τῷ κόσμῳ ἁρμόχθη ἐξ ἀπείρων τε καὶ περαινόντων καὶ ὅλος κόσμος καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα o).“

g) *παραγενόμενον.* Edit. Froben. *περιγενόμενον.*
h) *Ἀλεξανδρινῶν.* Stephan. et Menag. *Ἀλεξανδρηνῶν.* Illud restitui ex edit. Froben..
i) *τετταράκοντα.* Scribebatur *μ'.*
k) *τὸν Πλάτωνα — μαθητῶν.* Scribebatur *τὸν Πλάτωνα λαβεῖν αὐτὰ παρὰ Διονυσίου, παραιτησάμενον* etc.. Delevi comma cum Merico Casaubono. Ambrosius: *platonem — haec a dionysio accepisse reluctantem licet abductum ex carcere adolescentem et (? ex) philolai discipulis.* Aldobrandinus: *Platonem — illum a Dionysio accepisse, cum e discipulis Philolai adolescentulum eo profectum a custodia removisset.* Caeterum pro *ἀπηγμένον* edit. Froben. et Stephan. *ἀπηγμένων.*
l) *τοῦτόν φησι.* Scribebatur *τοῦτον φησίν.*
m) *περί.* Edit. Froben. omittit.
n) *ὧν ἡ ἀρχὴ ἥδε.* Vid. Boeckhius in libro, *Philolaos des Pythagoreers Lehren nebst den Bruchstücken seines Werkes*, p. 45. et seqq..
o) *„Φύσις δὲ — πάντα.“* Ambrosius: *in mundo natura coacta est ex infinitis ac finitis munduque totus et quae sunt in ipso omnia.* Aldobrandinus: *Natura in mundo ex infinitis et finitis, totusque mundus, quaeque in eo constant, omnia apte connexa sunt.*

librum unum, quem Hermippus quempiam scriptorem dixisse refert Platonem philosophum quum in Siciliam ad Dionysium profectus esset, emisse a Philolai consanguineis argenti minis Alexandrinis quadraginta atque inde transcripsisse Timaeum. Alii Platonem dicunt haec accepisse quum adolescenti cuidam Philolai discipulo abducto a Dionysio libertatem impetrasset. Refert Demetrius in Aequivocis Pythagorica de natura rerum hunc primum edidisse, quorum est initium: *In mundo natura coacta est ex infinitis ac definientibus munduque totus et quae sunt in ipso omnia.*

CAPUT VIII.

ΕΥΔΟΞΟΣ.

I. 86. Εὔδοξος Αἰσχίνου Κνίδιος a), ἀστρόλογος, γεωμέτρης, ἰατρὸς, νομοθέτης. οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς πίναξί φησι b). Σωτίων δ' ἐν ταῖς Διαδοχαῖς λέγει καὶ Πλάτωνος αὐτὸν ἀκοῦσαι. γενόμενον γὰρ ἐτῶν τριῶν που καὶ εἴκοσι c) καὶ στενῶς διαπεμπόμενον d) κατὰ πλέος τῶν Σωκρατικῶν εἰς Ἀθήνας ἀπᾶραι σὺν Θεομέδοντι e) τῷ ἰατρῷ, τρεφόμενον ὑπ' αὐτοῦ· οἱ δέ, καὶ παιδικὰ f) ὄντα· καταχθέντα δὲ g) εἰς τὸν Πειραιέα ὀσημέραι ἀνιέναι

a) *Κνίδιος.* Aldobrandinus *Gnidius.*
b) *ἐν τοῖς πίναξί φησι.* Ante Meibomium, qui edidit *ἐν τοῖς πίναξι φησί*, scribebatur *ἐν τοῖς πίναξι φασίν.* Ambrosius omittit *φησίν.*
c) *ἐτῶν τριῶν που καὶ εἴκοσι.* Scribebatur *ἐτῶν γ' που καὶ κ'. Που* interpretes omittunt.
d) *στενῶς διαπεμπόμενον.* Kuehnius coni. *ἀσθενῶς διαπεμπόμενον*, quod iure improbavit Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 94.
e) *Θεομέδοντι.* Edit. Froben. et codd. nonnulli apud Sambucum *Θερμέδοντι.*
f) *παιδικά.* Ambrosius *medicam* et *paedicam.*
g) *καταχθέντα δέ.* Edit. Froben. *καὶ καταχθέντα δή.* Menag. *καὶ καταχθέντα δέ.* Aldobrandinus: *cumque in Piraeo habitaret. Καὶ* omittunt Stephan. et cod. Arund. neque agnoscit Ambrosius.

EUDOXUS.

Eudoxus Aeschini filius Cnidius, astrologus, geometra, medicus ac legumlator fuit. Ac geometrica quidem ab Archyta didicit, in medicina vero Philistione Siculo praeceptore usus est, ut Callimachus in Tabulis ait. Porro Sotion in Successionibus Platonis quoque auditorem fuisse scribit. Nam quum annum fere vigesimum tertium aetatis ageret summoque inter paupertatis angustias discendi studio flagraret, Socraticorum gloria percitum Athenas contendisse cum Theomedonte medico, a quo et nutriri solitum: nec defuerunt qui dicerent ipsius delicias fuisse: devectum autem in Pi-

Ἀθήναζε καὶ ἀκούσαντα τῶν σοφιστῶν αὐτόθι ὑποστρέφειν. δύο δὴ μῆνας διατρίψαντα οἴκαδε ἐπανελθεῖν καὶ πρὸς τῶν 87.
φίλων ἐρανισθέντα εἰς Αἴγυπτον ἀπᾶραι μετὰ Χρυσίππου τοῦ ἰατροῦ, συστατικὰς φέροντα παρ' Ἀγησιλάου πρὸς Νεκτάναβιν h)· τὸν δὲ τοῖς ἱερεῦσιν αὐτὸν συστῆσαι. καὶ τέτταρας μῆνας πρὸς ἑνιαυτῷ διατρίψαντα αὐτόθι ξυρόμενόν τε ἤβην καὶ ὀφρῦς i) τὴν ὀκταετηρίδα k) κατά τινας συγγράψαι. ἐντεῦθέν τε γενέσθαι ἐν Κυζίκῳ καὶ τῇ Προποντίδι σοφιστεύοντα· ἀλλὰ καὶ παρὰ Μαυσωλὸν ἀφικέσθαι l). ἔπειθ' οὕτως ἐπανελθεῖν Ἀθήναζε, πάνυ πολλοὺς περὶ ἑαυτὸν ἔχοντα μαθητάς, ὥς φασί τινες, ὑπὲρ τοῦ Πλάτωνα λυπῆσαι, ὅτε τὴν ἀρχὴν αὐτὸν παρεπέμψατο. τινὲς δέ φασι καὶ συμπόσιον 88.
ἔχοντι τῷ Πλάτωνι αὐτὸν τὴν ἡμικύκλιον κατάκλισιν m), πολλῶν ὄντων, εἰσηγήσασθαι. φησὶ δ' αὐτὸν Νικόμαχος ὁ

h) *Νεκτάναβιν.* Menag. *Νέκταβιν*, quod expresserunt interpretes. Illud praeter editt. Froben. et Stephan. praestant codd. RRR et Arund..

i) *ἤβην καὶ ὀφρῦς.* Menagius cum Scaligero lib. II. de emendat. temp. p. 69. corr. *ὑπήνην*, quod confirmare videtur Ambrosius interpretans *mento*. Edit. Froben. et Menag. *ὀφρῦν*, quod expressit Ambrosius. Quod recepi *ὀφρῦς* praebet Stephan. expressitque Aldobrandinus.

k) *τὴν ὀκταετηρίδα.* Interpretes *octo annorum historiam.*

l) *ἐντεῦθέν τε — ἀφικέσθαι.* Ambrosius: *inde iam cizici atque in propontide phanus* (*phamtus*) *mausolum itidem visere voluit.* Edit. Froben. et Menag. *εἰς Μαυσωλόν.*

m) *κατάκλισιν.* Edit. Froben. *κατάκλησιν.* Stephan. *κατάκλυσιν.* Quod dedi *κατάκλισιν* praeter Menag. praebent codd. RRR cum ora Sambuci.

raeum Athenas quotidie ascendisse ibique quum sophistas audisset, ad portum regressum esse. Duos autem ibi menses remoratus domum revertitur: unde rursus amicorum largitate suffultus in Aegyptum cum Chrysippo medico profectus est, commendatitias ab Agesilao literas ad Nectanabin ferens, a quo et sacerdotibus intente commendatus est. Ibi annum unum et menses quattuor remoratus pube et superciliis attonsis octaeterida secundum, quosdam conscripsit. Inde iam Cyzici atque in Propontide commorabatur philosophiamque profitebatur: itidem ad Mausolum pervenit. Tum vero Athenas rediit, habens secum discipulos plurimos, contristandi, ut quidam volunt, Platonis gratia, quod is ab initio illum ab se dimiserat. Sunt qui dicant convivium Platoni celebranti ipsum propter multitudinem convivarum hemicyclium accubitum introduxisse. Enimvero Nicoma-

ἐφυτῶν ὀνήστον q) ἐξέβαλον λέγοντες, Ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήστος r) ἔστω· εἰ δέ τις τοιοῦτος, ἄλλη s) τε καὶ μετ' ἄλλων." ἀξιούμενος t) δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν ὑπερεῖδε διὰ τὸ ἤδη κεκρατῆσθαι τῇ πονηρᾷ πολιτείᾳ τὴν
3. πόλιν. ἀναχωρήσας δὲ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος μετὰ τῶν παίδων u) ἠσταγάλιζε· περιστάντων δ' αὐτὸν τῶν Ἐφεσίων, „Τί, ὦ πάντων, θαυμάζετε;" ἔφη· „ἢ οὐ κρεῖττον
III. τοῦτο ποιεῖν ἢ μεθ' ὑμῶν πολιτεύεσθαι x);" Καὶ τέλος μισανθρωπήσας y) καὶ ἐκπατήσας ἐν τοῖς ὄρεσι διῃτᾶτο z), πόας σιτούμενος καὶ βοτάνας a). καὶ μέντοι καὶ b) διὰ τοῦτο περιτραπεὶς εἰς c) ὕδερον κατῆλθεν εἰς ἄστυ καὶ τῶν ἰατρῶν αἰνιγματωδῶς ἐπυνθάνετο εἰ δύναιντο ἐξ ἐπομβρίας αὐχμὸν ποιῆσαι· τῶν δὲ μὴ συνιέντων, αὐτὸν d) εἰς βούστασιν e)

q) ὀνήστον. Scribebatur ὀνῆστόν. Codd. Stephani ἥστόν. Vid. Stephanus ad I. 28.
r) ὀνήστος. Scribebatur ὀνῆστός. Codd. Stephani ἥστός. Vid. Stephanus ad I. 28. Ambrosius *inaequalis*.
s) ἄλλῃ. Edit. Froben. ἄλλοι.
t) ἀξιούμενος. Aldobrandinus *iussus*.
u) μετὰ τῶν παίδων. Ambrosius *cum filiis*.
x) πολιτεύεσθαι; Ambrosius *ultra rem administrare?*
y) μισανθρωπήσας. Edit. Froben. μισανθρωπήσας.
z) διῃτᾶτο. Edit. Froben. διητοῦτο.
a) καὶ βοτάνας. Ambrosius omittit.
b) καί. Cod. Arund. omittit.
c) εἰς. Edit. Froben. omittit.
d) αὐτόν. Edit. Froben. et Stephan. αὐτόν.
e) βούστασιν. Edit. Froben. et Menag. βούστησιν. Illud probatum Menagio praebent Stephan. et codd. RR.

rum sui praestantissimum expulerunt, dicentes, Nostrum nemo praestantissimus sit: quod si quis erit talis, alibique et cum aliis. Quum autem rogaretur a civibus ut leges eis poneret, facere contempsit, quod iam civitas pessima consuetudine imbuta esset. Secedens vero ad templum Dianae cum pueris ludebat: circumstantibus autem ipsum Ephesiis, Quid, inquit, o perditi, miramini? nonne praestat istud facere quam vobiscum ultra rempublicam administrare? Tandem hominum odio percitus secessit vitamque in montibus ducebat, olera et herbas comedens. Eius rei gratia morbo aquae intercutis abreptus ad urbem descendit medicosque per aenigmata sciscitabatur an possent ex imbre siccitatem facere. Illis non intelligentibus, se ipsum bovum stabulo includens et fimo bubulo obruens eo calore arbitra-

κατορύξας τῇ τῶν βολίτων αἰλέᾳ ἤλπισεν ἐξαιμοδήσεσθαι. οὐδὲν δ' ἀνύων αὐθ' οὕτως ἐτελεύτα, βιοὺς ἔτη ἑξήκοντα f). καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον g)·

Πολλάκις Ἡράκλειτον ἐθαύμασα, πῶς ποτε τὸ ζῆν 4.
ὧδε διαντλήσας h) δύσμορος εἶτ' ἔθανεν·
σῶμα γὰρ ἀρδεύσασαι) κακὴ νόσος ὕδατι φέγγος
ἔλαβεσεν ἐκ βλεφάρων k) καὶ σκότον ἠγάγετο.

Ἕρμιππος δέ φησι λέγειν αὐτὸν τοῖς ἰατροῖς εἴ τις δύναται l) ἕντερα ταπεινώσας ὑγρὸν ἐξεράσαι m)· ἀπειπόντων δέ, θεῖναι αὐτὸν n) εἰς τὸν ἥλιον καὶ κελεύειν τοὺς παῖδας βολίτοις καταπλάττειν· οὕτω δὴ κατατεινόμενον o) δευτεραῖον τελευτῆσαι καὶ ταφῆναι ἐν τῇ ἀγορᾷ. Νεάνθης δ' ὁ Κυζικηνός φησι

f) ἑξήκοντα. Scribebatur ξ'.
g) καὶ ἔστιν εἰς αὐτὸν ἡμῶν οὕτως ἔχον. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 127.
h) διαντλήσας. Stephan. διαυλήσας. Illud praestant edilt. Froben. et Menag. cum Hesychio Milesio p. 26. ed. Orell. et Anthologia expressitque Aldobrandinus.
i) ἀρδεύσασα. Anthologia ἀρδεύουσα. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 763.
k) ἐκ βλεφάρων. Codd. RRR, Florent. et Arund. cum Hesychio Milesio p. 26 ed. Orell. ἐν βλεφάροις. Alterum tuentur editiones omnes cum Anthologia expressitque Aldobrandinus.
l) εἴ τις δύναται. Ambrosius *Non potestis —?*
m) ἐξεράσαι. Stephan. ἐξέρᾳ. Illud praebent edilt. reliquae commendavitque Menagius. Hesychius Milesius p. 26. ed. Orell. ἐξερῦσαι.
n) αὐτόν. Edilt. Froben. et Stephan. αὖτόν.
o) οὕτω δὴ κατατεινόμενον. Stephan. οὕτω δὲ κατατεινάμενον. Caeterum quod Ambrosius interpretatur, *eo calore maceratum*, Aldobrandinus *atque ita iacentem*, castigavit Rossius l. l. §. LXII. p. 171. et seq.

batur noxium et exundantem humorem exhaurire posse. Ubi vero ne sic quidem aliquid proficere conspexerat, mortuus est sexagesimum aetatis agens annum. Estque in ipsum nostrum sic habens epigramma:

Mecum ego Heraclitum mirabar saepe quod olim
Sic vitam infelix hausit et inde obiit.
Nam malus ossa rigans et aquosus corpora languor,
Extincto invexit lumine mox tenebras.

Hermippus autem refert illum medicis dixisse, Num posset quispiam pressis intestinis humorem exhaurire? negantibus autem, se ipsum soliis obiecisse radiis ac iussisse pueris bonum fimo se oblinere; ita vero distentum postridie obiisse diem sepultumque in foro fuisse. Neanthes vero Cyzicenus ait,

μὴ δυνηθέντα αὐτὸν ἀποσπάσαι τὰ βόλιτα εἶναι καὶ p) διὰ
IV. τὴν μεταβολὴν ἀγνοηθέντα κυνόβρωτον q) γενέσθαι. γέγονε
5. δὲ θαυμάσιος ἐκ παίδων, ὅτε καὶ νέος ὢν ἔφασκε μηδὲν
εἰδέναι r), τέλειος μέντοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι. ἤκουσέ
τε οὐδενός, ἀλλ' αὐτὸν s) ἔφη διζήσασθαι t) καὶ μαθεῖν πάντα
παρ' ἑαυτοῦ u). Σωτίων δέ φησιν x) εἰρηπέναι τινὰς Ξενο-
φάνους αὐτὸν ἀκηκοέναι· λέγειν τε Ἀρίστωνα ἐν τῷ περὶ
Ἡρακλείτου καὶ τὸν ὕδερον αὐτὸν θεραπευθῆναι, ἀποθανεῖν
V. δὲ ἄλλῃ νόσῳ. τοῦτο δὲ καὶ Ἱππόβοτός φησι. Τὸ δὲ φερό-
μενον αὐτοῦ βιβλίον ἔστι μὲν ἀπὸ τοῦ συνέχοντος περὶ φύ-
σεως y), διήρηται δὲ εἰς τρεῖς λόγους, εἴς τε τὸν περὶ τοῦ
6. παντὸς καὶ πολιτικὸν καὶ θεολογικόν. ἀνέθηκε δὲ αὐτὸ εἰς
τὸ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν, ὡς μέν τινες, ἐπινηδεύσας ἀσα-

p) *καί.* Cod. Cantabr. omittit.
q) *κυνόβρωτον.* Edit. Froben. *κυνόβροτον.*
r) *εἰδέναι.* Edit. Froben. et Menag. *εἶναι*, quod expressit Aldobrandinus. Illud probatum Menagio praeter Stephan. commendant codd. Cantabr. et Arund. expressitque Ambrosius. Interim non nescio etiam *εἶναι* defendi posse, quippe quod egregie tueantur quae scripsit Schleiermacherus l. l. p. 530. et 531.
s) *αὐτόν.* Edit. Froben. *αὑτόν.*
t) *διζήσασθαι.* Editiones ante Meibomium *διζήσεσθαι*, quod a Casaubono correctum auctoritate cod. R confirmavit Menagius. Ambrosius: *semet investigandae veritati dedisse.* Aldobrandinus: *ipse per se quaesivisse.*
u) *παρ' ἑαυτοῦ.* Cod. Arund. *παρ' ἑωυτοῦ.*
x) *δέ φησιν.* Cod. Arund. *δ' ἔφησεν.*
y) *ἔστι μὲν ἀπὸ τοῦ συνέχοντος περὶ φύσεως.* Ambrosius: *generaliter quidem de natura est.* Aldobrandinus: *continet ille quidem physicam.*

illum fimo bubulo quum se eximere non posset, ita perstitisse atque ob eam mutationem ignotum a canibus discerptum esse. Fuit autem a puero mirabilis, unde et quum esset iuvenis, nihil se dicebat scire; ubi vero ad virilitatis annos evaserat, nihil ignorare. Neminem quidem audivit, verum semet ipsum pervestigando operam dedisse omniaque ex semet ipso didicisse aiebat. Sotion autem quosdam dixisse refert Xenophanis illum frequentasse auditorium: Aristonemque in libro de Heraclito dicere aquae intercutis illum curatum aegritudine morbo alio vitam finisse. Ei opinioni et Hippobotus accedit. Eius vero qui legitur liber generaliter quidem de natura est, caeterum tres in partes scinditur: namque et de universo et de republica et de theologia disserit. Illum vero in templo Dianae deposuit, ut quidam

φέρτερον γράψαι, ὅπως οἱ δυνάμενοι προσίοιεν αὐτῷ καὶ μὴ ἐκ τοῦ θημώδους εὐκαταφρόνητον ᾖ. τοῦτον δὲ καὶ ὁ Τίμων ὑπογράφει λέγων,

Τοῖς δ' ἔνι κοκκυστὴς z) *ὀχλολοίδορος Ἡράκλειτος*
αἰνικτὴς ἀνύρουσε.

Θεόφραστος δέ φησιν ὑπὸ μελαγχολίας τὰ μὲν ἡμιτελῆ, τὰ δὲ ἄλλοτε ἄλλως ἔχοντα γράψαι. σημεῖον δ' αὐτοῦ τῆς μεγαλοφροσύνης Ἀντισθένης φησὶν ἐν Διαδοχαῖς a)· *ἐκχωρῆσαι γὰρ τἀδελφῷ τῆς βασιλείας* b). *τοσαύτην δὲ δόξαν ἔσχε τὸ σύγγραμμα ὡς καὶ αἱρετιστὰς ἀπ' αὐτοῦ γενέσθαι τοὺς κληθέντας Ἡρακλειτείους* c). *Ἔδοκει δὲ αὐτῷ καθολικῶς μέν* VI. 7.
τάδε· Ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι καὶ εἰς τοῦτο ἀναλύεσθαι· πάντα τε γίνεσθαι καθ' εἱμαρμένην καὶ διὰ τῆς ἐναντιοτροπῆς ἁρμόσθαι τὰ ὄντα· καὶ πάντα ψυχῶν εἶναι καὶ δαιμόνων πλήρη. εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ συνι-

z) κοκκυστής. Edit. Froben. et Menag. κυκητής, quod expressit Aldobrandinus *turbator*. Quod dedi praeter Stephan. praebent codd. RRR et Palat.. Cod. Arund. κοκκύστους. Ambrosius *maledicum*.

a) ἐν Διαδοχαῖς. Ora cod. R ἐν ταῖς διατριβαῖς. Arund. ἐν διατριβαῖς.

b) ἐκχωρῆσαι γὰρ τἀδελφῷ τῆς βασιλείας. Ambrosius: *quod fratri concesserit regnum*. Aldobrandinus: *quod fratri regno cesserit*. Vid. Menagius et Kuehnius ad h. l..

c) Ἡρακλειτείους. Edit. Froben. ἡρακλητείους. Aldobrandinus *Heraclitiani*.

putant, de industria obscurius scriptum, ut soli eruditi illum legerent, ne si a vulgo passim legeretur, facile contemni posset. Hunc vero et Timon descripsit his verbis:

Hos inter inconditus clamator et plebis conviciator Heraclitus
aenigmata loquens surrexit.

Theophrastus illum atra bile laborantem alia semiperfecta, alia aliter scripsisse refert. Eius alti animi signum Antisthenes in Successionibus id asserit, quod fratri concesserit magistratus regii honores. Tantum vero gloriae promeruit ipsius liber, ut sectatores habuerit qui appellarentur Heraclitii. Sunt autem ista quae illi summatim visa sunt: Ex igne cuncta constare in eumque resolvi omnia; fato omnia fieri et ex conversione contraria quae sint omnia congruere et coaptari; animarum item et daemonum plena esse omnia. Dixit et de iis quae in mundo contingunt passionibus omni-

σταμένων πάντωνd) παθῶν ὅτι τε ὁ ἥλιός ἐστι τὸ μέγεθος οἷος φαίνεται. λέγει δὲ καί, Ψυχῆς πείρατα e) οὐκ ἂν ἐξεύροι ὁ πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν· οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει. τήν τε οἴησινf) ἱερὰν νόσον ἔλεγε καὶ τὴν ὅρασιν ψεύδεσθαι. λαμπρῶς τε ἐνίοτε ἐν τῷ συγγράμματι καὶ σαφῶς ἐκβάλλει, ὥςτε καὶ τὸν νωθέστατον ῥᾳδίως γνῶναι καὶ διάρμα ψυχῆς λαβεῖνg)· ἥ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἑρμηνείας ἀσύγ-
8. κριτον h). Καὶ τὰ ἐπὶ μέρους δὲ αὐτῷ ὧδε ἔχει τῶν δογμάτων i)· Πῦρ εἶναι στοιχεῖον καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν τὰ πάντα,

d) *πάντων*. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Cantabr. omittunt. Agnoscit Menag. cum interpretibus.

e) *λέγει δὲ καί, Ψυχῆς πείρατα*. Edit. Froben. *λέγεται δὲ καὶ ψυχῆς παρῆσαι, ὃν*. Stephan. (et Meibom.) *λέγεται δὲ καὶ ψυχῆς περατέον, ὅν*. Menag. *λέγεται δὲ καὶ ψυχῆς πειρατέον, ὅν*. Ambrosius: *Dicitur et id de animae sensisse natura. Nunquam illam reperiri posse* etc.. Aldobrandinus: *Dicitur etiam animae conandum, quem nulla unquam ratione pervestigaverit*. Casaubonus coni. *λέγεται δὲ καὶ ψυχῆς πέρι εἰπεῖν, ὡς* —. Lipsius Physiologiae Stoicc. III. 9. *λέγει δὲ καὶ ψυχῆς πέρι, ἑαυτὸν ὡς* —. Kuehnius *φέρεται δὲ καὶ περὶ ψυχῆς πεπραγματευμένον*. Trillerus Observatt. critt. II. 26. p. 147. *λέγε δὲ καὶ ψυχῆς περίπατον*. Quod recepi palmariae debetur emendationi Hermanni, cuius haec sunt verba: „*Λέγεται* errore librariorum ex *λέ*, quo et activum et passivum significatur ortum puto. Plana erit sententia si scribatur: *λέγει δὲ καί· ψυχῆς πείρατα οὐκ ἂν ἐξεύροι ὁ πᾶσαν ἐπιπορευόμενος ὁδόν· οὕτω βαθὺν λόγον ἔχει*."

f) *τήν τε οἴησιν*. Ambrosius *elationem sive aestimationem*.

g) *σαφῶς ἐκβάλλει, ὥςτε — λαβεῖν*. Stephan. et Menag. *σοφῶς*. Quod restitui *σαφῶς* praestat edit. Froben. quae habet *σαφῶς ἐκβάλλως τέ, καὶ τὸ νωθέστατον* —, Idem confirmant codd. RR cum interpretibus. Caeterum Ambrosius verba *καὶ διάρμα ψυχῆς λαβεῖν* omittit, quae Aldobrandinus interpretatur *et animi altitudinem cognoscere possit*.

h) *ἥ τε βραχύτης καὶ τὸ βάρος τῆς ἑρμηνείας ἀσύγκριτον*. Edit. Froben. *τό τε βραχὺ τῆς ἑρμηνείας ἀσύγκριτον*.

i) *Καὶ τὰ ἐπὶ μέρους δὲ αὐτῷ ὧδε ἔχει τῶν δογμάτων*. Ambrosius: *Iam vero per partes digerenda sunt eius decreta*.

bus solisque eam esse magnitudinem quae cernitur oculis. Dicit vero etiam animae terminos nunquam reperiri posse, quantalibet quis viae conficiat spatia: adeo profundam eius esse rationem. Arrogantiam sacrum morbum appellabat aspectumque mentiri. Lucide quidem interdum et aperte in suo opere loquitur, ut vel tardissimo cuique facilis sit ad intelligendum idemque animi quandam elationem sentiat: brevitas quoque et interpretationis gravitas incomparabilis est. Iam vero per partes digesta sic se habent eius decreta: Ignem elementum esse ignisque vicissitudine constare omnia,

ἀραιώσει καὶ πυκνώσεως γινόμενα k). σαφῶς δὲ οὐδὲν ἐκτίθεται l). γίνεσθαι πάντα κατ' ἐναντιότητα καὶ ῥεῖν· τὰ ὅλα ποταμοῦ δίκην. πεπεράσθαί τε τὸ πᾶν καὶ ἕνα εἶναι κόσμον· γεννᾶσθαί τε αὐτὸν ἐκ πυρὸς καὶ πάλιν ἐκπυροῦσθαι κατά τινας περιόδους m) ἐναλλὰξ τὸν σύμπαντα αἰῶνα· τοῦτο δὲ γίνεσθαι καθ' εἱμαρμένην. τῶν δὲ ἐναντίων τὸ μὲν ἐπὶ τὴν γένεσιν ἄγον καλεῖσθαι πόλεμον καὶ ἔριν, τὸ δ' ἐπὶ τὴν ἐκπύρωσιν ὁμολογίαν καὶ εἰρήνην. καὶ τὴν μεταβολὴν ὁδὸν ἄνω κάτω τόν τε κόσμον γίνεσθαι κατὰ ταύτην. πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξυγραίνεσθαι συνισταμένον τε γίνεσθαι ὕδωρ, πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι n)· καὶ 9.

k) *Πῦρ εἶναι στοιχεῖον — γινόμενα.* Scribebatur πῦρ εἶναι στοιχεῖον, καὶ πυρὸς ἀμοιβὴν εἶναι τὰ πάντα ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. Menag. cum Hesychio Milesio p. 26. ed. Orell. τὰ γινόμενα. quem articulum quum non agnoscant editt. Froben. et Stephan. cum cod. Arund., praeunte Rossio l. l. §. LXIII. p. 172. et seqq. ita omisi ut comma ponerem post τὰ πάντα. Ambrosius: *Ignem elementum esse dicit. Ignisque vicissitudinem: tum raritate, tum densitate constare quae fiunt omnia.* Aldobrandinus: *Ignem esse elementum, atque ignis vicissitudinem. Omnia, quae gignuntur, raritate et crassitudine gigni.* Mericus autem Casaubonus Aldobrandinum scripsisse putat *atque ignis vicissitudine omnia quae gignuntur* etc.. Kuehnius coni. καὶ κατὰ πυρὸς ἀμοιβὴν πάντα, ἀραιώσει καὶ πυκνώσει γινόμενα. quae refutavit Rossius l. l.. Schleiermacherus l. l. p. 370.: „*Wiewohl man auch — denn eine Handschrift beweiset hier wenig — da hier überall das Verbum fehlt, jeden Satz vereinzeln und denn auch stehen lassen könnte* ἀραιώσει καὶ πυκνώσει τὰ γινόμενα *nemlich* γίνεσθαι."

l) ἐκτίθεται. Cod. Cantabr. ἐκτιθέναι.

m) κατά τινας περιόδους. Aldobrandinus *quibusdam conversionibus.*

n) πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ — τρέπεσθαι. Wyttenbachius ad Plutarchi Moralll. p. 662. ed. Oxon. T. I. p. 531. ed. Lips. coni. πυκνούμενον γὰρ τὸ πῦρ ἐξαιροῦσθαι, συνιστάμενον δὲ τὸν ἀέρα καὶ ἐξυγραινόμενον γίνεσθαι ὕδωρ· πηγνύμενον δὲ τὸ ὕδωρ εἰς γῆν τρέπεσθαι.

tum raritate tum densitate genita. Aperte vero nihil explicat. Fierique omnia per contrarietatem et fluminis in morem universa decurrere. Finitumque esse hoc universum et unum esse mundum: eumque ex igne nasci et rursus per quosdam ambitus per vices hoc omne saeculum ignescere: id autem fato fieri. Ex his vero quae contraria sunt id quidem quod ad generationem adducat vocari bellum et contentionem; quod autem ad incensionem, concordiam et pacem. Mutationem quoque viam esse supra, infraque ducentem, secundum quam fieri mundum. Densatum quippe ignem liquescere coactumque aquam fieri, concretam vero aquam

ταύτην ὁδὸν ἐπὶ τὸ κάτω εἶναι. πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι, ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπά, σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης o). αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός p). γίνεσθαι δὲ ἀναθυμιάσεις ἀπό τε γῆς καὶ θαλάττης, ἃς μὲν λαμπρὰς καὶ καθαράς, ἃς δὲ σκοτεινάς. αὔξεσθαι δὲ τὸ μὲν πῦρ ὑπὸ τῶν λαμπρῶν, τὸ δὲ ὑγρὸν ὑπὸ τῶν ἑτέρων. τὸ δὲ περιέχον ὑποῖόν ἐστιν οὐ δηλοῖ· εἶναι μέντοι ἐν αὐτῷ σκάφας ἐπεστραμμένας κατὰ κοῖλον πρὸς ἡμᾶς, ἐν αἷς ἀθροιζομένας τὰς λαμπρὰς ἀναθυμιάσεις ἀποτελεῖν φλόγας, ἃς εἶναι τὰ ἄστρα q). λαμπροτάτην δὲ εἶναι τὴν τοῦ ἡλίου φλόγα καὶ θερμοτάτην· τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἄστρα πλεῖον ἀπέχειν ἀπὸ γῆς καὶ διὰ τοῦτο ἧττον λάμπειν καὶ θάλπειν, τὴν δὲ σελήνην προσγειοτέραν οὖσαν μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου r).

o) *πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν — τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης.* Scribebatur *πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι· ἐκ δὲ τούτου τὰ λοιπὰ σχεδὸν πάντα ἐπὶ τὴν ἀναθυμίασιν ἀνάγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης.* Correxit Wyttenbachius l. l. et ante eum interpres Hesychii Milesii Hadrianus Iunius p. 29. ed. Orell.. Edit. Froben. *πάλιν τε αὐτὴν τὴν γῆν χεῖσθαι, ἐξ ἧς τὸ ὕδωρ γίνεσθαι· ἐκ δὲ τούτου, τὰ λοιπὰ σχεδὸν ἄγων τὴν ἀπὸ τῆς θαλάττης.* Ambrosius: *humum ipsam denuo effundi, atque ex ea fieri humorem. Ex eo autem reliqua ferme omnia ad evaporationem eam referens quae ex mari fit.* Aldobrandinus: *rursus ipsam liquescere terram, ex qua aquam gigni. Ex hac reliqua fere omnia ad eum anhelitum revocat, qui e mari excitatur.*

p) *αὕτη δέ ἐστιν ἡ ἐπὶ τὸ ἄνω ὁδός.* Ambrosius: *ipsamque ad superiora viam esse.*

q) *ἃς εἶναι τὰ ἄστρα.* Ambrosius: *quae sint sidera, dicit.*

r) *μὴ διὰ τοῦ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου.* Edit. Froben. et Menag. *μὴ καθαροῦ φέρεσθαι τόπου*, quod expressit Aldobrandinus *in loco ferri minime puro.* Alterum probatum Menagio praeter Stephan.

in humum verti: eamque viam esse deorsum ducentem. Humum ipsam denuo liquescere atque ex ea fieri aquam, ex ea autem reliqua: ferme omnia enim ad evaporationem eam refert quae ex mari fit. Haec autem ad superiora via est. Porro evaporationes ex terra fieri et mari, alias quidem perspicuas et liquidas, alias vero tenebrosas. A liquidioribus ignem, a reliquis humorem incrementa capere. Aerem vero cuiusmodi sit non significat: esse tamen scaphas per concavum ad nos conversas, in quibus convenientes evaporationes liquidas efficere flammas, quae sint sidera. Esse autem lucidissimam calidissimamque solis flammam: namque astra caetera a terra remotiora esse atque ideo minus lucere minusque calefacere; lunam, quae terrae vicinior sit, non

τὸν μέντοι ἥλιον ἐν διαυγεῖ καὶ ἀμιγεῖ s) κεῖσθαι καὶ σύμμετρον ἀφ' ἡμῶν ἔχειν διάστημα· τοιγάρτοι μᾶλλον θερμαίνειν τε καὶ φωτίζειν. ἐκλείπειν τε ἥλιον καὶ σελήνην, ἄνω στρεφομένων τῶν σκαφῶν· τούς τε κατὰ μῆνα τῆς σελήνης σχηματισμοὺς γίνεσθαι, στρεφομένης ἐν αὐτῇ κατὰ μικρὸν τῆς σκάφης. ἡμέραν τε καὶ νύκτα γίνεσθαι καὶ μῆνας καὶ ὥρας καὶ ἐνιαυτοὺς t) ὑετούς τε καὶ πνεύματα καὶ τὰ τούτοις ὅμοια κατὰ τὰς διαφόρους ἀναθυμιάσεις. τὴν μὲν γὰρ λαμ- 11.
πρὰν ἀναθυμίασιν φλογωθεῖσαν ἐν τῷ κύκλῳ τοῦ ἡλίου ἡμέραν ποιεῖν, τὴν δὲ ἐναντίαν ἐπικρατήσασιν νύκτα ἀποτελεῖν· καὶ ἐκ μὲν τοῦ λαμποῦ τὸ θερμὸν αὐξανόμενον θέρος ποιεῖν, ἐκ δὲ τοῦ σκοτεινοῦ τὸ ὑγρὸν πλεονάζον χειμῶνα ἀπεργάζεσθαι. ἀκολούθως δὲ τούτοις καὶ περὶ τῶν ἄλλων αἰτιολογεῖ. περὶ δὲ τῆς γῆς οὐδὲν ἀποφαίνεται ποία τίς ἐστιν, ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν σκαφῶν. καὶ ταῦτα μὲν ἦν u) αὐτῷ τὰ δοκοῦντα.

commendant codd. RRR, Cantabr. et Arund. cum Hesychio Milesio expressitque Ambrosius, qui quod interpretatur *non per liquidum locum apparere*, legisse videtur *φαίνεσθαι*.

s) *ἐν διαυγεῖ καὶ ἀμιγεῖ.* Edit. Froben. *ἐν διαυγῇ καὶ ἀμιγῇ.*

t) *καὶ ὥρας καὶ ἐνιαυτούς.* Stephan. *καὶ ὥρας ἑτείους, καὶ ἐνιαυτούς*, quod probavit Menagius. Menag. *καὶ ὥρας, καὶ ἐνιαυτούς, αἰτείους.* pro quo Bigotium *αἰθρίας* coniecisse refert Menagius. Cod. Cantabr. *ὥρας ἑτείους καὶ ἐνιαυτούς.* Arund. *ἐνιαυτοὺς καὶ ἑτείους.* Ambrosius: *et annos annique statuta tempora.* Hesychius Milesius p. 28. ed. Orell. *ὥρας ἑτείους καὶ ἐνιαυτούς.* Secutus sum editionem Froben. et Aldobrandinum, qui interpretatur *horas, annos.*

u) *ἦν.* Edit. Froben. et Stephan. *εἶναι.* Illud praebet Menag. expressitque Ambrosius. Aldobrandinus: *Quae igitur ei videbantur, haec erant dicenda.*

per liquidum locum deferri. Solem in suo splendore nulli admixtioni obnoxium durare, certis a nobis spatiis mensurisque distantem: ex eo igitur magis calescere atque illustrare. Deficere item solem ac lunam quum scaphae ad superiora vertuntur: menstruasque figuras lunae fieri, dum in illam sensim vertitur scapha. Diem item ac noctem et menses et tempestates et annos, pluvias et ventos et his similia secundum evaporationes varias fieri. Nam liquidam evaporationem in solis circulo inflammatam diem facere; contrariam vero ubi obtinuerit, efficere noctem: item ex lumine calorem augeri aestatemque perficere; ex tenebris humorem abundare, unde hiems oriatur. In hunc modum et de caeteris causis disputat. Enimvero de terra cuiusmodi sit nihil enunciat, ne de scaphis quidem. Atque ista eius dogmata

VII. Τὰ δὲ περὶ Σωκράτους καὶ ὅσα ἐντυχὼν τῷ συγγράμματι εἶπεν, νομίσαντος Εὐριπίδου, καθά φησιν x) Ἀρίστων, ἐν
12. τῷ περὶ Σωκράτους εἰρήκαμεν y). Σέλευκος μέντοι φησὶν ὁ γραμματικὸς Κρότωνά z) τινα ἱστορεῖν ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ a) Κράτητά τινα πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα νομίσαι τὸ βιβλίον· ὃν καὶ εἰπεῖν Δηλίου τινὸς δεῖσθαι κολυμβητοῦ, ὃς οὐκ ἀποπνιγήσεται ἐν αὐτῷ. ἐπιγράφουσι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν Μούσας, οἱ δὲ περὶ φύσεως, Διόδοτος δὲ

Ἀκριβὲς οἰήκισμα πρὸς σταθμὸν βίου b),

ἄλλοι γνώμην ἠθῶν, τρόπου κόσμον ἑνὸς τῶν ξυμπάντων c).

x) φησιν. Edit. Froben. φησι.

y) ἐν τῷ περὶ Σωκράτους εἰρήκαμεν. Libro II. §. 22.

z) Κρότωνά. Ambrosius *Crotoniatem.*

a) ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ. Ambrosius: *in eo quem catacolymbitem inscripsit libro.* Kuehnius coni. ἐν τῷ κατὰ κολυμβητήν, sed ut ipsi non placeret.

b) Ἀκριβὲς οἰήκισμα πρὸς σταθμὸν βίου. Senarium esse iam Casaubonus et Menagius viderunt. Legebatur *στάθμην.* Correxit Buttmannus apud Schleiermacherum l. l. p. 355. Ambrosius: *gubernaculum diligens ad libram vitae.* Aldobrandinus: *perfectum ad dirigendam vitam gubernaculum.*

c) τρόπου κόσμον ἑνὸς τῶν ξυμπάντων. Ambrosius: *unius omnium instituti ornamentum.* Aldobrandinus: *alii moris ornamentum unius ex omnibus.* Suidas: κόσμον τρόπων ἑνὸς τῶν συμπάντων ἢ οὕτως Δηλίου κολυμβητοῦ. Hermannus: „Schleiermacherus p. 411. scribi vult κόσμον τροπῶν ἑνὸς ἢ ξυμπάντων, quod sit „die Anordnung der Verwandlungen des Einen oder aller Dinge," vereor ut recte: sed illud recte monet, non esse haec pro inscriptione libri habenda. Refert Diogenes, quibus verbis hic ille scriptor librum istum appellaverit, atque ut modo Diodoti senarium attulit, sic haec quoque, nisi fallor, ex comici alicuius anapaestis sumpta sunt, sic fortasse scribenda:

γνώμην ἠθῶν,
τοπόκοσμον ἑνὸς τῶν ξυμπάντων.

Videtur ille τοπόκοσμον dixisse ordinationem locorum, quibus unum et quae eo continentur omnia disposita sint."

fuere. Porro quod ad Socratem attinet, quaenam eius de illo sententia fuerit, quum eius legisset librum ab Euripide sibi delatum, ut Ariston ait, diximus quum de Socrate loqueremur. Seleucus tamen grammaticus ait Crotonem quendam in Urinatore tradere Cratetem quendam hunc librum primo Graecis iuvexisse ac dixisse librum ipsum Delio aliquo indigere natatore qui in illo non suffocaretur. Inscribunt illum plerique Musas, alii de natura, Diodotus vero

Certum exploratumque gubernaculum ad vitae stationem,

quidam indicium morum, moris ornamentum unius omnium.

φασὶ δὲ αὐτὸν ἐρωτηθέντα διὰ τί σιωπᾷ, φάναι, „Ἵν' ὑμεῖς VIII.
λαλῆτε." ἐπόθησε δὲ αὐτοῦ καὶ Δαρεῖος μετασχεῖν καὶ ἔγραψεν IX.
ὧδε πρὸς αὐτόν·

Βασιλεὺς Δαρεῖος πατρὸς Ὑστάσπεω d) Ἡρά- 13.
κλειτον Ἐφέσιον σοφὸν ἄνδρα προσαγορεύει
χαίρειν e).

Καταβέβλησαί f) λόγον περὶ φύσεως g) δυσνόητόν τε καὶ δυσεξήγητον. ἔν τισι μὲν οὖν ἑρμηνευόμενος κατὰ λέξιν σὴν δοκεῖ δύναμίν τινα περιέχειν θεωρίας κόσμου τε τοῦ σύμπαντος καὶ τῶν ἐν τούτῳ γινομένων, ἅπερ ἐστὶν ἐν θειοτάτῃ κείμενα κινήσει· τῶν δὲ πλείστων ἐποχὴν ἔχοντα, ὥστε καὶ τοὺς ἐπὶ πλεῖστον μετεσχηκότας συγγραμμάτων h) διαπορεῖσθαι τῆς ὀρθῆς δοκούσης i) γεγράφθαι παρὰ σοὶ k) διηγήσεως. βασιλεὺς οὖν Δαρεῖος Ὑστάσπους l) βούλεται τῆς σῆς ἀκροάσεως μετασχεῖν καὶ παιδείας Ἑλληνικῆς. ἔρχου δὴ συντόμως πρὸς ἐμὴν ὄψιν καὶ βασίλειον οἶκον· Ἕλληνες m) γὰρ ἐπὶ 14.

d) Ὑστάσπεω. Cod. Arund. Ὑστάπιος.
e) προσαγορεύει χαίρειν. Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Morall. p. 942. ed. Oxon. T. II. p. 231. ed. Lips..
f) Καταβέβλησαι. Aldobrandinus *exorsus es.*
g) περὶ φύσεως. Ita edit. Froben.: reliquae περὶ φύσιος.
h) τοὺς ἐπὶ πλεῖστον μετεσχηκότας συγγραμμάτων. Scribebatur ἐπιπλεῖστον. Edit. Froben. μετασχηκότας. Aldobrandinus: *qui plurimum litteris exculti sunt.*
i) δοκούσης. Cod. Afund. δοκούσις.
k) παρὰ σοί. Scribebatur παρά σοι.
l) Ὑστάσπους. Cod. Cantabr. Ὑστάσκου.
m) Ἕλληνες. Scribebatur Ἕλλανες. Correxit Menagius.

Aiunt illum, quum rogaretur cur taceret, dixisse, Ut vos loquamini. Eius frui contubernio et Darius optavit scripsitque ad illum ita:

Rex Darius Hystaspis filius Heraclitum Ephesium sapientem virum salutat.

Librum de natura scripsisti, obscurum ad intelligendum difficilemque ad exponendum. Is igitur si locis quibusdam ad verbum exponatur, vim quandam speculationis continere videtur mundi totius et quae in eo fiunt omnium, quae quidem sunt in divino motu constituta: plurima tamen assensum sustinent, adeo ut et qui complura legerunt ambigant, quum recta abs te narratio conscripta videatur. Rex igitur Darius Hystaspis filius auditor esse tuus cupit particepsque Graecae eruditionis fieri. Veniasitaque quam primum in conspectum meum ac regiam domum: Graeci enim ut pluri-

τὸ πλεῖστον ἀνεπισήμαντοι σοφοῖς ἀνδράσιν ὄντες n) παρορῶσι τὰ καλῶς ὑπ' αὐτῶν ἐνδεικνύμενα πρὸς σπουδαίαν ἀκοὴν καὶ μάθησιν o). παρ' ἐμοὶ δὲ ὑπάρχει σοι πᾶσα μὲν προεδρία, καθ' ἡμέραν δὲ καλὴ καὶ σπουδαία προσαγόρευσις καὶ βίος εὐδόκιμος σαῖς παραινέσεσιν p).

Ἡράκλειτος Ἐφέσιος βασιλεῖ Δαρείῳ q) πατρὸς Ὑστάσπεως r) χαίρειν.

Ὅσοι τυγχάνουσιν ὄντες ἐπιχθόνιοι s) τῆς μὲν ἀληθείας καὶ δικαιοπραγμοσύνης ἀπέχονται, ἀπληστίᾳ δὲ καὶ δοξοκοπίῃ t) προσέχουσι κακῆς ἕνεκα ἀνοίης u). ἐγὼ δὲ ἀμνησίην ἔχων πάσης πονηρίης x) καὶ κόρον φεύγων παντὸς φιλεουμένου y) φθόνου καὶ διὰ τὸ περίστασθαι ὑπερηφανίης z)

n) ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνεπισήμαντοι σοφοῖς ἀνδράσιν ὄντες. Aldobrandinus: *sapientibus viris plerumque minus obtemperantes.* Kuehnius: *Non applaudunt viris sapientibus.*

o) τὰ καλῶς — καὶ μάθησιν. Ambrosius: *quae ab his recte fuerint ostensa studiose et audienda et discenda.*

p) σαῖς παραινέσεσιν. Ambrosius addit *Vale.* Quae deinde infert *his illa ita respondit*, in Graecis aegre desidero.

q) βασιλεῖ Δαρείῳ. Scribebatur βασιλεῖ Δαρείῳ. Stephan. Δαρείῳ βασιλεῖ. Alterum ordinem commendant etiam interpretes.

r) Ὑστάσπεως. Cod. Arund. Ὑστάσπους.

s) ἐπιχθόνιοι. Legebatur ἐπιχρόνιοι. Illud restitui ex codd. Cantabr. et Arund., expressum iam ab interpretibus. Io. Godofr. Presselius in libello, *Beyträge zu Joh. Gottlob Schneiders Griechisch-deutschem Wörterbuch*, s. v. ἐπιχρόνιος, p. 41. coni. ἐπιθρόνιοι.

t) δοξοκοπίῃ. Cod. Cantabr. δοξοποιΐῃ.

u) ἀνοίης. Cod. Cantabr. ἀνίης.

x) πάσης πονηρίης. Cod. Arund. πάσις πονηρίς.

y) οἰκειουμένου. Codd. Cantabr. et Arund. οἰκειούμενον.

z) καὶ διὰ τὸ περίστασθαι ὑπερηφανίης. Scribebatur ὑπερηφανίας. Correxit Menagius. Ambrosius simpliciter interpretatur *superbiae item.*

mum sapientibus viris observandis minus dediti aspernantur quae ab his praeclare fuerint et ad audiendum studiose et ad discendum tradita. Apud me autem aderit tibi omnis honor primatusque omnis, item quotidie solicita observatio et grata allocutio vitaque tuis monitis consentanea.

Heraclitus Ephesius regi Dario Hystaspis filio salutem.

Quotquot mortales in terris vivunt, a veritate ac iustitia se longius removent, avaritiae autem inexplebili et gloriae studio intendunt perditae dementiae causa. Ego autem omnis immemor nequitiae fastidiumque devitans omnis invidiae domesticae itemque superbiae effugiendae causa nunquam in

οὐκ ἂν ἀφικοίμην a) εἰς Περσῶν χώρην, ὀλίγοις ἀρκεόμενος b) κατ' ἐμὴν γνώμην.

Τοιοῦτος μὲν ὁ ἀνὴρ c) καὶ πρὸς βασιλέα; Δημήτριος 15. X.
δέ φησιν ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις καὶ Ἀθηναίων αὐτὸν ὑπερφρονῆσαι, δόξαν d) ἔχοντα παμπλείστην· καταφρονούμενόν τε ὑπὸ τῶν Ἐφεσίων ἐλέσθαι μᾶλλον τὰ οἰκεῖα. μέμνηται αὐτοῦ καὶ ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους e) ἀπολογίᾳ. πλεῖστοί τε εἰσὶν f) ὅσοι ἐξήγηνται αὐτοῦ τὸ σύγγραμμα· καὶ XI.
γὰρ Ἀντισθένης καὶ Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς Κλεάνθης τε g) καὶ Σφαῖρος ὁ στωικός, πρὸς δὲ Παυσανίας ὁ κληθεὶς Ἡρακλειτιστὴς Νικομήδης τε καὶ Διονύσιος· τῶν δὲ γραμματικῶν Διόδοτος h), ὃς οὐ φησι περὶ φύσεως εἶναι τὸ σύγγραμμα, ἀλλὰ περὶ πολιτείας, τι· δὲ περὶ φύσεως ἐν παραδείγματος εἴδει κεῖσθαι. Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ Σκυθῖνον τὸν τῶν 16.
ἰάμβων ποιητὴν ἐπιβάλλεσθαι i) τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μέτρου

a) ἀφικοίμην. Cod. Arund. ἀφικούμην.
b) ἀρκεόμενος. Edit. Froben. ἀρκέμενος.
c) ὁ ἀνὴρ. Edit. Froben. et Menag. omittunt articulum neque agnoscere videtur Aldobrandinus, qui interpretatur *Talis ergo vir vel erga regem fuit.* Agnoscit articulum Stephan., cod. Cantabr. et qui *ille* interpretatur Ambrosius.
d) δόξαν. Edit. Froben. δόξης.
e) Σωκράτους. Edit. Froben. σωκράτου.
f) εἰσίν. Edit. Froben. εἰσί.
g) Κλεάνθης τε. Legebatur Κλεάνθης τε ὁ Ποντικός, quae prorsus omittit Ambrosius. Delevi ὁ Ποντικὸς ut e praecedenti repetitum cum Bakio de Posidonio p. 27. Vid. Diogenes VII. 168. et 174.
h) Διόδοτος. Ambrosius *Diodorus.*
i) ἐπιβάλλεσθαι. Ambrosius omittit.

Persarum solum advenirem, paucis contentus quae sunt secundum meam sententiam.

Huiusmodi ille et adversus regem fuit. Demetrius autem in Aequivocis ipsum et Athenienses aspernatum ait, apud quos magna de illo erat opinio; et quum Ephesiis esset contemptui, nusquam alibi maluisse conversari. Meminit illius Demetrius quoque Phalereus in Socratis Defensione. Plurimique fuere qui illius exponerent librum: quippe et Antisthenes et Heraclides Ponticus Cleanthesque et Sphaerus Stoicus, Pausanias praeterea qui Heraclitistes appellatus est, Nicomedes quoque ac Dionysius; ex grammaticis autem Diodotus, qui opus illud non de natura, sed de republica dixit disserere: nam quae de natura disserit, in exempli speciem inserta illic esse. Hieronymus autem Scythinum quendam iamborum poetam conatum esse illius librum ver-

XII. ἐκβαλεῖν k). πολλά τε εἰς αὐτὸν ἐπιγράμματα φέρεται, ἀτὰρ δὴ καὶ τόδε l)·

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί μ' ἄνω κάτω m) ἕλκετ' ἄμουσοι;
οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δὲ μί' ἐπισταμένοις.
εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος τρισμύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι
οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ n) καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

καὶ ἄλλο τοιόνδε o)·

Μὴ ταχὺς Ἡρακλείτου ἐπ' ὀμφαλὸν εἵλεε p) βίβλον
τοὐφειλοῦ· μάλα τοι δύσβατος ἀτραπιτός q).
ὀρφνὴ καὶ σκότος ἐστὶν ἀλάμπετον· ἦνρ) δέ σε μύστης
εἰσαγάγῃ, φανεροῦ λαμπρότερ' ἠελίου.

XIII. 17. Γεγόνασι δὲ Ἡράκλειτοι πέντε· πρῶτος αὐτὸς οὗτος· δεύτερος

k) διὰ μέτρου ἐκβαλεῖν. Ambrosius: *in illius librum metro iocari illumque evertere.* Aldobrandinus: *eius librum versibus explodere.* Menagius: *poetico excursu explanare.*

l) ἀτὰρ δὴ καὶ τόδε. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 128.

m) τί μ' ἄνω κάτω. Legebatur τί με ὦν κάτω. Edit. Froben. τίμ' ὦν. Codd. RRR τιμαῖω. Hesychius Milesius p. 28. ed. Orell. et Anthologia τί με ὦ, pro quo Iacobsius coni. τί δέ μ', ὦ. Emendavit Meinekius ad Menandri et Philem. Rell. p. 178.

n) αὐδῶ. Edit. Froben. et Menag. ἀδῶ, quod expressit Aldobrandinus *canam.* Illud praeter Stephan. commendant codd. RRR, Ambrosius, Hesychius Milesius p. 30. ed. Orell. et Anthologia.

o) καὶ ἄλλο τοιόνδε. Ambrosius τοιόνδε non expressit. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. IX. 540.

p) εἵλεε. Edit. Froben. et Menag. εἵλεο. Stephan. cum codd. RRR εἵλεε. Hesychius Milesius p. 30. ed. Orell. et Anthologia εἵλεε, quod recepi.

q) τοὐφηοῖον — ἀτραπιτός. Edit. Froben. τοῦ ἐφειοῦ μάλα τοὶ δύσβατος ἀτραπητός.

r) ἦν. Edit. Froben. ἦν.

sibus exponere dixit. Multa autem epigrammata in ipsum feruntur, in quibus etiam hoc:

Heraclitus ego: quid me vexatis inepti?
Non vos, sed doctos tam grave quaerit opus.
Unus homo est nobis id quod ter mille, sed unus
Innumeri: Stygiis haec quoque narro diis.

item aliud hocce:

Noli Heraclitum rabido percurrere cursu,
Est via difficilis, luce papyrus eget.
In sua si doctus te duxerit atria vates,
Cuncta videbuntur lucidiora die.

Quinque autem Heracliti fuere: primus hic ipse; secundus

ποιητὴς λυρικός, οὗ ἐστι τῶν δώδεκα θεῶν ἐγκώμιον· τρίτος ἐλεγείας ποιητὴς Ἁλικαρνασσεύς s), εἰς ὃν Καλλίμαχος πε- ποίηκεν οὕτως t)·

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δ' ἐμὲ u) δάκρυ
ἦγαγεν, ἐμνήσθην x) δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
ἥλιον y) ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν z)· ἀλλὰ σὺ μέν που,
ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ a), τετράπαλαι σποδιή b)·
αἱ δὲ τεαὶ c) ζώουσιν ἀηδόνες, ἅς ὁ πάντων
ἁρπακτὴρ d) Ἅιδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

τέταρτος Λέσβιος, ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν e)· πέμ-

s) Ἁλικαρνασσεύς. Edit. Froben. ἁλικαρνασεύς. Ambrosius *alicarnasseus.*

t) εἰς ὃν Καλλίμαχος πεποίηκεν οὕτως. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 80.

u) ἐς δ' ἐμέ. Anthologia ἐς δέ με.

x) ἐμνήσθην. Edit. Froben. et Menag. ἐμνήσθη. Illud tuentur Stephan., interpretes et Anthologia.

y) ἥλιον. Edit. Froben. ἡλιον.

z) κατεδύσαμεν. Edit. Froben. κατελύσαμεν. Menag. κατελύσαμεν. Ambrosius *accessimus* (*ad solem*).

a) Ἁλικαρνησεῦ. Scribebatur Ἁλικαρνασσεῦ. Edit. Froben. ἁλικαρνασσοῦ. Cod. Arund. ἁλικαρνασσοῦ. Correxi ex Anthologia.

b) τετράπαλαι σποδιή. Edit. Froben. et Menag. τέφρα πάλαι σποδιή. Ambrosius: *Pulvis es exiguus.* Aldobrandinus: *cinis iam et pulvis.* Quod dedi praeter Stephan. commendant codd. RRR et Arund., qui habet τετραπάλαι, cum Anthologia.

c) αἱ δὲ τεαί. Galeus affert lectionem ἀὴ δὲ τεαί.

d) ἁρπακτήρ. Edit. Froben. et Menag. ἁρπάκτης. Illud habet Stephan. et Anthologia.

e) ἱστορίαν γεγραφὼς Μακεδονικήν. Edit. Froben. et Menag. γεγραφὼς Μακεδονικήν. Aldobrandinus: *qui Macedonica scripsit.* Quod dedi praeter Stephan. praestant codd. RRR et Palat. cum Ambrosio probavitque Menagius. Cod. Arund. ἱστορίαν.

poeta lyricus, cuius est illa duodecim deorum laus; tertius elegiae poeta Halicarnasseus, in quem Callimachus sic scripsit:

Heraclite, mihi quidam tua funera dixit,
Et subito lacrymis immaduere genae,
Quum memini longos quoties consumpsimus ambo
Soles, miscentes seria multa iocis.
Pulvis at es tenuis nunc hospes: sed tua Musa
Vivit Plutonis nec timet illa manus.

quartus Lesbius, qui Macedonum scripsit historiam; quin-

πτος σπουδογέλοιος, ἀπὸ κιθαρῳδίας μεταβεβηκὼς εἰς τὸ εἶδος *f*).

f) σπουδογέλοιος, ἀπὸ κιθαρῳδίας μεταβεβηκὼς εἰς τὸ εἶδος. Scribebatur σπουδογελοῖος. Ambrosius: *ex industria ridiculus qui ex citharae pulsu transivit ad speciem.* Aldobrandinus: *ridiculorum studiosus, qui e citharoedo ad speciem transiit.* Menagius coni. εἰς τοῦτο τὸ εἶδος. Idem sic interpretatur: *ridiculorum, sed quibus seria admixta sunt, scriptor, qui a citharoedi professione ad scriptionis hoc genus transiit.* Hermannus: „Vera est interpretatio Menagii, sed non opus erat ut τοῦτο adderetur. Nam idem significatur verbis εἰς τὸ εἶδος, quia nullum potest aliud εἶδος intelligi, quam quod est eorum qui vocantur σπουδογέλοιοι, saepius illi etiam aliis memorati."

tus seria miscens ridiculis, qui ab arte cithara canendi transiit ad hoc scriptionis genus.

CAPUT II.

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

Ξενοφάνης Δεξίου a) ἢ, ὡς Ἀπολλόδωρος, Ὀρθομένους Κολοφώνιος ἐπαινεῖται πρὸς τοῦ Τίμωνος· φησὶ γοῦν, I. 18.

Ξενοφάνην ὑπάτυφον, Ὁμηροπάτης ἐπισκόπτην b).

οὗτος ἐκπεσὼν τῆς πατρίδος ἐν Ζάγκλῃ τῆς Σικελίας διέτριβε καὶ ἐν Κατάνῃ c). διήκουσε δὲ κατ' ἐνίους μὲν οὐδενός, κατ' II. ἐνίους δὲ Βότωνος Ἀθηναίου ἢ, ὥς τινες, Ἀρχελάου. καί, ὡς Σωτίων φησί, κατ' Ἀναξιμανδρον ἦν. γέγραφε δὲ καὶ III.

a) *Δεξίου.* Scribebatur *Δεξιοῦ.* Lucianus in Longaevis §. 20., vol. IV. p. 77. ed. Tauchnit. *Δεξίνου.*

b) *Ξενοφάνην — ἐπισκόπτην.* Edit. Froben. *ξενοφάνην ὑπότυφον ὁμηροπάτην ἐπισκόπτην.* Stephan. *Ξενοφάνη Φ' ὑπότυφον, Ὁμηροπάτην, ἐπισκόπτην.* Menag. *Ξενοφάνην ὑπότυφον, Ὁμηροπάτην ἐπισκόπτην.* quod probavit Kuehnius, sed ut comma poneret post *Ὁμηροπάτην.* Ambrosius: (*denique ait*) *xenophanem moderatum ac sine fastu fuisse.* Aldobrandinus: *Xenophanem subtumidum, Homerum calcantem, coincidentem.* Emendavi cum Casaubono Menagioque ex Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotypos. I. 33. 224. p. 58. ed. Fabric., qui quod effert *Ξενοφάνης ὑπάτυφος, Ὁμηροπάτης ἐπισκώπτης*, ipsa Timonis verba, si ab *ἐπισκώπτης* discesseris, laudare putandus est. Namque *ἐπισκόπτης* e Diogene restituendum esse dudum viderunt Casaubonus et Salmasius. Conf. Io. Godofr. Presselius in libello, *Beyträge zu Joh. Gottlob Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuch*, s. vv. *ἐπισκόπτης* p. 40., *ὁμηροπάτη* p. 69. et seqq., et *ὑπάτυφος* p. 95.

c) *ἐν Ζάγκλῃ — ἐν Κατάνῃ.* Ambrosius: *in zancla Siciliae moratus est atque catina.*

XENOPHANES.

Xenophanes Dexii sive, ut Apollodorus ait, Orthomenis filius Colophonius a Timone laudatur: ait enim,

Xenophanem subacerbum et Homeri nobile flagrum.

Pulsus autem patria Zanclae in Sicilia moratus est atque Catanae. Sunt qui neminem audisse dicant; neque desunt qui Botonis Atheniensis auditorem fuisse asseverent; alii Archelaum audisse. Atque, ut Sotion ait, Anaximandri aetate vixit. Scripsit autem carmine heroico, item elegias

ἐν ἔπεσι καὶ ἐλεγείαις καὶ ἰάμβοις καθ' Ἡσιόδου καὶ Ὁμήρου, ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα d). ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐρραψῴδει e) τὰ ἑαυτοῦ. ἀντιδοξάσαι τε λέγεται Θαλῆ καὶ Πυθαγόρᾳ, καθάψασθαι δὲ καὶ Ἐπιμενίδου. μακροβιώτατός τε γέγονεν, ὥς που καὶ αὐτός φησιν·

19. Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασιf) καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
βλησταίνοντες ἐμὴν φρονίδ' g) ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς h) δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

Φησὶ δὲ τέτταρα εἶναι τῶν ὄντων i) στοιχεῖα, κόσμους δ' ἀπείρους, ἀπαραλλάκτους k) δέ. τὰ νέφη συνίστασθαι τῆς

d) γέγραφε δὲ καὶ — εἰρημένα. Edit. Froben. primum καὶ omittit. Cod. Cantabr. ἐπικόπτων αὐτόν. Ambrosius: *Scripsit autem versu elegiae et iambos* etc.. Aldobrandinus: *Elegias et iambos — carminibus scripsit.* Vid. Rossius l. l. §. LXIIII. p. 175. et seqq., qui ἰάμβους deleri volebat, et Fridericus Paul de Sillis Graecorum p. 15. et seqq..

e) ἐρραψῴδει. Ambrosius *recarciebat.* Rossius l. l. §. LXIIII. p. 184. *versibus tradidit.*

f) Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι. Haec cum sequentibus sic interpretatur Ambrosius: *LX. et VII. annos se a patria peregrinatum esse cum tum XXV. esset annorum.*

g) βλησταίνοντες ἐμὴν φρονίδ'. Aldobrandinus: *Irretientes meam mentem.*

h) ἐκ γενετῆς. Scribebatur ἐκ γωνίης.

i) τῶν ὄντων. Ambrosius *omnium rerum.*

k) ἀπαραλλάκτους. Mss. plures apud Menagium et Hesychium Milesium p. 42. ed. Orell. οὐ παραλλάκτους. Christianus Augustus Brandis Commentatt. Eleatt. P. I. p. 50.: „hoc verò ἀπαραλλάκτους toti Xenophanis repugnat rationi; nescio autem utrum ἀπαραλείπτους an εὐπαραλλάκτους coniicere malim; persuasum vero mihi habeo alterutram notionem hic desiderari.“

atque iambos contra Hesiodum atque Homerum, quae de diis dixere illis exprobrans. Ipse quoque sua canebat poemata. Thaletis ac Pythagorae opinionibus contraria sensisse fertur, Epimenidemque sugillasse. Fuit autem et longaevus maxime, sicuti et ipse quodam in loco testatur, dicens:

Iam vero septem sunt et sexaginta anni
qui impetuose iactant meum curam per Graeciam terram;
ex ortu vero tunc erant viginti et quinque praeter illos,
si quidem de his novi dicere vere.

Ait autem quattuor esse rerum elementa, infinitos autem mundos eosque immutabiles. Nubes consistere quum solis

ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον l). οὐσίαν θεοῦ σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπῳ· ὅλον δὲ ὁρᾶν καὶ ὅλον ἀκούειν, μὴ μέντοι ἀναπνεῖν· σύμπαντά τε εἶναι νοῦν καὶ φρόνησιν καὶ αἰδίον m). πρῶτός τε ἀπεφήνατο ὅτι πᾶν τὸ γινόμενον φθαρτόν ἐστι καὶ ἡ ψυχὴ πνεῦμα· ἔφη δὲ καὶ τὰ πολλὰ ἧττω νοῦ εἶναι n). καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα o). Ἐμπεδοκλέους δὲ εἰπόντος αὐτῷ ὅτι ἀνεύρετός ἐστιν ὁ σοφός p), 20. „Εἰκότως," ἔφη· „σοφὸν γὰρ εἶναι δεῖ τὸν ἐπιγνωσόμενον τὸν σοφόν." φησὶ δὲ Σωτίων πρῶτον αὐτὸν εἰπεῖν ἀκατάληπτα εἶναι τὰ πάντα, πλανώμενος q). ἐποίησε δὲ καὶ Κολοφῶνος κτίσιν καὶ τὸν εἰς Ἐλέαν r) τῆς Ἰταλίας ἀποικισμὸν

l) καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Hesychius Milesius p. 42. ed. Orell. καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. quod expressisse videtur Aldobrandinus, *easque ipsas in coeli ambitum attollentibus.* Id mihi valde placet.

m) σύμπαντά τε — ἀΐδιον. Ambrosius: *simulque esse omnia mentem, prudentiam, aeternitatem.* Aldobrandinus: *eumque esse simul omnia, mentem, prudentiam atque aeternitatem.*

n) ἔφη δὲ καὶ τὰ πολλὰ ἧττω νοῦ εἶναι. Ambrosius: *et plurima deteriora mente esse.* Aldobrandinus: *multa quoque inferiora esse quam mentem aiebat.* Menagius coni. ἔφη δὲ καὶ τὰ πολλὰ ἧττω ἑνὸς εἶναι. Rossius l. l. §. LXV. p. 185. et seqq. corr. ἔφη δὲ κατὰ πολλὰ ἧττω νοῦ εἶναι. quo minime opus.

o) καὶ τοῖς τυράννοις ἐντυγχάνειν ἢ ὡς ἥκιστα ἢ ὡς ἥδιστα. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscunt Stephan., codd. Cantabr. et Arund., Ambrosius atque Hesychius Milesius p. 42. ed. Orell..

p) Ἐμπεδοκλέους δὲ — ὁ σοφός. Ambrosius: *Empedocle autem dicente sibi difficile inveniri iuvenem posse sapientem.*

q) πλανώμενος. Edit. Froben. et cod. Arund. πλανώμενον.

r) εἰς Ἐλέαν. Edit. Froben. εἰς ἐλέαν.

vapor sursum fertur easque in aerem cogit. Dei substantiam rotundam esse et globosam nihilque cum hominibus habere commune; totum cernere totumque audire, non tamen respirare; denique omnibus suis partibus et mentem esse et prudentiam atque aeternitatem. Primusque pronunciavit quidquid fiat corruptioni obnoxium esse; item animam spiritum: aiebat vero etiam multo inferiorem mente esse. Item tyrannis congrediendum aut minime esse aut suavissime. Empedocle autem dicente ipsi sapientem inveniri non posse, Recte, inquit: nam sapiens sit necesse est, qui norit explorare sapientem. Omnia incomprehensibilia esse primum hunc dixisse Sotion auctor est, sed fallitur. Scripsit autem de Colophonis conditione et de Italica in Eleam colonia ver-

ἕπη διςχίλια. καὶ ἤκμαζε κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.
IV. φησὶ δὲ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἐν τῷ περὶ γήρως καὶ Πα-
ναίτιος ὁ στωικὸς ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας s) ταῖς ἰδίαις χερσὶ
θάψαι τοὺς υἱεῖς αὐτόν, καθάπερ καὶ Ἀναξαγόραν. δοκεῖ
δὲ πεφωρᾶσθαι t) ὑπὸ τῶν u) Πυθαγορικῶν Παρμενίσκου καὶ
Ὀρεστάδου, καθά φησι Φαβωρῖνος ἐν ἀπομνημονευμάτων
V. πρώτῳ. Γέγονε δὲ καὶ ἄλλος Ξενοφάνης Λέσβιος ποιητὴς
ἰάμβων. καὶ οὗτοι μὲν οἱ σποράδην.

s) φησὶ δὲ Δημήτριος — ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας. Aldobrandinus: *Demetrius Phalereus Stoicus in libro de animi securitate.*
t) πεφωρᾶσθαι. Legebatur πεπρᾶσθαι. Ambrosius: *a pythagoricis — defecisse.* Aldobrandinus: *a Pythagoricis emptus fuisse.* Mer. Casaubonus coni. πεπρᾶχθαι. Emendavit Kuehnius ad IX. 34. Aliud commentus est Io. Godofr. Presselius in libello, *Beyträge zu Joh. Gottlob Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuch*, s. v. πιμπράω p. 76. et 77.
u) τῶν. Menag. omittit.

sus ad duo millia. Claruit sexagesima fere Olympiade. Refert vero Demetrius Phalereus in libro de senectute Panaetiusque Stoicus in libro de tranquillitate animi filios illum suos propriis sepelisse manibus, sicuti et Anaxagoram. Videtur autem a Pythagoricis Parmenisco et Orestade, ut Phavorinus in primo Commentariorum ait, in furto deprehensus esse. Fuit autem et alius Xenophanes poeta iambicus ex Lesbo. Atque hi quidem sparsim.

CAPUT III.

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

Παρμενίδης Πύρητος Ἐλεάτης διήκουσε Ξενοφάνους a). I. 21.
τοῦτον Θεόφραστος ἐν τῇ ἐπιτομῇ b) Ἀναξιμάνδρου φησὶν
ἀκοῦσαι. ὅμως δ' οὖν ἀκούσας καὶ Ξενοφάνους οὐκ ἠκο-
λούθησεν αὐτῷ. ἐκοινώνησε δὲ c) καὶ Ἀμεινίᾳ καὶ Διοχαίτῃ d)
τῷ Πυθαγορικῷ, ὡς ἔφη Σωτίων, ἀνδρὶ πένητι μέν, καλῷ
δὲ καὶ ἀγαθῷ· ᾧ καὶ μᾶλλον ἠκολούθησε καὶ ἀποθανόντος
ἡρῷον ἱδρύσατο. γένους τε ὑπάρχων λαμπροῦ καὶ πλούσιος
ὑπὸ Ἀμεινίου e), ἀλλ' οὐχ ὑπὸ Ξενοφάνους εἰς ἡσυχίαν προε-
τράπη. Πρῶτος δὲ οὗτος τὴν γῆν ἀπέφηνε σφαιροειδῆ f) II.
καὶ ἐν μέσῳ κεῖσθαι. δύο τε εἶναι στοιχεῖα, πῦρ καὶ γῆν·
καὶ τὸ μὲν δημιουργοῦ τάξιν ἔχειν, τὴν δὲ ὕλης. γένεσίν τε 22.

a) *Παρμενίδης — Ξενοφάνους.* Stephan. *Ξενοφάνους δὲ διήκουσε Παρμενίδης Πύρητος Ἐλεάτης.* Ambrosius: *Parmenides eius auditor fuit: piretusque eleathes.* Aldobrandinus *Pyrethi.*
b) *ἐν τῇ ἐπιτομῇ.* Cod. Cantabr. omittit.
c) *ἐκοινώνησε δέ.* Ambrosius: *socius item adiunctus est.*
d) *Ἀμεινίᾳ καὶ Διοχαίτῃ.* Cod. Arund. *Διοχέτῃ.* Ambrosius: *ameniae et diochete* (*diochetae*). Aldobrandinus: *Amenia et Diochaete.*
e) *ὑπὸ Ἀμεινίου.* Interpretes *ab Amenia.*
f) *ἀπέφηνε σφαιροειδῆ.* Edit. Froben. *ἀπέφαινε.* Stephan. *σφαιροδῆ.*

PARMENIDES.

Parmenides Pyretis filius Eleates Xenophanis auditor fuit. Hunc Theophrastus in Epitome Anaximandrum audisse tradit. Licet autem Xenophanis auditor fuerit, sequutus tamen illum non est. Habuit etiam consuetudinem cum Aminia et Diochaeta Pythagorico, ut Sotion ait, paupere illo quidem, sed honesto viro ac bono: quem etiam potius sequutus est ac vita functo sacellum tamquam heroi aedificavit. Quum et genere et opibus illustris esset, tamen ab Aminia, non a Xenophane ad quietam vitam inductus est. Primus hic terram globosam dixit ac rotundam et in medio sitam. Duoque esse elementa, ignem et terram; illum opificis, hanc mate-

ἀνθρώπων ἐξ ἰλύος g) πρῶτον γενέσθαι· αὐτῶν h) δὲ ὑπάρχειν τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρόν, ἐξ ὧν τὰ πάντα συνεστάναι. καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸν νοῦν ταὐτὸν εἶναι, καθὰ μέμνηται καὶ Θεόφραστος ἐν τοῖς Φυσικοῖς, πάντων σχεδὸν ἐκτιθέμενος τὰ δόγματα. διττὴν τε ἔφη i) εἶναι τὴν φιλοσοφίαν, τὴν μὲν κατὰ ἀλήθειαν, τὴν δὲ κατὰ δόξαν. διὸ καί φησί που k)·

Χρεὼ δέ σε πάντα πυθέσθαι
ἠ μὲν l) ἀληθείης εὐπειθέος m) ἀτρεμὲς n) ἦτορ,
ἠ δὲ o) βροτῶν δόξας, ταῖς οὐκ ἔνι πίστις ἀληθής p).

III. Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος

g) ἐξ ἰλύος. Legebatur ἐξ ἡλίου. Illud habet edit. Froben. perscriptumque est ab Aldobrandino in adnotationibus et ad oram editionis Romanae. Comprobaverunt Menagius et Wyttenbachius Opusc. vol. II. p. 542. et seq. ed. Lugd. Bat. a. 1821. 8. Amicus Kuehnii scribi volebat ἐξ ἡλίου καὶ γῆς, ipse Kuehnius vulgatum tuebatur.

h) αὐτῶν. Legebatur αὐτόν. Emendavit Wyttenbachius l. l..

i) ἔφη. Edit. Froben. omittit neque agnoscunt interpretes.

k) διὸ καί φησί που. Ambrosius una cum versibus Empedoclis omittit.

l) ἦ μέν. Edit. Froben. ἠμέν. Stephan. Ἤ μέν. Menag. Ἦ μέν. Correxit Meibomius.

m) εὐπειθέος. Proclus Comm. in Platonis Timaeum II. p. 105. εὐφεγγέος.

n) ἀτρεμές. Legebatur ἀτρεκές, quod tuentur Plutarchus T. II. p. 1114. C. ed. Francof. et Sextus Empiricus adv. Mathematt. VII. 111. p. 394. ed. Fabric.. Illud restitui ex Clemente Alexandrino Stromatt. V. p 682. ed. Potter., Proclo l. l. et Simplicio Comm. in Aristotelis ll. de coelo p. 138. A. B. ed. Venet.. Idem probaverunt Amedeus Peyron Parmenidis Fragm. p. 56. et seq. et Christianus Augustus Brandis Commentt. Eleatt. P. I. p. 99. et seq..

o) ἦ δέ. Legebatur ἠδέ. Correxerunt Peyron et Brandis.

p) ταῖς οὐκ ἔνι πίστις ἀληθής. Legebatur τῶν οὐκ ἔνι πίστις ἀληθής. Cod. Arund. δοξαστής. Plutarchus l. l. p. 1114. E. αἷς οὐκ ἔνι π. ἀλ.. Quod recepi iam Menagio probatum receptumque Peyroni et Brandisio confirmant scriptores quos laudavi omnes.

riae tenere locum. Generationem item hominum ex luto primum esse ortam: eorum autem partes calidum esse et frigidum, ex quibus constent omnia. Animam ac mentem idem esse, sicuti et Theophrastus in Physicis meminit, quum fere omnium opiniones exponeret. Philosophiam quoque esse duplicem, aliam secundum veritatem, aliam secundum opinionem. Unde quodam in loco ait:

Velim simul omnia noscas
Aut verum simplex, et pectore semper aperto,
Aut male constantis laudem et suffragia vulgi.

Philosophiam et ipse carminibus expressit, quemadmodum

τε καὶ Ξενοφάνης καὶ Ἐμπεδοκλῆς. κριτήριον δὲ τὸν λόγον εἶπεν q)· τάς τε αἰσθήσεις μὴ ἀκριβεῖς ὑπάρχειν. φησὶ γοῦν r):

Μηδέ σ' ἔθος s) πολύπειρον ὁδὸν κατὰ τήνδε βιάσθω
νωμᾶν ἄσκοπον ὄμμα καὶ ἠχήεσσαν ἀκουὴν
καὶ γλῶσσαν, κρῖναι δὲ λόγῳ πολύδηριν t) ἔλεγχον.

διὸ καὶ περὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Τίμων u)· 23.

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον x),
ὅς ῥ' ἐπὶ φαντασίας ἀπάτης ἀνενείκατο νώσους y).

Εἰς τοῦτον καὶ Πλάτων τὸν διάλογον γέγραφε, Παρμενίδην ἐπιγράψας ἢ περὶ ἰδεῶν z). ἤκμαζε δὲ κατὰ τὴν ἑνάτην καὶ

q) κριτήριόν δὲ τὸν λόγον εἶπε. Aldobrandinus: *Iudicium veritati attribuit.*

r) φησὶ γοῦν. Ambrosius una cum versibus Empedoclis omittit.

s) Μηδέ σ' ἔθος. Legebatur *Μή σε θεός*. Edit. Froben. *μηδέ σε θεός*. Correxit Menagius ex Sexto Empirico l. l.

t) πολύδηριν. Edit. Froben. *πολύδωρον*. Menag. *πολύδηνιν*, quod expressit Aldobrandinus *multi consilii*. Sextus Empiricus l. l. *πολύπειρον*, quod receperunt Fuellebornius Symboll. ad histor. philos. fascic. VI. p. 50. et Brandis. *Πολύδηρον* praestant Stephan., codd. RRR, Florent. et Cantabr.. Heinrichius apud Fuellebornium Symboll. ad histor. philos. fascic. VIII. p. 197. et seq.: „Probaverim omnino Laertianum *πολύδηρον ἔλεγχον*, doctrinam contentiosam, de qua multorum sunt dissensus, ne intra paucos versus eadem vox diverso significatu inculcaretur, (nam *ἔλεγχος πολύπειρος* aliter interpretanda esset ac quod antea fuit, *ὁδὸς πολύπειρος*) tametsi in Parmenidis versibus minus bonis eiusmodi repetitionem minus elegantem non adeo indigne feram."

u) διὸ καὶ περὶ αὐτοῦ φησιν ὁ Τίμων. Ambrosius una cum versibus Timonis omittit.

x) μεγαλόφρονα, τὴν πολύδοξον. Aldobrandinus: *magnanimi et gloriosi.*

y) ὅς ῥ' ἐπὶ — ἀνενείκατο νώσους. Edit. Froben. et Menag. *ἀνενίκατο ὄσους*. Cod. Arund. *ἀνενίκατο νόσους*. Aldobrandinus: *Qui sane in visu erroris attulit impulsiones.*

z) Εἰς τοῦτον — περὶ ἰδεῶν. Ambrosius omittit, sed ut infra referat post vv. ὅς φησι Σκάυσπος ἐν τῷ περὶ φιλοσόφων.

Hesiodus et Xenophanes atque Empedocles. Iudicium rationis esse dixit: sensusque minus esse exactos et idoneos ad iudicandum. Ait enim:

Nec tibi communis sensus persuadeat unquam
Quicquam ut fallaces oculi aut ut iudicet auris
Aut lingua: at ratio dirimat discrimina rerum.

Quamobrem et Timon de eo ait:

Parmenidae ingentes animos viresque potentes,
Qui sensus vanis simulacris fallier inquit.

Huius nomine Plato dialogum inscripsit vocavitque Parmenidem sive de ideis. Floruit autem Olympiade sexagesima

ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα a). καὶ δοκεῖ πρῶτος πεφωρακέναι τὸν αὐτὸν εἶναι Ἕσπερον καὶ Φωσφόρον, ὥς φησι Φαβωρῖνος ἐν πέμπτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων b)· οἱ δὲ Πυθαγόραν c)· Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ d) τὸ ποίημα. IV. λέγεται δὲ καὶ νόμους θεῖναι τοῖς πολίταις, ὥς φησι Σπεύσιππος ἐν τῷ περὶ φιλοσόφων. καὶ πρῶτος ἐρωτῆσαι τὸν Ἀχιλλέα λόγον e), ὡς Φαβωρῖνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ. V. Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Παρμενίδης, ῥήτωρ τεχνογράφος.

a) κατὰ τὴν ἑνάτην καὶ ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Edit. Froben. et Stephan. κατὰ τὴν Θ' καὶ εἰκοστὴν ὀλυμπιάδα. Menag. κατὰ τὴν Θ' καὶ ἑξηκοστήν. Ambrosius *olympiade XCIX.* et *olympiade sexagesima nona.* Aldobrandinus *Olympiade sexagesima nona.* Scaliger ad oram libri sui et Heraldus Adverss. I. 2. corr. ἑβδομηκοστήν, quod amplexus est Fuellebornius Symboll. ad histor. philos. fascic. VI. p. 14.; Grentemenilius apud Menagium κατὰ τὴν ἑξηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

b) ἐν πέμπτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Edit. Froben. ἐν πέμπτῃ ἀπομνημονευμάτων.

c) οἱ δὲ Πυθαγόραν. Vid. Diogenes VIII. 14.

d) αὐτοῦ. Pythagorae.

e) καὶ πρῶτος ἐρωτῆσαι τὸν Ἀχιλλέα λόγον. Ambrosius: *Primus item sermone interrogasse achillem.*

nona. Primusque animadvertisse videtur eundem esse Vesperum atque Luciferum, ut Phavorinus in quinto Commentariorum ait; alii Pythagoram dicunt: Callimachus autem negat eius poema esse. Fertur civibus quoque suis tulisse leges, ut Speusippus in libro de philosophis ait. Primus item rogatiunculâ usus esse dicitur ea quae appellatur Achilles, ut Phavorinus ait in omnimoda historia. Fuit autem et alius Parmenides orator, qui artem scripsit oratoriam.

CAPUT IV.

ΜΕΛΙΣΣΟΣ.

Μέλισσος Ἰθαγένους a) Σάμιος. οὗτος ἤκουσε Παρμενίδου b)· I. 24.
ἀλλὰ καὶ εἰς λόγους ἦλθεν Ἡρακλείτῳ· ὅτε καὶ συνέστησεν
αὐτὸν τοῖς Ἐφεσίοις ἀγνοοῦσι, καθάπερ Ἱπποκράτης Δη-
μόκριτον Ἀβδηρίταις. γέγονε δὲ καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ II.
ἀποδοχῆς παρὰ τοῖς πολίταις ἠξιωμένος· ὅθεν καὶ c) ναύαρ-
χος αἱρεθεὶς ἔτι καὶ μᾶλλον ἐθαυμάσθη διὰ τὴν οἰκείαν ἀρε-
τὴν d). ἐδόκει δὲ e) αὐτῷ τὸ πᾶν ἄπειρον εἶναι καὶ ἀναλ- III.
λοίωτον καὶ ἀκίνητον καὶ ἓν ὅμοιον ἑαυτῷ καὶ πλῆρες· κίνη-
σιν δὲ μὴ εἶναι, δοκεῖν δὲ f) εἶναι. ἀλλὰ καὶ περὶ θεῶν

a) Ἰθαγένους. Scribebatur Ἰθαγενοῦς. Stephan. cum codd. RRR, Palat. et Cantabr. Ἰθαγενοῦς. Ambrosius *Ithegenis*. Ἰθαγένους probatum iam Menagio restitui ex Plutarcho Pericl. c. 26. med..

b) οὗτος ἤκουσε Παρμενίδου. Ambrosius omisso prenomine cum superioribus coniungit.

c) καί. Addidi ex cod. Cantabr., expressum Ambrosio.

d) ἔτι καὶ μᾶλλον ἐθαυμάσθη διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν. Ambrosius: *magna virtutis documenta dedit.*

e) δέ. Stephan. δ'.

f) εἶναι, δοκεῖν δέ. Cod. Cantabr. *eivai δοκεῖν, δοκεῖν δέ.*

MELISSUS.

Melissus Ithagenis filius Samius. Hic Parmenidis auditor fuit: verum etiam cum Heraclito collocutus est, eo tempore quo illum etiam ignorantibus commendavit Ephesiis, sicuti Hippocrates Democritum Abderitis. Fuit autem et civilis imprimis vir civibusque maxime acceptus atque carus: unde et praefectus classis electus etiam maiore ob propriam virtutem admiratione affectus est. Videbatur autem ei universum infinitum esse et immutabile atque immobile et unum sibi ipsi simile ac plenum; motumque non esse, verum videri esse. De diis nihil definiendum dicebat: neque enim

ἔλεγε μὴ δεῖν ἀποφαίνεσθαι· μὴ γὰρ εἶναι γνῶσιν αὐτῶν g).
IV. φησὶ δ' Ἀπολλόδωρος ἠκμακέναι αὐτὸν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα.

g) μὴ γὰρ εἶναι γνῶσιν αὐτῶν. Ambrosius: *neque enim illorum certam esse notionem.*

illorum esse cognitionem. Floruisse eum quarta et octogesima Olympiade Apollodorus refert.

CAPUT V.

ΖΗΝΩΝ ΕΛΕΑΤΗΣ.

Ζήνων Ἐλεάτης. τοῦτον Ἀπολλόδωρός φησιν εἶναι ἐν Χρονικοῖς φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παρμενίδου a). I. 25.

περὶ τούτου καὶ Μελίσσου Τίμων φησὶ ταῦτα· II.

Ἀμφοτερογλώσσου b) τε μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν c)
Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος d) ἠδὲ Μελίσσου,
πολλῶν φαντασμῶν ἔπάνω, παύρων γε μὲν ἧσσων e).

a) *τοῦτον Ἀπολλόδωρός φησιν — Παρμενίδου.* Legebatur *τοῦτον Ἀπολλόδωρος φησὶν εἶναι ἐν χρονικοῖς Πύῤῥητος* (Menag. *Πύῤῥιθος*, codd. RRR *Πύῤῥητος*, edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. *Πύῤῥήτος*, Ambrosius *pirethri* et *pireti*, Aldobrandinus *Pyrithi.*) *τὸν δὲ Παρμενίδην φύσει μὲν Τελευταγόρου, θέσει δὲ Παρμενίδου.* Ea Ambrosius sic interpretatur: (*Zeno eleates*) *pireti, ut appollodorus ait in chronicis, filius. parmenidem vero natura quidem teleutagoraе, adoptione vero parmenidis filium dixit.* Casaubonus coni. *θέσει δὲ Πύῤῥήτος* probavitque Menagius. Ego quidem non dubitavi verba *Πύῤῥήτος· τὸν δὲ Παρμενίδην* ut ab aliena manu profecta cum Rossio l. l. §. LXVI. p. 190. et seqq. exterminare.

b) *Ἀμφοτερογλώσσου.* Ambrosius non expressit. Aldobrandinus *Bilinguis.* Explicuit Rossius l. l. §. LXVII. p. 192. et seqq..

c) *οὐκ ἀλαπαδνόν.* Plutarchus Periel. c. 4. *οὐκ ἀκαινῆλόν*, quod hodie ex codd. Vulcob. et Anon. correctum legitur.

d) *πάντων ἐπιλήπτορος.* Ante Meibomium legebatur *Πλατωνεπιλήπτορος*, quod Ambrosius expressit *plato reprehensoris*, Aldobrandinus *Platonem concidentis.* Correxerunt Casaubonus et Menagius ex Plutarcho.

e) *ἧσσων.* Legebatur *εἴσω.* Restitui ex cod. R, quod confirmare videtur Aldobrandinus, qui reddit *paucis inferiorem.* Ambrosius: (*multas phantasias supra:*) *paucas infra.*

ZENO ELEATES.

Zeno Eleates. Hunc Apollodorus ait in Chronicis natura quidem Teleutagorae, adoptione autem Parmenidis filium. De hoc atque Melisso Timon haec ait:

Ambifariamque disserentis magnum robur et invictum
Zenonis omnia carpentis atque Melissi
multis visis superiorem, paucis inferiorem.

Ὁ δὴ Ζήνων διακήκοε Παρμενίδου καὶ γέγονεν αὐτοῦ παι-
III. δικά. καὶ εὐμήκης ἦν, καθά φησι Πλάτων ἐν τῷ Παρμε-
νίδῃ f), ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ g) καὶ Ἐλεατικὸν Παλα-
IV. μήδην h) αὐτὸν καλεῖ. φησὶ δὲ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Σοφιστῇ i)
εὑρετὴν αὐτὸν γενέσθαι διαλεκτικῆς, ὥσπερ Ἐμπεδοκλέα
ῥητορικῆς. γέγονε δὲ ἀνὴρ γενναιότατος καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ
26. καὶ ἐν πολιτείᾳ· φέρεται γοῦν k) αὐτοῦ βιβλία πολλῆς συνέ-
V. σεως γέμοντα· Ναθελεῖν δὲ θελήσας Νέαρχον τὸν τύραννον
— οἱ δέ, Διομέδοντα l) — συνελήφθη, καθά φησιν Ἡρα-
κλείδης ἐν τῇ Σατύρου m) ἐπιτομῇ· ὅτε καὶ ἐξεταζόμενος
τοὺς συνειδότας καὶ περὶ τῶν ὅπλων ὧν ἦγεν εἰς Λιπάραν n),

f) *Πλάτων ἐν τῷ Παρμενίδῃ.* P. 127. B. ed. H. Steph..

g) *ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ.* P. 261. D. ed. H. Steph.. Legebatur *ὁ δ' αὐτὸς ἐν τῷ σοφιστῇ*, ubi nulla fit huius rei mentio. Emendavit Spaldingius ad Quintiliani Instit. Orat. III. 1, 10. vol. I. p. 423. et seqq..

h) *Ἐλεατικὸν Παλαμήδην.* Ambrosius *eleaticum parmenidem.* Vid. Spaldingius l. l..

i) *ἐν τῷ Σοφιστῇ.* Addidi restitutique suum Aristoteli librum suasore Spaldingio l. l., auctore ipso Diogene VIII. 57.: *Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῷ Σοφιστῇ φησι πρῶτον Ἐμπεδοκλέα ῥητορικὴν εὑρεῖν, Ζήνωνα δὲ διαλεκτικήν.* „Paene necessarius," inquit Spaldingius, „erat librariorum error, librum Aristotelis deperditum ignorantium, Platonis autem, sibi notiorem, alieno loco incalcantium."

k) *γοῦν.* Edit. Froben. et Menag. *δέ.* Aldobrandinus — *que.* Quod recepi praebet Stephan. expressitque Ambrosius.

l) *Διομέδοντα.* Plutarchus T. II. p. 1051. C. et p. 1126. D. *Δήμυλον* vocat, id quod restitui volebat Valesius ad Ammian. Marcell. libr. XIV. Conf. Clemens Alexandr. Stromat. IV. p. 589. ed. Potter.. „Sed *Διομέδοντα*," inquit Menagius, „omnes Mss. Laertiani, omnes editi et Suidas in *Ζήνων*."

m) *Σατύρου.* Edit. Froben. *σατύρων.* Casaubonus ad V. 94. coni. *Σωτίωνος.* Nihil mutandum esse vidit Menagius.

n) *περὶ τῶν ὅπλων ὧν ἦγεν εἰς Λιπάραν.* Ambrosius *armis quae in Liparis habuit.* Casaubonus coni. *ὁπλιτῶν.*

Enimvero Zeno Parmenidis auditor ab eoque amatus est. Fuit autem procerae staturae, quemadmodum Plato in Parmenide notat, idemque in Phaedro ipsum Eleaticum Palamedem vocat. Aristoteles autem in Sophista auctor est inventorem ipsum fuisse dialecticae, quemadmodum Empedoclem rhetoricae. Fuit et in philosophia et in republica vir sane nobilissimus: feruntur nempe ipsius volumina sapientiae plenissima. Is quum Nearchum tyrannum seu, ut alii volunt, Diomedontem deiicere ac profligare voluisset, comprehensus est, ut in Satyri epitome ait Heraclides: quo tempore quum de consciis et armis quae Liparam advexerat,

πάντας ἔφη αὐτοῦ τοὺς φίλους αὐτὰ ταῦτα συνειδέναι o), βουλόμενος αὐτὸν ἔρημον καταστῆσαι· εἶτα περί τινων εἰπὼν ἔχειν τινὰ εἰπεῖν αὐτῷ πρὸς τὸ οὖς καὶ δακὼν οὐκ ἀνῆκεν ἕως ἂν ἀπεκεντήθη p), ταὐτὸν Ἀριστογείτονι τῷ τυραννοκτόνῳ παθών. Δημήτριος δὲ φησιν ἐν τοῖς Ὁμωνύμοις 27.
τὸν μυκτῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. Ἀντισθένης δὲ ἐν ταῖς Διαδοχαῖς φησιq) μετὰ τὸ μηνῦσαι τοὺς φίλους ἐρωτηθῆναι πρὸς τοῦ τυράννου εἴ τις ἄλλος εἴη· τὸν δὲ εἰπεῖν, „Σὺ ὁ τῆς πόλεως ἀλιτήριος r).“ πρός τε τοὺς παρεστῶτας φάναι, „Θαυμάζω ὑμῶν τὴν δειλίαν, εἰ τούτων ἕνεκεν ὧν νῦν ἐγὼ ὑπομένω, δουλεύετε s) τῷ τυράννῳ·“ καὶ τέλος ἀποτραγόντα τὴν γλῶτταν t) προσπτύσαι αὐτῷ, τοὺς δὲ πολίτας παρορ-

o) πάντας ἔφη αὐτοῦ τοὺς φίλους αὐτὰ ταῦτα συνειδέναι. Menag. πάντας ἐμήνυσεν αὐτοῦ τοὺς φίλους, quod expressit Aldobrandinus *omnes indicavit illius necessarios.* Cod. Arund. omittit ἐμήνυσεν. Idem habet αὐτῷ τοῦτο συνειδέναι. Quod dedi praebent edit. Froben. et Stephan. reddiditque Ambrosius.

p) εἶτα περὶ τινων εἰπὼν — ἕως ἂν ἀπεκεντήθη. Edit. Froben. omittit εἰπὼν et post cum cod. Arund. πρὸς τὸ οὖς. Ambrosius: *deinde cum de quibusdam dixisset quiddam sibi ad aurem loqui velle significavit: eamque mordicus apprehensam non ante dimisit quam hanc dentibus perforaret: idem passus quod Aristogiton tyrannicida.* Aldobrandinus: *Deinde cum de quibusdam habere se quaedam dixisset, quae ipse diceret, apprehensam mordicus aurem non ante dimisit, quam stimulis foderetur, quod idem Aristogitoni accidit tyrannoctono.*

q) φησι. Ambrosius non expressit.

r) ἀλιτήριος. Legebatur ἀληθήριος. Illud commendatum Menagio praebent codd. RRR expresseruntque interpretes.

s) δουλεύετε. Ambrosius *servire decernitis.*

t) τὴν γλῶτταν. Menag. omittit articulum, quem praeter reliquas editiones agnoscit etiam cod. Arund.

inquireretur, volens ipsum desertum destitutumque ostendere, omnes illius amicos coniurationis esse conscios dixit; deinde quum de quibusdam dixisset quiddam ipsi ad aurem loqui velle, eam mordicus apprehensam non ante dimisit quam confoderetur, quod idem accidit Aristogitoni tyrannicidae. Demetrius vero in Aequivocis nasum ei abscidisse ait. Porro Antisthenes in Successionibus ait illum, quum amicos nunciasset, rogatum a tyranno essetne alius quispiam, dixisse, Tu civitatis pernicies; deinde adstantibus ita loquutum esse, Admiror equidem vestram vecordiam, si horum gratia quae nunc ego tolero, tyranno servire sustinetis: denique praecisam linguam in ora tyranni conspuisse, cives

μηθέντας αὐτίκα τὸν τύραννον καταλεῦσαι. ταῦτα δὲ σχεδὸν οἱ πλείους λαλοῦσιν u). Ἕρμιππος δέ φησιν εἰς ὄλμον x) αὐτὸν βληθῆναι καὶ κατακοπῆναι. καὶ εἰς αὐτὸν ἡμεῖς εἴπομεν οὕτως y)·

23. Ἤθελες, ὦ Ζήνων, καλὸν ἦθελες ἄνδρα τύραννον
κτείνας ἐκλῦσαι δουλοσύνης z) Ἐλέαν.
ἀλλ' ἐδάμης· δὴ γάρ σε λαβὼν ὁ τύραννος ἐν ὄλμῳ a)
κόψε. τί τοῦτο λέγω b); πῶμα γάρ, οὐχὶ δὲ σέ c).

VI. γέγονε δὲ τά τε ἄλλα ἀγαθὸς ὁ Ζήνων, ἀλλὰ καὶ ὑπεροπτικὸς τῶν μειζόνων κατ' ἴσον d) Ἡρακλείτῳ· καὶ γὰρ οὗτος τὴν πρότερον μὲν Ὑέλην e), ὕστερον δὲ Ἐλέαν, Φωκαέων οὖσαν ἀποικίαν, αὐτοῦ δὲ πατρίδα, πόλιν εὐτελῆ καὶ μόνον ἄνδρας ἀγαθοὺς τρέφειν ἐπισταμένην ἠγάπησε μᾶλλον τῆς

u) ταῦτα δὲ σχεδὸν οἱ πλείους λαλοῦσιν. Ambrosius: *haec omnes ferme ita tradiderunt.*

x) εἰς ὄλμον. Ambrosius *in cavum lapidem.*

y) καὶ εἰς αὐτὸν ἡμεῖς εἴπομεν οὕτως. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 129.

z) ἐκλῦσαι δουλοσύνης. Edit. Froben. ἐλκύσαι. Cod. Palat. Anthologiae κτείνας . . ἑλκύσαι δουλοσύνας. unde Anton. Iacob. Paulssenius in Supplementis varr. lectt. cod. Palat. p. 31. coni. ἀφελκύσαι. Caeterum quod scribebatur δουλοσύνας correxi ex Anthologia.

a) ἐν ὄλμῳ. Anthologia ἐν ὅλμῳ, sed ubi Iacobsio ἐν ὅλμῳ reponendum videtur.

b) τί τοῦτο λέγω; Aldobrandinus: *quid dixi?*

c) οὐχὶ δὲ σέ. Scribebatur οὐχὶ δέ σε. Illud ex cod. Palatino Anthologiae restituit Iacobsius.

d) κατ' ἴσον. Edit. Froben. κατίσον.

e) Ὑέλην. Legebatur Ὕλην. Correxit Casaubonus videturque probasse Menagius.

autem continuo facto impetu lapidibus tyrannum obruisse. Haec ferme plerique tradiderant. Caeterum Hermippus illum in mortarium iniectum contusumque fuisse ait. Et in hunc nos sic diximus:

Tu bona quaesisti crudelis caede tyranni,
Eleus ut populus libera turba foret.
Fractus es ast inter mortaria saeva tyranni:
Non ego te, Zeno, sed tua membra cano.

Praeclarus et in caeteris fuit Zeno maiorumque non secus atque Heraclitus quadam animi altitudine contemptor: nam et ipse prius quidem Hyelen, postea vero Eleam nominatam Phocensium coloniam suamque patriam, civitatem humilem bonosque tantum viros nutrire solitam dilexit magis quam

Ἀθηναίων μεγαλαυχίας, οὐκ ἐπιδημήσας τὰ πολλὰ πρὸς αὐτούς, ἀλλ' αὐτόθι καταβιούς. οὗτος καὶ τὸν Ἀχιλλέα VII. πρῶτος λόγον ἠρώτησεf)· Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην καὶ 29.
ἄλλους συχνούςg). Ἀρέσκει δὲ αὐτῷ τάδε· Κόσμους εἶναι h) VIII.
κενόν τε μὴ εἶναι· γιγενῆσθαι δὲ τὴν τῶν πάντων φύσιν ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ καὶ ξηροῦ καὶ ὑγροῦ, λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν i)· γένεσίν τε ἀνθρώπων ἐκ γῆς εἶναι καὶ ψυχὴν κρᾶμα ὑπάρχειν ἐκ τῶν προειρημένων κατὰ μηδενὸς τούτων ἐπικράτησιν. τοῦτόν φασι λοιδορούμενον IX.
ἀγανακτῆσαι· αἰτιασαμένου δέ τινος k), φάναι, „Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι l).“

f) οὗτος καὶ τὸν Ἀχιλλέα πρῶτος λόγον ἠρώτησε. Ambrosius: *Hic et achillem prius orationem compellavit.*

g) Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην καὶ ἄλλους συχνούς. Rossius l. l. §. LXVIII. p. 195. et seq. verba Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην negat a Diogene profecta esse, quem sic scripsisse putat: οὗτος καὶ τὸν Ἀχιλλέα πρῶτος λόγον ἠρώτησε καὶ ἄλλους συχνούς. Mihi placet ea ratio quae displicuit Rossio, ut verba Φαβωρῖνος δέ φησι Παρμενίδην tamquam in parenthesi posita putem. Conf. IX. 23.

h) Ἀρέσκει δὲ αὐτῷ τάδε· Κόσμους εἶναι. Ambrosius: *placet autem illi mundos esse plures.* Hesychius Milesius p. 26. ed. Orell. κόσμον εἶναι.

i) λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολήν. Henricus Ritterus in Wolfii Anall. Litt. fasc. IV. p. 421.: „*Diese Stelle ist wahrscheinlich verdorben; der Zusatz λαμβανόντων αὐτῶν εἰς ἄλληλα τὴν μεταβολὴν ist der Eleatischen Lehre ganz entgegengesetzt.*“ Erravit vir eximius.

k) αἰτιασαμένου δέ τινος. Ambrosius *causantibus quibusdam.*

l) „Ἐὰν λοιδορούμενος — ἡσθήσομαι.“ Ante Meibomium legebatur Ἐὰν λοιδορούμενος προσποιῶμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος ἡσθήσομαι. Is correxit Ἐὰν λοιδορούμενος μὴ προσποιῶμαι, οὐδὲ etc., praeeunte Hadriano Iunio ad Hesychium Milesium p. 189. ed. Orell.. Ibi quod p. 26. legitur *εἰ μὴ λοιδορούμενος προσποιοῦμαι, οὐδὲ ἐπαινούμενος αἰσθανθήσομαι*, e Diogene corrigendum erit. Caeteram

Atheniensium magnificentiam: ad quos raro pergebat, domi assidue commorans. Hic et Achille primus interrogatiuncula usus est, quamvis Phavorinus Parmenidem et alios complures profert. Placent autem illi haecce: Mundos esse plures vacuumque non esse; naturam omnium rerum ex calido et frigido aridoque et humido fuisse profectam, quum ista in alterutrum commutentur. Generationem hominum e terra esse animamque ita ex his omnibus commixtam quae praediximus, ut a nullo eorum plus quam a caeteris obtineatur. Hunc aiunt quum maledictis ageretur, indignari solitum: causante autem quodam dixisse, Si contumelia affectus dissimulo, ne laudatus quidem gaudebo. Octo vero fuisse

X. Ὅτι δὲ γεγόνασι Ζήνωνες ὀκτὼ ἐν τῷ Κιτιεῖ m) διειλέγμεθα. ἤκμαζε δὲ οὗτος κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα n).

Ambrosius: *si maledicta aequo animo admittam, ne laudes quidem sentiam.* Aldobrandinus, qui quod dedi confirmat: *si convitiis affectus dissimulavero, ne laudatus quidem gaudebo.*

m) Κιτιεῖ. Scribebatur Κιττιεῖ. Aldobrandinus *Citiei.*

n) κατὰ τὴν ἐνάτην καὶ ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. κατὰ τὴν ἑβδομηκοστὴν Ὀλυμπιάδα, quod expressit Ambrosius. Illud probatum Menagio praestat Menag. expressitque Aldobrandinus.

Zenones, quum de Citico loqueremur, diximus. Floruit autem Olympiade nona et septuagesima.

CAPUT VI.

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ.

Λεύκιππος Ἐλεάτης, ὡς δέ τινες, Ἀβδηρίτης a), κατ' ἐνίους δὲ Μήλιος b). οὗτος ἤκουσε Ζήνωνος c). Ἤρεσκε δὲ αὐτῷ ἄπειρα εἶναι τὰ πάντα καὶ εἰς ἄλληλα μεταβάλλειν· τό τε πᾶν εἶναι κενὸν καὶ πλῆρες σωμάτων. τούς τε κόσμους γίνεσθαι σωμάτων εἰς τὸ κενὸν ἐμπιπτόντων καὶ ἀλλήλους περιπλεκομένων· ἔκ τε τῆς κινήσεως κατὰ τὴν αὔξησιν αὐτῶν d) γίνεσθαι τὴν τῶν ἀστέρων φύσιν. φέρεσθαι e) δὲ τὸν ἥλιον ἐν μείζονι κύκλῳ περὶ τὴν σελήνην f)· τὴν γῆν ὀχεῖσθαι περὶ τὸ μέσον θινουμένην· σχῆμά τε αὐτῆς τυμπανοειδὲς εἶναι. I. 30. II.

a) Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur *Ἀνδηρίτης*. Correxit Menagius expresseruntque interpretes.

b) κατ' ἐνίους δὲ Μήλιος. Cod. Cantabr. καὶ ἄλλως. Ambrosius *iuxta alios*. Aldobrandinus *ut aliis placuit*. Menagius malebat *Μιλήσιος*, quod expressit Ambrosius confirmatque Clemens Alexandr. Protrept. p. 57. ed. Potter. Kuehnius tuetur *Μήλιος*.

c) οὗτος ἤκουσε Ζήνωνος. Ambrosius omisso prohomine cum superioribus coniungit.

d) ἔκ τε τῆς κινήσεως κατὰ τὴν αὔξησιν αὐτῶν. Aldobrandinus: *e quorum motu per amplificationem*. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. κατὰ αὔξησιν.

e) φέρεσθαι. Ambrosius *ferre* (?). Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. φαίνεσθαι.

f) περὶ τὴν σελήνην. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. παρὰ τὴν σελήνην. Ambrosius *secundum lunam*.

LEUCIPPUS.

Leucippus Eleates sive, ut aliis placet, Abderites aut secundum nonnullos Milesius. Hic Zenonis auditor fuit. Placebat illi infinita esse omnia et in se ipsa commutari: item universum inane esse plenumque corporibus. Mundosque fieri corporibus in hoc inane incidentibus et invicem implicatis atque ex motu secundum illorum incrementa naturam siderum fieri. Solem in circo maiori circum lunam ferri: terram vehi ac circa medium verti figuramque illius tympa-

πρῶτός τε ἀτόμους ἀρχὰς ὑπεστήσατο. κεφαλαιωδῶς μὲν
III. 31. ταῦτα· ἐπὶ μέρους δὲ ὧδε ἔχει. τὸ μὲν πᾶν ἄπειρόν φησιν, ὡς προείρηται· τούτου δὲ τὸ μὲν πλῆρες εἶναι, τὸ δὲ κενόν. καὶ στοιχεῖά φησι κόσμους τε ἐκ τούτων g) ἀπείρους εἶναι καὶ διαλύεσθαι h) εἰς ταῦτα. γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους οὕτω· φέρεσθαι κατ' ἀποτομὴν ἐκ τῆς ἀπείρου πολλὰ σώματα παντοῖα τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν i), ἅπερ ἀθροισθέντα δίνην ἀπεργάζεσθαι μίαν k), καθ' ἣν προσκρούοντα καὶ παντοδαπῶς κυκλούμενα διακρίνεσθαι χωρὶς τὰ ὅμοια πρὸς τὰ ὅμοια. ἰσορρόπων δὲ διὰ τὸ πλῆθος μηκέτι δυναμένων περιφέρεσθαι l), τὰ μὲν λεπτὰ χωρεῖν εἰς τὸ ἔξω κενόν, ὥσπερ διαττόμενα m)· τὰ δὲ λοιπὰ συμμένειν καὶ περιπλεκόμενα συγκατατρέχειν ἄλληλα καὶ ποιεῖν τι πρῶτον n) σύστημα
32. σφαιροειδές o). τοῦτο δὲ οἷον ὑμένα ὑφίστασθαι p), περιέ-

g) ἐκ τούτων. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. omittit.
h) διαλύεσθαι. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. διαδύεσθαι.
i) γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους — εἰς μέγα κενόν. Edit. Froben. γίνεσθαι δὲ τοὺς κόσμους τοῖς σχήμασιν εἰς μέγα κενόν. Ambrosius: *Sicut* (*Sic*) *autem fieri mundos ex infinito per abscisionem* etc.. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. οὕτως et παντοποιά.
k) δίνην ἀπεργάζεσθαι μίαν. Edit. Froben. δίνην ἀπεργάζεσθαι ζητᾶν. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. μίαν ἀπεργάζεσθαι δίνην.
l) περιφέρεσθαι. Edit. Froben. πῶς φέρεσθαι.
m) διαττόμενα. Cod. Cantabr. διατατόμενα. Ambrosius *sic ordinante natura.*
n) τι πρῶτον. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. πρῶτόν τι.
o) σφαιροειδές. Edit. Froben. σφεροειδές.
p) ὑφίστασθαι. Legebatur ἀφίστασθαι, quod expressit Aldobrandinus *abscedere.* Recepi ὑφίστασθαι ex Hesychio Milesio p. 34. ed. Orell., quod expressit Ambrosius.

no similem esse. Primus hic atomos principia subiecit. Summatim ista illi visa sunt, sed sunt explicanda per partes. Universum quidem, ut diximus, infinitum ait: huius partem plenam esse, partem inanem. Etiam elementa ait mundosque ex eis infinitos esse et in illa dilabi atque dissolvi. Gigni vero mundos in hunc modum: ferri per abscissionem ex infinito multa corpora figuris omnigena in magnum vacuum eaque in unum coacta unam vertiginem efficere, cuius impetu impacta modisque omnibus circumvoluta ita discerni, ut seorsum similia quae sunt sui similia petant. Caeterum aequilibra quum ob multitudinem minime iam circumferri possint, exilia quidem ad exterius vacuum contendere, quasi prosilientia; caetera considere et innexa atque in se implicata invicem concurrere atque ea concursione prius quandam concretionem efficere rotundam. Hanc autem veluti mem-

χοντα ἐν ἑαυτῷ παντοῖα q) σώματα· ὧν κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντέρεισιν r) περιδινουμένων, λεπτὸν γίνεσθαι s) τὸν πέριξ t) ὑμένα, συρρεόντων ἀεὶ τῶν συνεχῶν κατ' ἐπίψαυσιν τῆς δίνης. καὶ οὕτω γενέσθαι τὴν γῆν, συμμενόντων τῶν ἐνεχθέντων ἐπὶ τὸ μέσον. αὐτόν τε πάλιν τὸν περιέχοντα οἷον ὑμένα αὔξεσθαι κατὰ τὴν ἐπέκρυσιν u) τῶν ἔξωθεν σωμάτων· δίνῃ τε x) φερόμενον αὐτὸν ὧν ἂν ἐπιψαύσῃ, ταῦτα ἐπικτᾶσθαι. τούτων δέ τινα συμπλεκόμενα ποιεῖν σύστημα· τὸ μὲν πρῶτον παθυγρον καὶ πηλώδες y), ξηρανθέντα καὶ z) περιφερόμενα σὺν τῇ τοῦ ὅλου δίνῃ· εἶτ' ἐκπυρωθέντα a) τὴν τῶν ἀστέρων ἀποτελέσαι φύσιν. εἶναι δὲ τὸν τοῦ ἡλίου 83.
κύκλον ἔξωτατον, τὸν δὲ τῆς σελήνης προσγειότατον, τοὺς δὲ τῶν ἄλλων, μεταξὺ τούτων b). καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα

q) παντοῖα. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. πάντα.
r) κατὰ τὴν τοῦ μέσου ἀντέρεισιν. Aldobrandinus obtinente medio.
s) γίνεσθαι. Hesychius Milesius p. 34. ed. Orell. γενέσθαι.
t) πέριξ. Edit. Froben. πέρι.
u) κατὰ τὴν ἐπέκρυσιν. Menagius affert lectionem ἐπίκρισιν, quum omnes quas vidi editiones tueantur ἐπέκρυσιν, id quod confirmat cod. R. Ambrosius *iuxta — effluentiam*. Aldobrandinus *incursu*. Hesychius Milesius p. 34. et 36. ed. Orell. κατὰ τὴν ἐπιμάτησιν. Kuehnius coni. κατὰ τὴν ἐπίκρισιν. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 727.
x) τε. Menag. omittit. Agnoscunt edit. Froben. et Stephan., cod. Arund., interpretes atque Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell.
y) πηλώδες. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. σπηλῶδες.
z) ξηρανθέντα καί. Menag. et Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. ξηρανθέντα δὲ καί. Omittunt δὲ edit. Froben. et Stephan., cod. Arund. atque interpretes.
a) ἐκπυρωθέντα. Stephan. ἐκπηρωθέντα. Illud praebent Edit. Froben. et Menag., codd. RRR, interpretes atque Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell.
b) τοὺς δὲ τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων. Edit. Froben. τῶν ἄλλων με-

branam subsistere, continentem in se omnigena corpora, quae dum secundum medii reluctationem circumvolvuntur, tenuem quae circa est membranulam fieri, confluentibus semper corporibus perpetuis secundum vertiginis attactum: atque ita fieri terram, commanentibus quae semel in medium iniecta erant. Ipsumque rursus continentem membranae instar augeri secundum externorum influentiam corporum: et quum vertigine fertur, quaecunque attigerit ea acquirere. Ex his quaedam complicata concretionem facere, primo quidem humidam ac luteam, exsiccata et circumacta cum totius vertigine; deinde incensa et ignita siderum efficere naturam. Esse autem solis circulum extimum, lunae vero terrae proximum, caeteris in medio horum positis. Ac sidera quidem omnia ob celeritatem motus ignescere,

διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι c)· τὴν δὲ σελήνην τοῦ πυρὸς ὀλίγον μεταλαμβάνειν d). ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην * τῷ κεκλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν e)· τὰ δὲ πρὸς ἄρκτον f) ἀεί τε νίφεσθαι καὶ κατάψυχρα εἶναι καὶ πήγνυσθαι. καὶ τὸν μὲν ἥλιον g) ἐκλείπειν σπανίως, τὴν δὲ σελήνην συνεχῶς h), διὰ τὸ ἀνίσους εἶναι τοὺς κύκλους αὐτῶν. εἶναί τε ὥσπερ γενέσεις i) κόσμου, οὕτω καὶ αὐξήσεις καὶ φθίσεις καὶ φθοράς k), κατά τινα ἀνάγκην, ἣν ὁποία ἐστὶν οὐ διασαφεῖ l).

ταξὺ τούτων. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. τῶν ἄλλων μεταξὺ τούτων ὄντων. Similiter Ambrosius, *caeteris in medio istorum locatis*, et Aldobrandinus *aliis inter hos mediis interiectis*.

c) καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα — ἐκπυροῦσθαι. Edit. Froben. καὶ πάντα μὲν ἄστρα, ἐκπυροῦσθαι. Cod. Arund. καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα ἐκπυροῦσθαι. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. καὶ πάντα μὲν τὰ ἄστρα πυροῦσθαι διὰ τὸ τάχος τῆς φορᾶς, τὸν δὲ ἥλιον καὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκπυροῦσθαι.

d) τὴν δὲ σελήνην τοῦ πυρὸς ὀλίγον μεταλαμβάνειν. Ambrosius: *lunam solummodo ignis parum ad concionem* (? *communionem*) *admitti*. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. τὴν δὲ σελήνην ὀλίγον τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνειν.

e) ἐκλείπειν δὲ — πρὸς μεσημβρίαν. Indicavi lacunam. Deesse aliquid vidit Ioannes Conradus Orellius ad Hesychium Milesium p. 158. collato loco Plutarchi de Placitis philoss. III. 12. Idem coni. ἐκλείπειν δὲ ἥλιον καὶ σελήνην . . . . . θέρος δὲ γίγνεσθαι τῷ κεκλίσθαι τὴν γῆν πρὸς μεσημβρίαν. Cod. Arund. μεσημβρίην.

f) πρὸς ἄρκτον. Cod. Arund. et Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. πρὸς ἄρκτῳ.

g) καὶ τὸν μὲν ἥλιον. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. τὸν ἥλιον.

h) συνεχῶς. Ambrosius: *perpetuis incrementis ac detrimentis affici*.

i) γενέσεις. Ambrosius *generatio*.

k) φθίσεις καὶ φθοράς. Edit. Froben. φύσεις. Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. omittit καὶ φθοράς.

l) ἣν ὁποία ἐστὶν οὐ διασαφεῖ. Edit. Froben. ἣν ὑποῖα ἐστὶ, διασαφεῖ. Menag. ἣν ὁποία ἐστὶν διασαφεῖ. Idem habet Hesychius Milesius p. 36. ed. Orell. expresseruntque interpretes. Quod dedi praestat Stephan. commendavitque Menagius collato loco Origenis Philosoph. c. 12. τίς δ' ἂν εἴη ἡ ἀνάγκη, οὐ διώρισεν. et Kuehnius.

solem vero inflammari a sideribus, lunam autem exiguam ignis partem capere. Solem lunamque deficere * quod terra ad meridiem vergat; quae ad septentrionem sunt nivibus semper urgeri et pruinis algere in glaciemque concrescere. Ac solem quidem raro deficere, lunam vero perpetuo, quod sint impares eorum circuli. Enimvero ut generationes mundi, ita et incrementa esse et diminutiones et corruptiones secundum quandam necessitatem, quae cuiusmodi sit non declarat.

CAPUT VII.

ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΣ.

Δημόκριτος Ἡγησιστράτου, οἱ δὲ Ἀθηνοκρίτου, τινὲς δὲ Δαμασίππου Ἀβδηρίτης a) ἦ, ὡς ἔνιοι, Μιλήσιος. οὗτος Μάγων τινῶν διήκουσε καὶ Χαλδαίων, Ξέρξου τοῦ βασιλέως ἐπισιάτας τῷ πατρὶ αὐτοῦ καταλιπόντος, ἡνίκα ἐξενίσθη παρ' αὐτῷ b), καθά φησι καὶ Ἡρόδοτος c)· παρ' ὧν τά τε περὶ θεολογίας καὶ ἀστρολογίας ἔμαθεν ἔτι παῖς ὤν. ὕστερον δὲ Λευκίππῳ παρέβαλε καὶ Ἀναξαγόρᾳ κατά τινας, ἔτεσιν ὢν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα d). Φαβωρῖνος δέ φησιν ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ λέγειν Δημόκριτον περὶ Ἀναξαγόρου ὡς οὐκ εἴησαν αὐτοῦ αἱ δόξαι αἵ τε περὶ ἡλίου καὶ σελήνης, ἀλλὰ ἀρχαῖαι, τὸν δὲ ὑφῃρῆσθαι· διασύρειν τε e) αὐτοῦ τὰ 35. I. 34. II.

a) Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur *Ἀὐδηρίτης*. Interpretes *Abderites*.
b) παρ' αὐτῷ. Legebatur παρ' αὐτοῦ. Correxit Rossius l. l. §. LXVIIII. p. 197.
c) Ἡρόδοτος. Valckenarius ad Herodotum p. 305. a. ed. Wesseling. coni. *Μητρόδωρος*.
d) τεττεράκοντα. Ambrosius *XXX*.
e) διασύρειν τε. Ambrosius *derogasse item his*.

DEMOCRITUS.

Democritus Hegesistrati sive secundum alios Athenocriti vel, ut alii tradunt, Damasippi filius Abderites sive, ut nonnulli putant, Milesius fuit. Magos autem quosdam et Chaldaeos audivit, Xerxe rege patri illius praeceptores, quo tempore apud illum hospitatus est, relinquente, ut etiam refert Herodotus: a quibus et theologiam et astrologiam didicit, quum adhuc puer esset. Postmodum vero Leucippum convenit et secundum quosdam Anaxagoram, quum annis quadraginta iunior quam ille esset. Refert Phavorinus in omnimoda historia Democritum de Anaxagora dixisse, non illius esse quas scripserit de sole ac luna opiniones, verum illo antiquiores ipsumque sibi eas furatum

περὶ τῆς διακοσμήσεως καὶ τοῦ νοῦ, ἐχθρῶς ἔχοντα πρὸς αὐτὸν ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐτόν f). πῶς οὖν κατά τινας g) ἀκήκοεν αὐτοῦ; φησὶ δὲ Δημήτριος ἐν Ὁμωνύμοις καὶ Ἀντισθένης ἐν Διαδοχαῖς ἀποδημῆσαι αὐτὸν καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς τοὺς ἱερέας γεωμετρίαν μαθησόμενον καὶ πρὸς Χαλδαίους καὶ εἰς τὴν Περσίδα h) καὶ εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν γενέσθαι. τοῖς τε Γυμνοσοφισταῖς φασί τινες συμμῖξαι
III. αὐτὸν ἐν Ἰνδίᾳ καὶ εἰς Αἰθιοπίαν ἐλθεῖν. τρίτον τε ὄντα ἀδελφὸν νείμασθαι τὴν οὐσίαν· καὶ οἱ μὲν πλείους φασὶ i) τὴν ἐλάττω μοῖραν ἑλέσθαι τὴν ἐν ἀργυρίῳ, χρείαν ἔχοντα κατ' ἀποδημίαν k), τοῦτο κἀκείνων δολίως ὑποπτευσάντων.
36. ὁ δὲ Δημήτριος ὑπὲρ ἑκατὸν τάλαντά φησιν εἶναι αὐτῷ τὸ
IV. μέρος, ἅπαντα δὲ καταναλῶσαι l). λέγει δὲ ὅτι τοσοῦτον ἦν φιλόπονος ὥστε τοῦ περικήπου δωμάτιόν τι ἀποτεμόμενος

f) ὅτι δὴ μὴ προσήκατο αὐτόν. Haec cum sequentibus coniungens Ambrosius sic interpretatur: *Cum ergo illum improbavit quo pacto ille eius auditor fuit?*

g) κατά τινας. Edit. Froben. κατά τινος. Ambrosius omittit. Caeterum Rossius l. l. §. LXX. p. 197. et seq. ab aliena manu addita censet.

h) καὶ πρὸς Χαλδαίους καὶ εἰς τὴν Περσίδα. Legebatur καὶ πρὸς Χαλδαίους εἰς τὴν Περσίδα. Inserui καὶ ex emendatione Perizonii ad Aeliani Var. Hist. IV. 20. T. I. p. 376. ed. Abr. Gronov..

i) καὶ οἱ μὲν πλείους φασί. Ambrosius omittit.

k) κατ' ἀποδημίαν. Cod. Cantabr. καὶ ἀποδημῆσαι.

l) ἅπαντα δὲ καταναλῶσαι. Ambrosius: *eumque illa brevi consumpsisse.*

esse: carpere item quae ille de mundi compositione et mente dixisset, infesto adversus illum animo, quod scilicet ipsum non recepisset. Quo pacto igitur ille secundum quosdam eius auditor fuit? Demetrius autem in Aequivocis et Antisthenes in Successionibus tradunt illum in Aegyptum contendisse ad sacerdotes geometriam accepturum, et ad Chaldaeos et in Persidem atque ad rubrum mare. Non defuere qui dicerent et Gymnosophistis in India congressum esse atque in Aethiopiam venisse. Quumque tertius esset frator, divisisse patrimonium: ac plerique dicunt minorem portionem, quae erat in pecunia, sibi elegisse, qua illi peregre proficiscenti opus erat, hoc ipsum fratribus quoque dolo factum arbitrantibus. Demetrius ipsius partem centum talenta excessisse auctor est, ea autem omnia consumpsisse. Ait vero adeo studiosum fuisse, ut horti domum cingentis sibi cellulam seligeret ibique se ipsum includeret:

κατάκλειστος ἦν m)· καὶ ποτε τοῦ πατρὸς αὐτοῦ πρὸς θυσίαν βοῦν ἀγαγόντος καὶ αὐτόθι προσδήσαντος, ἱκανὸν χρόνον μὴ γνῶναι, ἕως αὐτὸν ἐκεῖνος n) διαναστήσας προφάσει τῆς θυσίας καὶ τὰ περὶ τὸν βοῦν διηγήσατο. δοκεῖ δέ, φησί, V. καὶ o) Ἀθήναζε ἐλθεῖν καὶ μὴ σπουδάσαι γνωσθῆναι, δόξης καταφρονῶν· καὶ εἰδέναι μὲν Σωκράτην, ἀγνοεῖσθαι δὲ ὑπ' αὐτοῦ· „Ἦλθον γάρ," φησίν, „εἰς Ἀθήνας καὶ οὔτις με ἔγνωκεν." „Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ Πλάτωνός εἰσι," φησὶ 37. Θρασύλος, „οὗτος ἂν εἴη ὁ παραγενόμενος ἀνώνυμος, τῶν περὶ Οἰνοπίδην καὶ Ἀναξαγόραν ἕτερος, ἐν τῇ πρὸς Σωκράτην ὁμιλίᾳ διαλεγόμενος περὶ φιλοσοφίας, ᾧ, φησίν, ὡς πεντάθλῳ ἔοικεν ὁ φιλόσοφος p)." καὶ ἦν ὡς ἀληθῶς ἐν

m) ὥστε τοῦ περικήπου δωμάτιόν τι ἀποτεμόμενος κατάκλειστος ἦν. Cod. Cantabr. περικῆπον δωματίου. Ambrosius: *ut ex vicino hortulo sibi cellulam seligeret* etc.. Aldobrandinus: *ut secreta sibi a vicinis hortis aedicula quadam, in eam se includeret.* Rossius l. l. §. LXXI. p. 198. coni. τὸ περίκηπον δωμάτιόν τι vel τοῦ περικήπου δωματίου τι, hoc sensu, *ut sibi cellulam quamdam horto cinctam segregans, in eam se includeret.*

n) ἐκεῖνος. Edit. Froben. et Stephan. omittunt. Agnoscit Menag. expresserunntque interpretes.

o) καί. Ambrosius non expressit.

p) „Εἴπερ οἱ Ἀντερασταὶ — ἔοικεν ὁ φιλόσοφος." Primum scribebatur Θράσυλλος. Ambrosius *thrasylus.* Conf. III. 1. et 56. Deinde edit. Froben. et Menag. Ἀναξαγόρας, quod expressit Aldobrandinus. Denique edit. Froben. ᾧ φησιν ὁ φιλόσοφος ὡς πεντάθλῳ ἔοικε. Stephan. ᾧ (φησίν) ὁ φιλόσοφος ὡς πεντάθλῳ ἔοικα. quod expressit Ambrosius. Menag. (et Meibom.) ᾧ (φησὶν) ὡς πεντάθλῳ ἔοικε ὁ φιλόσοφος. Cod. Arund. ᾧ (φησὶν ὁ φιλόσοφος) ὡς π. ἔοικε; Ambrosius: *Siquidem platonis illic rivales sunt, ait thrasylus, hic profecto obscurus ac sine nomine venisset, qui de oenopidis et anaxagorae esset familia: cum alter in collocutione socratem de philosophia alloquatur: cui et dixit philosophum quinque certaminum victori esse similem.* Aldobrandinus: *Quodsi,*

et quum aliquando ipsius pater bovem ad immolandum adduxisset ibique alligasset, tam diu hoc ab illo non fuisse cognitum, quoad hunc ille sacrificii obtentu excitavit ac bovis admonuit. *Constat*, inquit, *illum Athenas quoque venisse atque ob despectum gloriae agnosci noluisse: et quum agnovisset Socratem, ipsum a Socrate fuisse ignoratum. Veni enim Athenas, inquit, et me nemo cognovit. Siquidem Anterastae Platonis sunt*, ait Thrasylus, *hic esse videtur ille qui non nominatus aderat, diversus ab asseclis Oenopidis et Anaxagorae, in colloquio cum Socrate disserens de philosophia, cui dicit Socrates pentathlo similem esse philosophum.* Et erat revera in philosophia quinque certaminum

φιλοσοφίᾳ πένταθλος q)· ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικὰ r) καὶ τὰ ἠθικά, ἀλλὰ καὶ τὰ μαθηματικὰ καὶ τοὺς ἐγκυκλίους λόγους καὶ περὶ τεχνῶν. πᾶσαν εἶχεν ἐμπειρίαν· τούτου ἐστὶ καὶ τὸ Λόγος ἔργου σκιή. Δημήτριος δὲ ὁ Φαληρεὺς ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ μηδὲ ἐλθεῖν φησιν αὐτὸν εἰς Ἀθήνας. τοῦτο δὲ καὶ s) μεῖζον, εἴγε τοσαύτης πόλεως ὑπερεφρόνησεν, οὐκ ἐκ τόπου δόξαν λαβεῖν βουλόμενος, ἀλλὰ τόπῳ δόξαν περιθεῖναι προελόμενος. δῆλον δὲ κἀκ τῶν συγγραμμάτων οἷος ἦν. Δοκεῖ δέ, φησὶν ὁ Θρασύλος t), ζηλωτὴς γεγονέναι καὶ u) τῶν Πυθαγορικῶν· ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου μέμνηται, θαυμάζων αὐτὸν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ συγγράμματι x). πάντα δὲ δοκεῖ y) παρὰ τούτου λαβεῖν καὶ αὐτοῦ δ' ἂν ἀκηκοέναι, εἰ μὴ τὰ τῶν χρόνων ἐμάχετο. πάντως μέντοι VI. 38.

Thrasyllus inquit, rivales Platonis sunt, iste ipse ille non nominatus fuerit, qui cum Oenopide advenit, et alter Anaxagoras, qui in eo sermone, quem habet cum Socrate de philosophia, disserit, cui, inquit, ut pentathlo similis philosophus videbatur. Vid. Plato p. 132. D. ed. Henr. Stephan..

q) *πένταθλος.* Cod. Cantabr. *πεντάθλος.*

r) *ἤσκητο γὰρ τὰ φυσικά.* Legebatur *τὰ γὰρ φυσικά.* Addidi verbum ex Suida s. v. *πένταθλος* cum Casaubono, probatum Menagio, Petro Fabro Agonistt. I. 30. et Vossio Dissert. de gymnastica sect. 78.

s) *καί.* Edit. Froben. omittit.

t) *Θρασύλος.* Scribebatur *Θράσυλλος.* Ambrosius *thrasylus.*

u) *καί.* Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Agnoscit Stephan. expressitque Ambrosius.

x) *θαυμάζων αὐτὸν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ συγγράμματι.* Haec sequentibus iuncta Aldobrandinus sic interpretatur: (*quinetiam de ipso Pythagora mentionem facit,*) *ut quoniam in libro eiusdem inscriptionis sic admiratur omnia ab eo accepisse, atque ipsum quoque nisi temporum ratio pugnaret, audivisse videatur.*

y) *δοκεῖ.* Legebatur *δοκεῖν.* Correxit Casaubonus cum Menagio confirmatque Ambrosius, qui interpretatur *cernitur.*

victor: ornabat enim et naturalia et moralia, verum etiam mathematica et liberales disciplinas artiumque omnem peritiam callebat. Huius illud est, Sermo operis umbra. Porro Demetrius Phalereus in Socratis Defensione ne venisse quidem illum Athenas ait. Id autem profecto etiam maius est, siquidem tantam contempsit civitatem, non ex loco gloriam aucuparì voleus, verum loco gloriam afferre. Constat autem vel ex scriptis eius cuiusmodi fuerit. Videtur autem, ut ait Thrasylus, et Pythagoreorum fuisse imitator: quin etiam ipsius Pythagorae meminit, illum singulari admiratione venerans in aequivoco opere. Adeo autem videtur ab illo accepisse omnia, ut nisi temporum ratio obstaret, illum

τῶν Πυθαγορικῶν τινος z) ἀκοῦσαί φησιν αὐτὸν Γλαῦκος ὁ Ῥηγῖνος, κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους αὐτῷ γεγονώς. φησὶ δὲ καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Κυζικηνὸς Φιλολάῳ αὐτὸν συγγεγονέναι a). ἤσκει δέ, φησὶν ὁ Ἀντισθένης, καὶ ποικίλως δοκιμάζειν τὰς φαντασίας, ἐρημάζων ἐνίοτε καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων. ἐλθόντα δέ φησιν αὐτὸν ἐκ τῆς ἀποδημίας ταπεινότατα διάγειν, ἅτε πᾶσαν τὴν οὐσίαν καταναλωκότα· τρέφεσθαί τε διὰ τὴν ἀπορίαν ὑπὸ b) τοῦ ἀδελφοῦ Δαμάσου. ὡς δὲ προειπών τινα τῶν μελλόντων εὐδοκίμησε, λοιπὸν ἐνθέου φύξης παρὰ τοῖς πλείστοις c) ἠξιώθη. νόμου δὲ ὄντος τὸν ἀναλώσαντα d) τὴν πατρῴαν οὐσίαν μὴ ἀξιοῦσθαι ταφῆς e) ἐν τῇ πατρίδι, φησὶν ὁ Ἀντισθένης συνέντα, μὴ ὑπεύθυνος γενηθείη πρός τινων φθονούντων καὶ συκοφαντούντων, ἀναγνῶναι αὐτοῖς τὸν μέγαν Διάκοσμον, ὃς ἁπάντων τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων f) προέχει· καὶ πενταποσίοις ταλάντοις τιμηθῆναι· μὴ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ χαλκαῖς εἰκόσι· καὶ τελευ- VII. 39.

z) τινος. Edit. Froben. et Stephan. τινας. Illud tuetur Menag. cum interpretibus.
a) Φιλολάῳ αὐτὸν συγγεγονέναι. Ambrosius: *philolao illum familiaritatem venisse illoque familiariter usum fuisse.*
b) ὑπό. Edit. Froben. et cod. Cantabr. ἀπό.
c) παρὰ τοῖς πλείστοις. Edit. Froben. παρὰ πλείστους.
d) ἀναλώσαντα. Cod. Cantabr. ἀλώσαντα.
e) ταφῆς. Edit. Froben. omittit.
f) τῶν αὐτοῦ συγγραμμάτων. Edit. Froben. τῶν αὐτοῦ τῶν συγγραμμάτων.

et audisse putaretur. Pythagoreorum quempiam audisse Glaucus Rheginus ipsius aequalis indubitanter affirmat. Refert autem et Apollodorus Cyzicenus Philolao illum aequalem fuisse. Curabat autem, ut ait Antisthenes, etiam varie probare imaginationes, saepe solitarius vivens atque etiam in sepulcris degens. Reducem ex peregrinatione humillime vixisse ait, quippe qui omnem rem suam consumpserat: atque a Damaso fratre propter summam inopiam nutritum fuisse. Ubi vero futura quaedam praedixerat sequensque rerum eventus fidem praedictionibus fecerat, divinis iam honoribus dignus a plerisque iudicatus est. Quam vero lege cautum esset, ut qui patrimonium consumpserat, sepulcro patrio non dignaretur, eo cognito, ut ait Antisthenes, ne invidorum et detrahentium pateret calumniae, legisse illis constat magnum Diacosmum, quod cunctis illius operibus facile excellit: quingentisque talentis honoratum esse, neque id solum, verum et aereis imaginibus: vitaque

τήσαντα αὐτὸν δημοσίᾳ ταφῆναι, βιώσαντα ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν
40. ἔτη. ὁ δὲ Δημήτριος τοὺς συγγενεῖς g) αὐτοῦ φησιν ἀνα-
γνῶναι τὸν μέγαν Διάκοσμον h), ὃν μόνον ἑκατὸν ταλάντων
VIII. τιμηθῆναι i). ταῦτα δέ k) καὶ Ἱππόβοτός φησιν. Ἀριστόξε-
νος δ' ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν l) φησι Πλάτωνα θε-
λῆσαι συμφλέξαι m) τὰ Δημοκρίτου συγγράμματα, ὁπόσα
ἠδυνήθη οὖν συναγαγεῖν n). Ἀμύκλαν δὲ καὶ Κλεινίαν τοὺς
Πυθαγορικοὺς κωλῦσαι αὐτόν, ὡς οὐδὲν ὄφελος· παρὰ πολ-
λοῖς o) γὰρ εἶναι τὰ βιβλία ἤδη. καὶ δῆλον δέ· πάντων
γὰρ p) σχεδὸν τῶν ἀρχαίων μεμνημένος ὁ Πλάτων οὐδαμοῦ
Δημοκρίτου διαμνημονεύει, ἀλλ' οὐδὲ ἔνθα ἀντειπεῖν τι
αὐτῷ q) δέοι, δῆλον εἰδὼς ὡς πρὸς τὸν ἄριστον οὕτω τῶν

g) τοὺς συγγενεῖς. Edit. Froben. τοὺς συγγενέας.

h) τὸν μέγαν Διάκοσμον. Ambrosius *magnum illud opus.*

i) ὃν μόνον ἑκατὸν ταλάντων τιμηθῆναι. Edit. Froben. et cod. Arund. καὶ μόνον, quod expressit Ambrosius *solisque centum talentis fuisse honoratos.*

k) δέ. Edit. Froben. omittit.

l) ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι. Cod. Palat. ἐν τοῖς φυσικοῖς ὑπομν., quod expressit Ambrosius. Vulgatum tuetur Menagius.

m) συμφλέξαι. Menag. συμπλέξαι. Illud praeter reliquas editiones et interpretes tuetur etiam cod. Arund..

n) ὁπόσα ἠδυνήθη οὖν συναγαγεῖν. Addidi οὖν ex Menagiana. Ambrosius: *quaeque colligere potuit.* Aldobrandinus: *quaecunque quidem cogere potuisset.*

o) παρὰ πολλοῖς. Ambrosius *apud plerosque.*

p) καὶ δῆλον δέ· πάντων γὰρ. Luzacius Lectt. Atticc. p. 242. et seqq. corr. καὶ δηλονότι πάντων γε.

q) ἀντειπεῖν τι αὐτῷ. Edit. Froben. ἀντιπίπτειν αὐτῷ. Idem etiam Galeus affert in variantibus lectionibus.

functum publice sepultum esse, quum vixisset ultra centum annos. Caeterum Demetrius propinquos eius magnum Diacosmum recitasse refert, quem solis centum talentis fuisse honoratum. Haec et Hippobotus ait. Porro Aristoxenus in historicis commentariis, Platonem Democriti commentaria, quotcunque colligere potuisset, voluisse comburere, verum ab Amycla et Clinia Pythagoricis fuisse prohibitum, nihil id referre dicentibus: iam enim eos libros apud multos servari. Quod item ex eo colligitur, quod quum antiquos ferme omnes memoraverit sapientes Plato, Democriti nusquam mentionem ullam fecerit, ne in eis quidem locis ubi illi quidpiam contradicendum erat, sciens et prudens, ut

φιλοσόφων ἐρίσοιτο[r])· ὃν γε καὶ Τίμων τοῦτον ἐπαινέσας τὸν τρόπον ἔχει·

Οἷον Δημόκριτόν τε περίφρονα, ποιμένα μύθων,
ἀμφίνοον λέσχην, ἃ μετὰ πρώτοισιν ἀνέγνων.

Γέγονε δὲ τοῖς χρόνοις, ὡς αὐτός φησιν ἐν τῷ μικρῷ Διακόσμῳ, νέος κατὰ πρεσβύτην Ἀναξαγόραν, ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα. συντετάχθαι δέ φησι[s]) τὸν μικρὸν Διάκοσμον ἔτεσιν ὕστερον τῆς Ἰλίου ἁλώσεως τριάκοντα καὶ ἑπτακοσίοις. γεγόνοι δ' ἄν, ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, κατὰ τὴν ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα· ὡς δὲ Θρασύλος[t]) ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων[u]), κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος[x]), ἐνιαυτῷ, φησίν[y]), πρεσβύτερος IX. 41.

r) δῆλον εἰδὼς — ἐρίσοιτο. Legebatur δῆλον εἰδὼς — ἔσοιτο. Aldobrandinus: *ipse sibi conscius, qualis in optimum philosophorum fuerit.* Casaubonus auctoritate Ambrosii coni. δῆλον εἰδὼς — ἔσοιτο ὁ ἀγών, quod probavit Menagius; Kuehnius δῆλον εἰδὼς ὡς πρὸς τὸν ἄριστον τῶν φιλοσόφων οὕτω ἐρίσοιτο, hoc sensu: *nempe gnarus quod philosophorum optimo ita contradiceret.* Rossius l. l. §. LXXII. p. 199. supra reponebat post verba τὰ βιβλία ἤδη, hoc modo: καὶ δῆλον δὴ (δ') ὡς πρὸς τὸν ἄριστον οὕτω τῶν φιλοσόφων ἔσοιτο. πάντων γὰρ etc.. Emendavit Luzacius l. l..

s) φησι. Aldobrandinus *ferunt.*

t) Θρασύλος. Scribebatur Θράσυλλος. Ambrosius *thrasylus.*

u) Τὰ πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων. Stephan. περὶ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων. quod expressit Ambrosius *de legendis democriti libris.*

x) κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. Ambrosius simpliciter interpretatur *LXXVII.*, reliquis omissis.

y) φησί. Interpretes omittunt.

intelligi datur, ne contra optimum philosophorum certamen inisse videretur: quem et Timon laudat, quum ait:

Qualem Democritumque prudentem, imperatorem sermonum,
vereutum sermocinatorem, quae in primis lectitavi.

Erat autem, ut ipse in parvo Diacosmo refert, iuvenis quo tempore iam senior vivebat Anaxagoras, illo minor natu annis quadraginta. Parvum vero illum Diacosmum a se compositum refert anno post Troiae excidium septingentesimo trigesimo. Fuerit vero, ut ait Apollodorus in Chronicis, Olympiade octogesima; ut autem Thrasylus in eo libro qui inscribitur de iis quae legenda sunt ante lectionem librorum Democriti, memorat, anno tertio septuagesimae septimae Olympiadis, anno maior natu quam Socrates. Fue-

ὧν Σωκράτους. εἴη ἂν οὖν κατὰ Ἀρχέλαον τὸν Ἀναξαγόρου μαθητὴν καὶ τοὺς περὶ Οἰνοπίδην z)· καὶ γὰρ τούτου
42. μέμνηται. μέμνηται δὲ a) καὶ τῆς περὶ τοῦ ἑνὸς δόξης b) τῶν περὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, ὡς κατ' αὐτὸν μάλιστα διαβεβοημένων c), καὶ Πρωταγόρα τοῦ Ἀβδηρίτου d), ὃς ὁμολο-
X. γεῖται κατὰ Σωκράτην γεγονέναι. φησὶ δὲ Ἀθηνόδωρος ἐν ὁδῷ Περιπάτων e), ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτόν f), κελεῦσαι g) κομισθῆναι γάλα· καὶ θεασάμενον τὸ γάλα εἰπεῖν εἶναι αἰγὸς h) πρωτοτόκου καὶ μελαίνης· ὅθεν τὴν ἀκρίβειαν αὐτοῦ θαυμάσαι τὸν Ἱπποκράτην. ἀλλὰ καὶ κόρης ἀκολουθούσης τῷ Ἱπποκράτει, τῇ μὲν πρώτῃ ἡμέρᾳ ἀσπάσασθαι

z) εἴη ἂν οὖν — Οἰνοπίδην. Haec cum superioribus coniungens Ambrosius sic interpretatur: *aetate s.* (i. e. *scilicet*) *archelai anaxagorae discipuli atque oenopicie* (i. e. *Oenopidae*).

a) μέμνηται δέ. Edit. Froben. omittit. Aldobrandinus: *De hoc enim, deque Parmenidis ac Zenonis — mentionem facit.*

b) τῆς περὶ τοῦ ἑνὸς δόξης. Legebatur περὶ τῆς τοῦ ἑνὸς δόξης. Correxit Casaubonus expresseruntque interpretes.

c) ὡς κατ' αὐτὸν μάλιστα διαβεβοημένων. Ambrosius: (*De uno*) *ut maxime sua aetate claro.* Aldobrandinus: (*deque Parmenidis ac Zenonis de uno sententia,*) *perinde atque illorum, quorum aetate sua celebratum nomen esset.*

d) τοῦ Ἀβδηρίτου. Ante Meibomium scribebatur τοῦ Ἀδηρίτου. Interpretes *Abderite.*

e) ἐν ὁδῷ Περιπάτων. Scribebatur ἐν τῇ Περιπάτων. Illud legitur V. 36. et VI. 81.

f) ἐλθόντος Ἱπποκράτους πρὸς αὐτόν. Hemsterhusius ad Luciani Halcyon. c. 8. T. I. p. 183. ed. Reitz.: „Suidas in Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης aliud ostendit, ἐλθόντα Ἱπποκράτην πρὸς Δημόκριτον, quod quo minus in Diogene conspiciatur, librariorum imperitiae deberi non dubito."

g) κελεῦσαι. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.

h) εἶναι αἰγός. Ante Meibomium legebatur καὶ αἰγός. Correxit Casaubonus ex Suida confirmantque interpretes. Vulgatam tuetur Menagius.

rit igitur aetate Archelai Anaxagorae discipuli atque Oenopidae: namque et huius mentionem facit. Meminit item et opinionis Parmenidis ac Zenonis de uno, ut maxime sua aetate clarorum; item Abderitae Protagorae, qui omnium consensu Socratis aequalis fuit. Refert autem Athenodorus in octavo Deambulationum libro, quum ad illum Hippocrates venisset, iussisse cum afferri lac, inspectoque lacte dixisse, Et capellae primi partus et nigrae est: unde maximum diligentiae suae miraculum Hippocrati fecisse. Sed et puellam Hippocratis comitem primo die ita salutasse, Salve

οὕτω, Χαῖρε κόρη, τῇ δ' ἐχομένῃ i) Χαῖρε γύναι· καὶ ἦν ἡ κόρη τῆς νυκτὸς διεφθαρμένη. Τελευτῆσαι δὲ τὸν Δημόκριτον φησιν Ἕρμιππος τοῦτον τὸν τρόπον. ἤδη ὑπέργηρων ὄντα πρὸς τῷ καταστρέφειν εἶναι. τὴν οὖν ἀδελφὴν λυπεῖσθαι ὅτι ἐν τῇ τῶν Θεσμοφορίων k) ἑορτῇ μέλλοι τεθνήξεσθαι καὶ τῇ θεῷ τὸ καθῆκον αὐτὴ l) οὐ ποιήσειν· τὸν δὲ θαρρεῖν εἰπεῖν καὶ κελεῦσαι αὐτῷ m) προσφέρειν ἄρτους θερμοὺς n) ὑσημέραι. τούτους o) δὴ ταῖς ῥισὶ προσφέρων διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν p)· ἐπεὶ δὲ παρῆλθον αἱ ἡμέραι, τρεῖς δὲ ἦσαν, ἀλυπότατα τὸν βίον προήκατο, ὥς φησιν Ἵππαρχος, ἐννέα πρὸς τοῖς ἑκατὸν ἔτη βιούς. ἡμεῖς τε εἰς αὐτὸν q) ἐν τῇ παμμέτρῳ τοῦτον ἐποιήσαμεν τὸν τρόπον r)·

XI. 43.

Καὶ τίς ἔφυ σοφὸς ὧδε, τίς ἔργον ἔρεξε τοσοῦτον
ὅσσον ὁ παντοδαὴς μήνυσε Δημόκριτος s);

i) τῇ δ' ἐχομένῃ. Florens Christianus ad oram libri coni. τῇ δ' ἑπομένῃ vel potius ἐχομένῃ. Vulgatum tuetur Menagius, quem laudarem si tales coniecturas omisisset.

k) τῶν Θεσμοφορίων. Edit. Froben. τῶν Θεσμοφόρων.

l) αὐτή. Edit. Froben. et Menag. αὐτῇ. Stephan. αὐτήν. Quod dedi αὐτὴ commendavit Kuehnius expressitque Ambrosius.

m) αὐτῷ. Scribebatur αὐτῷ.

n) ἄρτους θερμούς. Aldobrandinus *panem calidum.*

o) τούτους. Aldobrandinus *Hunc.*

p) διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν. Edit. Froben. cum codd. Cantabr. et Arund. διεκράτησεν αὐτὸν τὴν ἑορτήν. Menag. διεκράτησεν αὐτὴν τὴν ἑορτήν. Aldobrandinus: *vitam ad dies produxit.*

q) εἰς αὐτόν. Ambrosius non expressit.

r) τοῦτον ἐποιήσαμεν τὸν τρόπον. Ambrosius *lusimus.* Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 57.

s) ὅσσον — μήνυσε Δημόκριτος; Edit. Froben. ὅσον. I. F. H. i. e.

virgo; postridie vero, Salve mulier: fuerat enim puella nocte illa vitiata. Mortuum autem esse Democritum tradit Hermippus in hunc modum. Quum iam ex senio deficeret et propinquus videretur morti esse, moerentem sororem, quod in celebritate Cereali esset moriturus ipsaque deae vota exsolvere nequiret, bono animo esse iussit panesque calidos sibi quotidie afferre. Eos igitur naribus quum admovisset, vivum se dum ea celebritas transiret, servavit: ubi vero dies illi transierunt, tres autem erant, quietissime ac minimo dolore conclusit vitam, ut Hipparchus ait, centesimo et nono aetatis anno. Nosque in eum in pammetro carmen fecimus hocce:

Quisnam tam sapiens visus qui tale patrarit
Unquam, quale sciens omnia Democritus?

ὃς θάνατον παρεόντα τρὶ' ἥματα t) δώμασιν ἔσχεν u)
καὶ θερμοῖς ἄρτων ἄσθμασιν ἐξένισεν x).

XII. 44. τοιοῦτος μὲν ὁ βίος τἀνδρός. Δοκεῖ δὲ αὐτῷ τάδε· Ἀρχὰς εἶναι τῶν ὅλων ἀτόμους καὶ κενόν, τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι y). ἀπείρους τε εἶναι κόσμους καὶ γενητοὺς καὶ φθαρτούς. μηδέν τε ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνεσθαι μηδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. καὶ τὰς ἀτόμους z) δὲ ἀπείρους εἶναι κατὰ μέγεθος καὶ πλῆθος, φέρεσθαι δ' ἐν τῷ ὅλῳ δινουμένας. καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν a), πῦρ, ὕδωρ, ἀέρα, γῆν· εἶναι γὰρ καὶ ταῦτα ἐξ ἀτόμων τινῶν συστήματα, ἅπερ εἶναι ἀπαθῆ καὶ ἀναλλοίωτα διὰ τὴν στερρότητα. τόν τε ἥλιον καὶ τὴν σελήνην ἐκ τοιούτων δινῶν καὶ περιφερῶν ὄγκων b) συγκεκρίσθαι, καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως, ἣν καὶ νοῦν

Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. p. 107. et seq. coni. ἥνυσε.

t) ἥματα. Edit. Froben. ἤματα.

u) ἔσχεν. Scribebatur ἔσχε. Correxi ex Anthologia.

x) ἐξένισεν. Scribebatur ἐξένιαε. Correxi ex Anthologia.

y) τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι. Legebatur τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι δοξάζεσθαι. Ambrosius: *caetera omnia legitimum esse opinari.* Aldobrandinus: *reliqua omnia eiusmodi, ut de illis opinari liceat.* Menagius coni. τὰ δ' ἄλλα πάντα νενομίσθαι ἢ δοξάζεσθαι, sed ut deleri mallet verbum alterum, omissum illud Hesychio Milesio p. 18. ed. Orell.. Id igitur reprobatum etiam Kuehnio expunxi.

z) τὰς ἀτόμους. Edit. Froben. et cod. Cantabr. τοὺς ἀτόμους.

a) καὶ οὕτω πάντα τὰ συγκρίματα γεννᾶν. Aldobrandinus: *atque ita ex his omnia, quae concreta sunt, gigni.*

b) ἐκ τοιούτων δινῶν καὶ περιφερῶν ὄγκων. Edit. Froben. ἐκ τοιούτων τινῶν καὶ περιφερῶν ὄγκων. Menag. ἐκ τοιούτων λίθων καὶ περιφε-

Qui per tres tenuit praesentia funera soles
Et calido cocti panis odore aluit.

Hominis igitur vita ad eum habet modum. Sunt autem quae ille opinatus est ista: Principia omnium esse atomos atque inane, caetera omnia in opinione sita esse. Infinitos esse mundos, generationi et corruptioni obnoxios. Nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod haudquaquam sit corrumpi. Atomos praeterea et magnitudine et numerositate esse infinitos ferrique in toto ac rotari. Atque ita concretiones omnes gignere, ignem, aquam, aerem, terram: quippe et haec ex atomis quibusdam constare esseque passioni et immutationi ob firmitatem ac soliditatem minime obnoxia. Solem item et lunam ex huiusmodi vertiginibus et rotundis massis esse compositam, animamque similiter,

ταὐτὸν εἶναι. ὁρᾶν δ' ἡμᾶς κατ' εἰδώλων ἐμπτώσεις c). πάντα τε κατ' ἀνάγκην γίνεσθαι, τῆς ὅλης αἰτίας οὔσης τῆς 45. γενέσεως πάντων, ἣν ἀνάγκην λέγει. τέλος δὲ εἶναι τὴν εὐθυμίαν, οὐ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῇ ἡδονῇ, ὡς ἔνιοι παρανοήσαντες ἐξεδέξαντο d), ἀλλὰ καθ' ἣν γαληνῶς καὶ εὐσταθῶς ἡ ψυχὴ διάγει, ὑπὸ μηδενὸς ταραττομένη e) φόβου ἢ δεισιδαιμονίας ἢ ἄλλου τινὸς πάθους. καλεῖ δ' αὐτὴν καὶ εὐέστω καὶ πολλοῖς ἄλλοις ὀνόμασι. ποιητὰ δὲ νόμια εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενόν f). καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ ἐδόκει. Τὰ δὲ XIII. βιβλία αὐτοῦ καὶ Θρασύλος g) ἀναγέγραφε h) κατὰ τάξιν

ρῶν ὄγκων. quod ipse probabat Menagius. Ambrosius: *ex huiusmodi vertiginibus tumorumque circumferentiis.* Aldobrandinus: *ex huiusmodi corpusculis levibus ac rotundis.* Quod dedi δινῶν praebent Stephan., codd. Cantabr., Arund. et Hesychius Milesius p. 18. ed. Orell. expressitque Ambrosius. Idem probavit Mer. Casaubonus, qui quod coniecit περιφορῶν ὄγκων vel τῶν ὄγκων, reddidisse videtur Ambrosius.

c) ἐμπτώσεις. Edit. Froben. et cod. Cantabr. ἐκπτώσεις.

d) ἐξεδέξαντο. Edit. Froben. et cod. Arund. ἐξηγήσαντο. Ambrosius *dixere.*

e) ταραττομένη. Suidas s. v. εὐέστω habet ταρασσομένη.

f) ποιητὰ δὲ νόμια εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενόν. Hesychius Milesius p. 20. ed. Orell. ποιητα δὲ νόμια εἶναι, φύσει δὲ ἄτομα καὶ κενά. Ambrosius, *quae vero fiant esse legitima, natura vero individua atque inania* (*inane*). Aldobrandinus: *Leges hominum opus esse, naturas vero atomos atque inane.* Menagius ad §. 44. vol. II. p. 411. b. ed. Meib. coni. ἀληθητὰ δὲ νόμια εἶναι etc. vel etiam ποιότητας νόμια εἶναι etc.. Kuehnius ad §. 44. vol. II. p. 539. b. ed. Meib. πάντα δὲ νόμια εἶναι. Verba Diogenis sanissima.

g) Θρασύλος. Scribebatur Θράσυλλος. Ambrosius *thrasylus.*

h) ἀναγέγραφε. Edit. Froben. ἀνέγραφε.

quam idem esse quod mentem dicit. Intueri nos incidentibus in obtutus nostros rerum imaginibus. Cunctaque secundum necessitatem fieri, quum sit vertigo causa genérationis omnium, quam necessitatem dicit. Finem vero esse rectum quietumque animi statum, quam εὐθυμίαν vocat, quae non idem sit quod voluptas, ut quidam male intelligentes acceperunt, verum secundum quam animus magna tranquillitate constantiaque beatus est, dum nullo metu, nulla superstitione aut alia quavis perturbatione agitatur. Eandem vero et εὐέστω appellat compluribusque aliis nominibus. Quae vero fiant in opinione sita esse, natura vero atomos atque inane. Et haec quidem eius sunt placita. Caeterum ipsius libros et Thrasylus notavit atque in ordinem digessit

46. οὕτως ὡςπερεὶ καὶ τὰ Πλάτωνος, κατὰ τετραλογίαν. ἔστι δὲ ἠθικὰ μὲν τάδε· Πυθαγόρης, περὶ τῆς τοῦ σοφοῦ διαθέσεως, περὶ τῶν ἐν Ἅιδου i), Τριτογένεια· τοῦτο δέ ἐστιν ὅτι τρία γίνεται ἐξ αὐτῆς, ἃ πάντα τὰ ἀνθρώπινα k) συνέχει· περὶ ἀνδραγαθίης l) ἢ περὶ ἀρετῆς, Ἀμαλθείας κέρας, περὶ εὐθυμίης m), Ὑπομνημάτων ἠθικῶν n)· ἡ γὰρ Εὐέστιὼ οὐχ εὑρίσκεται. καὶ ταῦτα μὲν τὰ ἠθικά. φυσικὰ δὲ τάδε· Μέγας διάκοσμος, ὃν οἱ περὶ Θεόφραστον Λευκίππου φασὶν εἶναι· Μικρὸς διάκοσμος, Κοσμογραφίη, περὶ τῶν πλανήτων o), περὶ φύσιος πρῶτον p), περὶ ἀνθρώπου φύσιος q) ἢ περὶ σαρκὸς β', περὶ νοῦ, περὶ αἰσθήσεων· ταῦτά τινες ὁμοῦ γράφοντες r) περὶ ψυχῆς ἐπιγράφουσι· περὶ χυμῶν, περὶ
47. χροῶν, περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν s), περὶ ἀμειψιρρυ-

i) *περὶ τῶν ἐν Ἅιδου.* Ante Meibomium legebatur *περὶ τῶν ἐν ᾅδῃ.* Correxerunt Casaubonus, Menagius et Kuehnius ex Athenaeo IV. p. 168. B. et Suida s. v. *Τριτογένεια.*

k) *τὰ ἀνθρώπινα.* Edit. Froben. omittit articulum.

l) *περὶ ἀνδραγαθίης.* Scribebatur *περὶ ἀνδραγαθίας.* Correxit ex codd. RRR Menagius.

m) *περὶ εὐθυμίης.* Scribebatur *περὶ εὐθυμίας.* Correxit ex codd. RRR Menagius. Caeterum R haec proxime sequentibus iungit: *περὶ εὐθυμίης ὑπομνημάτων ἢ οἴκων.*

n) *Ὑπομνημάτων ἠθικῶν.* Legebatur *Ὑπομνημάτων ἢ οἴκων.* Emendavit Stephanus Monachius apud Menagium comprobavitque Menagius. Fortasse etiam numerus decst.

o) *περὶ τῶν πλανήτων.* Cod. Cantabr. *περὶ τῶν πλανητῶν.*

p) *περὶ φύσιος πρῶτον.* Scribebatur *περὶ φύσεως πρῶτον.*

q) *περὶ ἀνθρώπου φύσιος.* Scribebatur *περὶ ἀνθρώπου φύσεως.*

r) *περὶ αἰσθήσεων· ταῦτά τινες ὁμοῦ γράφοντες.* Edit. Froben. omittit.

s) *περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσμῶν.* Codices quidam apud Sambucum *ῥοὺσμων.* Ambrosius *de differentibus fragoribus.* Aldobrandinus *De differentibus rugis*, ut legisse videatur *περὶ τῶν διαφερόντων ῥυσῶν.* Vulgatam tuetur Menagius, quem interpretando secutus sum.

sicuti Platonis, secundum tetralogiam. Sunt autem morales hi: Pythagoras, de affectu sapientis, de iis quae sunt apud inferos, Tritogenia, hoc est, quod ex ea tria fiant quae humana cuncta contineant; de probitate seu de virtute, de Amaltheae cornu, de tranquillitate animi, Commentariorum moralium: nam is quem appellavit Euesto non inveuitur. Atque isti quidem morales. Porro naturales hi: Magnus diacosmus, quem Theophrastus Leucippi esse ait; Parvus diacosmus, Cosmographia, de sideribus vagis, de natura primus, de natura hominis sive de carne duo, de mente, de sensibus: hos quidam simul scribentes de anima inscribunt; de liquoribus, de coloribus, de differentibus figuris,

σημῶν t), Κρατυντήρια, ὅπερ ἐστὶν ἐπικρατικὰ τῶν προειρημένων u)· περὶ εἰδώλου ἢ περὶ προνοίης x), περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν α' β' γ' y), Ἀπορρημάτων z). ταῦτα καὶ περὶ φύσεως. τὰ δὲ ἀσύντακτα ἔστι τάδε· Αἰτίαι οὐρανίαι, Αἰτίαι ἀέριοι, Αἰτίαι ἐπίπεδοι, Αἰτίαι περὶ πυρὸς καὶ τῶν ἐν πυρί, Αἰτίαι περὶ φωνῶν, Αἰτίαι περὶ σπερμάτων καὶ φυτῶν καὶ καρπῶν, Αἰτίαι περὶ ζώων γ', Αἰτίαι σύμμικτοι, περὶ τῆς λίθου a). ταῦτα καὶ τὰ ἀσύντακτα. μαθηματικὰ δὲ τάδε· περὶ διαφορῆς γνώμης b) ἢ περὶ ψαύσιος κύκλου

t) περὶ ἀμειψιῤῥυσμιῶν. Ambrosius περὶ ἀμειψιῤῥυσμῶν. Aldobrandinus *De rugarum permutatione*, ut legisse videatur περὶ ἀμειψιρυσῶν. Fortasse scribendum est περὶ ἀμείψιος ῥυσμῶν.

u) Κρατυντήρια, ὅπερ ἐστὶν ἐπικρατικὰ τῶν προειρημένων. Legebatur ἐπικρατικά. Ios. Scaliger ad oram libri coni. ἐπικρατικά. Emendavit Menagius ex RR. Ambrosius: *κρατυντήρια hoc est iudicium ferentia de supra dictis.* Aldobrandinus: *Remedia, hoc est, ea, quae dicta sunt, coercentia.*

x) περὶ προνοίης. Scribebatur περὶ προνοίας.

y) περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν α' β' γ'. Legebatur *Περὶ λοιμῶν κανῶν α', β', γ'*, quod expresserunt interpretes. Edit. autem Froben. περὶ λογικῶν κακῶν α β γ, quod probabat Gassendus; codd. Cantabr. et Arund. περὶ λογικῶν κακῶν α', β', γ'. Magius Miscell. IV. 9. coni. περὶ λοιμῶν ἢ λογικῶν κακῶν. Recepi quod apud Gellium N. A. IV. 13. legitur περὶ λοιμῶν ἢ λοιμικῶν κακῶν: sic enim quod olim vulgabatur περὶ λοιμῶν ἢ λογικῶν κανὼν emendavit Stephanus.

z) Ἀπορρημάτων. Ambrosius interpretatur *ambiguorum*, Aldobrandinus *Fluxionum*, ut ille ἀπορημάτων, hic ἀπορρῳῶν legisse videatur. Ut sane dubitari possit de loci integritate, cui etiam numerum deesse suspicor.

a) περὶ τῆς λίθου. Cod. Cantabr. καὶ περὶ τῆς λίθου. Ambrosius superiori titulo iungit: *promiscuae causae de lapide*, Aldobrandinus *De lapide.*

b) περὶ διαφορῆς γνώμης. Scribebatur περὶ διαφορᾶς γνώμης. Correxi ex cod. Arund. Ambrosius *de sententiae differentiis.* Aldobrandinus *De differenti sententia.*

de permutationibus figurarum, Confirmatoria, hoc est, iudicio approbantia ea quae supra dicta sunt; de imagine sive de providentia, de pestibus sive de pestilentibus malis tres, Interdictorum. Et isti quidem naturales. Porro incompositi sunt hi: Caelestes causae, Aeriae causae, Planae causae, Causae de igne et his quae sunt in igne, Causae de vocibus, Causae de seminibus, arboribus et fructibus, Causae de animalibus tres, Causae promiscuae, de magnetide lapide. Et hi quidem incompositi. Mathematici vero hi sunt: de sententiae differentia sive de contactu circuli et sphaerae, de

καὶ σφαίρης c), περὶ γεωμετρίης ἢ Γεωμετρικόν, Ἀριθμοί d), περὶ ἀλόγων e) γραμμῶν καὶ ναστῶν β', Ἐκπετάσματα f),
48. Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ Ἀστρονομίης παράπηγμα g), Ἄμιλλα Κλεψύδρης h), Οὐρανογραφίη, Γεωγραφίη i), Πολογραφίη, Ἀκτινογραφίη. τοσαῦτα καὶ τὰ μαθηματικά. μουσικὰ δὲ τάδε· περὶ ῥυσμῶν καὶ ἁρμονίης k), περὶ ποιήσιος l), περὶ καλλοσύνης ἐπέων m), περὶ εὐφώνων καὶ δυςφώνων γραμμάτων n), περὶ Ὁμήρου ἢ ὀρθοεπείης καὶ γλώσσεων o), περὶ ἀοιδῆς p), περὶ ῥημάτων, Ὀνομαστικόν q). τοσαῦτα καὶ

c) περὶ ψαύσιος κύκλου καὶ σφαίρης. Scribebatur περὶ ψαύσεως κύκλου καὶ σφαίρας.

d) περὶ γεωμετρίης ἢ Γεωμετρικόν, Ἀριθμοί. Legebatur Περὶ γεωμετρίας, Γεωμετρικόν, Ἀριθμοί. Correxit Menagius, περὶ γεωμετρίης ex RRR (vid. Menagium ad §. 46.), ἢ Γεωμετρικὸν ex coniectura. Ambrosius: *de geometria, geometricorum numeri.* Aldobrandinus: *De Geometria, Geometrica, Numeri.*

e) ἀλόγων. Ambrosius *mutis.*

f) Ἐκπετάσματα. Aldobrandinus *Extensa.*

g) Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ Ἀστρονομίης παράπηγμα. Legebatur Μέγας ἐνιαυτὸς ἢ ἀστρονομίη, Παράπηγμα. Emendavit Menagius. Ambrosius: *magnus annus sive astronomia* παραπήγματα. Aldobrandinus: *Magnus annus sive Astronomia, Regula.*

h) Ἄμιλλα Κλεψύδρης. Edit. Froben. et Stephan. ἄμιλλα κλεψύδρας quod expressit Ambrosius. Cod. Cantabr. Κλεψύδρας. Arund. Κλεψύδραι. Menag. Ἄμιλλα, Κλεψύδρα, quod expressit Aldobrandinus.

i) Γεωγραφίη. Edit. Froben. omittit.

k) περὶ ῥυσμῶν καὶ ἁρμονίης. Scribebatur περὶ ῥυθμῶν καὶ ἁρμονίης.

l) περὶ ποιήσιος. Scribebatur περὶ ποιήσεως. Correxit Menagius ad §. 46. ex codd. RRR.

m) περὶ καλλοσύνης ἐπέων. Edit. Froben. περὶ καλοσύνης ἐπέων. Ambrosius *de carminis venustate.*

n) γραμμάτων. Stephan. et Menag. πραγμάτων, quod expressit Ambrosius. Illud praebet edit. Froben. cum codd. R et Arund., quod expressit Aldobrandinus commendavitque Menagius.

o) περὶ Ὁμήρου ἢ ὀρθοεπείης καὶ γλώσσεων. Edit. Froben. — γλώσσεων. Ambrosius: *de Homero sive versuum rectitudine et linguis.* Aldobrandinus: *De Homero sive de emendata locutione et linguis.*

p) περὶ ἀοιδῆς. Ambrosius *de carmine.*

q) περὶ ῥημάτων, Ὀνομαστικόν. Stephan. περὶ ῥημάτων ὀνομαστικόν.

geometria sive Geometricum, Numeri, de ratione carentibus ac solidis lineis duo, Explicationes, Magnus annus sive Astronomica regula, Certamen Clepsydrae, Caeli descriptio, Terrae descriptio, Poli descriptio, Radiorum descriptio. Hactenus mathematica. De musica hi sunt: de rhythmis et harmonia, de poesi, de carminum venustate, de consonis et dissonis literis, de Homero sive de recta pronunciatione linguarumque dialectis, de cantu, de dictionibus, Index

τὰ μουσικά. τεχνικὰ δὲ τάδε r)^A Πρόγνωσις, περὶ διαίτης ἢ Διαιτητικὸν ἢ Ἰητρικὴ γνώμη s), Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν t), περὶ γεωργίης ἢ Γεωργικόν u), περὶ ζωγραφίης, Τακτικὸν καὶ Ὁπλομαχικόν. τοσαῦτα καὶ τάδε. νικτονει δέ τινες κατ' ἰδίαν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων καὶ ταῦτα· τὸ περὶ τῶν ἐν Βαβυλῶνι ἱερῶν γραμμάτων, περὶ τῶν ἐν 49.
Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων x), Ὠκεανοῦ περίπλους y), περὶ ἱστορίης, Χαλδαϊκὸς λόγος, Φρύγιος λόγος, περὶ πυρετοῦ z) καὶ τῶν ἀπὸ νόσου βηχασόντων, Νομικὰ αἴτια a), Χειρόκμη-

Ambrosius *de verbis et de nominibus*. Menagius coni. περὶ ῥημάτων ἢ Ὀνομαστικόν. Placet.

r) τεχνικὰ δὲ τάδε. Ambrosius: *de medicina et de his quae sub arte (artem) cadunt ista scripsit.*

s) Πρόγνωσις, περὶ διαίτης ἢ Διαιτητικὸν ἢ Ἰητρικὴ γνώμη. Ambrosius: *Praenotio de regimine victus sive medicinae sententia.* Aldobrandinus: *Prognostica de ratione victus sive ratio victus seu medica sententia.* Caeterum scribebatur Ἰατρική, quod cum Menagio ex cod. Florent. et Arund. correxi.

t) Αἰτίαι περὶ ἀκαιριῶν καὶ ἐπικαιριῶν. Edit. Froben. et cod. Amund. omittunt καὶ ἐπικαιριῶν. Ambrosius *causae intempestivis, de tempestivis* et *causae intempestivis et tempestivis.* Aldobrandinus *Causae importunitatum atque opportunitatum.*

u) περὶ γεωργίης ἢ Γεωργικόν. Legebatur περὶ γεωγίης ἢ Γεωμετρικόν. Emendavit Menagius. Ambrosius *de agricultura sive geometricis.* Aldobrandinus *De agricultura sive Geometrica.*

x) περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ἱερῶν γραμμάτων, Menag. Περὶ τῶν ἐν Μερόῃ ὠκεανοῦ περίπλους, quod reddiderunt interpretes. Ambrosius *de his quae sunt in meroe oceani navigatio.* Aldobrandinus *De his, quae apud Meroen, Oceani navigatio.* Verba ἱερῶν γραμμάτων agnoscunt edit. Froben. et Stephan. cum cod. Cantabr. probavitque Menagius. Ea si ab omnibus libris abessent, minime desiderarem. Caeterum pro ἐν Μερόῃ cod. Cantabr. habet ἐν βίρθῃ.

y) Ὠκεανοῦ περίπλους. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Cantabr. omittunt.

z) περὶ ἱστορίης — περὶ πυρετοῦ. Ambrosius: *de historia chaldaica, ratio, de febre.* Aldobrandinus: *De historia, Chaldaica ratio, Phrygia ratio de febre.*

a) Νομικὰ αἴτια. Ambrosius *legales causae.* Aldobrandinus *Legitimae causae.*

nominum. Haec ille de musica. De iis quae sub artem cadunt haec scripsit: Prognostica, de victu sive Ratio victus sive Medica sententia, Causae de intempestivis et de tempestivis, de agricultura sive Georgicum, de pictura, de re militari et armis ad pugnandum necessariis. De his hactenus. Sunt qui seorsum et ex commentariis ista constituant, de sacris in Babylone literis, de sacris in Meroe literis, Oceani navigatio, de historia, Chaldaicus sermo, Phrygius sermo, de febre et de iis quae ex morbo

τα b) ἢ προβλήματα. τὰ δ' ἄλλα ὅσα τινὲς ἀναφέρουσιν εἰς αὐτὸν τὰ μὲν ἐκ τῶν αὐτοῦ διεσπευασμένα c), τὰ δ' ὁμολογουμένως ἐστὶν ἀλλότρια. ταῦτα καὶ περὶ τῶν βιβλίων αὐτοῦ
XIV. καὶ d) τοσαῦτα. Γεγόνασι δὲ Δημόκριτοι ἑξ· πρῶτος αὐτὸς οὗτος, δεύτερος Χῖος μουσικὸς κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον, τρίτος ἀνδριαντοποιὸς οὗ μέμνηται Ἀντίγονος, τέταρτος περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ e) γεγραφὼς καὶ τῆς πόλεως Σαμοθρᾴκης f), πέμπτος ποιητὴς ἐπιγραμμάτων σαφὴς καὶ ἀοιδός, ἕκτος Περγαμηνὸς ἀπὸ ῥητορικῶν λόγων g).

b) Χειρόμακτα. Edit. Froben. et Menag. Χίρυβα, quod expressit Aldobrandinus *Manuum ablutiones*. Stephan. χερνικά, quod Ambrosius reddidit *chernica*. Casaubonus ex Plinii Hist. Nat. XXIV. 17. (22.) corr. χειροκίνητα. Emendavit Salmasius ad Solinum p. 1100. probavitque Menagius.

c) διεσπεύασται. Ambrosius *decerpta* (*sunt*), Aldobrandinus *composita sunt*. Vid. Casaubonus ad Athenaeum III. p. 110. b. vol. II. p. 263. et seq. ed. Schweighaeuser.

d) καὶ. Edit. Froben. ἤ.

e) περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἐν Ἐφέσῳ. Ambrosius *de templo Dianae ephesiae*.

f) καὶ τῆς πόλεως Σαμοθρᾴκης. Ambrosius omittit.

g) ἀπὸ ῥητορικῶν λόγων. Ambrosius *orator clarus*. Aldobrandinus *a rhetoricis sermonibus*. Conf. II. 104. ἕνατος Βυζάντιος ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. ubi non debebam sequi Menagium.

tussi agitantur, Causae quae sunt in opinione, Manu propria signata sive Problemata. Caetera quae ad illum quidam referunt, partim ex eius operibus corrupta, partim omnino aliena consensu omnium sunt. Haec de illius libris hactenus. Sex autem fuere Democriti; primus hic ipse, secundus Chius musicus eodem tempore, tertius sculptor cuius Antigonus meminit, quartus qui de templo quod est Ephesi scripsit et civitate Samothracia, quintus epigrammatum poeta clarus et floridus, sextus Pergamenus orator.

CAPUT VIII.

ΠΡΩΤΑΓΟΡΑΣ.

Πρωταγόρας Ἀρτέμωνος ἦ, ὡς Ἀπολλόδωρος καὶ Δείνων a) I.
ἐν Περσικοῖς, Μαιάνδρου b) Ἀβδηρίτης c), καθά φησιν 50.
Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν τοῖς περὶ νόμων, ὃς καὶ Θουρίοις
νόμους γράψαι φησὶν αὐτόν· ὡς δ' Εὔπολις ἐν Κόλαξι,
Τήιος· φησὶ γάρ,

Ἔνδοθι μέν ἐστι Πρωταγόρας ὁ Τήιος.

οὗτος καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος d) λόγους ἀναγινώσκοντες ἠρα-
νίζοντο· καὶ Πλάτων ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ φησὶ βαρύφωνον
εἶναι τὸν Πρόδικον e). διήκουσε δὲ ὁ Πρωταγόρας Δημο- II.

a) Δείνων. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. RRR Δίων, quod expressit Ambrosius. Menag. (et Meibom.) Δίνων, quod expressit Aldobrandinus probavitque Menagius. Restitui Δείνων, quam formam l. 8. cunctae tuentur editiones.
b) Μαιάνδρου. Legebatur Μαιανδρίου. Quod dedi confirmat Ambrosius.
c) Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur Αὐδηρίτης. Interpretes Abderites.
d) ὁ Κεῖος. Edit. Froben., cod. Arund. et Aldobrandinus omittunt. Agnoscunt Stephan. et Menag. cum codd. RRR et Ambrosio.
e) καὶ Πλάτων — τὸν Πρόδικον. Spuria videntur Menagio.

PROTAGORAS.

Protagoras Artemonis sive, ut Apollodorus et Dinon in Persicis ait, Maeandri filius Abderites fuit, ut Heraclides Ponticus in libris de legibus tradidit, qui illum et Thuriis leges dedisse ait; ut autem Eupolis in tragoedia quae inscribitur Assentatores, refert, Teius fuit: ait enim,

Est intus ille Protagoras iam Teius.

Hic et Prodicus Ceus libros praelegentes inde emolumenta capiebant: Plato enim in Protagora gravi voce fuisse Prodicum ait. Audivit autem Protagoras Democritum vocaba-

κρίτου. ἐκαλεῖτό τε Σοφία f), ὡς φησι Φαβωρῖνος ἐν παν-
III. τοδαπῇ ἱστορίᾳ. Πρῶτος ἔφη δύο λόγους εἶναι περὶ παντὸς
51. πράγματος ἀντικειμένους ἀλλήλοις· οἷς καὶ συνηρώτα, πρῶτος
τοῦτο πράξας. ἀλλὰ καὶ ἤρξατό που τοῦτον τὸν τρόπον·
„Πάντων χρημάτων μέτρον ἄνθρωπος, τῶν μὲν ὄντων ὡς
ἔστι, τῶν δὲ οὐκ ὄντων ὡς οὐκ ἔστιν.“ ἔλεγέ τε μηδὲν εἶναι
ψυχὴν παρὰ τὰς αἰσθήσεις g), καθὰ καὶ Πλάτων φησὶν ἐν
Θεαιτήτῳ, καὶ πάντα εἶναι ἀληθῆ, καὶ ἀλλαχοῦ δὲ τοῦτον
ἤρξατο τὸν τρόπον· „Περὶ μὲν θεῶν οὐκ ἔχω εἰδέναι, εἴθ'
ὡς εἰσὶν εἴθ' ὡς οὐκ εἰσίν· πολλὰ γὰρ τὰ κωλύοντα εἰδέναι,
ἥ τε ἀδηλότης καὶ βραχὺς ὢν h)· ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου“
52. διὰ ταύτην δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ συγγράμματος ἐξεβλήθη πρὸς
Ἀθηναίων· καὶ τὰ βιβλία αὐτοῦ κατέκαυσαν ἐν τῇ ἀγορᾷ,
ὑπὸ κήρυκα ἀναδεξάμενοι παρ' ἑκάστου τῶν κεκτημένων i).
οὗτος πρῶτος μισθὸν εἰσεπράξατο μνᾶς ἑκατόν· καὶ πρῶτος

f) ἐκαλεῖτό τε Σοφία. Immo Λόγος vocabatur Protagoras, Σοφία autem Democritus, ut et ipsa aptiora videantur Menagio, utpote addita a sciolo ad oram vocis Δημοκρίτου.

g) παρὰ τὰς αἰσθήσεις. Ambrosius circa sensus.

h) ὤν. Cod. Cantabr. omittit.

i) ὑπὸ κήρυκα ἀναδεξάμενοι παρ' ἑκάστου τῶν κεκτημένων. Edit. Froben. ὑποκήρυκα ἀναδεξάμενοι ἑκάστου τῶν κεκτημένων. Stephan. (et Meibom.) ὑπὸ κήρυκα ἀναδεξάμενοι παρ' ἑκάστου τῶν κεκτημένων. Menag. ὑποκήρυκα ἀναδεξάμενοι παρ' ἑκάστου τῶν μεκτημένων. Aldobrandinus: *cum eos (libros) edicto a singulis, apud quos erant, accepissent.* Kuhnius coni. ὑπὸ κήρυκος.

tarque Sapientia, ut Phavorinus in omnimoda historia refert. Primusque dixit duas omnium rerum esse rationes invicem contrarias: quibus etiam in argumentando utebatur, primus hoc agens. Quin etiam in hunc aliquo loco coepit modum: *Omnium rerum modus et mensura homo est, earum quidem quae sunt, ut sunt; quae vero non sunt, ut non sunt.* Dicebatque nihil esse animam praeter sensus, sicut et Plato refert in Theaeteto, omniaque esse vera. Alio autem in loco in hunc coepit modum: *De diis quidem statuere nequeo, neque an sint neque utrum non sint: sunt enim plurima quae id scire prohibeant, quippe et summa rei obscuritas et brevis hominis vita.* Ob hoc autem ille principium operis pulsus ab Atheniensibus est, librique illius in foro cremati sunt sub praeconis voce, a singulis, qui illos habebant, requisiti. Hic primus mercedis gratia minas centum exegit; item primus temporis partes definivit

μέρη χρόνου διώρισε k) καὶ καιροῦ δύναμιν ἔξέθετο καὶ λόγων ἀγῶνας ἐποιήσατο l) καὶ σόφισμα m) τοῖς πράγματολογοῦσι προσήγαγε· καὶ τὴν διάνοιαν ἀφεὶς πρὸς τοὔνομα διελέχθη n) καὶ τὸ νῦν ἐπιπόλαιον o) γένος τῶν ἐριστικῶν ἐγέννησεν· ἵνα καὶ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ,

Πρωταγόρης τ' ἐπίμικτος ἐριζέμεναι εὖ εἰδώς.

οὗτος καὶ τὸ Σωκρατικὸν εἶδος τῶν λόγων πρῶτος ἐκίνησε. 53. καὶ τὸν Ἀντισθένους λόγον τὸν πειρώμενον ἀποδεικνύειν ὡς οὐκ ἔστιν p) ἀντιλέγειν, οὗτος πρῶτος διείλεκται q), καθά φησι Πλάτων ἐν Εὐθυδήμῳ. καὶ πρῶτος κατέδειξε τὰς πρὸς τὰς θέσεις ἐπιχειρήσεις r), ὥς φησιν Ἀρτεμίδωρος ὁ διαλεκτικὸς ἐν τῷ πρὸς Χρύσιππον. καὶ πρῶτος τὴν καλουμένην τύλην s), ἐφ' ἧς τὰ φορτία βαστάζουσιν, εὗρεν, ὥς φησιν

k) διώρισε. Edit. Froben. διώρησε.

l) ἐποιήσατο. Edit. Froben. et Stephan. ἐθεάσατο. Codd. Cantabr. et Arundi ἐθεήσατο. Quod dedi probatum Menagio praebet Menag. confirmantque cod. R, interpretes et Suidas.

m) σόφισμα. Aldobrandinus *sophismata*.

n) πρὸς τοὔνομα διελέχθη. Ambrosius *de nomine disseruit*. Aldobrandinus *contra vocabula disseruit*.

o) ἐπιπόλαιον. Lobeckius ad Phrynich. p. 2.: „Etiam in Diog. La. IX. 52. 576. τὸ νῦν ἐπιπόλαιον γένος τῶν ἐριστικῶν, participium [ἐπιπολάζον] rectius esse iudico."

p) ἔστιν. Edit. Froben. ἔστι.

q) διείλεκται. Edit. Froben. διήλεκται.

r) κατέδειξε — ἐπιχειρήσεις. Menag. κατέδηξε τὰς πρὸς τὰς θέσεις ἐπιχειρήσεως, quod expressit Aldobrandinus *morte ad posita disputandi finem fecit*. Codd. RRR ἐπέδειξε.

s) τύλην. Aldobrandinus *callum*. Suidas s. v. τυτύλη legit τυτύλην. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 173. et seq.

opportunitatisque vim exposuit, porro orationum certamina instituit et sophisma iis qui contentionis studio delectantur induxit; item omissa mente contra nomen disputavit ac leve illud contentionis genus quod modo in usu est genuit: unde etiam Timon de eo ait,

Protagoras mixtus, simul et contendere doctus.

Hic et Socraticum dicendi genus primus movit. Antisthenisque rationem qua demonstrare nititur contradici non posse, ut Plato in Euthydemo tradit, primus iste versavit. Primusque, ut ait Artemidorus dialecticus in libro adversus Chrysippum, argumenta ad quaestiones docuit. Ac primus quam nuncupavit culcitam, in qua onera portant, invenit,

Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ παιδείας· φορμοφόρος τ) γὰρ ἦν, ὡς καὶ Ἐπίκουρός που φησι. καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἤρθη πρὸς δημόκριτον, ξύλα δεδεκὼς υ) ὀφθείς. διειλέ τε τὸν λόγον πρῶτος εἰς τέτταρα, εὐχωλήν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντο-
54. λήν· οἱ δέ, εἰς ἑπτά, διήγησιν, ἐρώτησιν, ἀπόκρισιν, ἐντολήν, ἀπαγγελίαν, εὐχωλήν, κλῆσιν, οὗς καὶ πυθμένας εἶπε λόγων. Ἀλκιδάμας δὲ τέτταρας λόγους φησί, φάσιν, ἀπό-
V. φασιν φ), ἐρώτησιν, προσαγόρευσιν. πρῶτον δὲ τῶν λόγων χ) ἑαυτοῦ ἀνέγνω τὸν περὶ θεῶν, οὗ τὴν ἀρχὴν ἄνω παρεθέμεθα. ἀνέγνω δὲ Ἀθήνησιν ἐν τῇ Εὐριπίδου οἰκίᾳ ἤ, ὥς τινες, ἐν τῇ Μεγακλείδου· ἄλλοι, ἐν Λυκείῳ, μαθητοῦ τὴν φωνὴν αὐτῷ χρήσαντος Ἀρχαγόρου τοῦ Θεοδότου. Κατη-
γόρησε δὲ αὐτοῦ Πυθόδωρος Πολυζήλου, εἷς τῶν τετρακο-
VI. σίων ψ)· Ἀριστοτέλης δ' Εὐαθλόν φησιν. Ἔστι δὲ τὰ σωζό-
55. μενα αὐτοῦ βιβλία τάδε· Τέχνη ἐριστικῶν, περὶ πάλης, περὶ τῶν μαθημάτων, περὶ πολιτείας, περὶ φιλοτιμίας ω), περὶ

τ) φορμοφόρος. Ambrosius *vasifer*. Suidas s. v. κοτύλη legit φορτοφόρος.
υ) δεδεκώς. Ante Meibomium legebatur δεδωκώς. Correxit Casaubonus probavitque Menagius. Aldobrandinus interpretatur *fulisse*.
φ) φάσιν, ἀπόφασιν. Ambrosius *dictionem*, *pronunciationem*.
χ) τῶν λόγων. Cod. Cantabr. τὸν λόγον.
ψ) εἷς τῶν τετρακοσίων. Ambrosius *ad quadringentos*.
ω) περὶ φιλοτιμίας. Ambrosius *de libertate*.

ut Aristoteles in libro de disciplina ait; erat enim baiulus, ut etiam Epicurus alicubi memorat. Atque hunc in modum apud Democritum gloria auctus est, quum ligna colligans visus esset. Divisit autem orationem primus in quattuor, precationem, interrogationem, responsionem, praeceptum: alii septem in partes distinxisse aiunt, narrationem, interrogationem, responsionem, praeceptum, promissionem, precationem, vocationem, quas etiam fundamenta orationis dixit. Porro Alcidamas orationis quattuor partes dixit, affirmationem, negationem, interrogationem, appellationem. Primum vero librorum suorum de diis recitavit eum cuius initium supra posuimus. Recitavit autem Athenis in Euripidis sive, ut quidam volunt, in Megaclidis domo: alii in Lyceo dicunt, Archagora Theodoti filio discipulo recitante. Accusavit autem Pythodorus Polyzeli filius, unus ex quadringentis: Aristoteles autem Euathlum accusasse ait. Sunt autem qui servantur eius libri hi: Ars contentionis, de lucta, de disciplinis, de republica, de ambitione, de virtutibus, de prisco

ἀρετῶν, περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως b), περὶ τῶν ἐν Ἅιδου, περὶ τῶν οὐκ ὀρθῶς τοῖς ἀνθρώποις πραττομένων, Προστακτικός, Δίκη ὑπὲρ μισθοῦ, Ἀντιλογιῶν δύο. καὶ ταῦτα μὲν αὐτῷ τὰ βιβλία. Γέγραφε δὲ καὶ Πλάτων εἰς αὐτὸν διάλογον. φησὶ δὲ Φιλόχορος c), πλέοντος αὐτοῦ εἰς Σικε- VII.
λίαν, τὴν ναῦν καταποντισθῆναι· καὶ τοῦτο αἰνίττεσθαι Εὐριπίδην ἐν τῷ Ἰξίονι. ἔνιοι d) κατὰ τὴν ὁδὸν τελευτῆσαι αὐτόν, βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ ἐνενήκοντα e)· Ἀπολλόδωρος 66.
δέ φησιν ἑβδομήκοντα, σοφιστεῦσαι δὲ τεσσαράκοντα f) καὶ ἀκμάζειν κατὰ τὴν τετάρτην καὶ ὀγδοηκοστὴν Ὀλυμπιάδα. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν οὕτως ἔχον g)·

Καὶ σεῦ h), Πρωταγόρη, φάτιν ἔκλυον, ὡς ἄρ' Ἀθη-
ναῶν i)
Ἓξ ποτ' ἐὼν καθ' ὁδὸν πρέσβυς ἐὼν ἔθανες·

b) περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ καταστάσεως. Aldobrandinus *De prima commendatione*, ut συστάσεως legisse videatur.
c) φησὶ δὲ Φιλόχορος. Menag. et interpretes omittunt δέ. Agnoscunt edit. Froben. et Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund.. Caeterum edit. Froben. φιλόχωρος.
d) ἔνιοι. Cod. Cantabr. ἔνιοι δέ.
e) βιώσαντα ἔτη πρὸς τὰ ἐνενήκοντα. Edit. Froben. omittit.
f) Ἀπολλόδωρος δέ φησιν ἑβδομήκοντα, σοφιστεῦσαι δὲ τεσσαράκοντα. Edit. Froben. et Stephan. Ἀπολλόδωρος δέ φησι σοφιστεῦσαι αὐτὸν τεσσαράκοντα ἔτη. Alteram lectionem praeter Menag. commendant interpretes. Ambrosius; *sive ut ait Apollodorus, LXX. porro in studiis philosophiae versatum annis* etc..
g) ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν οὕτως ἔχον. Vid. Iacobs. Anthol. Gr. VII. 130.
h) Καὶ σεῦ. Legebatur *Καί σε*. Correxit Menagius ex cod. R.
i) Ἀθηνῶν. Edit. Froben. ἀθηναίων. Cod. Arund. Ἀθηνέων.

statu, de iis quae sunt apud inferos, de iis quae non recte ab hominibus geruntur, de praeceptis, Causa de mercede, Contradictionum duo. Et hi quidem habentur eius libri. Scripsit autem et Plato dialogum in eum. Refert Philochorus, eo navigante in Siciliam, navim qua ferebatur submersam fuisse: idque Euripidem in Ixione significare. Quidam illum in via defecisse iter agentem, quum ad nonagesimum aetatis pervenisset annum: Apollodorus septuaginta tradit, in studiis autem philosophiae versatum annos quadraginta ac circa octuagesimam quartam Olympiadem claruisse. Est et in hunc nostrum ita se habens epigramma:

Te quoque Protagoram redeuntem fertur Athenis
Iam vetulum media mortem obiisse via.

εἵλετο h) γάρ σε φυγεῖν Κέκροπος πόλις· ἀλλὰ σὺ μέν που
Παλλάδος ἄστυ φύγες, Πλουτέα δ' οὐκ ἔφυγες.

VIII. Λέγεται δὲ ποτε αὐτὸν ἀπαιτοῦντα τὸν μισθὸν Εὐαθλον τὸν μαθητήν, ἐπείνου εἰπόντος, „Ἀλλ' οὐδέπω νενίκηκα," εἰπεῖν, „Ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἂν νικήσω, ὅ,τι ἐγὼ ἐνίκησα λαβεῖν
IX. με ἔδει· ἐὰν δὲ σύ, ὅ,τι σύ." Γέγονε δὲ καὶ ἕλλος Πρωταγόρας ἀστρολόγος, εἰς ὃν καὶ Εὐφορίων ἐπικήδειον ἔγραψε· καὶ τρίτος στωικὸς φιλόσοφος.

h) εἵλετο. Cod. Arund. εἷλτο.

Cecropis urbs potuit, potuisti Palladis urbem
Linquere, non potuit Styx violenta fugi.

Fertur, quum mercedem aliquando exigeret ab Euathlo ipsius discipulo isque diceret, Sed nondum quicquam vici, dixisse, At equidem si vicero, quodcunque vicero accipiam necesse est; sin vero tu viceris, quodcunque tu viceris. Fuit autem et alius Protagoras astrologus, in quem et Euphorion epicedium scripsit; tertiusque Stoicus philosophus.

CAPUT IX.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ Ὁ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΤΗΣ.

Διογένης Ἀπολλοθέμιδος Ἀπολλωνιάτης, ἀνὴρ φυσικὸς καὶ I. 52.
ἄγαν ἐλλόγιμος a). ἤκουσε δέ, φησὶν Ἀντισθένης, Ἀναξι-
μένους. ἦν δὲ ἐν τοῖς χρόνοις κατὰ Ἀναξαγόραν. τοῦτόν
φησιν ὁ Φαληρεὺς Δημήτριος ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ δια-
μέγαν φθόνον μικροῦ κινδυνεῦσαι Ἀθηναίοις. Ἔδοκει δὲ II.
αὐτῷ τάδε· Στοιχεῖον εἶναι τὸν ἀέρα, κόσμους ἀπείρους καὶ
κενὸν ἄπειρον· τόν τε ἀέρα πυκνούμενον καὶ ἀραιούμενον b)
γεννητικὸν εἶναι τῶν κόσμων c)· οὐδὲν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος γίνε-
σθαι οὐδὲ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι· τὴν γῆν στρογγύλην,
ἐρηρεισμένην ἐν τῷ μέσῳ d), τὴν σύστασιν εἰληφυῖαν κατὰ

a) ἄγαν ἐλλόγιμος. Ambrosius *eloquentia et sapientia imprimis clarus.*

b) ἀραιούμενον. Edit. Froben. ἀρεούμενον.

c) τῶν κόσμων. Lipsius Manuduct. ad philos. Stoicam I. 8. coni. τῶν ἐν κόσμῳ.

d) τὴν γῆν στρογγύλην, ἐρηρεισμένην ἐν τῷ μέσῳ. Scribebatur ἠρηρεισμένην, quod correxi ex Hesychio Milesio p. 20. ed. Orell. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 32. Aldobrandinus: *terram rotundam et utrinque acutam in medio.*

DIOGENES APOLLONIATES.

Diogenes Apollothemidis filius Apolloniates fuit, vir physicus et in primis clarus. Anaximenis auditorem fuisse Antisthenes tradit. Fuit autem Anaxagorae temporibus. Hunc ait Phalereus Demetrius in Socratis Defensione Athenis magna invidia lacessitum ac ferme periclitatum de vita. Opinatus est ista: Elementum esse aerem, mundos infinitos et inane infinitum: densumque aerem ac rarescentem mundos gignere: nihil ex eo quod non sit fieri neque in id quod non sit corrumpi: terram esse rotundam atque in medio infixam, eamque cepisse constantiam secundum illam quae ex

τὴν ἐκ τοῦ θερμοῦ περιφορὰν καὶ πῆξιν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ e). ἀρχὴ δὲ αὐτῷ τοῦ συγγράμματος ἥδε· „Λόγου παντὸς ἀρχόμενον δοκεῖ μοι f) χρεὼν εἶναι τὴν ἀρχὴν ἀναμφιβήτητον παρέχεσθαι· τὴν δὲ ἑρμηνείαν g) ἁπλῆν καὶ σεμνήν.“

e) τὴν σύστασιν — ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ. Aldobrandinus: *quae et ardoris conversione et frigoris conglaciatione consistat.*
f) δοκεῖ μοι. Fortasse scribendum δοκέει μοι. Conf. VI. 81.
g) ἑρμηνείαν. Fortasse scribendum ἑρμηνείην,

calido est circumferentiam, ex frigido concretionem ac soliditatem, accepisse. Est autem initium operis eius hocce: *Qui docere aliquid instituit, ei mea quidem sententia operae pretium est certum et indubitatum praestare principium, oratione autem simplici atque gravi uti.*

CAPUT X.

ΑΝΑΞΑΡΧΟΣ.

Ἀνάξαρχος Ἀβδηρίτης a). οὗτος δὴ ἤκουσε b) Διογένους c) τοῦ Σμυρναίου· οἱ δέ, Μητροδώρου τοῦ Χίου, ὃς ἔλεγε μηδὲ αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι ὅτι οὐδὲν οἶδε d). Μητρόδωρος δὲ Νέσσου τοῦ Χίου, οἱ δὲ Δημοκρίτου φασὶν ἀκοῦσαι e). ὁ δ' οὖν Ἀνάξαρχος καὶ Ἀλεξάνδρῳ συνῆν καὶ ἤκμαζε κατὰ τὴν δεκάτην καὶ ἑκατοστὴν Ὀλυμπιάδα. καὶ εἶχεν ἐχθρὸν Νικοκρέοντα τὸν Κύπρου τύραννον· καί ποτε ἐν συμποσίῳ τῷ Ἀλεξάνδρου ἐρωτήσαντος αὐτὸν τί ἄρα δοκεῖ τὸ δεῖπνον, I. 58. II.

a) Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur Αὐδηρίτης. Interpretes Abderites.

b) οὗτος ἤκουσε. Edit. Froben. et Menag. οὗτος ἦκουσε. Ambrosius omisso pronomine verbum cum superioribus coniungit.

c) Διογένους. Legebatur Διομένους. Correxit Menagius confirmatque cod. Cantabr..

d) ὃς ἔλεγε — οἶδε. Addititia videntur Menagio. Hesychius Milesius p. 12. ed. Orell. ipsi Anaxarcho tribuit.

e) Μητρόδωρος δὲ Νέσσου — ἀκοῦσαι. Edit. Froben., codd. RRR et Arund. Νέσου, quod expressit Ambrosius *nesum*. Stephan. Νασσᾶ. Quod dedi praebet Menag. expressitque Aldobrandinus, qui totum hunc locum sic interpretatur: *Metrodorus eum Nessi Chii, alii Democriti auditorem fuisse dicunt.* Conf. Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 489. ed. Reitz..

ANAXARCHUS.

Anaxarchus Abderites. Is Diogenis Smyrnaei auditor fuit, alii Metrodori Chii auditorem tradunt, qui se ne id quidem scire dicebat quod nihil sciret. Porrò Metrodorum alii Nessum Chium, alii Democritum audisse tradunt. Anaxarchus igitur Alexandro etiam congressus est floruitque circa centesimam et decimam Olympiadem. Inimicum autem habuit Nicocreontem Cypri tyrannum: et quum illum Alexander aliquando in convivio rogasset, quidnam de coena illa

εἰπεῖν φασιν, „Ὦ βασιλεῦ, πάντα πολυτελῶς· ἔδει δὲ λοιπὸν κεφαλὴν σατράπου τινὸς παρατεθεῖσθαι·“ ἀπορριπτων πρὸς
59. τὸν Νικοκρέοντα f). ὁ δὲ μνησικακήσας μετὰ τὴν τελευτὴν τοῦ βασιλέως ὅτε πλέων ἀκουσίως προσηνέχθη τῇ Κύπρῳ ὁ Ἀνάξαρχος, συλλαβὼν αὐτὸν καὶ g) εἰς ὅλμον h) βαλὼν ἐκέλευσε σιδηροῖς ὑπέροις τύπτεσθαι. τὸν δὲ οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας εἰπεῖν ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον i), Πτίσεις k) τὸν Ἀναξάρχου θύλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσεις l)· κελεύσαντος δὲ ταῦ Νικοκρέοντος καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ ἐκτμηθῆναι, λόγος ἀποτραγόντα ἐμπτύσαι m) αὐτῷ. καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως n)·

f) ἀπορρίπτων πρὸς τὸν Νικοκρέοντα. Ambrosius *nicocreontem intuens.*

g) καί. Edit. Froben. omittit.

h) εἰς ὅλμον. Edit. Froben. ἐς ὅλμον. Ambrosius *in scapum concavum.*

i) τὸν δὲ — τὸ περιφερόμενον. Edit. Froben. τὸν δὲ οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας εἰπεῖν. ἐκεῖνο δὲ εἰπεῖν τὸ φερυφερόμενον. Menag. τὸν δέ, οὐ φροντίσαντα τῆς τιμωρίας, ἐκεῖνο δὲ εἰπεῖν τὸ περιφερόμενον.

k) Πτίσεις. Ante Meibomium legebatur Πτύσεις (edit. Frobeu. πτύσεις). Correxit Menagius, confirmat cod. Arund. idemque expresserunt interpretes. Fortasse scribendum Πτίσεις, πτίσεις, quod expressit Ambrosius *Tunde, tunde.*

l) οὐ πτίσεις. Legebatur οὐ πλήξεις. Correxit Menagius reddiderunntque interpretes.

m) ἐμπτύσαι. Edit. Froben. et Stephan. ἐμπτῦσαι. Cod. Arund. ἐκπτύσαι.

n) καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτως. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 183.

sentiret, dixisse ferunt, Cuncta permagnifice, o rex: verum oportebat iam caput satrapae cuiusdam apponi; in Nicocreontem id iaciens. Hoc ille aegre ferens, memor iniuriae post mortem regis quum navi ferretur Anaxarchus invitusque applicuisset Cyprum, comprehensum eum in mortarium iniecit iussitque ferreis malleis caedi. Tum illum poenae suae negligentem celebre illud dictum ingeminasse aiunt, Tunde Anaxarchi vasculum; nam Anaxarchum nihil tundis. Iubente vero illo ipsius praecidi linguam, fama est praecisam mordicus in eius faciem conspuisse. Est etiam nostrum in ipsum tale carmen:

Πτίσσετε μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλον o)· θύλακός ἐστι·
πτίσσετ' p)· Ἀνάξαρχος δ' ἐν Διός ἐστι πάλαι.
καὶ σὲ διαστείλασα γνάφοις ὀλίγον τάδε λέξει q)
ῥήματα Περσεφόνη, Ἔρρε μυλωθρὲ κακέτ').

Οὗτος s) διὰ τὴν ἀπάθειαν t) καὶ εὐκολίαν τοῦ βίου Εὐδαι- III.
μονικὸς ἐκαλεῖτο· καὶ ἦν ἐκ τοῦ ῥᾴστου δυνατὸς σωφρονίζειν u). τὸν γοῦν Ἀλέξανδρον οἰόμενον εἶναι θεὸν ἐπέστρε- 60.
ψεν x)· ἐπειδὴ γὰρ ἔκ τινος πληγῆς εἶδεν αὐτῷ καταῤῥέον

o) *Πτίσσετε μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλόν.* Ante Meibomium legebatur *Πτύσσετε*, quod correxit Menagius, confirmat cod. Arund. cum Anthologia expresseruntque interpretes. Menag. et Anthologia *Πτ.* (;) *Νικοκρέων* (,) *ἔτι καὶ μάλα.* quod expresserunt interpretes. Kuehnius corr. *Νικοκρέοντ'*. Quod dedi *μᾶλλον ἔτι καὶ μᾶλλον* (de qua forma vid. Lobeck. Aglaopham. T. I. p. 385. not. o.), praebent editt. Froben. et Stephan. commendaveruntque Menagius et Mericus Casaubonus.

p) *πτίσσετ'*. Ante Meibomium legebatur *πτύσσετ'*.

q) *καὶ σὲ διαστείλασα — λέξει.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *καί σε διαστείλας* (ed. Frob. *διαστείλαι*) *ὀλίγον τὰ δυσνεφῆ τάδε λέξει.* Meibom. *Καί σε διαστείλαι λιγέως δυσνεφῆ τάδε λέξει.* Godd. Palat., Florent. et Arund. *διαστείλας*, quod expressit Ambrosius *transmittens*, confirmatque Anthologia quae habet *καί σε * διαστείλας γένειφιν ὀλίγον, τάδε λέξει.* Tanaqu. Faber coni. *Καὶ σὲ διαστείλασ' ὄπιθεν τάδε δυσκλέα λέξει.* Kuehnius *καὶ σὲ διαστείλας ὀλίγον συνεφῆ τάδε λέξει.* Mericus Casaubonus *καί σε διαστείλας ὀλίγου δία, φεῦ, τάδε λέξει.* Quod recepi certae debetur emendationi Iacobsii.

r) *ῥήματα Περσεφόνη, Ἔρρε μυλωθρὲ κακέ.* Edit. Froben. *ῥήματα * περσεφόνη ἔρρε.* Stephan. *Ῥήματα Φερσεφόνη ἔρρε μέλωθρὲ κακή.* Menag. *Ῥήματα Περσεφόνη, ἔῤῥε μύλωθρε κακέ.* Meibom. *Ῥήματα Περσεφόνη, ἔῤῥε μυλωθρὲ κακέ.* Codd. Sambuci *ἔῤῥε μύλωτρα κάκατ.* Arund. *ἔρρε μύθρε κέ.* Anthologia *ῥήματ' Περσεφόνη· ἔῤῥε μυλυθρὲ (μυλωθρέ) κακέ.*

s) *οὗτος.* Cod. Cantabr. *οὗτος δέ.*

t) *ἀπάθειαν.* Edit. Froben. *ἀπειθείαν.*

u) *καὶ ἦν ἐκ τοῦ ῥᾴστου δυνατὸς σωφρονίζειν.* Ambrosius: *habebatque ad emendandum maximam auctoritatem.*

x) *ἐπέστρεψεν.* Legebatur *ἐπέτρεψεν.* Illud praestant codd. RRR, commendatum Menagio et Wyttenbachio ad Plutarchi Morall. p.

Tundite magis et magis: culeus est:
tundite: Anaxarchus autem apud Iovem est iam dudum.
Et te distendens tormentis mox haec dicet
verba Proserpina, Peri molitor improbe.

Hic ob animi tranquillitatem et vitae facilitatem Fortunatus appellabatur: eratque talis qui facillime posset homines modestos reddere. Itaque Alexandrum deum se esse arbitrantem convertit: quum enim ex ictu quodam sanguinem illi

αἷμα, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς αὐτόν φησι, „Τουτὶ μὲν αἷμα καὶ οὐκ y)

ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν z).“

Πλούταρχος a) δὲ αὐτὸν Ἀλέξανδρον τοῦτο λέξαι πρὸς τοὺς φίλους φησίν. ἀλλὰ καὶ ἄλλοτε προπίνοντα αὐτῷ τὸν Ἀνάξαρχον δεῖξαι τὴν κύλικα καὶ εἰπεῖν,

Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί b);

1070. ed. Oxon. T. II. p. 341. ed. Lips.. Ambrosius: *Alexandrum denique deum se esse arbitrantem, cum ex ictu quodam sanguinem illi fluere vidisset: digito ostendens ita affectus (affatus) est.* Aldobrandinus *castigavit.* Mericus Casaubonus coni. ἀπέτρεψεν.

y) οὐκ. Stephan. et Menag. οὐχ. Fortasse scribendum οὐχί.

z) ἰχὼρ οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσιν. Scribebatur θεοῖσι. Versus est Homeri Iliad. *E.* 340.

a) Πλούταρχος. Vita Alexandri cap. 28. med. et alibi.

b) Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί; Edit. Froben. βληθήσεται δὴ τὶς θεῶν βροτησίᾳ χειρί. Stephan. Βεβλήσεταί τις θεῶν βροτησίᾳ χερί. Menag. Βληθήσεται δὴ θεῶν βροτησίᾳ χερί. Ambrosius: *feriet deum quispiam humana manu.* Versus est Euripidis Orest. 265. ed. Porson. unde restitui cum Menagio interrogationem.

fluere vidisset, digito ostendens ita affatus est: Hoc quidem sanguis est, non autem

ille cruor divis qualis solet esse beatis.

Plutarchus Alexandrum ipsum amicis hoc dixisse refert. Alias item Anaxarchum, illi quum praebibisset, ostendisse calicem et dixisse,

Ferietur aliquis deorum humana manu?

CAPUT XI.

ΠΥΡΡΩΝ.

Πύρρων Ἠλεῖος a) Πλειστάρχου μὲν ἦν υἱός, καθὰ καί b) Διοκλῆς ἱστορεῖ· ὡς φησι δὲ Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς, πρότερον ἦν ζωγράφος καὶ ἤκουσε Βρύσωνος c) τοῦ Στιλπώνος, ὡς Ἀλέξανδρος ἐν Διαδοχαῖς, εἶτα Ἀναξάρχῳ ξυνακολουθῶν πανταχοῦ, ὡς καὶ τοῖς Γυμνοσοφισταῖς ἐν Ἰνδίᾳ συμμῖξαι καὶ τοῖς Μάγοις d). ὅθεν γενναιότατα δοκεῖ φιλοσοφῆσαι, τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσαγαγών e), ὡς Ἀσκάνιος ὁ Ἀβδηρίτης f) φησίν· οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρὸν g) οὔτε δίκαιον οὔτε ἄδικον· καὶ I. 61. II. III.

a) Ἠλεῖος. Ambrosius *heliensis*. Aldobrandinus *Helens*.
b) καί. Aldobrandinus non expressit.
c) Βρύσωνος. Legebatur Δρύσωνος. Correxit Menagius ex Suida s. v. Πύρρων.
d) ὡς καὶ τοῖς Γυμνοσοφισταῖς ἐν Ἰνδίᾳ συμμῖξαι καὶ τοῖς Μάγοις. Aldobrandinus: *ut et cum Gymnosophistis et cum Magis in India congressus fuerit*.
e) τὸ τῆς ἀκαταληψίας καὶ ἐποχῆς εἶδος εἰσαγαγών. Ambrosius: *incomprehensus assensusque retinendi specie invecta*.
f) ὁ Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur ὁ Αὐδηρίτης. Interpretes *Abderites*.
g) οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὔτε καλὸν οὔτε αἰσχρόν. Menag. omittit γάρ. Agnoscunt praeter reliquas editiones interpretes, cod. Amund. et Hesychius Milesius p. 48. ed. Orell. Ambrosius: *Negabat enim quicquam turpe esse aut honestum*.

PYRRHO.

Pyrrho Eliensis Plistarchum habuit patrem, quod etiam Diocles tradit; ut vero Apollodorus ait in Chronicis, pictor fuit primum atque, ut Alexander in Successionibus scribit, Brysonem Stilponis filium audivit, deinde Anaxarchum, illi ubique adhaerens, ita ut Gymnosophistas in India adierit Magisque congressus sit. Unde et nobilissime philosophatus videtur, inducta quidem ratione qua nihil comprehendi posse assensumque retinendum diceret, ut Ascanius Abderites auctor est: negabat enim quicquam honestum esse aut turpe,

ὁμοίως ἐπὶ πάντων μηδὲν εἶναι τῇ ἀληθείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔθει πάντα τοὺς ἀνθρώπους πράττειν· οὐ γὰρ μᾶλλον τόδε
62. ἢ τόδε εἶναι ἕκαστον. ἀκόλουθος δ' ἦν καὶ τῷ βίῳ, μηδὲν ἐκτρεπόμενος μηδὲ φυλαττόμενος, ἅπαντα ὑφιστάμενος, ἁμάξας, εἰ τύχοι, καὶ κρημνοὺς καὶ κύνας καὶ ὅσα τοιαῦτα, μηδὲν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιτρέπων h). σώζεσθαι μέντοι, καθά φασιν οἱ περὶ τὸν Καρύστιον Ἀντίγονον, ὑπὸ τῶν γνωρίμων παρακολουθούντων. Αἰνεσίδημος i) δέ φησι φιλοσοφεῖν μὲν αὐτὸν κατὰ τὸν τῆς ἐποχῆς λόγον, μὴ μέντοι γε ἀπροοράτως ἕκαστα πράττειν. Ὁ δὲ πρὸς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη κατεβίω k).
IV. Ἀντίγονος δέ φησιν ὁ Καρύστιος ἐν τῷ περὶ Πύρρωνος τάδε περὶ αὐτοῦ, ὅτι τὴν ἀρχὴν ἄδοξός τε ἦν καὶ πένης καὶ ζωγράφος· σώζεσθαί τε αὐτοῦ ἐν Ἤλιδι ἐν τῷ γυμνασίῳ λαμ-
63. παδιστὰς μετρίως ἔχοντας l). ἐκπατεῖν τε αὐτὸν καὶ ἐρημά-

h) καὶ ὅσα τοιαῦτα, μηδὲν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιτρέπων. Edit. Froben. καὶ ὅσα μηδὲν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιτρέπων. quod fere expressit Aldobrandinus *omniaque ageret, quae quivis qui sensibus nihil concederet.* Menag. καὶ ὅσα, μηδὲν ταῖς αἰσθήσεσιν ἐπιτρέπων. Quod ex Stephan. recepi τοιαῦτα reddidit Ambrosius commendavitque Menagius.

i) Αἰνεσίδημος. Edit. Froben. αἰνησίδημος.

k) Ὁ δὲ πρὸς τὰ ἐνενήκοντα ἔτη κατεβίω. Edit. Froben. omittit. Aldobrandinus cum superioribus coniuncta interpretatur *qui annos ad nonaginta vixerit.* Caeterum Stephan. ἐνενήκοντα.

l) σώζεσθαί τε αὐτοῦ ἐν Ἤλιδι — ἔχοντας. Edit. Froben. ἐν ἥλιδι. Ambrosius: *servarique eum in helide in gymnasio.* Aldobrandinus: *eiusque Helide in gymnasio lampadophoros sane bene pictos asservari.* Vid. Rossius l. l. §. LXXIIII. p. 204.

iustum vel iniustum: eadem ratione et in omnibus nihil vere esse, sed lege atque consuetudine cuncta homines facere: neque enim esse quicquam istud potius quam illud. Consequens ad haec illi et vita erat: nihil quippe declinans nihilque devitans sustinebat omnia, exempli causa currus et praecrupta et canes et quaevis talia, nihil omnino sensibus permittens. Servabatur autem, ut Carystius Antigonus refert, a necessariis ipsum sequentibus. Porro Aenesidemus ipsum de assensu quidem retinendo philosophatum esse tradit, non tamen imprudenter gessisse singula. Vixit autem ad annos ferme nonaginta. Caeterum Antigonus Carystius in libro quem de Pyrrhone scripsit, haec de illo memorat, ipsum principio quidem obscurum et pauperem pictoremque fuisse: servarique eius in Elide in gymnasio lampadophoros accurate pictos. Item egredi solitum et solitarium vivere,

ζειν, σπανίως ποτὲ ἐπιφαινόμενον τοῖς οἴκοι. τοῦτο δὲ ποιεῖν ἀκούσαντα Ἰνδοῦ τινος ὀνειδίζοντος Ἀναξάρχῳ ὡς οὐκ ἂν ἕτερόν τινα διδάξαι οὗτος ἀγαθόν, αὐτὸς αὐλὰς βασιλικὰς θεραπεύων. ἀεί τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ κατάστήματι m), ὥστε εἴ καί τις αὐτὸν καταλίποι μεταξὺ λέγοντα, αὐτῷ n) διαπεραίνειν τὸν λόγον, καίτοι κεκινημένον ὄντα ἐν νεότητι· πολλάκις, φησί, καὶ ἀπεδήμει, μηδενὶ προειπών· καὶ συνεφέμβετο οἷςτισιν ἤθελεν o). καί ποτε Ἀναξάρχου ἐς τέλμα ἐμπεσόντος, παρῆλθεν οὐ βοηθήσας· τινῶν p) δὲ αἰτιωμένων, αὐτὸς Ἀνάξαρχος ἐπῄνει τὸ ἀδιάφορον καὶ ἄστοργον αὐτοῦ. καταληφθεὶς δέ ποτε καὶ ἑαυτῷ λάθρᾳ καὶ ἐρωτηθεὶς τὴν 64. αἰτίαν ἔφη μελετᾶν χρηστὸς εἶναι q). ἔν τε ταῖς ζητήσεσιν ὑπ' οὐδενὸς κατεφρονεῖτο διὰ τὸ ἐξοδικῶς r) λέγειν καὶ πρὸς

m) *ἀεί τε εἶναι ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι.* Aldobrandinus: *Atque etiam illum in eodem situ corporis semper manere solitum ait.*

n) *λέγοντα, αὐτῷ.* Edit. Froben. *λέγοντα, αὐτῷ.* Stephan. et Menag. *λέγοντα, αὐτόν.* Cod. Arund. *λεγοντῷ αὐτό.* Correxi ex Hesychio Milesio p. 48. ed. Orell.

o) *καὶ συνεφέμβετο οἷςτισιν ἤθελεν.* Legebatur *καὶ συνεσφεύετο οἷς τισιν ἤθελεν. Συνεφέμβετο* restitui ex codd. RR et Hesychio Milesio p. 48. ed. Orell., confirmatum Aldobrandino, qui interpretatur *et quibus in locis volebat, vagabatur.* Caeterum non temere reliqui *ἤθελεν* ante consonantem.

p) *τινῶν.* Ambrosius *plerique.*

q) *ἔφη μελετᾶν χρηστὸς εἶναι.* Aldobrandinus: *meditari se respondit quo pacto bonus esset.*

r) *ἐξοδικῶς.* Ambrosius *celeriter.* Aldobrandinus *quod et eius ad exitum semper spectabat oratio.* Kuhnius coni. *ἐξοδικῶς.*

ut raro domi conspiceretur. Hoc autem idcirco facere, quod audisset Indum quendam Anaxarcho exprobrantem quod is non posset alium quicquam boni docere, quum ipse regias aulas frequens tereret et regibus obsequeretur. Semperque eodem perseverasse vultu atque habitu, ut si quispiam illum inter dicendum desereret, ipse tamen quod coeperat perageret, et quidem quum in adolescentia mobilior fuerit. Saepe, inquit, peregre proficiscebatur, nemini quo pergeret praedicens, et quibuscum volebat vagabatur. Et quum aliquando Anaxarchus in scrobem incidisset, ille transiit nihil ei opem ferens: quod quum quidam culparent, Anaxarchus ipse laudabat ut indifferenter et sine affectu se habentem. Quum secum loqui aliquando deprehensus esset, rogatus cur id faceret, Meditor, inquit, bonus esse. In quaestionibus a nemine contemnebatur, quod accurate solumque ad interrogata

ἐρώτησιν· ὅθεν καὶ Ναυσιφάνην ἤδη νεανίσκον ὄντα θηραθῆναι s). ἔφασκε γοῦν τ) γίνεσθαι δεῖν τῆς μὲν διαθέσεως τῆς Πυρρωνείου, τῶν δὲ λόγων τῶν ἑαυτοῦ. ἔλεγέ τε πολλάκις καὶ Ἐπίκουρον θαυμάζοντα τὴν Πύρρωνος ἀναστροφὴν συνεχῶς αὐτοῦ πυνθάνεσθαι περὶ αὐτοῦ. οὕτω δὲ αὐτὸν ὑπὸ τῆς πατρίδος τιμηθῆναι ὥστε καὶ ἀρχιερέα καταστῆσαι αὐτὸν καὶ δι' ἐκεῖνον πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις ἀτέλειαν ψηφίσασθαι. καὶ δὴ καὶ ζηλωτὰς εἶχε πολλοὺς τῆς ἀπραγμοσύνης· ὅθεν καὶ ὁ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως ἐν τῷ Πύθωνι καὶ ἐν τοῖς Σίλλοις u)· V.

65. Ὦ γέρον, ὦ Πύρρων, πῶς ἢ πάθες ἔκδυσιν c) εὗρες
λατρείης δοξῶν τε κενοφροσύνης τε σοφιστῶν,
καὶ πάσης ἀπάτης πειθοῦς τ' ἀπελύσαο δεσμά y);
οὐδὲ μέλει σοι ταῦτα μεταλλήσειν τίνος αὖραι z)
Ἑλλάδ' ἔχουσι, πόθεν δὲ καὶ εἰς ὅ,τι κυρεῖ ἕκαστα a).

s) θηραθῆναι. Aldobrandinus *captum ferunt*.
t) ἔφασκε γοῦν. Edit. Froben. et Stephan. ἔφασκεν γοῦν.
u) ὅθεν καὶ ὁ Τίμων — ἐν τοῖς Σίλλοις. Ambrosius: *amplectitur hunc mirifice Timon in pythone et in sillis et in dalmis qui liber evaserit omnibus perturbationibus superstitioneque et vanitate et captione sophistica: ac dei instar inter homines regnarit.* Tum sequuntur ipsi versus Timonis. Grentemenilius coni. ἐν τῷ Πύρρωνι.
x) ἔκδυσιν. Edit. Froben. et Menag. ἔλυσιν. Quod dedi commendant Stephan. et codd. RRR.
y) δεσμά; Edit. Froben. interpungit commate, Stephan. puncto.
z) τίνος αὖραι. Edit. Froben. τινὸς αὔρας. Menag. τινὸς αὖραι.
a) πόθεν δὲ καὶ εἰς ὅ,τι κυρεῖ ἕκαστα. Stephan. πόθεν τε. Casaubonus coni. πόθεν τε καὶ εἰς ὃ κυρεῖ τὰ ἕκαστα, quod recepit Meibomius.

diceret: qua ex re factum est ut etiam Nausiphanes adhuc adolescentulus caperetur. Aiebat igitur oportere affectus quidem esse Pyrrhonis, sui ipsius autem verborum. Dicebatque saepenumero Epicurum conversationem institutumque Pyrrhonis admirantem ipsum de se percontari assidue solitum. Tanto autem in honore patriae fuit, ut ipsum pontificem constitueret atque illius gratia philosophos publico decreto omnes immunitate donaret. Complures item habuit otii sui aemulos: unde etiam Timon in Pythone et in Sillis sic ait:

Miror qui tandem potuisti evadere, Pyrrho,
Turgentes frustra, stupidos vanosque sophistas,
Atque imposturae fallacis solvere vincla,
Nec fuerit curae scrutari, Graecia quali
Aere cingatur, neque ubi aut unde omnia constent.

καὶ πάλιν ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς b)·

Τοῦτό μοι, ὦ Πύρρων, ἰμείρεται ἦτορ ἀκοῦσαι,
πῶς ποτ' ἀνὴρ ἔτ' c) ἄγεις ῥᾷστα μεθ' ἡσυχίας d),
μοῦνος ἐν ἀνθρώποισι θεοῦ τρόπον ἡγεμονεύων e).

Ἀθηναῖοι δὲ καὶ πολιτείᾳ αὐτὸν ἐτίμησαν, καθά φησι Διοκλῆς, ἐπὶ τῷ Κότυν τὸν Θρᾷκα διαχρήσασθαι f). εὐσεβῶς VI. δὲ καὶ τῇ ἀδελφῇ συνεβίω μαίᾳ οὔσῃ g), καθά φησιν Ἐρα- 66. τοσθένης ἐν τῷ περὶ πλούτου καὶ πενίας, ὅτι h) καὶ αὐτὸς ἐ) φέρων εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπίπρασκεν ὀρνίθια k), εἰ τύχοι l), καὶ χοιρίδια, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας ἐκάθαιρεν m) ἀδιαφόρως. λέγεται δὲ καὶ δέλφακα λούειν αὐτὸς ὑπὸ ἀδιαφορίας. καὶ

b) ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς. Ambrosius *in dalmis.*
c) ἔτ'. Cod. Arund. ὅτ'.
d) ῥᾷστα μεθ' ἡσυχίας. Menag. ῥᾷστα μεθ' ἡσυχίῃ. Codd. R, Palat. et Florent. μεθ' ἡσυχίης. Sextus Empiricus adv. Mathemat. XI. 1. p. 691. ed. Fabric. ᾖσθα μεθ' ἡσυχίης, quod placebat Menagio. Quod dedi praeter edit. Froben. et Stephan. commendat cod. R.
e) μοῦνος - ἡγεμονεύων. Menag. ἡγεμονεύων; Sextus Empiricus adv. Mathemat. I. 13. 305. p. 284. ed. Fabric. μοῦνος δ' ἀνθρώποισι θεοῦ τρόπον ἡγεμονεύεις. unde apparet deum intelligi Solem.
f) Ἀθηναῖοι δὲ — διαχρήσασθαι. Haec quum fere Pythoni Aenio tribuantur, suspecta sunt Casaubono et Menagio, qui quidem nullus dubitat haec verba addita fuisse a lectore quodam ad illa quae proxime praecesserunt, ὅθεν καὶ ὁ Τίμων περὶ αὐτοῦ φησιν οὕτως ἐν τῷ Πύθωνι. Caeterum Menag. τῷ Θρᾷκα.
g) μαίᾳ οὔσῃ. Cod. Arund. μαιούσῃ. Hesychius Milesius p. 50. ed. Orell. μαιευούσῃ: sic enim quod vulgabatur μαιουούσῃ correxit Hadrianus Iunius.
h) ὅτι. Ambrosius *quo tempore.*
i) αὐτός. Edit. Froben. et Stephan. οὗτος. Alterum praebet Menag. expresseruntque interpretes.
k) ὀρνίθια. Ambrosius *aves quasque.*
l) εἰ τύχοι. Edit. Froben. omittit.
m) ἐκάθαιρεν. Legebatur καθάρσιον. Illud expressum interpretibus restituit Menagius ex Hesychio Milesio p. 50. ed. Orell.

Et rursus in Imaginibus:

Abs te illud misere optarim cognoscere, Pyrrho,
Qui fuerit facilis laetaque vita tibi,
Solus ut in vivis gereres te Numinis instar.

Hunc autem Athenienses etiam civitate honoraverunt, ut refert Diocles, quod Cotyn Thracium interemisset. Pie vero et cum sorore sua obstetrice vixit, ut Eratosthenes in libro de divitiis et paupertate refert, si quidem ipse exempli causa aviculas porcellosque publice venundabat, domestica autem promiscue tergebat atque mundabat. Fertur ob eiusmodi indifferentiam et scrofam lavare solitus. Et quum so-

χολήσας n) τι περὶ τῆς ἀδελφῆς, Φίλιστα δὲ ἐπαλεῖτο, πρὸς τὸν λαβόμενον εἰπεῖν o) ὡς οὐκ ἐν γυναίῳ ἡ ἐπίδειξις τῆς ἀδιαφορίας. καὶ κυνός ποτε ἐπενεχθέντος διασοβηθέντα εἰπεῖν p) πρὸς τὸν αἰτιασάμενον, ὡς χαλεπὸν εἴη ὁλοσχερῶς ἀνδῦναι τὸν ἄνθρωπον q)· διαγωνίζεσθαι δὲ ὡς οἷόν τε πρῶτον μὲν r) τοῖς ἔργοις πρὸς τὰ πράγματα, εἰ δὲ μή, τῷ γε
61. λόγῳ. φασὶ δὲ καὶ σηπτικῶν φαρμάκων καὶ τομῶν καὶ καύσεων ἐπί τινος ἕλκους αὐτῷ προσενεχθέντων, ἀλλὰ μηδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγεῖν s). καὶ ὁ Τίμων δὲ διασαφεῖ τὴν διάθεσιν αὐτοῦ ἐν οἷς πρὸς Πύθωνα διέξεισιν. ἀλλὰ καὶ t) Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς, ἔλεγεν ὡς ἐμέμνητο μάλιστα μὲν u) Δημοκρίτου, εἶτα δὲ καὶ Ὁμήρου, θαυμάζων αὐτὸν καὶ συνεχὲς λέγων,

Οἵη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν x).

n) χολήσας. Edit. Froben. χῆλήσας. Cod. Arund. χήσας.
o) πρὸς τὸν λαβόμενον εἰπεῖν. Hesychius Milesius p. 50. ed. Orell. πρὸς δὴ τὸν λαβόμενον εἶπεν. Kuehnius coni. ἐπιλαβόμενον.
p) διασοβηθέντα εἰπεῖν. Hesychius Milesius p. 50. ed. Orell. διασοβηθέντος εἶπε.
q) τὸν ἄνθρωπον. Articulum addidi ex Menagiana et Hesychio Milesio p. 50. ed. Orell..
r) διαγωνίζεσθαι δὲ ὡς οἷόν τε πρῶτον μέν. Hesychius Milesius p. 50. ed. Orell. Διηγωνίζετο δὲ πρῶτον μὲν ὡς οἷόν τε.
s) ἀλλὰ μηδὲ τὰς ὀφρῦς συναγαγεῖν. Stephan. omittit ἀλλά. Ambrosius: *tanta tulisse constantia ut ora ne contraxerit quidem.*
t) ἀλλὰ καί. Aldobrandinus non expressit.
u) μάλιστα μέν. Edit. Froben. omittit μάλιστα. Menag. habet μὲν μάλιστα.
x) Οἵη περ — ἀνδρῶν. Editiones ante Meibomium τοίηδε. Versus est Iliad. Z. 146.

rori quandoque succensuisset, Philista autem vocabatur, argueretque illum quispiam ut immemorem instituti sui, Non, inquit, muliercula documentum erit nostrae indifferentiae. Rursum quum invadente se cane perturbatus esset, causanti cuidam, Grave, inquit, est et perdifficile hominem penitus exuere: certandum vero pro viribus, primum quidem operibus adversum res, sin minus, certe ratione. Aiunt illum quum et medicamenta putria et sectiones et ustiones ipsi ulceris cuiuspiam gratia applicarentur, ne supercilia quidem contraxisse. Eius hanc dispositionem et Timon in iis quae scripsit ad Pythonem, declarat. Philo quoque Atheniensis, ipsius necessarius, illum maxime quidem Democriti fuisse studiosum, tum etiam Homeri dixit, miratum illum assidueque pronuntiare solitum,

Tale quidem genus est hominum quale est foliorum.

καὶ ὅτι σφηξὶ καὶ μυίαις καὶ ὀρνέοις εἴκαζε τοὺς ἀνθρώπους y). προσφέρεσθαι z) δὲ καὶ ταῦτα a)·

Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως b);
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ c) σέο πολλὸν ἀμείνων.

καὶ ὅσα συντείνει εἰς τὸ ἀβέβαιον καὶ νενόσπουδον ἅμα καὶ 68.
παιδαριώδες τῶν ἀνθρώπων. Ποσειδώνιος δὲ καὶ τοιοῦτό τι διέξεισι περὶ αὐτοῦ. τῶν γὰρ ἐμπλεόντων ἐσκυθρωπακότων ὑπὸ χειμῶνος, αὐτὸς γαληνὸς ὢν ἀνέρρωσε τὴν ψυχήν d), δείξας ἐν τῷ πλοίῳ χοιρίδιον ἐσθίον καὶ εἰπὼν ὡς χρὴ τὸν σοφὸν ἐν τοιαύτῃ καθεστάναι ἀταραξίᾳ. μόνος δὲ Νουμήνιος e) καὶ δογματίσαι φησὶν αὐτόν. Τούτου πρὸς τοῖς ἄλ- VII.
λοις f) καὶ μαθηταὶ γεγόνασιν ἐλλόγιμοι, ὧν Εὐρύλοχος g)·

y) καὶ ὅτι σφηξὶ καὶ μυίαις καὶ ὀρνέοις εἴκαζε τοὺς ἀνθρώπους. Legebatur καὶ ὅτι φησὶ καὶ μυίαις καὶ ὀρνέοις εἴκαζε τοὺς ἀνθρώπους. Ambrosius: *Amplectique quod homines muscis et avibus compararet.* Aldobrandinus: *Etiam inquit, quoniam et musicis (muscis), et avibus homines similes esse dicebat.* Emendavit I. F. H. i. e. Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. p. 108. et seqq.. Idem coni. χησί, sed ut alterum praeferret.

z) προσφέρεσθαι. Legebatur προσφέρεσθαι.

a) ταῦτα. Edit. Froben. τάδε. Versus sunt Iliad. Φ. 106. et 107.

b) Ἀλλά, φίλος, θάνε καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὔτως; Edit. Froben. ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ, τίη ὀλοφύρεαι αὔτως,. Sambuciana καὶ σὺ τίη, quod probabat Menagius. Stephan. et Menag. cum codd. RRR Ἀλλὰ φίλος θάνε· καὶ σὺ τί δὴ ὀλοφύρεαι αὔτως;

c) ὅπερ. Edit. Froben. ὡς περ.

d) αὐτὸς γαληνὸς ὢν ἀνέρρωσε τὴν ψυχήν. Ambrosius interpretatur *ipse tranquillo animo perdurans*, ut reliqua omittat.

e) Νουμήνιος. Vid. Rossius l. l. §. LXXV. p. 205. et seqq..

f) πρὸς τοῖς ἄλλοις. Aldobrandinus *praeter alios.*

g) καὶ μαθηταὶ γεγόνασιν ἐλλόγιμοι, ὧν Εὐρύλοχος. Ambrosius: *memorabiles ipsi fuere discipuli eurylochus.*

et quod vespis, muscis et avibus compararet homines. Illa item perlibenter et saepe proferre:

At cade tu quoque, amice: quid haec suspiria fundis?
Nam et periit Patroclus qui te superabat abunde.

sicut et caetera illius quibus infirmitas et inania studia atque pueriles hominum motus indicantur. Posidonius autem de illo tale quiddam retulit. Navi aliquando ferebatur et quum socii tempestate acti moestiores essent, ipse tranquillus animum confirmabat, porcellum in navi edentem ostendens dicensque oportere sapientem hanc illius imitari securitatem. Solus hunc Numenius dogmata etiam edidisse ait. Huius praeterea memorabiles fuere discipuli, in quibus Eurylochus,

οὗ φέρεται ἐλάσσωμα τόδε. φασὶ γὰρ ὡς αὖτον παροξύνθη ποτὲ ὥστε τὸν ὀβελίσκον ἅρας μετὰ τῶν κρεῶν ἕως τῆς
69. ἀγορᾶς ἐδίωκε τὸν μάγειρον. καὶ ἐν Ἤλιδι h) πυκαπονούμενος ὑπὸ τῶν ζητούντων ἐν τοῖς λόγοις, ἀπορρίψας θοιμάτιον i) διενήξατο πέραν k) τὸν Ἀλφειόν. ἦν οὖν πολεμιώτατος τοῖς σοφισταῖς, ὡς καὶ Τίμων φησὶν l). ὁ δὲ Φίλων m) τὰ πλεῖστα διελέγετο· ὅθεν καὶ περὶ τούτου φησὶν οὕτως n)·

Ἢ τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ἀπόσχολον o) αὐτολαλητὴν p)
οὐκ ἐμπαζόμενον δόξης ἐρίδων τε Φίλωνα.

πρὸς τούτοις διήκουε τοῦ Πύρρωνος Ἑκαταῖός τε ὁ Ἀβδηρίτης q) καὶ Τίμων ὁ Φλιάσιος ὁ τοὺς Σίλλους r) ποιήσας,

h) ἐν Ἤλιδι. Ambrosius *in helide*. Aldobrandinus *Helide*.

i) ἀπορρίψας θοιμάτιον. Legebatur ἀποῤῥήξας θοιμάτιον, quod expressit Aldobrandinus *discissis vestibus*. Quod restitui praebent codd. RR reddiditque Ambrosius.

k) πέραν. Addidi ex Menagiana.

l) ὡς καὶ Τίμων φησίν. Edit. Froben. et Menag. ὡς καὶ Τίμωνα φασίν, quod expressit Aldobrandinus. Quod recepi praebet Stephan. cum codd. RRR expressitque Ambrosius. Idem probavit Menagius.

m) ὁ δὲ Φίλων. Edit. Froben. et cod. Arund. ὁ δὲ Τίμων.

n) οὕτως. Edit. Froben. et Stephan. οὗτος. Alterum praebet Menag. expresseruntque interpretes.

o) Ἢ τὸν ἀπάνθρωπον καὶ ἀπόσχολον. Ante Meibomium legebatur Ἢ τὸν (edit. Froben. τῶν) ἀπ' ἀνθρώπων ἀπόσχολον. Correxit Casaubonus, probavit Menagius, recepit Meibomius.

p) αὐτολαλητήν. Edit. Froben. et Menag. αὐτολαλητόν. Meibom. αὐτολαλητόν. Quod recepi praestant Stephan. et codd. RRR. „Caeterum," inquit Menagius, „haec apposita, ἀπάνθρωπος et αὐτολαλητός, de Pyrrhone potius quam de Philone a Timone usurpata non invitus crediderim, siquidem Pyrrhonem hominum vitasse consuetudinem ac secum loqui consuevisse constat ex superioribus [§. 63. et 64.]."

q) ὁ Ἀβδηρίτης. Ante Meibomium scribebatur ὁ Ἀνδηρίτης. Interpretes *Abderites*.

r) τοὺς Σίλλους. Aldobrandinus *Silla*.

cuius id notatur vitium. Scilicet aiunt illum aliquando ita furore instigatum, ut sumpto veru cum carnibus coquum in forum usque persequeretur. Item in Elide quaestionibus discipulorum fatigatus abiecto pallio Alpheum natando transmisit fluvium. Erat autem sophistis infestissimus, sicuti et Timon refert. Philo autem in disputationibus erat frequentior: unde de illo quoque sic ait:

Aut meditantem atque a strepitu turbaque remotum,
Litibus haud stolide addictum famaeque Philonem.

Hecataeus praeterea Abderites et Timon Phliasius poeta Sil-

περὶ οὗ λέξομεν, ἔτι τε Ναυσιφάνης Τήιος, οὗ φασί τινες ἀκοῦσαι Ἐπικούρου s). οὗτοι πάντες Πυρρώνειοι μὲν ἀπὸ VIII.
τοῦ διδασκάλου, ἀπορητικοὶ δὲ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἔτι ἐφεκτι-
κοὶ καὶ ζητητικοὶ ἀπὸ τοῦ οἷον δόγματος προσηγορεύοντο.
ζητητικὴ μὲν οὖν φιλοσοφία t) ἀπὸ τοῦ πάντοτε ζητεῖν τὴν 70.
ἀλήθειαν, σκεπτικὴ δὲ ἀπὸ τοῦ σκέπτεσθαι ἀεὶ καὶ μηδέποτε
εὑρίσκειν, ἐφεκτικὴ δὲ ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν πάθους,
λέγω δὲ τὴν ἐποχήν u)· ἀπορητικὴ δὲ x) ἀπὸ τοῦ τοὺς δογμα-
τικοὺς ἀπορεῖν καὶ αὐτούς y). [Πυρρώνειοι δὲ ἀπὸ Πύρρω-
νος z).] Θεοδόσιος a) δὲ ἐν τοῖς σκεπτικοῖς κεφαλαίοις οὔ
φησι δεῖν Πυρρώνειον καλεῖσθαι τὴν σκεπτικήν b)· εἰ γὰρ τὸ

s) οὗ φασί τινες ἀκοῦσαι Ἐπικούρου. Aldobrandinus interpretatur *quem dicunt quidam Epicuri auditorem fuisse*, ut legisse videatur ὃν φασί τινες ἀκοῦσαι Ἐπικούρου. Caeterum Ambrosius τινες interpretatur *plerique*.

t) ζητητικὴ μὲν οὖν φιλοσοφία. Menagius ex Suida corr. ζητητικοὶ μὲν οὖν, ut deleret nomen φιλοσοφία deinceps que scriberet σκεπτικοὶ δέ, ἐφεκτικοὶ δὲ et ἀπορητικοὶ δέ.

u) ἀπὸ τοῦ μετὰ τὴν ζήτησιν πάθους, λέγω δὲ τὴν ἐποχήν. Ambrosius: *ab eventu quod s.* (*scilicet*) *post inquisitionem contineatur assensio*. Aldobrandinus: *ex ipso eventu, hoc est, ex assensus retentione*.

x) ἀπορητικὴ δέ. Edit. Froben. et Menag. ἀπορητικοὶ δέ, quod expressit Aldobrandinus.

y) ἀπὸ τοῦ τοὺς δογματικοὺς ἀπορεῖν καὶ αὐτούς. Ambrosius: *quod eius sectatores semper addubitent*.

z) [Πυρρώνειοι δὲ ἀπὸ Πύρρωνος]. Uncis seclusi: omittit enim Suidas s. v. Πυρρώνειοι eiiciendaque censuit post. Casaubonum Menagius.

a) Θεοδόσιος. Ambrosius *Theorus* et *Theodorus*.

b) οὗ φησι δεῖν Πυρρώνειον καλεῖσθαι τὴν σκεπτικήν. Suidas οὗ φησι Πυρρώνειον καλεῖσθαι τὸν σκεπτικόν.

lorum scriptor, de quo dicemus; Nausiphanes quoque Teius, cuius quidam Epicurum auditorem fuisse tradunt, eius discipuli fuerunt. Hi omnes a magistro quidem Pyrrhonii, caeterum a quasi dogmate aporetici et sceptici, praetereaque et ephectici et zetetici appellabantur. Est enim zetetica philosophia sic dicta, quod semper in veritatis inquisitione versetur; porro sceptica, quod semper quaerat et nunquam inveniat; ephectica autem dicitur ab affectione quae post inquisitionem habetur, dico assensus retentionem; aporetica vero quod dogmatici dubitent et ipsi. [Atque a Pyrrhone Pyrrhonii denominati sunt.] Theodosius autem in Scepticis capitibus scepticam Pyrrhoniam minime appellari opor-

72. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ξενοφάνης καὶ Ζήνων ὁ Ἐλεάτης καὶ Δημόκριτος κατ' αὐτοὺς σκεπτικοί τυγχάνουσιν· ἐν οἷς Ξενοφάνης μέν φησι,

Καὶ τὸ μὲν οὖν σαφὲς οὔτις ἀνὴρ ἴδεν οὐδέ τις ἔσται
εἰδώς u).

Ζήνων δὲ τὴν κίνησιν ἀναιρεῖ x) *λέγων, Τὸ κινούμενον οὔτε ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖσθαι οὔτε ἐν ᾧ μὴ ἔστι· Δημόκριτος δὲ τὰς ποιότητας ἐκβαλών, ἵνα φησί, Νόμῳ ψυχρόν, νόμῳ θερμόν, ἐτεῇ* y) *δὲ ἄτομα καὶ κενόν· καὶ πάλιν, Ἐτεῇ* z) *δὲ οὐδὲν ἴδμεν· ἐν βυθῷ γὰρ ἡ ἀλήθεια. καὶ Πλάτωνα τὸ μὲν ἀληθὲς θεοῖς τε καὶ θεῶν παισὶν ἐγχωρεῖν, τὸν δὲ εἰκότα λόγον ζητεῖν. καὶ Εὐριπίδην λέγειν* a)·

73. *Τίς δ' οἶδεν εἰ τὸ ζῆν μέν ἐστι κατθανεῖν,*
τὸ κατθανεῖν δὲ ζῆν νομίζεται βροτοῖς b);

exta Qualicunque velis forte tu libenter. Aldobrandinus: *Agimusque talia, quae tu fueris volens.* Plutarchus l. l. *Δρῶμέν τε τοιαῦ' ἃ σὺ τυγχάνεις φρονῶν.* Suidas ἃ δή.

u) *Καὶ τὸ μὲν οὖν — εἰδώς.* Plutarchus T. II. p. 17. ed. Francof. pro *ἴδεν* habet *γένετ'*. Ambrosius: *Atque quidnam manifestum sit nullus virorum novit: neque erit quispiam qui sciat.*

x) *ἀναιρεῖ.* Edit. Froben. *ἀνῄρει.*

y) *ἐτεῇ.* Legebatur *αἰτίᾳ.* Edit. Froben. *αἰτίᾳ.* Correxerunt Stephanus, Casaubonus et Menagius ad IX. 44. vol. II. p. 411. b. ed. Meibom..

z) *Ἐτεῇ.* Legebatur *αἰτίᾳ.* Edit. Froben. et Stephan. *αἰτίᾳ.* Correxerunt iidem.

a) *Εὐριπίδην λέγειν.* Polyidi fragm. VII. p. 311. ed. Matthiae.

b) *νομίζεται βροτοῖς;* Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. III. 24. 229. p. 185. ed. Fabric. *κάτω νομίζεται;*

Sed et Xenophanes et Zeno Eleates ac Democritus secundum illos sceptici sunt; Xenophanes quidem ubi ait,

Nemo aliquid certo novit vel noverit unquam.

Zeno autem motum tollit, dicens, Quod movetur neque in quo est movetur loco neque in quo non est; porro Democritus exclusis qualitatibus, ubi ait, Lege calidum, lege frigidum, veritate autem atomi et vacuum; ac rursus, Veritate quidem nihil novimus: nam veritas in profundo est. Plato item id quidem quod verum sit diis deorumque filiis concedit, caeterum rationem probabilem perquirit. Euripides quoque dicit:

Quis novit autem an vivere hoc sit emori,
An emori hoc sit quod vocamus vivere?

ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως c)·

Οὔτ' ἐπιδερκτὰ d) τάδ' ἀνθράσιν οὔτ' ἐπακουστὰ
οὔτε νόῳ περιληπτά·

καὶ ἐπάνω e),

Λύτὸ μόνον πεισθέντες ὅτῳ f) προσέκυρσεν ἕκαστος·

ἔτι μὲν Ἡράκλειτον, Μὴ εἰκῇ περὶ τῶν μεγίστων συμβαλώμεθα· καὶ Ἱπποκράτην ἔπειτα ἐνδοιαστῶς g) καὶ ἀνθρωπίνως ἀποφαίνεσθαι· καὶ πρὶν Ὅμηρον h),

Στρεπτὴ δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἔνι μῦθοι·

καί,

Ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς i) ἔνθα καὶ ἔνθα·

c) ἀλλὰ καὶ Ἐμπεδοκλέα οὕτως. Vid. Sturzii Empedoclea p. 488. 489. 528. et 637. Vocem οὕτως Diogenis esse, non Empedoclis cunctas testantur editiones confirmantque Aldobrandinus et qui post οὕτως lacunam habet cod. Arund.. Nam quod Casaubonus, Menagius Sturziusque l. l. p. 489. auctoritate Sexti Empirici adv. Mathematt. VII. 123. p. 896. ed. Fabric., Menagius etiam librorum manu scriptorum, Empedocli tribuunt, in eo falsos esse viros doctos, qui continuos Empedoclis versus consideraverit dubitabit nemo. Accedit quod qui pro οὕτως scripserunt αὖτως, Sturzius l. l. p. 489. et ante eum Davisius ad Ciceronis Acadd. II. 5., emendasse Empedoclem censendi sunt.

d) οὔτ' ἐπιδερκτά. Edit. Froben. et Menag. ἐπεὶ οὐδ' ὁρατά. Stephan. (et Meibom.) ἐπὶ οὐδ' ἑρκτά. Cod. Arund. οὐ τὰ δερκτά. Emendaverunt Casaubonus ex Sexto opinor Empirico et Menagius ex Mss. suis.

e) καὶ ἐπάνω. Vid. Sturzius l. l. p. 488. 528. 636. et seq..

f) πεισθέντες ὅτῳ. Legebatur πεισθὲν τῷ. Edit. Froben. πισθὲν τῷ. Codd. RRR πεισθὲν τὸ τῷ. Emendaverunt Casaubonus et Menagius ex Sexto Empirico.

g) ἐνδοιαστῶς. Edit. Froben. ἐνδιαστῶς. Stephan. ἐνδοναστῶς.

h) Ὅμηρον. Versus sunt Iliad. T. 248. 249. et 250.

i) πολὺς νομός. Edit. Froben. πολὺς νόμος, Menag. νόμος πολύς: quod expresserunt interpretes *legem* et *lex*.

Verum etiam Empedocles sic:

Neque visu haec mortalibus neque auditu percipi neque mente comprehendi possunt;

et supra,

Id solum exploratum habentes, in quod casu quisque incidit.

Heraclitus itidem, De rebus maximis non temere coniecturam faciamus: tum Hippocrates pari ratione ambiguo atque humano more loquitur: item longe ante Homerus,

Lingua volubilis est hominum verbisque referta.

et,

Verborum hinc atque hinc ingens est copia cuivis.

καὶ,

Ὁποῖόν κ' εἴπησθα k) ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις·

74. τὴν ἰσοσθένειαν λέγων καὶ ἀντίθεσιν τῶν λόγων. διετέλουν δὲ οἱ σκεπτικοὶ l) τὰ m) τῶν αἱρέσεων δόγματα πάντα ἀνατρέποντες, αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἀποφαίνοντες δογματικῶς· ἕως δὲ τοῦ προφέρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων καὶ διηγεῖσθαι μηδὲν ὁρίζοντες, μηδ' αὐτὸ τοῦτο n). ὥστε καὶ τὸ μὴ ὁρίζειν ἀνῄρουν, λέγοντες οἷον Οὐδὲν ὁρίζομεν, ἐπεὶ ὥριζον ἄν· προφερόμεθα o) δέ, φασί p), τὰς ἀποφάσεις εἰς μήνυσιν τῆς ἀπροπτωσίας q), ὡς εἰ καὶ νεύσαντας τοῦτο ἐνεδέχετο δηλῶσαι r). διὰ τῆς οὖν s) Οὐδὲν ὁρίζομεν φωνῆς τὸ τῆς ἀρρεψίας πάθος δηλοῦ-

k) Ὁποῖόν κ' εἴπησθα. Edit. Froben. ὁποῖον κ' εἴπησθα.
l) οἱ σκεπτικοί. Ambrosius *huiusmodi sceptici.*
m) τά. Menag. κατὰ τά.
n) αὐτοὶ δὲ οὐδὲν ἀποφαίνοντες — μηδ' αὐτὸ τοῦτο. Edit. Froben. omittit verba intermedia, δογματικῶς· ἕως δὲ τοῦ προφέρεσθαι τὰ τῶν ἄλλων καὶ διηγεῖσθαι μηδὲν ὁρίζοντες. Ambrosius: *nihil ipsi dogmatis ratione afferentes: atque (ad) caeterorum tantum enuncianda dogmata atque enarranda procedentes nihil diffinierido neque hoc ipsum quidem.* Aldobrandinus: (*ut*) *decretum ipsi nullum proferant, etiam in proferendis explicandisque caeterorum sententiis nihil definiant, ac ne id ipsum quidem.*
o) προφερόμεθα. Edit. Froben. προφέρομεν.
p) φασί. Ambrosius omittit.
q) τὰς ἀποφάσεις εἰς μήνυσιν τῆς ἀπροπτωσίας. Edit. Froben. εἰς μίμησιν. Ambrosius: *sententias aliorum (proferimus) nostrae infirmitatis indicium.* Vid. Rossius l. l. §. LXXVI. p. 211. et seq..
r) ὡς εἰ καὶ νεύσαντας τοῦτο ἐνεδέχετο δηλῶσαι. Ambrosius: *Itaque et si annuentes hoc indicare possibile esset.* Idem haec addit: *at voce diffinimus nihil.* Aldobrandinus: *ac si hoc vel invenientibus ipsis declarare liceret.*
s) οὖν. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.

et,

Quale prior dixti, reddetur tale vicissim.

aequas verborum vires obiectionesque significans. Itaque sceptici sectarum omnium dogmata evertere perstabant, nihil ipsi dogmatis ratione asserentes, caeterorum autem enuntiando dogmata atque enarrando nihil definientes, neque hoc ipsum quidem. Ita ipsum quoque nihil definire tollebant, dicentes puta Nihil definimus: nam profecto definirent: caeterum, inquiunt, enunciationes aliorum proferimus tanquam nostrae ab alienis decretis continentiae indicium, perinde ac si annuentes hoc indicare possent. Ex eo igitur quod dicunt Nihil definimus, ea animi affectio qua neutram in par-

ται· ὁμοίως δὲ καὶ διὰ τῆς Οὐδὲν μᾶλλον καὶ τῆς Παντὶ λόγῳ λόγος ἀντίκειται καὶ ταῖς ὁμοίαις. λέγεται δὲ τὸ ι) 75. Οὐδὲν μᾶλλον καὶ θετικῶς, ὡς ὁμοίων τινῶν ὄντων· οἷον, Οὐδὲν μᾶλλον ὁ πειρατὴς κακός ἐστιν ἢ ὁ ψεύστης. ὑπὸ δὲ τῶν σκεπτικῶν ια) οὐ θετικῶς ἀλλ' ἀναιρετικῶς χ) λέγεται, ὡς ὑπὸ τοῦ ἀνασκευάζοντος καὶ λέγοντος, Οὐ μᾶλλον ἡ Σκύλλα γέγονεν ἢ ἡ Χίμαιρα. αὐτὸ δὲ τὸ μᾶλλον ποτὲ μὲν συγκριτικῶς ἐκφέρεται, ὡς ὅταν φῶμεν γ) μᾶλλον τὸ μέλι γλυκὺ ἢ τὴν σταφίδα· ποτὲ δὲ θετικῶς καὶ ἀναιρετικῶς, ὡς ὅταν φῶμεν ζ), Μᾶλλον ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ ἢ βλάπτει· σημαίνομεν γὰρ ὅτι ἡ ἀρετὴ ὠφελεῖ, βλάπτει δ' οὔ. ἀναιροῦσι δὲ 76. οἱ σκεπτικοὶ α) καὶ b) αὐτὴν τὴν Οὐδὲν μᾶλλον φωνήν· ὡς γὰρ οὐ μᾶλλόν ἐστι πρόνοια ἢ οὐκ ἔστιν, οὕτω καὶ τὸ οὐδὲν μᾶλλον οὐ μᾶλλόν ἐστιν ἢ οὐκ ἔστιν c). σημαίνει οὖν ἡ φωνή, καθά φησι καὶ Τίμων ἐν τῷ Πύθωνι, τὸ μηδὲν ὁρίζειν,

ι) τό. Edit. Froben. τοῦ.
ια) ὑπὸ δὲ τῶν σκεπτικῶν. Ambrosius *verum ab huiusmodi scepticis.*
χ) ἀναιρετικῶς. Aldobrandinus *ad tollendam rerum comprehensionem.*
γ) φῶμεν. Codd. R, Florent., Palat. et Arund. cum Suida s. v. *Οὐδὲν μᾶλλον* praebent *λέγωμεν.*
ζ) ποτὲ δὲ θετικῶς καὶ ἀναιρετικῶς, ὡς ὅταν φῶμεν. Edit. Froben. ποτὲ δὲ θετικῶς ἐκφέρεται, ὡς ὅταν φῶμεν.
α) οἱ σκεπτικοί. Ambrosius *eiusmodi homines.*
b) καί. Edit. Froben. et Menag. omittunt.
c) οὕτω καὶ τὸ οὐδὲν μᾶλλον οὐ μᾶλλόν ἐστιν ἢ οὐκ ἔστιν. Ambrosius: *ita et nihil magis est quam non est.*

tem propensius inclinet insinuatur: similiter per id quod proferunt Nihil magis et Omni rationi ratio obiecta reperitur et similibus. Dicitur autem Nihil magis etiam positive de quibusdam quasi similia sint: puta, Nihil magis pirata malus est quam mendax. Verum scepticis non positive, sed negando dicitur, sicuti ab refutante quum dicitur, Non Magis Scylla fuit quam Chimaera. Ipsum vero Magis aliquando per comparationem pronuntiatur, ut quum dicimus magis dulce mel quam uvam esse; aliquando item positive ac per negationem, ut quum dicimus, Magis prodest virtus quam obest: significamus enim virtutem prodesse, non obesse. Verum et ipsam vocem Nihil magis tollunt: sicuti enim non magis est providentia quam non est, ita et ipsum Nihil magis non magis est quam non est. Significat igitur ea vox, sicut et Timon in Pythone ait, nihil definire, verum haerere ambiguum neque ulli sententiae addictum.

ἀλλὰ ἀπροσθετεῖν d). ἡ δὲ Παντὶ λόγῳ φωνὴ e) καὶ αὕτη συνάγει τὴν ἐποχήν· τῶν μὲν γὰρ πραγμάτων διαφωνούντων, τῶν δὲ λόγων ἰσοσθενούντων ἀγνωσία τῆς ἀληθείας ἐπακολούθει· καὶ αὐτῷ δὲ τούτῳ τῷ λόγῳ λόγος ἀντίκειται, ὃς καὶ αὐτὸς f) μετὰ τὸ ἀνελεῖν τοὺς ἄλλους ὑφ' ἑαυτοῦ περιτραπεὶς g) ἀπόλλυται, κατ' ἴσον τοῖς καθαρτικοῖς, ἃ τὴν ὕλην προεκ-
77. κρίναντα καὶ αὐτὰ ὑπεκκρίνεται καὶ ἐξαπόλλυται. πρὸς ὃ φασιν οἱ δογματικοὶ μὴ αἴρειν τὸν λόγον h), ἀλλὰ προεπεσχυρίζειν. μόνον οὖν διακόνοις ἐχρῶντο τοῖς λόγοις· οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν μὴ λόγῳ λόγον ἀνελεῖν· καθ' ὃν τρόπον εἰώθαμεν λέγειν τόπον μὴ εἶναι καὶ δεῖ πάντως τὸν τόπον εἰπεῖν, ἀλλ' οὐ δογματικῶς, ἀποδεικτικῶς δέ i)· καὶ μηδὲν γίνεσθαι κατ' ἀνάγκην καὶ δεῖ τὴν ἀνάγκην εἰπεῖν. τοιούτῳ τινὶ τρό-

d) ἀπροσθετεῖν. Edit. Froben. et cod. Arund. προσθετεῖν.

e) ἡ δὲ Παντὶ λόγῳ φωνή. Ambrosius: *Porro quae verbis omnibus inest vox.*

f) ὃς καὶ αὐτός. Legebatur ὃς καὶ οὗτος.

g) ὑφ' ἑαυτοῦ περιτραπείς. Stephan. αὐτὸς ὑφ' ἑαυτοῦ περιτραπείς. Aldobrandinus *in se ipsam conversa.*

h) μὴ αἴρειν τὸν λόγον. Aldobrandinus: *hanc ipsam rationem rerum comprehensionem non tollere.*

i) μόνον οὖν διακόνοις — ἀποδεικτικῶς δέ. Menag. et unus cod. R διακονίαις, quod expressit Aldobrandinus. Alterum probatum Menagio tuentur edit. Froben. et Stephan. cum cod. R altero et Arund. expressitque Ambrosius. Caeterum ante μόνον οὖν aliquid deesse suspicatus est Rossius l. l. §. LXXVII. p. 213. et seqq.: neque enim, inquit, se Laertius ad Scepticos orationem convertere significat, sed in eodem de Dogmaticis videtur sermone perstare, si verba quidem spectentur.

Porro quod dicitur Omni rationi opposita ratio est, id quoque cogit assensus retentionem: nam siquidem dissidentibus rebus verba tantundem valeant, veritatis ignoratio sequitur atque ne huic quidem rationi deest ratio quae adversetur, quae et ipsa quum sustulerit reliquas, a semet ipsa sublata perit, non secus atque medicamenta purgatoria, quae ubi prius materiam exhauserint, et ipsa egeruntur ac pereunt. Dogmatici autem aiunt se non modo non tollere, verum etiam asserere rationem. Solum itaque ministris utebantur rationibus: neque enim fieri poterat ut rationem non ratione tollerent: quemadmodum dicere consuevimus locum non esse et locum omnino nominare oportet, etsi non affirmationis, at demonstrationis causa; nihilque secundum necessitatem fieri et tamen necessitatem dicere oportet. Tali quodam

περ τῆς ἑρμηνείας ἔχρωντο· οἷα γὰρ φαίνεται τὰ πράγματα, μὴ τοιαῦτα εἶναι τῇ φύσει, ἀλλὰ μόνον φαίνεσθαι· ζητεῖν τε ἔλεγον k) οὐχ ἅπερ νοοῦμεν, ὅτι γὰρ νοεῖται δῆλον, ἀλλ' ὧν ταῖς αἰσθήσεσι μετέχουσιν. ἔστιν οὖν ὁ Πυρρώνειος λόγος 78.
μήνυσις l) τῶν φαινομένων ἢ τῶν ὑπωςοῦν νοουμένων, καθ' ἣν πάντα πᾶσι συμβάλλεται καὶ συγκρινόμενα πάλλην ἀνωμαλίαν m) καὶ ταραχὴν ἔχοντα εὑρίσκεται, καθά φησιν Αἰνεσίδημος ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρώνεια ὑποτυπώσει n). πρὸς δὲ τὰς ἐν ταῖς σκέψεων ἀντιθέσεις προαποδεικνύντες καθ' οὓς τρόπους πείθει τὰ πράγματα o), κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἀνῄρουν τὴν περὶ αὐτῶν πίστιν· πείθειν p) γὰρ τά τε q) κατ' αἴσθησιν συμφώνως ἔχοντα καὶ τὰ μηδέποτε ἢ σπανίως γοῦν μεταπίπτοντα r) τά τε συνήθη καὶ τὰ νόμοις διεσταλμένα καὶ

k) *Πλεγον.* Edit. Froben. et cod. Arund. *Πλεγχον.*

l) *μήνυσις.* Legebatur *μνήμη τις.* Emendavit Galesius probaveruntque Casaubonus et Menagius. Kuehnius coni. *μηνυτής.*

m) *ἀνωμαλίαν.* Legebatur *ἀνωφέλειαν.* Emendavit Kuehnius.

n) *ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρώνεια ὑποτυπώσει.* Aldobrandinus *in Pyrrhoniorum descriptione.*

o) *προαποδεικνύντες καθ' οὓς τρόπους πείθει τὰ πράγματα.* Edit. Froben. et Menag. *προαποδεικνύντες.* Menag. *τόπους.* Aldobrandinus: *quibus ex locis res ipsae probabiles ostendebantur.* *Προαποδεικνύντες* autem commendant Stephan. et Ambrosius, *τρόπους* edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. et Ambrosio.

p) *πείθειν.* Edit. Froben. et Menag. *πείθει*, quod expressit Aldobrandinus.

q) *τά τε.* Stephan. *τάδε.*

r) *μεταπίπτοντα.* Stephan. *καταπίπτοντα*, quod expressit Ambrosius *incidunt.*

interpretationis modo utebantur, res non eiusmodi per naturam esse quales viderentur, sed videri tantum: atque ea inquirere dicebant, non quae intelligerent, quod enim intelligitur liquet, sed quae sensibus perciperent. Est igitur Pyrrhonis ratio indicium quoddam earum rerum quae videntur sive quomodolibet intelliguntur, secundum quod omnia omnibus conferuntur eaque comparata longe discrepantia plenaque perturbationis esse cernuntur, sicut ait Aenesidemus in Introductione ad Pyrrhonia. Porro ad eas quae in speculationibus sunt oppositiones, quum prius ostenderint quibus modis res quaeque persuadeant, eisdem modis illarum fidem tollunt: nam persuadere quidem ea quae secundum sensus concorditer se habent et quae nunquam vel raro certe fallunt; consueta item et quae legibus sancita sunt, oble-

79. τὰ τέρποντα s) καὶ τὰ θαυμαζόμενα. ἐδείκνυσαν οὖν ἀπὸ τῶν
IX. ἐναντίων τοῖς πείθουσιν ἴσας τὰς πιθανότητας t). Αἱ δ' ἀπορίαι κατὰ τὰς συμφωνίας τῶν φαινομένων ἢ νοουμένων, ἃς ἀπεδίδοσαν, ἦσαν κατὰ δέκα τρόπους u), καθ' οὓς τὰ ὑποκείμενα παραλλάττοντα x) ἐφαίνετο. τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους τίθησιν, εἷς πρῶτος ὤν y) παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν ζώων πρὸς ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα καὶ βλάβην καὶ ὠφέλειαν. συνάγεται δὲ δι' αὐτοῦ τὸ μὴ τὰς αὐτὰς ἀπὸ τῶν αὐτῶν προσπίπτειν φαντασίας καὶ τὸ διάτι τῇ τοιαύτῃ μάχῃ ἀκολουθεῖ. τὸ ἐπέχειν· τῶν γὰρ ζώων τὰ μὲν χωρὶς μίξεως z) γίνεσθαι, ὡς τὰ σκωλήκια καὶ ὁ Ἀράβιος φοῖνιξ a) καὶ σύλαι·

s) τὰ τέρποντα. Addidi articulum.
t) ἴσας τὰς πιθανότητας. Edit. Froben. πιθανότητας. Ambrosius *persuasiones aequas esse.*
u) τρόπους. Menag. τόπους, quod expressit Aldobrandinus. Illud praeter edit. Froben. et Stephan. praestant codd. RRR et Aranad. expressitque Ambrosius.
x) παραλλάττοντα. Ambrosius *differre.*
y) τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους τίθησιν. εἷς πρῶτος ὤν. Edit. Froben. τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους τίθησιν. ἓν πρῶτον ὄ. Stephan. τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους καθ' οὓς τίθησιν, ἓν πρῶτον· ὄ. Menag. τούτους δὲ τοὺς δέκα τόπους καθ' οὓς τίθησιν ἓν πρῶτον, ὄ. Meibom. τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους καθ' οὓς τίθησιν, εἷς πρῶτος, ὄ. Ambrosius: *Ex his primus est qui.* Aldobrandinus: *Hoc vero decem tradit locos, quorum primus.* Casaubonus coni. τούτων δὲ τῶν δέκα τρόπων, οὓς τίθησιν, εἷς πρῶτος, ὄ. Kuehnius τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους τίθησι καθ' ἓν, πρῶτον, ὄ. Rossius l. l. §. LXXVIII. p. 216. et seq. τούτους δὲ τοὺς δέκα τρόπους τίθησιν, ἕνα πρῶτον· ὄ. Recepi quod et ad memoriam editionis principis et ad simplicitatem orationis Diogenese proxime videretur accedere.
z) μίξεως. Edit. Froben. μίξιν.
a) ὁ Ἀράβιος φοῖνιξ. Aldobrandinus *Arabica Phoenix.*

ctantia quoque atque admirationi patentia. Demonstrabant igitur ex iis quae contraria sunt persuadentibus aequas esse probabilitates. Porro ambigua secundum concordiam earum rerum quae vel aspectui vel intelligentiae subiecta sunt, decem modis tradebant, quibus subiecta immutari videbantur. Hosce vero decem modos ponit. Primus est qui constat ex animalium differentiis ad voluptatem et dolorem, commodaque et incommoda. Ex eo autem colligitur non easdem ab eisdem phantasias incidere quodque eam pugnam necessario sequitur assensus retentio: quippe animalium alia absque coitu gigni, ut sunt quae in igni vivunt phoenixque Arabicus atque teredines; alia item ex congressu, ut sunt homines

τὰ δ' ἐξ ἐκπλοκῆς b), ὡς ἄνθρωποι καὶ τὰ ἄλλα. καὶ τὰ 80.
μὲν οὕτως, τὰ δ' οὕτως συγκέκριται· διὸ καὶ τῇ αἰσθήσει διαφέρει, ὡς κίρκοι μὲν ὀξύτατοι c), κύνες δὲ ὀσφρητικώτατοι d). εὔδηλον e) οὖν τοῖς διαφόροις τοὺς ὀφθαλμοὺς διάφορα καὶ τὰ φαντάσματα προσπίπτειν· καὶ τῇ μὲν αἰγὶ τὸν θαλλὸν εἶναι ἐδώδιμον, ἀνθρώπῳ δὲ πικρόν, καὶ τὸ κώνειον ὄρτυγι μὲν τρόφιμον, ἀνθρώπῳ δὲ θανάσιμον, καὶ ὁ ἀπόπατος χοὶ μὲν ἐδώδιμος, ἵππῳ δὲ οὔ. δεύτερος ὁ παρὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων φύσεις κατὰ ἰδιοσυγκρισίας f). Δημοφῶν γοῦν g) ὁ Ἀλεξάνδρου τραπεζοκόμος h) ἐν σκιᾷ ἐθάλπετο, ἐν ἡλίῳ δὲ ἐρρίγου. Ἄνδρων δὲ ὁ Ἀργεῖος, ὥς φησιν Ἀριστο- 81.
τέλης, διὰ τῆς ἀνύδρου Λιβύης ᾤδευεν ἄποτος. καὶ ὁ μὲν ἰατρικῆς, ὁ δὲ γεωργίας, ἄλλος ἐμπορείας ὀρέγεται· καὶ ταῦτα οἷς μὲν βλάπτει, οἷς δὲ ὠφελεῖ· ὅθεν ἐφεκτέον. κρίτος

b) ἐξ ἐκπλοκῆς. Menagius malebat ἐκ συμπλοκῆς, quod legitur apud Sextum Empiricum Pyrrhon. Hypotyp. l. 14. 41. p. 12. ed. Fabric..
c) ὡς κίρκοι μὲν ὀξύτατοι. Ambrosius: *puta aquila acutissime videt.* Casaubonus ὀξύτατος accipiebat pro ὠκύτατοι, quod qui recte reprehendit Menagius, non debebat ipse corrigere ὀξυδερκέστατοι.
d) ὀσφρητικώτατοι. Edit. Froben. ὀσφρησιώτατοι. Illud praeter editiones reliquas commendant codd. RRR.
e) εὔδηλον. Restitui ex edit. Froben.: reliquae habent εὔλογον.
f) κατὰ ἰδιοσυγκρισίας. Legebatur κατὰ ἴδιαι καὶ συγκρίσεις. Emendavit Menagius ex Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. l. 14. 81. p. 22. ed. Fabric.. Vulgatum defensitat Rossius l. l. §. LXXVIIII. p. 218. et seqq..
g) γοῦν. Edit. Froben. οὖν, reliquae γ' οὖν.
h) τραπεζοκόμος. Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. l. 14. 82. p. 22. ed. Fabric. τραπεζοποιός.

et caetera. Atque alia sic, alia sic comparata sunt: quocirca etiam sensibus differunt, ut circi quidem acutissimi sunt visus, canes sagacissimi olfactus. Manifestum igitur est quae differenter oculis incidunt, eorum itidem differre phantasmata: nam caprae quidem virgulta alimento esse, homini autem amaritudinem gignere; cicutam quoque coturnici nutrimentum, homini inferre perniciem; suem item fimum edere, quem minime equus attingat. Secundus modus ex hominum naturis secundum propria temperamenta colligitur. Demophon enim mensis praefectus Alexandri ad umbram calefiebat soleque rigebat. Andron item Argivus, ut ait Aristoteles, per arida Libyae loca absque potu iter agebat. Alius item medicinae, agriculturae alius, alius mercaturae studiosus est: atque ista quidem aliis prosunt, aliis obsunt: qua

ὁ i) παρὰ τὰς τῶν αἰσθητικῶν πόρων διαφοράς. τὸ γοῦν μῆλον ὁράσει μὲν ὠχρόν, γεύσει δὲ γλυκύ, ὀσφρήσει δὲ εὐώδες ὑποπίπτει k). καὶ ἡ αὐτὴ δὲ μορφὴ παρὰ τὰς διαφορὰς τῶν κατόπτρων ἀλλοία θεωρεῖται. ἀκολουθεῖ οὖν μὴ μᾶλλον εἶναι
82. τοῖον τὸ φαινόμενον ἢ ἀλλοῖον. τέταρτος ὁ παρὰ τὰς διαθέσεις καὶ κοινῶς παραλλαγάς l), οἷον ὑγίειαν, νόσον, ὕπνον, ἐγρήγορσιν, χαράν, λύπην, νεότητα, γῆρας, θάρσος, φόβον, ἔνδειαν, πλήρωσιν m), μῖσος, φιλίαν n), θερμασίαν, ψῦξιν o)· παρὰ τὸ πνεῖν, παρὰ τὸ πιεσθῆναι τοὺς πόρους p). ἀλλοῖα οὖν φαίνεται τὰ προσπίπτοντα παρὰ τὰς ποιὰς διαθέσεις. οὐδὲ γὰρ οἱ μαινόμενοι παρὰ φύσιν ἔχουσι· τί γὰρ μᾶλλον ἐκεῖνοι ἢ ἡμεῖς; καὶ γὰρ ἡμεῖς q) τὸν ἥλιον ὡς ἑστῶτα r) βλέπομεν. Θέων δὲ s) ὁ Τιθοραιεὺς t) ὁ στωικὸς κοιμώμενος περιεπάτει ἐν τῷ ὕπνῳ καὶ Περικλέους δοῦλος ἐπὶ τοῦ στέ-

i) ὁ. Addidi de meo.
k) ὀσφρήσει δὲ εὐώδες ὑποπίπτει. Edit. Froben. ὀσφήσει. Caeterum Ambrosius ante haec verba inserit *tactui leve*.
l) καὶ κοινῶς παραλλαγάς. Ambrosius *communiter vicissitudinesque*. Menagius corrigebat περιστάσεις ex Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. I. 14. 100. p. 27. ed. Fabric..
m) ἔνδειαν, πλήρωσιν. Aldobrandinus *fame, satietate*.
n) μῖσος, φιλίαν. Ambrosius *amicitiam, odium*.
o) ψῦξιν. Scribebatur ψύξιν.
p) τοὺς πόρους. Edit. Froben. τοὺς πονηρούς.
q) καὶ γὰρ ἡμεῖς. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt.
r) ἑστῶτα. Ante Meibomium scribebatur ἑστῶτα.
s) δέ. Edit. Froben. et cod. Arund. omittunt. Aldobrandinus *quidem*.
t) Τιθοραιεύς. Scribebatur Τιθωρεύς. Correxit Menagius.

ex re continendus assensus est. Tertius ex differentibus sensuum poris accipitur. Namque malum aspectui quidem pallidum, gustui dulce olfactuique fragrantia odoris gratissimum incidit. Eademque forma pro speculorum varietate non eadem cernitur. Consequens igitur est, quod apparet non magis id esse quam aliud. Quartus circa affectus et communiter circa vicissitudines versatur, puta sanitatem, morbum, somnum, evigilationem, gaudium, tristitiam, iuventam, senectam, audaciam, metum, indigentiam, copiam, odium, amicitiam, calorem, frigus; quod videlicet spiretur spiritusque meatus intercludantur. Alia igitur videntur quae incidunt propter dispositionum varietates. Neque enim qui vesani sunt, praeter naturam se habent: quid enim illi magis quam nos? namque et nos solem veluti stantem intuemur. Theon autem Tithoraeensis Stoicus dormiens in somnis ambulabat Periclisque servus in summo tecto. Quintus circa

γους u) ἄπρου. πέμπτος ὁ x) παρὰ τὰς ἀγωγὰς καὶ τοὺς 83.
νόμους καὶ τὰς μυθικὰς πίστεις y) καὶ τεχνικὰς συνθήκας z)
καὶ δογματικὰς ὑπολήψεις a). ἐν τούτῳ περιέχεται τὰ περὶ
καλῶν καὶ αἰσχρῶν, περὶ ἀληθῶν καὶ ψευδῶν, περὶ τῶν
ἀγαθῶν καὶ κακῶν b), περὶ θεῶν καὶ γενέσεως c) καὶ φθορᾶς
τῶν φαινομένων πάντων. τὸ γοῦν αὐτὸ παρ' οἷς μὲν δίκαιον,
παρ' οἷς δὲ ἄδικον· καὶ ἄλλοις μὲν ἀγαθόν, ἄλλοις δὲ κακόν.
Πέρσαι μὲν γὰρ οὐκ ἄτοπον d) ἡγοῦνται θυγατρὶ μίγνυσθαι e),
Ἕλληνες δὲ ἄθεσμον. καὶ Μασσαγέται μέν, ὥς φησι καὶ f)
Εὔδοξος ἐν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου g), κοινὰς ἔχουσι τὰς
γυναῖκας, Ἕλληνες δὲ οὔ· Κίλικές τε λῃστείᾳ h) ἥδονται, 84.
ἀλλ' οὐχ Ἕλληνες. θεούς τε ἄλλοι ἄλλους ἡγοῦνται· καὶ οἱ

u) *στέγους*. Edit. Froben. *τέγους*.
x) *ὁ*. Addidi de meo.
y) *τὰς μυθικὰς πίστεις*. Edit. Froben. et cod. Arund. *καὶ τὰς μυσικὰς πίστεις*, quod Aldobrandinus reddidit musicis argumentis. Alterum probatum Menagio praeter Stephan. et Menag. commendant Ambrosius et Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotyp. I. 14. 145. p. 37. ed. Fabric.
z) *τεχνικὰς συνθήκας*. Menagius corrigebat *ἐθνικὰς συνθήκας* ex Sexto Empirico
a) *δογματικὰς ὑπολήψεις*. Aldobrandinus *dogmatum praeceptis*.
b) *περὶ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν*. Edit. Froben. *περὶ τῶν τἀγαθοῦ*. Menag. *περὶ τῶν τ' ἀγαθοῦ*. Ambrosius *de summo bono*. Aldobrandinus *de his quae summi boni sunt*. Quod recepi ex Stephan. comprobavit Menagius.
c) *γενέσεως*. Cod. Arund. *γενέσεων*, quod expressit Ambrosius *generationibus*.
d) *οὐκ ἄτοπον*. Ambrosius *legitimum*.
e) *μίγνυσθαι*. Edit. Froben. et cod. Arund. *μιγῆναι*.
f) *καί*. Ambrosius *quidem*. Aldobrandinus omittit.
g) *ἐν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου*. Ambrosius *in prima periodo*.
h) *λῃστείᾳ*. Cod. Arund. *λῃστείαις*. Ambrosius *iniuriis*.

leges atque instituta fabulosasque probationes atque artificialia foedera dogmaticasque opiniones vertitur. In eo continentur quae de honestis ac turpibus, de veris et falsis, de bonis et malis, de diis et de ortu interituque omnium quae apparent disputantur. Denique quod apud alios iustum, apud alios iniustum est; idemque aliis bonum, aliis malum putatur. Nam Persis quidem filiabus misceri non absurdum est, id vero Graecis nefarium existimatur. Atque Massagetae, ut Eudoxus quidem in primo Periodi refert, uxores habent communes, Graeci eam communionem detestantur; Cilices item latrociniis gaudent, Graeci non. Sic de diis quoque alii aliter sentiunt: quippe illorum providentiam alii confi-

μὲν προνοεῖσθαι, οἱ δ' οὔ. Θάπτουσι δὲ Αἰγύπτιοι μὲν ταριχεύοντες, Ῥωμαῖοι δὲ καίοντες, Παίονες δὲ εἰς τὰς λίμνας ῥιπτοῦντες· ὅθεν περὶ ταλήθοῦς ἡ ἐποχή. ἔκτος ὑ παρὰ τὰς μίξεις καὶ κοινωνίας, καθ' ὃν εἰλικρινῶς οὐδὲν καθ' αὐτὸ φαίνεται, ἀλλὰ σὺν ἀέρι, σὺν φωτί, σὺν ὑγρῷ, σὺν στερεῷ, θερμότητι, ψυχρότητι, κινήσει, ἀναθυμιάσεσιν i), ἄλλαις δυνάμεσιν. ἡ γοῦν πορφύρα διάφορον ὑποφαίνει χρῶμα ἐν ἡλίῳ καὶ σελήνῃ καὶ λύχνῳ. καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον
85. ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται καὶ ὑπὸ δύσιν k)· καὶ ὁ ἐν ἀέρι κουφιζόμενος λίθος l) ἐν ὕδατι ῥᾳδίως μετατίθεται, ἤτοι βαρὺς ὢν καὶ ὑπὸ τοῦ ὕδατος κουφιζόμενος ἢ ἐλαφρὸς ὢν καὶ ὑπὸ τοῦ ἀέρος βαρυνόμενος. ἀγνοοῦμεν οὖν τὸ κατ' ἰδίαν, ὡς ἔλαιον ἐν μύρῳ. ἕβδομος ὁ παρὰ τὰς ἀποστάσεις m) καὶ

i) ἀναθυμιάσεσιν. Ambrosius *evaporatione.*

k) καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα — καὶ ὑπὸ δύσιν. Legebatur καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται, καὶ ὁ ἥλιος. Aldobrandinus: *et corpus nostrum atque adeo sol meridie non idem videtur.* Mericus Casaubonus coni. καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται, καὶ ἀλλοῖον ὑπὸ τὴν δύσιν· Menagius καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται, καὶ ὑπὸ δείλην aut simile quid; Kuehnius καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται, καὶ ὅτε ἥλιος δύνει· ex qua Kuehnii coniectura simul apparet unde ortum sit vocabulum ὁ ἥλιος. Trillerus Observatt. critt. III. 9. p. 188. καὶ τὸ ἡμέτερον χρῶμα ἀλλοῖον ὑπὸ τῇ μεσημβρίᾳ φαίνεται, ὡς καὶ ὁ ἥλιος.

l) καὶ ὁ ἐν ἀέρι κουφιζόμενος λίθος. Legebatur καὶ ὁ ἐν ἀέρι ὑπὸ δυοῖν κουφιζόμενος λίθος. At ὑπὸ δυοῖν nihil est nisi quod supra restitui ὑπὸ δύσιν. Mericus Casaubonus coni. ὑποδύσει aut aliud eiusmodi.

m) τὰς ἀποστάσεις. Legebatur τὰς ὑποστάσεις. Ambrosius *recessiones.* Aldobrandinus *naturas rerum proprias.* Menagius coni. τὰς διαστάσεις. Quod restitui commendant codd. RRR et Kuehnius.

tentur, alii negant. Aegyptii quoque condientes sepeliunt corpora, Romani vero incendentes, Paeones in stagna proicientes: unde circa veri professionem continetur assensio. Sextus in mixtionibus communionibusque consistit, secundum quem liquide nihil per se et integre apparet, sed cum aere ac lumine, liquido ac solido, calore, frigore, motu, evaporationibus ac viribus aliis. Nempe enim purpura colorem sui varium praefert ad solem ac lunam et lucernae iniculum. Color item noster alius sub meridiem apparet, alius sub occasum; itidem qui in aerem tollitur lapis in aqua facile alio transfertur, sive gravis ab humore allevatus, sive levis ab aere gravatus. Ignoramus igitur quid seorsum sit naturaeque proprium, veluti in unguento oleum. Septimus circa inter-

ποιὰς θέσεις καὶ τοὺς τόπους καὶ τὰ ἐν τοῖς τόποις. κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον n) τὰ δοκοῦντα εἶναι μεγάλα μικρὰ φαίνεται, τὰ τετράγωνα στρογγύλα, τὰ ὁμαλὰ ἔξοχὰς ἔχοντα, τὰ ὀρθὰ κεκλασμένα, τὰ ὠχρὰ ἑτερόχροα. ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα μικρὸς φαίνεται o)· καὶ τὰ ὄρη πόρρωθεν ἀεροειδῆ p) καὶ λεῖα, ἐγγύθεν δὲ τραχέα. ἔτι ὁ ἥλιος ἀνίσχων 86.
μὲν ἀλλοῖος, μεσουρανῶν δὲ οὐχ ὅμοιος. καὶ τὸ αὐτὸ σῶμα ἐν μὲν ἄλσει ἀλλοῖον, ἐν δὲ ψιλῇ γῇ ἕτερον· καὶ ἡ εἰκὼν παρὰ τὴν ποιὰν θέσιν, ὅ τε τῆς περιστερᾶς τράχηλος παρὰ τὴν στροφήν q). ἐπεὶ οὖν οὐκ ἔνι ἔξω τόπων καὶ θέσεων ταῦτα κατανοῆσαι, ἀγνοεῖται ἡ φύσις αὐτῶν. ὄγδοος ὁ παρὰ τὰς ποσότητας αὐτῶν ἢ θερμότητας ἢ ψυχρότητας ἢ ταχύτητας ἢ βραδύτητας ἢ ὠχρότητας ἢ ἑτεροχροιότητας. ὁ γοῦν οἶνος μέτριος μὲν ληφθεὶς ῥώννυσι, πλείων δὲ παρίησιν·

n) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον. Edit. Froben. κατὰ τοῦτον τὸν τόπον, quod expressit Ambrosius *per eum*.

o) ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα μικρὸς φαίνεται. Legebatur ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα πόρρωθεν φαίνεται. Ambrosius: *Sol denique longinquius quam sit abesse videtur.* Aldobrandinus: *Sol quidem magno interiecto intervallo procul aspicitur.* Mericus Casaubonus coni. ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα παῦρόν τι φαίνεται. Menagius ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα διπόδης φαίνεται. Trillerus Observatt. critt. III. 9. p. 189. et seqq. ὁ γοῦν ἥλιος παρὰ τὸ διάστημα ποδιαῖος φαίνεται. Inserui μικρὸς auctoritate Kuehnii delevique πόρρωθεν, quippe quod natum videretur ex varia lectione.

p) ἀεροειδῆ. Mericus Casaubonus coni. ἀρτοειδῆ, Menagius ᾠοσχῆ. Merito vulgatum tuetur Trillerus Observatt. critt. III. 9. p. 191.

q) παρὰ τὴν στροφήν. Edit. Froben. παρὰ τὴν τροφόν.

valla et positiones quasdam et loca et ea quae in locis sunt versatur. Hac ratione quae videntur magna esse, parva apparent, quadrata rotunda, plana tumulis plena, recta obliqua, pallida coloris alterius. Sol igitur propter magnum interiectum intervallum parvus videtur; montes procul aerei ac lenes e vicino asperi esse cernuntur ac praerupti. Sol itidem oriens quidem alius videtur, alius quum medio caelo se fuderit. Atque idem corpus in nemore aliud, aliud in patulis campis apparet; effigies item secundum positionem, ut columbae collum secundum conversionem, diversum videtur. Quoniam igitur extra loca et positiones ista considerari nequeunt, illorum quoque natura ignoratur. Octavus in quantitate earum rerum sive calore vel frigore vel velocitate vel tarditate sive pallore sive colore quovis alio consistit. Namque vinum modice sumptum firmat ac roborat, immo-

87. ὁμοίως καὶ ἡ τροφὴ καὶ τὰ ὅμοια. ἔνατος r) ὁ παρὰ τὸ ἐνδελεχὲς ἢ ξένον ἢ σπάνιον. οἱ γοῦν σεισμοὶ παρ' οἷς συνεχῶς ἀποτελοῦνται οὐ θαυμάζονται, οὐδ' ὁ ἥλιος, ὅτι καθ' ἡμέραν s) ὁρᾶται. τὸν ἔννατον Φαβωρῖνος ὄγδοον, Σέξτος δὲ καὶ Αἰνεσίδημος δέκατον· ἀλλὰ καὶ τὸν δέκατον Σέξτος ὄγδοόν φησι, Φαβωρῖνος δὲ ἔνατον t). δέκατος ὁ κατὰ τὴν πρὸς ἄλληλα σύμβλησιν, καθάπερ τὸ κοῦφον παρὰ τὸ βαρύ, τὸ ἰσχυρὸν παρὰ τὸ ἀσθενές, τὸ μεῖζον παρὰ τὸ ἔλαττον u), τὸ ἄνω παρὰ τὸ κάτω. τὸ γοῦν δεξιὸν φύσει μὲν οὐκ ἔστι δεξιόν, κατὰ δὲ τὴν ὡς πρὸς τὸ ἕτερον σχέσιν νοεῖται· με-
88. τατεθέντος γοῦν ἐκείνου, οὐκέτ' x) ἔσται δεξιόν. ὁμοίως καὶ πατὴρ καὶ ἀδελφὸς ὡς πρός τι καὶ ἡμέραν y) ὡς πρὸς τὸν ἥλιον καὶ πάντα ὡς πρὸς τὴν διάνοιαν. ἄγνωστα οὖν τὰ πρός τι ὡς καθ' ἑαυτά. καὶ οὗτοι μὲν οἱ δέκα τρόποι z).

X. Οἱ δὲ περὶ Ἀγρίππαν τούτοις ἄλλους πέντε προσεισάγουσι,

r) ἔνατος. Ita edit. Froben.: reliquae ἔννατος.
s) καθ' ἡμέραν. Stephan. καθ' ἡμέρας.
t) τὸν ἔννατον Φαβωρῖνος ὄγδοον — Φαβωρῖνος δὲ ἔνατον. Ante Meibomium scribebatur τὸν ἔννατον Φαβωρῖνος ἡ, Σέξτος δὲ καὶ Αἰνεσίδημος ι'. ἀλλὰ καὶ τὸν ι' Σέξτος ἡ φησί, Φαβωρῖνος δὲ φ'. Ambrosius haec verba omittit.
u) παρὰ τὸ ἔλαττον. Edit. Froben. omittit articulum.
x) οὐκέτ'. Edit. Froben. et Stephan. οὐκ, quod expressit Ambrosius. Menag. (et Meibom.) οὐκ ἔτ', quod expressit Aldobrandinus.
y) ἡμέρα. Edit. Froben. ἡμέραν.
z) καὶ οὗτοι μὲν οἱ δέκα τρόποι. Aldobrandinus: *Ac de decem quidem locis hactenus.*

dice statum mentis evertit; item cibus et similia. Nonus est qui rerum perennitate vel insolentia vel raritate contingit. Itaque terrae motus apud quos crebro contingunt admirationi non sunt; sol itidem, quia quotidie cernitur. Nonum hunc modum Phavorinus octavum, Sextus autem et Aenesidemus decimum numerant: quin etiam decimum Sextus octavum tradit, Phavorinus autem nonum. Decimus ex alterna collatione constat, puta grave ad leve, forte ad imbecillum, maius ad minus, superius ad inferius. Dextrum igitur non per naturam dextrum est, verum ex habitu ad alterum intelligitur: nam si tollatur alterum, dextrum non erit. Eadem ratione et pater et frater velut ad aliquid dicuntur et dies veluti ad solem atque omnia veluti ad mentem. Quae igitur ad aliquid dicuntur, per se ipsa incognita sunt. Atque hi quidem decem modi sunt quos praediximus. Caeterum Agrippa his quinque alios invexit, eum videlicet

τόν τε ἀπὸ τῆς διαφωνίας καὶ τὸν εἰς ἄπειρον ἐκβάλλοντα καὶ τὸν πρός τι καὶ τὸν ἐξ ὑποθέσεως καὶ τὸν δι' ἀλλήλων a). ὁ μὲν οὖν ἀπὸ τῆς διαφωνίας ὃ ἂν προτεθῇ ζήτημα παρὰ τοῖς φιλοσόφοις ἢ τῇ συνηθείᾳ, πλείστης μάχης καὶ ταραχῆς πλήρες ἀποδεικνύει b)· ὁ δὲ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων οὐκ ἔᾳ βεβαιοῦσθαι τὸ ζητούμενον, διὰ τὸ ἄλλο ἀπ' ἄλλου τὴν πίστιν λαμβάνειν καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον· ὁ δὲ πρός τι οὐδέν φησι 89.
καθ' ἑαυτὸ λαμβάνεσθαι c), ἀλλὰ μεθ' ἑτέρου· ὅθεν ἄγνωστα εἶναι. ὁ δ' ἐξ ὑποθέσεως τρόπος συνίσταται, οἰομένων τινῶν τὰ πρῶτα τῶν πραγμάτων αὐτόθεν δεῖν λαμβάνειν ὡς πιστὰ καὶ μὴ αἰτεῖσθαι· ὅ ἐστι μάταιον· τὸ ἐναντίον γάρ τις ὑποθήσεται. ὁ δὲ δι' ἀλλήλων τρόπος συνίσταται ὅταν τὸ ὀφεῖλον τοῦ ζητουμένου πράγματος εἶναι βεβαιωτικὸν χρείαν ἔχῃ τῆς ἐκ τοῦ ζητουμένου πίστεως d), οἷον εἰ τὸ εἶναι πόρους

a) *τὸν δι' ἀλλήλων.* Sextus Empiricus Pyrrhon. Hypotypos. I. 15. 164. p. 41. ed. Fabric. *τὸν διάλληλον.*

b) *ἢ τῇ συνηθείᾳ — ἀποδεικνύει.* Ambrosius: *ex consuetudine ingentis pugnae et perturbationis indicat plenam.*

c) *καθ' ἑαυτὸ λαμβάνεσθαι.* Edit. Froben. *κατ' αὐτὸ λαμβάνεσθαι.* Codd. RRR, Palat. et Arund. *κατὰ πάντα λαμβάνεσθαι,* quod expressit Ambrosius *percipi secundum omnia.* Kuehnius ex codicibus regiis (?) corrigebat *καταλαμβάνεσθαι.*

d) *χρείαν ἔχῃ τῆς ἐκ τοῦ ζητουμένου πίστεως.* Edit. Froben. omittit. Stephan. *χρείαν ἔχῃ τῆς ἐκ ζητουμένου πίστεως.*

qui ex dissonantia colligitur et qui in infinitum progreditur et eum qui ad aliquid dicitur quique ex tanquam probato et qui per ea quae inter se iuncta sunt conficitur. Qui igitur ex dissonantia est quaecunque fuerit quaestio apud philosophos vel ex consuetudine proposita, ingentis pugnae et perturbationis indicat plenam; qui vero in infinitum procedit quicquid quaesitum fuerit affirmari minime permittit, quod aliud ab alio fidem capiat atque ita in infinitum res procedat; qui autem ad aliquid dicitur nihil dicit per se ipsum percipi, sed cum altero: quocirca et ignota esse. Porro tanquam ex probato constat modus, quum putant quidam ex se ipsis principia rerum oportere repeti quasi probabilia neque ulterius inquiri: quod futile atque inane est: contrarium enim quispiam subiiciet. Qui denique per ea quae inter se iuncta sunt conficitur modus tum consistit, quum quod quaesitam rem firmare debuit, ipsum opus habet ab eo quod quaeritur fidem capere, puta si poros quispiam

εἰς βεβαιοῖ διὰ τὸ ἀπορροίας γίνεσθαι e), αὐτὸ παραλαμβάνει
XI. πρὸς βεβαίωσιν τὸ ἀπορροίας γίνεσθαι f). Ἀνήρουν δ' οὗτοι
90. καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν καὶ κριτήριον καὶ σημεῖον καὶ αἴτιον
καὶ κίνησιν g) καὶ μάθησιν καὶ γένεσιν καὶ τὸ φύσει τι εἶναι
ἀγαθὸν ἢ κακόν· πᾶσα γὰρ ἀπόδειξις, φασίν, ἢ ἐξ ἀποδε-
δειγμένων σύγκειται χρημάτων ἢ ἐξ ἀναποδείκτων. εἰ μὲν
οὖν ἐξ ἀποδεδειγμένων, κἀκεῖνα δείσεταί τινος ἀποδείξεως
κἀντεῦθεν εἰς ἄπειρον· εἰ δὲ ἐξ ἀναποδείκτων, ἤτοι πάντων
ἢ τινῶν ἢ καὶ ἑνὸς μόνου διισταζομένου h), καὶ τὸ ὅλον i)
εἶναι ἀναπόδεικτον. εἰ δὲ δοκεῖ, φασίν, ὑπάρχειν τινὰ μηδε-
μιᾶς ἀποδείξεως δεόμενα, θαυμασταὶ τῆς γνώμης, εἰ μὴ
συνίασιν k) ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, ὡς ἄρα ἐξ αὐτῶν
91. ἔχει τὴν πίστιν, ἀποδείξεως χρείαν l). οὐδὲ γὰρ τὸ τέτταρα

e) οἷον εἰ τὸ εἶναι — διὰ τὸ ἀπορροίας γίνεσθαι. Edit. Froben. οἷον εἰ τὸ εἶναι τὰς βεβαιοῖ, διὰ τὸ ἀπορίας γίνεσθαι.

f) αὐτὸ παραλαμβάνει πρὸς βεβαίωσιν τὸ ἀπορροίας γίνεσθαι. Edit. Froben. omittit. Rossius l. l. §. LXXX. p. 220. et seq. coni. πρὸς βεβαίωσιν τοῦ ἀπορροίας γίνεσθαι.

g) Ἀνήρουν δ' οὗτοι — καὶ κίνησιν. Vid. Rossius l. l. §. LXXXI. p. 222. et seqq..

h) διισταζομένου. Codd. RRR διαστιζομένου.

i) καὶ τὸ ὅλον. Stephan. καὶ τι ὅλον.

k) συνίασιν. Menag. συνίστασιν. Illud praeter reliquas editiones et interpretes praebet cod. Arund..

l) ὡς ἄρα — χρεία. Edit. Froben. ὡς ἄρ' ἐξ αὐτῶν ἔχει τὴν πίστιν, ἀποδείξεως χρῇ. Cod. Arund. χρῇ. Ambrosius: *hoc ipsum imprimis quod fidem habeat ex eis, probatione indigere.* Aldobrandinus: *ad illud ipsum primum obtinendum, aliqua ex se ipsis, suaque vi perspicua esse, rationis ac conclusione indigere.* Vid. Rossius l. l. §. LXXXI. p. 225.

idcirco esse asseveret quod evaporationes fiant, ipsum ad affirmationem sumit, scilicet fieri evaporationes. Tollunt autem isti omnem demonstrationem omneque iudicium et signum et causam et motum atque disciplinam et generationem et quod natura quippiam aut bonum aut malum sit: omnis enim, aiunt, demonstratio aut ex demonstratis rebus constat aut ex non demonstratis. Si igitur ex demonstratis, et illa demonstratione aliqua egebunt atque ita in infinitum pergetur; sin vero ex non demonstratis, sive omnia sive quaedam sive unum etiam solum dissideat, totum demonstratione carere. Quod si videntur, inquiunt, quaedam esse quae demonstratione non egeant, mira illorum sententia est, si non intelligunt hoc ipsum in primis, aliqua ex se ipsis fidem habere, probatione indigere. Neque enim quattuor

εἶναι τὰ στοιχεῖα ἐκ τοῦ τέτταρα εἶναι τὰ στοιχεῖα m) βεβαιωτέον. πρὸς τῷ καὶ τῶν κατὰ μέρος ἀποδείξεων ἀπιστουμένων ἄπιστον n) εἶναι καὶ τὴν γενικὴν ἀπόδειξιν. ἵνα τε γνῶμεν ὅτι ἔστιν ἀπόδειξις, κριτηρίου o) δεῖ· καὶ ὅτι ἐστὶ κριτήριον, ἀποδείξεως δεῖ· ὅθεν ἑκάτερα ἀκατάληπτα ἀναπεμπόμενα ἐπ' ἄλληλα. πῶς ἂν οὖν καταλαμβάνοιτο τὰ ἄδηλα p), τῆς ἀποδείξεως ἀγνοουμένης; ζητεῖται δὲ οὐκ εἰ φαίνεται τοιαῦτα, ἀλλ' εἰ καθ' ὑπόστασιν οὕτως ἔχει. εὐήθεις δὲ τοὺς δογματικοὺς ἀπέφαινον· τὸ γὰρ ἐξ ὑποθέσεως περαινόμενον οὐ σκέψεως ἀλλὰ θέσεως ἔχει λόγον. τοιούτῳ δὲ λόγῳ καὶ ὑπὲρ ἀδυνάτων ἐστὶν ἐπιχειρεῖν. τοὺς δὲ οἰομένους μὴ δεῖν ἐκ τῶν κατὰ περίστασιν q) κρίνειν τἀληθὲς μηδ' ἐκ τῶν κατὰ φύσιν νομοθετεῖν, ἔλεγεν αὐτοὺς r) μέτρα τῶν πάντων ὁρίζειν, οὐχ ὁρῶντας ὅτι πᾶν τὸ φαινόμενον s) 92.

m) *τὰ στοιχεῖα.* Edit. Froben. omittit.

n) *ἄπιστον.* Menag. omittit. Agnoscit praeter reliquas editiones et interpretes etiam cod. Arund..

o) *κριτηρίου.* Menag. *κριτήριον.* Illud praebent reliquae editiones cum cod. Arund..

p) *τὰ ἄδηλα.* Ambrosius *quae manifesta sunt.*

q) *ἐκ τῶν κατὰ περίστασιν.* Aldobrandinus *ex his quae rebus distincta sunt.*

r) *αὐτούς.* Stephan. *αὐτοῖς.* Menag. *αὐτοῖς.* Restitui *αὐτοὺς* ex edit. Froben., unde *αὐτοὺς* falso rescribi volebat Rossius l. l. §. LXXXII. p. 226. et seq..

s) *πᾶν τὸ φαινόμενον.* Menag. omittit articulum, quem agnoscunt reliquae editiones cum cod. Arund..

esse elementa inde astruendum est quod quattuor sint elementa. Praeterea si negentur particulares demonstrationes, generalem quoque demonstrationem tolli necesse est. Ut autem sciamus esse demonstrationem, iudicium erit necessarium; itidem ut iudicium esse noverimus, demonstratione opus erit: unde utraque quum ad se invicem referantur, incomprehensibilia sunt. Quonam ergo modo percipiantur quae obscura sunt, si ignoretur demonstratio? Quaeritur autem non an talia appareant, verum an per substantiam ita se habeant. Stultos vero dogmaticos dicebant: quod enim ex tanquam probato concluditur non contemplationis verum positionis rationem habet. Porro simili ratione etiam de impossibilibus argumentari licet. Caeterum qui arbitrentur minime oportere ex iis quae secundum circumstantiam sunt verum iudicari neque ex iis quae secundum naturam sunt leges ferri, eos dicebant modos rerum omnium ipsos definire, nequaquam perspicientes quicquid appareat secun-

κατὰ· ἀντιπερίστασιν καὶ διάθεσιν ε) φαίνεται. ἤτοι γοῦν πάντα ἀληθῆ ῥητέον ἢ πάντα ψευδῆ. εἰ δ' ἔνιά ἐστιν ἀληθῆ, τίνι διακριτέον; οὔτε γὰρ αἰσθήσει τὰ κατὰ αἴσθησιν, πάντων ἴσων αὐτῇ φαινομένων, οὔτε νοήσει, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν ζ). ἄλλη δὲ παρὰ ταύτας εἰς ἐπίκρισιν δύναμις οὐχ ὁρᾶται. ὁ οὖν, φασί, περί τινος διαβεβαιούμενος αἰσθητοῦ ἢ νοητοῦ πρότερον ὀφείλει τὰς περὶ τούτων δόξας καταστῆ-
93. σαι· οἱ μὲν γὰρ ταῦτα, οἱ δὲ ταῦτα ἀνῃρήκασι. δεῖ δὲ ἢ δι' αἰσθητοῦ ἢ νοητοῦ κ) κριθῆναι, ἑκάτερα δὲ ἀμφισβητεῖται. οὐ τοίνυν δυνατὸν τὰς περὶ αἰσθητῶν ἢ νοητῶν ἐπικρίνας δόξας· εἴ τε διὰ τὴν ἐν ταῖς νοήσεσι μάχην ἀπαιτητέον, πᾶσιν γ) ἀναιρεθήσεται τὸ μέτρον ᾧ δοκεῖ τὰ πάντα διακριβοῦσθαι· πᾶν οὖν ἴσον ἡγήσονται. ἔτι φησὶν ὁ συζητῶν

ε) κατὰ ἀντιπερίστασιν καὶ διάθεσιν. Ambrosius *secundum reluctationem affectumque*. Aldobrandinus *ex contrariis rebus adiunctis affectionibus*.

ζ) διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. διὰ τὴν τοιαύτην αἰτίαν. Illud praebet Menag. confirmantque interpretes.

κ) ἢ δι' αἰσθητοῦ ἢ νοητοῦ. Aldobrandinus: *vel ex his quae sensu, vel ex his quae ratione comprehenduntur*.

γ) εἴ τε διὰ τὴν ἐν ταῖς νοήσεσι μάχην ἀπαιτητέον, πᾶσιν. Ambrosius: *sive propter eam quae est in intelligentiis pugnam omnibus renunciandum est*. Aldobrandinus: *Quod si propter cogitationum repugnantiam, concedenda ponendaque quaedam sint, — omnia*. Kuehnius coni. εἴ τε διὰ τὴν ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἢ νοήσεσι μάχην ἀπαιτητέον, hoc sensu, *et si ob eam quae in sensibus et intellectu est dissonantiam animum despondere et a veritatis inquisitione quasi desperantes desistere debemus, omnibus modis id quo res diiudicamus, e medio tollendum esse sequetur*.

dum reluctationem dispositionemque apparere. Aut igitur vera omnia esse aut falsa omnia dicendum est. Sin autem quaedam vera sunt, quonam ea discernemus modo? neque enim sensu quae secundum sensum sunt, quum omnia illi videantur aequalia, neque intelligentia ob eandem causam. His autem explosis iudicibus nulla iudicandi vis reliqua cernitur. Qui igitur, aiunt, de aliqua sive sensibili sive intelligibili re astruit, prius quae de ea re sunt opiniones constituere debet: alii enim ista, alii ista abstulerunt. Necesse est autem vel sensu vel intelligentia iudicari. Caeterum de utrisque contentio est. Fieri igitur non potest ut opiniones de rebus sensibilibus intelligibilibusque diiudicentur: ac si propter eam quae est in cogitationibus pugnam renuntiandum est, omnibus tolletur mensura qua cuncta diligenter exacta videntur: omnia igitur aequalia arbitrabuntur. Ad haec dicit

ἡμῖν, Τὸ φαινόμενον πιστόν ἐστιν ἢ οὔ; εἰ μὲν οὖν πιστόν ἐστιν, οὐδὲν ἔξει λέγειν z) πρὸς τὸν ᾧ φαίνεται τοὐναντίον· ὡς γὰρ αὐτὸς πιστὸς τὸ φαινόμενον λέγων, οὕτω καὶ ὁ ἐναντίος a)· εἰ δ' ἄπιστον, καὶ αὐτὰς ἀπιστηθήσεται τὸ φαινόμενον λέγων. τό τε πεῖθον οὐχ ὑπολεπτέον ἀληθὲς ὑπάρχειν· 94.
οὐ γὰρ πάντας τὸ αὐτὸ πείθειν οὐδὲ τοὺς αὐτοὺς συνεχές. γίνεται δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐκτὸς ἡ πιθανότης, παρὰ τὸ ἔνδοξον τοῦ λέγοντος ἢ παρὰ τὸ φροντιστικὸν b) ἢ παρὰ τὸ αἰμύλον ἢ παρὰ τὸ σύνηθες ἢ παρὰ τὸ κεχαρισμένον. Ἀνῄρουν δὲ καὶ τὸ κριτήριον λόγῳ τοιῷδε. ἤτοι κέκριται καὶ c) τὸ κριτήριον ἢ ἄκριτόν ἐστιν. ἀλλ' εἰ μὲν ἄκριτόν ἐστιν, ἄπιστον καθέστηκε καὶ διημάρτηκε τοῦ ἀληθοῦς καὶ τοῦ ψεύδους· εἰ δὲ κέκριται, ἓν τῶν κατὰ μέρος γενήσεται κρινομένων d), ὥστ' ἂν τὸ αὐτὸ καὶ κρίνειν καὶ κρίνεσθαι, καὶ τὸ κεκρικὸς

z) ἔτι φησὶν ὁ συζητῶν ἡμῖν — οὐδὲν ἔξει λέγειν. Edit. Froben. (et Meibom.) ἔτι φησὶν ὁ συζητῶν, Τὸ φαινόμενον πιστόν ἐστιν, ἢ οὔ. Ambrosius: *Ad haec aiunt qui nobiscum inquirit quod apparet probabile sit nec ne.* Aldobrandinus: *Praeterea quod tu, inquiunt, quaeris nobis apparens, id aut exploratum est, aut non.* Rossius l. l. §. LXXXIII. p. 228. et seq. coni. ἔτι, φασίν, τὸ φαινόμενον πιστόν ἐστιν ἢ οὔ; εἰ μὲν οὖν πιστόν ἐστιν, ὁ συζητῶν ἡμῖν οὐδὲν ἔξει λέγειν.

a) ὁ ἐναντίος. Rossius l. l. §. LXXXIII. p. 228. coni. ὁ ἐναντίον.

b) παρὰ τὸ φροντιστικόν. Aldobrandinus *ex — mentis acie.*

c) καί. Fortasse delendum est.

d) ἓν τῶν κατὰ μέρος γενήσεται κρινομένων. Legebatur ἓν τῶν κατὰ μέρος γενήσεται κρινόμενον. Codd. RRR ἐν τῷ κατὰ μέρος. Aldobrandinus: (*si vero iudicatum est*) *singulis ex rebus, unum quidpiam existere iudicatum oportet.* Correxit Menagius confirmatque Ambrosius.

qui nobiscum inquirit, Quod apparet estne probabile an non? Si quidem probabile est, nihil adversus illum dici potuerit cui contra videtur: sicut enim ipse probabilis est qui quod apparet dicit, ita et adversarius; sin autem non probabile, neque ipsi credetur qui quod apparet dicit. Quod autem persuadet, verum esse arbitrandum non est: neque enim idem omnibus persuadet, neque eisdem semper. Fit autem persuasio etiam eo quod extrinsecus est, sive gloria dicentis sive diligentia sive suavitate sive consuetudine sive lepore. Tollebant autem et iudicium ista ratione. Aut iudicatum est iudicium aut non iudicatum. At si quidem non iudicatum est, improbatum consistit exciditque a veri falsique iudicio; sin vero iudicatum, unum erit eorum quae per partes iudicantur, ut si idem sit quod iudicet et iudicetur,

τὸ κριτήριον ὑφ' ἑτέρου κριθήσεται κἀκεῖνο ὑπὸ ἄλλου καὶ
95. οὕτως εἰς ἄπειρον e). πρὸς τῷ καὶ διαφωνεῖσθαι τὸ κριτήριον, τῶν μὲν τὸν ἄνθρωπον κριτήριον εἶναι λεγόντων, τῶν δὲ τὰς αἰσθήσεις f), ἄλλων τὸν λόγον, ἐνίων τὴν καταληπτικὴν φαντασίαν. καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος καὶ πρὸς αὑτὸν g) διαφωνεῖται καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους, ὡς δῆλον ἐκ τῶν διαφόρων νόμων καὶ ἐθῶν. αἱ δὲ αἰσθήσεις ψεύδονται, ὁ δὲ λόγος διάφωνος. ἡ δὲ καταληπτικὴ φαντασία ὑπὸ νοῦ κρίνεται καὶ ὁ νοῦς ποικίλως τρέπεται. ἄγνωστον οὖν ἐστι h) τὸ κρι-
96. τήριον καὶ διὰ τοῦτο ἡ ἀλήθεια. Σημεῖόν τε οὐκ εἶναι· εἰ γάρ ἐστι, φασί, σημεῖον, ἤτοι αἰσθητόν ἐστιν ἢ νοητόν· αἰσθητὸν μὲν οὖν i) οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ τὸ αἰσθητὸν κοινόν ἐστι, τὸ δὲ σημεῖον ἴδιον. καὶ τὸ μὲν αἰσθητὸν τῶν κατὰ διαφορὰν k), τὸ δὲ σημεῖον τῶν πρός τι. νοητὸν δὲ οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ τὸ νοητὸν ἤτοι φαινόμενόν ἐστι φαινομένου ἢ ἀφανές

e) ὥστ' ἂν τὸ αὐτὸ — καὶ οὕτως εἰς ἄπειρον. Aldobrandinus: *idem iudicet, et iudicetur, quod iudicium illud verum esse iudicaverit, ipsum quoque ab alio iudicari necesse est; et hoc rursus ab alio, sicque infinite ratio feretur.* Caeterum particulam καὶ ante τὸ κεκριμὸς recepi ex Stephaniana.

f) τὰς αἰσθήσεις. Ambrosius *sensum.*

g) πρὸς αὑτόν. Edit. Froben. et Stephan. πρὸς αὐτόν.

h) ἐστι. Edit. Froben. ἔτι.

i) οὖν. Cod. Arund. omittit.

k) τῶν κατὰ διαφοράν. Addidi articulum auctoritate Rossii l. l. §. LXXXIV. p. 229. et seq..

id quoque quod iudicium iudicaverit ab altero iudicetur illudque rursus ab alio et sic in infinitum. Huc accedit quod de iudicio sententia concors non est, aliis hominem iudicium esse dicentibus, aliis sensus, aliis rationem, quibusdam item comprehendentem phantasiam. Atqui homo quidem et secum et cum aliis dissidet, quod ex legum consuetudinumque differentiis constat. Porro sensus falsa renunciant, ratio autem discordat. Comprehendens vero phantasia a mente iudicatur mensque ipsa variis motibus vertitur. Hac ergo ratione ignotum est iudicium ac propterea veritas quoque ignoratur. Signum item esse negant: nam si quidem signum est, inquiunt, aut sensibile sit necesse est, aut intelligibile: at sensibile non est: nam sensibile commune, signum vero proprium est. Ac sensibile quidem eorum est quae differentia constant, signum verò eorum quae ad aliquid dicuntur. Intelligibile itidem non est: nam intelligibile si est, sive apparens est apparentis sive non apparens non apparentis sivè

ἀφανοῦς ἢ ἀφανὲς φαινομένου ἢ φαινόμενον ἀφανοῦς· οὐδὲν δὲ τούτων ἐστίν· οὐκ ἄρα ἐστὶ σημεῖον l). φαινόμενον μὲν οὖν φαινομένου οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ τὸ φαινόμενον οὐ δεῖται σημείου· ἀφανὲς δὲ ἀφανοῦς οὐκ ἔστιν, ἐπεὶ δεῖ m) φαίνεσθαι τὸ ἐκκαλυπτόμενον ὑπό τινος· ἀφανὲς δὲ φαινομένου 97. οὐ δύναται, καθότι δεῖ φαίνεσθαι τὸ ἑτέρῳ παρέξον n) ἀφορμὴν καταλήψεως o)· φαινόμενον δὲ ἀφανοῦς οὐκ ἔστιν, ὅτι τὸ σημεῖον τῶν πρός τι ὂν συγκαταλαμβάνεσθαι ὀφείλει τῷ οὗ ἔστι σημεῖον, τὸ δὲ μὴ ἔστιν p). οὐδὲν ἄρα τῶν ἀδήλων ἂν καταλαμβάνοιτο· διὰ γὰρ τῶν σημείων λέγεται τὰ ἄδηλα καταλαμβάνεσθαι. Ἀναιροῦσι δὲ τὸ αἴτιον ὧδε. τὸ αἴτιον τῶν πρός τι ἔστι· πρὸς γὰρ τὸ αἰτιατόν ἐστι q)· τὰ δὲ πρός τι ἐπινοεῖται r) μόνον, ὑπάρχει δὲ οὔ· καὶ τὸ αἴτιον οὖν 98.

l) *ἐπεὶ τὸ νοητὸν ἤτοι — οὐκ ἄρα ἐστὶ σημεῖον.* Stephan. *ἐπεὶ εἰ ἔστι νοητόν, ἤτοι* etc.. Ambrosius: *sive quod appareat ex eo quod videtur: sive quod non appareat ex eo quod non videtur: sive quod non videtur ex eo quod apparet sive quod videtur ex eo quod non apparet: et apparet: signum ergo non est. Nam nullus istorum signum esse potest.*

m) *ἐπεὶ δεῖ.* Edit. Froben. et Stephan. *ἐπειδή.* Meibom. *ἐπειδὴ δεῖ.*

n) *τὸ ἑτέρῳ παρέξον.* Legebatur *τῷ ἑτέρῳ παρέξον.* Fortasse etiam rectius scribatur *τὸ τῷ ἑτέρῳ παρέξον.*

o) *καταλήψεως.* Edit. Froben. et Stephan. *ἀποκαλύψεως.* Alterum praebet Menag. expressitque Aldobrandinus.

p) *φαινόμενον μὲν οὖν φαινομένου οὐκ ἔστιν — τὸ δὲ μὴ ἔστιν.* Ambrosius omisit.

q) *πρὸς γὰρ τὸ αἰτιατόν ἐστι.* Legebatur *πρὸς γὰρ τῷ αἰτιατῷ ἐστι.* Correxit Menagius.

r) *ἐπινοεῖται.* Edit. Froben. et cod. Arund. *ἐννοεῖται.*

non apparens apparentis sive apparens non apparentis: atqui nihil horum est: non est ergo signum. Apparens igitur apparentis non est, quia quod apparet non indiget signo; non apparens non apparentis autem non est, quoniam apparere debet quod revelatur ab aliquo; non apparens apparentis autem esse non potest, quia apparere debet quod alteri ansam praebet comprehensionis; denique apparens non apparentis propterea non est, quod signum, quum sit earum rerum quae cum aliquo conferuntur, simul comprehendi debet cum eo cuius est signum, hoc autem non est. Ex eo autem sequitur nihil obscurum comprehendi posse: nam per signa dicuntur obscura comprehendi. Causam itidem hac ratiocinatione tollunt. Causa eorum est quae ad aliquid dicuntur, quippe cum causato confertur: quae vero ad aliquid dicuntur, solummodo intelliguntur, non autem exsistunt: causa

ἐπινοοῖτο ἂν μόνον, ἐπεὶ εἴπερ ἐστὶν αἴτιον, ὀφείλει ἔχειν τὸ οὗ λέγεται αἴτιον s), ἐπεὶ οὐκ ἔσται αἴτιον. καὶ ὥςπερ ὁ πατήρ, μὴ παρόντος τοῦ πρὸς ὃ λέγεται πατήρ, οὐκ ἂν εἴη πατήρ, οὕτωσὶ δὲ καὶ τὸ αἴτιον· οὐ πάρεστι δὲ πρὸς ὃ νοεῖται τὸ αἴτιον· οὔτε γὰρ γένεσις οὔτε φθορὰ οὔτε ἄλλο τι t)· οὐκ ἄρα ἐστὶν αἴτιον. καὶ μὴν εἰ ἔστιν αἴτιον, ἤτοι σῶμα σώματός ἐστιν αἴτιον ἢ ἀσώματον ἀσωμάτου u)· οὐδὲν δὲ τούτων· οὐκ ἄρα ἐστὶν αἴτιον. σῶμα μὲν οὖν σώματος οὐκ ἂν εἴη αἴτιον x), ἐπείπερ y) ἀμφότερα τὴν αὐτὴν ἔχει φύσιν. καὶ εἰ τὸ ἕτερον αἴτιον λέγεται παρ' ὅσον ἐστὶ σῶμα,
99. καὶ τὸ λοιπὸν σῶμα ὂν αἴτιον γενήσεται. κοινῶς δὲ ἀμφοτέρων αἰτίων ὄντων, οὐδὲν ἔσται τὸ πάσχον z). ἀσώματον δὲ ἀσωμάτου οὐκ ἂν εἴη αἴτιον διὰ τὸν αὐτὸν λόγον· ἀσώματον δὲ σώματος οὐκ ἔστιν αἴτιον, ἐπεὶ οὐδὲν ἀσώματον ποιεῖ

s) καὶ τὸ αἴτιον οὖν — λέγεται αἴτιον. Edit. Froben. καὶ τὸ αἴτιον, ἐπεὶ οὐκ ἔσται αἴτιον. Stephan. καὶ τὸ αἴτιον οὖν ἐπινοῖτο etc..

t) οὔτε γὰρ γένεσις οὔτε φθορὰ οὔτε ἄλλο τι. Edit. Froben. et Menag. οὔτε γὰρ γενέσει, οὔτε φθορᾷ, οὔτε ἄλλό τι. Ambrosius: *neque enim generatione neque corruptione neque aliud quippiam.* Aldobrandinus: *neque enim ortu neque interitu, neque alio quopiam modo.* Quod ex Stephan. recepi commendavit Menagius.

u) καὶ μὴν εἰ ἔστιν αἴτιον — ἀσωμάτου. Edit. Froben. καὶ μὴν εἰ ἔστιν αἴτιον, ἤ τοι σῶμα, ἢ ἀσώματον ἔστιν αἴτιον, ἢ ἀσωμάτου ἀσωμάτου.

x) σῶμα μὲν οὖν σώματος οὐκ ἂν εἴη αἴτιον. Ambrosius omittit.

y) ἐπείπερ. Edit. Froben. ἐπεί.

z) οὐδὲν ἔσται τὸ πάσχον. Aldobrandinus: *nullae erunt accipiendi partes et patiendi.*

ergo tantum intelligetur: nam si quidem causa est, illi deesse non debet cuius dicitur causa, alioquin causa non erit. Ac sicuti pater, nisi adsit is ad quem pater dicitur, nequaquam pater erit, ita et causa: non autem adest ad quod causa intelligitur; neque enim generatio neque corruptio neque aliud quippiam: non ergo causa est. Atqui si quidem causa est, sive corpus corporis est causa sive expers corporis expertis corporis: nihil est autem horum: non ergo est causa. Corpus igitur corporis non fuerit causa: nam utraque eandem habent naturam. Et si alterum dicitur causa in quantum corpus est, et reliquum corpus quum sit, efficietur causa. At si communiter ambo causae erunt, nihil erit patiens. Porro incorporeum incorporei nequaquam causa erit ob eandem rationem: incorporeum autem corporis causa non erit, quia nihil incorporeum corpus facit. Corpus itidem

σῶμα. σῶμα δὲ ἀσωμάτου οὐκ ἂν εἴη αἴτιον, ὅτι τὸ γενόμενον τῆς πασχούσης ὕλης ὀφείλει εἶναι· μηδὲν δὲ πάσχον διὰ τὸ ἀσώματον εἶναι οὐδ' ἂν ὑπό τινος γένοιτο a)· οὐκ ἔστι τοίνυν αἴτιον. ᾧ συνειςάγεται τὸ ἀνυποστάτους εἶναι τὰς τῶν ὅλων ἀρχάς· δεῖ γὰρ εἶναί τι τὸ ποιοῦν καὶ ὁρῶν b). Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κίνησίς ἐστι· τὸ γὰρ κινούμενον ἤτοι ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μὴ ἔστιν· καὶ ἐν ᾧ μέν ἐστι τόπῳ οὐ κινεῖται, ἐν τῷ δὲ οὐκ ἔστιν c) οὐδὲ κινεῖται· οὐκ ἔστιν οὖν κίνησις. Ἀνήρουν δὲ καὶ μάθησιν d). εἴπερ, φασί, διδάσκεται τί, ἤτοι τὸ ὂν τῷ εἶναι διδάσκεται ἢ τὸ μὴ ὂν τῷ μὴ εἶναι. οὔτε δὲ τὸ ὂν τῷ εἶναι διδάσκεται — ἦ e) γὰρ τῶν ὄντων φύσις πᾶσι φαίνεται καὶ γινώσκεται — οὔτε τὸ μὴ ὂν τῷ μὴ ὄντι f)· τῷ γὰρ μὴ ὄντι οὐδὲν συμβέβηκεν, ὥστε οὔτε τὸ διδάσκεσθαι. Οὐδὲ μὴν γένεσίς ἐστι, φασὶν g)· οὔτε 100.

a) μηδὲν δὲ πάσχον — γένοιτο. Aldobrandinus: *Quod vero accipit, nihil corpore vacat, ita ne gignetur quidem ex aliquo.*

b) δεῖ γὰρ εἶναί τι τὸ ποιοῦν καὶ ὁρῶν. Aldobrandinus: *quoniam et efficiendi et patiendi partes esse oporteat.*

c) καὶ ἐν ᾧ μέν ἐστι τόπῳ οὐ κινεῖται, ἐν τῷ δὲ οὐκ ἔστιν. Edit. Froben. et Menag. cum Aldobrandino omittunt. Ambrosius: *non in loco ubi est in quo autem non (neque movetur)* et *in quo autem non est (neque movetur).*

d) μάθησιν. Edit. Froben. et cod. Arund. μαθήματα

e) ἦ.. Stephan. et Menag. ἤ.

f) τῷ μὴ ὄντι. Menag. omittit. Agnoscunt edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. et interpretibus. Fortasse scribendum est τῷ μὴ εἶναι.

g) φασίν. Aldobrandinus omittit.

incorporei causa non erit, quia quod fit ex patiente subiecta materia esse debet: nihil autem patiens ex eo quod incorporeum sit nec ab aliquo quidem erit: non est igitur causa. Atque ita colligitur minime subsistere principia rerum: aliquid enim sit necesse est quod facit atque operatur. Enimvero neque motus est: nam quod movetur vel in loco ubi est vel in eo ubi non est movetur: atqui in loco ubi est non movetur, in quo autem non est, nec movetur: non est ergo motus. Disciplinam item hoc modo auferebant. Si quid, aiebant, docetur, sive quod est eo ipso quod est, sive quod non est eo ipso quod non est docetur. Neque vero quod est eo ipso quod est docetur — namque natura omnium quae sunt omnibus patet atque cognoscitur — neque id quod non est eo quod non est: ei enim quod non est nihil contingit, ut ne doceatur quidem. Neque generatio quidem, inquiunt,

γὰρ τὸ ὂν γίνεται, ἔστι γάρ, οὔτε τὸ μὴ ὄν, οὐδὲ γὰρ ὑφέστηκε· τὸ δὲ μὴ ὑφιστὼς μηδὲ ὂν οὐδὲ τὸ γίνεσθαι εὐτύχησε.
101. Φύσει τε μὴ εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν· εἰ γάρ τι h) ἔστι φύσει ἀγαθὸν καὶ κακόν, πᾶσιν ὀφείλει ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὑπάρχειν, ὥσπερ ἡ χιὼν πᾶσι ψυχρόν· κοινὸν δὲ οὐδὲν πάντων ἀγαθὸν ἢ κακόν ἐστιν· οὐκ ἄρα ἐστὶ φύσει ἀγαθὸν ἢ κακόν. ἦτοι γὰρ πᾶν τὸ ὑπό τινος δοξαζόμενον ῥητέον ἀγαθὸν ἢ οὐ πᾶν· καὶ πᾶν μὲν οὐ ῥητέον, ἐπεὶ τὸ αὐτὸ ὑφ' οὗ μὲν δοξάζεται ἀγαθόν, ὡς ἡ ἡδονὴ ὑπὸ Ἐπικούρου i)· ὑφ' οὗ δὲ κακόν, ὑπὸ Ἀντισθένους k). συμβήσεται τοίνυν τὸ αὐτὸ ἀγαθόν τε εἶναι καὶ κακόν l). εἰ δ' οὐ πᾶν λέγοιμεν τὸ ὑπό τινος δοξαζόμενον ἀγαθόν, δεήσει ἡμᾶς διακρίνειν τὰς δόξας· ὅπερ οὐκ ἐνδεχόμενόν ἐστι διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν λόγων m). ἄγνω-
102. στον οὖν τὸ φύσει ἀγαθόν. Ἔστι δὲ καὶ τὸν ὅλον τῆς συναγωγῆς αὐτῶν τρόπον συνιδεῖν ἐκ τῶν ἀπολειφθεισῶν συντάξεων· αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Πύρρων οὐδὲν ἀπέλιπεν, οἱ μέντοι

h) τί. Edit. Froben. omittit.
i) ὑπὸ Ἐπικούρου. Edit. Froben. omittit.
k) ὑπὸ Ἀντισθένους. Ambrosius omittit.
l) συμβήσεται τοίνυν τὸ αὐτὸ ἀγαθόν τε εἶναι καὶ κακόν. Ambrosius: *Contingit igitur id quod fieri non potest idem et bonum esse et malum.*
m) διὰ τὴν ἰσοσθένειαν τῶν λόγων. Aldobrandinus *propter rationum imbecillitatem.*

est: neque enim fit quod est, quum iam sit; neque quod non est: neque enim subsistit. Quod autem non subsistit neque est, id ne fieri quidem potuit. Natura quoque bonum aliquod aut malum esse negant: si quid enim natura bonum aut malum est, omnibus bonum aut malum esse debet, quemadmodum et nix omnibus aeque frigida est: nihil est autem bonum aut malum quod sit commune omnium: non ergo est natura bonum aut malum. Aut enim omne quod a quopiam putatur bonum dicendum est aut non omne: at omne quidem dicendum non est: namque idem ab aliquo putatur bonum, sicuti voluptas ab Epicuro; ab aliquo e converso malum, nimirum ab Antisthene. Continget igitur ut idem et bonum sit et malum. Quod si non omne quod ab aliquo putatur, bonum dixerimus, necesse erit nos discernere opiniones: quod per parem rationum vim fieri non potest. Itaque ignoratur quod sit natura bonum. Licet autem totum conclusionis illorum modum ex iis quae reliquere monumentis animadvertere: nam Pyrrho quidem ipse nul-

συνήθεις αὐτοῦ Τίμων καὶ Αἰνεσίδημος καὶ Νουμήνιος καὶ Ναυσιφάνης καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. οἷς ἀντιλέγοντες οἱ δογματικοὶ φασιν αὐτοὺς καταλαμβάνεσθαι καὶ δογματίζειν· ἐν ᾧ γὰρ δοκοῦσι διελέγχειν καταλαμβάνονται· καὶ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ κρατύνουσι καὶ δογματίζουσι. καὶ γὰρ n) ὅτε φασὶ μηδὲν ὁρίζειν καὶ παντὶ λόγῳ λόγον ἀντιτίθεσθαι, αὐτὰ ταῦτα καὶ ὁρίζονται καὶ δογματίζουσι. πρὸς οὓς ἀποκρίνονται, Περὶ 103.
μὲν ὧν ὡς ἄνθρωποι πάσχομεν, ὁμολογοῦμεν· καὶ γὰρ ὅτι ἡμέρα ἐστὶ o) καὶ ὅτι ζῶμεν καὶ ἄλλα πολλὰ τῶν ἐν τῷ βίῳ φαινομένων διαγινώσκομεν· περὶ δὲ ὧν οἱ δογματικοὶ διαβεβαιοῦνται τῷ λόγῳ, φάμενοι καταλῆφθαι, ἐπέχομεν περὶ τούτων ὡς ἀδήλων, μόνα δὲ τὰ πάθη γινώσκομεν. τὸ μὲν γὰρ ὅτι ὁρῶμεν ὁμολογοῦμεν καὶ τὸ ὅτι τόδε νοοῦμεν γινώσκομεν, πῶς δὲ ὁρῶμεν ἢ πῶς νοοῦμεν ἀγνοοῦμεν· καὶ ὅτι τόδε λευκὸν φαίνεται διηγηματικῶς λέγομεν, οὐ διαβεβαιούμενοι εἰ καὶ ὄντως ἐστί. περὶ δὲ τῆς Οὐδὲν ὁρίζω φωνῆς καὶ τῶν ὁμοίων 104.
λέγομεν ὡς οὐ δογμάτων p)· οὐ γάρ εἰσιν ὅμοια τῷ λέγειν

n) γάρ. Edit. Froben. omittit.
o) καὶ γὰρ ὅτι ἡμέρα ἐστί. Edit. Froben. omittit γάρ. Ambrosius: *nam et quod dies sit quodque sit generatio.*
p) καὶ τῶν ὁμοίων λέγομεν ὡς οὐ δογμάτων. Cod. Arund. omittit ὡς. Ambrosius *atque similibus quae dicuntur non dogmatibus.*

lum reliquit opus, verum discipuli et necessarii eius, Timon et Aenesidemus Numeniusque et Nausiphanes atque alii huiusmodi. Quibus contradicentes dogmatici aiunt illos et comprehendere et dogmata afferre: nam in eo quod arguere et caeteros evertere conantur, profecto comprehendunt atque in eo ipso et asserunt et dogmata inferunt. Nam quum se nihil definire aiunt omnique rationi contrariam obiectam esse rationem, ea ipsa et definiunt et decernunt. Contra quos illi respondent, Atqui ea quae ut homines patimur fatemur: nam et quod dies sit quodque vivamus multaque alia quae in vita nostra manifesta sunt scimus: caeterum de iis quae dogmatici asserunt, ea se ratione comprehendere dicentes, de iis veluti incertis continemus assensum, solas vero passiones agnoscimus. Namque et nos videre confitemur nosque id intelligere scimus, verum quo pacto videamus aut intelligamus ignoramus; quodque hoc album videatur narrando dicimus, non asserendo an vere ita sit. Porro de ea voce qua nihil nos definire dicimus, atque similibus non ut de dogmatibus dicimus: neque enim similia sunt ei quod

ὅτι σφαιροειδής ἐστιν ὁ κόσμος q). ἀλλὰ γὰρ τὸ μὲν ἄδηλον, αἱ δὲ ἐξομολογήσεις εἰσὶ r). ἐν ᾧ οὖν λέγομεν μηδὲν ὁρίζειν, οὐδ' αὐτὸ τοῦτο ὁριζόμεθα. πάλιν οἱ δογματικοὶ φασιν καὶ τὸν βίον αὐτοὺς ἀναιρεῖν, ἐν ᾧ πάντα ἐκβάλλουσιν ἐξ ὧν ὁ βίος συνέστηκεν s). οἱ δὲ ψεύδεσθαί φασιν αὐτούς· οὐ γὰρ τὸ ὁρᾶν ἀναιρεῖν, ἀλλὰ τὸ πῶς ὁρᾶν ἀγνοεῖν t). καὶ γὰρ τὸ φαινόμενον τιθέμεθα u), οὐχ ὡς καὶ τοιοῦτον ὄν. καὶ ὅτε πῦρ καίει αἰσθανόμεθα· εἰ δὲ φύσιν ἔχει καυστικὴν ἐπέχομεν.
105. καὶ ὅτι κινεῖταί τις βλέπομεν, καὶ ὅτι φθείρεται· πῶς δὲ ταῦτα γίνεται οὐκ ἴσμεν. μόνον οὖν, φασίν, ἀνθιστάμεθα πρὸς τὰ παρυφιστάμενα τοῖς φαινομένοις ἄδηλα. καὶ γὰρ ὅτε τὴν εἰκόνα ἐξοχὰς λέγομεν ἔχειν, τὸ φαινόμενον διασαφοῦμεν· ὅταν δὲ εἴπωμεν μὴ ἔχειν αὐτὴν ἐξοχάς, οὐκέτι ὃ φαίνεται, ἕτερον δὲ λέγομεν x)· ὅθεν καὶ ὁ Τίμων ἐν τῷ

q) οὐ γὰρ εἰσιν — ὁ κόσμος. Ambrosius: *neque enim similia sunt his quae illi asserunt: puta globosus sphaerae instar sit mundus.* Aldobrandinus: *nec enim similiter ista dicuntur, atque ea tum, cum mundum rotundum esse dicimus.*

r) αἱ δὲ ἐξομολογήσεις εἰσί. Edit. Froben. omittit. Cod. Arund. addit τὸ μὲν ἄδηλον. Ambrosius: *hae vero certae consensiones sunt.* Vid. Rossius l. l. §. LXXXV. p. 233.

s) συνέστηκεν. Stephan. συνίστησεν.

t) ὁρᾶν ἀγνοεῖν. Edit. Froben. et Stephan. ὁρᾷ ἀγνοεῖν. Cod. Cantabr. ὁρᾶ ἀγνοεῖ.

u) καὶ γὰρ τὸ φαινόμενον τιθέμεθα. Aldobrandinus: *Quod enim apparet, inquiunt, hoc ponimus.*

x) καὶ γὰρ ὅτε — ἕτερον δὲ λέγομεν. Vid. Rossius l. l. §. LXXXV. p. 231. et seqq., a quo qui carpitur Ambrosius εἰκόνα non *statuam* interpretatus est, sed *effigiem.*

dicitur globosum sphaerae instar esse mundum. Nam id quidem incertum est, hae vero confessiones sunt. Quum igitur nihil nos definire dicimus, neque hoc ipsum definimus. Rursus illos dogmatici vitam etiam tollere asserunt, dum omnia ex quibus vita constat evertunt. At contra eos illi mentiri asseverant: non enim visum se auferre, sed quomodo se habeat vis videndi ignorare se dicunt. Atque quod apparet ponimus, non tamen ut sit tale quale cernitur. Ignis item incendia sentimus, verum an habeat incendendi naturam assensum continemus. Quodque moveatur quispiam et quod intereat videmus, verum ista quo pacto fiant ignoramus. Eis igitur, aiunt, solum reluctamur, quae conspicuis rebus proxime assistunt incerta. Namque dum imaginem eminentias habere dicimus, quod videtur exponimus; quum vero non habere eminentias asserimus, non iam quod cerni-

Πύθωνι y) φησι μὴ ἐκβεβηκέναι τὴν συνήθειαν. καὶ ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς z) οὕτω λέγει,

Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ σθένει οὗπερ ἂν ἔλθῃ a).

καὶ ἐν τρίς περὶ αἰσθήσεων b) φησί, Τὸ μέν ὅτι ἑστὶ γλυκὺ οὐ τίθημι, τὸ δὲ ὅτι φαίνεται ὁμολογῶ. καὶ Αἰνεσίδημος 106.
ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Πυρρωνείων λόγων οὐδέν φησιν ὁρίζειν τὸν Πύρρωνα δογματικῶς διὰ τὴν ἀντιλογίαν c), τοῖς δὲ φαινομένοις ἀκολουθεῖν. ταὐτὰ d) δὲ λέγει κἀν τῷ κατὰ σοφίας e) κἀν τῷ περὶ ζητήσεως. ἀλλὰ καὶ Ζεῦξις ὁ Αἰνεσιδήμου γνώριμος ἐν τῷ περὶ διττῶν λόγων καὶ Ἀντίοχος f) ὁ Λαοδικεὺς καὶ Ἀπελλᾶς g) ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ τιθέασι τὰ φαινόμενα μόνα. ἔστιν οὖν κριτήριον κατὰ τοὺς σκεπτικοὺς τὸ φαινόμενον h), ὡς καὶ Αἰνεσίδημός φησιν· οὕτω δὲ καὶ Ἐπι-

y) ἐν τῷ Πύθωνι. Ambrosius *in pyrrhone* et *in pythone*.
z) ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς. Ambrosius *in dalmis*.
a) Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον παντὶ σθένει οὗπερ ἂν ἔλθῃ. Ambrosius: *at quod videtur omni robore quocunque pervenerit*. Aldobrandinus: *Sed apparens omni vi, quacunque venerit*. Recte interpretatus est Kuehnius. Laudat hunc versum etiam Sextus Empiricus adv. Mathematt. VII. 30. p. 376. ed. Fabric..
b) ἐν τοῖς περὶ αἰσθήσεων. Edit. Froben. ἐν τοῖς περὶ αἰσθήσεων. *f*
c) διὰ τὴν ἀντιλογίαν. Edit. Froben. διὰ τὴν ἀπολογίαν.
d) ταὐτά. Ante Meibomium legebatur ταῦτα, quod reddidit Aldobrandinus. Alterum expressit Ambrosius.
e) κἀν τῷ κατὰ σοφίας. Ambrosius *in libro contra philosophiam*.
f) Ἀντίοχος. Mss. quidam apud Menagium Ἀντίλοχος, quod reddidit Aldobrandinus. Conf. IX. 116.
g) Ἀπελλᾶς. Edit. Froben. ἀπελᾶς. Ambrosius *appelles* et *apellas*.
h) ἔστιν οὖν κριτήριον κατὰ τοὺς σκεπτικοὺς τὸ φαινόμενον. Aldobrandinus: *Est ergo apud Scepticos eorum, quae apparent, proprium iudicium*.

tur, sed aliud dicimus: unde et Timon in Pythone ait non excessisse consuetudinem. Et in Simulacris ita dicit,

Apparens quocunque venit, dominatur ubivis.

Atque in iis quae scripsit de sensibus, Quod, inquit, istud dulce sit, non aio; quod autem videatur, assentior. Aenesidemus quoque in primo de Pyrrhonis rationibus nihil ait per modum dogmatis definire Pyrrhonem propter contradictionem, verum quae sunt conspicua sequi. Eadem ferme ait et in libro contra sapientiam et in libro de quaestione. Zeuxis itidem Aenesidemi necessarius in libro de duplicibus rationibus Antiochusque Laodicenus et Apelles in Agrippa ea solum ponunt quae videntur. Est igitur iudicium secundum Scepticos id quod videtur, sicuti et Aenesidemus ait:

καιρόν. Δημόκριτος δὲ μηδὲν εἶναι τῶν φαινομένων, τὰ δὲ
107. μὴ εἶναι i). πρὸς τοῦτο τὸ κριτήριον τῶν φαινομένων οἱ
δογματικοὶ φασιν ὅτι ὅτε ἀπὸ τῶν αὐτῶν διάφοροι προσ-
πίπτουσι φαντασίαι, ὡς ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ στρογγύλου ἢ
τετραγώνου k), ὁ σκεπτικὸς εἰ οὐδετέρων προκρίνῃ l), ἀπρα-
γήσει· εἰ δὲ τῇ ἑτέρᾳ κατακολουθήσει, οὐκέτι τὸ ἰσοσθε-
νές, φασί, τοῖς φαινομένοις ἀποδώσει m). πρὸς οὓς οἱ
σκεπτικοί φασιν ὅτι ὅτε προσπίπτουσιν ἀλλοῖαι φαντασίαι,
ἑκατέρας ἐραῦμεν· φαίνεσθαι· καὶ διὰ τοῦτο τὰ φαινόμενα
τιθέναι ὅτι φαίνεται n). τέλος δὲ οἱ σκεπτικοί φασι τὴν
ἐποχήν, ᾗ συμᾶς τρόπον ἐπακολουθεῖ ἡ ἀταραξία, ὡς φασιν
108. οἵ τε περὶ τὸν Τίμωνα καὶ Αἰνησίδημον· οὔτε γὰρ τάδε

i) Δημόκριτος δὲ — μὴ εἶναι. Ambrosius: *porro Democritus nihil se nosse ait eorum quae videntur. Quaedam vero ex his ne esse quidem.* Aldobrandinus: *Democritus eorum, quae apparent, nihil esse, haec vero esse negat.* Kuehnius coni. Δημόκριτος δὲ μηδὲν εἶναι ἴζω vel πλὴν τῶν φαινομένων, τὰ δὲ μὴ εἶναι. I. F. H. i. e. Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. p. 110. μηδὲν εἰδέναι τῶν φαινομένων, τὰ δὲ μὴ εἶναι. Vid. Rossius l. l. §. LXXXVI. p. 233. et seqq..

k) ὡς ἀπὸ τοῦ πύργου ἢ στρογγύλου ἢ τετραγώνου. Ambrosius: *quemadmodum a turre vel rotunda vel quadrata.* Aldobrandinus: *verbi causa e turri sive rotunda sive quadrata.* Vid. Rossius l. l. §. LXXXVI. p. 237. et seq..

l) εἰ οὐδετέρων προκρίνῃ. Fortasse scribendum est προκρινεῖ. Aldobrandinus: *si de neutro nihil praeiudicaverit.*

m) οὐκέτι τὸ ἰσοσθενὲς — τοῖς φαινομένοις ἀποδώσει. Aldobrandinus: *eorum quae apparent, aequilibritatem minime servaturum.*

n) καὶ διὰ τοῦτο — φαίνεται. Aldobrandinus: *ob eamque causam, quae apparent, ea apparere ponimus.*

ea in sententia et Epicurus fuit. Democritus vero nihil ait eorum quae videntur iudicium esse, ista autem ne esse quidem. Adversus huiusmodi iudicium eorum quae videntur dogmatici aiunt quum ab iisdem rebus varii visus obiiciantur, quemadmodum ab eadem turri vel rotundi vel quadrati species, Scepticum si neutrum praeferat, nihil acturum; sin vero alteram sequatur, non iam, inquiunt, aequas vires iis quae videntur redditurum. Ad quos aiunt Sceptici, quod quando variae incident imaginationes, utrasque videri dicemus: atque ideo visibilia ponere quia videntur. Postremo autem Sceptici assensus continentiam eam asserunt, quam sequatur umbrae in morem animi tranquillitas atque constantia, ut ait et Timon et Aenesidemus: neque enim ista eligemus

εἱλούμεθα ἢ ταῦτα φευξόμεθα ὅσα περὶ ἡμᾶς o) ἔστι· τὰ δὲ ὅσα περὶ ἡμᾶς p) οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ κατ' ἀνάγκην, οὐ δυνάμεθα φεύγειν, ὡς τὸ πεινῆν q), διψῆν, ἀλγεῖν· οὐκ ἔστι γὰρ r) λόγῳ περιελεῖν s) ταῦτα. λεγόντων δὲ τῶν δογματικῶν ὡς δυνήσεται βιοῦν ὁ σκεπτικὸς μὴ φεύγων τό, εἰ καὶ κελευσθείη t), κρεουργεῖν τὸν πατέρα, φασὶν οἱ σκεπτικοὶ περὶ τῶν δογματικῶν ὡς δυνήσεται βιοῦν ζητήσεων ἐπέχων, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν u). ὥστε καὶ αἱρούμεθά τι κατὰ τὴν συνήθειαν x) καὶ φεύγομεν καὶ νόμοις χρώμεθα.

o) περὶ ἡμᾶς. Mericus Casaubonus coni. παρ' ἡμᾶς.
p) περὶ ἡμᾶς. Mericus Casaubonus coni. παρ' ἡμᾶς.
q) ὡς τὸ πεινῆν. Ambrosius: *ut est scepticos esurire.*
r) γάρ. Edit. Froben. omittit.
s) περιελεῖν. Menag. περιελθεῖν. Illud praebent reliquae editiones cum cod. Arund. expresseruntque interpretes.
t) εἰ καὶ κελευσθείη. Edit. Froben. omittit καί, quod ita probo ut alio loco ponendum putem. Aldobrandinus *si visus fuerit.*
u) φασὶν οἱ σκεπτικοὶ — καὶ τηρητικῶν. Edit. Froben. φασὶν οἱ σκεπτικοὶ περὶ τῶν δογματικῶν πῶς δυνήσεται βιοῦν ζητήσεων ἀπέχειν, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. Stephan. et Menag. φασὶν οἱ σκεπτικοὶ περὶ τῶν δογματικῶν, πῶς δυνήσεται βιοῦν ζητήσεων ἀπέχων, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. Meibom. φασὶν οἱ σκεπτικοὶ περὶ τῶν δογματικῶν, πῶς δυνήσεται βιοῦν δογματικὸς ζητήσεων ἀπέχων, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. Ambrosius: *respondent illi de dogmaticis quomodo vivere poterit et abstinere quaestionibus non de mundanis et observandis.* Aldobrandinus: *respondent Sceptici quaerentes, quomodo ipsi vivere poterunt his quaestionibus abstinentes, quae ad vivendam conservandamque vitam non pertinent?* Rossius l. l. §. LXXXVII. p. 238. et seqq. coni. φασὶν οἱ σκεπτικοί, περὶ τῶν δογματικῶν ὡς δυνήσεται βιοῦν ζητήσεων ἐπέχων, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. sed ut praeferret, φασὶν οἱ σκεπτικοὶ περὶ τῶν δογματικῶν ζητήσεων ἐπέχειν, οὐ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ τηρητικῶν. Recepi priorem Rossii coniecturam, quae etsi non omni caret dubitatione, tamen praeferenda videtur memoriae librorum.
x) κατὰ τὴν συνήθειαν. Edit. Froben. κατὰ συνήθειαν. Aldobrandinus omittit.

aut haec fugiemus quae in nobis sunt; quae vero in nobis non sunt, sed per necessitatem, vitare non possumus, ut est esurire et sitire et dolere: non enim ista ratione auferri possunt. Dicentibus vero dogmaticis posse vivere Scepticum non detrectando, si iubeatur, etiam patrem necare, respondent Sceptici de dogmaticis eum de quaestionibus vivere posse assensum continentem, non item de rebus quae ad vitam pertinent in eaque conservanda cernuntur. Itaque et eligimus aliquid ex consuetudine et fugimus et legibus uti-

Τινὲς δὲ καὶ τὴν ἀπάθειαν y), | ἄλλοι δὲ τὴν πραότητα z) τέλος εἰρῆν φασι τοὺς σκεπτικούς.

y) τὴν ἀπάθειαν, Edit. Froben. τὴν πραότητα, quod expressit Aldobrandinus.

z) τὴν πραότητα. Edit. Froben. τὴν ἀπάθειαν, quod expressit Aldobrandinus.

mur. Sunt autem qui dicant Scepticos finem dixisse tranquillum animi statum, sunt item qui mansuetudinem.

CAPUT XII.

TIMΩN.

Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς a) ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνημάτων b), ἃ προσφωνεῖ Τιβερίῳ Καίσαρι, φησὶ τὸν Τίμωνα εἶναι πατρὸς μὲν Τιμάρχου, Φλιάσιον δὲ τὸ γένος· νέον δὲ καταλειφθέντα c) χορεύειν, ἔπειτα καταγνόντα d) ἀποθημῆναι εἰς Μέγαρα πρὸς Στίλπωνα· κἀκείνῳ συνδιατρίψαντα αὖθις ἐπανελθεῖν οἴκαδε καὶ γῆμαι. εἶτα πρὸς Πύρρωνα εἰς Ἦλιν ἀποδημῆσαι μετὰ γυναικὸς κἀκεῖ διατρίβειν ἕως αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο, ὧν τὸν μὲν πρεσβύτερον Ξάνθον ἐπάλαισε καὶ ἰατρικὴν ἐδίδαξε καὶ διάδο- I. 109.

a) Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεύς. Ante Meibomium legebatur Τίμων Ἀπολλωνίδης (edit. Froben. ἀπολλωνίδους) ὁ Νικαεύς. Ambrosius *Timon Appolliniates* (*appolloniates*) *nicaeus*. Aldobrandinus *Apollonides Nicensis*. Τίμων enim tituli loco esse vidit Menagius.

b) ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνημάτων. Edit. Froben. et cod. Arund. ὁ παρ' ἡμῶν ἐν τῷ πρώτῳ εἰς τοὺς σίλλους ὑπομνήματι. Menag. ὁ παρ' ἡμῶν, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνήματι. Ambrosius: *de quo in I. commentariorum in sillos libro diximus*. Aldobrandinus: *is de quo est in primo nostro in Sillos commentario*. Menagius coni. ὁ πρὸ ἡμῶν. Kuehnius tuetur vulgatum.

c) καταλειφθέντα. Ambrosius omittit, Aldobrandinus *captum*.

d) καταγνόντα. Ambrosius omittit.

TIMON.

Apollonides Nicaeensis noster in primo Commentariorum in Sillos libro, quod opus suum ille Tiberio Caesari dedicavit, Timonem asserit patre Timarcho, genere Phliasium fuisse, iuvenemque relictum saltationi operam dedisse choreasque duxisse, postmodum vero choreis repudiatis Megara se ad Stilponem contulisse, quicum diutius commoratum rursus in patriam rediisse uxoremque duxisse. Tum in Elidem venisse cum uxore ad Pyrrhonem ibique moratum esse quoad illi filii nati essent, quorum qui maior natu erat, Xanthum vocasse medicinamque docuisse vitaeque et insti-

110. χον τοῦ βίου κατέλιπε. ὁ δὲ ἑλλόγιμος ἦν, ὡς καὶ Σωτίων ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ e) φησίν. ἀπορῶν μέντοι τροφῶν ἀπῆρεν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον καὶ τὴν Προποντίδα· ἐν Χαλκηδόνι τε σοφιστεύων ἐπὶ πλέον f) ἀποδοχῆς ἠξιώθη· ἐντεῦθέν τε πορισάμενος ἀπῆρεν εἰς Ἀθήνας κἀκεῖ διέτριβε μέχρι καὶ τελευτῆς, ὀλίγον χρόνον εἰς Θήβας διαφαμών. ἐγνώσθη g) δὲ καὶ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ καὶ Πτολεμαίῳ τῷ Φιλαδέλφῳ,
II. ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ h). Ἦν δέ, φησὶν Ἀντίγονος, καὶ φιλοπότης καὶ ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐσχόλαζε i)· καὶ γὰρ ποιήματα συνέγραφε καὶ ἔπη k) καὶ τραγῳδίας καὶ σατύρους καὶ δράματα κωμικὰ τριάκοντα, τραγικὰ
111. δὲ ἑξήκοντα, σίλλους τε καὶ κιναίδους. φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ καταλογάδην βιβλία l) εἰς ἐπῶν τείνοντα μυριάδας δύο m), ὧν καὶ Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος μέμνηται, ἀναγεγραφὼς αὐτοῦ

e) ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ. Edit. Froben. et cod. Arund. ἐν τῷ δεκάτῳ, quod reddidit Aldobrandinus. Illud praebent Stephan. et Menag. cum Ambrosio.

f) ἐπὶ πλέον. Scribebatur ἐπιπλέον.

g) ἐγνώσθη. Ambrosius *cognitus et carus fuit.*

h) αὐτομαρτυρεῖ. Kuehnius coni. αὐτῷ μαρτυρεῖ.

i) ἀπὸ τῶν φιλοσόφων ἐσχόλαζε. Ambrosius *philosophis interdum vacabat.* Aldobrandinus *a philosophiae studiis feriatus.* Recte interpretatus est Kuehnius.

k) ἔπη. Interpretes *versus.*

l) κατὰ λογάδην βιβλία. Ambrosius *libri varii.*

m) εἰς ἐπῶν τείνοντα μυριάδας δύο. Aldobrandinus *qui versibus ad XX. continentur.*

tuti sui successorem reliquisse. Erat autem, sicut et Sotion in undecimo ait, eloquentia et sapientia insignis. Quum tamen egeret alimentis, in Hellespontum Propontidemque concessit atque in Chalcedone philosophiam et oratoriam exercens multum admirationis emeruit. Hinc iam locupletior factus Athenas profectus est atque illic ad obitum usque perseveravit, quum breve tempus Thebis egisset. Quin etiam Antigono regi et Ptolemaeo Philadelpho cognitus fuit, sicut ipse in Iambis de se attestatur. Erat autem, inquit Antigonus, et potationis studiosus et a philosophiae studiis abhorrentia interdum componebat: nam et poemata conscripsit et epica et tragoedias et satyros et comoedias triginta, tragoedias vero sexaginta, sillos item et cinaedos. Ferantur eius et soluta oratione libri ad viginti versuum millia tendentes, quorum et Antigonus Carystius meminit, qui et ipse vitam

καὶ αὐτὸς n) τὸν βίον. τῶν δὲ σίλλων τρία ἐστὶν, ἐν οἷς ὡς ἂν σκεπτικὸς ὢν πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παῳδίας εἴδει o), ὧν τὸ μὲν πρῶτον αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. φαίνεται γοῦν ἀναιρίνων Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον p) περὶ ἑκάστων, ὃ δὲ αὐτοδιηγούμενός ἐστι· καὶ ἐν μὲν τῷ δευτέρῳ περὶ τῶν ἀρχαιοτέρων, ἐν δὲ τῷ τρίτῳ περὶ τῶν ὑστέρων· ὅθεν δὴ αὐτό τινες καὶ ἐπίλογον ἐπέγραψαν q). τὸ δὲ πρῶτον ταὐτὰ r) περιέχει πράγματα, πλὴν ὅτι μονο- 112.
πρόσωπός ἐστιν ἡ ποίησις· ἀρχὴ δὲ αὐτῷ ἥδε,

Ἕσπετε νῦν μοι ὅσοι πολυπράγμονες ἐστὲ σοφισταί s).

ἐτελεύτησε δὲ ἐγγὺς ἐτῶν ἐνενήκοντα, ὡς φησιν ὁ Ἀντίγονος III.
καὶ Σωτίων ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ t). τοῦτον ἐγὼ καὶ ἑτερόφθαλμον ἤκουσα, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς αὐτὸν u) Κύκλωπα ἐκάλει. Γέγονε IV.

n) καὶ αὐτός. Ambrosius non expressit.
o) ἐν παῳδίας εἴδει. Interpretes omittunt.
p) Ξενοφάνην τὸν Κολοφώνιον. Ambrosius *xenophanem colophoniumque.*
q) ὅθεν δὴ αὐτό τινες καὶ ἐπίλογον ἐπέγραψαν. Legebatur ὅθεν δὴ αὐτῷ τινὲς καὶ ἐπίλογον ἐπέγραψαν. Correxit Casaubonus expressitque Ambrosius. Aldobrandinus: *Quapropter ei quidam epilogum adscripserat.*
r) ταὐτά. Legebatur ταῦτα. Correxit Kuehnius expressitque Ambrosius.
s) Ἕσπετε — σοφισταί. Edit. Froben. ἔσπετε. Ambrosius omittit versum.
t) ἐτελεύτησε δὲ — ἐν τῷ ἑνδεκάτῳ. Edit. Froben. omittit. Ambrosius: *Mortuus est autem annorum ferme LXXX.* etc.
u) αὐτόν. Ante Meibomium legebatur αὐτόν.

eius conscripsit. Sillorum vero libri tres sunt, in quibus utpote scepticus in dogmaticos omnes maledicta atque convicia intorquet, versus veterum poetarum parodiis deflectens. Ex his primus perpetuam habet orationem, secundus autem et tertius dialogi speciem tenent. Videtur autem Xenophanem Colophonium de singulis interrogare, is autem perpetua utitur oratione. Atque in secundo quidem de antiquioribus, in tertio autem de posterioribus agit: unde illum quidam Epilogum inscripsere. Primus autem eadem continet, praeterquam quod poesis illa ex una ipsius persona est: hoc autem illius fuit initium,

Nunc mihi adeste omnes, gens importuna, sophistae.

Mortuus est autem annorum ferme nonaginta, ut ait Antigonus et Sotion in undecimo. Hunc ego luscum didici: nam et ipse Cyclopem se appellabat. Fuit et alter Timon ho-

V. δὲ καὶ ἕτερος Τίμων ὁ μισάνθρωπος x). ὁ δ' οὖν φιλόσοφος καὶ φιλόκηπος ἦν σφόδρα καὶ ἰδιοπράγμων, ὡς καὶ Ἀντίγονός φησι. λόγος γοῦν εἰπεῖν Ἱερώνυμον τὸν περιπατητικὸν ἐπ' αὐτοῦ, „Ὡς παρὰ τοῖς Σκύθαις καὶ οἱ φεύγοντες τοξεύουσι καὶ οἱ διώκοντες, οὕτω τῶν φιλοσόφων οἱ μὲν διώκοντες θηρῶσι τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ φεύγοντες, καθάπερ καὶ ὁ
VI. Τίμων." Ἦν δὲ καὶ ὀξὺς νοῆσαι καὶ διαμυκτηρίσαι· φιλο-
113. γράμματός τε καὶ τοῖς ποιηταῖς y) μύθους γράψαι ἱκανὸς καὶ δράματα συνδιατιθέναι. μετεδίδου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὁμήρῳ. θορυβούμενός τε ὑπὸ τῶν θεραπαινῶν καὶ κυνῶν ἐποίει μηδέν, σπουδάζων περὶ τὸ ἡρέμα ζῆν z). φασὶ δὲ καὶ Ἄρατον πυθέσθαι αὐτοῦ πῶς τὴν Ὁμήρου ποίησιν ἀσφαλῆ a) κτήσαιτο, τὸν δὲ εἰπεῖν, „Εἰ τοῖς ἀρχαίοις ἀντιγράφοις ἐντυγχάνοι καὶ μὴ τοῖς ἤδη διωρθωμένοις." εἰκῇ

x) Γέγονε δὲ καὶ ἕτερος Τίμων ὁ μισάνθρωπος. Hemsterhusius ad Luciani Timonem p. 88. et 89. edit. Amstel. a. 1732. censuit alieno loco posita, quippe quae ex more Diogenis ad finem essent reiicienda. At non est is constans Diogenis mos neque offendisset Hemsterhusius si quae sequuntur usque ad καθάπερ καὶ ὁ Τίμων ad eumdem pertinere Timonem μισάνθρωπον vidisset. Bene id intellexit Rossius l. l. §. LXXXVIII. p. 244. et seqq..

y) τοῖς ποιηταῖς. Kuehnius coni. σὺν τοῖς ποιηταῖς.

z) ἐποίει μηδέν, σπουδάζων περὶ τὸ ἡρέμα ζῆν. Ambrosius: *versificare solitus erat: nihil aeque studens atque tranquillam vitam apprehendere.*

a) ἀσφαλῆ. Edit. Froben. et Stephan. ἀσφαλῶς. Quod recepi praebet Menag. expresseruntque interpretes.

minum osor. Is igitur philosophus fuit hortorumque studiosus maxime ac solitudinis amans, quemadmodum et Antigonus refert. Fertur Hieronymus Peripateticus de illo dixisse, *Sicut apud Scythas et qui fugiunt et qui persequuntur sagittas torquent, ita et apud philosophos alii persequendo discipulos capiunt, alii fugiendo, quemadmodum et Timon.* Erat autem acri ingenio ad percipiendum atque ad irridendum promptus et vehemens; porro scribendi studiosus, ut qui poetis et fabulas scribere posset et dramata componere. Alexandrum vero et Homerum tragoediarum socios accersere gaudebat. Et quum vel ab ancillis vel a canibus perturbaretur, nihil agebat, id agens ut vitam degeret tranquillam. Aiunt Aratum ab illo quaesisse quo pacto quispiam Homeri poema sine menda consequi posset, illumque dixisse, Si antiqua acciperet exemplaria, non ea quae iam correcta essent. Neglecta quoque apud illum poemata

τε αὐτῷ ἔκειτο τὰ ποιήματα, ἐνίοτε ἡμίβρωτα· ὥςτε καὶ 114.
Ζωπύρῳ τῷ ῥήτορι ἀναγινώσκοντι ἐπιτυλίττειν καὶ κατὰ τὸ
ἐπελθὸν διεξιέναι· ἐλθόντα τε ἐφ' ἡμισείας, οὕτως εὑρεῖν τὸ
ἀπόσπασμα τέως ἀγνοοῦντα b). τοσοῦτον ἦν ἀδιάφορος.
ἀλλὰ καὶ εὔρους ὡς μηδὲ ἀριστᾶν συγχωρεῖν c). φασὶ δὲ
αὐτὸν Ἀρκεσίλαον θεασάμενον διὰ τῶν Κερκώπων ἰόντα d),
εἰπεῖν, „Τί σὺ δεῦρο, ἔνθαπερ ἡμεῖς οἱ ἐλεύθεροι;“ συνεχές

b) ὥςτε καὶ Ζωπύρῳ τῷ ῥήτορι ἀναγινώσκοντι — τέως ἀγνοοῦντα. Ambrosius: *ut cum et zopyreo oratori quiddam recitaret evolveretque volumen et quod occurreret legeret: in medio ferme operis principium notarit avulsum loco eatenus ignorans.* Aldobrandinus: *ut et Zopyro rhetore recitante, ipse chartas volveret, et quicquid ex tempore in mentem veniret, subiiceret; et cum ad medium opus pervenisset, lacunam, quam ad id temporis ignoraverat, reperiret.* Mericus Casaubonus coni. ἀναγινώσκων τι, Kuehnius ἀναγινώσκοντα. Nihil mutandum esse docet quam adscivi interpretatio Hermanni: *während Zopyrus las (nicht laut, sondern für sich) wickelte er ihm nach, und erklärte ihm, was jedesmal folgte; aber wie er in die mitte gekommen war, entdeckte er die durch anfressen entstandene lücke.*

c) τοσοῦτον ἦν ἀδιάφορος. ἀλλὰ καὶ εὔρους ὡς μηδὲ ἀριστᾶν συγχωρεῖν. Edit. Froben. ἔυρ\. Eadem cum codd. RRR et Arund. συγχρονεῖν. Mss. nonnulli apud Menagium, cui locus mendosus videbatur, ἀλλὰ καὶ τοσοῦτον ἦν ἀδιάφορος, ὡς μηδὲ ἀριστᾶν συγχωρεῖν. Caeterum servavi punctum Stephanianae post ἀδιάφορος, probatum illud Merico Casaubono: reliquae enim editiones comma habent. Ambrosius: *Adeo vero indifferens ac facilis in victu erat, ut nullum prandii tempus observaret.* Aldobrandinus: *Quinetiam adeo nihil neutram in partem curabat, ut ne prandere quidem sineret.* Mericus Casaubonus εὔρους interpretatur de naturali temperamento ventris, Kuehnius coni. ὡς μηδὲ ἄριστα συγχωρεῖν, ut de libris carminibusque intelligeret hoc sensu, *immo etiam beatus et animo tranquillus erat, ut nec optima daret utenda.* Adoptavi interpretationem Merici Casauboni, quam probatam viderem Hermanno.

d) διὰ τῶν Κερκώπων ἰόντα. Ambrosius *assentatorum incedentem medium.* Aldobrandinus *per medios assentatores euntem.* Recte interpretatus est Kuehnius. Conf. Lobeckii Aglaophamus p. 1303. et seqq..

iacebant, interdum et corrosa, adeo ut quum et Zopyro rhetori legenti ipse chartas evolveret et ex ordine deinceps enarraret, tum demum quum ad medium pervenisset, partem deprehenderet corrosam eatenus incognitam. Adeo erat indifferens. Verum etiam tam bono erat ventris temperamento, ut ne prandere quidem sineret. Aiunt autem ipsum quum vidisset Arcesilaum forum Cercopum transeuntem, dixisse, Quid huc tu venisti ubi nos liberi sumus? Assi-

τελευτήσαντος δὲ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος k) καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεσόντων ὑπὸ Περδίκκου l), μετελθεῖν εἰς Κο-
II. λοφῶνα πρὸς τὸν πατέρα· χρόνον δέ τινα διατρίψαντα αὐτόθι καὶ μαθητὰς ἀθροίσαντα πάλιν ἐπανελθεῖν εἰς Ἀθήνας
2 ἐπὶ Ἀναξικράτους καὶ μέχρι μέν τινος κατ' ἐπιμιξίαν τοῖς ἄλλοις φιλοσοφεῖν, ἔπειτα ἰδίᾳ πως m) τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν αἵρεσιν συστήσαντα. ἐφάψασθαί τε φιλοσοφίας αὐτός φησιν ἔτη γεγονὼς τέτταρα καὶ δέκα n)· Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Ἐπικούρειος o) ἐν τῷ πρώτῳ περὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου βίου p) φησὶν ἐλθεῖν αὐτὸν q) ἐπὶ φιλοσοφίαν καταγνόντα τῶν γραμματιστῶν r), ἐπειδὴ s) μὴ ἐδυνήθησαν ἑρμηνεῦσαι αὐτῷ t) τὰ περὶ τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ χάους u). φησὶ δὲ x) Ἕρμιππος γραμ-

k) τοῦ Μακεδόνος. Cod. Monac. τοῦ μακεδῶνος.

l) καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐκπεσόντων ὑπὸ Περδίκκου. Ambrosius: *et Atheniensium sub perdica afflictis rebus.* Aldobrandinus: *Atheniensium rebus a Perdicca afflictis.* Recte interpretatus est Rossius l. l. §. LXXXVIIII. p. 251. Caeterum edit. Froben. cum cod. Monac. περδίκου, quod reddidit Ambrosius.

m) ἰδίᾳ πως. Edit. Froben. ἰδία πως. Stephan. ἰδίᾳ πῶς. Cod. Monac. ἰδίᾳ πως.

n) τέτταρα καὶ δέκα. Clinto Fastt. Hellenn. p. 157. ed. Oxon. alter. a. 1827. p. 169. ed. Krueger. ex §. 14. corr. δυοκαίδεκα.

o) ὁ Ἐπικούρειος. Edit. Froben. omittit articulum.

p) βίου. Cod. Monac. omittit.

q) ἐλθεῖν αὐτόν. Cod. Monac. αὐτὸν ἐλθεῖν.

r) τῶν γραμματιστῶν. Legebatur τῶν σοφιστῶν καὶ γραμματιστῶν, quod reddidit Aldobrandinus. Alteram lectionem expressam Ambrosio eamdemque probatam Gassendo Menagioque praestant codd. RR, Veneti, Monac. et Arund..

s) ἐπειδή. Cod. Monac. ἐπεί.

t) αὐτῷ. Stephan. αὐτοῦ errore typothetae.

u) τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ χάους. Edit. Froben. τοῦ παρ' ἡσιόδου χάους. Cod. Monac. τοῦ παρ' ἡσιόδω χάη.

x) δέ. Cod. Monac. δ'.

Chalcide scholam habebant. Defuncto autem Alexandro Macedone rege quum Athenienses Perdicca rege defecissent, Colophonem se ad patrem contulisse: ubi quum aliquamdiu commoratus esset congregassetque discipulos, Athenas iterum rediisse sub Anaxicrate ibique ad aliquod tempus cum caeteris in commune philosophatum esse, deinde seorsum sectam a se vocatam constituisse. Decimo quarto vero aetatis anno philosophiae dare operam coepisse ipse testis est: Apollodorus autem Epicureus in primo de vita Epicuri refert, illum ad philosophiam se contulisse ludi magistros insectantem, quod percontanti quidnam esset apud Hesiodum chaos, exponere non potuissent. Grammaticam vero illum docuisse

μαιοδιδάσκαλον αὐτὸν γεγενῆσθαι y), ἔπειτα μέντοι περιτυχόντας z) τοῖς Δημοκρίτου βιβλίοις ἐπὶ φιλοσοφίαν ἆξαι a)· διὸ καὶ τὸν Τίμωνα φάσκειν περὶ αὐτοῦ· 3.

Ὕστατος αὖ b) φυσικῶν c) καὶ κύντατος d) ἐκ Σάμου ἐλθὼν
γραμματοδιδασκαλίδης e) ἀναγωγότατος f) ζωόντων.

Συνεφιλοσόφουν δὲ αὐτῷ προτρεψαμένῳ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τρεῖς ὄντες, Νεοκλῆς, Χαιρέδημος, Ἀριστόβουλος, καθά φησι Φιλόδημος ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως g)· ἀλλὰ καὶ δοῦλος Μῦς ὄνομα, καθά φησι Μυρωνιανὸς ἐν ὁμοίοις ἱστορικοῖς κεφαλαίοις h). Διότι- III.

y) *γεγενῆσθαι.* Cod. Cantabr. *γενέσθαι.*

z) *περιτυχόντα.* Cod. Cantabr. *περιτυχών.*

a) *ἆξαι.* Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. *ἦξαι*, quod praeferebant Gassendus et Menagius. Fortasse scribendum est *ᾤξαι*, pro quo Menagius malebat *ἦξαι*. Conf. I. 49. et IV. 16.

b) *αὖ.* Edit. Froben. cum codd. Venetis, Monac. et Arund. *οὖν*, quod expressit Aldobrandinus *ergo*. Alterum expressum Ambrosio praestant reliquae editiones cum Hesychio Milesio p. 22. ed. Orell..

c) *φυσικῶν.* Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. *φυσικός*, quod expressisse videtur Aldobrandinus.

d) *κύντατος.* Menag. *ὕστατος*, quod expresserunt interpretes. Alterum probatum Gassendo Menagioque praestant reliquae editiones, Mss. apud Menagium, codd. Veneti et Monac. cum Hesychio Milesio p. 22. ed. Orell.. Idem adnotatum est in lectionibus variantibus a Galeo.

e) *γραμματοδιδασκαλίδης.* Scribebatur *γραμματοδιδασκαλίδης*, quod inetur etiam Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell.. Correxi ex Athenaeo XIII. p. 588. B.: nam quod editio anni 1759. *γραμματοδιδασκαλίδης* praefert typothetae debetur.

f) *ἀναγωγότατος.* Edit. Froben. *ἀναγαγότατος.*

g) *ἐν τῷ δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως.* Ambrosius *in X. de philosophorum compositione.* Aldobrandinus *in X. philosophorum voluminis libro.*

h) *ἐν ὁμοίοις ἱστορικοῖς κεφαλαίοις.* Legebatur *ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κεφαλαίοις*, quod expressit Aldobrandinus, At edit. Froben. cum cod.

primum ac demum lectis Democriti libris philosophiae dedisse manus Hermippus auctor est; atque ob id Timonem de illo dixisse:

Ultimus rursus physicorum et pessimus e Samo profectus ludi magister intemperantissimus mortalium.

Adiecti sunt autem illi ad philosophandum ipso hortante tres ipsius fratres, Neocles, Chaeredemus et Aristobulus, ut ait Philodemus Epicureus in decimo Compositionis philosophorum; servus item illius Mus nomine, ut Myronianus refert in similibus historicis capitibus. Enimvero Diotimus Stoicus

μος i) δὲ ὁ στωικὸς δυσμενῶς ἔχων πρὸς αὐτὸν πεπρότατα αὐτὸν διαβέβληκεν, ἐπιστολὰς ἑρῶν πεντήκοντα ἀσελγεῖς ὡς Ἐπικούρου k) καὶ τὰ l) εἰς Χρύσιππον ἀναφερόμενα ἐπιστόλια ὡς
4. Ἐπικούρου συντάξας· ἀλλὰ καὶ οἱ περὶ Ποσειδώνιον τὸν στωικὸν καὶ Νικόλαος m) καὶ Σωτίων ἐν τοῖς δώδεκα τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλείων ἐλέγχων, ἃ ἐστι περὶ τῆς κδ' n), καὶ Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεύς o). καὶ γὰρ p) σὺν τῇ μητρὶ περιιόντα q) αὐτὸν ἐς τὰ οἰκίδια r) καθαρμοὺς ἀναγινώσκειν καὶ σὺν τῷ πατρὶ γράμματα διδάσκειν λυπροῦ τινος μισθαρίου s). ἀλλὰ καὶ τῶν ἀδελφῶν ἕνα προαγωγεύειν t) λεον-

Monac. ἐν νόμοις ἱστορικοῖς κεφαλαίοις, quod reddidit Ambrosius *in legibus historicis capitulis*; Arund. ἐννόμως. His scripturis obscuratum videtur id quod ex IV. 14. et V. 36. restitui.

i) Διότιμος. Athenaeo XIII. p. 611. B. dicitur Θεότιμος, quod ex Diogene corrigebant Ionsius de scriptoribus histor. philos. II. 15, 4. et Menagius.

k) ἀσελγεῖς ὡς Ἐπικούρου. Cod. Monac. ὡς ἀσελγεῖς ὡς ἐπικούρου.

l) καὶ τὰ. Codd. Monac. et Arund. καὶ ὁ τὰ.

m) οἱ περὶ Ποσειδώνιον τὸν στωικὸν καὶ Νικόλαος. Edit. Froben. οἱ περὶ στωϊκόν, καὶ νικόλαος. Cod. Monac. οἱ περὶ ποσειδώνιον τὸν λ στωικὸν κἀὶ νικό.

n) ἐν τοῖς δώδεκα — ἃ ἐστι περὶ τῆς κδ'. Ambrosius: *in XII. eorum quae inscribuntur dioclis argumenta. Sunt autem fere XXIIII.* Aldobrandinus: *in XII. libris, qui Diocleae refutationes inscribuntur, qui sunt omnes XXIIII.* Meibomiana ἐν τῷ δωδεκάτῳ τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλείων ἐλέγχων, ὅς ἐστι περὶ τῆς κδ'. Prior correctio, probata illa etiam Menagio, debetur Gassendo, qui infra corrigebat οἵ εἰσι περὶ κδ'; altera Meibomio. Fortasse scribendum est περὶ τῆς εἰκάδος.

o) ὁ Ἁλικαρνασσεύς. Edit. Froben. ὁ ἁλικαρνασεύς. cod. Monac. ἁλικαρνασεύς. Ambrosius *alicarnaseus*. Menag. omittit articulum.

p) καὶ γάρ. Ambrosius non expressit.

q) περιιόντα. Cod. Monac. περιόντα, sed ut in margine alterum ῖ ab eadem manu scriptum legatur.

r) τὰ οἰκίδια. Edit. Froben. τὰ οἰκεῖα.

s) λυπροῦ τινος μισθαρίου. Aldobrandinus *nec satis certa mercede.*

t) προαγωγεύειν. Edit. Froben. προαγορεύειν. cod. Monac. προαγορεύειν. Aldobrandinus *omnium cupiditati pervulgavisse.*

infesto adversus illum animo acerrime illum insectatus est, quinquaginta circumferens impudicas et lascivas veluti ab Epicuro scriptas epistolas easque quae Chrysippi feruntur inter Epicuri opera referens; Posidonius item Stoicus et Nicolaus et Sotion in duodecimo eorum quae inscribuntur Dioclis argumenta, quae sunt de vicesima quarta, et Dionysius Halicarnasseus. Namque una cum matre domos circuisse carmina piacularia praeeuntem literasque cum patre docuisse mercedis exiguae stipe tradunt. Unum quoque e

πίφυ u) τε συνεῖναι τῇ ἑταίρᾳ. τὰ δὲ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς x) ὡς ἴδια λέγειν· μὴ εἶναί τε y) γνησίως ἀστόν, ὡς Τιμοκράτης φησὶ καὶ Ἡρόδοτος z) ἐν τῷ περὶ Ἐπικούρου ἐφηβείας. Μίθρηνα a) τε αἰσχρῶς κολακεύειν τὸν Λυσιμάχου διοικητήν, ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς παιᾶνα καὶ ἄνακτα καλοῦντα· ἀλλὰ καὶ Ἰδομενέα καὶ Ἡρόδοτον καὶ Τιμοκράτην, τοὺς ἔκπυστα αὐτοῦ τὰ κρύφια ποιήσαντας b), ἐγκωμιάζειν καὶ κολακεύειν αὐτὸ τοῦτο. ἔν τε ταῖς ἐπιστολαῖς c) πρὸς μὲν Λεόντιον d)· „Παιὰν ἄναξ e), φίλον Λεοντάριον f), οἷον προποθορύβου ἡμᾶς

u) *Λεοντίῳ.* Ante Meibomium scribebatur *Λεοντίᾳ*, quod reddiderunt interpretes. Correxerunt Casaubonus Menagiusque, confirmant codd. RRR.

x) *περὶ τῆς ἡδονῆς.* Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. omittit articulum.

y) *μὴ εἶναί τε.* Stephan. *μὴ εἶναί γε.* cod. Monac. *μήτε εἶναι.*

z) *Ἡρόδοτος.* Cod. Monac. *ἡρόδοτος.*

a) *Μίθρην.* Stephan. Menagii *Μίθρεν.* Ambrosius *mithro.* Aldobrandinus *Mitrio.*

b) *τοὺς ἔκπυστα αὐτοῦ τὰ κρύφια ποιήσαντας.* Ambrosius: *qui se eatenus obscurum suaque dogmata illustrarent.* Aldobrandinus: *qui eius arcana, quae antea obscura erant, illustraverant, protulissent.*

c) *ἐγκωμιάζειν καὶ κολακεύειν αὐτὸ τοῦτο. ἔν τε ταῖς ἐπιστολαῖς.* Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis et Monac. *ἐγκωμιάζειν καὶ κολακεύειν αὐτῷ τούτῳ. ἔν τε ταῖς ἐπιστολαῖς.* Quod dedi praestat Menag. expresseruntque interpretes. Ambrosius: *per epistolas laudare, eisque ob hoc ipsum assentari. Scribens (ad leontiam quidem in hunc modum).* Aldobrandinus: *ob id ipsum laudare eisque assentari consuevisse, atque in epistolis (ad Leontidm quidem ita scribere).*

d) *Λεόντιον.* Ante Meibomium scribebatur *Λεοντίαν.*

e) *Παιὰν ἄναξ.* Cod. Monac. *παιᾶν ἄναξ.* Aldobrandinus *Dii immortales.*

f) *φίλον Λεοντάριον.* Menag. omittit *φίλον* neque agnoscit Aldobrandinus. Ambrosius *o mea leontia* et *o mea leontarium.*

fratribus lenocinatum esse ipsumque Leontio meretrici congredi solitum. Democriti quoque de atomis Aristippique de voluptate libros ut suos asseruisse: neque fuisse legitimum civem, ut Timocrates ait et Herodotus in libro de pubertate Epicuri. Mithraeque Lysimachi dispensatori per epistolas foede adulatum esse, Paeanem illum ac regem appellando; Idomeneum itidem et Herodotum atque Timocratem, qui clara ipsius secreta reddiderant, laudare eisque ob hoc ipsum assentari. Atque in epistolis ad Leontium quidem in hunc modum: *O rex Apollo, cara Leontiola, quam nos tumultuo-*

ἐνέπλησας ἀναγνόντας σοῦ τὸ ἐπιστόλιον g)." πρὸς δὲ h) Θεμίσταν τὴν Λεοντέως i) γυναῖκα, „Οἷός τε," φησίν, „εἰμί, ἐὰν μὴ ὑμεῖς πρός με ἀφίκησθε, αὐτὸς τρικύλιστος k) ὅπου ἂν ὑμεῖς καὶ Θεμίστα παρακαλῆτε l)." ὠθεῖσθαι." πρὸς δὲ Πυθοκλέα m) ὡραῖον ὄντα, „Καθεδοῦμαι n)," φησί, „προσδοκῶν o) τὴν ἡμερτὴν καὶ ἐυόθεόν σου εἴσοδον." καὶ πάλιν πρὸς Θεμίσταν p) γράφων, νομίζειν αὐτὴν περαίνειν q), καθά φησι Θεόδωρος r) ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν πρὸς Ἐπίκουρον s).

g) οἷον κροτοθορύβου ἡμᾶς ἐνέπλησας ἀναγνόντας σοῦ τὸ ἐπιστόλιον. Legebatur οἷον κροτοθορύβου (cod. Monac. κροτοθυρύβου) ἡμᾶς ἐνέπλησεν ἀναγνόντας σου (edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. σοί) τὸ ἐπιστόλιον. Ambrosius: *cuiusmodi me implevit plausu tuam epistolam legentem.* Aldobrandinus: *quanto nos cum clamore plausuque tuam epistolam leginus.* Correxit Menagius ex Suida s. v. κροτοθορύβου.

h) δέ. Edit. Froben. omittit.

i) Λεοντέως. Scribebatur Λέοντος. Correxerunt Gassendus et Menagius. Conf. §§. 25. et 26.

k) τρικύλιστος. Cod. Monac. τρικύλλιστος. Ambrosius *promptus.*

l) παρακαλῆτε. Edit. Froben. cum codd. Venetis παρακαλεῖται.

m) Πυθοκλέα. Aldobrandinus *Pythocleum.*

n) Καθεδοῦμαι. Ambrosius *consumor — atque deficio.* Aldobrandinus *Conficior.*

o) προσδοκῶν. Ambrosius *sustinens.*

p) πρὸς Θεμίσταν. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. ὡς Θεμίσταν.

q) γράφων, νομίζειν αὐτὴν περαίνειν. Edit. Froben. γράφων, νομίζειν αὐτὴν περαινεῖν, quod accentu mutato recepi cum Rossio l. l. §. LXXXX. p. 252. et seqq.. Cod. Monac. γράφων νομίζει αὐτὴν περαινεῖν (i. e. περαίνειν), quod expressit Aldobrandinus *scribens aequum putat se cum ea rem habere.* Reliquae editiones γράφων, νομίζει αὐτῇ παραινεῖν, quod expressit Ambrosius *scribens monere ipsam arbitratur.* Kuehnius coni. αὐτῇ παρεῖναι.

r) Θεόδωρος. Edit. Froben. et Stephan. Θεόδοτος. Alterum probatum Menagio praestat Menag. cum codd. Venetis et Monac. reddiderunt interpretes.

s) ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν πρὸς Ἐπίκουρον. Legebatur ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν πρὸς Ἐπίκουρον. Stephan. ὡς ἐν τῷ τετάρτῳ τῷ πρὸς Ἐπίκουρον. Codd. Veneti et Monac. (qui habet ἐν τῷ) omittunt ὡς: quare delevi. Rossius l. l. §. LXXXX. p. 253. sq. infra ponebat ante καὶ ἄλλως δέ.

so plausu implevisti quum legeremus tuas litterulas. Ad Themistam item Leontis uxorem, *Promptus enim*, inquit, *paratusque ego sum, nisi vos ad me proficiscamini, multum ipse volutatus quocunque vos ac Themista me accersatis, propelli.* Ad Pythoclem vero formosum adolescentem, *Sedebo*, inquit, *amabilem tuum atque divinum ingressum operiens.* Rursumque ad Themistam scribens, sibi decretum esse cum ipsa coire, ut Theodorus in quarto adversus

καὶ ἄλλαις δὲ πολλαῖς ἑταίραις t) γράφειν καὶ μάλιστα 6. Λεοντίῳ u), ᾗς καὶ Μητρόδωρον x) ἐρασθῆναι. ἔν τε τῷ περὶ τέλους γράφειν οὕτως· „Οὐ γὰρ ἔγωγε ἔχω τί νοήσω ταγαθὸν ἀφαιρῶν μὲν τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς, ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀφροδισίων y) καὶ τὰς δι' ἀκροαμάτων z) καὶ τὰς διὰ μορφῆς a)." ἔν τε τῇ πρὸς Πυθοκλέα b) ἐπιστολῇ γράφειν· „Παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριε, φεῦγε c)." Ἐπίκτητός τε κιναιδολόγον d) αὐτὸν καλεῖ καὶ τὰ μάλιστα λοιδορεῖ e). καὶ μὴν καὶ Τιμοκράτης ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις Εὐφραντοῖς, ὃ Μητροδώρου μὲν ἀδελφός, μαθητὴς δὲ αὐτοῦ τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας φησὶν αὐτὸν δὶς τῆς ἡμέρας ἐμεῖν ἀπὸ τρυφῆς f)·

t) ἑταίραις. Stephan. et Menag. ἑτέραις.
u) Λεοντίῳ. Ante Meibomium scribebatur Λεοντίᾳ.
x) Μητρόδωρον. Cod. Monac. μητρόδωρος.
y) ἀφαιρῶν μὲν — δι' ἀφροδισίων. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. ἀφαιρῶν μὲν τὰς δι' ἀφροδισίων, ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ χυλῶν ἡδονάς.
z) καὶ τὰς δι' ἀκροαμάτων. Athenaeus VII. p. 280. A. et XII. p. 546. E. ἀφαιρῶν δὲ τὰς δι' ἀκροαμάτων.
a) καὶ τὰς διὰ μορφῆς. Scribebatur καὶ τὰς διὰ μορφᾶς. Cod. Monac. καὶ τὰς διαμορφάς. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. omittit. Athenaeus VII. p. 280. A. B. ἀφαιρῶν δὲ τὰς διὰ μορφῆς κατ' ὄψιν ἡδείας κινήσεις. XII. p. 546. E. ἀφαιρῶν δὲ καὶ etc..
b) Πυθοκλέα. Aldobrandinus *Pythocleum*.
c) μακάριε, φεῦγε. Edit. Froben. μάκριοι φεύγετε. Stephan. (et Meibom.) μακάριοι φεύγετε. Menag. μακάριε φεύγε. Codd. Veneti μακάριε φεύγετε. Monac. μάκριε φεύγετε. Quod recepi expresserunt interpretes. Caeterum codex apud Menagium in margine habet τε κατὶ δι ἑραμεν: unde Gassendus eruit τὸ ἀπάτιον ἀράμενος, Kuehnius τῇ κώπῃ δι' ἀρμένων. Probo cum Menagio Gassendianum.
d) κιναιδολόγον. Codd. Veneti et Monac. κιναιδόλογον.
e) καὶ τὰ μάλιστα λοιδορεῖ. Ambrosius: *maximisque probris lacerat et maledictis incessit.*
f) φησὶν αὐτὸν δὶς τῆς ἡμέρας ἐμεῖν ἀπὸ τρυφῆς. Edit. Froben. φησὶ δὲ αὐτὸν τῆς ἡμέρας ἐμεῖν ἀπὸ τρυφῆς. Menag. φησὶ δὲ αὐτὸν δὶς ἡμέρας ἐμεῖν ἀπὸ τρυφῆς. Cod. Monac. φησὶ δὶς αὐτὸν τῆς ἡμέρας

Epicurum libro ait. Aliis item compluribus meretricibus scribit, et Leontio inprimis, quam et Metrodorus amarit. In libro quoque de finibus sic loquitur: *Nam equidem nihil habeo quod bonum intelligam, si saporum voluptates et quae ex Venereis constant et quae auribus percipiuntur quaeque ex formae venustate blandiuntur oculis, auferam.* Scribit item in epistola ad Pythoclem: *Omnem autem disciplinam, o fortunate, fuge.* Epictetus quoque ut lascivius loquentem sugillat maximisque probris incessit. Timocrates item in iis quae inscribuntur de laetitia, Metrodori frater ipsiusque discipulus, eius relicta schola bis illum diebus singulis vo-

ἑαυτὸν τε διηγεῖται μόγις ἐκφυγεῖν ἰσχῦσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας φιλοσοφίας g) καὶ τὴν μυστικὴν ἐκείνην συναγωγήν. 7. τόν τε Ἐπίκουρον πολλὰ κατὰ τὸν λόγον ἡγνοηκέναι καὶ πολὺ μᾶλλον κατὰ τὸν βίον, τό τε σῶμα ἐλεεινῶς διακεῖσθαι ὡς πολλῶν ἐτῶν μὴ δύνασθαι ἀπὸ τοῦ φορείου διαναστῆναι· μνᾶν τε ἀναλίσκειν ἡμερησίαν εἰς τὴν τράπεζαν h), ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Λεόντιον i) ἐπιστολῇ γράφει καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους k). συνεῖναί τε αὐτῷ τε καὶ Μητροδώρῳ l) ἑταίρας καὶ ἄλλας, Μαρμάριον m) καὶ Ἡδεῖαν n) IV. καὶ Ἐρώτιον καὶ Νικίδιον. καὶ ἐν ταῖς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα βίβλοις ταῖς περὶ φύσεως τὰ πλεῖστα ταὐτὰ λέγειν καὶ ἀντιγράφειν ἐν αὐταῖς ἄλλοις τε καὶ Ναυσιφάνει τὰ πλεῖστα καὶ

ἡμῖν ἀπὸ τρυφῆς. Quod recepi praebet Stephan. confirmantque interpretes, quorum Ambrosius fusius interpretatur, *bis illum diebus singulis vomere solitum et nimiis deliciis solutum refert.*

g) τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας φιλοσοφίας. Cod. Monac. τὰς νυκτερ (sic) ἐκείνας φιλοσοφίας. Interpretes *nocturnam illam philosophiam.*

h) εἰς τὴν τράπεζαν. Cod. Monac. *ἐς τὴν τράπεζαν.*

i) πρὸς Λεόντιον. Edit. Froben. cum codd. Monac. et Arund. πρὸς λεοντίᾳ. Codd. Veneti πρὸς λεοντίαν. Ambrosius *ad Leontiam.*

k) ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους. Legebatur ἐν ταῖς πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους. Correxi ex Sexto Empirico adv. Mathematt. I. 4. p. 215. et 216. ed. Fabric. cum Menagio. Conf. Diogenes infra §. 136. Cod. Monac. ἐν ταῖς πρὸς τοὺς μιτυλήνην φιλοσόφους. Ambrosius *mytilenenses* et *mitylenenses.*

l) αὐτῷ τε καὶ Μητροδώρῳ. Edit. Froben. αὐτῷ καὶ μητροδώρῳ. Cod. Monac. αὐτῶ τε καὶ μητροδώρῳ.

m) ἑταίρας καὶ ἄλλας, Μαρμάριον. Cod. Monac. ἄλλους. Casaubonus coni. ἑταίρας τε ἄλλας καὶ Μαρμάριον. quod et Menagius probavit et mihi placet maximopere.

n) Ἡδεῖαν. Ambrosius *Haedam* et *Haedeam*, Aldobrandinus *Hediae.*

mere ex nimiis deliciis solitum refert seque ipsum narrat vix effugere potuisse nocturnas illas philosophandi consuetudines mysticumque institutum. Epicurum quoque multa in oratione peccare atque in vita longe plura, corporeque adeo miserabiliter affectum ut multos annos consurgere e sella nequiverit: minamque quotidie in cibos consumere, ut ipse in epistola ad Leontium scribit atque in ea quam ad Mitylenenses philosophos scripsit. Congredique illi ac Metrodoro et scorta alia, Marmarium et Hediam et Erotium et Nicidium. In eis quoque voluminibus quae de natura scripsit triginta septem numero, pleraque eadem dicere contrariaque in ipsis cum aliis tum Nausiphani maxime scribere atque

αὐτῇ λέξει φάσκειν οὕτως o)· „Ἀλλ' εἴ τις ἄλλος εἶχε κἀκεῖνος ὠδίνων τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος καύχησιν τὴν σοφιστικὴν καθάπερ καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀνδραπόδων p)." καὶ δ. αὐτὸν Ἐπίκουρον ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς q) περὶ Ναυσιφάνους λέγειν· „Ταῦτα ἤγαγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον r)." πλεύμονά s)

o) τὰ πλεῖστα ταὐτὰ λέγειν — φάσκειν οὕτως. Edit. Froben. ταῦτα τὰ πλεῖστα ἀντιγράφειν. καὶ ἀντιλέγειν ἐν αὐταῖς ἄλλοις τέ, καὶ ναυσιφάνει τὰ πλεῖστα, οὕτως. Stephan., Menag. et Meibom. τὰ πλεῖστα ταῦτα λέγειν καὶ ἀντιγράφειν ἐν αὐταῖς ἄλλαις (Meibom. ἄλλοις) τε καὶ Ναυσιφάνει τὰ πλεῖστα, καὶ αὐτῇ λέξει φάσκειν οὕτως. Codd. Veneti ταῦτα τὰ πλεῖστα ἀντιγράφειν καὶ ἀντιλέγειν. Monac. ταῦτα τὰ πλεῖστα ἀντιγράφειν. καὶ ἀντιλέγειν ἐν αὐταῖς ἄλλαις τε καὶ ναυσιφάνητα πλεῖστα. οὕτως. Arund. γράφειν καὶ ἀντιλέγειν. Quod delili ταὐτὰ correxit Kuehnius expressitque Aldobrandinus.

p) „Ἀλλ' εἴ τις ἄλλος — τῶν ἀνδραπόδων." Edit. Froben. et Menag. Ἀλλ' εἶχε γὰρ κἀκῖνος, ὠδίνων etc. Cod. Monac. ἀλλ' ἤτω. ἀλλ' εἶχε γὰρ κἀκῖνος. Ambrosius: *Sed habent: habuit enim ille moerens oris gloriam sophisticam, quemadmodum* etc.. Aldobrandinus: *At enim habuit ille, ore ipso sophistarum iactationem parturiens, ut caeteri multi servorum.*

q) ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt articulum.

r) λέγειν· „Ταῦτα — ἀποκαλεῖν διδάσκαλον." Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Monac. et Arund. λέγειν ταῦτα. ἤγαγεν αὐτὸν εἰς ἔκστασιν τοιαύτην ὥστε μὴ λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. Menag. λέγειν ταῦτα. ἤγαγεν αὐτὸ εἰς ἔκστασιν τοαύτην (sic) ὥστε μοι λοιδορεῖσθαι, καὶ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον. Ambrosius: *ista — dicere. Adduxit illum hoc in eiusmodi excessum uti ne maledictis impeteretur magistrumque invocaret.* Aldobrandinus: *ita loqui. Haec eo illum amentiae adduxerunt, ut et me convitiis vexaret, et magistrum appellaret.* Interpunxi ante ταῦτα cum Meibomio et Hesychio Milesio p. 22. ed. Orell., ubi quod Iunius coniecit ὥστε μὲν οἱ λοιδορεῖσθαι καὶ μὴ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον, Stephanus autem ὥστε οἱ λοιδορεῖσθαι καὶ μὴ ἀποκαλεῖν διδάσκαλον vel potius auctoritate librorum ἐπικαλεῖν praebentium μὴ ἔτι καλεῖν διδάσκαλον, lapsus est uterque turpissime. Recte locum intellexit Menagius, ut patet ex eo quod in observationibus nescio unde dedit καὶ ἀκαλεῖν ἑαυτόν μου διδάσκαλον, sed ut addito non opus sit.

s) πλεύμονά. Menag. et Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. πνεύμονά. Alteram formam commendant reliquae editiones cum codd. Venetis, Monac. et Arund.. Ambrosius *platonem.*

ad verbum ita fere dicere: *At si quis alius erat ille parturiens iactantiam ab ore sophisticam, quemadmodum et alii complures ex mancipiorum numero.* Ipsumque Epicurum in epistolis de Nausiphane dicere: *Haec adduxerunt illum in tantam animi insolentiam ut me maledictis sugillaret vocitaretque se magistrum meum.* Pulmonem quoque ipsum et

τε αὐτὸν ἐκάλει καὶ ἀγράμματον καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον t)· τούς τε περὶ Πλάτωνα Διονυσοκόλακας u)· καὶ αὐτὸν Πλάτωνα χρυσοῦν· καὶ Ἀριστοτέλην x) ἄσωτον, καταφαγόντα y) τὴν πατρῴαν οὐσίαν στρατεύεσθαι καὶ φαρμακοπωλεῖν· φορμοφόρον z)· τε Πρωταγόραν καὶ γραφέα Δημοκρίτου a)· καὶ ἐν κώμαις γράμματα διδάσκειν b)· Ἡράκλειτόν τε κνηκητὴν c)· καὶ Δημόκριτον Ληρόκριτον d)· καὶ Ἀντίδωρον Σαινίδωρον e)· τούς τε κυνικοὺς f) ἐχθροὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τοὺς διαλεκτι-

t) καὶ ἀγράμματον καὶ ἀπατεῶνα καὶ πόρνον. Edit. Froben. cum codd. Venetis, Monac. et Arund. omittit καὶ πόρνον. Ambrosius: *ac deceptorem et scortum ac sine literis.*

u) Διονυσοκόλακας. Stephan. et Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. Διονυσιοκόλακας. Cod. Monac. διονυσικόλακας.

x) Ἀριστοτέλην. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. Ἀριστοτέλη.

y) καταφαγόντα. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. φαγόντα γάρ.

z) φορμοφόρον. Cod. Monac. φαρμοφόρον.

a) γραφέα Δημοκρίτου. Ante Meibomium legebatur γραφέα Δημόκριτον. Alterum commendant codices manu scripti apud Menagium et ut videtur Veneti, confirmatum illud auctoritate Hesychii Milesii p. 22. ed. Orell. et Athenaei VIII. p. 354. C. unde certatim correxerunt Meursius, Gassendus et Menagius.

b) καὶ ἐν κώμαις γράμματα διδάσκειν. Ambrosius: *qui in commessationibus vixisset literasque docuisset.*

c) κνηκητήν. Ambrosius *Cicetem merobibum.* Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. μιμητήν.

d) Ληρόκριτον. Ambrosius *mutata prima litera Lemocritum.* unde quod Iunius ad Hesychium Milesium p. 130. ed. Orell., Gassendus et Menagius correxerunt Δημόκριτον recte improbasse videtur Meibomius.

e) Σαινίδωρον. Legebatur Σαννίδωρον. Ambrosius *Sanidotum* et *Sannidorum.* Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. Σανίδωρον. Correxit Menagius et ante eum Iunius ad Hesych. Miles. p. 131. ed. Orell., sed ut de eo intelligeret qui canum more aduletur et muneribus inhiet.

f) τούς τε κυνικούς. Legebatur τούς τε Κυζικηνούς. Cod. Monac. κυζηνούς. Gassendus coni. τούς τε Κυρηναϊκούς, quod recepit Meibomius. Emendavit Reinesius Varr. Lectt. III. 2. probavitque Menagius.

indoctum et deceptorem et scortum vocabat; Platonis item sectatores Dionysii assentatores, Platonem quoque ipsum aureum; Aristotelem prodigum, qui patrimonio consumpto militasset et medicamenta vendidisset; baiulum Protagoram et scribam Democriti, qui in vicis literas docuisset; Heraclitum quoque turbatorem, Democritum Lerocritum sive nugarum iudicem et Antidorum Saenidorum sive donis blandientem; Cynicos inimicos Graeciae et dialecticos nimium

νοὺς πολυφθονέρους g), Πύρρωνα δὲ h) ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον i). μεμήνασι δὲ οὗτοι· τοῦ γὰρ ἀνδρὸς k) μάρτυρες ἱκανοὶ τῆς ἀνυπερβλήτου πρὸς πάντας εὐγνωμοσύνης ἥ τε πατρὶς χαλκαῖς εἰκόσι τιμήσασα οἵ τε φίλοι τοσοῦτοι τὸ πλῆθος ὡς μηδ' ἂν πόλεσιν ὅλαις μετρεῖσθαι δύνασθαι· οἵ τε γνώριμοι πάντες ταῖς δογματικαῖς αὐτοῦ σειρῆσι προσκατασχεθέντες l), πλὴν Μητροδώρου m) τοῦ Στρατονικέως πρὸς Καρνεάδην ἀποχωρήσαντος n), τάχα βαρυνθέντος o) ταῖς ἀνυπερβλήτοις αὐτοῦ χρηστότησιν· ἥ τε διαδοχὴ πασῶν σχεδὸν ἐκλιπουσῶν τῶν ἄλλων ἐς ἀεὶ p) διαμένουσα καὶ νηρίθμους ἀρχὰς ἀπολύουσα ἄλλην ἐξ ἄλλης τῶν γνωρίμων q)· V. 9.

g) πολυφθονέρους. Scribebatur πολυφθονερούς. Bakius ad Cleomedis Meteor. II. 1. p. 434. ex Plutarcho T. II. p. 1086. E. ed. Francof. coni. πολυφθόρους.

h) δέ. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. τε.

i) ἀπαίδευτον. Cod. Arund. post hanc vocem lacunam habet.

k) τοῦ γὰρ ἀνδρός. Edit. Froben. cum codd. RRR et Monac. τῶν γὰρ ἀνδρῶν, unde Gassendus corrigebat τῷ γὰρ ἀνδρί. Stephan. et Menag. τοῦ δ' ἀνδρός. Quod recepi expresserunt interpretes.

l) ταῖς δογματικαῖς αὐτοῦ σειρῆσι προσκατασχεθέντες. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Monac. et ut videtur Venetis προκατασχεθέντες, quod praeferebat Kuehnius. Alterum recepi ex Menagiana. Aldobrandinus: *illius decretis, quasi detenti catenis.*

m) Μητροδώρου. Cod. Monac. μητρωδώρου.

n) ἀποχωρήσαντος. Edit. Froben. ἀποχωρίσαντος.

o) βαρυνθέντος. Cod. Monac. βυρυνθέντες.

p) ἐς ἀεί. Stephan. et Menag. ἐσαεί.

q) καὶ νηρίθμους ἀρχὰς ἀπολύουσα ἄλλην ἐξ ἄλλης τῶν γνωρίμων. Scribebatur ἀνηρίθμους, quod correxi ex edit. Froben. et cod. Monac. Aldobrandinus: *et innumerabiles atque alteram ex altera discipulorum familias effecit.* Pro ἀρχὰς Kuehnius coni. ταραχάς, hoc sensu, *quod solvit quasi ligatos perturbationibus discipulos.* alia Trillerus Observatt. Critt. p. 125. et seq. Pro ἀπολύουσα, quod mihi vix dubium est quin corruptum sit, Mei-

invidos; Pyrrhonem quoque indoctum et imperitum appellabat. Sed hi profecto insaniunt: namque viri huius adversus quosvis incredibilis aequitatis testes sunt locupletes, patria quidem quae statuis aereis illum honoravit, amici quoque tam multi ut eos ne urbes quidem integrae capere sufficerent; familiares praeterea omnes ac discipuli quos illius decretorum delinimenta occuparunt, praeter unum Metrodorum Stratonicensem, qui ab illo se ad Carneadem contulit, cui forte gravis erat viri ineffabilis et immensa bonitas; illiusque scholae perpetua successio, quae caeteris ferme omnibus deficientibus sola persistit, perpetuis vicibus discipulis sibi invicem succedentibus; summa praeterea in

10. ἥ τε πρὸς τοὺς γονέας εὐχαριστία καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εὐποιία πρός τε τοὺς οἰκέτας ἡμερότης, οἷς δῆλον κἀκ τῶν διαθηκῶν αὐτοῦ καὶ ὅτι αὐτοί r) συνεφιλοσόφουν αὐτῷ, ὧν ἦν ἐνδοξότατος ὁ προειρημένος Μῦς· καθόλου δὲ ἡ πρὸς πάντας αὐτοῦ φιλανθρωπία s). τῆς μὲν γὰρ πρὸς θεοὺς ὁσιότητος καὶ πρὸς πατρίδα t) φιλίας ἄλεκτος ἡ διάθεσις u)· ὑπερβολῇ γὰρ ἐπιεικείας οὐδὲ πολιτείας ἥψατο. καὶ χαλεπωτάτων δὲ καιρῶν x) κατασχόντων τηνικάδε y) τὴν Ἑλλάδα, αὐτόθι καταβιῶναι, δὶς ἢ καὶ τρὶς z) τοὺς περὶ τὴν Ἰωνίαν τόπους διαδραμόντα πρὸς τοὺς φίλους a), οἳ καὶ πανταχόθεν πρὸς αὐτὸν ἀφικνοῦντο b) καὶ συνεβίουν αὐτῷ ἐν τῷ κήπῳ, καθά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος c)· ὃν καὶ ὀγδοήκοντα μνῶν

bomius dedit ἀποκύουσα, fortasse rectius daturus ἀποκνοῦσα. Gassendus coni. ἀποδιδοῦσα.

r) αὐτοί. Cod. Monac. οἱ αὐτοί.

s) φιλανθρωπία. Cod. Monac. φιλανθρωπεία.

t) πρὸς πατρίδα. Cod. Monac. πρὸς πατρίδως.

u) τῆς μὲν γὰρ — ἡ διάθεσις. Ambrosius: *Nam quid de cultu ad deos et de amicitia ad patriam dicam, quam constantissime usque ad finem tenuit?*

x) καὶ χαλεπωτάτων δὲ καιρῶν. Edit. Froben. καὶ χαλεπωτάτων τὲ καιρῶν. Casaubonus coni. καὶ τὸ χαλεπώτατον δὲ καιρῶν, quod non debebat probare Menagius.

y) τηνικάδε. Stephan. τηνικαῦτα. Illud praebent edit. Froben. et Menag. cum codd. Venetis et Monac.

z) δὶς ἢ καὶ τρίς. Cod. Monac. δὶς ἢ τρεῖς.

a) πρὸς τοὺς φίλους. Codd. Veneti et Monac. omittunt.

b) ἀφικνοῦντο. Edit. Froben. et Menag. ἀφικνοῦντες, quod expressit Aldobrandinus. Alterum expressum Ambrosio praebet Stephan. cum codd. Arund. et ut videtur Venetis. Cod. Monac. ἀφικνοῦντας.

c) καθά φησι καὶ Ἀπολλόδωρος. Edit. Froben. cum cod. Monac. καθά φησιν ἀπολλόδωρος, quod expressit Aldobrandinus.

parentes pietas atque praecipua in fratres beneficentia mansuetudoque in servos, quemadmodum et ex eius testamento liquet et quod cum ipso illi una philosophati sunt, ex quibus clarissimus fuit is quem praediximus Mus; omninoque eius in omnes humanitas. Nam pietatis eius in deos et caritatis in patriam inexplicabilis ratio est: per summam enim modestiam ad rempublicam accedere noluit. Et quum difficillima tempora tunc Graeciam premerent, semper ibi perseveravit, bis aut ter solummodo in Ioniae loca profectus ad amicos, qui ad illum undique conveniebant atque una cum illo in horto vivebant, ut ait etiam Apollodorus: quem et octogin-

πρίασθαι; Διοκλῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῆς ἐπιδρομῆς φησιν εὐτελέστατα καὶ λιτότατα διαιτωμένους d). „Κοτύλῃ e) γοῦν," φησίν, „οἰνιδίου ἠρκοῦντο, τὸ δὲ πᾶν ὕδωρ ἦν αὐτοῖς ποτόν." τόν τε Ἐπίκουρον μὴ ἀξιοῦν εἰς τὸ κοινὸν καταθέσθαι τὰς οὐσίας, καθάπερ τὸν Πυθαγόραν κοινὰ τὰ φίλων λέγοντα· ἀπιστούντων γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον, εἰ δ' ἀπίστων, οὐδὲ φίλων f). αὐτός τέ φησιν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ὕδατι μόνον ἀρκεῖσθαι καὶ ἄρτῳ λιτῷ. καί, „Πέμψον μοι τυροῦ," φησί, „κυθριδίου g), ἵν' ὅταν βούλωμαι h) πολυτελέσασθαι δύνωμαι i)." τοιοῦτος ἦν ὁ τὴν ἡδονὴν εἶναι τέλος δογματίζων, ὃν καὶ Ἀθήναιος δι' ἐπιγράμματος οὕτως ὑμνεῖ k)· VI. 11.

d) διαιτωμένους. Legebatur διαιτώμενοι. Correxit Menagius. Cod. Monac. διαβιῶναι. Caeterum Aldobrandinus verba Διοκλῆς δὲ — διαιτώμενοι cum sequentibus iuncta sic interpretatur: *Diocles in tertio cursus libro, frugalissimi, inquit, parcissimique in victu hemina vini contenti erant* etc.

e) Κοτύλῃ. Cod. Monac. κοτύλη.

f) ἀπιστούντων γὰρ εἶναι τὸ τοιοῦτον, εἰ δ' ἀπίστων, οὐδὲ φίλων. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt εἰ δ' ἀπίστων, omissum etiam Ambrosio, qui interpretatur *Id quippe infidorum esse non amicorum dicens.*

g) κυθριδίου. Edit. Froben. κυθριδίον. Ambrosius *cythridi.* Aldobrandinus omittit. Gassendus coni. Κυθριδίου; Menagius Κυθλίου, qui olim legerat Γυθαίου aut Γυθιακοῦ, item χυθριδίου aut Κυθηρίου; Isaacus Vossius litteris ad Menagium datis χυθαίου.

h) ὅταν βούλωμαι. Menag. ὅταν βούλομαι.

i) πολυτελίσασθαι δύνωμαι. Cod. Monac. δύναμαι. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 67.

k) Ἀθήναιος δι' ἐπιγράμματος οὕτως ὑμνεῖ. Stephan. Ἀθηναῖος. Vid. Iacobsius Append. Anthol. Gr. nr. 2.

ta minis comparasset. Porro Diocles in tertio Percursionis libro illos ait vilissimis et simplicissimis cibis vitam egisse. *Parcissimo enim*, inquit, *vini poculo contenti erant omnisque aqua illis ad potum cedebat.* Nolebat autem Epicurus sectatores suos in commune opes deponere, veluti Pythagoras, qui communia omnia amicorum dicebat: id quippe eorum esse qui diffiderent: infidorum autem quae essent, non esse amicorum. Ipse quoque in Epistolis aqua tantum et simplici pane se contentum esse testatur. Item, *Mitte*, inquit, *mihi casei cythridii paululum, ut quum epulari pretiosius voluero, possim.* Huiusmodi illius vita fuit qui voluptatem finem asserit; quem Athenaeus quoque ita suo laudavit epigrammate:

12. Ἄνθρωποι, μοχθεῖτε τὰ χείρονα l) καὶ δεὼ κέρδος
ἄπληστον νεικῶν m) ἄρχετε n) καὶ πολέμων·
τῆς φύσιος o) δ' ὁ πλοῦτος ὅρον τινὰ βαιὸν ἐπίσχει,
αἱ δὲ κεναὶ κρίσιες p) τὰν ἀπέραντον ὁδόν.
τοῦτο Νεοκλῆος πινυτὸν q) τέκος ἢ παρὰ Μουσῶν r)
ἔκλυεν ἢ Πυθοῦς ἐξ ἱερῶν τριπόδων.

εἰσόμεθα δὲ καὶ μᾶλλον προϊόντες ἔκ τε τῶν δογμάτων ἔκ τε
VII. τῶν ῥημάτων αὐτοῦ. Μάλιστα δὲ ἀποδέχεται, φησὶ Διοκλῆς,
τῶν ἀρχαίων s) Ἀναξαγόραν, καίτοι ἐν τισιν ἀντειρηκὼς t)
αὐτῷ, καὶ Ἀρχέλαον τὸν Σωκράτους διδάσκαλον. ἐγύμναζε u)
δέ, φησί, τοὺς γνωρίμους καὶ διὰ μνήμης ἔχειν τὰ ἑαυτοῦ
13. συγγράμματα. τοῦτον Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς Ναυσι-
φάνους x) ἀκοῦσαί φησι καὶ Πραξιφάνους· αὐτὸς δὲ οὔ

l) τὰ χείρονα. Edit. Froben. et Stephan. τί χείρονα cum signo interrogandi, quod probabat Menagius. Alterum probatum Kuehnio receptumque Iacobsio praebet Menag. cum codd. Venetis et Monac. expressitque Aldobrandinus.
m) νεικῶν. Edit. Froben. et cod. Monac. νεικέων. Arund. νεῶν.
n) ἄρχετε. Edit. Froben. ἄρχεται.
o) τῆς φύσιος. Edit. Froben. τῆς φύσεως.
p) κρίσιες. Cod. Monac. κρίσεις.
q) πινυτόν. Edit. Froben. πηνυτόν.
r) Μουσῶν. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. μουσάων.
s) τῶν ἀρχαίων. Ante Meibomium legebatur τὸν ἀρχαῖον. Illud commendatum iam Menagio praebent codd. Veneti ut videtur et Monac. expresseruntque interpretes.
t) ἀντειρηκώς. Edit. Froben. ἀντειρικώς.
u) ἐγύμναζε. Cod. Monac. γύμναζε.
x) Ναυσιφάνους. Edit. Froben. et Menag. cum codd. Venetis ut videtur et Monac. Λυσιφάνους, quod reddidit Aldobrandinus. Idem probabat Gassendus. Alterum recepi ex Stephaniana, confirmatum

Quis furor, o cives, ut vos ob vile lucellum
Rixas et bellum sollicitetis atrox?
Nam natura opibus facile est contenta pusillis,
Contenta at nullis ambitio est opibus.
Hoc Epicurus ait, dulces quem nempe Camoenae
Aut Suadae tripodes edocuere sacri.

Intelligemus id manifestius in sequentibus ex dogmatibus et ex verbis eius. Maxime vero auctore Diocle ex antiquis amplectebatur Anaxagoram, etsi in quibusdam illi contradixerit: Archelaum quoque Socratis magistrum. Exercebat, inquit, discipulos ut etiam memoriter tenerent ipsius scripta. Hunc Apollodorus in Chronicis Nausiphanem et Praxiphanem audisse tradunt: verum ipse negat in epistola ad Eury-

φησιν, ἀλλ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ πρὸς Εὐρύδικον ἐπιστολῇ γ). ἀλλ' οὐδὲ Λεύκιππόν τινα γεγενῆσθαι φιλόσοφον οὔτ' αὐτὸς ε) οὔτε Ἕρμαρχός α), ὃν ἔνιοί φασι καὶ Ἀπολλόδωρος ὁ Ἐπικούρειος διδάσκαλον Δημοκρίτου γεγενῆσθαι. Δημήτριος δέ φησιν ὁ Μάγνης καὶ Ξενοκράτους αὐτὸν ἀκροῦσαι. κέχρηται VIII. δὲ λέξει κυρίᾳ b) κατὰ τῶν πραγμάτων, ἣν, ὅτε ἰδιωτάτη c) ἐστίν, Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς αἰτιᾶται. σαφὴς δ' ἦν οὕτως ὡς καὶ ἐν τῷ περὶ τῆς ῥητορικῆς ἀξιοῖ μηδὲν ἄλλο ἢ σαφήνειαν ἁπαιτεῖν. καὶ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἀντὶ τοῦ χαίρειν 14. εὖ πράττειν καὶ σπουδαίως ζῆν ἄριστον d). οἱ δέ φασιν ἐν τῷ

Iliad codd. RR, sed ut in altero adnotatum legitur Ἀνσιφάνους. Idem expressit Ambrosius probavitque Menagius.

γ) αὐτὸς δὲ οὔ φησιν, ἀλλ' ἑαυτοῦ ἐν τῇ πρὸς Εὐρύδικον ἐπιστολῇ. Cod. Monac. οὐ φασιν. R recentior πρὸς εὐρύλοχον, quod non displicet Menagio propter §. 28. Veneti πρὸς εὐρύδοκον. Monac. πρὸς εὐρυμέδον et ἐπιστολῇ. Ambrosius: *Verum hoc ille de se non dixit. Extat eius ad euridotum (Eurydotum) epistola.* Aldobrandinus: *Ipse negat, seque in epistola ad Eurydicem non nisi ea ipsum audisse dicit.*

ε) οὔτ' αὐτός. Cod. Monac. οὔτε αὐτός.

α) Ἕρμαρχος. Legebatur Ἕρμαχος.

b) καὶ Ξενοκράτους — κυρίᾳ. Cod. Monac. καὶ σωκράτους αὐτοῦ ἀκοῦσαι λέξει δὲ κέχρηται κυρία.

c) ἰδιωτάτη. Edit. Froben. et cod. Monac. ἰδιοτάτῃ. Menagius coni. ἰδιοτικωτάτη.

d) ἀντὶ τοῦ χαίρειν εὖ πράττειν καὶ σπουδαίως ζῆν ἄριστον. Edit. Froben. σπουδαία ζῆν. cod. Monac. σπουδαῖα ζῆν. Ambrosius: *ubi caeteri scribebant χαίρειν: ipse ponebat εὐπραττειν (:) honeste vivere praeclarum est.* Aldobrandinus: *pro Salvere. Recte agere, atque a virtute vivere optimum adscribebat.* Menagius ex III. 61. et Suida s. v. εὖ διάγειν coni. ἀντὶ τοῦ χαίρειν καὶ εὖ πράττειν, εὖ διάγειν καὶ σπουδαίως ζῆν. de quo ut facile assentior, ita quod pro ἄριστον correxit ἥφαιστον aut ἥριστον quam maxime ambigo. Nec probo quod Kuehnio placuit glossema esse ἄριστον, quod quis adscripserit qui σπουδαίως ζῆν praetulerit superioribus.

dicum et non nisi semet ipsum audisse dicit. Sed neque Leucippum aliquem philosophum fuisse ait aut ipse aut Hermarchus, quem Democriti fuisse praeceptorem cum alii tradunt, tum etiam Apollodorus Epicureus. Caeterum Demetrius Magnesius Xenocratis quoque eum auditorem fuisse asserit. Utitur autem in rebus vocabulis propriis, quae quoniam maxime popularia sunt, Aristophanes grammaticus culpat. Adeo autem dilucidus dictione fuit, ut in libro de oratoria nihil aliud quam perspicuitatem orationis inquirendam ac persequendam moneret. Atque in epistolis ubi caeteri scribebant Gaudere, ipse Bene agere et Honeste vivere prae-

Ἐπικούρου βίῳ τὸν Κανόνα γράψαι αὐτὸν ἐν τοῦ Ναυσιφάνους Τρίποδος, οὗ καὶ ἀκοῦσαί φασιν e) αὐτόν, ἀλλὰ καὶ
IX. Παμφίλου τοῦ Πλατωνικοῦ ἐν Σάμῳ. ἄρξασθαί τε φιλοσοφεῖν ἐτῶν ὑπάρχοντα δυοκαίδεκα, ἀφηγήσασθαι δὲ τῆς σχολῆς ἐτῶν ὄντα δύο πρὸς τοῖς τριάκοντα. Ἐγεννήθη δέ, φησὶν Ἀπολλόδωρος ἐν Χρονικοῖς f), κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τῆς ἐνάτης g) καὶ ἑκατοστῆς Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Σωσιγένους ἄρχοντος μηνὸς Γαμηλιῶνος ἑβδόμῃ h), ἔτεσιν ὕστερον τῆς Πλάτωνος
15. τελευτῆς ἑπτά. ὑπάρχοντα δὲ αὐτὸν ἐτῶν δύο καὶ τριάκοντα ἐν Μιτυλήνῃ i) καὶ Λαμψάκῳ πρῶτον συστήσασθαι σχολὴν ἐπὶ ἔτη πέντε, ἔπειθ' k) οὕτως εἰς Ἀθήνας μεταβῆναι καὶ τελευτῆσαι κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς l) Ὀλυμπιάδος ἐπὶ Πυθαράτου, ἔτη βιώσαντα δύο πρὸς τοῖς ἑβδομήκοντα. τὴν τε σχολὴν διαδέξασθαι Ἕρμαρχον m) Ἀγεμάρχου n) Μιτυληναῖον. Τελευτῆσαι δὲ αὐ-

e) φασιν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. φησίν.
f) ἐν Χρονικοῖς. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.
g) τῆς ἐνάτης. Ante Meibomium scribebatur τῆς θ'.
h) ἑβδόμῃ. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. ἑβδόμης.
i) ἐν Μιτυλήνῃ. Cod. Monac. ἐν μιτυλίνῃ.
k) ἔπειθ'. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. εἶθ'.
l) τῆς ἑβδόμης καὶ εἰκοστῆς καὶ ἑκατοστῆς. Ante Meibomium legebatur τῆς ἑβδόμης καὶ ἑκατοστῆς. Correxerunt Casaubonus, sed ut scriberet τῆς εἰκοστῆς ἑβδόμης καὶ ἑκατοστῆς, Palmerius, Gassendus et Menagius, confirmant codd. RRR, ora Scaligeri atque Ambrosius.
m) Ἕρμαρχον. Legebatur Ἕρμαχον. Correxit Villoisonus in Anecdotis vol. II. p. 159.
n) Ἀγεμάρχου. Codd. R, Veneti, Monac. et Arund. ἀγεμάρτου. Conf. §. 17.

clarum est. Alii tradunt in vita Epicuri Normam illum descripsisse ex Nausiphanis Tripode, cuius fuisse auditorem volunt, sed et Pamphili Platonici in Samo. Philosopharique coepisse duodecimum agentem aetatis annum, scholam vero obtinuisse trigesimo secundo aetatis anno. Nascitur autem, inquit Apollodorus in Chronicis, centesimae nonae Olympiadis anno tertio, sub Sosigene archonte, mensis Gamelionis die septimo, septem annis post Platonis obitum. Quum vero triginta duorum esset annorum, primum Mitylenis et Lampsaci scholam instituit annis quinque, demum Athenas migravit, ubi diem obiit anno secundo centesimae vicesimae septimae Olympiadis sub Pytharato, quum septuaginta et duos vitae implesset annos. Successit illi in administratione scholae Hermarchus Agemarchi filius Mityle-

τοῦ λίθου τῶν οὔρων o) ἐπισχεθέντων, ὡς φησι καὶ Ἕρμαρχος p) ἐν ἐπιστολαῖς, ἡμέρας τεσσαρακαίδεκα q). ὅτε καὶ φησιν Ἕρμιππος ἐμβάντα αὐτὸν εἰς πύελον χαλκῆν κεκραμένην r) ὕδατι θερμῷ καὶ αἰτήσαντα s) ἄκρατον ῥοφῆσαι· τοῖς τε φίλοις παραγγείλαντα τῶν δογμάτων μεμνῆσθαι, 16. οὕτω τελευτῆσαι t). καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτω u)·

Χαίρετε καὶ μέμνησθε τὰ δόγματα· τοῦτ' Ἐπίκουρος
ὕστατον εἶπε φίλοις οἷσιν x) ἀποφθιμένοις·
θερμὴν y) ἐς πύελον γὰρ ἐσήλυθε z) καὶ τὸν ἄκρητον a)
ἆσπασθεν, εἶτ' Ἀΐδην ψυχρὸν ἐπεσπάσατο b).

Οὗτος μὲν ὁ βίος τἀνδρός, ἧδε δὲ c) ἡ τελευτή. Καὶ διέθετο Χ.

o) τῶν οὔρων. Edit. Froben. et cod. Monac. τῶν θυρῶν.
p) Ἕρμαρχος. Legebatur Ἕρμαχος.
q) ἡμέρας — τεσσαρακαίδεκα. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 409.
r) κεκραμένην. Cod. Monac. κεκραμμένην.
s) αἰτήσαντα. Edit. Froben. et cod. Monac. αἰτῆσαι.
t) οὕτω τελευτῆσαι. Ambrosius *inter verba defecisse.*
u) καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτὸν οὕτω. Ambrosius omittit. Vid. Iacobsii Anthol. Gr. VII. 106.
x) οἷσιν. Menag. et Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. πρῶτος, quod expressit Aldobrandinus. Alterum praebent reliquae editiones cum codd. Venetis ut videtur, Monac. et Arund. expressitque Ambrosius. Idem agnoscit Anthologia.
y) θερμήν. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. χαλκῆν, quod iure repudiavit Menagius.
z) ἐσήλυθε. Edit. Froben. εἰσήλυθεν. cod. Monac. ἐσήλυθεν. Codex Palatinus Anthologiae ἐσήλυθεν καὶ ἄκρητον.
a) τὸν ἄκρητον. Scribebatur τὸν ἄκρατον. Correxi ex Anthologia.
b) ἐπεσπάσατο. Menag. ἀπεσπάσατο, quod expressit Ambrosius *est stygias inde retractus aquas*, Aldobrandinus *inde in orcum frigidum avulsus est.* Recte explicuit Kuehnius *merum bibendo mortem quasi frigidam attraxit.*
c) δέ. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.

nacus. Obiisse calculo urinae exitum impediente Hermarchus in Epistolis ait, morbo quattuordecim diebus fatigatum. Quo etiam tempore tradit Hermippus descendisse illum in pelvim aeream aquis calentibus plenam petiisseque merum sibi ad sorbendum dari, atque hortatum amicos ut ipsius decretorum memores essent, ita defecisse. Est etiam nostrum in eum epigramma hocce:

Haec moriens caris Epicurus dixit amicis,
Dogmatis o memores usque valete mei:
Nam calidam ingressus pelvim praeduloe meracum
Hausit, dein Ditis algida regna subit.

Haec viri vita, hic finis fuit. Testamentum quoque fecit

καὶ x) εἰς τὴν γινομένην σύνοδον ἑκάστου μηνὸς τοῖς εἰκάσι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου μνήμην κατατεταγμένην a). συντελείτωσαν δὲ καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμέραν τοῦ Ποσειδεῶνος καθάπερ καὶ ἡμεῖς· συντελείτωσαν δὲ καὶ τὴν Πολυαίνου τῷ Μεταγειτνιῶνος b).

19. ἐπιμελείσθω δὲ c) καὶ Ἀμυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης τοῦ υἱοῦ τοῦ Μητροδώρου Ἐπικούρου καὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Πολυαίνου d), φιλοσοφούντων αὐτῶν καὶ συζώντων e) μεθ' Ἑρμάρχου f). ὡσαύτως δὲ τῆς θυγατρὸς τῆς Μητροδώρου g) τὴν ἐπιμέλειαν ποιείσθωσαν καὶ εἰς ἡλικίαν ἐλθοῦσαν ἐκδότωσαν ᾧ ἂν Ἑρμαρχος h) ἕληται τῶν φιλοσοφούντων μετ' αὐτοῦ i), οὗτος

agatur. Caeterum quod post σκοπούμενος positum erat comma delevi, omissum iam in edit. Froben. repudiatumque Menagio.

x) ὥστε καί. Edit. Froben. cum cod. Monac. ut videtur ὡς τε καί. Casaubonus coni. ἔτι δὲ καί, quod probavit Menagius recepitque Meibomius.

a) εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου μνήμην κατατεταγμένην. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ Μητροδώρου κατατεταγμένην, quod expressit Ambrosius *in nostram et Metrodori ordinationem*. Cod. Monac. εἰς τὴν ἡμῶν τε καὶ μη-
.....
τροδώρου ἐπικούρου κατατεταγμένην.

b) συντελείτωσαν δὲ καὶ — τοῦ Μεταγειτνιῶνος. Edit. Froben. cum cod. Monac. συντελείτωσαν δὲ καὶ τὴν πολυαίνου τοῦ μεταγειτνιῶνος. συντελείτωσαν δὲ καὶ τὴν τῶν ἀδελφῶν ἡμέραν, τοῦ ποσειδεῶνος (cod. Monac. ποσειδῶνος), καθάπερ καὶ ἡμεῖς. Ambrosius: *Curent quoque diem fratrum Posideonis. insuper curae habeant diem poliaeni metagitnione sicuti et nos facimus.* Aldobrandinus: *Fratrum quoque mense Posideone, itemque Polyaeni Metagitnione, quemadmodum et nos, natalem diem agunto.* Caeterum scribebatur τοῦ *Μεταγειτνιῶντος*.

c) δέ. Cod. Monac. omittit.

d) Πολυαίνου. Ambrosius *polieni* et *Poliaeni*.

e) συζώντων. Edit. Froben. συζόντων.

f) Ἑρμάρχου. Legebatur Ἑρμάχου.

g) Μητροδώρου. Edit. Froben. μητροδώρου.

h) Ἑρμαρχος. Legebatur Ἑρμαχος.

i) μετ' αὐτοῦ. Cod. Monac. μετὰ αὐτοῦ.

Gamelionis, uti etiam conventui solenni eorum qui nobiscum philosophantur cuiusque mensis vigesima die in nostram et Metrodori memoriam constituto. Curent quoque diem fratrum Posideone, sicuti et nos facimus; insuper curae habeant diem Polyaeni Metagitnione. Curae autem sit Amynomacho et Timocrati Metrodori filium Epicurum filiumque Polyaeni educare, dum philosophantur et cum Hermarcho degunt. Similiter et Metrodori filiae curam habeant et quum ad aetatem pervenerit, tradant eam viro quemcunque elegerit Hermarchus ex iis qui secum philosophantur, ei modo illa

αὐτῆς εὐτάκτου καὶ πειθαρχούσης Ἑρμάρχῳ k). διδότωσαν δὲ Ἀμυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν ἡμῖν προσόδων l) εἰς τροφὴν τούτοις ὅ,τι ἂν αὐτοῖς κατ' ἐνιαυτὸν ἐπιδέχεσθαι δοκῇ m) σκοπουμένοις n) μεθ' Ἑρμάρχου o). ποιείσθωσαν δὲ μεθ' ἑαυτῶν p) καὶ Ἕρμαρχον q) κύριον τῶν προσόδων r), ἵνα μετ' αὐτοῦ s) συγκαταγεγηρακότος ἡμῖν ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ καταλελειμμένου ἡγεμόνος τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν ἕκαστα γένηται t). τὴν δὲ πρόῖκα τῷ θήλει παιδίῳ u), ἐπειδὰν εἰς ἡλικίαν ἔλθῃ, μερισάτωσαν Ἀμυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης ὅσον ἂν ἐπιδέχηται ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων ἀφαιροῦντες μετὰ τῆς Ἑρμάρχου x) γνώμης. ἐπιμελείσθωσαν δὲ y) καὶ Νικάνορος, καθάπερ καὶ ἡμεῖς, ἵν' ὅσοι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν χρείαν ἐν τοῖς ἰδίοις παρεσχημένοι καὶ

k) οὔσης αὐτῆς εὐτάκτου καὶ πειθαρχούσης Ἑρμάρχῳ. Legebatur Ἑρμάχῳ. Ambrosius: *sitque illa obtemperans et pareat hermacho.*

l) προσόδων. Edit. Froben. προσοδῶν.

m) δοκῇ. Cod. Monac. δοκεῖ.

n) σκοπουμένοις. Edit. Froben. et Menag. σκοπούμενοι. Illud restitui ex Stephan. et cod. Monac. idemque expressit Ambrosius.

o) Ἑρμάρχου. Legebatur Ἑρμάχου.

p) μεθ' ἑαυτῶν. Menag. μετ' αὐτῶν. Illud commendant reliquae editiones cum codd. Venetis, Monac. et Arund. confirmantque interpretes.

q) Ἕρμαρχον. Legebatur Ἕρμαχον.

r) τῶν προσόδων. Edit. Froben. τῶν προσοδῶν.

s) μετ' αὐτοῦ. Stephan. et Menag. μετὰ τοῦ. Illud restitui ex edit. Froben. cum Meibomio.

t) γένηται. Edit. Froben. γίνηται.

u) παιδίῳ. Cod. Monac. παιδάριῳ.

x) Ἑρμάρχου. Legebatur Ἑρμάχου.

y) δέ. Cod. Monac. omittit.

modesta sit et pareat Hermarcho. Dent autem Amynomachus et Timocrates ex reditibus nostris in cibum his annis singulis quodcunque commode fieri posse videbitur, id cum Hermarcho deliberantibus. Faciant item secum redituum dominum Hermarchum, ut ex eius consilio qui nobiscum consenuit in philosophia princepsque relictus est nostrae scholae, fiant singula. Dotem vero puellae, quum ad annos nubiles venerit, impartiuntor Amynomachus et Timocrates ex opibus nostris auferentes quantum eis satis esse videbitur deducto cum Hermarcho consilio. Curam item habeant Nicanoris quemadmodum et nos, ut quicunque nobiscum philosophati sunt atque suis se rebus facultatibusque nobis commodarunt ome

τὴν πᾶσαν οἰκειότητα ἐνδεδειγμένοι z), συγκαταγηράσκειν μεθ' ἡμῶν προείλοντο ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδενὸς τῶν ἀναγκαίων a) 21. ἐνδεεῖς καθεστήκωσιν b) ἐπὶ τὴν ἡμετέραν δύναμιν c). δοῦναι δὲ τὰ βιβλία τὰ ὑπάρχοντα ἡμῖν d) πάντα Ἑρμάρχῳ e). ἐὰν δέ τι τῶν ἀνθρωπίνων περὶ Ἕρμαρχον γίνηται f) πρὸ τοῦ τὰ Μητροδώρου παιδία εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, δοῦναι Ἀμυνόμαχον καὶ Τιμοκράτην, ὅπως ἂν εὐτακτούντων αὐτῶν ἕκαστα γένηται τῶν ἀναγκαίων κατὰ τὸ δυνατὸν ἀπὸ τῶν καταλελειμμένων ὑφ' ἡμῶν προσόδων g). καὶ τῶν λοιπῶν ἁπάν-

z) ὅσοι τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν χρείαν — ἐνδεδειγμένοι. Cod. Monac. ὅσον τῶν συμφιλοσοφούντων ἡμῖν χρεῖαν — ἐπιδεδειγμένοι. Ambrosius: *quicunque nobiscum philosophati sunt; atque res suas in communem usum contulerunt omnemque alacritatem ostendentes.* Aldobrandinus: *ex numero nobiscum philosophantium, quibuscum nobis in propriis rebus usum praebuissent, omnemque benevolentiam significassent.* Recte interpretatus est Kuehnius.

a) τῶν ἀναγκαίων. Edit. Froben. τῶν κατεστηκότων.

b) καθεστήκωσιν. Edit. Froben. κατεστηκῶσιν. cod. Monac. καθεστήκασιν.

c) ἐπὶ τὴν ἡμετέραν δύναμιν. Meibom. κατὰ τὴν ἡμετέραν δύναμιν.

d) ἡμῖν. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.

e) Ἑρμάρχῳ. Legebatur Ἑρμάχῳ.

f) περὶ Ἕρμαρχον γίνηται. Legebatur Ἕρμαχον. Cod. Monac. γένηται.

g) δοῦναι Ἀμυνόμαχον καὶ Τιμοκράτην — προσόδων. Edit. Froben. ἀπὸ τῶν καταλελημμένων ὑφ' ἡμῶν προσώδων. Cod. Monac. κατὰ τὸ δυνατὸν. Ambrosius: *curae sit Amynomacho et Timocrati: ut liberaliter illi educentur: accipiantque ex facultatibus nostris quaecunque illis erunt necessaria.* Aldobrandinus: *Amynomachus et Timocrates, ut ab eis ordine administrantibus singula gerantur necessaria, pro facultate redituum a nobis relictorum eius (?) suppeditanto.* Kuehnius corrigebat δοῦναι Ἀμυνομάχῳ καὶ Τιμοκράτῃ, ὅπως ἂν εὐτακτούντων αὐτῶν ἕκαστα γένηται. τῶν ἀναγκαίων etc., coniectura ingeniosa, interpunctione pessima. Aliquanto magis placet quod interpretando expressit Ambrosius, ἐπιμελείσθωσαν Ἀμυνόμαχος καὶ Τιμοκράτης.

nemque familiaritatem ostendentes nobiscum in philosophiae studiis consenuerunt, pro viribus et modulo opum nostrarum nullius rei quae ad victum necessaria est egentes sint. Libros autem omnes nostros Hermarcho tradant. Quod si quid humanum Hermarcho contigerit priusquam Metrodori liberi ad aetatem perveniant, curae sit Amynomacho et Timocrati, ut, si modeste vivant, accipiant quaecunque illis erunt necessaria quantum fieri poterit ex relictis a nobis reditibus. Curamque caeterarum rerum omnium, ut a nobis institutum

των h) ὡς i) συντετάχαμεν ἐπιμελείσθωσαν, ὅπως δὴ κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἕκαστα γίγνηται. ἀφίημι δὲ τῶν παίδων ἐλεύθερον Μῦν k), Νικίαν, Λύκωνα· ἀφίημι δὲ καὶ Φαίδριον l) ἐλευθέραν."

Ἤδη δὲ τελευτῶν γράφει πρὸς Ἰδομενέα τήνδε ἐπιστολήν· 22.

„Τὴν μακαρίαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου m) ἐγράφομεν ὑμῖν ταυτί. στραγγουρία τε n) παρηκολουθήκει καὶ δυσεντερικὰ πάθη ὑπερβολὴν οὐκ ἀπολείποντα τοῦ ἐν ἑαυτοῖς μεγέθους. ἀντιπαρετάττετο δὲ πᾶσι o) τούτοις τὸ κατὰ ψυχὴν χαῖρον ἐπὶ τῇ τῶν γεγονότων ἡμῖν διαλογισμῶν μνήμῃ. σὺ δὲ ἀξίως τῆς ἐκ μειρακίου παραστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίαν p) ἐπιμελοῦ τῶν παίδων Μητροδώρου."

Καὶ διέθετο q) μὲν ᾧδε. Μαθητὰς δὲ ἔσχε πολλοὺς μέν, XI.

h) ἁπάντων. Ambrosius non expressit.
i) ὡς. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis, Monac. et Arund. ὧν. Illud praebent reliquae editiones expresseruntque interpretes.
k) Μῦν. Edit. Froben. et cod. Monac. ἡμῖν.
l) Φαίδριον. Ambrosius phaedram.
m) „Τὴν μακαρίαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευταίαν ἡμέραν τοῦ βίου. Legebatur Τὴν μακαρίαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου. Emendavit Davisius ad Ciceronis de Finn. B. et M. II. 30, 96. p. 266. sq. ed. Goerenz. Kuehnius corr. Τὴν μακαρίαν ἄγοντες ἡμέραν τοῦ βίου καὶ ἅμα τελευτῶντες. Caeterum edit. Froben. omittit καί.
n) στραγγουρία τε. Edit. Froben. στραγγουρία τὶς τε.
o) ἀντιπαρετάττετο δὲ πᾶσι. Cod. Monac. ἀντιπαρετάτετο (sic) πᾶσι.
p) τῆς ἐκ μειρακίου παραστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίαν. Edit. Froben. τῆς ἐκ μ. περιστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίαν. Menag. τῆς ἐκ μ. παραστάσεως πρὸς ἐμὲ καὶ φιλοσοφίας. cod. Monac. τῆς ἐκ μ. παραστάσεως πρὸς ἐμὲ φιλοσοφίαν.
q) διέθετο. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. ἔθετο.

est agant, ut singula quantum fieri potest fiant. Ex servis autem liberos dimitto Murem, Niciam et Lyconem: Phaedrium item dimitto liberam.

Iam vero moriens scribit ad Idomeneum epistolam huiusmodi:

Quum ageremus vitae beatum et eundem supremum diem scribebamus vobis haec. Tanti autem morbi aderant vesicae et viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. Compensabatur tamen cum his omnibus animi laetitia, quam capiebam ex memoria rationum inventorumque nostrorum. Sed tu, ut dignum est tua erga me et erga philosophiam voluntate ab adolescentulo suscepta, fac ut Metrodori tueare liberos.

Hoc illius testamentum fuit. Fuerunt autem illi disci-

σφόδρα δὲ ἐλλογίμους Μητρόδωρον Ἀθηναῖον καὶ Τιμοκράτην καὶ Σάνδην Λαμψακηνόν. * ὅς r) ἀφ' οὗ τὸν ἄνδρα ἔγνω οὐκ ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ πλὴν ἓξ μηνῶν εἰς τὴν οἰκίαν s),
23. ἔπειτα ἐπανῆλθε. γέγονε δὲ ἀγαθὸς πάντα t), καθὰ καὶ Ἐπίκουρος ἐν προηγουμέναις u) γράφει· μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Τιμοκράτει x). τοιοῦτος δὲ ὢν καὶ τὴν ἀδελφὴν Βατίδα ἐξέδοτο Ἰδομενεῖ καὶ Λεόντιον y) τὴν Ἀττικὴν ἑταῖραν ἀναλαβὼν εἶχε παλλακήν z). ἦν δὲ καὶ ἀκατάπληκτος πρός τε

r) σφόδρα δὲ ἐλλογίμους Μητρόδωρον Ἀθηναῖον καὶ Τιμοκράτην καὶ Σάνδην Λαμψακηνόν. * ὅς. Cod. Monac. ἡ Τιμοκράτην. Iure de huius loci integritate dubitatum est a viris doctis. Et eorum quidem Casaubonus recte offensus est Metrodoro Atheniensi, quem constat fuisse Lampsacenum; sed quod Μητρόδωρον, Ἀθηναῖον correxit, pro illustri Epicuri discipulo omnium induxit obscurissimum. Interim suscepta est haec correctio a Meibomio, interposita particula copulativa. Alia est Gassendi coniectura, voces Ἀθηναῖον καὶ Τιμοκράτην καὶ Σάνδην ut spurias expungendas censentis scribentisque ἐλλόγιμον. Eam omnino probavit Menagius, ego ita probo ut Ἀθηναῖον et καὶ Σάνδην corrupta putem, reliqua pernegem tentanda esse. Quod Kuehnius tentavit Μητρόδωρον καὶ Τιμοκράτην, τὸν μὲν Ἀθηναῖον, τὸν δὲ Λαμψακηνόν, expulit quidem obscurum istum Sanden, sed maiori quam quae admitti possit audacia. Accedit Meibomii opinio, pro ὃς olim fuisse ὧν ὁ μὲν Μητρόδωρος aut τούτων δὲ πρῶτος ἦν ὁ Μητρόδωρος ὃς existimantis. Hac ego ita usus sum, ut signum lacunae ponerem ante ὅς: quo quidem pronomine in promptu est intelligi Metrodorum.

s) εἰς τὴν οἰκίαν. Cod. Monac. εἰς τὴν οἰκείαν.

t) ἀγαθὸς πάντα. Ita edit. Froben. et Menag. cum cod. Monac. Stephan. ἀγαθὸς κατὰ πάντα.

u) ἐν προηγουμέναις. Ambrosius interpretatur *in praecipuis*, ut legisse videatur ἐν προηγμένοις; Aldobrandinus *in antecedentibus*.

x) μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἐν τῷ τρίτῳ Τιμοκράτει. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt δέ. Legebatur ἐν τῷ τρίτῳ Τιμοκράτης. Emendavit Gassendus ex §. 28. probaveruntque Menagius et Meibomius. Confirmare videtur Ambrosius, qui interpretatur *Attestatur autem in tertio et Timocrati*. Vulgatum tuetur Kuehnius ita ut Timocratis tertium librum εὐφραντῶν intelligat, de quibus supra est §. 6.

y) Λεόντιον. Edit. Froben. cum codd. Monac. et Arund. λεοντίαν, quod reddidit Ambrosius.

z) παλλακήν. Edit. Froben. et cod. Monac. παλακήν.

puli multi quidem, sed valde illustres Metrodorus Atheniensis, Timocrates et Sandes Lampsacenus. * qui ex quo cognovit virum ab eo nunquam discessit, nisi tantum sex menses quibus domum profectus denuo ad illum reversus est. Fuit autem vir per omnia bonus, quemadmodum et Epicurus in Praecipuis scribit; attestatur autem et in tertio Timocrate. Huiusmodi autem quum esset, sororem etiam Batidem Idomeneo tradidit uxorem: Leontiumque Atticam meretricem assumptam pellicem habuit. Erat autem intrepidus ad-

τὰς ὀχλήσεις καὶ τὸν θάνατον, ὡς Ἐπίκουρος ἐν τῷ πρώτῳ Μητροδώρῳ φησί a). φασὶ δὲ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν αὐτοῦ τελευτῆσαι πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος ἄγοντα b). καὶ αὐτὸς Ἐπίκουρος ἐν ταῖς προειρημέναις διαθήκαις, ὡς προαποθανόντος αὐτοῦ δηλονότι, ἐπισκήπτει c) περὶ τῆς ἐπιμελείας αὐτοῦ τῶν παίδων. ἔσχε δὲ καὶ τὸν προειρημένον εἰκαῖόν τινα ἀδελφὸν Τιμοκράτην d). βιβλία δ' ἐστὶ τοῦ Μητροδώρου τάδε· 24.
πρὸς τοὺς ἰατροὺς τρία e), περὶ αἰσθήσεων, πρὸς Τιμοκράτην f), περὶ μεγαλοψυχίας g), περὶ τῆς Ἐπικούρου ἀρρωστίας, πρὸς τοὺς διαλεκτικούς, πρὸς τοὺς σοφιστὰς ἐννέα h), περὶ τῆς ἐπὶ σοφίαν πορείας, περὶ τῆς μεταβολῆς, περὶ πλούτου,

a) ὡς Ἐπίκουρος ἐν τῷ πρώτῳ Μητροδώρῳ φησί. Stephan. ὡς Ἐπίκουρος ἐν τῷ πρώτῳ φησί.

b) φασὶ δὲ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν αὐτοῦ τελευτῆσαι — ἄγοντα. Edit. Froben. et Menag. φασὶ δὲ καὶ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν (cod. Monac. πρὸ ἐτῶν ἑπτά) αὐτοῦ τελευτῆσαι, πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος ἄγοντος. quod expressit Aldobrandinus, *Aiunt septem illum annis, antequam Epicurus, qui quinquagesimum tertium aetatis annum agebat, moreretur, extremum diem obiisse.* Stephan. *Μητρόδωρον δέ φασι καὶ πρὸ ἑπτὰ ἐτῶν αὐτοῦ τελευτῆσαι, πεντηκοστὸν τρίτον ἔτος ἄγοντος.* Quod post Meibomium restitui ἄγοντα, debetur Ambrosio, unde enotatum a Casaubono commendaverant Gassendus et Menagius. Caeterum particulas δὲ καὶ non expresserunt interpretes.

c) ἐπισκήπτει. Cod. Monac. ἐπισκώπτει.

d) ἔσχε δὲ καὶ τὸν προειρημένον εἰκαῖόν τινα ἀδελφὸν Τιμοκράτην. Legebatur *ἔσχε δὲ καὶ τὸν προειρημένον οἰκεῖόν τινα ἀδελφὸν τοῦ Μητροδώρου Τιμοκράτην.* Quod restitui εἰκαῖον debetur edit. Froben. et cod. Monac., probatum illud, ut videtur, Kuehnio; quod delevi τοῦ Μητροδώρου, ipse praecivit Kuehnius.

e) τρία. Edit. Froben. et cod. Monac. γ̄.

f) περὶ αἰσθήσεων, πρὸς Τιμοκράτην. Divisi quae in unum coniuncta legebantur. Ambrosius *ad Timocratem de sensu.* Aldobrandinus *De sensibus ad Timocratem.*

g) περὶ μεγαλοψυχίας. Ambrosius *de magnificentia.*

h) ἐννέα. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. omittit.

versus turbationes omnes atque mortem, sicut Epicurus in primo Metrodoro tradit. Aiunt vero etiam illum septem annis ante Epicurum obiisse diem, quinquagesimum et tertium agentem aetatis annum. Et ipse autem Epicurus in testamento supra allato ipsius ut vita functi liberorum curam haberi mandat. Habuit autem et praedictum futilem quendam et nugacem fratrem Timocratem. Porro Metrodorus hos scripsit libros: ad medicos tres, de sensibus, ad Timocratem, de magnanimitate, de infirmitate Epicuri, adversus dialecticos, adversus sophistas novem, de itinere ad sapientiam, de mutatione, de divitiis, adversus Democritum, de

XII. πρὸς Δημόκριτον, περὶ εὐγενείας. ἦν καὶ Πολύαινος Ἀθηνοδώρου Λαμψακηνὸς ἐπιεικὴς καὶ φιλικός t), ὡς οἱ περὶ
XIII. Φιλόδημόν φασι. καὶ ὁ διαδεξάμενος αὐτὸν Ἕρμαρχος Ἀγεμάρχου Μιτυληναῖος k) ἀνὴρ l), πατρὸς μὲν πένητος, τὰς δὲ ἀρχὰς προσέχων ῥητορικοῖς m). φέρεται καὶ τούτου βιβλία
25. κάλλιστα τάδε n). ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους εἴκοσι καὶ δύο o), περὶ τῶν μαθημάτων, πρὸς Πλάτωνα p), πρὸς Ἀριστοτέλην. ἐτελεύτα δὲ παραλύσει q), γενόμενος ἱκανὸς ἀνὴρ r).
XIV. Λεοντεύς τε Λαμψακηνὸς ὁμοίως καὶ ἡ τούτου γυνὴ Θεμίστα,
XV. πρὸς ἣν καὶ γέγραφεν s) ὁ Ἐπίκουρος· ἔτι τε Κολώτης t) καὶ Ἰδομενεὺς καὶ αὐτοὶ Λαμψακηνοί. καὶ οὗτοι μὲν ἐλλόγιμοι, ὧν ἦν καὶ Πολύστρατος ὁ διαδεξάμενος Ἕρμαρχον u), οὐν

f) φιλικός. Cod. Monac. φίλιππος. Aldobrandiuus *amicorum studiosus.*
k) Ἕρμαρχος Ἀγεμάρχου Μιτυληναῖος. Legebatur Ἕρμαχος. Menag. cum codd. Venetis Ἀγεμόρτου, quod reddidit Aldobrandinus. cod. Monac. ἀγεμάρτου. Ambrosius *Agemachi.* conf. §§. 15. et 17. Caeterum Ambrosius *Mytilenaeus* et *Mytilenaeus.*
l) ἀνήρ. Ambrosius *vir insignis.* Aldobrandinus non expressit.
m) ῥητορικοῖς. Cod. Monac. ῥήτορι (sic).
n) φέρεται καὶ τούτου βιβλία κάλλιστα τάδε. Cod. Monac. φέρεται βιβλία καὶ τάδε (sic) κάλλιστα τάδε ἐς στολικὰ (sic).
o) ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους εἴκοσι καὶ δύο. Scribebatur ἐπιστολικὰ περὶ Ἐμπεδοκλέους κβ'. Ambrosius *De Empedocle epistolae XXII.*
p) περὶ τῶν μαθημάτων, πρὸς Πλάτωνα. Ante Meibomium legebatur περὶ τῶν μαθητῶν πρὸς Πλάτωνα. Aldobrandinus *et II. de discipulis contra Platonem.* Quod cum Meibomio recepi debetur Casanbono, expressum illud Ambrosio probatumque, ut videtur, Menagio. Interim non deest quo defendi possit lectio vulgata.
q) παραλύσει. Legebatur παρὰ Ἀναλῳ. Emendavit, sed dubitanter, Menagius, aliorum testimoniis confirmavit Kuehnius.
r) γενόμενος ἱκανὸς ἀνήρ. Ambrosius *vir sane ut dicimus illustris.*
s) γέγραφεν. Cod. Monac. γέγραφας.
t) Κολώτης. Edit. Frohen. et cod. Monac. κωλωτής.
u) Ἕρμαρχον. Legebatur Ἕρμαχον.

nobilitate. Fuit et Polyaenius Athenodori filius Lampsacenus, modestus et amabilis, ut Philodemus ait. Successor item eius Hermarchus Agemarchi filius, vir Mitylenaeus, patre quidem paupere, principio autem oratoriae deditus. Feruntur et huius pulcherrima ista monumenta: Epistolica de Empodocle viginti duo, de disciplinis, adversus Platonem, adversus Aristotelem. Moritur autem tabe, vir sane factus illustris. Leonteus itidem Lampsacenus eiusque coniunx Themista, ad quam etiam scripsit Epicurus; Colotes quoque et Idomeneus, et ipsi Lampsaceni. Atque isti quidem nobiliores ex Epicuri ludo fuere, in quibus et Polystratus fuit

διεδέξατο Διονύσιος, ὃν Βασιλίδης x). καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ κηποτύραννος γέγονεν ἐλλόγιμος, ὃς ὑπὲρ τετρακόσια y) συνέγραψε βιβλία· δύο τε Πτολεμαῖοι Ἀλεξανδρεῖς, ὁ τε μέλας καὶ ὁ λευκός· Ζήνων τε z) ὁ Σιδώνιος ἀκροατὴς Ἀπολλοδώρου, πολυγράφος ἀνήρ· καὶ Δημήτριος ὁ ἐπικληθεὶς 26.
Λάκων, Διογένης τε ὁ Ταρσεὺς ὁ τὰς ἐπιλέκτους σχολὰς συγγράψας, καὶ Ὠρίων καὶ ἄλλοι οὓς οἱ γνήσιοι Ἐπικούρειοι a) σοφιστὰς ἀποκαλοῦσιν. Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι Ἐπίκουροι b) τρεῖς, ὅ τε Λεοντέως υἱὸς c) καὶ Θεμίστας, ἕτερος XVI.
Μάγνης, τέταρτος ὁπλομάχος. Γέγονε δὲ πολυγραφώτατος ὁ XVII.
Ἐπίκουρος, πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων· πύλινθροι μὲν γὰρ πρὸς τοὺς τριακοσίους d) εἰσὶ. γέγραπται δὲ μαρτύριον ἔξωθεν e) ἐν αὐτοῖς οὐδέν, ἀλλ' αὗται εἰσὶν Ἐπικούρου φωναί. ἐζήλου δὲ αὐτὸν Χρύσιππος ἐν πολυγραφίᾳ, καθά φησι Καρνεάδης f), παράσιτον αὐτοῦ τῶν βιβλίων ἀπο-

x) *Βασιλίδης.* Cod. Monac. *βασιλείδης.*

y) *ὑπὲρ τετρακόσια.* Aldobrandinus *plus trecentis.*

z) *ὁ λευκὸς· Ζήνων τε.* Cod. Monac. *ὁ λευκὸς* ☙ *νων τε.* Signum est lacunae.

a) *Ἐπικούρειοι.* Edit. Froben. *ἐπικούριοι.*

b) *Ἐπίκουροι.* Cod. Monac. *ἐπικούρεοι*, quod reddidit Ambrosius *Epicurei.*

c) *ὅ τε Λεοντέως υἱός.* Ambrosius *Teleontei filius.*

d) *πρὸς τοὺς τριακοσίους.* Cod. Monac. *πρὸς τοὺς τετρακοσίους.* Vid. VIII. 39. et Lobeck. ad Phrynich. p. 410.

e) *ἔξωθεν.* Edit. Froben. et cod. Monac. *ἔοθεν.*

f) *καθά φησι Καρνεάδης.* Codd. Veneti *καθά φησι καὶ παρνεάδης.*

successor Hermarchi, cui successit Dionysius, cui Basilides. Apollodorus quoque qui hortorum tyrannus dictus est, clarus fuit, qui ultra quadringenta volumina conscripsit; duo quoque Alexandrini Ptolemaei, niger atque albus; Zeno quoque Sidonius Apollodori auditor, qui multa scripsit; Demetrius etiam cognomento Lacon, Diogenesque Tarsensis qui selectas conscripsit scholas, Orion item et alii quos ii qui germani Epicurei sunt sophistas appellant. Erant autem et alii Epicuri tres, Leontei filius et Themistae, alter Magnesius, quartus pugil. Scripsit autem Epicurus longe plurima, adeo ut librorum multitudine cunctos superaret: volumina enim ad trecenta sunt, in quibus nullum extrinsecus quaesitum testimonium est solisque referta sunt Epicuri sententiis. Aemulatus est illum Chrysippus in scribendo multa, sicut Carneades refert, parasitum illius librorum dicens:

καλῶν g)· εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐφιλονείκει τοσοῦτο 27. γράψαι ὁ Χρύσιππος h). καὶ διὰ τοῦτο καὶ i) πολλάκις ταὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπελθὸν καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε τῷ ἐπείγεσθαι k)· καὶ τὰ μαρτύρια τοσαῦτά ἐστιν ὡς ἐκείνων μόνων l) γέμειν τὰ βιβλία, καθάπερ m) καὶ παρὰ Ζήνωνι n) ἐστὶν εὑρεῖν καὶ παρὰ Ἀριστοτέλει o). καὶ τὰ συγγράμματα μὲν Ἐπικούρῳ ο-

Monac. καθά φησι καὶ παρ καὶ καρνεάδης. Ambrosius *sicut Carneades etiam refert.*

g) παράσιτον αὐτοῦ τῶν βιβλίων ἀποκαλῶν. Stephan. παράσιτον αὐτὸν τῶν βιβλίων ἀποκαλῶν, quod expressit Ambrosius *parasitum illum librorum dicens.* Aldobrandinus *parasitum eius librorum ipsum appellans.* Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. ὅθεν αὐτὸν Καρνεάδης παράσιτον τῶν ἐκείνου βιβλίων ἀποκαλεῖ.

h) εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, ἐφιλονείκει τοσοῦτο γράψαι ὁ Χρύσιππος. Edit. Froben. εἰ γάρ τι γράψαι ὁ ἐπίκουρος φιλονικεῖ, τοσοῦτο γράψαι ὁ χρύσιππος. Stephan. et Menag. εἰ γάρ τι γράψαι ὁ Ἐπίκουρος, φιλονεικεῖ τοσοῦτο γράψαι ὁ Χρύσιππος. Quod dedi ἐφιλονείκει correxit Casaubonus, confirmatum illud interpretibus et Hesychio Milesio p. 22. ed. Orell. receptumque Meibomio. Gassendus corr. γράψαιτο. Caeterum cod. Monac. et Hesychius Milesius τοσοῦτον.

i) καί. Ambrosius non expressit neque agnoscit Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell..

k) ταὐτὰ γέγραφε καὶ τὸ ἐπελθὸν καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε τῷ ἐπείγεσθαι. Edit. Froben. ταὐτὰ γέγραφε τῷ μὴ ἐπελθεῖν, καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε τῷ ἐπείγεσθαι. quod praeferebat Iunius ad Hesychium Milesium p. 132. ed. Orell.. Stephan. et Menag. ταὐτὰ γέγραφε· καὶ τὸ ἐπελθὸν καὶ ἀδιόρθωτον (Menag. ἀδιόρθωτα) εἶλκε τῷ ἐπείγεσθαι. Meibom. ταὐτὰ γέγραφε, τῷ μὴ ἐπελθεῖν· καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε, τῷ ἐπείγεσθαι. Mss. apud Menagium καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ἀδιόρθωτα. cod. Monac. τὸ αὐτὸ πίνοντε (sic) καὶ τὸ ἐπελθὸν καὶ ἀδιόρθωτα. Ambrosius: *eadem scripsit. Unde et ex tempore scribere, ac parum emendate illi ex festinatione contingebat.* Aldobrandinus: *eadem — scripsit, et ea, quae sibi in mentem illico veniebant, et festinatione parum emendata.* Meibomius: *eadem scripsit, eo quod non relegeret; et inemendata adiunxit, eo quod festinaret.* H. Stephanus ad Hesychium Milesium p. 132. ed. Orell. coni. κατὰ τὸ ἐπελθόν. Kuehnius καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε, illud praeterea recte monens, non post γέγραφε interpungendum esse, sed post ἐπελθόν. Quod recepi debetur Hesychio Milesio p. 22. ed. Orell.. Vitium quod subest quaerendum videtur in verbo εἶλκε cum Kuehnio.

l) μόνων. Hesychius Milesius p. 22. ed. Orell. μόνον.

m) καθάπερ. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Monac. καθά,

n) παρὰ Ζήνωνι. Cod. Arund. περὶ ζήνωνος.

o) παρὰ Ἀριστοτέλει. Cod. Arund. περὶ ἀριστοτέλου.

nam si quid Epicurus scriberet, tantundem scribere et Chrysippus contendebat. Atque ideo et saepius eadem scriptis prodidit et quicquid in mentem veniret atque inemendata traxit propter festinationem; totque testimonia inserit, ut iis solis libri pleni esse videantur, quemadmodum et apud Zenonem et apud Aristotelem invenire in promptu est. Tam

ταῦτα καὶ τηλικαῦτα, ὧν τὰ βέλτιστα ἔστι τάδε· περὶ φύσεως λζ', περὶ ἀτόμων καὶ κενοῦ, περὶ ἔρωτος, Ἐπιτομὴ τῶν πρὸς τοὺς φυσικούς, πρὸς τοὺς Μεγαρικοὺς διαπορίαι, Κύριαι δόξαι, περὶ αἱρέσεων καὶ φυγῶν p), περὶ τέλους, περὶ κριτηρίου ἢ Κανών, Χαιρέδημος, περὶ θεῶν q), περὶ ὁσιότητος, Ἡγησιάνδρ r, περὶ βίων δ', περὶ δικαιοπραγίας, Νεοκλῆς, πρὸς Θεμίσταν s), Συμπόσιον, Εὐρύλοχος, πρὸς Μητρόδωρον t), περὶ τοῦ ὁρᾶν, περὶ τῆς ἐν τῇ ἀτόμῳ γωνίας u), περὶ ἁφῆς, περὶ εἱμαρμένης, περὶ παθῶν δόξαι, πρὸς Τιμοκράτην, Προγνωστικὸν x), Προτρεπτικός, περὶ

p) *περὶ αἱρέσεων καὶ φυγῶν.* Legebatur *Περὶ αἱρέσεων, Περὶ φυτῶν.* quod Ambrosius interpretabatur *De sectis, de plantis*; Aldobrandinus *De sectis, De stirpibus.* Mss. RRR *περὶ αἱρέσεων καὶ περὶ φυτῶν.* codd. Veneti, Cantabr. et Arund. *περὶ αἱρέσεων καὶ φυτῶν.* quidam apud Menagium *περὶ αἱρέσεως καὶ φυτῶν.* Correxit Gassendus probavitque Menagius.

q) *Χαιρέδημος, περὶ θεῶν.* Edit. Froben. *χερέδημος περὶ θεῶν.* codd. Monac., Cantabr. et Arund. *χαιρέδημος περὶ θεῶν.* Ambrosius *Chaeredemus de diis* et *Chaeredemus: de diis.* Reliquae editiones *Χαιρέδημος ἢ περὶ θεῶν*, quod expressit Aldobrandinus.

r) *περὶ ὁσιότητος, Ἡγησιάναξ.* Edit. Froben. *περὶ ὁσιότητος, ἢ γισιάναξ.* cod. Monac. *περὶ ὁσιότητος, ἡγησιάναξ.* Ambrosius *de sanctitate: Hegesinax.* Aldobrandinus *De pietate. Hegesianax.* Reliquae editiones *Περὶ ὁσιότητος ἢ Ἡγησιάναξ.*

s) *Νεοκλῆς, πρὸς Θεμίσταν.* Scribebatur *Νεοκλῆς πρὸς Θεμίσταν*, quod expressit Aldobrandinus. Quod restitui praebent codd. Cantabr. et Arund. expressitque Ambrosius.

t) *Εὐρύλοχος, πρὸς Μητρόδωρον.* Edit. Froben. et cod. Monac. *εὐρύλοχος πρὸς Μητρόδωρον.*

u) *περὶ τῆς ἐν τῇ ἀτόμῳ γωνίας.* Edit. Froben. et Menag. *περὶ τῆς ἐν τῷ ἀτόμῳ γωνίας.* cod. Monac. *περὶ τῆς ἐν τῷ ἀτομωγονίας.* Ambrosius *de angulo atomi.*

x) *περὶ παθῶν δόξαι, πρὸς Τιμοκράτην, Προγνωστικόν.* Scribebatur *περὶ παθῶν δόξαι πρὸς Τιμοκράτην, Προγνωστικόν.* Ambrosius: *de perturbationibus opiniones. Ad Timocratem prognosticon.* Aldobrandinus: *Sententiae. De perturbationibus ad Timocratem. Prognosticon.*

multa et tam praeclara sunt Epicuri volumina, ex quibus ista vel optima sunt: de natura triginta et septem, de atomis et vacuo, de amore, Epitome eorum quae adversus physicos scripta sunt, adversus Megarenses dubitationes, Ratae sententiae, de electione et fuga, de fine, de iudicio sive Regula, Chaeredemus, de diis, de sanctitate, Hegesianax, de vitis quattuor, de iusto opere, Neocles, ad Themistam, Symposium, Eurylochus, ad Metrodorum, de videndo, de angulo in atomo, de tactu, de fato, de perturbationibus opiniones, ad Timocratem, Prognosticon, Ex-

εἰδώλων, περὶ φαντασίας γ), Ἀριστόβουλος, περὶ μουσικῆς, περὶ δικαιοσύνης καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν ε), περὶ δώρων καὶ χάριτος, Πολυμήδης, Τιμοκράτης γ' α), Μητρόδωρος ε', Ἀντίδωρος β', περὶ νότων δόξαι, πρὸς Μίθρην b), Καλλιστόλας c), περὶ βασιλείας, Ἀναξιμένης d), Ἐπιστολαὶ e).

XVIII. Ἐπιτομὴν δὲ αὐτῶν, εἰ δοκεῖ, ἐκθέσθαι πειράσομαι f), τρεῖς ἐπιστολὰς αὐτοῦ παραθέμενος, ἐν αἷς πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ 29. φιλοσοφίαν ἐπιτέτμηται g)· θήσομαι h) δὲ καὶ τὰς κυρίας αὐτοῦ δόξας καὶ εἴ τι ἔδοξεν ἐκλογῆς ἀξίως ἀπεφθέγχθαι i),

y) περὶ εἰδώλων, περὶ φαντασίας. Aldobrandinus *De spectris. De visu.*

z) καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Ambrosius *de virtutibus aliis.*

a) Τιμοκράτης γ'. Edit. Froben. τιμοκράτης τρία.

b) περὶ νότων δόξαι, πρὸς Μίθρην. Divisi cum Stephaniana et Ambrosio quae in reliquis editionibus coniuncta leguntur. Aldobrandinus: *De ventis australibus. Sententiae ad Mithrem.* Gassendus corr. περὶ νόσων, quod tacite recepit Meibomius.

c) Καλλιστόλας. Kuehnius coni. πρὸς Μίθρην καλλίστους ἐπιστολάς.

d) περὶ βασιλείας, Ἀναξιμένης. Edit. Froben. et cod. Monac. περὶ βασιλείας ἀναξιμένης.

e) Ἐπιστολαί. Cod. Cantabr. addit τρεῖς.

f) Ἐπιτομὴν δὲ αὐτῶν, εἰ δοκεῖ, ἐκθέσθαι πειράσομαι. Edit. Froben. μίαν δὲ αὐτῶν εἰ δοκεῖ, ἐκθέσθαι πειράσομαι. Stephan. Μίαν δὲ αὐτῶν, εἰ δοκεῖ, ἐκθέσθαι πειράσομαι. Menag. μίαν δὲ αὐτῶν, εἰ δοκεῖ ἐν αὐτοῖς, ἐκθέσθαι πειράσομαι, quae quod addit ἐν αὐτοῖς in Mss. desiderari narrat Menagius. Cod. Monac. μίαν δὲ ἣ δοκεῖ αὐτοῖς ἐκθέσθαι πειράσομαι. Ambrosius: *Unam autem ipsarum in ipsis conabor exponere.* Aldobrandinus: *Unam vero ipsarum, si videtur, ex omnibus exponere conabor.* Kuehnius coni. ἣ εὐδοκιμεῖ ἐν αὐταῖς. Meibomius τίνα δοκεῖ ἐν αὐτοῖς, quod ab ipso receptum est. Quod dedi Ἐπιτομὴν debetur Cassubono, probatum illud Menagio receptumque Meibomio. Gassendus coni. Σύντομίαν.

g) ἐπιτέτμηται. Edit. Froben. et Stephan. ἐπίτεμε. cod. Arund. ἐπέτμε. Ἐπιτέτμηται recepi ex Menagiana cum Meibomio.

h) θήσομαι. Edit. Froben. et cod. Monac. θήσομεν, quod expressisse videntur interpretes, Ambrosius *ponemus*, Aldobrandinus *afferemus.*

i) καὶ εἴ τι ἔδοξεν ἐκλογῆς ἀξίως ἀπεφθέγχθαι. Legebatur ἀνεφθέγχθαι. Ambrosius: *et si quid visum est eloqui electione dignum.* Aldobrandinus: *et si quid aliud selectione dignum tradidisse visus est.*

hortatorius, de imaginibus, de phantasia, Aristobulus, de musica, de iustitia et virtutibus reliquis, de donis et gratia, Polymedes, Timocrates tres, Metrodorus quinque, Antidorus duo, de austris opiniones, ad Mithrem, Callistolas, de regno, Anaximenes, Epistolae. Epitomen autem illorum operum, si videtur, conabor exponere, tribus eius propositis epistolis, in quibus omnem philosophiam suam breviter collegit; ponam autem et ratas ipsius sententias et si quid visus est tradidisse electione dignum, ut omni ex parte cu-

ὥστε σὲ παναρχόθεν κατάμαθεῖν τὸν ἄνδρα κἀμὲ κρίνειν εἰδέναι k). τὴν μὲν οὖν πρώτην ἐπιστολὴν γράφει πρὸς Ἡρόδοτον περὶ τῶν φυσικῶν· δευτέραν πρὸς Πυθοκλέα, ἥτις l) ἐστὶ περὶ μετεώρων· τὴν τρίτην πρὸς Μενοικέα, ἔστι δ' m) ἐν αὐτῇ καὶ περὶ βίων. ἀρκτέον δὴ ἀπὸ τῆς πρώτης, ὀλίγα προεισόντα περὶ n) τῆς διαιρέσεως τῆς καθ' αὐτὸν φιλοσοφίας. Διαιρεῖται τοίνυν εἰς τρία o), τό τε κανονικὸν καὶ φυσικὸν καὶ XIX. ἠθικόν. τὸ μὲν οὖν κανονικὸν ἐφόδους ἐπὶ τὴν πραγματείαν 30.
ἔχει p) καὶ ἔστιν ἐν ἑνὶ τῷ ἐπιγραφομένῳ Κανών, τὸ δὲ φυσικὸν τὴν περὶ φύσεως θεωρίαν πᾶσαν q) καὶ ἔστιν ἐν ταῖς περὶ φύσεως r) βίβλοις ἑπτὰ καὶ τριάκοντα s) καὶ ταῖς ἐπι-

k) κἀμὲ κρίνειν εἰδέναι. Stephan. et Meibom. κἀμὲ κρίνειν; εἰ οἶδα κρίνειν. ad quae proxime accedit interpretatio Ambrosii, *Si autem (tamen) ego ad haec iudicanda idoneus sum.* Menag. κἀμὲ κρίνειν, εἰδέναι κρίνειν (comma verbo εἰδέναι subiiciendum cum Kuehnio). quod expressit Aldobrandinus *meque iudicare posse iudicem.* Recepi lectionem edit. Froben.; quam confirmant codd. Monac. et Arund..

l) πρὸς Ἡρόδοτον περὶ τῶν φυσικῶν· δευτέραν πρὸς Πυθοκλέα, ἥτις. Cod. Monac. πρὸς Ἡρόδοτον ἥτις, ut negligat intermedia. Ambrosius περὶ τῶν φυσικῶν interpretatur *Breviarium rerum omnium naturalium.* Aldobrandinus πρὸς Πυθοκλέα *ad Pythocleum.*

m) ἔστι δ'. Edit. Froben. et Stephan. ἔστιν δ'. cod. Monac. ἔστι δέ.

n) περί. Edit. Froben. et cod. Monac. ἀπό.

o) Διαιρεῖται τοίνυν εἰς τρία. Cod. Monac. διαιρεῖται εἰς τρία τοίνυν. Ambrosius: *Tris igitur in partes et ipse philosophiam divisit.*

p) ἐφόδους ἐπὶ τὴν πραγματείαν ἔχει. Aldobrandinus: *accessum ad totam habet tractationem.* ut scribendum videatur ἐπὶ τὴν ὅλην πραγματείαν.

q) τὴν περὶ φύσεως θεωρίαν πᾶσαν. Cod. Monac. τὰ περὶ φύσεως θεωρίαν πᾶσαν.

r) περὶ φύσεως. Ambrosius *naturalium.*

s) ἑπτὰ καὶ τριάκοντα. Scribebatur λζ'. Ambrosius *LXXVII.* et *triginta septem.*

iusmodi vir fuerit cognoscas, meque iudicare posse. Primam igitur epistolam scribit ad Herodotum de rebus naturalibus; secundam vero ad Pythoclem, quae de caelestibus corporibus est; tertiam ad Menoeceum: continet autem ipsa quae sunt de vitis. Ordiendum igitur videtur a prima, quum prius pauca dixerimus de divisione philosophiae secundum ipsum. Dividitur igitur in tres partes, canonicam scilicet, physicam et ethicam. Canonica igitur illa vel regularis accessum continet ad opus agiturque de illa in libro qui inscribitur Regula; porro physica naturae totam speculationem continet, de qua in libris de natura triginta septem

στολαῖς κατὰ στοιχεῖον t), τὸ δὲ ἠθικὸν τὰ περὶ αἱρέσεως καὶ φυγῆς, ἔστι δὲ καὶ ἐν ταῖς περὶ βίων βίβλοις u) καὶ ἐπιστολαῖς καὶ τῷ περὶ τέλους x), εἰώθασι μέντοι τὸ κανονικὸν ὁμοῦ τῷ φυσικῷ συντάττειν, καλοῦσι δὲ αὐτὸ περὶ κριτηρίου καὶ ἀρχῆς καὶ στοιχειωτικόν y)· τὸ δὲ φυσικὸν περὶ γενέσεως καὶ φθορᾶς καὶ περὶ φύσεως· τὸ δὲ ἠθικὸν περὶ αἱρετῶν καὶ
XX. 31. φευκτῶν καὶ περὶ βίων καὶ τέλους z). τὴν διαλεκτικὴν ὡς παρέλκουσαν a) ἀποδοκιμάζουσιν· ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους b). ἐν τοίνυν τῷ Κανόνι λέγει ὁ Ἐπίκουρος c) κριτήρια τῆς ἀληθείας εἶναι τὰς αἰσθήσεις καὶ προλήψεις καὶ τὰ πάθη, οἱ δ' Ἐπι-

t) κατὰ στοιχεῖον. Aldobrandinus *literarum ordine.*

u) καὶ ἐν ταῖς περὶ βίων βίβλοις. Cod. Monac. ἐν ταῖς περὶ βιβλίων. Ambrosius omittit καί. Aldobrandinus *et in libris de vita.*

x) καὶ τῷ περὶ τέλους. Stephan. et Menag. cum cod. Monac. καὶ τὸ περὶ τέλους. Meibom. καὶ ἐν τῷ περὶ τέλους et prius καὶ ἐν ἐπιστολαῖς. Quod restitui ex edit. Froben. expressit Ambrosius. Aldobrandinus *librisque de finibus.*

y) καὶ στοιχειωτικόν. Ambrosius *sine introductione.* Aldobrandinus *et elementa.*

z) περὶ αἱρετῶν καὶ φευκτῶν καὶ περὶ βίων καὶ τέλους. Cod. Monac. τὰ περὶ αἱρέσεως καὶ φυγῆς ἔστι δὲ ἐν ταῖς καὶ περὶ βίων τέλους. Ambrosius: *de his quae eligi vel vitari debent, et de vitis, et de fine dicunt.* Aldobrandinus: *de expetendis, fugiendis, de vita, de finibus.*

a) ὡς παρέλκουσαν. Ambrosius *ut devios agentem improbamque.*

b) ἀρκεῖν γὰρ τοὺς φυσικοὺς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους. Edit. Froben. omittit τῶν πραγμάτων. Aldobrandinus: *Physicos enim vocibus uti satis est.* Kuehnius coni. ἀρκεῖν γὰρ αὐτοὺς φυσικῶς χωρεῖν κατὰ τοὺς τῶν πραγμάτων φθόγγους.

c) ἐν τοίνυν τῷ Κανόνι λέγει ὁ Ἐπίκουρος. Edit. Froben. (φθόγγους) ἐν τίνι τῷ κανόνι. λέγει οὖν ὁ ἐπίκουρος. cod. Monac. (φθόγγους) ἐν τοίνυν τῷ κανόνι λέγων ἐστιν ὁ ἐπίκουρος. codd. Veneti λέγων ἐστὶν ὁ ἐπίκουρος.

atque in epistolis per elementa disseritur; ethica vero de electione et fuga disserit, quae et in voluminibus de vitis et epistolis ac libro de fine tractantur. Consueverunt autem canonicam naturali coniungere appellantque illam de iudicio et principio atque elementare; naturalem vero de generatione et corruptione et de natura; caeterum moralem de iis quae eligi vel vitari debent et de vitis et de fine. Enimvero dialecticam ut supervacaneam repudiant: posse enim physicos abunde simplicibus et propriis rerum vocabulis agere. Ait igitur Epicurus in Canone iudicia veritatis esse sensus et anticipationes et affectus, Epicurei praeterea phantasticos

λούρειοι d) καὶ τὰς φανταστικὰς ἐπιβολὰς τῆς διανοίας e). λέγει δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἐπιτομῇ καὶ ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις. „Πᾶσα γάρ," φησίν, „αἴσθησις ἄλογός ἐστι καὶ μνήμης οὐδεμιᾶς δεκτική· οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς οὔτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα δύναταί τι προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν f) οὐδ' ἔστι τὸ δυνάμενον αὐτὰς g) διελέγξαι. οὔτε γὰρ ἡ ὁμοιογενὴς 32.
αἴσθησις τὴν ὁμοιογενῆ h) διὰ τὴν ἰσοσθένειαν, οὔθ' ἡ ἀνομοιογενὴς τὴν ἀνομοιογενῆ i)· οὐ γὰρ τῶν αὐτῶν εἰσι κριτικαί· οὔθ' ἡ ἑτέρα τὴν ἑτέραν· πάσαις γὰρ προσέχομεν k). οὔτε μὴν λόγος l)· πᾶς γὰρ λόγος ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων ἤρτη-

d) οἱ δ' Ἐπικούρειοι. Edit. Froben. οἱ δ' ἐπικούρειοι.

e) τὰς φανταστικὰς ἐπιβολὰς τῆς διανοίας. Aldobrandinus *mentis — notiones a visu impressas.*

f) οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς οὔτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα δύναταί τι προσθεῖναι ἢ ἀφελεῖν. Edit. Froben. et cod. Monac. οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς, οὔτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα ἀδυνατεῖ τι etc.. qui libri quod ignorant *κινεῖται* omittunt etiam codd. Veneti. Quare delevi. Stephan. et Menag. οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς (Menag. ὑφ' αὐτῆς) κινεῖται, οὔτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα ἀδυνατεῖ τι etc.. quae expressit Ambrosius; *Neque enim a seipso movetur: neque ab altero motus impotens est aliud* (*aliquid*) *adiicere sive auferre.* Meibom. οὔτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς κινεῖται, οὔτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα, δύναταί τι etc.. unde quod repetii *δύναται* reddidit Aldobrandinus: *Nec enim ex seipso movetur, neque ab altero si moveatur, quidquam vel addere vel detrahere potest.* Meibomius coni. εἴτε γὰρ ὑφ' αὑτῆς, εἴτε ὑφ' ἑτέρου κινηθεῖσα ἀδυνατεῖ τι.

g) αὐτάς. Aldobrandinus *eum.*

h) οὔτε γὰρ ὁμοιογενὴς αἴσθησις τὴν ὁμοιογενῆ. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Monac. οὔτε γὰρ ἡ ὁμογένεια αἴσθησις τὴν ὁμογένειαν. Stephan. οὔτε γὰρ ὁμογενὴς αἴσθησις τὴν ὁμογενῆ. Correxit Meibomius.

i) οὔθ' ἡ ἀνομοιογενὴς τὴν ἀνομοιογενῆ. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Monac. οὔθ' ἡ ἀνομογένεια τὴν ἀνομογένειαν.

k) οὔθ' ἡ ἑτέρα τὴν ἑτέραν· πάσαις γὰρ προσέχομεν. Ante Meibomium legebantur post ἤρτηται. unde primus in locum suum restituit Gassendus.

l) οὔτε μὴν λόγος. Ambrosius *ne ratio quidem.*

intuitus mentis adiiciunt. Dicit autem et in ea quam ad Herodotum scripsit Epitome atque in ratis illis sententiis. *Omnis enim*, inquit, *sensus rationis est expers nullius que memoriae capax: neque enim a se ipso neque ab altero motus potest aliquid adiicere sive auferre, nec est quod ipsus possit arguere. Nam neque similis sensus similem potest, quod par sit utriusque vis; neque dissimilis dissimilem, quippe qui non earundem rerum iudices sint; neque alter alterum: omnibus enim intendimus. At vero ne ratio quidem: namque omnis ratio e sensibus religata pendet. Eoque*

ται m). καὶ τὸ τὰ ἐπαισθήματα δὲ ὑφεστάναι n) πιστοῦται τὴν τῶν αἰσθήσεων ἀλήθειαν. ὑφέστηκε δὲ τό τε ὁρᾶν ἡμᾶς καὶ ἀκούειν ὥςπερ τὸ ἀλγεῖν· ὅθεν καὶ περὶ τῶν ἀδήλων o) ἀπὸ τῶν φαινομένων χρὴ σημειοῦσθαι p. καὶ γὰρ καὶ q) ἐπίνοιαι πᾶσαι ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων γεγόνασι κατά τε περίπτωσιν καὶ ἀναλογίαν r) καὶ ὁμοιότητα καὶ σύνθεσιν, συμβαλλομένου τι καὶ τοῦ λογισμοῦ. τά τε τῶν μαινομένων φαντάσματα καὶ τὰ κατ' ὄναρ ἀληθῆ s)· κινεῖ γάρ· τὸ δὲ μὴ
XXI. ὂν οὐ κινεῖ." τὴν δὲ πρόληψιν λέγουσιν οἱονεὶ κατάληψίν τι)
33. ἢ δόξαν ὀρθὴν ἢ ἔννοιαν ἢ καθολικὴν νόησιν ἐναποκειμένην u), τουτέστι μνήμην τοῦ πολλάκις ἔξωθεν φανέντος x), οἷον τὸ Τοιοῦτον ἐστὶν ἄνθρωπος· ἅμα γὰρ τῇ ῥηθῆναι

m) ἤρτηται. Edit. Froben. et cod. Monac. εἴρηται. Ambrosius *ducta est.*

n) καὶ τὸ τὰ ἐπαισθήματα δὲ ὑφεστάναι. Edit. Froben. et cod. Monac. καὶ τὸ τὰ ἀνεπαίσθητα ὑφεστᾶναι (cod. Mon. ὑφεστάναι). Arund. καὶ τὸ τὰ ἀνεπαίσθητα ὑφ.. Ambrosius: *quod quae sensu vigent ea subsistant.* Aldobrandinus: *quod eorum impressiones in re constant.* Kuehnius coni. τῷ.

o) περὶ τῶν ἀδήλων. Edit. Froben. cum cod. Monac. omittit articulum.

p) σημειοῦσθαι. Menag. σημειοῦσθαι. Aldobrandinus *iudicari.*

q) καί. Edit. Froben. cum cod. Monac. omittit.

r) κατά τε περίπτωσιν καὶ ἀναλογίαν. Aldobrandinus *aut usu aut pro comparatione.*

s) τὰ κατ' ὄναρ ἀληθῆ. Addidi articulum cum Meibomio ex emendatione Casauboni. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 422. et seqq.. Ambrosius ἀληθῆ interpretatur *vera saepe sunt.*

t) τὴν δὲ πρόληψιν λέγουσιν οἱονεὶ κατάληψιν. Ambrosius *Caeterum dicunt veluti comprehensionem*, ut omittat τὴν πρόληψιν; Aldobrandinus *Anticipationem autem sive rectam opinionem — nominant*, ut omittat οἱονεὶ κατάληψιν.

u) ἐναποκειμένην. Aldobrandinus *atque insitam.*

x) ἔξωθεν φανέντος. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.

asseritur sensuum veritas, quod quae sensibus percepta sunt subsistant. Porro et videre non et audire non secus ac dolere subsistit: quocirca et de incertis oportet ab iis quae appareant signa colligere. Namque et cognitiones omnes a sensibus manant secundum incidentiam et proportionem et similitudinem et compositionem, cooperante aliquid etiam ratiocinatione. Insanorumque imaginationes et visa atque insomnia vera sunt: movent enim: non autem movet quod non est. Caeterum anticipationem dicunt veluti comprehensionem sive opinionem ratam sive cogitationem sive universalem intelligentiam insitam, id est memoriam eius rei quae saepe extrinsecus apparuit, puta Eiusmodi homo est: simul

ἄνθρωπος εὐθὺς κατὰ πρόληψιν y) καὶ ὁ τύπος αὐτοῦ νοεῖται προηγουμένων τῶν αἰσθήσεων. παντὶ οὖν ὀνόματι τὸ πρώτως ὑποτεταγμένον z) ἐναργές ἐστι· καὶ οὐκ ἂν ἐζητήσαμεν τὸ ζητούμενον, εἰ μὴ πρότερον ἐγνώκειμεν αὐτό, οἷον Τὸ πόρρω ἐστὸς a) ἵππος ἐστὶν ἢ βοῦς· δεῖ γὰρ κατὰ πρόληψιν ἐγνωκέναι ποτὲ b) ἵππου καὶ βοὸς μορφήν· οὐδ' ἂν ὠνομάσαμέν c) τι μὴ πρότερον αὐτοῦ κατὰ πρόληψιν τὸν τύπον μαθόντες d). ἐναργεῖς οὖν εἰσὶν αἱ προλήψεις καὶ τὸ XXII. δοξαστὸν e) ἀπὸ προτέρου τινὸς ἐναργοῦς f) ἤρτηται, ἐφ' ὃ ἀναφέροντες λέγομεν g), οἷον Πόθεν ἴσμεν εἰ τοῦτο ἔστιν ἄνθρωπος; τὴν δὲ δόξαν καὶ ὑπόληψιν h) λέγουσιν. ἀληθῆ 34.

y) *εὐθὺς κατὰ πρόληψιν.* Cod. Monac. *εὐθὺς κατακρόληψιν.*

z) *παντὶ οὖν ὀνόματι τὸ πρώτως ὑποτεταγμένον.* Legebatur *ἐποτεταγμένον.* Correxerunt Gassendus et Kuehnius ex epistola ad Herodotum (§. 37.) expressitque Aldobrandinus. Ambrosius: *prorsus igitur quod prius omnibus nominibus ordinatum est.* Meibomius dedit *πᾶν οὖν πρᾶγμα ὀνόματι τῷ πρώτως ἐποτεταγμένῳ.* Vid. Schneiderus ad Epistolam ad Herodotum, §. 38. p. 48. et 49. De adverbio *πρώτως* vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 311. et 312.

a) *ἑστός.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. *ἑστώς.* Menag. *ἑστός.* unde cum Meibomio dedi *ἑστός.* Vid. Buttmanni Gramm. Graec. max. vol. II. p. 158. et 159.

b) *ποτέ.* Ambrosius non expressit.

c) *ὠνομάσαμέν.* Edit. Froben. cum cod. Monac. *ὀνομάσαμέν.*

d) *μὴ πρότερον αὐτοῦ κατὰ πρόληψιν τὸν τύπον μαθόντες.* Edit. Froben. et cod. Monac. *μὴ πρότερον αὐτοῦ κατάληψιν τὸν τύπον μαθόντες.* Ambrosius: *nisi prius per anticipationem illius forma per oculos animo impressa esset.*

e) *τὸ δοξαστόν.* Giphanius coni. *τὸ δοξαστόν.* Nihil mutandum esse vidit Menagius.

f) *ἐναργοῦς.* Cod. Monac. *ἐναργῶς.*

g) *ἐφ' ὃ ἀναφέροντες λέγομεν.* Cod. Monac. *ἐφ' ὃ ἀναφέροντες λέγοντες.* Ambrosius: *ad quod illud referimus: quod opinamur.*

h) *καὶ ὑπόληψιν.* Stephan. *καὶ ἀπόληψιν.* Ambrosius *sive opinationem.*

enim atque homo nominatur, continuo per anticipationem forma etiam illius intelligitur praecedentibus ac ducibus sensibus. Omni igitur nomini quod primum subiectum est, manifestum est: neque enim profecto quaereremus quod inquirimus, nisi prius illud novissemus, verbi gratia, Quod procul abest equusne an bos est? oportet enim per anticipationem cognovisse aliquando equi et bovis formam: nec vero quidquam nominaremus, nisi prius per anticipationem illius formam cognovissemus. Evidentes sunt igitur anticipationes, quodque opinabile est a priore evidenti aliquo pendet, ad quod illud referentes loquimur, puta Unde novimus an sit istud homo? Opinionem vero appellant etiam

τέ φασι καὶ ψευδῆ· ἂν μὲν γὰρ ἐπιμαρτυρῆται ἢ μὴ ἀντεπιμαρτυρῆται i), ἀληθῆ εἶναι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιμαρτυρῆται ἢ ἀντιμαρτυρῆται k), ψευδῆ τυγχάνειν. ὅθεν τὸ προσμένον εἰσήχθη, οἷον τὸ προσμεῖναι l) καὶ ἐγγὺς γενέσθαι τῷ πράγματι καὶ μαθεῖν ὁποῖος ἐγγὺς φαίνεται. πάθη δὲ λέγουσιν εἶναι δύο m), ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα, ἰσταμένας περὶ πᾶν ζῷον· καὶ τὴν μὲν οἰκεῖον n), τὴν δὲ ἀλλότριον· ἀφ' ὧν αἱρεῖσθαι τὰς αἱρέσεις καὶ φυγάς. τῶν τε ζητήσεων εἶναι τὰς μὲν περὶ τῶν πραγμάτων, τὰς δὲ περὶ ψιλὴν τὴν φωνήν o). καὶ ταῦτα δὲ περὶ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ κριτηρίου σκιαγραφοῦμεν. ἀνιτέον δὲ ἐπὶ τὴν ἐπιστολήν.

XXIII.

XXIV.

i) ἢ μὴ ἀντιμαρτυρῆται. Cod. Monac. ἢ ἀντιμαρτυρῆται, sed ut in margine ab eadem manu scriptum legatur μή.

k) ἀληθῆ εἶναι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιμαρτυρῆται ἢ ἀντιμαρτυρῆται. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt. Item Ambrosius, qui verba ἂν μὲν γὰρ ἐπιμαρτυρῆται usque ad ψευδῆ τυγχάνειν sic interpretatur, *Nam siquidem pro testimonio sumatur: pro illa sive contra illam agendum sit falsam esse.*

l) ὅθεν τὸ προσμένον εἰσήχθη, οἷον τὸ προσεῖναι. Ante Meibomium legebatur ὅθεν προσμένον etc.. Cod. Monac. ὅθεν πρὸς μὲν ὂν εἰσήχθη. Ambrosius: *Unde etiam introductum est προσμένειν. id est perseverare.* Aldobrandinus: *ex quo expectare inductum est: ut expectare.* De verbo προσμένειν vid. Schneiderus ad Epistolam ad Herodotum §. 38. p. 51. et seqq..

m) δύο. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.

n) οἰκεῖον. Aldobrandinus *ad naturam esse accommodatam.*

o) περὶ ψιλὴν τὴν φωνήν. Aldobrandinus *de solis vocibus.*

suspicionem. Veramque esse et falsam dicunt: nam si quidem testimonio confirmetur vel testimonio non oppugnetur, veram esse; sin non confirmetur testimonio vel testimonio oppugnetur, falsam. Unde etiam introductum est id quod attestationem exspectans dicimus, ut exspectare et prope turrim accedere et discere qualis prope videatur. Perturbationes autem esse duas dicunt, voluptatem et dolorem, quae in omne animal cadant: ex his alteram propriam, alteram alienam esse, perque eas iudicari electiones et cvitationes. Quaestionum quoque alias esse de rebus, alias circa simplicem versari vocem. Atque ista de divisione ac iudicio summatim dicta sunto. Redeundum iam ad epistolam quam diximus.

Ἐπίκουρος Ἡροδότῳ εὖ πράττειν p).

Τοῖς μὴ δυναμένοις, ὦ Ἡρόδοτε, ἕκασα τῶν περὶ 35.
φύσεως ἡμῖν ἀναγεγραμμένων ἐξακριβοῦν q) μηδὲ τὰς μείζους
τῶν συντεταγμένων βίβλους r) διαθρεῖν ἐπιτομὴν τῆς ὅλης
πραγματείας εἰς τὸ κατασχεῖν τῶν ὁλοσχερεστάτων s) δοξῶν
τὴν μνήμην ἱκανῶς αὐτοῖς t) παρεσκεύασα, ἵνα παρ' ἑκάστους
τῶν καιρῶν ἐν τοῖς κυριωτάτοις βοηθεῖν αὐτοῖς u) δύναιντο x),
καθ' ὅσον ἂν ἐφάπτωνται τῆς περὶ φύσεως θεωρίας y). καὶ
τοὺς προβεβηκότας δὲ ἱκανῶς ἐν τῇ τῶν ὅλων ἐπιβλέψει τῶν
τύπων τῆς ὅλης πραγματείας τῶν κατεστοιχειωμένων δεῖ
μνημονεύειν z)· τῆς γὰρ ἀθρόας ἐπιβολῆς πυκνὸν δεόμεθα,

p) εὖ πράττειν. Legebatur χαίρειν. Correxi ex Eudocia in Villoisoni Anecdotis vol. I. p. 181. cum Schneidero. Vid. Menagius ad III. 61. et X. 14. atque Schneiderus ad initium epistolae ad Pythoclem §. 84. p. 98. et 99.

q) ἐξακριβοῦν. Ambrosius *ad purum intelligere.*

r) βίβλους. Meibom. et Nuernberger. βίβλων.

s) ὁλοσχερεστάτων. Ante Meibomium scribebatur ὁλοσχερωτάτων.

t) αὐτοῖς. Meibomius deleri volebat seclusitque Schneiderus. Recte tuitus est Nuernbergerus.

u) αὐτοῖς. Scribebatur αὑτοῖς. Correxit Schneiderus expressitque Aldobrandinus.

x) δύναιντο. Stephan. et cod. Monac. δύνωνται.

y) τῆς περὶ φύσεως θεωρίας Stephan. omittit articulum.

z) καὶ τοὺς προβεβηκότας δὲ — μνημονεύειν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. et Eudocia p. 181. προβεβληκότας. quod expressit Ambrosius: *Quin eos etiam qui iam (in) contemplatione omnium formam et veluti fundamenta totius operis iecerunt huiusce compendio adiutum iri spero ad facile reminiscendum.* Correxit Casaubonus. Deinde legebatur τὸν τύπον τῆς ὅλης πραγματείας τὸν κατεστοιχειωμένον. Horum correctio debetur Kuehnio, recepta ab me praeeunte Schneidero. Menagius coni. τῷ τύπῳ ὅλης πραγματείας τῶν κατεστοιχειωμένων. codd. RRR enim habent κατεστοιχειωμένων. Vulgata tuebatur Nuernbergerus.

Epicurus Herodoto bene agere.

Iis qui nequeunt, o Herodote, singula quae a nobis de natura scripta sunt penitius exquirere neque maiores a nobis compositos libros perscrutari, his ego compendium totius operis feci, quantum satis esse putavi ad integerrimarum sententiarum memoriam retinendam, ut quovis tempore in iis quae sunt maxime rata, sibi opem ferre possint, in quantum arripuerint naturae speculationem. Quin eos etiam qui iam satis in contemplatione universorum progressi sunt, formas totius operis elementis quasi informatas oportet in memoria habere: nam universorum notitia crebro indigemus, singu-

36. τῇ δὲ κατὰ μέρος οὐχ ὁμοίως a). βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπέκεινα συνεχῶς καὶ ἐν τῇ μνήμῃ τοσοῦτον ποιητέον b) ἀφ' οὗ ἡ τε πυκνοτάτη ἐπιβολὴ ἐπὶ τὰ πράγματα ἔσται καὶ δὴ καὶ τὸ κατὰ μέρος ἀκρίβωμα πᾶν ἐξευρεθήσεται c), τῶν ὁλοσχερεστάτων τύπῳ ἐμπεριειλημμένων d) καὶ μνημονευομένων καὶ πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ φωνὰς συναγομένων e)· ἐπεὶ καὶ

a) τῆς γὰρ ἀθρόας ἐπιβολῆς πυκνὸν διόμεθα, τῆς δὲ κατὰ μέρος οὐχ ὁμοίως. Ambrosius: *Nam fundamentis rei crebro indigemus: membris non ita.*

b) βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπέκεινα συνεχῶς καὶ ἐν τῇ μνήμῃ τοσοῦτον ποιητέον. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 181. βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκεῖνα συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ. τοσοῦτον ποιητέον. Stephan. βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκεῖνα, καὶ συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ ποιητέον. Menag. et Meibom. βαδιστέον μὲν οὖν καὶ ἐπ' ἐκεῖνα, καὶ συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοσοῦτον ποιητέον. Ambrosius: *pergendum igitur ad illa est faciendusque ex iugi memoriae exercitatione habitus.* Iam quod dedi ἐπέκεινα correxit Gassendus probavitque Menagius, συνεχῶς καὶ Schneiderus expressitque Aldobrandinus. Is enim sic interpretatur hunc locum: *Contendendum ergo est ad ea frequenter, memoriaque efficiendum est.* Gassendus coni. καὶ ἐπέκεινα συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοσοῦτον ποιητέον. id quod probabat Menagius; Meibomius καὶ συνεχῶς ἐν τῇ μνήμῃ τοσοῦτον ἀναπολητέον.

c) ἀφ' οὗ ἡ τε πυκνοτάτη ἐπιβολὴ — ἐξευρεθήσεται. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 181. ἀφ' οὗ ἡ τε πυκνοτάτη ἐπιβολὴ (cod. Mon. πυκνοτάτη ἐπιβολῆ) ἐπὶ τὰ πράγματα ἔσται. καὶ δὴ (Eudocia δέ) καὶ τὸ καταμέρος ἀκρίβωμα πᾶν ἐξευρήσεται. reliquae editiones ἀφ' οὗ ἥ τε πυκνοτάτη ἐπιβολὴ ἐπὶ τὰ πράγματα ἔσται, καὶ δὴ καὶ τὸ κατὰ μέρος ἀκρίβωμα πᾶν ἐξευρήσεται. nisi quod Meibomiana praebet ἐξευρεθήσεται, receptum illud ab me praeeunte Schneidero. Ipse Meibomius correctum volebat ἀνευρεθήσεται. Aldobrandinus: *ut rerum notitiam teneamus eam, quae maxime rem totam comprehendat. Ita quoque singularum perfecta rerum cognitio comprehendetur.*

d) τῶν ὁλοσχερεστάτων τύπῳ ἐμπεριειλημμένων. Legebatur τῶν ὁλοσχερεστάτων (ante Meibomium scribebatur ὁλοσχερωτάτων) τύπων ἐμπεριειλημμένων. Menag. τῶν ὁλοσχερωτάτων τῶν τύπων. Correxit Nuernbergerus probavitque Schneiderus. Kuehnius coni. τῶν ὁλοσχερωτάτων τόπων. Edit. Froben. et Eudocia p. 181. ἐνπεριειλημμένων. codd. Veneti et Monac. εὖ περιειλημμένων, quod valde placebat Nuernbergero. Ambrosius: *cum formae plenissimae animo versantur.* Aldobrandinus: *formis ipsis universis comprehensis.*

e) καὶ πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ φωνὰς συναγομένων. Legebatur infra post δύνασθαι χρῆσθαι. Auctorem transpositionis habeo Aldobrandinum, cuius interpretationem non sine bona fide secutus sum.

lorum non ita. Pergendum igitur etiam ultra frequenter est memoriaeque exercitatione tantum efficiendum, ex quo et ratus maxime rerum intuitus erit omnisque particularium rerum diligens cognitio reperietur, quum integerrima quaeque forma comprehenduntur memoriaque tenentur atque ad simplicia elementa ac voces aggregantur: nam eius quod per-

τοῦ τετελεσιουργημένου καὶ πάντως ἠκριβωμένου τοῦτο κυριώτατον γίνεται f) τὸ ταῖς ἐπιβολαῖς ὀξέως δύνασθαι χρῆσθαι g). οὐ γὰρ οἷόν τε τὸ πύκνωμα τῆς συνεχοῦς τῶν ὅλων περιοδείας εἰδέναι h) μὴ δυνάμενον διὰ βραχειῶν φωνῶν i) ἅπαν ἐμπεριλαβεῖν ἐν αὐτῷ τὸ κατὰ μέρος ἂν ἐξακριβωθέν k). ὅθεν 37. δὴ πᾶσι χρησίμης οὔσης τοῖς φυσιωμένοις l) φυσιολογίᾳ τῆς

f) ἐπεὶ καὶ τοῦ τετελεσιουργημένου καὶ πάντως ἠκριβωμένου τοῦτο κυριώτατον γίνεται. Legebatur ἐπεὶ καὶ τοῦ τετελεσιουργημένου (edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 181. τελεσιουργημένου) τοῦτο κυριώτατον τοῦ παντὸς ἀκριβωμένου (Stephan. cum codd. Venetis et Monac. ἀκριβώματος, quod probabat Nuernbergerus) γίνεται. Ambrosius: *Nam ea summa totius diligentiae isque effectus est.* Aldobrandinus: *Est enim hoc omnis exquisitae perfectaeque doctrinae maxime proprium.* Kuehnius coni. ἐπεὶ καὶ τοῦ παντὸς τετελεσιουργημένου τοῦτο κυριώτατον ἀκρίβωμα γίνεται. Meibomius verba τοῦ παντὸς ἀκριβωμένου tamquam glossema verbi τετελεσιουργημένου eiicienda censebat. Quod dedi restituit Schneiderus.

g) χρῆσθαι. Edit. Froben. et Eudocia p. 181. omittunt. Quae olim sequebantur verba, καὶ πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ φωνὰς συναγομένων, Ambrosius interpretatur *ad simplicia elementa atque ad conclusionum voces*; Kuehnius *etiam in simplicibus compendiis et vocabulis breviloquentium.* Meibomius coni. χρῆσθαι, καιρῶν πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ φωνὰς συναγομένων. Nuernbergerus χρῆσθαι καὶ (τὸ) πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ φωνὰς συναγόμενον. Schneiderus χρῆσθαι, πρὸς ἁπλᾶ στοιχειώματα καὶ βραχείας (vel ὀλίγας) φωνὰς συναγομένας.

h) οὐ γὰρ οἷόν τε — εἰδέναι. Legebatur οὐ γὰρ οἷόν τε — εἶναι. Correxit Meibomius probavitque Schneiderus. Ambrosius: *Neque enim fas est condensationem perpetuae rerum circuitionis esse.* Aldobrandinus: *Nec enim fieri potest crebro, ut is universa continenter animo percurrat.* Kuehnius: *Non enim potest illa esse summa continuae circumvolutionis totius universi.*

i) διὰ βραχειῶν φωνῶν. Scribebatur διὰ βραχίων φωνῶν. Correxit Schneiderus.

k) ἅπαν ἐμπεριλαβεῖν ἐν αὐτῷ τὸ κατὰ μέρος ἂν ἐξακριβωθέν. Scribebatur ἐν αὑτῷ. Correxit Schneiderus expresseruntque interpretes. Stephan. et Menag. τὸ καὶ κατὰ μέρος ἂν ἐξακριβωθέν, quod expressit Ambrosius *quod etiam per partes diligenter explicatum fuerit.* codd. Veneti καὶ τό [?], probatum Nuernbergero. Edit. Froben., cod. Monac., Aldobrandinus et Eudocia p. 181. omittunt καί: quare cum Schneidero delevi. Meibom. ἅπαν ἐμπεριλαβεῖν ἐν αὐτῷ δν καὶ κατὰ μέρος πρότερον ἐξακριβωθέν.

l) φυσιωμένοις. Eudocia p. 181. φυσιουμένοις.

fectum est omnique ex parte exquisitum id maxime proprium est ut notitiis suis celeriter uti possit. Neque enim fieri potest ut confertam multitudinem continuae universorum pertractationis sciat is qui non possit paucis vocibus totum in se ipso complecti illud quod per partes diligenter explicatum fuerit. Unde quum omnibus perutilis sit qui sint familiarius

τοιαύτης ὁδοῦ, παρεγγυώντων συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ καὶ τῷ τούτῳ μάλιστα ἐγγαληνιζόντων βίῳ, ποιήσασθαι καὶ τοιαύτην τινὰ ἐπιτομὴν καὶ στοιχείωσιν τῶν ὅλων δοξῶν m). πρῶτον μὲν οὖν τὰ ὑποτεταγμένα τοῖς φθόγγοις, ὦ Ἡρόδοτε, δεῖ εἰληφέναι n), ὅπως ἂν τὰ δοξαζόμενα ἢ ζητούμενα o) ἢ ἀπορούμενα ἔχωμεν εἰς ταῦτα ἀνάγοντες ἐπικρίνειν p) καὶ μὴ

m) παρεγγυώντων — τῶν ὅλων δοξῶν. Stephan. παρεγγυῶ τὸ συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ, quod expressit Ambrosius. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 181. καὶ τῷ τούτῳ μάλιστα ἐγγαληνιζόντων βίῳ ποιήσασθαι etc.; Stephan. καὶ τῷ τούτων μάλιστα ἐγγαληνιζόντων βίῳ, ποιήσασθαι etc.; Menag. καὶ τούτῳ μάλιστα τὸ (? τὸ μάλιστα) ἐγγαληνιζόντων βίῳ, ποιήσασθαι etc.; Meibom. καὶ τῶν μάλιστα τούτῳ ἐγγαληνιζόντων τῷ βίῳ, ποιήσασθαι δεῖ etc.; Schneider. καὶ τῶν τούτῳ μάλιστα ἐγγαληνιζόντων τῷ βίῳ, ποιήσασθαι [δεῖ] etc.. Ambrosius: *huiusmodi viae continuationem fieri moneo in physiologia eam quae maxime tranquillitatem afferat vitae et eiusce compendium ac veluti summam opinionum omnium tenere memoriter.* ut legisse videatur ἐν μνήμῃ ποιήσασθαι. Aldobrandinus: *hoc sibi crebro opus in physiologia imperent, atque hoc ipso maxime acquiescant, ut huiusmodi epitomen, universarum sententiarum elementis informatam, sibi in vita comparent.* Gassendus coni. παρεγγυῶ τὸ συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ, καὶ τοῦτο τοῖς μάλιστα ἐγγαληνίζουσι τῷ βίῳ, ποιήσασθαι etc.; Kuehnius παρεγγυώντων συνεχὲς καὶ τῶν τούτῳ μάλιστα ἐγγαληνιζόντων βίῳ, ποιήσασθαι καὶ τοιαύτην τινὰ ἐπιτομὴν καὶ στοιχείωσιν τῶν ὅλων ἔδοξε. hoc sensu, *etiam cohortantibus assidue illis, qui huius vitae tranquillitati maxime dediti sunt, conficere etiam huiusmodi epitomen et elementale totius universi visum est.* Horum ἔδοξε mire placebat Schneidero. Ut recte iudicari de hoc loco possit, prae caeteris tenendum est παρεγγυώντων et ἐγγαληνιζόντων esse imperativos: id quod solus vidit Aldobrandinus.

n) πρῶτον μὲν οὖν τὰ ὑποτεταγμένα τοῖς φθόγγοις — δεῖ εἰληφέναι. Kuehnius coni. πρῶτον μὲν οὖν ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ τὰ ὑποτεταγμένα etc., hoc sensu, *Primum igitur operam in tractatu de natura oportet sumere in iis quae vocibus subiecta sunt.*

o) ἢ ζητούμενα. Edit. Froben. et Eudocia p. 181. omittunt.

p) ἔχωμεν εἰς ταῦτα ἀνάγοντες ἐπικρίνειν. Legebatur ἔχωμεν εἰς ὃ ἀνάγοντες ἐπικρίνειν, quod expressit Aldobrandinus *habeamus quo referentes iudicemus.* Quod dedi expressit Ambrosius confirmantque codd. Veneti, unde restituerunt Nuernbergerus et Schneiderus. Cod. Monac. ἔχωμεν εἰς τὰν ἀνάγοντες ἐπικρίνειν.

dediti naturae studio huiusmodi ratio, commendent assiduum opus in physiologia atque hac ipsa maxime acquiescant vita, quo sibi conficiant huiusmodi compendium ac veluti summam opinionum omnium. Primum igitur, o Herodote, quae subiecta sunt vocibus oportet comprehendere, ut ea quae opinamur sive quaerimus sive de quibus ambigimus ad ea referentes diiudicare possimus et ne indiscreta omnia nobis in

ἄπειρα πάντα ἡμῖν εἰς ἄπειρον ἀναδεικνύοιεν q) ἢ ποιεῖν φθόγγους ἔχωμεν· ἀνάγκη γὰρ r) τὸ πρῶτον ἑνὸνομα καθ' ἕκαστον φθόγγον βλέπεσθαι καὶ μηδὲν ἀναδείξεως παραδεῖσθαι, εἴπερ ἔξομεν τὸ ζητούμενον ἢ ἀποροίμεθα καὶ δοξαζόμενον ἐφ' ἃ ἀνάξομεν s), εἶτα καὶ τὰς αἰσθήσεις δεῖ πάσας τηρεῖν, καὶ ἁπλῶς τὰς παρούσας ἐπιβολὰς τῇ διανοίᾳ εἴθ' ὅτι ἤδη ποτὲ τῶν χρειῶν ἐνέπεσεν t), ὁμοίως δὲ καὶ τὰ ὑπάρχοντα πάθη, ὅπως ἂν καὶ τὸ προκείμενον καὶ τὸ ἄδηλον ἔχωμεν οἷς συμπεριφέρεσθαι u). ταῦτα δὲ διαλαβόντας συνορᾶν ἤδη περὶ τῶν ἀδήλων x), πρῶτον μὲν ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ μὴ

q) καὶ μὴ ἄπειρα πάντα ἡμῖν εἰς ἄπειρον ἀναδεικνύοιεν. Cod. Monac. εἰς ἄπειρα. Ambrosius: *At ne indiscreta sint omnia nobis in infinitum demonstrantibus*, ut ἀποδεικνύοιεν legisse videatur. Aldobrandinus: *ne aut omnia infinite indicari non posse nobis ostendant.* Kuehnius coni. ἀποτείνωσιν, hoc sensu, *ne omnia indiscussa nobis in infinitum abeant, tendant.* Bene id quidem refutavit Schneiderus, sed ut non afferret medelam.

r) ἀνάγκη γὰρ etc. Ambrosius cum superioribus coniuncta sic interpretatur: *At ne indiscreta sint omnia nobis in infinitum demonstrantibus sive inanes voces habeamus: necesse quidem est* etc.

s) ἀνάξωμεν. Legebatur ἀνάξομεν. Correxit Schneiderus.

t) καὶ ἁπλῶς τὰς παρούσας ἐπιβολὰς τῇ διανοίᾳ εἴθ' ὅτι ἤδη ποτὲ τῶν χρειῶν. Legebatur καὶ ἁπλῶς τὰς (Meibom. καὶ τὰς) παρούσας ἐπιβολάς, εἴτε διανοίας, εἴθ' ὁτουδήποτε (edit. Froben. et Eudocia p. 182. ὁδήποτε) τῶν προκειμένων. Schneider. καὶ ἁπλῶς τὰς παρούσας ἐπιβολάς, εἴτε [κατὰ] διανοίας εἴθ' ὁτουδήποτε τῶν προκειμένων. Ambrosius: *ac simpliciter praesentes intuitus sive mentis, sive cuiuslibet iudicionum.* Aldobrandinus: *sive omnino insitis notitiis, vel mentis, vel cuiusvis alterius iudicii.* Quod recepi τὰς παρούσας ἐπιβολὰς τῇς διανοίας coniecturae debetur Schneideri.

u) ὅπως ἂν καὶ τὸ προκείμενον καὶ τὸ ἄδηλον ἔχωμεν οἷς συμπεριφέρεσθα. Legebatur ὅπως ἂν — συμπεριφέρωμεθα. Correxit Schneiderus. Aldobrandinus τὸ προκείμενον interpretatur *sustinendum.* Kuehnius coni. τὸ δῆλον.

x) ταῦτα δὲ διαλαβόντας συνορᾶν ἤδη περὶ τῶν ἀδήλων. Meibom. ταῦτα δὴ διαλαβόντας συνορᾶν ἤδη δεῖ περὶ τῶν ἀδήλων. Gassen-

infinitum demonstrent sive inanes voces habeamus: necesse enim est primum nationem secundum unamquamque dispici vocem nihilque probatione indigere, siquidem habebimus quaesitum vel dubitatum vel opinatum ad quod referamus; sive secundum sensus observare omnia oportet ac simpliciter praesentes intuitus mentis sive secundum quodvis iudicionum. Eadem ratione etiam perturbationes quae adsunt, ut exspectans et incertum habeamus quibus notare possimus. Haec autem ubi perceperimus, de incertis iam videre opus est; primum quidem quod nihil fit ex eo quod non est: omnia

ὄντος y) · πᾶν γὰρ ἐκ παντὸς ἐγίνετ' ἄν, σπερμάτων γε οὐδὲν z)
89. προσδεόμενον. καὶ εἰ ἐφθείρετο δὲ τὸ ἀφανιζόμενον εἰς τὸ μὴ ὄν, πόντα ἂν ἀπολώλει τὰ πράγματα, οὐκ ὄντων ὧν εἰς ἃ διελύετο. καὶ μήν, καὶ τὸ πᾶν ἀεὶ τοιοῦτον ἦν οἷον νῦν ἐστι καὶ ἀεὶ τοιοῦτον ἔσται· οὐθὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃ μεταβάλλει. παρὰ γὰρ τὸ πᾶν a) οὐθέν ἐστιν ὃ ἂν εἰσελθὸν εἰς αὐτὸ τὴν μεταβολὴν ποιήσαιτο b). [Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτό καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ φησι κατ' ἀρχὴν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ φύσεως.] τὸ πᾶν ἐστι σῶμα c) · τὰ μὲν γὰρ σώματα d) οὐκ

dus coni. συνορᾶν δεῖ περὶ τῶν ἐθήλεα. Aldobrandinus *Hic vero explicatis* etc.

y) ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐκ τοῦ μὴ ὄντος. Gassendus addebat καὶ οὐδὲν φθείρεται εἰς τὸ μὴ ὄν. quae supervacanea esse bene adnotavit Kuehnius.

z) οὐδέν. Cod. Monac. οὐθέν.

a) παρὰ γὰρ τὸ πᾶν. Gassendus coni. καὶ παρὰ τὸ πᾶν, quod probabat Menagius.

b) ὃ ἂν εἰσελθὸν εἰς αὐτὸ τὴν μεταβολὴν ποιήσαιτο. Meibom. εἰς ὃ ἂν εἰσελθὸν αὐτὸ τὴν μεταβολὴν ποιήσαιτο. quod recte repudiaverunt Nuernbergerus et Schneiderus.

c) [Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο — περὶ φύσεως.] τὸ πᾶν ἐστι σῶμα. Seclusi priora cum Schneidero utpote additamentum Diogenis, deletum illud Nuernbergero. Edit. Froben. et Eudocia p. 182. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ φύσεως τὸ πᾶν ἐστι, ut priora omittant. cod. Monac. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ φησὶν καταρχὴν καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τὸ πᾶν ἐστι. Stephan. et Menag. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ φησὶ κατ' ἀρχήν. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ φύσεως τὸ πᾶν ἐστι σῶμα. Ambrosius: *Enimvero istud quoque etiam in maiore compendio statim a principio dixit. In primo item de natura ipsum omne est.* Correxit Meibomius interpunctione quam praeivit Aldobrandinus. Alia tentabat Gassendus. Caeterum quod Schneiderus particulam καὶ post Ἀλλὰ μὴν positam secluserit non imiter.

d) τὰ μὲν γὰρ σώματα. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 182. σώματα μὲν γάρ. Schneiderus hunc locum non satis integrum esse suspicatus est.

enim ex omnibus fierent, seminibus nihil indigentia. Sed et si quod occidit interiret in id quod non est, omnia interiissent, quum ea non essent in quae dissolverentur. Atqui et universum huiusmodi semper fuit quale nunc est semperque tale erit: nihil est enim in quod mutari possit. Nam praeter ipsum universum nihil est quod in id ingressum mutationem operetur. [Enimvero istud quoque et in maiore compendio statim a principio dixit et in primo de natura.] *Ipsum universum est corpus: corpora enim ista ut esse habeant*

ἔστιν αὐτὴ ἡ αἴσθησις e) ἐπὶ πάντων μαρτυρεῖ, καθ' ἣν ἀναγκαῖον τὸ ἄδηλον τῷ λογισμῷ τεκμαίρεσθαι f) [ὥςπερ προεῖπον τὸ πρόσθεν g)]. εἰ γὰρ μὴ ἦν ὃ κενόν h) καὶ χώραν 40.
καὶ ἀναφῆ φύσιν ὀνομάζομεν, οὐκ ἂν εἶχε τὰ σώματα i) ὅπου ἦν οὐδὲ δι' οὗ ἐκινεῖτο k), καθάπερ φαίνεται κινούμενα. παρὰ δὲ ταῦτα l) οὐθὲν ἐπινοηθῆναι δύναται m) οὔτε περιληπτῶς οὔτε ἀναλόγως τοῖς περιληπτοῖς, ὡς τὰ καθ' ὅλας φύσεις λαμβανόμενα n) καὶ μὴ ὡς τὰ τούτων συμπτώματα ἢ συμβεβηκότα λεγόμενα o). [Καὶ μὴν καὶ ταὐτὸ τοῦτο καὶ ἐν τῇ πρώτῃ περὶ φύσεως φησι καὶ τῇ τεσσαρακαιδεκάτῃ καὶ πεντεκαιδεκάτῃ καὶ τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ p).] τῶν σωμάτων τὰ

e) αὐτὴ ἡ αἴσθησις. Stephan. καὶ αὐτὴ ἡ αἴσθησις, quod repetierunt Meibomius et Nuernbergerus.

f) καθ' ἣν ἀναγκαῖον τὸ ἄδηλον τῷ λογισμῷ τεκμαίρεσθαι. Ambrosius: *secundum quem necesse est incertum cogitationem conicere.*

g) [ὥςπερ προεῖπον τὸ πρόσθεν]. Seclusi cum Schneidero ut verba Diogenis respicientis ad §. 82., deleta illa Nuernbergero.

h) εἰ γὰρ μὴ ἦν ὃ κενόν. Addidi γὰρ ex interpretatione Ambrosii. Gassendus coni. εἰ δὲ μὴ ἦν ὃ καὶ Κενόν. Cod. Monac. et Arund. εἰ μὴ ἦν ὃν κενόν.

i) τὰ σώματα. Menag. omittit articulum.

k) ὅπου ἦν οὐδὲ δι' οὗ ἐκινεῖτο. Edit. Froben. et Eudocia p. 182. ὅπου εἴη, οὐδὲν δ' ἐκινεῖτο. codd. Monac. et Arund. ὅπου εἴη. οὐδὲ δι' οὗ ἐκινεῖτο. Aldobrandinus *in quo moverentur.*

l) παρὰ δὲ ταῦτα. Aldobrandinus: *Praeter haec autem quibus ipsis omnes continentur naturae.*

m) οὐθὲν ἐπινοηθῆναι δύναται. Legebatur οὐθὲν οὔτε ἐπινοηθῆναι. δύναται. Delevi particulam cum Gassendo, omissam illam iam Aldobrandino.

n) ὡς τὰ καθ' ὅλας φύσεις λαμβανόμενα. Aldobrandinus omittit. Addidi articulum praeeunte Schneidero. Gassendus coni. εἰ μὲν αὐτὰ ἦν, ὡς καθ' αὐτὰς φύσεις.

o) καὶ μὴ ὡς τὰ τούτων συμπτώματα ἢ συμβεβηκότα λεγόμενα. Aldobrandinus: *quod non vel his coniunctum, vel horum eventum sit.*

p) [Καὶ μὴν καὶ ταὐτὸ τοῦτο — ἐπιτομῇ.]. Eudocia p. 182. omittit. Seclusi cum Schneidero ut additamentum Diogenis, deletum illud

sensus ipse testatur in omnibus, secundum quem necesse est incertum ratiocinatione coniicere [quemadmodum antea dixi]. *Nisi enim esset quod inane et locum et quae tangi non potest naturam nominamus, nequaquam haberent ubi essent corpora neque per quod moverentur, quae profecto moveri perspicuum est. At praeter ista nihil cogitari potest neque per modum comprehensionis neque secundum comprehensibilium proportionem, quippe quae per totas naturas accipiuntur neque veluti horum eventus accidentiave dicuntur.* [Quin hoc idem in primo de natura et in decimo quarto et quinto atque in maiore compendio tradit.] *Corpora alia*

μὲν ἔστι συγκρίσεις, τὰ δ' ἐξ ὧν αἱ συγκρίσεις συνίστανται.
41. Ταῦτα δὲ ἄτομα καὶ ἀμεταβλητα, εἴπερ μὴ μέλλοντα πάντα εἰς τὸ μὴ ὂν φθαρήσεσθαι, ἀλλ' ἰσχύοντα ὑπομένειν ἐν ταῖς διαλύσεσι τῶν συγκρίσεων, πλήρη τὴν φύσιν ὄντα καὶ οὐκ ἔχοντα [ὅπη ἢ ὅπως διαλυθήσεται. ὥστε τὰς ἀρχὰς ἀτόμους ἀναγκαῖον εἶναι σωμάτων φύσεις. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ πᾶν ἄπειρόν ἐστι· τὸ γὰρ πεπερασμένον ἄκρον ἔχει· τὸ δὲ ἄκρον παρ' ἄκρου τι θεωρεῖται. ὥστε οὐκ ἔχον ἄκρον οὐ πέρας οὐκ ἔχει, πέρας δὲ οὐκ ἔχον ἄπειρον ἂν εἴη καὶ οὐ πεπερασμένον. καὶ μὴν καὶ τῷ πλήθει τῶν σωμάτων
42. ἄπειρόν ἐστι τό τε πᾶν καὶ τῷ μεγέθει τοῦ κενοῦ· εἴτε γὰρ ἦν τὸ κενὸν ἄπειρον, τὰ δὲ σώματα ὡρισμένα, οὐδαμοῦ ἂν

Nuernbergero. Ambrosius particulas *Καὶ μὴν καὶ* non expressit. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. *ταὐτὸν τοῦτο*. Arund. *ταὐτὸν τοῦτο*. Recepi *φησι* de correctione Meibomii Schneiderique, expressum illud Aldobrandine; non repetii quam iidem ante *τῇ διεστηκυιᾷ σάρκῃ* et *τῇ μεγάλῃ ἐκτομῇ* inseruerunt praepositionem *ἐν*. Caeterum cod. Monac. *καὶ τῇ τὸ καὶ τῇ τε*.

q) *εἴπερ μὴ μέλλει*. Cod. Monac. *εἴπερ μὴ μέλλοι*.

r) *πλήρη τὴν φύσιν ὄντα καὶ οὐκ ἔχοντα*. Ante Meibomium legebatur *πλήρη τὴν φύσιν, ὅταν οὐκ ἔχοντα*. Ambrosius: *plena per naturam (sustinere valent). Cum non habeant*. Aldobrandinus: *integram naturam (retinere possunt), quoniam nihil habent*. Galesius apud Casaubonum coni. *ὡσανεὶ οὐκ ἔχοντα*, quod placebat Casaubono; Kuehnius *ἅτε οὐκ ἔχοντα*. Expressi correctionem Meibomii, receptam iam Nuernbergero et Schneidero.

s) *ὥστε οὐκ ἔχον ἄκρον*. Legebatur *ὥστε τὸ οὐκ ἔχον ἄκρον*. Delevi articulum ex Eudocia p. 182. praeeunte Schneidero.

t) *καὶ οὐ πεπερασμένον*. Cod. Monac. *καὶ πεπερασμένον*.

u) *τῷ πλήθει*. Cod. Monac. *τὸ πλῆθει*.

x) *εἴτε γὰρ ἦν*. Cod. Monac. *οὔτε γὰρ ἦν*. Eudocia p. 182. omittit *ἦν*.

quidem sunt concretiones, alia vero ex quibus concretiones factae sunt. At ista individua sunt et immutabilia, si quidem omnia in id quod non est interitura non sunt, caeterum in dissolutione concretionum subsistere valent, quum plena natura utantur et non habeant quorsum aut quo pacto solvi possint. Itaque principia necesse est individuas esse corporum naturas. Praeterea et omne istud infinitum est: nam quod finitum est extremum habet: extremum autem alius cuiuspiam comparatione inspicitur. Itaque quod extremum non habet nec finem quidem; quod autem finem non habet infinitum sit necesse est, non finitum. Atqui et multitudine corporum et vacui magnitudine omne istud infinitum est: sive enim esset infinitum vacuum et corpora finita, nusquam ma-

ἄγειν τὰ σώματα, ἀλλ' ἐφέρετο κατὰ τὸ ἄπειρον κενὸν διεσπαρμένα, οὔτε ἔχοντα τὰ ὑπερείδοντα καὶ στέλλοντα κατὰ τὰς ἀναπαύσεις γ)· εἶτε τὸ κενὸν ἦν ὡρισμένον z), οὐκ ἂν εἶχε τὰ ἄπειρα σώματα ὅπου ἐνίστηται a). πρός τε τούτοις τὰ ἄτομα τῶν σωμάτων καὶ μεταξὺ, ἐξ ὧν καὶ αἱ συγκρίσεις γίνονται b) καὶ εἰς ἃ διαλύονται ἀπερίληπτά ἐστι c) ταῖς διαφοραῖς τῶν σχημάτων d)· οὐ γὰρ δυνατὸν γενέσθαι τὰς τοιαύτας διαφορὰς ἐκ τῶν αὐτῶν σχημάτων περιειλημμένων e). καὶ καθ' ἑκάστην δὲ σχημάτισιν f) ἁπλῶς ἄπειροί εἰσιν ἄτομοι g), τὰς δὲ διαφορὰς οὐχ ἁπλῶς ἄπειροι, ἀλλὰ μόνον

γ) τὰ ὑπερείδοντα καὶ στέλλοντα κατὰ τὰς ἀναπαύσεις. Meibom. et Nuernbergen. τὰς ἀντικοπάς. Ambrosius: *quo se figerent atque cohiberent.* Aldobrandinus: *cui niterentur, quodque eis impedimentum afferre posset.* Sambucus coni. συναίλοντα. Secutus sum Kuehnium στέλλοντα accipientem pro ἀναστέλλοντα.

z) εἶτε τὸ κενὸν ἦν ὡρισμένον. Cod. Monac. οὖν. Quod Meibomius addidit τὰ δὲ σώματα ἄπειρα repetiitque Nuernbergerus, Schneiderus secluserunt, ego omisi.

a) ὅπου ἐνίστηται. Scaliger coni. ὅπου ἂν ἴοιεν, quod probatum Gassendo et Menagio certatim receperunt Meibomius, Nuernbergerus et Schneiderus. Vid. Hermannus in Diss. class. fasc. LXIX. p. 35. Opuscc. vol. IV. p. 53. Kuehnius coni. ὅπου συνῇ.

b) καὶ μεταξὺ, ἐξ ὧν καὶ αἱ συγκρίσεις γίνονται. Cod. Monac. καὶ τὰ ἐξ ὧν αἱ συγκρίσεις γίνονται, ut omittat alterum καί, non expressum Rhod etiam Aldobrandino.

c) ἀπερίληπτά ἐστι. Edit. Froben. ἀπερίληπτα ἴσως.

d) τῶν σχημάτων. Eudocia p. 182. τῶν σχημάτων περιειλημμένων.

e) οὐ γὰρ δυνατὸν — ἐκ τῶν αὐτῶν σχημάτων περιειλημμένων. Eudocia p. 182. omittit. Meibom. οὐ γὰρ δυνατὸν γενέσθαι τὰς τοιαύτας διαφορὰς τῶν σχημάτων ἐκ τῶν ἀτόμων περιειλημμένων. quod recte repudiatum est ab Nuernbergero et Schneidero. Edit. Froben. omittit αὐτῶν. Aldobrandinus: *Nec enim fieri potest, ut ex his quae iisdem figuris comprehensa sint, tot figurarum differentiae existere queant.*

f) καὶ καθ' ἑκάστην δὲ σχημάτισιν. Ambrosius: *at per unamquamque figurationem.* Aldobrandinus: *Et quidem in singulis figuratis.*

g) ἄτομοι. Stephan. αἱ ἄτομοι, quod expressit Ambrosius *similes.*

rent corpora, sed ferrentur per infinitum inane dispersa, quum non haberent quae sustinerent atque repellerent secundum retusiones, sive vacuum finitum esset, non haberent infinita corpora ubinam subsisterent. Ad haec vero individua corporum et plena, ex quibus et concretiones fiunt et in quae dissolvuntur incomprehensibilia sunt figurarum differentiis: neque enim possibile est ex eisdem figuris comprehensis tot factas esse differentias. Atque in unaquaque figuratione simpliciter infinitae sunt eadem, differentiis autem non simpliciter infinitae, sed tantum incomprehensibiles sunt. [Ne-

τέ φασι καὶ ψευδῆ· ἂν μὲν γὰρ ἐπιμαρτυρῆται ἢ μὴ ἀντιμαρτυρῆται i), ἀληθῆ εἶναι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιμαρτυρῆται ἢ ἀντιμαρτυρῆται k), ψευδῆ τυγχάνειν. ὅθεν τὸ προσμένειν εἰσῆχθη, οἷον τὸ προσμεῖναι l) καὶ ἐγγὺς γενέσθαι τῷ πίστει καὶ μαθεῖν ὁποῖός ἐγγὺς φαίνεται. πάθη δὲ λέγουσιν εἶναι δύο m), ἡδονὴν καὶ ἀλγηδόνα, ἰσταμένας περὶ πᾶν ζῷον· καὶ τὴν μὲν οἰκεῖον n), τὴν δὲ ἀλλότριον· ἀφ' ὧν αἱρέσεις καὶ φυγάς. τῶν τε ζητήσεων εἶναι τὰς μὲν περὶ τῶν πραγμάτων, τὰς δὲ περὶ ψιλὴν τὴν φωνήν o). καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς διαιρέσεως καὶ τοῦ κριτηρίου σχεδιασθῶ. ἀνιτέον δὲ ἐπὶ τὴν ἐπιστολήν.

XXIII.

XXIV.

i) ἢ μὴ ἀντιμαρτυρῆται. Cod. Monac. ἢ ἀντιμαρτυρῆται, sed ut in margine ab eadem manu scriptum legatur μή.

k) ἀληθῆ εἶναι· ἐὰν δὲ μὴ ἐπιμαρτυρῆται ἢ ἀντιμαρτυρῆται. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt. Item Ambrosius, qui verba ἂν μὲν γὰρ ἐπιμαρτυρῆται usque ad ψευδῆ τυγχάνειν sic interpretatur, *Nam siquidem pro testimonio sumatur: pro illa sive contra illam agendum sit falsam esse.*

l) ὅθεν τὸ προσμένον εἰσῆχθη, οἷον τὸ προσμεῖναι. Ante Meibomium legebatur ὅθεν προσμένον etc.. Cod. Monac. ὅθεν πρὸς μὲν ὂν εἰσῆχθη. Ambrosius: *Unde etiam introductum est προσμένειν. id est perseverare* Aldobrandinus: *ex quo expectare inductum est: ut expectare.* De verbo προσμένειν vid. Schneiderus ad Epistolam ad Herodotum §. 38. p. 51. et seqq..

m) δύο. Edit. Froben. et cod. Monac. omittunt.

n) οἰκεῖον. Aldobrandinus *ad naturam esse accommodatam.*

o) περὶ ψιλὴν τὴν φωνήν. Aldobrandinus *de solis vocibus.*

suspicionem. Veramque esse et falsam dicunt: nam si quidem testimonio confirmetur vel testimonio non oppugnetur, veram esse; sin non confirmetur testimonio vel testimonio oppugnetur, falsam. Unde etiam introductum est id quod attestationem exspectans dicimus, ut exspectare et prope turrim accedere et discere qualis prope videatur. Perturbationes autem esse duas dicunt, voluptatem et dolorem, quae in omne animal cadant: ex his alteram propriam, alteram alienam esse, perque eas iudicari electiones et evitationes. Quaestionum quoque alias esse de rebus, alias circa simplicem versari vocem. Atque ista de divisione ac iudicio summatim dicta sunto. Redeundum iam ad epistolam quam diximus.

αἱ δὲ αὐτὸν τὸν παλμὸν m) ἴσχουσιν, ὅταν τύχωσιν ἐπὶ τὴν περιπλοκὴν κεκλιμέναι ἢ στεγαζόμεναι παρὰ τῶν πλεκτικῶν n). ἥ τε γὰρ τοῦ κενοῦ φύσις ἡ διορίζουσα ἑκάστην αὐτῶν o) 44. τοῦτο παρασκευάζει, τὴν ὑπέρεισιν οὐχ οἵα τε οὖσα ποιεῖσθαι p) ἥ τε στερεότης ἡ ὑπάρχουσα αὐταῖς κατὰ τὴν σύγκρουσιν q) τὸν ἀποπαλμὸν ποιεῖ ἐφ' ὁπόσον ἂν ἡ περιπλοκὴ τὴν ἀποκατάστασιν ἐκ τῆς συγκρούσεως διδῷ r). ἀρχὴ δὲ τούτων οὐκ ἔστιν, αἰτίων s) τῶν ἀτόμων οὐσῶν καὶ τοῦ κενοῦ. [Φησὶ δ' ἐνδοτέρω μηδὲ ποιότητά τινα περὶ τὰς ἀτόμους εἶναι t) πλὴν σχήματος καὶ μεγέθους καὶ βάρους, τὸ δὲ χρῶμα παρὰ τὴν θέσιν τῶν ἀτόμων ἀλλάττεσθαι u) ἐν

m) αὐτὸν τὸν παλμόν. Schneiderus coni. τὸν ἀπόπαλμον [immo τὸν ἀποπαλμόν].

n) ὅταν τύχωσιν — τῶν πλεκτικῶν. Ante Meibomium legebatur ὅταν τύχωσι τὴν περιπλοκὴν κεκλιμέναι, ἢ στεγαζόμεναι περὶ τῶν πλεκτικῶν. Emendata ab Meibomio adsciverunt Nuernbergerus et Schneiderus. Ambrosius: *cum fuerint complexione inclinatae sive ipsis complexionibus sustentatae fuerint.* Aldobrandinus: *cum aut complexionem declinant, aut ab apprehendentibus conteguntur,* ut uterque confirmet quod restitutum est παρὰ τῶν πλεκτικῶν. Kuehnius coni. πρὸς τὴν περιπλοκήν.

o) ἑκάστην αὐτῶν. Ante Meibomium legebatur ἑκάστην αὐτήν, qui correxit ἑκάστην ἄτομον. Quod dedi debetur Schneidero.

p) τὴν ὑπέρεισιν οὐχ οἵα τε οὖσα ποιεῖσθαι. Schneiderus tacite correxit τήν τε ὑπέρεισιν οὐχ οἵα τε οὖσα ποιεῖσθαι. Caeterum edit. Froben. οὐχ οἵα τέ, reliquae οὐχ οἷά τε.

q) κατὰ τὴν σύγκρουσιν. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. κατὰ σύγκρισιν. Stephan. κατὰ σύγκρουσιν.

r) ἐφ' ὁπόσον ἂν — διδῷ. Aldobrandinus: *donec complexio ex conflictu in concordiam adducat.*

s) αἰτίων. Aldobrandinus *omnium ipsa causae.*

t) Φησὶ δ' ἐνδοτέρω — εἶναι. Eudocia p. 183. μὴ δὲ ποιότης τις περὶ τὰς ἀτόμους ἐστί.

u) ἀλλάττεσθαι. Eudocia p. 183. ἀλλάττεται.

distant, aliae vero agitationem ipsam continent, quum fuerint ad complexionem inclinatae sive ab iis quae ad complexiones feruntur contectae fuerint. Nam vacui natura quae illas singulas dirimit, hoc efficit, quandoquidem firmitatem sive affixionem facere ipsa non potest; solidumque quod illis inest per collisionem agitationem facit in quantum complexio illa ex collisione restitutionem dat. Horum autem principium non est quum atomi et inane causae sint. [Ait autem inferius neque ullam circa atomos inesse qualitatem praeter figuram et magnitudinem et gravitatem, colorem autem immutari positione atomorum in

ταῖς δώδεκα στοιχειώσεσί φησιν x)· πᾶν τε μέγεθος μὴ εἶναι περὶ αὐτάς y)· οὐδέποτε γοῦν z) ἄτομος ὤφθη αἰσθήσει. αὕτη δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονευομένων, τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως ἐπινοίας a)] ἀλλὰ μὴν καὶ κόσμοι ἄπειροί εἰσιν, εἴθ' ὅμοιοι τούτῳ εἴτ' ἀνόμοιοι b)· αἵ τε γὰρ ἄτομοι ἄπειροι c) οὖσαι, εἰς ἄρτι ἀπεδείχθη, φέρονται καὶ πορρωτάτω d)· οὐ γὰρ κατηναλω-

x) ἐν τριῖς δώδεκα στοιχειώσεσί φησι. Meibom. ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν στοιχειώσεων φησί. Aldobrandinus: *ait in duodecim elementis.*

y) πᾶν τε μέγεθος μὴ εἶναι περὶ αὐτάς. Eudocia p. 188. πᾶν τε μέγεθος οὐκ ἔστι περὶ αὐτάς. Aldobrandinus: *nec vero earum esse magnitudinem ingentem.*

z) γοῦν. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. οὖν.

a) αὕτη δ' ἡ φωνὴ — ἐπινοίας. Edit. Froben. αὕτη δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονευομένων τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως, ἐπινοίας. cod. Monac. αὕτη δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονεύει τὸν ἱκανὸν τύπον etc. Eudocia p. 183. αὕτη δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονευομένων τὸν ἱκανὸν τύπον. Stephan., Menag. et Meibom. αὕτη δ' ἡ φωνή, τούτων πάντων μνημονευομένων, τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως ἐπινοίας. Schneider. Αὕτη δ' ἡ φωνὴ τούτων πάντων μνημονευομένων, τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως ἐπινοίας. Ambrosius: *haec autem vox cum ista omnia memorantur figuram idoneam amittit intentionibus seu comprehensionibus naturae rerum.* Aldobrandinus: *Haec igitur tot a nobis memorata satis idoneam rerum naturalium formam cogitationi subiiciunt.* Rossius l. l. §. LXXXXII. p. 258. et seqq. *Ipsa tamen vox, his omnibus commemoratis, satis idoneam istarum rerum naturae cognitioni formam subiicit.* ut legisse videatur αὕτη δ' ἡ φωνή, τούτων πάντων μνημονευομένων, τὸν ἱκανὸν τύπον ὑποβάλλει τῆς τῶν ὄντων φύσεως ἐπινοίας. Contra eum disputavit Schneiderus, sed ut anceps haereret inter scripturam αὐτὴ et αὕτη dubitaretque etiam de ratione interpungendi. Caeterum verba Φησὶ δ' ἐνδοτέρω — τῆς τῶν ὄντων φύσεως ἐπινοίας utpote Diogenea cum Schneidero secludi, resecta iam ab Nuernbergero, sed ut ultima reponeret post §. 62. Transposuit etiam alia Nuernbergerus, de quibus praestat tacere.

b) εἴθ' ὅμοιοι τούτῳ εἴτ' ἀνόμοιοι. Cod. Monac. εἴθ' ὅμοιοι τούτοις καὶ ἀνόμοιοι. Gassendus ex codicibus scriptis corrigebat εἴθ' ὅμοιοι τούτῳ, οἵτ' ἀνόμοιοι.

c) ἄτομοι ἄπειροι. Cod. Monac. ἄπειροι ἄτομοι.

d) φέρονται καὶ πορρωτάτω. Gassendus conf. δι' ἀπείρου φέρονται, καὶ πόρρω τρύπου, καὶ ἄλλυδις ἄλλαι, εἰς ἀπειρωσίαν κόσμων ἀπείρων συνέρχονται.

duodecim institutionibus ait; omnemque magnitudinem circa illos non esse: nunquam igitur atomus sensu visa est. Haec autem vox horum omnium memoratorum formam idoneam submittit naturae cognitionis rerum.] *Mundi item infiniti sunt, sive huic similes sive qui dissimiles sunt: namque atomi quum infinitae sint, ut modo demonstratum est, etiam longissime feruntur: neque enim consumptae sunt hu-*

ται e) αἱ τοιαῦται ἄτομοι ἐξ ὧν ἂν γένοιτο κόσμος ἢ ὑφ' ὧν ἂν ποιηθείη f), οὔτ' εἰς ἕνα οὔτ' εἰς πεπερασμένους, οὔθ' ὅσοι τοιοῦτοι, οὔθ' ὅσοι διάφοροι τούτῳ g)· ὥστε οὐδὲν τὸ ἐμποδίζον h) ἐστὶ πρὸς τὴν ἀπειρίαν τῶν κόσμων i). καὶ μὴν καὶ τύποι ὁμοιοσχήμονες τοῖς στερεμνίοις εἰσί, λε- 46.
πτότησιν ἀπέχοντες μακρὰν τῶν φαινομένων k)· οὔτε γὰρ ἀποστάσεις ἀδυνατοῦσιν ἐν τῷ περιέχοντι γίνεσθαι τοιαῦται, οὔτε ἐπιτηδειότητες κατὰ τὰς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων καὶ λεπτοτήτων l), οὔτε ἀπόρροιαι τὴν ἐξῆς θέσιν καὶ

e) *κατηνάλωνται.* Ambrosius *consumuntur.*

f) *ἐξ ὧν ἂν γένοιτο κόσμος — ποιηθείη.* Edit. Froben. et Eudocia p. 183. *ἐξ οὗ ἂν γένοιτο κόσμος* etc.. Meibomius coni. *ἐξ ὧν ἂν γένοιτο ὁ κόσμος οὗτος ἢ ἐξ ὧν ἂν ποιηθείη ἄλλος.* Schneiderus *γένοιτο*, quod expressit Ambrosius.

g) *οὔτ' εἰς ἕνα — διάφοροι τούτῳ.* Ambrosius: *neque in unum neque in infinitos neque in similibus neque in differentibus.* Aldobrandinus: *neque si unus, neque si finiti, neque si similes his, neque si dissimiles extiterint.* Eudocia p. 183. *οὔτ' εἰς ἕνα, οὔτ' εἰς πεπερασμένους, οὔθ' ὅσοι διάφοροι τούτοις.* Caeterum ante Meibomium legebatur *διάφοροι τούτοις*, quod post Meibomium receperunt Nuernbergerus et Schneiderus.

h) *ἐμποδίζον.* Libri scripti apud Sambucum *ἐμποδοστατῆσον*, quod et Schneidero placuit et mihi arridet mirifice.

i) *τῶν κόσμων.* Ita Mensgiana, quod expressit Aldobrandinus. Reliquae editiones (cum codd. Monac. et Arund.) *τῶν τοιούτων κόσμων*, quod reddidit Ambrosius. Schneiderus dedit *τῶν* [*τοιούτων*] *κόσμων.*

k) *καὶ μὴν καὶ τύποι — τῶν φαινομένων.* Cod. Monac. *λεπτότησιν.* Ambrosius: *immo et formae similium figurarum solidis tenuitatibus longe ab apparentibus distant.* Aldobrandinus: *Quinetiam simulacra solidis corpusculis figuram similem habent, subtilitate oculorum aciem longe effugientia.*

l) *οὔτε ἐπιτηδειότητες κατὰ τὰς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων καὶ λεπτοτήτων.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. atque Eudocia p. 183. *οὔτε ἐπιτηδειότητες, τὰς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων καὶ λεπτοτήτων γίνεσθαι.* Menag., Meibom. et Nuernberger. *οὔτε ἐπιτηδειότητες, κατὰ τὰς κατεργασίας* etc.. Ambrosius: *neque aptitudines per efficientiam concavorum atque tenuium.* Aldobrandinus: *neque non quaedam apta sunt, ex quibus confici cavitates subtilitatesque istae possint.* Cassubonus coni. *ἐς τὰς κατεργασίας*, quod recepit Schneiderus. Kuehnius *οὔτε ἐπιτηδειότητες λεπτοτήτων κατὰ τὰς κατεργασίας τῶν κοιλωμάτων.* Delevi

iuscemodi atomi, ex quibus fiat mundus sive a quibus effectus sit, neque in unum neque in definitos neque in similes huic neque in differentes: nihil igitur est quod mundorum infinitatem impediat. Immo et formae similes habent solidis corporibus figuras tenuitatibus longe ab apparentibus distantes: neque enim huiuscemodi recessiones in aere fieri non possunt neque aptitudines ad efficientias concavorum atque tenuium, neque effluvia consequentem positionem atque incessum ob-

βάσιν m) διατηροῦσαι, ἥνπερ καὶ ἐν τοῖς σπερμοῖοις εἶχον. τούτους δὲ τοὺς τύπους εἰδώλα προσαγορεύομεν. καὶ μὴν καὶ ἡ διὰ τοῦ κενοῦ φορὰ κατὰ μηδεμίαν ἀπάντησιν τῶν ἀντικοψάντων γινομένη πᾶν μῆκος περιλαμβάνει ἐν ἀπερινοήτῳ χρόνῳ n) συντελεῖ· βράδους o) γὰρ καὶ τάχους ἀντε-
47. κοπῇ καὶ οὐκ ἀντικοπῇ p) ὁμοίωμα λαμβάνει. οὐ μὴν οὐδὲ ἅμα κατὰ τοὺς διὰ λόγου θεωρητοὺς χρόνους τὸ κάτω φερόμενον σῶμα ἐπὶ πλείους τύπους ἀφικνεῖται q)· ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποτε τοῦ ἀπείρου r). ἐξ οὗ γὰρ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου,

γίνεσθαι auctoritate ejusdem Kuehnii neque agnoscit illud Ambrosius.

m) τὴν ἐξῆς θέσιν καὶ βάσιν. Cod. Monac. τὴν ἐξῆς θέσιν καὶ βάθειαν. Aldobrandinus *exteriorem situm basimque.*

n) ἐν ἀπερινοήτῳ χρόνῳ. Aldobrandinus *puncto temporis.*

o) βράδους. Legebatur βραδύτητος. Illud restitui ex cod. Sambuci cum Schneidero.

p) ἀντικοπῇ καὶ οὐκ ἀντικοπῇ. Legebatur ἀντικοπὴ καὶ οὐκ ἀντικοπή. Correxit Kuehnius.

q) οὐ μὴν οὐδὲ — ἀφικνεῖται. Ante Meibomium legebatur οὐ μὴν οὐδὲ ἅμα κατὰ τοὺς διὰ λόγου θεωρητοὺς χρόνους κατὰ τὸ φερόμενον σῶμα ἐπὶ τοὺς πλείους τόπους ἀφικνεῖται. Correctio debetur Meibomio receperuntque eam Nuernbergerus et Schneiderus. Quem ante πλείους expunxi articulum primus seclusit Schneiderus neque agnoscunt illum interpretes. Caeterum edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. omittunt σῶμα. Aldobrandinus: *Verumtamen quod fertur corpus, temporibus sub rationem cadentibus plures simul ad locos non pervenit,* ut quodammodo confirmet correctionem Meibomii. Gassendus coni. τὸ ἀντικοπτόμενον σῶμα, quod non displicebat Menagio.

r) ἀδιανόητον γὰρ — τοῦ ἀπείρου. Edit. Froben., Stephan. et Menag. cum Eudocia p. 183. ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο, (Menag. τοῦτο.) συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποτε (Eudocia ὅθεν δήποτε, Stephan. et Menag. ὅθεν δή ποθεν) τοῦ ἀπείρου. Meibom. et Nuernberger. (ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο) συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποθεν τοῦ ἀπείρου. Cod. Monac. ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο συναφικνούμενον ἐν αἰ τῷ (sic) χρόνῳ ὅθεν

servantia, eam scilicet quam in solidiovibus habebant. Eas autem formas sive simulacra vocamus. Praeterea motus qui per vacuum nullo contra incidentium occursu fit, omnem longitudinem comprehensibilem in incomprehensibili consummat tempore: quippe tarditatis ac celeritatis incisione adversa et non adversa similitudinem accipit. Neque tamen simul secundum tempora quae per rationem speculamur, quod deorsum fertur corpus ad loca plura penetrat: nam cogitari non potest et hoc sensibili in tempore simul advenisse undecunque infiniti. Ex quocunque enim complectamur motum

ἔσται ἀφιστάμενον s) ἀντικοπῇ t) γὰρ ὅμοιον ἔσται, κἂν μέχρι τοσούτου u) τὸ τάχος τῆς φορᾶς x) μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν y). χρήσιμον δὴ z) καὶ τοῦτο κατασχεῖν τὸ στοιχεῖον, εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται· ᾧ μηθὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων· ἢ ὅτι καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει a), πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα

δή ποτε τοῦ ἀπείρου. Arund. ὅθεν δή ποτε. Ambrosius: *etenim cogitari non potest. Et hoc sensibili in tempore* etc.. Aldobrandinus: *hoc enim ne cogitari quidem potest. Etenim in tempore sub sensum cadente quavis ex infiniti parte simul perveniens.* Secutus sum Schneiderum, qui coniunctim scripsit ὁθενδήποτε.

s) ἐξ οὗ γὰρ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου, ἔσται ἀφιστάμενον. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 188. (τοῦ ἀπείρου. (cod. Mon. τοῦ ἀπείρου sine interpunctione, Eudocia τοῦ ἀπείρου,)) ἐξ οὗ (cod. Mon. οὐκ ἐξ οὗ) ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπος ἔσται ἀφιστάμενον. Stephan., Menag. et Meibom. cum Nuernberger. (τοῦ ἀπείρου,) οὐκ ἐξ οὗ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου ἔσται ἀφιστάμενον. cod. Arund. τόπους. Ambrosius: *non ex quocunque complectamur loco recedens erit.* Aldobrandinus: *quemcunque motionis locum ceperimus, ex eo distabit.* Addidi γὰρ auctoritate Schneideri.

t) ἀντικοπῇ. Edit. Froben. et Eudocia p. 183. ἀντικοπήν. cod. Monac. ἀντικοπή. Menag. ἀντικοπῆν.

u) μέχρι τοσούτου. Stephan. et Schneider. μέχρι τούτου.

x) τῆς φορᾶς. Edit. Froben. et cod. Monac. τῆς φθορᾶς.

y) μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. et 184. μὴ ἀντικοπτέον, omisso καταλίπωμεν, quam lectionem expressit Aldobrandinus *non sit — impediendu.* Stephan. et Menag. μὴ ἀντικοπτέον καταλίπωμεν, quod reddidit Ambrosius *non intersecandum relinquamus.* Meibom. μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν, quod non sine haesitatione cum Nuernbergero et Schneidero repetii. Schneiderus coni. ἀντικόπτηται.

z) χρήσιμον δή. Schneiderus ex Ambrosio correxit δέ. Caeterum Nuernbergerus haec una cum §. 48. omisit tamquam aliunde ab Diogene inserta.

a) εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα — ἔχει. Ante Meibomium legebatur εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται, (Stephan. et Menag. κέχρηται.) ὅθεν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων, ἢ ὅτι (Stephan. cum codd. Monac. et Arund. ἢ ὅθεν, Menag. ὅθεν omisso ἢ) καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει. Meibom. εἶθ' ὅτι τὰ χρηστὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται· ᾧ μηθὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων, ὅθεν καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει. Ambrosius: *Denique quoniam simulachra tenuitatibus summis utuntur. Nihil ex*

loco, recedens erit; simile enim contrariae illi incisioni erit, etiam si tamdiu celeritatem motus non impeditam relinquamus. Perutile est igitur et hoc tenere elementum, sive quoniam simulacra tenuitatibus summis utuntur, cui nihil ex apparentibus reclamitat; vel quod etiam celeritates habeant insuperabiles, omnem meatum modicum habentia ita ut illo-

βάσιν m) διατηροῦσαι, ἥνπερ καὶ ἐν τοῖς σπερμάτοις εἶχεν. τούτους δὲ τοὺς τύπους εἴδωλα προσαγορεύομεν. καὶ μὴν καὶ ἡ διὰ τοῦ κενοῦ φορὰ κατὰ μηδεμίαν ἀπάντησιν τῶν ἀντικοψάντων γινομένη πᾶν μῆκος περιληπτὸν ἐν ἀπερινοήτῳ χρόνῳ n) συντελεῖ· βραδους o) γὰρ καὶ τάχους ἀντικοπῇ καὶ οὐκ ἀντικοπῇ p) ὁμοίωμα λαμβάνει. οὐ μὴν οὐδὲ ἅμα κατὰ τοὺς διὰ λόγου θεωρητοὺς χρόνους τὸ κάτω φερόμενον σῶμα ἐπὶ πλείους τόπους ἀφικνεῖται q)· ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποτε τοῦ ἀπείρου r). ἐξ οὗ γὰρ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου,

47.

γίνεσθαι auctoritate eiusdem Kuehnii neque agnovit illud Ambrosius.

m) τὴν ἐξῆς θέσιν καὶ βάσιν. Cod. Monac. τὴν ἐξῆς θέαν καὶ βάδισιν. Aldobrandinus *exteriorem situm basinque.*

n) ἐν ἀπεριλήπτῳ χρόνῳ. Aldobrandinus *puncto temporis.*

o) βράδους. Legebatur βραδύτητος. Illud restitui ex cod. Sambuci cum Schneidero.

p) ἀντικοπῇ καὶ οὐκ ἀντικοπῇ. Legebatur ἀντικοπὴ καὶ οὐκ ἀντικοπή. Correxit Kuehnius.

q) οὐ μὴν οὐδὲ — ἀφικνεῖται. Ante Meibomium legebatur οὐ μὴν οὐδὲ ἅμα κατὰ τοὺς διὰ λόγου θεωρητοὺς χρόνους κατὰ τὸ φερόμενον σῶμα ἐπὶ τοὺς πλείους τόπους ἀφικνεῖται. Correctio debetur Meibomio receperuntque eam Nuernbergerus et Schneiderus. Quem ante πλείους expunxi articulum primus seclusit Schneiderus neque agnoscunt illum interpretes. Caeterum edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. omittunt σῶμα. Aldobrandinus: *Verumtamen quod fertur corpus, temporibus sub rationem cadentibus plures simul ad locos non pervenit.* ut quodammodo confirmet correctionem Meibomii. Gassendus coni. τὸ ἀντικοπτόμενον σῶμα, quod non displicebat Menagio.

r) ἀδιανόητον γὰρ — τοῦ ἀπείρου. Edit. Froben., Stephan. et Menag. cum Eudocia p. 183. ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο, (Menag. τοῦτο.) συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποτε (Eudocia ὅθεν δήποτε, Stephan. et Menag. ὅθεν δὴ πρῶτον) τοῦ ἀπείρου. Meibom. et Nuernberger. (ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο) συναφικνούμενον ἐν αἰσθητῷ χρόνῳ ὅθεν δή ποθεν τοῦ ἀπείρου. Cod. Monac. ἀδιανόητον γὰρ καὶ τοῦτο συναφικνούμενον ἐν αἰ ῳ̃ (sic) χρόνῳ ὅθεν

servantia, eam scilicet quam in solidiovibus habebant. Eas autem formas sive simulacra vocamus. Praeterea motus qui per vacuum nullo contra incidentium occursu fit, omnem longitudinem comprehensibilem in incomprehensibili consummat tempore: quippe tarditatis ac celeritatis incisione adversa et non adversa similitudinem accipit. Neque tamen simul secundum tempora quae per rationem speculamur, quod deorsum fertur corpus ad loca plura penetrat: nam cogitari non potest et hoc sensibili in tempore simul advenisse undecunque infiniti. Ex quocunque enim complectamur motum

ἔσται ἀφιστάμενον s) ἀντικοπῇ t) γὰρ ὅμοιον ἔσται, κἂν μέχρι τουτούτου u) τὸ τάχος τῆς φορᾶς x) μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν y). χρήσιμον δὴ z) καὶ τοῦτο κατασχεῖν τὸ στοιχεῖον, εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται· ᾧ μηθὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων· ἢ ὅτι καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει a), πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα

δή ποτε τοῦ ἀπείρου. Arund. ὅθεν δή ποτε. Ambrosius: *etenim cogitari non potest. Et hoc sensibili in tempore* etc.. Aldobrandinus: *hoc enim ne cogitari quidem potest. Etenim in tempore sub sensum cadente quavis ex infiniti parte simul perveniens.* Secutus sum Schneiderum, qui coniunctim scripsit ὅθεν δήποτε.

s) ἐξ οὗ γὰρ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου, ἔσται ἀφιστάμενον. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. (τοῦ ἀπείρου. (cod. Mon. τοῦ ἀπείρου sine interpunctione, Eudocia τοῦ ἀπείρου,)) ἐξ οὗ (cod. Mon. οὐκ ἐξ οὗ) ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπος ἔσται ἀφιστάμενον. Stephan., Menag. et Meibom. cum Nuernberger. (τοῦ ἀπείρου,) οὐκ ἐξ οὗ ἂν περιλάβωμεν τὴν φορὰν τόπου ἔσται ἀφιστάμενον. cod. Arund. τόπους. Ambrosius: *non ex quocunque complectamur loco recedens erit.* Aldobrandinus: *quemcunque motionis locum ceperimus, ex eo distabit.* Addidi γὰρ auctoritate Schneideri.

t) ἀντικοπῇ. Edit. Froben. et Eudocia p. 183. ἀντικοπήν. cod. Monac. ἀντικοπή. Menag. ἀντικοπῇν.

u) μέχρι τοσούτου. Stephan. et Schneider. μέχρι τούτου.

x) τῆς φορᾶς. Edit. Froben. et cod. Monac. τῆς φθορᾶς.

y) μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 183. et 184. μὴ ἀντικοπτέον, omisso καταλίπωμεν, quam lectionem expressit Aldobrandinus *non sit — impediendum.* Stephan. et Menag. μὴ ἀντικοπτέον καταλίπωμεν, quod reddidit Ambrosius *non intersecandum relinquamus.* Meibom. μὴ ἀντικοπτόμενον καταλίπωμεν, quod non sine haesitatione cum Nuernbergero et Schneidero repetii. Schneiderus coni. ἀντικόπτηται.

z) χρήσιμον δή. Schneiderus ex Ambrosio correxit δέ. Caeterum Nuernbergerus haec una cum §. 48. omisit tamquam aliunde ab Diogene inserta.

a) εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα — ἔχει. Ante Meibomium legebatur εἶθ' ὅτι τὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται, (Stephan. et Menag. κέχρηται.) ὅθεν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων, ἢ ὅτι (Stephan. cum codd. Monac. et Arund. ἢ ὅθεν, Menag. ὅθεν omisso ἢ) καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει. Meibom. εἶθ' ὅτι τὰ χρηστὰ εἴδωλα ταῖς λεπτότησιν ἀνυπερβλήτοις κέχρηται· ᾧ μηθὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων, ὅθεν καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει. Ambrosius: *Denique quoniam simulachra tenuitatibus summis utuntur. Nihil ex*

loco, recedens erit; simile enim contrariae illi incisioni erit, etiam si tamdiu celeritatem motus non impeditam relinquamus. Perutile est igitur et hoc tenere elementum, sive quoniam simulacra tenuitatibus summis utuntur, cui nihil ex apparentibus reclamitat; vel quod etiam celeritates habeant insuperabiles, omnem meatum modicum habentia ita ut illo-

πρὸς τῷ τῷ ἀπείρῳ αὐτῶν μηθὲν ἀντικόπτειν ἢ ὀλίγα ἀντικόπτειν, πολλαῖς δὲ καὶ ἀπείροις εὐθὺς ἀντικόπτειν τε b). 48. πρός τε τούτοις ὅτι ἡ γένεσις τῶν εἰδώλων ἅμα σώμασι συμβαίνει c)· καὶ γὰρ ῥεῦσις ἀπὸ τῶν σωμάτων νοῦ ἐπιπολῆς συνεχὴς συμβαίνει, οὐκ ἐπίδηλος αἰσθήσει διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν, σώζουσα τὴν ἐπὶ κροῦ στερεμνίου θέσιν καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων ἐπὶ πολὺν χρόνον, εἰ καὶ ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει d)· καὶ συστάσεις ἐν τῷ περιέχοντι ἐξεῖαι διὰ τὸ

apparentibus contra testatur. Quocirca et celeritates habent insuperabiles. Aldobrandinus: *nihil ea quae perspicua sunt reclamitare, quominus imagines tenuitate praeditae sint singulari. Itaque celeritatibus utuntur admirabilibus.* Kuehnius coni. *ἀντεμαρτυρεῖ τῶν φαινομένων οὐδὲν καὶ τάχη ἀνυπέρβλητα ἔχει.* Secutus sum Schneiderum, qui pro *ἢ ὅτι καὶ* malebat *καὶ ὅτι καί.*

b) *πρὸς τῷ τῷ ἀπείρῳ αὐτῶν μηθὲν ἀντικόπτειν — ἀντικόπτειν τι.* Ante Meibomium legebatur *πρὸς τῷ ἀπείρῳ* etc.. Alterum articulum addidi de coniectura Meibomii cum Schneidero. Eudocia p. 184. *αὐτῷ.* Ambrosius: (*meatum omnem modicum habentia.*) *Uti ne quid illorum infinitatem vel minimum intersecet: plurimas autem et infinitas continuo aliquid refringat.*

c) *συμβαίνει.* Menag. *συμβαίνῃ.*

d) *καὶ γὰρ ῥεῦσις — ὑπάρχει.* Edit. Froben. et Eudocia p. 184. *καὶ γὰρ ῥεῦσις ἀπὸ τῆς σωμάτων ἐπιπολῆς συνοχῇ ἢ μειώσει διὰ τὴν ἀναναπλήρωσιν σώζουσα τὴν ἐπὶ τοῦ στερεμνίου θέσιν καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων, ἐπὶ πολὺν χρόνον.* (Eudocia *χρόνον,*) *εἰ καὶ ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει.* Stephan. et Menag. *καὶ γὰρ ῥεῦσις ἀπὸ τῶν σωμάτων τοῦ ἐπὶ πολλῆς συνοχῆς* (Menag. *ἀπὸ τῆς τῶν σωμάτων συνοχῆς*) *οὐκ ἐπίδηλος σημειώσει, διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν σώζουσα τὴν ἐπὶ τοῦ στερεμνίου θέσιν καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων, ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἰ καὶ ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει.* Meibom. *καὶ γὰρ ῥεῦσις ἀπὸ τῆς τῶν σωμάτων ἐπιπολῆς συνεχὴς συμβαίνει, οὐκ ἐπίδηλος αἰσθήσει διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν, σώζουσα τὴν ἐπὶ τοῦ στερεμνίου θέσιν καὶ τάξιν τῶν ἀτόμων ἐπὶ πολὺν χρόνον· εἰ καὶ ἐνίοτε συγχεομένη ὑπάρχει.* Codd. Vaticani quattuor apud Rossium l. l. §. LXXXIII. p. 266. *ἀπὸ τῆς τῶν σωμάτων συνοχῆς.* Monac. *ἀπὸ τῶν σωμάτων τοῦ ἐπιπολλῆς συνοχῆς* et *ἐπιστερεμνίου.* Arund. *τοῦ ἐπὶ πολλῆς συνοχῆς* et *ἢ μειώσει.* Ambrosius: *Namque fluxus a corporibus eius qui sit in multa angustia notationi perspicuus non est ob contrariam repletionem servans diutius solidi positionem ordinemque atomorum: et si aliquando confunditur.* Aldobrandinus: *Etenim quae continenter ex corporum superficie effluunt imagi-*

rum infinitatem vel nihil impediat vel pauca impediant, multas autem et infinitas continuo aliquid impediat. Ad haec illud quoque tenendum est, quod imaginum generatio simulatque cogitatur contingit: nam et fluxus a corporum superficie perpetuus incidit, non perspicuus sensui ob reciprocam replétionem, quippe qui servet ad multum tempus positionem in solido ordinemque atomorum, et si aliquando confunditur et concretiones in aere subitas propterea quod

μὴ δεῖν κατὰ βάθος τὸ συμπλήρωμα γίνεσθαι e). καὶ ἄλλοι δὲ τρόποι τινὲς γεννητικοὶ f) τῶν τοιούτων φύσεων εἰσίν· οὐδὲν γὰρ τούτων ἀντιμαρτυρεῖ ταῖς αἰσθήσεσιν, ἂν βλέπῃ τίς τινα τρόπον τὰς ἐνεργείας g), ἵνα καὶ τὰς συμπαθείας h) ἀπὸ τῶν ἔξωθεν πρὸς ἡμᾶς ἀνοίσῃ i). δεῖ δὲ καὶ νομίζειν k), 49.
ἐπεισιόντος l) τινὸς ἀπὸ τῶν ἔξωθεν, τὰς μορφὰς ὁρᾶν ἡμᾶς καὶ διανοεῖσθαι· οὐ γὰρ ἂν ἀποσφραγίσαιτο τὰ ἔξω m) τὴν

nes, hae sensui manifestae non sunt, cum ob reciprocam expletionem, situm et ordinem atomorum solidarum proprium ad multum tempus conservent: tametsi nonnunquam confusae sint. Rossius l. l. p. 266. et seqq. probavit lectionem Stephanianae, sed ut ἐπιπολλῆς in ἐπιπολῆς, συνοχῆς in συνεχὴς mutaret, verba autem διὰ τὴν ἀνταναπλήρωσιν cum σώζουσα coniungenda crederet, hoc sensu, *Perpetuus est enim fluxus imaginum e corporum extremitate, minime conspicuus, quod ob continentem earum submissionem idem in illis ac, qui in solido est, atomorum positus ac ordo ad multum tempus servetur.* Caeterum non erat quare dubitaret de substantivo ἡ ἐπιπολὴ damnaretque propterea lectionem Meibomii. Vid. Lobeckius ad Phrynich. p. 126. et 127. Secutus sum Schneiderum.

e) καὶ οὐστάσεις — γίνεσθαι. Ambrosius: *celeresque in aere conventus sunt quod minime oporteat altius repletionem recedere.* Aldobrandinus: *etiam circumfuso in spatio coitiones faciles sunt, propterea quia istiusmodi expletionem altitudinem habere non oportet.* Vid. Rossius l. l. p. 271.

f) γεννητικοί. Cod. Monac. γενητικοί.

g) ἂν βλέπῃ τίς τινα τρόπον τὰς ἐνεργείας. Meibom. ἂν βλέπῃ τίς, τίνα τρόπον τὰς ἐνεργείας τὰ εἴδωλα ποιεῖται. Cod. R τὰς ἐναργείας, quod probatum Gassendo, Menagio et Rossio l. l. p. 271. reprobavit Schneiderus, ipse coniiciens τὸν τρόπον τῆς ἐνεργείας.

h) τὰς συμπαθείας. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 184. τὰς συνηθείας. Ambrosius *convenientiam*, Aldobrandinus *consensionem.*

i) ἀνοίσῃ. Cod. Monac. ἀνοίσει. Vid. Lobeckii Parerga ad Phrynich. p. 734.

k) δεῖ δὲ καὶ νομίζειν. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 184. εἰ δεῖ καὶ νομίζειν.

l) ἐπεισιόντος. Codex Sambuci ἐπιστάντος.

m) οὐ γὰρ ἂν ἀποσφραγίσαιτο τὰ ἔξω. Cod. Monac. οὐ γὰρ ἃ μὲν ἀποσφαγίσαιτο τὰ ἔξω. Arund. οὐ γὰρ ἃ μὲν ἀποσφραγίσαιτο τὰ ἔξω. Meibom. οὐ γὰρ ἂν ἄλλως ἀποσφραγίσαιτο τὰ ἔξωθεν.

non oportet secundum altitudinem plenitatem fieri. Sunt autem alii modi a quibus naturae huiusmodi gignantur: nihil enim horum contra sensus attestatur, si respiciat aliquis quodammodo actiones, ut ab exterioribus ad nos consensiones referat. Et illud autem existimandum est, quum aliquid extrinsecus subrepit, formas nos intueri atque cogitare: neque enim profecto resignarent quae exteriora sunt naturam

43. ἀπερλήπτοι *h*). [Οὐδὲ γὰρ, φησὶ, ἐνδοτέρω τὸ ἄπειρον ἡ τομὴ τυγχάνει, ἐπειδὴ αἱ ποιότητες μεταβάλλουσι, καὶ μὴ μέλλει τις καὶ τοῖς μεγέθεσιν ἁπλῶς εἰς ἄπειρον αὐτὰς ἐμβάλλειν *i*).] κινοῦνται τε ἀμερεῖς αἱ ἔσχατοι. [Φασὶ δὲ ἐνδοτέρω καὶ ἀφυκτικῶς αὐτὰς κινεῖσθαι, παρεμπίπτοντος τοῦ κενοῦ, τὴν ἴξιν ὁμοίαν, καὶ τῇ ταχυτάτῃ, καὶ τῇ βραδυτάτῃ κατὰ αἰῶνα *k*).] καὶ αἱ μὲν εἰς μικρὰν εἰς ἀλλήλων διάστασιν

h) ἀπερλήπτοι. Edit. Probei., cod. Monac. et Eudocia p. 182. ἀπείρως λήπτοι.

i) [*Οὐδὲ γὰρ — ἐμβάλλειν.*] Seclusi cum Schneidero, ut ab Diogene profecta, omissa illa Nuremb. Edit. Probeni, Stephani et Menag. cum cod. Monac. *οὐδὲ γὰρ φησιν ἐνδοτέρω εἰς ἄπειρον τὴν τομὴν τυγχάνειν, λέγει δέ, ἐπειδὴ αἱ ποιότητες μεταβάλλουσιν, καὶ μέλλει τις μὴ καὶ τοῖς μεγέθεσιν ἁπλῶς εἰς ἄπειρον αὐτὰς ἐμβάλλειν.* Meibom. *οὐδὲ γὰρ, φησὶν ἐνδοτέρω, εἰς ἄπειρον τὴν τομὴν τυγχάνειν. λέγει δέ, ἐπειδὴ* etc. Eudocia p. 182. et 183. *οὐδὲ γὰρ ἐνδοτέρω εἰς ἄπειρον ἡ τομὴ τυγχάνειν ἐπειδὴ αἱ ποιότητες μεταβάλλουσιν, εἰ μέλλει τις μὴ καὶ τοῖς μεγέθεσιν* coel: unde expressa sunt ab Schneidero hoc modo, [*Οὐδὲ γὰρ, φησὶ, ἐνδοτέρω εἰς ἄπειρον ἡ τομὴ τυγχάνει, [λέγει δὲ] ἐπειδὴ αἱ ποιότητες μεταβάλλουσιν· οὐκοῦν μέλλει τις καὶ τοῖς μεγέθεσιν ἁπλῶς εἰς ἄπειρον αὐτὰς ἐμβάλλειν.*] Aldobrandinus ultima interpretatus *nisi si quis magnitudini quoque infinita omnino ea praetilita esse velit.* Kuehnius sonii *si quis μέλλει.* Meibomius *λέγει δὲ ταῦτα, ἐπειδὴ αἱ ποιότητες.*

k) [*Φασὶ δὲ ἐνδοτέρω — τὸν αἰῶνα.*] Seclusi cum Schneidero ut Diogenea, delata illa ab Nuremb. Edit. Probeni *φησὶ δὲ παρεμπίπτοντος ἐνδοτέρω καὶ ἐναντιῶς αὐτὰς κινεῖσθαι τοῦ κενοῦ, τὴν ἴξιν ὁμοίαν καὶ τῇ βραδυτάτῃ εἰς αἰῶνα.* quantum chasmate complexi Eudocia p. 183. *παρεμπίπτοντος ἐνδοτέρω καὶ ἐναντιῶς αὐτὰς κινεῖσθαι τοῦ κενοῦ, τὴν ἴξιν ὁμοίαν καὶ τῇ βραδυτάτῃ τὸν αἰῶνα.* coel. Monac. *φασὶ δὲ ἐνδοτέρω καὶ ἐναντιῶς φυσικῶς κινεῖσθαι, τοῦ κενοῦ παρεμπίπτοντος καὶ τὴν ἴξιν ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ βραδυτάτῃ εἰς τὸν αἰῶνα.* Stephan. et Menag. *φασὶ δὲ ἐνδοτέρω καὶ ἐναντιῶς αὐτὰς κινεῖσθαι τοῦ κενοῦ, τὴν ἴξιν ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ βραδυτάτῃ καὶ τῇ βραδυτάτῃ εἰς τὸν αἰῶνα.* Meibom. *φησὶ δὲ ἐνδοτέρω, καὶ ἐναντιῶς αὐτὰς κινεῖσθαι, τοῦ κενοῦ τὴν ἴξιν ὁμοίαν παρεχομένου καὶ τῇ βραδυτάτῃ, καὶ τῇ βραδυτάτῃ εἰς τὸν αἰῶνα.* Aldobrandinus *Aiunt autem infra intervolandum, quod ab ipso vacuo celeritate motus pari agatur, quod et ipsum infra intervolandum quod ab ipso vacuo celeritate motus pari agatur* etc. Kuehnius *Aiunt autem infra intervolandum, quod ab ipso vacuo celeritate motus pari agatur, quod et ipsum infra intervolandum

τινὸς τῇ διανοίᾳ ἢ καθ' ἁπλοῦν λόγον αὐτὸ λαμβάνοντος εἴτε μορφῆς εἴτε συμβεβηκότων, μορφὴ ἐστιν αὐτὴ τοῦ συμπεράσματος, γινομένη κατὰ τὸ ἑξῆς τούτοις. ἢ ἐμφατάλειμμα τοῦ εἰδώλου u). τὸ δὲ ψεῦδος καὶ τὸ διημαρτημένον ἐν τῷ προσδοξαζομένῳ διὰ ἐστι κατὰ τὴν μίνησιν ἐπιμένουσαν αὐτῇ, συμμένουσαν τῇ φανταστικῇ ἐπιβολῇ, διάλειψιν δὲ ἔχουσαν καθ' ἣν τὸ ψεῦδος γίνεται x).

edidit ἀποδιδόντες et οὖζοντες, quod recte spreverunt tum alii tum etiam Nuernbergerus. Stephan. ἀπὸ τοῦ διαμένοντος. Cod. Monac. ἐν τοῖς κατὰ βίβρος etc., Ambrosius: *deinde hac ex causa est, quod unum et perpetuum est phantasiam consensionem (consensionemque) veddens a servatis subiecto secundum eam quae inde proficiscitur aequalem, in altioribus affectionem (affixionem) in solido fixionis atomorum.* Aldobrandinus: *Deinde ob eam causam, quod unum et continuatum illud est quod visum exprimit, cognationemque illius, quod ei subiicitur, conservat, pro ea, quam inde habet, comparatione sibi iuncta coniunctione, ex atomorum solidit.te aliius effictam.* Disputavit de his verbis Rossius l. l. p. 275. et seqq.

u) καὶ ἣν ἂν λάβωμεν — τοῦ εἰδώλου. Mutavi cum Schneidero interpunctionem puncto pro commate posito. Edit. Froben., codd. RRR, Monac. et Arund. cum Eudocia p. 184. καὶ ἣν ἀναλάβωμεν. Gassendus coni. καταλάβωμεν, quod non debebat probare Meinagius. Menag., Meibom. et Nuernberger. εἴτε συμβεβηκότων. μορφὴ δέ ἐστιν. Cod. Monac. αὐτὴ et infra ἐγκαταλείμματος εἰδώλου. Aldobrandinus: *quemque formarum vel eventorum visum acie, monte, sive sensibus percipimus. Is forma est ipsa soliderum, quae densitate deinceps aut imaginis monumento efficitur.* Disseruit de hoc loco Rossius l. l. p. 277. et 278.

x) τὸ δὲ ψεῦδος — γίνεται. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. et Eudocia p. 184. τὸ δὲ ψεῦδος καὶ τὸ διημαρτημένον, ἐν τῷ προσδοξαζομένῳ διὰ ἐστιν ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι, (Stephan. et Eudocia ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι., cod. Monac. ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι ἢ ἀντιμαρτυρηθήσεσθαι sine interpunctione, Sambuc., Menag., Meibom. et Nuernberger. ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι ἢ μὴ ἀντιμαρτυρηθήσεσθαι.) εἴτ' οὖν ἐπιμαρτυρουμένου κατὰ τὴν ἀκίνητον (Menag., Meibom. et Nuernberger. κατὰ τὴν κίνησιν) ἐν ᾗ ἐστι αὐτοῖς συνμένην τῇ φανταστικῇ ἐπιβολῇ, διάλειψιν. (cod. Monac. τῇ φανταστικῇ ἐπικολλῇ, διάλειψιν. Meibom. et Nuernberger. διάλειμμα) δὲ ἔχούσῃ (Nuernberger. ἔχουσαν) καθ' ἣν τὸ ψεῦδος γίνεται. Ambrosius: *porro eo quod opinamur mendacium semper ac falsum asseri sive non refelli potest. Sin vero minus asseratur per immobilem nobis ipsis connexum imaginalem intuitum, perceptione praeditum: per quam mendacium fit.* Aldobrandinus: *Falsitatem vero et errorem in eo quod opinatum fuerit, semper aut testimonio confirmare, aut*

per impressionem acceperimus seu formae seu accidentium, forma haec est solidi, quae fit secundum continentem densitatem sive ex imaginum reliquiis. Falsitas vero et error in opinione adiuncta consistit secundum motum qui in nobis ipsis visus notioni continuatus ille quidem inest, sed opinionem habet ex qua falsitas existit. Quippe similitudo visa-

51. ἥ τε γὰρ ὑποτύπωσις τῶν φαντασμῶν γ) οὐσα ἐν εἰκόνι λαμβανομένων ἢ καθ' ὕπνους γινομένων ἢ κατ' ἄλλας τινὰς ἐπιβολὰς τῆς διανοίας ἢ τῶν λειπόντων πραγμάτων, οὐκ ἂν ποτε ὑπῆρχε τοῖς οὖσί τε καὶ ἀληθέσι προσαγορευομένοις, εἰ μὴ ἦν τινα καὶ τοιαῦτα πρὸς ἃ βάλλομεν ε). τὸ δὲ διημαρτημένον οὐκ ἂν ὑπῆρχεν εἰ μὴ ἐλαμβάνομεν καὶ ἄλλην τινὰ κίνησιν ἐν ἡμῖν αὐτοῖς συνημμένην μέν, διαλῆψιν α) δὲ ἔχουσαν. κατὰ δὲ ταύτην τὴν συνημμένην τῇ φαντασίᾳ ἐπιβολῇ, διάληψιν δὲ ἔχουσαν b) ἐὰν μὲν μὴ ἐπιμαρτυρηθῇ ἢ ἀντιμαρτυρηθῇ, τὸ ψεῦδος γίνεται· ἐὰν δὲ ἐπιμαρτυρηθῇ ἢ
52. μὴ ἀντιμαρτυρηθῇ, τὸ ἀληθές. καὶ ταύτην c) οὖν σφόδρα γε

testimonio non oppugnare licet, idque ex motu, qui in nobis-ipsis visus notioni coniunctus ille quidem inest, intercapedinem tamen habet, ex quo falsitas exsistit. Kuehnius coni. τῷ μὴ ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι ἢ ἀντιμαρτυρηθήσεσθαι. Delevi verba ἐπιμαρτυρηθήσεσθαι ἢ ἀντιμαρτυρήσεσθαι, εἶτ' οὐκ ἐπιμαρτυρουμένου auctoritate Rossii l. l. p. 278. et seqq., seclusa illa Schneidero; infra cum eodem scripsi ἔχουσαν, receptum illud iam Nuernbergero et Schneidero. Caeterum Schneiderum miror edidisse διάλειψιν.

γ) φαντασμῶν. Meibom., Nuernberger. et Schneider. φαντασμάτων, commendatum etiam Rossio l. l. p. 285. Φαντασμῶν integerrimum est usurpatumque supra ab Timone IX. 25.

ε) εἰ μὴ ἦν τινα καὶ τοιαῦτα πρὸς ἃ βάλλομεν. Legebatur εἰ μὴ ἦν τινα καὶ ταῦτα πρὸς ἃ βάλλομεν. Correxit Schneiderus cum Gassendo. Πρὸς ἃ reddiderunt etiam interpretes. Vulgatum tuetur Rossius l. l. p. 287. et seq.. Aldobrandinus: *nisi haec quoque quaedam fuissent, ad quae ea compararemus.* Schneiderus coni. ἐπιβάλλομεν.

a) διάληψιν. Legebatur διάλειψιν. Correxi ex Eudocia p. 184. et Ambrosio, commendatum iam Gassendo Rossioque l. l. p. 289.

b) κατὰ δὲ ταύτην — διάληψιν δὲ ἔχουσαν. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 185. omittunt. Caeterum hic quoque legebatur διάλειψιν.

c) ἢ μὴ ἀντιμαρτυρηθῇ, τὸ ἀληθές. καὶ ταύτην. Cod. Monac. ἢ μὴ ἀντιμαρτυρηθῇ τὸ καὶ ταύτην. Spengelius: „Hic quae erant erasa sunt nec quidquam apparet nisi ἀληθὲς hic non fuisse.“

rum quae veluti in imagine accipiuntur, sive illa in somnis fiant sive per alios intuitus mentis aut iudiciorum reliquorum, nequaquam in iis esset quae aut et vera appellantur, nisi essent aliqua et haec ad quae iaculamur intuitum. Falsum vero non esset, nisi accepissemus et alium aliquem motum in nobis ipsis coniunctum quidem, caeterum opinione praeditum. Secundum hunc autem coniunctum visus notioni opinionemque habentem, si quidem non asseratur testimonio sive refellatur fieri ut mendacium sit; si autem asseratur testimonio aut non refellatur, verum. Et haec igitur operas

δεῖ τὴν δόξαν κατέχειν, ἵνα μήτε τὰ κριτήρια ἀναιρῆται τὰ κατὰ τὰς ἐνεργείας d), μήτε τὸ διημαρτημένον ὁμοίως βεβαιούμενον πάντα συνταράττῃ. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸ ἀκούειν e) γίνεται ῥεύματός f) τινος φερομένου ἀπὸ τοῦ φωνοῦντος ἢ ἠχοῦντος ἢ ψοφοῦντος ἢ ὅπως δή ποτε g) ἀκουστικὸν πάθος παρασκευάζοντος h). τὸ δὲ ῥεῦμα τοῦτο εἰς ὁμοιομερεῖς ὄγκους i) διασπείρεται, ἅμα k) τινὰ διασώζοντας συμπάθειαν πρὸς ἀλλήλους καὶ ἑνότητα ἰδιότροπον, διατείνουσαν πρὸς τὸ ἀποστεῖλαν καὶ τὴν ἐπαίσθησιν τὴν ἀπ' ἐκείνου ὡς τὰ πολλὰ ποιοῦσαν l). εἰ δὲ μή γε, τὸ ἔξωθεν μόνον ἔνδηλον παρασκευάζουσαν, ἄνευ γὰρ ἀναφερομένης τινὸς ἐκεῖθεν συμπα- 53.
θείας m) οὐκ ἂν γίνοιτο n), ἡ τοιαύτη ἐπαίσθησις. οὐκ αὐτὸν

d) ἵνα μήτε τὰ κριτήρια ἀναιρῆται τὰ κατὰ τὰς ἐνεργείας. Cod. Monac. ἵνα μήτε τα τυρία (erasum) ἀναιρεῖται τὰς κατὰ τὰς ἐνεργείας. Aldobrandinus τὰ κριτήρια τὰ κατὰ τὰς ἐνεργείας interpretatur *iudiciorum actiones*.

e) τὸ ἀκούειν. Edit. Froben. et Eudocia p. 185. omittunt articulum.

f) ῥεύματος. Legebatur πνεύματος. Correxit Gassendus probavitque Menagius. Conf. Plutarchus qui fertur de Placitis Philoss. IV. 19, 3. 4.

g) ὅπως δή ποτε. Eudocia p. 185. ὁπωςδήποτε.

h) παρασκευάζοντος. Edit. Froben., codd. Monac. et Arund. cum Eudocia p. 185. κατασκευάζοντος.

i) ὄγκους. Edit. Froben. et Eudocia p. 185. omittunt.

k) ἅμα. Interpretes non expresserunt.

l) διατείνουσαν — ποιοῦσαν. Meibomius edidit διατείνουσαν πρὸς ὃ ἀποστέλλεται, quod bona fide repetierunt Nuernbergerus et Schneiderus. Vulgatum defendit Rossius l. l. §. LXXXXIIII. p. 297. et seq. Ambrosius: (*atque unitatem propriam*) *ad id quod emisit atque ad sensum pertingentem qui in illo ut plurimum facit.* Caeterum edit. Froben. et Eudocia p. 185. ἐπ' ἐκείνου, id quod expressit Ambrosius.

m) συμπαθείας. Gassendus addit καὶ ἑνότητος ex §. 52.

n) οὐκ ἂν γίνοιτο. Legebatur οὐκ ἂν γίνοιτο. Correxit Schneiderus.

pretium est ut opinio fortiter teneatur, ut neque iudicia tollantur quae sunt per actiones neque falsum dum aequaliter firmatur, cuncta perturbet. Atqui et auditus fit, dum fluxus aliquis fertur sive a vocante sive a sonante sive a strepente, aut quomodolibet audiendi passionem inferente. Porro fluxus hic in aequalium partium corpuscula diffunditur, simul quandam ad se invicem conservantia consensionem atque unitatem propriam ad id quod vocem emisit pertingentem quae consensionem eius ut plurimum efficit; sin vero minus, vel quod extrinsecus est tantum manifestat. Nam absque consensione aliqua inde adveniente nunquam profecto fieret huiusmodi sensus. Non igitur existimandum est aerem ipsum.

ὧν δεῖ παρεῖναι τὸν ἀέρα ο) ὑπὸ τῆς προϊούσης φωνῆς p) ἢ καὶ τῶν ὁμογενῶν σημαίνεσθαι· πολλὴν γὰρ ἔνδειαν ἔχει τοῦτο πάσχειν ὑπ' ἐκείνης q)· ἀλλ' αὐτὴν τὴν γινομένην πληγὴν ἐν ἡμῖν, ὅταν φωνὴν ἀφίεμεν, τοιαύτην δὲ τινων ὄντων ἀνάγκη πυκνοκινήτους ἀπευθεῖσθαι πολίσθους, ἢ τὸ πάθος αὐτὸ ἀκουστικὸν ἡμῖν παρασκευάζειν r). καὶ μὴν καὶ τὴν ὁμοίαν κατασκευὴν ἔσχεν ἀπὸ τοῦ ἀκούειν s) οὐκ ἂν ποτε πάθος αὐτὸν διαγενέσθαι, εἰ μὴ ὄγκοι τινὲς ἦσαν ἀπὸ τοῦ πράγματος ἀποφερόμενοι σύμμετροι πρὸς τὸ τοῦτο τὸ ἀκουστήριον κινεῖν, οἱ μὲν τοῖς τετυφωμένοις καὶ ἀλλοτρίοις, οἱ δὲ τοῖς ἀτα-
5 κάκως καὶ οἰκείως ἔχουσι t). καὶ μὴν καὶ τὰς ἀτόμους νοουμένων μηδεμίαν ποιότητα τῶν φαινομένων προσφέρεσθαι

o) ἀκουσθῆναι. οὐκ αὐτὸν οὖν δεῖ πάλιν τὸν ἀέρα. Cod. Monac. ἀκουσθῆναι οὐκ ἂν οὖν (sic) δεῖ τὸν ἀέρα νομίζειν τὸν ἀέρα.

p) ὑπὸ τῆς προϊούσης φωνῆς. Ambrosius *a prodeunte voce.*

q) πολλὴν γὰρ ἔνδειαν ἔχει τοῦτο πάσχειν ὑπ' ἐκείνης. Ante Meibomium legebatur πάσχειν... Hujusce a Gassendo reposita exhibui cum Meibomio, Nuremb. et Schneidero. Idem Gassendus coni. ἔχει. Ambrosius: *Multum enim ei deesset, si hoc ab illa pateretur.* Aldobrandinus: *Si enim hoc ei a voce accideret, multum efficacitatis haberet.*

r) ἀλλ' αὐτὴν — παρασκευάζειν. Ambrosius: *sed eum ictum qui fit in nobis simul ac vocem emiserimus huiusmodi facere ex quibusdam tumoribus, qui contusum efficiant fluxum, deinde nobis passionem audiendi insinuent.* Aldobrandinus: *Sed ipsam contusionem, quam vocem emittimus, a nobis redditam plagam ex quibusdam corpusculis spiritum effluentibus efficientibus talem formari, quae ipsa nobis auditionis sensum offerat.* Gassendus coni. καὶ τὸ πάθος τὸ ἀκουστικὸν ἡμῖν παρασκευάζεσθαι. Kuhnius ἀλλ' αὐτὴν ἅτε πρώτιμον φωνὴν τὴν γινομένην πληγὴν ἐν ἡμῖν ὑποπίπτειν etc. Somm. utramque disputationem Rossina l. l. §. LXXXIII. p. 297. et 298.

s) ἔσχεν καὶ τὴν ἀκοήν. Gassendus coni. ὡς εἰκὸς καὶ τὴν ἀκοήν, quod probabat Menagius.

t) εἰ μὴ ὄγκοι — ἔχουσι. Aldobrandinus: *quarum aliae quidem perturberent sensum, et ab eo aliena essent, aliae vero nec perturbarent, et ad eam (quam) essent accommodatae.*

ab unitate esse, aut ab iis quae similia generis sunt formari: nullum enim abest ut hoc ab illa pati possit: sed cum ictum qui fit in nobis simulac vocem emiserimus, ex quibusdam corpusculis, quae spiritualem efficiant fluxum, talem effici quae nobis passionem audiendi insinuet. Quin et hoc ipsum de odoratus sentiendum quod de auditu diximus, nunquam scilicet ullum efficere passionem posse, nisi sint corpuscula quaedam, quae a re ipsa ad hunc movendum sensum debita mensura ferantur, dum partim quaedam perturbata atque alienata sunt, partim vero quieta et convenientia. Atqui etiamsi gustus existimandum est nullam qualitatem eorum

quae videntur admittere praeter figuram et gravitatem et magnitudinem et quaecunque inseparabilia figuram contingunt: quippe qualitas omnis immutatur, atomi vero nihil mutantes, quoniam in dissolutionibus compositionum oportet aliquid solidum atque indissolubile subsistere, quod mutationes in id quod non ens fiunt facit neque ex eo quod non est, sed secundum suppositiones multorum quorundam vero accessus etiam et recessus. Quocirca necesse est ut ea quae non transmutantur incorruptibilia sint et ab eius quod mutatur natura procul alienae, veluti corpuscula habere ac figura-

m) προσφύσεσιν κλῆρος σχήματος. Cod. Monac. προσφύσεσιν ἔχει σχημάτος. Signum est incusae.

n) μεγέθους. Aldobrandinus magnitudines.

y) ἐξ ἀνάγκης. Eudocia p. 185. ἐξανάγκης.

z) σχήματι συμπαρῇ ἄσχετα ἔσεσθαι σχήματος συμπαρῇ ἐστι. Correxit Lucretius. Codd. Monac. σχήματος καὶ συμφυῆ ἐστι. Eudocia p. 185. Schneidinus δὲ δ

a) ἀναγκαῖον τὰ μὴ μεταπιπτόμενα ἄφθαρτα εἶναι καὶ τὴν τοῦ μεταπίπτοντος φύσιν οὐκ ἔχοντα ἑ). ὄγκους δὲ καὶ σχήμα-

b) οὐδέν. Cod. Monac. οὐδέ.

c) ἀναφέρει δὲ τὰ ἀναπόδεικτα. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis, Mosco et Arund. atque Eudocia p. 185. ἀναφέρει δὲ τὰ ἀναπόδεικτα. Censemus quod ante haec verba fecerat punctum in antiquiore exemplo Schneidinus.

d) ποιότητα. Gassendus et Menagius cum quibusdam codd. Edit. Froben. et cod. Arund. Eudocia p. 185. τὰ πολλὰ. Stephan. Menag., Meibom. et Wesenbergius, ut nobis, quod reddidit Ambrosius in pluribus cod. Monac. in nonnullis. Recepi cum Schneidero correctionem Gassendi, quam confirmare videtur interpretatio Aldobrandini, sed sive ut plurimum quidem translatione (volumus enim

e) καὶ τὰ περιέχοντα καὶ πλέοντα. Edit. Froben. et Eudocia p. 185. καὶ τὰ περιέχοντα καὶ πλέοντα. Menag. καὶ τὰ περιέχοντα καὶ πλέοντα, quod expressit Aldobrandinus quamquam vero tota, atque sensu commutato. Idem probabat Kuhnius, Meibom. et Nesenbergerus. ἐν τοῖς δὲ ὅλοις περιέχουσι καὶ πλέουσι. Quod dedi praebet Stephan. cum codd. Monac. et Arund. atque Schneidero.

f) καὶ ὅσα τοῦ μεταβάλλοντος φύσιν οὐκ ἔχοντα. Aldobrandinus ea quae naturam incommutabilem habere

qude videntur admittere praeter figuram et gravitatem et magnitudinem et quaecunque inseparabilia figuram contingunt: quippe qualitas omnis immutatur, atomi vero nihil mutantes, quoniam in dissolutionibus compositionum oportet aliquid solidum atque indissolubile subsistere, quod mutationes in id quod non ens fiunt facit neque ex eo quod non est, sed secundum suppositiones multorum quorundam vero accessus etiam et recessus. Quocirca necesse est ut ea quae non transmutantur incorruptibilia sint et ab eius quod mutatur natura procul alienae, veluti corpuscula habere ac figura-

τέμνοις ἴδιους h). τοῦτο γὰρ καὶ ἀναγκαῖον ὑπομένειν ἐ-
55. καὶ γὰρ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς μεταμφιεννυμένοις κατὰ τὴν
προαίρεσιν h) τὸ σχῆμα ἐνυπάρχον λειμμάνεται i), αἱ δὲ ποιό-
τητες οὐκ ἐνυπάρχουσαι ἐν τῷ μεταβάλλοντι οὕτως ἐκεῖνο,
οὐ καταλείπονται, ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπόλλυνται m).
ἱκανὰ οὖν τὰ ἐποδεικνύμενα ταῦτα τὰς τῶν συγκρίσεων δια-
φορὰς ποιεῖν, ἐπειδήπερ ὑποκείσεταί n) γέ τινα ἀναγκαῖον

h) ὄγκους δὲ καὶ σχηματισμοὺς ἰδίους. Cod. Monac. σχηματικούς. Aldobrandinus *magnitudine tamen propriisque figuris praeditas esse.*

i) τοῦτο γὰρ καὶ ἀναγκαῖον ὑπομένειν. Legebatur τοῦτο. Ambrosius: *hoc enim subsistere necessarium est*; Aldobrandinus: *Hoc enim quoque in illis residere necesse est.* Gassendus coni. τοῦτον. Correxerunt Meibomius et Schneiderus.

k) κατὰ τὴν προαίρεσιν. Menag. κατὰ τὴν περαίρεσιν, quod expressere interpretes, Ambrosius *secundum mutationem*, Aldobrandinus *commutatione*. Idem probasse videtur Kuehnius. Schneiderus malebat ἐκ προαιρέσεως.

l) τὸ σχῆμα ἐτυμολογεῖν λειμμάνεται. Ambrosius: *figura accipitur infinita.* Aldobrandinus: *quasi in eis ideae figura inveniatur.* Schneiderus coni. μεταλαμβάνεται, id quod se cetinuisse falso monet in adnotationibus. Postea vulgatum defendit, quod fugit. Ex legitur τὸ κατ' ἐπιβολὴν λαμβανόμενον.

m) αἱ δὲ ποιότητες — ἀπόλλυνται. Ante Meibomium legebatur *αἱ δὲ ποιότητες οὐκ ἐνυπάρχουσαι ἐν τῷ μεταβάλλοντι, οὐχ ὅσπερ ἴδιόν τι καταλείπονται, ἀλλ'* (sed Mebeo. ἀλλά) *ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπολλύμενα.* Meibomius et Nieuwbergerus *αἱ δὲ ποιότητες αἱ οὐκ ἐνυπάρχουσαι ἐν τῷ μεταβάλλοντι, οὐχ ὅσπερ ἴδιόν τι καταλείπονται, ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπόλλυνται.* Schneiderus *αἱ δὲ ποιότητες οὐκ ἐνυπάρχουσαι, ὅσπερ ἴδιόν τι, οὐ καταλείπονται, ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπόλλυνται.* Abshoeius: *Ideirasero qualitates, quae in eo quod mutatur insitae non sint, eo quod illud relinquuntur ex toto corpore pereuntes.* Aldobrandinus: *Qualitates autem quae insitae quidem in eo quod commutatur, ut illud ipsum relinquuntur, sed ultroneo ex corpore deperdidisse.* Gassendus coni. *αἱ δὲ ποιότητες οὐκ ἐνυπάρχουσαι καὶ μὴ ἴδιαι, ἐν τῷ μεταβάλλοντι οὐχ ὅσπερ ἴδιόν τι καταλείπονται, ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπόλλυνται.* unde profecimus, una cum Meibomio, Nieuwbergero et Schneidero. Kuehnius *αἱ δὲ ποιότητες ἐνυπάρχουσαι ἐν τῷ μεταβάλλοντι, οὐχ ὅσπερ ἴδιόν τι καταλείπονται, ἀλλ' ἐξ ὅλου τοῦ σώματος ἀπόλλυνται.*

n) ὑποκείσεσθαι. Cod. Monac. ὑποκείσεσθαι.

tiones suas. Haec enim etiam subsistere necessarium est: nam et in iis quae apud nos transformantur ex propositi figura quae inest accipitur, qualitates autem quae in eo quod mutatur insitae non sunt, ut illa non relinquantur, sed ex corpore toto pereunt. Sufficient igitur ista quae relinquuntur efficere concretionum differentias: quippe aliqua necesse est relinquantur neque in id quod non est omnia occidant.

καὶ οὐκ εἰς τὸ μὴ ὂν πάντα φθείρεσθαι o). ἀλλὰ μὴν οὐδὲ δεῖ νομίζειν p) πᾶν μέγεθος ἐν ταῖς ἀτόμοις ὑπάρχειν, ἵνα μὴ τὰ φαινόμενα ἀντιμαρτυρῇ q)· παραλλαγὰς δέ τινας μεγεθῶν νομιστέον εἶναι· βέλτιον γὰρ καὶ τούτου προϊόντος τὰ κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθήσεις γινόμενα ἀποδοθήσεται r). πᾶν δὲ μέγεθος ὑπάρχον οὔτε χρήσιμόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν ποιοτήτων διαφορὰς· ἁφῖχθαί τε μέλλει καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁρατὴ ἄτομος s). 56.

o) καὶ οὐκ εἰς τὸ μὴ ὂν πάντα φθείρεσθαι. Ante Meibomium legebatur καὶ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι. Meibom. et Nuernberger. καὶ μὴ εἰς τὸ μὴ ὂν πάντα φθείρεσθαι. Schneider. καὶ [οὐκ] εἰς τὸ μὴ ὂν [πάντα] φθείρεσθαι, quod uncis remotis exhibui. Idem partim expressisse videtur Aldobrandinus, *neque in nihilum occidere*. Gassendus coni. καὶ εἰς τὸ μὴ ὂν μηδὲν φθείρεσθαι. Kuehnius καὶ μὴ εἰς τὸ μὴ ὂν φθείρεσθαι.

p) ἀλλὰ μὴν οὐδὲ δεῖ νομίζειν. Ante Meibomium legebatur ἀλλὰ μηδὲ ἀεὶ νομίζειν. Meibom. et Nuernberger. ἀλλὰ μηδὲ δεῖ νομίζειν. Quod cum Schneidero dedi praestant codd. RRR commendarnntque Gassendus et Menagius. Idem non omisso ἀεὶ expressernnt interpretes, Ambrosius *sed ne semper — quidem — putandum est*, Aldobrandinus *At vero ne — quidem — putandum est*. Casaubonus coni. ἀλλὰ μὴ δεῖ νομίζειν.

q) ἀντιμαρτυρῇ. Cod. Monac. ἀντιμαρτυρεῖ.

r) βέλτιον γὰρ — ἀποδοθήσεται. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 186. καὶ τούτοις προϊόντος (Eudocia πεσόντος) κατὰ τὰ πάθη (cod. Monac. τὰ κατὰ τὰ πάθη) καὶ τὰς αἰσθήσεις γινόμενα, ἀποδοθήσεται. βέλτιον γάρ· καὶ τούτοις πεσόντος κατὰ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθήσεις γινόμενα, ἀποδοθήσεται. cod. Arund. τούτοις. Ambrosius: *praestat id quippe. hoc autem si adsit: et quae secundum passiones et quae secundum sensus fiunt: reddentur.* Aldobrandinus: *Melius enim, hoc antecedente, eorum quae perturbationibus sensibusque gignuntur, ratio reddetur.* Hanc ego rationem interpretandi expressi cum Meibomio.

s) πᾶν δὲ μέγεθος ὑπάρχον — ὁρατὴ ἄτομος. Legebatur πᾶν δὲ μέγεθος ὑπάρχον (Meibom. et Nuernberger. ἐνυπάρχον), οὔτε χρήσιμόν ἐστι πρὸς τὰς τῶν ποιοτήτων διαφορὰς, ἁφῖχθαί τε ἀμέλει καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁρατὰς ἀτόμους. Ambrosius: *omnis — differentias. Nam et ad nos veniunt visibiles atomi.* Aldobrandinus: *Omnem autem eiis magnitudinem inesse neque ad qualitatum differentias utile est, et illud negligitur, quod ita pervenire ad nos atomi poterunt, ut cerni possint.* Gassendus coni. οὔτε ἁφῖχθαι μέλλει καὶ πρὸς ἡμᾶς ὁρατὰς ἀτόμους. Meibomius διά τε τὸ ἁφῖχθαι μέλλειν. Rossius l. l. §. LXXXV. p 300. et seq. ἁφῖχθαί τε ἂν μέλλει. Repetii quod restituit Schneiderus.

At vero ne omnem quidem in atomis magnitudinem esse putandum est, ne ea quae apparent reluctentur: caeterum mutationes quasdam esse magnitudinum existimandum: melius quippe, hoc si adsit, eorum quae secundum passiones et quae secundum sensus fiunt ratio reddetur. Omnis autem subsistens magnitudo neque utilis est ad qualitatum differentias: perveniretque et ad nos visibilis atomus: quod quum

δ οὐ ι) θεωρεῖται γινόμενον οὔθ' ὅπως ἂν γίνοιτο ια) ὁρατὴ ἄτομος ἐστὶν ἐπινοῆσαι. πρὸς δὲ τούτοις οὐ δεῖ χ) νομίζειν ἐν τῷ ὡρισμένῳ σώματι ἀπείρους ὄγκους εἶναι οὐδ' ὁπηλικουσοῦν· ὥστε οὐ μόνον τὴν εἰς ἄπειρον τομὴν ἐπὶ τοὔλαττον γ) ἀναιρετέον, ἵνα μὴ πάντα ἀσθενῆ ποιῶμεν καὶ ὡς ἐν ταῖς περιλήψεσι τῶν ἀθρόων ε) εἰς τὸ μὴ ὂν ἀναγκαζώμεθα τὰ ὄντα θλίβοντες καταναλίσκειν· ἀλλὰ καὶ τὴν μετάβασιν μὴ νομιστέον γίνεσθαι ἐν τοῖς ὡρισμένοις εἰς
57. ἄπειρον ἐπὶ τοὔλαττον α). οὐδὲ γὰρ ὅλως ἐπειδάν ἅπαξ τις εἴπῃ ὅτι ἄπειροι ὄγκοι ἔν τινι ὑπάρχουσιν ἢ ὁπηλικοσοῦν, ἐστὶ νοῆσαι πῶς τ' ἂν ἐπὶ πεπερασμένον τοῦτο εἴη τὸ μέγεθος β)·

ι) οὐ. Edit. Froben., codd. Monac. et Arund. atque Eudocia p. 186. omittunt.

ια) *γίνοιτο.* Legebatur *γένοιτο.* Correxit Schneiderus.

χ) *οὐ δεῖ.* Edit. Froben. *οὐ δεῖν.*

γ) *ἐπὶ τοὔλαττον.* Aldobrandinus *donec ad minimum quoddam perveniamus.*

ε) *καὶ ὡς ἐν ταῖς περιλήψεσι τῶν ἀθρόων.* Legebatur *καὶ ταῖς περιλήψεσιν* (cod. Monac. *περιλήψεσι.* Meibom. et Nuernberger. *καὶ ὡς ταῖς περιλήψεσι*) *τῶν ἀθρόων.* Quae addidi *ὡς ἐν* de coniectura Gassendi, probata illa Menagio et Meibomio, non sine uncis receperat Schneiderus. Praeterea Gassendus coni. *τῶν ὑγρῶν*, quod satis refutavit Meibomius.

α) *ἀλλὰ καὶ τὴν μετάβασιν — ἐπὶ τοὔλαττον.* Legebatur *ἀλλὰ καὶ τὴν μετάβασιν μὴ νομιστέον* (edit. Froben *νομηστέον*) *γενέσθαι ἐν τοῖς ὡρισμένοις εἰς ἄπειρον, μηδὲ* edit. Froben. *μὴ δέ*) *τοὔλαττον* (Meibom., Nuernberger. et Schneider. ex coniectura Gassendi *ἐπὶ τοὔλαττον*). Delevi *μηδὲ* de sententia Nuernbergeri probata Schneidero. Aldobrandinus: *sed etiam transitionem in his quae finita sunt, infinite ferri non est existimandum; donec ad minimum perveniamus.*

β) *οὐδὲ γὰρ ὅλως — τὸ μέγεθος.* Legebatur *οὔτε γὰρ ὅπως* (Meibom. et Nuernberger. *οὔτε γὰρ σαφῶς*) *ἐπειδὰν ἅπαξ τις εἴπῃ* (cod. Monac. *εἶπε*) *ὅτι ἄπειροι ὄγκοι ἔν τινι* (Stephan. et Menag. *ἐν τισι*, quod Ambrosius reddidit *in plerisque*) *ὑπάρχουσιν, ἢ ὁπηλικοσοῦν, ἐστὶ νοῆσαι πῶς τ' ἂν* (cod. Monac. *τἂν*) *ἔτι πεπερασμένον* (edit.

fit, minime cernitur neque quo pacto fiat visibilis atomus agnoscere possumus. Ad haec putandum non est in corpore finito corpuscula infinita esse neque qualiacunque: itaque non modo eam sectionem quae in infinitum fit ad id quod minus est tollere oportet, ne omnia infirma faciamus cogamurque ut in complexionibus simul aggregatorum ea quae sunt in id quod non est terendo consumere: verum ne transitum quidem in iis quae finita sunt in infinitum in minus fieri existimandum. Neque enim omnino ubi semel quispiam dixerit corpuscula in aliquo infinita esse aut qualiacunque, intelligi potest, quo modo finita sit amplius ista

πηλίκοι γάρ τινες δῆλον ὡς οὐκ ἄπειροί εἰσιν ὄγκοι c)· καὶ οὗτοι ἐξ ὧν ὁπηλίκοι ἄν ποτε ὦσιν, ἄπειρον ἂν καὶ τὸ μέγεθος ἄκρον τε ἔχοντες τὸ ὑποπεπερασμένον διαληπτόν d)· εἰ μὴ καὶ καθ' ἑαυτὸν θεωρητέον, οὐκ ἔστι μὴ καὶ τὸ ἐξῆς τούτου τοιοῦτο νοεῖν e)· καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ἔμ-

Froben. et Menag. cum Eudocia p. 186. πεπερασμένων, quod reddidit Aldobrandinus) τοῦτο εἴη τὸ μέγεθος. Ambrosius: *Neque enim ubi semel quispiam dixerit tumores in plerisque infinitos esse: quales etiam sint intelligere potest: praeterea ne id quidem quo modo finita sit ista magnitudo.* Aldobrandinus: *Ubi enim semel quis concesserit aut infinita, aut quantavis in aliquo inesse corpuscula, iam nec quanta eius sit, nec quomodo finitorum haec amplius possit esse magnitudo, intelligi potest.* Quod de coniectura Schneideri exhibui οὐδὲ γὰρ ὅλως feci dubitantius propter interpretes, qui neque ὅπως neque aliud quidquam agnoscunt. Caeterum ἴν τινι, expressum illud Aldobrandino commendatumque Gassendo et Menagio, confirmant etiam Mss. apud Menagium, codd. Monac. et Arund.,

c) πηλίκοι γάρ τινες δῆλον ὡς οὐκ ἄπειροί εἰσιν ὄγκοι. Addidi negationem ex emendatione Meibomii cum Nuernbergero et Schneidero. Menag. πηλίκοι γάρ τινες, δῆλον ὡς οἱ ἄπειροί εἰσιν ὄγκοι. unde Kuehnius corrigebat ὡς ἄπειροί εἰσιν ὄγκοι. Ambrosius: *Quales enim quidam sunt constat. nam si quidem tumores illi infiniti sunt,* ut cum sequentibus coniungat. Aldobrandinus: *Nam infinita quidem corpuscula quanta quaedam esse manifestum est.*

d) καὶ οὗτοι — διαληπτόν. Meibom. et Nuenberger. καὶ τοὐναντίον ἐξ ὧν. Stephan., Menag., Meibom. et Nuenberger. cum cod. Monac. ἄπειρον (cod. Mon. ἄπειροι) ἂν ἦν. quod expresserunt interpretes. Edit. Froben. et Eudocia p. 186. ὑποπεπερασμένον. Meibom. et Nuenberger. cum cod. Monac. ὑπὸ πεπερασμένου, commendatum etiam Kuehnio. Codd. Venetl ἄκρον τε ἔχοντες, πεπερασμένον διαληπτόν. Meibomius ad verba ἄκρον τε ἔχοντες adnotavit haecce: „Corrupta haec sunt, ut et quae sequuntur: nec sine integrioris codicis ope sensus bonus elicietur." Ambrosius: *et hi ex quibus qualescunque hi fuerint: infinita profecto esset etiam magnitudo: extremitatemque finitam habentes perceptibilem.* Aldobrandinus: *Haec autem quantacunque sint, infinita quoque fuerit magnitudo: cumque finiti quoddam habeant extremum, quod comprehendi potest.* Gassendus coni. εἴτε γὰρ πηλίκοι τινὲς ἄπειροι ὦσιν ὄγκοι, εἴτε καὶ οὗτοι ἐξ ὧν ὁπηλικοιοῦν ποτε ὦσιν, δῆλον, ὡς ἄπειρον ἂν καὶ τὸ μέγεθος. Schneiderus ὑπάρχουσιν ὁπηλικοιοῦν, ἴσως νοῆσαι — οὐκ ἄπειροί εἰσιν οἱ ὄγκοι οὗτοι, ἐξ ὧν [συνέσει] ὁπηλίκοι ἄν ποτε ὦσι· [καὶ πῶς] ἄπειρον ἂν [εἴη] τὸ μέγεθος ἄκρον τι ἔχον, τὸ ὑπὸ πεπερασμένων διαληπτόν.

e) εἰ μὴ — νοεῖν. Legebatur καθ' ἑαυτὸ et τοιοῦτον, quae correxi cum Schneidero. Ambrosius: *nisi et per se ipsum inspiciendum*

magnitudo: quae enim certae quantitatis sunt corpuscula manifestum est non esse infinita: si quidem haec item ex quibus qualiacunque haec fuerint, infinita profecto essent etiam magnitudine extremitatemque sub finito comprehensam haberent quae posset percipi: nisi et per se ipsum inspicien-

προσθεν βαδίζοντα εἰς τὸ ἄπειρον ὑπάρχειν κατὰ τὸ τοιοῦτο
58. ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ f). τό τε ἐλάχιστον τὸ ἐν τῇ αἰσθήσει δεῖ καταυοεῖν ὅτι g) οὔτε τοιοῦτόν ἐστιν οἷον τὸ τὰς μεταβάσεις ἔχον οὔτε πάντη πάντως h) ἀνόμοιον, ἀλλ' ἔχον μέν τε) τινα κοινότητα τῶν μεταβάντων, διάληψιν i) δὲ μερῶν οὐκ

non est: ne et quod deinceps sequitur: huiusmodi intelligamus. Aldobrandinus: *nisi si per se ipsum spectandum sit, fieri non potest, quin quod deinceps est, tale etiam aliud cogitemus.* Kuehnius coni. *εἰ δὲ καί.* Gassendus *ἄκρον δὲ ἔχοντος τοῦ παραμένου διαληπτόν, εἰ μὴ καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸ θεωρητέον, οὐκ ἔστι μὲν καὶ τὸ ἑξῆς τούτου τοιοῦτον νοεῖν.* Io. Conr. Schwartzius in Dissertatione inscripta *Iudicium de recondita theologia Epicuri vulgo atheis annumerati*, edita Altorfii a. 1718. *ὃ εἰ μὴ καὶ καθ' ἑαυτὸ θεωρητέον, οὐκ ἔστι μὴ καὶ τὸ ἑξῆς τούτου τοιοῦτον νοεῖν* vel potius *ὡς τοιοῦτον νοεῖν.* Schneiderus *εἰ μὴ [ὃ] καθ' ἑαυτὸ θεωρητὸν οὐκ ἔστι, κατὰ τὸ ἑξῆς τοῦτο τοιοῦτο νοεῖν [ἔστι,].*

f) *καὶ οὕτω — κατὰ τὸ τοιοῦτο ἀφ' τῇ ἐννοίᾳ.* Legebatur *κατὰ τοιοῦτον.* Correxit Schneiderus. Edit. Froben. *καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαδίζοντα, εἰς τὸ ἔμπροσθεν* (ita etiam cod. Arund.) *ὑπάρχειν κατὰ τοιοῦτον ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ.* Eudocia p. 186. *καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὑπάρχειν κατὰ τοιοῦτον ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ.* Ambrosius: *atque ita per consequens in anteriora tendendo in infinitum contingat cogitatione procedere.* Aldobrandinus: *sicque ulterius progredientes, infinite semper cogitatione ad aliquod tale perveniamus.* Gassendus coni. *καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τοὔμπροσθεν βαδίζοντα, εἰς τὸ ἄπειρον οὐκ ἂν ὑπάρξει ποτὲ εἰς τοιοῦτόν τι ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ.* Schwartzius l. l. *καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαδίζοντα εἰς τὸ ἄπειρον ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ.* sed ut mallet *ὑπάρχον καθ' ἃ τοιοῦτον.* Schneiderus *καὶ οὕτω κατὰ τὸ ἑξῆς εἰς τὸ ἔμπροσθεν βαδίζοντα εἰς τὸ ἄπειρον ὑπάρχει ἀφικνεῖσθαι τῇ ἐννοίᾳ.*

g) *τό τε ἐλάχιστον τὸ ἐν τῇ αἰσθήσει δεῖ καταυοεῖν ὅτι.* Aldobrandinus: *Minimum vero, quod sensu percipitur, tale quiddam cogitare debemus, quale.* Schwartzius l. l. coni. *τὸ δὲ ἔλασσον τοῦ ἐν τῇ αἰσθήσει.*

h) *πάντως.* Edit. Froben. *πάντος.* Stephan., Menag., Meibom. et Schneider. *πάντων*, quod reddidit Aldobrandinus *omnium.* Quod cum Nuernbergero recepi *πάντως* praestant codd. RRR et Monac. cum Eudocia p. 186. commendaveruntque Gassendus et Menagius. Ambrosius omittit.

i) *ἔχον μέν.* Cod. Monac. *ἔχομεν.*

k) *διάληψιν.* Meibom. et Nuernberger. *διάειψιν*, quod expressit Aldobrandinus *intercupedinem.*

dum est, fieri non potest quin quod deinceps sequitur tale intelligamus atque ita per consequens ulterius progrediendo in infinitum contingat ad tale cogitatione pervenire. Minimumque illud quod in sensu est considerandum est, ut neque sit huiusmodi cuiusmodi id quod habet transitus neque tamen omni parte omnino dissimile, sed habeat commune cum transeuntibus aliquid, ceterum perceptione partium careat:

ἔχον· ἀλλ' ὅτι διὰ τὴν τῆς κινήσεως προσμαρτύρεσιν οἰηθῶμεν διαλήψεσθαί τι αὐτῷ, τὸ μὲν ἐπὶ τάδε, τὸ δὲ ἐπ' ἐκεῖνα, τὸ ἴσον ἡμῖν δεῖ προσπίπτειν l). ἐξῆς τε θεωροῦμεν ταῦτα ἀπὸ τοῦ πρώτου καταρχόμενα καὶ οὐκ ἐν τῷ αὐτῷ οὐδὲ μέρεσι μερῶν ἁπτόμενα, ἀλλὰ ἐν τῇ ἰδιότητι τῇ ἑαυτῶν τὰ μεγέθη καταμετροῦντα, τὰ πλείω πλεῖον καὶ τὰ ἐλάττω ἔλαττον m). τούτῃ τῇ ἀναλογίᾳ νομιστέον καὶ n) τὸ ἐν τῷ ἀτόμῳ ἐλάχιστον κεχρῆσθαι· μπορότητι γὰρ ἐκεῖνο δῆλον ὡς διαφέρει o) τοῦ 69. κατὰ τὴν αἴσθησιν θεωρουμένου, ἀναλογίᾳ δὲ τῇ αὐτῇ χέχρηται p)· ἐπεὶτερ καὶ ὅτι μέγεθος ἔχει ἡ ἄτομος κατὰ τὴν

l) ἀλλ' ὅτι — προσπίπτειν. Ambrosius: *aliasque propter* etc.. Aldobrandinus: *cum propter communitatis similitudinem illius aliquid comprehensuros putaverimus, eius unam huc partem, alteram illuc, aequalem autem in hos incidere oportet.* Gassendus coni. τὸ δ' ἐπὶ μέρον ἡμῖν δεῖ προσπίπτειν. Schwartzius l. l. τὸ δὲ ἴσως ἡμῖν δεῖ προσπίπτειν.

m) ἐξῆς τε θεωροῦμεν — ἔλαττον. Codd. Monac. et Arund. ἀλλ' ἢ ἐν τῇ ἰδιότητι. Ambrosius: *ex qua ista conspicimus: a primo inchoantes: non in eodem: neque in partibus partium: sed in proprietate sua metiendo magnitudines* etc.. Aldobrandinus: *Haec autem altera ex alteris, a primo exordientes, non autem neque in eodem, neque ut partium partes inter se aptas, sed proprietate sua magnitudines mensurantia spectamus* etc.. Schneiderus: *Contemplamur autem has et eiusmodi magnitudines a primo aliquo incipientes, non in se ipso et solo; quanquam ea partibus partes non attingant, sed natum peculiari aliqua sua mensurae rationem corporibus praebeant, maioribus quidem maiorem, minoribus minorem.* Gassendus coni. ἐξῆς τε καταμετροῦμεν πάντα ἀπὸ τοῦ πρώτου καταρχόμενοι· καὶ οὐ μὲν τὸ αὐτὸ οὔτε μέρεσι μερῶν ἅπτομεν, ἀλλὰ τῇ ἰδιότητι τῇ ἑαυτῶν τὰ μεγέθη καταμετροῦμεν, τὰ πλείω πλείονι καὶ τὰ ἐλάττω ἐλάττονι. alia Schwartzius, quae non erat quod operose refutaret Schneiderus.

n) καί. Edit. Froben., cod. Monac. et Eudocia p. 186. omittunt.

o) ὡς διαφέρει. Edit. Froben., codd. Veneti et Monacc atque Eudocia p. 186. ὡς διαφέροι.

p) κέχρηται. Legebatur κεχρῆσθαι. Illud correctum Gassendo probatumque Menagio recepi cum Schneidero.

sed quum propter communis illius similitudinem aliquid ipsius nos percepisse arbitramur, partim ad haec partim ad illa aequalitatem nobis oportet occurrere. Deinceps que ista contemplamur a primo inchoantes, non in eodem neque ut partibus partes contingant, sed in proprietate sua metientia magnitudines, quae maiores sint magis et quae minores minus. Hac proportione arbitrandum et quod in atomo minimum est uti. Constat enim differre illud parvitate ab eo quod secundum sensus aspicitur, eadem vero proportione uti: namque et magnitudinem habere atomum secundum hanc pro-

ἐνταῦθα ἀναλογίαν κατηγορήσαμεν, μικρόν τι μόνον, μακρὸν ἐκβάλλοντες q). ἔτι τε τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀμιγῆ πέρατα δεῖ νομίζειν τῶν μηκῶν, τὸ καταμέτρημα ἐξ αὐτῶν πρώτων τοῖς μείζοσι καὶ ἐλάττοσι παραφαινόμενα τῇ διὰ λόγου θεωρίᾳ ἐπὶ τῶν ὁρατῶν r)· ἡ γὰρ κοινότης ἡ ὑπάρχουσα s) αὐτοῖς πρὸς τὰ ἀμεταβόλα ἱκανὴ τὸ μέχρι τούτου συντελέσαι t): συμφόρησιν δὲ ἐκ τούτων κίνησιν ἐχόντων οὐκ οἷόν τε γίνεσθαι u). καὶ μὴν κατὰ τοῦ ἀπείρου ὡς μὴ ἐνεκάτου ἢ

q) ἐπείπερ — ἐκβάλλοντες. Ambrosius: *Namque et quam magnitudinem habeat atomus secundum hanc proportionem praedicavimus modice solam exclud-ndo longitudinem.* Aldobrandinus: *Nam et atomum magnitudine praeditam esse, hac eadem ex comparatione diximus, parva quadam tantum contenti, magna reiecta.* Gassendus coni. ἐπείπερ καὶ τι μέγεθος ἔχει ἄτομος καὶ κατὰ ταύτην τὴν ἀναλογίαν κατηγορήσαμεν, μικρόν τι ὡς μόνον μακρὸν ἐκβάλλοντες.

r) ἔτι τε τὰ ἐλάχιστα — τῶν ὁρατῶν. Edit. Froben., pod. Monac. et Eudocia p. 186. ἔτι τε τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀμιγῆ πέρατα δεῖ νομίζειν τῶν μακρῶν τὸ καταμέτρημα, ἐξ αὐτῶν etc.. Stephan. et Menag. ἔτι τε — τῶν μηκῶν τὸ καταμέτρημα, ἐξ αὐτῶν etc.. Meibom. ἔτι τε — τῶν μηκῶν εἶναι τὸ καταμέτρημα ἐξ αὐτῶν etc.. Nuernberger. ἔτι δὲ — τῶν μηκῶν εἶναι τὸ καταμέτρημα ἐξ αὐτῶν etc.. cod. Arund. τῶν μακρῶν. Gassendus coni. ἔτι τε τὰ ἐλάχιστα καὶ ἀμιγῆ πρῶτα δεῖ νομίζειν τὸ τῶν μηκῶν καταμέτρημα. Edit. Froben. διαλόγων. cod. Monac. διαλόγω. Eudocia p. 186. διὰ λόγων. Stephan. et Menag. cum cod. Palat. διαλόγου. Quod dedi διὰ λόγου correctum Casaubono probatumque Menagio praebent Sambucus, Gassendus, Meibomius, Nuernbergerus et Schneiderus, idemque confirmant codd. RRR. Ambrosius: *praeterea minimos atque immixtos fines esse putandum est longitudinum dimensionum: et ex ipsis primis maioribus ac minoribus parando rationis speculatione in his quae sunt invisibilia.* Aldobrandinus: *Praeterea existimare oportet, longitudines minimis et immixtis terminari, quibus ipsis primo maiora minoraque mensurentur; idque ratione quadam in his quae sub sensum non cadunt, spectari.*

s) ὑπάρχουσα. Gassendus coni. ἐνυπάρχουσα.

t) ἱκανὴ τὰ μέχρι τούτου συντελέσαι. Aldobrandinus: *ea (communitas) idonea est, quae hactenus progredi possit.*

u) συμφόρησιν δὲ — γίνεσθαι. Legebatur γενέσθαι. Correxit Schneiderus. Aldobrandinus: *ex his tamen motum habentibus aliquid ut evéniat, fieri non potest.*

portionem praedicavimus, parva quadam contenti, magna reiecta. Praeterea minima atque non mixta fines esse putandum est longitudinum, dimensionem ex ipsis primam maioribus ac minoribus parando rationis speculatione in iis quae sunt invisibilia: nam commune illud quod eis intercedit cum immutabilibus sufficit quod hactenus est persistere: concursus autem ex iis quae motum habent fieri non potest. Verum et in infinito, tanquam supremum aut infimum sit,

κατωτάτω οὐ δεῖ κατηγορεῖν τὸ ἄνω ἢ κάτω, ἴσμεν τοι τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅθεν ἂν θῶμεν εἰς ἄπειρον ἄγειν ὄν, μηδέποτε φανεῖσθαι τοῦτο ἡμῖν, ἢ τὸ ὑποκάτω τοῦ νοηθέντος εἰς ἄπειρον ἅμα ἄνω τε εἶναι καὶ κάτω πρὸς τὸ αὐτό· τοῦτο γὰρ ἀδύνατον διανοηθῆναι x). ὥστ' y) ἔστι μίαν λαβεῖν

x) καὶ μὴν κατὰ τοῦ ἀπείρου — διανοηθῆναι. Haec est lectio Meibomii Nuernbergericique, quam leviter mutata interpunctione repetit cum Schneidero. Ante Meibomium legebatur μὲν μὴν καὶ τοῦ ἀπείρου, ὡς μὲν ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω, οὐ δεῖ κατηγορεῖν. (Stephan. κατηγορεῖν· Menag. omittit interpunctionem) τὸ ἄνω ἢ κάτω (Menag. κάτω·) μέν τοι (Menag. ἴσμεν τοι) τῷ (Stephan. et Menag. τό) ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅθεν ἂν τὸ μὲν (Menag. θῶμεν) εἰς ἄπειρον ἄγειν ὄν, μηδέποτε φανεῖσθαι τοῦτο ἡμῖν. (Stephan. et Menag. ἡμῖν·) ἢ τὸ ὑπὸ κάτω (Stephan. et Menag. ὑποκάτω) τοῦ νοηθέντος (Stephan. et Menag. τοῦ νοηθέντος,) εἰς ἄπειρον ἅμα ἄνω τε εἶναι καὶ κάτω. (Stephan. et Menag. omittunt interpunctionem) πρὸς τὸ αὐτὸ (Stephan. αὐτό. Menag. αὐτό·) τοῦτο γὰρ ἀδύνατον διανοηθῆναι. Cod. R vetustior ἴσμεν τοι τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅθεν ἂν θῶμεν εἰς ἄπειρον ἄγειν ὄν. recentior εἰς μὲν ἂν στῶμεν εἰς ἄπειρον ἄγειν ὄν. Venet. κατηγορεῖν τῷ ἄνω et κάτω μέντοι τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς. ὅθεν ἂν τὸ μὲν εἰς ἄπειρον ἄγειν ὂν μηδέποτε φανεῖσθαι τοῦτο ἡμῖν. et κατηγορεῖν τὸ ἄνω ἢ κάτω μέντοι τὰ ὑπὲρ κεφαλῆς. ὅθεν ἂν στῶμεν εἰς ἄπειρον etc.. Monac. μέντοι τό. Arund. μεν. Ambrosius: *nempe et infiniti quod supremum aut infimum sit praedicandum non est supra vel infra esse. Nam quod supra caput sit: undecunque stemus: ducere in infinitum: nunquam nobis istuc visum iri. Ita et quod infra id quod intellectum est aequa ratione evadens in infinitum: supra esse atque infra iuxta idem. Haec enim intelligi possibile non est.* Aldobrandinus: *Verum et in infinito tanquam eius sit aliquid summum vel infimum nihil dicendum est, vel deorsum vel sursum. scimus quidem quod supra caput est ubicunque constituerimus. itaque infinite ferri statuamus, nunquam nobis visum iri: vel quod infra illud quod infinite cogitetur, summum simul atque infimum fore. Ut enim hoc idem ipsum sit, cogitari non potest.* Gaspendum coni. οὐ δεῖ κατηγορεῖν τὸ ἄνω ἢ κάτω ὡς ἂν εἴη τὶ μὲν ἀνωτάτω, τὶ δὲ κατωτάτω, τὸ μὲν τοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς νοηθέντος εἰς ἄπειρον μηδέποτε φέρεσθαι· τὸ δὲ ὑποκάτω νοηθέντος μὴ εἰς ἄπειρον ἄγεσθαι, ὡς ἅμα ἂν εἴη ἄνω τε καὶ κάτω πρὸς τὸ αὐτό. Schwartzius l. l. τὸ ἄγον ὄν, deinde τὸ νοηθὲν εἰς ἄπειρον, ἅμα ἄνω τε εἶναι καὶ κάτω πρὸς τὰ αὐτό. Schneiderus Καὶ μὴν κατὰ τοῦ ἀπείρου ὡς οὐ δεῖ κατηγορεῖν τὰ ἄνω ἢ κάτω, [ὡς τοῦ] μὲν ἀνωτάτω ἢ κατωτάτω [ὄντος,] ἴσμεν· τὸ γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς, ὅθεν ἂν θῶμεν, εἰς ἄπειρον ἀγόμενον, μηδέποτε φανεῖσθαι τοῦτο ἡμῖν, ἢ τὸ ὑποκάτω, οὐ νοηθέντος εἰς ἄπειρον ἅμα ἄνω τε εἶναι καὶ κάτω πρὸς τὸ αὐτὸ [κἠ φορᾶν].

y) ὥστ'. Cod. Monac. ὥστε.

praedicandum non est supra aut infra: scimus tamen quod supra caput est, undecunque statuerimus, in infinitum deductum nunquam nobis istud visum iri, aut quod infra id quod intellectum est, in infinitum simul supra esse atque infra ad idem: haec enim intelligi non potest. Itaque licet

φορὰν τὴν ἄνω νοουμένην εἰς ἄπειρον καὶ μίαν τὴν κάτω, ἂν καὶ μυριάκις πρὸς τοὺς πόδας τῶν ἐπάνω τὸ παρ' ἡμῶν φερόμενον ἐπὶ z) τοὺς ὑπὲρ κεφαλῆς ἡμῶν τόπους ἀφικνῆται ἢ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τῆς ὑποκάτω a), τὸ παρ' ἡμῶν κάτω φερόμενον· ἡ γὰρ ὅλη φορὰ οὐθὲν ἧττον ἑκατέρα b) ἑκατέρᾳ
61. ἀντικειμένη ἐπ' ἄπειρον νοεῖται. καὶ μὴν καὶ ἰσοταχεῖς ἀναγκαῖον τὰς ἀτόμους εἶναι, ὅταν διὰ τοῦ κενοῦ εἰσφέρωνται c) μηδενὸς ἀντικόπτοντος· οὔτε γὰρ τὰ βαρέα θᾶττον οἰσθήσεται τῶν μικρῶν καὶ κούφων d), ὅταν γε δὴ μηδὲν ἀπαντᾷ αὐτοῖς e)· οὔτε τὰ μικρὰ τῶν μεγάλων, πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα f), ὅταν μηθὲν μηδὲ ἐκείνοις ἀντικόπτῃ g)· οὔθ' ἡ ἄνω οὔθ' ἡ εἰς τὸ πλάγιον διὰ τῶν κρούσεων φορὰ οὔθ' ἡ κάτω διὰ τῶν ἰδίων βαρῶν h)· ἐφ' ὁπόσον γὰρ ἂν

z) ἐπί. Addidi ex emendatione Meibomii cum Nuernbergero et Schneidero.

a) ὑποκάτω. Edit. Proben., cod. Monac. et Eudocia p. 187. ὑπὸ κάτω.

b) ἑκατέρα. Edit. Proben. et Stephan. cum codd. Monac. et Arund. atque Eudocia p. 187. omittunt.

c) ὅταν διὰ τοῦ κενοῦ εἰσφέρωνται. Aldobrandinus: *cum — in inani feruntur.* Schneiderus: „Miror, quidni simplex φέρωνται posuerit."

d) οὔτε γὰρ τὰ βαρέα — κούφων. Gassendus coni. οὔτε γὰρ αἱ βαρεῖς θᾶττον οἰσθήσονται τῶν κούφων.

e) ὅταν γε δὴ μηδὲν ἀπαντᾷ αὐτοῖς. Edit. Proben. et Stephan. cum Eudocia p. 187. ὅταν γε δεῖ μηδὲν ἀπαντᾶν αὐτοῖς. Gassendus coni. ὅταν γε δὴ μηδὲν ἀπαντᾷ αὐταῖς.

f) πάντα πόρον σύμμετρον ἔχοντα. Ambrosius: *cum motum omnia habeant commensum.* Aldobrandinus: *omne comparatione sibi iunctum iterum obtinentes.*

g) ὅταν μηθὲν μηδὲ ἐκείνοις ἀντικόπτῃ. Cod. Monac. ὅταν μηθὲν μὴ δὲ ἐκείνοις ἀντικόπτῃ. Haec postrema sunt in codice Monacensi verba. Sequuntur tria folia vacua.

h) οὔθ' ἡ ἄνω — βαρῶν. Edit. Proben. οὔθ' εἰς τὸ πλάγιον. Eadem cum Eudocia p. 187. οὔθ' ἡ κάτω τῶν ἰδίων βαρῶν. Aldobrandi-

unam accipere superiorem quae in infinitum cogitetur mutationem, unamque inferiorem et ni millies ad superiorum pedes id quod a nobis fertur ad ea quae supra caput nostrum sunt loca pertingat aut ad inferiorum caput quod a nobis fertur inferius: namque motus universus nihilominus uterque utrique oppositus in infinitum intelligitur. Verum enim et aequa celeritate atomos esse necesse est, quum per inane invehuntur nullo reluctante: neque enim gravia parvis ac levibus celerius ferentur, quandoquidem nihil occurrit eis; nec parva itidem magnis, quum meatum omnia habeant aequalem, ubi ne illis quidem aliquid obluctatur; neque superque neque obliquus per collisiones motus neque inferior per propria pondera: in quantum enim altera alteram contineat, in

ἰσχύῃ ἑκατέρα ἑκατέραν, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσει i), ἕως ἂν μηθὲν k) ἀντικόψῃ ἢ ἔξωθεν ἢ ἐκ τοῦ ἰδίου βάρους πρὸς τὴν τοῦ πλήξαντος δύναμιν. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις θᾶττον ἑτέρα ἑτέρας αἰσθήσεται l), τῶν ἀτόμων ἰσοταχῶν οὐσῶν, τῷ ἐφ' ἕνα τόπον φέρεσθαι τὰς ἐν τοῖς ἀθροίσμασιν ἀτόμους καὶ κατὰ τὸν ἐλάχιστον συνεχῆ χρόνον m)· εἰ δὲ μὴ ἐφ' ἕνα τόπον φέροιντο, ἀλλὰ 62.
πυκνὸν ἀντικόπτουσι κατὰ τοὺς λόγῳ θεωρητοὺς χρόνους n),

nus: *non eorum quae sursum, non eorum quae oblique per impulsus, non eorum quae deorsum suopte pondere feruntur motus.* Gassendus addit τῇ ταχύτητι διαφέρει.

i) ἐφ' ὁπόσον γὰρ — σχήσει. Ante Meibomium legebatur ἐφ' ὁπόσον γὰρ ἂν κατίσχῃ ἑκατέρων, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσειν. Meibom. et Nuernb. ἐφ' ὁπόσον γὰρ ἂν κατίσχῃ ἑκάτερα ἑκατέρων, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσειν. Schneider. ἐφ' ὁπόσον γὰρ ἂν κατίσχῃ ἑκατέραν, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσει. Horum ego quod recepi ἑκατέρα ἑκατέραν, expressit Aldobrandinus, quod σχήσει, Ambrosius. Hic enim interpretatur, *In quantum enim utraque continent, in tantum una intelligendo habebit motum*; ille, *Quamdiu enim altera alteram percutiet, tamdiu simul motum sustineri cogitandum est.* Cod. Arund. ἐπὶ τοσοῖτο. Gassendus coni. ἐφ' ὁπόσον γὰρ ἡ ἄτομος οὐκ ἂν κατίσχῃ ἑκατέρωθεν, ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα νοήματι τὴν φορὰν σχήσει.

k) ἂν μηθέν. Addidi ex emendatione Meibomii cum Nuernbergero et Schneidero. Alter secluserat.

l) ἀλλὰ μὴν οὐδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις θᾶττον ἑτέρα ἑτέρας αἰσθήσεται. Ante Meibominm legebatur ἀλλὰ μηδὲ (Menag. ἀλλὰ μὲν καὶ) κατὰ τὰς συγκρίσεις θάττων ἑτέρα ἑτέρας ᾐσθήσεται. Meibom. et Nuernberger. ἀλλὰ μηδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις θάττων ἑτέρα ἑτέρας αἰσθήσεται. Schneider. ἀλλὰ μηδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις θᾶττον ἑτέρα ἑτέρας αἰσθήσεται. Horum θᾶττον et αἰσθήσεται correxit Kuehnius, ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ego, quod expressum viderem Aldobrandino. Codd. RR et Florent. ἀλλὰ μὴν καί, quod expressisse videtur Ambrosius *Sed enim et.* Palat. ἀλλὰ μὲν καί. Gassendus coni. ἀλλὰ μὴν καὶ μηδὲ κατὰ τὰς συγκρίσεις.

m) κατὰ τὸν ἐλάχιστον συνεχῆ χρόνον. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 187. κατὰ ἐλαχίστων συνεχῆ χρόνον. Stephan. et Menag. κατὰ τῶν ἐλαχίστων συνεχῆ χρόνον. Correxit Meibomius, quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus.

n) εἰ δὲ μὴ — χρόνους. Ante Meibominm legebatur εἰ μὴ ἐφ' ἕνα κατὰ τοὺς λόγῳ θεωρητοὺς χρόνους, ἀλλὰ πυκνὸν ἀντικόπτουσιν. Meibom. et Nuernberger. εἰ δὲ μὴ ἐφ' ἕνα τόπον, κατὰ τοὺς λόγῳ

tantum una cum cogitatione habebit motum, donec aut extrinsecus aut ex pondere proprio nihil reluctetur adversus ferientis vim. At vero ne per concretiones quidem altera celerius quam altera feretur, quando atomorum aequa celeritas sit eo quod in unum ferantur locum atomi quae in aggregationibus sunt et minimo continuo tempore; sin minus in unum locum ferantur, sed frequentes obluctentur tempori-

ἕως ἂν ὑπὸ τὴν αἴσθησιν τὸ συνεχὲς τῆς φορᾶς γένηται. τὸ γὰρ προσδοξαζόμενον περὶ τοῦ ἀοράτου, ὡς ἄρα καὶ οἱ διὰ λόγου θεωρητοὶ χρόνοι τὸ συνεχὲς τῆς φορᾶς ἔχουσιν, οὐκ ἀληθές ἐστιν ἐπὶ τῶν τοιούτων· ἐπεὶ τό γε θεωρούμενον πᾶν ἢ κατ' ἐπιβολὴν λαμβανόμενον τῇ διανοίᾳ ἀληθές ἐστιν.

63. μετὰ δὲ ταῦτα δεῖ συνορᾶν περὶ τῆς ψυχῆς ο), ἀναφέροντα ἐπὶ τὰς αἰσθήσεις καὶ τὰ πάθη· οὕτω γὰρ ἡ βεβαιοτάτη πίστις ἔσται, ὅτι ἡ ψυχὴ σῶμά ἐστι λεπτομερές, πανὸ ὅλον τὸ ἄθροισμα παρεσπαρμένην, προσεμφερέστατον δὲ πνεύματι p) θερμοῦ τινα κρᾶσιν ἔχοντι q) καὶ πῇ μὲν τούτῳ προσεμφερές, πῇ δὲ ἐκείνῳ r). ἔστι δὲ τὸ μέρος s) πολλὴν παραλλαγὴν εἰληφὸς τῇ λεπτομερείᾳ καὶ αὐτῶν τούτων, συμπαθὲς δὲ τούτῳ t) μᾶλλον καὶ τῷ λοιπῷ ἀθροίσματι. τοῦτο δὲ πᾶν

θεωρητοὺς χρόνους, ἐὰν πυκνὸν ἀντικόπτωσιν. Schneider. εἰ δὲ μὴ ἐφ' ἓνα τόπον [φέροντα,] ἀλλὰ πυκνοὶ ἀντικόπτουσι, κατὰ τοὺς λόγῳ θεωρητοὺς χρόνους: quae petita sunt ex interpretatione Meibomii haec, *Si vero non ad unum locum ferantur, sed et frequenter repellantur, secundum tempora ratione considerandi ferentur.* Gassendus coni. κατὰ τὸν αἰσθητὸν συνεχῆ χρόνον, καὶ τῷ ἤτε ἐφ' ἓνα, ἤτε ἐπὶ πλείους κατὰ τοὺς λόγῳ θεωρητοὺς χρόνους, ἀλλὰ ῥητέον μόνον, ὅτι ἀντικόπτουσιν etc..

o) περὶ τῆς ψυχῆς. Addidi cum Meibomio, quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus.

p) πνεύματι. Edit. Proben. et Eudocia p. 287. σπέρματι. cod. Arund. σπέρματα.

q) ἔχοντι. Cod. Arund. ἔχοντα.

r) ἐκείνῳ. Ante Meibomium legebatur τούτῳ. Illud expressum interpretibus recepi cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero.

s) ἔστι δὲ τὸ μέρος. Meibom. et Nuernberger. ἔστι δὲ κατὰ μέρος. Aldobrandinus *Est autem pars alia.* Interpretes refutavit Rousius l. l. §. LXXXXVI. p. 301. et seqq., sed ut ipse refelleretur ab Schneiderо ad Epicuri Physica et Meteorologica p. 84. et 85.

t) συμπαθὲς δὲ τούτῳ. Menag. συμπαθές. Illud confirmat etiam cod. Arund.. Schneiderus: „Haud scio an τούτῳ sit pro διὰ τοῦτο.“

bus ex ratione spectandis, donec sub sensum motus assiduitas cadat. Quod enim de invisibili opinamur, quod scilicet tempora ratione spectanda perpetuum motum habitura sunt, in hujusmodi rebus verum non est; nam quodcunque cernitur aut animo per intuitum mente percipitur, verum est. Post haec dispiciendum de anima est ad sensus passionesque referendo: ita enim erit firmissima probatio quod anima sit corpus tenuibus partibus per totam congregationem seminatum, caeterum spiritui simillimum calorisque quodlam temperamentum habenti atque huic alicubi simile, alicubi illi. Est autem pars quae multam accepit immutationem exilitate partium etiam horum ipsorum, consentit autem huic magis

αἱ δυνάμεις τῆς ψυχῆς δηλοῦσι καὶ τὰ πάθη καὶ αἱ εὐτονίαι καὶ αἱ διανοήσεις καὶ ὧν στερούμενοι θνήσκομεν u), καὶ μὴν καὶ ὅτι ἔχει ἡ ψυχὴ τῆς αἰσθήσεως τὴν πλείστην αἰτίαν δεῖ κατέχειν· οὐ μὴν εἰλήφει ἂν ταύτην, εἰ μὴ ὑπὸ 64.
τοῦ λοιποῦ ἀθροίσματος ἐστεγάζετό πως· τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα παρασκευάσαν τὴν αἰτίαν ταύτην uu) μετείληφε καὶ αὐτὸ τοιούτου συμπτώματος παρ' ἐκείνης x), οὐ μέντοι πάντων ὧν ἐκείνη κέκτηται, διὸ ἀπαλλαγείσης τῆς ψυχῆς οὐκ ἔχει τὴν αἴσθησιν· οὐ γὰρ αὐτὸ ἐν ἑαυτῷ y) ταύτην ἐκέκτητο τὴν δύναμιν, ἀλλ' z) ἑτέρῳ ἅμα συγγεγενημένῳ αὐτῷ παρεσκεύαζεν, ὃ a) διὰ τῆς συντελεσθείσης περὶ αὐτὸ b) δυνάμεως

u) τοῦτο δὲ πᾶν — θνήσκομεν. Ante Meibomium legebatur δῆλον. Quod exhibui δηλοῦσι expressit Aldobrandinus idemque coniectura repertum Gassendo receperunt Meibomius, Nuernbergerus et Schneiderus. Ambrosius: *At istud omne constat vires esse animi et perturbationes agilitatesque motus et cogitationes et caetera quibus privati morimur.* Hinc Gassendus coniecisse videtur καὶ ὧν λοιπῶν.

uu) τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα παρασκευάσαν τὴν αἰτίαν ταύτην. Stephan., Menag., Meibom. et Nuernberger. τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα παρασκευάσαν ἐκείνῃ τὴν αἰτίαν ταύτην. quod expresserunt interpretes, Ambrosius *Porro reliquus ipse conventus cum ille* (? *illi*) *hanc paraverit causam*, Aldobrandinus *Reliqua autem concretio hanc illi causam afferens.* Edit. Froben., cod. Arund., Schneider. et Eudocia p. 188. omittunt ἐκείνῃ. Codex Sambuci habet παρασκευάσαι ἐκείνην τὴν αἰτίαν.

x) μετείληφε καὶ αὐτὸ τοιούτου συμπτώματος παρ' ἐκείνης. Aldobrandinus: *ipsa quoque illius, qui ab ea proficiscitur, affectus particeps quidem fit.*

y) ἐν ἑαυτῷ. Aldobrandinus *ex se ipsa.*

z) ἀλλ'. Schneider. ἀλλά.

a) αὐτῷ παρεσκεύαζεν, ὅ. Edit. Froben., codd. Veneti et Arund. atque Eudocia p. 188. omittunt ὅ praebentque αὐτῷ παρεσκεύαζε διὰ τῆς etc.. Agnoscit ὅ praeter reliquas editiones etiam Ambrosius. Meibom. et Nuernberger. αὐτὴν ἡ φύσις παρεσκεύαζεν.

b) περὶ αὐτό. Legebatur περὶ αὐτῷ. Illud ex codd. Venetis et Eudocia p. 188. restitui cum Schneidero, probatum etiam Nuernbergero.

et reliquo coetui. At istud omne ostendunt vires animi et perturbationes agilitatesque et cogitationes atque ea quibus privati morimur. Enimvero et id oportet tenere quod habeat anima sensus plurimam causam. Non tamen istam accepisset, nisi a congregatione reliqua ferme roboraretur: reliqua autem congregatio quum illi hanc paraverit causam, et ipsa subinde huiusmodi casus ab illa particeps fit, non tamen omnium quae illa possidet. Idcirco discedente anima sensu caret: neque enim ipsum in se ipso possidebat hanc vim, sed alteri quod simul factum fuerat parabat, quod per consummatam circa se virtutem secundum motum sibi ipsi continuo sensi-

κατὰ τὴν κίνησινc) σύμπτωμα αἰσθητικὸν οὐθὲν ἀποτελοῦν ἑαυτῷ ἀπεοίδου κατὰ τὴν ὁμούρησινd) καὶ συμπάθειαν καὶ
65. ἑκείνῳ, καθάπερ εἶπον. διὸ δὴ καὶ ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ οὐδέποτε, ἄλλου τινὸς μέρους ἀπηλλαγμένου, ἀναισθητεῖ, ἐάνπερ διαμένῃ τὸ ὀξὺ κατὰ τὴν αἴσθησιν, ἀλλὰ ἂν καὶ αὐτὴ ξυναπόληται, τοῦ στεγάζοντος λυθέντος εἴθ' ὅλου εἴτε καὶ μέρους τινός.e) τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα διαμένον καὶ ὅλον καὶ κατὰ μέρος οὐκ ἔχει τὴν αἴσθησιν, ἐκείνου ἀπηλλαγμένου ὅσον ποιεῖ ἐστι τὸ συντείνον τῶν ἀτόμων πλῆθος εἰς τὴν τῆς

c) κατὰ τὴν κίνησιν. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 188. κατὰ τὴν δύνησιν. cod. Arund. κατὰ τὶν δίνησιν, quod expressit Ambrosius *secundum vertiginem.* Quod recepi praeter reliquas editiones praebent cod. R recentior et Sambuci expressitque Aldobrandinus.

d) κατὰ τὴν ὁμούρησιν. Meibom. et Nuernberger. κατὰ τὴν ὁμούρυσιν, quod exprimebat Ambrosius *per communem fluxum.* Gassendus coni. κατὰ δὲ τὴν ὁμούρησιν, quod probabat, ut videtur, Menagius.

e) διὸ δὴ καὶ — μέρους τινός. Ante Meibomium legebatur διὸ δὴ καὶ (Stephan. διὸ δὴ δέ) ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ οὐδέποτε (Stephan. et Menag. οὐδέποτε,) ἄλλου τινος μέρους ἀπηλλαγμένου (Stephan. et Menag. ἀπηλλαγμένου,) ἀναισθησία. (Stephan. et Menag. ἀναισθησία.) ἀλλὰ ἂν καὶ ταύτη ξυναπόληται (Eudocia p. 188. ξυναπόληται,) τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, ἐάν περ διαμένῃ ὀξὺ τὴν αἴσθησιν. Meibom. et Nuernberger. διὸ δὴ καὶ ἐνυπαρχούσης τῆς ψυχῆς, οὐδέποτε ἄλλου τινὸς μέρους ἀπηλλαγμένου, παναισθησία· ἀλλὰ κἂν αὕτη ξυναπόληται τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, οὗ ἂν περ διαμένῃ τὸ ὀξὺ κατὰ τὴν αἴσθησιν. Emendavit Schneiderus. Ambrosius: *Idcirco — privatio sensuum fieret. Sed cum illa una periret soluto eo quod continebat sive toto sive etiam parte aliqua siquidem sensus animae vigore persisteret.* Aldobrandinus: *Itaque manente anima, nunquam alterius cuiuspiam discessu, sensus expers fuerit: sed si tantummodo ea intereat, eo, quod ipsam tegebat, vel universo, vel certe parte quadam dissoluta, si modo ea servare sensus acumen possit.* Gassendus coni. ἐνυπαρχούσης τῆς ψυχῆς — ἀλλὰ ἂν καὶ ταύτῃ ξυναπόλλυται ὀξὺ καὶ ἡ αἴσθησις τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, ἐν ᾧπερ διαμένῃ. Kuehnius ἀναισθησίᾳ. et κἂν περιὸν διαμένῃ ὀξὺ τὴν αἴσθησιν. Meibomius etiam ξυναισθησία legi posse putabat.

bilem incidentiam perficiens, et illi per coniunctionem atque consensum, ut dixi, reddebat. Idcirco igitur et insita anima nunquam alia aliqua parte discedente sensus expers erit, siquidem acumen in sensu persistat, sed etiam illa una perierit soluto eo quod continebat sive toto sive etiam parte aliqua: porro congregatio reliqua permanens et tota et per partes non habet sensum illa abscendente, quantalibet sit quae se intendat atomorum multitudo in animae naturam.

ψυχῆς φύσιν f). καὶ μὴν καὶ λυομένου τοῦ ὅλου ἀθροίσμα-
τος ἡ ψυχὴ διασπείρεται καὶ οὐκέτι ἔχει τὰς αὐτὰς δυνάμεις
οὐδὲ κινεῖται, ὥστ' οὐδ' αἰσθήσεων κέκτηται. οὐ γὰρ οἷόν τε 66.
νοεῖν αὐτὴν αἰσθανομένην, μὴ ἐν τούτῳ τῷ συστήματι καὶ
ταῖς κινήσεσι ταύταις χρωμένην g), ὅταν τὰ στέγοντα h) καὶ
περιέχοντα μὴ τοιαῦτα ᾖ ἐν οἷς νῦν οὖσα ἔχει ταύτας τὰς
κινήσεις i). [Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε λέγει ἐν ἄλλοις, καὶ ἐξ
ἀτόμων αὐτὴν συγκεῖσθαι λειοτάτων καὶ στρογγυλωτάτων,
πολλῷ τινι διαφερουσῶν τῶν τοῦ πυρός k)· καὶ τὸ μέντοι
ἄλογον αὐτῆς ἐν τῷ λοιπῷ παρεσπάρθαι σώματι, τὸ δὲ λο-

f) τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα — εἰς τὴν τῆς ψυχῆς φύσιν. Edit. Froben. et Eudocia p. 188. omittunt verba τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα διαμένον καὶ ὅλον καὶ κατὰ μέρος οὐκ ἔχει τὴν αἴσθησιν. Menag. praebet τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα καὶ ὅλον κατὰ μέρος, οὐκ ἔχει τὴν αἴσθησιν. Meibom. et Nuernberger. ἐκείνης ἀπηλλαγμένης. Cod. Arund. post συντεῖνον lacunam habet. Aldobrandinus: *Ea vero discedente, quaecunque ad animae naturam gignendam atomorum multitudo confert, reliqua concretio, atque omnes partes illius sensum non habent.*

g) οὐ γὰρ οἷόν τε — χρωμένην. Ante Meibomium legebatur οὐ γὰρ οἷόν τε νοεῖν αὐτὸ αἰσθανόμενον, μὴ ἐν τούτῳ τῷ συστήματι ταῖς κινήσεσι (Menag. καὶ ταῖς κινήσεσι) ταύταις χρωμένην. Correxit Meibomius quem cum Nuernbergero et Schneidero secutus sum. Addidi praeterea ex Menagiana particulam *καί*, quam expressam viderem interpretibus. Ambrosius: *Neque enim intelligi potest sentire aliquid nisi in conventu isto atque in his motibus utatur sensu.* Aldobrandinus: *Nec enim sentientem naturam cogitare possumus, quae non hac ipsa concretione, atque his ipsis motibus utatur.*

h) τὰ στεγάζοντα. Edit. Froben. et Eudocia p. 188. omittunt articulum. Ambrosius *ea quae roborant.*

i) ἐν οἷς νῦν οὖσα ἔχει ταύτας τὰς κινήσεις. Meibom. et Nuernberger. οἷα ἐν οἷς etc.. Aldobrandinus τὰς κινήσεις interpretatur *facultates.*

k) Ἀλλὰ μὴν καὶ — τῶν τοῦ πυρός. Eudocia p. 188. ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε εἴρηκε ἐν ἄλλοις etc.. Gassendus coni. (τόδε μὲν λέγει καὶ ἐν ἄλλοις.) ἀλλὰ μὴν καὶ ἐξ ἀτόμων αὐτὴ σύγκειται, λειοτάτων τε καὶ στρογγυλωτάτων, οὐ πολλῷ τινι διαφερουσῶν τῶν τοῦ πυρός. Horum οὐ πολλῷ τινι probabat Menagius.

Verum enim et soluta congregatione tota disseminatur anima neque iam easdem vires habet neque movetur, ut ne sensum quidem habeat. Neque enim intelligi potest sentire illam nisi in collectione ista etiam his motibus utatur, quando ea quae tegunt et quae continent huiusmodi non sint in quibus quae nunc est anima tales motus habet. [Atqui et hoc in aliis dicit, et ex levissimis atomis atque rotundissimis illam esse compositam, multum ab aliis differentibus quae ignea sunt: partem tamen eius quae ratione caret, in reliquo corpore dis-

γίνεσθαι ἐν τῷ θώρακι l), ὡς δῆλον ἔκ τε τῶν ἀφρῶν καὶ ἐκ τῆς ἀναπνοῆς· ὕπνον τε γίνεσθαι τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν m) τῶν κατ' ὅλην τὴν σύγκρισιν παρεσπαρμένων ἐγκατεχομένων n) ἢ διαφορουμένων; εἶτα συμπεπτώτων τοῖς ἐσπαρμένοις o). 67. τό τε σπέρμα ἀφ' ὅλων τῶν σωμάτων φέρεσθαι p). [Ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε δεῖ προσκατανοεῖν, ὅτι τὸ ἀσώματον λέγω κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ

l) καὶ τὸ μέντοι ἄλογον αὐτῆς ἐν τῷ λοιπῷ παρεσπάρθαι σώματι, τὸ δὲ λογικὸν ἐν τῷ θώρακι. Ante Meibomium legebatur καὶ τὸ μέν τοι (Steph., Menag. et Eudocia p. 188. μέντοι) ἄλογον αὐτῆς (Steph. et Menag. αὐτῆς,) ὃ τῷ λοιπῷ παρεσάρθρει σώματι. (Steph. et Menag. σώματι·) τὸ δὲ λογικὸν (Steph. et Menag. λογικόν,) ἐν τῷ σώματι (Steph. et Menag. θώρακι). Meibom. καὶ τὸ μέντοι αὐτῆς ἄλογον εἶναι, ὃ τῷ λοιπῷ παρεσπάρη σώματι· τὸ δὲ λογικόν, ὃ ἐν τῷ θώρακι. Ambrosius: *pars tamen eius quae ratione caret corpori quoque reliquo connexa est. rationalem autem partem in thorace sedem habere.* Aldobrandinus: *Atque illius quidem quae pars rationis est expers, hanc in reliquo corpore, rationis vero compotem in thorace collocavit.* Sambucus coni. παρεσάρθρει, id quod praebent codd. RHR probabatque Rosius l. l. §. LXXXVII. p. 306. et 307. Gassendus παρέζεται, Kuehnius ad §. 35. παρεναρθροῖ, Schneiderus παρεναρθρεῖ. Eidem restitutum debetur quod repetii ἐν τῷ λοιπῷ παρεσπάρθαι σώματι.

m) ὕπνον τε γίνεσθαι τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν. Meibom. ὑπνον τε γίνεσθαι πονουμένων τῶν τῆς ψυχῆς μερῶν. Eudocia p. 188. γενέσθαι. Ambrosius: *somnumque animae partium fieri.* Gassendus coni. ὕπνος τε γίνεται.

n) ἐγκατεχομένων. Steph., Menag. et Meibom. ἢ ἐγκατεχομένων, quod reddidit Ambrosius. Omittunt ἢ edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 188. neque expressit Aldobrandinus.

o) εἶτα συμπεπτόντων τοῖς ἐσπαρμένοις. Steph. et Menag. εἶτα συμπεπτόντων τῶν τοῖς ἐσπαρμένοις. Meibom. εἶτα συμπεπτόντων σὺν τοῖς ἐσπαρμένοις. Ambrosius *deinde poris incidunt*, ut quod legerit τοῖς πόροις non iniuria probabile visum sit Schneidero. Gassendus coni. ἤτε καὶ συμπεπτόντων τινῶν τοῖς ἐσπαρμένοις, τὰ μὲν ἐξωθούντων, τὰ δὲ συνταραττόντων.

p) [Ἀλλὰ μὴν καὶ — ἀφ' ὅλων τῶν σωμάτων φέρεσθαι.]. Seclusi cum Schneidero ut ab Diogene inserta, deleta illa ab Nuernbergero cum tota §. 67. Extrema ante Meibomium cum sequentibus coniuncta legebantur hoc modo, τό τε σπέρμα ἀφ' ὅλων τῶν σωμάτων φέρεσθαί γε δεῖ προσκατανοεῖν. Meibom. τό τε σπέρμα ἀφ' ὅλων τῶν σωμάτων φέρεσθαι. ὅ γε δεῖ προσκατανοεῖν. Ambrosius: *Semen praeterea*

seminatam esse, rationalem autem partem in thorace sedem habere, ut ex metu et gaudio manifestum est. Somnumque fieri quum partes animae quae per omnem concretionem dissemmatae sunt continentur aut evacuantur, deinde una cum dissemmatis concidunt. Semen praeterea ab universis corporibus ferri.] *At vero illud quoque cogitare oportet quod incorporeum dico per plurimum nominis usum de eo*

νοηθέντος ἄνῳ)· καθ' ἑαυτὸν δὲ οὐκ ἔστι νοῆσαι τὸ ἀσώματον πλὴν ἐπὶ τοῦ κενοῦ. τὸ δὲ κενὸν οὔτε ποιῆσαι οὔτε παθεῖν δύναται, ἀλλὰ κίνησιν μόνον δι' ἑαυτοῦ τοῖς σώμασι παρέχεται. ὥςθ' οἱ λέγοντες ἀσώματον εἶναι τὴν ψυχὴν ματαιάζουσιν t)· οὐθὲν γὰρ ἂν ἐδύνατο ποιεῖν οὔτε πάσχειν, εἰ ἦν τοιαύτη· νῦν δ' ἐναργῶς ἀμφότερα ταῦτα διαλαμβάνομεν περὶ τὴν ψυχὴν τὰ συμπτώματα u). ταῦτα οὖν πάντα 68.
τὰ διαλογίσματα ἀναγωγὴν τοῖς ἐπὶ τὰ πάθη καὶ τὰς αἰσθήσεις,

ex omnibus corporibus fieri intelligendum est. Aldobrandinus: *Illud quoque cogitare oportet, ab universis corporibus semen deferri incorporeum*). Gassendus coni. *φέρεται.*

q) *ἀλλὰ μὴν καὶ τόδε γε δεῖ προσκατανοεῖν — ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ νοηθέντος ἄν.* Edit. Froben. et Eudocia p. 188. *προσκατανοεῖν.* (Eudocia *πρὸς κατανοεῖν.*) *λέγει γὰρ* (Eudocia *λέγω δέ*) *κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸν νοηθέντος ἄν.* Stephan. et Menag. *γε δεῖ προσκατανοεῖν,* (Menag. *προσκατανοεῖν*) *ὅτι τὸ ἀσώματον.* (Menag. *ἀσώματον·*) *κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ νοηθέντος ἄν.* Meibom. *ὅ γε δεῖ προσκατανοεῖν ὅτι οὐκ ἀσώματον· λέγει γὰρ κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος, καὶ μὴ ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτὸ νοηθέντος πρῶτον.* Ambrosius: (*intelligendum est.*) *Dicit enim per plurimam nominis familiaritatem in eo quod per se intelligitur.* Aldobrandinus: (*cogitare oportet.*) *Hoc enim nomen ut plerumque accipitur usurpat, id esse, quod ipsum per se intelligitur.* Petrus Galesius apud Casaubonum coni. *δεῖ δὲ προσκατανοεῖν ὅτι ἀσώματον λέγει κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος νοηθέντος ἄν.* Gassendus (*φέρεται·*) *καὶ τῷ γε δεῖ προσκατανοεῖν ὅτι πῶς ἀσώματον. λέγω δὲ κατὰ τὴν πλείστην ὁμιλίαν τοῦ ὀνόματος, ἐπὶ τοῦ καθ' ἑαυτοῦ νοηθέντος ἀσωμάτου.* Kuehnius et Nuerenberger. (*φέρεται.*) *τόδε γε δεῖ προσκατανοεῖν ὅ τι τὸ ἀσώματον· λέγῃ γάρ.* Emendatio loci debetur Schneidero.

r) *καθ' ἑαυτό.* Edit. Froben. et Eudocia p. 188. *καθ' ἑαυτόν.*

s) *ἐπί.* Addidi cum Meibomio et Schneidero.

t) *ματαιάζουσιν.* Cod. Arund. *ματαιζουσιν.*

u) *νῦν δ' ἐναργῶς ἀμφότερα ταῦτα διαλαμβάνομεν περὶ τὴν ψυχὴν τὰ συμπτώματα.* Ante Meibomium legebatur *διαλαμβάνει.* Quod exhibui restituerunt Meibomius et Schneiderus idemque confirmat Aldobrandinus. Kuehnius interpretabatur *discernunt accidentia inter actiones animae et passiones.* Ambrosius: *At nunc evidenter haec utraque in anima esse cerni manifestant.* Aldobrandinus: *Nunc vero utrumque hoc manifeste animae accidere videmus.*

quod per se intelligatur: incorporeum autem per se intelligere non possumus nisi de vacuo. Porro vacuum neque facere aliquid neque pati potest, sed motum tantum per se corporibus praebet. Itaque qui incorpoream dicunt esse animam desipiunt: nihil enim aut facere posset aut pati, si esset huiusmodi: at nunc evidenter haec utraque animae accidere sumimus. Has igitur omnes ratiocinationes si quis ad per-

μνημονεύων x) τῶν ἐν ἀρχῇ ῥηθέντων ἱκανῶς κατόψεται τοῖς τύποις ἐμπεριειλημμένα εἰς τὸ κατὰ μέρος ἀπὸ τούτων ἐξακριβοῦσθαι βεβαίως y). ἀλλὰ μὴν καὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα καὶ τὰ μεγέθη καὶ τὰ βάρεα καὶ ὅσα ἄλλα κατηγορεῖται τοῦ σώματος z), ὡςανεὶ συμβεβηκότα ἢ πᾶσιν ἢ τοῖς ὁρατοῖς καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν αὐτὴν γνωστοῖς a), οὔθ' ὡς καθ' ἑαυτὰς εἶσι φύσεις δοξαστέον· οὐ γὰρ δυνατὸν ἐκείνοις-

x) ταῦτα οὖν πάντα τὰ διαλογίσματα — μνημονεύων. Quod Stephan., Menag., Meibom. et Nuernberger. post τὰ διαλογίσματα inserunt περὶ ψυχῆς expresserintque interpretes, omisi cum edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 188. Ambrosius omittit πάντα. Aldobrandinus: *Haec igitur omnia de anima ratiocinatione inventa, si quis ad perturbationes sensusque referat, eaque meminerit.* Gassendus coni. μνημονεύων τε καί. Schneiderus ex Ambrosio εἴ τις ἀνάγων — μνημονεύοι.

y) τοῖς τύποις ἐμπεριειλημμένα — βεβαίως. Edit. Froben. et Eudocia p. 188. cum Ambrosio τοῖς τόποις. Ambrosius: *ea quae figuris comprehensa sunt in id quod particulare est ex his firmiter ac diligenter exposita.* Aldobrandinus: *singula quaeque particulatim, his formis involuta, ex his ipsis absolute perfecteque explicari.* Articulum τὰ inserui de sententia Gassendi cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero.

z) καὶ ὅσα ἄλλα κατηγορεῖται τοῦ σώματος. Ante Meibomium legebatur ἢ (hoc tuentur etiam codd. Veneti) καὶ ὅσα ἄλλα κατηγορεῖται σώματος. Meibom. et Nuernberger. καὶ ὅσα ἄλλα κατηγορεῖται κατὰ τοῦ σώματος. Secutus sum Schneiderum.

a) ὡςανεὶ συμβεβηκότα — γνωστοῖς. Ante Meibomium legebatur ὡς ἂν εἰς αὐτὰ (Stephan. αὐτό) βεβηκότα, ἢ πᾶσιν, ἢ τοῖς ὁρατοῖς, (Stephan. et Menag. τοῖς ὁρατοῖς) καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν αὐτοῖς γνωστοῖς. Meibom. et Nuernberger. ὡς ἂν εἰς αὐτὸ βεβηκότα, καὶ πᾶσιν ἐνόντα, ἢ τοῖς ὁρατοῖς, καὶ κατὰ τὴν αἴσθησιν αὐτὴν γνωστοῖς. codd. Veneti, si fides Nuernbergero, καὶ πᾶσιν ἐνόντα καὶ τοῖς ὁρατοῖς. Ambrosius: *ut quae per seipsa tendunt sive ad omnia seu ad visibilia et ea quae per sensum cognita.* Aldobrandinus: *tanquam corporum eventa, vel omnium, vel sub visum cadentium, vel certe sensu perceptorum.* Gassendus coni. ὡςανεὶ αὐτοῦ συμβεβηκότα, ἤτοι πάντα ἢ ἐν τοῖς ὁρατοῖς, ἤτοι καὶ ἐν τοῖς αἰσθήσεσιν ἄλλως γνωστοῖς. Quod cum Schneidero expressi ὡςανεὶ συμβεβηκότα et κατὰ τὴν αἴσθησιν αὐτήν, prius debetur Galesio apud Casaubonum, alterum Meibomio.

turbationes sensusque referens memoria teneat quae principio diximus, satis intelliget formis comprehensa esse ut singula ex his firmiter ac diligenter exponantur. Verum enim et figuras et colores et magnitudines et pondera et quaecunque alia de corpore praedicantur veluti accidentia sive omnibus seu visibilibus et per sensum ipsum cognitis neque per se ipsas naturas esse opinandum: non enim id intelligere pos-

σαι τοῦτο· οὔθ' ὅλως b) ὡς οὐκ εἰσίν, οὔθ' ὡς ἕτερά τινα 69.
προσυπάρχοντα τούτῳ ἀσώματα c), οὔθ' ὡς μόρια τούτου d),
ἀλλ' ὡς τὸ ὅλον σῶμα καθόλου μὲν ἐκ τούτων ἁπάντων e)
τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἔχον ἀΐδιον f)· οὐχ οἷον δὲ εἶναι συμπε-
φορημένον g), ὥσπερ ὅταν ἐξ αὐτῶν τῶν ὄγκων μεῖζον ἄθροι-
σμα συστῇ, ἤτοι τῶν πρώτων ἢ τῶν τοῦ ὅλου μεγεθῶν, τοῦ
δέ τινος ἐλαττόνων h), ἀλλὰ μόνον, ὡς λέγω i), ἐκ τούτων
ἁπάντων τὴν ἑαυτοῦ φύσιν ἔχον ἀΐδιον k). καὶ ἐπιβολὰς μὲν
ἔχοντα ἰδίας l) πάντα ταῦτα ἐστὶ καὶ διαλήψεις m), συμπα-

b) οὔθ' ὅλως. Ante Meibomium scribebatur οὔτε ὅλως.
c) οὔθ' ὡς ἕτερά τινα προσυπάρχοντα τούτῳ ἀσώματα. Ante Meibomium legebatur ὡς οὔθ' ἕτερα τὰ προσυπάρχοντα τούτῳ ἀσώματα. Ambrosius *ut neque alia quae praeexistunt huic incorporea.* Mericus Casaubonus coni. οὔθ' ἕτερα τὰ ἐπέρχοντα. Correxit Meibomius, quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus. Caeterum οὔθ' ὡς scribendum esse iam Kuehnius viderat.
d) τούτου. Edit. Froben. et Eudocia p. 189. τούτοις.
e) καθόλου μὲν ἐκ τούτων ἁπάντων. Scribebatur καθ' ὅλου et πάντων, quorum illud ab Schneidero, hoc ab me correctum est. Praepositio ἐκ ante Meibomium omissa, sed expressa Aldobrandino, primum addita est ab Gassendo, inde recepta ab Meibomio, Nuernbergero et Schneidero.
f) ἀΐδιον. Gassendus coni. ἴδιον.
g) οὐχ οἷον δὲ εἶναι συμπεφορημένον. Legebatur οὐχ οἷόν τ' εἶναι. Correxit Schneiderus. Ambrosius: *possibile non est esse collatum.* Aldobrandinus: *quodque non ita compositum esse possit.* Secutus sum interpretationem Nuernbergeri, probatam illam Schneidero. Gassendus coni. οὐχ' οἷόν τι μέν.
h) ἤτοι τῶν πρώτων — ἐλαττόνων. Menag. ἔλαττον ὄν. Ambrosius: *sive priorum sive universi magnitudinum aliquo autem minorum.* Aldobrandinus: *vel primis, vel universi magnitudinibus, certo vero quodam minus.* Gassendus coni. ἤτοι τῶν καθ' ὅλου μεγεθῶν, ἃ συστῇ ἔκ τινων ἐλαττόνων. Schneiderus τῶν τοῦ ὅλου μερῶν, τοῦ μὲν μείζονος, τοῦ δὲ ἐλάττονος.
i) ὡς λέγω. Ambrosius *ut dixi*, ut eius lectionem ὡς ἔλεγον probaret Schneiderus.
k) ἀΐδιον. Gassendus coni. ἰδίαν.
l) ἰδίας. Ambrosius *priores.*
m) διαλήψεις. Meibom. et Nuernberger. διαλείψεις.

sumus: neque omnino non esse neque alia quaedam quae huic praeterea insunt incorporea neque huius particulas, sed totum corpus quod universaliter quidem ex his omnibus naturam suam sempiternam habeat; non autem ita ut ex ipsis compositum sit, sicuti quum ex ipsis corpusculis maior constiterit congregatio sive primis sive universi magnitudinibus, aliquo autem minoribus, sed, ut dico, ex his omnibus solis perpetuam habens suam naturam. Atque intuitus quidem proprios habent haec omnia et perceptiones, caeterum con-

παρακολουθοῦντος δὲ τοῦ ἀθρόου n) καὶ οὐδαμῆ ἀποσχιζομένου, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀθρόαν ἔννοιαν o) τοῦ σώματος κατηγορίαν
70 εἰληφότες. καὶ μὴν καὶ τοῖς σώμασι συμπίπτει πολλάκις καὶ οὐκ ἀΐδιόν τι παρακολουθεῖν, οὔτ' ἐν τοῖς ἀοράτοις καὶ οὔτε ἀσώματα p)· ὅπερ δὴ κατὰ τὴν πλείστην φορὰν q) τούτῳ τῷ ὀνόματι χρώμενοι φανερὸν ποιοῦμεν τὰ συμπτώματα οὔτε τὴν τοῦ ὅλου φύσιν ἔχειν r), ὃ s) συλλήβδην κατὰ τὸ ἀθρόον t) σῶμα προσαγορεύομεν, οὔτε τὸν σὺν ἀϊδίῳ u) παρακολουθούντων, ἃ ὅσον σῶμα οὐ δυνατὸν νοεῖσθαι· κατ' ἐπιβολὰς δ' ἄν τινας παρακολουθοῦντος τοῦ

n) τοῦ ἀθρόου. Ambrosius *multitudine*.

o) ἔννοιαν. Stephan. ἔννοιαν. Ambrosius *agnitionem*, Aldobrandinus *intelligentia*.

p) καὶ μὴν καὶ — καὶ οὔτε ἀσώματα. Additum τι de coniectura Meibomii est, quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus. Menag. παρακολουθεῖ. Ambrosius: — *ut ea sequatur: et quod sempiternum non est neque in invisibilibus neque incorporeis.* Aldobrandinus: *Quinetiam cum corporibus simul haec quoque concidunt, neque perpetuo etiam ea quae sub aspectum non cadunt, consequuntur, neque etiam incorporea sunt.* Gassendus coni. καὶ οὐκ ἴδια παρακολουθεῖν, ὧν μέν τοι ὁράτα ἦν τινα, καὶ ἀσώματα. Kuehnius οὔτε καὶ ἀσώματα. Schneiderus οὔτε ἐν τοῖς ὁρατοῖς οὔτε ἐν τοῖς ἀσωμάτοις ὄν.

q) κατὰ τὴν πλείστην φορήν. Edit. Froben. et Eudocia p. 189. omittunt articulum. Aldobrandinus *uberius fusiusque*.

r) φανερὸν ποιοῦμεν — ἔχειν. Edit. Froben. et Eudocia p. 189. φανερὰ ποιοῦμεν τὰ συμπτώματα. οὔτε τὴν τοῦ ὅλου φύσιν ἔχει. Stephan. et Menag. φανερὰ ποιοῦσι τὰ συμπτώματα οὔτε τὴν τοῦ ὅλου φύσιν ἔχειν. Correxit Meibomius quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus.

s) ὃ. Menag., Meibom. et Nuernberger. ἥν, quod reddiderunt interpretes.

t) κατὰ τὸ ἀθρόον. Gassendus coni. καὶ τὸ ἀθρόον.

u) τῶν ἀϊδίων. Meibom. et Nuernberger. τῶν ἀϊδίων.

sequente universa complexione et nusquam scissionem admittente, sed secundum subditam cognitionem corporis praedicamentum accipiente. Quin immo et corporibus contingit saepe ut sequatur et quod sempiternum non est, neque in invisibilibus neque incorporea: ut nimirum secundum motum plurimum hoc nomine utentes manifeste colligamus casus neque universi habere naturam, quod in unum comprehensum corpus appellamus, neque item consequentium sempiternorum, sine quibus corpus cogitare non possumus: per intuitus autem quosdam subsequente universa complexione sin-

ἀθρόου ἅπαντα x) παρεγορεύθαι, ἀλλ' ὅτι δή ποτε y) ἕκαστα 71.
συμβαίνοντα θεωρεῖται, οὐκ ἀΐδιον z) τῶν συμπτωμάτων παρακολουθοῦντων. καὶ οὐκ ἐξελατέον ἐστὶν ἐκ τοῦ ὄντος a) τὴν ἐπ' ἀπείρου b), ὅτι οὐκ ἔχει κατὰ τοῦ ὅλου φύσιν ὃ συμβαίνει c). ὃ δὴ καὶ σῶμα προσαγορεύομεν, οὐδὲ κατὰ τῶν ἀϊδίων d) παρακολουθούντων, οὐδ' αὖ πάλιν αὐτὰ ὑφεστάναι νομιστέον e) οὐδὲ γὰρ τοῦτο διανοητέον ἐπὶ πάντων f) οὔτ' ἐπὶ τῶν ἀϊδίων g) συμβεβηκόσιν, ἀλλ' ἅπερ καὶ φαίνεται, συμπτώματα αὐτὰ τε ἀσώματα νομιστέον, καὶ οὐκ ἀΐδια παρακολουθοῦντα h), οὐδ' αὖ πρὸς τοῦτο ἐστὶν ἐπὶ

x) παρακολουθοῦντος τοῦ ἀθρόου ἅπαντα. Gassendus coni. παρακολουθοῦν τὸ ἀθρόον ἅπαντος.

y) προσαγορευθῆι, ἀλλ' ὅτι δή ποτε. Scribebatur προσαγορευθῆι. ἀλλ' ὅτι δή ποτε. Correxit Schneiderus.

z) οὐκ ἀΐδιον. Meibom. et Nuernberger. οὐκ ἀΐδιον. Gassendus coni. οὐκ ἰδίων.

a) ἐκ τοῦ ὄντος. Aldobrandinus *ex rerum natura*.

b) τὴν ἐπάρχειαν. Ambrosius *actio*.

c) ὅτι οὐκ ἔχει κατὰ τοῦ ὅλου φύσιν ὃ συμβαίνει. Ante Meibomium legebatur ᾧ συμβαίνει. Meibom. et Nuernberger. ᾧ τι συμβαίνει. Quod exhibui ὃ συμβαίνει expressit Ambrosius idemque conjectura repertum Kuehnio recepit Schneiderus. Ambrosius: *quia naturam non habet universi quod contingit*. Aldobrandinus: *haec ipsa neque universi naturam habere, cuius evenia sunt*.

d) τῶν ἀϊδίων. Meibom. et Nuernberger. τῶν ἀΐδιον. Gassendus coni. τῶν ἰδίων.

e) οὐδ' αὖ καθ' αὑτὰ ὑφεστάναι νομιστέον. Ante Meibomium legebatur οὐδ' αὖ καθ' αὑτὰ ὑφιστάναι νομιστέον. Meibom. et Nuernberger. οὐδ' αὖ καθ' αὐτὰ ὑφιστάναι νομιστέον. Schneider. [ὑφιστάναι]. Liberavi uncis quod expressum videsse Aldobrandinus.

f) οὔτ' ἐπὶ τούτων. Edit. Froben., ced. Arund. et Eudocia. p. 189. omittunt.

g) τῶν ἀϊδίων. Nuernberger. τῶν ἀΐδιον.

h) συμπτώματα πάντα τὰ ἀσώματα νομιστέον, καὶ οὐκ ἀΐδιον παρακολουθοῦντα. Gassendus coni. συμπτώματα ταῦτα καὶ τὰ σώματα et ἰδίως. Schneiderus συμπτώματα πάντα ἀσώματα νομιστέον, καὶ τὰ οὐκ ἀΐδια παρακολουθοῦντα.

guia appellari possunt, verum quandocunque singula contingentia inspiciuntur, non sempiternis casibus subsequentibus. Neque haec evidentia expellenda ex eo quod est, quia non habet naturam universi quod contingit, quod profecto etiam corpus appellamus, neque item sempiternorum subsequentium, neque rursus per se subsistere existimandum: neque enim hoc vel in his vel in sempiternis contingentibus intelligendum, sed id quod etiam apparet, casus omnes corpora existimandum, etiamsi non sempiterna subsequantur neque

κατὰ τὴν κίνησιν c) σύμπτωμα αἰσθητικὸν εὐθὺς ἀποτελοῦν ἑαυτῷ ἀπεδίδου κατὰ τὴν ὁμούρησιν d) καὶ συμπάθειαν καὶ
65. ἐκείνῳ, καθάπερ εἶπον. διὸ δὴ καὶ ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ οὐδέποτε, ἄλλου τινὸς μέρους ἀπηλλαγμένου, ἀναισθητεῖ, ἐάνπερ διαμένῃ τὸ ὀξὺ κατὰ τὴν αἴσθησιν, ἀλλὰ ἂν καὶ αὕτη ξυναπόληται, τοῦ στεγάζοντος λυθέντος εἴθ' ὅλου εἴτε καὶ μέρους τινός e)· τὸ δὲ λοιπὸν ἄθροισμα διαμένον καὶ ὅλον καὶ κατὰ μέρος οὐκ ἔχει τὴν αἴσθησιν, ἐκείνου ἀπηλλαγμένου ὅσον ποτέ ἐστι τὸ συντεῖνον τῶν ἀτόμων πλῆθος εἰς τὴν τῆς

c) κατὰ τὴν κίνησιν. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 188. κατὰ τὴν δύνησιν. cod. Arund. κατὰ τὴν δίνησιν, quod expressit Ambrosius *secundum vertiginem*. Quod recepi praeter reliquas editiones praebent cod. R recentior et Sambuci expressitque Aldobrandinus.

d) κατὰ τὴν ὁμούρησιν. Meibom. et Nuernberger. κατὰ τὴν ὁμούρυσιν, quod exprimebat Ambrosius *per communem fluxum*. Gassendus coni. κατὰ δὲ τὴν ὁμούρησιν, quod probabat, ut videtur, Menagius.

e) διὸ δὴ καὶ — μέρους τινός. Ante Meibomium legebatur διὸ δὴ καὶ (Stephan. διὸ δὴ δέ) ἐνυπάρχουσα ἡ ψυχὴ οὐδέποτε (Stephan. et Menag. οὐδέποτε,) ἄλλου τινος μέρους ἀπηλλαγμένου (Stephan. et Menag. ἀπηλλαγμένου,) ἀναισθησία. (Stephan. et Menag. ἀναισθησία·) ἀλλὰ ἂν καὶ ταύτῃ ξυναπόληται (Eudocia p. 188. ξυναπόληται,) τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, ἐάν περ διαμένῃ ὀξὺ τὴν αἴσθησιν. Meibom. et Nuernberger. διὸ δὴ καὶ ἐνυπαρχούσης τῆς ψυχῆς, οὐδέποτε ἄλλου τινὸς μέρους ἀπηλλαγμένου, παναισθησία· ἀλλὰ κἂν αὕτη ξυναπόληται τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, οὗ ἂν περ διαμένῃ τὸ ὀξὺ κατὰ τὴν αἴσθησιν. Emendavit Schneiderus. Ambrosius: *Idcirco — privatio sensuum fieret. Sed cum illa una periret soluto eo quod continebat sive toto sive etiam parte aliqua siquidem sensus animae vigore persisteret.* Aldobrandinus: *Itaque manente anima, nunquam alterius cuiuspiam discessu, sensus expers fuerit: sed si tantummodo ea intereat, eo, quod ipsam tegebat, vel universo, vel certe parte quadam dissoluta, si modo ea servare sensus acumen possit.* Gassendus coni. ἐνυπαρχούσης τῆς ψυχῆς — ἀλλὰ ἂν καὶ ταύτῃ ξυναπόλλυται ὀξὺ καὶ ἡ αἴσθησις τοῦ στεγάζοντος λυθέντος, εἴθ' ὅλου, εἴτε καὶ μέρους τινός, ἐν ᾧπερ διαμένῃ. Kuehnius ἀναισθητήσει et κἂν περιὸν διαμένῃ ὀξὺ τὴν αἴσθησιν. Meibomius etiam εὐαισθησία legi posse putabat.

bilem incidentiam perficiens, et illi per coniunctionem atque consensum, ut dixi, reddebat. Idcirco igitur et insita anima nunquam alia aliqua parte discedente sensus expers erit, siquidem acumen in sensu persistat, sed etiam illa una perierit soluto eo quod continebat sive toto sive etiam parte aliqua: porro congregatio reliqua permanens et tota et per partes non habet sensum illa abscendente, quantalibet sit quae se intendat atomorum multitudo in animae naturam.

καιρὸν ἐν ᾧ ταῦτα καὶ παραμετροῦμεν, μάλιστα ἐπιλογι- 73.
στέον ἐστίν. καὶ γὰρ τοῦτο οὐκ ἀποδείξεως προσδεῖται, ἀλλ' ἐπιλογισμοῦ, ὅτι καθ' ἡμέρας καὶ ταῖς νυξὶ συμπλέκομεν χρόνον τ) καὶ τοῖς τούτων μέρεσιν· ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς πάθεσι καὶ ταῖς ἀπαθείαις καὶ κινήσεσι καὶ στάσεσιν υ), ἴδιόν τι σύμπτωμα περὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸ τοῦτο ἐννοοῦντες φ), καθ' ὃ χ) χρόνον ὀνομάζομεν. [Φησὶ δὲ πάλιν καὶ ἐν τῇ δευτέρᾳ περὶ φύσεως καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ ψ).] ἐπὶ τε τοῖς προειρημένοις α) τοὺς κόσμους δεῖ καὶ πᾶσαν σύγκρισιν b) πεπερασμένην, τὸ ὁμοειδὲς τοῖς θεωρουμένοις πυκνῶς ἔχουσαν, νομίζειν γεγονέναι ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, πάντων τούτων

υ) ἀλλὰ μόνον — ἐπιλογιστέον. Legebatur ἀλλὰ μόνον ὡς συμπλέκομεν τὸ ἴδιον τούτῳ καὶ παραμετροῦμεν, μάλιστα ἐπιλογιστέον. Correxit Schneiderus auctoritate Ambrosii et Sambuci. Aldobrandinus: *sed solum inesunda maxime ratio est, quomodo quod proprium est cum eo connectamus, atque ad ipsum accommodemus.*

τ) χρόνον. Addidi de coniectura Meibomii cum Nuernbergero et Schneidero, qui quidem uncis incluserat.

υ) τοῖς πάθεσι καὶ ταῖς ἀπαθείαις καὶ κινήσεσι καὶ στάσεσιν. Eudocia p. 190. καὶ ταῖς ἀληθείαις. Aldobrandinus: *cum mutationibus, et mutationum vacuitate, et motu, et quiete.*

φ) ἴδιόν τι σύμπτωμα περὶ ταῦτα πάλιν αὐτὸ τοῦτο ἐννοοῦντες. Stephan: ἴδιόν τι σύμπτωμα περὶ ταῦτα etc.. Ambrosius: *proprium aliquem praeterea casum. Rursus hoc ipsum cogitantes.*

χ) καθ' ὅ. Scribebatur καθό. Correxit Schneiderus.

ψ) [Φησὶ δὲ τοῦτο — ἐπιτομῇ.]. Eudocia p. 190. omisit. Seclusi cum Schneidero ut ab Diogene profecta, delecta illa ab Nuernbergero cum sequentibus et tota §. 74. Legebatur autem Φησὶ δὲ καὶ ἐν τῇ β' τοῦτο περὶ φύσεως καὶ ἐν τῇ μεγάλῃ ἐπιτομῇ. Correxi ex codd. RRR cum Menagio et Schneidero.

α) ἐπί τε τοῖς προειρημένοις. Ambrosius cum superioribus coniuncta interpretatur *atque in his quae praediximus.*

b) τοὺς κόσμους δεῖ καὶ πᾶσαν σύγκρισιν. Codex Sambuci τοῦ κόσμου. Meibom. δεῖν κατὰ πᾶσαν σύγκρισιν.

cùnt quidam: sed eadem quo proprium hoc connectimus hoc etiam submetimus maxime animadvertendum. Nam hoc demonstratione non indiget, sed animadversione, quod diebus ac noctibus horumque partibus connectimus tempus; similiter et perturbationibus ac tranquillitatibus et motibus et statibus, proprium aliquem casum circa haec rursus hoc ipsum cogitantes, secundum quod tempus nominamus. [Ait autem et in secundo de natura libro et in magna Epitome.] *Atque praeter haec quae praedximus mundos et omnem finitam concretionem similem iis quae frequenter inspiciuntur speciem habentem existimandum est ex infinito prodiisse, omnibus his*

ἐκ συστροφῶν ἰδίων ἀποκεκριμένων c) καὶ μειζόνων καὶ ἐλαττόνων· καὶ πάλιν διαλύεσθαι πάντα, τὰ μὲν θᾶττον, τὰ δὲ βραδύτερον· καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τοιῶνδε, τὰ δὲ ὑπὸ τοιῶνδε
74. τοῦτο πάσχοντα d). δῆλον οὖν ὡς καὶ φθαρτοὶ οἱ κόσμοι, μεταβαλλόντων τῶν μερῶν e), καὶ ἡ γῆ τῷ ἀέρι ἐποχεῖται f). ἔτι δὲ καὶ τοὺς κόσμους οὐκ ἐξ ἀνάγκης g) δεῖ h) νομίζειν ἕνα σχηματισμὸν ἔχοντας, ἀλλὰ καὶ διαφόρους αὐτούς, οὓς μὲν σφαιροειδεῖς, οὓς δὲ ᾠοειδεῖς καὶ ἀλλοσυχήμονας ἄλλους i)·

c) ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, πάντων τούτων ἐκ συστροφῶν ἰδίων ἀποκεκριμένων. Ambrosius: *ex infinito horum omnium prodisse ac consertationibus propriis discretis.*

d) καὶ τὰ μὲν — πάσχοντα. Edit. Frob. et Menag. cum Eudocia p. 190. καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν τοιῶνδε, τὰ δὲ ὑπὸ τῶνδε πάσχοντα. Steph. καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν τοιῶνδε, τὰ δὲ ὑπὸ τῶν τοιῶνδε τοῦτο πάσχοντα. Meibom. καὶ τὰ μὲν ὑπὸ τῶν τοιῶνδε, τὰ δὲ ὑπὸ τοιῶνδε ταῦτα πάσχοντα. Quod dedi restituit Schneiderus. Aldobrandinus: *atque haec quidem his, alia vero aliis se praebentia.*

e) δῆλον οὖν ὡς καὶ φθαρτοὶ οἱ κόσμοι, μεταβαλλόντων τῶν μερῶν. Edit. Frob. ἄδηλον (ita etiam cod. Arund.) οὖν ὡς καὶ ἀφθάρτους φησὶ τοὺς κόσμους μεταβαλλόντων τῶν ἡμερῶν (ita etiam cod. Arund.). Steph. δῆλον οὖν ὡς καὶ ἀφθάρτους φησὶ τοὺς κόσμους, μεταβαλλόντων τῶν μερῶν. Menag. et Meibom. δῆλον οὖν ὡς καὶ φθαρτούς φησι τοὺς κόσμους, μεταβαλλόντων τῶν μερῶν. quod expresserunt interpretes. Eudocia p. 190. ἄδηλον οὖν ὡς καὶ ἄφθαρτοι οἱ κόσμοι μεταβαλλόντων τῶν ἡμερῶν. Hinc locum cum Schneidero correxi.

f) καὶ ἡ γῆ τῷ ἀέρι ἐποχεῖται. Legebatur καὶ ἐν ἄλλοις τὴν γῆν τῷ ἀέρι ἐποχεῖσθαι. Correxi ex Eudocia p. 190. cum Schneidero. Aldobrandinus *et aliis locis terram in aere insidere.* Gassendus corrigebat φησὶ δὲ καὶ ἐν ἄλλοις delebatque τὴν γῆν τῷ ἀέρι ἐποχεῖσθαι, quae infra reponeret post οὐ μόνοι πῶν σχῆμα ἔχειν.

g) ἐξ ἀνάγκης. Edit. Frob. et Eudocia p. 190. ἐξαναγκῆς.

h) δεῖ. Meibom. δεῖν.

i) ἀλλὰ καὶ διαφόρους — ἀλλοσυχήμονας ἄλλους. Legebatur ἀλλὰ καὶ διαφόρους αὐτοὺς ἐν τῇ ιβ' περὶ κόσμου φησίν. οὓς μὲν γὰρ σφαιροειδεῖς (edit. Frob. σφαιροειδῆς, Meibom. σφαιροειδῆς εἶναι,), καὶ ᾠοειδεῖς ἄλλους, καὶ ἀλλοιοσχήμονας ἑτέρους. Ambrosius: *immo et differentes eos in XII. de mundo esse ait: alios namque* etc.. Aldobrandinus: *Quinetiam differentes eos in XII. de mundis tradit. Alios enim esse rotundos* etc.. Quod cum Schneidero restitui debetur Eudociae p. 190. Gassendus conl. ἀλλὰ καὶ διαφόρους αὐτοὺς, τοὺς μὲν σφαιροειδεῖς, καὶ ᾠοειδεῖς ἄλλους, καὶ ἀλλοσυχήμονας ἑτέρους.

ex agitationibus propriis discretis, et maioribus et minoribus; rursumque dissolvi omnia, celeriter alia, alia tardius, quam alia hoc ab his, alia ab illis patiantur. Manifestum est igitur et mundos interire, quum partes mutantur; et terram aeri superveheri. Praeterea et mundos neque ex necessitate arbitrari oportet unam habere figuram, imo et differenter esse, alios quidem sphaeras, alios vero praeferre spe-

οὐ μέντοι πᾶν σχῆμα ἔχειν. οὐδὲ ζῶα εἶναι ἀποκριθέντα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου k)· οὐδὲ γὰρ ἂν ἀποδείξειεν οὐδείς, ὡς μὲν τῷ τοιούτῳ κόσμῳ ἐμπεριελήφθη τὰ τοιαῦτα σπέρματα l), ἐξ ὧν ζῶά τε καὶ φυτὰ καὶ τὰ λοιπὰ πάντα τὰ θεωρούμενα m) συνίσταται, ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ οὐκ ἂν ἐδυνήθη καὶ ἐνταφῆναι. ὡσαύτως δὲ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ γῆς νομιστέον n). ἀλλὰ μὴν ὑποληπτέον καὶ τὴν φύσιν o) πολλὰ 75. καὶ παντοῖα ὑπὸ τῶν αὐτῶν πραγμάτων p) διδαχθῆναί τε καὶ ἀναγκασθῆναι· τὸν δὲ λογισμὸν τὰ ὑπὸ ταύτης παρεγγυη-

k) οὐδὲ ζῶα εἶναι ἀποκριθέντα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου. Gassendus coni. καὶ μὴν καὶ τὴν γῆν τῷ ὑδρὶ ἐποχεῖσθαι, ὡς συγγενῆ οὖσαν, ὥςπερ καὶ τὰ ζῶα τῇ γῇ· οὐδὲ γὰρ τὰ ζῶα εἶναι ἐξ ἀνάγκης ἀποκριθέντα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, οὐδὲ προσπεπτωκότα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

l) ὡς μὲν τῷ τοιούτῳ κόσμῳ ἐμπεριελήφθη τὰ τοιαῦτα σπέρματα. Ante Meibomium legebatur ὡς μὲν τῷ τοιούτῳ, καὶ οὐκ ἂν ἐμπεριελήφθη τὰ τοιαῦτα σπέρματα. Ambrosius: *ut in eo qui sit huiusmodi comprehensa non sint efficientia semina.* Aldobrandinus: *in huiusmodi infinitate, non etiam huiusmodi semina insita esse debere.* Quod cum Schneidero dedi restituit Meibomius. Gassendus coni. ὡς ἐν τῷ μὲν τοιούτῳ ἐμπεριελήφθη τὰ τοιαῦτα σπέρματα.

m) πάντα τὰ θεωρούμενα. Addidi articulum cum Schneidero. Ambrosius omittit πάντα.

n) ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ — νομιστέον. Legebatur ἐν δὲ τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἂν ἐδυνήθη. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐντραφῆναι, (Meibom. ἐντραφῆναι.) τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ γῆς νομιστέον. Emendavit Schneiderus. Aldobrandinus: *Haec autem in ea inesse non potuerunt, similiter quoque ad eundem modum ali ea in terra existimandum est.* Gassendus coni. ἐν δὲ τοιούτῳ οὐκ ἂν ἐδυνήθη ἐμπεριληφθῆναι, ὥςτε ταῦτα συνίστασθαι, ὡσαύτως δὲ καὶ ἐντραφῆναι· τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς νομιστέον. Kuehnius ὡσαύτως οὐδὲ καὶ ἐντραφῆναι.

o) τὴν φύσιν. Meibom., Nuernberger. et Schneider. τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν.

p) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πραγμάτων. Ante Meibomium legebatur ὑπὸ τῶν αὐτῶν τῶν πραγμάτων. Meibom. et Nuernberger. ὑπὸ τῶν αὐτὴν περιστώντων πραγμάτων. Ambrosius *ex rebus ipsis.* Aldobrandinus *ab ipsis rebus.* Quod dedi restituit Schneiderus confirmantque codd. Venati.

ciem alioque aliam itidem formam; non tamen omnem formam admittere. Neque animantes esse ab infinito discretas: neque enim probaret quispiam huiusmodi mundo comprehensa esse huiusmodi semina, ex quibus et animalia et arbores et caetera quaecunque conspiciuntur constant, in huiusmodi vero non potuisse etiam innutriri. Pari ratione et de terra existimandum. Sed et naturam quoque opinandum est multa et varia a rebus eisdem edoctam esse atque coactam: porro rationem quae ab ea credita essent, ea postmodum diligen-

θέντα q) καὶ ὕστερον ἐπακριβοῦν καὶ προεξευρίσκειν, ἐν μέν τισι r) θᾶττον, ἐν δέ τισι βραδύτερον· καὶ ἐν μέν τισι κατὰ περιόδους καὶ χρόνους μείζους ἀπὸ τῶν τοῦ ἀπείρου, ἐν δέ τισι κατ' ἐλάττους s). ὅθεν καὶ τὰ ὀνόματα ἐξ ἀρχῆς t) μὴ θέσει γενέσθαι, ἀλλ' αὐτὰς τὰς φύσεις τῶν ἀνθρώπων καθ' ἕκαστα ἔθνη ἴδια πασχούσας u) πάθη καὶ ἴδια λαμβανούσας φαντάσματα ἰδίως τὸν ἀέρα ἐκπέμπειν, στελλόμενον ὑφ' ἑκάστων τῶν παθῶν καὶ τῶν φαντασμάτων, ὡς ἂν ποτε
76. καὶ ἡ παρὰ τοὺς τόπους τῶν ἐθνῶν διαφορὰ εἴη. ὕστερον δὲ κοινῶς καθ' ἕκαστα ἔθνη τὰ ἴδια τεθῆναι πρὸς τὸ τὰς δηλώσεις ἧττον ἀμφιβόλους γενέσθαι ἀλλήλοις x) καὶ συντομωτέρως δηλουμένας y)· τινὰ δὲ καὶ οὐ συνορώμενα πράγματα εἰσφέροντως τοὺς συνειδότας παρεγγυῆσαί τινας φθόγγους,

q) παρεγγυηθέντα. Menag. παρεγγυθέντα. Aldobrandinus *indicata.*

r) ἐν μέν τισι. Ambrosius *praeterea in quibusdam.*

s) καὶ ἐν μέν τισι — ἐλάττους. Ante Meibomium legebatur καὶ ἐν μέν τισι περιόδοις καὶ χρόνοις ἀπὸ τῶν ἀπὸ τοῦ ἀπείρου, ἐν δέ τισι κατ' ἐλάττους. Ambrosius: *et quibusdam evolutionibus atque temporibus ab his quae ex infinito: in quibusdam vero secundum minores.* Aldobrandinus: *quaedam conversionibus temporibusque infinitis antea seculis elapsis, quaedam autem brevioribus.* Exhibui correctionem Meibomii, receptam iam Nuernbergero et Schneidero. Gassendus coni. καὶ ἐν μέν τισι κατὰ μείζους χρόνους τοῦτο ἀποπεραίνειν, ἐν δέ τισι κατ' ἐλάττους. Kuehnius καὶ ἐν μέν τισι κατὰ περιόδους καὶ χρόνους ἀποροῦντα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου. Schneiderus τὰ μὲν θᾶττον, τὰ δὲ βραδύτερον καὶ ἔν τισι περιόδοις καὶ χρόνοις μείζοσιν ἀπὸ τῶν τοῦ ἀπείρου ἢ καὶ ἐλάττοσιν.

t) ἐξ ἀρχῆς. Edit. Froben. et Eudocia p. 190. ἐξαρχῆς.

u) πασχούσας. Stephan. λαμβανούσας.

x) ἀλλήλοις. Legebatur ἀλλήλαις. Correxit Meibomius, quem secuti sunt Nuernbergerus et Schneiderus.

y) δηλουμένας. Ambrosius *significarent.*

tius explicare atque adinvenire, in quibusdam celerius, in aliis tardius; praeterea in quibusdam secundum periodos atque tempora maiora ab iis quae sunt ex infinito, in quibusdam vero secundum minora. Quocirca et nomina ab initio non positione facta, sed ipsas hominum naturas per singulas nationes propriis affectas perturbationibus ac propria percipientes visa, proprie aerem emittere immissum a perturbationibus singulis ac visis, ut esset quandoque etiam gentium per loca differentia. Postmodum autem communiter per gentes singulas fuisse imposita propria, ut significationes minus ambiguae fierent ad se invicem breviusque significarentur; quasdam insuper res etiam quae non conspiciantur inferendo qui sibi conscii essent commendasse quosdam

ὧν τοὺς μὲν ἀναγκασθέντας ἀναφωνῆσαι, τοὺς δὲ τῷ διεγιεσμῷ ἑπομένους κατὰ τὴν πλείστην αἰτίαν. οὕτως ἐρμηνεῦσαι). καὶ μὴν ἐν τοῖς μετεώροις φορὰν καὶ τροπὴν καὶ ἔκλειψιν καὶ ἀνατολὴν καὶ δύσιν καὶ τὰ τούτοις ταῦτα μήτε λειτουργοῦντός τινος νομίζειν δεῖ γίνεσθαι a) καὶ διατάττοντος ἢ διατάξαντος b), καὶ ἅμα τὴν πᾶσαν μακαριότητα ἔχοντος μετὰ ἀφθαρσίας· οὐ γὰρ συμφωνοῦσι πραγματεῖαι καὶ φροντίδες καὶ ὀργαὶ καὶ χάριτες μακαριότητι, ἀλλ' ἀσθενείᾳ καὶ φόβῳ καὶ προσδεήσει τῶν πλησίον ταῦτα γίνεται· μήτε αὖ πυρώδη τινὰ συνεστραμμένα, τὴν μακαριότητα κεκτημένα, κατὰ βούλησιν τὰς κινήσεις ταύτας λαμβάνειν c),

2) *τινὰ δὲ καὶ οὐ συνορώμενα — οὕτως ἑρμηνεῦσαι.* Ante Meibomium legebatur *τινὰ δὲ καὶ οὐ συνορώμενα πράγματα εἰσφέροντες τοὺς συνειδότας παρεγγυῆσαί τινας φθόγγους τοὺς ἀναγκασθέντας ἀναφωνῆσαι· τοὺς δὲ τῷ λογισμῷ ἑλομένους κατὰ τὴν πλείονην αἰτίαν, οὕτως* (edit. Froben. *οὕτω*) *ἑρμηνεῦσαι.* Meibom. et Nuernberger. *τινὰ δὲ καὶ οὐ συνορώμενα πράγματα εἰσφέροντας, τοὺς συνειδότας παρεγγυῆσαι τινὰς φθόγγους· ὧν τοὺς μὲν ἀναγκασθέντας ἀναφωνῆσαι· τοὺς δὲ τῷ λογισμῷ ἑλομένους* etc.. Ambrosius: *quasdam — ut eos qui essent conscii monerent in sonos quosdam erumpere coactos.* Aldobrandinus: *Quasdam autem res non antea inspectas afferentes, qui sibi conscii essent, eas vocem edere coactos, quibusdam vocum sonis indicavisse. quas quidem ex plurimis causis ratione comprehensas, qui audiebant ita esse interpretatas.* Quod dedi *ὧν τοὺς μὲν* ex coniectura Meibomii est ab Nuernbergero et Schneidero suscepta, quod *ἑπομένους*, ex Ambrosio restituit Schneiderus.

a) *γίνεσθαι.* Ante Meibomium legebatur *γενέσθαι.* Illud expressum Aldobrandino restituerunt Meibomius, Nuernbergerus et Schneiderus.

b) *καὶ διατάττοντος ἢ διατάξαντος.* Ambrosius *Verum illius ordinatione et imperio.* Aldobrandinus *et imperante aut imperaturo.* Meibomius verba *ἢ διατάξαντος* adsuta putabat.

c) *μήτε αὖ πυρώδη τινὰ — λαμβάνειν.* Edit. Froben. et Eudoc. p. 191. *μήτε αὖ πῦρ ἅμα ὄντα συνεστρατευμένην τὴν μακαριότητα κεκτημένα, κατὰ βούλησιν* etc.. Stephan. *μήτε αὖ πῦρ ἅμα ὄντα συνεστραμμένα τὴν μακαριότητα κεκτημένα, κ. β.* etc.. Menag. *μήτε*

sonos, eorumque alios edidisse coactos, alios vero ratione duce plurima ex causa ita interpretatos esse. Enimvero in meteoris motum et conversionem ac defectum ortumque et occasum et his similia neque ministerio cuiusquam fieri existimandum est et ordinatione sive imperio, qui omnem simul beatitudinem et immortalitatem habeat: neque enim beatitati conveniunt negotia et curae et irae et gratiae, sed infirmitate ac timore et indigentia proximorum ista fiunt: neque rursus igneas quasdam perturbata beatitudinem consecuta secundum voluntatem hos motus accipere, verum omnem servare decom-

ἀλλὰ πᾶν τὸ σεμνὸν τηροῦν καὶ πάντα ὀνόματα φερόμενα ἐπὶ τοὺς τοιούτους ἐννοίας, ἐὰν μηδὲν ὑπεναντίον ἐξ αὐτῶν τῷ σεμνώματι δόξῃ d)· εἰ δὲ μή, τὸν μέγιστον τάραχον ἐν τοῖς ψυχαῖς αὕτη ὑπεναντιότης παρασκευάσει e). ὅθεν δὴ κατὰ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐναπολήψεις τῶν συστροφῶν τούτων ἐν τῇ τοῦ κόσμου συστάσει δεῖ δοξάζειν καὶ τὴν ἀνάγκην ταύτην καὶ
78. περίοδον συντελεῖσθαι f). καὶ μὴν καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων αἰτίαν g) ἐξαιρεβοῦσαι φυσιολογίας ἔργον εἶναι δεῖ νομίζειν, καὶ τὸ μακάριον ἐν τῇ περὶ τῶν μετεώρων γνώσει

αὖ λυπηρὰ ἅμα ὄντα συνεστραμμένην τὴν μακαριότητα κεκτημένα, α. β. etc.. neque aliter codex Sambuci, nisi quod αὖ omittit. cod. Arund. συνεστραμένον. Ambrosius: *Neque cursus cum ignis simul sit conversus in se: quae beatitudinem possident* etc.. Aldobrandinus: *Neque cursus haec molesta cum sint, perturbatam beatitudinem possidentia* etc.. Reddidi cum Nuernbergero et Schneidero correctionem Meibomii. Gassendus coni. μήτε αὖ λυπηροῦ ἅμα τούτου καὶ ἀνεστραμμένου τὸ τὴν μακαριότητα κεκτημένον. Mericus Casaubonus μήτε αὖ πυρὸς ἅμμα (vel ἄμματα) ὄντα συνεστραμμένα etc..

d) ἐὰν μηδὲν ὑπεναντίον ἐξ αὐτῶν τῷ σεμνώματι δόξῃ. Legebatur ἐὰν μηδ' ὑπεναντίως ἐξ αὐτῶν τῷ σεμνώματι δόξαι. Correxi cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero. Ambrosius: *si neque contrariae honesto ex his opiniones fiant.* Aldobrandinus: *nisi si ex seipsis majestati contraria videbuntur.* Gassendus coni. ἐξ ὧν μηδ' ὑπεναντίως γίνονται.

e) εἰ δὲ μή — παρασκευάσει. Aldobrandinus: *Quod nisi fiat, ipsa haec contrariorum repugnantia maximam animis confusionem rerum afferret.*

f) ὅθεν δὴ — συντελεῖσθαι. Ante Meibomium legebatur ἄθεν δὴ (Eudocia p. 191. δέ) καὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς (edit. Froben. et Eudocia ἐξαρχῆς) ἐναπολήψεις τῶν συστρόφων τούτων ἐν τῇ τοῦ κόσμου συστάσει (Stephan. γενέσει, quod expressit Ambrosius; Menag. συστάζει) δεῖ δοξάζειν etc., Adscivi cum Nuernbergero et Schneidero correctionem Meibomii, non repetii quod idem cum Nuernbergero edidit γενέσει. Ambrosius τὰς ἐναπολήψεις interpretatur *perceptiones*, Aldobrandinus *interclusiones*; idem περίοδον *orbes*. Kuehnius coni. κατὰ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἐναπολείψεις τῶν συστροφῶν τούτων ἐν τῇ τοῦ κόσμου συστάσει.

g) τὴν ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων αἰτίαν. Aldobrandinus *maximarum causam rerum.*

tiam per omnia nomina quae in hujusmodi feruntur notionibus, si nihil contrarium ex iis decentiae videatur; alioquin maximam in animis perturbationem hujusmodi repugnantia faciet. Quoniam secundum eas quae ab initio sunt hujusmodi conversionum in mundi compositione interclusiones oportet opinari et necessitatem hanc et ambitum perfici. Sed enim causam eorum quae sunt maxime propria diligenter exponere physiologiae opus esse putandum est, beatitudinemque in scientia de caelestibus corporibus huc cecidisse, et in eo

ἐνταῦθα πεπτωκέναι h), καὶ ἐν τῷ τίνες φύσεις i) αἱ θεωρούμεναι κατὰ τὰ μετέωρα ταυτὶ καὶ ὅσα συγγενῆ πρὸς τὴν εἰς ταῦτα ἀκρίβειαν k). ἔτι τε καὶ τὸ πλεοναχῶς ἐν τοῖς τοιούτοις εἶναι καὶ τὸ ἐνδεχομένως καὶ ἄλλως πως ἔχειν, ἀλλ' ἁπλῶς μὴ εἶναι ἐν ἀφθάρτῳ καὶ μακαρίᾳ φύσει τῶν διάκρισιν ὑποβαλλόντων ἢ τάραχον μηθέν l), καὶ τοῦτο καταλαβεῖν τῇ διανοίᾳ ἐστὶν ἁπλῶς οὕτως εἶναι m). τὸ δ' ἐν 79.
τῇ ἱστορίᾳ πεπτωκὸς τῆς δύσεως καὶ ἀνατολῆς καὶ τροπῆς καὶ ἐκλείψεως καὶ ὅσα συγγενῆ τούτοις μηθὲν ἔτι πρὸς τὸ

h) ἐνταῦθα πεπτωκέναι. Gassendus coni. ἐντεῦθεν πεπτωκέναι.

i) καὶ ἐν τῷ τίνες φύσεις. Ante Meibomium legebatur καὶ ἐν τῷ τινὲς φύσεις. Illud ab Meibomio repositum confirmatumque ab Eudocia p. 191. repetii cum Nuernbergero et Schneidero. Idem expressit Aldobrandinus: *atque etiam in eo, ut explicetur, quae naturae sint.* cod. Arund. ἐν τῷ τινὰς φύσεις. Gassendus coni. καὶ ἐν τῷ μάλιστά τινες φύσεις

k) πρὸς τὴν εἰς ταῦτα ἀκρίβειαν. Legebatur εἰς τοῦτο. Illud expressum Aldobrandino restitui cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero. Gassendus coni. πῶς τούτοις ἀκριβοῦν, κατὰ τό, Εἶναι μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις τὸ Πλεοναχῶς καὶ τὸ Ἐνδεχομένως καὶ τὸ Ἄλλως πῶς ἔχειν.

l) ἔτι τε καὶ τὸ πλεοναχῶς — ἢ τάραχον μηθέν. Ante Meibomium legebatur ἔτι τε οὐ τὸ πλεοναχῶς. Illud a Meibomio restitutum repetii cum Schneidero. Nuernberger. ἔτι δὲ καὶ τὸ πλεοναχῶς. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 191. ἐνδεχομένας, pro quo Schneiderus malebat ἐνδεχόμενον. Ambrosius: *praeterea non in huiusmodi ipsum multipliciter esse: ac ipsum se circa illa pro viribus et alias quomodolibet habere: sed simpliciter* etc.. Aldobrandinus: *Praeterea existimandum est in huiusmodi rebus, quod vel multipliciter, vel non necessario, aut aliter se habere possit, non tamen in aeterna beataque natura quidquam inveniri, quod aut distinctionem, aut certe confusionem, aliaque prae se ferat.*

m) καὶ τοῦτο καταλαβεῖν τῇ διανοίᾳ ἐστὶν ἁπλῶς οὕτως εἶναι. Addidi οὕτως cum Meibomio et Nuernbergero, expressum illud ab Aldobrandino, uncis inclusum ab Schneidero. Ambrosius: *et hoc mente comprehendere simpliciter est esse.* Gassendus coni. καὶ γὰρ τοῦτο. Schneiderus: „Locum adhuc perturbatum aut vitiosum esse suspicor."

quaenam sint naturae quae in sublimibus hisce spectantur et quaecunque his propinqua ad harum rerum exactam cognitionem conferunt. Praeterea in huiusmodi rebus etiam id esse quod dicitur multis modis et quod quovis modo et quod aliter dicitur se habere, sed simpliciter nihil esse quidquam in incorruptibili ac beata natura eorum quae discretionem suggerunt aut perturbationem ullam: et hoc mente licet comprehendere simpliciter ita esse. Porro quod in notitiam cadit de occasu et ortu et de conversione ac defectu et quae his similia sunt, nihil amplius ad beatitudinem scientiae conferre,

μεταφύειν τῆς γνώσεως συντείνειν, ἀλλ' ὁμοίως τοὺς φόβους ἔχειν τοὺς ταῦτα καταδόκτας, τίνες n) δὲ αἱ φύσεις ἀγνοοῦντας καὶ τίνες αἱ κυριώταται αἰτίαι, καὶ εἰ μὴ προσῄδεισαν ταῦτα, τάχα δὲ καὶ πλείους o), ὅταν τὸ θάμβος ἐκ τῆς τούτων προκατανοήσεως p) μὴ δύνηται q) τὴν λύσιν λαμβάνειν καὶ τὴν περὶ τῶν κυριωτάτων οἰκονομίαν r). διὸ δὴ καὶ πλείους αἰτίας εὑρίσκομεν τροπῶν καὶ δύσεων καὶ ἀνατολῶν καὶ ἐκλείψεων καὶ τῶν τοιουτοτρόπων s), ὥσπερ καὶ ἐν τοῖς
80. κατὰ μέρος t) γινομένοις. καὶ οὐ δεῖ νομίζειν τὴν ὑπὲρ τούτων χρείαν ἀκρίβειαν μὴ ἀπειληφέναι u), ὅση πρὸς τὸ ἀτά-

n) τίνες. Stephan. τινὲς operarum socordia.

o) καὶ εἰ μὴ προσῄδεισαν ταῦτα, τάχα δὲ καὶ πλείους. Edit. Froben. et Eudocia p. 191. καὶ εἰ μὴ προσῄδησαν ταῦτα τὰ χαλεπὰ καὶ πλεῖα. Stephan. καὶ εἰ μὴ προσῄδεισαν ταῦτα τὰ χαλεπὰ καὶ πλείους. Hanc duplicem lectionem expressit Ambrosius: *et nisi ista difficilia novissent fortasse plurimi.* Meibom. et Nuernberger. καὶ εἰ μὲν προῄδεισαν ταῦτα, τάχα δὲ καὶ πλείους. cod. Arund. τὰ χαλεπά. Restitui cum Schneidero lectionem Menagianae expressam Aldobrandino. Caeterum scribendum videtur προσῄδεσαν.

p) προκατανοήσεως. Meibom. et Nuernberger. προκατανοήσεως.

q) δύνηται. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Palat. et Eudocia p. 191. δυνήσεται. Illud praebent Stephan., Meibom., Nuernberger. et Schneider. cum cod. Florent.. Gassendus coni. δύνατας.

r) καὶ τὴν περὶ τῶν κυριωτάτων οἰκονομίαν. Meibom. et Nuernberger. κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν κυριωτάτων οἰκονομίαν. Gassendus coni. κατὰ τὴν περὶ τῶν κυριωτάτων οἰκονομίαν.

s) τῶν τοιουτοτρόπων. Ita Meibom., Nuernberger. et Schneider. Ante Meibomium legebatur τῶν τοιούτων τροπῶν. Gassendus coni. τῶν τοιούτων.

t) κατὰ μέρος. Gassendus coni. παρ' ἡμῖν.

u) καὶ οὐ δεῖ νομίζειν τὴν ὑπὲρ τούτων χρείαν ἀκρίβειαν μὴ ἀπειληφέναι. Ante Meibomium legebatur ἢ οὐ δεῖ etc.. Meibom. et Nuernberger. καὶ οὐ δεῖ νομίζειν, τὴν ὑπὲρ τούτων χρείας πραγματείαν ἀκρίβειαν μὴ ἀπειληφέναι. cod. Arund. χρείαν καὶ ἀκρίβειαν. Gassendus coni. ἢ οὐ δεῖ νομίζειν τὴν ὑπὲρ τούτων ἀκρίβειαν χρείαν μὴ ἀπειληφέναι. Admisi priorem correctionem Meibomii cum Schneidero. De altera Schneiderus haec scripsit: „Sed χρεία vel sic aliena ab hoc loco, et aliud verbum quaerendum erat."

sed similiter habere metus eos qui ista perspexerint, quaenam vero naturae sint nesciunt et quaenam causae vel maxime ratae, ac si haec non cognovissent, fortasse autem etiam plures, quum pavor ex considerationis horum solutionem capere nequeat ac dispositionem eorum quae sunt maxime propria. Idcirco et plures invenimus causas conversionum et occasus et ortus et defectus et huiusmodi, sicut et in iis quae particulatim fiunt. Atqui existimandum non est horum usum diligentiam non asseruisse, quanta possit ad tranquillitatem

ράχου καὶ μαπάριον ἡμῶν συντείνει. ὥρας παραθεωρούντας x) πορρωτῶς παρ' ἡμῖν τὸ ὅμοιον γίνεται, εἰκὸς λογιστέον ὑμᾶς τε τῶν μετεώρων καὶ πικρὸν τοῦ ἀδήλου, καταφρονοῦντας τῶν οὔτε τὸ μοναχῶς ἔχον y) ἢ γινόμενον γνωριζόντων, οὔτε τὸ πλεοναχῶς συμβαῖνον κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἀποστημάτων φαντασίαν παραδιδόντων z), ἔτι τε ἀγνοούντων καὶ ἐν τοῖς a) οὐκ ἔστιν ἀταραξίᾳ σε b), ἂν οὖν c) εἰδῶμεν καὶ ἐκεῖ πως ἐνδεχόμενον d) μικρὸ γίνεσθαι καὶ ἐν οἷς ὅμοιος ἐστὶν ἀταραξίᾳ σε e), αὐτὸ τὸ ὅτι πλεοναχῶς γίνεται γνωρίζοντες, ὥσπερ πᾶν ὅτι οὐδέ πως f) γίνεται εἰδῶμεν, ἀταραξησόμεν. ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασιν g) ἐκεῖνο δεῖ καταγοεῖν, ὅτι τάραχος 81.

x) παραθεωροῦντας. Meibom. et Nuernberger. μὴ παραθεωροῦντας.

y) οὔτε τὸ μοναχῶς ἔχον Ante Meibomium legebatur οὐδὲ μονάχως ἔχον. Meibom. et Nuernbergero τόδε μοναχῶς ἔχον. Correxerunt Gassendus et Schneiderus.

z) κατὰ τὴν ἐκ τῶν ἀποστημάτων φαντασίαν παραδιδόντων. Addidi κατὰ cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero. Aldobrandinus: *ad vias longioribus ex intervallis profectis referunt.*

a) ἐν τοῖς. Schneiderus coni. ἐπὶ τοῖς.

b) καταφρονοῦντας — ἀταραξίᾳ σε. Gassendus coni. καταφρονοῦντας δὲ τῶν οὔτε τὸ μοναχῶς ἔχον ἢ γινόμενον γνωρίζόντων, οὔτε τὸ πλεοναχῶς συμβαῖνον, μόνον δὲ τὴν ἐκ τῶν ἀποστημάτων φαντασίαν παραδιδόντων, ἔτι τε ἀγνοούντων ἐν τοῖς ἐστὶν ἢ οὐκ ἔστιν ἀταραξίᾳ σε.

c) οὖν. Ambrosius *tamen.*

d) ἐνδεχόμενον. Scribebatur ἐνδέχεσθαι. Divisit Schneiderus. Ambrosius *ea modo susceptum.*

e) καὶ ἐφ' οἷς ὅμοιος ἐστὶν ἀταραξίᾳ σε. Addidi ἐστὶν cum Meibomio et Nuernbergero, uncis inclusam ab Schneidero. Aldobrandinus: *quibusque in rebus similibus non perturbamur.* Gassendus coni. καὶ ἐπὶ τούτῳ.

f) οὐδέ πως. Scribebatur οὐδέπως. Divisit Schneiderus.

g) ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασιν. Stephan., Menag., Meibom. et Nuernbergen. ἐπὶ δὲ τούτοις ἅπασι, quod expusserunt interpretes. Omisi ὅλως cum edit. Froben., cod. Arund., Eudocia p. 192. et Schneider.

nostram beatitudinemque conferre. Itaque quasi per transitum intuentes quoties apud nos similitudo sit, de ratione caelestium omnisque inverti disserendum est, eos aspernando qui neque id sciunt quod uno modo se habet aut fit neque quod multis contingat modis secundum imaginationem ex recessibus reddunt, ignorantique praeterea in quibus non liceat perturbari. Si igitur arbitramur etiam hoc modo id fieri posse et in quibus similiter perturbatione licet vacare, ipsum quod multis fiat modis non ignorantes, quemadmodum etiam si quod ita se habeat noverimus, perturbatione carebimus. Ad haec omnia illud oportet intelligere, quod par-

(ὁ κυριώτατος ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς γίνεται ἐν τῷ ταῦτα μακαρίά τε δοξάζειν καὶ ἄφθαρτα καὶ ὑπεναντίας ἔχειν τούτοις βουλήσεις ἅμα καὶ πράξεις καὶ αἰτίας h), καὶ ἐν τῷ αἰώνιόν i) τι δεινὸν καὶ προσδοκᾶν καὶ ὑποπτεύειν κατὰ τοὺς μύθους, [εἴτε κατὰ] ταύτην τὴν ἀναισθησίαν τὴν ἐν τῷ τεθνάναι φοβουμένους ὥσπερ οὖσαν κατ' αὐτούς, καὶ ἐν τῷ μὴ δόξαις ταῦτα πάσχειν, ἀλλ' ἀλόγῳ γέ τινι παραστάσει k). Ὅθεν τοὺς μὴ ὁρίζοντας τὸ δεινὸν l) τὴν ἴσην ἢ καὶ ἐπιτεταμ-

h) ἐν τῷ ταῦτα — καὶ αἰτίας. Gassendus coni. ἐν τῷ τὰ μακαρία τε δοξάζειν, καὶ ἄφθαρτα εἶναι, καὶ ὑπεναντίας ἅμα ἔχειν τούτοις καὶ βουλήσεις καὶ πράξεις καὶ πάθη. Vitium lateré videbatur etiam Schneidero.

i) ἐν τῷ αἰώνιον. Ambrosius *in futura vita.*

k) [εἴτε κατὰ] ταύτην τὴν ἀναισθησίαν — παραστάσει. Ante Meibomium legebatur εἴτε κατὰ ταύτην τὴν ἀναισθησίαν τὴν (Menag. τὶ) ἐν τῷ τεθνάναι φοβουμένους, ὥσπερ οὖσαν καὶ αὐτούς, καὶ (Menag. εἴτε καὶ) ἐν τῷ μὴ δόξαις ταύταις (Stephan. et Menag. ταῦτα) πάσχειν, ἀλλ' ἀλόγῳ γέ τινι παραστάσει. Meibom. et Nuernberger. εἴτε κατὰ ταύτην τὴν ἀναισθησίαν τὶ ἐν τῷ τεθνάναι φοβουμένους, ὥσπερ οὖσαν τὴν ψυχὴν κατ' αὐτούς, εἴτε καὶ ἐν τῷ μὴ δόξαι ταῦτα, πάσχειν δ' ἄλλα ἀλόγῳ γέ τινι παραστάσει. codd. Veneti τὴν ἐν τῷ τεθνάναι. Ambrosius: *sive hanc privationem sensus quae in morte est metuant, quasi post mortem aliquid pati, et in eo quod non opinionibus ista patiantur: verum ratione et commendatione quadam.* Aldobrandinus: *sive quia et ipsi hac ipsa sensuum amissione (quasi ea quidquam sit) in morte aliquid horrent, sive quia non opinionibus ad haec impellantur, sed quadam a ratione aversa animi inductione.* Castrobonda coni. τοὺς καὶ αὐτὴν τὴν ἀναισθησίαν φοβουμένους τὴν ἐν τῷ τεθνάναι, ὥσπερ οὖσαν καὶ αὐτοὺς vel κατ' αὐτούς. Gassendus (καὶ κατὰ ταύτην μὲν ἀναισθησίαν τὴν ἐν τῷ τεθνάναι φοβουμένους, ὥσπερ ὄντας καὶ ἔτι αὐτοὺς) καὶ ἐν τῷ μὴ δόξαις ὀρθαῖς ἴσχειν. Quod seclusi εἴτε κατά, factum est exemplo Schneideri, nihil ea de re monentis in adnotationibus. Eumdem secutus in reliquis adapisi ταῦτα pro eo quod in ipsa oratione dederat ταύταις.

l) ὅθεν τοὺς μὴ ὁρίζοντας τὸ δεινόν. Addidi articulum τοὺς cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero. Gassendus coni. ὥστε μὴ ὁρίζοντάς τι ὄντας δεινόν.

turbatio humanis animis maxime propria fit in eo quod haec et beata opinentur et incorruptibilia et una contrarias his voluntates habeant et actiones et causas et sempiternum malum esse aliquid secundum fabulas et sperent et suspicentur, hanc privationem sensus quae in morte est metuentes tanquam ad ipsos pertineat et in eo quod non opinionibus ista patiantur, verum quadam a ratione aversa animi inductione: unde qui non definiant malum aequam sive etiam maiorem

μένην m) ταραχὴν λαμβάνειν τῷ εἰ καὶ ἐδόξαζον ταῦτα n).
ἡ δὲ ἀταραξία τὸ τούτων πάντων ἀπολελῦσθαι καὶ συνεχῆ 82.
μνήμην ἔχειν τῶν ὅλων καὶ κυριωτάτων. ὅθεν τοῖς πᾶσι
προσεκτέον τοῖς παροῦσι καὶ ταῖς αἰσθήσεσι o), κατὰ μὲν τὸ
κοινὸν ταῖς κοιναῖς, κατὰ δὲ τὸ ἴδιον ταῖς ἰδίαις καὶ πάσῃ
τῇ παρούσῃ καθ' ἕκαστον τῶν κριτηρίων ἐναργείᾳ. ἂν γὰρ
τούτοις προσέχωμεν, τὸ ὅθεν ὁ τάραχος καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο p),
ἐξαιτιολογήσομεν q) ὀρθῶς καὶ ἀπολύσομεν, ὑπέρ τε μετεώρων
αἰτιολογοῦντες καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων r)
καὶ s) ὅσα φοβεῖ τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους t) ἐσχάτως.
Ταῦτα σοί u), ὦ Ἡρόδοτε, ἔστι κεφαλαιωδέστατα ὑπὲρ
τῆς τῶν ὅλων φύσεως ἐπιτετμημένα x). ὥστε ἂν γένοιτο οὗτος 83.
ὁ λόγος δυνατός, κατεσχέθη μετὰ ἀκριβείας, οἶμαι, ἐὰν μὴ

m) ἐπιτεταμένην. Edit. Froben. et Eudocia p. 192. ἐπιτεταγμένην.
n) τῷ εἰ καὶ ἐδόξαζον ταῦτα. Meibom. et Nuernberger. τοῖς εἰκαίοις οἳ ἐδόξαζον ταῦτα. Gassendus coni. τῷ εἶναι ἃ ἐδόξαζον.
o) καὶ ταῖς αἰσθήσεσι. Edit. Froben. et Eudocia p. 192. omittunt.
p) ὅθεν ὁ τάραχος καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο. Stephan. ὅθεν ὁ τάραχος γίνεται καὶ ὁ φόβος ἐγίνετο. Gassendus coni. ὅθεν ὁ τάραχος καὶ ὁ φόβος γίνεται.
q) ἐξαιτιολογήσομεν. Ambrosius *excludemus*.
r) τῶν ἀεὶ παρεμπιπτόντων. Aldobrandinus *ea perpetuo consequentium*.
s) καί. Gassendus deleri volebat.
t) ἀνθρώπους. Addidi cum Meibomio, Nuernbergero et Schneidero.
u) Ταῦτα σοί. Edit. Froben. Ταῦτα σοι, reliqua Ταῦτά σοι.
x) ἔστι κεφαλαιωδέστατα ὑπὲρ τῆς τῶν ὅλων φύσεως ἐπιτετμημένα. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 192. κεφαλαιωδέστερα. Cod. Florent. ἐπὶ κεφαλαιωδέστατα ὑπὲρ τῆς τῶν ὅλων φύσεως ἐπιτεταγμένα. Aldobrandinus *universarum de natura rerum a nobis composita maxima capita*. Vid. Lobeckius ad Phrynich. p. 271.

perturbationem capere, quasi haec opinarentur. Porro huiusmodi perturbationis vacatio est his omnibus evadere liberum et absolutum perpetuamque omnium et eorum quae sunt plane propriam servare memoriam. Quocirca omnibus utendum est praesentibus ac sensibus, communi quidem ratione communibus, propria vero propriis ac praesenti omni per singula iudicia evidentia. Si enim hisce intenderimus, id unde perturbatio metusque fiebat, habita recta ratione inveniemus atque solvemus, deque caelestibus et reliquis quae semper incidunt quaeque maximopere terrent reliquos homines, causas afferentes. Haec tibi, o Herodote, de natura omnium summatim perstrinximus, ut si vires obtineat hic sermo diligenterque memoria retineatur, etiamsi quis non ad

καὶ y) πρὸς ἅπαντα βαδίσῃ τις τῶν κατὰ μέρος ἀκριβωμάτων, ἀσύγκριτον z) αὐτὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἀδρότητα λήψεσθαι a). καὶ γὰρ καὶ καθαρὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιήσει πολλὰ τῶν κατὰ μέρος ἐξηκριβωμένων κατὰ τὴν ὅλην πραγματείαν ἡμῖν, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐν μνήμῃ τιθέμενα συνεχῶς βοηθήσει b). τοιαῦτα γάρ ἐστιν ὥστε καὶ τοὺς τὰ κατὰ μέρος ἤδη

y) καὶ Edit. Froben. et Eudocia p. 192. omittunt.

z) ἀσύγκριτον. Stephan., Meibom. et Nuernberger. cum codd. Palat. et Florent. ἀσύμβλητον.

a) ὥστε ἂν γένοιτο — λήψεσθαι. Meibom. et Nuernberger. ὥστε ἂν γένοιτο οὗτος ὁ λόγος δυνατός, καὶ κατασχεθείη μετὰ ἀκριβείας, οἶμαι (ἐὰν μὴ καὶ πρὸς ἅπαντα βαδίσῃ τις τῶν κατὰ μέρος ἀκριβωμάτων) ἀσύμβλητον αὐτὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους ἀδρότητα λήψεσθαι. Ambrosius: *Quae tu si diligenter pro viribus tenere studueris arbitror; et si non ad omnia semper per partes diligenter explicata sufficient: incomparabilem tamen ex eis firmitatem atque constantiam adversus homines caeteros percepturum.* Aldobrandinus: *Itaque sermo iste si perfecte in memoria haerere poterit, existimo, etiam si quis particulatim omnium absolutam scientiam non comprehenderit, eum tamen non comparandam cum caeteris hominibus cognitionis ubertatem consequuturum esse.* Gassendus coni. ὁ λόγος κατὰ τὸ δυνατὸν κατασχεθείς. Kuehnius ὥστε ἂν γένοιτο οὗτος ὁ λόγος δυνατός, οἶμαι, ἐὰν κατεσχέθη μετὰ ἀκριβείας καὶ ἂν μὴ πρὸς ἅπαντα etc., quae ratio omnium simplicissima videbatur Schneidero.

b) καὶ γὰρ καὶ καθαρὰ — βοηθήσει. Ante Meibomium legebatur καὶ γὰρ καὶ καθαρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ ποιήσει πολλὰ τοῖς κατὰ μέρος ἐξακριβουμένοις κατὰ τὴν ὅλην πραγματείαν (Edit. Froben. et Eudocia p. 192. πραγματείαν) ἡμῖν, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐν μνήματι θέμενος συνεχῶς βοηθήσει. cod. Arund. ἐξακριβούμενος. Meibom. et Nuernberger. καὶ γὰρ καὶ καθαρὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιήσει πολλὰ τῶν κατὰ μέρος ἐξηκριβωμένων κατὰ τὴν ὅλην πραγματείαν ἡμῖν, καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐν μνήμῃ τιθέμενος, συνεχῶς ἑαυτῷ βοηθήσει. Horum ἐν μνήμῃ τιθέμενος praebuit cod. Florent. Reliquae correctiones debentur Gassendo, qui coniecerat καὶ γὰρ καὶ καθαρὰ ἀφ' ἑαυτοῦ ποιήσει πολλὰ τῶν κατὰ μέρος ἐξακριβουμένων — ἐν μνήμῃ τιθεμένοις (vel τιθέμενα, quod utrumque praeiverat Casaubonus) συνεχῶς ἑαυτῷ βοηθήσει. His ego cum Schneidero ita usus sum, ut exhiberem ἐν μνήμῃ τιθέμενα, quae expressissent interpretes; omitterem ἑαυτῷ. Ambrosius: *Nam te ex te ipso promovebis plurimum ad ea etiam quae in toto de natura opere sunt dicta per partes exponenda. Atque etc.* Aldobrandinus: *Nam et ipse sibi multa in lucem proferet eorum quae a nobis in universa tractatione particulatim absolutius explicata sunt etc.* Kuehnius coni. μακρὰν ἀφ' ἑαυτοῦ ποιήσει, ut esset *longe a se removebit.*

omnia per partes pervestiganda se dederit, incomparabilem tamen eum firmitatem atque constantiam ad caeteros homines adepturum. Nam et ex se ipso in lucem proferet multa eorum quae per partes a nobis accurate exposita sunt in universa tractatione, atque haec ipsa mandata memoriae perpetuo emolumento erunt. Sunt enim huiusmodi ut ii quoque qui

ἐξακριβοῦντας ἱκανῶς ἢ καὶ τελείως, εἰς τὰς τοιαύτας ἀναλύοντας ἐπιβολάς, τὰς πλείστας τῶν περιοδειῶν ὑπὲρ τῆς ὅλης φύσεως ποιεῖσθαι c). ὅσοι δὲ μὴ παντελῶς αὐτῶν τῶν ἀποτελειουμένων ἐκ τούτων εἰσίν, ἢ κατὰ τὸν ἄνευ φθόγγων τρόπον, τὴν ἅμα νοήματι περιοδείαν τῶν κυριωτάτων πρὸς γαληνισμὸν ποιοῦνται d).

c) ὥστε καὶ τοὺς τὰ κατὰ μέρος — τῶν περιοδειῶν ὑπὲρ τῆς ὅλης φύσεως ποιεῖσθαι. Edit. Froben. et Menag. τῶν περιοδῶν. Eudocia p. 192. τῶν περιόδων. Quod dedi praebent reliquae editiones cum codd. RR., Patat., Sambuc. et Arund. expresseruntque interpretes. Idem praetulit etiam Gassendus. Meibom. et Nuernberger. ὥστε καὶ τοὺς τὰ κατὰ μέρος ἤδη ἐξακριβώσαντας ἱκανῶς, ἢ καὶ τελείως εἰς τὰς τοιαύτας ἀναλύσαντας ἐπιβολάς etc. Inde cum Schneidero repetit articulum τῆς, quem expresserunt interpretes. Ambrosius: *Sunt enim — ad huiusce tamen intuitus plurimos haberent: plurimum cavari ex his possint in his quae de tota natura disseruntur.* Aldobrandinus: *Sunt enim — ad has ipsas notitias intuentes plurimos de natura rerum omnium sermones conficiant.* Gassendus conf. καὶ τοὺς τελείως pro ἢ καὶ τελείως et ἀναβάντας pro ἀναλύοντας.

d) ὅσοι δὲ μὴ παντελῶς — ποιοῦνται. Ante Meibomium legebatur ὅσα δὲ μὴ παντελῶς αὐτῶν τῶν ἀποτελουμένων ἐκ τούτων εἰσίν, ἢ κατὰ τὸν (Edit. Froben. et Eudocia p. 192. τῶν) ἄνευ φθόγγων τρόπον, τὴν ἅμα νοήματι (Edit. Froben. et Eudocia νοήμασι) περίοδον τῶν κυριωτάτων (Edit. Froben. κυριοτάτων) πρὸς γαληνισμὸν ποιοῦνται. Meibom. et Nuernberger. ὅσοι δὲ — τὴν ἅμα νοήματι περιοδείαν τῶν κυριωτάτων πρὸς γαληνισμὸν ποιήσονται. Has quidem correctiones, si ab extrema discesseris, repetii cum Schneidero, item quod ipse Schneiderus correxit ἀποτελειουμένων. Gassendus conf. ὅσοι δὲ καὶ παντελῶς αὐτῶν ἀποτετελεσμένοι ἐν τούτοις εἰσίν, οἱ καὶ κατὰ τὸν ἄνευ φθόγγου τρόπον et mox περιοδείαν. Kuehnius ὅσοι δὲ μὴ παντελῶς αὐτῶν τῶν ἀποτελουμένων εἰσίν, ἐκ τούτων etc. Schneiderus ἀποτετελειωμένων et καὶ κατὰ τὸν ἄνευ φθόγγων τρόπον τὴν ἅμα νοήματι περιοδείαν — ποιήσονται, hoc sensu, *hi vel nulla viva voce magistri eruditi, simul haec intellexerint, statim summa et maxima capita scientiae rerum naturae contemplati convertent ad tranquillitatem animi consequendam.* Ambrosius: *Quaeque autem non penitus cadunt in ea quae conficiuntur: ex his autem secundum eum morem qui caret invidia: simulatque intelligitur ambitus eorum quae sunt in primis rata ad tranquillitatem animi faciunt.* Aldobrandinus: *Quaecunque vero eventa ex his ipsis omnino non existunt, vel eo more qui absque sono est, sermonem potissimum una cum cogitationibus, ad tranquillitatem faciunt.*

iam particularia satis accurate aut etiam perfecte perspexerint, ad huiusce intuentes notitias plurimos possint de tota natura sermones conficere. Quicunque autem non prorsus pervenerint ex his ad perfectionem, vel nulla viva voce, simul intellexerint, quae sunt praecipua convertent ad tranquillitatem.

Καὶ ἥδε μέν ἐστιν αὐτῷ ἐπιστολὴ περὶ τῶν φυσικῶν.

XXV. περὶ δὲ τῶν μετεώρων ἥδε e)

Ἐπίκουρος Πυθοκλεῖ εὖ πράττειν f).

84. Κλέων ὁ περικαλλὴς τὴν παρὰ σοῦ μοι ἤνεγκεν ἐπιστολὴν g) ἐν ᾗ φιλοφρονούμενός τε περὶ ἡμᾶς διετέλεις ἀξίως τῆς ἡμετέρας περὶ σεαυτὸν σπουδῆς καὶ οὐκ ἀπιθάνως ἐπειρῶ μνημονεύειν τῶν h) εἰς μακάριον βίον συντεινόντων διαλογισμῶν· ἐδέου τε σεαυτῷ περὶ τῶν μετεώρων σύντομον καὶ εὐπερίγραφον i) διαλογισμὸν ἀποστεῖλαι, ἵνα ῥᾳδίως μνημονεύῃς· τὰ γὰρ ἐν ἄλλοις ἡμῖν γεγραμμένα δυσμνημόνευτα εἶναι, κἂν εἴ τις, ὡς ἔφης, συνεχῶς αὐτὰ βαστάζει k). ἡμεῖς δὲ ἡδέως τε σοῦ τὴν δέησιν ἀπεδεξάμεθα καὶ ἐλπίσιν ἡδείαις

85. συνεσχέθημεν, γράψαντες ἂν τὰ λοιπὰ πάντα συντελῶμεν

e) περὶ δὲ τῶν μετεώρων ἥδε. Edit. Froben. omittit δέ. Ambrosius: *Sequitur de meteoris alia.*

f) εὖ πράττειν. Legebatur χαίρειν. Illud restitui ex Eudocia p. 173. Conf. §. 34.

g) Κλέων ὁ περικαλλὴς τὴν παρὰ σοῦ μοι ἤνεγκεν ἐπιστολήν. Legebatur Ἤνεγκέ μοι Κλέων ἐπιστολὴν παρὰ σοῦ. Illud cum Schneidero restitui ex Eudocia p. 173.

h) τῶν. Edit. Froben. τόν.

i) εὐπερίγραφον. Edit. Froben. ἐνπερίγραφον. Eudocia p. 173. ἐμπερίγραφον.

k) κἂν εἴ τις, ὡς ἔφης, συνεχῶς αὐτὰ βαστάζει. Ante Meibomium legebatur καί τοι (Stephan. σοι) (ὡς ἔφης) συνεχῶς αὐτὰ βαστάζειν. Meibom. καί τοι (ὡς ἔφης) συνεχῶς αὐτὰ βαστάζεις, quod ex coniectura est Casauboni. Schneider. κἂν τις, ὡς ἔφης, συνεχῶς αὐτὰ βαστάζει. Id petitum ex interpretatione Ambrosii sic adoptavi ut quod is Casaubono legisse visus esset reponerem. Aldobrandinus: *quanquam, ut aiebas, crebro ea in manibus haberes.* Gassendus coni. καί τοι — βαστάζοιντο.

Et ista quidem de naturalibus eius epistola. Sequitur de meteoris haecce:

Epicurus Pythocli bene agere.

Reddidit mihi Cleon formosus abs te epistolam, in qua nos fovere atque diligere persistis, digne pro nostro in te studio neque ignaviter earum meminisse niteris quae ad beatam vitam ducunt rationum; precarisque ut tibi de meteoris brevem mittam explicatuque facilem tractatum quo facilius admonearis: ea quippe quae in aliis scripsimus difficilime teneri memoria, quamvis, ut ais, quis continue ferat. Nos autem perlibenter preces admisimus tuas ac iucunda spe fruimur, quum caetera iam scripto absolverimus omnia,

ἅπερ ἠξίωσας l), πολλοῖς καὶ ἄλλοις ἐσόμενα χρήσιμα τὰ διαλογίσματα ταῦτα m), καὶ μάλιστα τοῖς νεωστὶ φυσιολογίας γνησίου γεγευμένοις n) καὶ τοῖς εἰς ἀσχολίας βαθυτέρας τῶν ἐγκυκλίων τινὸς ἐμπεπλεγμένοις o). καλῶς δὴ αὐτὰ διάλαβε καὶ διὰ μνήμης ἔχων ὀξίως αὐτὰ περιόδευε μετὰ τῶν λοιπῶν ὧν ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ πρὸς Ἡρόδοτον ἀπεστείλαμεν. Πρῶτον μὲν οὖν μὴ ἄλλο τι τέλος ἐκ τῆς περὶ μετεώρων γνώσεως, εἴτε κατὰ συναφὴν λεγομένων εἴτε αὐτοτελῶς, νομίζειν δεῖ p) εἶναι ἤπερ ἀταραξίαν καὶ πίστιν βέβαιον q), καθάπερ καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν· μήτε τὸ ἀδύνατον παραβιά- 86.
ζεσθαι r) μήτε ὁμοίαν κατὰ πάντα τὴν θεωρίαν ἔχειν ἢ τοῖς περὶ βίων λόγοις ἢ τοῖς κατὰ τὴν τῶν ἄλλων φυσικῶν προ-

l) καὶ ἐλπίσιν ἡδείαις συνεσχέθημεν, γράψαντες ἂν τὰ λοιπὰ πάντα συντελῶμεν ἅπερ ἠξίωσας. Legebatur καὶ ἐλπίσιν ἡδείαις συνεσχέθημεν. γράψαντες οὖν τὰ λοιπὰ πάντα συντελοῦμεν (συντελοῦμεν) ἅπερ ἠξίωσας. Ambrosius: *magnaque de te aut (ac) iucunda spe fruimur. Cum igitur caetera iam absolverimus omnia: agimus quae postulasti.* Aldobrandinus: *et spes iucundas habuimus. Itaque reliquas omnes scribentes absolvemus, quas postulavisti rationes.* Exhibui correctionem Schneideri.

m) τὰ διαλογίσματα ταῦτα. Meibomius supra posuit post ἠξίωσας.

n) καὶ μάλιστα τοῖς νεωστὶ φυσιολογίας γνησίου γεγευμένοις. Ambrosius *et his maxime qui rudes adhuc veram nuper naturae rationem degustarunt.*

o) καὶ τοῖς εἰς ἀσχολίας βαθυτέρας τῶν ἐγκυκλίων τινὸς ἐμπεπλεγμένοις. Edit. Froben., codd. Veneti et Endocia p. 173. omittunt. Τῶν ἐγκυκλίων quod de disciplinis liberalibus intelligebant interpretes, recte interpretati sunt Knehnius et Meibomius.

p) νομίζειν δεῖ. Alterum verbum addidit Meibomius cum Gassendo, expressum illud ab interpretibus. Codd. Veneti omittunt utrumque.

q) πίστιν βέβαιον. Schneider. βεβαίαν ex correctione Gassendi. Ea non opus esse iam Menagius vidit.

r) παραβιάζεσθαι. Ambrosius *vi aggredi.* Aldobrandinus *vis afferenda est.*

quae postulasti, multis et aliis emolumento futuras rationes, et iis maxime qui nuper germanam naturae rationem degustarunt, his item qui alicuius officiorum vulgarium sunt gravioribus curis impliciti. Ea igitur recte percipe mandataque memoriae acriter revolve cum caeteris quae in brevi Epitome ad Herodotum misimus. Primum igitur nullum alium aliquem finem caelestium corporum scientiae, sive per connexionem sive absolute dicantur, propositum esse putandum est, quam perturbationis vacationem ac probationem certam, sicuti et in reliquis; neque quod sit impossibile vi protrudi neque speculationem habere per omnia similem aut his libris quos de vitis scripsimus, sive iis quos de reliqua-

βλημάτων κάθαρσιν s), οἷον ὅτι τὸ πᾶν σῶμα καὶ ἀναφὴς φύσις ἐστὶν t) ἢ u) ὅτι ἄτομα στοιχεῖα x) καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὅσα y) μοναχὴν ἔχει τοῖς φαινομένοις συμφωνίαν, ὅπερ ἐπὶ τῶν μετεώρων οὐχ ὑπάρχει z) ἀλλὰ ταῦτά γε πλεοναχὴν ἔχει καὶ τῆς γενέσεως a) αἰτίαν καὶ τῆς οὐσίας ταῖς αἰσθήσεσι σύμφωνον κατηγορίαν. οὐ γὰρ κατὰ ἀξιώματα κενὰ b) καὶ νομοθεσίας φυσιολογητέον, ἀλλ' ὡς τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται·
87. οὐ γὰρ ἰδιολογίας c) καὶ κενῆς d) δόξης ὁ βίος ἡμῶν ἔχει χρείαν, ἀλλὰ τοῦ ἀθορύβως ἡμᾶς ζῆν. πάντα μὲν οὖν e) γίνεται ἀσείστως κατὰ πάντων f), κατὰ πλεοναχὸν τρόπον

s) τοῖς κατὰ τὴν τῶν ἄλλων φυσικῶν προβλημάτων κάθαρσιν. Edit. Froben. codd. Veneti et Eudocia p. 173. omittunt articulum τήν. Ambrosius *de his quos de aliis naturalium quaestionum purgationibus (scripsimus)*. Aldobrandinus *quae de aliis physicis quaestionibus subtilius explicantur.*

t) ὅτι τὸ πᾶν σῶμα καὶ ἀναφὴς φύσις ἐστίν. Edit. Froben. et Eudocia p. 173. ἀναφῆς. Ambrosius: *quod omne corpus impalpabilis naturae sit.* Aldobrandinus: *Omne corpus, et quae sub tactum non cadit, natura est.*

u) ἤ. Ambrosius non expressit, Aldobrandinus *et illud.*

x) στοιχεῖα. Schneiderus coni. τὰ στοιχεῖα.

y) ὅσα. Legebatur ἢ ὅσα. Seclusit particulam Schneiderus, omissam illam interpretando ab Meibomio; ego delevi.

z) οὐχ ὑπάρχει. Ante Meibomium legebatur οὐχ ὑπάρχειν. Illud redditum interpretibus restituit Meibomius cum Gassendo.

a) τῆς γενέσεως. Schneiderus tacite dedit τῆς γνώσεως.

b) ἀξιώματα κενά. Legebatur ἀξιώματα καινά. Illud restitui auctoritate codd. RRR, probatum iam Gassendo et Menagio. Idem expressit Ambrosius *proloquiorum vanitatem.*

c) οὐ γὰρ ἰδιολογίας. Edit. Froben. et Eudocia p. 173. οὐ γὰρ ἔδη ἀλογίας, codd. Veneti οὐ γὰρ ἔδη ἀλογίας. Ambrosius: *Non enim iam — aut stulticia.* Aldobrandinus: *Non enim iam — privatis inventis.*

d) κενῆς. Schneiderus malebat καινῆς.

e) οὖν. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 173. οὐ.

f) κατὰ πάντων. Meibom. ἐπὶ πάντων μετεώρων, quod repetiit Schneiderus.

rum naturalium quaestionum explicatione, puta quod universum corpus et impalpabile natura sit; sive quod indivisibilia elementa et omnia huiusmodi quae unicam cum iis quae videntur concordiam habent, quod in meteoris non est; verum ista quidem multiplicem habent generationis causam substantiaeque explicationem sensibus consentientem. Neque enim secundum enunciationes vanas legumque decreta de natura disserendum, sed sicut ea quae videntur hortantur: non enim vita nostra aut stultitia aut gloriae vanitate opus habet, sed ut tranquille ac secure vivamus. Omnia igitur immobili ac stabili ratione fiunt in omnibus quando multi-

ἐκκαθαιρομένων συμφώνως τοῖς φαινομένοις g), ὅταν τις τὸ πιθανολογούμενον ὑπὲρ αὐτῶν δεόντως καταλίπῃ. ὅταν δέ τις τὸ μὲν ἀπολίπῃ, τὸ δὲ ἐκβάλῃ h) ὁμοίως σύμφωνον ὂν τῷ φαινομένῳ, δῆλον ὅτι i) καὶ ἐκ παντὸς ἐκπίπτει φυσιολογήματος, ἐπὶ δὲ τὸν μῦθον καταρρεῖ k). σημεῖα δέ τινα τῶν ἐν τοῖς μετεώροις συντελουμένων φέρειν δεῖ l) τῶν παρ' ἡμῖν τινα φαινομένων m) ἃ θεωρεῖται n) ἢ ὑπάρχει, καὶ οὐ τὰ ἐν τοῖς μετεώροις φαινόμενα· ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνδέχεται πλεοναχῶς γενέσθαι o). τὸ μέντοι φάντασμα ἑκάστων τηρητέον 88.
καὶ ἐπὶ τὰ συναπτόμενα τούτῳ διαιρετέον, ἃ οὐκ ἀντιμαρτυρεῖται τοῖς παρ' ἡμῖν γινομένοις πλεοναχῶς συντελεῖσθαι p).

g) κατὰ πλεοναχὸν τρόπον ἐκκαθαιρομένων συμφώνως τοῖς φαινομένοις. Ambrosius: *ex his duntaxat quae multiplici modo his quae apparent concorditer incidunt.* Gassendus coni. ἀσείστως κατὰ πλεοναχὸν τρόπον ἐκκαθαιρόμενα.

h) ἐκβάλῃ. Eudocia p. 174. ἐκβάλλῃ.

i) δῆλον ὅτι. Edit. Froben. et Menag. cum Eudocia p. 174. δηλονότι.

k) καταρρεῖ. Meibomius malebat καταρρέπει.

l) δεῖ. Addidit Meibomius cum Gassendo, seclusit Schneiderus.

m) τῶν παρ' ἡμῖν τινα φαινομένων. Gassendus coni. φέρειν δεῖ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν γινομένων. Kuehnius φέρει τινὰ τῶν παρ' ἡμῖν φαινομένων, quod expressisse videtur Aldobrandinus *nobis afferunt.*

n) ἃ θεωρεῖται. Ambrosius *et quae inspiciuntur.*

o) ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνδέχεται πλεοναχῶς γενέσθαι. Edit. Froben. et Eudocia p. 174. ταῦτα γὰρ οὐ δέχεται etc.. Stephan. cum codd. Venetis et Arund. ταῦτα γὰρ ἐνδέχεται etc., quod expressit Ambrosius. Menag. ταῦτα γὰρ οὐ (? οὐκ) ἐνδέχεται etc.. Meibom. et Schneider. ταῦτα γὰρ οὐκ ἐνδέχεται, sed ut ipse Schneiderus praeferret ἐνδέχεται. Aldobrandinus: *Haec enim non eodem modo fieri possunt.*

p) τὸ μέντοι φάντασμα — συντελεῖσθαι. Quod post διαιρετέον ferebatur punctum, pro eo comma posui cum Schneidero. Ambrosius: *cuiusque tamen visum observandum est, atque in ea quae illi adiunguntur dividendum. Quippe non contenditur plurimis modis perfici ut ea quae sunt apud nos.* Aldobrandinus: *Singu-*

plici ratione iis quae apparent concorditer explicantur, quum quis quod probabiliter de iis dicitur decore reliquerit. Quum vero quispiam hoc quidem omiserit, hoc autem eiecerit, quod aeque ei quod videtur consonum est, eum profecto constat omni naturae excidisse ratione atque ad fabulas esse devolutum. Signa vero quaedam eorum quae in supernis consummantur ferre quaedam oportet ex iis quae nobis apparent, quae quidem inspiciuntur aut sunt; non autem ea quae in supernis apparent: haec enim non possunt multis modis fieri. Singulorum tamen visum observandum est atque in ea quae illi coniuncta sunt dividendum, quandoquidem illis non reclamatur quin plurimis modis perficiantur ea quae sunt apud

Κόσμος ἐστὶ περιοχή τις σφαιρικοῦ, ἄστρα τε καὶ πάντα τὰ φαινόμενα q) πέρατα ἔχουσα, ἀποτομὴν ἔχουσα ἀπὸ τοῦ ἀπείρου καὶ καταλήγουσα ἐν πέρασι ἢ ἀραιᾷ ἢ πυκνῷ ἢ ἐν περιαγομένῳ ἢ ἐν στάσιν ἔχοντι r) καὶ στρογγύλην s) ἢ τριγωνον ἢ οἵαν δή ποτε περιγραφήν t). πανσχὺς γὰρ ἐνδέχεται τῶν γὰρ φαινομένων οὐδὲν ἀντιμαρτυρεῖ τῷδε τῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ λῆγον οὐκ ἔστι καταλαβεῖν u)· καὶ οὗ λυομένου πάντα τὰ ἐν
89. αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται x). ὅτι δὲ καὶ τοιοῦτοι κόσμοι εἰσὶν ἄπειροι καὶ πλῆθος ἔστιν καταλαβεῖν y), καὶ ὅτι z) ὁ τοιοῦτος

lorum tamen visum observandum est, quaeque si coniuncta sunt, distinguenda ea videri, quibus quo minus multiplicibus modis fiant, quae apud nos accidunt, minime reclamitant.

q) ἄστρα τε καὶ πάντα τὰ φαινόμενα. Ante Meibomium legebatur ἄστρα τε καὶ γῆν καὶ πάντα τὰ φαινόμενα. Delevi intermedia cum Meibomio et Schneidero.

r) ἢ ἐν περιαγομένῳ ἢ ἐν στάσιν ἔχοντι. Ante Meibomium legebatur ἢ ἐμπεριαγομένῳ ἢ ἑστασιν ἔχοντι. Correxit Gassendus cum eoque Meibomius et Schneiderus. Caeterum ante haec verba legebatur haecce, καὶ οὗ λυομένου, πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται, καὶ λήγουσαν (Meibom. λήψεται. ἢ καταλήγουσα). Horum ego priora de coniectura Schneideri infra posui post οὐκ ἔστι καταλαβεῖν, ultima καὶ λήγουσαν cum eodem delevi ut otiose repetita. Gassendus coni. (οὗ καὶ λυομένου ἐν αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται) καὶ λήγουσα ἢ ἐν περιαγομένῳ etc..

s) καὶ στρογγύλην. Meibom. κατὰ στρογγύλην.

t) ἢ οἵαν δή ποτε περιγραφήν. Aldobrandinus *aut quamcunque aliam figuram.*

u) τῷδε τῷ κόσμῳ ἐν ᾧ λῆγον οὐκ ἔστι καταλαβεῖν. Gassendus coni. ὃ δὲ κόσμος ἐν ᾧ λήγει. Meibomius verba ἐν ᾧ λῆγον οὐκ ἔστι καταλαβεῖν tamquam temere adsuta eiici volebat. Schneiderus coni. ἐν ᾧ τὸ λῆγόν ἐστι καταλαβεῖν.

x) καὶ οὗ λυομένου πάντα τὰ ἐν αὐτῷ σύγχυσιν λήψεται. Legebantur supra post ἢ πυκνῷ. Huc reposui auctoritate Schneideri. Vid. nota r).

y) ὅτι δὲ καὶ — ἔστι καταλαβεῖν. Eudocia p. 174. omittit. Meibom. τῇ διανοίᾳ ἐστὶ καταλαβεῖν.

z) καὶ ὅτι. Legebatur καὶ ὅτι καί. Delevi alterum καὶ cum Schneidero, omissum illud Eudociae p. 174. et Ambrosio.

nos. Mundus est caeli quaedam continentia stellas et quae videntur omnia continens abscissionemque ex infinito habens atque in finem desinens sive rarum sive densum, aut in eum qui circumagitur aut qui stabilitatem habet et rotundam aut triangularem aut quancunque circumscriptionem: omnibus quippe modis fieri potest, quando eorum quae videntur nihil obsistit mundo huic, in quo finem comprehendere nequimus et quo soluto quae in illo sunt omnia confusionem accipient. Quod autem et huiusmodi mundi sunt infiniti multitudine colligi potest, et quod talis fieri mundus potest in mundo et

διάστασιν κόσμος γίνεσθαι, καὶ ἐν κόσμῳ καὶ μετακοσμίᾳ a), ἃ λέγομεν μεταξὺ κόσμων διάστημα, ἐν πολυκένῳ τόπῳ b) καὶ οὐκ ἐν μεγάλῳ εἰλικρινεῖ καὶ ἀκένῳ c), καθάπερ τινές φασιν d), ἐπιρροίων τινῶν e) ἀπεργομένων ἐνθένδε εἰς ἑκάστους κόσμους καὶ μεταπιπτόντων f), καὶ ἀπὸ πλείονος ἀεὶ μικρὰν προσθήκην καὶ διαφθορὰς καὶ μεταστάσεις g) ἐπιούσας ἐπὶ ἄλλα χώρια h). ἐν οἷς τύχῃ καὶ ἀκμὴ δοθείσης ἐν τούτοις ἐμμένουσι ἐπιρροίαις ἕως ἂν ἐπιτήδειοι καὶ ἀφθονῶσι i), ἐφ' ὅσον καὶ ὑποβλητέοις βάθεσι καὶ πρὸς ὁμοιότητα δύνασθαι συνίστασθαι k). οὐ γὰρ ἀθρόισμὸν δεῖ μόνον γενέσθαι οὐδὲ δίνον 90.

a) καὶ ἐν κόσμῳ καὶ μετακοσμίᾳ. Gassendus coni. καὶ ἐν μετακοσμίᾳ, ut prius omitteret.

b) ἐν πολυκένῳ τόπῳ. Gassendus coni. καὶ ἐν πολυκένῳ.

c) καὶ οὐκ ἐν μεγάλῳ εἰλικρινεῖ καὶ ἀκένῳ. Ante Meibomium legebatur καὶ οὐκ ἐν μεγάλῳ εἰλικρινεῖ καὶ κενῷ, quod correxi cum Meibomio et Schneidero. Gassendus coni. καὶ ἐν μεγάλῳ εἰλικρινεῖ κενῷ.

d) καθάπερ τινές φασιν. Legebatur καθάπερ τινά φασιν. Illud ex coniectura Casauboni et Kuehnii reposui cum Schneidero, expressum iam ab Ambrosio. Cod. Florent. καθάπερ τινὰ φύσιν, quod expressit Aldobrandinus reponique volebat Sambucus. Gassendus coni. καθάπερ οὐ καθάπερ τινές φασιν.

e) τινῶν. Edit. Froben., codd. Veneti, Aldobrandinus atque Eudocia p. 174. omittuntque admisit Schneiderus.

f) μεταπιπτόντων. Edit. Froben. et Menag. cum codd. Veneto 10 Eudocia p. 174. καὶ.

g) καὶ μεταστάσεις. Edit. Froben. et Eudocia p. 174. omittunt. Menag. omittit καὶ.

h) τόπον. Eudocia p. 174. τρόπον.

i) ἐν τούτοις ἐμμένουσι ἐπιρροίαις ἕως ἂν ἐπιτήδειοι καὶ διαμονῆς. Ante Meibomium legebatur ἐν τοῖς ἐμμένουσι ἐπιρροίαις, quod post Meibomium correxit Schneiderus. Gassendus pro ἐν τοῖς corrigebat ἔνθεν. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. atque Eudocia p. 174. pro ἕως praebent καὶ.

k) τὴν προσβολήν. Edit. Froben., codd. Veneti et Arund. atque Eudocia p. 174. τὴν προσοχήν.

l) καθάπερ τινές φασιν — δύνασθαι. Ambrosius: *quemadmodum aiunt quidam.* — *Abiectionesque et compositiones atque migrationes facientibus in locum alium si sic contigerit: et irrigationes ex his quae opportune eas suggerunt quoad consummentur accipiantque constantiam, in quantum subiecta fundamenta recantionem efficere possunt. Nec enim concretionem fieri oportet solum neque vertiginem in eo vacuo in quo mun-*

intermundio, quod intervallum dicimus inter mundos, in loco vacui pleno et non in magno, puro et non vacuo, quemadmodum aiunt quidam, idoneorum quorundam seminum, quae ab uno mundo sive intermundio fluxerunt, sive etiam a pluribus eorum adiectionesque et compositiones atque migrationes facientibus in locum alium, si sic contigerit, et irrigationes ex quibusdam opportunas habentibus quoad consummentur accipiantque constantiam, in quantum subiecta fundamenta recantionem efficere possunt. Nec enim concretionem fieri oportet solum neque vertiginem in eo vacuo in quo mun-

βλημάτων κάθαρσιν s), οἷον ὅτι τὸ πᾶν σῶμα καὶ ἀναφὴς φύσις ἐστὶν t) ἢ u) ὅτι ἄτομα στοιχεῖα x) καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὅσα y) μοναχὴν ἔχει τοῖς φαινομένοις σύμφωνίαν, ὅπερ ἐπὶ τῶν μετεώρων οὐχ ὑπάρχει z) ἀλλὰ ταῦτά γε πλεοναχὴν ἔχει καὶ τῆς γενέσεως a) αἰτίαν καὶ τῆς οὐσίας ταῖς αἰσθήσεσι σύμφωνον κατηγορίαν. οὐ γὰρ κατὰ ἀξιώματα κενὰ b) καὶ νομοθεσίας φυσιολογητέον, ἀλλ' ὡς τὰ φαινόμενα ἐκκαλεῖται·
87. οὐ γὰρ ἐδιολογίας c) καὶ κενῆς d) δόξης ὁ βίος ἡμῶν ἔχει χρείαν, ἀλλὰ τοῦ ἀθορύβως ἡμᾶς ζῆν. πάντα μὲν οὖν e) γίνεται ἀσείστως κατὰ πάντων f), κατὰ πλεοναχὸν τρόπον

s) τοῖς κατὰ τὴν τῶν ἄλλων φυσικῶν προβλημάτων κάθαρσιν. Edit. Froben. codd. Veneti et Eudocia p. 173. omittunt articulum τήν. Ambrosius *de his quos de aliis naturalium quaestionum purgationibus (scripsimus)*. Aldobrandinus *quae de aliis physicis quaestionibus subtilius explicantur*.

t) ὅτι τὸ πᾶν σῶμα καὶ ἀναφὴς φύσις ἐστίν. Edit. Froben. et Eudocia p. 173. ἀναφῆς. Ambrosius: *quod omne corpus impalpabilis naturae sit*. Aldobrandinus: *Omne corpus, et quae sub tactum non cadit, natura est*.

u) ἤ. Ambrosius non expressit, Aldobrandinus *et illud*.

x) στοιχεῖα. Schneiderus coni. τὰ στοιχεῖα.

y) ὅσα. Legebatur ἢ ὅσα. Seclusit particulam Schneiderus, omissam illam interpretando ab Meibomio; ego delevi.

z) οὐχ ὑπάρχει. Ante Meibomium legebatur οὐχ ὑπάρχειν. Illud redditum interpretibus restituit Meibomius cum Gassendo.

a) τῆς γενέσεως. Schneiderus tacite dedit τῆς γνώσεως.

b) ἀξιώματα κενά. Legebatur ἀξιώματα καινά. Illud restitui auctoritate codd. RRR, probatum iam Gassendo et Menagio. Idem expressit Ambrosius *prolaquiorum vanitatem*.

c) οὐ γὰρ ἐδιολογίας. Edit. Froben. et Eudocia p. 173. οὐ γὰρ ἤδη ἀλογίας, codd. Veneti οὐ γὰρ ἔδη ἀλογίας. Ambrosius: *Non enim iam — aut stulticia*. Aldobrandinus: *Non enim iam — privatis inventis*.

d) κενῆς. Schneiderus malebat καινῆς.

e) οὖν. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 173. οὐ.

f) κατὰ πάντων. Meibom. ἐπὶ πάντων μετεώρων, quod repetiit Schneiderus.

rum naturalium quaestionum explicatione, puta quod universum corpus et impalpabilis natura sit; sive quod indivisibilia elementa et omnia huiusmodi quae unicam cum iis quae videntur concordiam habent, quod in meteoris non est; verum ista quidem multiplicem habent generationis causam substantiaeque explicationem sensibus consentientem. Neque enim secundum enunciationes vanas legumque decreta de natura disserendum, sed sicut ea quae videntur hortantur: non enim vita nostra aut stultitia aut glorias vanitate opus habet, sed ut tranquille ac secure vivamus. Omnia igitur immobili ac stabili ratione fiunt in omnibus quando multi-

καὶ γὰρ ταῦτα οὕτως ἡ αἴσθησις ὑποβάλλει. τὸ δὲ μέγεθος 91.
ἡλίου τε καὶ τῶν λοιπῶν ἄστρων κατὰ μὲν τὸ πρὸς ἡμᾶς q)
τηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίκον φαίνεται r) [Τοῦτο καὶ ἐν τῇ ἑνδε-
κάτῃ περὶ φύσεως. „Εἰ γάρ," φησί, „τὸ μέγεθος διὰ τὸ
διάστημα ἀποβεβλήκει, πολλῷ ἂν μᾶλλον τὴν χρόαν s)."]
ἄλλο γὰρ τούτῳ συμμετρώτερον διάστημα οὐθέν ἐστι t)
κατὰ δὲ τὸ κατ' αὐτὸ u) ἤτοι μεῖζον τοῦ ὁρωμένου ἢ ἐλαν-

praeivit Gassendus, qui coniecit ὁμοίως δὲ καὶ γῇ καὶ θάλαττα καὶ ὅσα γε δὴ σώζει et infra ἤτοι συναμφοτέρων. Quod cum Schneidero restitui καὶ ὅσα γε δεῖ σώζεσθαι ἄλλα elicuit ille ex interpretatione Ambrosii totum hunc locum sic interpretantis, *quaeque praeterea constantiam servant: Continuo efficta sunt: atque incrementum perceperunt. pari ratione et terra et mare per comparationes et vertigines quarundam tenuitate partium — sive utrumque simul.* ut legisse videatur καὶ ὅσα γε διαμονὴν σώζει. Aldobrandinus: *et quaecunque quae oportet, conservant, sed illico et fingebantur et augebantur. Similiter quoque terra et mare ex secretionibus et conversionibus quarundam naturarum minutissimis e partibus constantium, quae vel spiritus, vel ignis, vel utriusque vi continerentur.*

q) κατὰ μὲν τὸ πρὸς ἡμᾶς. Legebatur κατὰ μέντοι (edit. Proben. μέν τοι) πρὸς ἡμᾶς. Ambrosius *quantum ipsi sapimus.* Aldobrandinus *siquidem ex nobis spectentur.*

r) τηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίκον φαίνεται. Ante Meibomium legebatur τηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίκον ὁποῖον φαίνεται. Meibom. τηλικοῦτόν ἐστιν ἡλίκον ὁπότε φαίνεται. Expunxi ὁποῖον cum Schneidero, omissum illud in codd. Florent., Venetis et Arund. repudiatumque iam Menagio. „Verosimile est," inquit Menagius, „scriptorem librarium in margine addidisse καὶ τοῖον ὁποῖον, propter id quod sequitur de solis colore: quae verba cum in textum postea irrepsissent, excidisse videtur καὶ τοῖον, propter horum verborum cum sequenti ὁποῖον similitudinem." Kuehnius coni. ἡλίκον καὶ ὁποῖον. Vid. Bakius ad Cleomedis Meteor. II. 1. p. 389. et seq..

s) [Τοῦτο καὶ — τὴν χρόαν."] Seclusi cum Schneidero ut ab Diogene profecta. Ambrosius Τοῦτο καὶ interpretatur *haec* omisso καί. Eudocia p. 174. omittit φησί.

t) ἄλλο γὰρ τούτῳ συμμετρώτερον διάστημα οὐθέν ἐστι. Cod. Sambuci ἄλλῳ. Schneiderus: *nulla enim alia magnitudinis mensura comparata cum distantia solis his sensibus nostris congruit.*

u) κατὰ δὲ τὸ κατ' αὐτό. Ambrosius *Ceterum secundum id quod per ipsum est.*

sive utrorumque simul: et haec enim ita suggerit sensus. Porro solis caeterorumque siderum magnitudo, si quidem ex nobis spectentur, tanta est quanta videtur: [Hoc etiam in undecimo de natura dixit. *Nam si*, inquit, *magnitudinem intervalli ratione amisisset, longe profecto magis colorem.*] *namque alia huic convenientior distantia nulla: caeterum si ex se ipso consideratur, sive maior est quam videtur sive*

τον μικρῷ ἢ τηλικοῦτον ἡλίκον ὁρᾶται x): οὕτω γὰρ y) καὶ τὰ παρ' ἡμῖν πυρὰ z) ἐξ ἀποστήματος θεωρούμενα κατὰ τὴν αἴσθησιν θεωρεῖται. καὶ πᾶν δὲ τὸ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἔνστημα a) ῥᾳδίως διελυθήσεται, ἐάν τις τοῖς ἐναργήμασι προσέχῃ b), ὅπερ ἐν τοῖς περὶ φύσεως βιβλίοις δείκνυμεν.
92. ἀνατολαὶ καὶ δύσεις ἡλίου καὶ σελήνης καὶ τῶν λοιπῶν ἄστρων καὶ κατὰ ἄκαιμον γίνεσθαι δύνανται c) καὶ κατὰ σβίσιν, τοιαύτης οὔσης περιστάσεως. καὶ καθ' ἑτέρους δὲ τρόπους, ὥστε τὰ προειρημένα ἀποτελεῖσθαι d)· οὐδὲν γὰρ e) τῶν φαι-

x) ἢ τηλικοῦτον ἡλίκον ὁρᾶται. Ante Meibomium legebatur ἢ τηλικοῦτον οὐχ ἅμα. Meibom. ἢ τηλικοῦτον ὡς χ' ὁρᾶται. Gassendus coni. καὶ τηλικοῦτον οὐχ ὑπάρχει. Quod exhibui debetur Schneidero.

y) γάρ. Stephan. καὶ errore opinor typothetae.

z) τὰ παρ' ἡμῖν πυρά. Edit. Froben. τὰ παρ' ἡμῖν πυρᾶ. Menag. omittit articulum.

a) καὶ πᾶν δὲ τὸ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ἔνστημα. Edit. Froben. et Eudocia p. 175. priorem articulum omittunt. Aldobrandinus: *Atque etiam omnia quae in hanc partem contradici possunt.*

b) ἐάν τις τοῖς ἐναργήμασι προσέχῃ. Eudocia p. 175. ἐνεργήμασι. Aldobrandinus: *signis perspicua quae sunt animadverterit.*

c) ἀνατολαὶ — γίνεσθαι δύνανται. Ante Meibomium legebatur ἀνατολὰς — γενέσθαι δύνασθαι. Meibom. ἀνατολὰς — γενέσθαι δύναται. Recepi cum Schneidero correctionem Gassendi. Aldobrandinus: *Ortus occasusque solis et lunae, et reliquorum astrorum ex ipsis, et accensis et extinctis exsistere posse putandum est.*

d) περιστάσεως. καὶ καθ' ἑτέρους δὲ τρόπους ὥστε τὰ προειρημένα ἀποτελεῖσθαι. Ante Meibomium legebatur περιστάσεως καὶ καθ' ἑτέρους τοὺς τόπους, ὥστε etc.. Edit. Froben. et Eudocia p. 175. omittunt καί. Ambrosius: *cum talis sit circumstantia etiam per alia loca: ut ea quae praediximus perficiantur.* Aldobrandinus: *cum caeteris in locis quae rebus adiuncta sunt, talia inesse possint, ut ex his quae antea dicta sunt, effici possint.* Meibom. περιστάσεως. καὶ καθ' ἑτέρους τινὰς τρόπους, ὡς τὰ προειρημένα, ἀποτελεῖσθαι. sed ut ipsum Meibomium pro ὡς scribi voluisse οἷόν τε adnotatio ostendat. Codd. BRR καθ' ἑκαθέρους. Veneti καθ' ἑτέρους τε τόπους, coniunctione ab alia manu addita. Sambucus coni. καὶ καθ' ἑκατέρους. Gassendus καθ' ἑκατέρους. Quam addidi particulam δὲ inseruit Schneiderus. Idem probabat quod Meibomius dedit καὶ καθ' ἑτέρους τινὰς et quod volebat dare οἷόν τε.

e) γάρ. Codd. Veneti omittunt.

paulo minor sive tantus quantus videtur. Ita enim et quae apud nos ignea ex intervallo cernuntur, per sensum conspiciuntur. Omnis autem in hanc partem instantia solvetur facile, si quis rebus certis intendat, quod in libris de natura monstravimus. Ortus et occubitus solis ac lunae siderumque caeterorum et per incensionem et exstinctionem fieri possunt, quum talis sit circumstantia. Sed etiam aliis modis, ea quae praediximus perfici possunt: nihil enim eorum quae videntur

νομένων ἀντιμαρτυρεῖ. κατ' ἐμφάνειάν f) τε ὑπὲρ γῆς καὶ πάλιν ἐπιπροσθέτησιν g) τὸ προειρημένον δύναιτ' ἂν h) συντελεῖσθαι· οὐδὲν i) γάρ τι τῶν φαινομένων ἀντιμαρτυρεῖ. τάς τε κινήσεις αὐτῶν οὐκ ἀδύνατον μὲν γίνεσθαι κατὰ τὴν τοῦ ὅλου οὐρανοῦ δίνην, ἢ τούτου μὲν στάσιν, αὐτῶν δὲ δίνην k), κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς l) ἐν τῇ τοῦ κόσμου γενέσει m) ἀνάγκην ἀπογεννηθεῖσαν ἐπ' ἀνατολῇ n), εἶτα τῇ θερμασίᾳ 98. κατά τινα ἐπινέμησιν τοῦ πυρὸς ἀεὶ ἐπὶ τοὺς ἑξῆς τόπους ἰόντος o). τροπὰς ἡλίου καὶ σελήνης ἐνδέχεται μὲν γίνεσθαι κατὰ λόξωσιν οὐρανοῦ, οὕτω τοῖς χρόνοις κατηναγκασμένου· ὁμοίως δὲ καὶ κατὰ ἀέρος ἀντέξωσιν, ἢ καὶ ὕλης ἀεὶ ἐπιτηδείας τῆς μὲν ἐχομένης ἐμπιπραμένης, τῆς δὲ καταλιπού-

f) κατ' ἐμφάνειαν. Menag. κατ' ἐκφάνειαν. Ambrosius *per evidentiam*. Aldobrandinus *ex ortu quodam*.
g) ἐπιπροσθέτησιν. Eudocia p. 175. ἐπὶ προσθέτησιν. Ambrosius *per adiectionem*. Aldobrandinus *ex oppositu*.
h) δύναιτ' ἄν. Stephan. et Menag. cum Eudocia p. 175. δύνατ' ἄν.
i) οὐδέν. Stephan., Meibom. et Schneider. οὐδέ, quod expressit Ambrosius.
k) ἢ τούτου μὲν στάσιν, αὐτῶν δὲ δίνην. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 175. omittunt.
l) ἐξ ἀρχῆς. Edit. Froben. et Eudocia p. 175. ἐξαρχῆς.
m) ἐν τῇ τοῦ κόσμου γενέσει. Legebatur ἐν τῇ γενέσει τοῦ κόσμου. Correxi cum Schneidero ex Eudocia p. 175.
n) ἐπ' ἀνατολῇ. Ambrosius *in eorum* (*ortum*). Aldobrandinus *propter ortum*.
o) εἶτα τῇ θερμασίᾳ κατά τινα ἐπινέμησιν — ἰόντος. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 175. omittunt. Ambrosius: *Deinde — ad anteriora loca tendentis*. Aldobrandinus: *ignis calore per quandam distributionem ad loca, quae deinceps sunt, semper progrediente*. Gassendus: *ob calorem atque idcirco aviditatem pabuli, in consequentia versus occasum loca ad depastionem procedente*.

obluctatur. Per apparentiam quoque super terra et rursum per oppositionem quod praediximus confici posset: nihil enim refragatur quidquam eorum quae cernuntur. Ipsorum quoque motus non quidem fieri impossibile secundum vertiginem totius caeli sive secundum ipsius quidem quietem, horum vero vertiginem, secundum eam quae ab initio in generatione mundi genita est ad ortum necessitatem, deinde calore per quandam ignis distributionem semper ad loca quae deinceps sunt tendentis. Conversiones solis ac lunae fieri quidem possunt per obliquum caeli, ita temporum necessitate coacti; similiter et secundum aeris obsistentiam sive etiam materiae semper aptae, quae partim habeatur inflammata, partim

ης p), ἢ καὶ ἐξ ἀρχῆς τοιαύτην δίνην κατειληθῆναι τοῖς ἄστροις τούτοις, ὥςθ' οἷόν τε ἕλικα κινεῖσθαι q). πάντα γὰρ τὰ τοιαῦτα καὶ τὰ τούτοις συγγενῆ οὐθὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ r), ἐάν τις αἰεὶ s) ἐπὶ τῶν τοιούτων μερῶν ἐχόμενος τοῦ δυνατοῦ εἰς τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις ἕκαστον τούτων δύνηται ἀπάγειν t), μὴ φοβούμενος τὰς
92 ἀνδραποδώδεις τῶν ἀστρολόγων τεχνητείας u). κενώσεις τε σελήνης καὶ πάλιν πληρώσεις καὶ κατὰ στροφὴν τοῦ σώματος τούτου δύναιντ' ἂν γίνεσθαι x) καὶ κατὰ σχηματισμοὺς

p) ἢ καὶ ὕλης — καταλιπούσης. Edit. Froben. et Eudocia p. 175. ἢ καὶ ὕλης ἀεὶ ἐπιτηδείως ἐχομένης ἐμπιπραμένης, τῆς δὲ καταλιπούσης. Stephan. et Menag. ἢ καὶ ὕλης ἀεὶ ἐπιτηδείως ἐχομένης, καὶ ἐμπιπραμένης· τῆς δὲ καταλιπούσης. Meibom. ἢ καὶ ὕλης ἐπιτηδείας ἀεὶ ἐχομένης, καὶ τῆς μέν, ἐμπιπραμένης· τῆς δὲ καταλιπούσης. quod est ex coniectura Gassendi relinquentis vulgatum ἀεὶ ἐπιτηδείας. Codd. RR ἐπιτηδείας ἐμπιπραμένης. Florent. ἐπιτηδείας ἐχομένης καὶ ἐμπιπραμένης. Veneti ὕλης ἀεὶ ἐπιτηδείας (?) ἐχομένου ἐμπιπραμένοις. Arund. ἐχομένης ἐμπιπραμένοις. Ambrosius: *sive etiam materiae aptae quae semper adiaceat atque inflammetur. Partim vero deserentis.* Aldobrandinus: *vel etiam materia semper apte se habente, partim vero deficiente.* Secutus sum exemplum Schneideri.

q) ἢ καὶ ἐξ ἀρχῆς τοιαύτην δίνην κατειληθῆναι τοῖς ἄστροις, ὥςθ' οἷόν τε ἕλικα κινεῖσθαι. Edit. Proben. et Eudocia p. 175. ἢ καὶ ἐξαρχῆς τοιαύτην δίνην τοῖς ἄστροις τούτοις, ὥςθ' οἷόν τε ἐν σοι κατακινεῖσθαι. ubi quod deest verbum κατειληθῆναι omittunt etiam codd. Veneti. Iidem pro ἕλικα praebent ἔνσικα, Arund. εὔσοικα. Ambrosius: *sive etiam ab initio huiusmodi istis sit distributa syderibus* etc.. ut legisse videatur κατανεμηθῆναι vel simile. Aldobrandinus: *Potuit et ab initio eiusmodi conversio astris istis illigari sic, ut in orbem torqueri possent.* Schneiderus coni. ἐν ἕλικι vel καθ' ἕλικα.

r) οὐθὲν τῶν ἐναργημάτων διαφωνεῖ. Meibomius ante haec verba inseruit haecce, γίνεσθαι ἐνδέχεται καί, quae uncis inclusa reddidit Schneiderus.

s) αἰεί. Meibom. ἀεί.

t) δύνηται ἀπάγειν. Menag. δύναται ἀπάγειν. Schneiderus tacite correxit ἀνάγειν.

u) τεχνητείας. Margo Sambuci τεχνείας.

x) κενώσεις τε — δύναιντ' ἂν γίνεσθαι. Ante Meibomium legebatur (τεχνητείας,) κενώσεις τε σελήνης καὶ πάλιν πληρώσεις καὶ κατα-

vero deficiat; potuit etiam ab initio vertigo huiusmodi istis illigari sideribus ut in gyrum moveantur. Cuncta enim huiusmodi atque his similia nihil ab evidentibus rebus dissentiunt, si quis semper in huiusmodi partibus possibili adhaerens horum singula ad eorum quae videntur consonantiam possit adducere, nihil metuens serviles astrologorum artes. Evacuationesque lunae ac rursus impletiones et secundum conversionem huiusce corporis fieri profecto possent,

ὄψεις ὁμολογῶ), ἐὰν δὲ καὶ τὰς ἀντιφράξεις τοῦτο ποιῶσι καὶ τοὺς τρόπους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἂν ἔχοιμι πρὸς ταῦτα ἀντιλέγειν· ἀλλὰ τὸν μὲν τῆς ἀναθλάσεως (ἀναθλάσεως) λόγον ἐν τοῖς περὶ τῆς ἀκοῆς ἐπισκεψόμεθα (ἐπισκεψόμεθα), τὸν δὲ τῆς ἀντιφράξεως (ἀντιφράξεως) ἐν τοῖς περὶ τῆς ὀσφρήσεως (ὀσφρήσεως). τὸν δὲ τῶν τρόπων (τρόπων) ἐν τοῖς περὶ τῆς γεύσεως (γεύσεως). ἐν δὲ τοῖς περὶ τῆς ἁφῆς (ἁφῆς) καὶ τὰς ἀναθλάσεις (ἀναθλάσεις) καὶ τὰς ἀντιφράξεις (ἀντιφράξεις) καὶ τοὺς τρόπους (τρόπους) ἐπισκεψόμεθα (ἐπισκεψόμεθα).

---

a) καθ' ους και τα παρ ημιν φαινομενα δοκουντα εις τον τουτων του ιδιους αποδοσεως. Stephan. Meneg. et Meibom. καθ' ους και τα παρ ημιν φαινομενα δοκουντα εις τον τουτων του ιδιους αποδοσεως. Quod cum Schneidero dedi praebent edd. Froben., edd. Venet. et Endocia p. 175. Aldobrandinus: *quibus ad hujus generis ex-reddituras causas explicationem ea quae apud nos cernuntur, hortantur.*

b) τον μοναχη τροπον, Endocia p. 175. τας μοναχη τροπον. Gassendus corr. τον μοναχα τροπον, ut est §. 95.

c) κενος. Schneider. omittit, operarum opinor negligentia.

d) ουτε θεωρητικως ενδεχεται. Edit. Froben. et Endocia p. 175. (αποδοκιμαζειν. (Endocia αποδοκιμαζει.)) ουτε θεωρητικως τι δ. α. θ., και τι αδυνατον. (Endocia αδυνατον.) και δ. τ. α. θ. ι. Stephan. et Meneg. (αποδοκιμαζειν. (Meneg. αποδοκιμαζει.)) ουτε θεωρητικως τι δ. α. θ., και τι αδυνατον και δ. τ. α. θ. ι. Meibom. et Schneider. (αποδοκιμαζειν. (Schneider. αποδοκιμαζει.)) ουτε θεωρητικως (Schneider. θεωρητικος.) τι δ. α. θ. και τι αδυνατον, και δ. τ. α. θ. ι. Ambrosius: *Neque speculative possibile est aliquid homini aspicere et aliquid impossibile atque idea impossibilia inspicere cupiens.* Aldobrandinus: *atque ob id ea quae fieri non possunt, contemplari concupiverit. Nec vero contemplationis via potest aliquid homo contemplari, aliquid vero non potest.* Gassendus cum ουτε pro ουτι, και δυνατο pro και τι δυνατον et επιθυμοι pro επιθυμων.

---

itidem et secundum figurationes aeris similiter, item et secundum oppositiones et omnes alios modos, per quos et ea quae apud nos apparent evocantur ad hujusmodi speciem reddendam, nisi forte quis unica illo modo contentus reliquos nequicquam repudiet, neque contemplando quid possit homo contemplari et quid non possit atque ideo impossibilia contemplari cupiens. Praeterea possibile est lunam ex se ipsa

95. φῶς, ἐνδέχεται δὲ καὶ e) ἀπὸ τοῦ ἡλίου· καὶ γὰρ παρ' ἡμῖν θεωρεῖται πολλὰ μὲν ἐξ ἑαυτῶν ἔχοντα, πολλὰ δὲ ἀφ' ἑτέρων f). καὶ οὐδὲν g) ἐμποδοστατεῖ τῶν ἐν τοῖς μετεώροις φαινομένων, ἐάν τις τοῦ πλεοναχοῦ τρόπου ἀεὶ μνήμην ἔχῃ, καὶ τὰς ἀκολούθους αὐτῷ h) ὑποθέσεις ἅμα καὶ αἰτίας συνθεωρῇ i), καὶ μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακόλουθα ταῦτα καταρρέπῃ ἄλλοτε ἄλλως ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον k). ἡ δὲ ἔμφασις τοῦ προσώπου ἐν αὐτῇ l), δύναται μὲν γίνεσθαι καὶ κατὰ παραλλαγὴν m) μερῶν καὶ κατ' ἐπιπροσθέτησιν n) καὶ κατὰ

e) καὶ. Addidi cum Schneidero de iudicio Gassendi.

f) καὶ γὰρ παρ' ἡμῖν — ἀφ' ἑτέρων. Ambrosius: *Etenim apud nos pleraque cernuntur, quae plura ex seipsis habeant: plura item ab aliis.*

g) οὐδέν. Scribebatur οὐδέν. Tacite correxit Schneiderus.

h) αὐτῷ. Legebatur αὐτοῖς. Correxit Schneiderus cum Gassendo.

i) συνθεωρῇ. Codd. Veneti συνθεωρεῖ.

k) καὶ μὴ ἀναβλέπων — ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον. Edit. Proben. et Eudocia p. 175. μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακόλουθα ταυτὰ, καὶ καταῤῥεπῇ (Eudocia καταῤῥεπῇ) ἄλλο τε ἄλλως (Eudocia ἄλλοτε omisso ἄλλως) ἐπὶ τὸν μοναχὸν τρόπον. Stephan. et Meibom. μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακόλουθα, (Meibom. ἀνακόλουθα) ταῦτα, καὶ καταῤῥεπῇ ἄλλο τε ἄλλως ἐπὶ τ. μ. τ. Haec expressit Ambrosius: *et ne aspiciens et (in) ea quae non consequuntur hoc ipsum defluere alias aliter in illum unicum modum.* Menag. μὴ ἀναβλέπων εἰς τὰ ἀνακόλουθα, ταῦτα, ὀγκοῖ ματαίως, καὶ καταῤῥεπῇ ἄλλο τε ἄλλως ἐπὶ τ. μ. τ. quae expressit Aldobrandinus, *nec ad haec quae consequentia non sunt, respiciens, inaniter tumescat, frustraque interdum singularem ad modum delabatur.* Eamdem lectionem confirmant codd. Sambuci comprobatque Gassendus. Codd. Veneti et Arund. ἀνακόλουθα ταυτόν. Reposui cum Schneidero καὶ ante μὴ ἀναβλέπων auctoritate codd. Venetorum idemque delevi ante καταῤῥεπῇ, id quod cum Kuehnio et Schneidero mutavi in καταῤῥέπῃ. Gassendus coni. ἄλλοθι pro ἄλλοτε.

l) ἐν αὐτῇ. Ambrosius *in ipsis.*

m) κατὰ παραλλαγήν. Ambrosius *per immutationes.*

n) κατ' ἐπιπροσθέτησιν. Ambrosius *per immutatam adiectionem.* Aldobrandinus *opposita.* Kuehnius: *intervenientibus aliis corporibus, quae obstruunt eius (lunae) luminibus variasque formas afferunt eique officiunt.*

habere lumen, possibile item et a sole mutuari: nam et apud nos multa cernuntur quae ex se ipsis habeant, multa item quae ab aliis. Nihilque impedit eorum quae in caelestibus videntur, si quis multiplicis rationis semper memoriam habeat consequentiaque ipsi fundamenta et causas simul inspiciat et non respiciens ad haec quae non consequuntur delabatur alias aliter in illum unicum modum. Porro faciei manifestatio fieri quidem in ipsa potest et per immutationem partium et per oppositionem modisque omnibus quotquot cernuntur cum

πάντας τρόπους ὅσοι ἂν θεωροῖντο τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις κεκτημένοι o). ἐπὶ πάντων γὰρ τῶν μετεώρων τὴν 96.
τοιαύτην ἰχνεύειν οὐ προσθετέον p). ἢν γάρ τισι μαχομένοις τοῖς ἐναργήμασιν * οὐδέποτε δυνήσεται ἀταραξίας γνησίου μεταλαβεῖν q). ἔκλειψις ἡλίου καὶ σελήνης δύναται μὲν γίνεσθαι καὶ κατὰ σβέσιν r), καθάπερ καὶ παρ' ἡμῖν τοῦτο s) θεωρεῖται γινόμενον * καὶ δὴ κατ' ἐπιπροσθέτησιν t) ἄλλων

o) καὶ κατὰ πάντας τρόπους — κεκτημένοι. Edit. Froben. et Eudocia p. 176. et 176. καὶ ὅσοι πάντα ἂν τρόπον θεωροῖντο τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις κεκτημένοι ἐπὶ πάντων etc. Codd. Veneti et Arund. καὶ ὅσοι πάντα ἂν τρόπον. Stephan. et Menag. καὶ ὅσοι πάντα ἂν τρόποι θεωροῖντο τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις κεκτημένοι. Aldobrandinus: *aliisque modis, quibus omnia sic spectentur, ut rerum consensionem apparentium obtineant.* Gassendus coni. καὶ ὅσοι πάντη ἂν τρόποι etc., Kuehnius καὶ ὅσοι πάντως ἂν τρόποι etc.. Quod cum Meibomio et Schneidero restitui expressit Ambrosius.

p) ἐπὶ πάντων γὰρ — οὐ προσθετέον. Edit. Froben. et Eudocia p. 176. (κεκτημένοι) ἐπὶ πάντων τῶν μετεώρων, omisso γάρ, quod deest etiam in codd. Veneti. Margo Sambuci προστέον. Ambrosius: *Namque in omnibus meteoris huiusmodi vestigare nequaquam adnitendum est.* Aldobrandinus: *In omnibus enim his, quae in sublimi gignuntur, hanc ipsam ut investigemus, omittendum non est.* Gassendus coni. τὴν τοιαύτην ἰχνεύειν ὁδὸν προσθετέον. Schneiderus ἰχνεύειν δεῖ ὁδόν. Equidem ut in re incerta satius duxi corruptam lectionem relinquere nec nisi leviter castigare quamvis insigni castigatione dignum interpretem.

q) ἢν γάρ τισι μαχομένοις — μεταλαβεῖν. Edit. Froben. et Eudocia p. 176. ἢν γάρ τισι βαλλομένοις τοῖς ἐναργήμασιν οὐδέποτε etc., ut quod praebent βαλλομένοις confirment codd. Veneti et Arund.. Reliquae editiones habent ἢν γάρ τισι μαχομένοις τοῖς ἐναργήμασιν, οὐδέποτε etc.. Ambrosius: *Si enim aliquibus repugnare evidentiis contingat, nunquam vera tranquillitate poterimus frui.* Aldobrandinus: *Nam perspicuis rebus repugnantia si quis sequatur, nunquam germanae perturbationum vacuitatis compos fieri poterit.* Gassendus coni. ἢν γάρ τις μαχόμενος ᾖ. Schneiderus ἢν γάρ τις προσθῆται τοῖς μαχομένοις τοῖς ἐναργήμασιν. Posui cum Schneidero post τοῖς ἐναργήμασιν signum lacunae.

r) καὶ κατὰ σβέσιν. Aldobrandinus *illis extinctis.*

s) τοῦτο. Ambrosius *pleraque.*

t) καὶ δὴ κατ' ἐπιπροσθέτησιν. Ante Meibomium legebatur καὶ ἤδη κατ' ἐπιπροσθέτησιν. Meibom. et Schneider. καὶ ἔτι κατ' ἐπιπροσθέτησιν. Ambrosius *Iamque per interpositionem.* Aldobrandinus *potest et — oppositu.*

*his quae apparent concordiam habere. Namque in omnibus meteoris huiusmodi viam investigare nequaquam adnitendum est: si enim aliquibus repugnantibus evidentiis * contingat, nunquam vera tranquillitate poterit frui. Solis ac lunae defectus potest quidem fieri et per exstinctionem, quemadmodum et apud nos hoc fieri videmus; porro per*

τιμῶν, ἢ χῆς ἢ οὐρανοῦ ἢ τινος ἄλλου τοιούτου, καὶ ὅτι τοὺς ἡλίους ἀλλήλους τρόπους συνθεωρητέον u), καὶ τὰς ἅμα συγκρίσεις x), τοῦτο ὅτι οὐκ ἀδύνατον γίνεσθαι. [Ἐν δὲ τῇ δωδεκάτῃ y) περὶ φάσεως ταῦτα λέγει, καὶ τὴν ἥλιον ἔκλειψιν z) γίνεσθαι ἐπισκοτούσης σελήνης τὸ τοῦ γῆς σκιάματος a) ἄλλα καὶ κατ' ἀναχώρησιν b), κοῦφα δὲ c) καὶ Διογένης ὁ Ἐπικούρειος ἐν τῇ πρώτῃ d) τῶν ἐκλελεκτων e).] ἔτι τε τάξις περιόδου f) παθάπερ ἔνια καὶ παρ' ἡμῖν τῶν τυχόντων g) μύθους λαμβανέσθω καὶ ἡ θεία φύσις πρὸς ταῦτα μηδαμῇ h) προσαγέσθω, ἀλλὰ ἀλειτούργητος διατηρείσθω καὶ ἐν τῇ πάσῃ μακαριότητι i), ὡς ἐν τούτῳ μὴ

u) *συνθεωρητέον.* Edit. Froben. et Menag. cum Eudocia p. 176. *θεωρητέον.* Alterum commendant Stephan., Meibom. et Schneider. cum margine Sambuci.

x) *τὰς ἅμα συγκρίσεις.* Legebatur *τὰς ἅμα συγκρίσεις.* Correxi cum Schneidero ex cod. Florentino. Nihil mutandum putabat Menagius.

y) *Ἐν δὲ τῇ δωδεκάτῃ.* Edit. Froben. *ἐν δὲ τῇ δυοδεκάτῃ.*

z) *τὸν ἥλιον ἐκλείπειν.* Edit. Froben. *ἥλιον.* Codd. Veneti *τὸν πρὸς ἥλιον ἐκλείπειν.*

a) *τοῦ τῆς γῆς σκιάματος.* Meibom. *τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς σκιάματος ἐμπίπτοντος*, quo nos additamento carere posse bene intellexerunt Kuehnius et Schneiderus. Ambrosius *terrae umbra se opponente.* Aldobrandinus *umbra terrae tectam.*

b) *ἄλλα καὶ κατ' ἀναχώρησιν.* Edit. Froben., Stephan. et Meibom. cum Ambrosio omittunt *καὶ*, quod Meibomium addi voluisse interpretatio testatur. Agnoscit illud Menag. et Schneider. expressitque Aldobrandinus *sed et ex recessu quoque deficere ait.* Gassendus addebat *πάλιν ἐκλαμπεσθαι.*

c) *δὲ.* Ambrosius non expressit.

d) *ἐν τῇ πρώτῃ.* Edit. Froben. *ἐν τῇ πρώτῳ.*

e) [*Ἐν δὲ τῇ δυωδεκάτῃ — τῶν ἐκλεκτων.*] Eudocia p. 176. omittit, ego cum Schneidero delevi ut additamenta Diogenis.

f) *περιόδου.* Aldobrandinus *circulorum.*

g) *ἔνια — τῶν τυχόντων.* Aldobrandinus *quaevis multa.*

h) *μηδαμῇ.* Edit. Froben. *μηδαμῶς.* Eudocia p. 176. *μηδαμῆ.*

i) *καὶ ἐν τῇ πάσῃ μακαριότητι.* Ambrosius *in omni sua plenissima beatitate*, non expresso *καὶ*

oppositionem, quaerendam aliorum, aut terrae aut caeli aut cuiusvis alterius ejusmodi. Atque ita motus inter eos modos considerandum est et coniunctos fieri casus impossibile non esse. [In duodecimo autem de natura haec dicit, obumbrantem luna solem, lunam vero terrae umbra se opponente deficere; verum etiam secundum recessum. Hoc vero et Epicureus Diogenes in primo Electarum opinionum tradit.] *Praeterea circuitionis ordo sic accipiatur sicuti et quaedam apud nos fiunt, divinaque ad haec natura nusquam admoveatur, sed immunis a ministerio et in omni sua beati-*

πραχθήσεται k), ἅπασα ἡ περὶ τῶν μετεώρων αἰτιολογία l) ματαία ἔσται. καθάπερ τισὶν m) ἤδη ἐγένετο n) οὐ δυνατοῦ τρόπου ἐφαψαμένοις, εἰς δὲ τὸ μάταιον ἐκπεσοῦσι τῷ καθ' ἕνα τρόπον οἴεσθαι γίνεσθαι μόνον o) τούς τε ἄλλους p) ἅπαντας τοὺς κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον ἐκβάλλειν, εἴς τε τὸ ἀδιανόητον φερομένους q) καὶ τὰ φαινόμενα ἃ δεῖ σημεῖα ἀποδέχεσθαι μὴ δυναμένοις συνθεωρεῖν r). μήκη νυκτῶν καὶ 98 ἡμερῶν παραλλάττειν s) καὶ παρὰ τὸ ταχείας ἡλίου κινήσεις

k) ὡς εἰ τοῦτο μὴ πραχθήσεται. Ambrosius: *Si minus autem hoc fiat.* Aldobrandinus: *Nisi enim hoc fiat.*

l) ἅπασα ἡ περὶ τῶν μετεώρων αἰτιολογία. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 176. ἅπασα περὶ τῶν μετεώρων ἀντιλογία. Stephan. et Menag. cum cod. Palat. ἅπασα ἡ τῶν μετεώρων ἀντιλογία. codd. RRR et Veneti ἅπασα ἡ περὶ τῶν μετεώρων ἀντιλογία. Meibom. ἅπασα ἡ τῶν μετεώρων αἰτιολογία. Ambrosius *omnis de caelestibus — contradictio.* Aldobrandinus *omnis eorum quae in sublimi gignuntur, contra argumentatio.* Quod cum Schneidero restitui debetur Gassendo, probatum illud iam Menagio.

m) καθάπερ τισίν. Edit. Froben. καθὰ πέρ τισιν.

n) ἐγένετο. Legebatur ἐγίνετο. Correxit Schneiderus.

o) οἴεσθαι γίνεσθαι μόνον. Stephan. et Meibom. μόνον οἴεσθαι γίνεσθαι. Alterum commendant edit. Froben., Menag. et Schneider. cum codd. Venetis atque Eudocia p. 176.

p) τούς τε ἄλλους. Legebatur τοὺς δὲ ἄλλους. Menag. τοὺς ἄλλους. Quod recepi restituit Kuehnius expressitque Ambrosius.

q) φερομένους. Ante Meibomium legebatur φερομένους. Correxit Meibomius ex emendatione Gassendi.

r) καὶ τὰ φαινόμενα — συνθεωρεῖν. Ante Meibomium legebatur καὶ τὰ φαινόμενα δὴ (Menag. ἃ δεῖ) σημεῖα ἀποδέχεσθαι μὴ δυναμένους (Stephan. et Menag. μὴ δυναμένους,) σὺν θεῷ χαίρειν. Cod. Arund. φαινόμενα δεῖ σημεῖα etc., Ambrosius: *Quae vero signa suscipere oportet cum non possimus valere sinamus.* Aldobrandinus: *nec apparentia quae oportet signa excipere, nec cum Deo laetari possunt.* Kuehnius coni. καὶ τὰ φαινόμενα ἃ δεῖ σημεῖα μὴ ἀποδέχεσθαι, δυναμένους σὺν θεῷ χαίρειν. Quod cum Meibomio Schneideroque restitui συνθεωρεῖν ipsi debetur Meibomio, dativum δυναμένοις praeivit Gassendus.

s) μήκη νυκτῶν καὶ ἡμερῶν παραλλάττειν. Legebatur παραλλάττοντα. Correxit Schneiderus. Ambrosius: *quae noctium ac dierum prolixitates immutant.* Aldobrandinus: *Noctium dierumque longi-*

tate servetur, ut si minus hoc fiat, omnis de caelestibus inanis futura sit causarum investigatio, sicuti iam quibusdam fuit, qui modum attigere non possibilem, verum in vanitatem deciderunt, dum uno tantum modo arbitrantur haec fieri alioseque omnes possibiles excludunt, quique et ad id quod intelligi nequeat feruntur et quae signa suscipere oportet apparentia non possunt considerare. Noctium ac dierum prolixitates immutari propterea quod solis motus celeres fiunt

γίνεσθαι καὶ πάλιν βραδείας ὑπὲρ γῆς t) παρὰ τὰ μήκη τόπων παραλλάττοντα u)· καὶ τόπους τινὰς περαιοῦσθαι τάχιον ἢ καὶ βραδύτερον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τινα θεωρεῖται x), οἷς συμφώνως δεῖ λέγειν ἐπὶ τῶν μετεώρων. οἱ δὲ τὸ ἓν λαμβάνοντες, τοῖς τε φαινομένοις μάχονται καὶ τοῦ τί δυνατὸν y) ἀνθρώπῳ θεωρῆσαι διαπεπτώκασιν. ἐπισημασίαι z) δύνανται γίνεσθαι a) καὶ κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν b), κα-

tudines vicissim mutari existimandum est. Gassendus coni. *ἐνδέχεται*, Meibomius *ἐνδέχεται γίνεσθαι.*

t) *ὑπὲρ γῆς.* Gassendus coni. *ὑπέρ τε καὶ ὑπὸ γῆς.*

u) *παρὰ τὰ μήκη τόπων παραλλάττοντα.* Ante Meibomium legebatur *παρὰ τὸ μήκη τόπων παραλλάττοντα.* Meibom. *ἢ παρὰ τὸ μήκη τόπων παραλλάττοντα.* Ambrosius *pro locorum longitudine immutant.* Aldobrandinus *quodque locorum spatia immutentur.* Gassendus coni. *παρὰ τὸ τὰ μήκη τόπων παραλλάττειν.* Quod edidi *παρὰ τὰ μήκη τόπων παραλλάττοντα* restituit Schneiderus praeveratque iam Kuehnius, sed praeposita particula *καί.*

x) *καὶ τόπους τινὰς — θεωρεῖται.* Ante Meibomium legebatur *καὶ τόπους τινὰς περαιοῦντα τάχιον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, ἢ καὶ βραδύτερόν τινα θεωρεῖται.* Meibom. *καὶ τόπους τινὰς περαιοῦντα τάχιον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τάχιον, ἢ καὶ βραδύτερον τινὰ θεωρεῖται.* Ambrosius: *et loca quaedam celerius peragunt sive tardius: sicuti et apud nos quaedam conspiciuntur.* Aldobrandinus: *quodque spatia quaedam celerius conficiantur, quemadmodum apud nos quoque, vel tardius etiam quaedam spectantur.* Gassendus coni. *καὶ παρὰ τὸ τόπους τινὰς περαιοῦσθαι τάχιον ἢ βραδύτερον, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τινα θεωρεῖται.* cuius coniecturae praecipuam partem cum Schneidero adscivi. Kuehnius coni. *ὡς καὶ παρ' ἡμῖν τόπους τινὰς περαιοῦντα τάχιον ἢ καὶ βραδύτερόν τινα θεωρεῖται.*

y) *τί δυνατόν.* Ante Meibomium legebatur *εἰ δυνατόν.* Correxerunt Meibomius et Schneiderus. Gassendus coni. *ὃ δυνατόν.* Caeterum Ambrosius verba *οἱ δὲ τὸ ἓν λαμβάνοντες* et quae sequuntur usque ad *διαπεπτώκασιν* interpretatur *Qui autem unum assumentes his quae apparent reluctantur eo etiam exciderunt, quod inspicere homini possibile est.*

z) *ἐπισημασίαι.* Edit. Froben. *ἐπεισημασίαι.* Stephan., cod. Arund. et Eudocia p. 176. *ἐπεὶ σημασίαι*, quod expressit Ambrosius *Namque significationes.*

a) *γίνεσθαι.* Legebatur *γενέσθαι.* Correxit Schneiderus.

b) *κατὰ συγκυρήσεις καιρῶν.* Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 176. *κατὰ συγκρίσεις καιρῶν.* Ambrosius *per collationes temporum.* Quod dedi probatum Menagio Kuehnioque *συγκυρήσεις*

rursumque tardiores super terram, prouti locorum longitudines immutantur; et loca quaedam celerius peragrari sive etiam tardius, sicuti et apud nos quaedam conspiciuntur, quibus consona de meteoris dicendum. Qui autem unum assumunt cum iis quae apparent reluctantur, tum illud ignorant quid sit quod homo contemplari possit. Significationes fieri possunt etiam per eventa temporum, sicuti in iis quae

θάπερ ἐν τοῖς ἐμφανέσι παρ' ἡμῖν ζώοις c), καὶ παρ' ἕτερα, ὡςεὶ καὶ ἀέρος μεταβολήν d)· ἀμφότερα γὰρ e) ταῦτα οὐ μάχεται τοῖς φαινομένοις· ἔτι δὲ ποίοις παρὰ τοῦτο ἢ τοῦτο 99. *τὸ αἴτιον γίνεται f) οὐκ ἔστι συνιδεῖν. νέφη γίνεσθαι καὶ συνίστασθαι δύναται καὶ παρὰ πιλήσεις ἀέρος καὶ πνευμάτων συνώσεις g), καὶ παρὰ περιπλοκὰς ἀλληλούχων ἀτόμων*

prachstant Menag., Meibom. et Schneider. cum codd. Palat., Florent. et Sambuci idemque expressit Aldobrandinus. Conf. §. 115.

c) *καθάπερ ἐν τοῖς ἐμφανέσι παρ' ἡμῖν ζώοις.* Ambrosius *sicuti et in his* etc.. Aldobrandinus *quemadmodum manifeste apud nos in animalibus apparet.*

d) *καὶ παρ' ἕτερα, ὡςεὶ καὶ ἀέρος μεταβολήν.* Legebatur *καὶ παρ' ἑτέροις, ὡςεὶ* (edit. Froben. et Eudocia p. 176. *ὡς εἰ*) *ἀέρος καὶ μεταβολῆς.* Ambrosius *et in aliis sicut aeris et mutationis.* Aldobrandinus *et etiam apud alios, ut aeris et mutationis.* Correxi cum Schneidero de coniectura Casauboni, delentis praeterea alterum *καί*. Idem verius putabat aliquid deesse, quod et ipsum videbatur Menagio et ante eum Gassendo. Is vero supplementum dedit huiusmodi, *καὶ κατὰ συντεύξεις αἰτίων τινῶν ἅμα ταῖς τῶν ἄστρων ἀνατολαῖς καὶ δύσεσι, τινὸς τοῦ ἀέρος μεταβολῆς.* Kuehnius coni. *καὶ κατ' ἀέρος μεταβολάς.*

e) *γὰρ.* Stephan. *καί.*

f) *ἔτι δὲ ποίοις παρὰ τοῦτο ἢ τοῦτο τὸ αἴτιον γίνεται.* Menag. *ἤδη δέ*, quod expressit Aldobrandinus. Ambrosius: *Qualitatibus praeterea si ab hoc aut ab illo fit causa.* Aldobrandinus: *Iam vero ex quibus praeter hoc aut hoc exsistat causa.* Gassendus coni. *ποῖον παρὰ τοῦτο ἢ τοῦτο αἴτιον*, unde Schneiderus reposuit *ποῖον.* Vulgatum sic interpretatur Kuehnius: *Iam vero quibus (subiectis) aut propter hanc (καιρῶν συγκυρήσεις) aut illam (ἀέρος μεταβολάς) causam obveniat (ἐπισημασία) non licet animadvertere.*

g) *οὐκ ἔστι συνιδεῖν. νέφη — συνώσεις.* Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 176. *οὐκ ἔστιν συνιδεῖν ἐφ' ᾗ γίνεσθαι καὶ συνίστασθαι δύναται.* (Stephan. *δύναται,*) *καὶ παρὰ πιλήσεις ἀέρος πνευμάτων συνώσεως.* Cod. Arund. *ἐφ' ᾗ.* Menag., Meibom. et Schneider. *οὐκ ἔστι συνιδεῖν. νέφη γίνεσθαι καὶ συνίστασθαι δύναται καὶ παρὰ πιλήσεις ἀέρος πνευμάτων συνώσεως* (Meibom. *ἢ πνευμάτων συνώσεις.* Schneider. *πνευμάτων συνώσει*). Ambrosius: *Neque valet aspici e qua fieri atque constare possunt et concretiones aeris impressionesque ventorum.* Aldobrandinus: *scire non licet. Fieri nubes et cogi possunt, et ab aeris concretione compellentibus ventis.* Iam quod Schneiderus edidit *πνευμάτων συνώσει* speciosa est coniectura Gassendi, confirmata Aldobrandino; quod ego, Kuehnii, confirmata Ambrosio.

apud nos videntur animantibus; et secundum alia, sicut et aeris mutationem: haec enim utraque iis quae videntur non repugnant: qualibus praetereq ab hac aut ab illa fiat causa non licet intelligere. Nubes fieri atque cogi possunt secundum condensationes aeris compressionesque ventorum atque secundum implicationes se invicem tenentium atomorum et

καὶ ἐπιτηδείων εἰς τὸ τοῦτο τελέσαι h), καὶ κατὰ ῥευμάτων συλλογὴν ἀπό τε γῆς καὶ ὑδάτων· καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους πλείους αἱ τῶν τοιούτων συστάσεις οὐκ ἀδυνατοῦσι συντελεῖσθαι. ἤδη δ' ἀπ' αὐτῶν i) ἡ μὲν θλιβομένων, ἡ δὲ k) μεταβαλλόν-
100. των ὕδατα ὑνναται συντελεῖσθαι l). ἔτι δὲ ῥεύματα m) κατὰ ἀποφορὰν ἀπὸ ἐπιτηδείων τόπωνn) δι' ἀέρος κινουμένουο), βιαιοτέρας p) ἐπαρδεύσεως γινομένης ἀπό τινῶν ἀθροισμάτων, ἐπιτηδείων εἰς τὰς τοιαύτας ἐπιπέμψεις. βροντὰς ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ κατὰ q) πνεύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν νεφῶν ἀνείλησινr), καθάπερ ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀγγείοις,

h) εἰς τὸ τοῦτο τελέσαι. Edit. Froben. et Eudocia p. 176. εἰς τοῦτο τελέσαι. Codd. Veneti εἰς τοῦτο τελέσας. Arund. τελέσας.

i) ἀπ' αὐτῶν. Legebatur ἐπ' αὐτῶν, quod Ambrosius reddidit *in his*. Correxit Schneiderus et ante eum Kuehnius. Menagium ἐξ αὐτῶν legisse patet ex eius observatione. Aldobrandinus *horum partim conflictu, partim commutatione*.

k) ἡ μὲν — ἡ δέ. Edit. Froben. ἥμὲν — ἥδέ. Stephan., Menag. et Eudocia p. 176. ἡ μὲν — ἡ δέ. Correxerunt Kuehnius, Meibomius et Schneiderus.

l) ὕδατα ὑνναται συντελεῖσθαι. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis et Eudocia p. 176. ὑνανται. Ambrosius *aquas perfici* omisso ὑνανται. Gassendus coni. ὑετὸν pro ὕδατα, quem satis refutavit Kuehnius.

m) ἔτι δὲ ῥεύματα. Legebatur ἔτι τε πνεύματα. Correxit Meibomius in adnotatione recepitque Schneiderus. Gassendus coni. ἔτι δὲ πνεύματα γίνεσθαι ὑνανται.

n) κατὰ ἀποφορὰν ἀπὸ ἐπιτηδείων τόπων. Stephan. καὶ ἀποφορὰν etc.. Ambrosius *per relationem ex locis idoneis*. Aldobrandinus *vaporibus aptis ex locis excitatis*.

o) δι' ἀέρος κινουμένων. Stephan., Menag. et Meibom. καὶ δι' ἀέρος κινουμένων, quod expresserunt interpretes, Ambrosius *Dumque per aerem moventur*, coniungens ille pariter ac Stephan. et Menag. cum βροντὰς ἐνδέχεται γίνεσθαι; Aldobrandinus *perque aerem motum conficientibus (exsistunt)*. Gassendus ad κινουμένων supplet ἀτόμων, Kuehnius ῥευμάτων.

p) βιαιοτέρας. Edit. Froben. τοτέρας. Eudocia p. 176. προτέρας.

q) κατὰ. Edit. Froben. et Eudocia p. 176. omittunt.

r) ἀνείλησιν. Eudocia p. 176. ἀνείλησι.

eorum quae ad hoc perficiendum idonea sunt, fluxumque ex terra aquisque collectionem: item modis aliis pluribus huiusmodi concretiones fieri impossibile non est. Iam vero ab iis partim se collidentibus, partim vero mutantibus pluviae perfici possunt; diuturnae item pluviae per delationem ex locis idoneis quae per aerem moventur, ubi inundatio vehementior ex quibusdam ad huiusmodi immissiones idoneis congregationibus facta fuerit. Tonitrus fieri possunt et per spiritus in concavis nubium revolutionem, siccati in vasis nostris con-

καὶ παρὰ πυρὸς πεπνευματωμένου βόμβον ἐν αὐτοῖς, καὶ κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν καὶ διαστάσεις s), καὶ t) κατὰ παρατρίψεις δὲ νεφῶν καὶ κατάξεις u) πῆξιν εἰληφότων κρυσταλλοειδῆ x). καὶ τὸ ὅλον καὶ τοῦτο τὸ μέρος πλεοναχῶς γίνεσθαι λέγειν ἐκκαλεῖται τὰ φαινόμενα y). καὶ ἀστραπαὶ δ' 101.
ὡσαύτως γίνονται κατὰ πλείους τρόπους· καὶ γὰρ κατὰ παράτριψιν καὶ σύγκρουσιν νεφῶν ὁ πυρὸς ἀποτελεστικὸς σχηματισμὸς ἐξολισθαίνων ἀστραπὴν γεννᾷ, καὶ κατ' ἐκπιεσμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευμάτων z) ἃ τὴν λαμπηδόνα ταύτην παρασκευάζει· καὶ κατ' ἐκπιασμόν, θλίψεως τῶν νεφῶν γινομένης, εἴθ' ὑπ' ἀλλήλων εἴθ' ὑπὸ πνευμάτων a)· καὶ

s) καὶ διαστάσεις. Aldobrandinus *distractisque nubibus.*

t) καί. Edit. Froben. et Eudocia p. 177. omittunt.

u) κατάξεις. Stephan. τάξεις, quod reddidit Ambrosius *ordines.* Codd. Palat. et Florent. λόξεις. Gassendus coni. πατάξεις, quod probabat Menagius.

x) κρυσταλλοειδῆ. Edit. Froben. κρυσταλοειδῆ.

y) καὶ τὸ ὅλον — τὰ φαινόμενα. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 177. omittunt πλεοναχῶς. Ambrosius: *Et totum ad hanc partem ut multis modis fieri dicere possumus: quae videntur inducunt.* Aldobrandinus: *et omnino totum istum locum multipliciter explicari posse* etc..

z) καὶ κατ' ἐκπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευμάτων. Stephan. et Menag. καὶ κατ' ἐκριπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευμάτων τοιούτων σωμάτων. Meibom. καὶ κατ' ἐκριπισμὸν ἐκ τῶν νεφῶν ὑπὸ πνευματωδῶν σωμάτων. Ambrosius: *flatumque ex nubibus talium corporum.* Aldobrandinus: *et ventorum quasi flabello ea ex nubibus corpora excitantur.* Gassendus ex Mss. coni. ὑπὸ πνευμάτων τῶν τοιούτων. Quod exhibui praestant edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 177. idemque dedit Schneiderus, sed ut secluderet praepositionem ὑπό.

a) καὶ κατ' ἐκπιασμὸν — ὑπὸ πνευμάτων. Edit. Froben. καὶ κατ' ἐπιασμόν. Eudocia p. 177. καὶ κατὰ πιασμόν. Meibom. καὶ κατ' ἐκπισμὸν de correctione Gassendi. Ambrosius: *et per pressuram aut collisionem nubium fit: sive ab se invicem sive a ventis.* Aldobrandinus: *et sive attritu inter se nubium, sive vi ventorum exprimuntur.*

tingit, atque ex ignis inspirati sonitu in ipsis, et per fractiones nubium atque dissidentias, item per confricationes nubium atque attritus quae concretionem crystalli instar acceperint. Et in universum etiam hanc partem ut multis modis fieri dicamus quae videntur inducunt. Coruscationes item eadem ratione modis pluribus fiunt: nam per confricationem collisionemque nubium figura illa ignis effectrix elabens coruscationem gignit et per elisionem ex nubibus a ventis factam qui hunc splendorem efficiant; et per pressuram, quum collisio nubium fit sive ab se invicem sive a ventis; et

κατ' ἐμπερίληψιν δὲ τοῦ ἀπὸ τῶν ἄστρων κατεσπαρμένου φωτός b), εἶτα c) συνελαυνομένου ὑπὸ τῆς κινήσεως νεφῶν τε καὶ πνευμάτων καὶ διεκπίπτοντος διὰ τῶν νεφῶν· ἢ κατὰ διήθησιν τῶν νεφῶν d) τοῦ λεπτομερεστάτου φωτός, ἢ τῷ ὑπὸ τοῦ πυρὸς νέφη συνειλέχθαι e) καὶ τὰς βροντὰς ἀποτελεῖσθαι· καὶ κατὰ τὴν τούτου κίνησιν f) καὶ κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπύρωσιν τὴν γινομένην διά τε συντονίαν φορᾶς
102. καὶ διὰ σφοδρὰν κατείλησιν g)· καὶ κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν ὑπὸ πνευμάτων καὶ h) ἔκπτωσιν τῶν πυρὸς ἀποτελεστικῶν ἀτόμων καὶ τὸ τῆς ἀστραπῆς φάντασμα ἀποτελουσῶν i). καὶ

b) καὶ κατ' ἐμπερίληψιν δὲ τοῦ ἀπὸ τῶν ἄστρων κατεσπαρμένου φωτός. Stephan. et cod. Palat. κατὰ περίληψιν. Menag., Meibom. et Schneider. κατὰ ἐμπερίληψιν. Quod dedi praestant edit. Froben. et Eudocia p. 177. Deinde quod legebatur κατεσπειραμένου mutavi in κατεσπαρμένου, quod expressit Aldobrandinus et in adnotationibus commendavit Schneiderus. Ambrosius: *et per complexionem ea quae a sideribus manat se inserente luce.* Aldobrandinus: *Etiam ardoris interceptione ab astris disseminati.*

c) εἶτα. Ambrosius *sive.*

d) κατὰ διήθησιν τῶν νεφῶν. Aldobrandinus *ex — stillicidiis.* Schneiderus coni. διὰ τῶν νεφῶν.

e) ἢ τῷ ὑπὸ τοῦ πυρὸς νέφη συνειλέχθαι. Ante Meibomium legebatur ἢ ἀπὸ τοῦ πυρὸς νέφη συνειλέχθαι. Correxerunt Meibomius et Schneiderus. Schneiderus: „Hoc membrum equidem sanum esse non existimo, saltem non intelligo, quomodo nubes ab igne colligi et tonitru efficere dicantur."

f) καὶ κατὰ τὴν τούτου κίνησιν. Aldobrandinus cum praecedentibus coniuncta interpretatur *tonitruaque et huius ipsius motu efficiantur.* Schneiderus cum superioribus ἢ κατὰ διήθησιν τῶν νεφῶν τοῦ λεπτομερεστάτου φωτὸς coniungenda suspicatur.

g) καὶ κατὰ τὴν τοῦ πνεύματος ἐκπύρωσιν — κατείλησιν. Edit. Froben. et Eudocia p. 177. omittunt articulum τοῦ. Eudocia p. 177. διά τε συντονίας. Ambrosius: *et per ignis evaporationem quae fiat per constantiam* etc.. Aldobrandinus: *et vento vapore ideo ignem concipiente, quod et incitate feratur, et vehementius contorqueatur.*

h) καί. Addidi cum Meibomio et Schneidero.

i) καὶ κατὰ ῥήξεις δὲ νεφῶν — ἀποτελουσῶν. Ambrosius: *Fractiones quoque nubium a ventis casum esse efficientium ignis atomorum coruscationisque speciem peragentium.* Aldobrandinus: *Etiam*

per interceptionem a sideribus disseminatae lucis, deinde a motu nubium ventorumque compulsae et per nubes decidentis; sive per percolationem tenuissimi nubium luminis; sive eo quod ex igne colliguntur et tonitrua efficiuntur; item per huius motum et per spiritus inflammationem quae fit per contentionem motus volubilitatisque vehementiam; etiam per ruptiones nubium vi ventorum et quod excidunt atomi ignem efficientes coruscationisque speciem peragentes. Aliis item

κατ' ἄλλους δὲ πλείους τρόπους ῥᾳδίως ἔσται καθορᾶν ἐχόμενον καὶ τῶν φαινομένων καὶ τὸ τούτοις ὅμοιον δυνάμενον συνθεωρεῖν k). προτερεῖ δὲ ἀστραπὴ βροντῆς l) ἐν τοιᾷδέ τινι m) περιστάσει νεφῶν καὶ διὰ τὸ ἅμα τῷ τὸ πνεῦμα ἐμπίπτειν n) ἐξωθεῖσθαι τὸν ἀστραπῆς ἀποτελεστικὸν σχηματισμόν, ὕστερον δὲ τὸ πνεῦμα ἀνειλούμενον τὸν βόμβον ἀποτελεῖν τοῦτον· καὶ κατ' ἔμπτωσιν δὲ o) ἀμφοτέρων ἅμα τῷ τάχει p) συντονωτέρῳ κεχρῆσθαι πρὸς ἡμᾶς τὴν ἀστραπήν, ὑστερεῖν δὲ τὴν βροντήν, καθάπερ ἐπ' ἐνίων ἐξ ἀποστήματος 103.
θεωρουμένων καὶ πληγάς τινας ποιουμένων. κεραυνοὺς ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ κατὰ πλείονας q) πνευμάτων συλλογὰς καὶ κατ' αὐτῶν ἀνελίξεις r) ἰσχυράν τε ἐκπύρωσιν, καὶ κατὰ

disruptis e nubibus ventorum vi, atomi ignis efficientes excidere possunt, fulgoris speciem prae se ferentes.

k) καὶ κατ' ἄλλους δὲ πλείους τρόπους — συνθεωρεῖν. Meibom. et Schneider. καὶ ἄλλους δὲ πλείους ῥᾳδίως ἔσται καθορᾶν τὸν ἐχόμενον (Schneider. omittit τὸν) καὶ τῶν φαινομένων etc.. Aldobrandinus: *multisque aliis modis facile erit, quid apparentibus rebus consequens sit, videre, et quod eorum similem quoque vim habeat, perspicere.*

l) βροντῆς. Menag. τῆς βροντῆς.

m) ἐν τοιᾷδέ τινι. Edit. Froben. ἐν τοιᾷδέτινι. Stephan. et Eudocia p. 177. ἐν τοιᾷ δέ τινι.

n) καὶ διὰ τὸ ἅμα τῷ τὸ πνεῦμα ἐμπίπτειν. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 177. καὶ διατόλμᾳ· τῷ τὸ πνεῦμα ἐμπίπτειν. Kuehnius coni. ἐκπίπτειν.

o) καὶ κατ' ἔμπτωσιν δέ. Edit. Froben. κατέμπροσιν. Meibom. κατ' ἐκπύρωσιν. codd. Veneti κατ' ἔμπρωσιν. Arund. κατ' ἔμπροσιν. Eudocia p. 177. κατέμπρασιν. Kuehnius coni. κατ' ἔκπτωσιν. Pro. δὲ Meibom. et codd. Veneti δι'.

p) ἅμα τῷ τάχει. Ambrosius ἅμα non expressit, Aldobrandinus *utrisque simul evenientibus*. Schneiderus coni. ἅμα διὰ τὸ τάχει.

q) καὶ κατὰ πλείονας. Edit. Froben., codd. Veneti et Arund. atque Eudocia p. 177. omittunt καί. Ambrosius *ac secundum plurimos* (*ventorum conventus*). Aldobrandinus *et quamplurimorum* (*ventorum collectione*).

r) καὶ κατ' αὐτῶν ἀνελίξεων. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia

modis pluribus facile erit observare ei qui et quae apparent teneat iisque similia queat conspicari. Praecedit autem coruscatio tonitru in huiusmodi habitu nubium et quod simul atque flatus irruerit, emittatur figura coruscationis efficiens, postmodum vero spiritus involutus huiusmodi efficiat sonitum; item per utrorumque incidentiam coruscatio maiore ad nos celeritate utatur, postremo autem veniat tonitru, sicuti in quibusdam quae ex intervallo inspiciuntur ictusque quosdam efficiunt. Fulmina fieri possunt et secundum plures ventorum collectiones eorumque evolutionem validamque eva-

ῥῆξιν μέρους καὶ ἔκπτωσιν ἰσχυροτέραν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους s), τῆς ῥήξεως γινομένης διὰ τὸ τοὺς ἑξῆς τόπους πυκνοτέρους εἶναι διὰ πίλησιν τῶν νεφῶν t), καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἔκπτωσιν ἀνειλουμένου u). καθὰ καὶ βροντὴν ἐνδέχεται γίνεσθαι πλείονος γενομένου πυρὸς x) καὶ πνευματωθέντος ἰσχυρότερον καὶ ῥήξαντος τὸ νέφος, διὰ τὸ μὴ y) δύνασθαι ὑποχωρεῖν εἰς τὰ ἑξῆς τῷ πίλησιν z) γίνεσθαι τὸ μὲν πολὺ πρὸς ὄρος τι ὑψηλόν, ἐν ᾧ μάλιστα κεραυνοὶ
104. πίπτουσιν, ἀεὶ δὲ πρὸς ἄλληλα a). καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρό-

p. 177. καὶ κατείλησιν. quod probabat Menagius. Menag. καὶ κατ' αἴγλησιν. Codd. Florent. et Veneti καὶ κατείλησιν. Arund. καὶ κατ' εἴλησιν. Ambrosius *et evolutiones*. Aldobrandinus *et incensione*. Correxerunt Meibomius et Schneiderus.

s) καὶ κατὰ ῥῆξιν — τόπους. Ante Meibomium legebatur καὶ κατάῤῥηξιν. Correxerunt Meibomius et Schneiderus. Aldobrandinus: *et quia disrupta quaedam pars maiore vi inferiora in loca exciderit.*

t) τῶν νεφῶν. Schneider. tacite omittit articulum.

u) καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν ἔκπτωσιν τοῦ πυρὸς ἀνειλουμένου. Ante Meibomium legebatur καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἔκπτωσιν ἀνειλουμένου. Meibom. καὶ κατὰ ταύτην δὲ τὴν τοῦ πυρὸς ἔκπτωσιν ἀνειλουμένων. Transposuit Schneiderus et ante eum Kuehnius. Caeterum Aldobrandinus omittit haec verba.

x) γίνεσθαι πλείονος γενομένου πυρός. Ante Meibomium legebatur πλείονος γίνεσθαι γενομένου, omisso πυρός, quod expressum interpretibus addidi cum Meibomio et Schneidero. Cum iisdem et Kuehnio transposui γίνεσθαι.

y) μή. Edit. Froben. et Eudocia p. 177. omittunt.

z) πίλησιν. Ambrosius *huiusmodi concretio*.

a) τὸ μὲν πολὺ — πρὸς ἄλληλα. Ante Meibomium legebatur τὸ μὲν πολὺ — πίπτουσιν ἀεὶ πρὸς ἄλληλα. Meibomius verba τὸ μὲν πολὺ — πίπτουσιν supra reposuit post ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους ita ut scriberet τὸ μὲν πολὺ — πίπτουσιν· ἢ τῆς ῥήξεως etc.. Ego cum Schneidero inserta post ἀεὶ particula δὲ restitui oppositionem quam flagitare videretur quod praecedit τὸ μὲν πολύ. Ultima verba ἐν ᾧ μάλιστα κεραυνοὶ πίπτουσιν ἀεὶ πρὸς ἄλληλα Ambrosius interpretatur *ubi maxime fulmina cadunt ad invicem semper*, Aldobrandinus *in quem maxime fulmina mutuo cadunt*. Kuehnius coni. ἢ πρὸς ἄλλα.

porationem et secundum fractionem partis eiusque vehementiorem ad inferiora loca lapsum, fragore illo contingente quod consequentia loca densiora sunt ob implicitas nubes; item per hunc ignis involuti lapsum. Quemadmodum fieri potest ut tonitru quoque, quum ignis amplior fuerit inspiratusque vehementius perruperit nubem, quod in ea quae deinceps sunt loca procedere nequeat idcirco quod concretio fiat plurimum quidem ad excelsum aliquem montem, ubi maxime fulmina cadunt, semper autem ad invicem. Et aliis

πους πλείονας ἐνδέχεται περαινοὺς ἀποτελεῖσθαι, μόνον ὁ μῦθος ἀπέστω· ἀπέσται δέ, ἐάν τις καλῶς τοῖς φαινομένοις ἀπολουθῶν περὶ τῶν ἀφανῶν σημειῶται. πρηστῆρας ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ κατὰ θέσιν b) νέφους εἰς τοὺς κάτω τόπους ἑλικοειδῶς c) ὑπὸ πνεύματος ἀθρόου ὠσθέντος d) καὶ διὰ τοῦ πνεύματος πάλλοῦ φερομένου ἅμα καὶ τὸ νέφος εἰς τὸ πλησίον ὠθοῦντος τοῦ ἐκτὸς πνεύματος· καὶ κατὰ περίστασιν δὲ πνεύματος εἰς κύκλον ἀέρος τινὸς ἐπισυνωθουμένου ἄνωθεν e) καὶ ῥύσεως f) πολλῆς πνευμάτων γενομένης καὶ οὐ δυναμένης εἰς g) τὰ πλάγια διαρρυῆναι διὰ τὴν πέριξ τοῦ ἀέρος πίλησιν. καὶ ἕως μὲν γῆς τοῦ πρηστῆρος καθιεμένου στρόβιλοι h) γίνονται, ὡς ἂν καὶ ἡ ἀπογέννησις κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ πνεύματος γένηται i)· ἕως δὲ θαλάττης δῖνοι 105.

b) *θέσιν.* Codex apud Sambucum *κάθεσιν.*

c) *ἑλικοειδῶς.* Legebatur *ἀλλοειδῶς.* Emendavit Schneiderus.

d) *ἀθρόου ὠσθέντος.* Edit. Froben. et Eudocia p. 178. *ἀθρόου ὠθέντος.* Stephan. *ἀθρόῃ ὠσθέντος.*

e) *καὶ κατὰ περίστασιν δὲ — ἄνωθεν.* Aldobrandinus: *Etiam vento in orbem contorto, aeris superiori ex loco aliqua parte simul compulsa.*

f) *ῥύσεως.* Stephan. et Menag. *ῥήξεως.* Meibom. *ῥεύσεως.* Ambrosius *collisio.* Quod dedi *ῥύσεως* praeiverunt edit. Froben. et Schneider. confirmantque codd. RRR, Veneti et Arund. cum Eudocia p. 178. Idem expressit Aldobrandinus probavitque Menagius.

g) *εἰς.* Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 178. *ἐς.*

h) *στρόβιλοι.* Vid. Lobeckius ad Phrynich. p. 396. et 397.

i) *ὡς ἂν καὶ ἡ ἀπογέννησις κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ πνεύματος γένηται.* Legebatur *ὡς ἂν — γίνηται.* Correxit Schneiderus ex Eudocia p. 178. Ambrosius: *ut generatio secundum motum spiritus fiat.* Aldobrandinus: *ut ipsa effectio consentanea ventorum motui sit.* Kuehnius: *prout fuerit natura venti cum primum moveri incepit.*

item modis pluribus fulmina fieri possunt, modo longe absit fabula: aberit autem si quis rite ea quae apparent sequens de iis quae sunt occultiora ad eam normam iudicarit. Presteres quoque et per positionem nubis ad inferiora loca gyri specie a repentino impulsae flatu fieri possunt et per flatum qui una et feratur vehemens et nubem ad proxima impellat loca exterior flatus: praeterea et per circumstantiam spiritus, quum in circulum aer quidam superne compellitur vehemensque ventorum fluxio fit neque valet in transversa diffluere propter eam quae circa est aeris densitatem. Atque ad terram quidem usque prestere descendente turbines fiunt, ut generatio secundum motum spiritus fuerit: porro usque

ἀποτελοῦνται. σεισμοὺς ἐνδέχεται γίνεσθαι κατὰ πνεύματος ἐν τῇ γῇ ἀπόληψιν καὶ παρὰ μικροὺς ὄγκους αὐτῆς παράθεσιν καὶ συνεχῆ κίνησιν, ὅταν πράδανσιν l) τῇ γῇ παρασκευάζῃ m). καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἢ ἔξωθεν περιλαμβάνῃ ἐκ τοῦ πίπτειν ἐδάφη ἢ εἰς ἀντροειδεῖς τόπους τῆς γῆς ἐκπνευματοῖ τὸν πεπιλημένον ἀέρα n). κατὰ ταύτην δὲ τὴν διάδοσιν τῆς κινήσεως ἐκ τῶν πτώσεων ἐδαφῶν πολλῶν καὶ

k) *καί.* Edit. Froben. et Eudocia p. 178. omittunt neque expressit Aldobrandinus.

l) *πράδανσιν.* Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis et Eudocia p. 178. *πραδαστόν.* Menag. *πράδαστον.* Meibom. *πραδασμόν*, quod est ex coniectura Cassauboni probata Gassendo. Cod. Florent. *πράδασιν*, quod recepit Schneiderus. Id ego una auxi litera cum Hermanno: nam quod codex praebet non magis probandum quam ὄσφρασις, de quo Lobeckius dixit ad Phrynichum p. 117.

m) *σεισμοὺς ἐνδέχεται γίνεσθαι — παρασκευάζῃ.* Gassendus coni. *σεισμοὺς ἐνδέχεται γίνεσθαι καὶ κατὰ πνεύματος ἐν τῇ γῇ ἀπόληψιν, καὶ παρὰ συχνοὺς πόρους αὐτῆς παρείσδυσιν καὶ συνεχῆ κίνησιν, ὥστε πραδασμὸν τῇ γῇ παρασκευάζει.*

n) *παρασκευάζῃ. καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο — τὸν πεπιλημένον ἀέρα.* Ante Meibomium legebatur *παρασκευάζῃ.* (Stephan. et Menag. *παρασκευάζῃ,*) *καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἢ ἔξωθεν ἐμπεριλαμβάνῃ ἐκ τοῦ πίπτειν εἰς ἐδάφη, ἢ εἰς ἀντροειδεῖς τόπους τῆς γῆς ἐκ πνευμάτων τὸν πεπιλημένον* (Menag. *πεπιλημμένον*) *ἀέρα.* Meibom. *παρασκευάζῃ, καὶ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἔξωθεν ἐμπεριλαμβάνῃ· ἢ ἐκ τοῦ πίπτειν εἰς ἐδάφη, ἢ — τὸν πεπιλημένον ἀέρα.* Ambrosius: *parat hic ventus, aut exteriore ex parte complectitur, dum in fundamenta ruit, aut in abstrusa speluncae in morem terrae loca densatus a ventis aer.* Aldobrandinus: *afferat. quae quidem terra ventum istum, qui in pavimenta incidat, aut extrinsecus hauserit, aut ex ventis inclusum aerem antris quibusdam acceperit.* Gassendus coni. *παρασκευάζει. καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο ἔξωθεν ἐμπεριλαμβάνειν ἐκ τοῦ πίπτειν εἰς ἐδάφη, ἢ εἰς ἀντροειδεῖς τόπους τῆς γῆς τὸν ἤδη ὑπὸ πνευμάτων ἄλλων πεπιλημένον, καὶ διὰ τοῦτο ὁρμητικόν τε καὶ κινητικὸν γενόμενον ἀέρα.* Kuehnius *ἐκπνευματοῖ* pro *ἐκ πνευμάτων.* Schneiderus ante *εἰς ἀντροειδεῖς τόπους* desiderabat *διὰ τὸ εἰσῆχθαι* vel similia. Ego Hermanni auctoritate exhibui *περιλαμβάνῃ ἐκ τοῦ πίπτειν ἐδάφη*, deleta *εἰς*, quam Schneiderus uncis secluserat; item *ἐκπνευματοῖ* pro *ἐκ πνευμάτων*, occupatum Kuehnio. Confirmat has correctiones Epicuri interpres Lucretius VI. 578. et seqq., laudatus ille Schneidero.

ad mare vertigines fiunt. Terrae motus autem et quum se in terram recipit ventus fieri possunt et quum haec parvis corporibus perpetuoque motu se obiicit, quando agitationem terrae parat. Et hic quidem ventum aut extrinsecus complectatur ex ruina fundamentorum aut in speluncis similia terrae loca densatum exhalat aerem. Propter hanc autem distributionem motus ex lapsibus fundamentorum multorum

πάλιν ἀνταπόδοσιν o), ὅταν πυκνώμασι σφοδροτέροις τῆς γῆς ἀπαντήσῃ p), ἐνδέχεται σεισμοὺς ἀποτελεῖσθαι. καὶ κατ' 106.
ἄλλους δὲ τρόπους πλείους q) τὰς κινήσεις ταύτας τῆς γῆς γίνεσθαι r). τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ χρόνον s), ἀλλοφυλίας τινὸς ἀεὶ καὶ κατὰ μικρὸν παρεισδυομένης t), καὶ καθ' ὕδατος ἀφθόνου συλλογήν u)· τὰ δὲ λοιπὰ x) πνεύματα γίνεται καὶ y) ὀλίγων πεσόντων εἰς τὰ πολλὰ κοιλώματα, διαδόσεως τούτων γινομένης z). χάλαζα συντελεῖται καὶ κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν, πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασίν τινων· καὶ κατὰ μέρισιν καὶ πῆξιν μετριωτέραν ὑδατοειδῶν τινων, ὁμοῦ τῇ ξιν ἅμα τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διάρρηξιν πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι

o) ἀνταπόδοσιν. Edit. Froben. et Menag. cum Eudocia p. 178. ἀνταποδίδωσιν. Stephan. ἀνταπόδωσιν.
p) ὅταν πυκνώμασι σφοδροτέροις τῆς γῆς ἀπαντήσῃ. Aldobrandinus: *cum densiores res in terrae soliditates ventus inciderit.*
q) πλείους. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis atque Eudocia p. 178. πλείονας.
r) γίνεσθαι. Aldobrandinus *possunt exsistere.* Schneiderus supplebat ἐνδέχεται.
s) τὰ δὲ πνεύματα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ χρόνον. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Eudocia p. 178. omittunt κατὰ χρόνον. Gassendus coni. τὰ δὲ πάμματα συμβαίνει γίνεσθαι κατὰ κρουνῶν. Meibomius τὰ δὲ ῥεύματα.
t) τὰ δὲ πνεύματα — παρεισδυομένης. Edit. Froben. et Eudocia p. 178. παρεισδυμένης. Aldobrandinus: *Ventos vero et tempestatum semper diversitate quadam excitari contingit, vel sensim irrepente.*
u) συλλογήν. Cod. Arund. συλλογή.
x) λοιπά. Meibom. ὀλίγα.
y) καί. Gassendus coni. ἐξ.
z) διαδόσεως τούτων γινομένης. Margo Sambuci διαλύσεως i. e. διαλύσεως. Aldobrandinus: *horum distributione facta.* Kuehnius: *et aliis alii succedunt.*

itemque redditionem, ubi condensationibus vehementioribus terrae obviarit, terrae motus perfici possibile est. Et aliis item modis pluribus has terrae agitationes fieri. Porro ventos secundum tempus fieri contingit, quum semper sensimque subrepat aliena materia et per collectionem aquae copiosae: venti autem reliqui fiunt et quum pauci in concava irruerint multa, horum dum divisio fit. Grando perficitur et per concretionem vehementiorem, undique autem ventosis quibusdam circumstantibus; item secundum partitionem et leviorem concretionem quorundam aquae speciem praeferentium, simul liquefactionem una cum compulsione ipsorum facientem ac disruptionem, ut secundum partes consistant

107. πηγνύμενα καὶ κατὰ ἀθροότητα a). ἡ δὲ περιφέρεια οὐκ ἀδυνάτως μὲν ἔχει γίνεσθαι, πάντοθεν τῶν ἄκρων ἀποτηκομένων b) καὶ ἐν τῇ συστάσει πάντοθεν, ὡς λέγε-

a) χάλαζα συντελεῖται — κατὰ ἀθροότητα. Edit. Froben. et Eudocia p. 178. χάλαζα συντελεῖται, καὶ κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν, πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασιν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην (Eudocia ποιουμένην,) καὶ διαῤῥῆξιν etc.. Stephan., Menag. et Meibom. χάλαζα συντελεῖται καὶ (Meibom. μὲν) κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν· πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασιν τινῶν καὶ καταμέρισιν, (Meibom. καταμέρισιν·) καὶ πῆξιν (Meibom. καὶ κατὰ πῆξιν) μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν ὁμοῦ ῥῆξιν, ἅμα (Meibom. omittit ἅμα) τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην καὶ διαῤῥῆξιν (Meibom. ποιουμένων. ἢ καὶ διὰ ῥῆξιν,) πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι, (Meibom. συνίστασθαι·) πηγνύμενα καὶ (Meibom. πηγνύμενα δὲ) κατὰ ἀθρότητα. Schneider. χάλαζα συντελεῖται καὶ κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν, πάντοθεν δὲ πνευματωδῶν περίστασίν τινων· καὶ κατὰ μέρισιν (de coniectura Gassendi) καὶ τῆξιν (ita cod. Florent., Aldobrandinus et Gassendus) μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινων . . . . ὁμοῦ ῥῆξιν ἅμα τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ποιουμένην· καὶ διὰ ῥῆξιν, πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι, πηγνύμενα καὶ κατὰ ἀθρότητα. Codd. Veneti omittunt ποιουμένην καὶ. Ambrosius: *Grando perficitur et per concretionem vehementiorem. Undique autem ventosorum circumstantiam quorundam ac partitionem et moderationem quorundam pariter. Aquae praeferentium speciem eruptionem simul atque compulsionem ipsorum facientem, ac disruptionem ad id constare quod secundum partes concretas sit, et secundum soliditatem.* Aldobrandinus: *Grando fit, et vehementiori ex concretione circumstantibus undique anhelitibus quibusdam, et ex quorundam liquidorum partitione, moderatius liquescentium, ex qua simul et disrumpantur et compellantur, ut quae tota simul conglaciarint, partibus pluribus contineantur.* Gassendus coni. καὶ τὴν διαῤῥῆξιν. Kuehnius: „Πάντοθεν δέ] Sequi debuit statim κατὰ πνευματωδῶν τινων περίστασιν καὶ καταμέρισιν.“ Schneiderus πάντοθεν πνευματωδῶν περιστατικῶν τινῶν· καὶ κατὰ μέρισιν καὶ τῆξιν μετριωτέραν, ὑδατοειδῶν τινῶν περιστατικῶν. aut κατὰ πῆξιν ἰσχυροτέραν νεφῶν, πάντοθεν πνευματωδῶν ἢ ὑδατοειδῶν τινῶν περιστατικῶν, καὶ καταμέρισιν καὶ τῆξιν μετριωτέραν, τήν τε σύνωσιν αὐτῶν ὁμοῦ καὶ διαῤῥῆξιν ποιουμένων, πρὸς τὸ κατὰ μέρη συνίστασθαι, πηγνύμενα κατὰ ἀθρότητα. Horum extremum non magis probandum quam quod legitur ἀθρότητα: scribendum enim ἀθροότητα. Ego expressi emendationem Hermanni, qua nihil potuit excogitari facilius, nihil simplicius.

b) ἀποτηκομένων. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia omittunt. Stephan. cum codd. Florent. et Palat. ἀποκομένων. codd. RRR ἀποκικομένων. Ambrosius *conpenientibus*, quem Casaubonus ἀντιμένων legisse putabat. Casaubonus coni. ἀποκικομένων sive ἀποκοπτομένων, Gassendus item ἀποκοπτομένων, quod suscepit Schneiderus. Quod ego recepi ἀποτηκομένων praebent Menag. et Meibom. cum cod. Sambuci expressitque Aldobrandinus.

concreta et per totum. Verum etiam circumferentiam fieri impossibile non est, extremis undique liquescentibus et in concretione undique, ut dicitur, secundum partes aequabili-

ται c), κατὰ μέρη d) ὁμαλῶς περιισταμένων εἴτε ὑδατοειδῶν τινων εἴτε πνευματωδῶν e). χιόνα δὲ ἐνδέχεται συντελεῖσθαι καὶ ὕδατος λεπτοῦ ἐκχεομένου ἐκ τῶν νεφῶν διὰ πόρων συμμέτρων f) καὶ θλίψεως ἐπιτηδείων νεφῶν καὶ ὑπὸ πνεύματος φορᾶς g), εἶτα τούτου πῆξιν ἐν τῇ φορᾷ λαμβάνοντος διά τινα ἰσχυρὰν ἐν τοῖς κατώτερον τόποις h) τῶν νεφῶν ψυχρασίας περίστασιν i). καὶ κατὰ πῆξιν δ' ἐν τοῖς νέφεσιν ὁμαλὴν ἀραιότητα ἔχουσι τοιαύτη πρόεσις ἐκ τῶν νεφῶν γίνοιτο ἂν k)

c) ὡς λέγεται. Gassendus coni. ὡς λέλεκται, quod expresserunt interpretes *ut dictum est*.

d) κατὰ μέρη. Edit. Froben., Stephan. et Meibom. cum Eudocia p. 178. καὶ τὰ μέρη. Ambrosius καὶ τὰ μέρη ὁμαλῶς interpretatur *et partes et plane*. Quod dedi κατὰ μέρη praebet Menag. expressitque Aldobrandinus. Idem probavit Gassendus.

e) πάντοθεν τῶν ἄκρων — εἴτε πνευματωδῶν. Schneiderus coni. πάντοθεν τῶν ἄκρων ἀποκοπτομένων (vel ἀποτηκομένων) ἐν τῇ καταφορᾷ, ἢ καὶ ἐν τῇ συστάσει, πάντοθεν ὡς λέγεται τὰ μέρη ὁμαλῶς περιισταμένων εἴτε ὑδατοειδῶν τινῶν εἴτε πνευματωδῶν.

f) ἐκ τῶν νεφῶν διὰ πόρων συμμέτρων. Ante Meibomium legebatur ἐκ τῶν νεφῶν διαφορῶν (Menag. διαφόρων) συμμετρίως, quod expressit Aldobrandinus *diversis ex nubibus moderate* (*effusa*). Codd. RRR συμμετρίας, quod expressit Ambrosius *ex nubibus* (*funditur*) *variis commensionis*. Gassendus coni. δι' ἀφρῶν συμμετρίας. Kuehnius διὰ πόρων συμμετρίας. Correxit Meibomius cum eoque Schneiderus.

g) καὶ ὑπὸ πνεύματος φορᾶς. Ante Meibomium legebatur καὶ ὑπομνήματος σπορᾶς, quod Ambrosius reddidit *et ex seminis monumento*, Aldobrandinus *et seminis reliquiis*. Meibom. καὶ ὑπὸ πνεύματος σπορᾶς. Gassendus coni. καὶ ὑπὸ πνευμάτων σπορᾶς, Kuehnius καὶ ἀποστήματος φορᾶς. Adscivi cum Schneidero coniecturam Casauboni.

h) ἐν τοῖς κατώτερον τόποις. Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 178. ἐν τοῖς κατωτάτοις τόποις, quod repetiit Schneiderus. Codd. Veneti ἐν τοῖς κάτω ταύτοις τόποις. Quod recepi praebent Stephan., Menag. et Meibom. cum codd. Sambuci idemque reddiderunt interpretes.

i) εἶτα τούτου πῆξιν — περίστασιν. Aldobrandinus: *Quae quidem postea aqua in ipso motu conglaciet, propter vehementem quandam inferioribus in locis circumfusam nubium frigiditatem.*

k) καὶ κατὰ πῆξιν δ' — γίνοιτο ἄν. Edit. Froben. et Eudocia p. 178. καὶ κατὰ πῆξιν δ' ἐν τοῖς νέφεσιν ὁμαλὴν ὡραιότητα ἔχουσα τοιαύτη προαίρεσις ἐκ τῶν νεφῶν γίνοιτο ἂν (Eudocia γίγνοιτ' ἄν). Stephan.

ter sive aquosis quibusdam seu ventosis circumstantibus. Nix autem perfici potest et quum aqua tenuis ex nubibus funditur per meatus modicos et pressura nubium idonearum et venti motu, deinde dum fertur concretionem accipiente propter vehementiorem quandam in locis inferioribus nubium congelationis circumstantiam. Iam vero et per concretionem in nubibus aequabilem raritatem habentibus huiusmodi emissio ex nubibus fieri possit, dum se invicem collidunt quae

πρὸς ἄλληλα θλιβομένων ὑδατοειδῶν καὶ l) συμπαρακειμένων, ἃ οἱονεὶ σύνωσιν ποιούμενα m) χάλαζαν ἀποτελεῖ· ὃ μάλιστα
108. γίνεται ἐν τῷ ἀέρι. καὶ κατὰ τρῖψιν δὲ νεφῶν πῆξιν εἰληφότων n) ἀποτέλεσιν ἂν λαμβάνοι τὸ τῆς χιόνος τοῦτο ἄθροισμα o). καὶ κατ' ἄλλους δὲ τρόπους ἐνδέχεται χιόνα συντελεῖσθαι. δρόσος συντελεῖται καὶ κατὰ σύνοδον πρὸς ἄλληλα ἐκ τοῦ ἀέρος τῶν τοιούτων, ἃ τῆς τοιαύτης ὑγρασίας ἀποτελεστικὰ p) γίνεται· καὶ κατὰ φορὰν δὲ ἢ ἀπὸ νοτερῶν τόπων q) ἢ ὕδατα κεκτημένων, ἐν οἷς τόποις r) μάλιστα

καὶ κατὰ πῆξιν δ' — ἀραιότητα ἔχουσα τοιαύτην προαίρεσις ἐκ τῶν νεφῶν γίνοιτο ἄν. Menag. καὶ κατὰ πῆξιν δ' — ἀραιότητα ἔχουσα τοιαύτη πρόεσις ἐκ τῶν νεφῶν γίνοιτο ἄν. Cod. Palat. τοιαύτην. Florent. τοιαύτη πρόεσις. Sambuci προέρεσις. Veneti προαίρεσις. Ambrosius: *Sed per concretionem huiusmodi lenem habens in nubibus raritatem, emissio haec (ex) nubibus fit.* Aldobrandinus: *Etiam aequabili in nubibus concretione, haec ipsa maturitatem habens e nubibus effusio extiterit.* Gassendus coni. ἔχουσα τοιαύτην πρόκρισις. Quod cum Schneidero dedi ἔχουσι restituit Meibomius.

l) ὑδατοειδῶν καί. Meibom. καὶ ὑδατοειδῶν. Schneiderus ὑδατοειδῶν supra post νεφῶν collocatum malebat.

m) ἃ οἱονεὶ σύνωσιν ποιούμενα. Cod. Florent. ἃ λεῖον εἰς σύνωσιν, ἀλλὰ τὸ ἐκτετυπωμένον βέλτιον δοκεῖ ποιούμενα. Horum priorem partem ἃ λεῖον εἰς σύνωσιν etiam Sambucus adnotavit.

n) πῆξιν εἰληφότων. Edit. Froben. et Eudocia p. 178. omittunt. Sambucus addi iussit πῆξιν εἰληφότα.

o) ἀποτέλεσιν ἂν λαμβάνοι τὸ τῆς χιόνος τοῦτο ἄθροισμα. Ante Meibomium legebatur ἀπόπλασιν (Menag. ἀπόπλασιν) ἀναλαμβάνει τὸ τῆς χιόνος τοῦτο ἄθροισμα. Meibom. ἀποτέλεσιν ἀναλαμβάνει τὸ τ. χ. τ. ἄ.. Codd. Veneti ἀπόπαλσιν ἀναλαμβάνοι et τοῦτο τὸ ἄθροισμα. Arund. ἀποπάλσιν. Ambrosius: *fit ut desiliat nivis iste congestus.* Aldobrandinus: *haec ipsa nivis congregatio vibratur.* Quod scripsi ἂν λαμβάνοι debetur Schneidero.

p) ὑγρασίας ἀποτελεστικά. Edit. Froben., Stephan. et Menag. ὑγρασίας ἀποτελετικά. Alterum commendatum Menagio admisi cum Stephan. Menagii, Meibom., Schneider. atque Eudocia p. 179. De voce ὑγρασία vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 116.

q) ἀπὸ νοτερῶν τόπων. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 179. ἀπονοτέρων τόπων. Cod. Arund. ἀπονοτέρων τόπων. Caeterum Ambrosius verba καὶ κατὰ φορὰν δὲ ἢ ἀπὸ νοτερῶν τόπων interpretatur *Sed enim et per loci mutationem aut ex humentibus locis.*

r) ἐν οἷς τόποις. Ante Meibomium legebatur ἐν τοῖς τόποις. Correxe-

aquae speciem praeferunt et quae his una adiacent, quae dum veluti compulsionem faciunt, grandinem efficiunt, id quod maxime in aere fit. Item per huiuscemodi collisionem nubium quae coagmentum acceperunt perficiatur nivis iste congestus. Et aliis item modis nix confici potest. Ros autem efficitur et per conventum ad invicem ex aere talium quae sint huiusce humoris efficientia; sed et quod aut ab humentibus locis aut aquas habentibus feratur, quibus in

δρόσος συντελεῖται· εἶτα σύνοδον τούτων εἰς τὸ αὐτὸ λαβόντων καὶ ἀποτέλεσιν ὑγρασίας καὶ πάλιν φορὰν ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους s), καθάπερ ὁμοίως καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ πλειόνων t) συντελεῖται τοιαῦτά τινα. πάχνη δὲ συντελεῖται u) τῶν 109.
δρόσων τούτων πῆξίν τινα ποιὰν λαβουσῶν x) διὰ περίστασίν τινα ἀέρος ψυχροῦ. κρύσταλλος y) συντελεῖται z) καὶ κατ' ἔκθλιψιν μὲν τοῦ περιφεροῦς σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ ὕδατος a), σύνωσιν δὲ τῶν σκαληνῶν καὶ ὀξυγωνίων b) τῶν ἐν τῷ ὕδατι

runt Kuehnius, Meibomius et Schneiderus. Interpretes omittunt. Gassendus coni. ἐν τοῖς ἄνω τόποις, quod propter sequentia καὶ πάλιν φορὰν ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους probabat Menagius. Neque ego improbarem si modo sequentia omnino sana viderem.

s) εἶτα σύνοδον — ἐπὶ τοὺς κάτω τόπους. Ambrosius: *Deinde cum haec in* (*id*) *ipsum convenere humiditatem peregerunt e motumque rursus ad inferiora loca.* Aldobrandinus: *His ipsis deinde unum in locum convenientibus humiditatemque gignentibus, atque inde inferiora ad loca descendentibus.* Schneiderus: „Ita vero causa rotunditatis nulla apparet, quam in grandine et roris guttis diligenter physici antiqui quaesiverunt. Humiditatis causam quaerere ineptum erat post illa superiora, κατὰ φορὰν ἀπὸ κοιλοτέρων τόπων etc.. Aut igitur ὑγρασίας in μορφῆς mutandum, aut ἀποτέλεσιν vitiosum est.“ Hoc est coniectando modum excedere. Accedit quod quae proprie tentat Schneiderus ὑγρασίας et ἀποτέλεσιν sanissima sunt.

t) ἐπὶ πλειόνων. Edit. Froben. ἐπιπλειόνων. Stephan. et Menag. cum Eudocia p. 179. ἐπὶ πλειόνων. Correxerunt Meibomius et Schneiderus.

u) πάχνη δὲ συντελεῖται. Restitui cum Meibomio et Schneidero de indicio Gassendi.

x) τῶν δρόσων — λαβουσῶν. Legebatur λαβόντων. Schneiderus: „Cum δρόσων antecesserit, λαβουσῶν expectabam.“ Hoc reposui.

y) ψυχροῦ. κρύσταλλος. Ante Meibomium commate distincta legebantur. Edit. Froben. κρύσταλος.

z) τῶν δρόσων τούτων — συντελεῖται. Ambrosius: *ubi humores hi rosidi concretionem quandam suae qualitatis acceperunt: ob circumstantem frigidum aerem efficitur glacies.* Aldobrandinus: *Hi vero rores cum ex aeris frigiditate circumstantis, glacie quadam concreverint, tum crystallus efficitur.*

a) καὶ κατ' ἔκθλιψιν μὲν τοῦ περιφεροῦς σχηματισμοῦ ἐκ τοῦ ὕδατος. Aldobrandinus: *etiam expressione rotundarum ex aere figurarum.*

b) ὀξυγωνίων. Codd. Veneti ὀξυγωνίτων. Sambucus adnotavit lectionem ὀξυτονίων.

locis maxime perficitur ros: deinde quum haec in unum locum coagmentum accepere perfectionemque humiditatis et motum rursus ad inferiora loca, quemadmodum fieri et apud nos pleraque huiusmodi cernimus. Pruina vero efficitur ubi hi rores concretionem quandam qualem acceperunt ob circumstantem frigidum aerem. Glacies efficitur et per detritionem quidem globosae formationis ac rotundae ex aqua compulsionemque scalenorum et acutorum angulorum qui in aqua

ὑπαρχόντων· καὶ κατὰ τὴν ἔξωθεν c) δὲ τῶν τοιούτων πρόσκρισιν, ἃ συνελασθέντα d) πῆξιν τῷ ὕδατι παρεσκεύασε, ποσὰ τῶν περιφερῶν ἐκθλίψαντα e). Ἶρις γίνεται κατὰ πρόσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ ἢ κατὰ φύσιν ἰδίαν τοῦ τε φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρος f), ἢ τὰ τῶν χρωμάτων τούτων ἰδιώματα ποιήσει g) εἴτε πάντα εἴτε μονοειδές h), ἀφ' οὗ πάλιν ἀπολάμποντος τὰ ὁμοροῦντα τοῦ ἀέρος χρῶσιν λήψεται ταύτην i), οἵαν θεωροῦμεν κατὰ πρόσλαμψιν πρὸς
110. τὰ μέρη k). τὸ δὲ τῆς περιφερείας τοῦτο φάντασμα γίνε-

c) κατὰ τὴν ἔξωθεν. Ante Meibomium legebatur κατὰ ἔξωθεν. Meibom. κατὰ τὰ ἔξωθεν. Correxit Schneiderus.

d) συνελασθέντα. Gassendus corrigebat συνελαθέντα.

e) ποσὰ τῶν περιφερῶν ἐκθλίψαντα. Aldobrandinus: *rotundorum magnitudinem exprimentia.*

f) Ἶρις γίνεται — καὶ τοῦ ἀέρος. Edit. Froben. et Eudocia p. 179. Ἶρις γίνεται ἀέρος φύσιν ἰδίαν τοῦ τε φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρος. neglectis intermediis. Stephan. et Menag. Ἶρις γίνεται καὶ (Menag. κατὰ) πρόσλαμψιν ὑπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς ἀέρα ὑδατοειδῆ, ἢ κατ' ἀέρος φύσιν ἰδίαν τοῦ τε φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρος. Meibom. et Schneider. Ἶρις γίνεται — ἢ κατά τινα φύσιν ἰδίαν τοῦ τε φωτὸς καὶ τοῦ ἀέρος. Ambrosius: *Iris fit — sive per aeris propriam naturam quae lucis et aeris propria est.* Aldobrandinus: *Iris fit, cum aer humescens solis fulgore adverso splendescit; vel ex aeris natura luminis aerisque propria.* Ego dedi ἢ κατὰ φύσιν ἰδίαν de correctione Gassendi probata Menagio. Schneiderus malebat abesse ὑπό.

g) ἢ τὰ τῶν χρωμάτων τούτων ἰδιώματα ποιήσει. Ante Meibomium legebatur ἢ τὰ τῶν χρωμάτων τούτου ἰδιώματα ποιήσει. Cod. Arund. τούτων. Ambrosius: *ex qua colorum huiusce proprietates fiunt.* Aldobrandinus: *quae istorum proprietates colorum — exprimit.* Hinc patet verum esse quod cum Gassendo, Meibomio et Schneidero restitui. Pronomen ἢ commendaverat etiam Kuehnius. Gassendus coni. ποιήσῃ.

h) μονοειδές. Ante Meibomium legebatur μονοειδῶς. Correxi cum Meibomio et Schneidero. Gassendus coni. μονοειδές.

i) χρῶσιν λήψεται ταύτην. Edit. Froben. χρύσιν ταῦτα λήψεται. Stephan., Menag. et Meibom. χρῶσιν ταύτην λήψεται. Eudocia p. 179. χρῆσιν λήψεται ταῦτα. unde repetendum putavi id quod restituit Schneiderus.

k) οἵαν θεωροῦμεν κατὰ πρόσλαμψιν πρὸς τὰ μέρη. Ante Meibomium legebatur οἷον. Correxi cum Meibomio et Schneidero. Ambrosius haec cum sequentibus iuncta interpretatur *quo partes has circum-*

sunt; item per eam quae extrinsecus fit talium collisionem, quae compulsa ut aqua in concretionem transiret effecerunt, detritis rotundorum quantitatibus. Iris fit dum sol aquosum aera sua luce perstringit sive per propriam naturam lucis et aeris, ex qua colorum istorum proprietates fiunt, sive omnes sive una tantum species, ex qua iterum effulgente propinquiora quaeque aeris eum percipient colorem quo adversus partes has fulgere conspicimus. Fit autem huiusmodi par

καὶ l) διὰ τὸ διάστημα πάντοθεν ἴσον ὑπὸ τῆς ὄψεως θεωρεῖσθαι m) ἢ σύνωσιν τοιαύτην λαμβανουσῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἀτόμων n) ἢ ἐν τοῖς νέφεσιν ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀέρος προσφερομένου πρὸς τὴν σελήνην o), ἀποφερομένων ἀτόμων, περιφέρειάν τινα καθίσεσθαι εἰς p) τὴν σύγκρισιν ταύτην q). ἅλως περὶ τὴν σελήνην γίνεται καὶ παρὰ πυρὸς πάντοθεν προσφερομένου πρὸς τὴν σελήνην r) καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποφερόμενα ῥεύματα

ferentiae fulgere conspicimus. Fit autem huiusmodi visum etc.. Aldobrandinus: *quo luce in partes incidente fieri conspicimus.*

l) τὸ δὲ τῆς περιφερείας τοῦτο φάντασμα γίνεται. Ante Meibomium legebatur τὰ δὲ τῆς περιφερείας τοῦτο φάντασμα γίνεται. Correxerunt Meibomius et Schneiderus ex emendatione Gassendi. Aldobrandinus: *Huius vero rotunda idcirco species est.*

m) διὰ τὸ διάστημα πάντοθεν ἴσον ὑπὸ τῆς ὄψεως θεωρεῖσθαι. Ambrosius: *quod par omni ex parte intervallum luminis* (*luminibus*) *pateat.* Aldobrandinus: *propterea quod ex intervallo ab oculo pari undique cernitur.*

n) ἀτόμων. Ante Meibomium legebatur τομῶν. Correxerunt Meibomius et Schneiderus de iudicio Gassendi.

o) ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀέρος προσφερομένου πρὸς τὴν σελήνην. Kuehnius coni. (ἀπό) τοῦ αὐτοῦ ἀέρος προσφερομένου πρὸς τὴν ἕλλην, hoc sensu, *ab ipso aere solis fulgore obiecto.*

p) καθίσεσθαι εἰς. Stephan. καθίσεσθαι εἰς. Menag. καθίσεσθαι τήν, margo Sambuci καθίσεσθαι τήν, omissa εἰς.

q) ἢ σύνωσιν τοιαύτην — εἰς τὴν σύγκρισιν ταύτην. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 179. omittunt vv. ἀποφερομένων ἀτόμων — εἰς τὴν σύγκρισιν ταύτην. Ambrosius: *sive quod cum huiusce compulsionem recipiant* (*accipiant*) *sectiones quae vel in aere vel in nubibus sunt et ex eodem aere se ingerente: dum ad lunam referuntur atomi circumferentia quaedam in hanc concretionem demittatur.* Aldobrandinus: *vel incisionibus in aere eo modo in unum compulsis, vel in nubibus ab eodem aere lunae oblato delabentibus atomis, orbem quasi quendam hanc concretionem residere putandum est.* Gassendus coni. ἢ σύνωσιν τοιαύτην λαμβανουσῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τοῖς νέφεσιν ἀπὸ τοῦ ἀέρος ἀποφερομένων ἀτόμων, ὥστε εἰς σύγκρισίν τινα καθίσθαι εἰς περιφέρειαν τοιαύτην. Schneiderus ἢ σύνωσιν τοιαύτην λαμβανουσῶν τῶν ἐν τῷ ἀέρι ἢ ἐν τοῖς νέφεσιν ἀτόμων ἀπὸ τοῦ ἀέρος προσφερομένου πρὸς τὴν νεφέλην, ὥστε περιφέρειάν τινα καθίσεσθαι εἰς τὴν σύγκρισιν ταύτην.

r) ἅλως περὶ τὴν σελήνην — πρὸς τὴν σελήνην. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 179. omittunt. Stephan. et Menag. ἅλως περὶ (Menag. cum Sambuco κατά) τὴν σελήνην γίνεται, καὶ κατὰ πάντοθεν ἀέρος προσφερομένου πρὸς τὴν σελήνην. Correxerunt Meibomius

circumferentiae species eo quod par omni ex parte intervallum oculis cernitur sive quod huiusce modi compulsionem recipiant atomi quae in aere sunt aut in nubibus ex eodem aere lunae se ingerente, absistentibus atomis, circumferentia quaedam in hanc concretionem demittatur. Area circa lunam fit et dum ignis ex omni parte ad lunam refertur et qui ex ipsa manant fluxus

ὁμαλῶς· ἀναστέλλοντος s) ἐπὶ τοσοῦτον ἐφ' ὅσον κύκλῳ περιστήσῃ τὸ νεφοειδὲς τοῦτο καὶ μὴ τὸ παράπαν διακρίνῃ t) ἢ καὶ τὸν περιξ ἀέρα αὐτῆς ἀναστέλλοντος συμμέτρως πάντοθεν εἰς τὸ περιφερὲς τὸ περὶ αὐτὴν καὶ παχυμερὲς περιστῆσαι u)·

111. ὃ γίνεται καιρὰ μέρη τινὰ ἤτοι ἔξωθεν βιασαμένου τινὸς ῥεύματος x) ἢ τῆς θερμασίας ἐπιτηδείων πόρων ἐπιλαμβανομένης εἰς τὸ τοῦτο ἀπεργάσασθαι y). καμῆται ἀσυμμέτρως γίνον-

et Schneiderus. Gassendus coni. καὶ τοῦ πάντοθεν ἀέρος περιφερομένου πρὸς τὴν σελήνην. Kuehnius ἢ κατὰ πάντοθεν etc..

s) καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς ἀποφερόμενα ῥεύματα ὁμαλῶς ἀναστέλλοντος. Ante Meibomium legebatur ἢ τὰ ἀπ' αὐτῆς ῥεύματα ἀποφερόμενα ὁμαλῶς ἀναστέλλοντα. Ambrosius: *deinde qui ex ipsa manant fluxus leniter eatenus coercentes.* Aldobrandinus: *aut quae ab ea fluxiones manant, aequabiliter (sic) emittuntur.* Gassendus coni. ὅταν ἀπ' αὐτῆς ἀποφερόμενα ῥεύματα ὁμαλῶς ἀναστέλλοντα. Kuehnius ἀναστέλλοντα Attice pro ἀναστέλλοντος dictum putabat. Correxi locum cum Schneidero de sententia Gassendi et Meibomii.

t) ἐφ' ὅσον — διακρίνῃ. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 179. ἐφ' ὅσον κύκλῳ περὶ τῆς εἰς τὸ νεφοειδὲς τοῦτο etc.. Meuag. ἐφ ὅσον κύκλῳ εἰς τὸ νεφοειδὲς τοῦτο etc.. Emendavit Meibomius cum eoque Schneiderus, confirmat emendationem Ambrosius. Aldobrandinus: *ut hoc ipsum, quod circa est caliginosum, non omnino tamen secernant.* Gassendus coni. ἐφ' ὅσον κύκλῳ περὶ αὐτῆς εἰς τὸ νεφοειδὲς τοῦτο, καὶ μὴ τὸ παράπαν, διακρίνῃ. Quod Schneiderus ἐφ' ὅσον ἂν κύκλῳ περιστήσῃ scriptum malebat refutavit Hermannus Diarii class. Num. LXX. p. 222. et seq., Opusco. vol. IV. p. 117. et 118.

u) ἢ καὶ τὸν περιξ ἀέρα — περιστῆσαι. Meibom. ἢ καὶ τὸ περιξ ἀέρος αὐτῆς ἀναστέλλοντος συμμέτρως πάντοθεν, εἰς τὸ τὸ περιφερὲς περὶ αὐτὴν καὶ παχυμερὲς περιστῆσαι. Ambrosius: *sive eum — ad circumferentium suam crassioremque constituente.* Aldobrandinus: *aut etiam aere, qui circa illam est, aequabiliter undique se ita attollente, ut rotundum illud, quod circa ipsam est, et crassius circumfundat.* Gassendus coni. ἢ καὶ τοῦ περιξ αὐτῆς ἀέρος ἀναστελλομένου συμμέτρως πάντοθεν. Kuehnius εἰς ὃ τὸ περὶ αὐτὴν περιφερὲς καὶ παχυμερὲς περιστήσαι. Schneiderus auctore Ambrosio ὥστε τὸ περὶ αὐτὴν παχυμερὲς εἰς τὸ περιφερὲς περιστῆσαι.

x) ἤτοι ἔξωθεν βιασαμένου τινὸς ῥεύματος. Ambrosius: *sive extrinsecus fluxu aliquo impulso.* Aldobrandinus: *sive quibusdam extrinsecus fluxionibus cogentibus.*

y) ἢ τῆς θερμασίας ἐπιτηδείων πόρων ἐπιλαμβανομένης εἰς τὸ τοῦτο ἀπεργάσασθαι. Meibom. *ἐπιτηδείων πνευμάτων*, quod iure sprevit Schneiderus. Aliud commentus est Trillerus Observatt. critt. II. 26. p. 149. et seq.. Schneiderus tacite correxit εἰς τὸ τοσοῦτο.

aequabiliter eatenus coercet quoad in gyro circa ipsam nubes consistat haec et non omnino dividat, sive etiam eum qui in circuitu est aerem ipsa undique cogente aequabiliter ad circumferentiam suam crassitudinemque circa constituendam: quod fit per partes quasdam, sive extrinsecus fluxu aliquo impellente sive calore idoneos poros ad id efficiendum nanciscente.

καὶ ἤτοι πυρὸς ἐν τόποις τισὶ διὰ χρόνων τινῶν ἐν τοῖς μετεώροις συστρεφομένου z) περιστάσεως γινομένης a) ἤτοι b) ἰδίαν τινὰ κίνησιν διὰ χρόνων τοῦ οὐρανοῦ ἴσχοντος ὑπὲρ ἡμᾶς, ὥστε τὰ τοιαῦτα ἄστρα ἀναφανῆναι, ἢ αὐτὰ c) ἐν χρόνοις τισὶν ὁρμῆσαι διά τινα περίστασιν καὶ εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς τόπους ἐλθεῖν d) καὶ ἐκφανῆ γενέσθαι. τήν τε ἀφάνισιν τούτων γίνεσθαι παρὰ τὰς ἀντικειμένας ταύταις αἰτίας. τινὰ τῶν ἄστρων ἀναστρέφεται αὐτοῦ, ὃ συμβαίνει e) οὐ μόνον 112. τῷ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου ἑστάναι f), περὶ ὃ τὰ λοιπὰ ἀναστρέφεται g), καθάπερ τινές φασιν, ἀλλὰ καὶ τῷ δίνην

Aldobrandinus: *sive caliditate aptis ad hoc cavitatibus excepta, quae hoc efficere possit.*

z) *συστρεφομένου.* Ante Meibomium legebatur *συντρεφομένου*, quod expressit Aldobrandinus *quod — alatur.* Correxerunt Meibomius et Schneiderus expressitque Ambrosius.

a) *περιστάσεως γινομένης.* Meibom. et Schneider. *ἢ καὶ περιστάσεως γινομένης.* Ambrosius: *cum efficitur casus circumstantiam* (*circumstantia*). Aldobrandinus: *casu ita ferente.*

b) *ἤτοι.* Addidi cum Gassendo, quum expressum viderem Ambrosio.

c) *αὐτά.* Schneiderus ante hanc vocem desiderabat *διὰ τό.*

d) *εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς τόπους ἐλθεῖν.* Ambrosius *ad loca nostra detinent* (*derivent*). Aldobrandinus *ad loca nobis adversa accedant.*

e) *τήν τε ἀφάνισιν τούτων — ὃ συμβαίνει.* Ante Meibomium legebatur *τήν τε ἀφάνησιν* (Stephan. *ἀφάνισιν*) *τούτων γίνεσθαι παρὰ τὰς ἀντικειμένας ταύταις αἰτίας τινὰ* (Menag. *ὅτι τινά*) *ἀναστρέφεται αὐτοῦ. ὃ συμβαίνει.* Codd. Veneti et Arund. omittunt *ὅτι.* Meibom. *τήν τε ἀφάνισιν τούτων γίνεσθαι παρὰ τὰς ἀντικειμένας ταύταις αἰτίας, ὅτε τινὰ ἀναστρέφεται αὐτῶν. ὃ συμβαίνει.* Ambrosius omittit verba *τινὰ ἀναστρέφεται αὐτοῦ.* Aldobrandinus: *Eorum occasum ex causis his oppositis exsistere putandum est, quod illius quaedam retroversantur. Quod contingit.* Gassendus post *τήν τε ἀφάνισιν τούτων* supplebat *ἐνδέχεται.* Idem coni. *οἷον ὅτι τινὰ ἀναστρέφεται αὐτοῖς.* Secutus sum Schneiderum, qui quod addidit *τῶν ἄστρων* uncis sepsit.

f) *οὐ μόνον τῷ τὸ μέρος τοῦτο τοῦ κόσμου ἑστάναι.* Edit. Froben. *ἑστάναι.* Ambrosius: *non modo quod pars mundi huius stet.*

g) *περὶ ὃ τὰ λοιπὰ ἀναστρέφεται.* Edit. Froben., cod. Arund. et Eudocia p. 179. *περὶ ὃ τὸ λοιπὸν ἀναγράφεται.* Stephan. et Menag. cum codd. Venetis *περὶ ὃ τὸ λοιπὸν ἀναστρέφεται*, quod expressit

Cometae stellae fiunt sive igne quibusdam in locis temporibus suis in sublimi coalescente circumstantia facta, sive quod proprium quendam motum in tempore caelum supra nos habeat, ut huiusmodi appareant stellae, sive ipsae temporibus quibusdam per quendam moveantur casum atque ad loca nostra veniant et manifestae omnibus fiant. Harum item defectus fieri propter his oppositas causas. Quaedam astrorum ibi revertuntur; quod contingit non modo quod pars haec mundi stet circum quam vertuntur reliqua, ut quidam

ἀέρος ἔγκυκλον αὐτοῖς προεστάναι h), ἢ κυλυτικὴ γίνεται τοῦ περιπολεῖν i), ὡς καὶ τὰ ἄλλα· ἢ καὶ διὰ τὸ ἐξῆς μὲν αὐτοῖς k) ὕλην ἐπιτηδείαν μὴ εἶναι, ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ l) ἐν ᾧ κεῖμενα θεωρεῖται. καὶ κατ' ἄλλους δὲ πλείονας τρόπους m) τοῦτο δυνατὸν συντελεῖσθαι, ἐάν τις δύνηται τὸ σύμφωνον τοῖς φαινομένοις συλλογίζεσθαι, τινὰ τῶν ἄστρων πλανᾶσθαι, εἰ οὕτω ταῖς κινήσεσι χρώμενα συμβαίνει, τινὰ
113. δὲ μὴ κινεῖσθαι n). ἐνδέχεται μὲν καὶ παρὰ τὸ τὰ κύκλῳ

Aldobrandinus *circa quam reliqua versatur.* Cod. Palat. ἐναφέρεται. Meibom. περὶ ὃ καὶ λοιπὸν περιφέρεται. Gassendus coni. περὶ ὃ τὸ λοιπὸν στρέφεται. Quod cum Schneidero recepi expressit Ambrosius. Schneiderus malebat περὶ ὃν, referendum, ut ait, ad οὐρανοῦ.

h) ἀλλὰ καὶ τῷ ὕλην ἀέρος ἔγκυκλον αὐτοῖς προεστάναι. Legebatur ἀλλὰ καὶ τῷ ὕλην ἀέρος ἔγκυκλον αὐτῷ περιεστάναι, nisi quod Menag. praebet προεστάναι. Ambrosius: *sed quod aeris vertigo circularis ipsam circumstet.* Aldobrandinus: *sed quod aeris in orbem conversione caelum cingitur.* Expressi cum Schneidero correctionem Gassendi.

i) ἢ κυλυτικὴ γίνεται τοῦ περιπολεῖν. Stephan. et Menag. ἧ. Gassendus addebat αὐτά.

k) αὐτοῖς. Edit. Froben., Stephan. et Meibom. cum cod. Arund. et Eudocia p. 179. αὐτῆς.

l) ἐπιτηδείαν μὴ εἶναι, ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ. Ante Meibomium legebatur ἐπιτηδείαν μὴ εἶναι. ἐν δὲ τούτῳ τῷ τόπῳ. Correxit Meibomius cum eoque Schneiderus. Gassendus coni. ὡς ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ.

m) θεωρεῖται. καὶ κατ' ἄλλους δὲ πλείονας τρόπους. Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 179. et 180. θεωρεῖται, καὶ κατ' ἄλλους πλείονας τρόπους (Eudocia τόπους). Menag. θεωρεῖται, κατ' ἄλλους δὲ πλείονας τρόπους. Meibom. θεωρεῖται. καὶ κατ' ἄλλους πλείονας τρόπους. Codd. Veneti et Arund. ut videtur καὶ κατ' ἄλλους δὲ πλείονας τρόπους, quod cum Schneidero recepi. Ambrosius: *cernuntur. etiam aliis pluribus modis hoc fieri potest.* Aldobrandinus: *spectantur: atque etiam aliis hoc plurimis modis fieri potest.*

n) συλλογίζεσθαι, τινὰ τῶν ἄστρων πλανᾶσθαι — κινεῖσθαι. Legebatur συλλογίζεσθαι. τινὰ τῶν ἄστρων πλανᾶσθαι. Correxit Schneiderus confirmatque interpretatio Ambrosii. Deinceps Menag. omittit si neque expressit Aldobrandinus. Ambrosius: *colligere (studeat) —, ut vaga quaedam sydera ferri contingat: si sic motibus suis utuntur: quaedam vero immota durare.* Aldobrandinus: *intueri*

aiunt, sed quod aeris vertigo circularis ipsis adstet, quae impedimento sit uti ne circumeant, sicut et stellae reliquae; sive etiam quod deinceps materia illis congrua non sit, sed hoc in loco ubi constitutae cernuntur. Etiam aliis pluribus modis hoc fieri potest, si quis colligere possit id quod est iis quae cernuntur congruens, vaga quaedam sidera ferri, si sic forte motibus suis utuntur, quaedam vero immota durare. Possibile est quidem etiam eo quod quae in circuitu moven-

κινούμενα δὲ ἀρχῆς οὕτω καταναγκάσθαι ο), ὥστε τὰ μὲν κατὰ τὴν αὐτὴν δίνην φέρεσθαι ὁμαλὴν οὖσαν, τὰ δὲ κατὰ τὴν p) ἅμα τοῖν ἀνωμαλίαις χρωμένην· ἐνδέχεται δὲ καὶ καθ' οὓς τόπους q) φέρεται οὐ μὲν παρεκτάσεις ἀέρος εἶναι ὁμαλάς, ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνωθούσας κατὰ τὸ ἐξῆς ὁμαλῶς τε ἐκκαούσας r)· οὐ δὲ ἀνωμαλεῖς οὕτως ὥστε τὰς θεωρουμένας παραλλαγὰς συντελεῖσθαι s). τὸ δὲ μίαν αἰτίαν τούτων ἁπα-

(*possit*). *Ex astris quaedam inerrare, motum sic conficientia, quaedam minime moveri contingit.* Gassendus coni. *τινὰ δὲ μὴ πλανᾶσθαι*, quod probabat Menagius.

o) *ἐνδέχεται μὲν καὶ — καταναγκάσθαι.* Ante Meibomium legebatur *ἐνδέχεται μὲν καὶ παρὰ τῷ κύκλῳ κινούμενα* etc., quod tuentur codd. Veneti. Meibom. *ἐνδέχεται μὲν καὶ παρὰ τὸ κύκλῳ κινούμενα* etc.. Cod. Florent. *καὶ παρὰ τὸ κύκλῳ κινούμενα*, quod idem conseruat Kuehnius. Palat. *καὶ παρὰ τῶν*. Ambrosius: *possibile est quidem esse* (*ea*) *ab his quoque quae in circuitu sunt: ita ab initio coacta essent* (*esse*). Aldobrandinus: *Possunt etiam ab initio in orbem ita moveri coacta fuisse.* Gassendus coni. *καὶ παρὰ τὸ τῷ κύκλῳ κινούμενα.* Quod recepi restituit Schneiderus.

p) *κατὰ τήν.* Meibom. *κατ' αὐτήν.*

q) *καθ' οὓς τόπους.* Ante Meibomium legebatur *καθ' οὓς τρόπους.* Illud expresserunt interpretes certatimque restituerunt Gassendus, Kuehnius, Meibomius et Schneiderus.

r) *οὐ μὲν παρεκτάσεις — ὁμαλῶς τε ἐκκαούσας.* Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. atque Eudocia p. 180. *οὐ παρεκτάσεις ἀέρος εἶναι ὁμαλὰς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνωθούσας κατὰ τὸ ἐξῆς ὁμαλῶς τὰς ἐκκαούσας* (Eudocia *ἐκκαούσας*). Stephan. *οὐ παρεκτάσεις — κατὰ τὸ ἑξῆς, ὁμαλῶς τε ἐκκαούσας.* Menag., Meibom. et Schneider. *οὐ μὲν παρεκτάσεις — κατὰ τὸ ἐξῆς, ὁμαλῶς τε ἐκκαούσας* (Schneider. *ἐκκαύσας*), Ambrosius: *non intentiones aeris esse planiores: quae in id ipsum deinceps compellant: leniterque et* (*ae*) *plane intendant.* Aldobrandinus: *alicubi quidem aerem aequabiliter extensum habere, qui et eundem in locum ea compellat, et aequabiliter calefaciat.* Gassendus coni. *ὁμαλῶς τε κινούσας.* Sed vehementer vereor ne verum sit quod interpretando expressit Ambrosius *intendant*, id quod propterea nonnisi leviter mutatum repetii.

s) *οὐ δὲ ἀνωμαλεῖς — συντελεῖσθαι.* Edit. Froben. et Stephan. cum Eudocia p. 180. *οὐδὲ ἀνωμαλεῖς — συντελεῖσθαι.* Menag. et Schneider. *οὐ δὲ ἀνωμαλεῖς — συντελεῖσθαι.* Meibom. *οὐ δὲ ἀνωμάλους — συντελεῖσθαι.* Ambrosius: *neque ita inaequaliter ut et quae videntur immutationes fiant.* Aldobrandinus: *alibi vero inae-*

tur ita ab initio coacta sint ut alia quidem secundum eandem ferantur vertiginem quae aequalis sit, alia vero secundum eam quae simul inaequalitatibus quibusdam utatur; fieri autem etiam potest ut quibus feruntur locis alicubi extensiones aeris esse aequabiles, quae in eundem locum deinceps compellant aequabiliterque extendant; alibi vero ita inaequales ut quae videntur immutationes fiant. Enimvero unam

διδόναι, πλεοναχῶς τῶν φαινομένων ἐκπαλυμένων, μανικὸν καὶ οὐ καθηκόντως πραττόμενον ὑπὸ τῶν τὴν ματαίαν ἀστρολογίαν ἐζηλωκότων καὶ εἰς τὸ μηδὲν αἰτίας τισὶν ἀποδιδόντων, ὅταν τὴν θείαν φύσιν μηδαμῆ λειτουργιῶν ἀπο-
114. λύωσι t). τινὰ ἄστρα ἀπολειπόμενά τινων θεωρεῖσθαι συμβαίνει καὶ παρὰ τὸ βραδύτερον συμπεριφέρεσθαι τὸν αὐτὸν κύκλον περιόντα καὶ παρὰ τὸ τὴν ἐναντίαν κινεῖσθαι, ἀντισπώμενα ὑπὸ τῆς αὐτῆς δίνης, καὶ παρὰ τὸ περιφέρεσθαι τὰ μὲν διὰ πλείονος τόπου, τὰ δὲ ἐλάττονος τὴν αὐτὴν δίνην περικυκλοῦντα, τὸ δὲ u) ἁπλῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ πάντων. καθῆκόν ἐστι τοῖς τερατεύεσθαι τὰ πρὸς τοὺς πολλοὺς βουλομένοις. οἱ λεγόμενοι ἀστέρες ἐκπίπτειν καὶ παρὰ μέρος καὶ παρὰ τρῖψιν ἑαυτῶν δύνανται. συντελεῖσθαι καὶ παρὰ ἔκπτωσιν οὗ ἂν ἡ ἐκπνεύματωσις γένηται x), καθάπερ
115. καὶ ἐπὶ τῶν ἀστραπῶν ἐλέγαμεν. καὶ κατὰ σύνοδον δὲ ἀπό-

quabiliter, sic, ut hae, quae videmus, mutationum varietates exsistere possint.

t) ὅταν τὴν θείαν φύσιν μηδαμῆ λειτουργιῶν ἀπολύωσι. Edit. Froben. cum codd. Venetia et Arund. atque Eudocia p. 180. ὅταν τὴν θείαν φύσιν μηδαμῆ (edit. Froben. μηδαμή) λειτουργιῶν (Eudocia λειτουργιῶν) ἀπολάβωσι. Stephan. ὅταν — ἀπολύουσι. Ambrosius: *quandoquidem divinam naturam nunquam huiusce absolvunt ministeriis.*

u) δέ. Menag. omittit.

x) καὶ παρὰ ἔκπτωσιν οὗ ἂν ἡ ἐκπνεύματωσις γένηται. Legebatur γίνεται. Schneider. γίνηται. Aldobrandinus: *et eius casu, ex quo vaporis expiratio reddita fuerit.*

istarum rerum causam assignare, quum multiplices ea quae in conspectu sunt praebeant, insanum est et minime congrue ab iis fit qui vanam astrologiam profitentur inaniterque quorundam causas reddunt, quandoquidem divinam naturam nequaquam absolvunt ministeriis. Sidera quaedam aliis minora conspici contingit tum quia tardiore motu circumferuntur quum eundem orbem circumeant, tum quia contrario feruntur motu ab eadem abducta vertigine, tum etiam quia circumferuntur alia maiore loco, minore alia, quum eandem vertiginem ambiunt. Porro simpliciter de hisce definire illis convenit qui prodigia confingere apud plerosque volunt. Quae autem cadere dicuntur stellae et ex parte et ex collisione sua fieri possunt et quod illic excidant quocunque expiratio fuerit, sicuti et de coruscationibus diximus; ex concursu quoque atomorum ignis efficientiam, consensu facto ad

μων πυρὸς ἀποτελεστικῶν, συμφιλίας y) γενομένης εἰς τὸ τοῦτο τελέσαι· καὶ παρὰ κίνησιν z) οὗ ἂν ἡ ὁρμὴ κατὰ τὴν ἀνάδοσιν ἐξ ἀρχῆς a) γένηται· καὶ κατὰ πνεύματος δὲ συλλογὴν ἐν πυκνώμασί τισιν ὁμιχλοειδέσι b), πατ' ἐπώρωσιν τούτων διὰ τὴν κατέλησιν c), εἴτ' ἐπέκρηξιν d) τῶν περιεχόντων, καὶ ἐφ' ὃν ἂν τόπον ἡ ὁρμὴ γένηται, τῆς φορᾶς εἰς τοῦτον φερομένης e). καὶ ἄλλοι δὲ τρόποι εἰς τὸ τοῦτο τελέσαι ἀμύθητοί εἰσιν. αἱ δ' ἐπισημασίαι αἱ γινόμεναι ἐπί τισι f) ζώοις κατὰ συγκύρημα g) γίνονται τοῦ καιροῦ· οὐ γὰρ τὰ ζῶα h) ἀνάγκην τινὰ προσφέρεται τοῦ ἀποτελεσθῆναι χειμῶνα, οὐδὲ κάθηταί τις θεία φύσις i) παρατηροῦσα τὰς τῶν

y) *συμφιλίας.* Margo Sambuci *συμβουλείας.* Kuehnius coni. *συμφυλίας* comparato quod legitur §. 106. *ἀλλοφυλίας.*

z) *παρὰ κίνησιν.* Legebatur *κατὰ κίνησιν.* Tacite correxit Schneiderus.

a) *ἐξ ἀρχῆς.* Edit. Froben. et Eudocia p. 180. *ἐξαρχῆς.*

b) *ἐν πυκνώμασί τισιν ὁμιχλοειδέσι.* Schneider. *ἐν πυκνώμασιν τισὶν ὁμιχλοειδέσι.* Codd. Veneti *ἐν πυκνώμασι τισὶ ἐν ὁμιχλοειδέσι.* Edit. Froben. et Meibom. cum Eudocia p. 180. *ὁμιχλοειδέσι.*

c) *διὰ τὴν κατέλησιν.* Ante Meibomium legebatur *διὰ τὴν κατάλυσιν.* Codd. RRR *κατ' εὔλησιν.* Florent. *κατεύλησιν,* probatum Gassendo. Quod dedi praebent cod. Arund. et margo Sambuci restituerunt que Meibomius et Schneiderus. Idem expressit Ambrosius coniecturaque occupavit Menagius.

d) *εἴτ' ἐπέκρηξιν.* Edit. Froben. et Eudocia p. 180: *εἴτ' ἐκκρῆξιν.* Margo Sambuci *εἴτ' ἐπὶ ἔκρηξιν.* Ambrosius *sive eruptionem.*

e) *καὶ κατὰ πνεύματος δὲ συλλογὴν — φερομένης.* Aldobrandinus: *Praeterea ex vaporum in quibusdam densitatibus nebulosis collectione, qui contorti inflammentur, perque circumstantia eo erumpant, quo motus impetu feruntur.*

f) *τισι.* Ambrosius *plerisque.*

g) *κατὰ συγκύρημα.* Ambrosius *per auctoritatem.* Aldobrandinus *casibus.*

h) *τὰ ζῶα.* Ambrosius *quaevis animalia.*

i) *οὐδὲ κάθηταί τις θεία φύσις.* Edit. Froben., Stephan. et Menag. *θεῖα.* Aldobrandinus: *nec in his divina quaedam insedit natura.*

hoc perficiendum; porro ex motu quocunque impetus a principio secundum concursum fuerit; ex collectione item ventiin condensationibus quibusdam nebulae praeferentibus speciem, secundum evaporationem horum per involutionem, tum eruptionem continentium et in quemcunque locum impetus fuerit, motu quoque in eum subsequente. Sunt et alii modi quibus hoc fiat innumerabiles. Porro significationes quae in quibusdam animalibus fiunt, per casum temporis fiunt: non enim animalia necessitatem aliquam afferunt ut hiems fiat, neque sedet aliqua natura divina quae horum animalium ob-

ζῴων τούτων ἐξόδους k) κἄπειτα τὰς ἐπισημασίας ταύτας
116. ἀποτελεῖ l). οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ τυχὸν ζῷον, κἂν μικρῷ χαριέστερον ᾖ, ἡ τοιαύτη μωρία ἐκπέσῃ, μὴ ὅτι εἰς παντελῆ εὐδαιμονίαν κεκτημένον m). Ταῦτα δὴ πάντα, ὦ Πυθόκλεις n), μνημόνευσον· κατὰ πολύ τε γὰρ τοῦ μύθου ἐκβήσῃ καὶ τὰ ὁμογενῆ τούτοις συνοράᾶν δυνήσῃ. μάλιστα δὲ σεαυτὸν ἀπόδος εἰς τὴν τῶν ἀρχῶν καὶ ἀπειρίας καὶ τῶν συγγενῶν τούτοις θεωρίαν o), ἔτι τε κριτηρίων καὶ παθῶν p) καὶ οὗ ἕνεκεν ταῦτα ἐκλογιζόμεθα· ταῦτα γὰρ μάλιστα συνθεωρούμενα ῥᾳδίως τὰς περὶ q) τῶν κατὰ μέρος αἰτίας συνοράᾶν ποιήσει. οἱ δὲ ταῦτα μὴ καταγαπήσαντες ἢ μάλιστα r) οὔτε

k) ἐξόδους. Aldobrandinus *progressiones*.
l) ἀποτελεῖ. Cod. Arund. ἐπιτελεῖ.
m) οὐδὲ γὰρ εἰς τὸ τυχὸν ζῷον — κεκτημένον. Menag. *μορία*. Meibom. οὐδὲ γὰρ τὸ τυχὸν ζῷον, κἂν μικρῷ χαριέστερον ᾖ, εἰς τοιαύτην μωρίαν ἐκπέσῃ, μὴ ὅτι τὸ παντελῆ εὐδαιμονίαν κεκτημένον. Aldobrandinus: *Nonne in quodvis quidem animal, quod paulo elegantius fuerit, huiusmodi acciderit stultitia, nedum in id quod perfectam undique beatitudinem possideat.* Gassendus coni. ἐμπέσῃ, μηκέτι εἰς τὸ παντελῆ εὐδαιμονίαν κεκτημένον. Horum ἐμπέσῃ tacite adscivit Schneiderus, qui non debebat conlicere πέντε ἄν.
n) ὦ Πυθόκλεις. Addidi ὦ cum Meibomio et Schneidero. Menag. Πυθοκλεῖς.
o) μάλιστα δὲ σεαυτὸν ἀπόδος εἰς τὴν — θεωρίαν. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis et Eudocia p. 181. μᾶλλον (Stephan. μάλιστα) δὲ σεαυτῷ ἀποδώσεις τὴν — θεωρίαν. Idem repetiit Schneiderus. Cod. Arund. μᾶλλον. Quod recepi praestant Menag. et Meibom. expresseruntque interpretes.
p) ἔτι τε κριτηρίων καὶ παθῶν. Edit. Froben., codd. Veneti et Eudocia p. 181. omittunt.
q) περὶ. Meibom. ὑπέρ.
r) ἢ μάλιστα. Ante Meibomium legebatur ἢ μάλιστα. Meibom. ἢ μὴ μάλιστα. Schneider. μάλιστα deleto ἢ. Dedi correctionem Kuehnii.

servet exitus ac deinde huiusmodi efficiat signa. Neque enim in animal quodlibet, modo id sit modico gratiosius, huiusmodi fatuitas cadet, nedum in id quod plenissimam obtinet felicitatem. Haec igitur omnia, o Pythocles, memoriter tene: longe enim devitabis fabulam et quae his propinqua et similia sunt perspicere poteris. Maxime autem te ipsum dede ad principiorum et infinitatis et eorum quae his similia sunt cognitionem; iudiciorum praeterea et perturbationum et cuius gratia ista ratiocinamur. Haec enim in primis considerata causas quoque singularum rerum cognitu faciles reddent. Qui vero ista vel maxime amplexati non fuere, ne-

αὐτὰ ταῦτα καλῶς συνθεωρήσαιεν s) οὔτε οὗ ἕνεκεν δεῖ θεωρεῖν ταῦτα περιεποιήσαντο t).

Ταῦτα αὐτῷ καὶ περὶ τῶν μετεώρων u) δοκεῖ. Περὶ δὲ τῶν βιωτικῶν καὶ x) ὅπως χρὴ τὰ μὲν ἡμᾶς ἐκφεύγειν, τὰ δ' αἱρεῖσθαι y) οὑτωσὶ γράφει. πρότερον δὲ z) διέλθωμεν ἅτε αὐτῷ δοκεῖ περὶ τοῦ σοφοῦ καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ a). βλάβας ἐξ ἀνθρώπων ἢ διὰ μῖσος ἢ διὰ φθόνον ἢ διὰ καταφρόνησιν γίνεσθαι, ὧν τὸν σοφὸν λογισμῷ περιγίνεσθαι b). ἀλλὰ καὶ τὸν ἅπαξ γενόμενον σοφὸν μηκέτι τὴν ἐναντίαν λαμβάνειν διάθεσιν μηδὲ πλάττειν ἑκόντα· πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι· οὐκ ἂν ἐμποδίσαι πρὸς τὴν σοφίαν c). οὐδὲ μὴν ἐκ πάσης σώματος ἕξεως σοφὸν

KXVI. 117.

s) συνθεωρήσαιεν. Meibom. et Schneider. συνθεωρήσαιεν ἄν.

t) οἱ δὲ ταῦτα μὴ καταγαπήσαντες — περιεποιήσαντο. Eudocia p. 181. περιποιήσαντο. Gassendus coni. περιποιήσαιντο. Recte vulgatum tuitus est Schneiderus. Ambrosius: *Qui vero istis vel maxime contenti non fuere: ne ista quidem ipsa rite conspexerunt. Neque cuius rei gratia illa conspicienda erant consecuti sunt.* Aldobrandinus: *Qui vero haec omnino, aut maxime non amplexantur, hi neque haec ipsa recte perspexerunt, neque cuius gratia contemplari haec oporteat, id sibi comparaverint.*

u) περὶ τῶν μετεώρων. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. omittit articulum.

x) καί. Ambrosius non expressit.

y) τὰ μὲν ἡμᾶς ἐκφεύγειν, τὰ δ' αἱρεῖσθαι. Codd. RRR τὰ μὲν ἡμᾶς αἱρεῖσθαι, τὰ δ' ἐκφεύγειν, quo ordine expressit Ambrosius quemque commodiorem dicit Menagius.

z) πρότερον δέ. Ambrosius *Primum itaque.*

a) καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ. Ambrosius omittit.

b) βλάβας — περιγίνεσθαι. Ambrosius: *Detrimenta quae — fiunt. Sapientem autumat ratione superare.* Aldobrandinus γίνεσθαι interpretatur *exsistere aiunt.*

c) μηδὲ πλάττειν ἑκόντα· πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι· οὐκ ἂν ἐμ-

que haec ipsa rite perspexerint neque cuius rei gratia illa inspicienda erant consequuti sunt.

Haec ille de caelestibus corporibus opinatus est. Caeterum de iis quae ad vitam degendam pertinent et quomodo repudianda sint alia et alia eligenda, sic scribit. Prius autem quid de sapiente opinetur ipse et qui ab eo profecti sunt exponamus. Detrimenta ex hominibus sive odii sive invidiae sive contemptus gratia fieri, quae sapientem ratione superare. Eum item qui semel fuerit sapiens, in contrarium habitum transire amplius non posse nec vero fingere sua sponte perturbationibus potius opprimi: non obmoliri quantum ad sapientiam. Neque tamen ex omni quidem corporis habitu neque in

118. γενέσθαι ἄν d) οὐδ' ἐν παντὶ ἔθνει e). κἂν στρεβλωθῇ δ' ὁ σοφός f), εἶναι αὐτὸν εὐδαίμονα. μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις g) καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως. ὁ δ' οὐχ ὅτε μὲν στρεβλοῦται, ἔνθα καὶ μύξει καὶ οἰμώξει h). γυναικί

ποδίσαι πρὸς τὴν σοφίαν. Edit. Froben. μηδὲ πλάττειν ἑκόντα πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι. οὐκ ἂν ἐμποδίσαι πρὸς τὴν σοφίαν. Stephan. et Menag. μ. π. ἑ. π. μ. συσχεθήσεσθαι, οὐκ ἂν ἐ. π. τ. σ.. Meibom. μηδ' ἐπαλλάττειν ἑκόντα, πάθεσι μέλλειν συσχεθήσεσθαι· οὐδὲν ἐμποδισθήσεσθαι πρὸς τὴν σοφίαν. Cod. Arund. πλάττον. Ambrosius: *neque perturbationibus cedendo errare. Immo continendum ne quod ad sapientiam impedimentum patiatur.* Aldobrandinus: *Nec vero eum sponte fingere perturbationibus maioribus opprimi: id vero sapientiam minime impedire posse.* Isaacus Casaubonus conf. μηδὲ πλάναις εἴκοντα πάθεσιν ἀλλοκότοις συσχεθήσεσθαι. Mericus Casaubonus μηδὲ πλάττειν ἑκόντα. πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι, οὐκ ἂν etc., sed ut praeferret μηδὲν πράττειν ἄκοντα. Gassendus μηδὲν πλάττειν ἑκόντα, ἀληθέσι μᾶλλον συσχεθῆναί τε καὶ οὐκ ἂν ἐμποδίσαι πρὸς τὴν σοφίαν. Kuehnius μηδὲν πλάττειν. Sensum Epicuri egregie restituit coniectura Hermanni, μηδὲ πλάττειν ἑκόντα πάθεσι μᾶλλον συσχεθήσεσθαι ἢ οὐδὲν ἐμποδισθήσεσθαι πρὸς τὴν σοφίαν.

d) γενέσθαι ἄν. Meibom. γενήσεσθαι.

e) οὐδ' ἐν παντὶ ἔθνει. Menag. οὐδ' ἐν παντὶ ἔθει, quod expressit Aldobrandinus *neque in omni more.*

f) κἂν στρεβλωθῇ δ' ὁ σοφός. Ambrosius: *sive autem crucietur excarnificeturque sapiens.*

g) μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφὸν φίλοις. Edit. Froben, cum codd. R et Venetis μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφόν, καὶ ἐπὶ φίλοις. Ambrosius: *gratiamque solis amicis — habiturum sapientem.*

h) ὁμοίως. ὁ δ' οὐχ ὅτε μὲν στρεβλοῦται, ἔνθα καὶ μύξει καὶ οἰμώξει. Edit. Froben. ὁμοίως διά τε ὁδοῦ. ὅτε μέν τις στρεβλοῦται, ἔνθα etc.. Stephan. ὁμοίως, διά τε ὁδοῦ. ὅτε μέν τις στρεβλοῦται, ἔνθα etc., quod expressit Ambrosius *perque viam. Cum tamen cruciatur et ingemiscet et eiulabit.* Menag. ὁμοίως. ὁδ' οὐχ ὅτε μὲν στρεβλοῦται, ἔνθα etc., quod expressit Aldobrandinus confirmatque cod. Florent., sed ut pro μὲν cum cod. R praeberet μέντοι. Meibom. ὁμοίως. διά τε ὁδοῦ ὅτε μέν τις στρεβλοῦται, ἔνθα etc.. Gassendus coni. ὁμοίως δὲ καὶ ἀποθανοῦσιν pro eo quod legebatur ὁμοίως διά τε ὁδοῦ; item infra ὅτε μέντοι στρεβλωθῇ, ποτὲ καὶ μύξειν καὶ οἰμώξειν, ea ut cum Gatakero ad Antonini lib. I. supra reponeret post εὐδαίμονα. Kuehnius ὁμοίως τε δι' ὅλου. Iacobus Rondellus in libello de vita et moribus Epicuri, edito Amstelodami a. 1693. 12., p. 105. et sq. διά τε ᾅδου. Caeterum Casaubonus malebat ἰύξει καὶ οἰμώξει. Omnia nova luce collustrat Hermanni iudicium.. Consignavit autem litteris hisce: „Et sententia et codicum καὶ ἐπὶ suadet ut aliquid excidisse credamus. Lenissima videtur huiusmodi correctio esse: μόνον τε χάριν ἕξειν τὸν σοφόν, καὶ ἐπὶ φίλοις καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως [ἀληθεύσειν,] διότι οὐδ' ὅτε μέγιστον στρεβλοῦται ἔσθ' ἃ καὶ μύξει καὶ οἰμώξει." Conf.

omni gento fieri sapientem. Etiam si torqueatur sapiens, futurum nihilominus felicem. Solumque gratiam amicis praesentibus aeque et absentibus habiturum sapientem. Is vero non tum cum torquetur, illico et ingemiscet et eiulabit.

τε οὐ μιγήσεσθαι τὸν σοφὸν ἤ i) οἱ νόμοι ἀπαγορεύουσιν, ὥς φησι Διογένης ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Ἐπικούρου ἠθικῶν δογμάτων. τούς τε οἰκέτας κολάσειν k), ἐλεήσειν l) μέντοι καὶ συγγνώμην ἴσως ἔξειν τῶν σπουδαίων. ἐρασθήσεσθαι τὸν σοφὸν οὐ δοκεῖ αὐτοῖς· οὐδὲ ταφῆς φροντιεῖν m)· οὐδὲ ἀνέκπτωτον εἶναι τὸν ἔρωτα n), ὡς Διογένης ἐν τῷ δωδεκάτῳ φησὶν o), οὐδὲ ἰητορεύσειν καλῶς. συνουσία p) δέ, φασίν, ἔνιοτε μέν οὐδέποτε, ἀγαπητὸν δὲ εἰ μὴ καὶ ἔβλαψεν q). καὶ μηδὲ γαμήσειν μηδὲ τεκνοποιήσειν τὸν σοφόν r), ὡς 119.
Ἐπίκουρος ἐν ταῖς διαπορίαις s) καὶ ἐν ταῖς περὶ φύσεως· ποτὲ περίστασιν δέ ποτε βίου γαμήσειν καὶ διατραπήσεσθαι

Euripides Supplicum v. 877. sq. ed. Markland., 894. sq. ed. Hermann. φίλους τ' ἀληθῆς ἂν φίλος, παροῦσί τε καὶ μὴ παροῦσιν.

i) ἤ. Cod. Arund. ἤν.

k) τούς τε οἰκέτας κολάσειν. Legebatur οὔτε κολάσειν οἰκέτας. Correxit Casaubonus probaritque Menagius.

l) ἐλεήσειν. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis ἐλεῆσαι.

m) οὐδὲ ταφῆς φροντιεῖν. Ambrosius: *neque sepulturae curam habiturum.* Aldobrandinus: *ne de sepultura quidem cogitaturum.*

n) οὐδὲ ἀνέκπτωτον εἶναι τὸν ἔρωτα. Gassendus et Galesius ad Antonini libr. I. supra reponi volebant post ἐρασθήσεσθαι τὸν σοφὸν ὡ δοκεῖ αὐτοῖς, quod ita probabat Menagius ut pro insititiis advectisque ex VII. 130. habere mallet.

o) τῶν σπουδαίων. ἐρασθήσεσθαι — ἐν τῷ δωδεκάτῳ φησίν. Scribebatur ἐν τῷ ιβ'. Edit. Froben. cum interpretibus omittit. Ambrosius: *probos quoque amaturum sapientem negat — neque a deo amorem immitti Diogenes refert.*

p) συνουσία. Scribebatur συνουσή. Correxit Menagius.

q) οὐδὲ ἰητορεύσειν — ἔβλαψεν. Ambrosius: *Neque item oratoriae daturum operam; dicens illam nihil quidem unquam profuisse, plurimum vero etiam obfuisse.*

r) καὶ μηδὲ γαμήσειν μηδὲ τεκνοποιήσειν τὸν σοφόν. Legebatur καὶ μὴν καὶ γαμήσειν καὶ τεκνοποιήσειν τὸν σοφόν. Correxit Casaubonus cum Galesio probavitque Menagius.

s) ἐν ταῖς διαπορίαις. Aldobrandinus *in quaestionibus.*

Mulieri item non congressurum sapientem, quam leges interdicant, ut Diogenes in Epitome Epicari dogmatum moralium ait. In servos animadversurum, miserturum tamen veniamque habiturum cuidam bonorum. Amaturum sapientem esse non videtur ipsis, nec de sepultura nimis sollicitum futurum: neque a deo amorem immitti, ut Diogenes refert in duodecimo: neque item oratoriae pulcre daturum operam. Concubitus, aiunt, nihil quidem unquam profuit, optabile vero si non nocuerit. Porro neque uxorem ducturum nec liberos procreaturum sapientem, ut Epicurus in Ambigais et in libris de natura: caeterum pro vitae aliquando condi-

τινας t). οὐδὲ μὴν τηρήσειν ἐν μέθῃ φησὶν ὁ Ἐπίκουρος ἐν τῷ Συμποσίῳ u), οὐδὲ πολιτεύσεσθαι x), ὡς ἐν τῇ πρώτῃ περὶ βίων, οὐδὲ τυραννεύσειν· οὐδὲ κυνιεῖν y), ὡς z) ἐν τῇ δευτέρᾳ περὶ βίων, οὐδὲ πτωχεύσειν· ἀλλὰ καὶ πηρωθεὶς τὰς ὄψεις μεθέξειν αὐτὸν τοῦ βίου a), ὡς ἐν τῇ αὐτῇ φησι. καὶ λυπηθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν b), ὡς ὁ Διογένης ἐν τῇ πέμπτῃ c) τῶν ἐπιλέκτων· καὶ δικάσεσθαι d) καὶ συγγράμματα καταλείψειν, οὐ πανηγυριεῖν δέ e)· καὶ κτήσεως προ-

t) κατὰ περίστασιν — διατραπήσεσθαί τινας. Meibom. κατὰ περίστασιν δέ ποτε βίου οὐ γαμήσειν etc.. Ambrosius: *ceterum pro vitae interdum conditione ducturum uxorem aversurumque aliquos.* Aldobrandinus: *Pro vitae vero conditionibus aliquando sapientem uxorem ducturum, et quosdam aspernaturum.* Gassendus coni. γαμήσειν καὶ τεκνοποιήσειν.

u) οὐδὲ μὴν τηρήσειν ἐν μέθῃ φησὶν ὁ Ἐπίκουρος ἐν τῷ Συμποσίῳ. Meibom. οὐδὲ μῆνιν τηρήσειν ἐν μέθῃ, φησὶν ὁ Ἐπίκουρος ἐν τῷ συμποσίῳ. Ambrosius: *neque observaturum in ebrietate: ut epicurus in symposio.* Aldobrandinus: *Nec vero in ebrietate animadversurum Epicurus in symposio ait.* Gassendus coni. οὐδὲ νυκτερεύσειν ἐν μέθῃ. Vulgatum, quod etiam Menagio mendosum videbatur, tuetur Kuehnius, cuius haec est ad h. l. observatio: „*Non observaturum in ebrietate*, φαινόμενα scilicet, vel φαντάσματα. τὸ φάσπασμα τῶν μετεώρων τηρητέον, inquit Epicurus epistola ad Pythoclem. Huiusmodi τηρήσεις non faciet sapiens ἐν μέθῃ, ne a *phaenomeno*, id est, a ianua aberret.“ Ea vero non omnino delent corruptelae suspicionem.

x) πολιτεύσεσθαι. Codd. Veneti πολιτεύσεται.

y) κυνιεῖν. Ambrosius *dominaturum.*

z) ὡς. Edit. Froben. et Stephan. omittunt.

a) μεθέξειν αὐτὸν τοῦ βίου. Menag. et Meibom. μετέξειν αὐτὸν τοῦ βίου. Cod. Arund. μετέξει. Gassendus addebat εὐδαίμονος.

b) καὶ λυπηθήσεσθαι δὲ τὸν σοφόν. Ambrosius: *Moerore item non conficiendum sapientem.*

c) ὡς ὁ Διογένης ἐν τῇ πέμπτῃ. Edit. Froben. omittunt articulum ὁ. Cod. R ἐν τῇ ιε', quod reddidit Ambrosius *in XV.* et *in decimoquinto.*

d) καὶ δικάσεσθαι. Ambrosius *non litigaturum.*

e) οὐ πανηγυριεῖν δέ. Aldobrandinus: *non tamen in eo mercatu, qui habetur totius Graeciae celebritate, verba facturum.*

tione ducturum uxorem aversurumque aliquos. Nec vero observaturum in ebrietate ait Epicurus in Symposio, neque accessurum ad rempublicam, ut in primo de vitis, neque tyrannidem quaesiturum: neque Cynicorum rationem sequuturum, ut in secundo de vitis, neque unquam pauperem futurum: verum etiam, etsi illi eruantur oculi, vitae participatione fruiturum, ut in eodem ait. Moerore item affectum iri sapientem, ut ait Diogenes in quinto Electorum: porro litigaturum, item libros atque monumenta relicturum, non autem celebritatibus daturum operam: opibusque pro-

νοήσεσθαι καὶ τοῦ μέλλοντος f). φιλαγρήσειν g) τύχῃ τε ἀντιτάξεσθαι φίλον τε οὐδένα ἀχθήσεσθαι h). εὐδοξίας ἐπὶ τοσοῦτον προνοήσεσθαι ἐφ' ὅσον μὴ καταφρονήσεσθαι i)· μᾶλλόν τε εὐφρανθήσεσθαι τῶν ἄλλων ἐν ταῖς θεωρίαις ἁμαρτήματα ἄνισα εἶναι. καὶ τὴν ὑγείαν k) τισὶ μὲν ἀγαθόν, τισὶ δὲ ἀδιάφορον. τὴν δὲ ἀνδρείαν φύσει μὴ γίνεσθαι, λογισμῷ δὲ τοῦ συμφέροντος l)· καὶ τὴν φιλίαν διὰ τὰς χρείας· δεῖν μέντοι προκατάρχεσθαι m)· καὶ γὰρ τὴν γῆν σπείρομεν· συνίστασθαι δὲ αὐτὴν n) κατὰ κοινωνίαν ἐν ταῖς ἡδοναῖς. τὴν εὐδαιμονίαν διχῇ νοεῖσθαι, τήν τε ἀκροτάτην, 121.
οἷα ἐστὶ περὶ τὸν θεόν, ἐπίτασιν οὐκ ἔχουσαν o)· καὶ τὴν

f) καὶ κτήσεως προνοήσεσθαι καὶ τοῦ μέλλοντος. Prius καὶ addidi ex codd. R et Venetis, commendatum iam Gassendo. Ambrosius: *acquirendi curam ac futuri providentiam non habiturum.*

g) φιλαγρήσειν. Ambrosius omittit. Gassendus coni. οὐ φιλαγυρήσων δέ.

h) φίλον τε οὐδένα ἀχθήσεσθαι. Legebatur φίλον τε οὐδένα κτήσασθαι, nisi quod edit. Froben. habet φίλων τὸ οὐδὲν κτήσεσθαι, codd. Veneti et Arund. οὐδέν. Casaubono nihil mutandum, Meibomio aliquid excidisse videbatur. Gassendus coni. φίλον τε οὐ δεινὸν κτήσεσθαι, Menagius φίλον τε εἰ δέοι vel εἰ δεῖ κτήσεσθαι. Kuehnius φίλον τε οὐδένα ἀδικήσεσθαι. Recepi coniecturam Rondelli l. l. p. 104. et 105.

i) καταφρονήσεσθαι. Meibom. καταφρονηθήσεσθαι.

k) τὴν ὑγείαν. Meibom. τὴν ὑγίειαν.

l) λογισμῷ δὲ τοῦ συμφέροντος. Ambrosius *sed ratione commodique notatione.*

m) καὶ τὴν φιλίαν διὰ τὰς χρείας· δεῖν μέντοι προκατάρχεσθαι. Ambrosius: *Amicitiam usus gratia necessitatisque ineundam, a nobis tamen inchoandam.* Aldobrandinus: *Amicitiam utilitatum causa conciliatam, principem locum obtinere oportere.*

n) αὐτὴν. Codd. Veneti et Arund. αὐτόν.

o) ἐπίτασιν οὐκ ἔχουσαν. Gassendus coni. ἐπίτασιν καὶ ἄνεσιν οὐκ ἔχουσαν.

visurum et futuro. Libenterque ruri futurum fortunaeque relucturum amicumque neminem gravaturum. Bonae famae hactenus curam habiturum quoad contemptui non habeatur: plus autem aliis laetitia in speculationibus affectum iri. Peccata esse inaequalia. Porro sanitatem quibusdam conducere, quibusdam indifferentem esse. Fortitudinem per naturam non contingere, sed ratione utilitatis: amicitiam gratia utilitatum ineundam: a nobis tamen inchoandam: quippe et terram serimus: constare autem illam voluptatum consortio ac societate. Felicitatem bifariam intelligi, supremam illam quae in deo est, quae incrementum non admittat; adiectionemque et ablationem voluptatum.

προσθήκην καὶ ἀφαίρεσιν ἡδονῶν p). εἰκόνας τε ἀναθήσειν εἰ ἔχοι, ἀδιαφόρως ἂν σχοίης q). μόνον τε τὸν σοφὸν ὀρθῶς ἂν περί τε μουσικῆς καὶ ποιητικῆς διαλέξεσθαι· ποιήματά τε ἐνεργεῖν, οὐκ ἂν ποιῆσαι r). εἶναί τε ἑτέρου ἕτερον σοφώτερον s)· χρηματίσεσθαί τε, ἀλλ' ἀπὸ μόνης σοφίας, ἀπορήσαντα t). καὶ μάναρχον ἐν καιρῷ θεραπεύσειν καὶ ἐπιχαρίσεσθαί τινι ἐπὶ τῷ διορθώματι u)· καὶ σχολὴν κατα-

p) καὶ τὴν προσθήκην καὶ ἀφαίρεσιν ἡδονῶν. Meibom. καὶ τὴν ἀνθρωπίνην, ἔχουσαν προσθήκην καὶ ἀφαίρεσιν ἡδονῶν. Aldobrandinus: *et eam quae ex adiectione detractioneque voluptatum fit.* Gassendus coni. τὴν δὲ ὑπάλληλον, οὖσα ἐστὶ περὶ τοὺς ἀνθρώπους, ἅτε ἔχουσαν καὶ προσθήκην καὶ ἀφαίρεσιν ἡδονῶν.

q) εἰκόνας τε ἀναθήσειν εἰ ἔχοι, ἀδιαφόρως ἂν σχοίης. Meibom. εἰκόνας τε ἀναθήσειν εἰ ἔχοι, ἀδιαφόρως ἔξειν ἂν μὴ σχοίη. Ambrosius: *Imagines quoque positurum si habeat indifferenter plane accipies.* Aldobrandinus: *Imagines positurum, si neutram in partem movebitur.* Gassendus coni. ἀδιαφόρως ἐν στοαῖς, Kuehnius εἰκόνας τε ἀναθήσειν ἀδιαφόρως ἂν σχοίη, deleto εἰ ἔχοι ut interpretamento. Hermannus εἰκόνας τε, ἀναθήσειν εἰ ἔχοι ἀδιαφόρως, ἂν σχοίης.

r) ποιήματά τε ἐνεργεῖν, οὐκ ἂν ποιῆσαι. Edit. Froben. et codd. Veneti omittunt οὐκ ἂν ποιῆσαι. Ambrosius: *pangenda non fingenda poemata dixit.* Aldobrandinus: *poemata acturum, non facturum.* Gassendus coni. ποιήματά τε ἀγνοήσειν, οὐκ ἂν ποιήσειν. Menagius ποιήματα ἐνεργεῖν interpretatur *res agere*, ποιήματα ποιῆσαι *res fingere.* Hermannus coni. ποιήματα δὲ ἐνεργεῖν ποιῆσαι αὐτί, *ipsum opus carmina faciendi non aggredi.*

s) εἶναί τε ἑτέρου ἕτερον σοφώτερον. Edit. Froben. ἑτέρου σοφωτέρως, codd. Veneti ἑτέρου σοφωτέροις, omissis praecedentibus. Stephan. et Meibom. οὐ κινεῖναί τε ἑτέρου ἕτερον σοφώτερον. Menag. οὐκ εἶναί τε ἑτέρου ἕτερον σοφώτερον. Ambrosius: *Non movetur si alter altero dicatur fuisse sapientior.* Aldobrandinus: *alterum altero sapientiorem non esse.* Delevi negationem cum Gassendo et Kuehnio, quorum ille καὶ εἶναί τε scribi malebat.

t) χρηματίσεσθαί τε, ἀλλ' ἀπὸ μόνης σοφίας, ἀπορήσαντα. Ambrosius: *sed ex sapientia sola si affluat rite appellandum sapientem putat.*

u) καὶ ἐπιχαρίσεσθαί τινι ἐπὶ τῷ διορθώματι. Ambrosius: *gratulaturumque cuilibet recipiscenti.* Aldobrandinus: *cuidam propter correctionem gratificaturum.* Kuehnius coni. ἐπιχαρίσεσθαι, hoc sensu, *gratulaturum alicui sapientem ob rem bene gestam.*

Imagines quoque positurum, si habeat, indifferenter accipies. Solumque sapientem recte de musica et poetica verba facturum: carminaque legere atque usurpare, minime autem facere. Alterum esse altero sapientiorem. Eundem inopia laborantem quaestum facturum, sed ex sola sapientia. Principem in tempore obsequio deliniturum, gratificaturumque cuilibet propter correctionem: scholam item habi-

σπουδάσειν, ἀλλ' οὐχ ὥστε ὀχλαγωγῆσαι x)· καὶ ἀναγνώσεσθαι ἐν πλήθει, ἀλλ' οὐχ ἑκόντα· δογματιεῖν τε καὶ οὐκ ἀπορήσειν y)· καὶ καθ' ὕπνους z) ὅμοιον ἔσεσθαι καὶ ὑπὲρ φίλου ποτὲ τεθνήξεσθαι a). Ταῦτα δοκεῖ αὐτοῖς. μετιτέον δὲ ἐπὶ XXVII. τὴν ἐπιστολήν b).

Ἔπίκουρος Μενοικεῖ χαίρειν.

Μήτε νέος τις ὢν μελλέτω c) φιλοσοφεῖν μήτε γέρων 122. ὑπάρχων κοπιάτω φιλοσοφῶν· οὔτε γὰρ ἄωρος οὐδείς ἐστιν οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν ὑγιαῖνον d). ὁ δὲ λέγων ἢ μήπω τοῦ φιλοσοφεῖν ὑπάρχειν τὴν ὥραν e) ἢ παρεληλυθέναι τὴν ὥραν ὁμοιός ἐστι τῷ λέγοντι πρὸς εὐδαιμονίαν ἢ μήπω f) παρεῖναι τὴν ὥραν· ἢ μηκέτι εἶναι τὴν ὥραν g).

x) ὥστε ὀχλαγωγῆσαι. Edit. Froben. et codd. Veneti σχολαγωγῆσαι. Arund. ὀσχολαγωγῆσαι. Ambrosius *ut turbas faciat*. Aldobrandinus *ut multitudinis dux futurus sit*.

y) οὐκ ἀπορήσειν. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. omittit negationem.

z) καθ' ὕπνους. Aldobrandinus *in somno*.

a) τεθνήξεσθαι. Edit. Froben. θνήξεσθαι.

b) Ταῦτα δοκεῖ αὐτοῖς. μετιτέον δὲ ἐπὶ τὴν ἐπιστολήν. Codd. Veneti τὸ ἑξῆς. δοκεῖ δ' αὐτοῖς, ut verba μετιτέον δὲ ἐπὶ τὴν ἐπιστολὴν supra reponant inter ἡδονῶν et εἰκόνας. Arund. τὸ ἑξῆς ταῦτα δοκεῖ.

c) μελλέτω. Ambrosius *negligat*.

d) οὔτε γὰρ ἄωρος — ὑγιαῖνον. Edit. Froben. οὔτε γὰρ ἄωρος οὐδείς ἐστιν, οὔτε πάρωρος πρὸς τὸ κατὰ ψυχὴν * ὥραν. Meibom. et Clemens Alex. Stromatum IV. p. 594. ed. Potter. ὑγιαίνειν. Aldobrandinus: *Nam neque praematura, neque intempestiva cuiquam est ad animi sanitatem contentio*.

e) ὁ δὲ λέγων ἢ μήπω τοῦ φιλοσοφεῖν ὑπάρχειν τὴν ὥραν. Addidi articulum τήν. Edit. Froben. * ὥραν, reliquis omissis. Clemens Alex. l. l. p. 594. omittit ἤ.

f) μήπω. Legebatur μή. Illud restitui ex Clemente Alex. l. l. p. 594., praelatum iam Menagio.

g) τὴν ὥραν. Addidi ex Clemente Alex. l. l. p. 594., probatum Menagio.

turum, non sane ut turbam duceret; recitaturumque in multitudine, sed non sponte: dogmata quoque illaturum et non dubitaturum: in somnis quoque sibi similem futurum ac pro amico quandoque moriturum. Ista illi opinantur. Sed transeundum ad epistolam est.

Epicurus Menoeceo salutem.

Neque iuvenis quispiam dum est, philosophari cunctetur, neque senex quum sit, philosophando fatigetur: neque enim intempestivus ullus est neque ad animae sanitatem tempus non habet idoneum. Qui autem dicit aut nondum philosophandi tempus esse aut tempus praeteriisse, ei similis est qui dicit ad beatam vitam aut nondum adesse tempus aut

ὥστε φιλοσοφητέον καὶ νέῳ καὶ γέροντι h), τῷ μὲν ὅπως γηράσκων νεάζῃ τοῖς ἀγαθοῖς διὰ τὴν χάριν τῶν γεγονότων, τῷ δὲ ὅπως νέος ἅμα καὶ παλαιὸς ᾖ διὰ τὴν ἀφοβίαν τῶν μελλόντων. μελετᾶν οὖν χρὴ τὰ ποιοῦντα τὴν εὐδαιμονίαν, εἴπερ παρούσης μὲν αὐτῆς, πάντα ἔχομεν· ἀπούσης δέ,
123. πάντα πράττομεν εἰς τὸ ταύτην ἔχειν. ἃ δὲ σοὶ συνεχῶς παρήγγελον i), ταῦτα καὶ πράττε καὶ μελέτα, στοιχεῖα τοῦ καλῶς ζῆν ταῦτ' εἶναι διαλαμβάνων k). Πρῶτον μὲν τὸν θεὸν ζῷον ἄφθαρτον καὶ μακάριον νομίζων l), ὡς ἡ κοινὴ τοῦ θεοῦ νόησις ὑπεγράφη, μηθὲν μήτε τῆς ἀφθαρσίας ἀλλότριον μήτε τῆς μακαριότητος ἀνοίκειον αὐτῷ πρόσαπτε· πᾶν δὲ τὸ φυλάττειν αὐτοῦ δυνάμενον τὴν μετὰ ἀφθαρσίας μακαριότητα περὶ αὐτὸν δόξαζε. Θεοὶ μὲν γάρ εἰσιν· ἐναργὴς μὲν γάρ ἐστιν αὐτῶν ἡ γνῶσις· οἵους δ' αὐτοὺς οἱ πολλοὶ m) νομίζουσιν· οὐκ εἰσὶν· οὐ n) γὰρ φυλάττουσιν αὐτοὺς οἵους νομίζουσιν. ἀσεβὴς δὲ οὐχ ὁ τοὺς τῶν πολλῶν θεοὺς ἀναι-
124. ρῶν, ἀλλ' ὁ τὰς τῶν πολλῶν δόξας θεοῖς προσάπτων. οὐ γὰρ

h) καὶ νέῳ καὶ γέροντι. Meibom. καὶ γέροντι καὶ νέῳ. Clemens Alex. l. l. p. 594. et 595. καὶ νεωτέρῳ καὶ γέροντι.

i) παρήγγελον. Edit. Froben. παρήγγειλον.

k) ταῦτ' εἶναι διαλαμβάνων. Edit. Froben. ταῦτα διαλαμβάνων εἶναι.

l) νομίζων. Edit. Froben. νομίζειν. Ambrosius *puta*, Aldobrandinus *existimato*.

m) οἱ πολλοί. Ante Meibomium legebatur πολλοί. Illud restituit Meibomius commendatum iam Gassendo et Menagio. Idem expressit Ambrosius.

n) οὐκ εἰσὶν· οὐ. Menag. οὐ εἰσὶν· οὐκ.

non amplius esse tempus. Philosophandum igitur et iuveni et seni, illi quidem ut senescens in virtutibus vigeat praeteritorum gratia, huic ut iuvenis una et vetulus sit, quod futurorum careat metu. Meditandum ergo quae faciant beatam vitam, siquidem si adsit illa, omnia suppetunt, sin autem absit, agimus omnia ut illam habeamus. Quae autem assidue te admonebam, ea et age et meditare, honeste vivendi elementa haec esse arbitrans. Primum quidem deum esse animal immortale ac beatum putans, sicut communis de deo dictat intelligentia, nihil illi aut ab immortalitate alienum aut a beatitudine applica: caeterum omne quod illius cum immortalitate beatitudinem servare possit, de eo opinare. Dii nempe sunt: certa enim est illorum cognitio: non autem eiusmodi sunt cuiusmodi eos plerique arbitrantur: neque enim eos quales putant observant. Impius autem est non qui tollit multitudinis deos, sed qui diis opiniones

προλήψεις εἰσὶν, ἀλλ' ὑπολήψεις ψευδεῖς αἱ τῶν πολλῶν ὑπὲρ θεῶν ἀποφάσεις o)· ἔνθεν αἱ μέγισται βλάβαι αἴτιαι τοῖς κακοῖς ἐκ θεῶν ἐπάγονται καὶ ὠφέλειαι τοῖς ἀγαθοῖς p). ταῖς γὰρ ἰδίαις οἰκειούμενοι διὰ παντὸς ἀρεταῖς τοὺς ὁμοίους ἀποδέχονται, πᾶν τὸ μὴ τοιοῦτον ὡς ἀλλότριον νομίζοντες q). συνέθιζε δὲ ἐν τῷ νομίζειν μηθὲν r) πρὸς ἡμᾶς εἶναι τὸν θάνατον, ἐπεὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ κακὸν ἐν αἰσθήσει, στέρησις δέ ἐστιν αἰσθήσεως ὁ θάνατος. ὅθεν γνῶσις ὀρθὴ τοῦ μηθὲν εἶναι s) πρὸς ἡμᾶς τὸν θάνατον ἀπολαυστὸν ποιεῖ τὸ τῆς ζωῆς θνητόν t), οὐκ ἄπειρον u) προστιθεῖσα χρόνον, ἀλλὰ τὸν τῆς ἀθανασίας x) ἀφελομένη πόθον. οὐθὲν γάρ ἐστιν ἐν 125.

o) αἱ τῶν πολλῶν ὑπὲρ θεῶν ἀποφάσεις. Ambrosius: *quae plurimi de diis sentiunt.*

p) ἔνθεν αἱ μέγισται βλάβαι — τοῖς ἀγαθοῖς. Ante Meibomium legebatur ἔνθεν αἱ μέγισται βλάβαι, αἴτιαι τοῖς κακοῖς ἐκ θεῶν ἐπάγονται καὶ ὠφέλειαι. Cum eo quod addidi τοῖς ἀγαθοῖς, expressit Ambrosius praeivitque Gassendus, cuius haec est coniectura, ἔνθεν καὶ μεγίστας βλάβας τοῖς κακοῖς ἐκ θεῶν ἐπάγεσθαι, καὶ ὠφελείας ταῖς ἀγαθοῖς. Idem comprobavit Kuehnius, qui quod coniecit ἄτας pro αἰτίας ita probabile videatur ut quod praecedit βλάβαι eius interpretamentum putes. Aldobrandinus: *Hinc maximorum detrimentorum atque utilitatum causae ab improbis in deos conferuntur.*

q) ταῖς γὰρ ἰδίαις — νομίζοντες. Cod. Cantabr. ταῖς γὰρ οἰκείαις. Aldobrandinus: *propriis enim semper accommodati virtutibus, similes sibi deos recipiunt, quae talia non sunt, omnia aliena existimantes.* Kuehnius coni. τοῖς γὰρ ἰδίοις οἰκειούμενοι διὰ παντὸς τοὺς ἀρεταῖς ὁμοίους ἀποδέχονται.

r) μηθέν. Legebatur μηδέν.

s) τοῦ μηθὲν εἶναι. Edit. Froben. omittit articulum.

t) ἀπολαυστὸν ποιεῖ τὸ τῆς ζωῆς θνητόν. Ambrosius: *id efficit ut mortale quod est: fruatur vita.*

u) ἄπειρον. Edit. Froben. et Stephan. ἄπορον, quod reddidit Ambrosius *ambiguum.* Alterum praebent Menag. et Meibom. cum cod. Florent. expressitque Aldobrandinus.

x) τῆς ἀθανασίας. Edit. Froben. et Stephan. omittunt articulum.

multitudinis applicat. Non enim sunt anticipationes, sed opinationes falsae plurimorum de diis enuntiationes: unde detrimenta maxima pessimis quibusque a diis inferuntur, et commoda item probis. Quippe suis virtutibus per omnia delectati similes amplectuntur, omne quod huiusmodi non est alienum existimantes. Consuesce autem putare nihil ad nos pertinere mortem: bonum enim omne ac malum in sensu est, sensus autem privatio mors est. Unde recta cognitio quod nihil ad nos sit mors, iucundam efficit vitae mortalitatem, non infinitum adiiciens tempus, sed immortalitatis desiderium auferens. Nihil enim in vita malum est ei qui

τῷ ζῆν δεινὸν τῷ κατειληφότι γνησίως τὸ μηθὲν y) ὑπάρχειν ἐν τῷ μὴ ζῆν δεινόν. ὥστε μάταιος ὁ λέγων δεδιέναι τὸν θάνατον, οὐχ ὅτι λυπήσει παρών, ἀλλ' ὅτι λυπεῖ μέλλων z)· ὃ γὰρ παρὸν οὐκ ἐνοχλεῖ, τόδε προσδοκώμενον κενῶς λυπεῖ a). τὸ φρικωδέστατον οὖν τῶν κακῶν b) ὁ θάνατος οὐθὲν c) πρὸς ἡμᾶς, ἐπειδήπερ ὅταν μὲν ἡμεῖς ὦμεν, ὁ θάνατος οὐ πάρεστιν d)· ὅταν δὲ ὁ θάνατος παρῇ, τόθ' ἡμεῖς οὐκ ἐσμέν. οὔτε οὖν πρὸς τοὺς ζῶντας ἐστὶν οὔτε πρὸς τοὺς τετελευτηκότας e), ἐπειδήπερ περὶ οὓς μέν f) οὐκ ἔστιν, οἳ δ' οὐκέτι εἰσίν. ἀλλ' οἱ πολλοὶ g) τὸν θάνατον ὁτὲ μὲν ὡς μέγιστον τῶν κακῶν φεύγουσιν, ὁτὲ δὲ ὡς ἀνάπαυσιν τῶν ἐν
126. τῷ ζῆν κακῶν ποθοῦσιν h). οὔτε φοβεῖται τὸ μὴ ζῆν· οὔτε γὰρ αὐτῷ προίσταται τὸ ζῆν· οὔτε δοξάζεται κακὸν εἶναι

y) μηθέν. Legebatur μηδέν.
z) μέλλων. Ambrosius *expectata et futura.*
a) ὃ γὰρ παρὸν οὐκ ἐνοχλεῖ, τόδε προσδοκώμενον κενῶς λυπεῖ. Edit. Froben. et Stephan. ὁ γὰρ παρών, οὐκ ἐνοχλεῖ· τὸ δὲ προσδοκώμενον κενῶς λυπεῖ. Menag. ὃ γὰρ παρόν, οὐκ ἐνοχλεῖ, προσδοκώμενον κενῶς λυπεῖ. Meibom. ὃ γὰρ παρόν, οὐκ ἐνοχλεῖ· προσδοκώμενον, κενῶς λυπεῖ. Codd. Veneti et Arund. ὃ γὰρ παρών. Illi etiam τὸ δὲ agnoscunt. Quod dedi τόδε expressit Aldobrandinus.
b) τὸ φρικωδέστατον οὖν τῶν κακῶν. Edit. Froben. τὸ φρικοδέστατον etc.. Ambrosius: *Itaque quod acerbissimum malorum est et omnino pavendum.*
c) οὐθέν. Legebatur οὐδέν.
d) οὐ πάρεστιν. Interpretes *non est.*
e) τετελευτηκότας. Edit. Froben. τελευτηκότας.
f) περὶ οὓς μέν. Gassendus coni. περὶ τοὺς μέν.
g) οἱ πολλοί. Aldobrandinus *multi.*
h) ὁτὲ δὲ ὡς ἀνάπαυσιν τῶν ἐν τῷ ζῆν κακῶν ποθοῦσιν. Ante Meibomium legebatur ὁτὲ δὲ ὡς ἀνάπαυσιν τῶν ἐν τῷ ζῆν. Meibom. ὁτὲ δὲ ὡς ἀνάπαυσιν τῶν ἐν τῷ ζῆν ζητοῦσιν. Aldobrandinus: *aliquando ut eorum quae in vita insunt, requietem quaerunt.* Quod restitui ex interpretatione Ambrosii supplevit Casaubonus.

vere comprehendit nihil esse in vitae privatione mali. Vanus ergo est qui mortem se timere dicit, non quia praesens moerore conficiat, sed futura contristet: nam quod praesens nihil perturbat, id expectatum nequicquam conficit. Itaque maxime horrendum malorum mors nihil ad nos, quoniam quum nos sumus, mors non adest; quum vero mors adest, nos iam non sumus. Neque igitur ad viventes neque ad mortuos pertinet: nam iis qui sunt, illa non est; quibus vero adest, iam illi non sunt. Atqui plurimi mortem aliquando ut malorum maximum fugiunt, aliquando vero ut requiem eorum quae in vita sunt tristium cupiunt. Neque igitur non vivere metuit: nec enim illi vivere adiunctum est:

τὸ μὴ ζῆν i). ὥσπερ. δὲ τὸ σιτίον οὐ τὸ πλεῖον πάντες k), ἀλλὰ τὸ ἡδιστον αἱρεῖται l), οὕτω καὶ χρόνου οὐ τὸν μήκιστον, ἀλλὰ τὸν ἡδιστον καρπίζεται m). ὁ δὲ παραγγέλλων τὸν μὲν νέον καλῶς ζῆσαι, τὸν δὲ γέροντα καλῶς ἀπαλλαγῆναι, εὐήθης ἐστὶν οὐ μόνον διὰ τὸ τῆς ζωῆς ἀσπαστόν n), ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ o) τὴν αὐτὴν εἶναι μελέτην τοῦ καλῶς ζῆν καὶ τοῦ καλῶς ἀποθνήσκειν. πολὺ δὲ χεῖρον p) καὶ ὁ λέγων,

Καλὸν μὲν μὴ φῦναι,

φύντα δ' ὅπως ὠκιστα πύλας Ἅιδαο περῆσαι q).

εἰ μὲν γὰρ πεποιθὼς τοῦτο φησί, πῶς οὐκ ἀπέρχεται ἐκ τοῦ 127.
ζῆν; ἐν ἑτοίμῳ γὰρ αὐτῷ τοῦτ' ἔστιν, εἴπερ ἦν βεβουλευμένον αὐτῷ βεβαίως· εἰ δὲ μαινόμενος, μάταιος ἐν τοῖς οὖν

i) οὔτε φοβεῖται — τὸ μὴ ζῆν. Meibom. ὁ σοφὸς οὐν οὔτε φοβεῖται etc.. Cod. Florent. κακὸν εἶναί τι τὸ μὴ ζῆν. Aldobrandinus: *Nec vero aut id ipsum timetur, non vivere; non enim ipsi adiunctum est, vivere; aut malum quodpiam esse existimatur, non vivere.* Gassendus coni. μάτην δὲ φοβεῖ τὸ μὴ ζῆν· οὐ γὰρ αὐτῷ προσίσταται τὸ ζῆν, ἐν ᾧ δοξάζηται κακὸν εἶναί τι τὸ μὴ ζῆν. Kuehnius ἀλλ' οὔτις φοβεῖται τὸ μὴ ζῆν· οὐ γὰρ αὐτῷ προσίσταται τὸ ζῆν· οὔτε δοξάζεται κακὸν εἶναι τῷ μὴ ζῆν.

k) πάντως. Ambrosius non expressit.

l) αἱρεῖται. Interpretes *eligitur.*

m) οὕτω καὶ — καρπίζεται. Ambrosius: *ita et tempus non longissimum sed suavissimum capitur* (*cupitur*). Aldobrandinus: *sic quoque temporis non longissimi sed suavissimi fructus percipitur.*

n) διὰ τὸ τῆς ζωῆς ἀσπαστόν. Aldobrandinus: *quod vita optabilis per se ipsa est.*

o) διὰ τό. Cod. διὰ τοῦ.

p) χεῖρον. Meibom. χεῖρον, quod expressit Aldobrandinus *stultior.*

q) Καλὸν μὲν μὴ φῦναι — περῆσαι. Theognidea sunt, laudata etiam Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotypos. III. 24. 231. p. 186. ed. Fabric. aliisque, sed ut Ἄρχην exhibeant pro Καλόν. Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 769. et 770. ed. Oxon., vol. II. p. 87. ed. Lips..

neque opinatur mali aliquid esse non vivere. Quemadmodum vero cibum non plurimum omnino, sed suavissimum eligit, ita et tempore non longissimo, sed suavissimo fruitur. Porro qui iuvenem bene vivere, senem bene ex vita discedere admonet, fatuus est, non modo ob amorem vitae ac studium, verum etiam quod eadem sit meditatio bene vivendi ac bene moriendi. Longe autem deterius qui dicit, Bonum quidem non natum esse,

Natum vero quam celerrime intrare Inferni ianuas.

Nam si quod ita crederet hoc dixit, quomodo non discedebat ex vita? id quippe illi in promptu erat, siquidem haec illi fuisset rata sententia; ein autem ludens, vanus est in iis

ἐπιδεχομένους τ). μνημονευτέον δὲ ὡς τὸ μέλλον οὔτε ἡμέτερον υ) οὔτε πάντως οὐχ ἡμέτερον, ἵνα μήτε πάντως προσμένωμεν φ) ὡς ἐσόμενον χ) μήτε ἀπελπίζωμεν ὡς πάντως οὐκ ἐσόμενον ψ). ἀναλογιστέον δὲ ὡς τῶν ἐπιθυμιῶν αἱ μὲν εἰσὶ φυσικαί, αἱ δὲ κεναί. καὶ τῶν φυσικῶν γ) αἱ μὲν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ μόνον· τῶν δὲ ἀναγκαίων αἱ μὲν πρὸς εὐδαιμονίαν εἰσὶν ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀοχλη-
128. σίαν ω), αἱ δὲ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν. τούτων γὰρ ἁπλανὴς θεωρία πᾶσαν αἵρεσιν καὶ φυγὴν ἐπαναγαγεῖν οἶδεν ἐπὶ τὴν τοῦ σώματος ὑγείαν α) καὶ τὴν τῆς ψυχῆς β) ἀταραξίαν, ἐπεὶ τοῦτο τοῦ μακαρίως ζῆν ἐστὶ τέλος γ). τούτου γὰρ χάριν ἅπαντα πράττομεν ὅπως μήτε ἀλγῶμεν μήτε ταρβῶμεν.

τ) εἰ δὲ μωκώμενος, μάταιος ἐν τοῖς οὐκ ἐπιδεχομένοις. Ambrosius: *Si autem invehens dum in his quae ratione carent inversatur.* Aldobrandinus: *si vero ludens, vanus est in his quae vanitatem non requirunt.*

υ) οὔτε ἡμέτερον. Edit. Froben. et Mensg. cum codd. Venetis omittunt neque expressit Aldobrandinus.

φ) προσμένωμεν. Meibom. προσμένωμεν αὐτό.

χ) ἐσόμενον. Cod. Arund. ἐσομένου. Aldobrandinus *futura.*

ψ) οὐκ ἐσόμενον. Aldobrandinus *non futura.*

γ) αἱ μὲν εἰσὶ φυσικαί, αἱ δὲ κεναί. καὶ τῶν φυσικῶν. Edit. Froben. omittit.

ω) αἱ δὲ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν. Cod. Arund. ἀνενοχλησίαν. Vid. Lobeck. Parerga ad Phrynich. p. 730. Gassendus coni. ὡς αἱ πρὸς τὴν τοῦ σώματος ἀοχλησίαν.

α) ὑγείαν. Meibom. ὑγιείαν.

β) τῆς ψυχῆς. Edit. Froben. τοῦ σώματος.

γ) τούτων γὰρ ἁπλανὴς θεωρία — ἐστὶ τέλος. Ambrosius: *Horum quippe sine errore speculatio est, ut noverimus quid eligendum quidve fugiendum sit ad bonam corporis tuendam valetudinem corporisque quietem. hic enim finis est bene beateque vivendi.*

quae fieri non possunt. Memoria vero tenendum quod futurum est neque nostrum esse neque omnino non nostrum, ut ne tanquam futurum prorsus exspectemus neque item quasi non futurum desperemus. Reputandum praeterea concupiscentias partim esse naturales, partim inanes. Atque naturalium aliae quidem necessariae, aliae vero tantum naturales: necessariae vero quae sunt partim ad felicitatem, partim ad corporis tranquillitatem, partim ad vitam ipsam sunt necessariae. Horum quippe sine errore speculatio omnem electionem et fugam revocare novit ad bonam corporis valetudinem et animi perturbationum vacuitatem, quoniam hic finis est beate vivendi. Huius enim gratia omnia agimus ut neque doleamus neque perturbemur: ubi vero semel id

ὅταν δὲ ἅπαξ τοῦτο περὶ ἡμᾶς γένηται d), λύεται πώς ὁ τῆς ψυχῆς χειμών, οὐκ ἔχοντος τοῦ ζώου βαδίζειν ὡς πρὸς ἐνδέον τι e) καὶ ζητεῖν ἕτερον ᾧ f) τὸ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ g) τοῦ σώματος ἀγαθὸν συμπληρωθήσεται. τότε γὰρ h) ἡδονῆς χρείαν ἔχομεν, ὅταν ἐκ τοῦ μὴ παρεῖναι τὴν ἡδονὴν ἀλγῶμεν· ὅταν δὲ μὴ ἀλγῶμεν i), οὐκέτι τῆς ἡδονῆς δεόμεθα. καὶ διὰ τοῦτο τὴν ἡδονὴν ἀρχὴν καὶ τέλος λέγομεν εἶναι τοῦ μακαρίως ζῆν· ταύτην γὰρ ἀγαθὸν πρῶτον καὶ συγγενικὸν k) 129. ἔγνωμεν καὶ ἀπὸ ταύτης καταρχόμεθα πάσης αἱρέσεως καὶ φυγῆς καὶ ἐπὶ ταύτην καταντῶμεν l) ὡς κανόνι τῷ πάθει πᾶν m) ἀγαθὸν κρίνοντες. καὶ ἐπεὶ n) πρῶτον ἀγαθὸν τοῦτο καὶ σύμφυτον, διὰ τοῦτο καὶ οὐ πᾶσαν ἡδονὴν αἱρούμεθα, ἀλλ' ἔστιν ὅτε πολλὰς ἡδονὰς o) ὑπερβαίνομεν, ὅταν πλεῖον

d) ὅταν δὲ ἅπαξ τοῦτο περὶ ἡμᾶς γένηται. Ambrosius: *Ubi vero id penitus consecuti erimus.*

e) οὐκ ἔχοντος τοῦ ζώου βαδίζειν ὡς πρὸς ἐνδέον τι. Aldobrandinus: *cum animal ipsum iam non possit aliquo tanquam ad id quod indigeat contendere.* Gassendus coni. οὐκ ἔχοντος τοῦ ζώου πρός τι ὡς ἐνδέον βαδίζειν.

f) καὶ ζητεῖν ἕτερον ᾧ. Edit. Froben. καὶ ζητεῖν ἕτερον. ὧν.

g) τό. Addidi ex cod. Cantabr.

h) γάρ. Ambrosius omittit.

i) ὅταν δὲ μὴ ἀλγῶμεν. Addidi cum Meibomio praeeunte Gassendo. Kuehnius in sequentibus malebat καὶ ἅτε pro οὐκ ἅτε aut relicta vulgata praeponere παρούσης δέ.

k) συγγενικόν. Aldobrandinus *affine.*

l) ἐπὶ ταύτην καταντῶμεν. Stephan. ἐπὶ ταύτην καταντῶμεν. Ambrosius *adque hanc occurrimus.*

m) πᾶν. Ambrosius non expressit.

n) ἐπεί. Codd. Cantabr. et Arund. ἐπί.

o) ἔστιν ὅτε πολλὰς ἡδονάς. Ambrosius *saepe pleraque.*

consequuti erimus, solvitur omnis tempestas animi, quum non possit animal tendere quasi ad minus aliquid et aliud quaerere quo animi corporisque consummetur bonum. Tunc enim voluptate nobis opus est, quum illam non adesse dolemus; quum autem non dolemus, non amplius voluptate indigemus. Quocirca voluptatem finem dicimus ac principium beatae vitae: hanc enim primum bonum atque ingenitum novimus atque ab hac electionem omnem ac devitationem inchoamus atque ad hanc delabimur, perturbatione tanquam norma bonum quodvis discernentes. Quoniam vero primum istud et insitum bonum est, idcirco non omnem voluptatem eligimus, verum interdum multas voluptates transgredimur,

ἡμῖν τὸ δυσχερὲς ἐκ τούτων ἕπηται· καὶ πολλὰς p) ἀλγηδόνας ἡδονῶν κρείττους νομίζομεν, ἐπειδὰν μείζων ἡμῖν q) ἡδονὴ παρακολουθῇ r), πολὺν χρόνον ὑπομείνασι τὰς ἀλγηδόνας. πᾶσα οὖν ἡδονὴ s) διὰ τὸ φύσιν ἔχειν οἰκείαν t) ἀγαθόν, οὐ πᾶσα μέντοι αἱρετή· καθάπερ καὶ ἀλγηδὼν πᾶσα κακὸν u),
130. οὐ πᾶσα δὲ ἀεὶ φευκτὴ πεφυκυῖα x). τῇ μέντοι συμμετρήσει y) καὶ συμφερόντων καὶ ἀσυμφόρων βλέψει z) ταῦτα πάντα κρίνειν καθήκει· χρώμεθα γὰρ τῷ μὲν ἀγαθῷ κατά τινας χρόνους ὡς κακῷ, τῷ δὲ κακῷ τὸ ἔμπαλιν ὡς ἀγαθῷ. καὶ τὴν αὐτάρκειαν a) δὲ ἀγαθὸν μέγα νομίζομεν, οὐχ ἵνα πάντως τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα, ἀλλ' ὅπως, ἐὰν μὴ ἔχωμεν τὰ πολλά, τοῖς ὀλίγοις χρώμεθα, πεπεισμένοι γνησίως ὅτι ἥδιστα πολυτελείας ἀπολαύουσιν οἱ ἥκιστα ταύτης δεόμενοι· καὶ ὅτι τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστι, τὸ δὲ κενὸν b) δυσπό-

p) πολλάς. Ambrosius *nonnullos.*

q) ἡμῖν. Edit. Froben. et codd. Veneti omittunt.

r) παρακολουθῇ. Cod. Cantabr. παρακολουθεῖ.

s) πᾶσα οὖν ἡδονή. Codd. Veneti πᾶσαν οὖν ἡδονήν.

t) διὰ τὸ φύσιν ἔχειν οἰκείαν. Aldobrandinus: *quia naturae est accommodata.*

u) καθάπερ καὶ ἀλγηδὼν πᾶσα κακόν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Cantabr. κακή. Caeterum Ambrosius πᾶσα non expressit.

x) οὐ πᾶσα δὲ ἀεὶ φευκτὴ πεφυκυῖα. Ambrosius: *non tamen omnis repudiandus est dolor.*

y) τῇ — συμμετρήσει. Aldobrandinus *comparatione.*

z) βλέψει. Ambrosius *discretione.*

a) τὴν αὐτάρκειαν. Aldobrandinus *se ipso contentum esse.*

b) τὸ δὲ κενόν. Ambrosius *nova vero.*

quando ex iis maior molestia sequitur; doloresque multos voluptatibus praestare arbitramur, quando ex diutina toleratione dolorum maior non voluptas sequitur. Omnis itaque voluptas eo quod naturam propriam habet bonum est, non tamen eligenda omnis; sicuti et dolor omnis malum est, non tamen omnis semper eam naturam habet ut sit fugiendus. Commensione itaque et utilium inutiliumque consideratione haec omnia iudicare convenit: utimur enim bono temporibus quibusdam ut malo, rursus autem malo tanquam bono. Frugalitatem praeterea magnum existimamus bonum, non ut semper utamur modicis, verum ut, nisi multa habeamus, utamur paucis, credentes verissime illos magnificentia frui suavissime qui illa minimum indigent: quodque naturale sit omne parabile, inane vero difficulter parari possit. Dapes

ριστον. οἵ τε λιτοὶ χυλοὶ c) ἴσην πολυτελεῖ d) διαίτῃ τὴν ἡδονὴν προσφέρουσιν e), ὅταν ἅπαν τὸ ἀλγοῦν καὶ ἔνδειαν ἐξαιρεθῇ· καὶ μᾶζα f) καὶ ὕδωρ τὴν ἀκροτάτην ἀποδίδω- 131.
σιν g) ἡδονήν, ἐπειδὰν ἐνδεὲς τις αὐτὰ προσενέγκηται. τὸ συνεθίζειν οὖν ἐν h) ταῖς ἁπλαῖς καὶ οὐ πολυτελέσι διαίταις καὶ ὑγιείας ἐστὶ συμπληρωτικὸν i) καὶ πρὸς τὰς ἀναγκαίας τοῦ βίου χρήσεις ἄοκνον ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον· καὶ τοῖς πολυτελέσιν ἐκ διαλειμμάτων προσερχομένους κρεῖττον ἡμᾶς διατίθησι k) καὶ πρὸς τὴν τύχην ἀφόβους παρασκευάζει. ὅταν οὖν, λέγωμεν ἡδονὴν τέλος ὑπάρχειν, οὐ τὰς τῶν ἀσώτων ἡδονὰς καὶ τὰς ἐν ἀπολαύσει κειμένας λέγομεν l), ὡς τινες

c) οἵ τε λιτοὶ χυλοί. Ambrosius *sapores item simplices*. Aldobrandinus *tenuioremque victum*.

d) πολυτελεῖ. Codd. Cantabr. et Arund. πολυτέλειαν.

e) προσφέρουσιν. Ante Meibomium legebatur περιφέρουσιν, tacite ab ipso correctum. Ambrosius *ferre*. Aldobrandinus *afferre*.

f) μᾶζα. Non μᾶζα. Vid. Ludovicus Dindorfius ad Hesiodi O. et D. v. 588. p. 102. et 103.

g) ἀποδίδωσιν. Meibom. ἀποδιδοῦσιν. Lobeckius ad Phrynich. p. 244. „in Epicuri sententia Diog. La. X. 131. 657. ὕδωρ καὶ μᾶζα τὴν ἀκροτάτην ἀποδιδοῦσιν ἡδονήν, nihil variari video." Talia cum aliis condones Lobeckio sola uso Wetsteniana.

h) ἐν. Menag. omittit.

i) καὶ ὑγιείας ἐστὶ συμπληρωτικόν. Ambrosius: *et salubritatis efficiens est.*

k) καὶ τοῖς πολυτελέσιν ἐκ διαλειμμάτων προσερχομένους κρεῖττον ἡμᾶς διατίθησι. Stephan. et Menag. προσερχομένοις. Meibom. προσερχομένους, κρείττονας ἡμᾶς διατίθησι. Ambrosius: *magnificentioribusque si per intervalla sumantur nos commodius aptat.*

l) ὅταν οὖν λέγωμεν — κειμένας λέγομεν. Legebatur καὶ τὰς τῶν ἐν ἀπολαύσει κειμένας. Rossius l. l. §. LXXXVIII. p. 307. et 308. corr. καὶ τὰς ἐν ἀπολαύσει κειμένας vel καὶ τὰς τῶν ἐν ἀπολαύσει κειμένων vel denique καὶ τὰς τῶν ἐν ἀπολαύσει. Horum ego prius restitui, id quod expresserunt interpretes. Aldobrandinus: *Ergo voluptatem finem esse dicimus, non asotorum; neque in fruendo positas voluptates dicimus.* Caeterum Stephan. ὅταν οὖν λέγομεν.

item simplices aequam magnifico victui afferunt voluptatem, quando omne quod dolet per inediam sublatum sit: et panis ergo cibarius et aqua summam voluptatem afferunt quum egens quis illa in cibum assumserit. Itaque simplicibus et non magnifice paratis cibis assuescere et sanitatem consummat et hominem ad vitae usus necessarios impigrum reddit; magnificentioribusque per intervalla accedentes nos melius afficit atque adversus fortunam interritos facit. Quum itaque dicamus voluptatem finem esse, non luxuriosorum voluptates easque quae in gustu sunt positae, ut quidam igno-

ἀγνοοῦντες καὶ οὐχ ὁμολογοῦντες ἢ κακῶς ἐκδεχόμενοι νομίζουσιν, ἀλλὰ τὸ μήτε ἀλγεῖν κατὰ σῶμα μήτε ταράττεσθαι
132. κατὰ ψυχήν. οὐ γὰρ πότοι καὶ κῶμοι συνείροντες m) οὐδ' ἀπολαύσεις παίδων καὶ γυναικῶν οὐδ' ἰχθύων καὶ τῶν ἄλλων ὅσα φέρει πολυτελὴς τράπεζα, τὸν ἡδὺν γεννᾷ βίον, ἀλλὰ νήφων λογισμὸς καὶ τὰς αἰτίας ἐξερευνῶν πάσης αἱρέσεως καὶ φυγῆς καὶ τὰς δόξας ἐξελαύνων ἀφ' ὧν n) πλεῖστος τὰς ψυχὰς καταλαμβάνει θόρυβος. τούτων δὲ πάντων ἀρχὴ καὶ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν φρόνησις o)· διὸ καὶ φιλοσοφίας τιμιώτερον ὑπάρχει φρόνησις p), ἐξ ἧς αἱ λοιπαὶ πᾶσαι πεφύκασιν ἀρεταί, διδάσκουσαι q) ὡς οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως r)· συμπεφύκασι γὰρ αἱ ἀρεταὶ

m) οὐ γὰρ πότοι καὶ κῶμοι συνείροντες. Meibom. οὐ γὰρ πότοι καὶ κῶμοι, omisso συνείροντες superioribusque addito μήτε ταράττεσθαι κατὰ ψυχήν. Ea vero temeritas non erat quod castigaretur ab Rossio l. l. p. 308. et 309. Ambrosius *Non enim convivia et commessationes*, neglecto συνείροντες. Aldobrandinus: *Non enim potus et nocturnae ludorum continentes commessationes.*

n) ἀφ' ὧν. Edit. Froben. et cod. Cantabr. ἀφ' οὗ.

o) φρόνησις. Meibom. ἡ φρόνησις.

p) διὸ καὶ φιλοσοφίας τιμιώτερον ὑπάρχει φρόνησις. Meibom. διὸ καὶ φιλοσοφίας τὸ τιμιώτερον ὑπάρχει ἡ φρόνησις. Meibomius: „Verti ac si legeretur: διὸ καὶ τῶν ἐκ τῆς φιλοσοφίας ἀγαθῶν τὸ τιμιώτερον. et ita scripsisse puto.“ Rossius l. l. §. LXXXVIIII. p. 310. et seqq. coni. σοφίας pro φιλοσοφίας, valde probabiliter. Idem p. 312. et seq. castigavit Meibomium.

q) διδάσκουσαι. Rossius l. l. p. 310. coni. διδασκούσης.

r) ὡς οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν — ἄνευ τοῦ ἡδέως. Ante Meibomium legebatur ὡς οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, ἄνευ τοῦ φρονίμως καὶ καλῶς, καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως. quae expressit Aldobrandinus. Ambrosius:

rantes aut a nostra sententia dissentientes aut male accipientes arbitrantur, sed non dolere corpore animoque tranquillum esse et perturbatione vacare dicimus. Non enim compotationes et comessationes diuturnae, non puerorum mulierumque congressus, non piscium gustatus et caeterorum quae affert pretiosior mensa suavem gignit vitam, verum ratio sobria causasque perscrutans cur quaeque vel eligenda vel fugienda sint, opinionesque expellens a quibus animi ut plurimum perturbantur. Horum omnium initium maximumque bonum prudentia est: quocirca philosophiam quoque prudentia aestimatione antecellit, ex qua reliquae virtutes omnes oriuntur, docentes non posse iucunde vivi, nisi prudenter, honeste et iuste vivatur; nec prudenter, honeste et iuste, nisi iucunde: quippe virtutes iucundae vitae coniunctae sunt

τῷ ζῆν ἡδέως καὶ τὸ ζῆν ἡδέως τούτων ἔστιν ἀχώριστον. ἐπεὶ τίνα νομίζεις εἶναι κρείττονα τοῦ καὶ περὶ θεῶν ὅσια 133.
δοξάζοντος καὶ περὶ θανάτου διὰ παντὸς s) ἀφόβως ἔχοντος καὶ τὸ τῆς φύσεως ἐπιλελογισμένου t) τέλος καὶ τὸ μὲν τῶν ἀγαθῶν u) πέρας ὡς ἔστιν εὐσυμπλήρωτόν x) τε καὶ εὐπόριστον διαλαμβάνοντος, τὸ δὲ τῶν κακῶν ὡς ἢ χρόνους ἢ πόνους ἔχει βραχεῖς, τὴν δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην πάντων ἀνάγκην ἀγγέλλοντος, ἃ μὲν ἀπὸ τύχης, ἃ δὲ παρ' ἡμᾶς y), διὰ τὸ τὴν μὲν ἀνάγκην ἀνυπεύθυ-

ut non sit iucunde vivere; nisi prudenter honeste iusteque vivatur. Quae cum Meibomio addidi primus supplevisse videtur Henricus Stephanus in lexico Ciceroniano, laudatus ille propterea Menagio.

s) διὰ παντός. Scribebatur διαπαντός.

t) ἐπιλελογισμένου. Edit. Froben. et codd. Veneti ἐπιλελογισμένον.

u) τῶν ἀγαθῶν. Cod. Cantabr. περὶ τῶν ἀγαθῶν. Aldobrandinus *omnium — bonorum.*

x) εὐσυμπλήρωτόν. Codd. Veneti εὐσυμπληρώτατόν.

y) ὡς ἢ χρόνους — ἃ μὲν ἀπὸ τύχης, ἃ δὲ παρ' ἡμᾶς. Edit. Froben. ὡς ἢ χρόνους ἢ πόνους ἔχει. βραχίστην δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην ἀγγέλλοντος etc.. Stephan. ὡς ἢ χρόνους ἢ πόνους ἔχει, βραχίστην δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην πάντων ἀγγέλλοντος etc.. Menag. ὡς ἢ χρόνους ἢ πόνους ἔχει βραχεῖς· τὴν δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην πάντων ἀγγέλλοντος etc.. Meibom. ὡς ἢ χρόνους ἢ πόνους ἔχει βραχεῖς· τὴν δὲ εἱμαρμένην ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην πάντων, ἀγγέλλοντος, μὴ εἶναι· ἀλλὰ τὰ μὲν ἀπὸ τύχης· τὰ δὲ παρ' ἡμῶν. Codd. RRR et Florent. βραχεῖς· τὴν δέ, commendatum Menagio Kuehnioque; Veneti πόνους ἔχει· βραχίστην δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην ἀγγελόντος. ἃ δὲ ἀπὸ τύχης. ἃ δὲ παρ' ἡμᾶς. Arund. βραχίστην et ἃ δὲ ἀπὸ τύχης. idem omittit πάντων. Ambrosius: *ut aut tempus aut dolorem brevem habeat: dominamque omnium ut a plerisque inducitur nunciat: partim vero a fortuna partim a nobis.* Aldobrandinus: *prout vel tempora, vel dolores breves habet, quique illam nunciet, quae a quibusdam domina omnium inducitur, partim quidem ex fortuna, partim ex nobisipsis pendere.* Gassendus coni. ὑπό τινων εἰσαγομένην πάντων ἀνάγκην, μὴ εἶναι τούτων ἀγγέλλοντος, ἣν ἔστι τὰ μὲν ἀπὸ τύχης, τὰ δὲ παρ' ἡμᾶς. quam coniecturam probavit Menagius. Kuehnius coni. ἀνελόντος. Hermannus: „τὴν δὲ ὑπό τινων δεσπότιν εἰσαγομένην ἀνάγκην ἃ μὲν ἀπὸ τύχης, ἃ δὲ παρ'

iucundaque vita separari a virtutibus nequit. Nam quem tu arbitraris eo praestantiorem esse qui et pie de diis opinatur mortemque nunquam metuit finemque naturae rationem habet subductum extremumque bonorum facile ad implendum parabileque esse comprehendit, malorum autem finem aut tempora aut dolores breves habere, necessitatem vero a quibusdam dominam inductam omnium nuntiat, partim a fortuna, partim penes nos esse, quod necessitatem nulli obnoxiam esse,

σον ε) εἶναι, τὴν δὲ τύχην ἄστατον ὁρᾶν, τὸ δὲ παρ' ἡμᾶς α) ἀδέσποτον, ᾧ καὶ τὸ μεμπτὸν καὶ τὸ ἐναντίον παρακολου-
184. θεῖν πέφυκεν b); ἐπεὶ κρεῖττον ἦν τῷ περὶ θεῶν μύθῳ κατακολουθεῖν c) ἢ τῇ τῶν φυσικῶν εἱμαρμένῃ d) δουλεύειν· ὁ μὲν γὰρ ἐλπίδα παραιτήσεως ὑπογράφει θεῶν διὰ τιμῆς e), ἡ δὲ ἀπαραίτητον ἔχει τὴν ἀνάγκην. τὴν δὲ τύχην οὔτε θεόν f), ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν g), ὑπολαμβάνων h)· οὐθὲν i) γὰρ ἀτάκτως θεῷ πράττεται· οὔτε ἀβέβαιον αἰτίαν· οἴεται k) μὲν γὰρ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἐκ ταύτης πρὸς τὸ μακα-

ἡμᾶς. scilicet εἶναι. ἀγγέλλοντος ex ἀνάγκην depravatum videtur, nisi scripsit ἀνάγκην ἀγγέλλοντος." Hoc exprimendum curavi.

z) ἀνυπεύθυνον. Edit. Froben. ὑπεύθυνον.

a) παρ' ἡμᾶς. Meiborn. παρ' ἡμῶν.

b) διὰ τὸ τὴν μὲν ἀνάγκην — πέφυκεν; Hic reponere visum est signum interrogationis, quod Stephan. et Meiborn. supra habent post ἐπιλελογισμένου τέλος, Aldobrandinus post ἄστατον ὁρᾶν, non habent edit. Froben. et Menag. cum Ambrosio. Ambrosius: *quod necessitas obnoxia non sit instabilisque fortuna. Quod autem a nobis est dominatu caret: quod querimonia et contrarietas solet est iugio (e vestigio) subsequi.* Aldobrandinus: *quoniam necessitatem quidem legibus solutam, fortunam vero inconstantem cernat? Quod autem in nobis id nullius paret dominationi, quod ipsum reprehensio, et contrarium, ut consequatur, natura comparatum est.*

c) κατακολουθεῖν. Edit. Froben. cum codd. Venetis, Cantabr. et Arund. ἀκολουθεῖν.

d) τῇ τῶν φυσικῶν εἱμαρμένῃ. Ambrosius *naturalium — fato.* Aldobrandinus *naturalium rerum fato.*

e) θεῶν διὰ τιμῆς. Ambrosius *honorem deorum.*

f) οὔτε θεόν. Edit. Froben. omittit.

g) ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν. Edit. Froben. οὐχ ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν. Ambrosius *ut plures suspicantur.*

h) ὑπολαμβάνων. Ambrosius *putat*, unde Menagius commendabat ὑπολαμβάνει; Aldobrandinus *arbitrare*, unde Gassendus coniecisse videtur ὑπολάμβανε.

i) οὐθέν. Stephan. οὐδέν.

k) οἴεται. Aldobrandinus *existimatur*, unde Gassendus coniecisse videtur οἴονται. Intelligitur sapiens ut supra §. 126.

instabilem autem fortunam cernat, quod autem a nobis est dominatu carere, id quod reprehensio et contrarium solet e vestigio subsequi? Praestat enim fabulam quae de diis traditur sequi quam physicorum servire fato: illa enim spem excusationis obtendit honore deorum, haec inevitabilem necessitatem habet. Fortunam vero neque deam, ut plurimi suspicantur, putans: nihil enim deus agit temere: neque instabilem causam: nempe arbitratur bonum sive malum ex hac ad beate vivendum hominibus non

ρίως l) ζῆν ἀνθρώπους μὴ δίδοσθαι m), ἀρχὰς μέντοι μεγάλων ἀγαθῶν ἢ κακῶν ὑπὸ ταύτης χορηγεῖσθαι n)· κρεῖττον 185.
εἶναι νομίζων o) εὐλογίστως p) ἀτυχεῖν ἢ ἀλογίστως q) εὐτυχεῖν· βέλτιον γὰρ τὸ κριθὲν ἐν ταῖς πράξεσι καλῶς ὀρθωθῆναι διὰ ταύτην r). ταῦτα οὖν καὶ τὰ τούτοις συγγενῆ μελέτα διὰ παντὸς s) ἡμέρας καὶ νυκτὸς πρὸς σεαυτὸν t) καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον σεαυτῷ u), καὶ οὐδέποτε οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ x) διαταραχθήσῃ, ζήσῃ δὲ ὡς θεὸς ἐν ἀνθρώποις· οὐθὲν γὰρ ἔοικε θνητῷ ζῴῳ ζῶν ἄνθρωπος ἐν ἀθανάτοις ἀγαθοῖς y).

l) *μακαρίως.* Meibomius: „Ceterum desunt voces ἢ ἀθλίως, in omnibus editionibus; quas requirunt praecedentes voces, ἢ κακόν." At desunt etiam in Meibomiana.

m) *μὴ δίδοσθαι.* Edit. Froben. et Stephan. cum Ambrosio omittunt negationem. Aldobrandinus *tributum non esse.*

n) *οὐθὲν γὰρ ἀτάκτως — χορηγεῖσθαι.* Ambrosius: *Nihil enim deus agit temere neque instabile: causam nempe arbitratur bonum sive malum: ex hac ad beate vivendum hominibus dari principia: tamen magnorum bonorum aut malorum ab ista donari.*

o) *κρεῖττον εἶναι νόμιζων.* Ambrosius *praestat enim.*

p) *εὐλογίστως.* Edit. Froben. *εὐλόγως.*

q) *ἀλογίστως.* Edit. Froben. *ἀλόγως.*

r) *ὀρθωθῆναι διὰ ταύτην.* Meibom. *μὴ ὀρθωθῆναι διὰ ταύτης.*

s) *διὰ παντός.* Scribebatur *διαπαντός.* Ambrosius non expressit.

t) *πρὸς σεαυτόν.* Ante Meibomium legebatur *πρὸς ἑαυτόν.* Correxit Gassendus recepitque Meibomius.

u) *καὶ πρὸς τὸν ὅμοιον σεαυτῷ.* Ambrosius omittit.

x) *οὔθ' ὕπαρ οὔτ' ὄναρ.* Aldobrandinus *neque revera, neque in somnis.*

y) *οὐθὲν γὰρ ἔοικε θνητῷ ζῴῳ ζῶν ἄνθρωπος ἐν ἀθανάτοις ἀγαθοῖς.* Edit. Froben. *οὐθὲν γὰρ ἔοικε θνητῷ, ζῶν ἄνθρωπος ἐν ἀθανάτοις ἀγαθοῖς.* Codd. Veneti, Cantabr. et Arund. *ζῶον ἄνθρωπος*, quod expressit Ambrosius *Nihil enim simile est mortali animanti animal homo immortalibus bonis inversatus.* Caeterum Meibomius coni. *οὕτως ζῶν ἄνθρωπος.*

dari, principia tamen magnorum bonorum aut malorum ab ista suppeditari. Praestare putans cum ratione esse infelicem quam absque ratione felicem: melius est enim in actionibus quod bene iudicatum est per eam digeri. Haec igitur atque his similia si tecum ipse et cum tui simili semper die noctuque meditere, nunquam per somnia insomniave perturbatione ulla capi poteris, verum quasi deus inter homines vives: nihil enim simile est mortali animanti vivens homo in immortalibus bonis.

Μαντικὴν δὲ ἅπασαν ἐν ἄλλοις ἀναιρεῖ ὡς καὶ ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ z)· καὶ φησι· „Μαντικὴ ὡς ἀνύπαρκτος, εἰ δὲ καὶ ὑπαρκτή a), οὐδὲν παρ' ἡμᾶς ἡγῇ τὰ γινόμενα b)." τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ ἐπὶ πλείω διείλεκται ἀλλαχόθι c).

XXVIII. 136. Διαφέρεται δὲ πρὸς τοὺς Κυρηναϊκοὺς περὶ τῆς ἡδονῆς. οἱ μὲν γὰρ κατὰ στηματικὴν οὐκ ἐγκρίνουσι, μόνην δὲ τὴν ἐν κινήσει· ὁ δὲ ἀμφοτέραν d), ψυχῆς καὶ σώματος, ὡς φησιν ἐν τῷ περὶ αἱρέσεως e) καὶ φυγῆς καὶ ἐν τῷ περὶ τέλους f) καὶ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ βίων g) καὶ ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους ἐπιστολῇ h). ὁμοίως δὲ

z) ἐν τῇ μικρᾷ ἐπιτομῇ. Gassendus coni. ἐν τῇ μακρᾷ ἐπιτομῇ, quod probabat Menagius.

a) ὑπαρκτή. Edit. Froben. et Stephan. ὑπαρκτική. cod. Arund. ὑπαρκτικαί.

b) καὶ φησι „Μαντικὴ — οὐδὲν παρ' ἡμᾶς ἡγῇ τὰ γινόμενα. Meibom. καί φησι, μαντικὴ ὡς ἀνύπαρκτος· εἰ δὲ καὶ ὑπαρκτή, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς ἡγητέον τὰ γινόμενα. Nota Meibomii praefert ἡγοῦ. Ambrosius: *dicens eam carere substantia: et si inquit substantialis sit: nihil ad nos existimes pertinere quae fiunt.*

c) τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν βιωτικῶν καὶ ἐπὶ πλείω διείλεκται ἀλλαχόθι. Edit. Froben. διήλεκται. eadem cum Stephan. ἀλλαχόθεν. Meibom. τοσαῦτα καὶ περὶ τῶν βιωτικῶν· καὶ ἐπὶ πλείω διείλεκται ἀλλαχόθι. Ambrosius: *Ista et de his quae vitam informant, pluraque his aliis etiam in locis disserit.* Aldobrandinus: *Atque haec de his quae ad aetatem degendam pertinent, et plura his alibi disputata sunt.*

d) ἀμφοτέραν. Ante Meibomium legebatur ἀμφότερα. Correxit Meibomius expresseruntque interpretes. Gassendus coni. ἀμφοτέρας, quod probabat Menagius.

e) περὶ αἱρέσεως. Ambrosius *de electionibus.*

f) ἐν τῷ περὶ τέλους. Aldobrandinus *in libro de finibus.*

g) ἐν τῷ πρώτῳ περὶ βίων. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. ἐν τῷ περὶ βίων. Stephan. ἐν α' περὶ βίων. Menag. ἐν τῷ α' περὶ βίων. Correxit Meibomius. Ambrosius *in I. de vitis* et *in primo de vitis.* Aldobrandinus *in primo de vitis.*

h) ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους ἐπιστολῇ. Legebatur ἐν τῇ πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φίλους ἐπιστολῇ. Ambrosius: *in epistola ad Myrtilenenses* (*Mitylenenses*) *amicos.* Aldobrandinus: *in ea*

Divinationem autem omnem in aliis tollit sicuti et in parva Epitome, dicitque: *Divinatio non subsistit, sin autem subsistit, nihil ad nos existimes pertinere quae fiunt.* Haec et de iis quae vitam informant pluraque his aliis etiam in locis disputata sunt. Dissentit autem a Cyrenaicis de voluptate. Illi enim non eam quae in statu est, sed eam solum quae in motu sit admittunt; hic autem utramque, animi scilicet corporisque, complectitur, ut ait in libro de electione et fuga et in libro de fine et in primo de vitis et in Epistola ad Mitylenenses philosophos. Similiter et Diogenes

καὶ Διογένης ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ i) τῶν ἐπιλέκτων καὶ Μητρόδωρος k) ἐν τῷ Τιμοκράτει λέγουσιν οὕτως· „Νοουμένης δὲ ἡδονῆς l) τῆς τε m) κατὰ κίνησιν καὶ τῆς καταστηματικῆς." ὁ δὲ Ἐπίκουρος ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων οὕτω λέγει· „Ἡ μὲν γὰρ ἀταραξία καὶ ἀπονία καταστηματικαί εἰσιν ἡδοναί, ἡ δὲ χαρὰ καὶ εὐφροσύνη n) κατὰ κίνησιν ἐνεργείᾳ βλέπονται o)." ἔτι πρὸς τοὺς Κυρηναϊκούς p)· οἱ μὲν γὰρ χείρους τὰς σωματικὰς ἀλγηδόνας τῶν ψυχικῶν q)· κολάζεσθαι γοῦν τοὺς ἁμαρτάνοντας σώματι· ὁ δὲ τὰς ψυχικὰς τὴν γοῦν σάρκα τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν r), τὴν δὲ ψυχὴν καὶ τὸ παρελθὸν s) καὶ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον. οὕτως οὖν καὶ μείζονας ἡδονὰς εἶναι τῆς ψυχῆς t). ἀποδείξει δὲ χρῆται

XXIX. 137.

epistola — quam Mitylenas ad amicos misit. Correxit Gassendus probavitque Menagius. Conf. X. 7.

i) ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ. Stephan. ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ, quod expressit Ambrosius *in XVI.*

k) Μητρόδωρος. Menag. Δημόκριτος, quod reddidit Aldobrandinus. Illud commendatum Menagio tuentur reliquae editiones nec non Mss. plures apud Menagium cum cod. Arund. atque Ambrosio.

l) λέγουσιν οὕτως· „Νοουμένης δὲ ἡδονῆς. Ambrosius *dicunt ita intelligi voluptatem.*

m) τῆς τε. Cod. Arund. post haec lacunam habet.

n) εὐφροσύνη. Menag. ἡ εὐφροσύνη.

o) κατὰ κίνησιν ἐνεργείᾳ βλέπονται. Ambrosius: *actio secundum motum videntur:* Aldobrandinus: *in motu reipsa inesse cernitur.*

p) ἔτι πρὸς τοὺς Κυρηναϊκούς. Meibom. ἔτι πρὸς τοὺς Κυρηναϊκοὺς διαφέρεται. Aldobrandinus: *Praeterea a Cyrenaicis dissentit.*

q) οἱ μὲν γὰρ — τῶν ψυχικῶν. Menag. τῶν φυσικῶν. Aldobrandinus: *Nam illi corporis dolores animi doloribus acerbiores aiunt.*

r) τὴν γοῦν σάρκα τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. σχηματίζειν. Meibom. τὴν γοῦν σάρκα διὰ τὸ παρὸν μόνον χειμάζειν. Vid. Lobeck. ad Phrynich. p. 387. et seq..

s) τὸ παρελθόν. Meibom. διὰ τὸ παρελθόν.

t) οὕτως οὖν καὶ μείζονας ἡδονὰς εἶναι τῆς ψυχῆς. Ambrosius: *Ea ergo ratione maiores quoque animi quam corporis esse voluptates.*

in septimo decimo Electorum et Metrodorus in Timocrate dicunt ita, *Cum vero intelligatur voluptas et quae in motu sit et quae in statu.* Epicurus autem in libro de electionibus ita dicit, *Namque perturbationis dolorisque vacatio constantes sunt voluptates, gaudium vero ac laetitia secundum motum actione videntur.* Item adversus Cyrenaicos: illi enim corporis dolores deteriores arbitrantur doloribus animi: corpore enim peccantes cruciari: hic autem animi dolores. Carnem igitur praesenti tantummodo dolore affici, animum vero et praeterito et praesenti et futuro. Ea ergo ratione maiores quoque animi esse voluptates. Demonstra-

τοῦ τέλος εἶναι u) τὴν ἡδονὴν τῷ x) τὰ ζῶα ἅμα τῷ γεννηθῆναι τῇ μὲν y) εὐαρεστεῖσθαι, τῷ δὲ πόνῳ z) προσκρούειν φυσικῶς καὶ a) χωρὶς λόγου. αὐτοπαθῶς οὖν φεύγομεν τὴν ἀλγηδόνα, ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ b)

Λάσκων, ἰύζων c)· ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι d)
Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες e) Εὐβοίας τ' ἄκρα f).

XXX. 138. διὰ δὲ τὴν ἡδονὴν καὶ τὰς ἀρετὰς αἱρεῖσθαι g), οὐ δι' αὐτάς, ὥσπερ τὴν ἰατρικὴν διὰ τὴν ὑγίειαν· καθά φησι καὶ h) Διο-

u) τοῦ τέλος εἶναι. Edit. Froben. τοῦ τέλους εἶναι.
x) τῷ. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. ᾧ.
y) τῇ μέν. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis τὴν μέν.
z) τῷ δὲ πόνῳ. Ambrosius *illo*.
a) καί. Ambrosius omittit.
b) ἵνα καὶ ὁ Ἡρακλῆς καταβιβρωσκόμενος ὑπὸ τοῦ χιτῶνος βοᾷ. Apud Sophoclem Trachin. vv. 784. et 785. ed. Hermann.. Legebatur βοῇ, ita quidem ut exitus esset primi eorum qui sequuntur versuum. Id secus esse iam Casaubonus vidit. Edit. Froben. et codd. Veneti omittunt βοῇ. Aldobrandinus: *quandoquidem vel ipse Hercules, cum tunica laceraretur, inducitur.*
c) Λάσκων, ἰύζων. Edit. Froben. cum codd. Venetis omittit, reliquae Λάκνων, ἰΰζων, nisi quod Romana habet ἰΰξων. Aldobrandinus: *Clamans, eiulans.* Casaubonus coni. Δακρύων, ἰύζων, Menagius Βοᾷ δεινῶς, ἰύζει, Wakefieldius ad Sophoclem vol. I. p. 290. ed. Erfurdt. mai. Λακών, ἰύζων. Hinc cum Dobraeo ad Aristophanis Equitum v. 1015. p. 99. et seq. restitui Λάσκων, correctione probata Hermanno. Apud Sophoclem legitur βοῶν, ἰύζων.
d) ἀμφὶ δ' ἔστενον πέτραι. Apud Sophoclem legitur ἀμφὶ δ' ἐκτύπουν πέτραι.
e) Λοκρῶν τ' ὄρειοι πρῶνες. Apud Sophoclem legitur Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες.
f) Εὐβοίας τ' ἄκρα. Sambucus ἄκραι. Idem legitur apud Sophoclem.
g) τὰς ἀρετὰς αἱρεῖσθαι. Edit. Froben. τὰς τέχνας. codd. Veneti omittunt τὰς ἀρετὰς habentque recentiori manu supra scriptum τὰς τέχνας.
h) καί. Aldobrandinus non expressit.

tione vero utitur, quod sit voluptas finis, quod animalia simulatque nata sunt, ista quidem deliniri, offendi contra dolore naturaliter et absque rationis adminiculo cernimus. Nostra ergo sponte dolorem fugimus, sicuti et Hercules ab tunica dum consumeretur, clamat

Frendens, eiulans: circa autem ingemiscebant saxa
Locrorumque montani vertices Euboeaeque promontoria.

Voluptatis vero causa virtutes quoque eligi, non propter se, sicuti et medicinam propter sanitatem, ut ait et Diogenes

γένης ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν ἐπιλέκτων i), ὃς καὶ διαγωγὴν λέγει τὴν ἀρετήν k). ὁ δ' Ἐπίκουρος καὶ ἀχώριστόν φησι τῆς ἡδονῆς τὴν ἀρετὴν μόνην l), τὰ δ' ἄλλα χωρίζεσθαι m), οἷον βροτά n). Καὶ φέρε οὖν δὴ νῦν τὸν κολοφῶνα, ὡς ἂν εἴπῃ XXXI.
τις o), ἐπιθῶμεν τοῦ παντὸς συγγράμματος καὶ τοῦ βίου τοῦ φιλοσόφου, τὰς κυρίας αὐτοῦ δόξας παραθέμενοι καὶ ταύταις τὸ πᾶν σύγγραμμα κατακλείσαντες, τέλει χρησάμενος τῇ τῆς εὐδαιμονίας ἀρχῇ. [α'.] Τὸ μακάριον καὶ ἄφθαρτον οὔτε 139.
αὐτὸ πράγματα ἔχει οὔτε ἄλλῳ παρέχει, ὥστε οὔτε ὀργαῖς οὔτε χάρισι συνέχεται· ἐν ἀσθενεῖ γὰρ πᾶν τὸ τοιοῦτον p). Ἐν ἄλλοις δέ φησι τοὺς θεοὺς λόγῳ θεωρητοὺς q), οὓς μὲν r) κατ' ἀριθμὸν ὑφεστῶτας, οὓς δὲ s) κατὰ ὁμοειδίαν ἐκ τῆς συνεχοῦς ἐπιρρύσεως τῶν ὁμοίων εἰδώλων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀπο-

i) ἐν τῇ εἰκοστῇ τῶν ἐπιλέκτων. Edit. Froben. ἐν τῇ εἰκόστῃ ἐπιλέκτῳ. codd. Veneti ἐν τῇ ἐπιλέκτῳ κ.

k) ὃς καὶ διαγωγὴν λέγει τὴν ἀρετήν. Ante Meibomium legebatur ὃς καὶ διαγωγὴν λέγει τὴν ἀγωγήν. Ambrosius omittit. Aldobrandinus: *qui etiam vitae regulam oblectamentum dicit.* Correctionem Meibomii probasse videtur Hemsterhusius ad Thomam Mag. p. 213.

l) ὁ δ' Ἐπίκουρος καὶ ἀχώριστόν φησι τῆς ἡδονῆς τὴν ἀρετὴν μόνην. Edit. Froben. et codd. Veneti ὁ δ' ἐπίκουρος φησὶ τὴν ἡδονὴν μόνην τῆς ἀρετῆς. Stephan. et Menag. μόνον.

m) χωρίζεσθαι. Edit. Froben. γνωρίζεσθαι.

n) βροτά. Legebatur βρωτά.

o) ὡς ἂν εἴπῃ τις. Codd. Veneti et Arund. ὡς ἂν εἴποι τις.

p) ὥστε οὔτε ὀργαῖς — τὸ τοιοῦτον. Ambrosius: *Ita* (*Itaque*) *ne ira quidem neque gratia tangitur, quippe huiusmodi omnia infirmitatis insignia sunt.*

q) θεωρητούς. Meibom. θεωρητοὺς εἶναι.

r) οὓς μέν. Gassendus coni. οὐ μέν, quod probabat Menagius.

s) οὓς δέ. Gassendus coni. ὡς δέ, quod probabat Menagius.

in vigesimo Electorum, qui et oblectamentum dicit virtutem. At vero Epicurus inseparabilem quoque dicit esse a voluptate virtutem solam, cetera vero separari, quippe mortalia. Agedum igitur nunc colophonem addamus, ut ita dixerim, et totius operis et vitae philosophi, ratas ipsius sententias adiicientes hisque omne hoc opus nostrum concludentes, fine illo utentes qui felicitatis ac beatitudinis initium sit. [I.] Quod beatum atque immortale est neque ipsum negotia habet neque alii exhibet, ut neque ira neque gratia contineatur: quippe huiusmodi omnia imbecilla sunt. In aliis vero ait deos ratione perspici, alios quidem numero subsistentes, alios vero secundum speciei similitudinem ex perpetua similium imaginum affluentia quae in id ipsum per-

τετελεσμένων ἀνθρωποειδῶς t). [β'.] Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν u) ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. [γ'.] Ὅρος τοῦ μεγέθους τῶν ἡδονῶν ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις x). ὅπου δ' ἂν τὸ ἡδόμενον ἐνῇ, καθ' ὃν ἂν χρόνον ᾖ, οὐκ ἔστι τὸ ἀλγοῦν ἢ τὸ
140. λυπούμενον ἢ τὸ συναμφότερον. [δ'.] Οὐ χρονίζει τὸ ἀλγοῦν συνεχῶς ἐν τῇ σαρκί, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄκρον τὸν ἐλάχιστον χρόνον πάρεσιε, τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα οὐ πολλὰς ἡμέρας συμβαίνει y). αἱ δὲ πολυχρόνιοι τῶν ἀρρωστιῶν πλεονάζον ἔχουσι τὸ ἡδόμενον ἐν τῇ σαρκὶ ἤπερ τὸ ἀλγοῦν z). [ε'.] Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως

t) ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀποτετελεσμένων ἀνθρωποειδῶς. Ante Meibominm legebatur ἀποτετελεσμένων ἀνθρωποειδεῖς. Meibom. ἀποτετελεσμένους ἀνθρωποειδῶς. codd. Veneti ἀποτετελεσμενιον (?) ἀνθρωποειδεῖς. Aldobrandinus: *quae ad idem effectae sint, hominibus similes esse.* Kuehnius coni. ἀποτετελεσμένους ἀνθρωποειδεῖς. Interpretatus est hunc locum Heindorfius ad Ciceron. de Natura Deorum I. 19. p. 50. et 51.

u) διαλυθέν. Menag. διαναλυθέν.

x) ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος ὑπεξαίρεσις. Edit. Froben. ὑπεραίρεσις. Meibomius ad §. 145. p. 668. b. coni. ἡ παντὸς τοῦ ἀλγοῦντος καὶ λυπουμένου ὑπεξαίρεσις, propter sequentia, οὐκ ἔστι τὸ ἀλγοῦν ἢ τὸ λυπούμενον ἢ τὸ συναμφότερον.

y) τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα οὐ πολλὰς ἡμέρας συμβαίνει. Edit. Froben. τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον, reliquis omissis. codd. Veneti τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα, reliquis neglectis. Arnud. ἐν τῇ σαρκί. Stephan. τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον, τὸ ἡδόμενον, κατὰ σάρκα, οὐ etc.. Menag. τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον. τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα, οὐ etc.. Meibom. τὸ δὲ μόνον ὑπερτεῖνον τὸ ἡδόμενον κατὰ σάρκα, οὐ etc.. Ambrosius: *Quod autem nimium solum delectat (nimium delectat: solum) secundum carnem non multos dies durare contingit.* Aldobrandinus: *alter solum longinquus est. Voluptas carnis haud multos contingit dies.* Gassendus coni. τὸ δὲ μονὴν ὑπερτεῖνον ἄνευ τοῦ ἡδομένου κατὰ σάρκα οὐ πολλὰς ἡμέρας συμβαίνει.

z) αἱ δὲ πολυχρόνιοι — ἤπερ τὸ ἀλγοῦν. Edit. Froben. τὸ ἡδόμενον ἐν τῇ σαρκί, ἔ περ τὸ ἀλγοῦν, ut omittat superiora. codd. Veneti

fectae sint humana specie. [II.] Mors nihil ad nos: quod enim dissolutum est sensu caret, quod autem sensu caret nihil ad nos. [III.] Terminus magnitudinis voluptatum omnis quod doleat sublatio est. Ubicunque vero fuerit voluptas, quamdiu ibi est, nihil est quod doleat aut afficiat moerore aut utrumque simul. [IV.] Non moratur perpetuo in carne quod dolet, sed summus dolor minimum tempus durat; alter qui solum superat id quod delectat carnem, non multos dies contingit. At diuturni morbi plus habent in carne quod oblectet quam quod doleat. [V.] Non potest

καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐδὲ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως ἄνευ τοῦ ἡδέως a). ὅτῳ δὲ μὴ ὑπάρχει ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν b). [ς'.] Ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων, μὴ κατὰ φύσιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας ἀγαθοῦ, ἐξ ὧν ἄν ποτε τοῦτο οἷός τ' ᾖ παρασκευάζεσθαι c), ἔνδοξοι καὶ περιβλεπτοί τινες ἐβουλήθησαν γενέσθαι, 141.

ἤπερ (?) τὸ ἀλγοῦν, ut et ipsi negligant superiora. Stephan. ἤπερ. Menag. εἴπερ. Meibom. et cod. Arund. ἤπερ. Aldobrandinus: *Diuturni autem morbi etiamsi dolorem, voluptatem tamen habent carnis vehementiorem.*

a) Οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν — ἄνευ τοῦ ἡδέως. Ante Meibomium legebatur οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν, ἄνευ τοῦ (Menag. τό) φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, ἄνευ τοῦ ἡδέως. Quod cum Meibomio dedi restituit Menagius idemque accurate iam expressit Ambrosius.

b) ὅτῳ δὲ μὴ ὑπάρχει — ἡδέως ζῆν. Ante Meibomium legebatur ὅτῳ δὲ τοῦτο μὴ ὑπάρχει, οὐ ζῇ φρονίμως καὶ καλῶς· καὶ ᾧ δικαίως ὑπάρχει, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. Meibom. ὅτῳ οὖν μὴ ὑπάρχει τὸ ζῆν φρονίμως, καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. Ambrosius: *quod autem cuicunque (Quoto autem cuique) hoc non contingit: is non vivit prudenter atque honeste et cui iuste non evenit: non est hunc iucunde vivere.* Aldobrandinus: *in quo vero haec non insunt, is neque prudenter, neque honeste vivit: iuste autem qui vivit, is non potest ideo iucunde vivere* etc. Scilicet interpretes cum edit. Froben., Stephan. et Menag. haec cum sequentibus arcte coniungunt. Idem fecerunt Kuehnius et Rossius l. l. §. CI. p. 316. et seq., qui coni. ὅτῳ δὲ τοῦτο μὴ ὑπάρχει, ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων etc., quorum interpretationibus nihil vidi contortum magis. Recte igitur separavit auctoritate opinor Gassendi Meibomius. Caeterum Gassendus coni. ὥστε ὅτῳ μὴ ὑπάρχει τὸ ζῆν φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, οὐκ ἔστι τοῦτον ἡδέως ζῆν. Kuehnius ᾧ μὴ δικαίως.

c) Ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν. — παρασκευάζεσθαι. Ante Meibomium superioribus iuncta legebantur ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων, ἢ κατὰ φύσιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας ἀγαθόν, ἐξ ὧν ἄν (Menag. οὐκ ἄν) ποτε τοῦτο οἷός τ' ᾖ παρασκευάζεσθαι. Meibom. Ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων, ἐστὶ κατὰ φύσιν ἀρχὴ καὶ βασιλεία ἀγαθόν, ἐξ ὧν ἄν ποτε τοῦτο τις οἷός τ' ᾖ παρασκευάζεσθαι. Ambrosius: *eo quod confidat hominibus aut secundum naturam principatus regni (regnique) bonum ex quibuscunque potuerit hoc parari.* Aldobrandinus: *quia hominibus confidat, aut ex principatus natura, regnique bono, quibus ex rebus nunquam illud sibi comparaverit.* Gassendus coni. Ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων (καὶ κατὰ φύσιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας,

iucunde vivi, nisi prudenter et honeste ac iuste vivatur, neque prudenter et honeste ac iuste, nisi iucunde. Quoto autem cuique non contigerit vivere prudenter et honeste ac iuste, non liceat hunc iucunde vivere. [VI.] Propter fiduciam securitatemque ab hominibus, non secundum naturam principatus et regni pro bono habiti, ex quibus potuerit aliquis hoc sibi parare, gloriosi atque conspicui quidam esse

τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀσφάλειαν οὖσαν νομίζοντες περιποιήσεσθαι. ὥστε εἰ μὲν ἀσφαλὴς ὁ τῶν τοιούτων βίος d), ἀπέλαβον τὸ τῆς φύσεως ἀγαθόν· εἰ δὲ μὴ ἀσφαλής, οὐκ ἔχουσιν οὗ ἕνεκα ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὸ τῆς φύσεως οἰκεῖον ὥρμηθησαν e). [ζ'.] Οὐθεμία καθ' ἑαυτὴν ἡδονὴ κακόν f), ἀλλὰ (καὶ g) τινῶν ἡδονῶν ποιητικαὶ πολλαπλασίους ἐπιφέρει τὰς 142 ὀχλήσεις τῶν ἡδονῶν. [η'.] Εἰ κατεπτυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ καὶ χρόνῳ καὶ περὶ ὅλον τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἢ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί h). [θ'.] Εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀκολάστους

ἐξ ὧν ἀγαθὸν τοῦτο εἶοντας παρασκευάζεσθαι) ἔνδοξοι etc.. Kuhnius κατὰ φύσιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας ἀγαθῶν. Negationem οὐκ tuebatur etiam Rossius l. l. §. CI. p. 317. Erbibui quod commendavit Hermannus, Ἕνεκα τοῦ θαρρεῖν ἐξ ἀνθρώπων, μὴ κατὰ φύσιν ἀρχῆς καὶ βασιλείας ἀγαθοῦ (scil. οὔσης), ἐξ ὧν ἄν ποτε τοῦτο οἷός τ' ἦ (scil. τις) παρασκευάζεσθαι, ἔνδοξοι καὶ περίβλεπτοί τινες ἐβουλήθησαν γενέσθαι etc.. Verba enim ἔνδοξοι καὶ περίβλεπτοί τινες ἐβουλήθησαν γενέσθαι cum superioribus esse iungenda iam Gassendus perspexit. Conf. ab Hermanno collatus Lucretius V. 1119. seqq..

d) ὥστε εἰ μὲν ἀσφαλὴς ὁ τῶν τοιούτων βίος. Gassendus coni. εἰ δέ, εἰ μὲν ἀσφαλὴς ὁ τοιοῦτος βίος.

e) οὐκ ἔχουσιν οὗ ἕνεκα ἐξ ἀρχῆς κατὰ τὸ τῆς φύσεως οἰκεῖον ὥρμηθησαν. Meibom. παρὰ τὸ τῆς φύσεως οἰκεῖον, quod ipse Meibomius in admotione reiecit. Ambrosius: *nihil habent cuius rei gratia principio secundum naturae proprietatem appetierunt.* Aldobrandinus: *quod illi ab initio naturae accommodatum appetiverunt, non consequuntur.* Gassendus coni. τῆς ἀρχῆς, quod ita probabat Meibomius ut dubia ipsi lectio videretur.

f) Οὐθεμία καθ' ἑαυτὴν ἡδονὴ κακόν. Edit. Froben. οὐδὲ μία καθ' ἑαυτὴν ἡδονὴ κακή. Stephan. οὐθεμία ἡδονὴ καθ' ἑαυτὴν κακή. Meibom. Οὐθεμία ἡδονὴ καθ' ἑαυτὴν κακόν. Dedi lectionem Menagianae, quam plane expressernnt interpretes.

g) καί. Edit. Froben. omittit.

h) εἰ κατεπτυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ — αἱ ἡδοναί. Ante Meibomium legebatur εἰ κατεπτυκνοῦτο πᾶσα ἡδονὴ καὶ χρόνῳ, καὶ περὶ ὅλον τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἢ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, οὐκ ἂν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί. codd. Veneti εἰ κατεπτυκνοῦτο πᾶσα

cupierunt, ita se, ut ab hominibus tuti essent, adepturos existimantes. Itaque si quidem tuta sit talium vita, naturae bonum receperunt; sin minus, nihil habent cuius rei gratia principio secundum naturae proprietatem appetierunt. [VII.] Nulla per sese voluptas malum est, sed efficientia quarundam voluptatum multiplices ingerunt voluptatum perturbationes. [VIII.] Si cumularetur voluptas omnis et tempore et per totam concretionem fieret aut maxime principales naturae partes, nequaquam a se invicem differrent voluptates. [IX.] Si ea quae sunt luxuriosis efficientia vo-

ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας i), τούς τε περὶ μετεώρων καὶ θανάτου καὶ ἀλγηδόνων, ἔτι τε k) τὸ πέρας τῶν ἐπιθυμιῶν ἐδίδασκεν, οὐκ ἄν ποτε εἴχομεν l) ὅτι μεμψαίμεθα αὐτοῖς πανταχόθεν m) εἰσπληρουμένοις τῶν ἡδονῶν, καὶ n) οὐδαμόθεν οὔτε τὸ ἀλγοῦν οὔτε τὸ λυπούμενον ἔχουσιν, ὅπερ ἐστὶ τὸ κακόν. [ι'.] Εἰ μηθὲν ἡμᾶς o) αἱ περὶ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν καὶ αἱ περὶ θανάτου μήποτε πρὸς

ἡδονὴ χρόνῳ καὶ περίοδον. Caeterum Stephan. et Menag. post αἱ ἡδοναὶ comma praeferunt, quam rationem secutus est Ambrosius. Meibom. *Εἰ κατεπυκνοῦτο πᾶσα ἡδονή, καὶ χρόνῳ κατὰ περίοδον τὸ ἄθροισμα ὑπῆρχεν ἐπὶ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, οὐκ ἄν ποτε διέφερον ἀλλήλων αἱ ἡδοναί.* Ambrosius: *Si cumularetur voluptas omnis et tempore et ambitu congregatio fieret: aut maxime principales naturae partes nequaquam a se invicem differrent voluptates.* Aldobrandinus: *Voluptatem si omnem diutius frequentaremus, et earum coacervatio, aut potissimae naturae partes adessent, nunquam differentes inter se voluptates esse potuissent.* Gassendus coni. καὶ περιόδῳ ἄθροισμα ὑπῆρχεν καθὰ καὶ τὰ κυριώτατα μέρη τῆς φύσεως, καὶ οὐκ ἄν etc.. Kuehnius τὸ ἄθροισμα οὐ περὶ ὁδόν, ut esset *voluptatis copia non iuvat aut hilum proficit.* Ego ὅλον rescripsi pro ὁδὸν cum Rossio l. l. §. CII. p. 320. et seqq., cuius haec est interpretatio, *Si semper voluptas conglobaretur, eaque diu, inque tota concretione, vel in praecipuis naturae partibus inesset, inter se nunquam voluptates differrent.*

i) *Εἰ τὰ ποιητικὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσώτους ἡδονῶν ἔλυε τοὺς φόβους τῆς διανοίας.* Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. εἰ τὰ ποιητὰ τῶν περὶ τοὺς ἀσωμάτους ἡδονῶν ἔλεγε τοὺς φόβους τῆς διανοίας. Ambrosius: *si efficientia voluptatum luxuriosorum metus animi solverent.*

k) ἀλγηδόνων, ἔτι τε. Editiones ante Meibomium post ἀλγηδόνων punctum praeferunt.

l) ἐδίδασκεν, οὐκ ἄν ποτε εἴχομεν. Edit. Froben. et cod. Arund. ἐδίδασκεν οὐκ ἄν ποτε εἴημεν. codd. Veneti ἐδίδασκεν, οὐκ ἄν εἴχομεν (?). Meibom. ἐδίδασκεν ἄν, καὶ οὐκ ἄν ποτε εἴχομεν. Castigavit Meibomium Rossius l. l. p. 322. et seqq..

m) πανταχόθεν. Edit. Froben. cum codd. Venetis πάντοθεν. Arund. πατόθεν.

n) καί. Meibom. ὡς.

o) ὅπερ ἐστὶ τὸ κακόν. Εἰ μηθὲν ἡμᾶς. Edit. Froben. et Stephan. post κακὸν comma habent, infra post ἠνώχλουν punctum. Ambrosius: *Quod profecto malum est: si nihil nos etc..*

luptatum metus animi solverent, qui de caelestibus et de morte et de doloribus sunt, praetereaque si voluptatum docerent finem, nihil haberemus quo eos culpare possemus, undique voluptatibus hauriendis instantes nullaque ex parte nec quod doleret nec quod conficeret habentes, id quod est malum. [X.] Si nihil nos de caelestibus suspiciones perturbarent nec quae sunt de morte aliquid ad nos pertinerent,

ἡμᾶς, εἴ τι ἔτι τετόλμηκα νοεῖν τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας p).

143. [ια'.] Οὐκ ἦν τὸ φοβούμενον λύειν ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων, μὴ κατειδότα τίς ἡ τοῦ σύμπαντος φύσις, ἀλλ' ὑποπτευόμενόν τι τῶν κατὰ τοὺς μύθους q). ὥστε οὐκ ἦν ἄνευ φυσιολογίας ἀκεραίας r) τὰς ἡδονὰς ἀπολαμβάνειν. [ιβ'.] Οὐθὲν ὄφελος ἦν τὴν κατ' ἀνθρώπους ἀσφάλειαν κατασκευάζεσθαι,

p) *Εἰ. μηθὲν ἡμᾶς αἱ περὶ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν — οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας.* Edit. Froben. *εἰ μηθὲν ἡμᾶς αἱ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν. καὶ περὶ θανάτου μήποτε πρὸς ἡμᾶς εἴ τι. ἔστι τι τετόλμηκα* (sic) *νοεῖν. τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν οὐκ ἂν* etc.. Stephan. *εἰ μηθὲν ἡμᾶς αἱ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν. καὶ περὶ θανάτου, μήποτε πρὸς ἡμᾶς εἴ τι. ἔτι τετόλμηκα νοεῖν. τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν* etc.. Menag. et Meibom. *εἰ μηθὲν ἡμᾶς αἱ τῶν μετεώρων* (Meib. *περὶ τῶν μετεώρων*) *ὑποψίαι ἠνώχλουν, καὶ αἱ περὶ θανάτου, μήποτε πρὸς ἡμᾶς* (*εἴ τι ἔτι τετόλμηκα νοεῖν τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν*) *οὐκ ἂν* etc.. Codd. Veneti et Arund. *καὶ περὶ θανάτου.* Ambrosius: *si nihil nos caelestium suspiciones perturbarent neque mortis opinione forte sit aliquid ad nos. Adhuc cogitare audeo dolorum ac voluptatum fines. Non indigeremus physiologia.* Aldobrandinus: *Si nihil nos eorum, quae in sublimi gignuntur, mortisque suspiciones conturbarent, ne aliquo tempore ad nos pertinerent (nisi audacis est dolorum cupiditatumque fines intelligere) nihil physiologia indigeremus.* Gassendus ex Plutarchi libro adversus Colotem coni. *Εἰ μηθὲν ἡμᾶς αἱ ὑπὲρ τῶν μετεώρων ὑποψίαι ἠνώχλουν, ἔτι δὲ καὶ περὶ θανάτου, μήποτε πρὸς ἡμᾶς ἦν τι, ἔτι τ' ἐδυνάμεθα νοεῖν τοὺς ὅρους τῶν ἀλγηδόνων καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν, οὐκ ἂν προσεδεόμεθα φυσιολογίας.* Kuehnius *μή ποτε πρὸς ἡμᾶς ἐστι· ἔτι τε ἐνοχλοῦμεν νοεῖν* etc.. Uterque probabiliter, sed ut non videatur emendasse: nam verba corrupta esse cuivis patet.

q) *Οὐκ ἦν τὸ φοβούμενον — τι τῶν κατὰ τοὺς μύθους.* Meibom. *Οὐκ ἦν τὸν φοβούμενον ὑπὲρ τῶν κυριωτάτων λύειν.* Horum *τὸν φοβούμενον* Gassendi coniectura est, refutata iam ab Rossio l. l. p. 325. et seq.. Menag. *τε τῶν κατὰ τοὺς μύθους.* Ambrosius: *Haec liceret de his quae maxime rata sunt metuentem solvere: nisi plane novisset quae sit totius natura: sed fabulosum aliquid suspicaretur.* ut et ipse legisse videatur *τὸν φοβούμενον.* Aldobrandinus: *Non potuit metu rerum liberari, qui non universi naturam cognovisset, sed ex fabulis aliquid suspicaretur.* Kuehnius coni. *μὴ κατειδότας* et *ἀλλ' ὑποπτευόμενα.*

r) *ἀκεραίας.* Codd. Veneti *ἀκεραίους*, bene quidem et recte, sed non ut debeat recipi.

si quid audeo intelligere dolorum ac voluptatum fines, non indigeremus physiologia. [XI.] Non liceret metum de iis quae maxime rata sunt excutere, nisi quis plane novisset quae sit totius natura, sed fabulosum aliquid suspicaretur: itaque non liceret absque physiologia accipere sinceras voluptates. [XII.] Nihil quidquam prodesset humanam sibi

τῶν ἄνωθεν ὑπόπτων καθεστώτων s) καὶ τῶν ὑπὸ γῆς καὶ ἁπλῶς τῶν ἐν τῷ ἀπείρῳ. [ιγ'.] Τῆς ἀσφαλείας τῆς ἐξ ἀνθρώπων γινομένης μέχρι τινός, δυνάμει τε ἐξεριστικῇ καὶ εὐπορίᾳ εἰλικρινεστάτῃ γίνεται ἡ ἐκ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐκ χωρήσεως τῶν πολλῶν ἀσφάλεια t). [ιδ'.] Ὁ τῆς φύσεως u) 144.
πλοῦτος καὶ ὥρισται καὶ εὐπόριστός ἐστιν, ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν x) εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει. [ιε'.] Βραχεῖα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει y), τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς διώκηκε z) καὶ κατὰ τὸν συνεχῆ χρόνον τοῦ βίου a) διοικεῖ καὶ

s) καθεστώτων. Edit. Froben. καθεστότων.

t) τῶν ἐν τῷ ἀπείρῳ. τῆς ἀσφαλείας — τῶν πολλῶν ἀσφάλεια. Ante Meibomium scribebatur τῶν ἐν τῷ ἀπείρῳ, τῆς ἀσφαλείας τῆς ἐξ ἀνθρώπων γινομένης μέχρι τινός. δυνάμει τε ἐξεριστικῇ etc.. Meibom. Τῆς ἀσφαλείας, τῆς ἐξ ἀνθρώπων, γινομένης μέχρι τινός· δυνάμει τε ἐξοριστικῇ etc.. Codd. Veneti γενομένης et εὐπορίαν. Ambrosius: *quae sunt in infinito cum humana securitas fuerit neque ad aliquid utriusque (virtusque) innixa et purissima foecunditas sit: quae ex quiete et a multis recedendo securitas provenit.* Aldobrandinus: *si quae in infinitate insunt — cum securitas ab hominibus quodantenus progrediatur. Detractionis ex facultate purissimique divitiis ea exsistit, quae ex quiete, multisque a rebus concedendo paratur securitas.* Gassendus coni. ἐξαιρετικῇ, quod probat Menagius; Kuehnius ἐξερεστικῇ, quod interpretatur *facultatem facile implendi naturae desideria.*

u) τῆς φύσεως. Meibomius addi volebat ἀνθρωπίνης seu τῶν ἀνθρώπων.

x) ὁ δὲ τῶν κενῶν δοξῶν. Gassendus coni. ὁ δὲ ἐκ τῶν κενῶν δοξῶν.

y) Βραχεῖα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει. Edit. Froben. et Stephan. βραχέα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει. Menag. βραχέα σοφῷ τύχη παρεμπίπτει. Correxerunt Gassendus et Meibomius idemque expresserunt interpretes. Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 673. et 674. ed. Oxon., vol. II. p. 8. ed. Lips..

z) διώκηκε. Ante Meibomium legebatur διώκει, quod expressit Aldobrandinus *persequitur.* Quod cum Meibomio reposui expressit Ambrosius. Gassendus coni. τὰ δὲ μέγιστα καὶ κυριώτατα ὁ λογισμὸς κατὰ τὸν τοῦ βίου συνεχῆ χρόνον διοικεῖ.

a) τοῦ βίου. Edit. Froben. et Stephan. cum codd. Venetis omittunt.

parare securitatem, quum et superna et quae sub terra sunt suspecta essent ac simpliciter quae sunt in infinito. [XIII.] Quum humana securitas progrediatur usque ad aliquid, et facultate detrahendi et opulentia integerrima provenit ex quiete et abdicatione plurimorum securitas. [XIV.] Naturae opes et definitae et parabiles sunt, inanium autem opinionum divitiae in infinitum excidunt. [XV.] Brevis sapienti fortuna subincidit, quae vero sunt maxima et in primis rata disposuit ratio et perpetuo vitae tempore disponit

διοικήσει. [ις'.] Ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος, ὁ δ' ἄδικος πλείστης ταραχῆς γέμων. [ιζ'.] Οὐκ ἐπαύξεται ἡ ἡδονὴ ἐν τῇ σαρκί, ἐπειδὰν ἅπαξ τὸ κατ' ἔνδειαν ἀλγοῦν ἐξωρισθῇ, ἀλλὰ μόνον ποικίλλεται. [ιή.] Τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρας τὸ κάτα τὴν ἡδονὴν ἀπεγέννησεν ἥ τε τούτων αὐτῶν ἐπιλόγησις b) καὶ τῶν ὁμογενῶν τούτοις, ὅσα τοὺς μεγίστους φό-
145. βους παρεσκεύαζε τῇ διανοίᾳ c). [ιθ'.] Ὁ ἄπειρος χρόνος ἴσην ἔχει τὴν ἡδονὴν καὶ ὁ πεπερασμένος, ἐάν τις αὐτῆς τὰ πέρατα καταμετρήσῃ τῷ λογισμῷ. [κ'.] Ἡ μὲν σὰρξ d) ἀπέλαβε τὰ πέρατα τῆς ἡδονῆς ἄπειρα, καὶ ἄπειρος αὐτὴν χρόνος παρεσκείασεν e). [κα'.] Ἡ δὲ διάνοια f) τοῦ τῆς σαρκὸς τέλους καὶ πέρατος λαβοῦσα τὸν ἐπιλογισμὸν καὶ

b) ἐπιλόγησις. Io. Godofr. Presselius in libello *Beyträge zu Joh. Gottlob Schneiders Griechischdeutschem Wörterbuch*, p. 34. coni. ἐπιλόγισις, collato ἐπιλόγισις: quae est valde probabilis coniectura.

c) Τῆς δὲ διανοίας τὸ πέρας — ὅσα τοὺς μεγίστους φόβους παρεσκεύαζε τῇ διανοίᾳ. Ambrosius: — *electio quaecunque maximos metus animo parat.* Aldobrandinus: *Cogitationis autem terminus id, quod est e voluptate generavit, atque horum ipsorum animadversio, et reliquorum eiusdem generis, quaecunque maximos menti timores afferebant.*

d) Ὁ ἄπειρος χρόνος — Ἡ μὲν σάρξ. Edit. Froben. ὁ ἄπειρος χρόνος — ὁ πεπερασμένος, ἐάν τις — τῷ λογισμῷ, ἡ μὲν σάρξ. Menag. ὁ ἄπειρος χρόνος — ὁ πεπερασμένος, ἐάν τις — τῷ λογισμῷ, ἡ μὲν σάρξ. Eam rationem secutus est Aldobrandinus: *Infinitum tempus aequalem habet, atque finitum voluptatem. Si quis illius fines ratione metiatur, caro quidem.*

e) Ἡ μὲν σὰρξ — παρεσκείασεν. Meibom. Εἰ μὲν ἡ σάρξ. Ambrosius: *Quippe caro voluptatis fines acceperit infinitos: infinitumque ipsam efficit tempus.* Gassendus coni. Ἡ μὲν σὰρξ ἀπέλαβε τὰ πέρατα τῆς ἡδονῆς, ἀπέραντον δὲ ἄπειρον πόθος χρόνου παρεσκείασεν.

f) Ἡ δὲ διάνοια. Meibom. Εἰ δὲ ἡ διάνοια.

atque disponet. [XVI.] Iustus a perturbatione remotissimus, iniustus vero plurima perturbatione plenus est. [XVII.] Non crescit in carne voluptas, quum semel quod per indigentiam dolebat ablatum est, sed solum variatur. [XVIII.] Porro mentis finis finem qui secundum voluptatem est genuit horumque ipsorum et eorum quae his propinqua sunt investigatio, quae maximos quosque metus animo parabant. [XIX.] Infinitum tempus ac finitum aequam habet voluptatem, si quis voluptatis ipsius fines ratione metiatur. [XX.] Caro quidem voluptatis fines accepit infinitos, infinitumque ipsam effecit tempus. [XXI.] Porro mens carnis finem ac terminum ratione pertractans aeternique exuta ti-

τοὺς ὑπὲρ τοῦ αἰῶνος φόβους g) ἐκλύσασα τὸν παντελῆ βίον παρεσκεύασε καὶ οὐδὲν ἔτι τοῦ ἀπείρου χρόνου προσεδεήθημεν h)· ἀλλ' οὔτε ἔφυγε τὴν ἡδονήν, οὐδ' ἠνίκα τὴν ἔξαγωγὴν ἐκ τοῦ ζῆν τὰ πράγματα παρεσκεύαζεν, ἀλλ' ὡς ἐλλεῖπουσά τι τοῦ ἀκριβεστέρου βίου κατέστρεφεν i). [κβ'.] Ὁ τὰς πέρατα τοῦ βίου κατειδὼς οἶδεν ὡς εὐπόριστόν k) ἐστι τὸ τὸ ἀλγοῦν κατ' ἔνδειαν ἐξαιρεῖν καὶ τὸν ὅλον βίον παντελῆ καθιστάν l)· ὥστε οὐδὲν προσδεῖται πραγμάτων ἀγῶνας ἐκτεθειμένων m). [κγ'.] Τὸ ὑφεστηκὸς δὲ ἐπιλογίζεσθαι καὶ πᾶσαν τὴν ἐνάργειαν, ἐφ' ἧν τὰ δοξαζόμενα ἀνάγομεν n)· 146.

g) τοὺς ὑπὲρ τοῦ αἰῶνος φόβους. Meibom. τοὺς ὑπὲρ τοῦ *aeterni* φόβους. Ambrosius *aeternisque — timoribus.* Aldobrandinus *compiterni aevi metum.*

h) καὶ οὐδὲν ἴσμεν τοῦ ἀπείρου χρόνου προσεδεήθημεν. Edit. Froben. cum cod. Arund. τοῦ ἀπείρου βίου. Meibom. καὶ οὐδὲν ἔτι τοῦ ἀπείρου χρόνου προσεδεήθη ἄν. Gassendus coni. ἡ δὲ διάνοια τοῦ τῆς σαρκὸς τέλους καὶ πέρατος λαβοῦσα τὸν ἐπιλογισμόν, καὶ τοὺς ὑπὲρ τοῦ αἰῶνος πόθους ἐκλείσασα, τὸν παντελῆ βίον παρεσκεύασε, καὶ οὐδὲν ἔτι τοῦ ἀπείρου χρόνου προσεδεήθημεν.

i) ἀλλ' οὔτε ἔφυγε — ἀλλ' ὡς ἐλλεῖπουσά τι τοῦ ἀκριβεστέρου βίου κατέστρεφεν. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. et Ambrosio omittunt ἀλλ', id quod reiiciebat etiam Kuehnius. Menag. ἀλλ' ὡς ἐλλεῖπουσά τι. Ambrosius: *sed neque voluptatem quidem effugit: ne tum quidem eum exitum ex vita molestiae nunciarent: quasi aliquid beatae vitae deficiat.* Aldobrandinus: *sed voluptatem ne tum quidem fugiebat, cum molestiae discessum e vita afferebant, sed aliquo carens ab incerta vita discedebat.*

k) εὐπόριστον. Edit. Froben. cum codd. Venetis ἀπόριστον.

l) τὸ τὸ ἀλγοῦν κατ' ἔνδειαν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ τὸν ὅλον βίον παντελῆ καθιστάν. Ante Meibomium legebatur τὸ ἀλγοῦν κατ' ἔνδειαν ἐξαιρεῖν καὶ τὸ τὸν ὅλον βίον παντελῆ καθιστᾷν. Correxit Meibomius, partim iam Casaubonus. Eius haec est nota: „Scribe τὸ ἀλγοῦν κατ' ἔνδειαν ἐξαιρεῖν, ut mox καθιστᾷν. vel lege ἐξαιρεῖν et καθιστάν." Ceterum Ambrosius παντελῆ non expressit.

m) ὥστε οὐδὲν προσδεῖται πραγμάτων ἀγῶνας κεκτημένων. Aldobrandinus: *Itaque rebus indiget nihil certaminis habentibus.*

n) Τὸ ὑφεστηκὸς δὲ ἐπιλογίζεσθαι καὶ πᾶσαν τὴν ἐνάργειαν, ἐφ' ἧν τὰ δοξαζόμενα ἀνάγομεν. Ante Meibomium legebatur τὸ ὑφεστηκος.

moribus vitam omni ex parte consummatam fecit nihilque iam infinito tempore opus habuimus: sed nec voluptatem effugit, ne tum quidem quum exitum ex vita molestiae pararent, sed quasi relinquens aliquid ab infinita vita discessit. [XXII.] Qui vitae terminos novit non ignorat quam sit parabile id quod ex indigentia dolorem tollat omnemque vitam perfectam constituat: ut nihil negotiis opus sit quae certamina habent. [XXIII.] Subsistens vero versare animo oportet omnemque evidentiam ad quam ea quae opinamur refe-

εἰ δὲ μή, πάντα ἀκρισίας καὶ ταραχῆς ἔσται μεστά. [κδ'.] Εἰ μάχῃ πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, οὐχ ἕξεις οὐδ' ἃς ἂν αὐτῶν φῇς διεψεῦσθαι πρὸς τί ποιούμενος τὴν ἀναγωγὴν κρίνῃς o).

147. [κε'.] Εἴ τινα ἐκβάλλῃς ἁπλῶς αἴσθησιν καὶ μὴ διαιρήσεις τὸ δοξαζόμενον p) κατὰ τὸ προσμένον q) καὶ τὸ παρὸν ἤδη κατὰ τὴν αἴσθησιν r) καὶ τὰ πάθη καὶ πᾶσαν φανταστικὴν ἐπιβολὴν τῆς διανοίας, συνταράξεις καὶ τὰς λοιπὰς αἰσθήσεις τῇ ματαίᾳ δόξῃ, ὥστε τὸ κριτήριον ἅπαν ἐκβαλεῖς s).

δὲ τέλος ἐπιλογίζεσθαι, καὶ πᾶσαν τὴν ἐνάργειαν, ἐφ' ἣν τὰ δοξαζόμενα ἀνάγομεν. Meibom. Τὸ ὑφεστηκὸς δὲ τέλος δεῖ ἐπιλογίζεσθαι, κατὰ πᾶσαν τὴν ἐνάργειαν, ἐφ' ἣν τὰ δοξαζόμενα ἀνάγομεν. quae sunt correctiones Gasseudi. Ambrosius: (*quae (qui?) certamina habent) subsistentem finem versare animo opus (oportet) omnem evidentiam ad quam ea quae opinamur referamus.* Aldobrandinus: *Finem, id quod in re positum est, omnemque evidentiam esse cogita, ad quam ea, quae sentimus, revocantur.* Meibomius coni. τέλος τοῦ βίου aut τῆς φύσεως. Emendavit hunc locum Schneiderus ad Epicuri Physica et Meteorologica p. 53. et 54. delendo vocem τέλος scribendoque ex Ambrosio ἀνάγομεν.

o) οὐχ ἕξεις οὐδ' ἃς ἂν αὐτῶν φῇς διεψεῦσθαι πρὸς τί ποιούμενος τὴν ἀναγωγὴν κρίνῃς. Edit. Froben. et Menag. πρὸς τί ποιούμενος τὴν ἀναγωγὴν κρίνῃς. Stephan. πρὸς τὸ ποιούμενος τὴν ἀναγωγὴν κρίνῃς. Meibom. οὐδὲ πρός τι, ποιούμενος τὴν ἀναγωγήν, κρίνῃς. Ambrosius: *non habebis: neque quoslibet ipsorum mentiri dixeris: quo pacto iudices: aut ad quod te referas.* Aldobrandinus: *ne illos quidem, quos falsos esse dixeris, habebis quo referens disciplinam diiudicare possis.* Casaubonus coni. πρὸς ἃς τε ποιούμενος.

p) καὶ μὴ διαιρήσεις τὸ δοξαζόμενον. Legebatur καὶ μὴ διαιρῇς εἰς τὸ δοξαζόμενον. Illud expressum Ambrosio restitui ex codd. Sambuci cum Schneidero ad Epicuri Physica et Meteorologica p. 51. Gassendus coni. καὶ μὴ διαιρῇς τὸ δοξαζόμενον.

q) κατὰ τὸ προσμένον. Edit. Froben. cum codd. Venetis καὶ τὸ προσμένον. Arund. προσμένον. Stephan. κατὰ τὸ προγενόμενον vel potius προσγενόμενον, quod expressit Ambrosius *iuxta id quod accessit.* Menag. et Meibom. κατὰ τὸ προσμενόμενον, quod retinebat Gassendus. Quod reposui probavit Schneiderus l. l..

r) ἤδη κατὰ τὴν αἴσθησιν. Gassendus coni. ἔτι δὲ κατὰ τὰς αἰσθήσεις.

s) Εἴ τινα ἐκβάλλῃς ἁπλῶς αἴσθησιν — ὥστε τὸ κριτήριον ἅπαν ἐκ-

ramus: alioquin omnia rationem iudicii desiderabunt tumultuque plena erunt. [XXIV.] Si sensibus omnibus repugnas, ne illos quidem quos falsos esse dixeris habebis quorsum referendo diiudices. [XXV.] Si quem simpliciter eiicias sensum neque dividas id quod opinaris secundum id quod exspectat comprobationem quodque iam per sensum praesens est, in affectus insuper et omnem effectum imaginationis in animum, confundes etiam reliquos sensus opinione inani, ut

[κς'.] *Εἰ δὲ βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμένον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις καὶ τὸ μή, οὐκ ἐκλείψεις τὸ διεψευσμένον, ὡς τετηρηκὼς ἔσῃ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν καὶ πᾶσαν κρίσιν τοῦ ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς t).* [κζ'.] *Εἰ μὴ παρὰ πάντα καιρὸν* 148.

βαλεῖς. Cod. Arund. ἐκβάλλεις pro ἐκβαλεῖς. Ambrosius: *si quem simpliciter eiicias sensum: neque dividas quod opinaris iuxta id quod accessit: quodque iam per sensum praesens est. Affectus insuper et omnem imaginalem mentis intuitum confundens ac sensus reliquos opinione inani: ut qui iudicium eiicias omne.* Aldobrandinus: *Si omnino sensum aliquem repudiabis, neque eum in opinationem diviseris, et in id, quod sustinendum est, atque in id, quod sensu sensuumque motibus adesse sentitur, reliquos etiam sensus inani conturbabis opinione, sicque omne iudicium abiicies.* Schneiderus l. l. p. 51. et 52. *Si sensum unum aliquem simpliciter reiicias, neque eum dividas et segreges opinionem, in id quod expectat comprobationem, et in id quod sensus iam repraesentat, in affectus, atque in omnes effectus imaginationis in animum, etiam reliquos sensus inani opinione confundes, atque ita criterium omne tolles.*

t) *Εἰ δὲ βεβαιώσεις — ἢ μὴ ὀρθῶς.* Edit. Froben. *εἰ δὲ βεβαιώσεις, καὶ τὸ προσμένον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις, καὶ τὸ μή, τὴν ἐπιμαρτύρησιν οὐκ ἐκλείψεις τὸ διεψευσμένον ὡς τετηρηκώς, εἰς ἅπασαν ἀμφισβήτησιν, καὶ πᾶσαν ῥῆσιν τοῦ ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς.* Stephan. *εἰ δὲ βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμενόμενον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις, καὶ τὸ μή, τὴν ἐπιμαρτύρησιν οὐκ ἐκλείψεις τὸ διεψευσμένον, ὡς τετηρηκὼς ἴσῃ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν καὶ πᾶσαν κρίσιν τοῦ ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς.* Menag. et Meibom. *εἰ δὲ βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμενόμενον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις, καὶ τὸ μή,* (Meib. omittit comma) *τὴν ἐπιμαρτύρησιν ἔχον οὐκ ἐκλείψεις* (Meib. *οὐκ ἐκλείψεις,*) *τὸ διεψευσμένον,* (Meib. *τὸ διεψευσμένον·*) *ὡς τετηρηκὼς ἴσῃ πᾶσαν ἀμφισβήτησιν καὶ πᾶσαν ῥῆσιν* (Meib. *ἐπίκρισιν*) *τοῦ ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς.* Codd. Veneti et ut videtur Arund. *τὸ προσμένον.* Florent., Palat., Veneti et Arund. *κρίσιν*, id quod probavit etiam Gassendus et Kuehnius. Ambrosius: *porro si et quod exspectatur omne inopinabilibus (in opinabilibus?) notionibus firmes: idque quod attestationem non admittit: ut quod falsum sit non dimiseris: eris quasi omne certamen observans: omneque iudicium rectum sive non rectum.* Aldobrandinus: *si vero et quod sustinendum est, omne id in opinationis notionibus positum approbabis, neque quod testimonio non comprobatur, hoc falsum reliqueris, omnem quasi amphibologiam servabis, omneque id, quod vel recte, vel non recte dicitur, fluctuabit.* Gassendus post *ἢ μὴ ὀρθῶς* addebat *δοξαζομένου.* Kuehnius coni. *εἰ δὲ βεβαιώσεις κατὰ τὸ προσμενόμενον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις καὶ τῷ μὴ τὴν ἐπιμάρτυρησιν ἔχειν ἐκπαλύψεις τὸ διεψευσμένον, ὡς τετηρηκὼς ἴσῃ* etc., hoc sensu, *Si*

iudicium eiicias omne. [XXVI.] Porro si et quod exspectat attestationem omne in opinabilibus notionibus firmes, idque quod attestationem non exspectat, quod falsum sit non effugies, quasi observans omnem dubitationem omneque iudicium recti sive non recti. [XXVII.] Nisi per omne tempus

ἐναντίωσις ἔσεσθαι τῶν πραττομένων ἐπὶ τὸ τέλος τῆς φύσεως, ἀλλὰ προαναστρέψεις εἴτε φυγὴν εἴτε δίωξιν ποιούμενος εἰς ἄλλο τι ᾗ), οὐκ ἔσονταί σοι ταῖς λόγοις αἱ πράξεις ἀκόλουθοι κ). [κη'.] Ὧν ἡ σοφία παρασκευάζεται εἰς τὴν τοῦ ὅλου βίου μακαριότητα, πολὺ μέγιστόν ἐστιν ἡ τῆς φιλίας κτῆσις γ). [κθ'.] Ἡ αὐτὴ γνώμη θαρρεῖν τε ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ μηδὲν αἰώνιον εἶναι δεινὸν μηδὲ πολυχρόνιον· καὶ

vero omne quod opinione complexus fueris in rem praesentem veniendo confirmaveris, etsi quod falsum est detexeris eo quod non habeat testimonium a perspicuitate, quam bene observabis omnem ambiguitatem et omnem diiudicationem recti et non recti. Schneiderus ad Epicuri Physica et Meteorologica p. 52. et 53. *εἰ δὲ βεβαιώσεις καὶ τὸ προσμένον ἅπαν ἐν ταῖς δοξαστικαῖς ἐννοίαις καὶ τὸ μὴ τὴν ἐπιμαρτύρησιν* (scil. *προσμένον*), *οὐκ ἐλείψεις τὸ διεψευσμένον, ὡς τεταγμένως ἅπασαν ἀμφισβήτησιν εἰς πᾶσαν κρίσιν τοῦ ὀρθῶς ἢ μὴ ὀρθῶς.* hoc sensu, *Si vero omne id quod in notionibus ex opinione conceptis attestationem exspectat et quod non, ratum et firmum habueris, non effugies fraudem falsi, quasi de industria obtinens et servans dubitationis genus omne ad quodcunque veri et falsi iudicium.* Hanc ego Schneideri coniecturam ita probo ut et ipse verba illa vix dubitari posse putem quin corrupta sint. Illud autem affirmo, quod delevi *τὴν ἐπιμαρτύρησιν* nihil esse nisi temere inculcatum interpretamentum vocabuli *προσμένον*.

η) *ἀλλὰ προαναστρέψεις εἴτε φυγὴν εἴτε δίωξιν ποιούμενος εἰς ἄλλο τι.* Meibom. *προαναστρέψεις.* Ambrosius: *sed antea evertes sive fugam, sive insectationem in aliud aliquid faciens.* Aldobrandinus: *sed eas* (*actiones*) *antevertes, aliorsumque sive quod expetendum sive quod fugiendum est, dirigens.*

κ) *αἱ πράξεις ἀκόλουθοι.* Ante Meibomium sequebantur haec, *τῶν ἐπιθυμιῶν ὅσαι μὴ ἐπ' ἄλγον ἐκτείνουσιν* usque ad *βλάβης ἀπεργαστικαὶ δόξουσιν εἶναι.* Ea cum Meibomio infra reposui §. 149. post *ἀνδρώπων ἀναθέσεις*, ab Gassendo et Menagio etiam inferius collocata, initio §. 150.

γ) *ἡ τῆς φιλίας κτῆσις.* Meibom. adnectit haec, *Καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς τοῖς ὡρισμένοις ἀσφάλειαν φιλίας μάλιστα κτήσει διὰ νομίζειν συντελουμένην.* ut illa *Ἡ αὐτὴ γνώμη θαρρεῖν τε ἐποίησεν ὑπὲρ τοῦ μηδὲν αἰώνιον εἶναι δεινὸν μηδὲ πολυχρόνιον* sententiam faciant trigesimam.

quae geruntur singula ad naturae referas finem, sed antequam ad finem perveneris deficies sive fugam sive insectationem in alind aliquid faciens, non erunt tibi verbis consentaneae actiones. [XXVIII.] Eorum quae ad totius vitae beatitudinem sapientia parat, longe maximum est amicitiae acquisitio. [XXIX.] Eadem sententia confirmavit animum ne quod aut sempiternum aut diuturnum timeret malum;

τὴν ἐν αὐτοῖς τοῖς z) ἀφαιρούσας ἀσφάλειαν φιλίας a) μάλιστα κατιδεῖν εἶναι συντελουμένην b). [λ'.] Τῶν ἐπιθυ- 149.
μιῶν c) αἱ μὲν εἰσι φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαὶ d) καὶ οὐκ ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ οὔτε φυσικαὶ οὔτε ἀναγκαῖαι, ἀλλὰ παρὰ κενὴν δόξαν γινόμεναι. φυσικὰς καὶ ἀναγκαίας ἡγεῖται ὁ Ἐπίκουρος τὰς ἀλγηδόνας ἀπολυούσας, ὡς ποτὸν e) ἐπὶ διψους· φυσικὰς δὲ καὶ f) οὐκ ἀναγκαίας τὰς ποικιλλούσας μόνον τὴν ἡδονὴν g), μὴ ὑπεξαιρουμένης δὲ, τὸ ἄλγημα h), ὡς πολυτελῆ σιτία i)· οὔτε δὲ φυσικὰς οὔτε ἀναγκαίας, ὡς

z) τοῖς. Codd. Veneti τῆς.

a) φιλίας. Menag. φιλίαν.

b) Ἡ αὐτὴ γνώμη θαρρεῖν τε ἐκ τούτων — κατιδεῖν εἶναι συντελουμένην. Ante Meibomium legebatur κατεῖναι, quod Kuehnius accipiebat pro κατὰ φιλίαν μάλιστα εἶναι συντελουμένην. Meibom. κτήσει δεῖ νομίζειν. Totum hunc locum convertit Cicero de Finibus Bonn. et Mall. I. 20, 68. cuius ipsa verba non dubitavi cum Aldobrandino repetere. Ambrosius: *eadem sententia confidentiam parit, quod dirum nihil fit aeternum neque diuturnum, et ea quae in ipsis diffinitis est amicitiae securitas consummata maxime confert.* Ciceronis igitur auctoritate H. Stephanus in Lexico Ciceroniano coni. κατανοῆσαι, quod probabat Menagius; Davisius κτήσει εἶναι, Rathius κατεῖσαι vel κατιδεῖν, Meibomius κράτει δεῖ νοῆσαι. Exhibui correctionem Goerenzii ad Ciceronis l. l. p. 97., probatam illam Carolo Beiero ad Ciceronis Offcc. III. 33, 118. vol. II. p. 412.

c) Τῶν ἐπιθυμιῶν. Ambrosius *Voluptatum.*

d) καὶ ἀναγκαῖαι, αἱ δὲ φυσικαί. Primus addidit Meibomius praeeuntibus H. Stephano in Lexico Ciceroniano et Menagio. Eadem vero dudum expresserat Ambrosius.

e) ποτόν. Legebatur ποτῶν. Illud praestant codd. Veneti et Arund. reddideruntque interpretes.

f) καί. Stephan. et Menag. cum Ambrosio omittunt. Agnoscunt edit. Froben. et Meibom. cum cod. Arund. et Aldobrandino.

g) μόνον τὴν ἡδονήν. Edit. Froben. et cod. Arund. μόνην τὴν ἡδονήν. Ambrosius *voluptates solum.*

h) τὸ ἄλγημα. Edit. Froben. τὸ ἄλγαμα, cod. Arund. τὸ ἄλγωμα.

i) σιτία. Edit. Froben. σιτία.

quae perspexit in hoc ipso vitae spatio amicitiae praesidium esse firmissimum. [XXX.] Capiditatum aliae naturales et necessariae sunt, aliae naturales et non necessariae, aliae vero neque naturales neque necessariae sunt, sed circa inanem opinionem versantur. Naturales et necessarias existimat Epicurus eas quae dolores sedant, ut est in siti potus; naturales vero et non necessarias, quae voluptatem solum variant, non autem dolorem tollunt, ut sunt pretiosi cibi; neque naturales autem neque necessarias, ut sunt coronae

στεφάνους καὶ ἀνδριάντων ἀναθέσεις. [λα'.] Τῶν ἐπιθυμιῶν k) ὅσαι μὴ ἐπ' ἀλγοῦν ἐπανάγουσιν, ἐὰν μὴ συμπληρωθῶσιν, οὐκ εἰσὶν ἀναγκαῖαι l), ἀλλ' εὐδιάχυτον m) τὴν ὄρεξιν ἔχουσιν, ὅταν δυσπόριστοι ἢ βλάβης ἀπεργαστικαὶ n) δόξωσιν εἶναι. [λβ'.] Ἐν αἷς τῶν φυσικῶν ἐπιθυμιῶν, μὴ ἐπ' ἀλγοῦν δὲ ἐπαναγουσῶν, ἐὰν μὴ συντελεσθῶσιν, ὑπάρχει ἡ σπουδὴ σύντονος, παρὰ κενὴν δόξαν o) αὗται γίνονται καὶ οὐ παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν διαχέονται p), ἀλλὰ παρὰ q) τὴν τοῦ ἀνθρώπου κενοδοξίαν r). [λγ'.] Τὸ τῆς φύσεως δίκαιον

k) *Τῶν ἐπιθυμιῶν.* Ambrosius *voluptatum.*

l) *ἀναγκαῖαι.* Menag. *ἀναγκαῖοι.*

m) *εὐδιάχυτον.* Edit. Froben. *ἐυδιαδόχητον.* Stephan. et Menag. *ἐνδιάχυτον*, quod expressit Aldobrandinus *intus perfusam.* Meibom. *εὐδιάχυτον*, id quod in Observationibus affert probatque Menagius. Idem commendavit Kuehnius explicuitque *facile diffundendum.* Codd. RRR *ἀλλ' ἀδιάχυτον.* Palat. *ἀλλὰ διάχυτον.* Arund. *ἀλλ' ἐξδιάχυτον.* Ambrosius *minus laetum.* Isaacus Vossius coni. *ἀλλ' εὐδιάλυτον.*

n) *ἢ βλάβης ἀπεργαστικαί.* Edit. Froben. *ἢ βλάβης ἀπέργαστοι.* Ambrosius *auctoresque detrimenti.* Gassendus coni. *ἢ καὶ βλάβης ἀπεργαστικαί.*

o) *παρὰ κενὴν δόξαν.* Meibom. *πρὸς κενὴν δόξαν.*

p) *καὶ οὐ παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν διαχέονται.* Ante Meibomium legebatur *καὶ οὐ παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· οὐ διὰ χρείαν* (Edit. Froben. *χρεῖαν*) *τινά.* Meibom. *καὶ παρὰ τὴν ἑαυτῶν φύσιν· (οὐ διὰ χρείαν τινά,* deleta cum Gassendo negatione. Codd. RRR *οὐ διαχέονται,* quod commendabat Menag.; Arund. *διαχέονται,* omissa ut videtur negativa. Id ego quum expressum viderem interpretibus, non dubitavi restituere. Caeterum Meibomius verba *οὐ διὰ χρείαν τινά, ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κενοδοξίαν* ab alio explicationis causa adscripta existimabat.

q) *παρά.* Meibom. *πρός.*

r) *Ἐν αἷς τῶν φυσικῶν ἐπιθυμιῶν — ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ ἀνθρώπου κενοδοξίαν.* Ambrosius: *Naturalium voluptatum quae dolorem non inferunt: nisi consummatae fuerint fit vehemens circa opinionem studium: neque circa naturam suam diffunduntur: sed circa inanem opinionem hominis.* Aldobrandinus: *Quibus in naturalibus illis quidem cupiditatibus, non tamen, nisi explean-*

et statuarum collocationes. [XXXI.] Cupiditatum quaecunque ad dolorem non inducunt, nisi impletae fuerint, non sunt necessariae, sed appetitum habent facile diffundendum, quoties paratu difficiles auctoresve detrimenti esse constiterit. [XXXII.] In quibus naturalium cupiditatum, sed quae dolorem non inferant, nisi consummatae fuerint, fit vehemens studium, hae inani ex opinione proficiscuntur et non ex ipsarum natura laetitia nos perfundunt, sed propter hominis vanam gloriam. [XXXIII.] Iustum naturae utilitatis

ἔστι σύμβολον s) τοῦ συμφέροντος εἰς τὸ μὴ βλάπτειν ἀλλήλους μηδὲ βλάπτεσθαι. [λδ'.] Ὅσα τῶν ζώων μὴ ἠδύνατο t) συνθήκας ποιεῖσθαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἄλληλα μηδὲ βλάπτεσθαι u), πρὸς ταῦτα οὐθέν ἐστιν οὐδὲ δίκαιον οὐδὲ ἄδικον· ὡσαύτως δὲ καὶ τῶν ἐθνῶν ὅσα μὴ ἠδύνατο ἢ μὴ ἐβούλετο x) τὰς συνθήκας ποιεῖσθαι τὰς ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν y) μηδὲ βλάπτεσθαι. [λε'.] Οὐκ ἦν τι καθ' ἑαυτὸ δικαιοσύνη, ἀλλ' ἐν ταῖς μετ' ἀλλήλων συναγωγαῖς, κατ' ὁπηλίκους δή ποτε ἀεὶ τόπους συνθήκη τις ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι a). [λς'.] Ἡ ἀδικία οὐ καθ' 151
ἑαυτὴν κακόν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὴν ὑποψίαν φόβῳ εἰ μὴ

tur, dolorem afferentibus, flagrans inest studium, hae inani ex opinione proficiscuntur, neque ex propria quadam natura, sed propter inanem hominum gloriam laetitia nos perfundunt.

s) *σύμβολον.* Ambrosius *signum.* Aldobrandinus *nota.* Secutus sum Kuehnium.

t) *ἠδύνατο.* Edit. Froben. *ἠδύναντο.*

u) *ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἄλληλα μηδὲ βλάπτεσθαι.* Ante Meibomium legebatur *ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν, ἀλλὰ μηδὲ βλάπτεσθαι.* Facite correxit Meibomius de iudicio Gassendi. Ambrosius: *ut neque laedant mutuo neque laedantur.* Aldobrandinus: *ut neque laederent, neque laederentur.*

x) *ὅσα μὴ ἠδύνατο ἢ μὴ ἐβούλετο.* Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Arund. omittunt alterum *μή.* Ambrosius: *quae aut nolint, aut nequeunt.*

y) *βλάπτειν.* Meibom. *βλάπτειν ἀλλήλους.*

z) *ἀλλ'.* Meibom. *ἀλλ' ἤ.*

a) *καθ' ὁπηλίκους δή ποτε ἀεὶ τόπους συνθήκη τις ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι.* Legebatur *ἢ βλάπτεσθαι.* Quod dedi praestant codd. Veneti reddiderunt que interpretes. Meibom. *καθ' ὁμιλίας δή ποτε ἴδει τόπους συνθήκην τινὰ ποιεῖσθαι ὑπὲρ τοῦ μὴ βλάπτειν ἢ βλάπτεσθαι.* Caeterum edit. Froben. *δήποτε.*

est pactum ut neque invicem laedamus nos nec laedamur. [XXXIV.] Quaecunque animantes eo foedere inungi non possunt ut neque laedant mutuo neque laedantur, in his ius nullum aut iniuria est. Eadem est in gentibus ratio, quae aut non potuerunt aut noluerunt ita foederari ut neque laederent neque laederentur. [XXXV.] Iustitia nihil per se esset, verum in contractibus mutuis quibuslibet locis foedus aliquod initur ut non laedamus neque laedamur. [XXXVI.] Iniustitia per se malum non est, verum in suspicionis metu id malum situm est, ne forte non lateat eos

λήσει τοὺς ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἐφεστηκότας κολαστάς b). [λζ'.] Οὐκ ἔστι τὸν λάθρα τι ποιοῦντα ὃν c) συνέθεντο πρὸς ἀλλήλους εἰς τὸ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι d), πιστεύειν ὅτι λήσει, κἂν μυριάκις e) ἐπὶ τοῦ παρόντος f) λανθάνῃ· μέχρι γὰρ κατωτροφῆς ἄδηλον εἰ καὶ λήσει. [λη'.] Κατὰ μὲν τὸ κοινὸν g) πᾶσι τὸ δίκαιον τὸ αὐτό· συμφέρον γάρ τι ἦν ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους κοινωνίᾳ· κατὰ δὲ τὸ ἴδιον, χώρας καὶ ὅσων δή ποτε αἰτιῶν, οὐ πᾶσι συνέπεται τὸ αὐτὸ δίκαιον
152. εἶναι h). [λθ'.] Τὴν μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι συμφέρει ἐν ταῖς χρείαις ταῖς πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαις τῶν νομισθέντων εἶναι δικαίων, τὴν τοῦ δικαίου φύσιν ἔχει, ἐάν τε τὸ αὐτὸ

b) *εἰ μὴ λήσει τοὺς ὑπὲρ τῶν τοιούτων ἐφεστηκότας κολαστάς.* Addidi articulum τοὺς cum Kuehnio. Edit. Froben. *εἰ μελήσει.* Ambrosius: *nisi lateat quod huiusmodi sunt iniustitiae iudices.* Aldobrandinus: *si eos qui huiusmodi rebus animadvertendis praesunt, latere non poterit.*

c) *ὃν.* Meibomius legi volebat *παρ' ἅ.*

d) *εἰς τὸ μὴ βλάπτειν μηδὲ βλάπτεσθαι.* Edit. Froben. et cod. Arund. *εἰς τὸ μὴ βλάπτειν καὶ βλάπτεσθαι.* Ambrosius: *ne laedantur aut laedant se.*

e) *μυριάκις.* Aldobrandinus *decies millies.*

f) *ἐπὶ τοῦ παρόντος.* Ante Meibomium legebatur *ὑπὸ τοῦ παρόντος.* Correxit Meibomius cum Menagio.

g) *Κατὰ μὲν τὸ κοινόν.* Addidi articulum cum Meibomio, commendatum iam Gassendo et Menagio.

h) *κατὰ δὲ τὸ ἴδιον — δίκαιον εἶναι.* Edit. Froben., Menag. et Meibom. *ὅσων δήποτε.* Stephan. *ὁσωνδήποτε.* Ambrosius: *privatim vero agri et quarumcunque causarum non omnibus idem consequitur ius esse.* Aldobrandinus: *proprietate tamen regionum innumerabiliumque causarum non sequitur, idem ut omnibus hominibus iustum sit,*

qui sunt huiusmodi rebus constituti vindices. [XXXVII.] Non est quod is qui etiam aliquid facit contra id quod inter se constituerunt homines ne laedant se nec laedantur credat se latere posse etiam si millies impraesentiarum lateat: ad finem enim incertum est an latere possit. [XXXVIII.] Communiter quidem omnibus ius idem est: utilitatis enim aliquid confert in mutua societate; secundum proprium autem, ut regionis et quarumcunque causarum non omnibus idem consequitur iustum esse. [XXXIX.] Attestatione firmatum quod expediat in usu mutuae societatis eorum quae iusta putantur esse, iusti naturam habet, sive idem sit om-

πᾶσι γένηται, ἐάν τε μὴ τὰ αὐτά i). [μ'.] Ἐὰν τὸ νομοθετηθῆναί τι, μὴ ἀποβαίνῃ δὲ κατὰ τὸ συμφέρον τῆς πρὸς ἀλλήλους κοινωνίας, οὐκέτι τοῦτο τὴν τοῦ δικαίου φύσιν ἔχει k). τῶν μεταπιπτῃ l) τὸ κατὰ τὸ δίκαιον συμφέρον, χρόνον δέ

i) Τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον — ἐάν τε μὴ τὸ αὐτό. Edit. Froben. τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον, ὅτι σ. ἐν τ. χ. τ. π. ἀ. κ., τῶν νομισθέντων εἶναι, ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται, ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι μὴ γένηται. Stephan. τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι σ. ἐν τ. χ. τ. π. ἀ. κ., τῶν νομισθέντων εἶναι, δίκαιον ἔχει, ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται, ἐάν τε μὴ τὸ αὐτό. Menag. τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι σ. ἐν τ. χ. τ. π. ἀ. κ., τῶν νομισθέντων εἶναι, δίκαιον ἔχειν τοῦ δικαίου χώραν, ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται, ἐάν τε μὴ τὸ αὐτό. Meibom. Τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι σ. ἐν τ. χ. τ. π. ἀ. κ., τῶν νομισθέντων εἶναι δικαίων ὄν, τοῦτο ἔχει τοῦ δικαίου χώραν, ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται, ἐάν τε μὴ τὸ αὐτό. Codd. Veneti ἐὰν δὲ τὸ αὐτὸ πᾶσι μὴ γένηται. Arund. ἐάν τε τὸ αὐτὸ πᾶσι μὴ γένηται. Ambrosius: *Aliud quidem omnium attestatione firmatum quod expediat in usu mutuae societatis eorum quae iusta putantur esse ius dicitur sive idem sit omnibus sive non idem.* Aldobrandinus: *Testimonium aliquid esse in usu communis inter se societatis utile, eorum, quae iusti locum obtinere aequum esse existimata sint, illud est, si et idem omnibus, et idem non omnibus utile fuerit.* Quod exhibui Τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον ὅτι συμφέρει ἐν ταῖς χρείαις τῆς πρὸς ἀλλήλους κοινωνίας τῶν νομισθέντων εἶναι δικαίων, τὴν τοῦ δικαίου φύσιν ἔχει, debetur emendationi Gassendi, ad quam proxime accedit Ambrosii interpretatio. Sed quod idem in fine sententiae tentabat ἐὰν μὲν τὸ αὐτὸ πᾶσι γένηται· ἐὰν δὲ τὸ αὐτὸ μὴ θῆταί τις, id vero quam maxime improbandum est. Kuehnius coni. τὸ μὲν ἐπιμαρτυρούμενον τῶν νομισθέντων εἶναι ὅτι συμφέρει δίκαιον, ἔχειν τοῦ δικαίου χώραν, hoc sensu, *quod testimonio probatur quod sit inter legitima, eo quod in mutuis commerciis habeat usum, illud inter iusta censeri iustum est, sive unum idemque fuerit omnibus, sive non.*

k) Ἐάν τε νομοθετῆταί τι — τὴν τοῦ δικαίου φύσιν ἔχει. Edit. Froben. ἐὰν δὲ νομοθετῆταί τι, μὴ ἀποβαίνῃ δὲ κατὰ τὸ συμφέρον etc.. Stephan. ἐάν τε μόνον θῆταί τις, μὴ ἀποβαίνει δὲ κατὰ τὸ συμφέρον etc.. Menag. praecedentibus adnectit hoc modo, ἐάν τε μὴ τὸ αὐτὸ μόνον θῆταί τις, μὴ ἀποβαίνῃ δὲ κατὰ τὸ συμφέρον etc.. Meibom. Ἐὰν νομοτεθῆταί τι, μὴ ἀποβαίνῃ δὲ κατὰ τὸ συμφέρον etc.. Cod. Arund. ἐὰν δὲ μόνον θῆταί τι. Ambrosius: *porro si ponat tantum quispiam: non autem proveniat commoditas mutuae societatis: non iam hoc iuris naturam habet.* Aldobrandinus: *Quod si tantummodo positum quid sit, non tamen in communi societate utilis comperta fuerit, non haec iam amplius iusti naturam habet.* Gassendus coni. ἐὰν δὲ τὸ αὐτὸ μὲν θῆταί τις, μὴ ἀποβαίνῃ δὲ κατὰ τὸ συμφέρον etc.. Quod ex edit. Froben. restitui νομοθετῆταί τι probavit etiam Kuehnius.

l) μὴν μεταπίπτῃ etc.. Menag. atque interpretes praecedentibus iungunt.

nibus sive non idem. [XL.] Porro si quid lege sanciatur, non autem proveniat commoditas mutuae societatis, non iam hoc iusti naturam habet. Etiamsi intercidat commodum

τινα εἰς τὴν πρόληψιν ἐναρμόττῃ, οὐδὲν m) ἧττον ἐκεῖνον τὸν χρόνον n) ἦν δίκαιον τοῖς μὴ φωναῖς κεναῖς ἑαυτοὺς συνταρά-
153. ττουσιν, ἀλλὰ πλεῖστα πράγματα βλέπουσιν. [μα'.] Ἔνθα μὴ καινῶν o) γενομένων τῶν περιεστώτων πραγμάτων, ἀνεφάνη μὴ ἁρμόττοντα εἰς τὴν πρόληψιν τὰ νομισθέντα δίκαια ἐπ' αὐτῶν τῶν ἔργων, οὐκ ἦν ταῦτα δίκαια p)· ἔνθα δὲ καινῶν γενομένων τῶν περιεστώτων πραγμάτων q), οὐκέτι συνέφερε τὰ αὐτὰ δίκαια κείμενα, ἐνταῦθα δὴ τότε μὲν ἦν δίκαια ὅτε συνέφερεν εἰς τὴν πρὸς ἀλλήλους κοινωνίαν τῶν συμπολιτευομένων r), ὕστερον δὲ οὐκ ἦν ἔτι δίκαια, ὅτε μὴ
154. συνέφερεν. [μβ'.] Ὁ τὸ θαρροῦν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν ἄριστα

m) οὐδέν. Stephan. οὐδέ.

n) ἐκεῖνον τὸν χρόνον. Edit. Froben. ἐκείνων τῶν χρόνων, quod reddidit Aldobrandinus *illorum temporum*.

o) Ἔνθα μὴ καινῶν. Edit. Froben. κοινῶν. Stephan. et cod. Palat. κενῶν. Ambrosius *variae*, i. e. *vanae*. Casaubonus coni. ἔνθα μὲν κενῶν. Quod cum Menag. et Meibom. dedi, expressum idem Aldobrandino, veram lectionem esse iam Menagius vidit.

p) ἀνεφάνη μὴ ἁρμόττοντα — οὐκ ἦν ταῦτα δίκαια. Edit. Froben. cum codd. Venetis omittit. Menag. ἃ νομισθέντα δίκαια.

q) ἔνθα δὲ καινῶν γενομένων τῶν περιεστώτων πραγμάτων. Edit. Froben. cum codd. Venetis omittit. Stephan. ἔνθα δὲ κενῶν γενομένων τῶν περιεστώτων πραγμάτων, quae expressit Ambrosius *Ubi vero vanescentibus circumstantibus rebus*. Menag. ἔνθα δὲ καὶ τῶν γενομένων τῶν πραγμάτων, quae cum sequentibus sic expressit Aldobrandinus, *quae vero rebus transactis, eaedem latae leges non amplius utiles sunt*. Correxit Meibomius. In Stephaniana haec sequuntur: ἀνεφάνη μὴ ἁρμόττοντα εἰς τὴν πρόληψιν τὰ νομισθέντα δίκαια ἐπὶ αὐτῶν τῶν ἔργων, οὐκ ἦν ταῦτα δίκαια· ἔνθα δὲ κενῶν γενομένων τῶν πραγμάτων. Eorum partem expressit Ambrosius: *visa sunt non congruere ad anticipationem quae existimata sunt iusta. Ubi vero vanescentibus rebus*.

r) τῶν συμπολιτευομένων. Edit. Froben. cum codd. Venetis et Arund. πολιτευομένων. Ambrosius *simul conversantium*.

iusti, aliquod autem tempus ad anticipationem congruat, nihilominus id temporis iustum erat iis qui non inanibus vocibus semet confundunt, sed res plurimas cernunt. [XLI.] Ubi quum non novae fuerint circumstantes res, non congruere ad anticipationem visa sunt quae putabantur iusta in ipsis rebus, ea iusta non erant; ubi vero quum novae fuerint circumstantes res, iam non utilia erant eadem quae posita iura essent, tum quidem iusta fuere, quoniam erant utilia societati mutuae simul rem publicam administrantium, postea vero non iam fuerunt iusta, quando non utilia erant. [XLII.] Qui fiduciam securitatemque ab exteris optime sibi

συστησάμενος, οὗτος τὰ μὲν δυνατὰ ὁμόφυλα κατεσκευάσατο, τὰ δὲ μὴ δυνατὰ οὐκ ἀλλόφυλά γε, ὅσα μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν ἀνεπίμικτος ἐγένετο καὶ ἐξωρίσατο ὅσα τοῦτο ἐλυσιτέλει πράττειν s). [μγ'.] Ὅσοι τὴν δύναμιν ἔσχον τοῦ τὰ θαρρεῖν μάλιστα ἐκ τῶν ὁμορούντων παρασκευάσασθαι, οὗτοι καὶ ἐβίωσαν μετ' ἀλλήλων ἥδιστον, βεβαιότατον πίστωμα ἔχοντες, καὶ πληρεστάτην οἰκειότητα ἀπολαβόντες οὐκ ὠδύροντο ὡς ἐλεεινὸν τὴν τοῦ τελευτήσαντος προκαταστροφήν t).

s) Ὁ τὸ θαρροῦν — ὅσα τοῦτο ἐλυσιτέλει πράττειν. Edit. Froben. ὁ τὸ θαῤῥοῦν — τὰ δὲ μὴ δυνατά, οὐκ ἀλλόφυλά γε, ὅσα μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν, ἀνεπίμικτος ἐγένετο, καὶ ἐξηρίσατο ὅσα τοῦ λυσιτελῆ πράττειν. Stephan. ὁ τὸ μὴ θαῤῥοῦν — τὰ δὲ μὴ δυνατά, οὐκ ἀλλόφυλά γε, ὅσα μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν, ἀνεπίμικτος ἐγένετο, καὶ ἐξωρίσατο ὅσα τοῦτο ἐλυσιτέλει πράττειν. Menag. ὁ τὸ μὴ θαῤῥοῦν — τὰ δὲ μὴ δυνατά, ἀνεπίμικτος ἐγένετο, καὶ ἐξηρίσατο ὅσα τούτων λυσιτελεῖ πράττειν. Meibom. Ὁ τὸ μάλιστα θαῤῥοῦν — τὰ δὲ μὴ δυνατά, ἀλλόφυλα, οἷς ἀνεπίμικτος ἐγένετο, καὶ ἐξωρίσατο ὅσα τούτων μὴ λυσιτελεῖ πράττειν. Cod. Palat. τὸ μὴ θαρροῦν et ἐξορίσαντο. Veneti τὸ μὴ θαρροῦν et τὰ δὲ μὴ δυνατὰ οὐκ ἀλλόφυλά γε ὅσα μὴ δὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν ἀνεπίμικτος (?) ἐγένετο καὶ ἐξηρίσατο ὅσα τοῦ λυσιτελῆ πράττειν. Arund. οὐκ ἀλλόφυλά γε ὅσα μηδὲ τοῦτο δυνατὸς ἦν et ὅσα τοῦ. Ambrosius: *Quibus rebus externis minime confidere praeclare constituit. Hic ea quidem quae sunt possibilia propinqua et familiaria efficit. Quae vero huiusmodi non sunt non aliena sane. Quae autem non poterat eis se studuit non immiscere: exclusitque omnia quae agere non conducebat.* Aldobrandinus: *Qui optime animi confirmationem extrinsecus non petivit, is ea quae fieri possunt, affinia sibi comparavit; quae fieri non possunt, ad haec se minime admiscuit; atque hoc ipso quae ad agendum utilia sunt, elegit.* Gassendus coni. ὁ τὸ θαρρεῖν — καὶ ἀλλόφυλα ἡγήσατο· καὶ μὴν καὶ πολλοῖς δυνατοῖς ἀνεπίμικτος ἐγένετο, καὶ ἐξωρίσατο ὅσων τε οὐκ ἐλυσιτέλει πρατεῖν. Kuehnius ἐξηρήσατο, ὅσα τὰ λυσιτελῆ πράττειν, in prioribus recte secutus edit. Froben.. Eiusdem egregia est huius sententiae interpretatio.

t) Ὅσοι τὴν δύναμιν ἔσχον τοῦ τὸ θαρρεῖν — οὐκ ὠδύροντο ὡς ἐλεεινὸν

paravit, hic quos quidem potuit suae genti miscuit; quos non potuit, non alienos certe ab gente fecit; si ne hoc quidem potuit efficere, nulla cum illis exercuit commercia finibusque eiecit quantum hoc suis conduceret rationibus. [XLIII.] Quicunque facultatem habuerunt fiduciam securitatemque maxime ex finitimis sibi comparandi, hi etiam inter se vixere suavissimam vitam, firmissimam habentes fidem, ac consummata usi necessitudine lamentis tanquam miserandum prosequuti non sunt défuncti celeriorem obitum.

Tituli operis Diogenei omnino hi ferantur. Edit. Froben. habet *Διογένους Λαερτίου περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων, βιβλία δέκα.* qui est Frobenii, et quem ipse repetendum curavi, *Διογένους Λαερτίου βίων καὶ γνώμων τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων, τῶν εἰς δέκα τὸ πρῶτον.* Stephan. *Διογένους Λαερτίου περὶ βίων, δογμάτων καὶ ἀποφθεγμάτων, τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων, Βιβλίον α΄ τῶν ι΄.* Stephan. Menagii cum duobus codicibus bibliothecae regiae Parisiensis *Λαερτίου Διογένους* etc. Ipse Stephanus huno affert titulum, *Λαερτίου Διογένους βίοι καὶ γνῶμαι τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων καὶ τῶν ἑκάστῃ αἱρέσει ἀρεσκόντων* (et ἀρεσάντων) *βιβλίον πρῶτον.* quem eumdem ex decurtato codice bibliothecae regiae Parisiensis profert Menagius. Menag. *Λαερτίου Διογένους βιβλίον πρῶτον.* Cod. Arund. *Λαερτίου Διογένους βίων καὶ γνωμῶν τῶν ἐν φιλοσοφίᾳ εὐδοκιμησάντων. τῶν εἰς δέκα τὸ πρῶτον.* Monoci caret titulo, item in reliquis libris. Ambrosius: *Laertii Diogenis vitae et sententiae eorum qui in philosophia probati fuerunt.* Aldobrandinus: *Laertii Diogenis liber primus.*

LIBER I.

PROOEMIUM.

παρὰ δὲ Βαβυλωνίοις ἢ Ἀσσυρίοις. Cedd. Stephani *καὶ*: sed ἢ non solum libri tuentur ad unum omnes, sed expresserunt etiam interpretes. 1.

παρά τε Κελτοῖς καὶ Γαλάταις. Ambrosius *Celtis seu Gallis*, quod retinendum putavi.

Σεμνοθέους. Casaubonus commemorat legere quosdam Σαμοθέους, sed frustra.

τοὺς καλουμένους Δρυΐδας — τῆς Δευδοχῆς. Ambrosius: *Druidas: et qui semnotheï appellabantur: qui ut ait Aristoteles in magico et Sotion in XXIII. successionis libro: quod divini humanique iuris peritissimi: eo propterea religioni maxime dediti fuerunt. Semnotheï quoque appellati sunt.*

Ὄχον. Menagius narrat plurimos viros doctos legendum existimasse Μῶχον. Kuehnius coni. Ὧρον. Sed Ὄχον agnoscit iam Suidas s. vv. Ὄχος et Πρίαπος.

ἐτῶν εἶναι — ἔτη ἑξήκοντα τρία. Scribebatur ἑξηκοντατρία. Cedd. Stephani et Arund. omittunt ἔτη, id quod propter 2.

praecedens ἐτῶν probat Christianus Petersenius, doctor Hamburgensis, in censura voluminis primi Diogenis nostri, inserta Bibliothecae criticae Seebodianae a. 1829. num. 25. p. 97. Ambrosius: *fluxisse annos quadraginta et octo milia octingentos sexaginta tres.* Aldobrandinus: *XLVIII. millia annorum et octingentos sexaginta tres annos numerari.*

τριάκοντα δύο. Cod. R omittit.

ὧν. Cod. Monac. omittit.

Ἑρμόδωρος. Ambrosius *Hermodotus.*

Ξάνθος. Cod. Monac. ξανθός.

ἑξακισχίλια. Cod. Monac. ἑξακο. De emendatione ἑξακισχίλια dubitantius scripsit Fridericus Creuzerus ad Historr. Graecc. antiquiss. fragm. sect. III. p. 226.

Ἀστραμψύχους. Ita iam Suidas. Cod. Monac. ἀστραψύχους. Ambrosius *Astropsycos* et *Astropsychos.*

Παζάτας. Cod. Monac. παζώτας.

3. ἀλλὰ καὶ γένος ἀνθρώπων. Ambrosius *verum id ipsum quoque hominum genus.*

Αἶνος. De hoc docte nuper disputavit Fridericus Theophilus Welckerus in Diurnis scholastt. Darmstadinis a. 1830. sect. II. num. 2. et seqq. p. 9. et seqq.

ποιῆσαι. i. e. *scriptis versibus exposuisse.* Conf. II. 42. et Wesselingius ad Herodotum p. 129. et seq.

ἐξ ἑνὸς τὰ πάντα γίνεσθαι καὶ εἰς ταὐτὸν ἀναλύεσθαι. Plane eadem Hermodori testimonio usi tradunt Vives ad Augustin. de Civit. Dei XVIII. 14. et Natalis Comes Mythol. p. 351. [edit. Hanoviensis a. 1605.] ut Welckerus l. l. p. 36. et 37. Hermodori nomen excidisse crederet, provocans ad ea quae Schneiderus commentatus est in Wolfii Analectis.

Φαληροῖ. Aldobrandinus *Phalarae.*

ἐπιγεγράφθαι. Cod. Monac. ἐπιε γράφθαι.

Φαληρικόν. Sambucus affert lectionem Φαληρινόν.

Μουσαῖον φθίμενον σῶμ'. Recipienda erat emendatio Iacobsii Μουσαίου φθιμένου σῶμ', probata illa etiam Nicolao Bachio, doctori Vratislaviensi, in censura voluminis primi Diogenis nostri, inserta Supplementis Diarr. litterarr. Halenss. a. 1830. num. 13. p. 98.

τοῦ Μουσαίου. Cod. Monac. omittit articulum.

4. κοσμογονίαν. Cod. Arund. κοσμοφλογίαν.

καρπῶν γενέσεις. Ambrosius addit *notavisse*, Aldobrandinus *explicavisse.*

ἔφη. Cod. Monac. ἔφυ.

Ὧδε. Lectionem Ἧδε, quae mihi quoque aliquanto magis placet altera, praefert iam Planudes.

ἀφ' Ἑλλήνων. Cod. Cantabr. ὑφ' ἑλλήνων.

ἦρξε. Codd. Stephani ἤρξατο.

περὶ θεῶν. Coll. Monac. περὶ θεόν. 5.

αἰσχρουργούμενα καί. Mericus Casaubonus καὶ deleri volebat.

ἐγὼ δέ, εἰ τὸν περὶ θεῶν — καὶ τῷ τῆς φωνῆς ὀργάνῳ. Ambrosius: *Equidem is qui de diis talia commentatus est: an philosophus appellandus sit nescio. Videant certe qui ita volunt quo sit censendus nomine: qui diis cuncta hominum vitia: et quae raro a turpibus quibusque flagitiosisque hominibus geruntur: impingit.* Aldobrandinus: *Ego vero, si philosophum vocare decet illum, qui de Diis talia in vulgus protulerit, haud scio quem appellare oportet eum, qui Diis non pepercerit, quominus illis omnes humanas perturbationes affingeret, eaque quae ab hominibus quibusdam raro vel ipso vocis instrumento turpiter aguntur.* Casaubonus coni. ἐγὼ δὲ εἰ τὸν περὶ θεῶν ἐξαγορεύσαντα τοιαῦτα χρὴ φιλόσοφον καλεῖν, οὐκ οἶδα. τίνα γὰρ δεῖ προσαγορεύειν etc.. Augustus Fridericus Guilielmus Rudolphus, gymnasii Zittaviensis olim director, Observationum Platonicarum particula III., edita Zittaviae a. 1805. 4., p. 18.: „Diogenes Laertius a Meibomio refictus, postquam commemorasset, esse, qui philosophiae origines ab Orpheo repetant, addidit: ἐγὼ δέ, εἰ τὸν περὶ θεῶν ἐξαγορεύσαντα τοιαῦτα χρὴ φιλόσοφον καλεῖν οὐκ οἶδα. τίνα γὰρ δεῖ προσαγορεύειν τὸν πᾶν τὸ ἀνθρώπειον πάθος ἀφειδοῦντα τοῖς θεοῖς προστρῖψαι etc. h. e. *ego vero an homo talia de diis effutiens non debeat philosophus appellari, haud scio; quo enim nomine appellandus est is, qui omnem perturbationem humanam largissime diis affricuit eam.* Contortam esse hanc sententiam negabit nemo, qui animum adverteris. Bene se haberet, si dubitasset auctor, quo nomine Orpheum appellaret; sed quum dubitet, num dignus sit philosophi nomine, quae sequuntur aliena ipse, apparet. Huic accedit, tali interrogatione locum ornatiorem reddi reliqua oratione superiori et inferiori, ac periodum ab initio attolli, ut statim languide frigidaque exeat. Quamquam autem nemo haec in Diogene valde mirabitur, tamen ne Diogenes quidem ferre librariorum et editorum culpam debet. Nempe illud γάρ, quod efficit, ut sequentia videantur cum antecedentibus cohaerere, non a Diogene profectum sed e Casauboni coniectura a Meibomio inculcatum est; quod si abiecerimus, statim patet, non modo quomodo locus corruptus sit, sed etiam quomodo sanari possit. Verba enim sine nexu posita, τίνα δεῖ προσαγορεύειν, quae plane speciem habent admonitionis in margine collocatae ac textui male illatae, ipsa se separant a reliquis et quasi exsiliunt; quibus omissis locus sanus est: ἐγὼ δέ, εἰ τὸν — καλεῖν, οὐκ οἶδα, τὸν πᾶν etc.." Noli dubitare verum vidisse Rudolphum. Petersenius l. l. p. 98. οὐ ante δεῖ et εἰ ante τὸν πᾶν excidisse putat.

τὸ δ'. Cod. Monac. τὸ δέ.

ἐν Δίῳ. Cod. Cantabr. ἐν ἰδίῳ. Aldobrandinus *apud Dium.*

Μακεδονίας. Cod. Monac. μακεδωνίας.

Ὀρφέα. Cod. Monac. addit τῆδε.

6. φασι. Ambrosius omittit.

οὐσίας. Cod. Monac. θυσίας.

7. λόγους. Codd. Stephani λόγον.

θάπτειν. Cod. Monac. θύειν.

μητρὶ ἢ θυγατρὶ μίγνυσθαι. Cod. Monac. μητρὶ μίγνυσθαι ἢ θυγατρί.

θεούς. Cod. Monac. θεοῖς.

κατὰ ἀπόρροιαν ὑπὸ ἀναθυμιάσεως. Cod. Monac. κατὰ ἀποφορὰν ὑπὸ ἀναθυμιάσεων. Ambrosius *tenuiter ac veluti per evaporatione.* Aldobrandinus *a vaporibus defluentia.*

τῶν ἐξυδερκῶν. Recte Ambrosius *acutius cernentium.*

προσωσμήματά τε καὶ χρυσοφορίας. Kuehnius *dignitatis ornamenta et auratas vestes.*

ἀεθής. Cod. Monac. αἰθής.

λευκή. Menagius affert coniecturam λυτή.

φασίν. Ambrosius omittit.

8. τὴν δὲ γοητικὴν μαντείαν. Ms. apud Menagium et codd. Stephani μαγείαν, quod agnoscere videtur Ambrosius. Aldobrandinus *Divinationem praestigiis plenam.*

Δίωνα. Codd. Stephani Δίων. Conf. IX. 50.

Ζωιράστρην. Cod. Monac. ζωάστρην.

ἀστροθύτην. Toupii coniecturam ἀστροθέτην probat Creuzerus ad Fragmenta historr. Graeco. antiquiss. sect. III. p. 226.

Ἀριστοτέλης δ'. Cod. Monac. ἀριστοτέλης δέ.

Ὠνομάσθης. Cod. Monac. ὠνομάσθης. Ambrosius *Hegemonidem.*

Ἄδης. Codd. Stephani Ἄρης, quod probat Menagius. Monac. ἅδης.

Ἀρειμάνιος. Cod. Monac. ἀρειμάντιος.

9. ἔσεσθαι ἀθανάτους. Cod. Monac. ἀθανάτους ἔσεσθαι.

καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλήσεσι διαμενεῖν. Cod. Monac. τοῖς αὐτῶν ταῖς αὐτῶν. Ambrosius: *et quae sunt omnia illorum precationibus durare.* Aldobrandinus: *et ea quae sunt, suis quaeque vocabulis permanentura.* Casaubonus: „Αὐτῶν pro αὐτῶν vel αὐταῖς, *omnia suas appellationes retentura.*" Merito Casaubonus Ambrosium sequebatur, sed ut ipse iamen coniecerat ἐπικλήσεσι. Vir doctus apud eumdem, qui est Ludovicus Holstenius ad Porphyr. de Vita Pythag. c. 19. (25.) vol. II. p. 43. ed. Kiessling., coni. ἐπικυκλήσεσι. In hoc acquiescendum erit vertendumque *et quae sunt revolutionibus permanentura esse.* Conf. Diogenes VIII. 14.

καὶ Εὔδημος. Cod. Monac. omittit particulam.

γεννητούς. Cod. Monac. γενητούς.

κατ' αὐτούς. Ambrosius *secundum illum.*

καὶ τοὺς Γυμνοσοφιστάς. Ambrosius non expressit particulam.

ἐκ τούτων εἶναι. Ambrosius *horum esse nepotes tradunt.*

Ἡροδότου. Vid. Valckenarius ad Herodotum p. 430. b. edit. Wesseling.

οἱ τὰ περὶ Μάγων. Cod. Cantabr. οἱ περὶ μάγων.

εἰς τὸν ἥλιον. Cod. Monac. ἐς τὸν ἥλιον.

τὰ μέντοι ἀγάλματα εἰκότως καθαιρεῖν. Ambrosius: *Signa tamen et statuas ex disciplina avita hunc merito delevit.* Aldobrandinus: *Simulachra quidem iure sustulisse.* Hinc apparet vere coniecisse Menagium καθελεῖν.

φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην. Cod. Monac. εἶναι τοιαύτην φιλοσοφίαν. 10.

ὑπὲρ δικαιοφύνης. Ambrosius *pro iustitia.*

φάσκειν τε. Ambrosius omittit.

ζῶά τινα. Codd. Stephani et Monac. ζῶα παντοῖα.

αἰνίττεσθαι. Aldobrandinus *sententias suas — obscure significare.*

καὶ ἱέρακος καὶ ἄλλων. Aldobrandinus *corvo reliquisque animalibus.*

κατασκευάζειν δέ. Codd. Stephani κατασκευάζειν δὲ καί. Casaubonus coni. κατασκευάζειν δὲ αὐτούς, sc. animalibus iis quae colebant.

γεννητόν. Cod. Monac. γενητόν.

καὶ ἐπιδιαμένειν. Cod. Monac. omittit particulam. 11.

τά τε ἄλλα φυσιολογεῖν. Aldobrandinus *caeterisque de rebus sic philosophari.*

ἐν τῇ. Cod. Cantabr. ἐν τῷ. 12.

Θᾶττον. Cod. Cantabr. πρότερον, quod est interpretamentum alterius.

ὃς εἴη ἂν — ὁ σοφίαν ἀσπαζόμενος. Ambrosius: *Quicunque ad summam animi virtutem exveneverant, hoc nunc honestiore vocabulo auctore pythagora philosophos hoc est sapientiae studiosos appellamus.* Aldobrandinus: *qui quidem ingenii solertia antecelleret* etc.

Ἀρχιλόχοις. Hoc praebent Menag. et codd. Stephani expressitque Aldobrandinus *Archilochiis.* Ἀρχιλόχῳ praeter edit. Froben. praeferunt Stephan. cum codd. Monac. et Arund. expressitque Ambrosius *archilocho.*

προσαριθμοῦσιν. Ambrosius addit *plerique*, quod cum aliis 13.
similibus non delevi.

τὸν Σύριον. Ambrosius *Sirum* et *Syrum.* Aldobrandinus *Syrum.*

τὸν Κρῆτα. Codd. Stephani τὸν ἐκ κρήτης.

τὸν τύραννον. Cod. Monac. τῶν ἀθηναίων τύραννον.

οἱ σοφοί. Male addidi cum Menagio articulum. Adolphus Emperius meus in litteris ad me datis: „Non opus est articulo, quem interponebat Menagius. Opponuntur enim σοφοὶ et φιλόσοφοι. *Hi fuere sapientes* (non philosophi).“

Φιλοσοφέας δὲ δύο γεγόνασιν ἀρχαί. De philosophiae originibus ad hunc locum disputavit Ignatius Rossius Commentatt. Laertt. §. I. p. 1. et seqq.

διέτριψε. Hoc praeter edit. Froben. et Stephan. commendat cod. Cantabr. Alteram lectionem ἐφιλοσόφησε confirmant codd. Stephani et Monac. (qui habet ἐφιλοσόφησεν) expresseruntque interpretes, Ambrosius *philosophatus sit*, Aldobrandinus *philosophatus esset*. In nostra interpretatione corrigatur *commoratus sit*.

14. καταλήγει. Codd. Stephani καταλύει, quod idem praefert edit. Froben.

ἡ μὲν εἰς Κλειτόμαχον. Corrigatur ἡ μὲν Ἰωνικὴ εἰς Κλειτόμαχον.

ἡ Ἰωνικὴ. Haec deleantur.

ὃ τὴν ἠθικὴν εἰσαγαγών. Ambrosius *qui prior ethicen invexit*.

Σπεύσιππος. Cod. Monac. πεύσιππος.

καὶ ὧδε μὲν εἰς Κλειτόμαχον. Aldobrandinus omittit.

15. εἰς δὲ Χρύσιππον. Aldobrandinus *In Chrysippo*.

Κιτιεύς. Cod. Monac. κιττιεύς. Interpretes *Gittiens*.

Πλάτωνος Ἀριστοτέλης. Codd. Stephani πλάτων, ἀριστοτέλης.

Τηλαυγής. Corrigatur Τηλαύγης.

Ξενοφάνης. Cod. Cantabr. ξενοφάντης.

Ναυκύδης. Codd. Stephani ναυκλύδης. Monac. ναυκύδιδης (sic). Ambrosius *Naucides*. Casaubonus: „Alibi Ναυσικύδης.“

16. πλείω Δημόκριτος. Cod. Monac. πλείω δὲ δημόκριτος.

17. Ἠλιακοί. Monag. Ἡλιακοί, Aldobrandinus *Heliaci*.

καὶ Ἐρετρικοί. Edit. Froben. omittit. Aldobrandinus *Eretriaci*. Caeterum nihil hic coniicit Menagius, sed narrat alios malle Ἐρέτριοι vel Ἐρετριακοί. Conf. II. 105.

Κυρηναϊκοί. Cod. Monac. κηρηναϊκοί.

οἱ Ἀκαδημαϊκοί. Cod. Cantabr. omittit articulum.

Στωϊκοί. Corrigatur ubique στωικοί.

σκωμμάτων. Cod. Monac. σκωμάτων.

Ἐλεγκτικοί. Nota ad hanc vocem corrigatur sic: Stephan. cum codd. RRR ἐκλεκτικοί, quod miror tueri Casaubonum.

Ἀναλογητικοί. Coniectura Stephani ἀναλογιστικοὶ nititur auctoritate codicum.

καὶ τὰ ὅμοια. Interpretes non expresserunt.

κατατρίβονται. Cod. Monac. καταγίνονται. Caeterum paullo ante post φυσικοὶ et ἠθικοὶ commata ponantur pro colis.

18. Ἠλιακή. Stephan. cum codd. Monac. et Arund. Ἠλειακή.

Κυρηναϊκῆς. Cod. Monac. *κηρηναϊκῆς.* 19.

Ἡλιακῆς. Cod. Monac. *ἠλειακῆς.*

Καρχηδόνιος. Stephan. *Καλχηδόνιος.* Menag. *Χαρχηδόνιος.* Ambrosius *calcedonensis.*

Κιτιεύς. Cod. Monac. *κιττιεύς.* Ambrosius *Citicus* et *Cittiscus.*

Ἐρετρικήν. Casaubonus ex Suida affert lectionem *Ἐρετριακήν.*

Κυρηναϊκήν. Cod. Monac. *κυραναϊκήν.*

Ἡλιακήν. Cod. Monac. *ἠλειακήν.* 20.

Πυρρώνειον. Cod. Monac. *πυρώνειον.*

αἵρεσιν δέ. Etiam cod. Cantabr. *αἵρεσιν μὲν γάρ.*

φασί. Etiam cod. Cantabr. omittit.

[*ἀγωγήν*]. Pessime addidi. Rectissime Emperius meus: „Vereor, ut *ἀγωγὴν* cum Menagio addendum sit. Poterat sic loqui *αἵρεσίς ἐστι τὸ ἀκολουθοῦν*; sed licebat orationem ad genus v. *αἵρεσις* conformare: *Haeresis ea est, quae* etc." Neque agnoscit Suidas s. v. *αἵρεσις* negatque necessario addi. Rossius l. l. §. III. p. 15.

ἔνιοι δὲ — ἀκολουθεῖν. Recte emendavit hunc locum Petersenius l. l. p. 98. hoc modo: *ἔνιοι δὲ κατά τι μὲν αἵρεσιν εἶναί φασιν αὐτήν, κατά τι δὲ οὔ. δοκεῖ δὲ αἵρεσις εἶναι· αἵρεσιν μὲν γὰρ λέγομεν τὴν λόγῳ τινὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀκολουθοῦσαν ἢ δοκοῦσαν ἀκολουθεῖν.* Ambrosius: *Hanc ipsam tamen plerique secundum aliquid sectam esse dicunt. secundum aliquid negant. Eam denique sectam dici aiunt. quae rationem aliquam iuxta id quod apparet: et in promptu est sequitur aut sequi videtur.* Aldobrandinus: *quam tamen nonnulli aliqua ex parte sectam esse volunt, ex aliqua parte negant. Secta quidem videtur, quia sectam eam appellamus, quae certam quandam visis congruentem rationem vel sequitur, vel sequi videtur.*

πρόςκλισιν δόγμασιν ἀκολουθίαν ἔχουσιν. Cod. Monac. *πρόςκλισιν ἐν δόγμασιν.* *Ἐν* iam ante Menagium Casaubonus deleri voluerat. Suidas s. v. *αἵρεσις* habet *πρόςκλησιν*, quod expressit Ambrosius *appellationem ex his dogmatibus constantem.* Aldobrandinus *in consentientibus inter se decretis propensionem.* Cod. R habet *νοήμασιν* pro *δόγμασιν.*

διαδοχαί. Ambrosius *provectibus.*

ἐκλεκτική. Cod. Cantabr. *ἐλεγτική.* 21.

κριτήρια τῆς ἀληθείας εἶναι. Kuehnius ex Suida s. v. *αἵρεσις* affert lectionem *κριτήρια τἀληθῆ εἶναι.* Ambrosius *multiplex esse veritatis examen.*

τήν τε ὕλην καὶ τὸ ποιοῦν — καὶ ἐν ᾧ. Cum edit. Froben. consentiunt Stephan., codd. Cantabr., Arund. et Monac., cum Menagiana Suidas s. v. *αἵρεσις*, nisi quod is pro *τὸ ποιὸν* praefert *τὸ ποιοῦν.* Caeterum quod ed. Frob. et qui cum ea consentiunt libri habent *ποῦ* pro *ποίῳ* confirmant codd. RRR.

Ambrosius: *materiamque et qualitatem effectionemque ac locum ex quo scilicet et a quo et ubi et in quo.* Aldobrandinus: *materiam, qualia, effectionem, et locum. Est enim et id, ex quò quidque fit, et a quo, et quale, et in quo.* Recte lectionem Menagianae tuitus est Petersenius l. l. p. 99.

οὐκ ἄνευ τῶν τοῦ σώματος κατὰ φύσιν καὶ τῶν ἐκτός. Ambrosius *non absque corporis naturalibus externisque bonis.* Aldobrandinus *non sine corporis bonis, quae sunt secundum naturam, et externis.*

THALES.

22. Δοῦρις. Cod. Monac. λοῦρις.

Ἐξαμίου. Cod. Arund. ἑξαμίνου. Ambrosius *Examye.*

ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ. Aldobrandinus *in commentario archontum.*

ἐπολιτογραφήθη δέ. Etiam cod. Cantabr. ἐπολιτογράφη δέ. Νειλέῳ. God. Monac. νειλαίῳ. Ambrosius *Nelaeo.*

ὡς δ' οἱ πλείους φασίν. Cod. Monac. δέ. In interpretatione corrigatur *ut plerisque visum est.*

23. τῆς μικρᾶς. Codd. Stephani τῆς μερικῆς.

δύο μόνα. Cod. Monac. μόνα δύο.

κατά τινας. Ambrosius *plerique.* Corrigatur *quidam.*

Ξενοφάνης. Cod. Monac. ξενοφ.

Ἡρόδοτος. I. 74. Conf. Idelerus Manual. Chronolog. vol. I. p. 209. et seqq..

αὐτό. Codd. RRR confirmant. Menagius praeferebat αὐτῷ.

Χοιρίλος. Cod. Monac. χωρίλλος. Ambrosius *Choerillus.*

24. πρός. Cod. Monac. πρῶτος.

τὸ τοῦ σεληναίου. Cod. Monac. ταῦ σεληναίου.

εἰκοστόν. Codd. Stephani εἰκοσιοστόν.

καὶ πρὸς τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος — ἀπεφήνατο κατά τινας. Coniectura Casauboni non mediocriter confirmatur interpretatione Ambrosii, *Solisque magnitudini Lunarem orbem comparatum septingentesimam et vicesimam illius partem esse prior ut quibusdam placet. dixit.* Aliter Aldobrandinus: *primus solem sexcenties ac vigesies maiorem esse quam lunam affirmavit*, omisso κατά τινας. Petersenius l. l. p. 99. reprobata coniectura Casauboni sic in hunc locum commentatus est: „*Vielmehr empfiehlt sich die Bemerkung de Canaye's in den Memoires de l'acad. des inscript. T. X. P. I., dass die überlieferte Zahl grade das Verhältniss der Sonne zu ihrer Bahn oder einem grössten Kreise am Himmel angebe, er verändert daher nur σεληναίου in ζωδιακοῦ und lies't πρῶτος τὸ τοῦ ἡλίου μέγεθος τοῦ ζωδιακοῦ etc., was wahl angeht, wenn man bedenkt, dass der Ge-*

danke des Thales mit den Worten eines spätern ausgedrückt sey, da bekanntlich erst Anaximander Ol. 58. die Lage des Thierkreises bestimmte, nach ihm Kleostratus die Zeichen von Thieren hineinsetzte, dass der Name jünger als Ol. 60. seyn muss. Indess scheint mir eine mehr sachgemässe Aenderung, wenn man σεληναλον stehen lässt und κύκλον hinzusetzt, dann hätte Thales den Thierkreis Mondesbahn genannt, was nicht unwahrscheinlich, da diese von den Griechen viel früher beobachtet und bestimmt war: denn σεληναῖος κύκλος konnte bei den Alten die Mondesbahn heissen nach Arist. de coelo II. 8. u. Stob. I. 27. p. 554. ed. Heeren. I. 39.“

τριακάδα. Cod. Cantabr. *τρίτην εἰ κά.*

διελέχθη. Cod. Monac. *εἶπε καὶ διελέχθη.*

ψυχάς. Codd. Stephani *ψυχῆς.*

Παμφίλη. Codd. Stephani *πάμφιλος.*

κύκλου. Cod. Cantabr. *κύκλον.*

ὀρθογώνιον. Ambrosius *rectis lateribus.*

Ἀπολλόδωρος. Cod. Monac. *ἀπολλώδωρος.* 25.

οὗτος. Codd. Stephani *αὐτός.*

προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον. Vere Emperius: „*Πλεῖον* et sententia flagitat et expressit interpres.“ Aldobrandinus *valde amplificavit.*

ἐν τοῖς ἰάμβοις. Ambrosius omittit.

ἃ φησι Καλλίμαχος — ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας. Conf. Diodori Excerpta Vaticana p. 30. edit. Rom., p. 32. ed. Ludov. Dindorfii cum eiusdem Addendis.

τὸν Φρύγα. Cod. Cantabr. *τὴν . . . . φρύγα.*

βεβουλεῦσθαι. Cod. Cantabr. *βουλεύεσθαι.*

Κρόισου γάρ. Etiam codd. Arund. et Monac. *γοῦν.*

ἐπὶ συμμαχίᾳ. Codd. Stephani *ἐπὶ συμμαχίαν.*

Κλύνος. Cod. Monac. *καὶ αὐτός.*

Κλύτος δέ φησιν — ἰδιωτήν. Ambrosius: *Solitariam eum ac privatam vitam adamasse tradit Heraclides.* Aldobrandinus: *Ipse (ut Heraclides narrat) solitariam ac privatamque vitam sequutum tradit.*

Κίβισσον. Codd. RRR *κίδιστον*, sed in uno supra adnotatum *κίβισσον*. item Arund., quod expressit Ambrosius *Cidissum.* Cantabr. *βίσσον.* Monac. *κίδισσον.* Codd. Stephani *κίβιστον, κύβιστον, κύβισθον, κύδιστον.* Apud Plutarchum Solon. c. 7. in. dicitur *Κύβισθος.* 26.

διὰ φιλοτεκνίαν. Ambrosius *quod filiorum amore non teneretur.*

Νὴ Δία. Codd. Arund. et Monac. omittunt.

ἐπειδὴ παρήβησεν. Ambrosius *emensa fere iuventa.*

Φησὶ καὶ ὁ Ῥόδιος Ἱερώνυμος. Codd. Stephani *φησὶ καὶ ὁ ῥόδιος ἱερώνυμος* et *ἱερώνυμος καὶ ὁ ῥόδιος.* Monac. *φησὶ δὲ καὶ ἱερώνυμος καὶ ὁ ῥόδιος.*

τῶν σποράδην ὑπομνημάτων. Ambrosius *commentariorum.* Aldobrandinus *variarum rerum commentario.* Casaubonus *Dictorum Collectaneorum.*

ῥᾷον. Carolus Fridericus Hermannus, doctor Heidelbergensis idemque amicus noster integerrimus, in censura voluminis primi Diogenis nostri, inserta Diurnis scholasticis Darmstadinis a. 1829. sect. II. num. 45. p. 373. correxit *ῥᾴδιον.*

ἐλαιῶν. Etiam cod. Monac. omittit neque expressit Ambrosius.

ἐλαιουργεῖα. Ambrosius *olearia.* Aldobrandinus *olearias officinas.* Menagius *trapeta, torcularia premendo oleo.*

συνεῖλε χρήματα. Cod. Monac. *συνῆξε.* C. F. Hermannus l. l. p. 373. correxit *συνέλεγε.* Emperius: „Vehementer ego de huius dictionis Graecitate dubito. *συναιρεῖν* quod sciam nusquam hac significatione usurpatur, immo contraria, curtandi. Potest hoc incommodum unius literae mutatione tolli, si pro *συνεῖλεν συνεῖρεν* scribimus. Graecitatis auctor est Dio Chrysost. T. II. p. 48. Reisk. *τινὲς δὲ ταύτην ἐπιμέλειαν εἶναι νομίζοντες, ἂν χρήματα συμφορῶσι, καὶ ταῦτα τῶν πολλῶν. ὅπως δὴ ἥττον συνείρωσι, μηδενὸς τἄλλα ἀμείνους ὄντες.*“

27. *δτ'.* Cod. Monac. *ὅτι.* Ambrosius *in quantum.*

φησιν αὐτόν. Cod. Monac. *αὐτόν φησιν.*

παρατηρήσαντα. Cod. Monac. *παραμετρήσαντα.*

καθά φησι Μινώης. Scribebatur *καθά φησιν Μινύης.* Ambrosius *Minyes.* Aldobrandinus *Minyas.*

28. *Φοῖβον.* Cod. Monac. *βοῖβον.*

τίς. Quod Menagius malebat *ὅς* praeferunt Valerius Maximus IV. 1. et Scholiasta ad Aristophanis Plati vs. 9.

σοφίη. Cod. Monac. *σοφίην.*

πάντων πρῶτος. Cod. Monac. *πρῶτος πάντων.*

τὶς σοφίη — αὐδῶ. Vid. Diodori Excerpta Vaticana p. 15. edit. Rom., p. 17. ed. Ludov. Dindorfii, ubi legitur

τίς σοφία πρῶτος πάντων; τούτῳ τρίποδ' αὐδῶ.

διδοῦσιν. Casaubonus coni. *διδόασιν.*

ἄλλῳ. Cod. Monac. *ἄλλος.*

Ἀλέανδρον. Etiam cod. Monac. *Λεανδρίου.*

τῶν σοφῶν τῷ πρωτίστῳ. Codd. Stephani *τῶν σοφῶν τῷ ὀνησίστῳ.* Cantabr. *τῷ σοφῶν πρωτίστῳ.* Ambrosius *sapienti primo.*

ἐδόθη δέ. Cod. Monac. *ἐδόθη δή.*

κατὰ περίοδον. Vere Kuehnius ad I. 32. vol. II. p. 512. a. edit. Meibom. correxit *μετὰ περίοδον.*

29. *Διδυμαίῳ.* Codd. Stephani, Cantabr. et Monac. *Διονυμαίῳ.*

κατὰ τὸν Καλλίμαχον. Collectionis Bentleianae fragmento XCV.

μεδεῦντι. Ita etiam codd. RRR, Cantabr. et Monac.

Ἐξαμίου. Cod. Cantabr. ἑξαμύου. Monac. ἐξ ἀμύου. Ambrosius *examii* et *examyi*.

Δωρμαίῳ. Cod. Monac. δελφινίῳ, quod defendit Kuehnius. Carolus Odofredus Muellerus autem in Aegineticis p. 151. „Ego crediderim," inquit, „potius, Delphinia Milesiorum cansim cum Didymaeis confluxisse: ita ut Callimachus pro Delphinio notiorem Didymaeum significare maluerit."

Θυρίων. Ambrosius *Terian* et *Therion*.

Ἀλέξανδρος. Cod. Monac. ἀλέξων.

ἐννάτῳ. Cod. Monac. ἐηνάτῳ.

αὐτοῦ σοφώτερος. Cod. Monac. σοφώτερος αὐτοῦ. 80.

Μύσωνα. Cod. Monac. σοφώτερον εἶναι Μύσωνα.

περὶ οὗ λέξομεν. Cod. Monac. omittit.

Πλάτων δ'. Cod. Monac. omittit δ'. Locus Platonis est in Protagora p. 343. A. edit. Stephan.

ἀκεῖπεν. Cod. Monac. ἂν εἶπεν.

πραπίδεσσιν. Cod. Monac. κραπίδεσσι.

ὃ δ' ἐρωτήσας. Cod. Monac. ὁ δὲ ἐρωτήσας.

Δαίδαχος. Codd. Stephani δαίδαλος et δάνδαλος. Cantabr. δαίδαλος. Caeterum etiam cod. Monac. δαίδαχος.

Ἀργείους. Cod. Monac. ἄθλους ἀργείους.

πατέ φασιν. Cod. Monac. ποτ', omisso φασιν. 81.

Ἀριστόδαμον. Cod. Monac. ἀρισόδημον. Caetera item vulgatam lectionem tuetur, ὃν φασιν οὐκ ἀπάλαμνον ἐν σπάρτᾳ λόγον εἰπεῖν.

ἐσθλός. Cod. Monac. ἐσλός.

[οὐδὲ τίμιος]. Cod. Monac. omittit. Et ipse quoque melius omisissem, de quo me admonuit Godofredus Hermannus in censura voluminis primi Diogenis nostri, inserta Diariis litterariis Lipsiensibus a. 1829. num. 30. p. 235.

Περιάνδρου. Cod. Monac. περὶ ἄνδρου.

τῷ Μιλησίων συράννῳ. Cod. Monac. τῶν μιλησίων τυράννων.

τοῦ δέ. Cod. Monac. τοῦτον δέ.

ὕστερον εὑρεθῆναι. Cod. Monac. εὑρεθῆναι ὕστερον.

γενομένης ἐκκλησίας. Ambrosius *factaque contentione*.

Ἑλένῃ. Cod. Monac. ἑλλένῃ. 82.

ῥιφθῆναι. Cod. Monac. ῥιφῆναι.

πρὸς τῆς Λακαίνης. Cod. Monac. πρὸ τῆς λακαίνης.

Λεβεδίων. Etiam cod. Cantabr. λεβεντίων.

γρῖφον. Mss. duo apud Menagium γρῖπον, iam ab Salmasio de modo usurarum p. 353. commendatum. Codd. Monac. et Arund. γρίπον.

ἤνυττον. Corrigatur ἤνυτον.

μηνύουσιν. Cod. Monac. μυνύουσιν.

πρὸς τοὺς Κώους. Cod. Cantabr. πρὸς τοῖς κώοις.

ἐκπίπτει. Codd. Stephani ἐμπίπτει.

Θαλῆι. Codd. Stephani Θαλῆν.

μετὰ τὴν περίοδον. Ambrosius *postmodum*. Aldobrandinus *postea*. Recte Kuehnius interpretatur *postquam per manus sapientium in orbem ad se rediisset*.

Διδυμαίῳ. Codd. Cantabr. et Monac. διϑυμαίῳ.

Μὴ πρότερον. Codd. Stephani οὐ πρότερον.

ὃς δεδάηκε τά τ' ὄντα. Codd. Stephani ὃς σοφίᾳ τά τε ὄντα. Arund. ἐόντα.

33. Μὴ πρότερον λήξειν — τά τ' ἐσσόμενα πρό τ' ἐόντα. Vid. Diodori Excerpta Vaticana p. 15. edit. Rom., p. 17. ed. Ludov. Dindorfii, ubi sic leguntur hi versus:

οὔποτε μὴ λήξῃ πόλεμος Μερόπων καὶ Ἰώνων
πρὶν τρίποδα χρύσειον, ὃν Ἥφαιστος κάμε τεύχων,
ἐκ μέσσου πέμψητε, καὶ ἐς δόμον ἀνδρὸς ἵκηται
ὃς σοφίᾳ τά τε ὄντα τά τ' ἐσσόμενα προδέδορκεν.

ὡς προείρηται. Cod. Monac. καὶ ὡς προείρηται.

ὑπό τινων. Confirmant codd. Monac. et Arund. expressitque Ambrosius. Alteram lectionem ὑπό τινος reddidit Aldobrandinus.

φησί. Expressit Ambrosius. Alteram lectionem φασὶ praefert etiam cod. Monac. reddiditque Aldobrandinus *ut ferunt*.

34. ἐκ τῆς οἰκίας. Cod. Monac. ὑπὸ τῆς οἰκίας.

τὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ οἴει. Cod. Monac. τὰ ἐν ποσὶν οἴῃ.

Οἷόν θ' ἑπτὰ — ἀστρονόμημα. Ambrosius omittit. Cod. Monac. οἷον ἔπειτα etc.. Conf. Lennepius ad Phalaridem p. 167. a.

φησι. Cod. Monac. omittit.

τάδε. Codd. Stephani et Monac. τόδε.

ἀστρολόγον. Cod. Monac. ἀστρολο ☧.

σοφίῃ. Cod. Monac. σοφία.

35. τάδε εἶναι. Cod. Monac. et Arund. εἶναι τάδε.

μάτευε. Confirmant codd. Monac. et Arund.. Codd. Stephani μάστευε. Ambrosius *divina*. Aldobrandinus *vaticinare*. Corrigatur *expete*.

κωτίλων. Cod. Monac. κωτίλλων.

γλώσσας. Cod. Monac. γλώττας.

φέρεται δὲ ἀποφθέγματα. Codd. Stephani et Monac. φέρεται δὲ καὶ ἀποφθέγματα.

διὰ παντός. Cod. Monac. διαπαντός.

36. ἐγεγόνει. Cod. Monac. γεγόνει.

τί δὲ εὔκολον. Cod. Monac. τὸ δὲ εὔκολον.

χεῖρον πράσσοντας. H. Stephanus: „Ante χεῖρον insertum est ἔφη. quod legit et interpres.“ Ego retinui.

βλέποι. Cod. Monac. βλέπει.

ἐπιτιμῶμεν. Ambrosius addit *ait*, quod retinui.

37. Ὁ τὸ μὲν σῶμα. Ambrosius inserit *inquit*, quod servavi.

τὴν δὲ τύχην εὔπορος, τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος. Codd. Stephani τὴν δὲ ψυχὴν εὔπορος, τὴν δὲ φύσιν εὐπαίδευτος. et τὴν δὲ ψυχὴν εὔπορος, τὴν δὲ τύχην ἀπαίδευτος. fortasse perperam pro οὐκ ἀπαίδευτος. Ipse Stephanus probat τὴν δὲ ψυχὴν εὐπαίδευτος. Gualterus Burlaeus c. 1. *animo copiosus: natura docilis.* Ambrosius *fortuna locuples: animoque non ignavus aut imperitus.* Aldobrandinus *animo dives, natura docilis.*

μιμνῆσθαί φησι. In interpretatione corrigatur ex ipso Ambrosio *memores debere esse ait.*

ἀλλὰ τοῖς ἐπιτηδεύμασιν εἶναι καλόν. Aldobrandinus *sed moribus pulchrum esse decere.*

μηδὲ διαβαλλέτω. Cod. Monac. μὴ διαβαλέτω.

πίστεως. C. F. Hermannus l. l. p. 373. correxit πιστῶς.

μηδὲ διαβαλλέτω σε λόγος πρὸς τοὺς πίστεως κεκοινωνηκότας. Ambrosius: *neque te in ius vocet sermo contra coniunctos tibi: ac socios dictus.* Aldobrandinus: *quibuscum fidei communione iunctus es, apud eos te sermo non criminetur.* Casaubonus: *Cave sermo ullus tibi excidat, unde illius odium in te concites, qui tuae fidei aliquid commiserat.*

πληθύνειν. Codd. Monac. et Arund. πληθύειν.

ἑβδομήκοντα ὀκτώ. In interpretatione corrigatur ex ipso 88.
Ambrosio *septuagesimo octavo.* Clinto in Fastis Hellenicis p. 7. et 9. edit. Oxon. alter. a. 1827. et p. 7. et 9. ed. Krueger. coni. ἐνενήκοντα ὀκτώ, ἤ, ὡς Σωσικράτης φησίν, ἐνενήκοντα.

γάρ. Confirmant codd. Stephani.

περάσαι. Corrigatur περᾶσαι, quemadmodum scriptum est etiam in cod. Monac.

Καλατιανός. Hoc primus commendavit Casaubonus. Cod. Monac. καλαντινιανός.

κακόζηλος. Ambrosius non expressit. Aldobrandinus *ineptum imitatorem.*

Κριτικοῖς. In cod. Monac. fortasse fuit κρητικοῖς, sed ab eadem manu correctum κριτικοῖς.

ὀλίγον. Codd. Stephani ὀλίγου. 89.

τοῦτο. Cod. Monac. τούτῳ.

ὄρη. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. ὄρει. Casaubonus coni. ὄρης.

Ἡ ὀλίγον — ὄρη. Corrigatur

Ἡ ὀλίγον τόδε σᾶμα — τὸ δὲ κλέος οὐρανόμακες —
τῶ πολυφροντίστα τοῦτο Θάλητος ὄρη.

Dorica enim dialecto scriptum fuisse hoc epigramma verisimillimum est iudicium Godofredi Hermanni l. l. p. 236.

παρ᾽ ἡμῶν. Codd. Stephani παρ᾽ ἡμῖν.

εἰς αὐτόν. Cod. Monac. ἐς αὐτόν.

ἔστι καὶ παρ᾽ ἡμῶν — τόδε τὸ ἐπίγραμμα. Ambrosius omittit. Idem prius epigramma extremo altero reponit.

ἠέλιε. Casaubonus coni. Ἠλιέε aut Ἠλεῖε.
οὐκέθ'. Cod. Monac. οὐκ ἔθ'.

40. Περὶ δὴ τῶν ἑπτὰ — λόγοι φέρονται τοιοῦτοι. Ambrosius: *De VII. sapientibus. Hoc in loco generatim ipsorum facienda mentio est, quaenam fuerit de illis inter veteres et quanta discordia.*

πάντας ἐπιθέσθαι ποιητικῇ. Codd. Stephani et Monac. πάντα ἔπη θέσθαι ποιητικά. Arund. ἔπει θέσθαι ποιητικά. Ποιητικῇ primus restituit Stephanus.

συνετούς. Ambrosius *sensatos*, Aldobrandinus *intelligentes*.

νομοθετικούς. Ambrosius *legum — latores*. Corrigatur *peritos*, ut interpretatur Aldobrandinus.

Συρακόσιος. Cod. Monac. συρακούσιος.

γέγραφε. Codd. Stephani et Monac. ἀναγέγραφε.

Κυψέλῳ. Cod. Monac. κυψέλλῳ.

Ἔφορος. Cod. Monac. εὔφορος. Ambrosius *Euphorus*.

41. ἀποφάσεις. Codd. Cantabr. et Arund. ἀπόφασιν.

Λέανδρος. Cod. Monac. λεάνδριος.

Πλάτων δ' ἐν Πρωταγόρᾳ. Cod. Monac. δέ. Locus Platonis est p. 343. A. edit. Steph. §. 82. p. 582. sq. ed. Heindorf. Conf. I. 30.

Ἔφορος. Confirmat cod. Monac. reddiditque Ambrosius.

Πάμφιλον. Cod. Monac. πάμφυλον.

Χείλωνα. Cod. Monac. χίλωνα.

ἤ. Leonardus Spengelius: „in ras. ab alt. m.."

Σκάβρα. Cod. Cantabr. σκάβα.

42. ἑπτακαίδεκά. Cod. Monac. ἑπτακέδεκα.

Χείλωνα, Μύσωνα, Κλεόβουλον. Cod. Monac. omittit Μύσωνα. Ambrosius *Cleobulum*, *Chilonem*.

Λεώφαντον. Cod. Monac. λεόφαντον.

Φερεκύδην. Cod. Monac. φερεκυδίδην.

Λᾶσον. Cod. Monac. λάσσον.

Φερεκύδει. Cod. Monac. φερεκυδίδη.

43. Πυνθάνομαί. Cod. Monac. πυνθάνονται [illegible].

Πυνθάνομαί σε. Corrigatur Πυνθάνομαι σέ.

ἡ γνώμη τοι. Corrigatur ἡ γνώμη τοί.

μᾶλλον. Etiam cod. Monac. καὶ μᾶλλον.

ἐφ' ὁποιοιςοῦν. Edit. Froben. ἐφ' ὁποιοςοῦν.

ἐφ' ὁποιοιςοῦν ἐπιτρέπειν χρῆμα εἰς οὐδὲν ὄφελος. Emperius: „Quae fateor, quid sibi velint, non satis me perspicere. Thales Pherecydis consilium laudare videtur, quo praecepta sua scripta in publicum ediderit, non ore tantum promulgaverit, ut ipse Thales. Quod si ita est, pro χρῆμα scribendum est ῥῆμα, ut γραφὴ opponatur ῥήματι." Ambrosius totam sententiam sic interpretatur: *Verum iustiore fortasse sententia inter amicos ea*

quae coripaeris leges quam passim quibuscunque permittes nullo illis emolumento futura. Aldobrandinus: *Et iure tu quidem scriptionem in communem conferendum putas, atque in hoc potius, quam in ea quae nullius utilitatis sunt, incumbendum.*

δή τοι. Cod. Monac. δ' ἤτοι. Corrigatur δὴ τοί.

ἐθέλω γενέσθαι λεσχηνωτής. Codd. Stephani ἐθέλω λέσχην αὐτῶν. Monac. ἐθέλω γενέσθαι λεσχηνώτης.

περὶ ὅτέων. Edit. Froben. περὶ ὅτεως. Cod. Cantabr. περὶ ὅτέως. Monac. περὶ ἓν (sic) ὅτεων.

παρά σε. Corrigatur παρὰ σέ.

ἐς Σύρον. Etiam Stephan., Ms. apud Menagium, codd. Arund. et Monac. ἐς οὖρον. Ambrosius verba παρὰ σὲ ἀφίξομαι ἐς Σύρον interpretatur *ad te mature proficiscar.* Corrigatur *ad te proficiscar Syrum.*

ἦ γάρ. Edit. Froben. ἢ γάρ.

εἰ. Mallem non addidissem. Agnoscit autem cod. Monac., quantum quidem ex Spengelii silentio colligo, nisi me oculi fefellerunt.

κατὰ τὴν κεῖθι ἱστορίην. Cod. Monac. κατὰ τῶν κεῖθι ἱστορίην. quo etiam magis confirmatur veritas coniecturae Menagianae.

ὁμιλήσοντες. Edit. Froben. et Stephan. ὁμιλήσαντες.

ἣν ἐπιτρέπῃς. Cod. Monac. ἢν ἐπιτρέπεις.

χωροφιλέων. Cod. Monac. φιλοχωρέων.

44. οὐδέ σε. Corrigatur οὐδὲ σέ.

ξείνων. Cod. Monac. ξένων.

ἡμέες. Cod. Monac. ἡμεῖς.

ἐνθαῦτά τοι. Cod. Monac. ἐνταῦθα omisso τοι. Corrigatur ἐνθαῦτα τοί.

τυραννεύομεθα. Cod. Monac. τυραννεώμεθα.

ἐχθαίρεις γὰρ πάντας αἰσυμνήτας. Aldobrandinus: *omnes enim tyrannos vel a populo lectos odisti.* Vid. Ioannes Fridericus Ebertus Dissertatt. Sicull. tom. I. p. 17. et seqq..

τέρποι. Corrigatur τέρποιο.

δέ τοι. Cod. Monac. δέ σοι. Corrigatur δὲ τοί.

παρά σε. Corrigatur παρὰ σέ.

SOLON.

Σαλαμίνιος. Cod. Monac. σαλαμήνιος.

45. πρᾶξαι. Cod. Monac. πράξαι.

φανερὸν δὲ διὰ τί. ἔπειτα τοὺς λοιποὺς νόμους ἔθηκεν. Ambrosius: *hoc illi id quod minime obscurum est. foelix initium fuit ad caeteras condendas leges.*

κατέθετο. Cod. Arund. κατέθησαν.

46. τῆς πατρίδος αὐτοῦ Σαλαμῖνος ἀμφισβητουμένης. Confirmant codd. Stephani et Monac.. Alteram lectionem, τῆς πατρί-

δος αὐτοῦ ἀμφισβητουμένης, δηλονότι τῆς Σαλαμῖνος praefert cod. Cantabr.

εἰςέπεισεν. Emendetur εἰςέπαισεν. Idem commendaverunt C. F. Hermannus l. l. p. 373. et Augustus Meinekius in litteris ad me datis.

Τὸ δὲ μέγιστον — ἐνίκων διὰ Σόλωνα. Ambrosius: *Est autem id ipsius factum vel celeberrimum cum de proprietate Salaminae ipsius patriae inter Athenienses: et Megarenses ferme usque ad interitum armis dimicatum esset: multisque cladibus acceptis: capitale apud Athenienses esse coepisset si quis legem de vindicanda insula ferre auderet sollicitus Solon ne vel tacendo parum Reipub. consuleret vel consulendo sibi noceret: subitam sibi dementiam simulat: cuius venia non dicturus modo prohibita: sed et facturus erat. Deformis habitu more vecordium in publicum evolat: factoque concursu hominum: quo magis consilium dissimulat: in solitis sibi versibus* (sequuntur versus) *per praeconem suadere populo coepit quod vetabatur. Omniumque ita animos cepit: ut adversus Megarenses bellum extemplo decernerent: insulaque devictis hostibus Atheniensium fieret.* Accuratius Aldobrandinus: *Illud vero praeclarum, quod quum de Salamine patria sua inter Athenienses et Megarees certaretur, Atheniensesque saepe bello victi decrevissent, si quis praeterea de Salamine pugnandum esse consuluisset, eum morte mulctari, furore simulato, coronatus in forum irrupit; quo in loco elegia de Salamine per praeconem Atheniensibus recitata, eos sic concitavit, ut et bellum contra Megarees renovarent, et Solonis opera victores discederent.*

47. ἦν δὲ τὰ ἐλεγεῖα τὰ μάλιστα καθαψάμενα τῶν Ἀθηναίων ταῦτα. Ambrosius omittit. Aldobrandinus: *Erat elegia, quae maxime Athenienses tangebat, haec.*

Σικινίτης. Cod. Monac. σικινήτης.

τῶν Σαλαμιναφετῶν. Codd. Stephani τῶν σαλαμῖν' ἀφέτων. Monac. τῶν σαλαμιν' ἀφέντων. Sambucus affert lectionem τὴν σαλαμῖνα φυγών. Ambrosius *quis fugitur Salamis.* Aldobrandinus *Salaminem prodeuntium.*

Σαλαμῖνα. Cod. Monac. σαλαμῖνα.

48. βίᾳ μόνον. Cod. Monac. μόνον βίᾳ.

Στῆσε δ' ἄγων. Casaubonus ante hunc versum inseri volebat ἐξῆς τόνδε στίχον.

49. Σωσικράτης. Cod. Monac. σωσιστράτης.

παρ' αὐτοῦ. Etiam cod. Monac. πρὸς αὐτοῦ.

ἦξας γὰρ εἰς τινα ἐκκλησίαν. Cod. Arund. ἦξας γὰρ εἴς τινας ἐκκλησίας. Tanaqu. Faber coni. εἰς τὴν ἐκκλησίαν, non male profecto.

δόρατος. Confirmant codd. Stephani. Alteram lectionem θώρακος praefert cod. Monac.

δὴ μανίην. Cod. Cantabr. σημανίην.

ἐς μέσον. Cod. Monac. εἰς μέσον.

ἐλεγεῖα. Agnoscunt etiam codd. Stephani et Monac. 50.

ταῦτα ἦν. Leguntur in Diodori Excerptis Vaticanis p. 21. edit. Rom., p. 23. et seq. ed. Ludov. Dindorfii, disticho auctiora hocce:

λείης δ' ἔξεραντα ῥαϊδίον ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ πᾶντα νοεῖν.

Id Nicolaus Bachius in Diariis litterarr. Halenss. a. 1828. num. 290. p. 641. et seq. cum Passovio sic correxit:

λείην δ' ἐξάραντ' ἄρα ῥῃδίον ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον· ἀλλ' ἤδη χρὴ [τάδε] πάντα νοεῖν.

φέρεται. Diodorus l. l. et Plutarchus Solon. c. 3. extr. πέλεται, recte praelatum Bachio l. l.

μένος. Confirmant etiam codd. Stephani et Monac.

βροντὴ τ'. Diodorus et Plutarchus ll. ll. βροντὴ δ'.

λαμπρῆς. Diodorus et Plutarchus ll. ll. λαμπρᾶς.

γίγνεται. Cod. Monac. cum reliquis Diogenis libris et Diodorus l. l. γίνεται.

ἀνδρῶν δ'. Diodorus l. l. omittit δ'.

μονάρχου. Diodorus XIX. 1. τυράννου.

ἄϊδρις ἐών. Tuentur codd. Stephani expresserunitque interpretes. Cod. Monac. omittit. Veram lectionem ἀϊδρείῃ praeter edit. Froben. praestant Stephan., codd. Cantabr. et Arund. cum Diodoro, apud quem XIX. 1. legitur ἀϊδρίῃ. Ἄϊδρις ἐὼν autem nihil esse nisi interpretamentum vocis ἀϊδρείῃ recte iudicavit Bachius in censura voluminis primi Diogenis nostri, inserta Supplementis Diarr. litterarr. Halenss. a. 1830. num. 13. p. 99.

ὅτε. Cod. Monac. ὅθι.

Τέλλος. Ambrosius *Thelus* et *Telus*. Aldobrandinus *Telaum*.

ἤρετο. Cod. Monac. εἴρετο. 51.

ὤχισεν. Codd. Stephani et Arund. συνῴκισεν, Monac. συνώκισεν.

Σόλιοι. Cod. Monac. σόλοοι.

τάδε ἔγραψε πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. Leguntur apud Diodorum Excerptt. Vatican. p. 21. et 22. edit. Rom., p. 24. ed. Ludov. Dindorfii et Plutarchum Solon. c. 30.

δεινά. Diodorus et Plutarchus ll. ll. λυγρά. 52.

μή τι θεοῖς τούτων. Diodorus l. i. μὴ θεοῖσι ταύτην.

μοῖραν. Plutarchus l. l. μῆνιν.

τούτους. Codd. Stephani τούτοις, id ut eum ὀόντες iungant.

ηὐξήσατε, ῥύσιν ὀόντες. Diodorus et Plutarchus ll. ll. ηὐξήσατ' ἐρύματα ὀόντες.

διὰ ταῦτα. Diodorus l. l. διὰ τοῦτο.

ἴσχετε. Cod. Monac. ἔχετε. Diodorus et Plutarchus ll. ll. ἔσχετε. Bachius l. l. p. 99. et 100. reprobat ἴσχετε.

δουλοσύνην. Cod. Monac. δουλωσύνην.
ὑμέων. Diodorus et Plutarchus ll. ll. ὑμῶν.
σύμπασιν. Cod. Monac. σύμπασι.
κοῦφος. Plutarchus l. l. χαῦνος.
εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός. Cod. Monac. εἰς ἔπος αἰόλον ἄνδρα. Plutarchus l. l. εἰς ἔπη αἱμύλου ἀνδρός. quod praefert Bachius l. l. p. 100.
γιγνόμενον. Cod. Monac. et Diodorus l. l. γινόμενον.
καὶ οὗτος μὲν ταῦτα. Ante haec verba apud Ambrosium leguntur haecce: *Inter alias hae clariores sunt eius sententiae. Quae non posuisti non tollas. Ne mentiaris. Probitatem iureiurando certiorem habe. Principari noli nisi edoctus subeas, principi consule, non dulciora, sed optima. Intellectum fac ducem ne male loquaris. Deos honora, et parentes reverere. Nihil equidem homini metuendum est nisi ne foelicitatem excludat. Nemo stultus tacere potest. populi rector prius se quam populum rectificare debet. pravi hominis lingua acutior est gladio. Si principes et maiores secundum leges vixerint, unaquaeque civitas optime regi poterit.*

53. τυραννίδι. Cod. Cantabr. τῇ τυραννίδι.
ὡς. Etiam codd. Stephani et Monac. omittunt.
Κοδριδῶν. Codd. Stephani Κεκροπιδῶν, quod sequitur Ambrosius.
ὀμόσαντες. Edit. Froben. ὁμώσαντες.
τά τε ἄλλα. Codd. Stephani τά γε ἄλλα.
ἁμαρτάνω. Cod. Monac. ἁμαρτάνων.
τῆς τιμῆς. Post hanc vocem comma ponatur pro colo.
πρίν. Cod. Monac. omittit.
ἦν. Cod. Monac. τοῖς πρὶν ἦν.
αὐτοῦ. Ante Meibomium scribebatur αὐτοῦ, quod habet etiam cod. Monac..
ἀναλοῦν. Codd. Cantabr. et Arund. ἀναλογοῦν.
θυσίας δημοτελεῖς. Etiam cod. Arund. θυσίας τὰς δημοτελεῖς.
καὶ εἴ τι ἄλλο τῶν κοινῶν. In interpretatione deleantur verba *aut si quid aliud ad rempublicam spectet.*

54. σοὶ δ'. Edit. Froben. et cod. Monac. σοὶ δέ.
διάνοιαν. Post hanc vocem pro commate ponatur colon.
κατὰ τὸ ἐμὸν ἔχθος. Cod. Arund. κατὰ τὸ ἐμοὶ ἔχθος. Monac. κατὰ ἐμὸν ἔχθος.
ἐμήνυες. Post hanc vocem ponatur comma pro colo.
ἔτι. Cod. Arund. ἔστι.
ἀμαθίᾳ. Cod. Cantabr. ἀμαθίαν. Monac. ἀμαθείᾳ.
ὁποίαν. Cod. Monac. ὁποῖαν.
καταστήσομαι. Cod. Monac. καταθήσομαι. Ambrosius verba ὁποίαν τινὰ ἐγὼ καταστήσομαι sic interpretatur, *cuius-*

modi ego Rex futurus essem: qui iusti rectique tenax ab te factum scio.

οὐδέ. Edit. Froben. *οὐ δέ.*

πιστεύων μοι. Cod. Cantabr. omittit *μοι.*

μηδέ. Cod. Monac. *μηδέν.*

τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. Cod. Monac. *τῶν ἐμοὶ ἐχθρῶν.*

εἰ δὲ ἀξιώσῃς. Stephan. *ἢν δὲ ἀξιώσῃς.* cod. Monac. *εἰ δὲ ἀξιώσεις.*

τῶν ἐμῶν φίλων εἶς εἶναι. Codd. Stephani omittunt *εἷς.*

ἔσῃ ἀνὰ πρώτους. Corrigatur *ἔσει.* Mss. apud Menagium *ἔσῃ ἂν πρῶτος.* codd. Stephani *ἔσῃ ἂν ὁ πρῶτος.*

ἢ ἄπιστον. Cod. Cantabr. *καὶ ἄπιστον.*

εἵνεκα. Cod. Cantabr. *ἕνεκα.*

Νικίου. Hoc praebent praeter edit. Froben. et Stephan. codd. Cantabr., Arund. et Monac. expressitque Ambrosius *Niciam.* Aldobrandinus *Neicidem.* 55.

τόν τε ἡταιρηκότα. In interpretatione corrigatur *scortatorem.*

ἀνάλογον. Corrigatur *ἀνὰ λόγον.* Cod. Monac. *ἀνάλογον δέ.*

Κυναίγειρος. Codd. Arund. et Monac. *κυνέγειρος.* 56.

Μαραθωνομιάχοι. Cod. Cantabr. *μαραθωμοναμάχοι.*

κατὰ τὸν Εὐριπίδην. Fragm. Autolyci I. p. 100. edit. Matthiae.

Τρίβωνες ἐκλείποντες οἴχονται χρόκας. Ambrosius *pallia consumptis perit trama.* Aldobrandinus *Pallia reliotis pereunt tramis.* Menagius *Pallia sic detrita, ut praeter tramam nihil sit reliquum.*

μετρίως αὐτοὺς ἀπεδέξατο. Cod. Monac. *ὑπεδέξατο.* Kuehnius interpretatur *honores illorum moderatus est.*

τῇ τῶν ὀρφανῶν μητρὶ μὴ συνοικεῖν. Menagius *pupillorum suorum matrem in uxorem non ducat.*

σφραγῖδα. Cod. Monac. *σφραγίδα.* 57.

ἀνέλῃ. Casaubonus corr. *ἀνέλοι.*

Τά τε Ὁμήρου — τὸν ἐχόμενον. Vid. Fridericus Augustus Wolfius Prolegg. ad Homerum p. CXL. et seqq. et Gregorius Guilielmus Nitzschius Quaestione Homerica IV., edita Hannoverae a. 1828. 4., p. 28. et seqq.. Is Dahlmanni suspicionem amplexus est, post *Πεισίστρατος* ea ipsa excidisse, quae (Nitzschii verbis utor) si exstarent, legeremus demum, et quo Pisistratus modo Homerum promulgaverit, et quid aut solum aut maxime testatus sit Dieuchidas.

[*μᾶλλον οὖν — Πεισίστρατος.*] Deleantur cancelli.

Οἱ δ' ἄρ' Ἀθήνας εἶχον. Versus est Iliad. *B.* 546. Caeterum Ambrosius omittit haec verba et quae sequuntur *καὶ τὰ ἑξῆς.*

πεδίων. Cod. Monac. *πεδίων.* 58.

παραλίων. Codd. Stephani, Cantabr., Arund. et Monac. *παράλων.*

ἐτάχθη. Cod. Monac. ἐτεύχθη.

τὴν σιγὴν δέ. Etiam cod. Monac. τὴν δὲ σιγήν, quod recipiendum.

69. ἄγειν καί. Cod. Arund. omittit.

ποτὲ δέ. Etiam cod. Monac. ὅτε δέ.

οὐκ ἔθηκε. Cod. Monac. οὐ τέθεικε.

„Εἰ ὁμοίως," ἔφη. Ambrosius omittit ἔφη.

Τὸν μέν κόρον. Corrigatur Τὸν μὲν κόρον.

τὰς ἡμέρας. Cod. Monac. τὰς μὲν ἡμέρας.

τραγῳδίας ἄγειν καὶ διδάσκειν. Ambrosius *tragoedias docere.*

60. ἐκεῖθεν. Codd. Arund. et Monac. ἐκεῖ.

Ἀπολλόδωρος. Cod. Monac. ἀπολλώδωρος.

περὶ τῶν φιλοσόφων αἱρέσεων. Cod. Monac. omittit articulum.

καλοκἀγαθίαν. Cod. Monac. καλοκαγαθίαν.

ἄριστα. Confirmant codd. RRR, Stephani et Monac. Cod. Cantabr. κάλιστα.

τε. Codd. Stephani omittunt.

61. πείσεαι. Cod. Monac. πείσαιαι.

τοῦτο. Cod. Monac. τοῦτον.

λώϊον ἐφρασάμην. Cod. Monac. τοῖον ἐπεφρασάμην.

καὶ μεταποίησον θρασέως ταδί, ὧδε δ' ἄειδε. Cod. Monac. καὶ μεταποίη ἀγνιὰς ταδί. ὧδε δ' ἄοιδε. I. F. H. i. e. Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. part. 1. p. 103. et seq. coni. γ' ὠκέως. Sed non opus coniecturis, ne ea quidem quam pro certa emendatione ab me habitam receptamque nihil esse nisi incertam suspicionem ipse me docuit egregius coniecturae auctor Godofredus Hermannus l. l. p. 235. Vulgata enim scriptura sanissima est exstititque eius defensor Augustus Fridericus Guilielmus Rudolphus, gymnasii Zittaviensis olim director, Observationum Platonicarum particula III., edita Zittaviae a. 1805. 4. p. 18. et 19. „In eodem auctore (Diogene Laertio) Soloni, Mimnermum de termino vitae male statuentem reprehendenti, hic versus tribuitur L. I. §. 61.

καὶ μεταποίησον λιγέως ταδί. ὧδε δ' ἄειδε.

Ita enim in editione Amstelodamensi Meibomius, quae fuit eius in mutando textu audacia, fidenter ex ingenio scripsit; nec aliter hunc versum repetiit Bruneckius in Gnomicis p. 73. Illud λιγέως, quod *celeriter* vertunt, non Diogenis est, sed Meibomii. Nam Stephanica, Londinensis ac omnino antiquiores habent: κ. μ. ἀγνιὰς ταδί, quae lectio, haud dubie e codicibus repetita, suspecta fuit Menagio, nihil tamen mutanti. Codd. Cant. et Arund. exhibent, Galeo teste, ὄγδοα ἐς ταδί, unde genuinam lectionem olim arbitrabar erui posse. Sed bene habet antiqua scriptura, in qua fortasse solus accentus mutandus est. Nam quod Homerus penultimam voculae produ-

cere solet (cf. Iliad. *E.* 642. *Y.* 254. Odyss. *B.* 388.), id casu factum videtur, ac dubitari non potest, quin *ν* ante vocalem potuerit corripi. Ἀγυιαὶ autem sunt Hermae. Ulpianus ad Demosth. p. 359. ait: *ἀγυιὰς γὰρ τοὺς Ἑρμὰς ἐκάλουν κατὰ στέρησιν, διὰ τὸ μὴ χεῖρας ἔχειν μηδὲ πόδας.* ut sensus sit, *sed refinge Hermas, quod ad haec* sc. verba *attinet.* Constat autem sapientum sententias fuisse in Hermis inscriptas. Vide Hipparch. T. V. p. 262. seq. sive Platonis hic est dialogus sive alius cuiusdam (conf. post Valckenarium Wolf. in Proleg. ad Homerum p. CLIII. et N. Allg. Deutsche Bibl. T. LVIII. p. 472.). Itaque hac coniectura manifesta quoque deleta sunt vestigia, unde spurios esse illos versus tantum non certissime concludi potest. Dubitari certe non potest, quin Hipparchus illa post Solonis demum mortem instituerit."

ἐστι. Edit. Froben. et cod. Monac. ἔστι. Stephan. et Menag. ἐστί.

ἄνδρα. Cod. Monac. ἄνδρα ἄνδρα.

μὴ κρυπτὸν ἔγχος ἔχων κραδίῃ. Sambucus affert lectionem ἐχθρὸς pro ἔγχος. Ilgenius Scoll. XXXIX. *μή, κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ.*

προςενέπῃ. Ilgenius l. l. *πρός σ' ἐνέπῃ*, quod probat Bachius in Diariis litterarr. Halenss. a. 1828. num. 290. p. 644. et Supplementis a. 1830. num. 13. p. 100.

οἱ. Cod. Cantabr. ἦ.

μελαίνας. Ilgenius l. l. *μελανῆς*, quod probant Bachius Il. Il. et Welckerus ad Theognidea p. 123.

Ἐπὶ δὲ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ. Cod. Monac. αὐτῶ. 62.

τεκνοῖ. Confirmat cod. Monac.. Arund. *κτενεῖ.*

τεφρώσαντας. Cod. Monac. *τεφρώσαντ.*

Χείρωσί. Cod. Monac. *χείρωσιν.*

Οἰκῶ. Scribebatur *Οἰκέω.*

ὁστέ' ἔχει. Cod. Monac. ὁστᾶ δὲ ἔχει. 63.

ἐς. Cod. Monac. *εἰς.*

εὖ γάρ. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 87. coni. *ἦ γάρ.*

δέ, φασί. Cod. Monac. δ' αὐτοῖς.

δακρύοι. Cod. Monac. *δακρύῃ.*

ὃν ἡμεῖς οὐ παρειλήφαμεν. Ambrosius omittit.

ἀνύτεις. Etiam Stephan. et cod. Monac. *ἀνύττεις.*

ἀνύτω. Etiam Stephan. et cod. Monac. *ἀνύττω.*

Ἐπαγγέλλεις. Quod ex Mss. suis praeferebat Menagius 64.
ἀπαγγέλλεις, idem iam antea non sine codicum suorum auctoritate maluerat Stephanus.

πολλούς τοι. Corrigatur *πολλοὺς τοί.*

φθίνοις. Cod. Cantabr. *φθίννοις.*

κἂν τῇ πόλει χάριν κατάθοιτο ἑξευρών, ἣν μὴ ὕποπτος

εἴης. Cod. Cantabr. εἰ μή. Ambrosius: *partim item civitati gratificari cupiens.* Aldobrandinus: *vel quod hanc inire gratiam a civitate velit, etiamsi ei suspectus non fuerit.* Casaubonus coni. ἧ pro ἤν. Mericus Casaubonus ἐξαίρων, ἵνα μὴ ὕποπτος εἴης. Godofredo Hermanno scribendum videtur κἂν τῇ πόλει χάριν κατάθοιο ἐξευρὼν ἧ μὴ ὕποπτος εἴης. Emperius haec ad me dedit: „Haud dubie haec corrupta sunt. Quae vide, ne ita sint emendanda — κατάθοιτο ἐς ξυνόν, ᾧ ἂν μὴ ὕποπτος εἴης. Dicitur enim ἐς τὸ κοινὸν et ἐς κοινὸν sine articulo, quod postremum satis frequens apud Demosthenem. *Is cui tu non sis suspectus i. e. qui sibi a te non timeat, qui igitur non sibi, sicut ei qui modo commemorati sunt, sed patriae tuae caede consulat.*"

ἔτι τοι δεινός. Corrigatur ἔτι τοὶ δεινός.

μηδέ. Edit. Froben. μὴ δέ.

ἐκποδών τινα. Cod. Monac. τινα ἐκποδών.

ἐπιπολύ. Corrigatur ἐπὶ πολύ.

τὴν πόλιν. Confirmat cod. Cantabr..

οὐ καθ' ἑαυτὰ δύνανται — γνώμης ἔχωσιν. Aldobrandinus: *civitates iuvare per se ipsi non possunt. Sed multitudinem qui semper regunt, hi qua mente sint, permagni interest.*

οὕτω δὲ καί. Emperius: „Ante οὕτω δὲ καὶ non ego plene distinxerim. Videtur enim sic construendum ὅπως ἂν — οὕτως δέ, particula δὲ ex more repetita."

65. ἐμποδών. Cod. Cantabr. ἐκποδών.

οἱ δ' ἐπιτρέποντες — τυραννίδι. Cod. Monac. τυρανίδι. Kuehnius interpretatur *qui passi sunt et siverunt, reipublicae nocuerunt, qui non obstiterunt Pisistrato tyrannidem invadenti.* Recte Aldobrandinus et Menagius οἱ δ' ἐπιτρέποντες τὸ κοινὸν intelligunt qui rem publicam curabant.

ἕτοιμός τοι. Corrigatur ἕτοιμος τοί. Stephan. ἕτοιμός τε.

αὖ. Cod. Monac. ἄν.

οὗτοι δὲ καὶ δορυφορούντων αὐτόν, εἴ τι βούλονται. Recte Aldobrandinus: *isti vero vel armati corpus illius custodiunto, si ita placet.*

66. ἐπ' Ἠιαλων. Ambrosius *in publicum.*

πεπονθέναι ταῦτα ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν. Cod. Monac. πεπονθέναι ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν ταῦτα.

ἠξίου. Edit. Froben. et cod. Cantabr. ἠξίουν.

παρέσχον τοὺς ἄνδρας. Ambrosius *viros praebuerunt.*

κορυνηφόροι. Cod. Monac. κορηνηφόροι.

ἐνὶ δουλεύουσι. Cod. Monac. ἐνὶ πιστεύουσι καὶ δουλεύουσι.

ἦ μάτην ἔσπευδον — Πεισιστράτῳ. Aldobrandinus: *Nae igitur ego frustra contendi tenuiores ex mercenaria ut eriperem servitute, qui nunc omnes uni serviunt Pisistrato.* Menagius: *Nae igitur illi frustra pauperes suos e mercenario ut eriperent servitute, contenderunt.*

Σόλων Πεισιστράτῳ. Cod. Monac. omittit.
ὑπὸ σοῦ. Confirmat cod. Cantabr.. Cod. Monac. *ἐκ σοῦ.*
εἴτε δέ. Edit. Froben. omittit *δέ.*
πράσσεις. Cod. Monac. *πράττεις.* 67.
Κροίσῳ. Cod. Monac. *κρείσῳ.*
Ἄγαμαί σε. Corrigatur *Ἄγαμαι σέ.*
παρὰ σοῦ. Etiam cod. Monac. *παρὰ σοί.*
βιοτή. Cod. Monac. *βιωτή.*
πᾶσι τά. Cod. Monac. *πᾶσίν ἐστιν.*
παρά σε. Corrigatur *παρὰ σέ.*
σπεύδων τοι. Corrigatur *σπεύδων τοί.*

CHILO.

ἐλεγεῖα. Etiam codd. Cantabr. et Monac. *ἐλεγεῖαν*, quod 68.
expressit Ambrosius *elegiam.*

πρόνοιαν περὶ τοῦ μέλλοντος — ἀρετήν. Ambrosius: *futurorum providentiam ratione comprehendi posse pro virtute viri.* Aldobrandinus: *rerum futurarum providentiam, quae ratiocinatione comprehendi potest, viri virtutem esse aiebat.* Casaubonus: *providentiam rerum futurarum ratione comprehensam esse viri virtutem.*

ἀδελφόν. Cod. Monac. *ἀδ*[illegible].

δέ. Cod. Monac. *δ'.*

πεντηκοστὴν πέμπτην. Cod. Monac. *νστ.*
Παμφίλη. Cod. Monac. *παμφύλη.*
ἕκτην. Cod. Monac. *στ.*
παραζεύγνῦναι. Scribebatur *παραζευγνύναι.*
Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. Confirmant codd. Stephani, Menagii et Monac. cum interpretibus. Locus Herodoti est cap. 59.
εἴη. Cod. Monac. *ποιή* (sic). 69.
τὰ δὲ ταπεινά. Cod. Monac. *τὰ ταπεινὰ δέ.*
ἔφη. Cod. Monac. omittit.
πορεύεσθαι. Codd. Stephani *φέρεσθαι.* 70.
ἀτυχοῦντι μὴ ἐπιγελᾶν. Ambrosius *elato secundis rebus non arridendum.*
τῆς αὑτοῦ οἰκίας. Edit. Froben. *τῆς αὐτοῦ οἰκίας.*
τὴν χεῖρα. Cod. Cantabr. *τῶ χεῖρε.*
τῶν δὲ ᾀδομένων. Aldobrandinus: *Inter ea quae in ore* 71.
omnium sunt.
ἐξετάζεται. Cod. Monac. *δοκιμάζεται.*
Ἐν λιθίναις ἀκόναις — ἔδωκ' ἔλεγχον. Welckerus in Prolegomenis ad Theognidis Reliqq. p. XCVIII. sic describit:

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς
ἐξετάζεται, διδοὺς βάσανον φανεράν·

ἐν χρυσῷ δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε
νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

C. F. Hermannus l. l. p. 371.:

Ἐν λιθίναις ἀκόναις
ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται,
[διδοὺς βάσανον φανερᾶν·]
ἐν δὲ χρυσῷ (sive cum Welckero ἐν χρυσῷ δ') ἀνέρων ἀγαθῶν τε κακῶν τε
νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

Augustus Meinekius:

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανερᾶν·
ἐν χρυσῷ δ' ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

Distinguendum cum Godofredo Hermanno:

Ἐν λιθίναις ἀκόναις ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανερᾶν· ἐν δὲ χρυσῷ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

κρίνων γάρ ποτε φίλῳ — τηρήσῃ. Aldobrandinus: *quod cum in amicum iudicium secundum leges ille quidem tulisset, amico tamen persuaserit, ut ab se iudice provocaret; idque ut utrumque et amicum et legem servaret.* Godofredus Hermannus impertiit nobis litteras hasce: „Intelligi quidem potest vulgata, excepto αὐτοῦ, ut δὲ positum sit propter praegressum μέν, pro eo quod dici potuerat, κρίνων γάρ ποτε φίλῳ δίκην τὸν φίλον πείσειεν ἀποδικάσαι. Vereor tamen ne aliquid exciderit, scriptumque fuerit αὐτούς, quod referretur ad positum in omissis δικαστάς. Nam neque ἀποδικάσαι αὐτὸν videtur significare posse *reiicere iudicem*, neque quo pacto ἀποδικάσαι cum genitivo iungi possit perspicio." Mihi scribendum videtur partim cum Menagio τοὺς δὲ φίλους πείσειεν ἀποδικάσαι αὐτόν.

Κυθήρων. Confirmat cod. R. Stephan. Κυθήρας. Cod. Cantabr. κυθαίρου.

νήσου. Cod. Monac. omittit.

ἐγεγόνει. Etiam cod. Monac. γεγόνει.

72. πάμπολλα τοὺς Λακεδαιμονίους κακὰ διέθηκε. Non erat quod Augustus Meinekius hac constructione offenderet coniiceretque κακῶς διέθηκε.

Βράγχου δὲ εἶναι, ὃς τὸ ἱερὸν ἔκτισε τὸ ἐν Βραγχίδαις. Ambrosius omittit. Stephan. habet Βράγχον pro Βράγχου. Caeterum iam Casaubono mutila videbantur haec verba: „Quod si coniectura me non fallit," inquit, „sententia loci integri haec fuit. Aristagoram Milesium conciscum et brevem stylum appellasse τρόπον Χειλώνιον, quum de Brancho loqueretur, qui tali dicendi genere usus fuerit. Branchum dico illum qui condidit, vel, ut

ait Strabo, praefuit templo Didymaei Apollinis, quod erat in eo loco agri Milesiaci, qui e re dictus est Branchidae."

πεντηκοστήν. Cod. Monac. *νβ'*.

ἐτελεύτησε δ'. Cod. Monac. *ἐτελεύτησε δέ*.

Πίσῃ. Confirmat cod. Monac.. Stephan. cum codd. Cantabr. et Arund. *πίσσῃ*.

τὸν υἱὸν Ὀλυμπιονίκην ἀσπασάμενος πυγμῆς. Rectius Aldobrandinus: *in amplexu filii, Ludis Olympiacis in cestuum certamine victoris.*

ἔπαθε δέ. Cod. Monac. *ἔπαθε δή*.

ἐπίγραμμα ἡμῶν. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.. Aldobrandinus non expressit *ἐπίγραμμα*.

σοί. Cod. Monac. *σύ*. 73.

οὕνεκεν. Cod. Monac. *οὔνεκα*.

Χείλωνος. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 88. *Χίλωνος*.

ἰδὼν τέκνον ἥμυσεν ἧσθείς. Iacobsius l. l. *ἰδὼν ἥμυσεν ἡσθείς*. Idem coni. *ἰδὼν ἥμυσεν ἐφησθείς*, sed ut genuinam putaret scripturam Diogenis.

τόδε. Cod. Monac. *τάδε*.

δορυστέφανος. Corrigatur *δοριστέφανος*.

Ἔγγύα. Cod. Cantabr. *ἐγγύη*.

ἄτα. Cod. Cantabr. *ἄττα*. Arund. *ἔκτά*. Monac. *ἄτη*.

Ἐπιστέλλεις ἐμὶν ἐκστρατείαν. Stephan. et cod. Monac. *ἐπιστέλλεις ἐμὶν ἀστρατείαν*.

ἐκδάμως. Cod. Arund. *ἐκ δάμως*.

ὡς αὐτὸς καὶ ἐξέρποις. Unus R *ὡς αὐτόσκα ἐξερποισαιτῶν δὲ δοκέω*, alter *ὥς αὐτόσκα ἐξέρποις, ἐγὼν δὲ δοκέω*. Arund. *αὐτόσκα*. unde patet vere correxisse Stephanum *αὐτός κα*. Nihili est coniectura Casauboni *καὶ ὡς αὐτὸς ἐξέρποις*. Cod. Monac. *ἐξέρπεις*.

Ἐπιστέλλεις — ἐξέρποις. Ambrosius: *Iubes uti militia vacem extorrisque agam: quasi tu in tuto futurus sis.* Aldobrandinus: *Iubes exercitum peregre profecturum expectare, ut ipse quoque vlabaris.* Kuehnius: *Scribis nobis te expeditionem susceperum contra peregrinos vel exteros, ita ut ipse quoque exeas militatum.*

ἐγὼν δὲ δοκέω καὶ τὰ οἰκεῖα σφαλερὰ ἦμεν ἀνδρὶ μονάρχῳ. Aldobrandinus: *Ego vero et homini damnanti* (immo *dominanti*) *domestica sine periculo esse puto.*

τυράννων. Cod. Monac. *μονάρχων*.

ὅστις καί. Corrigatur *ὅστις κα*. Correxit C. F. Hermannus in litteris ad me perscriptis.

ἐξ αὐτὸς αὐτῶ. Stephan. *ἐξ αὐτὸς αὑτοῦ*. Mss. Menagii cum codd. Cantabr. et Monac. *ἐξ αὐτὸς αὐτοῦ*. Kuehnius etiam potius Menagio coni. *αὐτὸς ἐξ αὐτῶ*.

PITTACUS.

74. *Μιτυληναῖος*. Haec est constans per totum Diogenem librorum scriptura, abs qua perraro discedit diligentia eorum qui typis principum interpretationis Ambrosianae editionum praefuerunt.
οὗτος μετὰ τῶν Ἀλκαίου γενόμενος ἀδελφῶν Μέλαγχρον καθεῖλε τὸν τῆς Λέσβου τύραννον. Vid. Welckerus in Iahnii Annall. philoll. a. 1830. vol. I. fasc. 1. p. 16. et 17.
δίκτυον. Cod. Monac. *δείκτυον*.
ὕστερον μέν τοί φησιν. Corrigatur *ὕστερον μέντοι φησίν*.
τοὺς Ἀθηναίους. Cod. Monac. omittit.
περὶ τοῦ χωρίου. Cod. Monac. *πρὸ τοῦ χωρίου*.
Μιτυληναίους. Cod. Monac. *μιτηληναίους*.

75. *Τότε*. Cod. Monac. *τότε*.
Πιττακόν. Cod. Monac. *πιτακόν*.
Μιτυληναῖοι. Cod. Monac. *ἀθηναῖοι*.
ἀποτειμόμενος. Cod. Cantabr. et Arund. *ἀποτιγανόμενος*. Monac. *ἀποτεγανόμενος*.
τἀδελφοῦ. Cod. Monac. *τοῦ παιδός*.

76. *Παμφίλη*. Cod. Monac. *παμφύλη*.
ἐν δευτέρῳ. Cod. Arund. *ἐν τῷ δευτέρῳ*.
Τυρραῖον. Stephan. *Πυῤῥαῖον*. cod. Cantabr. *τυρρανεῖον*. C. F. Hermannus l. l. p. 373. coni. *τὸν Ὑῤῥάδιον*. filium enim avo fuisse cognominem. conf. Eduardi Platneri symbolae ad Ius Atticum p. 126. Augustus Seidlerus in Musei Rhenani a. 1829. fascic. 2. p. 225. litteram *τ* in *Τυρραῖον* ortam censet ex digamma vel perperam intellecto vel male lecto, scribitque *Fυρραῖον*.
κουρείου. Cod. Cantabr. *μερείου*.
Ἡράκλειτος δέ φησιν — τιμωρίας κρείσσων. Cod. Monac. omittit.
λέγων. Cod. Monac. omittit.
Ἄνδρα ἀγαθὸν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν, τὸ Πιττάκειον. Ambrosius omittit. Vid. Heindorfius ad Platonis Protagoram p. 597. et seqq. et Mitscherlichius ad Horatii Odd. I. 3, 3. p. 36. et seq.

77. *Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ*. P. 345. C. D. edit. Stephan. § 87. p. 591. et seqq. ed. Heindorf.
οὐδέ. Etiam Stephan. *οὐ*.
δεῖν. Cod. Monac. *δεῖ*.
ἄνθρωπον. Cod. Monac. omittit.
σπουδαῖον. Cod. Monac. *σπουδαῖον ἄνδρα*.

78. *προνοῆσαι*. Cod. Monac. *προνῆσαι*.
γενόμενα. Cod. Monac. *γϊνόμενα*.
ἐῦ θέσθαι. Ambrosius *aequo animo ferre*.
δ μέλλεις πράττειν. Ambrosius *Quod inquit facere intendis*.

ἀτυχίαν μὴ ὀνειδίζειν, ἐμὲ δὲ αἰδεῖσθαι. Ambrosius: *infoelicitatem meam ne improperaveris: me autem quaerimoniae pateas.*

εὐσέβειαν ἀσκεῖν. σωφροσύνην φιλεῖν. Ambrosius: *pietatem cole: frugi esto: pudicitiam ama.*

Τῶν δὲ ἀδομένων αὐτοῦ μάλιστα εὐδοκίμησε τάδε. Ambrosius: *Quae vero cecinit: maxime probantur. Haec sunt.* Aldobrandinus: *illius quae omnium in ore sunt, haec maxime approbata sunt.*

δεῖ τόξα. Cod. Arund. *χρῆ τόξον.* Monac. *χρὴ τόξον.* Horum ultimum cur ab nobis mutatum sit negat se intelligere Bachius l. l. num. 13. p. 100. Quod miramur.

φαρέτρην. Scribebatur *φαρέτραν.*

ποτί. Confirmant membranae Sambuci. Stephan. cum codd. R et Monac. *ἐπί*, sed ut in margine prioris adnotatum sit *ποτί.*

διὰ στόματος λαλεῖ. In interpretatione corrigatur *loqui praevalet.*

ἔκη ἑξακόσια. Cod. Monac. *ἑπτ' ἢ ἑξακόσιαι.* 179.

καταλογάδην. In interpretatione corrigatur *soluta oratione* pro *carptim.*

τεσσαρακοστὴν δευτέραν. Cod. Monac. *μβ.*

ἐτελεύτησε δ'. Cod. Monac. *ἐτελεύτησε δέ.*

πεντηκοστῆς δευτέρας. Cod. Monac. *νβ.* Ambrosius *LI.*

ἑβδομήκοντα. Meursius de Archontibus Athen. l. 14. coni. *ὀγδοήκοντα.* quod probat Menagius.

τόδε. Cod. Monac. *τάδε.*

ἐνθάδε Λέσβος νιόν, Πιττακόν, Ὑρραδίου. Etiam Stephan. et cod. Monac. *ἐνθάδε Πιττακὸν ἡδ' ἱερὰ Λέσβος.* In interpretatione corrigatur:

patria Lesbos
Sacra suis natum, Pittacon, Hyrrhadii.

ἐν ἀπομνημονευμάτων πρώτῳ. Cod. Cantabr. omittit *ἐν.*

Δημήτριος. Cod. Monac. *δημήτριος.*

ἐν. Cod. Monac. omittit.

οὕτω. Confirmant cod. Monac. et Iacobsius Anthol. Gr. VII. 89. 80.

Ὑρραδίου. Viscontius in Museo Pio-Clement. tom. VI. p. 36. not. e. coni. Ὑρράδεω, quod probat Iacobsius Anthol. Gr. prioris vol. VII. p. 295. Conf. Augustus Seidlerus in Musei Rhenani a. 1829. fascic. 2. p. 222. et seqq.

γενεῇ. Cod. Monac. *γένει.*

σύν. Cod. Cantabr. *σύ.*

ἄγω. Cod. Monac. *ἄγορεν* (sic).

σκίπωνα. Cod. Monac. *σκήπωνα.*

ἥνιδε. Cod. Monac. *ἠνίδε.*

βλέμβικας. Cod. Monac. *μέμβρηκας*, repositum illud etiam ab Mitalerio in ora libri.

ἔχοντες. Menagius coni. ἁλῶντες.
κατὰ σαυτόν. Cod. Monac. καθ' αὑτόν (sic).
ξεῖνος. Cod. Monac. ξένος.
κληδόνα. Cod. Monac. κληδόνι.
ὀλίγην ὡς. Cod. Monac. ὀλι, ut sequatur lacuna trium literarum.
εἰς οἶκον ἤγαγε νύμφην. Corrigatur ἐς οἶκον. Stephan. cum codd. Cantabr. et Monac. ἐς οἶκόν ἤγετο νύμφην.
σύ γ' ἰών. Cod. Monac. σὺ δίων.
κατὰ σαυτόν. Cod. Monac. καταυτόν.
81. αὐτοῦ. Stephan. αὐτόν. cod. Cantabr. αὐτῷ.
σάραπον. Cod. Cantabr. σύράπον.
ποσί. Cod. Monac. ποσίν.
ῥαφάδας. In interpretatione corrigatur *rimas* ex Aldobrandino.
γαύρηκα. Cod. Monac. γαύρικα.
ζοφοδορκίδαν. Cod. Monac. ζοφοδορκόδαν.
ἄλυχνον. Welckerus in Iahnii Annall. philoll. a. 1830. vol. I. fascic. 1. p. 46. corr. ἄλιχνον, ut esset *unleuchtkaft*. Variae autem sunt verborum ζοφοδορκίδαν ὡς ἄλυχνον interpretationes. Ambrosius: *zophodorpidem quoque quod obtusam haberet oculorum aciem.* Aldobrandinus: *sed et ζοφοδορκίδαν, quasi qui lychno careat, in tenebris coenaret.* Menagius: *tanquam eum, qui lampadem non accenderet, si quando de nocte coenaret.*
Κέλεαί με. Cod. Monac. κέλεἰμαι.
ὅπως σοι. Corrigatur ὅπως σοί.
ὁρείς. Cod. Cantabr. ὁρισθείς.
Ἀλυάττεω. Cod. Monac. ἀλυάτεω.
Σάρδις. Codd. Arund. et Monac. σάρδεις.
δεύμεσθ'. Cod. Monac. δεύμεσθ'.
ἀλλ' ἅ. Cod. Monac. ἀλλά.
ἑταίροις. Cod. Monac. ἑτέροις. Scribendum est ἑτάροις.
ξείνῳ. Cod. Monac. ξένῳ.
γενοίμην τοι. Corrigatur γενοίμην τοί.

BIAS.

82. Τευτάμου. Aldobrandinus *Teutamidis.*
πλούσιον — πάροικόν. Utrumque ab aliis aliter tentatum sanissimum est. Alter est patricius, alter inquilinus idemque qui alias dicitur μέτοικος. Eius significationis exempla videas apud Boeckhium Corp. Inscriptt. num. 1625. lin. 45. et num. 1631. quae per litteras mecum communicavit C. F. Hermannus.
Φανόδικος. Vid. Gualterus Burlaeus c. 5. et Schneiderus apud F. A. Wolfium in Analectis Litt. fascic. III. p. 249. et seqq..
Μεσσηνίας. Cod. Monac. μεσηνίας.
Μεσσήνην. Cod. Monac. μεσήνην.

εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Cod. Cantabr. ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Caeterum deleatur comma post hanc vocem.

οὐδέ. Cod. Monac. οὐ δέ.

εἰς Πριήνην. Cod. Monac. ἐς πριήνην. 83.

Ἀλυάττου. Cod. Monac. ἀλυάτου.

καταπλαγῆναι. Suidas s. v. πήναντα addit τό, quod probat Kuehnius.

εὐθενίαν. Confirmat Eudocia in Villoisoni Anecdotis vol. I. p. 93. Cod. Arund. ἐνθένειαν. Monac. εὐθενείαν.

ἄγγελλον. Corrigatur ἄγγελον.

σωρούς. Cod. Monac. σορούς.

σῖτον. Cod. Monac. σίτον.

Ἀλυάττης. Cod. Monac. ἀλυάτης.

ἦχη. Cod. Monac. ἤκη.

Ἀλυάττῃ. Cod. Monac. ἀλιάττῃ.

ὁ Ἁλίυς. Cod. Monac. ὁ ἁλείριος. 84.

κρίνων. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. τήνων.

Ἱππῶναξ. Cod. Monac. ἱππώναξ.

οὖν. Cod. Monac. γοῦν.

υἱοῦ. Cod. Monac. υἱούς.

Κλεινοῖς. Cod. Monac. κλεινῆς. 85.

πέτρῃ. Cod. Monac. πέτρα.

Τῇδε. C. F. Hermannus l. l. p. 373. coni. Γῇ δέ.

κέκευθα. Ita iam Stephanus correxit ex codicibus correctumque confirmant membranae apud Menagium et cod. Monac.

νιφόμενον. Cod. Monac. νηφόμενον.

ἐς ἀγκαλίδας. Cod. Monac. εἰς ἀγκαλίδας.

εὐδαιμονοίη. Cod. Monac. εὐδαιμονίη.

εὐδοκίμησε. Cod. Monac. εὐδοκί σε.

ἀεικεῖ. Cod. Monac. αἴκεν. Casaubonus coni. ᾗ κε, quod probat Mericus Casaubonus, reprobans ille Menagianum ἀεικεῖ. Ambrosius verba ἐν πόλει αἴκε μένῃς omittit.

ἄταν. Cod. Monac. ἄτταν.

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν — ἐξέλαμψεν ἄταν. Restituenda est verissima scriptura et distinctio editionis Menagianae,

Ἀστοῖσιν ἄρεσκε πᾶσιν ἐν πόλει αἴκε μένῃς·
πλείστην γὰρ ἔχει χάριν. αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι βλαβερὰν ἐξέλαμψεν ἄταν.

C. F. Hermannus l. l. p. 371. sic distinxit:

Ἀστοῖς ἄρεσκε πᾶσιν, ἐν πόλει
αἴκε μένῃς· πλείστην γὰρ ἔχει χάριν.
αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι δὴ βλαβερὰν
ἐξέλαμψεν ἄταν.

δυνάσθαι. Corrigatur δύνασθαι. 86.

περιγίνεσθαι. Cod. Monac. περιγένεσθαι (sic).
χειμάζομένης. Corrigatur χειμαζομένης.
αἴσθωνται. Cod. Monac. αἴσθονται.
πυνθάνῃ. Restituatur ex edit. Froben. πυνθάνει.

87. τε. Etiam cod. Monac. omittit.
βιωσομένους. Cod. Arund. βιωσόμενος.

88. περὶ θεῶν λέγε, ὡς εἰσίν. In interpretatione corrigatur *De diis hoc dic, esse.*
Ἱππῶναξ. Cod. Monac. ἱππὼναξ.
ἐπῆνεσε. Cod. Monac. ἐπήνεχε.
ἀπεφθέγξατο. Cod. Monac. ἀνεφθέγξατο.
Οἱ πλεῖστοι κακοί. Ambrosius *plures mali sunt* Aldobrandinus *Plerique homines mali.* Caeterum Ambrosius haec addit: *Huius etiam feruntur esse sententiae. Quicquid proposueris firmiter servans persevera. Duo maxime contraria sunt consilio. scilicet ira et festinatio. Dis deliberatos amicos elige eosque uno affectu: non uno habeas mexito. Amicos sequere quos non pudeat elegisse: amici vitam tuam puta gloriam.*

CLEOBULUS.

89. ῥώμῃ. Confirmant membranae apud Menagium omnes, codd. Cantabr. et Monac., Ambrosius et Suidas s. v. Κλεόβουλος. Alteram lectionem γνώμῃ expressit Aldobrandinus *sapientia.*
ἐν τῷ ὁμωνύμῳ δράματι, πληθυντικῶς ἐπιγράψας. Aldobrandinus: *in fabula, quam de eius nomine Cleobulas inscripsit.*
ἀνανεώσασθαι αὐτόν. Ambrosius *illum instaurasse aiunt.* Aldobrandinus *instaurasse dicit.*
τὸ ἀπὸ Δανιοῦ. Cod. Monac. omittit.
Μίδου. Cod. Monac. μίδα.
ἔστ' ἄν. Cod. Monac. ὅφρ' ἄν.
ῥέῃ. Cod. Monac. νάῃ. quod fortiter restituendum est.

90. γε. Cod. Monac. omittit.
ἀνακλύζῃ. Cod. Monac. ἀνακλύζει.
πολυκλαύστῳ ἐπὶ τύμβῳ. Cod. Monac. πολυκλαύτου ἐπὶ τύμβου.
Σιμωνίδου. Cod. Cantabr. σιμωνίδους.
νόῳ. Cod. Monac. νῷ.
ἀενάοις. Confirmat cod. Monac.. Vid. Hermannus ad Eurip. Ionem v. 117.
χρυσέας. Cod. Monac. χρυσᾶς.
ἀντιθέντα μένος στάλας. Cod. R ἀντιθέντα μένας στήλας. Monac. ἀντιθέντα μένος στήλας.
βρότειοι. Cod. Monac. βρότειοι.
τὸ ἐπίγραμμα. Cod. Monac. τὸ ποίημα ἢ τὸ ἐπίγραμμα.

91. παῖδες δὲ δυώδεκα. Codd. Stephani παῖδες δυοκαίδεκα.
τῶν. Cod. Monac. rasuram habet.

δέ θ'. Cod. Monac. omittit θ'. Vid. Godofredus Hermannus l. l. p. 236.

παῖδες δὶς τριάκοντα. Cod. Monac. παῖδες τριήκοντα. Stobaeus Eclogg. Physicc. p. 240. edit. Heeren. κοῦραι ἑξήκοντα, quod probabat Casaubonus. Caeterum in interpretatione corrigatur *Ter sunt cuique decem natae.*

δέ τ' ἐοῦσαι. Confirmat cod. Monac..

ἀποφθινυθοῦσιν. Cod. Monac. ἀποφθυνύθουσιν.

εὐδοκίμησεν αὐτοῦ. Corrigatur αὐτοῦ εὐδοκίμησεν ex Suida cum Kuehnio.

μέρος. Cod. Monac. μερός.

λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει. Kuehnius coni. λόγων τε πλῆθος ἄλλο ὁ καιρὸς ἀρκέσει, ut easet, *et aliam verborum copiam tempus dabit.*

μὴ μάταιος ἄχαρις γινέσθω. H. Stephanus coni. ἁ χάρις. Mericus Casaubonus μὴ μαθὼν ἄχαρις γινέσθω, hoc sensu, *gratus in illos esto a quibus didiceris.* Kuehnius μὴ ματαίως ἄχαρις γινέσθω, hoc sensu, *ne temere et sine somtica caussa odiosus fias.*

Ἄμουσία τὸ πλέον μέρος — ἄχαρις γινέσθω. Emperius repudiata distinctione Menagiana sic distinxit correxitque haec verba:

Ἄμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσι λόγων τε
πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει
φρονεῖν τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἁ χάρις γενέσθω,

Χάριν is intelligit vitae tempus a diis mortalibus concessum. Corrigatur distinguaturque:

Ἄμουσί' ἐν βροτοῖσι τὸ πλέον μέρος
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
φρόνει τι κεδνόν. μὴ μάταιος ἡ χάρις γινέσθω. Conf. Welckerus in Prolegomenis ad Theognidea p. XCVIII.

συνοικίζειν. Cod. Cantabr. συνεθίζειν.

τὸ φρονεῖν δέ. Stobaeus Florilegii vol. III. p. 44. edit. Gaisford. τὸ δὲ φρονεῖν.

ἢ μᾶλλον. Cod. Monac. μᾶλλον ἤ.

φίλον ποιεῖν. Cod. Cantabr. μᾶλλον φίλον ποιεῖν.

τῶν δὲ ἐχθρῶν τὴν ἐπιβουλήν. Cod. Monac. τὴν ἐπιβουλὴν δὲ τῶν ἐχθρῶν.

ἀμαθῆ. Corrigatur ἐνιαθῆ. Emendavit C. F. Hermannus l. l. p. 373.

φιλοφρονεῖσθαι. Deleatur comma post hanc vocem.

μηδέ. Cod. Monac. μὴ δέ.

παροινεῖν. Tanaqu. Faber coni. παραινεῖν, quod expressit Ambrosius.

κτήσῃ τοὺς συγγενέας. Corrigatur κτήσει. Cod. Monac. τοὺς συγγενέας κτήσῃ.

ἀπορρήσας. Cod. Monac. ἀπορρήσας.

πόντῳ ἀγαλλομένη. Cod. Monac. πότῳ ἀγαλομένη.

Ἄνδρα σοφὸν — ἀγαλλομένη. Ambrosius omittit.
Ἀπεφθέγξατο. Codd. Cantabr. et Monac. ἀπεφήνατο.
Ἀπεφθέγξατο· Μέτρον ἄριστον. Ambrosius omittit.
μιέν τιν. Corrigatur μὲν τίν.
ἑταῖροι. Cod. Monac. ἑτάροιι unde corrigatur ἑτάροι, id quod ex codd. adnotavit Stephanus.
πάντη. Corrigatur παντῇ. Ambrosius *singulis*. Aldobrandinus *omnibus his*.
ποτανεστάταν. Stephan. ποτ' ἀνιωτάταν. Mss. apud Menagium ποτανιωτάταν. codd. Cantabr. et Arund. ποτ' ἀνοτάταν. Monac. ποτε ἀνιωτάταν. Ambrosius *commodissimam*. Aldobrandinus *maxime optabilem*. Suidas s. v. Κλεόβουλος ποτνιωτάταν. Scaliger et Stephanus coni. ποτωνιωτάταν. Casaubonus ἀνανιωτάταν.
ἑταῖροι. Corrigatur ἑτάροι, id quod ex codd. adnotavit Stephanus.
ἑκαστόθεν. Cod. Monac. ἑκάστοθεν.
πάρ τυ. Corrigatur πὰρ τύ.

PERIANDER.

94. Κυψέλου. Confirmant codd. RRR. Stephan. cum cod. Arund. Κυψέλλου.
Ἐρισθενείας. Ambrosius *Euristeneae* et *Euristheneae*.
τοῦ Ἀριστοδήμου. Cod. Monac. omittit articulum. Aldobrandinus *Aristomedis*.
ὑποβάθρῳ. Cod. Cantabr. ὑποβαράθρῳ.
Κέρκυραν. Cod. Monac. κερω (sic).
95. γήρᾳ. Cod. Cantabr. γηρείᾳ.
ὃν φθάσαντες οἱ Κερκυραῖοι διεχρήσαντο. Ambrosius: *Eius exploruto consilio corcyrenses invicem interemerunt*.
ἔπεμψε. Cod. Monac. ἔπεμψαν.
ἱκετεύσαντες. Cod. Monac. ἱκετεύοντες.
Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. Cap. 20.
96. Ἀρίστιππος. Cod. Monac. ἀριστόβουλος.
φωφᾷ. Stephan. φορᾷ. Codd. Cantabr. et Arund. χωρᾷ. Monac. χώρα.
τὸν κόσμον. Deleatur comma post hanc vocem.
τέτταρας. Deleatur comma post hanc vocem.
Κορίνθιοι δέ. Cod. Monac. Κορίνθιοι δ'.
σοφίης. Iacobsius Anthol. Gr. VII. 619. σοφίας.
97. ἄγχιαλος. Cod. Monac. ἀγχιάλοις.
Μή ποτε. Corrigatur Μήποτε.
λυπήσῃ. Cod. Monac. λυπήσει.
τινος. Ponatur comma post hanc vocem pro colo.
Θεός. Ponatur colon post hanc vocem pro puncto.
ἀπέσβη. Cod. Monac. ἀπεβ' cum unius literae lacuna.

ἔτιχεν. Cod. Monac. ἔτυχε.

δεῖν γὰρ τὰ κερδαντὰ κερδαίνειν. Ambrosius: *Oportere enim modo qui honestus sit non lucrari.*

ἐποίησε δέ. Cod. Monac. omittit δέ.

φέρει. Cod. Monac. φέρειν.

αἰσχρόν· — δημοκρατία. Cod. Arund. inter haec hiatum habet unius vocabuli, Monac. sex literarum.

Εὔφορος. Ἔφορος confirmant cod. Monac. et Aldobrandinus. 98.

τριακοστὴν ὀγδόην. Cod. Monac. λη.

ἐτυράννησεν. Cod. Monac. ἐτυράννευσεν.

τετταράκοντα. Cod. Monac. μ.

φασί. Cod. Monac. φησί.

τὸν μὲν τύραννον. Cod. Monac. καὶ τὸν μὲν τύραννον.

Ἀμβρακιώτην. Confirmant cod. Monac. et Aldobrandinus. Ambrosius *amphraciotem* et *ampraciotem.*

Νεάνθης. Cod. Monac. α ἄνθης (sic). In interpretatione 99. corrigatur *Hoc ipsum Neanthes quoque* etc.

Κυζικηνός. Cod. Monac. κυζικῖνός.

ἀνεψιούς τε. In interpretatione corrigatur *patruelesque.*

Πλάτων δὲ οὔ φησι. In Protagora p. 343. A. edit. Stephan. §. 82. p. 582. sq. ed. Heindorf.

διορύξαι. Ambrosius post hanc vocem habet, *Obiit autem octogenarius.*

Φέρεται δὲ αὐτοῦ καὶ ἐπιστολή. Ambrosius: *feruntur duae istius epistolae huiusmodi.* Aldobrandinus: *Fertur autem et illius epistola.*

αὐτεῖ. Codd. Stephani ἀϋτεῖ.

ἤξοῦντι. Cod. Cantabr. ἥξοντι. Arund. ἤξοῦντι.

ἐμαί. Cod. Monac. ἐμ .

ὅτ' εἰς ἓν ἐλθόντας — ἐπιστολαί. Ambrosius: *quod in unum coactos epistolae meae repererunt: ipsaeque Corinthum ut confido perducent.* Aldobrandinus: *quod vos isthic congregatos literae meae Corinthum quoque sint perducturae.*

ἴσετε. Corrigatur ἴσατε.

παρὰ τὸν Λυδόν. Ambrosius *in Lydiam.*

φοιτῆν. Codd. Cantabr. et Arund. φοιτεῖν. Monac. φοιτᾶν.

τύραννον. Cod. Monac. τύράννου.

εἰς οἶκον. Cod. Monac. ἐς οἶκον.

τὸ ἄγος. Ambrosius *scelus.* 100.

με. Cod. Monac. omittit.

ἄπο θυμοῦ. Cod. Monac. ἀπὸ θυμοῦ.

τὺ δὲ ἑκὼν — ἀδικεῖς. Ambrosius: *tu autem sponte filio ingrato si quid egeris: iniuriosus es.* Aldobrandinus: *Tu autem si volens a me filium alienaveris, iniuriam facies.*

ἀπήνειαν. Edit. Froben. ἀπηνίαν, quod commendatum Casaubono restituendum erat.

ἐγώ τν. Corrigatur ἐγὼ τύ. Codd. Stephani ἐγὼ τοῖα. Monac. ἐγώ τοι.

δή. Cod. Arund. δήν.

ἔτισα. Cod. Arund. ἐτίσαι.

τὴν τᾷ θυγατρί. Cod. Monac. τήν τε θυγατρί.

ἀὐτᾷ καὶ τά. Cod. Monac. αὗται κατά.

Κορινθιᾶν. Cod. Monac. κορινθίων.

τὴν τᾷ θυγατρὶ — εἵματα. Stephan. τήν τε θυγατρὶ κατακαύσας αὗται κατὰ πᾶσαν Κορινθίαν εἵμαθα. Ambrosius: *nam et ipse satis diu poenas dedit*, omissis quae sequuntur usque ad Θρασύβουλος Περιάνδρῳ.

ὑποκρινάμην. Confirmat cod. Arund., Stephan. cum codd. Cantabr. et Monac. ὑπεκρινάμην. Ambrosius *dissimulavi*.

καί σοι. Corrigatur καὶ σοί.

ἀναγγελεῖ. Cod. Monac. ἀναγγέλειν.

αἰσυμνητείην. Codd. Cantabr. et Monac. αἰσυμνητίην. Vid. Ioannes Fridericus Ebertus in Dissertatt. Sicul., vol. I. p. 17. et seqq..

ἐχθρός τοι. Corrigatur ἐχθρὸς τοί.

αἰσυμνήτη. Cod. Monac. αἰσυμνήτα.

ἑταίρων. Corrigatur ἑτάρων. Cod. Monac. ἑτερων.

ANACHARSIS.

101. Καδονίδα. Cod. Monac. καδονίδου. Ambrosius *Caduidi*. Aldobrandinus *Caduidem*.

τῶν τε παρὰ τοῖς Σκύθαις. In interpretatione corrigatur *et de iis quae apud Scythas*.

τοῖς Ἕλλησιν. Cod. Monac. τῶν ἕλλησιν. Caeterum deleatur comma post hanc vocem.

ἔπη ὀκτακόσια. Cod. Monac. ἔπη ὦ. Ambrosius *ad nongentos versus*.

τὴν ἀπὸ Σκυθῶν φῆσιν. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac.,

Λέγει δέ. Cod. Monac. λέγει δ'.

Ἀθήνας. Cod. Monac. ἀθῆνας.

τεσσαρακοστὴν ἑβδόμην. Cod. Monac. μζ.

ἀφικόμενον. Cod. Cantabr. ἀφικομένα.

θεάσασθαι. Deleatur comma post hanc vocem.

102. ἐκελεύθη. Cod. Monac. omittit.

εἰπεῖν αὐτῷ. Cod. Monac. ἐκελεύσθη εἰπεῖν αὐτῷ.

προςήκειν. Cod. Cantabr. προςήκει.

εἰςέφρησεν. Codd. RRR εἰςέφρικεν. Cantabr., Arund. et Monac. εἰςέφρηκεν.

διὰ μὲν τὸν λόγον — ἀπολέσθαι. De horum verborum sensu breviter disputavit Rossius l. l. §. VIII. p. 25. et sq..

ἐπιτελοῦντα. Confirmant codd. Stephani et Monac..

τὸν δ' ἔτι. Cod. Monac. τὸν δετι. 103.

βότρυς — ἡδονῆς — μέθης. Ponuntur commata post has voces pro colis.

ἀηδίας. Cod. Monac. ἀηδείας.

ἐν ταῖς καπηλείαις φανερῶς. Cod. Monac. καπῆλείφανερῶς. 104. In interpretatione corrigatur *in caupona exercenda*. Aldobrandinus *in mercaturis faciendis*.

κρατεῖν. Confirmant Ms. apud Menagium, cod. Cantabr. et Arund.. Ambrosius *continendum est*. Aldobrandinus *continc*.

τίνα. Cod. Monac. τίνων.

πότεροι. Cod. Monac. ὁπότεροι.

ἔφη, „Γλῶσσα. Cod. Monac. γλῶσσα, ἔφη. 105.

ἀπαιτᾶν. Cod. Cantabr. ἀπαντᾶν.

καὶ πλεονεκτεῖν. In interpretatione corrigatur *et plus quam par esset lucrifaciendum*.

φέρῃς. Cod. Monac. φέρεις.

κεραμικόν. Cod. Monac. κεραμεικόν.

τροχόν. Cod. Monac. spatium huius vocis vacuum habet.

ἀφῖγμαι. Edit. Froben., Stephan. et Menag. ἄφιγμαι.

εἰς τήν. Ms. apud Menag. εἰς τὴν γῆν.

πρό. Cod. Monac. πρός.

τοι. Corrigatur τοί.

MYSON.

Μύσων. Cod. Monac. μύσων μέν. 106.

Στρύμωνος. Cod. Monac. στρυμόνος.

φασὶ δέ. Cod. Monac. φασὶ δ'.

σοφώτερος. Edit. Froben. σοφότερος.

εἰπεῖν. Etiam Kuehnius ad l. 30. coni. ἀνειπεῖν.

ἐν τῷ Θαλοῦ βίῳ. l. 30. Cod. Monac. ἐν τῷ θαλλ βίῳ.

τινά φημι. Corrigatur τινα φημί.

Μύσων'. Cod. Monac. μύσωνα.

τινά φημι. Corrigatur τινα φημί. 107.

διαδοχαῖς. Cod. Monac. δια, ut lacunam habeat literis reliquis.

Ποντικοῦ. Deleatur comma post hanc vocem.

Κρήτης. Cod. Monac. κρήττης.

Ἱππῶναξ. Cod. Monac. ἱππώναξ.

Ὠπόλλων. Confirmant codd. Arund. et Monac.. Legebatur ὃν Ἀπόλλων. Conf. Gaisfordius ad Hephaest. p. 254.

Ἀπημάντου. Cod. Cantabr. ἀπημάντην.

Δι' αὐτὸ τοῦτο. Cod. Monac. δι' αὐτὸν τοῦτον. 108.

φησὶ δ' Ἀριστόξενος. Cod. Monac. φασὶ δὲ ἀριστόξενος.

μηδέ. Cod. Monac. μὴ δέ.

πόλεως. Cod. Monac. κώμης.

κώμης. Cod. Monac. πόλεως.

οὗτος ἐν τῷ Πρωταγόρᾳ. P. 343. A. edit. Stephan. § 82. p. 582. sq. ed. Heindorf.

Ἔφασκε δή. Cod. Monac. ἔφασκε δέ.

ζητεῖν. Ponatur colon post hanc vocem pro puncto.

Κατέστρεψε δέ. Cod. Monac. omittit δέ.

ἐννενήκοντα. Stephan. cum codd. Stephani ἑβδομήκοντα.

EPIMENIDES.

109. Φαιστίου. Suidas Φαίστου. Caeterum post hanc vocem comma ponatur pro colo, item post Δωσιάδου et Ἀγησάρχου.

Ἀγησάρκου. Ambrosius *Agesarchum*. Aldobrandinus *Agesarcho*. Suidas Ἀγιασάρχου.

Κρὴς τὸ γένος. Ante haec verba cum Casaubono inserenda sunt haecce, μητρὸς δὲ Βλάστας. Auctor est Suidas, apud quem est καὶ μητρὸς Βλάστας.

Κνωσσοῦ. Corrigatur Κνωσοῦ. Ambrosius *Gnoso vico*.

καθέσει τῆς κόμης τὸ εἶδος παραλλάσσων. Ambrosius *effigiem immutasse perhibetur*, reliquis omissis. Aldobrandinus: *cuius habitatione vici effigiem oris vultumque mutavit*. Corrigatur *eo quod comam aleret s. promissis capillis effigiem immutans*.

εἰς ἀγρὸν ἐπὶ πρόβατον. Cod. Monac. ἐς. Aldobrandinus *ad gregem armentorum in agrum missus*.

εὗρισκε. Cod. Monac. εὕρισκεν.

μετεσκευασμένα πάντα. Etiam Stephan. omittit πάντα, sed agnoscunt interpretes. Stephanus interpretatur *omnia vasa alio translata*, *omnem suppellectilem alio translatam*.

ἦκεν. Cod. Monac. ἦκε.

εἶη. Ponatur comma post hanc vocem pro colo.

110. ὅθεν. Cod. Monac. ὅθεν καί.

λοιμιῷ. Cod. Monac. λοιμιῷ λιμῷ.

καθῆραι. Cod. Arund. καθῆρε.

τεσσαραχοστῇ ἕκτῃ. Codd. apud Casaubonum ἑβδόμῃ. Ambrosius XXVII. Suidas μδ'.

τῷ προσήκοντι θεῷ. Ambrosius *propicio deo*. Aldobrandinus *proprio*.

λῆξαι. Aldobrandinus *destisse aiunt*.

Κυλώνειον. Cod. Monac. κηλώνειον.

σημαίνοντα. Cod. Monac. σημαίνοντες, quod expressit Aldobrandinus. Σημαίνοντα vel σημαίνειν τε commendavit etiam Kuehnius.

Κτησίβιον. Ambrosius *lysinnium*.

111. ἐς Κρήτην. Cod. Monac. εἰς Κρήτην.

Κνωσσίων. Corrigatur Κνωσίων. Ambrosius *gnosiorum* et *gnossiorum*.

Φλέγων. Est haec lectio Menagianae, quam confirmant Sambucus et Aldobrandinus cum codd. Stephani, qui habent

σφάγων et φλέγων. Stephan. cum codd. Cantabr., Arund. et Monac. Φάσγων, quod reddidit Ambrosius *phasgo*.

ἑνὸς δέοντος τριακόσια. Stephan. et cod. Monac. ἑνὸς δέοντα τριακόσια. quod restituendum. Codd. Stephani et Cantabr. ἑνὸς δέοντος τριακοσίων.

πεντήκοντα. Cod. Monac. ν̄.

Κόλχους. Aldobrandinus *Cholcos*.

Λόβων. Kuehnius coni. Δάμων. 112.

Εἰσὶ δ'. Cod. Monac. εἰσὶ δέ.

χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι. Suidas χρόνον ἕνα διεκπατῆσαι.

Δημήτριος. Cod. Monac. δημίτριος.

νέᾳ. Cod. Monac. [illegible] (sic).

εὗρον ἐπιστολήν. Cod. Monac. ἐπιστολὴν εὗρον.

αἰ. Scribebatur αἴ. 113.

θητευόντεσσιν. Cod. Arund. θητευόντεσιν.

ἐπεθήκατο. Cod. Arund. ἀπεθήκατο.

ἀνδραποδιξάμενος τὼς πολιήτας. Ambrosius omittit.

κακώς. Cod. Monac. κακῶς.

τοὶ μεμναμένοι. Cod. Monac. τοὶ γὰρ μεμναμένοι.

ἀλγέοντι. Cod. Monac. ἀλγύοντι.

πέδα. Cod. Monac. παῖδας. Kuehnius coni. παιδῶν.

αἴκε. Corrigatur αἴ κε.

ἐλευθεριάξαντας. Stephan. ἐλευθεριάσαντὰς. Vid. Koenius ad Gregor. Cor. p. 327. et seq..

τύ. Cod. Monac. σύ.

ἅμμε. Ponatur colon post hanc vocem pro puncto.

ἐσεῖταί τοι. Corrigatur ἐσεῖται τοί. Cod. Monac. τϊν.

αἰ δέ πη. Codd. Cantabr. et Arund. αἲ δ' ἔπη.

ἐπ' ἀλατείᾳ. Cod. Monac. πλατείη. Kuehnius coni. αἰ δὲ πῇ πλανυττείᾳ.

ἐγκύρσωντι. Cod. Monac. ἐγκύρσοντι.

ἐγκύρσωντί τοι. Corrigatur ἐγκύρσωντι τοί.

αἰ δέ πη — τοὶ φίλοι. Stephan. αἲ δέ πη πλατείῃ ἐγκύρσων τί τι τήνω τοι φίλοι.

μηδεμιᾷ. Cod. Monac. μὴ δὲ μιᾷ. 114.

πρῶτος. Casaubonus coni. πρῶτον.

αὐτόν. I. F. H. i. e. Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. part. 1. p. 104. coni. ἐν ᾅδου.

ἐλήφθησαν. Cod. Arund. ἐλήφθεισαν. 115.

γηρᾶσαι. Cod. Monac. γηράσαι.

τοῦτό. Cod. Cantabr. οὕτω.

Δωριστί. Cod. Cantabr. δωρίδης. Monac. δωρίδ[illegible].

PHERECYDES.

116. *Φερεκύδης Βάβυος.* Cod. Monac. *φερεκύδ φάδιος.* Spengelius: „Est rasura duarum vel trium literarum. Voluit *φερεκυδίδης.*“ Ambrosius *Badis.* Aldobrandinus *Badys.*

Σύριος. Interpretes *Syrus.*

Ἕλλησι. Florens Christianus coni. *Ἑλληνιστί.* In interpretatione ante *scripsisse* inseratur *Graecis.*

παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Cod. Monac. *περὶ τὸν αἰγιαλόν.*

Σάμου. Stephan. et cod. Monac. *ψάμμου.*

εἰς Ὀλυμπίαν. Casaubonus coni. etiam *ἀπ' Ὀλυμπίας.*

Μεσσήνην. Cod. Monac. *μ* . Spengelius: „Rasura.“

μετοικῆσαι. Stephan. et cod. Monac. *μετοικίσαι.*

πεισθῆναι. Ponatur comma post hanc vocem pro colo.

Μεσσήνην. Cod. Monac. *μεσήνην.*

Μεσσήνην δὲ ἑαλωκέναι. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac..

117. *ἐν τοῖς θαυμασίοις.* Cod. Monac. omittit articulum.

Φερεκύδη. Cod. Monac. *φερεκυδίδη.*

ἐφεστῶτος. Stephan. cum codd. Arund. et Monac. *συνεστῶτος.*

118. *θάψαι.“ ἐπεσκηφέναι τε ταῦτα Φερεκύδην.* Corrigatur *θάψαι ἐπεσκηφέναι τε ταῦτὰ Φερεκύδην.“* Cod. Monac. *φερεκυδίδην.*

Φερεκύδην μεταλλάξαντα. Cod. Monac. *φερεκυδ λλάξαντα.* Spengelius: „Rasura.“

αὐτόθι. In interpretatione ante *sepelientes* inseratur *ibidem.*

διαβάλοντα. Corrigatur *διαβαλόντα.*

Χροΐ. Sic Menagiana. Stephan. *χρωτί.* Codd. Cantabr. et Arund. *χρῷ.* Monac. *χρῶ.* Ambrosius *χροΐ δῆλα* interpretatur *aperte inspice.*

φιλοσόφοις. Haec est lectio edit. Froben.. Stephan. et Menag. cum cod. Monac. *φιλολόγοις,* quod reddidit Aldobrandinus. Ambrosius *apud studiosos.*

119. *Φερεκύδας.* Cod. Monac. *φερεκυδίδας.*

Συρίους. Interpretes *Syros.* Corrigatur *Syrios.*

Βάβυος. Cod. Monac. *βάδυος.* Ambrosius *Badis.* Aldobrandinus *Badys.*

Ἐρατοσθένης. Apud Bernhardium p. 242. et seq..

Σύριον. Interpretes *Syri.* Corrigatur *Syrii.*

Χρόνος. Casaubonus coni. *Κρόνος.*

εἰς ἀεί. Edit. Froben. et Menag. *εἴς ἀεί,* quod expressit Aldobrandinus. Stephan. et, si fides Spengelio, cod. Monac. *εἰς ἀεί,* quod expressit Ambrosius et coniectura occupavit Casaubonus. Eamdem lectionem confirmat Damascius de principiis c. 14. in Io. Chph. Wolfii Anecdotis Graecis T. III. p. 257. et seq.. tuitusque est Dietericus Tiedemannus libri *Griechenlands*

erste Philosophen p. 173. et seqq.. Contra Wyttenbachium Disput. de unitate dei T. II. Opusce. p. 382. edit. Lugdun. Batav. a. 1821. „quod (εἷς) non esse mutandum in εἷςαεὶ cum Is. Casaubono, constat ex aliis qui hoc fragmentum laudant, quos memorat Galeus ad Hermiae Irris. c. 12."

Χθονίῃ — Γῆ. Corrigatur *Χθονὶ — Γῇ* cum C. F. Hermanno l. l. p. 373. Ambrosius: *terrenae autem nomen fuit terrae.* Aldobrandinus: *telluri autem nomen fuit terrae.* ille ut posteriorem, hic priorem partem correctionis Hermanni confirmet.

γέρας. Quod Menagiana ante hanc vocem habet *γήν*, nihil est aliud nisi *γῆν*, quod expressit Aldobrandinus *quoniam ei Iupiter terram donum dederit.* Omittunt hanc voculam codd. Cantabr., Arund. et Monac. neque expressit Ambrosius.

Σύρα. Aldobrandinus *Syro*, quod idem restitui volebat Ludovicus Holstenius ad Porphyrium de vita Pythag. c. 1. p. 5. edit. Kiessling..

νήσῳ. Cod. Monac. *πόλει.*

ὅρων. Cod. Monac. *ἱερῶν.*

δ' ἔτι. Cod. Monac. *δέ τι.* 120.

Ὡς. Iacobsius ad Anthol. Gr. vol. VI. p. 316. coni. *Ζῶν.*

Πυθαγόρης. Cod. Monac. *πυθαγόρας.*

πολιήταις. Cod. Monac. *πολίταις.* 121.

εἴ. Cod. Monac. *ἤ.*

γέγονε δέ. Ambrosius ante haec verba habet haecce, *Aliorumque in eum feruntur epigrammata.*

πεντηκοστὴν ἐννάτην. Cod. Monac. *νθ.*

Φερεκύδης. Cod. Monac. *φερεκυδίδης.*

ὅταν τοι. Corrigatur *ὅταν τοί.* 122.

νοῦσος με. Corrigatur *νοῦσός με.*

καταλελάβηκε. Cod. Monac. *καταλελαβήκεε.*

ἔβρυον. Codd. Stephani, Cantabr., Arund. et Monac. *ἔθνον.* Aldobrandinus *ardebam.*

ὢν. Cod. Monac. *οὖν.*

οἰκιήτῃσιν, ἐπήν. Cod. Monac. *οἰκητ ἐπεί* (sic). Caeterum *οἰκιήτῃσιν* confirmant codd. Cantabr. et Arund..

δοκιμώσῃς. Cod. Monac. *δοκιμάσῃς.*

δοκιμώσητε. Cod. Monac. *δοκιμάσητε.*

φήνης. Ponatur colon post hanc vocem pro puncto.

ἤνδανεν. Edit. Froben. *ἤνδανεν.*

πρηγμιάτων. Cod. Monac. *πραγμάτων.*

οὔτ' ἀληθές. Vere Emperius: „Scribendum est *τἀληθές.* *οὔτ'* facile apparet, quomodo natum sit. Nam apud librarios etiam — *praecedenti spectatur mantica tergo.*"

ὅσσα δ' ἂν — νοεῖν. Ambrosius: *forte quaedam de theologia reservavi, caetera intelligere oportet.* Aldobrandinus: *sed quae deligat is, qui de rebus divinis disserat: reliqua con-*

iicere oportet. Casaubonus interpretatur *Quaecunque leges ad deos pertinentia, allegorice sunt intelligenda.* Kuehnius coni. ἄλλῃ pro ἄλλα. Emperius: „Non possum Casauboni coniecturam non probare, etsi fortasse θεολογεόμενα quam θεολογέοντα praestat.“ Ego quoque non invenio quod Casauboni coniectura probem magis.

προεστεῶσι. Stephan. προςεστῶσι. cod. Monac. προςεστεῶσι.

ἐρομένοις. Edit. Froben. cum codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἠρομένοις.

ὁκοῖόν τι. Edit. Froben. ὁκοῖον τί. cod. Monac. οἰκεῖόν τε.

κλῃϑρης. Cod. Monac. κλειήϑρης.

ἐπὶ τὰς Φερεκύδεω ταφάς. Post haec in cod. Arund. sequuntur haecce, Λαερτίου Διογένους τῶν εἰς δέκα τὸ δεύτερον, deinde Καὶ οὗτοι.

Καὶ οὗτοι μὲν οἱ κληϑέντες σοφοὶ — οὗ διήκουσεν Ἀναξίμανδρος. Cod. Monac. omittit, sed ut duo versus vacui exstent, tum incipiat liber secundus.

LIBER II.

ANAXIMANDER.

1. ψευδοφαῆ. Edit. Froben. cum Mss. nonnullis apud Menagium, codd. Stephani atque Eudocia p. 55. ψευδοειδῆ.

σκιοϑήρων. Cod. Monac. σκηοϑήρων.

ἰσημερίας. Cod. Monac. ἱστορίας.

2. τῶν δὲ ἀρεσκόντων αὐτῷ πεπολῆται κεφαλαιώδη τὴν ἔκϑεσιν. In interpretatione corrigatur *Placitorum autem suorum fecit sibi expositionem per capita.*

ᾗπερ. Cod. Cantabr. ὡς περ. Arund. ὡς που. Monac. ὥς που. Ambrosius verba ᾗπερ περιέτυχε καὶ omittit.

πεντηκοστῆς ὀγδόης. Cod. Monac. νη.

ἑξήκοντα τεσσάρων. Ante Meibomium scribebatur ἑξήκοντατεσσάρων. Cod. Monac. ξδ.

ἀκμάσαντά πη. Augustus Meinekius coni. ἀκμάσαντα δή.

τὰ παιδάρια. Cod. Monac. τὸ (sic) παιδάρια.

ANAXIMENES.

3. ὑπὸ γῆν. Cod. Cantabr. et Monac. ὑπὲρ γῆν.

ἑξηκοστῇ τρίτῃ. Cod. Monac. ξγ. Suidas s. v. Ἀναξιμένης πεντηκοστῇ πέμπτῃ. Petersenius l. l. p. 100. τετταρακοστῇ ὀγδόῃ.

καὶ ἄλλοι δύο. Cod. Monac. δύο καὶ ἄλλοι.

ὃς ἀδελφῆς υἱὸς ἦν — γεγραφότος. Cod. Monac. ὃς ἀδελφὸς ἦν υἱὸς etc.. Ambrosius: *qui oratoris nepos Alexandri gesta conscripsit.*

Οὗτος δέ. Cod. Monac. οὗτος δή.

Ἑξαμίου. Cod. Monac. ἐκ καλοῦ.

ἐΐωθεν. Cod. Cantabr. et Arund. ἔωθεν. Monac. ἔωθεν.

ἐθηεῖτο. In interpretatione corrigatur *securus explorat* pro *secutus*.

ἐς μνήμην. Cod. Monac. εἰς μνήμην.

εἰς τὸ κρημνῶδες. Cod. Monac. ἐς τὸ κρημνῶδες.

ἐμβάς. Codd. Stephani, Arund. et Monac. ἐκβάς.

μὲν νῦν. Corrigatur μέν νυν cum Casaubono.

ἐπιδεξιούμεθα δ' ἔτι. Casaubonus coni. ἐπεὶ δεξιούμεθά γέτι.

ἡμέες δὲ οἱ λεσχηνῶται — ἀνακείσθω. Ambrosius: *Caeterum liberique nostri tanti viri iugiter meminimus. atque in illius maxime doctrina acquiescimus; initiumque sermonis nostri Thaletem semper instituimus.*

Εὐβουλότατος. H. Stephanus coni. εὐβουλότερος, quod probare videtur Valckenarius ad Herodotum p. 269. a. edit. Wesseling. 5.

εἰς. Cod. Monac. ἧς.

Αἰακέος. Cod. Arund. αἰάκεος.

ἄλαστα. Cod. Monac. ἄλλοις τά. Valckenarius ad Herodotum p. 269. a. edit. Wesseling. coni. ἄλγιστα vel μέγιστα. Schweighaeuserus ad eumdem III. 139. ἀνοιστά.

ἔρδουσι. Cod. Arund. ἔρδοισι. Monac. ἔρδοϊσι.

αἰσυμνῆται. Vid. Ioannis Friderici Eberti Dissertatt. Sicc. T. I. p. 17. et seqq..

οὐκ ἦν. Cod. Monac. οὐκῆνι.

καταστᾶσι. Cod. Monac. καταστᾶ.

σωτηρίης. Cod. Monac. σωτηρίας.

κῶς. Confirmant codd. Cantabr. et Arund.. Monac. πῶς.

ἄν οὖν. Cod. Monac. οὖν ἄν.

ἐπέχοι. Cod. Monac. ἐπέχει. Coniectura ἔτι ἔχοι debetur Valckenario ad Herodotum p. 269. a. edit. Wesseling..

δουλοσύνης. Cod. Monac. δουλωσύνης.

Κροτωνιήτῃσι. Cod. Arund. κροτωνιήται. Monac. κροτωνιήταισι.

καταθύμιος δέ. Stephan. cum codd. Arund. et Monac. omittit. Agnoscit Menag., ex codd. commendata Casaubono.

τοῖσι ἄλλοισι. Cod. Monac. τοῖσιν ἄλλοισιν.

δέ τοι. Corrigatur δὲ τοί.

ANAXAGORAS.

οὕτω. Cod. Monac. οὕτως. 6.

ὃ ἔστιν ἡδέως. Cod. Monac. ὡς ἔατιν ἡδέος.

διεκόσμησε. Cod. Monac. διεκόσμησεν.

Τίμιων. Cod. Monac. τίμιων τοῦτο.

οὕτω. Cod. Monac. omittit.

Ἀναξαγόρην. Cod. Monac. ἀναξογόρην.

Καί που — τεταραγμένα πρόσθεν. Apparet negligentius

haec converta esse ab Ambrosio poeta. Sensus est is quem dedit Rossius l. l. §. VIIII. p. 27. „Et Anaxagoram fuisse aiunt fortissimum heroa mentem nomine, quia mens ei (i. e. quia mentem is voluit esse), quae subito congregans omnia composuit perturbata prius."

παρεχώρησε τοῖς οἰκείοις. Cod. Monac. *τοῖς οἰκείοις παρεχώρησεν.*

7. *αἰτιαθείς.* Etiam cod. Cantabr. *αἰτιασθείς.*

Οὐδέν σοι μέλει. Cod. Monac. *οὐδέν σοι μέλλει.*

ἑβδομήκοντα δύο. In interpretatione post *septuaginta* inseratur *duos.*

ἑβδομηκοστῆς ὀγδόης. Recipienda erat correctio Meursii *ὀγδοηκοστῆς ὀγδόης.*

ἐπὶ Καλλίου. Recipienda erat correctio Meursii *ἐπὶ Καλλιάδου.*

εἴκοσιν. Eduardus Schaubachius Fragmm. Anaxagorae Claxom. p. 14. et 15. coni. *τετταράκοντα.* Improbat censor eius in Diariis litterr. Halenss. a. 1828. num. 243. p. 253.

Δημήτριος. Cod. Monac. *δημῆτριος.*

ἀναγραφῇ. Cod. Monac. *ἐπιγραφῇ.*

8. *Οὗτος.* Cod. Monac. *στω.*

τὸν ἥλιον. Cod. Monac. *τὲν ἥλιον.*

Τάνταλον. Ios. Scaliger ad oram libri coni. *ἀτάλαντον, aequalem.* Satis id refutant quae habet Casaubono laudatus Scholiastes Pindari ad Olymp. I. 97.

λέγομεν. Cod. Monac. *λεγομένων.* Correctionem Casauboni ex Suida petitam probat Menagius.

συγκεκρίσθαι. Cod. Monac. *συγκεκράσθαι.*

ὡς τὴν γῆν. Codd. Arund. et Monac. omittunt.

θάλασσαν. Cod. Monac. *θάλατταν.*

9. *θολοειδῶς.* Ambrosius *turbato et confuso motu.* Aldobrandinus *turbulente.* Corrigatur *in modum* seu *in formam tholi.*

ὕστερον δέ. Cod. Monac. omittit *δέ.*

τὴν ἔγκλισιν λαβεῖν. Ed. Schaubachius Fragmm. Anaxagorae Claxom. p. 175. coni. *τὴν γῆν ἔγκλισιν λαβεῖν.*

καὶ τὸν γαλαξίαν — ἄστρων. Tota Aldobrandini correctio haec est, *καὶ τὸν γαλαξίαν ἀνάκλασιν εἶναι τῶν ὑπὸ φωτὸς ἡλιακοῦ μὴ καταλαμπομένων ἄστρων*, i. e. *circulumque lacteum reflexionem esse astrorum a lumine solis minime illuminatorum.*

τούς τε διάττοντας. Cod. Cantabr. *διάπτοντας.* Male Ambrosius *eosque* scil. cometas. Corrigatur *traiicientesque* vel *transilientesque*, ut interpretatur Rossius l. l. §. X. p. 30. et sq. Aldobrandinus *traiectiones stellarum, quasi scintillas, ab aere vibrari.*

λεπτυνομένου. Cod. Monac. *λεπτυνομένους.*

10. *ποταμόν.* Cod. Monac. *ποταμὸν ποταμούς.*

ὄν. Cod. Monac. ὁ(.

ἐν τῷ Φαέθοντι. Fragm. I. p. 259. et 260. edit. Matthiae. conf. Porsonus ad Eurip. Orest. vs. 971. p. 88. ed. tertiae Lips..

δερματίνῳ. Kuehnius coni. δερματίῳ aut δερματινῷ.

ἐπιλίπῃ. Cod. Monac. ἐπιλίποι.

ὄντα. Cod. Monac. ὄντα ὄντα. 11.

ποιητοῦ. Cod. Cantabr. ποιητικοῦ.

πραγματείαν. Cod. Monac. πρὸς πραγματείαν.

ἐξέδωκε. Cod. Monac. δέδωκε.

Σειληνός. Cod. Cantabr. σεληνός. Monac. σηληνός.

ἀνεθέντα. Cod. Cantabr. ἀνεχθέντα. 12.

Σάτυρος δ'. Cod. Monac. σάτυρος δέ.

ἀντιπολιτευσαμένου. Cod. Monac. ἀντιπολιτευομένου.

θανάτου. Cod. Monac. θάνατον.

προσαγγελθέντων. Cod. Cantabr. προσαγγελλόντων. 13.

κακείνων κἀμοῦ. Cod. Monac. κἀμοῦ κακείνων.

κατεψηφίσατο. Cod. Monac. κατε φίσατο.

τοῦτο ἀναφέρουσιν. Cod. Monac. ἀναφέρουσιν τοῦτο.

ἄλλοι εἰς Ξενοφῶντα. Cod. Monac. εἰς ξενοφῶντα ἄλλοι.

Δημήτριός φησιν ὁ Φαληρεύς. Cod. Monac. δημήτριος ὁ φαληρεύς φησιν.

ὅτι. Corrigatur ὅτι.

ἑαυτόν. Cod. Arund. αὐτόν. Monac. αὐτόν.

Ἱερώνυμος δέ. Cod. Monac. ἱερώνυμος δ'. 14.

διερρυηκότα. Cod. Monac. διερυηκότα.

ἐλέῳ. Cod. Monac. ἐλαίῳ.

Ἐνθάδε — Ἀναξαγόρας. Laudat Aelianus Var. Hist. VIII. 15. 19. de quo disputavit Rossius l. l. §. XI. p. 31. et seqq.. Caeterum Casauboni coniecturam non debebat probare Menagius.

αὐτόν. Cod. Monac. αὐτόν.

δὲ καὶ ἄλλοι. Cod. Monac. καὶ ἄλλοι δέ φασιν.

ὁ δ' ἀνδριαντοποιός. Cod. Monac. ὁ δὲ ἀνδριαντοποιός.

ARCHELAUS.

Μύδωνος. Codd. Stephani μύσωνος. Suidas Μίδωνος. 16.

λαβών. Cod. Arund. λαχών.

εἰς τὸ εὑρεῖν ἐπειλήφθη. C. F. Hermannus tuetur comparatque cum formula ὑποπτεύεσθαι εἴς τι. Vere scripsit Emperius: „Pro εἰς τὸ scribendum videtur αὐτός. Finge enim αὐξῆσαι τοῦ αὐς scriptum fuisse (saepe enim syllabae super scriptae reperiuntur in libris vetustis), et facile apparet, quomodo in his εἰς τὸ nasci potuerit, in aliis τό. Αὐτὸς autem haud inepte vim v. εὑρεῖν augebit."

θερμιόν. Cod. Monac. θερμὸν καὶ ξηρόν.

ψυχρόν. Meibomii coniecturam ὑγρὸν non debebat commendare C. F. Hermannus l. l. p. 373. Vid. Heindorfius ad Platonis Sophist. §. 58. p. 365.

γεννηθῆναι. Cod. Monac. γενέσθαι.

ἀλλὰ νόμῳ. Cod. Monac. ἀλλὰ θέσει καὶ νόμῳ.

17. περιρρεῖ. Cod. Monac. περρυρρεῖ (sic).

γεννᾶν. Cod. Monac. γενᾶν.

ἡ μέν. Stephan. οἱ μέν.

φησι. Cod. Monac. φασι.

ποιῆσαι. Valde ingeniosa est coniectura C. F. Hermanni l. l. p. 373. ποιῆσαι Προμηθέα.

ἠθουμένην. Aldobrandinus *compulsum*, ut ὠθουμένην legisse videatur.

Διφυῆ. Codd. διοφυῆ praebentes sunt apud Menagium. Monac. ἰδιοφυῆ. Ambrosius *qui quae naturae sunt propria versu prodidit*. Aldobrandinus *qui ea quae singulis in locis propria gignuntur, explicavit*. Vid. Lobeckius Aglaophami p. 748. et seqq..

SOCRATES.

18. ὡς καὶ Πλάτων ἐν Θεαιτήτῳ φησίν. P. 149. in. edit. H. Steph., part. II. vol. I. p. 189. 11. ed. Bekker..

τῶν δήμων. Confirmant codd. Monac. et Lobcovic..

συμποιεῖν. Stephanus adnotavit lectionem συμπονεῖν. Aldobrandinus *una cum Euripide scribere*.

Εὐριπίδῃ. Cod. Monac. ἐυριπίδϊ.

Μνησίμαχος. Cod. Monac. μνησίλοχος. Recipienda est coniectura Elmsleii Τηλεκλείδης, in Addendis ad volumen prius ab me laudata. Vid. Augustus Meinekius Quaestt. scenicc. spec. I. p. 29. sqq..

φησί. Cod. Monac. φησίν.

τοῦτ'. Ab librariis metri explendi caussa insertum esse significavit Godofredus Hermannus in dissert. de Aeschyli Prometheo Soluto p. 28.

ᾧ καὶ — Σωκράτης. Cod. Monac. ᾧ καὶ σωκράτης τὰ φρύγανα ὑποτίθησι.

Πεδήταις. Ambrosius omittit.

καὶ φρονεῖς. Codd. Cantabr. et Lobcov. καταφρονεῖς.

Ἀριστοφάνης. Cod. Monac. ἀρι.

Εὐριπίδης δ' — τὰς σοφάς. Valckenarius Diatr. Eurip. p. 14. B. coni. Εὐριπίδου et περιλαλήτους. Valde probabilis est coniectura Godofredi Hermanni in Praefatione ad Aristophanis Nubes p. XVIII. et XIX. edit. alter. inserentis hos versus supra post καὶ πάλιν tribuentisque Telecliđi, illa autem Εὐριπίδης σωκρατογόμφους adiungentis hoc modo: καὶ πάλιν

Εὐριπίδης δ' ὃ τὰς τραγῳδίας ποιῶν
τὰς περιλαλούσας οὗτός ἐστι, τὰς σοφάς,
τὰς σωκρατογόμφους.

Aristophanis Nubium vero nomen idem Hermannus suspicatur vel per errorem infra scriptum fuisse, vel intercidisse quod ex Nubibus allatum fuisset testimonium, id autem ex prioribus sumptum fuisse oportere.

φησὶν Ἀριστόξενος. Cod. Monac. *φασὶν ἄλλοι τε καὶ ἀρι-* 19.
στόξενος.

λιθοξόος. Sextus Empiricus adv. Mathem. VII. 8. p. 371. edit. Fabric. et Clemens Alexandr. Stromatum I. p. 353. ed. Potter. *λαοξόος.*

ἐννομολέσχης. Codd. Stephani et Vindobon. 106. *εὐνομολέσχης.* Monac. *ἐνναιμολέσχης.*

ῥητορόμυκτος. Cod. Vindobon. 106. *ῥητορόμικτος.* Monac. *ῥητορόμϊκτος.*

ὡς φησι. Codd. Arund. et Monac. *ὥς φησι καί.* 20.

πρῶτος. Cod. Vindobon. 106. *πρῶτον.*

βαλλόμενον. Cod. Monac. *βουλόμενον.*

Κρίτωνα δ'. Cod. Monac. *κρίτωνα δέ.*

ἐρασθέντα. Ambrosius *admiratum.*

Δημήτριος. Cod. Monac. *δημῖτριος.*

βιαιότερον. Codd. Vindobon. 106. et Lobcov. *βιαιότερος.* 21.

διαλεγόμενον. Codd. Vindobon. 106., Lobcov. et Monac. *διαλεγόμενος.*

παρατίλλεσθαι. Ambrosius *crines vellere.* Aldobrandinus *pervelli.* Casaubonus *barbam vellere.*

θαυμάσαντος. Cod. Monac. *λακτίσαντος.*

αὐτὸν
αὐτῷ ἐλάγχανον. Cod. Lobcov. *αὐτῶν.*

Δημήτριος. Cod. Monac. *δημῖτριος.*

στρατεύεσθαι. Cod. Vindobon. 106. *στρατεύσασθαι.* 22.

αὐτῷ δόντα τοῦ Ἡρακλείτου σύγγραμμια. Cod. Cantabr. *αὐτῷ δόντα τὰ τοῦ ἡρακλείτου συγγράμματα.* Vindobon. 106. *αὐτοῦ δόντα τῷ ἡρακλείτῳ σύγγραμμα.*

συνῆκα. Ponatur comma post hanc vocem pro colo.

Δηλίον. Cod. Vindobon. 106. *ϕολίον.*

τηρῶν ἀμύνασθαι. Ambrosius *ulcisci observans.*

εἴ τις οἱ. Corrigatur *εἴ τίς οἱ.* 23.

τοῦ ἀριστείου. Confirmant cod. R et Monac.. Codd. Stephani *τὰ ἀριστεῖα.*

οὗ καί. Cod. Monac. omittit.

Πυθώδε. Cod. Monac. *πυθῶδε.*

φησίν. Agnoscunt codd. Cantabr., Arund. et Monac..

Σαλαμίνιον. Cod. Monac. *σαλαμῆνιον.* 24.

πλούσιον ἄνδρα. Cod. Monac. *ἄνδρα πλούσιον.*

ἀποψηφίσασθαι. Cod. Monac. *ἀποψήσασθαι.*

ἀλλὰ καὶ μόνος ἀποψηφίσασθαι τῶν δέκα στρατηγῶν. Ambrosius: *solusque adversus X. potentissimos duces sententias*

ferre ausus est. Aldobrandinus: *et solus decem imperatores suffragio liberavit.* In interpretatione corrigatur *solusque decem duces absolvit.*

Καὶ ποτε. Cod. Monac. *καὶ ποτε καί.*

Παμφίλη. Cod. Monac. *παμφύλη.*

οἰκοδομήσηται. Cod. Monac. *οἰκοδομήσεται.*

καὶ βύρσαν. Cod. Monac. omittit *καί.*

ἐμαυτῷ. Codd. Cantabr. et Lobcov. *ἐμαυτόν.*

ποιησαίμην. Cod. Monac. *ὑποδησαίμην καί.* in margine alia manu *ἐποιησαίμην.* Lobcov. *ποιήσωμαι.*

καταγέλαστος ἂν ἦν λαβών. Casaubonus coni. *μὴ καὶ καταγέλαστος ἂν ἦν λαβών;*

25. *πρὸς αὐτόν.* Cod. Monac. *πρὸς αὐτόν.*

ἀργυρώματ'. Cod. Monac. *ἀργυρώματα.*

ἤτε. Corrigatur *ἤ τε.*

ὑπερεφρόνησε. Cod. Monac. *ὑπερφρόνησε.*

Σκόπα. Confirmat cod. Vindobon. 106. Monac. *σκώπα.*

Κρανωνίου. Cod. Arund. *κραννωνίου.* Ambrosius *Crannonium.*

Λαρισσαίου. Cod. Vindobon. 106. *λαρισαίου ὧ τῆς.* Ambrosius *laryseum* et *lariseum.* Aldobrandinus *Larissaei.*

διαίτων. Corrigatur *δίαιταν.*

26. *Φησὶ δ'.* Cod. Monac. *φησὶ δέ.*

Μενέξενον. Casaubonus affert lectionem *Μενέδημον.*

Σωκράτην. Cod. Cantabr. *σωκράτης.*

27. *αὐτόν.* Etiam cod. Lobcov. omittit Bachiusque l. l. p. 102. ut glossema excludendum dicit.

ἥδιστα. Cod. Cantabr. *ἥκιστα.*

ὄψου. Cod. Cantabr. *ὀψων.*

ἥδιστα. Cod. Cantabr. *ἥκιστα.*

οἳ λανθάνουσιν. Cod. Monac. *ὃν λανθάνουσιν.*

Ὦ. Cod. Monac. *ὦ.*

Ἕλλησι. Cod. Monac. *ἄλλοις.*

διάξεις. Codd. Stephani *διαζήσει.* Monac. *διαζῇς.*

εἶ γὰρ μνήμων. Cod. Monac. *εἶτα μνήμων.*

κοὐκ ἔτι. Codd. Stephani *κ' οὔ τέ τι.* Vindobon. 106. *κοὐτέ τι.* Monac. omittit *κοὐκ.*

ἄχθει λίαν. Cod. Vindobon. 106. *ἄχθιλίαν ἄχθῃ.* Monac. et Lobcov. *ἄχθῃ.*

οὔτ' ἀρίστων. Cod. Monac. *οὔτε ἀρίστων.*

ἀπέχει. Cod. Monac. *ἀπέχῃ.*

ἀδηφαγίας. Cod. Monac. *ἀδδηφαγίας.*

28. *παρειςάγων.* Cod. Monac. *παράγων*, quam vulgatam lectionem tuetur C. F. Hermannus l. l. p. 372.

αὐτόν φησιν. Corrigatur *αὐτὸν φησίν.*

ὀλίγων. Cod. Cantabr. ὀλιγολόγων. Godofredus Hermannus Praefat. ad Aristoph. Nubes p. XXXVI. edit. alter. „— cur Meinekius in Quaest. scen. Spec. II. p. 44. ὀλίγῳ et πολλῷ scripserit, non intelligo: immo, si quidquam, verissima est librorum scriptura."

καρτερικός τ' εἶ. Corrigatur καρτερικός τ' εἶ;

πεινῶν. Cod. Monac. πενῶν.

μεγαλόφρον. Cod. Vindobon. 106. μεγαλόφρωνον.

βρενθύει. Confirmant codd. Stephani. Monac. βρενθύῃ.

ταῖσιν. Confirmat cod. Arund..

παραβάλλεις. Codd. Stephani παραβάλλει.

κἀνυπόδητος. Cod. Monac. κανυποδητοῖς a prima manu, alia correxit κανυποδητεῖς.

κακὰ πόλλ' ἀνέχει. Cod. Vindobon. 106. καὶ πάλλ' ἀνέχῃ. Monac. ἀνέχῃ.

κἀφ' ἡμῖν. Cod. Monac. καὶ ἐν ἡμῖν.

σεμνοπροςωπεῖς. Cod. Vindobon. 106. σεμνοπρεπεῖς.

ξενοκτονίας. Cod. Monac. ξενίας. 29.

δίκην. Cod. Monac. omittit.

ἀπῆγαγε. Cod. Monac. ἀπήγαγεν.

ὥς που καὶ Ξενοφῶν εἴρηκε. Memorabilium II. 2.

ὥς φησι Ξενοφῶν. Memorabilium III. 6. Codd. Vindobon. 106. et Lobcov. ὥς φησιν ὁ ξενοφῶν.

Ἰφικράτην. Cod. Monac. Ἰφικράτη. 30.

Μειδίου. Cod. Monac. μίδου.

Θαῦμα τὸ μὲν ἕκαστον εἰπεῖν. Cod. Vindobon. 106. Θαύματα μὲν ἕκαστος εἰπεῖν. Monac. Θαύματα.

ἔχοι. Cod. Monac. ἔχει.

Ὦ Εὐκλείδη. Edit. Froben. ὦ εὐκλήδη.

γλισχρολογίαν. Confirmant Mss. apud Menagium, codd. Stephani, Vindobon. 106. et Monac.. Kuehnius coni. ἀσχολίαν.

ὡς καὶ Πλάτων ἐν Εὐθυδήμῳ φησί. P. 304. extr. ed. Stephan., II. 1. p. 458. 6. ed. Bekker..

προςοδεύοιτο. Ambrosius *domum deduceretur*. Aldobrandinus *lucrifaceret*. 31.

τινος αὐτῷ. Cod. Monac. αὐτῷ τινος.

τ

Κρίτωνι. Cod. Monac. κρείτωνι.

Ἀλλὰ καὶ λυρίζειν ἐμάνθανεν ὅτε καιρός. Suidas: ἐμάνθανε δὲ καὶ κιθαρίζειν παρὰ Κόνῳ, γέρων ἤδη ὤν. 32.

ὠρχεῖτο. Cod. Monac. ὀρχεῖτο.

ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν Συμποσίῳ φησίν. Cap. 2. Cod. Monac. ὡς καὶ ξενοφῶν φησιν ἐν συμποσίῳ.

τό τε εὖ ἄρχεσθαι μικρὸν μὲν μὴ εἶναι, παρὰ μικρὸν δέ. Codd. Arund. et Monac. omittunt ἄρχεσθαι. Ambrosius: *ac bene incipere parvum non esse, sed maximum*. Aldobrandinus: *et*

bene incipere, non parvum illud quidem esse, sed parvo proximum. Kuehnius: *bene incipere non quidem res est exigua, attamen exiguum est, quod facit ut bene incipiamus.*

πλὴν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι. Ambrosius *praeter hoc ipsum quod nesciret.*

ἄωρα. Codd. Monac. et Lobcov. ὦρια. Vindobon. 106. ὦνια. Quod dedi ἄωρα expressit Ambrosius.

ἰωνημένους. Cod. Vindobon. 106. ἐνωνημένους.

ἔφασκέ τε. Cod. Monac. omittit τε.

μέχρι ἄν. Cod. Vindobon. 106. μέχρις ἄν.

33. Εὐριπίδου ἐν τῇ Αἴγῃ. Fragmm. p. 99. edit. Matthiae. Cod. Monac. ἐν τῇ αὐγῇ. Cantabr., Arund. et Vindobon. 106. ἐν τῇ αὐτῇ. Lobcov. ἐν τῇ αὐνῇ.

εἰπόντος. Cod. Monac. εἰπότος.

ἀφειμένα. Cod. Vindobon. 106. ἀφιμένα.

οὕτω ἐᾶν. Cod. Vindobon. 106. οὕτως ἐᾶν.

ποιήσῃς. Cod. Monac. ποιήσεις.

μεταγνώσῃ. Corrigatur μεταγνώσει.

ἔλεγέ τε. Cod. Vindobon. 106. omittit τε.

λιθίνους. Cod. Monac. λιθίνας.

κατασκευαζομένων. Cod. Vindobon. 106. κατασκευαζόντων.

αὐτῶν. Cod. Monac. αὐτῶν.

τῷ λίθῳ. Cod. Monac. τῇ λίθῳ.

τοὺς νέους. Cod. Vindobon. 106. τῆς νεώς.

συνεχῶς. Codd. Arund., Monac. et Vindobon. 106. συνεχές.

34. ἔλεγε. Cod. Monac. ἐλεγέ τε.

πρὸς τὸ οὐκ ἀξιόλογον πλῆθος. Ambrosius: *Ad haec vulgus ignobile et imperitam amplectentem plebem.* Emperius: „Sensu haec cassa sunt. Sed lenis erit emendatio, si reponimus τῷ πρὸς τὸ οὐκ ἀξιόλογον πλῆθος; *imperitiae multitudinis rationi (unserer Stellung zu dem gewichtlosen Pöbel) dicebat simile esse* etc.. Nam τὸ πρός τινα et positivum et negativum officium erga aliquem significat. Dativus referetur ad ὅμοιον."

εἶπεν. Cod. Monac. εἶπε.

αἰσθάνῃ. Corrigatur αἰσθάνει.

ὁπότε. Cod. Monac. ὁπόταν.

35. ἵν' ἐκείνῳ ἐναποθάνῃ. Praebent edit. Froben. et Stephan.. Menag. ἵν' ἐν ἐκείνῳ ἐναποθάνῃ, quod restituendum videtur. Codd. Vindobon. 106. et Lobcov. ἵν' ἐκείνῳ ἀποθάνῃ.

36. ἔγωγ'. Cod. Monac. ἔγωγε.

τροχιλίας. Codd. Monac. et Lobcov. τροχηλέας. Vid. Car. Ern. Christph. Schneiderus ad Platonis Civitatem l. III. p. 397. A. vol. I. p. 249.

ἀνέχῃ. Corrigatur ἀνέχει.

λέγοι. Cod. Vindobon. 106. λέγῃ. Monac. λέγῃ. quod con-37.
iectura invenit C. F. Hermannus l. l. p. 373., probavit Bachius
l. l. p. 103.

Ταῦτα δὴ καί. Cod. Monac. omittit.

τοιαῦτα. Cod. Monac. τοιαῦτα δή.

καθάπερ ἀμέλει καὶ τὸν Ἄνυτον. Vehementer vereor ne 36.
vera sit lectio edit. Froben. καθάπερ Μέλιτον καὶ Ἄνυτον, confirmata cod. Cantabr., probata H. Stephano. Codd. Monac. et Vindobon. 106. καθάπερ ἀμέλει καὶ ἄνυτον.

ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνός ἐστι Μένωνι. P. 95. in. edit. Stephan., II. 1. p. 378. 8. ed. Bekker..

γραφήν. Cod. Monac. γραφὴν κατηγορίας.

διαφθορᾶς. Cod. Vindobon. 106. διαφθορᾶς.

ὥς φησι. Cod. Monac. ὥς φασι.

Πλάτων ἐν Ἀπολογίᾳ. P. 23. extr. edit. Stephan., I. 2. 39.
p. 103. 3. ed. Bekker..

ὑπὲρ τῶν δημιουργῶν. Cod. Monac. περὶ τῶν δημιουργῶν.

ἀπομνημονευμάτων. Cod. Monac. ἀπομνημάτων.

Κόνωνος. Cod. Monac. κώνωνος.

ἔτεσιν. Cod. Monac. ἐν ἔτεσιν.

φησὶ Φαβωρῖνος. Edit. Froben. φησὶ φαβορῖνος. Cod. 40.
Monac. φασὶ φαβωρῖνος.

ἀνθωμολογήσατο. Recipi debebat coniectura Menagii ἀντωμοσατο, occupata illa a Florente Christiano ad Aristoph. Vesp. v. 565., nuper tertium facta ab Schoemanno Litis Atticae p. 628. not. 15. Kuehnius tuetur vulgatum ex Suida s. v. ἀνθωμολογήσατο interpretaturque coram professus est et condixit.

Σωκράτει. Corrigatur Σωκράτην cum Schoemanno l. l..

αὖ. Cod. Monac. οὖν.

οὐκ ἄν σοι ἁρμόττει; Corrigatur οὐκ ἄν σοὶ ἁρμόττει; 41.
Cod. Monac. ἁρμόττοι. Vindobon. 106. σε ἁρμόττει. Kuehnius coni. ἁρμόττῃ.

κρινομένου δ'. Cod. Monac. κρινομένου δέ.

ἀποτίσαι. Corrigatur ἀποτῖσαι.

φησιν ἑκατόν. Cod. Cantabr. φησιν αὐτόν. Monac. ἑκατόν φησιν.

ἄλλας. Cod. Monac. ἄλλους. 42.

κώνειον. Cod. Monac. κώνιον.

καλά. Cod. Monac. omittit.

Ἄπολλον. Cod. Monac. ἄπολλων.

κλεινώ. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. κλεινώ. Vindobon. 106. κλεινά.

Διονυσόδωρος. Cod. Monac. διονυσόδορος. Aldobrandinus *Dionysidorus.*

ἐποίησε. I. e. *versibus mandavit.* Castigavit interpretes Rossius l. l. §. XII. p. 34.

43. *Σωκράτη.* Cod. Monac. *σωκράτει.*

πομπείῳ. Codd. Cantabr. et Arund. *πομπίῳ.* Vindobon. 106. *πομπίω.* Monac. omittit. In interpretatione corrigatur ***Pompeo.***

ἐργασαμένου. Kuehnius coni. *εἰργασμένον.*

Τυρταῖον. Cod. Cantabr. *μυρταῖον.*

τῶν περὶ Αἰσχύλον. Ambrosius ***ex ludo aeschyli.*** Aldobrandinus ***Aeschyli aequalem.***

καὶ Τυρταῖον — ἐτίμησαν. Cod. Monac. omittit.

44. *Εὐριπίδης — ἐν τῷ Παλαμήδει.* Fragm. VIII. p. 249. edit. Matthiae.

Ἑκάνετ', ἑκάνετε. Confirmat cod. Vindobon. 106. Lobcov. *ἔκανετ'.*

τὰν πάνσοφον. Cod. Vindobon. 106. *τὸν πάνυ σοφόν.*

[ὦ Δαναοί,]. Cod. Monac. omittit.

ἀλγύνουσαν. Cod. Monac. *ἀλγύνασαν.*

Μουσᾶν. Codd. Monac., Vindobon. 106. et Lobcov. *μοῦσαν.*

Ἀψεφίωνος. Casaubonus affert scripturam *Ἀφεψίωνος.*

ἑβδομηκοστῆς ἑβδόμης. Cod. Monac. *οζ.*

Θαργηλιῶνος ἕκτῃ, ὅτε. Cod. Monac. omittit, haec habens *ἐγεννήθη ἐπὶ καλλιάδου καθαίρουσι* etc..

ἑβδομήκοντα. Cod. Monac. *ο.* Vindobon. 106. *ὀγδοήκοντα.* Vid. Clintonis Fasti Hellenici p. 91. edit. Oxon. alter. a. 1827. p. 99. ed. Krueger..

45. *Ἀμφότεροι δέ.* Cod. Monac. *ἀμφότεροι δ'.*

ἑβδομηκοστῆς πέμπτης. Cod. Monac. *οε.* Ambrosius ***septuagesimae.***

ὅπου γε καὶ περὶ προνοίας τινὰ διαλέγεται. Cod. Monac. omittit.

καθά φησι καὶ Ξενοφῶν. Memorabilium I. 4.

ἠθικῶν. Cod. Monac. *φυσικῶν.*

αὐτόν. Cod. Monac. *αὐτῶν.*

Πλάτων ἐν Ἀπολογίᾳ. P. 26. edit. Stephan. I. 2. p. 108. et 109. ed. Bekker..

καταγνῶναι. Cod. Monac. *κατά τε ναι.*

46. *καὶ ἡμῶν εἰς αὐτόν.* Cod. Monac. *εἰς αὐτὸν καὶ ἡμῶν.*

Πῖνέ νυν. Cod. Monac. *πῖνε νῦν.*

Θεός. Cod. Arund. *Θεόν.*

πρὸς γὰρ — ἐδέξω. Salmasius ad Inscript. Herodis Attici p. 65. in omnibus exemplaribus hunc versum sic legi narrat, *πρὸς γὰρ Ἀθηναίων κόνιον μὲν ἁπλῶς σὺ ἐδέξω.* Confirmat id Suidas et quod cum Iacobsio restitui *σὺ* cod. Palatinus Anthologiae. Ipse Iacobsius coni. *σύ γ' ἐδέξω.* Vulgatum tamen *μὲν* tuentur Mss. Menagii omnes et cod. Monac..

Τούτῳ τις. Cod. Monac. *τούτων.*

Ἀντιόλοχος. Stephan. *Ἀντίοχος*, quod reddidit Ambrosius. Vid. ad VIII. 49.

τερατοσκόπος. Corrigatur ὁ τερατοσκόπος. Excidit articulus incuria typothetae.

Κύλων Κροτωνιάτης. Cod. Monac. κύδων καὶ ὀνεύτας. Menagius ad VIII. 49. coni. Κύδων (seu Κύλων) καὶ Νίνων Κροτωνιάται. Kuehnius ad VIII. 40. Κύλων καὶ Ὀνατᾶς.

Κολοφώνιος. Cod. Vindobon. 106. κολοφώνειος.

Κῶος. Corrigatur Κῶος.

Σάλαρος. Codd. Arund., Monac. et Vindobon. 106. σάλυρος. Ambrosius *Saliro* et *Salyro*.

Εὐκλείδης. Cod. Monac. εὐφλείδης. 47.

ἐπεί. Cod. Monac. ἔπειτα.

οὖν. Cod. Monac. omittit.

Κῶος. Corrigatur Κῶος.

ἐπικλήσεις. Cod. Arund. ἐπικλείσεις. Aldobrandinus *cognomina*.

XENOPHON.

Ξενοφῶν. Cod. Monac. ξενοφών. 48.

Ἐρχιεύς. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἐρχιεύς.

Τούτῳ — παριέναι. Cod. Monac. τοῦτον — σωκράτην. In interpretatione corrigatur, *Huic in angiportu aiunt obvium Socratem praetendisse scipionem et ne transiret prohibuisse*. Vid. Rossius l. l. §. XIII. p. 34. et seqq..

ποῖ. Cod. Cantabr. εἰ. Monac. οἷ.

ἀποκριναμένου. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Monac. ἀποκρινομένου.

Καὶ πρῶτος — ἤγαγεν. Accuratius Ambrosio interpretatur Aldobrandinus, *primusque ab eo dicta literis consignans, hominibus edidit*.

φησιν Ἀριστιππος. Cod. Monac. φασιν ἀριστιππος.

ταῦτα εἰπεῖν. Vid. Xenophon Convivii cap. IV. §. 12. 49.

πάντα. Xenophon l. l. πάντα τά, quod restituendum est.

πάντων. Casaubonus affert lectionem πάντων παρόντων.

Κλεινίου. Cod. Monac. κλεινείου.

ὄντος. Casaubonus affert lectionem παρόντος.

πάντων — ὄντος. Xenophon. l. l. ὠπάντων μᾶλλον ἂν δεξαίμην εἶναι ἢ ἐκείνου ἑνὸς ὄντος.

ἄχθομαι δέ. Xenophon l. l. ἄχθομαί τε.

φίλος. Cod. Monac. φίλω.

Βοιώτιος. Cod. Monac. βιώτιος.

ἠτιᾶτο. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἠτιάσατο. 50.

αὐτοῦ. Cod. Monac. αὐτοῦ.

τὸν Λακεδαιμονίων. Cod. Monac. τῶν λακεδαιμονίων. 51.

Κύρου. Cod. Monac. κύρω.

ἀναθεῖναι. Cod. Arund. ἀναθῆναι.

ἦλθεν μετά. Nolui corrigere.

52. Σκιλλοῦντα. Codd. Cantabr. et Monac. κιλλοῦντα.
Δείναρχος. Ambrosius *Demarchus*.
ἐπεκαλοῦντο. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἐκαλοῦντο.
καθιερώσε. Corrigatur καθιέρωσε.
Σελινοῦς. Etiam Stephan. Σεληνοῦς, quod expresserunt interpretes.
τοὺς φίλους ἑστιῶν καί. Cod. Monac. omittit.
Δείναρχος. Ambrosius *Demarchus*.
53. Φιλοπίδαν. Codd. Arund. et Monac. φυλοπίδαν.
αὐτῷ. Cod. Monac. αὐτόν.
Σκιλλοῦντα. Cod. Cantabr. κιλλοῦντα.
ὑπεξελθεῖν. Codd. Cantabr. et Monac. ἐπεξελθεῖν.
στρατευσομένους. Cod. Monac. στρατευσαμένους.
54. ἐπεπαίδευντο. Codd. Stephani et Cantabr. ἐπαιδεύοντο. Monac. ἐπαιπαίδευντο.
αὐτόθι ἐν τῇ Σπάρτῃ. Cod. Monac. ἐν τῇ σπάρτῃ αὐτόθι.
Μαντίνειαν. Cod. Monac. τὴν μαντίνειαν.
πέμπτῃ. Cod. Monac. ε.
εἰκοστῇ. Ponatur comma post hanc vocem pro colo.
Κηφισοδώρου. Corrigatur Κηφισσοδώρου. Vid. G. Hermannus ad Sophoclis Oed. Col. vs. 693. p. 154.
ὦ
αὐτῷ. Cod. Monac. αὐτοῦ.
μαθόντα. Cod. Monac. μανθάνοντα.
ὅτι. Cod. Monac. τι.
55. ἔνιοι. Cod. Monac. ἔνι.
οὐδέ. Cod. Monac. οὐ.
Ἀριστοτέλης. Cod. Monac. ὁ ἀριστοτέλης.
ἐπιτάφιον. Cod. Monac. ἐπιτάφια, quod expresserunt interpretes.
συνέγραψαν. Stephan. et cod. Monac. συγγράψειαν. Arund. συνεγράψειαν.
Ἰσοκράτην. Cod. Monac. σωκράτη. Vir doctus quem in nota ad h. l. laudavi est Carolus Fridericus Weberus, professor Darmstadiensis. C. F. Hermannus l. l. p. 372. Σωκράτην ut suum Diogeni vitium relinquendum esse statuit.
Γρύλλου. Cod. Monac. ἐγκώμια γρύλλου.
ἐγκώμιον. Cod. Monac. omittit.
ἐν τούτοις. Cod. Monac. et Ambrosius omittunt.
οἷος. Haec est lectio Menagianae. Stephan. cum ed. Frob. ut videtur οἷος.
ἐπιπειθής. Cod. Arund. ἐπιπευθής. Monac. ἀπιθής.
γρύψαι. Codd. R, Arund. et Monac. γράψας.
Ἀσθενική τε — γράψαι. Ambrosius omittit.
τετάρτης. Suidas ὀγδόης.

ἐννενηκοστῆς. Edit. Froben. et Menag. ἐνενηκοστῆς, quod restituendum erat. Stephan. ἐννενηκοστῆς.

Ξεναινέτου. Cod. Monac. συναινέτου.

κατέστρεψε δέ. Cod. Arund. omittit δέ. 56.

ἑκατοστῆς. Cod. Monac. εἰκοστῆς.

Καλλιδημίδου. Cod. Monac. καλλιδημίνδου. Ambrosius *Callidemede*.

Μακεδόνων. Ambrosius *macedonius*. Aldobrandinus *Macedo*.

ῶς

ἱκανῶς. Cod. Monac. ἱκανὸς.

γεγονώς. Cod. Cantabr. γενεθείς. ω

ζηλώσας. Cod. Monac. ζηλώσας ἱκανὸς.

Παιδείαν. Cod. Monac. παιδείας. 57.

πόρων. Cod. Cantabr. σπόρων, quod expressit Ambrosius *seminibus*.

λέγεται δ'. Cod. Monac. λέγεται δέ.

ἤγαγεν. Cod. Cantabr. συνήγαγεν.

ζηλοτύπως. Cod. Cantabr. ζηλοτρόπως.

ὡς ἐν τῷ περὶ Πλάτωνος λέξομεν. III. 34.

ἡμῶν. Cod. Monac. ἡμῖν.

εἰς Πέρσας. Cod. Monac. ἐς πέρσας. 58.

ἥτις. Cod. Monac. ἤτις.

φιληδῶν. Cod. Monac. φιληδόν.

η

ἀρέσκῃ. Cod. Monac. ἀρέσκει.

ἔγνως. Εὗρον δέ. Cod. Monac. ἔγνως: κ ϟ, εὗρον δέ.

ἐννάτην. Edit. Froben. et Stephan. ἐνάτην, quod restituendum erat. 59.

Πυθοστράτου. Expressit Ambrosius. Codd. Stephani νικοστράτου, quod expressit Aldobrandinus.

Ἐπαμινώνδου καὶ Πελοπίδου. Cod. Cantabr. ἐπαμινώνδα καὶ πελόπιδος.

AESCHINES.

Χαρίνου. Cod. Cantabr. χαλίντρου. 60.

τοῦ ἀλλαντοποιοῦ. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. omittunt articulum. Cantabr. et Arund. ἀλαντοποιοῦ.

Λυσανίου. Aldobrandinus *Lysanii*.

φιλόπονος. Ambrosius *mirae indolis laborumque patientissimus*.

Σωκράτους. Cod. Monac. σωκράτης.

ὅθεν. Codd. Cantabr. et Monac. διὸ καί.

ἡμᾶς. Cod. Monac. omittit.

ἀλλαντοποιοῦ. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἀλαντοποιοῦ.

ὡς τοὺς πλείστους — ὑποβάλλοιτο. Ambrosius: *quod Socratis nomine dialogos complures invexerit*.

λαμβάνων παρὰ Ξανθίππης. Ambrosius *quos a xantippe se accepisse memorat.*

εὐτονίαν. Codd. Stephani εὐποριαν.

Πεισίστρατος. Ambrosius *Peristratus.*

61. Περσαῖος. Ambrosius *perseus.*

Ἐρετρικοῦ. Codd. Arund. et Monac. αἱρετικοῦ.

τὸν Ἡρακλέα. Codd. Arund. et Monac. omittit articulum.

ἐσκευώρηται. Ambrosius *ab eo fuisse compilatos.*

62. Ἀθήναζε. Cod. Monac. ἀθήναδε.

καὶ Ἀρίστιππον. Hesychius Miles. p. 2. edit. Orell. omittit.

ἀκροάσεις. Hesychius Miles. p. 2. ed. Orell. τὰς ἀκροάσεις.

ἐμμίσθους δὲ ἀκροάσεις ποιεῖσθαι. Ambrosius *auditores sibi sub mercede quaesivisse.* Recte Aldobrandinus *sermones habuisse mercenarios.*

Ἢ τ' Αἰσχίνου οὐκ ἐπιπειθὴς γράψαι. Cod. Monac. ἐπειθής. Ambrosius *quod in persuadendo potens fuerit.* Aldobrandinus *Sive Aeschinis haud contumax scribere.*

αὐτῷ. Cod. Monac. αὐτόν.

Σωκράτη. Cod. Monac. σωκράτει.

ἐπίζετο. Cod. Monac. ἐπιεζεῖτο.

παρ' ἑαυτοῦ δανείζεσθαι τῶν σιτίων ὑφαιροῦντα. Ambrosius: *ut a se ipso usuras exigeret sibi subducendo cibaria.* Aldobrandinus: *ut subductis suis Dialogis inde sibi cibaria mutuaretur.*

(ὑφαιροῦντα.) Τούτου — ὑπώπτευεν. Menag. (ὑφαιροῦντα) τούτου. τοὺς διαλόγους καὶ Ἀρίστιππος ὑπώπτευεν. Aldobrandinus: — *quod Aristippus suspicatus est.* Cod. Monac. τούτους τοὺς διαλόγους.

„Πόθεν σοι, λῃστά, ταῦτα;" Casaubonus ex aliquo poeta sumpta putat.

63. Μενδαῖος. Ambrosius *Mendesius.*

τραγῳδοποιόν. Cod. Monac. κωμῳδοποιόν, quem C. F. Hermannus l. l. p. 372. ut suum Diogeni errorem minime removendum censet.

Φαίακος. Aldobrandinus *Phaeaci.*

καὶ δι' ὧν μάλιστα μιμεῖται. Codd. Stephani καὶ τῆς δίωνος. μάλιστα δὲ μιμεῖται. Arund. et Monac. καὶ δίων.

γέγραφε. Codd. Stephani et Arund. συγγέγραφε.

64. ἀληθεῖς. Cod. Monac. ἀληθής.

πρῶτος αὐτός. Cod. Monac. αὐτὸς πρῶτος.

Ἰσοκράτους. Ambrosius *Socratis.*

Μιτυληναῖος. Ambrosius *Mytilenaeus* et *Mitylenaeus.*

ARISTIPPUS.

65. σοφιστεύσας. Ambrosius omittit.

Περιπατητικός. Corrigatur περιπατητικός.

μισθοὺς εἰςεπράξατο. Cod. Monac. μισθενεπράττετο.

Σωκράτους. Ambrosius omittit.

Ξενοφῶν τε εἶχε πρὸς αὐτὸν δυσμενῶς. Suidas Ξενοφῶντι δὲ εἶχε δυσμενῶς.

διὸ καὶ τόν. Cod. Cantabr. διὸ καὶ τό.

διὸ καὶ τὸν — περιτέθεικεν. Memorabilium II. 1.

Πλάτων ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. Initio Phaedonis.

ἁρμονίως. Stephan. ἁρμονίας, quod expressit Ambrosius 66.
convenientiae. Vulgatum, ab ipso Stephano non sine codicibus suis praelatum, soloecum videtur C. F. Hermanno l. l. p. 373. scribendumque ἁρμοδίως.

διατιθέμενος. Florens Christianus coni. διαθέμενος.

ἀπέλανε. Codd. Cantabr. et Monac. ἀπέλαβε.

Οἷά. Cod. Monac. οἵα.

τρυφερή. Cod. Monac. τρυφή.

εἰπὼν — ψεύδη. Ambrosius omittit.

ἐπρίω. Cod. Monac. ἐπριῶ.

πεντήκοντα. Cod. Monac. ν'.

χλαμύδα. Corrigatur χλανίδα cum C. F. Hermanno l. l. p. 373. 67.

προςπιτύσαντος. Cod. Monac. προςπτύσαντος, quod non debebam cum Schneidero mutare.

κράματι. Cod. Monac. κράμματι. Ambrosius *exoreatione*. Aldobrandinus *sputo*. Ego quod dedi *vino lymphato* debetur Gualtero Burlaeo c. 31. Caeterum κράματι non Menagius correxit, sed Kuehnius. Menagius coni. χρέμματι, Kuehnius ῥάματι.

βλέννον. Codd. Stephani βέλτιον. Arund. et Monac. βλένον.

ᾔδεις. Cod. Monac. εἴδεις. 68.

ἐρωτηθείς ποτε τί πλέον ἔχουσιν οἱ φιλόσοφοι, ἔφη — βιώσομεν. Ponatur signum lacunae post ἔφη. Explet eam Gualterus Burlaeus: *Interrogatus quid plus habeant philosophi caeteris hominibus, ait, Leges condere. Interrogatus quomodo omnes homines aequaliter possint vivere, ait, Si omnes leges peremptae essent, omnes similiter viveremus.*

οἳ δὲ πλούσιοι. Corrigatur οἱ δὲ πλούσιοι. 69.

οἱ δὲ οὐκ ἴσασιν. Cod. Monac. οἱ δ' οὐκ ἴσασιν.

ὀνειδιζόμενός ποτ' ἐπὶ τῷ πολυτελῶς ζῆν — καὶ καλῶς ζῆν. Stephan. cum codd. Arund. et Monac. atque Ambrosio infra reponunt §. 76. post διαβάλλουσιν.

ἑταίρας οἰκίαν. Cod. Monac. οἰκίαν ἑταίρας.

εἰςιὼν ποτε — ἐρυθριάσαντος. Gualterus Burlaeus l. l. *Ingressus est quandoque Aristippus domum meretricis et viso scorto confestim exiit. Cuidam vero puerorum erubescenti, qui cum eo erant, ait Aristippus.*

„Οὐ τὸ εἰςελθεῖν — τὸ μὴ δύνασθαι ἐξελθεῖν.“ Aldobrandinus: *Non est, inquit, introire, sed exire posse difficile.*

ἐπαίτην. Cod. Monac. ἐπαιτεῖν. 70

τὴν ἐξουσίαν ἔχεις. Cod. Monac. κύριος.

τοῦ δὲ μὴ ἀκούειν ἐγώ. Cod. Monac. τοῦ δὲ μὴ ἀκούειν ἐγὼ τὴν ἐξουσίαν ἔχω.

διὰ τοῦτο. Codd. Arund. et Monac. παρὰ τοῦτο.

ἔλοιτ'. Cod. Monac. ἕλοιτο.

71. Ἡμεῖς μέν. Cod. Monac. ἡμεῖς μὲν οὖν.

ὁμοίως. In interpretatione corrigatur *aut simili.*

ἕκαστοι. Corrigatur ἑκάτεροι cum C. F. Hermanno l. l. p. 373.

εἰς Κόρινθον αὐτῷ πλέοντί ποτε — ἀγωνιῶμεν ἕκαστοι. Plenius haec leguntur apud Gualterum Burlaeum l. l.: *Navigante ea quandoque Corinthum et tempestate facta nauseam passus est et expavit. Garrulus autem quidam tranquillitate reddita dixit, Quid est hoc quod nos quidem idiotae intrépidi sumus, vos autem philosophi trepidatis? Respondit; Quia non de simili anima studemus. Te etenim propter nequissimi nebulonis animam nequáquam decuit esse sollicitum. ego vero obnoxius debui de philosophi morte dolere. nam et divites fures amplius quam inopes metuunt.* Et quominus haec Diogenea esse dubites impediunt quae addit Burlaeus haecce, *Haec omnia scripsit de Aristippo Laertius in libris de vita philosophorum.*

72. καθεδεῖται. Cod. Monac. καθεδήσεται.

τινὸς αὐτῷ. Cod. Monac. αὐτῷ τινος.

ἀνδράποδον. Cod. Cantabr. ἀνδράποδα.

εἰδεῖεν. Cod. Monac. εἰδοῖεν.

73. πυνθάνῃ. Corrigatur πυνθάνει.

„Ἐνδοξότερον," φάναι. Cod. Cantabr. ἐνδοξότερον αὐτὸν φάναι.

αἰσχύνῃ. Corrigatur αἰσχύνει.

γυμνοὺς ἀπόστειλον. Cod. Monac. ἀπόστειλον γυμνούς.

εἴσῃ. Corrigatur εἴσει.

74. εἶπεν. Cod. Monac. εἰπεῖν.

μηδείς. Cod. Arund. et Monac. μηδὲ εἷς, quod restituendum est.

μηδὲ εἷς. Cod. Monac. μηδείς.

Σωκράτη. Cod. Monac. σωκράτει.

αὐτῷ τινων. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 4. ed. Orell. τινῶν αὐτῷ.

ἐγὼ δέ. Cod. Monac. omittit.

75. Σὺ δ' οὐκ ἄν. Cod. Monac. σὺ δ' οὐκ ἄν, ἔφη.

ταῦτ' ἐπρίω; Cod. Monac. ταῦτα ἐπρίω.

76. ἄνθρωπος. Cod. Cantabr. ἄνθρωποι.

ἡμῶν. Casaubonus coni. ἡμῖν, quod expressit Ambrosius.

διαβάλλουσιν. Sequuntur in Stephan. et cod. Arund. haecce: ὀνειδιζόμενός ποτ' ἐπὶ τῷ πολυτελῶς ζῆν ὑπὸ Πλάτωνος, ἔφη, Ἆρα φαίνεταί σοι Διονύσιος ἀγαθός; τοῦ δ' ὁμολογήσαντος, Καὶ μὴν (ἔφη) ζῇ ἐμοῦ πολυτελέστερον. ὥστ' οὐδὲν κωλύει καὶ πολυτελῶς καὶ καλῶς ζῆν. in Monac. πρὸς πλάτωνα ὀνειδίσαντα τὴν πολυτέλειαν ἆρα ἔφη φαίνεταί σοι διονύσιος ἀγαθός;

τοῦ δ' ὁμολογήσαντος καὶ μὴν ἔφη ζῇ ἐμοῦ πολυτελέστερον. ὥστ' οὐδένα κωλύει καὶ πολυτελῶς καὶ καλῶς ζῆν. item apud Ambrosium: *Platone magnifici illum apparatus et pretiosae supellectilis insimulante. Num, ait, bonus tibi Dionysius videtur? fatente illo, atqui vivit inquit ille quam ego magnificentius. Nullo igitur impedimento est ad bene vivendum lautior victus.*

ἔφη. Cod. Monac. omittit.

ἔφη. Cod. Monac. φησι.

ἐν ταῖς Διατριβαῖς. Ambrosius omittit. 77.

οἱ δέ. Confirmant codd. Arund. et Monac..

διὰ ταῦτα. Cod. Monac. omittit διά.

παρὰ τὸν Σωκράτη. Cod. Cantabr. παρὰ τῷ σωκράτει. 78. Arund. παρὰ σωκράτῃ.

ἥκω. Cod. Monac. ἦκον.

σκοπούντων. Cod. Monac. οἰκούντων.

[ἄρρην — ἐξ ἄρρενος.]. Ipse Ambrosius omittit, addidit alius qui versibus Latine reddendis operam navavit. Ante Monagium addi volebat Casaubonus.

εὐστόχως. Codd. Stephani εὐστοχώτερον.

Καὶ γὰρ ἐν βακχεύμασιν. Athenaeus XII. p. 544. E. κἀν βακχεύμασιν.

οὐσ' ἥ γε σώφρων. Suidas ὁ νοῦς ὁ σώφρων.

τὰς ἀκοὰς ἔχων. Cod. Monac. ἔχων τὰς ἀκοάς. 79.

ὅτε. Cod. Monac. ὁπότε.

Πολυδώραν. Cod. Cantabr. πανδώραν.

καὶ τὰς ἄλλας θεραπαίνας. In interpretatione corrigatur *reliquasque ancillas.*

πάσας. Expressit Aldobrandinus *quamvis.* Sed restituatur πάντα ex edit. Froben., quod confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac. expressitque Ambrosius *et ancillas alias cunctaque.* Idem probavit Emperius. „Vide," inquit, „ne praestet Frobenianum πάντα. solenne enim πάντα μᾶλλον ἤ, *omnia magis quam.*"

τὸ δ' ὅμοιον. Menagii coniecturam τῷ δ' ὅμοιον confirmat 80. Aldobrandinus. Is interpretatur *Huic simile est illud.*

εἶπεν, „ἦλθον. Cod. Monac. ἦλθον εἶπε.

παιδιᾶς. Ambrosius *pecuniae egenus.*

ἐξ ὁμιλίας. Ambrosius non expressit.

τοσαῦτα. Cod. Monac. ταῦτα.

ἐξ αὐτοῦ. Cod. Monac. ἐξ ἑαυτοῦ. 81.

ῥίπτομεν. Cod. Monac. ῥιπτοῦμεν.

ζητῶμεν. Cod. Monac. ζητοῦμεν. 82.

ὑπολαβών — μολῇ. Cod. Monac. omittit.

ληροῦντες. Cod. Cantabr. πληροῦντες.

εἶπεν. Cod. Monac. εἶπας. 83.

προσῆλθον. Codd. Cantabr. et Arund. προσῆλθε.

εἶπας. Cod. Monac. εἶπαζ.
φιλίας. Cod. Monac. φλναρίας.
Τοῦ δέ. Cod. Monac. τοῦ δή.
Διονυσίῳ. Codd. Arund. et Monac. παρὰ διονυσίῳ.
πέντε καὶ εἴκοσιν. Casaubonus suspectum habet numerum, quum trium tantum et viginti dialogorum sequantur indices.

84. πρὸς Λαΐδα περὶ τοῦ κατόπτρου. Ambrosius: *ad laidem: Item de speculo.*
Σωσικράτης. Cod. Cantabr. σωκράτης.

85. Ἡγησιακούς. Cod. Monac. ἡγϊσιακούς.
Ἀννικερείους. Cod. Monac. ἀνεικερείους.
οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ — ἔχειν οὕτως. Ambrosius: *Sed et illos nihilominus qui a Phaedone manarunt. ex quibus Eretricos nobilissimos dixere. Sic autem illorum seriem recenseamus.* Hinc restituatur manus Diogenis. Aldobrandinus: *Sed et a Phaedone quoque profectos explicemus; quorum qui principes Eretriaci sunt, hanc seriem esse aiunt.* Rossius l. l. §. XIV. p. 38. sic explicat: *Enimvero etiam orti a Phaedone, quorum principes Eretriaci, ita se habent.*

86. Πτολεμαεύς. Ambrosius *ptolemaeus.*
λείαν. Cod. Monac. λεῖαν.
λείαν κίνησιν. Deleatur comma post κίνησιν.

87. μηδὲ ἥδιόν τι εἶναι. Ambrosius *neque plus altera mulcere alteram.*
ἀνοχλησίαν. Cod. Monac. ἀοχλησίαν.
φασι. Ambrosius *finemque constituit*, quo niti videtur coniectura Menagii φάς.

88. δι' αὑτήν. Cod. Monac. δι' αὐτήν.
δι' αὑτήν. Cod. Cantabr. ἀρετήν. Arund. δι' αὑτὴν αἱρετήν. Monac. δι' αὐτήν.
τέλος. Codd. Cantabr. et Arund. τέλους.
μηθέν. Cod. Monac. μηδέν.
τὴν ἐναντίαν αὐτῇ. Ambrosius *naturaliter.*
δι' αὑτήν. Cod. Monac. δι' αὐτήν.

89. ὑπεξαίρεσις. Cod. Monac. ὑπαιξέρεσις.
δύνασθαι δέ φασι. Cod. Monac. δύνασθαί φασι.
τινας μὴ αἱρεῖσθαι. Cod. Monac. μὴ αἱρεῖσθαί τινας.
ἤπερ. C. F. Hermannus l. l. p. 373. coni. ἥνπερ seu ὥςπερ.
φασιν. Cod. Monac. φησιν.

90. ἐκλύεται. Coniecturam Causauboni ἐκλύεσθαι confirmat interpretatio Ambrosii *effluens.* Aldobrandinus *languescit.*
ἀηδονίαν. Codd. Stephani, Cantabr. et Arund. ἀηδίαν.
θάτερον. Cod. Cantabr. θανάτου.
καθ' αὑτήν. Expressit Aldobrandinus. Stephan. cum codd. Cantabr., Arund. et Monac. κατὰ ταύτην. Ambrosius omittit.

ὡς δυσκολώτατον — ποιούντων. Cod. Monac. δυσκολότατον — μὴ ποιοῦντα. Ambrosius: *ut difficillima eis videatur voluptatum congeries, quae beatam vitam efficere non possit.* Aldobrandinus: *ut ipsa voluptatum congregatio, beatam vitam efficientium, difficillima illis esse videatur.* C. F. Hermannus l. l. p. 373. ὃ καὶ δυσκολώτατον αὐτοῖς φαίνεσθαι τῶν ἀθροισμὸν τῶν ἡδονῶν εὐδαιμονίαν ποιούντων. hoc sensu, *was ihnen denn auch als die gröste Schwierigkeit erscheine bei der Annahme, dass die Glückseligkeit eine Anhäufung angenehmer Empfindungen sei.* Vid. Lobeckii Aglaophamus p. 216. et seqq..

ἐπανάγῃ. Cod. Monac. ἐπανάγει. Emperius: „Pro ἡδέως 91.
ἐπανάγῃ, quod intelligi nequit, rescribo ἐπαναλάβῃ, i. e. tollere et in usum suum conferre. Nam ἐπανάρῃ (ab ἐπαναίρω) facilius sane ad mutationem est, sed parum ea significatione, qua hic opus est, usitatum."

δι' αὐτόν. Edit. Froben., Menag. et cod. Monac. δι' αὐτόν. 92.
αὐτά. Ambrosius non expressit.

ἀφίστανται δὲ καί. Cod. Monac. omittit καί.

τῶν δὲ λογικῶν. Ambrosius *Logicen.* Aldobrandinus *Disserendi vero rationem.*

δεισιδαιμονίας. Cod. Monac. δυς ειδαιμονίας.

ἐκφεύγειν τόν. Cod. Monac. τῶν. Casaubonus coni. τὸν τᾶν.

οὐδὲν ἄτοπον πράξει. Vetus codex apud Sambucum οὐδένα 93.
τρόπον παραλλάξει.

εἶναι δὲ τὸν σοφὸν — ἐν τοῖς ἄλλοις. Cod. Monac. omittit ἐν. Ambrosius: *esse autem sapientem propositum eis ad profectum qui vel in philosophia vel in caeteris bonis et honestis artibus non satis promoverunt.* Aldobrandinus: *esse autem sapientem, atque etiam in philosophia et in aliis progressionem relinquunt.*

Ἡγησιακοί. Cod. Monac. ἡγϊσιακοί.

τοὺς αὐτούς. Codd. Cantabr. et Arund. καὶ αὐτούς.

αἱρεῖσθαι ἡμᾶς αὐτά. Menagio abundare videtur αὐτά.

αὐτάς. Cod. Monac. καὶ αὐτούς.

ὧν ἀπόντων μηδ' ἐκεῖνα ὑπάρχειν. Ambrosius: *ac propter eos, qui si sint, illa nec subsistere quidem.*

πάντα πράξειν. Cod. Monac. omittit πάντα. 95.

δοκῇ. Cod. Monac. δοκεῖ.

παρ' ἄλλου. Cod. Monac. παρ' αὐτοῦ. Ambrosius *ab eo.* Aldobrandinus *ex quopiam.*

τῶν τ' εὐλόγως φαινομένων πάντα πράττειν. Codd. Stephani ἀλόγως, quod reddidit Ambrosius *qui irrationabiliter agere cuncta viderentur.* Aldobrandinus: *Omnes earum rerum gratia agere aiebant, quae sibi rationi consentanea apparerent.* Emperius: „Sententiam hanc esse apparet, Omnia ad opinionis quandam probabilitatem referebant. Quod efficitur, si pro πάντα

πράττειν reponimus πάντ' ἀπήρτων. ἀπαρτάω τινός, suspendere ex aliqua re, saepe etiam vi dicitur translata, qualem hic desideramus."

πιεζόμενον. Codd. Stephani et Monac. κατηναγκασμένον.

καὶ μὴ μισήσειν, μᾶλλον δὲ μεταδιδάξειν. Ambrosius: *Non odio quemquam habiturum, sed potius eruditurum.* Aldobrandinus: *neminem osurum esse sapientem, sed eum potius vetera dediscere, novaque addiscere.* Recte Kuehnius: *nec odio se habituros (peccantem), sed meliora eum docturos esse.*

96. Ἀννικέρειοι. Cod. Monac. ἀνικέρειοι. η

εὐδαιμονήσει. Codd. Monac. ἐὐδαιμονίσειν.

περιγέγηται. Cod. Monac. περιγίνηται.

δι' αὐτήν. Cod. Monac. δι' αὐτήν.

97. ὧν ὑπολειπουσῶν μὴ ἐπιστρέφεσθαι. Ambrosius: *quae profecto si desint, non erit ille adversandus.* Aldobrandinus: *quibus deficientibus eum negligi.*

Ἦν δέ. Cod. Monac. ἦν δ'.

τὰ πλεῖστα λαβόντα. Cod. Monac. λαβόντα τὰ πλεῖστα.

98. μὴ ἐξαγαγεῖν. Hesychius Miles. p. 30. ed. Or. ὑπεξαγαγεῖν.

ἀποβάλλειν. Confirmat cod. Arund..

99. εἶναι τούτων αἰσχρὸν φύσει. Cod. Monac. τούτων φύσει αἰσχρὸν εἶναι.

ἢ σύγκειται ἕνεκα τῆς τῶν ἀφρόνων συνοχῆς. Ambrosius: *quae e stultorum imperatorumque plebecula conflata est.* Aldobrandinus: *quae insipientium conspiratione constaret.* Recte Menagius interpretatur *de qua ut imprudentes coerceret convenitum est.*

Καὶ παῖς καὶ νεανίσκος. Addendum est γραμματικός.

Οὐκοῦν καὶ γυνὴ καλὴ χρησίμη ἂν εἴη παρ' ὅσον καλή ἐστι. Cod. Monac. omittit.

100. Ἔστι δὲ χρήσιμος πρὸς τὸ πλησιάζειν. Aldobrandinus omittit.

οὐ διαμαρτάνει. Cod. Cantabr. οὐ διαμαρτήσεται. Monac. οὐχ ἁμαρτάνει.

κάλλει χρήσαιτο. Cod. Monac. χρήσαιτο κάλλει.

διαμαρτήσεται. Cod. Monac. διαμαρτάνει.

κληθῆναι. Cod. Monac. εἶναι.

ὃ εἶναι φῄς. In interpretatione corrigatur *quod te esse dicis.*

ἐπινεύσαντος δέ, „Φῂς δ' εἶναι θεός;" Ambrosius omittit. Inserantur igitur in interpretatione post *dicaris* haecce, *ille autem annueret, Aisne te esse deum?* C. F. Hermannus l. l. p. 373. coni. Φῂς εἶναι θεούς, additis hisce „*das Wortspiel, das schon an sich frostig ist, muss aus einem Mittellaut zwischen o und u erklärt werden, wie er ja auch in der ältern Orthographie lag.*"

ὁμολογήσειας. Cod. Monac. ὁμολογοῖτο, sed ut litera τ deleta videatur.

Ἀσεβεῖς. Cod. Cantabr. ἀσεβῇ. Monac. ἀσεβής. 101.
ἀναχθῆναι πάγον. Hesychius Miles. p. 30. πάγον ἀχθῆναι.
αὐτὸν ὁ Φαληρεύς. Hesychius Miles. p. 30. ὁ Φαληρεὺς αὐτόν.
ἀπεστάλη. Cod. Monac. ἀπεστάλλη.
ἐξέβαλε. Cod. Monac. ἐξέβαλλεν. 102.
Μύθρον. Cod. Arund. μίθρον.
Μάγα. Cod. Monac. μαρίῳ. 103.
Ῥοῖκον. Codd. Cantabr. et Arund. ῥοίκμιον.
νεώ. Hesychius Miles. p. 30. ναοῦ.
ὄντος. Hesychius Miles. p. 30. ὄντος, ἔφη.
ἔφη. Hesychius Miles. p. 30. omittit.
πάγκαλον. Stephan. cum codd. Cantabr. et Monac. πώμαλον. Ambrosius omittit. Quod recepi confirmant codd. Stephani expressitque Aldobrandinus.
νομοποιῶν. Interpretes *legis* et *legumlatoribus*. 104.
Συρακόσιος. Cod. Monac. συρακούσιος.
ὁ ἀπὸ λόγων πολιτικῶν. Deleatur articulus. Vid. IX. 49. ubi nihil mutavit Menagius.
ἀνδριαντοποιός. Cod. Monac. ἀνδριαντοποιός. δωδέκατος ἀνδριαντοποιός (sic).
γράφει. Cod. Monac. γεγράφει.
Μηνόδοτος. In interpretatione corrigatur *Menodotus*.
ἑκκαιδέκατος. Cod. Monac. ἑξκαιδέκατος. Vid. Loheckius ad Phrynich. p. 413. et seq..
γεγραφὼς περὶ ποιητῶν. Cod. Monac. περὶ ποιητῶν γεγραφώς.

PHAEDON.

ἠναγκάσθη — προὔτρεψε. Ambrosius: *coactus est intra cellulam infami se quaestui addicere. Adiecto tamen ostiolo Socratis contubernio magistroque fruebatur quoad ipsum alcibiades seu crito Socrate monente redimeret.* Aldobrandinus: *in lupanari sedere coactus. Sed addito ei parvo ostio, Socrate utebatur, quoad is Alcibiadem sive Critonem, ut captivum redimerent, hortatus est.* Caeterum cod. Monac. θύριον. 105.
διισταζόμενον. Cod. Cantabr. διστάτας.
Μήδιον. Confirmant cod. Monac. et Suidas. Sambucus Μηδειόνον. Interpretes *Medum*.
Πολυαίνου. Ambrosius *polyaeni*.
καὶ τούτους. Stephanus deleri volebat καί.
μετάγοντες ἀπὸ Στίλπωνος. Emperius: „Scribe μεταγνόντες, qui mutata sententia a Stilpone defecerant. μετάγοντες ipsum tempus damnat. De re conf. p. 181. §. 126. tuae edit.."
Ἠλειακοί. Cod. Monac. ἡλιακοί, quod restituendum est. Conf. Prooemii §§. 17. 18. 19. et II. 126.

EUCLIDES.

106. *Παρμενίδεια.* Cod. Monac. *παρμενίδια.*
Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος. Vid. Rossius l. l. §. II. p. 7. et seqq..
Σωκράτους. Cod. Monac. *σωκράτην.*

107. *ἐξ ὁμοίων αὐτόν.* Cod. Monac. *ἐξ ὁμοίων αὐτῶν.*
ἢ οἷς ὅμοιά ἐστιν. Cod. Monac. *καὶ οἷς ὅμοια ἐστίν.*
ὅτις. Cod. Monac. *ὅστις.*
μέν. Cod. Monac. omittit.

108. *συνέγραψεν.* Cod. Monac. *συνέγραψε.*
Ὀὐριστικός. Cod. Monac. *ὁ ὑβριστικός.*
ψευδαλαζόσιν. Cod. Monac. *ψεύδ' ἀλαζόσι.*
ῥομβοστωμυλήθραν. Sambucus *ῥομβοστομυλήθραν.* cod. Monac. *ῥωβοστωμυλήθραν.* Ambrosius *rhonistomilithram.*
καὶ ῥωβικώτερος ὢν παῦσασθαι. Ambrosius: *et cum ρ literam pronunciare vix posset emendasse iugi exercitio.*

109. *ἐγένετο Ἠλεῖος.* Cod. Monac. *ἐγένετο ἠλεῖος ἐγένετο* (sic bis).
Ὀλυμπιακήν. Cod. Monac. *ὀλυμπικήν.*

110. *Οὐκ ἄρα.* Cod. Monac. *οὐκ ἄρα.*
ἀτυχής τις. Cod. Monac. *ἀτυχής τι.*
περιέπειρέ πως. Codd. Stephani *περιεπείρετο.*
θνῆσκε. Sambucus *ἔθανεν.*
νυγείς. Cod. Monac. *νυχθείς.*
Εὐβουλίδου δὲ καὶ Εὔφαντος γέγονεν ὁ Ὀλύνθιος. Casaubonus conl. *Εὐβ. δ. κ. Εὔφ. γέγονε γνώριμος Ὀλύνθιος.* vel *ἀπ' Εὐβ. δ. κ. Εὐφ. γέγονεν ὁ Ὀλύνθιος.*
Εὐβουλίδου. Edit. Froben. *εὐβολίδου.*

111. *οὗ Διόδωρος.* Confirmant codd. Stephani et Sambuci expressitque Aldobrandinus. Codd. R, Arund. et Monac. omittunt *οὗ.* Ambrosius *et diodorus.*
Ἀμεινίου. Ambrosius *amenii.* Aldobrandinus *Amenidae.*
καὶ δὴ καί. Cod. Monac. omittit alterum *καί.*
σκώμματος. Cod. Monac. *σκώματος.*

112. *ἵν'.* Cod. Monac. *ἵνα.*
ἐκβάλῃς. Cod. Monac. *ἐκβάλλῃς.*
ἔξω γε. Cod. Monac. *ἔξωθεν.*

STILPO.

113. *Τοσοῦτον.* Hesychius Miles. p. 52. ed. Orell. *τοιοῦτον.*
εὑρεσιλογίᾳ. Hesychius Miles. p. 52. *εὑρησιλογίᾳ.*
καὶ σοφιστείᾳ. Edit. Froben. omittit. Duo Mss. apud Stephanum *σοφίᾳ.* Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 575. edit. Oxon. T. I. p. 458. et seq. ed. Lips..
οὕτω. Cod. Monac. *οὕτως.*
Σμίλαν. Menag. *Σιμμείαν.* Cod. Monac. *σιμμίαν.*
Παιώνειον. Cod. Monac. *παιώνιον.*

Φίφιλον. Cod. Monac. *φίλον.*

ἐξ Ἐνετοῦ. Cod. Monac. *ἐξωνέτου*, quod non erat mutandum. Idem tuentur praeter libros scriptos et editos ut videtur omnes uterque interpres et Hesychius Miles. p. 52., porro defensitant uterque Casaubonus, Salmasius ad Solinum c. 44. atque C. F. Hermannus l. l. p. 372. Ab Meursii partibus stat Ionsius Hist. philos. II. 1. Caeterum Ambrosius *exaeneti filium.* Aldobrandinus *Exaeneti discipulum.*

ὅσους. Cod. Monac. *καὶ ὅσους.* 114.

καὶ δὴ καί. Cod. Monac. omittit alterum *καί.*

Συρακόσιος. Cod. Monac. *συρακούσιος.*

καταισχύνοι. Cod. Monac. *καταισχύνει.*

Ἀπεδέχετο δ'. Cod. Monac. *ἀπέσχετο δέ.* 115.

ταργυρίον. Cod. Arund. *ταριδίον.* Monac. *ταργυριδίου.* Hesychius Miles. p. 52. *ταργυριδίου.*

Αἴγιναν. Cod. Monac. *αἴγιστον* (sic).

αὐτῷ. Hesychius Miles. p. 52. *αὐτοῦ.*

τῶν οἰκείων. Codd. Stephani et Hesychius Miles. p. 52. *τῶν ἰδίων.*

ἀπολωλεκέναι. Cod. Monac. *ἀπολωλέναι.* Illud praestat Hesychius Miles. p. 52.

εἶλεν. Cod. Monac. *εἶχεν.* Illud praestat iam Hesychius Mi- 116.
les. p. 52. Praeterea Stephanus affert lectionem *εἶδεν.*

εἶπεν. Cod. Monac. *εἶπεῖν.*

θεοὺς δέ. Cod. Monac. *θεοὺς δ'.*

ἤδει. Cod. Monac. *εἰδει.*

Ἦν δ'. Cod. Monac. *ἦν δ' οὖν.* 117.

φθέγξη. Corrigatur *φθέγξει.*

ἐρώτημα. Cod. Monac. *ἐρωτήματα.* 118.

ἦν. Cod. Monac. omittit.

συγκεκαυμένον. Ios. Scaliger coni. *συγκεκαμμένον.*

ἔχειν. Cod. Monac. *ἔχεις.*

καὶ τὸν αἰδεσθέντα παρῳδῆσαι. Emperius: „Pudori hic nihil loci est; nec pudibundi, parodia se ulcisci. Dubitabimusne igitur *ἀχθεσθέντα* reponere?" Minime.

Καὶ μὴν καί. Hesychius Miles. p. 52. omittit alterum *καί.*

ἔϛιδον. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 52. *εἰϛεῖδον.*

Τυφωίος. Cod. Monac. *τυφωνέος.* Hesychius Miles. p. 52. *Τυφωέως.*

ἐρίζεσκεν. Cod. Monac. *ἐριζεσκε.*

διώκοντες. Cod. Arund. et Hesychius Miles. p. 52. *διώκοντος.*

κατέτριβον. Hesychius Miles. p. 52. *κατέτριβεν.*

Δεινὸς δέ. Cod. Monac. *δεινὸς δ'.* 119.

καὶ ἔλεγε — οὔτε τόνδε. Casaubonus sic distinguebat: *καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι μηδένα· οὔτε γὰρ τόνδε*

λέγειν οὔτε τόνδε. vel sic: καὶ ἔλεγε τὸν λέγοντα ἄνθρωπον εἶναι, εἰπεῖν μηδένα· οὔτε γὰρ etc.

τὸ δ' ὄψον πεπράσεται. Ambrosius: *piscis autem venumdabitur nisi festinavero.*

120. προσενεγκάμενον. Cod. Monac. προσενεγκάμενος.

ἀποθάνῃ. Cod. Monac. ἀποθάνοι.

τὸν Στίλπωνα. Delendum esse articulum metri caussa docuerunt me G. Hermannus l. l. p. 236., Augustus Meinekius et Emperius.

ἤλασε. Ponatur signum lacunae post hoc verbum. Deesse enim pedem docuerunt me G. Hermannus l. l. p. 236. et Meinekius.

προσεσκώφθη δέ. Cod. Monac. omittit δέ.

Σωφίλου. Cod. Monac. φίλου. Coniecturam Aldobrandini Menagiique probat etiam Meinekius Quaestt. scenicc. spec. III. p. 59.

Γάμοι. Cod. Arund. γάμω. Monac. γάμου. Aldobrandinus *nuptiarum*, unde Kuehnius coni. γάμων. Genuinum est Γάμῳ, quod ex scriptura cod. R γάμωι elicuit Meinekius Quaestt. scenicc. spec. III. p. 59.

βύσμαθ'. Stephan. βύσμιά θ'.

προσεσκώφθη δὲ — ὁ Χαρίνου λόγος. Ambrosius omittit.

CRITO.

121. χρείαν. Cod. Monac. χρεῖαν.

Ἐπιγένης, Κτήσιππος. Ambrosius *Ctesippus*, *Epigenes*.

περὶ τοῦ καλοῦ. Ambrosius *de honesto*, *de deo*.

περὶ εὐθημοσύνης. Cod. Monac. περὶ εὐθυμοσύνης. Ambrosius *de fertilitate* (περὶ εὐθηνίας). Aldobrandinus *de animi securitate* (περὶ εὐθυμίας). Leopardus Emendatt. V. 2. *de recta rerum administratione*. Menagius *concinna rerum digestio*, *condecens rerum descriptio*. Praefero interpretationem Leopardi.

περὶ τοῦ θείου. Ambrosius omittit.

περὶ τεχνῶν. Ambrosius *de arte*.

περὶ τοῦ καλοῦ. Delendum videtur, ut quod iam supra relatum sit quoque deleto restituatur concinnitas numeri.

SIMON.

122. περὶ εὐπαθείας — περὶ ποιήσεως. Cod. Monac. omittit. In interpretatione post *de musica* inseratur *de poesi*.

123. τοὺς λόγους. Cod. Monac. omittit.

κατὰ Σέλευκον τὸν Νικάνορα. Cod. Arund. νικάψορα. Ambrosius *Seleuci et Nicanoris necessarius*.

GLAUCON.

124. Φειδύλος. Cod. Monac. φειδύλος. Ambrosius *phedylum*.

SIMIAS.

Σιμίας. Cod. Monac. *σιμμίας.*

CEBES.

Ἑβδόμη. In interpretatione corrigatur *Septenarius.* 125.

MENEDEMUS.

σκηνορράφον. Cod. Monac. *σκηνοράφον.* Aldobrandinus *sexarum pictorem.*

ψήφισμά τι. Cod. Monac. *ψηφίσματι.*

ψήφισμα. Hesychius Miles. p. 36. ed. Orell. *ψηφίσματα.*

τοῦ Φλιασίου. Cod. Monac. omittit articulum. 126.

πλεύσαντες. Codd. Stephani *πλεύσαντες καὶ συγγενόμενοι.*

Ἀγχιπύλῳ. Confirmant cod. Arund. et Ambrosius.

ἐν τῷ περὶ Φαίδωνος. II. 105.

Ἠλειακοί. Cod. Monac. *ἠλιακοί*, quod restituere debebam. Vid. II. 105.

ἐκλήθησαν. Cod. Monac. *ἐκκλήθησαν.*

ταῦρον. Florens Christianus coni. *γαῦρον.*

Λῆρον. Cod. Monac. *λόγον.*

ὀφρυωμένος. Cod. Monac. *ὠφρυωμένος.*

ἀφροσιβόμβαξ. Hesychius Miles. p. 36. *ἄφροσι βόμβαξ.*

Κασανδρέα. Hesychius Miles. p. 36. *Κασσανδρέα.* Interpretes *Cassandreus.* 127.

Κλεϊππίδου. Cod. Monac. *κλειπίδου.*

ὑπό. Hesychius Miles. p. 36. *ὑπ'.*

Μενέδημος. Cod. Monac. *μενέδημνον.*

καὶ ἐπικόπτης. Confirmant cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 36. Mss. apud Menagium, codd. Stephani et Arund. *ἐπισκώπτης.* Caeterum Hesychius Miles. p. 36. omittit *καί.*

ἀπηλλάχθη. Cod. Monac. *ἀπηλάχθη.*

ἐπὶ τοῦ Πειραιῶς. Pudet taedetque non recepisse lectionem Menagianae *τοῦ ἐπὶ τοῦ Πειραιῶς.* Conf. IV. 39. Cod. Monac. *πειρεώς.*

συναναπτόντος αὐτόν. Expressit Ambrosius. Cod. Monac. *αὐτῷ.* Lectionem Menagianae *συναναπτομένου αὐτῷ*, confirmatam codd. Stephani, probat Godofredus Hermannus I. l. p. 236. et 237.

ἐν Ἀμφιαράου. Codd. Arund. et Monac. *ἐπὶ ἀμφιαράου.*

ῥαφανίδες. Corrigatur *ῥαφανῖδες.* 128.

συμβουλευομένου εἰ. Cod. Monac. *συμβουλευομένῳ.* Hesychius Miles. p. 36. *συμβουλευομένου τί εἴποι εἰ.* quod hic restitui volebat Menagius.

τἄλλα. Hesychius Miles. p. 36. *τὰ ἄλλα.*

πρὸς δέ. Hesychius Miles. p. 36. omittit *δέ.*

ἔχει. Hesychius Miles. p. 38. ἔχοι.

ἐπιμελοῦ. Stephaniana tertia ἐπιτιμεῖ, ortum, ut videtur, ex prioris vitio typothetico ἐπιμεῖ.

καταφθεῖραι. Hesychius Miles. p. 38. διαφθεῖραι.

ἰδιώτην. Cod. Monac. omittit.

γήμαι. Cod. Monac. γήμοι. Corrigatur γήμῃ cum G. Hermanno l. l. p. 237.

129. πρὸς δέ. Hesychius Miles. p. 38. omittit δέ.

νομίζει. Hesychius Miles. p. 38. νόμιζοι.

ἑκατόν. Cod. Monac. ἑκατῶν.

πολιτέλειαν. Cod. Monac. πολεωτέλειαν (sic).

ἐλαίας. Cod. Monac. ἐλάας.

δὴ οὖν. Cod. Monac. οὖν δή.

γίνεσθαι. Cod. Monac. γενέσθαι.

130. πρὸς δὲ τοῦτο. Cod. Monac. πρὸς δὴ τοῦτο.

αὐστηρότερον. Cod. Arund. αὐστηροτέρως. Conf. VI. 99.

ἐπὶ τῆς θυσίας. Interpretes *ex sacrificio*.

χρὴ πάντα. Cod. Monac. omittit.

καιρόν. Cod. Monac. και ρόν.

εἰ μή τις αὐλητὴς αὐτοὺς διεπέμψατο. Cod. Monac. omittit αὐλητής. Ambrosius: *nisi a tibicine admoniti: ac melo musico conventi fuissent.* Aldobrandinus: *nisi tibicen eos quidam dimisisset.*

φασί. Hesychius Miles. p. 38. omittit.

ἐκκλίτης. Hesychius Miles. p. 38. ἐκκλιτής. Ambrosius: *Erat autem ut fertur et simplici in docendo apparatu.* Aldobrandinus: *Ferunt eum negligentem fuisse, et in his quae scholae sunt, neutram in partem moveri solitum.*

οὔτε γοῦν. Hesychius Miles. p. 38. οὔτε γάρ.

τοῦτον τόν. Cod. Monac. habet in margine.

ἀλλ' οὗ ἂν ἕκαστος — διακειμένου. Ambrosius: *sed ut singulis aut sedere: aut stare: aut ambulare libitum erat in eum continuo transibat habitum.* Aldobrandinus: *sed in quem quisque locum incidisset, in eo vel ambulans vel sedens audiebat. Sed quamquam taliter affectus.*

131. πολιτεύεται. Cod. Monac. πολιτικὸς (sic).

Ἀγαμεμνόνειόν. Cod. Monac. ἀγαμεμνόνειόν.

132. σὺν γοῦν Ἀσκληπιάδῃ κατ' ἄγνοιαν. Hesychius Miles. p. 38. σὺν Ἀσκληπιάδῃ γοῦν ποτε κατὰ ἄγνοιαν.

ποτέ. Cod. Arund. et Hesychius Miles. p. 38. omittunt.

ἐπειδή. Hesychius Miles. p. 38. ἐπεί.

ἐναντία. Cod. Monac. ἐναντία.

αὐτῷ. Edit. Froben. et cod. Arund. αὐτόν.

ἠνώχλησεν. Edit. Froben. et cod. Monac. ἠνώχλησεν, quod restituendum est.

αὐτῷ ὡς οὐδέν — ἢ δὲ περὶ τούτων ὑπόνοια. Hesychius Miles. p. 38. αὐτῷ. ὡς δέ, εἰπών, ἠνώχλησεν αὐτῷ τὰ χρέα.

ἐπικεκαυμένος τὸ εἶδος, πίων τε καὶ τετριμμένος. Ambrosius: *adustus. Species ei pinguis et attrita fuit.*

ἐκ Ἐρετρίᾳ. Cod. Monac. ἐρετριέως.

Ἦν δὲ καί. Hesychius Miles. p. 38. omittit *καί.* 133.

δευτερεῖον. Cod. Monac. δευτερεῖω. Hesychius Miles. p. 38. τὸ δευτερεῖον.

φασί. Cod. Monac. φησί.

προεφέρετο. Iam Hesychius Miles. p. 38. praestat προσφέρετο.

ἆρα. Cod. Monac. ἄρα.

αἰετός. Edit. Froben., cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 38. ἀετός.

πταίουσιν. Hesychius Miles. p. 38. προπταίουσιν. 134.

μηδὲν αὐτόν. Hesychius Miles. p. 38. αὐτὸν μηδέν.

τῆς Μηδείας τῆς Εὐριπίδου. Hesychius Miles. p. 38. τῆς Εὐριπίδου Μηδείας.

ἐτεθαυμάκει. Cod. Monac. τεθαυμάκει.

ποτε. Cod. Monac. ποτ᾽.

ἀγαθόν. Cod. Monac. habet in margine.

λέγων. Stephan. et cod. Monac. λέγων δέ. Casaubonus 135. coni. λέγω δέ.

Ἐχρῆν. Cod. Arund. ὡς χρή.

ναὶ ἢ οὔ. Corrigatur ναὶ ἢ οὔ.

ὥστε μηδὲ στηρίζειν ἐπί τινος δόγματος. Cod. Monac. 136. ὥστε μηδ᾽ ἐπὶ δόγματός τινος στηρίζειν.

ὥστ᾽ ὑπώπια φέρων ἀπῇει. Aldobrandinus: *ut etiam livoris signa ferens discederet.* Stephanus ὑπώπια interpretatur *sugillationes in facie.* Hinc corrigatur interpretatio Ambrosii. Caeterum Hesychius Miles. p. 38. ὡς pro ὥστ᾽.

πρωΐτατος. Codd. Stephani πρακτικώτατος.

παραπέμψας. Scaliger coni. προπέμψας.

τριςχίλια. Hesychius Miles. p. 38. τριςχίλιας, id quod 137. Scaliger volebat reponi.

ἄρῃ. Hesychius Miles. p. 38. ἀρεῖ.

ἐτελεύτησε. Codd. Arund. et Monac. τελευτῆσαι. Hesychius Miles. p. 38. τελευτήσαι.

συζήσας τῷ Μενεδήμῳ σφόδρα εὐτελῶς. Ambrosius: *cum* 138. *una diu memorabili benivolentiae suavitate vixissent.*

ὥστε. Casaubonus coni. ὅτε, utpote commendatum usu Diogeneo.

Ἀσκληπιάδου. Cod. Monac. ἀσκληπιάδη.

Ἱππόνικός. Cod. Monac. ἱππώνικός.

Ἱππόνικος. Cod. Monac. ἱππώνικος.

καθά. Cod. Monac. omittit.

Ὡρωπίας. Cod. Monac. ὠρωπείας.

ἦσαν δὲ τρεῖς — γεγεννημέναι. Ambrosius: *Duxerat autem ut ait Heraclides ex Oropia uxores tris.*

139. Τὰ δὲ συμπόσια τοῦτον ἐποιεῖτο τὸν τρόπον. Casaubonus: „Totus hic locus pene ad verbum sumptus est ex Antigono Carystio, quod miror Diogenem praeter suum morem nos celasse.“ Non celavit, sat scio, bonus Diogenes, sed interciderunt ea in quibus nominaverat auctorem Antigonum.

ἕως. Hesychius Miles. p. 40. ἐς ὅ.

καὶ πῶς ἔχοι τοῦ χρόνου. Ambrosius: *ac recens id esset neo ne.* Aldobrandinus: *et quae esset diei hora.*

λαχάνιον. Athenaeus X. p. 419. F. λάχανον. Hesychius Miles. p. 40. λάχανον ἦν.

ταρίχιον. Athenaeus X. p. 419. F. τάριχος. Hesychius Miles. p. 40. τάριχον.

εἰσῄεσαν. Corrigatur εἰςῄεσαν.

αὐτῷ. Edit. Froben., Stephan. et Menag. αὐτῷ. Stephan. et cod. Monac. δ' αὐτῷ.

ἦν. Hesychius Miles. p. 40. omittit.

τράγημα θέρμος ἢ κύαμος. Athenaeus X. p. 420. A. τράγημα δὲ θέρμος μὲν ἢ κύαμος συνεχῶς.

τῶν ὡρίων. Hesychius Miles. p. 40. omittit articulum. Athenaeus X. p. 420. A. τῶν ὡραίων.

ὠχροι. Hesychius Miles. p. 40. ὄχνοι.

τράγημα θέρμος — ἢ μὴ Δι' ἰσχάδες. Ambrosius: *Bellaria illis fabae ac lupini. Interdum vero et pyra vel mala punica et huiusmodi cum matura tum praecocia saepe et caricas.*

140. ἐπρέσβευσε δέ. Cod. Monac. omittit δέ.

τιμώμενος πανταχοῦ. Cod. Monac. τιμώμενος παρὰ πάντων καὶ πανταχοῦ.

ἀφείλε. Ambrosius *remisit*, quod reponatur.

141. ἀκούω πρὸς σὲ — Αἰσχύλον. Ambrosius: *Audio tibi de nobis plurima fuisse narrata, per eam illum admonet cavere unum ex his qui sibi essent infensi desohylum nomine.* Aldobrandinus: *Audio ad te delatum esse de nobis. fama est Aeschylum eum quendam adversarum sibi in Repub. partium designare.*

πρεσβεῦσαι πρὸς Δημήτριον. Cod. Monac. πρὸς δημήτριον πρεσβεῦσαι.

αὐτόν. Cod. Monac. αὐτοῦ.

142. εἶπον. Cod. Monac. εἶπαν.

ἰδίαν. Edit. Froben. et cod. Arund. ἠλείαν. Monac. ἠλεῖαν. Idem expressit Ambrosius *in Eliam.*

Ἀμφιάρεω. Cod. Monac. ἀμφιάραω.

παρεισδύς. Cod. Monac. παρεισδυείς.

143. τὴν πόλιν. Codd. Stephani et Hesychius Miles. p. 40. τὴν πατρίδα.

τύραννον ἐπαγομένων. Codd. Arund. et Monac. *τυράννων ἐπαγόμενον.*

πολλάκις ἐλευθερῶσαι — Δημήτριον. Ambrosius: *eretriam a tyrannis saepe liberasse demetrii viribus fretum.*

ἑπτά. Cod. Monac. *ἑπτῶν.*

μόνῳ δέ. Cod. Monac. omittit *δέ.*

Περσαίῳ. Ambrosius *perseo.*

τοῖς λόγοις. Cod. Monac. *ἐν λόγοις.* 144.

καὶ δή. Cod. Monac. *καὶ δὴ καί.*

τοιοῦτος. Codd. Arund. et Monac. *οὗτος.* Idem affert Stephanus adiuncta interrogationis nota.

γεννησομένων. Cod. Monac. *γεννηθησομένων.*

κάκιστος. Cod. Monac. *κάλλιστος.* Ambrosius: *sed vir omnium qui sunt aut fuerunt vel futuri sunt profecto nequissimus.*

Ἐτελεύτα δέ. Cod. Monac. *ἐτελεύτα δή.*

ἑβδομηκοστόν. Codd. Stephani *ὀγδοηκοστόν*, quod expressit Aldobrandinus.

ἔχον. Cod. Monac. omittit.

Μενέδημε. Corrigatur metri caussa *ὦ Μενέδημε* cum G. Hermanno l. l. p. 236. et Augusto Meinekio.

ἔσθων. Cod. Monac. *ἐσθίων.*

ἔρεξας. G. Hermannus l. l. p. 236. coni. *μέγ' ἔρεξας.* A. Meinekius *μὲν ἔρεξας.*

ἔπειγε. Cod. Monac. *ἔπειγεν.*

LIBER III.

PLATO.

Ποτώνης. Codd. Arund. et Vindobon. 106. *πωτώνης.* 1.

ἀνέφερεν. Cod. Cantabr. *ἀναφέρει.*

Δρωπίδης. Cod. Cantabr. *δρωπόδης.*

Κάλλαισχρος. Confirmant codd. Monac. et Vindobon. 106. Interpretes *Calaeschrus.*

Περικτιόνη. Cod. Cantabr. et Monac. *περικτιόνης.*

Μελάνθου. Cod. Cantabr. *μελάνθα.*

Θρασύλον. Cod. Monac. *Θράσυλον.*

Σπεύσιππος. Cod. Monac. *πεύσιππος.* 2.

Πλάτωνος. Cod. Vindobon. 106. omittit.

περιδείπνῳ. Stephan. et cod. Cantabr. *περὶ δείπνου*, quod expressit Ambrosius *platonis de coena.*

Ἀναξιλίδης. Cod. Arund. *ἀναξιάδου.* Ambrosius *anaxides.*

φασὶν ὡς. Codd. Monac., Lobcovic. et Vindobon. 106. omittunt *ὡς.*

φυλάξαι. Cod. Cantabr. *φυλάξας.*

Δήλιοι. Codd. Cantabr., Arund., Lobcovic. et Vindobon. 106. *δήλιον*, quod probat Bachius l. l. p. 103.

ὡς φησιν Ἕρμιππος. Cod. Vindobon. 106. ὡς φασι Ἕρμιππος.

ἐν γάμοις. Clinto in Fastis Hellen. p. 139. edit. Oxon. alter., p. 149. ed. Krueger. coni. ἐν γενεθλίοις.

πρὸς τοῖς. Cod. Cantabr. πρὸς τά.

3. ἐπὶ Ἀμεινίου. Ambrosius *sub amynio*. Aldobrandinus *Amenia Archonte*. Wesselingius ad Diodori Siculi XII. 46. germanum viri nomen Ἐπαμείνων esse censuit probavitque Schweighaeuserus ad Athenaei V. p. 217. E. Animadverss. vol. III. p. 232.

Κολυττεύς. Cod. Cantabr. καλυτής. Monac. κωλλυτεύς. Vindobon. 106. κολλητεύς. Ambrosius *collyteus*. Aldobrandinus *Collytia*.

Φειδιάδου. Interpretes *Phidiadis*.

ὥς φησι. Cod. Vindobon. 106. ὥς φασι.

Φαβωρῖνος. Cod. Monac. φαβαρῖνος.

Αἰγινήταις. Cod. Vindobon. 106. αἰγινίταις.

ἐχορήγησεν. Cod. Vindobon. 106. ἐχορήγησαν.

ἐν ὀγδόῳ περιπάτων. In nota nostra corrigatur „Cod. Cantabr. ἐν περιπάτῳ.“ Codd. Lobcovic. et Vindobon. 106. ἐν τῷ περιπάτων.

4. Ποτώνην. Codd. Arund., Monac. et Vindobon. 106. ποτώνην.

Σπεύσιππος. Cod. Monac. πεύσιπος.

ἐν τοῖς. Cod. Monac. rasuram habet in mediis literis articuli.

ἐγυμνάσατο. Cod. Monac. ἐγυμνᾶτο.

πρότερον. Cod. Monac. πρῶτον.

πλατὺς ἦν τὸ μέτωπον. Hesychius Miles. p. 44. ed. Orell. πλατὺς δὲ ὢν τὰ στέρνα ἢ τὸ μέτωπον Πλάτων προσηγορεύθη. unde Casaubonus Diogenem corrigi volebat.

5. πρῶτον μέν. Cod. Monac. post haec habet lacunam trium literarum.

φασίν, ἦν. Cod. Monac. ἦν, φασίν.

εἶδε. Scribebatur εἶδεν.

τὸν δὲ τοῦτον εἰπεῖν εἶναι τὸν ὄρνιν. Cod. Monac. τὸν δ' εἶναι τὸν ὄρνιν εἰπεῖν τὸν σωκράτην.

τῷ περὶ τὸν Κολωνόν. Confirmat cod. Vindobon. 106. Cod. Monac. τὸν περὶ τὸν κολωνόν. Cantabr. κολονόν.

Διονυσιακοῦ. Confirmant codd. Monac. et Vindobon. 106. expressitque Ambrosius. Cod. Lobcovic. ὀλυμπιακοῦ.

Σωκράτους ἀκούσας. Cod. Monac. ἀκούσας σωκράτους.

νύ τι. Cod. Monac. νύ τοι. Vindobon. 106. νότοι.

6. τοὐντεῦθεν. Cod. Monac. τοῦτ' ἔνθεν.

φασίν. Ambrosius omittit. Inseruntur igitur post *Hinc annum vicesimum* verba *ut aiunt*.

Κυρήνην. Cod. Monac. κηρήνην.

οὗ φασι καί. Cod. Monac. omittit καί.

Εὐριπίδην. Cod. Vindobon. 106. εὐριπήδην.

ἀκολουθῆσαι. Cod. Monac. συναχολουθῆσαι.
ἀπολυθῆναι. Stephanus affert coniecturam ἀπολουσθῆναι.
ἀλλὰ καί. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt καί. 7.
Ἐκαδήμου. Stephan. cum codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἀκαδήμου, quod expressit Ambrosius. Hoc restituendum puto. Aldobrandinus *Ecademo*.
εὐσκίοις. Cod. Monac. εὐσκίης.
Ἀκαδήμιον. Cod. Vindobon. 106. ἀστρατεύτου.
Τῶν πάντων δ'. Hesychius Miles. p. 44. omittit δ'.
πλατύστατος. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. πλατίστακος. Vindobon. 106. πλατύσπακος.
τέττιξιν. Cod. Monac. τέτιξιν. Hesychius Miles. p. 44. τέττιξ.
δένδρει ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι. In cod. Monac. obscura est terminatio vocabuli δένδρει, sed ut ει videatur Spengelio. Vindobon. 106. δένδρα ἐφεζ. . . . ἴᾶσι. Hesychius Miles. p. 44. δένδρῳ. Cod. Monac. ἔασι. Hesychius Miles. p. 44. ἐφιεῖσι. Bachius l. l. p. 104. corr. ἰᾶσιν.
Τῶν πάντων — ἱεῖσι. Expressa sunt ex Homeri Iliad. Γ. v. 150. et seqq..
γάρ. Cod. Cantabr. δέ. 8.
Ἐκαδημία. Interpretes *Ecademia*.
ἅπαξ μέν. Cod. Monac. omittit μέν.
ἐπὶ Δήλιῳ. Ambrosius *in delum*.
παρὰ Φιλολάου. Cod. Monac. πρὸς φιλολάου. 9.
φασίν. Cod. Monac. φησίν. Ambrosius omittit.
Ὀνήτωρ. Cod. Vindobon. 106. ὠνήτωρ.
κωμῳδοποιοῦ. Cod. Monac. κωμῳδωποιοῦ.
ἐν τῷ πρώτῳ φησί. Cod. Monac. ἐν τῷ πρώτῳ φησὶ πρῶτόν φησι (sic bis).
μηδὲ ποσῷ. Cod. Monac. μηδὲ τῷ ποσῷ. 10.
ῥέον. Cod. Vindobon. 106. ῥέων.
οὔτε τινῶν. Cod. Monac. οὔτε τινῶν οὔτε τινῶν.
εἶναι. Cod. Monac. εἶναι εἶναι.
ὅ γε. Cod. Monac. ὅ γ'.
Ἐπίχαρμος. De versibus Epicharmi scripsit Carolus Iosephus Grysar Quaestt. de Doriensium comoedia vol. I. p. 105. et seqq.. Putat eos ex eius Ulysse Navifrago petitos esse, auctore C. O. Muellero Doriensium vol. II. p. 359. Caeterum versus ipsos huius et undecimae paragraphi Ambrosius omittit.
χὐπέλιπον. Cod. Monac. καὶ ὑπέλιπον.
πρᾶτον. Cod. Monac. πρῶτον. Vindobon. ὅτι πρᾶτον. ος
πῶς δέ; ἀμάχανόν γ'. Cod. Monac. πῶς δὲ καμήχανον γ'.
εἶμεν. Cod. Monac. μηδέν.
τῶνδέ γ', ὧν ἄμμες νὺν ὧδε λέγομες. ἀλλὰ τᾶδ' ἔχει. 11.
Cod. Monac. τῶνδ' ὧν ἄμες νὺν ὧδε λέγω, μέλλει τάδ' εἶναι.

Lobcovic. *τῶν δ' ὧν ἄμες νὺν ὧδε λέγων, μέλλει τάδ' εἶναι.* Vindobon. 106. *τῶν δ' ὧν ἄμμες . . . λέγων.*

αἰ ποτ' ἀριθμόν — ἄρτιον. Cod. Monac. *ποτ' ἀριθμόν τις περισσόν, αἰ δὲ λῇς τὸν ἄρτιον.*

ποτθέμεν. Codd. Cantabr., Arund., Monac., Lobcovic. et Vindobon. 106. *ποτὲ θέμιν.*

λῇ. Cod. Lobcovic. *λῇς.*

ψῶφον. Cod. Monac. *ψάφον.*

ἦ δοκεῖ κά τοι τόχ' αὐτὸς εἶμεν; B. οὐκ ἐμὶν τάχα. Codd. Cantabr. et Arund. *δοκὲν ἀ τοῖ.* Cantabr. *οὐ μὴν οὐκ ἔμην τάκα.* Monac. *κἀτοῖ καὶ ὁ αὐτὸς εἶμεν.* Lobcovic. *ἦ δοκεῖν κἀτοῖ καὶ ὁ αὐτὸς εἰμὲν — τάλχβ.* Vindobon. 106. *δοκεῖν ἀτοι* (sic) *καὶ ὁ αὐτός· εἰ μὲν οὐκ — ἐμίν, τάκα.*

(τάχα) οὐδὲ μὰν οὐδ' αἰ ποτὶ μέτρον παχυαῖον ποτθέμεν. Cod. Monac. *τάκανυδὲ μαν οὐδ' ἀπὸ τι μέτρον παχὺ ἐὸν ποιτθέμεν λῇ τις.* Cantabr. et Arund. *ποτ' ἐθεμεῖν.* Lobcovic. *οὐδὲ ποτὶ μέτρον παχὺ ἐὸν ποτ' ἐθέμεν λῇ τις.* Vindobon. 106. *οὐδὲ μάν· οὐδέ πότι μέτρον παχὺ ἐὸν πῳ ἔθέμιν.*

στερρὸν ἕτερον μᾶκος. In cod. Arund. voci *στερρὸν* superscriptum est *ἕτερον* quasi emendatio. Monac. omittit *στερρόν.* Lobcovic. *στερρὸν μᾶκος.*

χ' ὑπάρχοι. Vindobon. 106. *κ' ὑπάρχοι.*

τῆνο. Cod. Lobcovic. *κεῖνο.*

καὶ τὸς ἀνθρώπως. Cod. Monac. *ἀνοος.* Lobcovic. *καὶ τὼς ἀνθρώπους.*

αὔξεθ', ὁ δέ γα μάν. Cod. Cantabr. *ὁ δέ γε.* Vindobon. 106. *αὔξεται γαμάν.*

κοὔποχ'. Cod. Cantabr. *οὔπωχ'.* Monac. *καὶ οὔποχ'.* Vindobon. 106. *συποκέν.*

ἐν ταὐτῷ. Cod. Vindobon. 106. *ταυτά.*

ἕτερον εἴη κ' αὐτὸ δῆτα τοῦ παρεξεστακότος. Codd. Arund. et Monac. *κατὸ δῆ.* Vindobon. 106. *ἕτερον εἴη· καὶ τοδί, τοῦ παρεξιστακότος.*

καὶ τύ. Cod. Cantabr. *καὶ τῷ.* Caeterum *ἀλλὰ* quod olim legebatur ante *ἕτερον*, omittunt etiam codd. Lobcovic. et Vindobon. 106.

δή. Cod. Monac. *δέ.*

κοὔποχ'. Cod. Arund. *οὔπεν.*

[*τελέθομες*]. Cod. Monac. omittit. Hanc Godofredi Hermanni emendationem incredibiliter gavisus sum quum mihi ante hoc biennium Berolinum visenti ante hos quattuordecim annos cum aliis pluribus a se factam et in adversariis suis perscriptam ostenderet Augustus Meinekius.

καττόν. Cod. Monac. *κατὰ τὸν.* Vindobon. 106. *κατόν.*

12. *ταὐτί.* Cod. Monac. *ταυτοί.*

τὰς — ἀρχάς. Hesychius Miles. p. 44. τὴν — ἀρχήν.
ὁμοιότητα. Cod. Monac. ὁμοιότητας.
τρίτον. Hesychius Miles. p. 46. τρίτον δέ. 18.
διὰ τὸ μετέχειν. Cod. Monac. omittit.
ἐκείνοις. Hesychius Miles. p. 46. κείναις.
ὑπάρχοι. Codd. R et Monac. ὑπάρχει.
ἓν. Hesychius Miles. p. 46. omittit.
πρὸς τούτοις ἀπαθές. Cod. Monac. ἀπαθὲς πρὸς τούτοις.
ὁμοιώματα. Codd. Arund., Monac. et Vindobon. 106. ὁμοιότατα. Cantabr. ὁμοιότητα. Stephanus narrat legi etiam ὁμοιότητες.
καθεστῶτα. Cod. Monac. καθεστάναι.
ὧν. Hesychius Miles. p. 46. οὖν. 14.
ὧν. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 46. οὖν.
φέρ'. Cod. Monac. φέρω. Hesychius Miles. p. 46. φέρε.
τίς. Cod. Arund. τίδ'.
τοι. Cod. Cantabr. et Monac. τι.
δοκεῖ. Cod. Cantabr. δοκεῖν.
οὐ γάρ; Hesychius Miles. p. 46. γὰρ οὖ;
ὧν. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 46. οὖν.
οὐκ ὧν. Hesychius Miles. p. 46. οὐκοῦν.
τοι καὶ περὶ τἀγαθῶ; Cod. Monac. ταγαθοῦ. Hesychius Miles. p. 46. καὶ περὶ τοῦ ἀγαθοῦ.
ἀγαθὸν τὶ πρᾶγμ'. Cod. Monac. ἀγαθὸν τόδε πρᾶγμ'. Hesychius Miles. p. 46. ἀγαθόν, τὸ δὲ πρᾶγμα.
αὖθ'. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 46. αὐτό.
δέ κα. Hesychius Miles. p. 46. δέκα.
εἰδῇ. Hesychius Miles. p. 46. εἴδη.
τῆν'. Hesychius Miles. p. 46. τῆνο.
ἤδη. Hesychius Miles. p. 46. omittit.
γίνεται. Hesychius Miles. p. 46. γίγνεται οὗτος.
γα τάν. Cod. Monac. γὰρ εἰ τήν.
μαθών. Cod. Vindobon. 106. μαθῶν.
ἢ ὄρχησιν. Cod. Monac. ἢ τὴν ὄρχησιν.
ὀρχηστάς. Cod. Monac. ὀρχῖστας.
ὅτι τὺ λῇς. Cod. Monac. ὅτι τοὶ λῇς. Vindobon. 106. ὅτι τοιλῇς.
οὐ χ' ἁὐτὸς εἴη χἀ τέχνα· τεχνικός γα μαν. Corrigatur οὐχ. Cod. Monac. γε. Vindobon. 106. οὐχ αὐτοὶ εἴη χ' ἀτέκνα φυσικῶς.
φυσικόν. Codd. Arund. et Monac. φυσικῶς. 15.
ὁποία. Edit. Froben. et cod. Monac. ὁποῖα.
ἐνδεικνύμενα. Casaubonus coni. ἐνδεικνύμενος.
νῦν δὲ μνημονεύει — ὁμοιότητος θεωρία. Ambrosius: *Meminerunt autem similitudinis et pabuli cuiusmodi illis est optime callentes: quod sit animalibus omnibus insita similitudinis intelligentia.* Aldobrandinus: *nunc vero et similitudinem et*

alimentum sibi proprium recordantur, hoc ipso indicantes, similitudinis contemplationem omnibus insitam esse animantibus.

16. *Εὔμαιε.* Ambrosius omittit.

ὅσσα. Cod. Monac. *ὅσα.*

καὶ γάρ. Cod. Arund. *καὶ γά.*

ἐπώζει. Cod. Monac. *ἐπωάζει.*

ποιεῖ. Cod. Monac. *ποιεῖν.*

ψυχάν. Cod. Monac. *ψυχήν.*

πεπαίδευται. Cod. Monac. *παίδευται.*

αὖ ταύτας. Corrigatur *αὐταύτας* cum Porsono Tracts and Miscellaneous criticisms p. 277. edit. Kidd.

ἐστι. Codd. Cantabr., Arund., Monac. et Vindobon. 106. omittunt.

ἀνδάνειν. Edit. Froben. et cod. Arund. *ἀνδάνειν.*

ἀστοῖσιν ἀστούς. Revocanda est lectio vulgata *αὐτοῖσιν αὐτούς*: nihil enim Valckenarii coniectura excogitari potuit ineptius. Eamdem improbavit etiam C. F. Hermannus l. l. p. 372.

οὐδ' ἀνδάνειν — πεφύκειν. Cod. Monac. *καὶ ἀνδάνειν αὐτοῖσιν αὐτούς, καὶ δοκεῖν καλῶς πεφυκέναι.*

κάλλιστόν ἐστιν. Verbum primus inseruit Casaubonus.

17. *τεσσάρων.* Cod. Vindobon. 106. *τεττάρων.*

τὴν αὐτοῦ σοφίαν. Cod. Monac. *τὴν αὐτοῦ σοφίην.*

Ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, δοκέω γάρ, ὃ σαφὲς ἁμῖν, τοῦθ', ὅτι. Cod. R. *δοκέων γὰρ σαφὲς ἁμί.* Monac. *ἁμι τοῦτο.* Lobcovic. *δοκέων γὰρ σαφὲς ἄμι τοῦθ' ὅτι.* Vindobon. 106. *δοκέω δοκεῶν γάρ.* Clinto in Fastis Hellen. p. XXXVII. edit. Oxon. alter. a. 1827. p. XXXIX. ed. Krueger. corr. *ὡς δ' ἐγὼ δοκέω, δοκεῖ γε μὲν σάφ' ἄμμι τοῦθ' ὅτι.*

μνάμια. Cod. Lobcovic. *μνᾶμα.*

περιδύσας. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac.

ὅ. Cod. Monac. *ὅν.*

πορφυρῶν λόγοισι ποικίλας καλοῖς. Cod. Arund. *ποικίλλας.* Monac. et Vindobon. 106. *πορφυρὰν λόγασι* (Mon. *λόγοισι*) *ποικίλλας ἀποφαίνει.*

ὧν, τὸς ἄλλως εὐπαλαίστως. Cod. Monac. *ὧν, τοὺς ἄλλους εὐπαλαίστους.* Etiam Clinto in Fastis Hellen. p. XXXVII. edit. Oxon. alter. a. 1827. p. XXXIX. ed. Krueger. corr. *αὐτός.*

ἀποφανεῖ. Cod. Cantabr. *ἀποφαίνει.* Lobcovic. *ἀποφαίνεῖ.*

18. *Δοκεῖ δέ.* Codd. Cantabr. et Arund. *δοκεῖ μέν.* Ambrosius omittit.

διακομίσαι. Cod. Vindobon. 106. *μετακομίσαι.*

πρὸς αὐτῶν. Cod. Cantabr. *πρὸς αὐτῷ.*

συμφέρει αὐτῷ. Codd. Cantabr., Lobcovic. et Vindobon. 106. *συμφέρον αὐτό*, praelatum Bachio l. l. p. 104.

γεροντιῶσι. In interpretatione pro *otiosorum senum sunt* corrigatur *senectutem sapiunt* vel *desipientem produnt.*

Σοῦ δέ γε. Cod. Monac. omittit γε.

Πόλλιδι. Ambrosius *pollidi.* 19.

ἀφιγμένῳ. Cod. Cantabr. ἀφικομένῳ.

ἐγράψατο αὐτῷ. Cod. Vindobon. 106. ἐγράψατο αὐτό.

Ἀθηναίων. Cod. Vindobon. 106. ἀθηναῖον.

παιδιάν. Cod. Monac. παιδείαν.

τὸ ἀργύριον. Cod. Monac. τἀργύριον. 20.

προέσθαι. Cod. Monac. προεσέσθαι.

ἔνιοι δὲ καὶ Δίωνα — πρίασθαι. Ambrosius: *Alii dionem eam misisse pecuniam dicunt, illumque eam nullâ ratione admisisse. Sed hortulum quoque in academia sibi comparasse.* Aldobrandinus: *nonnulli Dionem quoque pecuniam misisse aiunt, quam ille non dimiserit, sed hortulum ipsi quendam in Academia emerit.* Rossius l. l. p. 43. *Aliqui Dionem quoque ad eum (Annicerim) misisse perhibent, quam is non remiserit, sed ex ea ipsi (Platoni) hortulum in Academia comparaverit.*

Πόλλιν. Codd. Monac., Lobcovic. et Vindobon. 106. πόλιν. Ambrosius *pollidem.*

ἐπό τε. Cod. Monac. ὑπότε.

χαβρίου. Codd. Lobcovic. et Vindobon. 106. χαυρίου.

ἐν Ἕλίκῃ. Ambrosius *in elice.* Aldobrandinus *in vortice* (ἐν ἕλικι).

ἀγορεύειν αὐτόν. Cod. Cantabr. ἀναγορεύειν αὐτῷ. Lobco- 21.
vic. ἀναγορεύειν αυτ$^{ὸν}_{ῷ}$.

αὐτοῦ. Cod. Cantabr. αὐτῷ.

Θεώταν. Codd. Lobcovic. et Vindobon. 106. Θεώνταν. Ambrosius *theotae.* Aldobrandinus *Theondam.*

Ἀπεστάλκαμες. Cod. Monac. ἀπεστάλκαμεν. 22.

ἀπολαμψόμενοι. Cod. Arund. ἀπολαμψώμενοι. Monac. ἀπο-
λαμψ$^{ου}_{ομ}$. Lobcovic. ἀπολαψόμενοι. Vindobon. 106. ἀπολα-
φημένοι.

κατάν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. κατὰ τάν.

πὰρ τίν. Cod. Monac. παρὰ τίν.

ὀρθῶς δὲ καὶ ποιεῖς. Confirmat cod. Cantabr.. Lectionem ποιοῖς etiam Stephanus affert. Recte Emperius: „Pro ὀρθῶς δὲ καὶ ποιεῖς scribe meo periculo δέ κα ποιοῖς. Non enim de eo agitur, quid faciat Dionysius, sed quid ei faciendum sit.“

ἄμμε. Cod. Arund. ἄμιε.

ποττάν. Cod. Vindobon. 106. πό τάν.

μέμνασο. Cod. Monac. μέμνησο.

ἀνθρωπίζειν. Cod. Cantabr. κἀν ἀνθρωπίζειν. Arund. et Monac. καὶ ἀνθρωπίζειν. Vindobon. 106. κἀνθρωπίζειν.

κἀποδιδόμεν. Cod. Vindobon. 106. κἀποδίδομεν.

ἄμμιν. Codd. Cantabr. et Vindobon. 106. ἄμμας. Arund. ἀμῖς.
χαριῆ. Codd. Monac., Lobcovic. et Vindobon. 106. χαριζῆ.

23. Παμφίλη. Cod. Monac. παμφύλη.
Χαβρίᾳ. Cod. Cantabr. χαβρίας.
συνεῖπε. Cod. Monac. συνείπετο. Conf. Clinto in Fastis Hellen. p. 95. edit. alter., p. 101. et 103. ed. Krueger.. In interpretatione corrigatur *eum mortis defensitasse.*

24. Χαβρίᾳ. Cod. Vindobon. 106. χανρίᾳ.
Κρωβύλος. Cod. Monac. κρώβυλος. Vindobon. 106. κρόβυλος.
συναγορεύων. Hesychius Miles. p. 46. συναγορεύσων.
Λεωδάμαντι. Cod. Vindobon. 106. λεοδάμαντι. Ambrosius *leodanti.*
Θασίῳ. Codd. Cantabr., Arund., Monac. et Vindobon. 106. θρασίῳ.
ἀντίποδα. Ambrosius *Antipodas.*

25. τοῦ Λυσίου. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac. cum interpretibus. Cod. Vindobon. 106. τὸν λυσίου.
Φαίδρῳ. Cod. Monac. φαίδῳ.
φησὶ Νεάνθης. Cod. Monac. φησὶν ἄνθης. Vindobon. 106. φασὶν ἄνθης. Ambrosius *anthes.*
Ὀλύμπια. Cod. Cantabr. ὀλύμπον.
ἀνιόντος. Cod. Monac. ἀπιόντος.
στρατεύειν. Cod. Monac. στρατευο , ab eadem manu, i. e. στρατεύοντι et στρατεύειν.
Μιθριδάτης. Cod. Monac. μιθραδάτης.
τὴν Ἀκαδημίαν. Cod. Monac. omittit articulum.
ἀνέθετο. Cod. Monac. ἀνέθηκε.

26. νέως. Cod. Monac. νω, i. e. νέος.
τοιοῦτος δ'. Hesychius Miles. p. 46. τοιοῦτος δέ.
Θεόπομπος. Confirmant codd. Stephani et Sambuci cum interpretibus. Cantabr., Arund. et Monac. θεόπεμπτος.
Ἡδυχάρει. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. cum interpretibus αὐτοχάρει.
τὰ δέ. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac..
φησιν. Cod. Monac. φησι.
ὥς φησιν Πλάτων. Phaedon. §. 104. p. 177. edit. Heindorf..
Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ. V. Augustus Meinekius Quaestt. scenicc. spec. III. p. 26.
μορίας. Hesychius Miles. p. 46. μωρίας.
καὶ Πλάτων. Cod. Monac. omittit καί.
παραγραμματίζων. Ambrosius omittit.
ἀνέπλαττε. Cod. Monac. ἂν ἔπλασσε. Vindobon. 106. ἄν ἔπλασε. Primus correxit Aldobrandinus. Conf. Rossius l. l. §. XVII. p. 44. et 45.

27. οὐδέν. Hesychius Miles. p. 48. οὐδέν'.

Λέγεις περὶ ὧν οὐκ οἶσθα. Cod. Monac. *οὐκ οἶσθα περὶ ὧν λέγεις.*

συγγενῶς. Hesychius Miles. p. 48. *συγγενοῦς.*

γνώσῃ. Corrigatur *γνώσει.*

λίτρον. Cod. Cantabr. *λύτρον.* Ambrosius *Lytrum.*

ποτ'. Cod. Monac. *ποτέ.*

Πλάτωνος. Hesychius Miles. p. 48. *τοῦ Πλάτωνος.* Omittunt articulum codd. R, Cantabr., Arund. et Monac.

πρόσεχε δή. Hesychius Miles. p. 48. omittit.

ἐν δὲ Λεξιδημίδῃ. Cod. Monac. *ἐν δ' ἐξιδημιήδῃ.* Vindobon. 106. *ἐν δὲ ξιμήδῃ.* Ambrosius *endeximide.* 28.

οἶσθα. Codd. Arund. et Monac. *ἦσθα.*

Ψευδυποβολιμαίῳ. Cod. Vindobon. 106. *ψευδυπη βολιμαίῳ.*

ὦδ'. Cod. Monac. omittit.

ἀθάνατον. Prima correpta. Vid. Elmsleius ad Aristoph. Acharn. vs. 47.

ἐξῆρε. C. F. Hermannus l. l. p. 373. corr. *ἐξῆξε.*

ἀδολεσχεῖν. Ambrosius *delirat.* Aldobrandinus *nugaris.*

κατὰ μόνας. Cod. Monac. *καταμόνας.*

Βοτρυλίωνι. Stephan. *Βωτρυλίωνι.* Vid. Augustus Meinekius Quaestt. scenicc. spec. III. p. 44. sq.

Κίρκῃ. Stephan. *Κέρκῳ.*

εἰζαθρεῖς. Cod. Vindobon. 106. *εἰζαθρεὶς.* 29.

οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν. Cod. Vindobon. 106. *ὀνός· ὄμμασιν,* omissis *ὡς πολλοῖς.*

ἐνί. Cod. Monac. *ἐν.*

Ἑῷος. Cod. Monac. *ἐῶος.*

Ἰλιάδεσσι. Cod. Monac. *ἰλιάδεσι.* 30.

εὐρυχόρῳ. Cod. Monac. *εὐρυχώρῳ.*

ἀστοῖς. Cod. Monac. *ἀστός.*

ἐκμήνας. Cod. Vindobon. 106. *ἐκμείνας.*

φησίν. Cod. Vindobon. 106. *φησὶν μυφασίν.*

μήν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt. 31.

μηδέν. Cod. Monac. *μηδείς.*

εἴφ' ὅτι καλός. Cod. Vindobon. 106. *εἰϑ' ὅτι καλόν.*

ὦπται. Stephanus affert lectionem *ὢ παῖ.*

εἶτ'. Cod. Cantabr. *εἰϑ'.*

ἀνιήσεις. Stephanus et Mericus Casaubonus corr. *ἀνιήσῃ.*

Ἀρχεάνασσαν. Cod. Monac. *ἀρχαιάνασσαν.*

ἑταίρην. Cod. Monac. *ἑταῖραν.*

ἃ δειλοί. Codd. Cantabr. et Vindobon. 106. *εὖ δειλοί.*

διαβησομένη. Cod. Cantabr. *διαβλησομένη.* 32.

δεξαμένη. Cod. Cantabr. *εὐξαμένη.*

παρθενίης. Cod. Vindobon. 106. *παρθενίας.*

ὃ μὴ γίγνοιτο. Confirmat cod. Monac. Vindobon. 106. *ὅ μοι γένοιτο.*

[καὶ ἄλλο]. Cod. Monac. omittit. Casaubonus: „Quis non videt distinguendum hoc distichum a superioribus?“

βάλλει. Mericus Casaubonus coni. βάλλοι.

33. πέταται. Cod. Monac. πέτεται.

ἔλιπεν. Cod. Monac. ἔλιπε.

ὁ χρυσόν. Cod. Monac. ὃ χρυσόν.

34. τοι Μόλων. Cod. Cantabr. τιμολέων.

ἐν τρίτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων. Cap. 6. in. Cod. Monac. omittit articulum.

35. Σάθωνα. Cod. Cantabr. Θάσωνα.

Σωκράτην. Cod. Monac. σωκράτη.

πολλά. Cod. Monac. πολλάκις.

κατεψεύδετ'. Cod. Vindobon. 106. καταψεύδετ'.

36. καὶ πρὸς Αἰσχίνην. Ambrosius *cum aeschine quoque ut fertur socratis auditore.*

δή. Cod. Monac. omittit.

συσταθῆναι. Cod. Monac. συστῆναι.

περιθεῖναι. Cod. Monac. θεῖναι.

αὐτοῦ. Codd. Monac. et Vindobon. 106. ἑαυτοῦ. Corrigatur αὑτοῦ.

οὐδαμόθι. Stephan. οὐδαμῶς.

Ἀπολογία. Ambrosius addit *idque tenuiter.*

37. εὑρῆσθαι. Cod. Cantabr. εὑρεθῆναι.

38. λόγον δέ. Corrigatur λόγος δέ. Auctor est Ambrosius: *phaedrum primo illum scripsisse fama est.*

αἰτιάσασθαι. Cod. Cantabr. αἰτιᾶσθαι.

ἀπομνημόνευμά τι. Cod. Monac. ἀπομνημονεύματα.

πολλὰ ἔσται. In interpretatione corrigatur *tum multa futura.* Ambrosius *Tum plurima suppeditabunt.*

μαστιγῶσαι. Cod. Monac. μαστίγωσον.

ὀργίζεσθαι. Cod. Monac. ὠργίσθαι.

39. Μεμαστίγωσο — ὠργιζόμην. Cod. Vindobon. 106. μεμαστίγωσο ἂν εἶπεν, εἰ μὴ ὀργιζόμην κοιμώμενος δὲ οὐδεὶς οὐδενὸς ἄξιος εἶναι τὲ ἥδιον.

ἀσχημοσύνης. Cod. Monac. ἀσχυμοσύνης.

εἶναι δὲ ἥδιον. Edit. Froben. et Menag. cum cod. Monac. εἶναι τὲ ἥδιον. Stephan. εἶναι δὲ ἥδιστον. Cod. Cantabr. ἴδιον.

40. μόνιμον. Cod. Vindobon. 106. γόμιμον.

πείθειν. Corrigatur πείθειν.“

Θεόπομπος. Cod. Monac. et Vindobon. 106. θεόπεμπτος.

Μυρωνιανός. Cod. Vindobon. 106. μυρονιανός.

41. πρὸς τῶν αὐτόθι. Cod. Vindobon. 106. πρὸς τὸν αὐτόθι.

ἐν Ἡφαιστιάδων. Confirmant codd. Monac. et Vindobon. 106. Cantabr. ἐνηφαιστιάδων. Aldobrandinus *Enipheistiadaeum.*

χωρίον. Cod. Vindobon. 106. χωρίω.

Κηφισίασιν. Cod. Monac. *κηφισιάσιν.*

ἐν Ἡφαιστιάδων. Cod. Cantabr. *ἐνηφαιστιάδων.* Aldobrandinus *Eniphistiadum.*

Φρεάρριος. Cod. Monac. *φρεάριος.* Casaubonus corr. *Φρεάκριος.*

Χαλλιδεύς. Cod. Monac. *χολιδεύς.* Ambrosius *chalidensis.* Aldobrandinus *Cholideus.*

εἰς τὸ δυνατόν. Ambrosius omittit.

ἐν Εἰρεσίδων. Menag. *Ἐνερισιάδων.* Ambrosius *Enerisia-* 42.
dumque. Aldobrandinus *Enerisiadaeum.* Cod. Monac. *ἐρισιάδων.*

βορρᾶθεν. Cod. Monac. *βορᾶθεν.*

Εὐρυμέδων. Cod. Vindobon. 106. omittit.

Μυρρινούσιος. Cod. Monac. *μυρινούσιος.*

Δημόστρατος Ξυπετεών. Ambrosius omittit.

νότοθεν δὲ — Εὐρυμέδων Μυρρινούσιος. Cod. Monac. omittit. Ambrosius *myrinusios.*

Κηφισός. Restituenda est omnium librorum, etiam cod. Monac. scriptura *Κηφισσός*, quod reddiderunt interpretes. Vid. G. Hermannus ad Sophoclis Oedip. Colon. vs. 693. p. 154.

ἑκατὸν ἑξήκοντα πέντε. Cod. Monac. *ρ ξ ε.*

ἄγον. Cod. Vindobon. 106. *ἄγον με.*

τεσσαράκοντα πέντε. Cod. Monac. *μ ε.*

συνάμφω. Edit. Froben. *σὺν ἄμφω.*

τέσσαρας. Cod. Monac. *δ'.*

Βίκταν. Ambrosius *hyctam.* Aldobrandinus *Bictam.*

Ἀπολλωνιάδην. Ambrosius *appollinidem* et *apollinidem.*

οὐθέν. Cod. Vindobon. 106. *οὐδέν.* 43.

Σπεύσιππος. Cod. Monac. *πεύσιππος.*

Ἠγίας. Cod. Cantabr. *ἠγησίας.*

ἐνθάδε δή. Cod. Vindobon. 106. omittit *δή.*

καὶ ἄλλο δέ. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omit- 44.
tunt *δέ.*

ἐς. Cod. Monac. *εἰς.*

δὲ γῆ γηγενές. Codd. Stephani et Monac. *δέ γε γηγενές.* Vindobon. 106. *δὲ γηγενές.*

γεγώς. Cod. Monac. *γεγονώς.* 45.

πὸθ' ἑαυτῷ. Cod. Monac. *ποτε αὐτῷ.* Vindobon. 106. *ποτε ἔκτισε.* Libri quidam apud Casaubonum *αὑτῷ.*

Σπεύσιππος. Cod. Monac. *πεύσιππος.* 46.

Συρακόσιος. Cod. Monac. *συρακούσιος.*

Ἔραστος. Codd. Cantabr. et Vindobon. 106. *Ἔρασκος.*

Εὐαίμων. Cod. Arund. *εὐάνων.* Ambrosius *Eucon.*

Πειθων. Stephan. *Πίθων.*

Ἡρακλείδης. Corrigatur *Ἡρακλείδης.*

καὶ Κάλλιππος. Cod. Monac. omittit *καί.* Ambrosius *callippus.*

Χαμαιλέων. Cod. Vindobon. 106. *χαμαλέων.* Ambrosius *chlamaeleon.*

ἔνιοι δὲ καὶ Θεόφραστον — Λυκοῦργον. Interpungatur *ἔνιοι δὲ καὶ Θεόφραστον ἀκοῦσαί φασιν αὐτοῦ καὶ Ὑπερίδην τὸν ῥήτορα· Χαμαιλέων φησὶ καὶ Λυκοῦργον.* Auctor est Ambrosius: *Theophrastum item illius fuisse auditorem quidam referunt et hyperidem oratorem: chlamaeleon et lycurgum ait.*

47. *λέγει καὶ Μνησίστρατον.* Cod. Vindobon. 106. *λέγει μνησίστε.*

παρατιθέμενος. Ambrosius omittit.

τετάρτῳ. Cod. Monac. *δ'.*

μελετητικῆς ὕλης. Ambrosius *de meditatione.* Aldobrandinus *meleteticorum locorum.*

φιλοτίμως ζητούσῃ. Cod. Vindobon. 106. *φιλοτίμως ζητοῦσῃ.*

ἠγησάμην. Cod. Vindobon. 106. *ἡγησαμένης.*

εἰ δέῃ σοι. Cod. Monac. *εἰ δεήσει.* Vindobon. 106. *δεήσοι.* Corrigatur cum C. F. Hermanno l. l. p. 373. *εἰ δέοι σοι.*

48. *περί.* Cod. Monac. habet in margine.

ἡ

Τήϊον. Cod. Monac. *τνῖον.*

τοῦ καλοῦ. Confirmant codd. Monac. et Vindobon. 106. Quod praebet Menag. *τοῦ κάλλους* confirmant codd. Stephani expressitque Aldobrandinus. Idem coniectura occupaverat Casaubonus.

δοκεῖ δέ μοι Πλάτων — ἀποφέρεσθαι. Ambrosius: *Caeterum plato meo quidem iudicio id genus expoliuit eatenus rude atque perfecit. Itu non solum ornatae et expolitae orationis: verum et ipsius inventionis dignissime sibi primatum vendicat.*

λόγος. Cod. Monac. omittit neque agnoscunt interpretes.

49. *τοῦ δὲ λόγου.* Codd. Monac. et Vindobon. 106. *τοῦ δὴ λόγου.* Nonne *τοῦ δὲ διαλόγου*?

δύο ἄλλους. Codd. Monac. et Vindobon. 106. *ἄλλους δύο.*

ὁ μὲν θεωρηματικός. Cod. Monac. *μὲν ὁ θεωρηματικός.* Vindobon. 106. *θεωρητικός.*

γυμναστικοῦ. Cod. Arund. *γυμνασιαστικοῦ.*

50. *ἐκεῖνοι μέν.* Cod. Vindobon. 106. omittit *μέν.*

Σωφιστής. Corrigatur *Σοφιστής.* Cod. Monac. *ὁ σοφιστής.*

Μενέξενός τε. Cod. Monac. omittit.

Κλειτοφῶν. Cod. Monac. *ὁ κλειτοφῶν.*

Ἐπιστολαί. Cod. Monac. *αἱ ἐπιστολαί.*

Ἀντερασταί. Cod. Vindobon. 106. *ἀντεραστάς.*

Ἀτλαντικός. Cod. Monac. *ἀντλαντικός.* Ambrosius *antlanticus.*

51. *Ἀλκιβιάδαι.* Confirmant codd. Stephani et Monac. Ambrosius *alcibiades duo.*

Εὐθύφρων. Ambrosius omittit.

δόγμα δέ. Cod. Arund. *δόγματα δέ.* Monac. *δόγματα τοίνυν.* Ambrosius *Porro dogmata sive decreta.*

ἑκατέρως. Cod. Vindobon. 106. ἑκατέρῳ. Ambrosius *indifferenter.*

ψευδῆ. Hesychius Miles. p. 48. ψεύδη. 52.

αὐτῷ. Cod. Vindobon. 105. αὐτό.

τεττάρων. Hesychius Miles. p. 48. τεσσάρων.

οἷον. Hesychius Miles. p. 48. omittit.

καὶ Καλλικλέα. Cod. Vindobon. 106. omittit *καί.*

Θρασύμαχον — Γοργίαν. Hesychius Miles. p. 48. Θρασύμαχον, Καλλικλέα, Πῶλον, Γοργίαν.

μονοτρόπῳ. Cod. Vindobon. 106. μονοτρόπω. 53.

εἶσι. Cod. Monac. omittit.

περὶ πᾶσαν ἀπόκρισιν. Edit. Froben. omittit ἀπόκρισιν. Cod. Vindobon. 106. περὶ πᾶσιν ἀπόκρισιν.

Εἰ μὴ ἐστι ζῶον ὁ ἄνθρωπος. Ambrosius *si animal homo* 54. *est*, omissa negatione.

εἴη ἂν καὶ ὁ ἄνθρωπος ζῶον καὶ κύων καὶ βοῦς. C. F. Hermannus l. l. p. 373. corr. εἴη δ' ἂν ὁ ἄνθρωπος, ζῶον ὄν, καὶ κύων καὶ βοῦς. Recte, modo sustuleris δ'.

οὗτος μέν. Stephan. καὶ οὗτος μέν.

ἐπὶ μέρους. Cod. Monac. ἐπιμέρους.

ὁ δὲ τὸ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους πιστούμενος. Stephan. ὁ δὲ πιστούμενος τοῦ καθόλου διὰ τοῦ ἐπὶ μέρους. quae iam ab ipso Stephano sunt correcta. Cod. Monac. ἐπιμέρους. Monac. et Vindobon. 106. omittunt πιστούμενος.

ἀλλὰ περί. Edit. Froben. cum codd. Monac. et Vindobon. 55. 106. omittunt περί.

προαποδειχθέντος. C. F. Hermannus l. l. p. 374. corr. προσαποδειχθέντος.

καὶ εἰ. Codd. Arund. et Monac. καὶ οἱ.

μόνος. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt. 56.

δεύτερον. Cod. Monac. δεύτερος.

οὕτως. Cod. Monac. οὕτω.

Θρασύλος. Confirmat cod. Vindobon. 106. Arund. Θράσυλος.

Χύτροις. Cod. Vindobon. 106. χήτροις.

φησίν. Ambrosius omittit. Aldobrandinus *ut aiunt.* In in- 57. terpretatione corrigatur *inquit.*

διαιρουμένης. Cod. Monac. διαιρεῖται (sic). Ambrosius *dividitur.*

Πρωταγόρᾳ. Cod. Monac. πρωταγόραν.

βίος. Cod. Monac. φίος (sic).

διπλαῖς δέ. Cod. Monac. διπλαῖς τε.

δεύτερος. Cod. Monac. δεύτερον. 58.

ἠθικός. Cod. Vindobon. 106. ἠθετικός.

πρακτέον. Codd. Monac. et Vindobon. 106. πρακτοῦ.

ὀνομάτων. Cod. Monac. ὑνομιτος.

59. ἀνθρώπου φύσεως. Cod. Monac. φύσεως ἀνθρώπου.
προσευχῆς. Codd. Monac. et Vindobon. 106. εὐχῆς.
περὶ φιλοκερδοῦς. Confirmat cod. Vindobon. 106. Monac. φιλοκερδής.
Ἀντερασταὶ ἢ περὶ φιλοσοφίας, ἠθικός. Ambrosius omittit.
Ἐριστικός. Cod. Monac. ἐραστικός (sic).
Πρωταγόρας — ἀνατρεπτικός. Cod. Vindobon. 106. omittit.

60. Ἱππίαι. Cod. Monac. ἱππεῖαι.
πρῶτος. Cod. Monac. ἄ.
δεύτερος. Cod. Monac. β.
Κριτίας. Ambrosius *oritias attractivus*.
Ἀτλαντικός. Ambrosius *antlanticus*.
ἠθικός. Stephanus affert lectionem πολιτικός.
Τίμαιος — Ἀτλαντικός, ἠθικός. Cod. Vindobon. 106. omittit.
νόμου, πολιτικός· Νόμοι ἢ περί. Cod. Monac. omittit.
ἢ νυκτερινὸς σύλλογος. Stephanus affert lectionem ἢ νυκτερινός, πολιτικός, σύλλογος. Cod. Arund. νυκτερινός, σύλλογος. Monac. ἢ νυκτερὶς σύλλογος.

61. εὖ πράττειν. Ambrosius εὐδιαγειν.
Ἐπίκουρος. Cod. Vindobon. 106. ἐπίκερδος.
εὖ διάγειν. Ambrosius ευπραττειν.
μία. Cod. Vindobon. 106. μίαν.
Ἀρχύταν. Menag. Ἀρχίταν. Aldobrandinus. *Architam*.
καὶ Ἔραστον. Codd. Monac. et Vindobon. 106. πρὸς ἔραστον, quod expressit Aldobrandinus videturque restituendum.
πρὸς Δίωνα μία. Ambrosius omittit.
Περδίκκαν. Ambrosius *perdicam*. Caeterum πρὸς Περδίκκαν μία agnoscunt etiam codd. Arund. et Monac..

62. τετάρτην. Cod. Monac. δ.
πέμπτην. Cod. Monac. ε.
οἱ δ' ἀπὸ Θεάγους. Cod. Monac. οἱ δὲ ἀπὸ θεάγους.
Ἱπποτρόφος. Confirmat cod. Vindobon. 106. quem eumdem esse eum Lambeciano in nota ab me laudato recte animadvertit Bachius l. l. p. 105. Cod. Monac. ἱπποστρόφος.
Ἀκέφαλοι ἢ Σίσυφοι. Cod. Monac. ἀκέφαλοι ἢ σίσυφος. Ambrosius *acephalus sive sisyphus*.
Δημοδόκος. Cod. Monac. δημόδοκος. Vindobon. 106. δημόδοχος.
Χελιδών, Ἑβδόμη. Codd. Stephani χελιδὼν ἑβδόμη. In interpretatione corrigatur *Septenaria* pro *Septima*.
πέμπτῳ. Cod. Monac. ε.

63. διαφερόντων. Stephan. et cod. Monac. διαφερόντως.
Εὐριπίδῃ. Cod. Monac. εὐριπίδι.

Λικυμνίῳ. Fragmento I. p. 209. edit. Matthiae. Cod. Vindobon. 106. *λύκυμνίῳ.*

ὁ γοῦν φαῦλος — οὑτωσί. Ambrosius: *denique apud illum etiam pro simplici ponitur sicut et apud euripidem.*

Φαῦλον — ἀτρίβωνα. Ambrosius omittit.

καλοῦ· ἔστι δ' ὅτε — ὀνόμασιν ἐπὶ τοῦ. Cod. Monac. 64. omittit.

ἐστὶν ἕκαστον. Cod. Monac. *ἕκαστόν ἐστιν.* 65.

παρατίθενται. Cod. Vindobon. 106. *παρατίθεται.*

X. Cod. Monac. $\overline{\chi}$.

διπλῆ. Ambrosius *X dupliciter.*

X. Cod. Monac. $\overline{\chi}$. 66.

ἐκλογὰς καλλιγραφίας. Codd. Arund. et Monac. *ἐκλογὰς καὶ καλλιγραφίας.*

διπλῆ περιεστιγμένη. Ambrosius: *Duabus ex paribus puncto apposito.*

ὀβελός. Codd. Monac. et Vindobon. 106. *ὀβολός.*

ὀβελὸς περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίους ἀθετήσεις. Ambrosius: *X obelus tum punctus (? cum punctis) ad inania quaeque et vitia iugulanda praeponitur.*

ἀντίσιγμα περιεστιγμένον. Ambrosius *Antisigma Xι cum punctis.*

κεραύνιον. Codd. Stephani *κεράννιον.* Ambrosius *Ceraunium Xι.*

ὀβελός. Codd. Monac. et Vindobon. 106. *ὀβολός.*

ἐκδοθέντα εἴ τις. Cod. Monac. *ἐκδοθέντι, ἃ εἴ τις.* quod probatum Stephano nuper comprobabat Bachius l. l. p. 106. Vindobon. 106. *ἐκδοθέν τι· ἃ εἴτις ἀρχήν.*

ἅπερ — κεκτημένοις. Ambrosius: *(librorum numerus.) ut Antigonus et carystius in libro quem nuper de zenone edidit refert. Ea si quis dignoscere ante voluisset mercedem his qui docerent pendebat.* Aldobrandinus: *(Libri vero tot sunt.) Quae quidem signa, ut ait Antigonus Caristius in libro de Zenone, nuper edita, si quis cognoscere voluisset, pretium habentibus solvebat.*

ἔλεγε. Ambrosius omittit. 67.

σώματα. Cod. Arund. *σώματι.*

ἔχειν. Cod. Vindobon. 106. omittit.

ὡρίζετο δ'. Cod. Monac. *ὡρίζετο δέ.*

πάντη διεστῶτος. Ambrosius *penitus remoti.*

λογιστικόν. Confirmant codd. Stephani et Monac. Vindobon. 106. *λογικόν.*

καθιδρύσθαι. Corrigatur *καθιδρῦσθαι.*

τὸ δὲ θυμοειδές. Cod. Monac. omittit *δέ.*

τὸ ἧπαρ. Cod. Vindobon. 106. omittit articulum.

68. ὧν τὸν ἐντὸς κύκλον — ποιεῖν. Cod. Vindobon. 106. omittit.

ἐπ' ἀριστερά. Cod. Vindobon. 106. ἐπ' ἀριστερᾷ.

τὸν δὲ κατὰ πλευράν. Cod. Vindobon. 106. τὸ δὲ κατὰ πλευράν. In interpretatione post *Alterum vero* inseratur *a latere.*

διῃρῆσθαι. Cod. Vindobon. 106. διῃρεῖσθαι. Ambrosius *in plura esse divisum.*

τοῦ ὅλου καὶ τάς. Cod. Cantabr. τοῦ ὅλου· καὶ τάς.

κύκλον. Cod. Monac. κύκλου.

ὀρθουμένου. C. F. Hermannus l. l. p. 374. corr. ὀρθούμενον.

λέγων — φοράς. Ambrosius: *dicens hanc quidem animi: illam vero universi esse motionem errantiumque siderum motus.* Secutus sum interpretationem Aldobrandini.

69. οὕτω δ' ἐχούσης — κατὰ τὸν ταὐτοῦ. Ambrosius: *Cum autem ita se habeat eaque ex medio sit scissio sibi ad extrema congruens atque coniuncta nosse quaeque sunt: atque aptare ea quod in seipsa per harmoniam elementa habeat: et opinionem quidem fieri secundum alterius circulum se subrigentem scientiam vero secundum alium qui sit eiusdem.* Secutus sum Aldobrandinum.

καὶ αἴτιον. Cod. Monac. καὶ αἴτιον καὶ αἴτιον.

70. τέτταρα. Cod. Monac. τὰ τέτταρα.

γεννᾶσθαι. Cod. Monac. γενᾶσθαι.

ἀμετάβολον. Codd. Stephani ἀμετάβλητον.

νομίζων. Ambrosius *putans.* Aldobrandinus *affert.*

71. ὑπὸ θεοῦ. Cod. Monac. ὑπὸ θεοῦ τε.

ὑποκεῖσθαι δημιούργημα. Cod. Monac. δημιούργημα ὑποκεῖσθαι.

ἄπειρον. Casauboni correctionem ἀπείρους probabat Menagius.

κατεσκευάσθαι. Cod. Vindobon. 106. κατασκευάσθαι.

72. διαμένειν. Cod. Monac. διαμενειν. Casauboni correctionem διαμενεῖν probabat Menagius.

εἰς τὸν θεόν. Ambrosius *in deum.* Falsa enim ut saepius de Ambrosio refert Casaubonus.

ἄριστον. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt omissumque vult Bachius l. l. p. 106. Ambrosius τὸ ἄριστον αἴτιον interpretatur *auctorem ipsum deum.* Aldobrandinus *ab optima causa ortum fuisse.*

γεννητῶν. Menag. et cod. Vindobon. 106. γενητῶν.

οὐρανός. Cod. Monac. ὁ οὐρανὸς ὁ (sic repetitum).

γεννητῶν. Menag. et cod. Vindobon. 106. γενητῶν.

ἀλλ' ἤ. Cod. Monac. ἀλλ' ἤ.

73. ἀεὶ μένειν. Cod. Monac. μένειν ἀεί.

74. μετάσχῃ. Codd. Arund., Monac. et Vindobon. 106. μετάσχοι.

ἔχειν. Ambrosius *esse.*

τρία γένη τἆλλα. Cod. Monac. τἆλλα τρία γένη.

Ἵνα δὲ ὁ κόσμος — πεζόν. Aldobrandinus: *ut autem mundus ad eius animantis, quod intelligentia comprehenditur, exemplum effectus perfectus esset, ideo caeterorum naturam animantium esse generatam: quae quidem quoniam illud in se haberet, coelum quoque habere oportere. Ac Deos quidem maiori ex parte igneos ipsum continere, sed esse tamen caetera genera tria, volatilia, aquatilia, et terrestria.* Rossius l. l. §. XVIII. p. 45. et seqq.: *Ut autem mundus ad eius animantis, quod intelligentia comprehenditur, exemplum effectus, perfectus esset, ideo caeterorum naturam animantium esse generatam: quae quidem quoniam mundus in se haberet, caelum quoque habere oportere. Habere igitur Deos* (hoc est *animantia divina*), *continentes ignis plurimum. Sed esse tamen caetera genera tria, volatilia, aquatilia et terrestria.* Hinc corrigatur interpretatio nostra.

διὰ νοῦν. Cod. Monac. *διαμονήν.* Mericus Casaubonus coni. 75.
διὰ γνώμην.

ἐπεὶ δ' αἰτίαι εἰσὶ δύο — λεκτέον. Ambrosius: *quum vero causae inquit duae sunt: alia quidem constantiam ac firmitatem esse: alia vero necessaria ex causa creata dicendum.* In interpretatione corrigatur *per mentem* pro *constantiam ac firmitatem.*

ἐκ τῶν τριγώνων εἶναι. Cod. Monac. omittit *εἶναι.*

τὰ λεχθέντα δύο, ὧν παράδειγμα τὸν θεόν. Cod. Can- 76.
tabr. *τὰ λεχθέντα· δύο μὲν οὖν παραδείγματα τὸν θεόν.* Monac. *δύο μέν.*

γινόμενα. Codd. Cantabr. et Monac. *κινούμενα*, quod expressit Ambrosius.

ἐκ τῶν ἐνδεχομένων. Cod. Monac. omittit. Ambrosius non expressit. Aldobrandinus *ex his.*

γενέσθαι. Cod. Cantabr. *κινεῖσθαι.*

ἐπεὶ δ' ἤρξαντο — γενέσθαι. Ambrosius: *ac* (? *at*) *ubi species exhiberi coepta debitum ordinem et modum ex deo accepisse.*

ἐπειδή. Cod. Monac. *ἐπεί.* 77.

τὸν θεόν. Cod. Monac. *τῶν θεόν.*

διιστῶτα. Codd. Monac. et Vindobon. 106. *συνιστῶτα*, quod expressit Ambrosius *consistunt.*

πολιτεύσεσθαι. Codd. Monac. et Vindobon. 106. *πολι-* 78.
τεύεσθαι.

ἐὰν μὴ τέλεον — διαφορᾷ δήμου. Ambrosius: *Idque nisi per summam plebis dr̄iam operam suam reipublicae iudicarit inutilem fore.* Aldobrandinus: *nisi in summo populi discrimine facilem esse cernat administrandae Reipublicae rationem.*

ἅπαντα. Cod. Monac. *πάντα.* 79.

ὁμολογουμένου. Cod. Monac. ὡμολογημένου. Vindobon. 106. ὁμολογημένου.

διασυστῆσαι. Cod. Vindobon. 106. διασυστῆναι. Casaubonus coni. δοκεῖν συστῆσαι.

πράττειν, ἵνα μή. C. F. Hermannus l. l. p. 374. coni. πράττειν τινά, μή.

80. ἀπέχωνται. Cod. Vindobon. 106. ἀπέχονται.

φησὶν ὁ Ἀριστοτέλης. Codd. Monac. et Vindobon. 106. φησὶν ἀριστοτέλης.

81. τῆς φιλίας τρία εἴδη. Cod. Monac. addit ἐστί. Bene.

ἔκγονα. Cod. Monac. τέκνα.

τἄλλα. Cod. Monac. τὰ ἄλλα.

διὰ γραμμάτων. Cod. Vindobon. 106. διαγραμμάτων.

προστιθέασι δέ τινες τετάρτην ἐρωτικήν. Aldobrandinus omittit.

82. ἐστι δημοκρατικόν. Cod. Monac. ἐστιν δημοκρατικόν.

ἀριστοκρατία. Cod. Vindobon. 106. ἀριστοκρατεία.

πολιτική. Cod. Monac. πωλητή. Ambrosius *Annale*. Aldobrandinus *venale*.

83. τῆς ἄρα πολιτείας — ἡ δὲ τυραννίς. Ambrosius omittit.

δῆλον ὅτι. Cod. Monac. δηλονότι.

τῆς ἄρα δικαιοσύνης — τοὺς ἀποιχομένους. Cod. Vindobon. 106. et Ambrosius omittunt.

84. τὸ δὲ ποιητικόν, τὸ δὲ θεωρητικόν. Cod. Monac. τὸ δὲ θεωρητικόν, τὸ δὲ ποιητικόν.

ἡ μὲν γάρ. Cod. Monac. omittit γάρ.

οἰκοδομική. Cod. Vindobon. 106. οἰκονομική.

ναυπηγική. Codd. Monac. et Vindobon. 106. ναυτική. Hic insuper addit καὶ ἀστρολογική.

θεατόν. Codd. Stephani et Monac. θετόν.

κἀστρολογική. Cod. Monac. καὶ ἀστρολογική.

τῶν ἄρα ἐπιστημῶν — ποιητικαί. Ambrosius omittit.

85. ἀρρώστημα. Cod. Monac. ἀρώστημα.

ἀπαλλάττει. Cod. Monac. ἀπαλλάττειν.

86. ἡ δὲ βοηθητική. Νόμου. Cod. Monac. νόσου, reliquis omissis. Ambrosius verba τῆς ἄρα ἰατρικῆς — ἡ δὲ βοηθητικὴ omittit.

γενόμενος. Cod. Monac. γινόμενος.

οὐθείς. Cod. Vindobon. 106. οὐδείς.

τοῦ ἄρα νόμου ἐστὶν ὁ μὲν γεγραμμένος, ὁ δὲ ἄγραφος. Ambrosius omittit.

87. οἱ ἰδιῶται. Cod. Monac. οἰδαῖται.

τοῖς ἐρωτῶσι. Cod. Vindobon. 106. τοῖς ἐρωτῶσιν.

διαλέγονται. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt.

πέμπτη δέ. Cod. Monac. πέμπτη δὲ καλεῖται.

τοῦ λόγου ἄρα — τὸ δὲ τεχνικόν. Ambrosius omittit.

δεύτερον δέ. Cod. Monac. omittit *δέ.* 88.
καὶ τῶν χειρῶν. Cod. Monac. omittit *καὶ τῶν.*
τῆς ἄρα μουσικῆς — ἀπὸ τῶν χειρῶν. Ambrosius omittit.
Ἓν μέν. Cod. Vindobon. 106. *Ἓν μὲν γάρ.*
τοὺς ἐκ τούτων. Cod. Vindobon. 106. *καὶ γὰρ τοὺς ἐκ τούτων.*
ἄλλο δὲ ἐάν. Cod. Monac. *ἄλλο δὲ ἄν.*
δεδυναστευκότες — ὥσιν οἱ πρόγονοι. Cod. Monac. omittit.
ἐὰν αὐτός. Cod. Monac. *ἂν αὐτός.* 89.
τῆς ἄρα εὐγενείας — τὸ δὲ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ καλοκἀγαθίας. Ambrosius omittit. Cod. Monac. *τὸ δ' ἀπὸ τῆς αὐτοῦ καλοκἀγαθίας.*
πρὸς χρῆσίν εἰσι. Cod. Vindobon. 106. *πρὸς χρῆσιν ἐστί.*
τὰ δὲ πρὸς νόμους. Cod. Monac. *τὸ δὲ πρὸς νόμους.*
τοῦ ἄρα κάλλους — πρὸς ὠφέλειαν. Ambrosius omittit.
αὐτῆς ἐστι. Cod. Monac. *ἐστιν αὐτῆς.* 90.
λογιστικόν. Confirmant codd. Stephani.
λογιστικόν. Confirmant codd. Stephani.
τῶν τοιούτων. Hoc expressit Ambrosius. Menag. et cod. Monac. *τῶν τοιούτων πάντων,* quod reddidit Aldobrandinus.
λογιστικόν. Confirmant codd. Stephani. Vindobon. 106. *λογικόν.*
τῆς ἄρα ψυχῆς — θυμικόν. Ambrosius omittit.
Ἓν δέ. Confirmat cod. Arund..
τρίτον. Cod. Monac. *ἄλλο δ'.*
τοῦ πράττειν. Cod. Monac. *τοῦ πράγματος πράττειν.* 91.
καὶ φοβεροῖς. Cod. Monac. *τε φοβεροῖς.*
μὴ ἐξίστασθαι ποιεῖν. Emperius: „*μὴ ἐξιστασθαι ποιεῖν.* Postrema vox delenda videtur."
ἡ δὲ ἀνδρεία — ἀλλὰ μένειν. Ambrosius: ***Fortitudinem autem (causam esse) ne inter pericula et terrores a iustitiae terrore deviemus efficere.*** Aldobrandinus: ***fortitudo (causa est), pericula propter metum non devitandi, sed expectandi.***
ὑπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς. Codd. Cantabr., Arund., Monac. et Vindobon. 106. *ἀπὸ μηδεμιᾶς ἡδονῆς.*
τῆς ἀρετῆς ἄρα — σωφροσύνη. Ambrosius omittit.
ἀλλὰ κοσμίως ζῆν. Ambrosius ***honesteque vivamus ea nobis lege praescribere.***
Ἡ ἀρχή. Cod. Monac. omittit articulum.
κατὰ βίαν. Cod. Monac. *εἰς τὸ κατὰ βίαν.*
ἄρρενες. Cod. Monac. *ἄρενες.* 92.
τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν πανταχοῦ. Cod. Monac. *πανταχοῦ τὰ ἄρρενα τῶν θηλειῶν.*
οἵαν. Cod. Monac. *οἷαν.*
οἵαν. Cod. Monac. *οἷαν.*
καὶ ἐν Μακεδονίᾳ δέ. Cod. Monac. omittit *δέ.*

τῆς ἀρχῆς ἄρα — κατὰ βίαν. Ambrosius: *haec quinaria principatus distributio.*

93. ὅταν δέ. Cod. Monac. ὅταν δ'.

μηδέ. Cod. Monac. μή.

τρίτον εἶδος. Cod. Monac. τρίτον εἶδος ἐστί.

μηθέν. Cod. Vindobon. 106. μηδέν.

τὸ δὴ τοιοῦτον. Cod. Monac. τὸ δὲ τοιοῦτον.

94. ἀποφαίνῃ. Cod. Vindobon. 106. ἀποφαίνηται.

τὸ μέν ἐστιν. Cod. Monac. ἐστὶν τὸ μέν.

τῆς ἄρα ῥητορείας — τὸ δὲ ἀπολογία. Ambrosius omittit.

ἓν δὲ ὅσα δεῖ λέγειν — ἃ μὲν οὖν δεῖ λέγειν. Cod. Monac. omittit.

μὴ πλείω. Cod. Monac. μὴ δὲ πλείω.

95. ἁρμόττοντας δεῖ λέγεσθαι ὡς νεωτέροις. Cod. Monac. habet bis posita. Ambrosius haec verba interpretatur *maiore auctoritate utamur in dicendo.*

κακῶς. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac.. Codd. Stephani οὐκ ὀρθῶς.

τοῖς δὲ σώμασιν — παραβοηθῶσιν. Restituenda interpretatio Ambrosii haecce: *Corporibus res tanta agitur: cum se mutuo fovent homines et ab iniuria caedentiumque petulantis manu invicem vendicant.*

96. εὐεργετοῦσιν. Cod. Cantabr. εὐεργετῶσι.

ἄρα. Cod. Monac. omittit.

διὰ χρημάτων. Cod. Monac. omittit διά.

τῆς ἄρα εὐεργεσίας — τετάρτη διὰ λόγων. Ambrosius omittit.

τελέσῃ. Cod. Monac. i. e. τέλος.

ὁ ἐνιαυτός. Cod. Monac. ἡ νύξ.

κατὰ τέχνην δὲ — πλοῖα γάρ. Ambrosius: *Aut secundum artem finis obvenit. Architectus arte consummat aedificium: et navium fabricator arte itidem perficit navem.*

97. τοῦ τέλους ἄρα — κατὰ τύχην ἐστίν. Ambrosius: *Aut igitur legitimus est rerum finis: aut naturalis aut arte constat aut forte.*

τρίτον ὅ. Cod. Monac. τρίτον ὦ.

πάσχειν καὶ εὖ ποιεῖν καὶ κακῶς. Aldobrandinus: *pati, bene ac male nobiscum agi.*

ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Codd. Arund. et Monac. omittunt articulum.

τῆς ἄρα δυνάμεως — πάσχειν. Ambrosius: *Primam itaque potentiae speciem constare animo, secundam corpore, tertiam exercitu atque pecuniis, quartam in faciendo atque patiendo.*

98. φιλανθρωπίας. Cod. Monac. φιλανθρωπείας.

φιλανθρωπίας. Cod. Monac. φιλανθρωπείας.

φιλανθρωπίας. Cod. Monac. φιλανθρωπείας.

αὐτῆς. Cod. Monac. omittit.

μελῶν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. μερῶν, quod ex- 99.
pressit Aldobrandinus *partibus*.

ἀκούῃ. Cod. Monac. ἀκούει.

αἰσθάνηται. Cod. Monac. αἰσθάνοιται (sic).

αἰσθάνεσθαι. Cod. Monac. αἰσθάνεται.

τὸ δὴ τοιοῦτον εὐαισθησία. Ponatur punctum post εὐαισθησία.

ὥςτε καί. Codd. Monac. et Vindobon. 106. omittunt.

ἐστὶ τὸ μὲν εὐβουλία. Cod. Monac. τὸ μὲν εὐβουλία ἐστί.

τὸ δὲ ὑγεία τοῦ σώματος. Stephan. cum codd. Arund. et Monac. καὶ ὑγεία τοῦ σώματος. Hoc restituendum est.

τῆς ἄρα εὐθαιμονίας — τὸ δὲ εὐπορία. Ambrosius omittit.

εἰς τρία διαιροῦνται. Cod. Monac. διαιροῦνται εἰς τρία. 100.

ἡ μὲν πρώτη, ἡ δὲ δευτέρα, ἡ δὲ τρίτη. Ambrosius omittit.

μεταλλευτική. Cod. Monac. μεταλευτική.

πρῶτον. Stephan. et cod. Monac. πρότερον.

τὸ δέ τι δεύτερον, τὸ δέ τι τρίτον. Cod. Monac. τὸ δέ τι τρίτον, τὸ δέ τι δεύτερον.

τῆς τέχνης ἄρα — τὸ δέ τι τρίτον. Ambrosius omittit.

ὧν μὲν ἓν. Cod. Vindobon. 106. ἓν μὲν οὖν. 101.

ἄλλο δὲ αὐτό. Cod. Monac. ἄλλο δὲ αὐτήν, quod genuinum est.

φαμεν εἶναι ἀγαθόν. Cod. Monac. ἀγαθὸν εἶναι φαμέν.

καὶ τὰ τοιαῦτα. Ambrosius *atque poetam*, i. e. *poeticam*, ut legisse videatur καὶ ποιητικήν. Id ego valde vereor ne restituendum sit.

ὑποκριτικήν. Stephan. cum cod. Monac. ὑποκριτικὴν καὶ ποιητικήν, quod et ipsum restituendum puto.

ἀγαθοῦ ἄρα — λέγομεν εἶναι. Ambrosius omittit.

ἀγαθά. Codd. Monac. et Vindobon. 106. καλά. 102.

ἀκρασίαν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. ἀκρισίαν. Ambrosius *iudicii rationisque privatio*. Aldobrandinus *insolitiam*.

ἢ ὅλως. Codd. Monac. et Vindobon. 106. cum Ambrosio omittunt ἢ.

τῶν ἄρα ὄντων — οὐδέτερα τούτων. Ambrosius omittit.

εὐνομίαν φαμὲν εἶναι. Ambrosius omittit. 103.

καὶ τοῦτό φαμεν εὐνομίαν εἶναι. Ambrosius omittit.

μὴ ὄντων. Cod. Vindobon. 106. omittit. Ambrosius: *Tertio si iuxta consuetudines ac studia quorumlibet positis legibus bene respublica administretur.*

ἐπιτηδεύματα. Cod. Vindobon. 106. ἐπιτηδεύματι.

καὶ τοῦτο εὐνομίαν προσαγορεύομεν. Ambrosius omittit.

ὧν ἓν μέν ἐστιν. Cod. Monac. ὧν μὲν ἓν μέν ἐστιν.

ἕτερον δὲ ἐάν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. ἕτερον δὲ ἄν. 104.

τῆς ἄρα ἀνομίας — μηδεὶς ᾖ νόμος. Ambrosius omittit.

φαμὲν εἶναι — κακὰ δὲ κακοῖς ἐναντία. Cod. Monac. omittit.

κακὰ δὲ κακοῖς ἐναντία ἐστίν. Stephan. κακὰ δὲ κακοῖς ἐναντία εἶναι.

ἀσωτία. Corrigatur ἡ ἀσωτία. Excidit articulus incuria typothetae. Cod. Monac. ἀσωτεία.

ἀνελευθερίᾳ. Codd. Monac. et Vindobon. 106. ἐλευθερίᾳ.

οἷον ἡ ἀσωτία τῇ ἀνελευθερίᾳ. Stephan. τὴν ἀσωτίαν καὶ τὴν ἀνελευθερίαν.

καὶ τὸ ἀδίκως στρεβλοῦσθαι τῷ δικαίως στρεβλοῦσθαι. Ambrosius: *et iniusta poena iniustae impunitati.*

105. τὰ δὲ ὡς οὐδετέροις οὐδέτερα. Ambrosius: *partim ut neutra alteris media contraria dicuntur.*

Τῶν ἀγαθῶν γένη ἐστι τρία. Stephan. τῶν ἀγαθῶν γένη εἰσὶ τρία.

ὅσα ἐνδέχεται ἔχειν. Ambrosius *quae esse possunt.*

ὑγίεια. Cod. Monac. ὑγεῖα.

μετασχεῖν δὲ αὐτοῦ ἐνδέχεται. Stephan. omittit.

ὑπαρκτὰ δέ. Cod. Cantabr. ὑπαρκτικὰ δέ.

μήτε ἔχειν ἐνδέχεται. Stephan. post haec habet supra emissa μετασχεῖν δὲ αὐτοῦ ἐνδέχεται.

τὸ σπουδαῖον εἶναι. Cod. Arund. omittit articulum.

καὶ δίκαιον εἶναι. Cod. Monac. τὸ δίκαιον εἶναι.

οὔτε ἔχειν. Codd. Monac. et Vindobon. 106. οὔτε σχεῖν.

τὸ σπουδαῖον εἶναι. Cod. Monac. omittit articulum.

106. τῶν ἀγαθῶν ἄρα — ὑπαρκτά. Ambrosius: *Et haec bonorum est distributio.*

Λακεδαιμόνιοι. Menag. οἱ Λακεδαιμόνιοι. Omittunt articulum etiam codd. Arund. et Monac..

τὰ μὲν οὖν ἐκ τῶν παροιχομένων — πιστεύσαντες. Ambrosius: *praeteritum tempus exemplo suppeditat: dum attenditur quid our quaeque gens passa sit: ut caveamus: aut quid prudenter egerit: ut imitemur: utpote quid passi sint lacedaemonii dum confidunt.*

τὰ δὲ ἐκ τῶν παρόντων. Cod. Monac. τὰ δ' ἐκ τῶν παρόντων.

τείχη. Cod. Vindobon. 106. τύχη.

σῖτον ὀλίγον. Cod. Vindobon. 106. σῖτος ὀλίγος. Ambrosius addit *et caetera huiusmodi.*

τὰ δὲ ἐκ τῶν μελλόντων. Cod. Monac. τὰ δ' ἐκ τῶν μελλόντων.

τὰς πρεσβείας. Cod. Monac. ταῖς πρεσβείαις. Vindobon. 106. omittit verba τὰ δὲ ἐκ τῶν μελλόντων — τὰς πρεσβείας. Ambrosius: *Futurum prospicere suadet: uti ne quid fiat temere: habendam bonae opinionis rationem: ut non esse violandas suspicionibus legationes: ne graecia gloriam honestatis amittat.*

παροιχομένων. Cod. Vindobon. 106. ἀποικομένω.

τῆς ἄρα συμβουλίας — ἐκ τῶν μελλόντων. Ambrosius omittit.

φθόγγοι. Cod. Monac. φθογγή. 107.

τῆς ἐμψύχου φωνῆς. Codd. Monac. et Vindobon. 106. τῆς τοῦ ἐμψύχου φωνῆς.

τῆς ἄρα φωνῆς ἡ μὲν ἔμψυχος, ἡ δὲ ἄψυχος. Ambrosius omittit.

ἐγγράμματος — ἀγράμματος. Vid. Rossius l. l. §. XX. p. 50. et 51. interpretes castigans.

ἀμερῆ. Legendum videtur ἀμέριστα.

καὶ ὁμοιομερῆ μέν. Cod. Monac. ὁμοιομερῆ δέ, omisso καί. 108. Vindobon. 106. ὁμοιομερῆ, omisso καὶ et μέν.

ἐξ ὁμοίων. Corrigatur ἐξ ὁμοίων μερῶν.

τὸ χυτόν. Cod. Arund. τυχόν. Exterminanda est haec vox restituendumque quod ante Menagianam vel potius Aldobrandinianam legebatur πᾶν τὸ τοιοῦτον. Confirmat id interpretatio Ambrosii *et caetera huiusmodi*.

ἀμερῆ. Codd. Stephani ἀμέριστα, quod restituendum est.

τῶν ὄντων ἄρα — ἀνομοιομερῆ. Ambrosius omittit.

τούτων γὰρ οὐδὲν δι' ἑρμηνείας χωρεῖ. Vid. Rossius l. l. §. XXI. p. 51. et 52.

καὶ τὸ κάλλιον — τὸ θᾶττόν τινος. Cod. Monac. omittit. 109.

τὸ θᾶττόν τινός ἐστι. Ambrosius addit *et in hunc modum caetera*.

αὑτά. Cod. Monac. ἑαυτά.

τῶν ὄντων ἄρα — πρός τι. Ambrosius omittit.

διήρει. Cod. Vindobon. 106. διήρηται.

Γέγονε δὲ καί. Cod. Vindobon. 106. omittit δέ.

LIBER IV.

SPEUSIPPUS.

διειληφόσι. Cod. Monac. διειλήσασι. 1.

τῶν μὲν δήμων. Confirmant codd. Stephani, commendatum Casaubono.

ἦν. Ambrosius omittit, omissum iam edit. Froben., ut delendum videatur.

υἱὸς δέ. Confirmat cod. Arund.. Monac. omittit δέ.

Ποτώνης. Stephan. et cod. Monac. ποτώνης.

ἑκατοστῆς. Corrigatur ἑκατοστῆς.

οὐ μὴν τό γε ἦθος. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. οὐ μὴν (Mon. μέν) τὸ ἦθος. Vid. Lobeckius ad Phrynich. p. 364. et seqq..

Κασάνδρου. Ambrosius *Cassandri*.

Λασθένεια. Cod. Monac. λασθενία. 2.

Φλιασία. Cod. Monac. φλισία.

ἀτελεῖς. Cod. Monac. ἀτελής.

Καινεύς. Cod. Cantabr. κοινεύς.

3. Ξενοκράτη. Hunc quoque errorem Diogeni, non librariis imputandum censet C. F. Hermannus l. l. p. 372.

ἐφ' ἁμαξίου αὐτὸν φερόμενον. Cod. Monac. αὐτὸν ἐπ' ἁμάξιον φερόμενον.

ὡς ἦν. Codd. Cantabr. et Monac. ὃς ἦν.

ἄν. Stephan. cum cod. R ἀλλὰ ἄν. Cantabr. ἂν ἀλλά. Arund. et Monac. omittunt ἀλλά. Rossius l. l. §. XXII. p. 53. et seq. corr. κάτθανεν ἄν, ἀλλ' ἂν διά τι σφόδρα μικρόν.

καὶ ἔστιν ἡμῶν εἰς αὐτόν — διά τι σφόδρα μικρόν. Ambrosius omittit.

4. Πλούταρχος δέ φησιν ἐν τῷ Λυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλα. I. e. Sullae cap. 36., sed ubi nostri libri Speusippi nomen prorsus ignorant.

διακεχυμένος. Cod. Monac. διακεχυμένον.

φησί. Ambrosius omittit.

ἀμόρφου. Deleatur comma post hanc vocem.

τούτου. Ambrosius istac. Aldobrandinus hac — re.

περὶ φιλίας α'. Cod. Cantabr. omittit.

πρὸς Κέφαλον. Confirmant codd. R, Cantabr. et Monac. cum Ambrosio. Idem probavit Menagius.

Λυσίας α'. Cod. Monac. omittit α'.

Γρύλλον. Codd. Cantabr. et Monac. γύλον. Arund. γύλλιν. Vid. Ioannis Friderici Eberti Σικελιῶν vol. I. part. 1. p. 91. et seqq..

Ἀρίστιππος. Cod. Monac. ἀρρίστιππος.

5. Τεχνικὸν α'. Ambrosius *Dialogi artificiales unum.*

τῶν περὶ τὴν πραγματείαν ὁμοίων. Ambrosius *earum rerum quae sunt in quaque re similes.*

Μανδρόβουλος. Cod. Monac. μανδρόβυλος.

τρεῖς καὶ τετρακισμύριοι τεσσαρακόσιοι ἑβδομήκοντα πέντε. Cod. Cantabr. μ' δ' δ' ο' ε'. Monac. μ' γ' δ' ο' ε'. Ambrosius *versus plurimos.* Aldobrandinus omittit numerum.

Ἠροφίλειος. Stephan. Ἠροφίλειος. Cod. Arund. ἠροφίλιος. Monac. ἠροφίλιος. Ambrosius *Europhileus* et *Erophileus.* Aldobrandinus *Erophileus.*

XENOCRATES.

6. Ἀγαθήνορος. Cod. Florent. ἀγαθάνορος. Monac. ἀγαθόνορος.

Χαλκηδόνιος. Confirmant codd. R, Stephani et Monac. cum interpretibus. Stephan. Καρχηδόνιος. cod. Cantabr. χαρκηδόνιος.

ὥστε. Corrigatur ὥςτε.

τὸν Πλάτωνα. Cod. Monac. τόν τε πλάτωνα.

θύε. Corrigatur θῦε.

εἴποτε. Corrigatur εἴ ποτε.

ἐς ἄστυ. Cod. Monac. εἰς ἄστυ.

πάντας. Confirmant interpretes. Cod. Monac. omittit.

προυνείκους. Cod. Monac. πορνικούς. Aldobrandinus *mercenarios.*

αὐτοῦ. Cod. Monac. αὐτόν.

καὶ συχνόν. Cod. Monac. omittit καί. 8.

δεῖν. Cod. Monac. δεῖ.

τοῖς κατ' ἔτος Χουσὶ παρὰ Διονυσίῳ. Cod. Monac. τοῖς κατασχοῦσι παρὰ διονυσίῳ. Ambrosius: *ab his qui se continebant apud Dionysium.* Aldobrandinus *apud Dionysium bacchanalibus.* Kuehnius coni. τοῖς κατασχοῦσι παρὰ Διονυσίου, ut essent illi qui nave appulissent in Piraeum missi a Dionysio.

μαλθασσομένους. Cod. Monac. μαλθασομένους.

ἤδη. Cod. Monac. ἤδει. 9.

καὶ τοὺς ἑτοίμους εἶναι — τιμῆσαι. Ambrosius: *et cum illi parata iam esset mulcta: comperto ex illo ut sese res haberet monente tunc maxime reip. curam habendam. Quippe philippum caeteros donis corrupisse, se vero nulla ratione inclinare ad suum consensum posse pervidisse.*

ἀλχμαλώτων Ἀθηναίων. Cod. Cantabr. Ἀθηναίῳ ἀλχμαλώτων.

προηνέγκατο. Confirmat cod. Monac.

ἐναίσιμος. Cod. Monac. αἰνέσιμος.

πάσσασθαι. Cod. Monac. παάσασθαι.

ἑτάρους. Cod. Monac. ἑτέρους.

εὐστοχίαν. Cod. Monac. εὐωχίαν.

Βίωνος. Cod. Cantabr. δίωνος. 10.

σκωπτομένην. Cod. Monac. σκοπτομένην.

οὐ κνάπτεται. Cod. Monac. οὐκ ἅπτεται. Hieronymus Mercurialis Varr. Lectt. II. 11. coni. οὐ γναφεύεται.

αὐτοῦ. Cod. Monac. omittit. 11.

αὐτόν. Hesychius Miles. p. 42. τοῦτον.

διεμελέτα. Hesychius Miles. p. 42. ἐμελέτα.

περὶ σοφίας ς'. Stephan. cum cod. Palat. περὶ φιλοσοφίας, quod expressit Ambrosius.

περὶ τοῦ ἀρίστου α'. Ambrosius *de optimo unum.*

περὶ τοῦ ὠφελίμου α'. Cod. Monac. omittit articulum. 12.

ἑκουσίου. Cod. Cantabr. ἀκουσίου.

περὶ ἐπιεικείας α', περὶ τοῦ ἐναντίου α' β', περὶ εὐδαιμονίας α' β'. Ambrosius hic omissa infra praebet post περὶ μνήμης α'.

περὶ τοῦ ψεύδους α'. Cod. Monac. omittit articulum.

περὶ ἡδονῆς α' β'. Apud Ambrosium sequuntur haecce: *de anima duo, de scientia unum, politicum unum.* Eadem infra ubi in libris comparent repetit.

περὶ τῶν Παρμενίδου. Ambrosius *de parmenide unum.* 13.

Ἀρχέδημος. Cod. R ἀρχαίδημος. Ambrosius *archaedemus.*

ἢ περὶ δικαιοσύνης α'. Cod. Monac. omittit α'.

τῶν περὶ τὴν διάνοιαν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η'. Cod. Monac. omittit ζ'.

Λύσις τῶν περὶ τοὺς λόγους α' ι'. Cod. Monac. omittit articulum τούς. Ambrosius: *Solutio eorum quae accidunt orationi unum.*

φυσικῆς ἀκροάσεως α' β' γ' δ' ε' ς'. Ambrosius: *De physice vel de his quae de physicae rationae audiuntur sex.*

Κεφάλαιον α'. Ambrosius *capitula unum.*

Πυθαγόρεια. Cod. Monac. πυθαγορία. Ambrosius *pythagorica.* Aldobrandinus *Pythagorea.*

Θέσεων βιβλία κ' μ' γ'. Ambrosius *positionum libros XXXIII.* Aldobrandinus *Propositorum libri XX. XXXX III.*

τῆς περὶ τὸ διαλέγεσθαι πραγματείας βιβλία ιδ' μ' α' β' ψ' μ'. Ambrosius *de ratione disserendi libros XIIII.* Aldobrandinus omittit numerum.

μετὰ τοῦτο βιβλία ιε' — ἄλλα βιβλία δύο. Ambrosius: *post haec libros XV. et alios XVI. de discipulis (disciplinis) eorum quae circa distinctionem versari possunt libros novem: eorum quae circa mentem sunt alios libros IIII. eorum quae circa disciplinas versantur libros sex: De his quae circa mentem libros duos alios.*

περὶ γεωμετρῶν βιβλία ε'. Cod. Cantabr. περὶ γεωμετρικῶν βιβλία ε'.

περὶ διαστημάτων α'. Cod. Monac. omittit περί.

14. στοιχεῖα πρὸς Ἀλέξανδρον περὶ βασιλείας δ'. Ambrosius: *et elementa. Ad alexandrum: de regno libros quatuor.*

πρὸς Ἀρύβαν. Cod. Monac. πρὸς ἄρυβον.

πρὸς Ἡφαιστίωνα. Interpretes *ad Ephaestionem.*

στίχοι μ' κ' β' δ' σ' λ' θ'. Codd. Cantabr. et Arund. μ' ι' β' δ' σ'. Ambrosius *versus IIII. ducenti triginta novem.* Aldobrandinus omittit numerum.

ὄντα τοιοῦτον. Hesychius Miles. p. 42. τοιοῦτον ὄντα.

ἀτονοῦντα. Stephan. cum cod. Palat. ἀπονοῦντα. Monac. ἀδυνατοῦντα, quod expressit Aldobrandinus. Ambrosius: *ut eo modo in exilio positus frangeretur.* Hesychius Miles. p. 42. ἀτονοῦντα. Suidas s. v. μέτοικοι ἀποτονοῦντα. Tanaqu. Faber coni. ἀποκνοῦντα. Mericus Casaubonus ἀκορούντα.

Ἀθηναίοις δὲ τὸ μετοίκιον. Ambrosius: *Atheniensibus vero imposita illi viro ab urbe transmigratione satisfecit.*

ὁ Ἀμαστριανός. Ambrosius *amastriacus.*

Λυσιμαχίδου. Cod. Monac. λυσιμάχου, quod expressit Ambrosius.

Ἐτελεύτα δέ. Cod. Monac. ἐτελεύτα δή.

15. εἰς αὐτόν. Cod. Monac. εἰς τοῦτον.

γεγώς. Cod. R γεγωνώς. Monac. γεγονώς.

πέντε. Confirmat cod. Monac.. Improbat factas ab me propter numerum mutationes C. F. Hermannus l. l. p. 372. et 373.

καὶ ὁ συγγενὴς — ἀποθανούσης. Ambrosius coniungit cum ὅ τε ταχτικός.

τρίτος. Confirmant cod. Monac. et Aldobrandinus. Ambrosius *alius*.

τέταρτος. Confirmat Aldobrandinus. Cod. Monac. πέμπτος. Ambrosius *Alius*.

πέμπτος ἄσματα γεγραφώς, ὡς φησιν Ἀριστόξενος. Cod. Monac. ἕκτος. Ambrosius *Postremus*. Fridericus Theophilus Welckerus in Iahnii Annalibus philoll. et paedagogg. a. 1829. fascic. II. p. 166. „*Aristoxenos nennt seine (des Xenokritos) Poesien unbestimmt ἄσματα bei Diogen. Laert. IV.* 15; *denn es ist kaum zu zweifeln, dass Xenokritos zu verstehn sey, obgleich verschiedene des Namens Xenokrates zusammengestellt werden: Diogenes hat vermuthlich Ξενοχράτης verschrieben vorgefunden, so wie es auch in der oben angeführten Stelle des Pindarischen Scholiasten (Ol. X (XI).* 17.) *in einer Handschrift anstatt Ξενόκριτος sich findet.*“

POLEMO.

Φιλοστράτου. Ambrosius *philostrati*. Suidas addit ἢ Φιλο- 16.
κράτους.

Οἴηθεν. Ambrosius *Oesteus* et *Oestheus*. Aldobrandinus *Oaea*.

τριώβολον. Ambrosius *pecunia*.

τοῖς νέοις. Cod. Monac. τοῖς νέοις μεθύων.

μεθύων. Cod. Monac. omittit.

ἦξε. Corrigatur ἦξε cum Hemsterhusio ad Aristoph. Plutum vs. 732. p. 250. edit. Lips. et Meinekio. Idem expresserunt iam interpretes *irrupit*.

ὃ δὲ οὐδὲν διαφανείς. Ambrosius *Quo ille nihil averso*. Aldobrandinus *qui ne conversus quidem*.

ἦρε τὸν λόγον ὁμοίως. Codd. Cantabr. et Arund. ἦρε. Ambrosius: *eam quam coeperat orationem ardentius quoque prosecutus est*.

ἀκοῦον δέ. Cod. Monac. ἀκοῦον δή.

Ἕκτης καί. Cod. Cantabr. omittit.

ἁρματοτροφῆσαι. Cod. Cantabr. ἁρμοτροφῆσαι. 17.

καὶ δίκην. Kuehnius coni. κατὰ δίκην. Frustra.

λυττῶντος. Cod. Arund. ἀττόντος.

διασπάσαντος. I. F. H. i. e. Ioannes Fridericus Heribertus in Klotzii Actis litterarr. vol. II. part. 1. p. 105. coll. part. 3. p. 356. coni. δεινῶς διασπάσαντος.

ἐπὶ τῆς πόλεως. Cod. Cantabr. ἀπὸ τῆς πόλεως.

τὸ γεγονός. Cod. Monac. τὸ γινόμενον.

κυνὸς γοῦν λυττῶντος — ἄτρεπτον μεῖναι. Vid. Rossius l. l. §. XXIII. p. 60. et seqq..

18. ἀναγινώσκοντός τι. Cod. Monac. ἀναγινώσκοντος τι.
ἐν τοῖς. Cod. Monac. omittit.
φησὶ γάρ. In interpretatione corrigatur *Ait enim.*
καὶ ὅλως ἦν τοιοῦτος — κἀν τοῖς ἤθεσιν. Vid. Rossius l. l. §. XXIII. p. 62. et 63.
ἔφασκε δέ. Cod. Monac. ἔφασκε δή.
καὶ γενναῖος. Ambrosius *adiuncta severa constantia.*
Ὀξωτὰ καὶ σιλφιωτά. Stephan. Ὀξώπα καὶ Στιλφώτα. Cod. Monac. ὀξώ καὶ στιλφῶτ. Ambrosius: *acidum eum atque asperum vocans.*
καταπυγοσύνη. Cod. Monac. καταπυγωσύνη.
ταῦτ'. Cod. Monac. ταὐτά.

19. ὅπερ — κρέας μέγα. Ambrosius omittit.
φασί. Ambrosius omittit.
διὰ δὴ οὖν. Menag. διὰ δὲ οὖν.
φιλογενναῖον. Cod. Monac. φιλογύνναιον.
αὐτοῦ φησιν. Cod. Monac. φησιν αὐτοῦ.
οἱονεί. Cod. Monac. οἷονεί.
Ἀώρως τις οἰκονομία. Florens Christianus coni. Ἀώριός τις ἁρμονία. G. Hermannus: „Scribendum puto Ἀωρίας τινὸς ἁρμονίας."

20. κατὰ τὸν κωμικόν. Stephan. et cod. Cantabr. κατὰ τῶν κωμικῶν.
συμποιεῖν. Ios. Scaliger coni. συμπονεῖν.
κύων τις ἐδόκει συμποιεῖν Μολοττικός. Casaubonus ut versum distinguebat probabiliter.
κατὰ τὸν Φρύνιχον. Ex Musis Phrynichi petita esse suspicatur Augustus Meinekius Quaestt. scenicc. spec. II. p. 10.
Οὐ γλύξις οὐδ' ὑπόχυτος, ἀλλὰ Πράμνιος. Γλύξις iam Stephanus affert. Cod. Monac. γαῦξις. Ambrosius: *non elatus: aut turbidus: sed mitis incedit atque placidus.* Aldobrandinus: *non distortus, neque subturbidus, sed placidus.* Casaubonus corr. Οὐδὲ γλυκύς.
ἀΐεις. Cod. Monac. ἀΐει.
ἀνθρώπων. Confirmat cod. Cantabr.. Monac. ἀνθρώποις.
Πολέμωνα. Cod. Monac. πολλέμωνα.
διαβαίνειν. Corrigatur διαβαλεῖν cum G. Hermanno l. l. p. 236.
θῆκεν. Cod. Monac. θῆχε.

CRATES.

21. Κράτης. Ambrosius *Crates atheniensis.*
τῶν δήμων. Cod. Florent. τὸν δῆμον, quod affert etiam Stephanus probatque ut solet Menagius.

ἀλλήλω. Cod. Monac. ἀλλήλους.

ὠφελείτην. Hesychius Miles. p. 32. ἐφιλήτην i. e. ἐφιλείτην, quod reddendum videtur Diogeni.

μέχρι. Cod. Monac. μέχρις.

ἐξωμοιούσθην. Cod. Monac. ἐξωμοιοῦσθαι. Hesychius Miles. p. 32. ἐξωμοιώτην.

ἐκοινωνείτην. Hesychius Miles. p. 32. κοινωνήτην.

ἔννεπε. Cod. Monac. ἔνεπε.

ἦισσεν. Cod. Florent. ἴησα. Monac. ἤεισεν. Quas editiones ἦισσεν habere affirmat Casaubonus equidem ignoro.

αἰῶν' ἀστρέπτοις. Cod. Florent. αἰῶνα τρεπτοῖς. Monac. αἰῶνα στρεπτοῖς. Quod cum Isaobaio correxi expressit iam Ambrosius *veris sertisque*.

τοῦ χρυσοῦ γένους. Hesychius Miles. p. 32. τῶν ἐκ τοῦ χρυσοῦ γένους.

Διονυσόδωρον. Aldobrandinus *Dionysiodorum*.

φασι τὸν αὐλητήν. Hesychius Miles. p. 32. τὸν αὐλητὴν φασίν.

σεμνυνόμενον. Cod. Palat. μὴ σεμνυνόμενον.

μηδένα. Cod. Cantabr. et Hesychius Miles. p. 32. μηδέν, quod expressit Ambrosius.

ἐπὶ τῷ μηδένα — Ἰσμηνίου. Ambrosius: *quod nihil ex suis pulsibus neque in tricris neque ad fontem unquam audivisset, sicut Ismenii*.

μήτ' ἐπὶ τριήρους — ὁ Ἀντίγονος. In cod. Monac. leguntur in margine, sed ab eadem manu scripta.

Λυσικλέους. Ambrosius *Lysicle*.

Τελευτῶν δέ. Cod. Monac. τελευτῶν δή. 23.

δημηγορικούς. Cod. Monac. δημηγορηκούς.

ἐχομένως Ἀρκεσιλάου. Ambrosius *suo loco*.

ταφρωρύχος. Cod. Cantabr. ταφωρύχος.

CRANTOR.

εἰς μυριάδας. Cod. Monac. omittit εἰς. 24.

στίχων τρεῖς. Cod. Monac. τρεῖς στίχων.

οὐ διὰ τόσον. Ambrosius addit *eo concessisse*. Aldobrandinus *ibi manere*.

Ἀρκεσίλαος. Cod. Monac. ἀρκεσίλαον.

συσταθῆναι. Ante Methomium legebatur συστῆναι. Conf. II. 61. et III. 36. ὑπὸ δ' Ἀριστίππου συσταθῆναι: ubi cod. Monac. συστῆναι. IV. 38. Ἀρχίαν δὲ τὸν Ἀρκάδα Εὐμένει συστήσας.

Ἐν γῆς φίλης μυχοῖσι. Cod. Monac. ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι. 25. In correctionem Casauboni ineidit etiam Porsonus ad Euripidis Phoeniss. vs. 1464. p. 104. edit. tertiae Lips..

Ἤνδανεν. Cod. Monac. ἤνδανεν et infra ἤνδανε.

ὃ δ' ἐπὶ πλέον. Cod. Monac. ὅθε. ἐπεὶ ἐπλέον. Bachius l. l. p. 101. coni. ὅς.

ἤλυθεν οὔτι. Cod. Monac. omittit, sed ut ex superioribus repetat περὶ αὐτοῦ linea transfixum.

ὑπόδεξαι. Cod. Monac. ὑποδέξῃ.

κεῖθι ζώει. Cod. Monac. ζώει κεῖθι.

26. ἐκ τοῦ Βελλεροφόντου. Fragm. XXIV. p. 114. edit. Matthiae.

λέγεται δὲ καὶ — φέρεσθαι ταυτὶ. Cod. Monac. ἀνταγόραν τὸν ποιητὴν et ποιητ[illegible] . Ambrosius: *Antagoram quoque poetam fertur (ferunt) ut Cranteris ferri huiusmodi. Cranteris item in laudem uertus referri in antagoram fama.* Aldobrandinus: *Fertur Antagoras poeta haec tanquam ipsius in amorem carmina protulisse.*

Ἐν δοιῇ μοι θυμός, ὃ τοι γένος ἀμφιβόητον. Cod. Monac. ἐνδοίη μι. Augustus Meinekius corr. Ἐν δοιῇ μοι θυμός, ἐπεὶ γένος ἀμφίςβητον: versum enim aperte expressum esse ex Callimacho hymn. in lovem vs. 5.

ἤ σε. Cod. Monac. ἦσε.

Ἔρος. Cod. Monac. ἔρως.

πελάγεσσιν. Cod. Monac. πελάγεσιν.

27. ἢ Ἀνέμων· τοῖος σύ. Cod. Monac. ἢ ἀνέμων τοι εἶσα.

ἀλάλησαι. Cod. Monac. ἀλάλῆσαι.

ἀνθρώποις. Cod. Monac. ἀνθράκων.

διφυόν. Corrigatur διφύιον cum G. Hermanno l. l. p. 236.

γοῦν. Confirmant codd. Arund. et Monac.

ἀπελέκητον. Confirmant cod. Monac. et Suidas cum Aldobrandino, idemque commendaverat Stephanus. Ambrosius *infractam.*

σκίφης. Cod. Monac. σκίφθης. Ambrosius non expressit verba καί τινος ποιητοῦ σκίφης μεστοὺς εἶναι τοὺς στίχους. Aldobrandinus omittit σκίφης. H. Stephanus coni. στύφους μεστούς, *stupa plenos*; Hadrianus Iunius ad Hesychium Miles. p. 152. edit. Orell. σίλφης aut σκίφθης. Kusterus σκίφας interpretatur *ministeriorum*, ut solus mentem scriptoris percepisse videatur Hemsterhusio ad Aristoph. Pluti Scholiast. vs. 590. p. 190. et seqq. edit. Lips.

Θεοφράστου. Cod. Monac. θεοφράστους.

πρό. Cod. Cantabr. πρός.

Κράντωρ. Cod. Monac. κράντορ.

ἢ νόσων. Cod. Monac. ἢ νόσων ἢ νόσων. Codd. Florent. et Stephani ἢ νόσος, quod expressisse videtur Ambrosius poeta.

λόγων δὲ τῶν σῶν Ἀκαδημία θ' ἕστηκε χήρη. Cod. Monac. σῶν λόγων δὲ χώρη ἕστηκεν ἀκαδημία.

ARCESILAUS.

Πιταναῖος. Codd. Stephani πιτάνης. 28.
τὰς ἀποφάσεις. Ambrosius *negationes*.
ὁμομητρίων. Codd. Stephani ὁμοπατρίων.
ὁμοπατρίων. Codd. Stephani ὁμομητρίων.
Μοιρέαν. Cod. Arund. μυρέαν. Monac. μοιραῖαν.
κατ' ἀρχάς. Cod. Monac. καταρχάς. 29.
διήκουσεν. Cod. Monac. διήκουσε.
ἐξ Ἀνδρομέδας Εὐριπίδου. Fragm. XII. p. 49. et 50. edit. Matthiae.
προενεγκάμενος. Cod. Monac. προσενεγκάμενος.
παρθέν'. Cod. Monac. παρθένε.
εἰ σώσαιμί σ', εἶσει. Cod. Monac. εἰ σώσαιμί σ', εἶση. Caeterum haec verba notata sunt propter sigmatismum ab Porsono ad Eurip. Medeae vs. 476. p. 57. et seq. edit. tertiae Lips..
ξέν'. Cod. Monac. ξένε.
δμωιδ'. Affert iam Stephanus. Stephan. et cod. Monac. δμῶτ'.
Ἄγου με, ὦ ξέν', εἴτε δμωιδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον. Corrigatur cum Matthiaeo l. l. Ἄγου δέ μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωιδ' ἐθέλεις εἴτ' ἄλοχον. Herodianus apud Villoisonum Anecdott. Graecc. vol. II. p. 94. Ἀγοῦ δέ με, ὦ ξεῖνε, εἴτε πρόςπολον θέλεις, εἴτ' ἄλοχον εἴτε δμωΐδα. de quo vid. Porsonus Append. ad Toupii Emendatt. in Suidam vol. IV. p. 496. et seq.. C. F. Hermannus l. l. p. 371. corr. Ἄγε μ', ὦ ξέν', εἴτε δμωιδ' εἴτ' ἄλοχον θέλεις.
Πῖσαν. Cod. Monac. πίσσαν. 30.
Πέργαμος — ἀνὰ ζαθέην. In interpretatione corrigatur:
Pergamus haud armis, sed equis quoque clara per orbem
Dicitur a Pisa quam coluere dei.
θνατῷ. Confirmant interpretes.
ἔσσεται. Cod. Monac. ἔσεται.
εἰςαῦτις. Cod. Monac. ἐςαῦθις.
τὸν Εὐδάμου ἑνὸς τῶν συσχολαστῶν ἐρώμενον. In interpretatione corrigatur cum Rossio l. l. §. XXIIII. p. 65. *quem amavit Eudamus condiscipulus Arcesilae.*
ἱερή. Cod. Monac. ἱεροῦ. 31.
Καδανάδη. Cod. Cantabr. κατανάση.
ὡς αἶνος ἀνδρῶν. Cod. Monac. ὡς δεινὸς ἀνδρῶν.
πενιστέων. Cod. Monac. πενίστεων.
Τηλοῦ μὲν Φρυγίη — προςφιλέστερος. Vid. Rossius l. l. §. XXIIII. p. 65. et seqq.. sic haec interpretans: *Procul est quidem Phrygia, procul et sacra Thyatira, ac, o Menodore, patria tua Cadena. Ast ad Acherontem haud fandum sunt aequa itinera, ut ait vir sapiens, undique dimensa. Hunc*

tamen tumulum illustrem fecit tibi Eudamus, cui tu multis servis fuisti carior.

ὄρθρου. Cod. Monac. ὄρθρον, sed deletum eadem manu, nihil aliud vero additum.

ἐρώμενον. Cod. Monac. omittit.

Ἴωνα δὲ καὶ ἐχαρακτήριζε. Ambrosius: *Stilum etiam ionicum expressit.* Kuehnius: *Characterem stylumque Ionis expressit.* Id reponatur.

32. ἀποκαταστῆσαι. Cod. Monac. ἀποκαταστῆναι.

ἐκλιπόντος. Cod. Monac. ἐπιλειπόντος (sic).

ἐκχωρήσαντος. Cod. Cantabr. ἐγχωρήσαντος.

τὶ συνέγραψεν. Cod. Cantabr. τις ἐνέγραψεν.

ἐκδοῦναι. Ambrosius *non edidisse.*

33. Πύρρωνα. Cod. Monac. πύρωνα.

ἐπ' αὐτοῦ. Codd. Cantabr. et Arund. ὑπ' αὐτοῦ.

Πρόσθε. Cod. Monac. πρόσθεν.

ὄπιθεν. Cod. Monac. ὄπισθε δέ.

μέσσος. Cod. Monac. μέσος.

Μενεδήμου. Codd. Stephani et Monac. μενέδημον, quod probat Rossius l. l. §. XXV. p. 68.

στέρνοισι. Cod. Monac. στερνῆσι.

μόλυβδον. Cod. Monac. μόλιβδον.

θεύσεται εἰς Πύρρωνα. Cod. Monac. θήσεται ἢ πύρρωτα. Quod Theodorus Canterus Varr. Lectt. I. 9. coni. ψεύσεται iam Casaubonus reprobavit. Rossius l. l. §. XXV. p. 68. corr. θεύσεται ἢ Πύρρωνα.

τὸ πάγκρεας. Cod. Monac. τὸ πᾶν κρέας. Illud probat etiam Rossius l. l. §. XXV. p. 69.

σκολιόν. Stephan. κολιόν.

καὶ διαλιπὼν — Διόδωρον. Cod. Monac. et Ambrosius omittunt.

ἀξιωματικώτατος. Cod. Monac. ἀξιοματικώτατος.

καὶ ἐν τῇ λαλιᾷ διαστατικὸς τῶν ὀνομάτων. Ambrosius *atque in locutione ambiguus.* Aldobrandinus *et in loquendo verborum amplificatione utebatur,* ὃς

ἱκανῶς. Cod. Monac. ἱκανὸς.

34. Καὶ νέον οὐ λήσεις. Cod. Monac. καὶ νέον μὴ λήσῃς.

λήψεται. Codd. Stephani νίψεται.

ἀστραγάλῳ. Hesychius Miles. p. 10. ἀστραγαλωτί.

ἀνήνεγκεν αὐτῷ. Cod. Monac. omittit αὐτῷ.

Ἥμονος. Cod. Monac. ἥμονας, quod reddidit Ambrosius.

ἀειδοῦς. Cod. Monac. ἀηδοῦς.

ἢ οὐ δοκεῖ. Cod. Monac. ἢ οὐ δοκεῖ.

ἔφη. Cod. Monac. bis positum habet.

πότερον ἐὰν οὐδὲ οὕτω. Codd. Stephani πότερον οὐδὲ ἂν οὕτω. Monac. πότερον ἀνδε ἂν οὕτω.

παραινέναιδος. Confirmant codd. R et Monac.

Ἔξεστ' ἐρωτᾶν πότνι' ἢ σιγὴν ἔχειν; Cod. Monac. ἔξεσθ' ἐρωτᾶν πότνια σε, ἢ σιγὴν ἔχειν. Cantabr. et Arund. ποτνιώσα. 35.

Γύναι — λαλεῖς; Distinguatur cum G. Hermanno l. l. p. 235. et Meinekio:

Γύναι, τί μοι τραχεῖα κοὐκ εἰθισμένως
λαλεῖς;

Caeterum legebatur καὶ οὐκ.

ἀγεννοῦς. Cod. Cantabr. ἀγεννῶς.

Ἀκόλαστ'. Cod. Monac. ἀκόλαστα.

γίνεται. Corrigatur γίγνεται, quod praebet cod. Monac.

Ἀκόλαστ' — τέκνα. Vid. Fragm. Eurip. p. 393. edit. Matthiae.

οὐδὲ τίτθης. Mericus Casaubonus coni. οὐδὲν ἢ τίτθης.

τετυχηκέναι. Cod. Monac. τετυχεκέναι.

οὐδέ. Cod. Monac. omittit hic et post ἀπεκρίνετο ponit οὐδέν, quod expressit Ambrosius nihil.

φιλόλογον. Cod. Monac. φιλολόγον.

Ἱλήθουσι. Cod. Monac. λήθουσι.

κἀνέμων. Cod. Monac. καὶ ἀνέμων.

Ἀλεξίνειον. Cod. Monac. ἀλεξῖνον. Hesychius Miles. p. 10. 36. Ἀλεξίνιον.

κατ' ἀξίαν. Cod. Monac. καταξίαν.

τὸ Φιλοξένῳ. Hesychius Miles. p. 10. τῷ Φιλοξένῳ.

πλινθιακούς. Cod. Monac. πληνθιακούς.

τὰ αὑτοῦ. Hesychius Miles. p. 10. τὰ αὐτοῦ.

ᾄδοντας. Cod. Cantabr. ᾀδοντούς.

αὐτός. Codd. Cantabr. et Monac. αὐτούς.

τὰς πλίνθους. Cod. Cantabr. τοὺς πλίνθους.

κἀγώ. Hesychius Miles. p. 10. οὕτω κἀγώ.

Ἤχθετο οὖν δή. Cod. Monac. omittit δή, sed ut ab eadem manu sit supra versum ante οὖν collocatum.

ἦν δὲ καί. Hesychius Miles. p. 10. omittit καί. 37.

πιστικός. Augustus Meinekius mavult scribi πειστικός, quod nunc confirmat cod. Monac. Conf. VII. 161. Hesychius Miles. p. 10. πιστικώτατος, ubi H. Stephanus corr. πειστικώτατος. Vid. Car. Freder. Augustus Fritzsche in Commentariis in Evangelium Marci XIV. 3. p. 596. et 597.

πάνθ'. Hesychius Miles. p. 10. omittit.

ἀλλ' ἔφερον. Hesychius Miles. p. 12. ἀλλ' ὅμως ἔφερον.

κοινωνικώτατος. Cod. Monac. κοινωνηκώτατος.

ἐγένετο. Hesychius Miles. p. 12. ἦν.

πρόχειρος ἦν. Hesychius Miles. p. 12. προχειρότατος, omisso ἦν.

λαθεῖν. Confirmant cod. Monac., Ambrosius atque Hesy-

chius Miles. p. 12. Alteram lectionem λαβεῖν praestant etiam vodd. Cantabr. et Arund.. Aldobrandinus: *beneficiorumque ostentatione minime elatus.*

ἀνυφάτατος. Cod. Monac. ἀνυφάτατας.

πρὸς Κτησίβιον. Hesychius Miles. p. 12. παρὰ Κτησίβιον.

φησί. Hesychius Miles. p. 12. ἔφη.

88. Εὐμένει. Cod. Monac. εὐμενεῖ.

καὶ ἀφιλαργυρώτατος εἰς τὰς ἀργυρικὰς δείξεις ἀπήντα πρῶτος. Ambrosius: *ipsamque liberalitatem suam argenteis in primis vasis praeferebat.*

καὶ ποτέ. Hesychius Miles. p. 12. omittit ποτέ.

ἀργυρώματα. Cod. Monac. ἀργυρώματος.

καὶ ἀποστερουντος. Ambrosius *cum vero is egenus esset.*

οὐκ ἀπήτησεν οὐδὲ προεπομήθη. Ambrosius *non repetiit.* Hesychius Miles. p. 12. προεποιήσατο.

Εὐμένης. Cod. Monac. εὐμενής.

ὁ τοῦ Φιλεταίρου. In interpretatione corrigatur *a Philetaero adoptatus.* Vid. Rossius l. l. §. XXVI. p. 73. et seqq..

τούτῳ μόνῳ. Cod. Monac. τοῦτο μόνον.

βασιλέων. Cod. Cantabr. βασιλέα.

προσεφώνει. Ambrosius: *Quocirca et huic soli praeter caeteros studebat reges.* Aldobrandinus: *Quamobrem ad hunc solum ex omnibus regibus libros suos scribebat.* Rossius l. l. §. XXVI. p. 76. et sqq. *Ad ipsum solum ex omnibus regibus solitum Arcesilam litteras dare.*

89. ἑκάστοτε. Aldobrandinus *interdum*, reprehensus propterea ab Rossio l. l. §. XXVI. p. 78.

καὶ οὐκ ἐπέτυχε. Aldobrandinus *nec quidquam profecit.* Rossius l. l. §. XXVI. p. 78. et sq. *nec ipsum convenit.* Omnino recte.

40. ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Cod. Monac. τὸν (sic) τῇ ἀκαδημίᾳ.

Ἠλείως. Edit. Froben. ἠλείως. Codd. Cantabr. et Arund. ἠλίως.

προεφέρετο. Cod. Monac. προεφέρετο.

41. τοῦ πλεύσαντος εἰς Κυρήνην. Vid. Rossius l. l. §. XXVI. p. 79.

ἐπὶ πλέον. Cod. Monac. ἐπιπλέον.

Κλεοχάρους. Cod. Monac. λεωχάρους.

κωμάσαντας. Cod. Monac. κωμώσαντας.

Τούτου δέ. Cod. Monac. τούτου γε.

Πυθοκλῆς ὁ τοῦ Βουγέλου. Codd. Stephani βουσέλου, βουσελίου, βουσελέου et βουσόλου. Arund. πυθ ὁ τους του. Monac. τοὺς τουβουσε. Ambrosius *beseli* et *beselii.* Aldobrandinus *Bugeli.*

οὓς καταλαβών. Aldobrandinus *quod cum nocepisset*, notatus propterea Rossio l. l. §. XXVI. p. 79. et 80. Cod. Monac. καταβαλών.

ὑπ' ἀνεξικακίας. Hesychius Miles. p. 12. ὑπ' ἀνδρικωτίας; quod olim probatum H. Stephano nunc ex Diogene Laertio correctum est.

παρά. Cod. Monac. ϖ.

Ἀλκυονέως. Stephan. Ἀλκυονέως, quod reddiderunt interpretes. Spiritum lenem tuetur Schaeferus ad Plutarchi vol. V. p. 92.

ἐπικυλικείους. Cod. Cantabr. ἐπὶ κυλικίᾳ. 42.

πρὸς Ἀρίδηλον. Codd. Arund. et Monac. μὴ πρὸς ἀρίδηλον.

ἀξιοῦντα εἰς αὐτό. Cod. Monac. εἰς αὐτὸ ἀξιοῦντα.

εἶπεν. Cod. Monac. εἰπεῖν.

τὸ καιρόν. Hesychius Miles. p. 12. τὸν καιρόν.

ἔνθα καὶ παραιτούμενος — ἐπίστασθαι. Rossius l. l. §. XXVI. p. 80. sic interpretatur: *Ubi, qui semper disputationes quae inter scyphos habentur, devitaret, Aridelo quaestionem quamdam proponenti ad eamque dicere iubenti, respondit; at enim hoc ipsum maxime philosophiae munus est, singularum rerum opportunitatem agnoscere.*

πέρι σπίζαι τερατοῦντο. Cod. Monac. περισπιζατιρατεῦντο.

οὔνεκεν. Hesychius Miles. p. 12. οὕνεκα.

ὄχλῳ ἀρέσκεις. Stephan. cum cod. Monac. ὀχλοαρέσκης. Codd. Stephani et Ms. apud Menagium ὀχλοάρεσκος. Cantabr. ὀχλοαρέσκεις. ϵ

πλατύνεται. Cod. Monac. πλακυνεται.

ἦν. Cod. Monac. omittit.

τοῖς μαθηταῖς. Cod. Monac. ταῖς μαθηταῖς.

εὐαριστουμένου. Codd. Stephani ἀρεσκομένου.

χάριεν δ'. Cod. Monac. χάριεν δέ. 43.

διὰ τί. Stephan. δι' ὅ,τι.

τὰ αὐτοῦ. Cod. Monac. αὐτοῦ, omisso articulo.

Μοιρέαν. Cod. Monac. μυρέαν.

ἀνθ' ὧν ἐς Χῖον — ἀπήγαγε. Cod. Monac. ἀπήγαγεν. Ambrosius: *quod is illum Chium olim moeros atque inde athenas deduxerat.*

εἰσηγάγετο. Stephan. cum cod. Monac. ἐπηγάγετο. Codd. Cantabr. et Arund. ἐπιγάγετο.

κομίσαι πρὸς σέ. Cod. Monac. πρὸς σὲ κομίσαι. 44.

ἀξιοπιστότατος. Cod. Monac. ἀξιοπιστώτατος.

δ' αἰεί. Emperius: „Αἰεὶ alienum est huic loco. Nam cum maxime tranamittit testamentum. Ineptum igitur ἀεὶ πιστότατος τηρεῖν (aliud esset si haberetur τηρεῖν). Quapropter δὲ εἰ rescribo.“

τινα. Cod. Monac. τινι, quod expressit Ambrosius.

ε

Ἕρμιππος. Cod. Monac. Ἑρμηπηος.

45. ἔστι καὶ εἰς τοῦτον ἡμῶν. Ambrosius omittit.
μοι. Cod. Monac. με.
Ἀρκεσίλαε — ἀφειδῶς. Porsonus in Appendice ad Toupii Emendatt. in Suidam vol. IV. p. 447. edit. Oxon. corr. Ἀρκεσίλαε; τί μοι τοσσοῦτον ἄχρηστον ἀφειδῶς.
ὄλισθες. Cod. Monac. ὤλισθες.
ξῶν. Cod. Monac. ἐῶν.
οὐ τόσσον. Cod. Monac. ἐπεί (sic).
δ' ἄρ'. Cod. Monac. γάρ.
τῶν ἐπίσημα τράγος. Cod. Monac. τῶν ἐπίσημ' ἄρατος. Quod Salmasius apud Menagium coni. τῶν ἐπίσημ' ἄροτος i. e. ἄροτρον, et Tanaqu. Faber τῶν ἐπίσημον Ἄρης; satis refutavit Menagius. Kuehnius coni. ἄκατος.
δ' ἐποίησεν. Cod. Monac. ϑεποίησεν.
Ἀρκεσίλας. Cod. Monac. ἀρκεσίλαος.
φησιν. Cod. Monac. φησιν ἀριστόδημος.

BION.

46. οἷαν. Cod. Monac. οἷαν.
γήμαι. Cod. Monac. γῆμαι.
τι. Cod. Arund. τις.
μεϑ'. Cod. Monac. „ ϑ (sic).
47. γενεῆς τε. Cod. Monac. γενεῆς τοι.
ἐξ ἐμαυτοῦ. Cod. Monac. καὶ ἐξ αὐτά.
πλείστας. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. παῖς τάς.
περιέχοντα. Stephan. cum codd. Cantabr., Arund. et Monac. ἔχοντα.
ἀγκίστρῳ. Cod. Monac. ἀμίστρῳ.
48. γήμαι. Cod. Monac. γῆμαι.
καὶ τοῦτο εἰς αὐτόν. Cod. Monac. καὶ εἰς τοῦτον.
Ἐάν. Cod. Monac. ἄν.
Ἕξεις ποινήν. Cod. Monac. ποινὴν Ἕξεις.
τῶν κακῶν. Cod. Monac. κακόν.
ἐτῶν. Mericus Casaubonus coni. ἀτῶν.
κατεγίνωσκε δὲ — ὡς ἀναισϑήτους. Cod. Monac. omittit.
παρακαλούντων. Cod. Monac. παρακαόντων, quod reddidit Ambrosius *adurerent*. Aldobrandinus ut supra κατακαόντων *comburerent*. Gassendus coni. παρακλαιόντων, probatum Merico Casaubono. Gatakerus κατακλαιόντων vel ἐπικλαιόντων.
49. εἰς σῶμα. Cod. Monac. εἰς σῶμα ψυχήν.
ἀπάγοι. Cod. Monac. ἀπαγάγοι.
Πυροὺς ἐκόμισα καὶ κριϑὰς πωλῶ. Edit. Froben., Menag. et Aldobrandinus cum interrogationis nota efferunt. Confirmat eam rationem H. Stephanus. Caeterum cod. Monac. πιπράσκω pro πωλῶ, lectionem etiam ab Stephano allatam.

τετρημένους. Stephan. τετριμμένους. Codd. R, Palat. et 50.
Monac. μεμετρημένους. Cantabr. et Arund. μεμητρημένους.
τὴν δὲ οἴησιν. Cod. Monac. omittit δέ.
πρὸς τὸν πλούσιον. Cod. Monac. omittit articulum.
τῇ μὲν ἀνδρείᾳ — ἀκμάζειν. Mutatio Wyttenbachii minime admittenda est.
ἄλλῳ. Cod. Monac. ἄλλο. 51.
δυςγένειαν. Cod. Monac. δυςσέβειαν. Welckerus Prolegg. ad Theognidis Reliqq. p. XCII. coni. εὐσέβειαν.
παρῃτῆσθαι. Cod. Cantabr. παρῃτεῖσθαι.
τὴν ἀρχὴν μέν. Cod. Monac. omittit μέν.
τὴν κνικήν. Cod. Monac. repetit articulum.
Ἐρατοσθένην. Cod. Arund. ἐρατοσθένη. Vid. Collect. Bern- 52.
hardyanam p. 188. et 189.
ἀνθινά. Casaubonus coni. ἰανθινά.
ἔριδος. Cod. Monac. omittit.
Ὦ πέπον Ἀρχύτα — ἀνδρῶν. Vid. Rossius l. l. §. XXVIII. p. 81. et seqq..
υἱοθεσίας. Cod. Monac. εἰῶθεσίας. 53.
καί. Cod. Monac. omittit. Emperius: „Καὶ rectius aberit.“
φίλαυτος. Cod. Monac. ἀφίλαυτος.
παρ' ὃ. Cod. Monac. παρό.
μαθητὴς αὐτοῦ. Cod. Monac. αὐτοῦ μαθητής.
Βητίων. Cod. Monac. βιττίων. Ambrosius *butio*. Aldobran- 54.
dinus *Bition*.
συνδέομαι. Stephan. συνδέωμαι. Cod. Cantabr. δέομαι. Caeterum hic deest folium in cod. Monac. excisssum. Quod sequitur folium incipit verbis §. 67. extrampe (ἡμ)εῖς δὲ τοὺς Ἀκαδημαϊκούς.
λαβεῖν. Codd. Cantabr. et Arund. λαλεῖν.
νοσοκομούντων. Cod. Cantabr. νοσοδομούντων.
ἀλλὰ καὶ — ἠτιασάμεθα. Ambrosius: *sed hic quoque vita excessit. Illum nos ita accusati sumus.*
Σκυθὶς ὃν αἰ' ἔφυσεν. Cod. Cantabr. omittit ὅν. Hesychius 55.
Miles. p. 14. ὃν ἔφυσ' ἡ Σκυθὶς αἶα.
ὄντως. Confirmat cod. R. Hesychius Miles. p. 14. ὄντες.
μακράν. Hesychius Miles. p. 14. μακρήν.
οἳ τοῖς θεοῖς. Codd. Cantabr. et Arund. οἱ θεοῖς. 56.
σκυτίσιν. Cod. Cantabr. σόν τισιν.
πεπισμένως. Probavit etiam Casaubonus.
ἤθελέν. Hesychius Miles. p. 14. ἤθελε. 57.
εἶπε. Cod. Cantabr. εἰπεῖν.
Συρίῳ. Ambrosius *syro*. Aldobrandinus *Syri*. 58.
δύο. Codd. Stephani addunt ἰάδι. Arund. ταδί.
γεγραφώς· τρίτος ὁ αὐτὸς οὗτος. Codd. Stephani γεγραφὼς ἰάδι καὶ οὗτος. τρίτος ὁ εἰρημένος φιλόσοφος. Articulus ὁ videtur delendus esse.

μελικός. Ambrosius *lyricus*, pro quo reponatur *melicus*.

ἔνατος. Edit. Froben. ἔννατος. Stephan. ἔνατος eo vitio, cuiusmodi non pauca continet haec editio.

LACYDES.

59. Κυρηναῖος. Suidas Κυρηναῖον.

ἐπειδὰν γάρ τι. Codd. Cantabr. et Arund. ἐπειδὰν γάρ τε. τὸν αὐτὸν τρόπον. Cod. Arund. omittit neque expressit Ambrosius.

εἰς τὴν στοάν. Ambrosius *in porticum*. Aldobrandinus *in portico*. Menagius *in sellam penariam*.

60. ἐσχόλαζεν ἐν Ἀκαδημίᾳ. Ambrosius: *academiae scholam habebat*.

ζῶν. Ambrosius *iuvenis*.

Φωκεῦσι. Cod. Arund. φωκαεῦσι.

Ἡγησίνους. Ambrosius *Hesgesinus*.

„Εἶτα νῦν καιρός;" „Εἶτα μηδὲ νῦν." Valde probabiliter Emperius: „Orationem nimis abruptam iam Casaubonus tentavit. Equidem mihi persuadeo post καιρὸς excidisse καὶ ὅς, librarie literarum similitudine deceptо."

61. ἀρξάμενος τῷ τετάρτῳ ἔτει. In interpretatione corrigatur *coepisset quarto anno*, deleto commate post *coepisset*.

τῆς τετάρτης καὶ τριακοστῆς καὶ ἑκατοστῆς. Aldobrandinus *centesimae trigesimae*.

ξξ. Cod. Cantabr. καὶ ξξ.

Βάκχου. Vulgatum Βάκχον tuetur C. F. Hermannus l. l. p. 372.

μήτε Ἀναῖος. Confirmat cod. R. Aldobrandinus *consilium dissolvens*.

CARNEADES.

62. ὁ Κυρηναῖος. Articulus videtur delendus esse.

ἐπιμελέστατα. Confirmant codd. Stephani et interpretes.

63. ἑλόντα. Kuehnius coni. ἐλθόντα.

ἔχεις. Cod. Cantabr. ἔχειν.

64. τοὶ δ'. Stephan. καὶ δ'.

συνεχές. Cod. Cantabr. συνεχής.

65. δευτέρας. Aldobrandinus omittit.

πέντε. Cod. Arund. omittit.

Ἀριαράθην. Codd. Stephani ἀριανόν. Ambrosius *aristhen*.

λογαοιδικῷ. Confirmant codd. R et Arund.. Cantabr. λογαδαοιδικῷ. Interpretes *logadice*.

66. ἔφησεν, „ἐμοί τι πιεῖν." C. F. Hermannus l. l. coni. p. 372. ἔφη, καὶ ἐμοί τι πιεῖν.

ἐς ᾅδην. Confirmat cod. R. Sed corrigatur ἐς Ἅιδην.

ὑποχυθῆναι. Cod. Cantabr. ἀποχυθῆναι.

ψυχρός. Ambrosius *parum probatus*.

CLITOMACHUS.

Ἀσδρούβας. Confirmant codd. Cantabr. et Arund. 67.
τετρακοσία. Ambrosius *quadraginta*.
ἡμεῖς δέ. His incipit novum folium cod. Monac. sic: (ε ἡ) μεῖς δέ.
τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος. Corrigatur τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος. Exciderunt enim priora incuria quadam typothetae meaque correctoris.
τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος περιπατητικούς. Deleantur verba ἀπὸ Πλάτωνος cum C. F. Hermanno l. l. p. 374.; sunt enim temere ex superioribus repetita.
ἡμεῖς δὲ — Ἀριστοτέλης. Haec faciunt in cod. Arund. initium libri quinti.

LIBER V.

ARISTOTELES.

Φαιστιάδος. Cod. Cantabr. φαιστνάδος. 1.
καὶ συνεβίω. Cod. Arund. omittit *καί*.
τραυλὸς τὴν φωνήν. Ambrosius *voce gracili*.
φασίν. Interpretes omittunt.
Ἑρπυλλίδος. Cod. Monac. ἑρπυλίδος. Aldobrandinus *Erpylide*.
παλλακῆς. Cod. Monac. παλαχῆς.
ἐκάθισεν. Cod. Monac. ἐκάθησεν. 8.
Ἰσοκράτη. Cod. Monac. ξενοκράτη.
Αἰσχρὸν σιωπᾶν — λέγειν. Euripidis Philoctetae fragm. IX. p. 285. et sq. edit. Matthiae.
σε
Θέσιν. Cod. Monac. θεσῖν.
Ἑρμείαν. Aldobrandinus ubique *Hermeam*.
Ἀταρνέως. Cod. Cantabr. ἀταρνέων, quod reddidit Ambrosius *Atarnensium*.
ἀδελφιδῆν. Scribebatur ἀδελφιδήν.
Εὐβούλου. Cod. Monac. εὔβουλον. Θ
γένει Βιθυνόν. Spengelius: „Cod. Monac. *γένει* Θυνὼν sic ut *συνὼν* et *θυνὼν* fort. postremae litterae —*ον*. est n. *ω* littera supra posita mendi signum.“
παλλακίδος. Cod. Monac. παλακίδος.
Ἐλευσινίᾳ. Cod. Monac. ἐλευσινί. Restituendum est Ἐλευ- 4.
σινίδι.
καὶ δὴ καὶ ἐγένετο. C. F. Hermannus l. l. p. 374. corr. 5.
δ δὴ καὶ ἐγένετο. Frustra.
ἀκόμιστος. Desiderius Heraldus ad oram libri sui corr. ἀκόσμητος.
πρὸς τοῖς δέκα. Cod. Arund. πρὸ τοῖς δέκα.

αὐτόν. Cod. Monac. habet in margine.

6. δολίου. Cod. Cantabr. δολίως, quod non spernendum.

ἐτελεύτησεν. Suidas et Auctor anonymus vitae Aristotelis addunt ἐν Χαλκίδι.

Εὔμηλος. Stephan. Εὔμολος, quod reddidit Ambrosius. Quod dedi Εὔμηλος confirmat cod. Monac. et Aldobrandinus. Cod. Cantabr. Ἑρμιππος.

πρὸς τοῖς ἑξήκοντα. Cod. Arund. πρὸ τοῖς ἑξήκοντα.

ἑπτακαιδεκέτης. Stephan. ἑπτακαίδεκα ἔτη. Cod. Cantabr. ἑπτακαιδεκ. Monac. ἑπτακαιδεκαέτης.

7. βίῳ. Cod. Monac. βίω, sed in quo ω ubique careat ι subscripto.

πέρι. Cod. Monac. περί.

ζιλωτός. Cod. Monac. ζηλωτός.

καρπόν τ' ἀθάνατον. Cod. Monac. καρπὸν εἰς ἀθάνατον.

κρείσσω. Cod. Monac. κρεῖσσον.

μαλακαυγήτοιό. Cod. Cantabr. μάλα καυγῆ τοῖοϑ'. Monac. μαλακαυγῆ τοῖο ϑ'.

σεῦ δ' ἕνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης. Cod. Monac. σοῦ δ' ἕνεκ' ἐκ διὸς ἡρακλέης.

σὰν ἀγρεύοντες. Cod. Monac. ἀναγορεύοντες.

σοῖς δέ. Cod. Monac. σοῖς τε.

8. ἕνεκεν. Confirmant codd. Cantabr. et Monac.

καὶ Ἀταρνέος. Cod. Monac. ἀταρνέως, omisso καί.

ἔντροφος. Cod. Monac. ἔντροφον.

αὐγάς. Cod. Monac. αυγᾶς.

τοιγάρ. Cod. Monac. ποῖ γάρ.

ἀθάνατόν. Cod. Monac. ἀθάνατοι.

σέβας αὔξουσαι. Cod. Cantabr. σέβας· αὔξουσι.

ποτ' ἔμελλεν. Stephan. et cod. Monac. ποτὲ μέλλεν.

συκοφάσεις. Cod. Cantabr. συκοφάντεις.

9. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ. Praefert iam Menagiana. Cod. Monac. ὄγχνῃ ἐπ' ὄχνῃ.

γηράσκει. Stephan. γηράσκειν.

αὐτόν. Cod. Monac. omittit.

παραβαλεῖν. Cod. Arund. παραβαλῆν.

παρ' αὐτῷ. Cod. Monac. παρ' αὐτόν.

ἑπτακαιδεκέτη. Codd. Arund. et Monac. ἑπτακαιδεκάτη.

πρὸς Ἑρμείαν. Cod. Monac. εἰς ἑρμείαν.

10. πρὸς Φίλιππον. Cod. Monac. εἰς φίλιππον.

εἰς δ' Ἀθήνας. Cod. Monac. omittit δ'.

καὶ ἑκατοστῆς. Cod. Cantabr. omittit καί.

Καλαυρίᾳ. Cod. Monac. καλαβρίᾳ.

11. Ἀμβρύων. Cod. Monac. ἀρβρύων.

Ἑρμείου. Meinekius mavult scribi Ἑρμίου, coll. Etymolog. Magno p. 376. 25.

[ὃς διὰ τὴν — ἐν προχοαῖς.]. Cod. Monac. omittit.
ἐνετύχομεν. Confirmant codd. Cantabr., Arund. et Monac..
παντὸς. Cod. Monac. πάντων (sic).
Ἀριστομένη. Cod. Cantabr. ἀριστομένει. 12.
Ἵππαρχον. Agnoscit etiam Aldobrandinus.
Διοτέλη. Ambrosius *Cliotelem.*
ἐὰν βούληται. Confirmat cod. Monac..
Ἐρπυλλίδος. Cod. Monac. ἑρπυλίδος.
Νικάνωρ κύριος ἔστω — καὶ αὐτοῦ καὶ ἡμῶν. Aldobrandinus omittit.
ἐπιμελείσθω δή. Cod. Monac. ἐπιμελείσθω δέ.
ἐὰν δέ τι. Cod. Monac. ἂν δέ τι.
ἐὰν μέν τι. Cod. Monac. ἂν μέν τι.
ἐὰν δὲ βούληται — πρὸς Νικάνορα. Cod. Monac. ἂν δὲ 13.
βούληται. Ambrosius: *Sin autem voluerit et Theophrastus puellae curam habeat.*
τοῦ παιδίου. Cod. Monac. τοῦ παιδός.
αὐτοῖς. Cod. Monac. omittit.
ἐπιμελεῖσθαι δέ. Cod. Monac. ἐπιμελεῖσθαι δὲ καί.
Ἐρπυλλίδος. Cod. Monac. ἑρπυλίδος.
τῶν τε ἄλλων. Ambrosius *caeterorumque omnium.* Post ἄλλων deleatur colon et in interpretatione corrigatur *tum reliquorum tum.*
Πυρραῖον. Ambrosius *pyreum.* Aldobrandinus *Pyraeum.*
καλῶς ἔχειν. Cod. Monac. καλῶς ἂν ἔχειν. 14.
Ἐρπυλλίδι. Cod. Monac. ἑρπυλίδι.
ἐπικομισθῇ. Cod. Monac. ἐπικοσμηθῇ.
Ἀμβρακίδα. Confirmant codd. Florent., Palat. et Monac.; Ambrosius *Ambracida*, nominandi casu. Menag. Ἀμβρακάδα, non Ἀβρακάδα. Aldobrandinus *Ambracas.*
Σίμωνι. Cod. Monac. σίμῳ. 15.
δοθέντος. Cod. Monac. omittit.
Τύχωνα. Ambrosius *Tychonem.*
Ὀλύμπιον. Corrigatur Ὀλύμπιχον de coniectura Meinekii.
Γρυλλίωνος. Cod. Monac. γρυλλίωνα. Lectionem Γρυλλίωνι iam Menagius attulit.
ἐπιτελεσθεῖσαι. Cod. Monac. ἐπιτελεσθῆσαι.
ἐκδοῦναι. Ambrosius *sculpendam.*
Νικάνορος. Cod. Monac. νικάνωρος.
τὴν μητρὸς τῆς ἡμετέρας τῇ Δήμητρι ἀναθεῖναι. Cod. 16.
Monac. τῆς μητρὸς τῆς ἡμετέρας τὴν δημήτερα ἀναθεῖναι. quam vulgatam lectionem Petersenius l. l. p. 99. ita defendit ut τὴν Δήμητρα intelligat statuam. Caeterum in Graecis ante μητρὸς inseratur qui exciderit articulus τῆς. α
ἀνελόντας. Cod. Monac. ἀνελόντ.
σωτείρῃ. Cod. Monac. σωτήρῃ.

εὑρῆσθαι. Cod. Monac. εὑρέσθαι.
αὐτόν. Cod. Monac. αὐτῶ.
βάλλεσθαι. Cod. Monac. βάλεσθαι.

16. γλυκεῖς δὲ τοὺς καρπούς. Confirmat Ambrosius. Cod. Monac. γλυκὺν δὲ τὸν καρπόν, quod reddidit Aldobrandinus.
εἰ μὴ λάβοι. Cod. Monac. εἰ μὴ λάβῃ.
ἀπολωλεκέναι. Cod. Monac. ἀπολωλένα.
μετεωρίσας. Cod. Monac. μετεωρήσας.
μαστιγούτω. Cod. Monac. μαστιγούσθω.

19. εὐμορφίας. Quod Buhlius correxit εὐμορφίαν, debetur Merico Casaubono.
δεῖ. Cod. Monac. omittit.

20. Μία ψυχή. Cod. Monac. μία ψυχὴ ἐν διηρημένοις.
ἔλεγε. Cod. Monac. ἔλεγεν.
ζησομένους. Cod. Monac. ὀζησομένους.
τοὺς δέ. Cod. Monac. τοὺς δ'.
καλοῖς. Cod. Monac. καλλοῖς.
τί ποτ'. Cod. Monac. τί ποτέ.
κατεφλυάρησα. Suidas κατηδολέσχησα.
Μὰ Δι'. Cod. Monac. μὰ δία.

21. διανεμητικήν. Cod. Monac. διανεμετικήν.
ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν Ἠθικῶν. Codd. Palat. et Stephani a Monac. ἐν τῷ ἠθικῷ τῶν ἑβδόμων. Cantabr. ἐν τῷ ἠθικῶν, τῶν ἑβδόμων. Arund. ἐν τῷ ἠθικῷ τῷ ἑβδόμῳ. Ambrosius omittit verba ἀλλὰ καὶ — ἐστι. Aldobrandinus: *quod etiam in septimo Ethicorum ait.* Menagius malebat ἐν τῷ τῶν Ἠθικῶν ἑβδόμῳ.
καὶ ταῦτα μέν. Cod. Monac. καὶ ταὐτὰ μέν.
ἅπερ. Codd. Arund et Monac. ἃ.
περὶ πάντας λόγους. Cod. Monac. habet praepositionem in margine.

22. ἢ Γρύλλος α'. Cod. Monac. omittit ἤ.
Ἐρωτικὸς α'. Cod. Monac. ante haec habet ἐρω α.
περὶ φιλίας α'. Codd. Stephani περὶ φιλοσοφίας α'.
περὶ ἐριστικῶν α' β'. Codd. Stephani ἐρωτικῶν.
περὶ εἰδῶν καὶ γενῶν α'. Cod. Monac. omittit numerum.

23. Ὑπομνήματα ἐπιχειρηματικὰ γ'. Cod. Monac. ὑπομνήματα ἐπιχειρητικὰ γ'.
Προτάσεις περὶ ἀρετῆς α' β' γ'. Cod. Monac. προτάσεις περὶ ἀρετῶν ᾱ β̄.
Ἐνστάσεις α'. Cod. Monac. ἔνστασις α'.
ἢ κατὰ πρόθεσιν α'. Cod. Monac. ἢ κατὰ πρόσθεσιν α'. Ambrosius: *sive secundum propositum quinque.*
Ἠθικῶν α' β' γ' δ' ε'. Cod. Monac. omittit ε'. Ambrosius *Moralium quattuor.* Aldobrandinus *Moralium I. II. III. IV.*
περὶ κινήσεως α' β'. Ambrosius *De motu unum.* Aldobrandinus *De motu I.*

προτέρων ἀναλυτικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ' η'. Cod. Monac. addit *θ'*. Ambrosius *novem.*

περὶ προβλημάτων α'. Ambrosius omittit.

Ὅροι πρὸ τῶν τοπικῶν α' β' γ' δ' ε' ς' ζ'. Cod. Cantabr. *πρῶτον.* Monac. *πρῶ τ.* Ambrosius *Termini topicorum septem.*

Συλλογιστικὸν καὶ ὅροι α'. Cod. Cantabr. *συλλογικόν.* Quod Casaubonus correxit *Συλλογιστικῶν* confirmat Ambrosius *Syllogisticorum et diffinitiones unum.*

Προτάσεις α'. Adfuerunt iam supra §. 23. 24.

Θέσεις ἐπιχειρηματικαὶ πέντε καὶ εἴκοσι. Stephan., codd. Cantabr. et Monac. *Θέσεις ἐπιχειρητικαὶ* etc..

Θέσεις ἐρωτικαὶ τέτταρες. Ambrosius omittit. Codd. Arund. et Monac. omittunt *ἐρωτικαὶ τέτταρες.*

Ἄλλη τέχνη α' β'. Cod. Monac. *τέχνη ἄλλα β.*

Τέχνης τῆς Θεοδέκτου εἰςαγωγῆς α'. Codd. Stephani et Monac. *συναγωγῆς.* Idem expresserunt interpretes.

Πραγματεία τέχνης ποιητικῆς ἀ' β'. Cod. Monac. *πραγματεῖαι.* Ambrosius *Artis poeticae libros duos.*

Ἐνθυμημάτων διαιρέσεις α'. Codd. Stephani *ἐνθυμημάτων αἱρέσεις α'.*

Συναγωγῆς α' β'. Cod. Cantabr. *συναγωγῆς α' β' γ'.* Monac. *περὶ συναγωγῆς α' β'.* 25.

Ἀρχύτου. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. *ἀρχυτείου.*

πρὸς τὰ Ξενοφάνους α'. Cod. Monac. *ξενοκράτους.* Ambrosius *Adversus Xenocratis opera unum.*

ων

χειμώνων. Cod. Monac. *χειμῶνος.*

Ὀπτικόν. Ambrosius *Speculativus perspectivus.* 26.

Ἐπιτεθεαμένων προβλημάτων α' β'. In interpretatione corrigatur *Inspectorum problematum duo.*

Ἐξηγημένα. Cod. Monac. *ἐξηγμένα.*

Δικαιώματα α'. Codd. Cantabr. et Arund. omittunt numerum. H. Stephanus ex Eustathio corrigi volebat *Δικαιώματα πόλεων.*

Πυθιονικῶν ἔλεγχος α'. Cod. Monac. *πυθιονικῶν ἔλεγχοι α'.*

ἀριστοκρατικαί. Cod. Monac. *ἀριστοκρατορικαί.* 27.

Σηλυμβρίων — ἐννέα. Vetus codex apud Casaubonum: *καὶ τυραννικαὶ ἐπιστολαὶ πρὸς Φίλιππον. ἐπιστολαὶ πρὸς Φίλιππον. σελυμβρίων ἐπιστολαί. πρὸς ἀλέξανδρον τέτταρες. πρὸς ἀντίπατρον ἐννέα.* Fortasse scribendum *Σηλυμβρίων ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀλέξανδρον τέτταρες, Ἐπιστολαὶ πρὸς Ἀντίπατρον ἐννέα.*

Ἡφαιστίωνα. Interpretes *Ephaestionem.*

Θεμισταγόραν. Cod. Cantabr. *ἀρισταγόραν.*

μία. Cod. Monac. *α.*

πρὸς Δημόκριτον α'. Stephan., cod. Monac. et Ambrosius omittunt numerum.

πρέσβυσθ'. Confirmant codd. Stephani. Stephan. πρέσβευθ'. Cod. Cantabr. πρεσβυθες. Arund. πρέσβις. Monac. πρέσβις θ'.

ἑκατηβόλε. Cod. Cantabr. ἑκοτήβολε. Ambrosius *Sancte deum*, reliquis omissis.

Ἐλεγεῖα. Cod. Monac. ἐλεγεῖαι.

Καλλιτέχνου. Cod. Monac. καλλιτέκνου.

γίνονται αἱ πᾶσαι μυριάδες — ἑβδομήκοντα. Ambrosius: *Fiunt versus omnes CCCCXLV. CCLXX.* Aldobrandinus: *Sunt autem omnia quadringenta quadraginta quinque millia versuum, et ducenti septuaginta.*

28. φιλοσοφίαν. Cod. Cantabr. φιλοσοφίας.

τόν τε ἠθικόν. Hesychius Miles. p. 6. τό τε ἠθικόν.

οἶκον. Cod. Monac. οἴκων.

ὑπογεγράφθαι. Hesychius Miles. p. 6. γεγράφθαι.

οὗ τὸ λογικόν. Cod. Monac. omittit.

ἀληθές. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 6. τὸ ἀληθές.

οὐδὲν ὑπολειπόμενος. Hesychius Miles. p. 6. οὔτε ὑπολειπόμενος.

οὔτε μήν. Hesychius Miles. p. 6. οὔτε μέν.

29. τροπικά. Cod. Monac. ὀπτικά. Ambrosius: *res quae speculationi — inserviunt.*

πρὸς δέ. Hesychius Miles. p. 6. πρός τε.

χρῆσιν. H. Stephanus malebat χρίσιν, quod expressit Ambrosius *ad iudicandum.*

χριτήριον δέ. Cod. Monac. κρητήριον, omisso δέ.

τῶν περὶ πόλιν. Codd. Arund. et Monac. cum Hesychio Miles. p. 6. τὰ περὶ πόλιν.

περὶ νόμους. Cod. Monac. omittit περί.

30. ἔφη δὲ καί. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 6. omittunt καί.

ὑγείας. Hesychius Miles. p. 6. ὑγιείας.

ἐκ τρίτων δὲ τῶν ἐκτός. Confirmat etiam Aldobrandinus interpretans *tertio externis.* Cod. Monac. τῶν δὲ ἐκτός.

τήν τε ἀρετήν. Hesychius Miles. p. 6. τὴν δὲ ἀρετήν.

ὡς. Hesychius Miles. p. 6. omittit.

καὶ ὅτι. Hesychius Miles. p. 6. καὶ ὅτι.

σῶμα. Hesychius Miles. p. 6. τὸ σῶμα.

καὶ ὅτι — σῶμα. Ambrosius: *quantumlibet corporis affluat bonis.*

31. ἀντακολουθεῖν. Confirmant codd. Stephani et Monac.

ὁμοίως. Hesychius Miles. p. 6. omittit.

δίκαιον. Cod. Monac. ἄδικον.

ἔφη δέ. Hesychius Miles. p. 6. omittit δέ.

ὡρίζετο. Hesychius Miles. p. 6. ὡρίσατο.

ἀντιστρόφου. Cod. Monac. ἀντίστροφον.

συγγενικήν. Hesychius Miles. p. 8. ξενικήν.

τὴν δὲ ἐρωτικήν. Hesychius Miles. p. 8. omittit.

ξενικήν. Hesychius Miles. p. 8. συγγενικήν.

καὶ ἐρασθήσεσθαι δέ. Cod. Monac. omittit δέ.

πολιτεύσεσθαι. Cod. Monac. πολιτεύεσθαι.

συμβιῶναι. Codd. Stephani et Hesychius Miles. p. 8. συμβιώσειν. Monac. συμβιῶσαι.

πρακτικοῦ, ἡδονικοῦ. Hesychius Miles. p. 8. ἡδονικοῦ, πρακτικοῦ.

προέκρινεν. Codd. Stephani, Cantabr., Arund. et Monac. ἐνέκρινεν. Hesychius Miles. p. 8. ἔκρινεν.

αἰτιολογικώτατος. Cod. Monac. αἰτιολογώτατος. Hesychius 32.
Miles. p. 8. αἰτιώτατος.

πάντων. Codd. Stephani et Monac. cum Hesychio Miles. p. 8. παρὰ πάντας.

τὰς αἰτίας. Hesychius Miles. p. 8. omittit articulum.

διατείνειν. Confirmat cod. Monac.

οἰκονομεῖσθαι. Hesychius Miles. p. 8. κινεῖσθαι.

αἰθέρια. Cod. Palat. θηρία.

ἀλλοίαν δ'. Hesychius Miles. p. 8. ἀλλοίαν δέ.

κυκλοφορητικήν. Confirmant codd. Stephani et Hesychius Miles. p. 8.

καὶ τὴν ψυχὴν δέ. Hesychius Miles. p. 8. omittit δέ.

σώματος γάρ. Hesychius Miles. p. 8. σώματος γὰρ δυνάμει.

δυνάμει. Hesychius Miles. p. 8. omittit.

διττὴ δ' αὕτη ἐστί. Cod. Monac. διττὴ δέ ἐστιν αὕτη. He- 33.
sychius Miles. p. 8. διττὴ δ' ἔστιν αὕτη.

λέγει δ' ἐντελέχειαν. Cod. Monac. λέγει δὲ ἐντελέχειαν. Hesychius Miles. p. 8. λέγει δὲ τὴν ἐντελέχειαν.

ὁ Ἑρμῆς. Hesychius Miles. p. 8. omittit articulum.

ἔχοντι. Codd. Cantabr., Arund. et Monac. cum Hesychio Miles. p. 8. ἔχων.

ἡ ἀκοή. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 8. omittunt articulum.

ἐν ἑαυτῷ. Cod. Monac. et Hesychius Miles. p. 8. ἐν αὐτῷ.

τὸ δυνάμει δὲ διττόν, ἢ καθ' ἕξιν ἢ κατ' ἐνέργειαν. 34.
Stephan. et cod. Monac. τὸ δυνάμει δὲ ἧττον ἢ κατ' ἐνέργειαν. Hesychius Miles. p. 8. ἧττον ἢ κατὰ ἐνέργειαν.

κατ' ἐνέργειαν μέν. Cod. Monac. omittit κατά. Hesychius Miles. p. 8. κατὰ ἐνέργειαν.

κατὰ ἕξιν δ'. Hesychius Miles. p. 8. κατὰ ἕξιν δέ.

ὃ καθεύδων. Cod. Monac. omittit articulum.

οὖν καί. Cod. Monac. habet οὖν in margine, καὶ autem omittit.

τὸ δυνάμει. Cod. Monac. τῷ δυνάμει.

δικανικοί. Edit. Froben. δικανινοί. 35.

THEOPHRASTUS.

36. Ἐρέσιος Μελάντα. Cod. Monac. μελάντα ἐρέσιος. Ambrosius *melanti*.
ὀγδόῃ. Cod. Monac. η.
Λευκίππου. Codd. Stephani ἀλκίππου. Monac. ἀλκίπου.
Παμφίλη. Codd. Stephani πάμφιλος. Aldobrandinus: *ut est apud Pamphilium*.
κωμικοῦ. Cod. Cantabr. ποιητοῦ.

37. φιλόλογος. Cod. Monac. φιλολόγος.
Ἀγωνίδης. Cod. Cantabr. ἀγωνίδης.
δικαστηρίου. Codd. Florent., Palat. et Stephani δεικτηρίου. Monac. δικα
ὠνόμακε. Cod. Monac. ὠνόμασε.

38. Ἀμφικλείδου. Cod. Monac. ἀμφικλέους.
νόμον εἰσενεγκόντος, μηδένα. Cod. Monac. νομε θέτος μηδένα.
Φιλίωνος. Confirmat cod. Monac.. Codd. Stephani φαλλίωνος. Φίλωνος, quod expressit Ambrosius, probavit Menagius commendavitque Clinto Fastt. Hellenn. p. 169. edit. Oxon. alter. a. 1827. p. 181. ed. Krüger..
τὸν νόμον μέν. Cod. Monac. omittit μέν.
Τύρταμον. Cod. Cantabr. τύταρμον.
τῆς φράσεως. Cod. Cantabr. τῆς φρονήσεως καὶ φράσεως.

39. ὑέος. Corrigatur υἱέος.
ἐρωτικῶς. Cod. Monac. ἐρωτηθει.
Θεοφράστου. Edit. Froben. Θεωφράστου.
καθ' ὑπερβολήν. Cod. Monac. καθυπερβολήν.
ὑπάρχοντος. Cod. Monac. τυγχάνοντος.
ἀποφθέγματα. Cod. Monac. omittit.
δεῖν. Cod. Monac. omittit.

40. ἐν τῷ συμποσίῳ. Cod. Monac. omittit articulum.
εἰ. Cod. Monac. ἤ.
τῶν πόνων. Cod. Monac. τὸν πόνον.
τιν' ἐλέχθη. Cod. Monac. τινι λέχθη.
δὴ γάρ. Cod. Monac. δεῖ γάρ.
ἄπηρος. Cod. Monac. ἄπειρος. os
πηρομελής. Cod. Monac. πηρό .

41. ἀρχόμεθα. Cod. Monac. ἠρχόμεθα.
οὐδὲν οὖν. Cod. Monac. οὐδέν τε.
αὐτῷ πρόστητε. Emperius: „Scribe αὐτοῦ.“
ὑμεῖς δ'. Cod. Monac. ὑμεῖς δέ.
φασίν. Cod. Monac. omittit.
παρέπεμψαν ποσί, τὸν ἄνδρα τιμήσαντες. Cod. Monac. τὸν ἄνδρα παρέπεμψαν ποσὶ τιμήσαντες.

βιβλία καὶ αὐτός. Cod. Monac. *καὶ αὐτὸς βιβλία.* Ambro- 42.
sius *et ipse.* Aldobrandinus *eosque.*

ἄξιον ἡγησάμην. Cod. Monac. *ἡγησάμην ἄξιον.*

Ἀγωνιστικὸν τῆς περὶ τοὺς ἐριστικοὺς λόγους θεωρίας. Stephan. et cod. Monac. *ἀγωνιστικῶν.* Ambrosius: *Speculationis eorum quae circa contentiosam orationem versantur.* Aldobrandinus: *Concertatio eorum, quae spectant ad litigiosos sermones.*

πρὸς Ἀναξάγοραν α'. Corrigatur *πρὸς Ἀναξαγόραν α'.*

περὶ τῶν Ἀναξαγόρου α'. Ambrosius *de anaxagora unum.*

περὶ τῶν Ἀναξιμένους α'. Ambrosius *de anaximene unum.*

περὶ τῶν Ἀρχελάου α'. Ambrosius *de archelao unum.*

περὶ τῶν ἀνθρώπων α'. Cod. Monac. *περὶ τοῦ περὶ ἀν-* 43.
θρώπου α'.

Ἐρωτικὸς α'. Cod. Monac. *ἐρωτικὸς πρῶτος.*

περὶ εὐδαιμονίας α'. Cod. Monac. *περὶ εὐδαιμονίας πρῶτος.*

περὶ ἐπιλήψεως α'. Ambrosius *de caducis unum.*

περὶ ἑτεροφωνίας ζώων τῶν ὁμογενῶν α'. Cod. Monac. omittit.

ἀθρόων. Cod. Monac. *ἀθρῶον.*

φθονεῖν. Expresserunt etiam interpretes et nunc confirmat cod. Monac.

περὶ ἡδονῆς ὡς Ἀριστοτέλης α'. In interpretatione corri- 44.
gatur: *de voluptate secundum Aristotelem unus.*

Θέσεις κδ'. Cod. Cantabr. *κα.* Monac. *θέσεις εἰκοσιτέσσαρες.*

περὶ ἰλίγγων καὶ σκωτώσεων α'. Cod. Monac. *ἰλίγμιων.* Ambrosius *de vertigine et obtenebratione unum.*

περὶ ἰδρῶτος α'. Cod. Monac. *περὶ ἰδρῶτος ἕν.*

περὶ μέλιτος α'. Cod. Monac. *περὶ μελητος α'.*

περὶ τῶν Μητροδώρου συναγωγῆς α'. Cod. Cantabr. *περὶ τῶν μητροδώρου συναγωγῶν α'.*

α' β' γ' — ιη'. Cod. Monac. omittit. 45.

Νομοθετῶν α' β' γ'. Πολιτικῶν. Cod. Monac. omittit.

Πολιτικόν. Cod. Monac. *πολιτικῶν.*

Πολιτικῶν ἠθῶν α' β' γ' δ'. Cod. Monac. omittit *ἠθῶν.*

Προβλημάτων συναγωγῆς α' β' γ' δ' ε'. Cod. Monac. omittit *ε'.*

περὶ φυσικῶν α' — ιη'. Cod. Monac. *περὶ περὶ φυσικῶν α'* 46.
— ιη'. Caeterum excidit incuria typothetae numerus ς'.

περὶ φυτικῶν. Cod. Monac. *περὶ φυσικῶν.*

ἱστοριῶν. Cod. Arund. *ἱστορικῶν.*

Φυτικῶν αἰτιῶν. Cod. Monac. *φυσικῶν αἰτιῶν.*

περὶ τῶν ἀτέχνων πίστεων α'. Cod. Monac. omittit numerum. Ambrosius *de indubitata fide I.*

διαπορημάτων. Cod. Monac. *διαπορρημάτων.*

Δειλινῶν α' β'. Cod. Monac. *δειληνῶν α' β'.*

περὶ τῶν αὐτομάτων ζώων α'. Cod. Monac. omittit numerum.

περὶ ἐκκρίσεως α'. Cod. Monac. omittit numerum.

47. *περὶ ἐνθυμημάτων α'.* Cod. Monac. omittit numerum.

περὶ θορύβου α'. Codd. Arund. et Monac. omittunt numerum.

περὶ κολακείας α', περὶ θαλάττης α'. Cod. Monac. *περὶ θαλάττης α', περὶ κολακείας α'.* Eodem ordine expressit Ambrosius.

Κάσανδρον. Ambrosius *Cassandrum.*

περὶ μετεώρων α'. Cod. Monac. *περιμέτρωνῦ περὶ μετεώρων*, omisso numero.

περὶ μουσικῆς α' β' γ'. Cod. Monac. habet *περὶ* in margine.

περὶ παρανόμων α'. Ambrosius *de iniquis legibus I.*

Προβλήματα πολιτικά, ἠθικά, φυσικά, ἐρωτικὰ α'. Cod. Monac. *προβλήματα φυσικά, ἐρωτικά, πολιτικά, ἠθικὰ α'.* Ambrosius: *problemata civilia naturalia amatoria moralia unum.*

48. *Προβλημάτων συναγωγῆς α'.* Adfuit supra §. 45.

περὶ ποιητικῆς ἄλλο α'. Cod. Cantabr. omittit *ἄλλο.*

περὶ τεχνῶν ῥητορικῶν εἴδη ξα'. Cod. Cantabr. *φράσεων ῥητορικῶν.* Monac. *περὶ τέχνης ῥητορικῆς εἴδη ζα.* Ambrosius: *de artibus oratoriis species VII.* et *septem.*

περὶ ὑποκρίσεως α'. Ambrosius *de simulationibus I.*

Θεοφραστείων α' β' γ' δ' ε' ς'. Cod. Monac. *Θεοφραστίων.* Ambrosius *VII.* et *septem.*

[*δοξῶν*]. Cod. Monac. omittit. Caeterum deleantur uncí.

περὶ χάριτος α'. Cod. Cantabr. *περὶ χαρακτῆρος α'.*

Χαρακτῆρες ἠθικοί. Cod. Monac. *χαρακτῆρες φυσικοὶ ἠθικοί.*

Φυσικῶν δοξῶν α' — ις' — περὶ θεῶν α' β' γ'. Ambrosius omittit supra ab se reposita §. 47. post verba *περὶ μουσικῆς α' β' γ'.* Interpretatur autem sic: *Naturalium opinionum XVII. Naturalium epitome I. De gratia I. Morales figurae I. De falso et vero I. Historia eorum quae de deo dicuntur sex. De diis tres.*

49. *Ἐπιτομῶν Ἀριστοτέλους — Ἐπιχειρημάτων α' β'.* Cod. Cantabr. *ἐπιτομῶν ἀριστοτέλους περὶ ζώων φρονήσεως καὶ ἤθους ᾱ.* Ambrosius: *Epitome Aristotelis. de animalibus sex. de diis. epicherematum duo.*

Θέσεις γ'. Cod. Monac. *θέσεις τρεῖς.*

περὶ γενέσεως α' — πρὸς ὅρους α' β'. Cod. Monac. non habet in ipsa oratione, sed ab eadem manu extremo folio adiecta.

περὶ τῆς θείας εὐδαιμονίας α'. Codd. Arund. et Monac. omittunt numerum.

Πῶς ἄριστ' ἂν πόλις οἰκοῖτο α', Τὰ ὑπομνήματα α'. Cod. Monac. *πῶς ἄριστ' ἂν πόλεις οἰκοῖντο ὑπομνήματα α'.* Articulum *τὰ* omittit etiam cod. Cantabr.

[περὶ τῶν προβλημάτων φυσικῶν α'.] Cod. Monac. omittit articulum τῶν.

πρὸς Αἰσχύλον α'. Ambrosius omittit. Cod. Monac. negligit numerum.

Ἐπιστολαὶ αἱ ἐπὶ τῷ Ἀστυκρέοντι.' Cod. Monac. omittit αἱ. 50.

περὶ καιρῶν α' β'. In interpretatione corrigatur *de temporibus duo.*

περὶ οἰκείων λόγων α'. Cod. Monac. omittit numerum.

Ἄλλο διάφορον α'. Cod. Monac. omittit numerum. Ambrosius: *Alius differens de eadem re unum.*

Προτρεπτικὸς α'. Cod. Monac. προτρεπτικὸς πρῶτος.

Πολιτικοῦ α' β'. Codd. Cantabr. et Monac. πολιτικῶν α' β'.

περὶ φύσεως. Ambrosius *de natura unum.*

περὶ ζώων. Ambrosius *et de animalibus.*

Μ' κ' γ' Β' ω' η'. Cod. Cantabr. Β' ω' ν'. Monac. μ' β' ω' ν'. Ambrosius: *quae fiunt versus CCXXXII. DCCCCL.* Aldobrandinus: *quae continentur centum millibus versuum duobus atque octoginta.*

τῷδε. Cod. Cantabr. τοῦδε.

Ἔσται μὲν εὖ. Cod. Cantabr. ἔσται μὲν οὖν εὖ. 51.

Μελάντῃ. Cod. Monac. μέλαντι. Ambrosius *Melanti.* Aldobrandinus *Melantae.*

πρῶτον μέν. Etiam codd. Arund. et Monac. omittunt.

χεῖρον ἢ. Cod. Monac. χείρονι.

στοάν. Cod. Monac. στωάν.

ἴσην. Cod. Monac. ἴσην ἔχειν. 52.

πλάσεως. Codd. Stephani et Cantabr. πράξεως. Ambrosius: *Opus quidem praxiteli iniunctum est.*

τοῖς καί. Cod. Cantabr. καὶ τοῖς.

Στράτων. Codd. Stephani et Palat. κράτων, quod reddidit 53. Ambrosius *Crato.*

Καλλῖνος. Edit. Froben. et Stephan. cum cod. Monac. καλλίνος.

Μελάντης. Codd. R (vid. Menagius ad §. 36.) et Monac. μέλαντις.

Μητροδώρου. Cod. Monac. μηδείου. Ambrosius *Midiae.* Aldobrandinus *Mediae.*

ὅτι μάλιστα. Cod. Monac. ὅττι μάλιστα.

καὶ τὸν περίπατον θεραπευόμενα. Emperius: „Loci cor- 54. ruptela neminem latere potest. Sed Salmasii coniectura parum apta est. Si Harpocrationis locus ad hoc testamentum refertur, quod Diogenes nobis servavit, statuendum est maiorem lacunam irrepsisse, quae ὀργεῶνας hauserit. Nec alienum est in nostro loco lacunam illam quaerere. Fortasse tamen Harpocrationis locus non huc pertinet. Quod si admittimus, nihil offensioni est quam τοῦτον post Πόμπυλον, quod in τούτων mutandum erit (regitur enim a συνεπιμελεῖσθαι) et v. θεραπευόμενα, quod

sane ad emendandum difficilius est. Sed quid in illo lateat, fortasse ex paginae huius primordio coniici potest, *τὸν περίπατον καὶ τὰς οἰκίας τὰς πρὸς τῷ κήπῳ*, aedium, inquam, mentio non erit absona. Quid igitur, si legatur *τά τε ἐχόμενα* (*τοῦ περιπάτου*), quae sita sunt prope ambulationem i. e. aedes propinquas ambulationi? Audacius habes ut in vitio desperato remedium."

Πομπύλον. Edit. Froben. et Stephan. *Πόμπυλον*.

αὐτούς. Cod. Monac. *αὐτόν*. Quod praebet Menag. *αὐτοῦ* expresserunt interpretes.

Θρέπτῃ. Codd. Arund. et Monac. *Θρέπῃ*.

Μελάντῃ. Codd. Cantabr. et Arund. *μέλαντα*. Monac. *μελάντι*. Ambrosius *Melanto* et *Melantae*. Aldobrandinus *cum Melanta*.

Σωματάλην τὴν παιδίσκην. Cod. Monac. *σωματήλην καὶ τὴν παιδίσκην*. Ambrosius *somatalem et ancillam*.

55. *καὶ Κίμωνα*. Particulam etiam Ambrosius agnoscit.

τῶν δὲ οἰκηματικῶν. Cod. Monac. *τῶν δ' οἰκηματικῶν*.

Καρίωνα. Cod. Monac. *καρυωνα*.

Εὔβιον. Cod. Monac. *εὔβοον*, quod reddidit Ambrosius *Euboum*. Meinekius coni. *Εὔβοιον* verissime.

δότω δ'. Cod. Monac. *δότω δ' δότω*. Scilicet *δότω δ'* in fine folii versi positum, *δότω* in novo folio repetitum.

Μελάντῃ δὲ καὶ Παγχρέοντι. Cod. Cantabr. *μέλαντα δὲ καὶ παγχρέοντα*. Monac. *πλ τα* (sic pro *Μελάντι*). Ambrosius *Melanti*. Aldobrandinus *Melantae*.

ἑωρῶμεν. Cod. Cantabr. *ὡρῶμεν*.

μετὰ Μελάντου. Ambrosius *cum Melanto*. Aldobrandinus *cum Melanta*.

56. *λαβεῖν*. Cod. Cantabr. *λαχεῖν*. Arund. *λαλεῖν*.

δότω Ἵππαρχος. Cod. Monac. *δότω δ' ἵππαρχος*.

Μελάντῃ. Ambrosius *Melanto*. Aldobrandinus *Melantae*.

τάλαντον. Cod. Monac. *τάλαντϊ*.

συμβέβηκεν Ἱππάρχῳ. Cod. Monac. *συμβέβηκεν ἵππαρχος*.

Ἱππάρχου τοῦτό ἐστιν. Corrigatur cum C. F. Hermanno l. l. p. 374. *Ἱππάρχου τοῦτο ἔστω*.

Καλλῖνος. Cod. Monac. *καλλίνος*.

Καλλισθένης. Ambrosius *Calisthenes*.

Κτήσαρχος. Cod. Palat. *κτήμαρχος*.

57. *ἀντίγραφα*. Cod. Cantabr. *ἀντιγραφαί*.

μία μὲν παρὰ Ἡγησίᾳ. Cod. Monac. *παρὰ ἡγησίᾳ μὲν μία*. Ambrosius: *apud Regesiam condita sunt. Hipparchi testes*.

Κάλλιππος Παλληνεύς. Cod. Monac. *πελλανεύς*. Ambrosius *Calippus Pellaneus*.

Ὑβάδης. Cod. Palat. *ὑβαῖος*. Monac. *ὑβαίης*. Ambrosius *Hybaeus*. Aldobrandinus *Ybaeia*.

Φιλίων. Interpretes *Philon.*

Ἀείμνηστος Κλεοβούλου. Cod. Cantabr. *ἀειμνηστος, κλεόβουλος.* Monac. *κλεοβόλου.*

Φίδωνος. Cod. Monac. *φειδωνος.*

Θησίππου. Cod. Cantabr. *Θησιδίππου.*

ἐκ Κεραμέων. Scribebatur *ἐκ κεραμέων.* Correxit Menagius. Ambrosius *a figulis.* Aldobrandinus *ex fictoribus.*

καὶ εἰκός. Ambrosius addit: *Successit autem illius scholae Straton.*

STRATO.

Διεδέξατο δ' αὐτοῦ τὴν σχολὴν Στράτων. Cod. Monac. 58.
διεδέξατο τὴν σχολὴν αὐτὸν στράτων. Ambrosius *Strato*, reliquis omissis.

Ἀρκεσιλάου. Suidas addit *ἢ Ἀρκεσίλου.*

φασί. Cod. Monac. *φή.*

βιβλία. Cod. Monac. omittit.

περὶ τἀγαθοῦ γ'. Cod. Monac. *περὶ τἀγαθοῦ τρία.*

περὶ θεῶν γ'. Cod. Monac. *περὶ θεῶν τρία.*

περὶ ἀρχῶν γ'. Cod. Cantabr. *περὶ ἀρχῆς γ'.* Monac. *περὶ ἀρχῆς τρία ἢ δύο.* Ambrosius: *de magistratibus tres sive duos*, non *seu duo.*

περὶ βίων. Ambrosius *de vitis unum.* 59.

περὶ εὐδαιμονίας. Ambrosius *de foelicitate unum.*

περὶ φιλοσοφίας. Cod. Monac. *περὶ βασιλείας φιλοσοφίας.*

περὶ ἀνδρείας. Cod. Monac. omittit.

περὶ τοῦ κενοῦ. Cod. Cantabr. *περὶ τοῦ καινοῦ.*

περὶ τῶν μεταλλικῶν μηχανημάτων. Cod. Monac. *περὶ τῆς μεταλλικῆς μηχανῆς.*

περὶ λιμοῦ καὶ σκοτώσεων. Codd. Cantabr. et Monac. *περὶ λοιμοῦ.* Monac. *σκωτώσεων.* Ambrosius *de fame. de obtemperationibus.*

καὶ ὑστέρου. Cod. Monac. omittit. 60.

περὶ τοῦ προτέρου γένους, περὶ τοῦ ἰδίου, περὶ τοῦ μέλλοντος. Cod. Cantabr. omittit. Caeterum verbis *περὶ τοῦ ἰδίου* desinit cod. Monac..

εἰ μοὶ προσέχῃς, ἀπὸ χρισμῶν. Emendetur cum G. Hermanno l. l. p. 236. *ἢ μὴ προσεχῆς· ἀπόχρη μοι.*

Ἀριστοτέλης. Ambrosius *Aristoteles*, non *Aristocles.* 61.

ἄσχολοι. Aldobrandinus *otiosi.* 62.

Ἰραίου. Cod. Florent. *Ἰράου.* Ambrosius *Hireo* et *Hiraeo.* 63.

εὐσχήμων ἦ. Meinekius coni. *εὐσχημονῇ.* Conf. V. 72. *ἵνα πολλὰ πεπονηκὼς μετ' ἐμοῦ βίον εὐσχήμονα ἔχῃ.*

Σιμίαν. Ambrosius *Simiam.*

ὁ Κεῖος. Ambrosius *ipsius necessarius*, non *eius necessarius.* 64.

διατρίψας. Cod. Arund. διατρέψας.

σπουδαιότερον. Ambrosius: *multorum praeclara ingeniis exercuit. Successit huic Lycon.*

LYCON.

65. Τοῦτον διεδέξατο. Ambrosius omittit.

67. ἐπιφαίνων. Meinekius corr. ἐμφαίνων. Sed vid. II. 60., ut alios locos mittam.

ἐμπινής. Suidas ἐμποινής.

Ἴλεια. Cod. Cantabr. ἴλια. Arund. ἴλεια. Ambrosius *mors patrio.* Aldobrandinus *Heleis certaminibus*, ut Ἠλεῖα legisse videatur.

Ἀντίγονος. Revocandum esse Ἀντίοχος monuit me Meinekius collato Euphorione suo p. 15.

68. ἐν τῷ Ἀρκεσιλάου βίῳ. L. IV. §. 41.

ἔτη τέτταρα πρὸς τοῖς τετταράκοντα. Ambrosius *annos XLIIII.*, non *annos duos supra quadraginta.*

καὶ ἔστιν καί. Edit. Froben. omittit alterum *καί.*

ἂν πρίν. Scaligeri coniecturam ὡς πρὶν probat etiam G. Hermannus.

70. συνδιατετριφέναι. Stephan. συνδιατριφέναι.

τοῖς βουλομένοις. Ambrosius omittit.

Βούλωνι. Ambrosius *Bulloni.*

ἀδελφιδῷ. Stephan. ἀδελφῷ.

περιεργος. In interpretatione corrigatur *luxuriosa.*

71. μερῶν. Scaliger ad oram libri coni. μορῶν.

παρ' ὧν ἃ προειλήφα. Stephan. παρὼν ἃ προειλήφα. Ambrosius *quam praedixi praesens.*

72. Ῥοδιακῶν. Codd. Stephani et Suidas ῥοιάκων. Conf. Schweighaeuserus ad Athenaeum XI. p. 496. F. vol. VI. p. 276.

ἀμφίταπιν. Confirmant Mss. apud Menagium et codd. Stephani.

ἀμνημονοῦντες. Stephanus dedit ex codicibus.

Μικρόν. Corrigatur *Μίκρον.*

καὶ παιδευσάτω — Λύκων αὐτόν. Aldobrandinus omittit.

73. τὰ ἀνεγνωσμένα. Ambrosius *relictos.*

ἀνέκδοτα. Codd. Stephani ἀνάγνωστα.

αὐτῷ. Praetulit etiam Stephanus ex libris, ut videtur. Cod. Arund. αὐτόν.

Μικρεῦ. Corrigatur *Μίκρου.*

Ποσειδώνιον. Ambrosius *possidonium.*

74. Κεῖος. Interpretes *Chius.*

DEMETRIUS.

75. τριακοσίαις. Codd. Stephani τετρακοσίαις.

οὐδέ. Ambrosius *ferme.*

76. ὧν. Ἦν γάρ. Corrigatur ὧν· ἦν γάρ.

εὐγενεῖ. Stephan. post hanc vocem colon habet.

Λαμίᾳ. Codd. Stephani λαμίδι.

Συμποσιακοῖς. Ambrosius *symposiis*.

Λαμπετώ. Aldobrandinus *Lampesium*.

ἀλλὰ τὸν ἰὸν ἀπήρυγον εἰς τὸν χαλκόν, κατασπάσαντες 77.
αὐτοῦ τὰς εἰκόνας. Castigetur Ambrosius hoc modo: *sed virus in aes evomuerunt: deiectis enim ipsius imaginibus.*

κατακόψαντες εἰς ἀμίδας. Ambrosius: *in frusta concide-runt*. Aldobrandinus: *aliis ad conficiendas hydrias concisis.*

ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπὶ τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ ἐπέγραψαν ἀνομίας. Ambrosius: *Sed et imperii ipsius indicia — violarunt*. Aldo-brandinus: *quinetiam eius, dum princeps fuit, acta eo nomine, quod contra leges gesta essent, accusaverunt*. Corrigatur *Sed et annum imperii ipsius — tanquam illegitimum accusarunt*. C. F. Hermannus l. l. p. 374. coni. *ἀλλὰ καὶ τὰ ἔτη τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ*. Emperius: „Aberravit interpres. Intellige ἔτος nota ellipsi. Nam Demetrius Phalereus etiam Archon fuerat, quo anno censum egit, ut ex Athenaeo discitur. Athenienses, cum Demetrius Poliorcetes Athenas occupasset, annum illum Archon-tis Demetrii *ἀνομίας* appellarunt, ut saepe ἔτος *ἀναρχίας* in fastis Atheniensium reperitur."

Κασάνδρου. Ambrosius *Cassandri*. 78.

τὸν βίον μετέθηκε. Corrigendum cum Kuehnio et C. F. Hermanno l. l. p. 374. *τὸν βίον μεθῆκε*.

Διοςπόλεως. Codd. Cantabr. et Arund. *διοπόλεως*.

λόγων Αἰσωπείων. In interpretatione corrigatur *fabularum* 80. *Aesopiarum*.

Σωκράτης α'. In Stephan. sequitur *Ἀριστόμαχος α'*, quod 81. expressit Ambrosius *Aristomachus unum*.

Ἰώνων. Cod. Cantabr. *ἴνων*.

περὶ μεγαλοψυχίας α'. Apud Ambrosium sequitur *de legi-bus unum*.

περὶ τοῦ δοκοῦ α'. Egregie iam explicavit hanc vocem Ros-sius l. l. §. XXX. p. 88. et seqq..

περὶ νόμων α'. Ambrosius omittit.

λόγον. Legi etiam *δῶρον* adnotavit Stephanus. 82.

„Ἰδού, ἔφη. Corrigatur *„Ἰδού," ἔφη*.

τετράγωνος Ἑρμῆς. Ambrosius *quadrata statua*.

πώγωνα. Corrigatur *πώγωνα."*

τοσαῦτα καὶ εἰς τοῦτον ἀναφέρεσθαι δοκεῖ. Ambrosius omittit. 83.

Χαλκηδόνιος. Ambrosius *calcedonius*, non *Chalcedonius*.

Καλατιανός. Ambrosius *Callantianus*.

διὰ τὸ ἀδικῆσαί τι δοκεῖν περὶ τὴν Ἥραν. Hesychius 84. Miles. p. 18. *διότι λεπίδας χρυσᾶς κλέπτων τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῆς Ἥρας ἀγάλματος ἐφωράθη*.

ἐν τῇ Μνῷ. Stephan. *ἐν Τήμνῳ*.

HERACLIDES.

86. *Εὐθύφρονος.* Suidas *Εὔφρονος.*

ἀνὴρ πλούσιος. *Ἀθήνῃσι δὲ παρέβαλε πρῶτον μὲν Σπευσίππῳ.* Ambrosius: *vir dives athenas concessit. Ibique primum quidem Speusippo se in disciplinam dedit.*

καὶ περὶ ἀνδρείας. In interpretatione corrigatur: *ac de fortitudine.*

87. *καὶ ἄλλο.* Omittit etiam cod. Cantabr..

περὶ τῆς ἀρχῆς α'. Cod. Cantabr. *περί τε ἀρχῆς α'.*

περὶ τῶν ἐν οὐρανῷ α'. Ambrosius *de coelis unum.*

88. *πρὸς τὸν Δημόκριτον.* Codd. Cantabr. et Arund. *πρῶτον.*

89. *ἔστι δ' αὐτῷ.* Cod. Arund. *ἔστι δ' αὐτό.*

διῃρμένος. Correxit iam Stephanus ex codicibus.

90. *Ἡρακλείδην.* Stephan. *τὸν Ἡρακλείδην.*

91. *καταλευσθέντες.* Correxit Kuehnius.

92. *Χαμαιλέων τε — γράψαι.* In interpretatione corrigatur: *Chamaeleon quoque ait illum* etc..

Αὐτόδωρος. Menagius ad X. 8. corr. *Ἀντίδωρος.*

εἴς τι τῶν ἰδίων συγγραμμάτων. In interpretatione ex Ambrosio corrigatur: *in aliquo suorum operum.*

93. *εἶχε.* Edit. Froben. *εἶπε.*

Πάγκαλον. Corrigatur *Πάγκαλος* ex cod. Farnes., quod cum Casaubono Menagioque probavit G. Hermannus.

αἰσθόμενος δ' ὁ Διονύσιος — „Καὶ ταῦτα εὑρήσεις. Ambrosius: *Id sentiens illo negante et non credente misit ex exemplari videndos versus: et ita per omnia habebat. Amabat autem iste Dionysium. Verum ille neque ita fidem accommodans forte aiebat et casu fieri posse: ut ita se haberet. rursus ad illum scripsit Dionysius: et haec profecto comperies.*

Γέρων — ἀλίσκεται. Corrigatur cum C. F. Hermanno:

Α. Γέρων πίθηκος οὐχ ἁλίσκεται πάγῃ;

Β. Ἁλίσκεται μέν, μετὰ χρόνον δ' ἁλίσκεται.

πρὸς τούτοις. Codd. Stephani *πρὸς ταῦτα.*

ἐπίσταται. Codd. Stephani *ἐπέστειλεν.*

πολίτης. In interpretatione corrigatur *civis huius.*

94. *τῶν ἀπὸ Ἰκεσίου.* Ambrosius *Icesius.*

ἀνδριαντοποιός. Ambrosius *sculptor.*

LIBER VI.

ANTISTHENES.

1. *καὶ ἀττελέβων.* Ambrosius non expressit.

2. *φησὶ δ' Ἕρμιππος — ἀφιγμένους.* De hoc loco sic disputavit G. E. Lessingius in Reliquiis philologicis additis vitae eius vol. III. p. 273. et 274. editae Berolini a. 1795. 8. *„Diese Stelle bedarf offenbar einer Verbesserung. — Wenn Antisthe-*

nes die Athenienser, Thebaner und Lacedaemonier zugleich hat loben und tadeln wollen, sehe ich nicht, warum ihn die Gegenwart derjenigen, die seine Rede gerade das Meiste anging, davon hätte abhalten können. Possen! Diogenes will sagen, Hermippus melde, dass Antisthenes bei den Isthmischen Spielen einst die Athenienser in einer öffentlichen Rede habe tadeln und bestrafen, die Thebaner und Lacedaemonier aber loben wollen: da er aber gesehen, dass von den beyden letztern allzu viele zugegen gewesen, so habe er es unterlassen, aus Beysorge ohne Zweifel, nicht sowohl für einen Sittenrichter der erstern, als für einen Schmeichler der letztern gehalten zu werden. Diese neue Auslegung gründet sich darauf, dass, wie man aus Laertius sieht, Antisthenes mit den Athenienern sehr unzufrieden gewesen. Da sich hingegen die Lebensart der Spartaner und Thebaner zu der seinigen viel besser schickte. Sein Schüler Diogenes war der nehmlichen Gesinnungen.“

ἐρωτώμενος διὰ τί — ῥάβδῳ. Lessingius l. l. p. 274. et 275. *„Dieses heisst in der Lateinischen Uebersetzung: interrogatus cur paucos haberet discipulos? Quod, inquit, argentea illos virga non eiicio. Casaubonus billigt die Negation. Ich finde auch ohne sie einen sehr guten Verstand. Ich glaube nehmlich, Antisthenes hat weiter nichts damit sagen wollen, als: weil ich sie wegprügle. Dass er dieses wirklich that, erhellt aus dem Exempel des Diogenes (S. Laertius in dessen Leben 21.). Aber mit einem silbernen Stecken? Sollte er wohl auf den Caduceus des Mercur alludirt haben? Er war es der zuerst den philosophischen Mantel, den Stecken und die Tasche aufbrachte* (n. 7.). *Und so wie Diogenes diesen Stecken mit einem Scepter vergleicht; so wollte ihn Antisthenes vielleicht im Scherze mit der Ruthe Mercurs verglichen, von dem auch Horaz sagt* (Lib. 1. Od. 10.): — *virgaque levem coercet aurea turbam — χρυσόῤῥαπις war daher ein Beynahme des Mercurs.“*

„Ἐχθρῶν παῖδες.“ Ambrosius *inimici.* 8.

ἀψύχῳ. Ambrosius *cum inanimis.* 9.

σαξάμενος. Ambrosius *onerans.*

διδακτήν. Beniamin Weiskius Excursu ad Xenoph. Conviv. II. 12. Opp. vol. V. p. 102. seqq. coni. *οὐ διδακτήν.* 10.

οὐδ᾽ ἄπο. I. F. H. i. e. Iohannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. part. 1. p. 105. coni. *οὐδ᾽ αἰπύ,* 12.

πρῶτον. Cod. Arund. *πρῶτος.* 13.

Ἰσογραφή. Ambrosius *Isographae.* 15.

Πηνελόπης. Cod. Arund. addit *περὶ χυνός.* 17.

Πηνελόπης καί. Ambrosius omittit *καί.* 18.

Αἴδην. Corrigatur *Ἀΐδην.* 19.

DIOGENES.

20. περὶ αὐτοῦ. Scribebatur περὶ αὐτοῦ.

22. πόρον ἐξεῦρε τῆς περιστάσεως. Ambrosius: *statum sui rationem adinvenit.*

23. διὰ παντός. Scribebatur διαπαντός.

ἔπειτα μέντοι — καθ' ὁδόν. Aldobrandinus: *quod tamen postea et sacculum semper gestabat, non ille quidem in urbe, sed in itinere.*

24. πάλιν. Ambrosius non expressit.

καὶ τοὺς προσέχοντας τούτοις. Ambrosius *vel huiusmodi caeteros.*

26. τοῦτο πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν τὸν Πλάτωνα τὸν κύνα. Ambrosius: *hoc illi dixisse Platonem Cynicum.* Aldobrandinus: *hoc ipsum — illi Platonem canem dixisse.*

ἀποκρινεῖ; Signum interrogandi primus posuit Meibomius.

27. ἔλεγέ τε — οὐδένα. Ambrosius: *Aiebat homines, ut alios foderent et calcitrarent, omnes, de bonitate vero neminem decertare.*

28. ζηλούντων δὲ τοὺς πολυχρηματίας. Ambrosius: *pecuniosos autem imitari satagebant.*

τοὺς παιδοτροφεῖν καὶ μὴ παιδοτροφεῖν. Ambrosius: *pueros habituri in deliciis se continerent.*

30. καὶ γὰρ ἰατρὸς — ἂν αὐτῷ. Ambrosius: *Nam et medicus et gubernator si servus sit, utique sibi paretur.*

Εὔβουλος. Ambrosius *Eusebulus.*

ἀλλ' αὐτὸς ἐρυθήματος χάριν καὶ εὐεξίας. Ambrosius: *sed ipse coloris ducendi et valetudinis causa exercebat.*

31. γηράσαι. Corrigatur γηρᾶσαι. Vid. Buttmanni Gramm. Graec. max. vol. II. p. 97.

38. Ἄπολις — τοὐφήμερον. Euripidi vindicavit Valckenarius ad Eurip. Hippol. vs. 1029. Hinc legitur apud Matthiaeum in fragmentis dubiis p. 448. et 449.

ἐν τῷ Κρανείῳ. Ambrosius omittit.

42. ἱμᾶντας. Sed vid. Guil. Dindorfius ad Aristoph. Acharn. vs. 724. vol. I. p. 36. ed. a. 1830.

43. Οὗτος μὲν δὴ ἀνδράποδα. Ambrosius *hic, ait, mancipia.* Aldobrandinus *Iste quidem, inquit, mancipia.*

44. ἠξίους. Corrigatur ἠξίου, quae est omnium librorum lectio. Aldobrandinus: *illud ut potius minitatus esset, te quamvis sine me beatam tamen vitam acturum.* G. Hermannus coni. ἠξίουν, hoc sensu, „ich dachte er würde vielmehr drohen, dass er auch ohne mich glücklich leben könnte."

μελίπηκτα. Ambrosius *mulsum.*

τὸν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου ὑποδούμενον. Aldobrandinus *quem servus induebat.*

ἔκαπτε. Ambrosius *se incurvabat*. Aldobrandinus *inam-* 48.
bulabat.

ἐρωτηθεὶς τί τῶν θηρίων. Ambrosius omittit ἐρωτηθείς. 51.

ἀπολωλεκέναι. Ambrosius *perisse*. 54.

δύνασθε. Ambrosius non expressit. 55.

Ὅτι χωλοὶ μὲν — οὐδέποτε. Aldobrandinus: *Quoniam,* 56.
inquit, ne claudi caecique fiant, metuunt; ut philosophentur nunquam metuunt.

Κρατεροῦ. Corrigatur Κρατέρου. 67.

Κρατερῷ. Corrigatur Κρατέρῳ.

ἀπόβλητ'. Edit. Froben. ἀπόβλητα. 66.

Μούσας. Scribebatur μούσας. 69.

οὕτως. Scribebatur οὕτω. 71.

καὶ ὄγκων. Aldobrandinus non expressit. 73.

καὶ ὑπνηλός. Ambrosius: *sed ex instituto suo durare per-* 77.
vigil consuetus.

τῶν γνωρίμων. Ambrosius non expressit. 78.

Ἄιδος. Corrigatur Ἄϊδος. 79.

δοκεῖ. Fortasse scribendum δοκέει. 81.

CRATES.

ἔμαρψε. Corrigatur ἔμαρψεν. 86.

χοῖνιξ. Scribebatur χοίνιξ.

δυσχεράναντα. Stephan. δυσχεράντα. Vid. Buttmanni 91.
Gramm. Graec. max. vol. I. p. 454.

Ἀίδαο. Corrigatur Ἄϊδαο. 92.

θυγατέρα. Scribebatur θυγατέρ'. 93.

METROCLES.

παραμυθησάμενος. Ambrosius non expressit. 94.

MENIPPUS.

ἐξενεχυριάζειν. Ambrosius *pignori accipere*. Aldobrandinus 99.
alienare pignora. Correxi cum Salmasio de modo usurarum p. 558.

MENEDEMUS.

Ἐριννύος. Corrigatur ex edit. Froben. Ἐριννύος. Vid. Her- 102.
mannus Praefat. ad Sophoclis Antig. p. XIX. et seqq. edit. tertiae.

LIBER VII.

ZENO.

Μνασέου. Recte Aldobrandinus *Mnaseae*. 1.

καὶ Ἐρατοσθένης. Interpretes non expresserunt καί. 5.

σε. Corrigatur σέ. 7.

8. *Ἀποδέχομαί σου.* Corrigatur *Ἀποδέχομαι σοῦ.*

9. *δύναμαί σοι.* Corrigatur *δύναμαι σοί.*

Φιλονίδην. Fortasse scribendum *Φιλωνίδην*, ut IV. 47. ubi sola edit. Froben. *φιλονίδης.*

10. *Ξυπεταιών.* Corrigatur *Ξυπετεών.*

12. *κοῖλον ἐπίθημα τῇ ληκύθῳ.* Ambrosius: *vasculo cavo operculum.*

13. *παιδαρίοις τε — παιδισκαρίῳ τινί.* Repugnant quae narrat Antigonus Carystius in libro de vita Zenonis apud Athenaeum XIII. p. 563. E. *οὐδέποτε γυναικὶ ἐχρήσατο, παιδικοῖς δ' ἀεί.* Ea sic concilianda putabat Schweighaeuserus ad Athenaeum vol. VII. Animadvv. p. 36. ut scriberet hoc loco: *παιδαρίοις τε ἐχρῆτο· σπανίως, ἅπαξ ἢ δίς που παιδισκαρίῳ τινί.*

αὐτοῦ. Kuehnio latere videbatur *Ἀντιγόνου*, quod bona fide bono Ambrosio restituit Meibomius. Iam legas et videas Schweighaeuseri notam ad Athenaeum XIII. p. 607. E. vol. VII. Animadvv. p. 299. et sq. „— Ubi praeter rationem, ut nobis videtur, et interpres latinus et Kuehnius in Notis, *καὶ Ἀπήνου* pro *καὶ αὐτοῦ* legendum censuerunt."

15. *Καὶ Φοίνισσαν — σκινδαψοῖο.* Ambrosius: *Et Phoenicen vidi aniculam in adumbrato fastu cunctorum avidam. Fluebat autem eius sensim semen, mentemque coelo habuit minorem.*

21. *Καφησίου.* Corrigatur *Καφισίου* et in interpretatione *Cephisiae.*

23. „*Ἄλλος ἐγώ.*" Ambrosius addit *inquit*, Aldobrandinus *respondit.*

23. *ἑβδομήκοντα — εἴκοσι.* Clinto Fastt. Hellenn. p. 368. edit. alter. a. 1827. p. 379. sq. ed. Krueger. coni. *ἐνενήκοντα.*

29. *ὅς πότ'.* Edit. Froben. *ὅς ποτ'.*

δὲ πότ'. Edit. Froben. *δέ ποτ'.*

36. *Ἀλκυονέως.* Conf. IV. 41.

37. *Φανίου.* Ambrosius *Phanii.*

51. *τῶν ἄλλων.* Ambrosius omittit.

54. *Βόηθος.* Scribebatur *Βοηθός.*

61. *ποιόν.* Ambrosius *aliquid faciens.*

ποιόν. Ambrosius *aliquid faciens.*

ὡς ἄν. Fortasse scribendum *ὡςάν.*

65. *τοῦ ἀξιοῦσθαι ἢ ἀθετεῖσθαι.* Ambrosius: *quod affirmat aut neget.*

67. *Καλός γ' ὁ παρθενών.* Vid. Porsoni Miscellanea critica p. 230. et Gaisfordus ad Hephaestionem p. 216.

71. *μέν ἐστιν, ὡς.* Stephan. *μέν ἐστι, ὡς.*

72.73. *ἐστι. διασαφοῦν.* Stephan. *ἐστιν. διασαφοῦν.*

81. *μέντοι.* Confirmat interpretum *tamen.*

88. *τὴν αὐτοῦ.* Edit. Froben. et Menag. *τὴν αὐτοῦ.*

89. *αἱρετήν.* Ambrosius *virtutem.*

ἀεί. Ante Meibomium scribebatur *αἰεί.* 98.

ἐπιβολὴ φιλοποιίας. Ambrosius: *insidiatrix industriae et studii.* 113.

διὰ τὴν ἀνομοιότητα. Ambrosius: *ob naturae dissimilitudinem.* 129.

δόγμασι. Scribebatur *δόγμασιν.* 131.

τὸ ποιοῦν καὶ τὸ πάσχον. Aldobrandinus: *accipiens et quasi patiens.* 134.

τὸ μὲν οὖν πάσχον. Aldobrandinus: *Quod autem accipit et quasi patitur.*

ἐπὶ πλέον. Scribebatur *ἐπιπλέον.* 142.

πολύν, βίαιον. Ante Meibomium scribebatur *πολὺν βίαιον.* 154.

οὐκέτι. Scribebatur *οὐκ ἔτι.* 159.

ARISTO.

πειστικός. Conf. IV. 37. ubi cum Meinekio corrigatur *πειστικός.* 161.

CLEANTHES.

Ἀρίσταρχον. Est Aristarchus Samius mathematicus. Vid. Wyttenbachius ad Plutarchi Moralia p. 31. D. p. 267. edit. Oxon., vol. I. p. 199. ed. Lips.. 174.

αὐτῷ. Scribebatur *αὐχῷ.* 176.

SPHAERUS.

εὔλογόν ἐστι. Stephan. *εὔλογόν ἐστιν.* 177.

CHRYSIPPUS.

περὶ τῶν ἀρίστων ἀξιωμάτων. Fortasse scribendum *περὶ τῶν ἀορίστων ἀξιωμάτων.* 190.

πρὸς Γυμνασίαν. Fortasse verum est quod expresserunt interpretes *πρὸς γυμνασίαν.* 197.

LIBER VIII.

PYTHAGORAS.

τὴν μέθην ἓν ἀνθ' ἑνὸς βλάβην καλεῖ. G. Hermannus: Recte scribi puto *τὴν μέθην ἓν ἀνθ' ἑνὸς βλάβην καλεῖ.* Acumine, quod M. Casaubonus requirebat, nihil opus. Illud *ἓν ἀνθ' ἑνὸς* est *simpliciter*, idem quod *ἀντικρύς.* 9.

δαδίῳ θᾶκον μὴ ὀμόργνυσθαι. In interpretatione corrigatur: *facula podicem non abstergendam.* 17.

ὡς προείρηται. Ambrosius omittit. 21.

Ἐριννύων. Corrigatur *Ἐρινύων.* Conf. VI. 102. 31.

ἥρωσιν. Corrigatur *ἥρωσι.* 33.

τὴν ἔγνων. Simon Karstenius ad Xenophanis Colophonii Reliquias p. 56. et sqq. corr. *τῆς ἔγνων.* 36.

89. λαλῆσαι. L. F. H. l. e. Ioannes Fridericus Herelius in Klotzii Actis litterariis vol. II. part. 1. p. 107. coni. ἀλαλῆσαι, sed ut non prorsus sperneret vulgatam explicaretque *crimen insimulatum purgare*. Sed ibid. part. 3. p. 357. correctionem praefert explicationi.

EMPEDOCLES.

52. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ γραμματικὸς ἐν Χρονικοῖς. Quo modo Meinekius disposuit versus, eodem dispositi leguntur apud Clintonem Fastt. Hell. p. 53. et 55. edit. Oxon. a. 1827., p. 57. ed. Krueger., nisi quod vs. 4. οὐκ ἔτ' relictum; praeterea etiam quae praecedunt in versus redacta sunt hac ratione:

ἦν μὲν Μέτωνος υἱός, εἰς δὲ Θουρίους
αὐτὸν νεωστὶ παντελῶς ἐκτιαμένους
Γλαῦκος . . . ἐλθεῖν φησίν —.

53. ὑπομνήμασι. Edit. Froben. et Stephan. ὑπομνήμασιν. τοῖς θεωροῖς. Interpretes *spectatoribus*.

60. Ἀρίστιππος καὶ Σάτυρος. Ambrosius *Satyrus et Aristippus*.

64. ἠσύχασε. Fortasse scribendum est ἡσύχαζε.

76. Ἄλλοτε. Apud Gaisfordum Poett. minorr. Graecc. vol. III. p. 286. edit. Lips. legitur Ἀλλ' ὅτε.

φορεύμενα. Apud Gaisfordum l. l. legitur φοροῦμενα.

ARCHYTAS.

80. ἦξει τοι. Fortasse scribendum ἦξει τοί.

81. ἀπέσταλκά σοι. Fortasse scribendum ἀπέσταλκα σοί.

83. μαθηματικαῖς. Probavit hanc Kuehnii emendationem Nicolaus Theodorus Reimerus in Historia problematis de cubi duplicatione sive de inveniendis duabus mediis continue proportionalibus inter duas datas, edita Gottingae apud Io. Christ. Dieterich a. 1798. 8.

EUDOXUS.

89. αὐτῶν. Edit. Froben. et Menag. ἀὐτῶν.

LIBER IX. *)

HERACLITUS.

1. ἐδίδαξε. Triller. Obss. Critt. p. 147. sq. coni. ἐτώθαξε vel potius ἐτώθασε, *salse deridebat, subsannabat*. pessime.

---

*) Hic substitit beati Huebneri manus, qui praematura morte Diogeni suo, de quo tam praeclare meruit, ereptus est, quod monendum h. l. mihi videbatur, quia, quum a bibliopola, Viro Honestissimo, provincia opus absolvendi mihi demandata sit, quae

ἐξερῶσαι. Menagio *ἐξερῶσαι* veram scripturam iudicanti adstipulantur Schweighaeus. ad Athen. VI. p. 225. D. vol. III. p. 295. et Orell. ad Hesych. Miles. p. 140. 4.

Κατακολυμβητῆ. Triller. l. l. p. 124. sq. coni. *κατωκολυμβητής*. 12.

ὑπάρχει σοι. Fortasse *ὑπάρχει σοὶ*. 14.

XENOPHANES.

γέγραφε δὲ καὶ — Ὁμήρου. Vid. de h. l. Simon Karsten in Xenophanis Colophonii Reliquiis editis nuper Bruxellis a. 1830. 8. p. 19. sqq. 18.

ἐρραψώδει. Non intellexit hunc locum Rossius. vid. Fr. Aug. Wolf. Proleg. ad Homer. p. XCVIII. laudatus a S. Karstenio l. l. p. 11.

κόσμους δ' ἀπείρους, ἀπαραλλάκτους δέ. Simon Karstenius l. l. p. 177. sq. coni. *κόσμους ἀπείρους, οὐκ ἀπαραλλάκτους δέ*, hoc sensu: *mundos infinitos quidem numero, sed ordine et figura mutabiles.* 19.

τὰ νέφη συνίστασθαι τῆς ἀφ' ἡλίου ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον. Karstenius l. l. p. 173. coni. *τὰ νέφη συνίστασθαι ὑφ' ἡλίου, τῆς ἀτμίδος ἀναφερομένης καὶ αἰρούσης αὐτὰ εἰς τὸ περιέχον*, h. e. *nubes effici a sole eductis vaporibus, qui eas in coelum cogunt.*

ἥττω. νοῦ εἶναι. Karsten. l. l. p. 140. coni. *ἥττω τοῦ ἑνὸς εἶναι*.

πλανώμενος. Karsten. l. l. p. 191. „Quid sibi velit istud *πλανώμενος*, non satis perspicuum: si Sotionis errorem arguere voluit Diogenes, rationem certe addidisset. Dubitavi, num ortum esset illud *πλανώμενος* ex *πλὴν μόνου τοῦ ἑνός*.“ 20.

πεφωρᾶσθαι. Karsten. l. l. p. 14. sq. coni. *τετράφθαι, Xenophani victum ab illis suppeditatum esse.*

PARMENIDES.

ἐξ ἰλύος. Vid. Aug. Fr. Guil. Rudolph. ad Oecll. Luc. p. 260. sq. 22.

πολύθηριν. Cf. Pressel l. l. p. 79.

LEUCIPPUS.

διαττόμενα. Schneiderus ad Epicuri Physica et Meteorologica p. 91. coni. *διαττώμενα, cribro discreta.* 31.

---

iam sequuntur ab Huebnero nondum ita perscripta erant, ut prelo excudenda dari possent. Nonnumquam etiam ipse aliquid de meo addidi. Plura hac de re monebo in praefatione ad vol. II. commentariorum, quod brevi prodibit.

Carolus Jacobitz, Lusatus.

32. *ἐπέχρυθιν.* Schneider. l. l. coni. *ἐπίκρισιν.* Cf. Prossel l. l. p. 38. Caeterum errore typographico, quem miror ab Huebnero non emendatum esse, in not. legitur Kuehnium coniecisse *κατὰ τὴν ἐπέκρισιν*, quum Kuehnius proposuerit *κ. ε. ἐπέγκρισιν.*

DEMOCRITUS.

34. *Ἡρόδοτος.* Fr. Aug. Guil. Rudolph, praeceptor meus desideratissimus, coniecturam Valckenarii ad Herodot. *Μητρόδωρος* in nota margini exemplaris Steph., quod possideo, adscripta probavit, neque, ut mihi videtur, iniuria.

39. *ἀναγνῶναι αὐτοῖς τὸν μέγαν Διάκοσμον.* Ambrosius addit *constat.*

41. *ἔτεσιν αὐτοῦ νεώτερος τετταράκοντα.* Conf. §. 34.

44. *καὶ τὴν ψυχὴν ὁμοίως κ. τ. λ.* Wyttenbach. disput. de immortalitate animi tom. II. opusc. p. 548. „Democrito placuit animam ex rotundarum atomorum compage consistere: et animam animumque unum idemque esse. Hic est sensus huius loci, in quo ceterum aliquid labis inest.“

PROTAGORAS.

50. *Ἔνδοθι κ. τ. λ.* Conf. Dobr. ad Aristoph. Plut. v. 965. p. 119. add. Grauert diss. philol. de Aesopo etc. p. 23.

53. *φορμοφόρος.* Ita optime, non *φορτοφόρος.* Vid. Casaubon. et Schweighaeus. ad Athen. VIII. p. 354. C. vol. IV. p. 626. sq. Conf. infra X. 8.

54. *οὐ τὴν ἀρχὴν ἄνω παρεθέμεθα.* §. 51.

55. *Δίκη ὑπὲρ μισθοῦ.* Ambrosius: *de causa, de mercede.* *Εὐριπίδην ἐν τῷ Ἰξίονι.* Fragm. V. p. 207. edit. Matth.

56. *ὅτι — ὅτι.* Deleatur hypodiastole, item infra §§. 65. et 77.

ANAXARCHUS.

58. *Μητρόδωρος δὲ Νέσσου.* Fortasse *Μητρόδωρον δέ.* *Νέσσου.* Hanc per duplex σ scripturam probatam iam Hemsterhusio ad Luc. tom. I. p. 489. (Char. c. I. vol. III. p. 423. ed. Lehm.) probat etiam Ludov. Dindorf. apud Diodor. Sic. IV. 36. vol. I. p. I. p. 354.

59. *Πτίσσε.* Quod coniecit Huebn. *Πτίσσε, πτίσσε* confirmant lodi a Menagio laudati.

PYRRHO.

69. *ἀπορρίψας.* Probat hoc etiam Luzac. Lectt. Att. p. 201. *ἀπόσχολον αὐτολαλητήν.* Scribebatur *ἀπόσχολον, αὐτολαλητήν.*

71. *ἐπεὶ καὶ τὰ.* Fortasse *ἔπειτα καὶ τά.* Non assentior Huebnero, vid. Iacobs. ad Achill. Tat. p. 933. sq.

ἄν σὺ τυγχάνῃς. Conf. Gaisford. ad Hephaest. p. 85.

Τίς δ' οἶδεν κ. τ. λ. Citantur hi versus etiam a Platone 78.
Gorg. p. 492. E.

P. 407. v. 1. dele primum ἐξ. 79.

μόνα δὲ τὰ πάθη γινώσκομεν. i. e. *solum illud intelligi-* 103.
mus, nos affici rebus extra nos positis.

Τὸ μὲν ὅτι ἐστὶ γλυκὺ οὐ τίθημι. Praeclara est Rudolphi 105.
in nota ad marginem adposita emendatio: *Τὸ μέλι ὅτι ἐστὶ γλυκὺ οὐ τίθημι.* Et ita scribendum esse vidit iam Fabricius ad Sext. Empir. Pyrrhon. Hypotyp. I. 10. pag. 7. not. R. Miror hanc Fabricii emendationem fugisse diligentiam Huebneri. Rudolphi autem opes, quas multas ad Diogenem, cuius edendi consilium ceperat, reliquit, spes est, fore, ut ad vol. II. annotationum corollarii instar adiici possint. Sed de his in praefatione ad illud vol.

Ἀπελλᾶς. Conf. Meinek. ad Euphor. p. 81. sq. 106.

TIMON.

Ἀτταγᾶς. Vid. de huius vocis inclinamentis variis Lobeck. 114.
in Wolf. Anall. litt. fascic. III. p. 60. sq. ad Phrynich. p. 117. sq..

LIBER X.

EPICURUS.

τῶν δήμων. Cf. Guil. Dindorf. praefat. ad Demosth. p. XII. 1.
Schaefer. Appar. crit. ad Demosth. tom. V. p. 20.

μαχάριε, φεῦγε. Gassendi coniecturam *μαχάριε, φεῦγε* 6.
τὸ ἀκάτιον ἀράμενος probat Wyttenbach. ad Plut. Moral. p. 175. sqq. ed. Oxon., tom. I. p. 121. sq. ed. Lips.,

Διονυσοκόλακας. Ita recte. vid. Schweighaeus. ad Athen. 8.
VI. p. 249. F. vol. III. p. 472. sq. Conf. Pressel. l. l. p. 28.

ἄσωτον, καταφωγόντα. Huebnero post *ἄσωτον* excidisse videtur *ὄν*, quod recipere debebat.

Ληρόκριτον. Vid. Pressel. l. l. p. 58.

καὶ νηρίθμους ἀρχὰς ἀπολύουσα. Schaeferus, Vir Egre- 9.
gius, quem de hoc loco consului, me monuit nihil esse in his verbis emendandum. Verbum *ἀπολύειν* h. l. est Lat. *devolvere*, nostr. *abwickeln*. De v. *ἀρχή* vid. Valcken. ad Herodot. IV. 60. e cuius nota apparebit, quomodo vox nostro l. intelligenda sit.

Not. g) vers. 4. lege *χυδαῖον* pro *χυθαῖον*. 11.

ἰδιωτάτη. Menagii coniecturam *ἰδιοτικωτάτη* (ita male 13.
etiam Huebn. l. *ἰδιωτικωτάτη*) iure probavit Schweighaeus. ad Athen. V. p. 187. C. vol. III. p. 42. Bakius ad Cleomedis Meteora II. 1. p. 426. corr. *ἰδιωτική*.

Ἕρμαρχον. Vid. §. 24. 15.

ἡμέρας — τετταρακαίδεκα. Vid. censur. in Ephem. litt. Ienenss. a. 1818. Supplem. n. 43. p. 340. sq..

18. *ὥστε καὶ.* Ser. *ὡς καί.* Vid. Schaefer. ad Long. p. 333. et in ind. p. 460. ad schol. Par. in Apoll. Rhod. p. 30. Fugit hoc Huebnerum.

21. *δοῦναι Ἀμυνόμαχον καὶ Τιμοκράτην, ὅπως ἂν — προςόδων.* In his verbis vitii omnino nihil inest, neque debebat in iis haesitare beatus Huebnerus. Pone comma post *τῶν ἀναγκαίων*, et videbis omnia recte procedere. Verbum *δοῦναι* coniungendum est cum vv. *ἀπὸ τῶν καταλελειμμένων ὑφ' ἡμῶν προςόδων.* Neque offendent aliquem, ut puto, genitivi *εὐτακτούντων αὐτῶν.*

22. *Τὴν μακαρίαν ἄγοντες κ. τ. λ.* Quod Huebnerus de Davisii coniectura restituit, expresserunt iam interpretes. Ambrosius: *Cum ageremus vite beatum et eumdem supremum diem scribebamus haec.*

Ἀθηναῖον καὶ Τιμοκράτην καὶ Σύνδην Λαμψακηνόν. Hermannus haec verba pro additamento lectoris habet.

26. *πάντας ὑπερβαλλόμενος πλήθει βιβλίων· κύλινδροι μὲν γὰρ πρὸς τοὺς τριακοσίους εἰσί.* Coraës ad Plut. Anton. c. 58. apud Schaefer. vol. V. p. 426. pro *ὑπερβαλλόμενος* coni. *ὑπερβαλόμενος*, et pro *πρὸς τοὺς τριακοσίους εἰσί* scribendum censet: *πρὸς τριακοσίοις εἴκοσίν εἰσι.* quam postremam coniecturam merito improbavit Schaefer. laud. Lobeck. ad Phryn. quem Huebn. iam attulit.

27. *καὶ ἀδιόρθωτα εἶλκε τῷ ἐπείγεσθαι.* Hermannus praeclare emendat haec verba ita: *καὶ ἀδιορθώτα, εἰκότως, τῷ ἐπείγεσθαι.*

περὶ φύσεως λζ'. Scribatur *ἑπτὰ καὶ τριάκοντα*, ut pag. 467., pro *λζ'*.

33. Not. e). Errore typographico dicitur Giphan. coniecisse *τὸ δοξαστόν*, quum coniecerit *τὸ δοξασθέν.* Mirandum talia effugisse Huebneri diligentiam.

37. *παρεγγυώντων συνεχὲς — τῶν ὅλων δοξῶν.* Hermannus constructionem interruptam censet hoc modo: *παρεγγυώντων συνεχὲς ἐνέργημα ἐν φυσιολογίᾳ (καὶ τῷ τοιούτῳ μάλιστα ἡγαληνιζόντων βίῳ) ποιήσασθαι* etc..

καὶ μὴ ἄκριτα πάντα ἡμῖν εἰς ἄπειρον ἀποδεικνύωσιν. Nihil mutandum esse, sed ad *ἀποδεικνύωσιν* intelligendum *οἱ φθόγγοι* praeclare monuit Hermannus.

39. *οὐκ ὄντων τῶν.* Articulus *τῶν* delendus mihi videtur. Pro *διελεύετο* lege *διελύετο.*

42. *τὰς ἀνακοπάς.* Ita etiam Bake ad Cleomed. Meteor. I. 1. p. 274.

43. *τὴν ἕξιν.* Vid. Pressel. l. l. p. 33.

46. *τὴν ἐξῆς θέσιν καὶ βάσιν διατηροῦσαι.* Carol. Rosinius in libro: Epicuri fragmenta librorum II. et XI. de natura in volum. papyrac. ex Herculano erutis reperta, probabil. rest. lat. versa, schol. et comm. ill. a Carolo Rosinio emendatius ed.

I. C. Orellius Lips. 1818. pag. 30). probat Gassendi in animadv. in libr. X. Laërtii p. 129. coniecturam τάξιν pro βάσιν. Gassendus ita: „*Repono τάξιν pro eo, quod vulgo habetur βάσιν: nam et brevi post* (§. 48.) *licet iterum legere θέσιν καὶ τάξιν. Et cum Epicurus ibi iam loquatur de simulacris, quae ex solidorum superficiebus deripiuntur, constat velle ipsum nihil aliud, quam huiusmodi simulacra a corporibus avolantia servare eumdem positum ordinemque partium, quem in ipsa sui dereptione in superficiebus corporum habebant.*“

ἀνταναπλήρωσιν. Cf. Lobeck. parerg. ad Phrynich. p. 763. 48.
ἀλλοιοσχήμονας. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 383. 74.
προςκατανοήσεως. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 352. Pressel. l. l. p. 81. 79.
ἀντέξωσιν. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 352. 93.
τὸν μοναχῇ τρόπον. Vid. Pressel. l. l. p. 66. 94.
ἐπαρδεύσεως. Cf. Lobeck. l. l. 100.
ἡ ἀπογέννησις. Cf. Lobeck. l. l. 105.
ἀποτέλεσιν. Pressel. l. l. p. 14. defendit v. ἀπόπλασιν. 108.
πρόςλαμψιν. Cf. Lobeck. l. l. 109.
ἐπέκρηξιν. Cf. Lobeck. l. l. 115.
φιλαγρήσειν. Cf. Pressel. l. l. p. 98. et Kühn. in Observv. ad h. l. 120.
λύεταί πως ὁ τῆς ψυχῆς χειμών. Lege λύεται πᾶς ὁ τῆς ψυχῆς χειμών. 128.
ἐκλόγησις. Cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 352. 144.
προκαταστρέψεις. Cf. Pressel. l. l. p. 81. 148.

ADDENDA. *)

LIB. I.

Prooem. §. 2. καὶ ὀκτακιςχίλια. καὶ omittit Par. B.
ὀκτακόσια ἔτη. ἔτη omittunt Par. A. B.
τριάκοντα δύο. δύο om. Par. A. B.
Ζωροάστρην τὸν Πέρσην, Ἑρμόδωρος. Par. C. *Ζωρ. τὸν περὶ Ἑρμόδωρος.*

---

*) Invitus addendorum copiam augeo, sed quum nonnulla non prorsus inutilia reperisse mihi videar, quae Huebnerum latuerunt, huius rei veniam a lectoribus me facile impetraturum esse spero. Alia ad volumen seq. adiiciam. Prae ceteris memorandae mihi videbantur lectiones trium codd. Par. usque ad §. 44., quas Huebnerus ad marginem editionis suae, nescio unde, adscripsit.

ἑξακισχίλια. Parisini tres ἑξακοσχίλια.

3. Λίνος. Hic et in seqq. Parisini B. C. Λῖνος.
Ἀθηναίους. Paris. B. Θηβαίοις.

4. Ἵν. deest in Paris. C. est tamen lacuna.
ἐϋστεφάνου. Edit. Longol. ἐϋστέφανον.

5. Particulam γάρ quae vulgo post τίνα legitur omittit etiam Paris. A. Confirmant autem codd. Paris. distinctionem Huebneri.
καὶ τῷ τῆς. καί om. Par. B.

6. θεῶν καὶ γενέσεως. Par. B. καὶ θεῶν γενέσεως.

7. εὐτελής. Par. C. εὐτέα.
τοῦ τυροῦ, om. Par. B.

8. Ἀριμάνιος. Codd. Paris. Ἀριμάνους.

9. ἀναβιώσεσθαι, Par. C. vitiose ἀναιμώσεσθαι.
ἔσεσθαι ἀθανάτους. Codd. Paris. inverso ordine ἀθανάτους ἔσεσθαι.
γεννητούς. Recentior manus in Par. A. corr. γεννητικούς.

13. Ἀναξιμάνδρου. Hic et in seqq. Ἀνεξιμάνδρου vitiose Par. B.
διέτριψε. Codd. Par. ἐφιλοσόφησε.

14. Ἀναξιμένης. Par. B. vitiose Ἀνεξιμένης.
Πλάτων. Vitiose Paris. C. Πλούτων.

15. Τηλαυγής. Paris. C. Τηλαύγης. Ita etiam VIII. 43. cod. B. exhibet Τηλαύγης. et §. 55. Τηλαύγους pro Τηλαυγοῦς.

16. Πύρρων. Paris. B. Πύρον.
Μέλισσος. Codd. Paris. Μέλισος.

17. Ἐλεγκτικοί. Unus tantum Parisinus, qui est pessimus, C. exhibet ἐκλεκτικοί.
Ἀναλογητικοί. Conf. Pressel. l. l. p. 7. sq.
περὶ τὰ ἤθη σχολῆς ἠθικοί. Vox ἤθη excidit in Paris. A., sed addita a secunda manu. In Par. B. verba ita exhibentur: περὶ τὰ οἰκεῖα σχ. οἰκοί.

19. μὲν οὖν. Particula οὖν deest in Par. A. a prima manu.
ὁ Ἀθηναῖος. ὁ deest in Paris. C.

20. Πυρρώνειον. Par. C. una littera ρ.
καθ' ὅ. Desunt hae voces in Par. A. B.
πρόσκλισιν δόγμασιν. Par. B. προσκλῖςμοήμασῖν.

21. κριτήρια τῆς ἀλ. In edit. Meibom. legitur δύο κριτ. τῆς ἀλ. notatque Huebner. illud δύο omissum esse in Paris. A. C.
τὸ ποιοῦν. Parisini codd. τὸ ποιόν.
καὶ ποίῳ καὶ ἐν ᾧ. Paris. C. καὶ ποῦ καὶ ἐν ᾧ.

THALES.

22. Ἔξαμίου. Paris. C. Ἐξαμένου.
Νειλέῳ. Codd. Paris. Νειλαίῳ. Stanley histor. philos. p. l. c. 1. legit: ἐπολιτογραφήθησαν δὲ ἐν Μιλήτῳ, ὅτε ἦλθον σὺν Νειλέῳ ἐκπεσόντι. Tiedemann. vero Griesheni. erst. Philos. p. 104. ἐκπεσόντες.

ἰθαγενής. Paris. A. B. perperam ἠθαγενής.

δύο μόνα. Parisini libri μόνα δύο. 23.

εἰπεῖν φασιν. Paris. B. φασὶν εἰπεῖν. 24.

Χοιρίλος. Paris. C. vitiose Χθιρῖχος.

σεληναίου. Stanley. propter Appulei locum in Florid. IV. p. 29. corr. ζωδιακοῦ.

σκαληνὰ καὶ τρίγωνα. In ed. Meibom. legitur σκαληνὰ τρί- 25. γωνα. Notatum est a Huebnero in codd. Paris. A. C. legi: σκαληνὰ καὶ τρίγωνα.

Κροίσου γάρ. Paris. C. Κροίσου γοῦν.

Ἔνιοι δέ. Particula δὲ omissa est in Paris. A. B. 26.

Κίβισσον. Codd. Paris. Κίδισθον.

Νὴ Δία. Mss. Paris. A. C. omittunt.

φησὶ καὶ ὁ Ῥόδιος Ἱερώνυμος. Libri Parisini φησὶ δὲ (ita cod. B.) Ἱερώνυμος καὶ ὁ Ῥόδιος.

ἐλαιῶν. Etiam codd. Paris. omittunt.

Ἑξαμίου. Parisini codd. Ἑξαμύου. 29.

Ἀλέξανδρος. Paris. A. B. Ἀέξων. Conf. Schweighaeus. ad Athen. IV. p. 182. C. vol. II. p. 667.

ὃ δ' ἐρωτήσας ἦν Ἀνάγαρσις. Vide de his verbis virum 30. doct. in Allgem. Literatura. a. 1792. n. 34. p. 270.

γρῖφον. Paris. B. et A. a prima manu γρίφον. 32.

τῷ Διδυμαίῳ. Paris. B. et A. a prima manu Διδυμεῖ. Paris. C. Διδυμαίῳ.

Οἷόν θ' ἑπτά. Paris. C. οἷον ἔπειτα. 34.

ἀστρονόμημα. Vid. Pressel. l. l. p. 17. sq. Codd. Paris. A. B. ita: ἀστρονομήματα σὺ. γεγραμμένα ὑπ' αὐτοῦ· φησὶ Λύβων.

ἐπιγεγράφθαι. Paris. B. ἐπιγεγραφέσθαι.

τάδε. Libri Parisini τόδε.

τάδε εἶναι. Libri Parisini εἶναι τάδε. 35.

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη. Meibom. Οὔ τι τὰ πολλά γ' ἔπη, notavitque Huebner. in Paris. A. C. deesse γ'.

φέρεται δὲ ἀποφθέγματα. Parisini tres φέρεται δὲ καὶ ἀποφθέγματα.

ἐγεγόνει. Codd. Par. A. C. γεγόνει. 36.

ἄλλῳ ὑποτίθεσθαι. Paris. B. ἄλλων ὑποτίθεσθαι.

τεθεαμένος — βλέποι. Paris. B. τεθεαμένος; ἔφη, εἰ τοὺς ἐχθροὺς χεῖρον πράσσοντας βλέποι. Verba γέροντα — φέροι desunt, sed in margine sunt posita.

τύχην. Paris. A. B. ψυχήν. 37.

εὐπαίδευτος. Iidem codd. ἀπαίδευτος.

μηδὲ διαβαλλέτω. Codd. Paris. μὴ δὲ διαβαλέτω.

Θαλαῖ. Par. B. Θαλαί. 38.

Καλωτικνός. Paris. B. et A. a secunda manu Καλωτεκνανός.

39. οὐρανόμηκες. Codd. Paris. οὐρανόμακες.
τῶ πολυφροντίστω. Paris. A. B. τῷ δὲ πολυφροντίστῳ. C. ἐπολυφροντίστῳ.
παρ' ἡμῶν εἰς αὐτόν. Paris. A. B. παρ' ἡμῖν ἐς αὐτόν.
ἠέλιε Ζεῦ. Paris. B. ἡέλιἐ Z. A. ἠείλιε Z. C. ἤελιε Z.
Θαλῆν. Par. A. B. Θαλῆ.
αἰνέω ὅττι μιν ἐγγύς. Par. C. αἰνέω ὅπως ἧμιν ἐγγύς.
40. ἐπιμνησθῆναι. Paris. C. ἐμνησθῆνει.
ἐπιθέσθαι ποιητικῇ· ὁ δὲ Δικαίαρχος. Paris. B. ἐπιθέσθαι· ποιητικῆς δὲ Δικαίαρχος. Recentior manus in A. et ita in C. ποιητικὰ, ὁ δὲ Δ.
γέγραφε. Mati Paris. ἀναγέγραφε.
παρὰ Κυψέλῳ. Par. B. περὶ Κυψέλῳ.
περιτυχεῖν. Idem codex παρατυχεῖν.
Πανιωνίῳ. Paris. A. B. Πανωνίῳ. C. Πανιονίῳ.
41. ἀποφάσεις αὐτῶν. Par. C. ἀποφάνη αὐτῶν.
Πάμφιλον. Libri Paris. Πάμφυλον.
42. Λίνον. Mati Paris. Λῖνον.
43. τὸ ξυνόν. Paris. A. B. τὸ κοινόν.
μᾶλλον ἤ. Par. A. a secunda manu et C. καὶ μᾶλλον ἤ. B. omittit μᾶλλον.
ἐς Σύρον. Par. A. a sec. m. et C. εἰς οὖρον.
ἢ γάρ. Par. A. B. ἤ γάρ.
εἰ πλώσ. εἰ non exhibent Parisini.
ἡμέες. Parisini ἡμεῖς.
44. ἁρμοδιώτατα. Deest haec v. in A. B.
Ἀθηνέων. Parisini Ἀθηναίων.
ἐνθαῦτα. Iidem ἐνταῦθα.
τέρποιο. Paris. A. B. τρέποιο.
καταβιούς. C. καταβίους.
63. ὀστέ' ἔχει. De his verbis Vir Summus, *G. H. Schaefer*us haec mecum benevole communicavit: „Scribendum ὀστὰ δ' ἔχει —. ὀστὸν bene graecum esse et adiectivum ὄστινος arguit et manifesto docet satis amplus numerus vocum cum illo compositarum. Quid quod hae forma utitur Oppianus, cuius locum a me indicatum videbis in Stephanicis c. 7039. D.: unde simul obiter disces Wakefieldiō in Diogene placuisse ὄστα δ' ἔχει —, accentu minus probabili. vid. Arcadius p. 137, 14.*)"
81. ἀγάσυρτον. Conf. Pressel. l. l. p. 1. sq.
86. ἀμνημόνευτον. Idem l. l. p. 6. ἀμνημονεῦτον scribendum iudicat propter activam vocis significationem.

---

*) Ibidem legas τὰ κανὰ τῶν κανῶν. ut etiam κανὸν, quod Musurus in Hesychium T. II. c. 136. intulit, in usu fuisse videatur. *G. H. Schaefer.*

φωρᾷ. Id. p. 101. sq. 96.

μανίας φάρμακον. i. e. unde vesania efficitur. Vid. Wyt- 104.
tenbach. ad Boissonadii Eunapium vol. II. p. 35. sq. quem con-
tulit Tafel. Dilucc. Pind. p. 687. sq..

ἐλήφθησαν. Wesseling. ad Diodor. Sic. l. XIV. p. 693. 58. 115.
(p. 770. in. ed. Dind.) iure scribendum censuit ἐλείφθησαν, *victi sunt*. Latuit hoc beati Huebneri diligentiam.

LIB. II.

ἐπιδεξιούμεθα. Pressel. l. l. p. 39. 4.

φιλοκύνηγος. De huius v. accentu vid. Schaef. ad schol. 56.
Par. in Apoll. Rhod. p. 171.

βλέννον. Conf. Pressel. l. l. p. 21. sq.. 67.

κερατίνην. Id. p. 53. 108.

Οὐ ριστικός. Hoc probat etiam Lobeck. ad Soph. Ai. p. 222.

LIB. III.

Διονυσίοις — χύτροις. Conf. Wolf. Prolegom. ad Homer. 56.
p. CXI. Casaubon. de sat. poes. p. 125,

φαῦλον, ἄκομψον. Vid. Schweighaeus. ad Athen. III. p. 82. 63.
B. vol. II. p. 52.

ὀβελὸς περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίους ἀθετήσεις. Pres- 66.
sel. l. l. p. 67. sq. coni. ὀβελὸς περιεστιγμένος πρὸς τὰς εἰκαίου s. εἰκαίων ἀθετήσεις.

LIB. IV.

ὄχλῳ ἀρέσκεις. De voce ὀχλοαρέσκης vid. Pressel. l. l. p. 73. 42.

LIB. V.

Πυθιονικῶν κ. τ. λ. Conf. C. F. Rankii Commentat. de Ari- 26.
stophanis vita p. CXXXVII. sq. qui coni. περὶ σοφιστικῶν ἐλέγχων.

ἀμνημονοῦντες. Conf. C. F. Hermann. ad Luc. de Conscr. 72.
Hist. p. 126.

διῃρμένος. Ita coniecerat etiam Rudolphus cli. Luc. de 89.
Conscr. Hist. c. 45.

INDICES.

[*Pr. denotat prooemium, numerus maior librum, minor proximus caput, n. numeros Longolianos.*]

INDEX I.

RERUM ET VERBORUM IN LAERTIO NOTATU DIGNORUM.

A.

Abdera: philosophi alique hinc oriundi IV. 7, n. 11. IX. 4, n. 1. 6, n. 1. 7, n. 1. 9. 8, n. 1. 10, n. 1. 11, n. 7.
Abus a Stratone manumissus V. 3, n. 7.
Academia: unde dicta III. n. 9. locus Athenis IV. 3, n. 1. 5, n. 7. VII. 1, n. 9. X. n. 1. ubi Arcesilaus vixit IV. 6, n. 15. Plato philosophiam didicit III. n. 8. 9. philosophiam docuit IV. 1, n. 3. sepultus est III. n. 30. Platonis statua locabatur III. n. 20. Speusippus Gratias collocavit IV. 1, n. 3. unde orta secta Academicorum: media Academia: eius auctor Arcesilaus Pr. n. 10. 13. IV. 6, n. 2. nova Academia: eius auctor Lacydes Pr. n. 10. 13. IV. 8, n. 1. eius successores: Carneades Pr. n. 10. IV. 8, n. 4. Clitomachus Pr. n. 10. Euander IV. 8, n. 4. Hegesinus IV. 8, n. 4. Telecles IV. 8, n. 4. vetus Academia: eius auctor Plato Pr. n. 10. 13. III. n. 30. eius successores: Crantor Pr. n. 10. Crates Pr. n. 10. Polemon Pr. n. 10. Speusippus Pr. n. 10. Xenocrates Pr. n. 10. V. 1, n. 4.
Academici philosophi Pr. n. 12. IV. 10, n. 3. IV. extr. VII. 2, n. 6. a Platone IV. extr.
Academus, a quo Academia dicta III. n. 9.
Acamantis demus VII. 1, n. 9.
Accipiter Aegyptiis cultus Pr. n. 7.
Accusatio quid III. n. 59.
Accusativus casus VII. 1, n. 47.
Achaeus satyricus II. 18, n. 10.
Acharna VII. 1, n. 9.
Acheron IV. 6, n. 3.
Achilles V. 1, n. 7.
Achillis argumentatio IX. 3, n. 4. 5, n. 7.
Achillitidis regionis certamen I. 4, n. 1.
Acragas, v. Agrigentum.
Acron medicus VIII. 2, n. 9.
Actis VIII. 8, n. 3.
Acusilaus septem sapientum numero habitus I. 1, n. 14.
Adfectus: Cyrenaicorum duo, dolor et voluptas II. 8, n. 8. quibus dii obnoxii Pr. n. 4. quid VII. 1, n. 63. X. n. 24. quot VII. 1, n. 63. X. n. 23. 27. 31. [§. 149. Meibom.]
Adhortatio quid III. n. 59.
Adiaphora a Cynicis statuebantur VI. extr. Pyrrhonis principium IX. 11, n. 3. 6. quae VII. 1, n. 60. quotuplicia VII. 1, n. 61.

Adimantus Platonis frater III. n. 4. eius filius III. n. 30.
Adimantus V. 2, n. 14.
Adiunctum enunciatum quid VII. 1, n. 48.
Adolescens audacius loquens VII. 1, n. 19. curiosior aetate VII. 1, n. 19. loquacior VII. 1, n. 19.
Adpellatio VII. 1, n. 39.
Adramytum V. 5, n. 11.
Adulator belua mordens VI. 2, n. 6. corvo peior VI. 1, n. 4. deserit suos VI. 5, n. 9.
Aeacidae infesti Milesiis II. 2, n. 4.
Aegina II. 12, n. 4. III. n. 3. 14. 24. V. 4, n. 9. VI. 2, n. 5. 9. 10. 4, n. 1. 3.
Aegos flumen II. 3, n. 5.
Aegyptii Pr. n. 6. eorum dii Pr. n. 7. inventa Pr. n. 7. Vulcanum auctorem philosophiae putant Pr. n. 1. medici III. n. 8. philosophi Pr. n. 1. eorum placita Pr. n. 7. sepeliunt cadavera IX. 11, n. 9.
Aegyptus aditur a Thalete I. 1, n. 3. 6. 15. a Solone I. 1, n. 15. 2, n. 4. a Cleobulo I. 6, n. 1. a Platone III. n. 8. ab Euripide III. n. 8. a Pythagora VIII. 1, n. 1. 2. ab Eudoxo VIII. 8, n. 2. 6. a Democrito IX. 7, n. 2.
Aemulatio quid VII. 1, n. 64.
Aenesidemus IX. 11, n. 12. 12, n. 7. eius discipulus IX. 12, n. 7. patria IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7. scripta IX. 12, n. 7.
Aenigma anni I. 6, n. 3.
Aequalitas in mundo VIII. 1, n. 19.
Aer; elementum Platoni III. n. 41. Stoicis VII. 1, n. 68. 69. Empedocli VIII. 2, n. 12. Diogeni Apolloniatae IX. 9, n. 1. idolorum plenus Pr. n. 6. principium Anaximenis II. 2, n. 1.
Aeschines Arcas II. 7, n. 9.
Aeschines Atheniensis II. 5, n. 5. seqq. 8, n. 4. eius adversarius III. n. 24. dialogi II. 7, n. 3. 9, n. 2. III. n. 24. dicta II. 7, n. 4. epistola ad Dionysium Siciliae II. 7, n. 6. migrationes II. 7, n. 3. 4. III. n. 24. orationes II. 7, n. 4. pater II. 7, n. 1. patria II. 7, n. 1. praeceptor II. 5, n. 5. 26. 7, n. 2. studia II. 7, n. 7.
Aeschines Eudoxi pater VIII. 8, n. 1.
Aeschines Milesius II. 7, n. 9.
Aeschines Mitylenaeus II. 7, n. 9.
Aeschines Neapolitanus II. 7, n. 9.
Aeschines rhetor II. 7, n. 9.
Aeschines rhetoricae scriptor II. 7, n. 9.
Aeschines statuarius II. 7, n. 9.
Aeschrion Lysaniae pater VI. 2, n. 3.
Aeschylus II. 5, n. 23. satyricus II. 18, n. 10. secundum histrionem adiecit antiquae tragoediae III. n. 34.
Aesculapius: ei Diogenes percussorem sacrat VI. 2, n. 6.
Aesculapius Machaonis pater V. 1, n. 1.
Aesopus cum Chilone colloquitur I. 3, n. 2. quando floruit I. 3, n. 5.
Aestas unde VIII. 1, n. 19.
Aethalides: in eo Pythagorae anima fuit VIII. 1, n. 4.
Aethiopia IX. 7, n. 2.
Aethiops Aristippi auditor II. 8, n. 7.
Aethlius Chrysippi pater VIII. 8, n. 4.
Aetna VIII. 2, n. 11.
Agamemnon VII. 1, n. 48. 2, n. 1.
Agamemnonius dictus Menedemus II. 18, n. 7.
Agathenor Xenocratis pater IV. 2, n. 1.
Agathon Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Agathon a Socrate aditur II. 5, n. 11. amasius Platonis III. n. 23.
Agemarchus Hermarchi pater X. n. 9. 10.
Agenor I. 1, n. 1.
Agesarcus I. 10, n. 1.
Agesilaus VIII. 8, n. 1. Lacedaemoniorum rex II. 6, n. 7. 10. VI. 2, n. 6. eius amicus Xenophon II. 6, n. 7.
Agetor Menedemi fautor II. 18, n. 14.

Agnonides Theophrasti accusator V. 2, n. 5.
Agrigentum VIII. 1, n. 21. 23. 2, n. 1. 6. 9. 11. exstruitur VIII. 2, n. 10.
Agrippae modi sententiarum IX. 11, n. 10.
Aiax I. 2, n. 15. V. 1, n. 7. ex Salamine naves duxit I. 2, n. 2.
Alacensis VII. 2, n. 9.
Alba vestis Chaldaeorum I. 7, n. 6.
Album bonum omen VIII. 1, n. 19.
Alcaeus Pittaci aemulus I. 4, n. 3. II. 5, n. 25. eius fratres I. 4, n. 1.
Alcibiades amatus a Socrate II. 5, n. 7. 13. IV. 7, n. 3. eius dicta II. 5, n. 1. culpatus a Bione IV. 7, n. 3. largitur Socrati aream ad construendam domum II. 5, n. 9. redimit Phaedonem II. 9, n. 1.
Alcidamus quot partes orationis statuit IX. 8, n. 4.
Alcimus rhetor II. 12, n. 2. Stilponis discipulus II. 12, n. 2.
Alcmaeon VIII. 5, n. 1. seqq. eius patria VIII. 5, n. 1. 2. placita VIII. 5, n. 1. 2. praeceptor VIII. 5, n. 1. scripta VIII. 5, n. 1.
Alcyon Antigoni filius IV. 6, n. 17. VII. 1, n. 31.
Alexamenus III. n. 32.
Alexander Lacydis pater IV. 8, n. 1.
Alexander Magnus VI. 2, n. 6. 4, n. 2. 5, n. 11. VII. 3, n. 1. IX. 10, n. 2. 3. X. n. 1. ad quem a Vulcano Nili quot anni Pr. n. 2. Cratetis domum destruxit VI. 5, n. 4. ei Aristoteles praefectus V. 1, n. 4. 6. deinde Callisthenes V. 1, n. 6. eius aetas V. 1, n. 7. eum Harpalus fugit V. 5, n. 2. in eum coniuratio V. 1, n. 6. Liber pater ab Atheniensibus decernitur VI. 2, n. 6. magnifice excepit Callisthenem VI. 2, n. 6. mortuus Babylone VI. 2, n. 1. ab eo Diogenes Cynicus petit nolit sibi umbram facere VI. 2, n. 6. [§. 88. Meibom.] scripsit ad Antipatrum VI. 2, n. 6. vult Diogenes esse VI. 2, n. 6. Xenocrati mittit pecuniam IV. 2, n. 5.
Alexandria V. 3, n. 6. 5, n. 7. 11. 6, n. 5. VI. 8, n. 5. VII. 1, n. 31. 2, n. 9. 6, n. 2. IX. 12, n. 7. X. n. 15.
Alexandrinae pecuniae VIII. 7, n. 4. quibus eruditorum sermones similes VII. 1, n. 19.
Alexinus II. 10, n. 5. eius colloquium cum Menedemo II. 18, n. 12. dicta II. 18, n. 12. IV. 6, n. 11. discipulus VII. 4, n. 3. mors II. 10, n. 5. patria II. 10, n. 5. praeceptor II. 10, n. 5. scripta II. 10, n. 5. uxor II. 10, n. 5. Olympicae sectae auctor II. 10, n. 5.
Alexinus dialecticus IV. 6, n. 11.
Alexis Platonis amasius III. n. 23.
Alopece demus Atticae II. 5, n. 1. 19. V. 2, n. 14.
Alpheus fluvius II. 10, n. 5. IX. 11, n. 7.
Altaria deo anonymo posita I. 10, n. 3.
Alyattes Croesi pater I. 4, n. 10. Prienen obpugnat I. 5, n. 2.
Amanda quae, scit sapiens VI. 1, n. 5.
Amasides VIII. 1, n. 3.
Amatoria amicitia III. n. 46.
Ambiguitates Scepticorum quot IX. 11, n. 9.
Ambracis V. 1, n. 9.
Ames ut osurus I. 5, n. 5.
Amicitia quid V. 1, n. 13. VII. 1, n. 64. quotuplex III. n. 46. V. 1, n. 13.
Amicus quid V. 1, n. 11. VII. 1, n. 19. ab eo repetimus quod petimus VI. 2, n. 6. adest in utraque fortuna V. 5, n. 10. bonum Platoni III. n. 45. bonus multis praestat I. 8, n. 5. beneficiis fovendus I. 6, n. 4. cuicunque eundem te praebe I. 7, n. 4. eo ac inimico utendum VI. 2, n. 6. eum nominare difficillimum II. 5, n. 12. expetendus qua re II. 8, n. 8. 9. 10. 13. non paretur cito I. 2, n. 12. partus non reiiciatur I. 2, n. 12. quales nos erga illos V. 1, n. 11.

eorum casibus adcurrendum I. 3, n. 2. calumnia fugienda I. 6, n. 4. omnia communia VIII. 1, n. 8. praesentium et absentium memor esto I. 1, n. 9. inter eos iudicare difficile I. 5, n. 5. servandus IV. 7, n. 3. virtute praeditus VI. 1, n. 5.
Aminias pater Diodori Iasei II. 11, n. 1.
Aminias archon Atheniensium III. n. 2.
Aminias V. 3, n. 7.
Aminias Parmenidem ad quietam vitam ducit IX. 3, n. 1.
Amor quid VII. 1, n. 64. quotuplex V. 1, n. 13. unde VII. 1, n. 66.
Amphiaraus a terra absorptus IV. 7, n. 3. eius fanum II. 18, n. 3. 17.
Amphibolia quid VII. 1, n. 44.
Amphiclides Sophoclis pater V. 2, n. 5.
Amphicritus, apud quem Arcesilaus testamentum deposuit IV. 6, n. 19.
Amphimenes Cous Pindari aemulus II. 5, n. 25.
Amphion V. 4, n. 9.
Amphipolis II. 5, n. 7.
Amyclas Platonis III. n. 31. IX. 7, n. 8.
Amynomachus X. n. 10.
Amyntas rex Macedoniae V. 1, n. 1. cum quo vixit Aristoteles V. 1, n. 1.
Anacaea demus VII. 1, n. 9.
ANACHARSIS I. 1, n. 7. 8, n. 1. sq. sapiens Pr. n. 9. ex septem sapientibus I. 1, n. 14. ab eo Scythicum dicendi genus I. 8, n. 2. eius colloquium cum Mysone I. 9, n. 1. Solone I. 8, n. 3. dicta I. 8, n. 5. epistola ad Croesum I. 8, n. 7. inventa I. 8, n. 6. mors I. 8, n. 1. parentes I. 8, n. 1. patria I. 8, n. 1. placita Pr. n. 3. scripta I. 8, n. 2.
Analogetici philosophi Pr. n. 12.
Anaphlystus VII. 1, n. 9.
Anaxagoras grammaticus II. 3, n. 11.
Anaxagoras rhetor II. 3, n. 11.
ANAXAGORAS sapiens I. 1, n. 14. IX. 7, n. 5. 9. 9, n. 1. X. n. 7. eius aemulus II. 5, n. 25. aetas II. 3, n. 2. damnatio II. 3, n. 9. 10. defensio II. 3, n. 9. dicta II. 3, n. 2. 6. discipuli II. 5, n. 3. 24. VIII. 2, n. 2. IX. 7, n. 2. filii II. 3, n. 9. IX. 2, n. 4. mors II. 3, n. 3. 10. pater II. 3, n. 1. patria II. 3, n. 1. placita II. 3, n. 1. 4. 7. 10. IX. 7, n. 2. praeceptor Pr. n. 10. praedictiones II. 3, n. 5. scripta Pr. n. 11. I. 3, n. 8.
Anaxagoras statuarius II. 3, n. 11.
ANAXARCHUS IX. 10, n. 1. seqq. 11, n. 4. eius aetas IX. 10, n. 2. cognomen IX. 10, n. 2. dicta IX. 10, n. 1. 2. 3. discipulus IX. 11, n. 2. inimicus IX. 10, n. 2. mors IX. 10, n. 2. patria IX. 10, n. 1. praeceptores IX. 10, n. 1.
Anaxicrates archon Atheniensium X. n. 2.
Anaximander historicus II. 1, n. 5.
ANAXIMANDER philosophus II. 1, n. 1. seqq. IX. 2, n. 2. eius aetas II. 1, n. 3. discipuli IX. 3, n. 1. dictum II. 1, n. 4. inventa II. 1, n. 3. mors II. 1, n. 4. pater II. 1, n. 1. patria II. 1, n. 1. placita II. 1, n. 2. praeceptor Pr. n. 10. scripta II. 1, n. 3. secta Pr. n. 10. successor Pr. n. 10.
Anaximenes historicus II. 2, n. 2.
ANAXIMENES philosophus II. 2, n. 1. seqq. V. 1, n. 8. VI. 2, n. 6. eius discipulus IX. 9, n. 1. epistolae II. 2, n. 3. 4. mors II. 2, n. 1. ortus II. 2, n. 1. pater II. 2, n. 1. patria II. 2, n. 1. placita II. 2, n. 1. praeceptor Pr. n. 10. II. 2, n. 1. ad eum Pythagorae epistola VIII. 1, n. 26.
Anaximenes rhetor II. 2, n. 2.
Anchipylius discipulus Phaedonis II. 18, n. 2.
Anchitus VIII. 2, n. 6.
Ancora inventum Anacharsidis I. 8, n. 6.
Andron Argivus IX. 11, n. 9.
Androsthenes Onesicriti VI. 2, n. 10.
Androsthenes Theophrasti V. 2, n. 14. [§ 57. Meibom.]
Angor quid VII. 1, n. 64.

Anima: eius cura Cyrenaicis minor II. 8, n. 8. immortalitas I. 1, n. 3. III. n. 40. VIII. 5, n. 2. quot partes III. n. 56. VII. 1, n. 63. transmigratio Pr. n. 7. vincula VIII. 1, n. 19. unde VIII. 1, n. 19. IX. 5, n. 8. humana quotuplex VIII. 1, n. 19. impervestigabilis IX. 1, n. 6. inanimatis etiam inest I. 1, n. 3. quarum omnia plena IX. 1, n. 6. aer plenus VIII. 1, n. 19. quid Platoni III n. 40. Aristoteli V. 1, n. 13. Pythagorae VIII. 1, n. 19. Empedocli VIII. 2, n. 12. Xenophani IX. 2, n. 3. Parmenidi IX. 3, n. 2. Protagorae IX. 8, n. 3. Epicuro X. n. 24. quo modo sentiat III. n. 12. simul cum corpore patitur II. 8, n. 9.

Animal ab Aegyptiis pro numine cultum Pr. n. 7. ad quod homini nullum ius VII. 1, n. 66. comedere non iniustum Diogeni Cynico VI. 2, n. 6. non vult Pythagoras VIII. 1, n. 12. quo modo natum II. 3, n. 4. 4, n. 8. VIII. 1, n. 19. X. n. 24. quotuplex III. n. 41. se ipsum tueri a natura trahitur VII. 1, n. 51.

Animus: ei inscripta non pereunt VI. 1, n. 4.

Anniceri Pr. n. 18. II. 8, n. 7. 9. eorum placita II. 8, n. 10.

Anniceris II. 8, n. 7. eius discipulus Theodorus II. 8, n. 12. Platonis redemtor III. n. 14.

Annulario sigillum annuli venditi non licet retinere I. 2, n. 9.

Annus: eius tempora unde VIII. 1, n. 19. in CCCLXV. dies descriptus a Thalete I. 1, n. 6. per aenigma I. 6, n. 3.

Antagoras Rhodius II. 18, n. 10.

Antidicus Socratis adversarius VIII. 1, n. 25.

Antidorus X. n. 4.

Antigenes pater Cratetis IV. 4, n. 1.

Antigonus rex II. 7, n. 12. IX. 12, n. 1. ab Archelao spretus IV. 6, n. 14. ad eum Zenonis Citiei epistola VII. 1, n. 8. Bieni mittit, qui infirmum curent III. 7, n. 10. colloquitur cum Menedemo II. 18, n. 3. eius epistola ad Zenonem Citieum VII. 1, n. 8. filius Alcyon IV. 6, n. 1. discipulus Euphanti II. 10, n. 5. Menedemi II. 18, n. 17. Zenonis Citiei VII. 1, n. 8. in Cleanthem munificus VII. 5, n. 2. metuitur a Demetrio Phalereo V. 5, n. 8. Zenonis Citiei amicus VII. 1, n. 8. 14. 16. 31.

Antimenides Pittaci aemulus II. 5, n. 25.

Antiochus Laodicenus: eius discipuli IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7.

Antiochus Lyconis fautor V. 4, n. 4.

Antiochus Lemnius aemulus Socratis II. 5, n. 25.

Antipater: ad eum Alexandri epistola missa VI. 2, n. 6. ad eum Xenocrates legatus IV. 1, n. 5. Athenas proficiscitur II. 2, n. 7. Diogeni Cynico dono palliolum VI. 2, n. 6. Xenocrati mittit pecuniam IV. 3, n. 7.

Antipater curator testamenti Aristotelis V. 1, n. 9.

Antipater Cyrenaeus: eius discipulus II. 8, n. 7. praeceptor II. 8, n. 7.

Antipater Tarsensis VII. 1, n. 64.

Antiphon prodigiorum interpres II. 5, n. 25.

Antipodes a Platone nominati primum III. n. 19. a Pythagora deinde VIII. 1, n. 19.

Antiquissimum quid Thaleti I. 1, n. 9.

Antisigma quid Platoni III. n. 39.

Antisthenes Antisthenis pater VI. 1, n. 1.

Antisthenes Atheniensis II. 5. n. 16. VI. 1, n. 1. seqq. VII. 1, n. 54. IX. 1, n. 11. eius animi indoles VI. 1, n. 8. auditorium VI. 1, n. 8. cognomen VI. 1, n. 6. cultus VI. 1, n. 7. dicta VI. 1, n. 1. seqq. 10. 9, n. 3. VII. 1, n. 19. discipuli VI. 1, n. 4. mater II. 5, n. 14. VI. 1, n. 1. mors VI. 1, n. 10. pater VI. 1, n. 1. patria VI. 1, n. 1. placita VI. 1, n. 5. IX. 8, n. 4

praeceptores Pr. n. 16. VI. 1, n. 2. scripta II. 7, n. 3. III. n. 24. VI. 1, n. 2. 8. 9. dialogi II. 7, n. 8. secta Pr. n. 13. VI. 1, n. 3. extr. stilus VI. 1, n. 2. successor Pr. n. 10. Socraticorum princeps II. 5, n. 6. Stoicorum auctor VI. 1, n. 8.
Antisthenes Ephesius VI. 1, n. 11.
Antisthenes Heracliti VI. 1, n. 11.
Antisthenes Rhodius VI. 1, n. 11.
Anxius maxime cupiens esse felix IV. 7, n. 3.
Anytus Socratis adversarius II. 5, n. 18. 23. in exsilium pulsus VI. 1, n. 4.
Ἀπάθεια VI. 1, n. 8.
Apemantus [fortasse Adimantus] I. 9, n. 2.
Apis VIII. 8, n. 6.
Apollo Pr. n. 3. I. 5, n. 1. 7, n. 7. VIII. 1, n. 4. 9. 12. eius patria VI. 2, n. 1. Delius II. 5, n. 22. Delphinius I. 1, n. 7. Didymaeus I. 1, n. 7. in somnis visus III. n. 1. quo die natus III. n. 2.
Apollodorus Archelai pater II. 4, n. 1.
Apollodorus VII. 1, n. 83.
Apollodorus obtulit pallium morituro Socrati II. 5, n. 16.
Apollodorus *κηποσύραννος* X. n. 15.
Apollonia VI. 2, n. 13. IX. 9, n. 1.
Apolloniades Platonis famulus III. n. 30.
Apollonides: ei Xenophon inimicus II. 6, n. 6.
Apollonides Nicaeus IX. 12, n. 1.
Apollonius Chrysippi pater VII. 7, n. 1.
Apollonius Cronus auditor Eubulidis II. 10, n. 7.
Apollonius Solensis V. 5, n. 11.
Apollothemis IX. 9, n. 1.
Apologetici philosophi Pr. n. 12.
Aporetici qui IX. 11, n. 8.
Apsephio archon Atheniensium II. 5, n. 28.
Aqua: principium Thaleti omnium rerum I. 1, n. 6. elementum Platoni III. n. 4. Stoicis VII. 1, n. 68. 69. Empedocli VIII. 2, n. 12.
Aratus poeta II. 18, n. 10. VII. 4, n. 3. IX. 12, n. 6.
Arcadia I. 1, n. 7. 7, n. 1.
Arcadius pileus VI. 9, n. 2.
Arcana reticere difficile I. 3, n. 2.
Arcesilaus comoediae antiquae poeta IV. 6, n. 21.
Arcesilaus elegiae poeta IV. 6, n. 21.
Arcesilaus philosophus IV. 6, n. 1. seqq. VII. 2, n. 6. 5, n. 4. IX. 12, n. 6. eius aetas IV. 6, n. 20. 21. amici IV. 4, n. 3. 5, n. 5. 14. 15. amores IV. 6, n. 16. coelibatus IV. 6, n. 19. dicendi genus IV. 6, n. 2. dicta IV. 4, n. 2. 6, n. 11. 17. VII. 5, n. 4. frater IV. 16, n. 3. gloriae studium IV. 6, n. 17. liberalitas IV. 6, n. 12. 13. mater IV. 6, n. 3. moderatio IV. 6, n. 18. mors IV. 6, n. 20. pater IV. 6, n. 1. 3. patria IV. 6, n. 1. praeceptores IV. 4, n. 5. 6, n. 3. 5. scripta IV. 6, n. 4. 7. stilus IV. 6, n. 8. studia IV. 6, n. 8. testamenta IV. 6, n. 19. heres Crantoris IV. 5, n. 5. auctor mediae Academiae Pr. n. 10. 13. IV. 5, n. 2. VII. 7, n. 6. successor Cratetis Pr. n. 10. IV. 6, n. 6.
Arcesilaus sculptor IV. 6, n. 21.
Arcesilaus heres Stratonis V. 3, n. 7.
Archaeanassa amica Platonis III. n. 23.
Archagoras IX. 8, n. 5.
Archecrates IV. 6, n. 13.
Archelaus chorographus II. 4, n. 4.
Archelaus Macedo II. 4, n. 4.
Archelaus physicus Pr. n. 13. II. 4, n. 1. seqq. 5, n. 3. IX. 2, n. 2. 7, n. 9. X. n. 7. eius discipuli II. 4, n. 1. X. n. 7. pater II. 4, n. 1. placita II. 4, n. 3. praeceptor Pr. n. 10. II. 4, n. 1. IX. 7, n. 9. studia II. 4, n. 2.
Archelaus poeta II. 4, n. 4.
Archelaus rhetor II. 4, n. 4.
Archepolis Menedemo et Asclepiadi munus designat II. 18, n. 13.
Archestratus III. n. 30.
Archias Eumeni ab Antesilao commendatus IV. 6, n. 12.

Archilochus IX. 1, n. 2. 11, n. 8.
Archinomus VIII. 2, n. 1.
Archontes Atheniensium: Aminias III. n. 2. Anaxicrates X. n. 2. Apsephio II. 5, n. 23. Aristomenes I. 4, n. 6. Archenidas VII. 1, n. 9. Callias II. 5, n. 24. Callidemides II. 6, n. 11. Damasias I. 1, n. 1. Dimylus [?] II. 3, n. 8. Eubulus II. 6, n. 15. V. 1, n. 7. Eucrates I. 8, n. 3. Lysimachides IV. 2, n. 11. Lysimachus III. n. 2. Pytharatus X. n. 9. Pythodotus V. 1, n. 7. Sosigenes X. n. 9. Theophilus V. 1, n. 7. Xenaenetus II. 6, n. 11. quorum novem congregari instituit Solon I. 2, n. 9.
Archytas agriculturae scriptor VIII. 4, n. 5.
Archytas architectus VIII. 4, n. 5.
Archytas epigrammatarius VIII. 4, n. 5.
Archytas musicus VIII. 4, n. 5. eius dictum VIII. 4, n. 5.
Archytas Pythagoricus IV. 7, n. 6. VIII. 4, n. 1. seqq. ad eum Platonis epistola VIII. 4, n. 4. eius discipulus VIII. 8, n. 2. epistola ad Dionysium III. n. 15. VIII. 4, n. 2. epistola ad Platonem VIII. 4, n. 4. inventa VIII. 4, n. 7. magistratus VIII. 4, n. 3. pater VIII. 4, n. 1. patria VIII. 4, n. 1. praeceptor IV. 7, n. 6. VIII 1, n. 21. 4, n. 1. numquam superatus VIII. 4, n. 6.
Areopagus I. 10, n. 3. II. 8, n. 15. 12, n. 5. VII. 5, n. 2.
Arete Aristippi filia II. 8, n. 4. 7. audivit Aristippum II. 8, n. 7. eius filius et auditor Aristippus metrodidactus II. 8, n. 5. 7.
Arieus IX. 12, n. 7.
Argentum non honorandum I. 11, n. 3.
Argivus I. 1, n. 7. 8. 14. IX. 11, n. 9.
Argumentationum species Eubulidis II. 10, n. 4. argumentationes Stoicorum VII. 1, n. 49.
Ariarathes rex Cappadociae IV. 9, n. 8. ad eum epistolae Carneadis IV. 9, n. 8.
Aridelus elusus ab Arcesilao IV. 6, n. 17.
Aridum generationis causa IX. 5, n. 8.
Arimanius Magorum malus daemon Pr. n. 6.
Arimnestus: eius imago V. 1, n. 9.
Arimnestus Cleobuli filius V. 2, n. 14.
Aristagoras filius Eudoxi VIII. 8, n. 4.
Aristides: eius discipulus Paconius II. 12, n. 2. filia Socratis uxor II. 5, n. 10.
Aristides Stratonis testamenti curator V. 3, n. 7.
Aristippus Academicus II. 8, n. 5.
Aristippus historicus II. 8, n. 5.
Aristippus metrodidactus II. 8, n. 5. 7. filius Aretae II. 8, n. 7. auditor eiusdem II. 8, n. 7.
Aristippus Socraticus II. 5, n. 25. 7, n. 2. 3. 4. 8, n. 1. seqq. VI. 1. extr. alter Arcesilaus dictus IV. 6, n. 16. aurum iactat in mare II. 8, n. 4. canis regius dicitur II. 8, n. 3. commendabat Aeschinem Dionysio III. n. 24. eius adversarii II. 8. n. 2. III. n. 24. amica II. 8, n. 4. animi indoles II. 8, n. 3. dicta II. 8, n. 4. VI. 2, n. 4. discipuli II. 8, n. 7. filia II. 4, n. 4. nepos II. 8, n. 5. patria II. 8, n. 1. praeceptor II. 8, n. 4. scripta II. 8, n. 7. IV. 6, n. 16. secta Pr. n. 13. philosophatus est primus quaestr II. 8, n. 2.
Aristobulus Epicuri frater X. n. 2.
Aristocles prius nomen Platonis III. n. 5. 30.
Aristocles citharoedus VII. 1, n. 14.
Aristocratia III. n. 47.
Aristodemus sapientissimus Graecorum I. 1, n. 7. ex septem sapientibus I. 1, n. 14. pater Periandri I. 7, n. 1.
Aristogiton I. 2, n. 8. VI. 2, n. 6. IX. 5, n. 5.
Aristomachus V. 4, n. 9.
Aristomenes archon Atheniensium I. 4, n. 6.

Aristomenes Dionysii tyranni amicus, Platonis discipulus III. n. 14.
Aristomenes Nicanoris tutor V. 1, n. 9.
Ariston Alaeensis VII. 2, n. 9.
Ariston Alexandrinus VII. 2, n. 9.
Ariston Argivus palaestrita III. n. 5.
Ariston Atheniensis VII. 2, n. 9.
ARISTON Chius Pr. n. 11. V. 4, n. 9. VI. 9, n. 3. VII. 1, n. 31. 2, n. 1. seqq. 7, n. 4. eius cognomen VII. 2, n. 1. dicta II. 8, n. 4. VII. 2, n. 6. 5, n. 4. epistolae Pr. n. 11. mors VII. 2, n. 8. pater VII. 1, n. 31. patria VII. 2, n. 1. placita VII. 1, n. 31. 2, n. 1. seqq. praeceptores VII. 1, n. 19. 2, n. 6. scripta VII. 2, n. 7. secta VII. 2, n. 5.
Ariston Iulietes VII. 2, n. 9.
Ariston Lyconis V. 4, n. 9.
Ariston Platonis pater III. n. 1.
Ariston tragicus poeta VI. 2, n. 9.
Aristophanes in Socratem incitatus II. 5, n. 18.
Aristoteles Atheniensium V. 1, n. 14.
Aristoteles Cyrenaicus V. 1, n. 14. eius praeceptores II. 12, n. 2. scripta V. 1, n. 14.
Aristoteles grammaticus V. 1, n. 14.
Aristoteles Iliados Homeri scriptor V. 1, n. 14.
Aristoteles Midiae Pythiadisque filius V. 2, n. 14.
Aristoteles mythus II. 7, n. 7. V. 1, n. 14.
Aristoteles Siculus V. 1, n. 14.
ARISTOTELES Stagirites Pr. n. 13. V. 1, n. 1. seqq. VIII. 1, n. 25. X. n. 1. 4. Athenas ex Macedonia discedit V. 1, n. 7. eius aetas V. 1, n. 7. adversarius II. 10, n. 4. apophthegmata V. 1, n. 11. 2, n. 8. concubina V. 1, n. 3. 5. 9. corporis habitus V. 1, n. 2. cultus V. 1, n. 2. discipuli V. 1, n. 4. 6. 15. 2, n. 2. 6, n. 2. filii V. 1, n. 3. 9. 2, n. 7. VIII. 8, n. 2. genus V. 1, n. 1. imago V. 2, n. 14. legatio ad Philippum V. 1, n. 4. leges V. 1, n. 6. mors V. 1, n. 7. 2, n. 9. parentes V. 1, n. 1. 9. patria V. 1, n. 1. 9. placita V. 1, n. 13. praeceptor Pr. n. 10. III. n. 31. V. 1, n. 1. 7. recessus a Platone V. 1, n. 4. remedium adversus somnum V. 1, n. 10. scripta Pr. n. 11. V. 1, n. 5. 7. 12. secta Pr. n. 13. V. 1, n. 4. successor Pr. n. 10. V. 2, n. 2. testamenta V. 1, n. 9. de eo Platonis iudicium IV. 2, n. 2. in Alexandri offensionem incidit V. 1, n. 8.
Aristoxenus VIII. 1, n. 24.
Arithmetica ab Aegyptiis inventa Pr. n. 7.
Arrhenidas archon Atheniensium VII. 1, n. 9.
Ἀρρεψία quid IX. 11, n. 8.
Ars quotuplex III. n. 65.
Artaphernes II. 8, n. 4.
Artemon Protagorae pater IX. 8, n. 1.
Artifex iudicatur ab iis, qui non sunt iudices I. 8, n. 5.
Asclepiades VIII. 2, n. 6.
Asclepiades Phliasius II. 9, n. 3. 18, n. 6. amicus Menedemi II. 18, n. 4. 6. 8. 13. 14. VI. 5, n. 7. eius mors II. 18, n. 14. praeceptor II. 18, n. 2. uxor II. 18, n. 14.
Asclepianum IV. 5, n. 4.
Asclepion III. n. 30.
Ascondus [? Ascondas] Cratetis pater VI. 5, n. 1.
Asdrubal dictus Clitomachus IV. 10, n. 1.
Asia I. 5, n. 15. II. 6, n. 7. 8, n. 4. eius bella III. n. 8.
Assus VII. 5, n. 1. 3.
Assyrii, quorum sunt Chaldaei Pr. n. 1.
Asteriscus quid Platoni III. n. 39.
Aston VIII. 1, n. 5.
Astra quae VII. 1, n. 71. quid IX. 6, n. 3. dii VIII. 1, n. 19.
Astrampsychi Pr. n. 2.
Astrologia ab Aegyptiis inventa Pr. n. 7. quid III. n. 49. non necessaria VI. 2, n. 8.
Astronomia culta a Chaldaeis Pr. n. 6. a Thalete I. 1, n. 7. 8.
Astyanax Lyconis frater V. 4, n. 9.
Astyanax Lyconis pater V. 4, n. 1.

Astydamas damnatur ab Atheniensibus II. 5, n. 25.
Astypalea VI. 4, n. 1.
Atarna urbs I. 4, n. 8. eius tyrannus Hermias V. 1, n. 5. 7.
Athanes V. 3, n. 7.
Athenae Pr. n. 3. 13. I. 1, n. 1. 15. 16. 2, n. 2. 4. 5. 6. 11. 18. 19. 3, n. 4. 5, n. 1. 8, n. 3. II. 8, n. 3. 6. 4, n. 1. 2. 5, n. 1. 7. 9. 11. 16. 19. 23. 24. 6, n. 1. 5. 10. 11. 13. 16. 7, n. 1. 4. 8, n. 19. 12, n. 6. 13, n. 1. 14, n. 1. 15. III. 6. 9. IV. 6, n. 15. 19. 7, n. 1. 10, n. 2. V. 1, n. 7. 8, n. 7. 4, n. 9. 5, n. 2. 7. VI. 1, n. 12. 2, n. 3. 6. 10. 9, n. 7. VII. 1, n. 3. 5. 27. 2, n. 1. 7, n. 11. VIII. 1, n. 1. 2, n. 1. 8, n. 2. IX. 1, n. 10. 2, n. 2. 5, n. 6. 7, n. 5. 8, n. 3. 5. 7. 9, n. 1. X. n. 1. 9. 12, n. 1. ad Lacedaemonem relatae alunt viros feminas VI. 2, n. 6. Alexandrum pro Baccho colunt VI. 2, n. 6. de Salamine cum Megarensibus pugnant I. 2, n. 2. de Sigeo cum Mitylenaeis certant I. 4, n. 1. Eleusiniae Cereri sacra faciunt V. 1, n. 5. legem habent de philosophis V. 2, n. 5. polygamia II. 5, n. 10. sisaehthia I. 2, n. 1. mortuos quam in partem vertant I. 2, n. 2. eas Socratis damnati poenitet II. 5, n. 23. Zenonem colunt VIII. 1, n. 7. 26.
Athenaeus Epicuri discipulus X. n. 11.
Athenaeus Theodori praeceptor medicus II. 8, n. 19.
Athenocritus Democriti pater IX. 7, n. 1.
Athenodorus Stoicus VII. 1, n. 29. 31. eius patria VII. 1, n. 31. praeceptor VII. 1, n. 31.
Athenodorus Polyaeni pater X. n. 12.
Atheus quis VII. 1, n. 64.
Athletae cur nihil sentiant VI. 2, n. 6. quibus licet se invicem ferire I. 8, n. 5. quo modo a Pythagora tractati VIII. 1, n. 12. eorum apud Graecos nimii honores I. 2, n. 8. praemia a Solone moderata I. 2, n. 8.
Athlia VI. 2, n. 6.
Atlas Libycus Pr. n. 1.
Atomi omnium principia IX. 6, n. 2. 7, n. 12. X. n. 24.
Atrides VII. 1, n. 48.
Attages IX. 12, n. 6.
Attalus IV. 6, n. 4. 8, n. 5. eius hortus Athenis IV. 8, n. 4.
Attalus Lyconis fautor V. 4, n. 4.
Attica I. 1, n. 7. 2, n. 2. 8, n. 5. VI. 4, n. 4.
Attica dialectus VII. 1, n. 38.
Attici V. 6, n. 8.
Auctumnus quid VIII. 1, n. 19.
Audiamus plura quam loquamur VII. 1, n. 19.
Audiendi magis studiosus sis I. 6, n. 4.
Auditus unde X. n. 24.
Auditor intentus VIII. 1, n. 19.
Aures in pedibus II. 8, n. 4.
Aurum cur pallet VI. 2, n. 6. interdicunt Magi Pr. n. 6. Lydius hominum lapis I. 3, n. 2 non honorandum I. 11, n. 3.
Autolycus: eius discipulus IV. 6, n. 3. patria IV. 6, n. 3. studia IV. 6, n. 3.
Avaritia quid VII. 1, n. 64.
Avarus a divitiis possidetur, non possidet eas IV. 7, n. 3. pecuniam culpat, quam summe diligit VI. 2, n. 4.
Axioma quid VII. 1, n. 47. 48.
Axiothea audivit Platonem III. n. 31. IV. 1, n. 5.

B.

Babylon VI. 2, n. 1. 13.
Babylonii habent Chaldaeos Pr. n. 1.
Baculus a quo philosopho primum gestus VI. 1, n. 7. 2, n. 3.
Badys Pherecydis pater I. 11, n. 1. 6.
Balneum sordidum VI. 2, n. 6.
Barbari an auctores philosophiae Pr. n. 1. seqq.
Barbarismus quid VII. 1, n. 40.
Bargylia V. 6, n. 8.
Basilides Dionysii successor X. n. 15.
Bathycles phialam reliquit I. 1, n. 7. eius filius Thyrion I. 1, n. 7.

Bathyllus VIII. 5, n. 2.
Bate demus X. n. 10.
Batis X. n. 11.
Baton dominus Menippi VI. 8, n. 1.
Beatissimum quid VI. 1, n. 4.
Bellaria in Metrodori coena quae fuerint II. 18, n. 10.
Bellum: eius socii quales VI. 1, n. 5.
Beneficentia quotuplex III. n. 60.
Beneficia in amicos I. 6, n. 4. merces aeque ac dans laudandus VI. 2, n. 6.
Benevolentia imperium tutissimum I. 7, n. 4.
Berenice Ptolemaei V. 5, n. 8.
Bias I. 5, n. 1. seqq. ad eum tripus delatus I. 1, n. 7. 5, n. 1. eius aemulus II. 5, n. 25. beneficentia in Messenios I. 6, n. 1. dicta I. 5, n. 5. 6. mors I. 5, n. 4. pater I. 5, n. 1. 2. 6. patria I. 5, n. 1. 2. 6. sacellum Teutamium I. 5, n. 6. strategema in obsessione Prienes I. 5, n. 2. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. 5, n. 1. orator I. 5, n. 3.
Bibens multum cui similis II. 8, n. 4.
Bicta servus Platonis III. n. 30.
Bion Boderites IV. 7, n. 11.
Bion Borysthenites II. 17, n. 12. 24. III. 7, n. 3. aequi atheus IV. 7, n. 10. eius amores IV. 7, n. 9. alibi inquilinus IV. 7, n. 2. dicta I. 2, n. 4. IV. 7, n. 3. docendi methodus IV. 7, n. 5. morbus IV. 7, n. 10. mors IV. 7, n. 10. ostentatio IV. 7, n. 10. parentes IV. 7, n. 1. patria IV. 4, n. 5. 7, n. 1. 10. praeceptores IV. 14, n. 6. 7, n. 4. scripta IV. 7, n. 3. versus IV. 7, n. 6. geometra IV. 7, n. 7. musicus IV. 7, n. 7. Rhodi docebat IV. 7, n. 8.
Bion Clazomenius IV. 7, n. 11.
Bion lyricus IV. 7, n. 11.
Bion Milesius IV. 7, n. 11.
Bion Proconnesius IV. 7, n. 11.
Bion rhetoricus IV. 7, n. 11.
Bion Solensis IV. 7, n. 11.
Bion Syracusanus IV. 7, n. 11.
Bion poeta Tarsicus IV. 7, n. 11.
Bithynia: inde oriundi II. 5, n. 27. V. 1, n. 5. 5, n. 11.
Biton I. 2, n. 4.
Blyson Heracliti pater IX. 1, n. 1.
Boeotia: Proxenus genere Boeotius II. 6, n. 5. Crates Thebanus in Boeotia sepultus VI. 7, n. 4.
Boëthetica quid III. n. 50.
Boethus VII. 1, n. 37.
Bonum ad deos referendum I. 5, n. 5. omne etiam honestum VII. 1, n. 19. quid III. n. 12. VII. 1, n. 55. quod VI. 1, n. 5. quot eius genera III. n. 66. quotuplex III. n. 45. 70. VII. 1, n. 56. seqq. unum multis nominibus expressum II. 10, n. 2.
Bonus qui fias VI. 1, n. 4. amore maxime dignus VI. 1, n. 5. deorum imago VI. 2, n. 6. res difficilis I. 4, n. 4.
Borysthenites IV. 4, n. 5. 7, n. 1. 10.
Bos ob inventum immolatus I. 1, n. 3. arator non comedendus VIII. 1, n. 18.
Bosporus: Diphilus Bosporianus II. 12, n. 2. Sphaerus Bosporianus VII. 6, n. 1.
Boton Xenophanis praeceptor IX. 2, n. 2.
Branchidae VIII. 1, n. 4. earum templum I. 3, n. 2.
Branchus I. 3, n. 5.
Brevitas quid VII. 1, n. 40.
Brontinus VIII. 1, n. 22. 5, n. 2. praeceptor Empedoclis VIII. 2, n. 2.
Bryson Pr. n. 11. praeceptor Cratetis VI. 5, n. 1.
Bugelus Pythoclis pater IV. 6, n. 17.
Bulon amicus Lyconis V. 4, n. 9.
Busirites nomos Aegypti V. 5, n. 8.
Byzantium: inde oriundi II. 5, n. 5. 8, n. 19. V. 5, n. 11.

C.

Caba I. 1, n. 14.
Cadanade IV. 6, n. 4.
Cadavera cremare impium Magis Pr. n. 6.

Cadmus Phoenix VII. 1, n. 26. Thelidarum auctor I. 1, n. 1.
Caduidas Anacharsidis frater I. 8, n. 1.
Caelum: Anaxagorae patria II. 8, n. 2. unde constet VII. 8, n. 8. eius quae forma II. 2, n. 4. VIII, 2, n. 12. eius inspiciendi causa natus Anaxagoras II. 3, n. 6. generationis causa III. n. 41. mundus VIII. 1, n. 25. praestantissimum Platoni III. n. 41. quid VII. 1, n. 70.
Cecrops II. 6, n. 14.
Calabria V. 1, n. 7.
Calaeschrus: filius Critiae III. n. 1. pater Critiae III. n. 1.
Calatianus I. 1, n. 11. V. 5, n. 11. 6, n. 8.
Calidum generationis causa II. 4, n. 3. IX. 5, n. 8.
Callias II. 5, n. 12. archon Atheniensium II. 5, n. 24.
Callias a Theophrasto manumissus V. 2, n. 14.
Callicrates IV. 6, n. 13.
Callicratides VIII. 2, n. 1.
Callidemides archon Atheniensium II. 6, n. 11.
Callimachus I. 2, n. 8.
Callimachus Platoni vendidit praedium III. n. 30.
Callinicus Hercules VI. 2, n. 6.
Callinus V. 2, n. 14. 4, n. 9. accipit legatum a Theophrasto V. 2, n. 14. eius filius V. 4, n. 9. uxor V. 4, n. 9.
Callinus Hermioneus V. 4, n. 9.
Callippus Corinthius VII. 1, n. 31.
Callippus Pellaneus V. 2, n. 14.
Callippus Platonis discipulus III. n. 31.
Callisthenes Olynthius V. 1, n. 6. 2, n. 14. VI. 2, n. 6. Alexandri Magni praeceptor post Aristotelem V. 1, n. 6. 8. coniurat in Alexandrum V. 1, n. 6. eius indoles V. 2, n. 8. punitur V. n. 6.
Calumnia amicorum fugienda I. 6, n. 4.
Canes amabantur a Xenophonte II. 6, n. 12. venatorii VII. 2, n. 6.
Canonicon pars philosophiae Epicuri X. n. 19.
Canopus VII. 1, n. 64.
Caphesias VII. 1, n. 19.
Cappadocia: eius rex Ariarathes IV. 9, n. 8.
Caria: inde oriundi I. 6, n. 1. VI. 8, n. 5.
Carion Theophrasti servus V. 2, n. 14.
Carneades philosophus Pr. n. 11. IV. 9, n. 1. seqq. X. n. 5. Chrysippi scripta refutavit IV. 9, n. 2. cui successit Pr. n. 10. IV. 8, n. 4. eius aetas IV. 9, n. 7. dicta IV. 9, n. 6. 7. V. 1, n. 11. discipuli IV. 9, n. 10. epistolae IV. 9, n. 8. mors IV. 9, n. 7. oculi IV. 9, n. 9. pater IV. 9, n. 1. patria IV. 9, n. 1. studia IV. 9, n. 3. 5. successores Pr. n. 10. IV. 9, n. 10. 10, n. 2. vox IV. 9, n. 4.
Carneades poeta elegiacus IV. 9, n. 11.
Carthago: inde oriundi Pr. n. 11. IV. 10, n. 1. V. 5, n. 11. VII. 8, n. 1.
Cassander nuptias in Macedonia facit IV. 1, n. 4. occiditur V. 5, n. 8. Theophrastum suscipit V. 2, n. 5.
Cassius VII. 1, n. 29.
Castratio I. 7, n. 2.
Casus obliqui VII. 1, n. 47.
Catana IX. 2, n. 1.
Κατάληψις VII. 1, n. 21. quid VII. 1, n. 62.
Causale enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Cautio quid VII. 1, n. 64.
Cavendum a se ipso I. 3, n. 2.
Cebes II. 17. eius patria II. 17. scripta II. 17.
Cecrops IX. 8, n. 7.
Celtarum Druidae Pr. n. 1.
Centauri VI. 2, n. 6.
Ceos: Prodicus Ceus IX. 8, n. 1.
Cephisias III. n. 30.
Cephisidorus II. 6, n. 10.
Cephissus III. n. 30.
Ceramicum VI. 2, n. 6. VII. 1, n. 3. 9. 16. 26.
Κερατίνης modus argumentandi VII. 1, n. 35. a quo inventus II. 10, n. 4. 11, n. 1.
Ceraunium quid Platoni III. n. 39.

Ceroops Hesiodi aemulus II. 5, n. 25.
Ceres V. 1, n. 9. VI. 2, n. 6. eius sacra V. 1, n. 5.
–X– quid Platoni III. n. 39.
Chabrias morte damnatus III. n. 18. Polidem superavit III. n. 14.
Chaeredemus Epicuri frater X. n. 2.
Χαίρειν praeponebat Cleon epistolis suis III. n. 36.
Chaerephon II. 5, n. 18.
Chaerestrate Epicuri mater X. n. 1.
Chaeronia VI. 2, n. 6.
Chalcedon: inde oriundi IV. 2, n. 1. V. 4, n. 9. Chalcedone philosophiam exercebat Timon IX. 12, n. 1.
Chalcis V. 1, n. 7. 9. 2, n. 2. 14. IX. 1, n. 24. X. n. 1.
Chaldaei Pr. n. 1. VIII. 1, n. 3. praeceptores Democriti IX. 7, n. 2. eorum placita Pr. n. 6.
Chaos primum III. n. 12.
Chares a Lycone manumissus V. 4, n. 9.
Charinus II. 12, n. 9. Aeschinis pater II. 7, n. 1.
Charmander Platonis accusator III. n. 14.
Charmandrides Charmandri pater III. n. 14.
Charmantides I. 1, n. 14.
Charmides II. 5, n. 12. 13.
Charondas II. 8, n. 4. VIII. 1, n. 15.
Charybdis VI. 2, n. 6.
Cheneus Pr. n. 9. I. 1, n. 7. 9, n. 1.
Chersonesus I. 2, n. 2.
Chilon I. 3, n. 1. seqq. ad eum tripus pervenit I. 1, n. 7. eius aetas I. 3, n. 5. dicta I. 1, n. 13. 14. 3, n. 3. epistola I. 3, n. 6. filius I. 3, n. 5. praedictiones I. 3, n. 1. 4. ephorus I. 3, n. 1. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 7. 14.
Chilonis diecadi modus I. 3, n. 5.
Chirurgica quid III. n. 50.
Chius: inde oriundi I. 11, n. 7. II. 8, n. 19. IV. 6, n. 11. insula n. 19. inde oriundi 7, n. 11. V. 4, n. 9. VII. 2, n. 1. IX. 7, n. 14. 10, n. 1.
Chomix quid VIII. 1, n. 17. super ea non sedendum VIII. 1, n. 17.
Cholidae III. n. 30.
Chonuphis Heliopolitanus VIII. 8, n. 6.
Chremonides VIII. 8, n. 19.
Chrysippus Aethlii VII. 1, n. 4. eius praeceptor VIII. 8, n. 4.
Chrysippus Georgicorum scriptor VII. 7, n. 10.
Chrysippus medicus Cnidius VII. 7, n. 10. discipulus Eudoxi VIII. 8, n. 2.
Chrysippus medicus Erasistrati discipulus VII. 7, n. 10.
Chrysippus medicus Ptolemaei VII. 7, n. 10.
Chrysippus philosophus VII. 7, n. 1. seqq. eius corpus VII. 7, n. 4. dicta VII. 7, n. 4. 5. discipuli VII. 7, n. 7. 9. indoles VII. 7, n. 1. 5. methodus VII. 7, n. 11. mors VII. 7, n. 7. pater VII. 7, n. 1. VIII. 8, n. 3. praeceptores Pr. n. 10. VII. 7, n. 1. 6. VIII. 8, n. 3. scripta Pr. n. 10. IV. 9, n. 2. VII. 7, n. 3. 12. X. n. 3. 17. vitae genus VII. 7, n. 8. in eum desiit Ionica secta Pr. n. 10.
Cibissus filius Thaletis I. 1, n. 4.
Cicuta in capitalibus suppliciis bibebatur II. 5, n. 21.
Cilices latrociniis gaudent IX. 11, n. 9.
Cilicia I. 2, n. 4.
Cimon a Theophrasto manumissus V. 2, n. 14.
Circe IV. 2, n. 5.
Circulus planarum pulcerrima figura VIII. 1, n. 19.
Citharae similes recta dicentes nec facientes VI. 2, n. 6.
Citharoedus VI. 2, n. 6.
Cittium Pr. n. 10. 13. VI. extr. VII. 1, n. 1. 7. 8. 9. 10. 26. 31. IX. 5, n. 10.
Civitati optima consulenda I. 6, n. 4.
Clazomene II. 8, n. 1. IV. 7, n. 11.
Cleanthes VII. 1, n. 19. 31. 5, n. 1. seqq. 7, n. 5. 8. IX. 1,

n. 11. eius aetas VII. 5, n. 7. cognomina VII. 5, n. 2. dictum VII. 5, n. 2. 4. discipuli VII. 6, n. 1. 7, n. 1. 2. indoles animi VII. 5, n. 3. morbus VII. 5, n. 7. mors VII. 5, n. 7. pater VII. 1, n. 31. 5, n. 1. patria VII. 1, n. 31. 5, n. 1. praeceptor VII. 1, n. 31. 5, n. 1. 2. 7. scripta VII. 5, n. 6. victus VII. 5, n. 2. quot et partes philosophiae VII. 1, n. 33. successor Zenonis VII. 1, n. 31. 5, n. 5.
Cleippides II. 18, n. 9.
Cleobis I. 2, n. 4.
Cleobulina vates I. 6, n. 1.
Cleobulina Cleobuli filia I. 6, n. 1.
Cleobulina Thaletis mater I. 1, n. 1.
Cleobulus I. 6, n. 1. 5, n. 1. seqq. eius aenigma I. 6, n. 3. aetas I. 6, n. 5. dicta I. 6, n. 4. epigramma in Midam I. 6, n. 2. epistola I. 6, n. 6. filia I. 6, n. 1. genus I. 6, n. 1. mors I. 6, n. 5. patria I. 6, n. 1. 2. 3. profectio I. 6, n. 1. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. Minervae templum instauravit I. 6, n. 1.
Cleobulus Arimnesti pater VI. 2, n. 14.
Cleochares Myrleanus amasius Arcesilai IV. 6, n. 16.
Cleomenes: eius discipuli VI. 6, n. 5. praeceptor VI. 6, n. 5.
Cleomenes rhapsodus VIII. 2, n. 8.
Cleon II. 3, n. 9. epistolis suis χαίρειν praeponebat III. n. 36.
Cleon X. n. 25.
Cleonymus VIII. 1, n. 1.
Clientela susceptos non pati calumnia proscindi I. 1, n. 4.
Clinias Pythagoricus IX. 7, n. 8.
Clinias Xenophontis amasius II. 6, n. 4.
Clinomachus II. 11, n. 8. eius patria II. 11, n. 5. scripta II. 11, n. 5.
Clitomachus IV. 10, n. 1. seqq. Asdrubal dictus IV. 10, n. 1. eius patria IV. 10, n. 1. placita IV. 10, n. 3. praeceptor Pr. n. 10. IV. 10, n. 2. scripta IV. 10, n. 2. secta Pr. n. 13. in eum Ionica secta desiit Pr. n. 10.
Cnidus: inde oriundi I. 1, n. 7. VII. 7, n. 10. VIII. 8, n. 1. 3.
Cnossus: Aenesidemus Cnosius IX. 12, n. 7.
Codridis regnum ademerunt Atheniënses I. 2, n. 6.
Codrus I. 2, n. 6. eius e posteris Pisistratus I. 2, n. 6. Melanthi filius III. n. 1.
Coena modica II. 5, n. 16.
Cogitatio quid VII. 1, n. 24.
Colloqui secum philosophiae lucrum VI. 1, n. 4.
Colonus locus Athenis III. n. 8.
Colophon X. n. 1. inde oriundi II. 5, n. 25. III. n. 23. VI. 3, n. 4. IX. 2, n. 1. 12, n. 2. Colophonis aedificatio, carmen Xenophanis IX. 2, n. 3.
Colotes Epicuri discipulus X. n. 15.
Colytus demus Atticae III. n. 3.
Cometae quid II. 3, n. 4. VII. 1, n. 81. X. n. 24.
Concupiscentia quid VII. 1, n. 64.
Confusio quid VII. 1, n. 64.
Coniunctio quid VII. 1, n. 89.
Coniunctum enunciatum quid VII. 1, n. 48.
Conon: ex eius familia Demetrius Phalereus V. 5, n. 3.
Conon restituit Atheniensium muros II. 5, n. 18.
Consequi quod velis suavissimum I. 1, n. 9.
Consilium quid VII. 1, n. 54. quotuplex III. n. 71.
Consternatio quid VII. 1, n. 64.
Consuetudo non parva res II. n. 26. ea iustum ac turpe est II. 8, n. 8. IX. 11, n. 3.
Consulenda quae I. 2, n. 12.
Contentio quid VII. 1, n. 64.
Continentes qui VI. 2, n. 4.
Contrarietate fiunt omnia IX. 1, n. 6. 8, n. 3.
Contrarium quotuplex III. n. 69.
Conturbatio quid VII. 1, n. 64.
Conversari libenter facit philosophia II. 8, n. 4.
Convivium quo modo adparandum II. 5, n. 16.

Cor non edendum quid VIII. 1, n. 17. 18.
Corcyra I. 7, n. 1. 2.
Corinthus I. 1, n. 14. 7, n. 1. 8. 6. 7. 8. II. 5, n. 22. 6, n. 9. 11. 14. 8, n. 17. 12, n. 1. VI. 2, n. 9. 11. 3, n. 1. 5, n. 7. VII. 1, n. 31. oppugnata III. n. 10.
Coriscus discipulus Platonis III. n. 31.
Corpus quid III. n. 40. VII. 1, n. 38. 68. X. n. 24. eius Cyrenaicis maior cura II. 8, n. 8. exercitatio confert ad virtutem II. 8, n. 8. exercendum I. 6, n. 4. multiplex V. 1, n. 13. X. n. 24. unde VIII. 1, n. 19.
Cos I. 1, n. 7. II. 5, n. 25. 6, n. 16. VIII. 3, n. 1. eius incolis quod responsum de tripode aureo datum I. 1, n. 7.
Cotys IX. 11, n. 5.
Cranaus rex Atheniensium II. 6, n. 14.
Cranium gymnasium Atheniense VI. 2, n. 6.
Cranium gymnasium ante Corinthum VI. 2, n. 11.
Cranonius II. 5, n. 9.
Crantor IV. 5, n. 1. seqq. eius amici IV. 4, n. 3. dicta IV. 5, n. 3. 5. 6. discipulus IV. 6, n. 3. morbus IV. 5, n. 7. mors IV. 5, n. 7. patria IV. 5, n. 1. praeceptor Pr. n. 10. IV. 3, n. 4. 5, n. 1. scripta IV. 5, n. 2. 6.
Cratea I. 7, n. 2.
Craterus VI. 2, n. 6.
Crates IX. 1, n. 7.
Crates Academicus Atheniensis IV. 4, n. 1. seqq. a Nicostrato ad commiserationem movetur IV. 3, n. 1. eius amicitia IV. 4, n. 1. 2. 3. animi indoles IV. 4, n. 2. discipuli IV. 4, n. 5. 7, n. 4. VI. 3, n. 1. mors IV. 4, n. 4. pater IV. 4, n. 1. patria IV. 4, n. 1. praeceptor Pr. n. 10. II. 12, n. 2. IV. 4, n. 1. scripta IV. 4, n. 4. sepulcrum IV. 4, n. 2. successor IV. 6, n. 6. successor Polemonis IV. 4, n. 1. veteris Academiae Pr. n. 10.
Crates Academicus Tarsensis IV. 4, n. 6.
Crates antiquae comoediae scriptor IV. 4, n. 6.
Crates cuniculorum effossor IV. 4, n. 6.
Crates Cynicus VI. 5, n. 1. seqq. eius aetas VI. 5, n. 3. cognomen VI. 5, n. 2. colloquium cum Stilpone II. 12, n. 5. 6. 7. dicta II. 18, n. 3. VI. 1, n. 8. 5, n. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 7, n. 2. discipuli VI. 6, n. 1. 7, n. 1. 9, n. 3. VII. 1, n. 3. 11. 19. 27. divitiae VI. 5, n. 4. domus VI. 5, n. 4. filii VI. 5, n. 5. frater VI. 5, n. 6. mors VI. 5, n. 7. pater VI. 6, n. 1. patria VI. 5, n. 1. 11. poemata VI. 5, n. 2. potus VI. 5, n. 7. praeceptores Pr. n. 10. VI. 5, n. 1. principium continentia VI. 1, n. 9. scripta VI. 7, n. 4. successor Pr. n. 10. vestitus VI. 5, n. 7. uxor VI. 5, n. 5. 7, n. 2.
Crates epigrammatum poeta IV. 4, n. 6.
Crates geometra IV. 4, n. 6.
Crates grammaticus IV. 4, n. 6.
Crates peripateticus IV. 4, n. 6.
Crates rhetor IV. 4, n. 6.
Crateus VIII. 1, n. 25.
Cratino mortuo desiit postis I. 10, n. 3.
Cratistoteles VII. 1, n. 9.
Cratylus: eius discipulus III. n. 8. praeceptor III. n. 8.
Creophilus Hermodamantis avus VIII. 1, n. 2.
Creta I. 1, n. 15. VI. 2, n. 9. VIII. 1, n. 3. inde oriundi Pr. n. 9. I. 1, n. 14. Menippus Creticus canis VI. 8, n. 3. VIII. 2, n. 3.
Critias II. 5, n. 8. filius Dropidis III. n. 1. pater Calaeschri III. n. 1.
Critias praecedentis nepos III. n. 1. pater Glauconis III. n. 1. unus e triginta tyrannis III. n. 1.
Crito II. 5, n. 5. 14. 7, n. 2. 13, n. 1. seqq. eius liberi II. 13, n. 2. patria II. 13, n. 1. praeceptor II. 13, n. 2. scripta II. 13, n. 3. Phaedonem redimit II. 9, n. 1.
Criton Chalcedonensis V. 4, n. 9.

Critobulus: Critonis filius II. 13, n. 2.
Crobylus III. n. 18. Socratis auditor II. 13, n. 2.
Croesus I. 4, n. 4. 7, n. 2. ad eum conveniunt sapientes I. 1, n. 14. venit Solon I. 2, n. 4. epistolae Anacharsidis I. 8, n. 7. Pittaci I. 4, n. 10. Solonis I. 2, n. 20. eius pecuniam Pittacus non accipiebat I. 4, n. 2. 10. Halya quo pacto traiiciat I. 1, n. 10. phialam mittit Pittaco I. 1, n. 7. rogat Milesios socios I. 1, n. 3.
Croton II. 2, n. 4. VII. 5, n. 1. 2. VIII. 1, n. 3. 19. 21. 22. 25. 7, n. 1. 2. IX. 1, n. 7.
Ctesarchus V. 2, n. 14.
Ctesibius ab Arcesilao dona accipit IV. 6, n. 12. eo mortuo desiit pestis I. 10, n. 3.
Ctesippus Critonis filius II. 13, n. 2. Socratis auditor II. 13, n. 2.
Cumae I. 4, n. 3. V. 6, n. 8.
Cupidus non est sapiens II. 8, n. 8.
Cupressinum sceptrum Iovis VIII. 1, n. 8.
Curator pupillorum matrem non ducat uxorem I. 2, n. 9. non sit ad quem post pupillorum mortem hereditas veniat I. 2, n. 9.
Cyclops VII. 1, n. 36.
Cylon Crotoniatea Pythagorae adversarius II. 5, n. 25. VIII. 1, n. 25.
Cylonium facinus I. 10, n. 3.
Cynaegirus I. 2, n. 8.
Cynici philosophi Pr. n. 12. 13. II. 5, n. 26. 8, n. 17. IV. 7, n. 4. VI. 1, n. 3. extr. 3, n. 1. 8, n. 1. 9, n. 3. VII. 1, n. 19. 64. eorum auctor VI. 1, n. 3. extr. eorum placita VI. 9, n. 3. unde dicti VI. 1, n. 6.
Cynosarges gymnasium VI. 1, n. 6. VII. 2, n. 5.
Cyprus I. 2, n. 4. 13. II. 18, n. 4. VII. 1, n. 1. IX. 10, n. 2. 12, n. 7.
Cypselus Lysiae oratoris pater III. n. 19.
Cypselus Periandri pater I. 7, n. 1. pater sequentis I. 7, n. 1. apud eum septem sapientes congrediuntur I. 1, n. 14.
Cypselus filius antecedentis I. 7, n. 1.
Cyrenaici philosophi Pr. n. 13. II. 8, n. 6. 7. III. n. 14. VII. 4, n. 3. X. n. 4. 28. ab Aristippo Pr. n. 12. II. 8, n. 7. eorum placita II. 8, n. 8. VII. 4, n. 3.
Cyrene Pr. n. 13. I. 1, n. 14. II. 8, n. 1. 18. 19. III. n. 8. IV. 6, n. 16. 8, n. 1. 9, n. 1. V. 5, n. 11. IX. 12, n. 7.
Cyrus VI. 1, n. 3. cum Xenophonte amicitiam coluit II. 5, n. 5. 14. VI. 4, n. 2. non talis, qualis a Xenophonte scriptus III. n. 24. victor I. 1, n. 3.
Cytherae Graecis infestae I. 3, n. 4.
Cyzicum I. 7, n. 6. VIII. 2, n. 11. 8, n. 2. IX. 1, n. 8. 7, n. 6. X. n. 4.

D.

Daemon bonus et malus Pr. n. 6. Platoni est III. n. 42. iis medius plenus I. 1, n. 6. IX. 1, n. 6.
Daemonium futura praedicit Socrati II. 5, n. 16.
Daippus V. 3, n. 7.
Damagetus Chilonis pater I. 3, n. 1.
Damasias archon Atheniensium I. 1, n. 1.
Damasippus Democriti pater IX. 7, n. 1.
Damastes Democriti frater IX. 7, n. 7.
Damnum potius quam turpe lucrum eligendum I. 3, n. 2.
Damo Pythagorae filia VIII. 1, n. 22.
Damon Socratis magister II. 5, n. 3.
Danaus templum Minervae Lindi aedificavit I. 6, n. 1.
Dardania II. 6, n. 8.
Darius Hystaspis IX. 1, n. 9. eius ad Heraclitum epistola IX. 1, n. 9.
Dativus casus VII. 1, n. 47.
Deae et Dii II. 12, n. 5.

ecima a Pisistrato Atheniensibus imposita I. 2, n. 6.
eclarans enunciatum quid VII. 1, n. 48.
ecorum in dictione quid VII. 1, n. 40.
efensio quid III. n. 59.
efinitio quid VII. 1, n. 42.
efinitum enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
ehortatio quid III. n. 59.
electatio quid VII. 1, n. 64.
eliciae fugiendae VI. 1, n. 4.
elium II. 5, n. 7. 22. 23. III. n. 2. VIII. 1, n. 4. 12. Apollinis patria VI. 2, n. 1. oppugnatum III. n. 10.
elius Apollo II. 5, n. 22. natator II. 5, n. 7. IX. 1, n. 7.
elphi urbs I. 1, n. 7. 14. II. 6, n. 5. 7. V. 1, n. 7. VI. 2, n. 1. VIII. 1, n. 19. 2, n. 11.
elphinius Apollo I. 1, n. 7.
elphis Eudoxi filia VIII. 8, n. 3.
elus VIII. 1, n. 21.
emaratus Theophrasti V. 2, n. 14.
emaratus Xerxi dat consilium I. 3, n. 4.
emeas Zenonis Citiei pater VII. 1, n. 1.
emetrius Adramytenus V. 5, n. 11.
emetrius Alexandrinus VI. 6, n. 5.
emetrius Amphipolites discipulus Platonis III. n. 31.
emetrius Antigoni II. 12, n. 4. ad eum Menedemi epistola II. 18, n. 16. ad eum Menedemus legatus ibid. Demetrium Phalereum damnare iubet V. 5, n. 8. servat domum Stilponis Megarae II. 12, n. 4.
emetrius Aspendius V. 5, n. 11.
emetrius Bithynius V. 5, n. 11.
emetrius Byzantius historicus V. 5, n. 11.
emetrius Byzantius peripateticus V. 5, n. 11.
emetrius Calatianus V. 5, n. 11.
emetrius Carthaginiensis V. 5, n. 11.
emetrius poeta comoediae antiquae V. 5, n. 11.
emetrius Cyrenaeus V. 5, n. 11.
Demetrius epicus V. 5, n. 11.
Demetrius Erythraeus V. 5, n. 11.
Demetrius graphicus V. 5, n. 11.
Demetrius iambicus V. 5, n. 11.
Demetrius Lacon X. n. 15.
Demetrius Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Demetrius Persei pater VII. 1, n. 31.
Demetrius Phalereus V. 5, n. 1. seqq. VI. 5, n. 7. Arcesilai amasius IV. 6, n. 16. Athenas regit V. 5, n. 2. eius amica V. 5, n. 4. damnatio V. 5, n. 8. fuga V. 5, n. 8. genus V. 5, n. 3. mors V. 5, n. 8. oculi V. 5, n. 6. 7. paeanes V. 5, n. 7. pater V. 5, n. 1. patria V. 5, n. 1. patruelis V. 5, n. 8. praeceptor V. 5, n. 2. scripta V. 5, n. 9. stilus V. 5, n. 9. Cyrenen navigans IV. 6, n. 16. Lampeto dictus V. 5, n. 6. Theodorum deum ab Areopago liberat II. 8, n. 15. Theophrasti familiaris V. 2, n. 9. Xenocratem emit IV. 2, n. 10.
Demetrius Platonis III. n. 30.
Demetrius scepticus V. 5, n. 11.
Demetrius sculptor V. 5, n. 11.
Demetrius Smyrnaeus V. 5, n. 11.
Demetrius sophista V. 5, n. 11.
Demetrius satyricus Tarsicus V. 5, n. 11.
Democharis Lachetis IV. 6, n. 17. VII. 1, n. 16.
Democratia I. 7, n. 4. III. n. 47.
Democritus Abderita IX. 4, n. 1. 7, n. 1. seqq. 11, n. 6. X. n. 4. eius aetas IX. 7, n. 9. 11. dicta IX. 7, n. 2. 5. 11, n. 8. discipuli Pr. n. 10. IV. 7, n. 11. IX. 8, n. 2. 4. hereditas IX. 7, n. 3. indoles IX. 7, n. 7. migrationes IX. 7, n. 5. mors IX. 7, n. 11. pe . IX. 7, n. 1. patria IX. 7, n. 1. pertinax industria IX. 7, n. 4. placita IX. 7, n. 12. 11, n. 8. Plato nullam mentionem fecit III. n. 19. praeceptores Pr. n. 10. IX. 7, n. 2. X. n. 7. scientia IX. 7, n. 10. scripta Pr. n. 11. IX. 7, n. 6. 7. 13. X. n. 2. sepultura IX. 7, n. 7. vitae genus IX. 7, n. 7.

Democritus Chius IX. 7, n. 14. 10, n. 1.
Democritus epigrammatarius IX. 7, n. 14.
Democritus Pergamenus IX. 7, n. 14.
Democritus scriptor IX. 7, n. 14.
Democritus sculptor IX. 7, n. 14.
Demonstratio a Pyrrhonis sublata IX. 11, n. 11.
Demophilus Aristotelis accusator V. 1, n. 7.
Demophon IX. 11, n. 9.
Demosthenes Aeschinis aemulus II. 7, n. 9. eius mors V. 1, n. 7. praeceptores II. 7, n. 4. III. n. 31. qualis VI. 2, n. 6.
Demostratus III. n. 30.
Demotimus V. 2, n. 14.
Depositum redde I. 4, n. 4.
Descriptio quid VII. 1, n. 42.
Deus: ad deos referendum quidquid boni facis I. 5, n. 5. an sit IX. 8, n. 3. adfectibus humanis non obnoxius Pr. n. 4. III. n. 41. an precibus et adoratione gaudeat II. 12, n. 5. antiquissimum omnium I. 1, n. 9. colendus Pr. n. 5. quo modo VIII. 1, n. 19. ei sacrum homo non gustet VIII. 1, n. 19. eius figura quae Platoni III. n. 71. imago in annulo non circumferenda VIII. 1, n. 17. providentia primum a Platone in philosophia nominata III. n. 19. substantia quae Xenophani IX. 2, n. 3. cuncta scit I. 1, n. 9. cur Theodorus cognominatus II. 8, n. 11. deos negasse Socrates accusatur II. 5, n. 19. genitus Pr. n. 6. honorandus I. 2, n. 12. hostia cruenta non colendus VIII. 1, n. 19. humana cernit III. n. 42. igneus III. n. 42. Magorum quis Pr. n. 6. mundus VII. 1, n. 70. nominis varii VII. 1, n. 68. non definiendus IX. 4, n. 3. nullo indiget VI. extr. principium rerum Platoni III. n. 41. Stoicis VII. 1, n. 68. qualis X. n. 27. quid I. 1, n. 9. V. 1, n. 13. VII. 1, n. 68. quo modo de diis loquendum I. 5, n. 5.
Dexius Xenophanis pater IX. 2, n. 1.
Dextra non facile iniicienda VIII. 1, n. 17.
Diaetetica quid III. n. 50.
Diagoras Melius: eius dictum VI. 2, n. 6.
Διαλειπόμενος modus argumentandi II. 10, n. 4.
Dialectica IV. 6, n. 9. eius varii modi ab Eubulide inventi II. 10, n. 4. inventa a quonam III. n. 19. 34. VIII. 2, n. 3. IX. 5, n. 4. neglecta a Cyrenaicis II. 8, n. 8. ab Epicuro X. n. 2. pars philosophiae Pr. n. 13. VII. 1, n. 33. partes eius quaenam VII. 1, n. 35. quid Pr. n. 13. III. n. 32. VII. 1, n. 34. 45. similis cui VII. 2, n. 3.
Dialectica secta Pr. n. 13.
Dialectici philosophi Pr. n. 12. II. 10, n. 1. 12, n. 2. X. n. 4.
Dialectus quid VII. 1, n. 38.
Dialogi a quibus primum scripti III. n. 19. 32.
Diana II. 5, n. 22. 6, n. 7. eius fanum IX. 1, n. 2. 5. quo die nata II. 5, n. 23.
Diana a Platone manumissa III. n. 30.
Dictio quid VII. 1, n. 38.
Didymaeus Apollo I. 1, n. 7.
Didymon VI. 2, n. 6.
Dies longitudinis diversae unde X. n. 25. nocte posterior I. 1, n. 9. secundum lunae cursum descripti I. 2, n. 11.
Difficile quid Chiloni I. 3, n. 2. Thaleti I. 1, n. 9.
Digitus: propter eum homines insaniunt VI. 2, n. 6.
Dii homines VI. 2, n. 6. sidera VIII. 1, n. 19.
Dimylus [?] archon Atheniensium II. 3, n. 8.
Diochetas IX. 3, n. 1.
Diocles Pythagoricus VIII. 1, n. 24.
Diocles Stratonis servus manumissus V. 3, n. 7.
Diocles Stratonis testamenti curator V. 3, n. 7.
Diodorus Aspendius quo modo cultus VI. 1, n. 7.

Diodorus Iasens II. 10, n. 1. seqq. IV. 6, n. 9. eius discipulus VII. 1, n. 20. mors II. 10, n. 1. scripta II. 10, n. 1. Cronus dictus II. 11, n. 1.
Diodorus Xenophontis filius II. 6, n. 8. 10.
Diodorus grammaticus IX. 1, n. 11.
Diogenes VII. 1, n. 39.
Diogenes Apolloniates VI. 2, n. 13. IX. 9, n. 1. seqq. eius pater IX. 9, n. 1. patria IX. 9, n. 1. placita IX. 9, n. 2. praeceptor IX. 9, n. 1. studia IX. 9, n. 1.
Diogenes Babylonius VI. 2, n. 13.
Diogenes Ptolemaeensis VII. 1, n. 33.
Diogenes Seleucius VI. 2, n. 78.
Diogenes Sicyonius VI. 2, n. 13.
Diogenes Sinopensis Cynicus VI. 1, n. 4. 2, n. 1. seqq. 9, n. 8. VII. 1, n. 54. eius aetas VI. 2, n. 9. ἀπόθεια VI. 1, n. 8. apophthegmata VI. 2, n. 4. 6. auctio VI. 1, n. 7. 2, n. 4. 6. canis VI. 2, n. 6. colloquium cum Speusippo IV. 1, n. 8. cultus VI. 2, n. 3. dicta II. 8, n. 14. 17. V. 1, n. 11. VI. 2, n. 4. 7. 8. discipuli VI. 2, n. 5. 9. 10. 3, n. 1. 4, n. 1. 3. 5, n. 1. 4. VII. 1, n. 26. domus VI. 2, n. 3. eloquentia VI. 2, n. 10. exsilium VI. 2, n. 1. methodus VI. 2, n. 5. mors VI. 2, n. 11. nitor VI. 2, n. 14. pater VI. 2, n. 1. patria VI. 2, n. 1. 11. praeceptor Pr. n. 10. VI. 2, n. 2. scripta II. 11, n. 2. VI. 2, n. 1. 7. 12. sepultura VI. 2, n. 6. 11. statuae VI. 2, n. 11. studia VI. 2, n. 8. successor Pr. n. 10. tolerantia VI. 2, n. 3. tragoediae VI. 2, n. 5. vitae genus VI. 2, n. 3.
Diogenes Tarsensis VI. 2, n. 11. eius praeceptor X. n. 15. scripta X. n. 15.
Diomedon IX. 5, n. 5.
Diomenes Anaxarchi praeceptor IX. 10, n. 1.
Dion VII. 1, n. 48. 49.
Dion III. n. 3. 14. ad libarandam Siciliam a Platone excitatus III. n. 15. 20. ad eum scribit Plato III. n. 11. VIII. 7, n. 1. amasius Platonis III. n. 23. discipulus Platonis III. n. 31. eius epitaphium Syracusis III. n. 23. reconciliandus cum Dionysio III. n. 16. Syracusas redit II. 7, n. 6.
Dion Lyconis manumissus V. 4, n. 6.
Dion Paeanieus VII. 1, n. 9.
Dionysiaca certamina quae ex Diogenis Cynici sententia VI. 2, n. 4.
Dionysius interpres Heraclidi IX. 1, n. 11.
Dionysius Colophonius VI. 8, n. 4.
Dionysius dialecticus II. 8, n. 12.
Dionysius Dioscoridis pater V. 2, n. 14.
Dionysius Metathemenus VII. 1, n. 19. 31. 4, n. 1. seqq. eius morbus VII. 4, n. 1. mors VII. 4, n. 4. pater VII. 4, n. 2. patria VII. 1, n. 31. 4, n. 2. placita VII. 1, n. 31. 4, n. 1. praeceptores VII. 4, n. 3. scripta VII. 4, n. 5.
Dionysius Platonis famulus III. n. 30.
Dionysius Platonis praeceptor III. n. 5.
Dionysius Polystrati successor X. n. 15.
Dionysius Syracusanus senior II. 7, n. 3. 6. IV. 1, n. 5. X. n. 4. fautor Aeschinis III. n. 24. fautor Aristippi II. 8, n. 3. 4. III. n. 24. municeps in Platonem III. n. 11. 14. VIII. 7, n. 4. reconciliandus cum Dione III. n. 16. ad eum epistola Aeschinis II. 7, n. 6. Platonis III. n. 14.
Dionysius Syracusanus iunior IV. 2, n. 4. 5. 6. ab eo Plato terram postulavit, quam formaret ad leges suae reipublicae III. n. 15. amicos quo modo tractet VI. 2, n. 6. scribit ad Speusippum IV. 1, n. 5. ad eum epistola Archytae III. n. 15. VIII. 4, n. 2.
Dionysius VI. 2, n. 6. VII. 3, n. 4. Semeles filius II. 8, n. 16.

Dionysodorus tibicen IV. 4, n. 2.
Diophantus a Stratone manumissus V. 3, n. 7. 9.
Dioscorides Dionysii filius V. 2, n. 14.
Dioscorides Timonis discipulus IX. 12, n. 6. 7.
Diospolis V. 5, n. 8.
Dioteles Nicanoris curator V. 1, n. 9.
Diotimus Stoicus X. n. 8.
Dioxippus VI. 2, n. 6.
Diphilus Aristonius VII. 2, n. 5.
Diphilus Bosporianus: eius filius V. 5, n. 11. praeceptores II. 12, n. 2.
Discere quod nescis non est turpe II. 5, n. 15.
Disciplina quae maxime necessaria VI. 1, n. 4.
Discipuli quo modo proficiant V. 1, n. 11.
Disiunctum enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Disputaturus qualis esse debeat VII. 1, n. 19.
Dissimilia quae III. n. 78.
Ditari male noli I. 1, n. 9.
Dium Macedoniae Pr. n. 4.
Dives indoctus quid VI. 2, n. 6.
Dividua quae III. n. 73.
Divinatio non exsecranda I. 3, n. 2. honoranda VIII. 1, n. 19.
Divisio quid VII. 1, n. 48.
Divitiae: bonum Platoni III. n. 45. caecae V. 5, n. 10. causa malorum II. 5, n. 14. causa voluptatis II. 8, n. 8. nihil ad voluptatem faciunt II. 8, n. 9. nocent, nisi quis digne utatur VI. 6, n. 3. non sunt bonum VII. 1, n. 60. propter eas nemo laedendus I. 5, n. 5. earum causa indignum non laudes I. 5, n. 5. cupiditas causa malorum VI. 2, n. 6. quid IV. 7, n. 3.
Doctus ab indocto quo modo differat II. 8, n. 4. V. 1, n. 11. nihil perdit II. 12, n. 4. qui verus II. 8, n. 4.
Dogma quid III. n. 33.
Dogmatici quae statuerunt IX. 11, n. 8. 13.
Dolor quid Cyrenaicorum II. 8, n. 8. Epicuri II. 8, n. 8. X. n. 29. Hegesiacorum II. 8, n. 8. Stoicorum VII. 1, n. 64. quo gravior, eo brevior X. n. 31. (4.) quotuplex VII. 1, n. 64. sapientis II. 8, n. 8.
Domus: suae recte praeesse discendum I. 3, n. 2. ea prius quam exeas, apud te pertractes, quid acturus sis I. 6, n. 4.
Donax Theophrasti servus V. 2, n. 14.
Doricus modus in musica IV. 3, n. 6.
Dosiades Epimenidis pater I. 18, n. 1.
Draco pro numine cultus Aegyptiis Pr. n. 7.
Draco: eius lex I. 2, n. 7.
Draco Penthili filius I. 4, n. 8.
Dropides Solonis frater III. n. 1.
Druidae Pr. n. 1. eorum placita Pr. n. 5.
Dryso IX. 11, n. 2.
Duo rerum humanarum genera VIII. 5, n. 1.
Dux ineptus VI. 1, n. 4.

E.

Ebrietas, quam adversus quod remedium I. 8, n. 5. III. n. 25. quid Pythagorae VIII. 1, n. 6.
Ebrius: eius duplex poena I. 4, n. 3. motus deterret ab ebrietate I. 8, n. 5. III. n. 26. famulus non puniendus I. 6, n. 4. non esto III. n. 26. princeps deprehensus morte multandus I. 2, n. 9.
Echecles VI. 6, n. 5. eius patria VI. 6, n. 5. praeceptores VI. 6, n. 5.
Echecrates VIII. 1, n. 24.
Eclectica secta Pr. n. 14.
Edendum ut vivas II. 5, n. 16.
Educatio qualis Diogeni Cynico VI. 2, n. 5. qualis sit V. 4, n. 1.
Effeminatus quid facit VI. 2, n. 6.
Egere qui nullis, qui minimis soleant VI. 9, n. 3.
Elea Pr. n. 10. 13. IX. 2, n. 3. 5. 6. 6, n. 1.
Electra argumentandi modus II. 10, n. 4.

ementum a Platone in philosophia primum nominatum III. 1. 19. diversum a principio Stoicis VII. 1, n. 68. duplex IX. 3, n. 2. infinitum Anaximandri II. 1, n. 2. quatruplex Pr. n. 7. III. n. 41. V. 1, n. 13. VII. 1, n. 68. 69. VIII. 2, n. 12. IX. 2, n. 3. quincuplex V. 1, n. 13. quod IX. 9, n. 2.
enctici philosophi Pr. n. 12.
eusinia sacra V. 1, n. 6.
aca secta Pr. n. 13.
aca I. 2, n. 18.
enses philosophi Pr. n. 12. II. 9, n. 8. 18, n. 2.
is Pr. n. 13. II. 6, n. 8. 9. 9, n. 1. 3. 10, n. 5. VIII. 1, n. 25. IX. 3, n. 1. 5, n. 1. 3. 11, n. 1. 4. 7. 12, n. 1.
ssus VI. 2, n. 11.
quentia quid valeat V. 5, n. 0.
thales Epicharmi pater VIII. , n. 1.
PEDOCLES VIII. 1, extr. 2, n. . seqq. eius aetas VIII. 2, n. 1. amasius VIII. 2, n. 6. lictum IX. 11, n. 8. discipuli VIII. 2, n. 3. genus VIII. 2, n. 1. inventum VIII. 2, n. 3. X. 5, n. 4. magia VIII. 2, n. . mors VIII. 2, n. 10. 11. pater VIII. 2, n. 1. placita VIII. , n. 12. praeceptores VIII. 1, extr. 2, n. 2. scripta VIII. 2, n. 3. 6. 13. sepulcrum VIII. 2, n. 11. IX. 3, n. 3. studia VIII. , n. 3. tyrannidem a se amovit VIII. 2, n. 9.
pedocles Empedoclis avus VIII. 2, n. 1.
tio quotuplex VI. 6, n. 3.
κεκαλυμμένος modus argumendi II. 10, n. 4. 11, n. 1. VII. 1, n. 35. 49.
s quotuplex III. n. 73. seq. VII. 1, n. 60.
telechia V. 1, n. 13.
unciatio quid VII. 1, n. 46. 7.
aminondas VI. 2, n. 6. eius nors II. 6, n. 10. praeceptor VIII. 1, n. 5.
hectici qui Pr. n. 11. IX. 11, n. 8.
Ephesus I. 1, n. 14. 11, n. 7. II. 6, n. 7. 7, n. 3. 8, n. 19. VI. 1, n. 11. 6, n. 5. IX. 1, n. 1. 2. 10. 4, n. 1. eius templo carbones subiiciuntur II. 8, n. 19.
Ephorus quis? quid? et quando? I. 3, n. 1.
Ephorus historicus II. 10, n. 6.
Ἐπιχαιρεκακία quid VII. 1, n. 64.
EPICHARMUS VIII. 3, n. 1. seqq. a quo Plato multa III. n. 12. eius aetas VIII. 3, n. 3. mors VIII. 3, n. 3. pater VIII. 3, n. 1. patria VIII. 3, n. 1. praeceptor VIII. 3, n. 1. scripta III. n. 12. VIII. 3, n. 1. 2. sapiens I. 1, n. 14.
Epicomus Carneadis pater IV. 9, n. 1.
Epicrates V. 3, n. 7.
Epicurea secta Pr. n. 13.
Epicurei philosophi Pr. n. 12. X. n. 2. 15. 20. cur non ad alias sectas transeant IV. 6, n. 18.
EPICURUS Atheniensis VIII. 1. extr. IX. 11, n. 4. X. n. 1. seqq. cui successit Pr. n. 10. eius adversarii X. n. 3. aetas X. n. 1. 2. 9. discipuli X. n. 11. seqq. dolor II. 8, n. 8. X. n. 29. epistolae X. n. 3. 18. 24. seqq. indoles animi X. n. 5. mors X. n. 9. parentes X. n. 1. patria X. n. 1. philosophiae divisio X. n. 19. placita X. n. 81. praeceptores IX. 11, n. 7. X. n. 7. schola X. n. 2. scripta Pr. n. 11. VII. 7, n. 3. X. n. 8. 17. 19. scriptorum epitome X. n. 18. secta Pr. n. 13. X. n. 2. stilus X. n. 8. successor X. n. 9. testamentum X. n. 10. voluptas quae II. 8, n. 8. epistolis suis quae praeposuit III. n. 36. X. n. 8. in eum desiit Italica secta Pr. n. 10. sumsit multa ex Theodoro de diis II. 8, n. 12.
Epicurus Leontei X. n. 16.
Epicurus Magnesius X. n. 16.
Epicurus Metrodori filius X. n. 10.
Epicurus pugil X. n. 16.
Epidaurium I. 7, n. 1.

Epigenes Critonis filius II. 13, n. 2. Socratis auditor II. 13, n. 2.
Epimenides genealogicus I. 10, n. 13.
Epimenides historicus I. 10, n. 13.
Epimenides sapiens Pr. n. 9. I. 10, n. 1. VIII. 1, n. 3. IX. 2, n. 3. ad eum Solonis epistola I. 2, n. 18. eius aetas I. 10, n. 4. 12. corpus servabant Lacedaemonii I. 10, n. 12. divinationis peritia I. 10, n. 11. epistolae I. 10, n. 8. 9. mors I. 10, n. 4. nomen apud Cretenses I. 10, n. 11. pater I. 10, n. 1. patria I. 10, n. 1. reditus in patriam I. 10, n. 4. scripta I. 10, n. 5. somnus septem quinquaginta annorum I. 10, n. 2. 7. victus I. 10, n. 10. ex septem sapientibus I. 1, n. 14. fanum apud Atheniensis exstruit I. 10, n. 6. peste liberat Athenienses I. 10, n. 3. pro deo a Cretensibus cultus I. 10, n. 11.
Epitimedes Cyrenaeus: eius auditor II. 8, n. 7. patria II. 8, n. 7. praeceptor II. 8, n. 7.
Equus pro superbo VI. 1, n. 4.
Erasistratus auditor Theophrasti V. 2, n. 15. praeceptor Stratonis medici V. 3, n. 6.
Erastus Platonis discipulus III. n. 31.
Ercheia demus Atticae II. 6, n. 1.
Eresus II. 8, n. 2. V. 2, n. 1.
Eretria II. 7, n. 3. 9, n. 3. 18, n. 1. IV. 6, n. 19. eius excidium I. 18, n. 3. in eam Menedemi merita II. 18, n. 17.
Eretrica secta Pr. n. 13.
Eretrici philosophi Pr. n. 12. IV. 6, n. 9. a quonam II. 8, n. 7. 9, n. 3. 18, n. 2.
Eretrienses: in eos epigramma Platonis III. n. 23.
Erineus Chrysippi Cnidii pater VIII. 8, n. 3.
Erisiadum fundus III. n. 30.
Eristhenes I. 7, n. 1.
Eristici philosophi II. 10, n. 1. 2.
Erotium X. n. 3.
Eruditio: ei adquirendae quid obsit VII. 1, n. 19. eius usus VI. 2, n. 6. VII. 1, n. 66. inutilis VII. 1, n. 28. quid V. 1, n. 11. tempore adquiritur VI. 6, n. 8. VII. 1, n. 19.
Erythinus non comedendus VIII. 1, n. 18.
Erythrae V. 5, n. 11.
Erythreum mare IX. 7, n. 2.
Etea I. 9, n. 1.
Etesiae I. 1, n. 9. VIII. 2, n. 5.
Ethica inventa a quonam Pr. n. 10. II. 4, n. 2. 5, n. 5. 6. III. n. 34. philosophiae pars Pr. n. 13. V. 1, n. 13. VII. 1, n. 33. X. n. 19. qualis Stoicorum VII. 1, n. 51. seqq. quid Pr. n. 13. VII. 1, n. 33. X. n. 19. sublata ab Aristone VII. 2, n. 2.
Ethici philosophi Pr. n. 12.
Εὖ διάγειν praeponebat Epicurus epistolis suis III. n. 36.
Εὖ πράττειν praeponebat Plato epistolis suis III. n. 36.
Euaeon Platonis discipulus III. n. 31.
Euagoras Cleobuli pater I. 6, n. 1.
Euander Phocensis IV. 8, n. 4. ei successit Hegesinus IV. 8, n. 4. successor Lacydis IV. 8, n. 4.
Euathlus Protagorae accusator IX. 8, n. 5. Protagorae discipulus IX. 8, n. 8.
Eubius Theophrasti servus V. 2, n. 14.
Euboea Pr. n. 3. X. n. 29.
Eubulides II. 10, n. 4. eius discipuli II. 10, n. 5. 6. 7. interrogationes VII. 7, n. 11. patria II. 10, n. 4. Euclidis successor II. 10, n. 4. inventor variarum dialectices modorum II. 10, n. 4. R litteram a Demosthene didicit pronuntiare II. 10, n. 4. reprehendit Aristotelem II. 10, n. 4.
Eubulus Anaxagorae pater II. 3, n. 1.
Eubulus archon Atheniensium II. 6, n. 15. V. 1, n. 7.
Eubulus: eius servus Hermias V. 1, n. 5.

CLIDES II. 10, n. 1. seqq. eius discipuli II. 10, n. 1. 12, n. 1. II. n. 8. VI. 5, n. 6. patria II. 10, n. 1. placita II. 10, n. 2. praeceptor II. 5, n. 26. scripta II. 10, n. 2. dialogi II. 7, n. 8. secta Pr. n. 13. II. 10, n. 1. 8. 12, n. 1. studium forensium causarum II. 5, n. 12.
clides lapicida Platonis debitor III. n. 30.
crates archon Atheniensium 8, n. 3.
daemonici Pr. n. 12.
damus Menodori pater IV. 6, n. 4.
DOXUS Cnidius VIII. 8, n. 1. seqq. eius aetas VIII. 8, n. 6. filiae VIII. 8, n. 3. pater VIII. 8, n. 1. patria VIII. 8, n. 1. praeceptores VIII. 8, n. 2. scripta VIII. 8, n. 3. studia VIII. 8, n. 1.
doxus Cnidius alius VIII. 8, n. 5.
doxus Rhodius VIII. 8, n. 5.
doxus Siculus VIII. 8, n. 5.
menes Philetaeri filius IV. 6, n. 14. Arcesilai patronus IV. 6, n. 14. ei Archias ab Arcesilao commendatur IV. 6, n. 12.
menes Stratonis fautor V. 4, n. 4.
molpides Atheniensium Pr. n. 3.
molpus, Musaei pater Pr. n. 3.
nomius Pythagorae frater VIII. 1, n. 1.
nuchus malum VI. 2, n. 6.
onymos V. 2, n. 14.
phantus II. 10, n. 6. eius discipuli II. 10, n. 6. 12, n. 2.
mors II. 10, n. 6. patria II. 10, n. 6. scripta II. 10, n. 6.
phorbus VIII. 1, n. 4. 23. quae invenit I. 1, n. 3.
phorion IX. 8, n. 9.
phranor Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
phranor Seleucus IX. 12, n. 7. Eubuli praeceptor IX. 12, n. 7.
ripides IV. 3, n. 4. 5, n. 6. IX. 1, n. 7. 11, n. 8. adiuvatur a Socrate II. 5, n. 2. Anaxagorae auditor II. 5, n. 24. domus IX. 8, n. 5. Medea II. 18, n. 10. VII. 7, n. 3. mortuus quando II. 5, n. 23. proficiscitur in Aegyptum III. n. 8.
Euryclides II. 8, n. 11. eius dicta II. 8, n. 11.
Eurydice Ptolemaei uxor V. 5, n. 8.
Eurylochus Larissaeus II. 5, n. 9. 18, n. 3.
Eurylochus Pyrrhonis discipulus IX. 11, n. 7.
Eurymedon III. n. 30. eius filius Speusippus IV. 1, n. 2.
Eurymedon Aristotelis accusator V. 1, n. 7.
Eurymenes VIII. 1, n. 12.
Eurytus: eius discipuli III. n. 8. VIII. 1, n. 24.
Euthycrates VI. 5, n. 7.
Euthydemus I. 3, n. 1.
Euthyphron Heraclidis frater V. 6, n. 1. 6.
Euthyphron Pythagorae atavus VIII. 1, n. 1.
Euthyphron Socratis auditor II. 5, n. 12.
Eutychides II. 8, n. 4. [§. 74. ed. Meibom.]
Evidentia quid VII. 1, n. 40.
Exaenetus Empedoclis filius VIII. 2, n. 1.
Exaenetus Empedoclis pater VIII. 2, n. 1.
Exaenetus Myrmecis pater II. 12, n. 2.
Examius Thaletis pater I. 1, n. 7. II. 2, n. 8.
Excandescentia quid VII. 1, n. 64.
Execestides Solonis pater I. 2, n. 1.
Exercitatio ad virtutem facit VI. 2, n. 6. corporis ad virtutem facit II. 8, n. 8. corpus ad tolerantiam firmat VII. 1, n. 64. duplex Diogeni Cynico VI. 2, n. 6. potest omnia I. 7, n. 6.

F.

Fabae qua natura VIII. 1, n. 19. interdicuntur a Pythagora VIII. 1, n. 18 19.
Facies non ornanda I. 1, n. 9.

in quam Diogenes sepelirí voluit VI. 2, n. 6.
Facile quid Thaleti I. 1, n. 9.
Facula podicem non abstergendam VIII. 1, n. 17.
Fastus VII. 1, n. 9.
Fatum VIII. 1, n. 19. IX. 4, n. 6.
Felicitas perfecta in hoc aevo impossibilis II. 8, n. 8. 9 quid V. 1, n. 13. quotuplex III. n. 64.
Felix quis I. 1, n. 9. esse cupiens omnium maxime anxius IV. 7, n. 3.
Festinandum non est in via I. 3, n. 2.
Figuli rota inventum Anacharsidis I. 8, n. 6.
Figurae quae pulcerrimae VIII. 1, n. 19.
Filiae quales elocandae I. 6, n. 4. quibuscum misceri fas Pr. n. 6. IX. 11, n. 9.
Filius bonus ut impetretur, non immolatur VI. 2, n. 6.
Fines: in iis peregrinanti non redeundum VIII. 1, n. 17.
Finis quis II. 8, n. 8. 10. 13. VII. 2, n. 1. 3, n. 1. IX. 7, n. 12. quotuplex III. n. 61.
Fixae stellae quae VII. 1, n. 71.
Fluvius unde Pr. n. 7.
Formosus VII. 1, n. 19.
Fortis sit mansuetus I. 3, n. 2. ii pauci praestant multis imbellibus VI. 1, n. 5.
Fortissimum quid Thaleti I. 1, n. 9.
Fortitudo exercenda Pr. n. 5. iuvenum IV. 7, n. 3. quid III. n. 57. VII. 1, n. 65.
Fortuna caeca V. 5, n. 10. quaecumque ferenda I. 6, n. 4. 7, n. 4.
Forum quid I. 8, n. 5.
Fratrum concordia quanta VI. 1, n. 4.
Frigidum generationis causa II. 4, n. 3. IX. 5, n. 8.
Frugalitas bonum Platoni III. n. 45.
Fulgur unde X. n. 25.
Fulmen unde X. n. 25.
Fures magni parvum ducunt VI. 2, n. 6.
Futurum celandum I. 4, n. 4. eius eventus obscurus I. 4, n. 4.

G.

Galatarum Druidae Pr. n. 1.
Γαλαξία quid II. 3, n. 4.
Gallus albus cui sacer VIII. 1, n. 19. pulcer natura I. 2, n. 4.
Gamelion mensis X. n. 9. 10.
Gargettus domus Atticae X. n. 1.
Gaudium quid VII. 1, n. 64.
Gela VIII. 2, n. 6.
Gelous II. 10, n. 1.
Generationis causae II. 4, n. 3.
Generis nobilitas causa malorum II. 5, n. 14.
Genitivus casus VII. 1, n. 47.
Genus logicum quid VII. 1, n. 42.
Geometria: ei quousque operi danda II. 5, n. 16. inventa in Aegyptiis Pr. n. 7. I. 1, n. 3. non necessaria VI. 2, n. 8. perfecta a Pythagora VIII. 1, n. 11. quid III. n. 49. tollitur a Cynicis VI. 9, n. 3.
Getae VIII. 1, n. 1.
Glacies unde X. n. 25.
Gladium acutum avertendus VIII. 1, n. 17. eo ignis non fodiendus VIII. 1, n. 17.
Glaucon II. 15. eius liberi III. n. 1. pater III. n. 1. patria II. 15. scripta II. 15. Platonis frater II. 5, n. 12. III. n. 4.
Glaucus IX. 11, n. 8.
Gloria quid IV. 7, n. 3. eius privatio bonum VI. 1, n. 5.
Gnomon a quo inventus II. 1, n. 3.
Gnurus Anacharsidis pater I. 8, n. 1.
Gobryae Magi Pr. n. 2.
Gorgias Leontinus II. 6, n. 5. 7, n. 7. VIII. 2, n. 3. eius discipulus VI. 1, n. 2. praeceptor VIII. 2, n. 3. scriptum VIII. 2, n. 3.
Gorgylus V. 3, n. 7.
Gorsias I. 1, n. 14.
Graecia Pr. n. 3. I. 1, n. 7. 15. 2, n. 6. 3, n. 4. 8, n. 1. 4. 5. 7. 11, n. 7. II. 5, n. 4. 11. 6, n. 7. 13. 14. VII. 1, n. 26. 44.

VIII. 8, n 8. IX. 1, n. 7. 9. 1, n. 9. X. n. 5. a quo mens ura et pondera accepit VIII. , n. 13. auctores inde humani eneris Pr. n. 3. philosophiae Pr. n. 3. eius sapientissimus II. 1, n. 7.
aecismus VII. 1, n. 40.
ammatica: eius vim primum Plato speculatus est III. n. 19.
ammatici a Diogene Cynico irrisi VI. 2, n. 4.
ando unde X. n. 5.
atia cito consenescit V. 1, n. 11.
atiae a Socrate sculptae II. 5, n. 4. in Academia a Speusippo collocatae IV. 1, n. 3.
yllio sculptor V. 1, n. 9.
yllus Xenophontis filius II. 6, n. 1.
yllus Xenophontis pater II. 6, n. 8. 10.
mnosophistae Pr. n. 1. IX. 7, n. 2. 11, n. 2. Magorum prosapia Pr. n. 6. eorum placita Pr. n. 5.

H.

licarnassus IX. 1, n. 13.
lo unde X. n. 25.
lys consilio Thaletis sine ponte traiectus I. 1, n. 10.
plocyon dictus Antisthenes Cynicus VI. 1, n. 6.
armodius I. 2, n. 8. VI. 2, n. 6.
armonia fiunt omnia VIII. 1, n. 19. 7, n. 3.
armonia quid III. n. 49.
arpalus Alexandrum fugit V. 5, n. 2.
ecademia pro Academia III. n. 9.
ecademus pro Academus III. n. 9.
ecataeus IX. 1, n. 2. 11, n. 7.
ector VI. 2, n. 6.
ecuba III. n. 23.
edia X. n. 8.
egesaeus: eius cognomen VI. 4, n. 2. patria VI. 4, n. 3. praeceptor VI. 4, n. 3.
egesiaci II. 8, n. 9. eorum placita II. 8, n. 9.
Hegesias VI. 2, n. 6. eius praeceptor II 8, n. 7.
Hegesias Hipparchi filius V. 2, n. 14.
Hegesibulus Anaxagorae pater II. 8, n. 1.
Hegesinus Pergamenus IV. 8, n. 4. ei successit Carneades IV. 8, n. 4. successor Euandri IV. 8, n. 4.
Hegesipolis dictus Menedemus II. 18, n. 7.
Hegesistratus Demoeriti pater IX. 7, n. 1.
Hegias III. n. 30.
Helenae crater I. 1, n. 7.
Helicae III. n. 14.
Heliopolis VIII. 8, n. 6.
Heliotropion Phereydae I. 11, n. 6.
Hellenismus quid VII. 1, n. 40.
Hellespontus IX. 12, n. 1.
Hemon Chius ab Arcesilao delusus IV. 6, n. 11.
Hephaestiades III. n. 30.
Heracion IX. 5, n. 1.
Heraclea Ponti V. 6, n. 1.
Heracleotae II. 5, n. 23.
Heracleum III. n. 30.
Heraclia VII. 4, n. 2.
Heraclidarum gens I. 7, n. 1.
Heraclides Aenius discipulus Platonis III. n. 31.
Heraclides Alexandrinus Lembus V. 6, n. 8.
Heraclides Alexandrinus Persicarum proprietatum scriptor V. 6, n. 8.
Heraclides astrologiae scriptor V. 6, n. 8.
Heraclides Bargyleites V. 6, n. 8.
Heraclides Calatianus V. 6, n. 8.
Heraclides Cumanus rerum Persicarum scriptor V. 6, n. 8.
Heraclides Cumanus rhetor V. 6, n. 8.
Heraclides Demetrii filius V. 4, n. 9.
Heraclides epigrammatarius V. 6, n. 8.
Heraclides Hicesius V. 6, n. 8.
Heraclides Magnesius V. 6, n. 8.
Heraclides Phocensis V. 6, n. 8.
Heraclides poeticus V. 6, n. 8.
Heraclides Ponticus philosophus V. 6, n. 1. seqq. VIII. 2, n. 11.

IX. 1, n. 11. eius corporis habitus V. 6, n. 3. corporis cultus V. 6, n. 3. discipulus VII. 4, n. 3. draco V. 6, n. 6. pater V. 6, n. 1. patria V. 6, n. 1. 3. VII. 4, n. 3. poena ab Apolline V. 6, n. 6. praeceptores III. n. 31. V. 6, n. 2. scripta V. 6, n. 4. stilus V. 6, n. 4.
Heraclides Ponticus pyrrhichicarum scriptor V. 6, n. 8.
Heraclides Ptolemaei auditor IX. 12, n. 7. praeceptor Aenesidemi IX. 12, n. 7.
Heraclides Tarentinus V. 6, n. 8.
Heraclides Tarsensis VII. 1, n. 64.
Heraclitei III. n. 10. VI. 1, n. 11. IX. 1, n. 5.
Heraclitus citharoedus IX. 1, n. 13.
Heraclitus elegiacus IX. 1, n. 13.
Heraclitus Lesbius IX. 1, n. 13.
Heraclitus lyricus IX. 1, n. 13.
Heraclitus philosophus VIII. extr. IX. 1, n. 1. seqq. 4, n. 1. X. n. 4. ad eum Darii epistola IX. 1, n. 9. eius aetas VIII. 2, n. 1. IX. 1, n. 1. 3. dicta IX. 1, n. 2. 4. 8. discipuli VI. 1, n. 11. epistola ad Darium IX. 1, n. 9. indoles IX. 1, n. 2. 4. 5, n. 6. mors IX. 1, n. 3. partes in sensibus tuebatur Plato III. n. 10. pater IX. 1, n. 1. patria IX. 1, n. 1. placita IX. 1, n. 6. scripta II. 5, n. 7. IX. 1, n. 5. 7. scriptorum interpretes IX. 1, n. 11.
Heraclius V. 4, n. 9.
Hercules I. 5, n. 2. VI. 1, n. 3. 2, n. 6. VII. 1, n. 26. 5, n. 4. alter Cleanthes VII. 5, n. 2. eius e posteris Cleobulus I. 6, n. 1. Iovis filius V. 1, n. 7.
Herillus VII. 1, n. 31. 3, n. 1. seqq. eius amores VII. 3, n. 3. patria VII. 1, n. 31. 3, n. 1. placita VII. 1, n. 31. 3, n. 1. praeceptor VII. 1, n. 31. scripta VII. 3, n. 2. 4.
Hermarchus Democriti praeceptor X. n. 7.
Hermarchus Epicuri successor X. n. 9. eius mors X. n. 13. pater X. n. 9. 10. 13. patria X. n. 13. praeceptor X. n. 3. scripta X. n. 13. successor X. n. 15.
Hermias Atarnensium tyrannus V. 1, n. 5. 7.
Hermias Eubuli servus V. 1, n. 5.
Hermias Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Hermione I. 1, n. 14. V. 4, n. 9.
Hermodamas Pythagorae praeceptor VIII. 1, n. 2.
Hermodorus Epheso electus IX. 1, n. 2.
Hermogenes auditor Parmenidis III. n. 8. filius Critonis II. 13, n. 2. praeceptor Platonis III. n. 8. Socratis II. 13, n. 2.
Hermolaus coniurat in Alexandrum Magnum V. 1, n. 6.
Hermotimus VIII. 1, n. 4.
Herodotus Ariei IX. 12, n. 7. eius discipulus IX. 12, n. 7. pater IX. 12, n. 7. patria IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7.
Herodotus X. n. 3. ad eum Epicuri epistola X. n. 18. 24.
Heroes qui VIII. 1, n. 19. quo modo colendi VIII. 1, n. 19.
Herpylis concubina Aristotelis V. 1, n. 3. 9. eius filius Nicomachus V. 1, n. 8.
Hesiodus Pr. n. 9. I. 1, n. 11. V. 6, n. 7. VIII. 1, n. 25. IX. 2, n. 3. 3, n. 3. eius aemulus Xenophanes Colophonius II. 5, n. 25. praeceptor IX. 1, n. 2. sophista dictus Pr. n. 9.
Hesperus idem ac Phosphorus VIII. 1, n. 14. IX. 3, n. 3.
Hestiaeus auditor Platonis III. n. 31. pater Archytae VIII. 4, n. 1.
Hicesia V. 6, n. 8.
Hicesias Diogenis Cynici pater VI. 2, n. 1.
Hicetas Syracusanus VIII. 7, n. 3.
Hiems unde VIII. 1, n. 19.
Hierocles Piraeei praefectus II. 17, n. 3. IV. 6, n. 14. 15.
Hieromnemones magistratus VI. 2, n. 6.
Hieronymus peripateticus IV. 6, n. 17. 18. V. 4, n. 4. IX. 12, n. 5.

ara Lyconis V. 4, n. 9.
PARCHIA VI. 7, n. 1, seqq.
ius disputatio cum Theodoro
theo VI. 7, n. 8. domus VI.
, n. 4. filius VI. 5, n. 5.
rater VI. 6, n. 1. 7, n. 1.
naritus VI. 5, n. 5. 7, n. 2.
atria VI. 7, n. 1.
pparchus Hegesiae pater V. 2,
. 14. Theophrasti familiaris
. 2, n. 14.
pparchus Nicanoris curator V.
, n. 9.
ppasus Empedoclis praeceptor
VIII. 2, n. 2.
ppasus Lacon VIII. 6, n. 4.
PPASUS Metapontinus VIII. 6,
. 1. seqq. eius patria VIII. 6,
. 1. placita VIII. 6, n. 2.
cripta VIII. 1, n. 5. 6, n. 3.
ppasus Pythagorae avus VIII.
, n. 1.
ppocentaurus VII. 1, n. 36.
ppocrates IX. 4, n. 1. 7, n. 10.
11, n. 8.
ppocrates Pisistrati pater I. 3,
. 1.
ppocrates Stratonis testamenti
curator V. 3, n. 7.
ppon VII. 1, n. 9.
pponicus Arcesilai praeceptor
IV. 6, n. 5. Menedemi fautor
II. 18, n. 14.
ppothales Platonis discipulus
III. n. 31.
rundo non sub eodem tecto
habenda VIII. 1, n. 17.
istrio inventus secundus ab
Aeschylo III. n. 34. tertius a
Sophocle III. n. 34. unus a
Thespi III. n. 34.
omerus Pr. n. 9. I. 1, n. 11.
II. 18, n. 10. IV. 5, n. 6. V. 6,
n. 7. VIII. 2, n. 3. IX. 1, n. 2.
2, n. 1. 3. 11, n. 6. 8. 12, n. 6.
ab Arcesilao magni aestimatus
IV. 6, n. 4. eius admirator VI.
4, n. 8. aemuli: Sagaris II. 5,
n. 25. Xenophanes Colophonius
II. 5, n. 25. anima VIII. 1, n.
19. poemata collecta cura So-
lonis et Pisistrati I. 1, n. 9.
περὶ ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης II. 3,
n. 7. damnatur ab Athenien-
sibus II. 5, n. 28. scepticae
sectae auctor IX. 11, n. 8. so-
phista dictus Pr. n. 9.
Homo adspectu emitur VI. 2. n.
14. ei cum diis cognatio VIII.
1, n. 19. eius carne vesci non
iustum VI. 2, n. 6. VII. 1,
n. 64. vita facilis VI. 2, n. 6.
gignitur unde IX. 3, n. 2. 5,
n. 8. Platonicus VI. 2, n. 6.
primus Graecus Pr. n. 3. quae-
situs a Diogene Cynico VI. 2,
n. 6. quem reviviscere statue-
bant Magi Pr. n. 6. quo nihil
sapientius et stultius VI. 2, n. 4.
Honestum nullum IX. 11, n. 3.
quid III. n. 42. VII. 1, n. 59.
quotuplex VII. 1, n. 59. solum
bonum VII. 1, n. 59.
Horoscopium Anaximandri in-
ventum II. 1, n. 8. cui usui VI.
9, n. 8.
Hospitalis amicitia quae III. n.
46.
Hostia cruenta diis non offeren-
da VIII. 1, n. 19.
Humanitas quotuplex III. n. 63.
Humidum generationis causa IX.
5, n. 8.
Hybaees V. 2, n. 14.
Hyle IX. 5, n. 6.
Hymni VIII. 1, n. 19.
Hyperides Platonis discipulus III.
n. 31.
Hyperborei VIII. 1, n. 9.
Hypsicrates VII. 7, n. 12.
Hyrradius Pittaci pater I. 4, n.
1. 8.
Hystaspis filius IX. 1, n. 9.

I.

Ichthyas Metalli filius II. 11, n.
2. ad eum Diogenes Cynicus
librum scripsit II. 11, n. 2.
Idaeum antrum VIII. 1, n. 3.
Idea quibus nominibus Platoni
III. n. 38. quid Platoni III. n.
12. 38. 41. VI. 2, n. 6.
Idomeneus X. n. 3. 10. eius prae-
ceptor X. n. 15. uxor X. n. 11.
Ignis: elementum Platoni III. n.
41. Stoicis VII. 1, n. 68. 69.
Empedocli VIII. 2, n. 12. He-
raclito IX. 1, n. 6. Parmenidi
IX. 3, n. 2. ex eo constant
omnia IX. 1, n. 6. gladio non

fodiendus VIII. 1, n. 17. levis II. 3, n. 4.
Iliacum certamen V. 4, n. 3.
Imbellis: iis multis praestant pauci fortes VI. 1, n. 5.
Immortalis quo modo fias VI. 1, n. 4.
Immortalitas animae statuta a quibus primum I. 1, n. 3. a Platone III. n. 39.
Immunda loca ingredientes non faciunt immundos VI. 2, n. 6.
Imperativum quid VII. 1, n. 48.
Imperitia dominatur I. 6, n. 4.
Imperium benevolentia muniendum I. 7, n. 4. quaenam eius forma optima VII. 1, n. 66. quodnam maximum I. 4, n. 4.
Impietas pessimus contubernalis IV. 7, n. 3.
Impossibile amare morbus animi I. 5, n. 5. enunciatum quid VII. 1, n. 48. non adpetendum I. 3, n. 2.
Inachus VII. 1, n. 48.
Inanimata habent etiam animam I. 1, n. 3.
Incestus Magis licitus Pr. n. 6.
Incipere bene quantum II. 5, n. 16.
Incomprehensibilia omnia IX. 2, n. 3.
Incorporeum quid VII. 1, n. 70.
Indefinitum enunciatum quid VII. 1, n. 46.
Indi IX. 11, n. 4. eorum Gymnosophistae Pr. n. 1. IX. 7, n. 2. 11, n. 2.
Indigentia quid VII. 1, n. 64.
Individua quae III. n. 73.
Indoctus deterior mendico II. 8, n. 4. in quo a docto differat II. 8, n. 4. V. 1, n. 11. lapis II. 8, n. 4. mancipium II. 8, n. 4.
Inductio quid III. n. 33.
Infans quo modo crescat in utero matris VIII. 1, n. 19.
Infelicitas quo modo prudenti et forti feratur I. 4, n. 1. tolerabilior fiat I. 1, n. 9. eam qui ferre nescit infelix I. 5, n. 5.
Infelix nullus irridendus I. 3, n. 2. 6, n. 4.
Infernus VI. 5, n. 10. facilis descensu IV. 7, n. 3.
Infinitum omne IX. 6, n. 2. principium omnium II. 1, n. 2. quid Archelao II. 4, n. 3.
Ingratus ne sis I. 6, n. 4.
Inimicitia solvenda I. 6, n. 4.
Inimicus beneficiis reddendus amicus I. 6, n. 4. fiat amicus VIII. 1, n. 19. observandus cur VI. 1, n. 5. qui virtuti se studet VII. 1, n. 28. eorum insidiae fugiendae I. 6, n. 4. inter eos iudicare facilius I. 5, n. 5.
Initiati qui et quod iis commodum VI. 2, n. 6.
Iniuria: ab ea quo modo homines arcentur I. 2, n. 10. difficile toleratur I. 3, n. 2. quid X. n. 31. (37.)
Iniustitia fugienda I. 6, n. 4.
Iniustum nullum IX. 11, n. 3.
Inscitia unicum malum II. 5, n. 14.
Insidiae inimicorum fugiendae I. 6, n. 4.
Insipiens VI. 2, n. 6. etiam quaedam virtutes habet II. 8, n. 5. non semper in dolore est II. 8, n. 8.
Insuave nihil natura II. 8, n. 9.
Intelligentia quid VII. 1, n. 56.
Intelligibile quid Platoni III. n. 12.
Interrogatio quid VII. 1, n. 8.
Invectum quid VII. 1, n. 49.
Inventa quae non posueris, ne tollas I. 2, n. 9.
Invidia quid VIII. 1, n. 64.
Invidus ab invidia consumitur VI. 1, n. 4. non est sapiens II. 8, n. 8. quid IV. 7, n. 3.
Ionia Pr. n. 10. I. 1, n. 7. 8. 15. 5, n. 4. 5. II. 2, n. 1. 4. 4, n. 1. 5, n. 7. X. n. 5.
Ionica dialectus VII. 1, n. 38.
Ionica secta VIII. 1, n. 1. eius princeps Thales Pr. n. 10. I. extr. VIII. 1, n. 1. successores Pr. n. 10. Anaxagoras Pr. n. 10. Anaximander Pr. n. 10. I. extr. Anaximenes Pr. n. 10. Archelaus Pr. n. 10. Socrates Pr. n. 10. desinit in Clitomachum, Chrysippum et Theophrastum Pr. n. 10. dicta unde Pr. n. 10.

phicrates dux II. 6, n. 1.
ra cohibenda I. 3, n. 2. potentium non commovenda VIII. 1, n. 17. ea non punias III. n. 26. nihil dicas aut facias VIII. 1, n. 19. quid VII. 1, n. 64.
iracundia quid VII. 1, n. 64.
Iraeus V. 3, n. 7.
Iris unde X. n. 25.
Irridendus nullus infelix I. 8, n. 2. 6, n. 4.
Irrisio a quo VI. 2, n. 6.
Isidorus rhetor VII. 1, n. 29.
Isis luna dicta Pr. n. 7.
Isocrates: eius discipulus II. 7, n. 9. natus quando III. n. 2. Platonis amicus III. n. 9.
Ismenias tibicen IV. 4, n. 2. VII. 1, n. 64.
Isthmionicae honor I. 2, n. 8.
Isthmus VI. 2, n. 11. eius luctatores III. n. 5. ludi VI. 1, n. 2. eum Periander voluit perfodere I. 7, n. 6.
Italia Pr. n. 10. VIII. 1, n. 3. 15. 21. 26. IX. 2, n. 3.
Italica secta VIII. 1, n. 1. eius auctor Pythagoras Pr. n. 10. VIII. 1, n. 1. desiit in Epicurum Pr. n. 10. dicta unde Pr. n. 10.
Itinere quo modo utendum VIII. 1, n. 19.
Ithagenes Melissi pater IX. 4, n. 1.
Iudaei Magorum prosapia Pr. n. 6.
Iudex et amicus quo modo in Chilone simul I. 3, n. 3.
Iudicandi instrumentum quod Stoicis VII. 1, n. 37.
Iulietes VII. 2, n. 9.
Iuno I. 7, n. 2. VII. 7, n. 12. VIII. 2, n. 12. terra VIII. 2, n. 12.
Iuppiter I. 1, n. 12. 3, n. 2. 11, n. 6. II. 6, n. 14. III. n. 30. VI. 2, n. 6. 10. 3, n. 2. VII. 1, n. 25. 41. 51. 7, n. 12. VIII. 2, n. 12. IX. 10, n. 2. 11, n. 8. bonus daemon Magis Pr. n. 6. ei gallus albus sacer VIII. 1, n. 19. eius filia Minerva II. 12, n. 5. filius Hercules V. 1, n. 7. porticus Athenis VI. 2, n. 3. sceptrum VIII. 1, n. 8. Eleus I. 1, n. 12. faciat quid I. 3, n. 1. ignis VIII. 2, n. 12. iurator VIII. 1, n. 19. servator V. 1, n. 9.
Iuramentum iustum VIII. 1, n. 19. non sit per deos VIII. 1, n. 19. eo probitas fidelior I. 2, n. 12.
Iustitia bonum Platoni III. n. 45. quotuplex III. n. 48. quid III. n. 57. V. 1, n. 11. VII. 1, n. 54. 65. ubi X. n. 31. [§. 150. Meibom.]
Iustum natura VII. 1, n. 66. non natura sed lege II. 4, n. 3. 8, n. 8. non transgrediendum VIII. 1, n. 17. nullum IX. 11, n. 3. Thaleti quid I. 1, n. 9.
Iustus cui praeferendus VI. 1, n. 5.
Iuvenis est fortitudo IV. 7, n. 3. luxuriosus cui similis V. 5, n. 10. qualis sit VII. 1, n. 19. eum quos revereri oportet V. 5, n. 10. virtus quae II. 5, n. 16.
Iuventus quid VIII. 1, n. 19.

L.

Lacaena I. 1, n. 7.
Lacedaemon I. 1, n. 14. 3, n. 1. 4. 5. 11, n. 3. II. 6, n. 7. 8. VI. 1, n. 2. 3. 2, n. 6. VII. 5, n. 4. VIII. 6, n. 4. X. n. 11. eius cives ex sententia Diogenis Cynici pueri VI. 2, n. 4. viri VI. 2, n. 6. reges quo modo fiant III. n. 47. 58. quid fidem habentes passi III. n. 71.
Laches Democharis IV. 6, n. 17. VII. 1, n. 16.
Lacydes IV. 8, n. 1. seqq. a servis delusus IV. 8, n. 3. Academiae novae auctor Pr. n. 10. 13. IV. 8, n. 1. Arcesilai successor Pr. n. 10. IV. 8, n. 1. VII. 7, n. 6. eius aetas IV. 8, n. 6. animi indoles IV. 8, n. 2. dicta IV. 8, n. 5. morbus IV. 8, n. 6. mors IV. 8, n. 7. pater IV. 8, n. 1. patria IV. 8, n. 1. V. 2, n. 12. res familiaris IV. 8, n. 3. schola ubi IV. 8, n. 4. successores IV. 8, n. 4.
Lacydium unde IV. 8, n. 4.
Laedendum nihil VIII. 1, n. 19.

Laetitia immodica mortuus Chilon I. 8, n. 5.
Lagus Ptolemaei pater II. 8, n. 16.
Lais meretrix II. 8, n. 4. 6. IV. 2, n. 8.
Lamia Demetrii Phalerei amica V. 5, n. 4.
Lamiacum bellum IV. 2, n. 5.
Lamiscus III. n. 15.
Lamprocles Socratis filius II. 5, n. 10. 12.
Lampsacus II. 2, n. 2. 3, n. 6. 7. 10. V. 2, n. 14. 3, n. 1. X. n. 9. 11. 12. 14. 15.
Lampyrion Stratonis heres V. 3, n. 7.
Laodicea IX. 12, n. 7.
Laomedon VIII. 4, n. 4.
Lapis e caelo lapsus II. 3, n. 5. 8.
Laqueus ad vitam parandam VI. 2, n. 4.
Larissa II. 5, n. 9.
Lasthenia Platonem audivit III, n. 31. IV. 1, n. 5.
Lasus sapiens I. 1, n. 14.
Laudatio a malo profecta quae VI. 1, n. 4. caute accipienda VI. 1, n. 4. quid III. n. 59.
Lebedos I. 1, n. 7. 14.
Leotuli Menedemi qui II. 18, n. 15.
Leda: eius filii V. 1, n. 7.
Legenda quae II. 8, n. 4.
Lemma quid VII. 1, n. 49.
Lemnus II. 5, n. 25.
Lenaica VIII. 8, n. 5.
Leodamas Thasius III. n. 19.
Leon II. 5, n. 8.
Leon Alcmaeonis amicus VIII. 5, n. 2.
Leon Phliasiorum tyrannus Pr. n. 5. VIII. 1, n. 6.
Leon Themisiae maritus X. n. 8.
Leontarium X. n. 3.
Leonteus: eius patria X. n. 14. praeceptor X. n. 14. uxor X. n. 14.
Leontium X. n. 8. 11.
Leophantus ex septem sapientibus I. 1, n. 14.
Lepreum Peloponnesi II. 6, n. 9.
Leptines IX. 11, n. 8.
Lesbus I. 4, n. 1. 6. VIII. 1, n. 1. IX. 1, n. 13. 2, n. 5. vino abundat I. 4, n. 1. 8.
Leucippus X. n. 7. praeceptor Theophrasti V. 2, n. 2.
Leucippus IX. 6, n. 1. seqq. eius discipulus Pr. n. 10. IX. 7, n. 2. patria IX. 6, n. 1. placita IX. 6, n. 2. 3. praeceptor Pr. n. 10. IX. 6, n. 2.
Lex: qua iustum ac turpe II. 8, n. 8. sine ea etiam philosophus recte vivit II. 8, n. 4. eae aranearum telis similes I. 2, n. 10. iis auxilium ferendum VIII. 1, n. 19. neglectis quo modo respublica male administratur III, n. 68. obtemperandum I. 8, n. 2. quibus modis respublica bene administratur III. n. 68. quotuplex III. n. 51. reipublicae necessaria VI. 2, n. 6.
Liber solus sapiens VII. 1, n. 74.
Liberi degeneres II. 8, n. 4. erudiendi I. 6, n. 4. mortales sunt II. 3, n. 9.
Libertas quid VII. 1, n. 74.
Libya Pr. n. 1, II. 8, n. 18. IX. 11, n. 9.
Lignum: ei leges olim incidebantur I. 2, n. 1. in quo maximum imperium I. 4, n. 4.
Lindus I. 6, n. 1. 5. 6.
Linea quid VII. 1, n. 68.
Lingua continenda I. 3, n. 2. homini bona et mala I. 8, n. 5. non sit ecclerior mente I. 3, n. 2. maledica I. 6, n. 4.
Linus sapiens I. 1, n. 14. eius epitaphium Pr. n. 3. mors Pr. n. 3. parentes Pr. n. 3. patria Pr. n. 3. scripta Pr. n. 3.
Lipara IX. 5, n. 5.
Littera quid VII. 1, n. 38.
Livens VII. 1, n. 19.
Locris X. n. 29.
Locus honoratur ab eo, qui ibi est II. 8, n. 4. maximum I. 1, n. 9.
Logica philosophiae pars V. 1, n. 13. VII. 1, n. 33. quae eius partes VII. 1, n. 33. quid VII. 1, n. 38. sublata ab Aristone VII. 2, n. 2. tractata a Cyrenaicis II. 8, n. 8.
Λογόκρυπος quid VII. 1, n. 49.
Loquax homo V. 1, n. 11. VII. 1, n. 19.

oquendum non cito I. 5, n. 5. 6, n. 4. parum VII. 1, n. 19. inter loquendum secreta non enunties I. 7, n. 4.
oquens indecore decorus VI. 2, n. 6.
oxias VIII. 1, n. 20.
ucani VIII. 1, n. 15. 4, n. 4.
ucrum delectat I. 5, n. 5. turpe I. 3, n. 2. 7, n. 4.
udicra hominibus magis quam seria grata VI. 2, n. 4.
una cur III. n. 41. deficit Pr. n. 7. IX. 6, n. 3. X. n. 25. mortuo Carneade IV. 9, n. 7. deus Pr. n. 7. VIII. 1, n. 19. habitatur II. 3, n. 4. lucet lumine alieno II. 1, n. 2. VIII. 1, n. 19. minor sole VIII. 2, n. 12. quanto I. 1, n. 3. quid VIII. 2, n. 12. sempiterna natura VIII. 5, n. 1. terrae proxima IX. 6, n. 3.
uxuriosus similis cui VI. 2, n. 6.
yceum VII. 1, n. 9. IX. 8, n. 5. Aristotelis schola V. 1, n. 4. 7.
Lycomedes V. 4, n. 9.
Lycon Epicuri servus X. n. 10.
Lycon epicus V. 4, n. 8.
Lycon epigrammaticus V. 4, n. 8.
Lycon Lyconis frater V. 4, n. 9.
Lycon Lyconis patruelis V. 4, n. 9.
Lycon peripateticus V. 4, n. 1. seqq. consultus ab Atheniensibus V. 4, n. 2. eius amicitiae V. 4, n. 4. corporis habitus V. 4, n. 3. dicta V. 4, n. 1. docendi methodus V. 4, n. 1. eloquentia V. 4, n. 1. fratres V. 4, n. 9. inimicitiae V. 4, n. 4. morbus V. 4, n. 7. mors V. 4, n. 7. pater V. 4, n. 1. patria V. 4, n. 1. praeceptores V. 3, n. 7. 4, n. 1. 6. schola V. 3, n. 7. 4, n. 9. scripta V. 4, n. 9. successor V. 3, n. 7. 9. testamentum V. 4, n. 9. Glaucon dictus V. 4, n. 1. Stratonis testamenti curator V. 3, n. 7.
Lycon Pythagoricus V. 4, n. 8.
Lycon Socratis accusator II. 5, n. 18.
Lycophron Periandri filius I. 7, n. 1.
Lycophron tragicus II. 18, n. 10.
Lycurgus I. 4, n. 11. III. n. 31.
Lycus IX. 12, n. 7.
Lydia Pr. n. 2. I. 4, n. 10. 7, n. 7. 8, n. 7.
Lyra tractata Socrati II. 5, n. 15.
Lysander Hybaees V. 2, n. 14.
Lysanias Aeschinis pater II. 7, n. 1.
Lysanias Aeschrionis filius VI. 2, n. 3.
Lysias X. n. 13.
Lysias II. 5, n. 20. Cephali filius III. n. 19. contra Aeschinem scripsit II. 7, n. 7. ei a Platone contradicitur III. n. 19.
Lysias pharmacopola VI. 2, n. 6.
Lysicles IV. 4, n. 3.
Lyside Periandri uxor I. 7, n. 1.
Lysimachia urbs, ad quam Antigonus barbaros fudit II. 18, n. 17.
Lysimachides archon Atheniensium IV. 2, n. 11.
Lysimachus archon Atheniensium III. n. 2.
Lysimachus X. n. 3. ad eum legatus Menedemus II. 18, n. 16. Theodorus deus a Ptolemaeo Lagi II. 8, n. 15. apud eum Theodorus et Hipparchia in convivio disputant VI. 7, n. 3.
Lysiphanes praeceptor Epicuri X. n. 7.
Lysippus statuarius II. 5, n. 23.
Lysis Socratis auditor II. 5, n. 12.
Lysis Tarentinus VIII. 1, n. 5. cum Pythagora occisus VIII. 1, n. 21.
Lysistratus Philonis filius V. 2, n. 14.

M.

Macedonia Pr. n. 2. 4. II. 5, n. 9. V, 1, n. 6. VII. 1, n. 8. IX. 1, n. 13. X. n. 1. eius reges: Alexander Magnus, v. Alexander Magnus. Amyntas, v. Amyntas. Antigonus, v. Antigonus. Philippus, v. Philippus. quo modo fiant III. n. 47. 58.
Machaon pater Nicomachi, avi Aristotelis V. 1, n. 1.

Maeandrius Protagorae pater IX. 8, n. 1.
Magas Cyrenaeorum II. 8, n. 18.
Magi Pr. n. 1. 2. II. 5, n. 24. III. n. 8. VIII. 1, n. 3. IX. 7, n. 2. 11, n. 3. Aegyptiis antiquiores Pr. n. 6. eorum placita Pr. n. 6. princeps Zoroaster Pr. n. 2. prosapia Gymnosophistae et Iudaei Pr. n. 6. studia Pr. n. 6. vitae genus Pr. n. 6.
Magnanimitas quid VII. 1, n. 54.
Magnesia V. 6, n. 8. 11. 13. X. n. 16.
Μαιμακτηριών VII. 1, n. 9.
Male audire, cum bene feceris, regium est VI. 1, n. 4.
Maledicere non licet mortuo I. 3, n. 2. proximo I. 3, n. 2. quid Aristoteli V. 1, n. 11. solent, qui loqui non didicerunt II. 5, n. 16. spernendum quare II. 5, n. 16. tolerandum quo modo VI. 1, n. 4. VII. 1, n. 19.
Malum alienum sit VI. 1, n. 5. mali alieni non meminisse est morbus animi I. 5, n. 5. dediscere disciplina maxime necessaria VI. 1, n. 4. fugiendo bonus sis VI. 1, n. 4. magnum non ferre malum IV. 7, n. 3. non faciendum Pr. n. 5. quid VII. 1, n. 55. quod VI. 1, n. 5. quotuplex VII. 1, n. 56. seqq.
Malus: ei quid fiat I. 4, n. 5. eo congredi non turpe VI. 1, n. 4. ne congrediaris I. 2, n. 12. malis purganda respublica VI. 1, n. 4. [§. 6. Meibom.] eorum plures sunt I. 5, n. 6.
Manes Diogenis servus VI. 2, n. 5.
Manes a Theophrasto manumissus V. 2, n. 14.
Mansuetudo quem deceat I. 8, n. 2.
Mantineensis pugna II. 6, n. 10.
Manus inter loquendum non agitanda I. 8, n. 2. quo modo ad amicos extendenda VI. 2, n. 4.
Marathon I. 2, n. 8.
Mare infidum I. 4, n. 4. quid II. 4, n. 3. salutare III. n. 8.
Marina curatio III. n. 8.
Marmacus VIII. 1, n. 1.
Marmarium X. n. 8.
Maronea VI. 7, n. 1.
Massagetae uxores habebant communes IX. 11, n. 9.
Mater: ei misceri fas Magis Pr. n 6. cum ea concubuit Periander I. 7, n. 2.
Mater deum VI. 1, n. 1.
Materia rerum principiuma Pr. n. 7. III. n. 41.
Mathematici a Diogene Cynico irrisi VI. 2, n. 4.
Mausoli sepulcrum II. 3, n. 6. VIII. 8, n. 2.
Maximum quid Thaleti I. 1, n. 9.
Medi VIII. 1, n. 26. eorum cum Ionibus bellum II. 2, n. 4.
Medici Aegyptii III. n. 8. iis parendum VI. 2, n. 4. 6. sapientissimi animalium VI. 2, n. 4. servi VI. 2, n. 4.
Medicina quotuplex III. n. 50.
Medon VII. 1, n. 9.
Megabyzus Dianae Ephesiae sacerdos II. 6, n. 7. 8.
Megaclides IX. 8, n. 5.
Megara Pr. n. 13. II. 7, n. 5. 10, n. 1. 11, n. 4. 12, n. 1. 2. 4. III. n. 8. VII. 7, n. 11. VIII. 2, n. 11. 3, n. 1. IX. 12, n. 1. bellat cum Atheniensibus I. 2, n. 2. oves pellibus tegit filios nudos relinquens VI. 2, n. 6.
Megarica secta Pr. n. 13.
Megarici philosophi Pr. n. 12. quae statuant VII. 2, n. 4. unde dicti II. 10, n. 1. 2.
Melancher tyrannus Lesbi I. 4, n. 1.
Melantas Leontis filius Theophrasti heres V. 2, n. 14.
Melantas Theophrasti pater V. 2, n. 1.
Melantes V. 2, n. 14.
Melantho Penelopis ancilla II. 8, n. 4.
Melanthus Rhodius: eius discipulus II. 7, n. 9.
Melanurus non edendus VIII. 1, n. 18.
Meleager vixit Menippi temporibus VI. 8, n. 2.
Melissa Periandri uxor I. 7, n. 1.
Melissus IX. 4, n. 1. seqq. 5, n. 2. eius aetas IX. 4, n. 4. animi indoles IX. 4, n. 2.

pater IX. 4, n. 1. patria IX. 4, n. 1. placita IX. 4, n. 3. praeceptor IX. 4, n. 1. scripta Pr. n. 11.
Melitaeus canis VI. 2, n. 6.
Melite X. n. 10.
Melitus accusavit Socratem II. 5, n. 18. 19. morte damnatur II. 5, n. 23. VI. 1, n. 4.
Melius IX. 6, n. 1.
Memoria exercenda VIII. 1, n. 19.
Memphis VIII. 8, n. 6.
Menander comicus a Theophrasto institutus V. 2, n. 4. capitis periculum incurrit V. 5, n. 8.
Menander Drymus discipulus Diogenis Cynici VI. 4, n. 3.
Mendax quid lucretur V. 1, n. 12.
Mendaeus II. 7, n. 5.
Mendicus melior est indocto II. 8, n. 4.
MENEDEMUS Colophonius VI. 9, n. 1. seqq. eius discipuli VI. 6, n. 5. praeceptor VI. 9, n. 1. ex inferno venire simulat VI. 9, n. 2.
MENEDEMUS Eretrius Pr. n. 11. II. 18, n. 1. seqq. IV. 6, n. 9. anxius II. 18, n. 7. contemtui primum, deinde in summa admiratione habitus II. 18, n. 16. convivia egit quo modo II. 18, n. 15. eius adversarius II. 7, n. 3. aetas II. 18, n. 18. amicus II. 18, n. 4. 6. 8. 13. 14. VI. 5, n. 7. corporis habitus II. 18, n. 9. dicta II. 18, n. 3. discipuli II. 18, n. 17. VII. 4, n. 8. docendi modus II. 18, n. 5. epistola ad Demetrium II. 18, n. 16. exsilium II. 18, n. 17. militia II. 18, n. 2. filiae II. 18, n. 14. mors II. 18, n. 17. pater II. 18, n. 1. patria II. 18, n. 1. praeceptores II. 18, n. 2. 11. scriptum ad Antigonum II. 18, n. 17. secta Pr. n. 13. vitae genus II. 18, n. 1. uxores II. 18, n. 14. gloriae avidus II. 18, n. 6. legatus ad varios II. 18, n. 16. orator acerrimus II. 18, n. 12. Persaeo adversator II. 18, n. 17. Plistani successor II. 9, n. 3. superstitiosus II. 18, n. 8.
Menelaus I. 1, n. 7. VIII. 1. n. 4.
Menexenus Socratis filius II. 5, n. 10.
MENIPPUS Cynicus VI. 6, n. 5. 8, n. 1. seqq. eius conditio VI. 8, n. 1. genus VI. 8, n. 1. 3. mors VI. 8, n. 3. scripta VI. 8, n. 2. 4. 6.
Menippus Lydorum scriptor VI. 8, n. 5.
Menippus pictor uterque VI. 8, n. 5.
Menippus sculptor VI. 8, n. 5.
Menippus sophista VI. 8, n. 8.
Menodora Lyconis V. 4, n. 9.
Menodorus IV. 6, n. 4.
Menodotus: eius discipulus IX. 12, n. 7. patria IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7. studia IX. 12, n. 7.
Menoeceus: ad eum Epicuri epistola X. n. 18. 27.
Menon: ei Xenophon inimicus II. 6, n. 6.
Mens composuit ex materia hoc universum II. 3, n. 1. hominis solius est VIII. 1, n. 19. idem ac anima IX. 3, n. 2. initium motus II. 3, n. 4. velocissimum I. 1, n. 9.
Mensa quae deciderint, non gustato VIII. 1, n. 19.
Mensis aenigmate descriptus I. 6, n. 8. ei quid sacrum VIII. 1, n. 19. eius qui ultimus dies I. 1, n. 3.
Mentiri noli I. 2, n. 12.
Mentiuntur qui vetant I. 8, n. 5.
Mentor Bithynus IV. 9, n. 6. Carneadis auditor IV. 9, n. 6.
Mercurius I. 5, n. 4. V. 1, n. 3. Aegyptiorum legum auctor Pr. n. 7. animarum imperator VIII. 1, n. 19. eius cognomina VIII. 1, n. 19. filius Aethalides VIII. 1, n. 4. statua IV. 2, n. 5.
Meretrix II. 8, n. 4.
Meropes I. 1, n. 7.
Messana VIII. 2, n. 11.
Messapii VIII. 1, n. 15.
Metagitnion mensis X. n. 10.
Metellus pater Ichthyae II. 11, n. 2.

Metapontum VIII. 1, n. 15. 21. 6, n. 1.
Metathemènus VII. 1, n. 19. 4, n. 1.
Μετεμψύχωσις Platonis III. n. 40. Pythagorae VIII. 1, n. 4.
Meteora quae X. n. 25. unde X. n. 24.
Methodica V. 1, n. 13.
Meton VIII. 2, n. 1. 11.
Metrocles Cynicus: eius colloquium cum Theodoro deo II. 8, n. 17. dicta VI. 6, n. 2. 3. discipuli VI. 6, n. 5. mors VI. 6, n. 4. patria VI. 7, n. 1. praeceptores VI. 6, n. 1. scripta VI. 6, n. 2. soror VI. 6, n. 1.
Metrodorus Carthaginiensis V. 5, n. 11.
Metrodorus Chius IX. 10, n. 1. eius discipulus IX. 10, n. 1. patria IX. 10, n. 1. praeceptor IX. 10, n. 1.
Metrodorus Lampsacenus II. 8, n. 7. X. n. 3. 10. eius aetas X. n. 11. animi indoles X. n. 11. filiae X. n. 10. filius X. n. 10. frater X. n. 3. 11. mors X. n. 11. praeceptor X. n. 11. scripta X. n. 11. soror X. n. 11.
Metrodorus Stratonicensis X. n. 5.
Metroon Athenis VI. 2, n. 3. X. n. 10.
Metus quid VII. 1, n. 64. sapientis II. 8, n. 8.
Micrus: eius mater a Lycone manumissa V. 4, n. 9.
Micythus VII. 1, n. 9.
Midas II. 5, n. 12. eius Mausoleum I. 6, n. 2. quando vixit I. 6, n. 2.
Midas medicus V. 4, n. 9.
Midias Aristotelis pater V. 2, n. 14.
Midias Diogenem colaphis caedens VI. 2, n. 6.
Miletus Pr. n. 10. I. 1, n. 1. 7. 8. 16. 3, n. 5. II. 1, n. 5. 2, n. 1. 3. 4. 4, n. 1. 7, n. 9. 8, n. 19. IV. 7, n. 11. VIII. 1, n. 1. 26. IX. 7, n. 1. eius cives rogantur a Croeso socii I. 1, n. 3. tripodem dedicant I. 1, n. 7.
Milon VIII. 1, n. 21.
Miltiades I. 2, n. 8.
Miltiades Aristonis pater VII. 1, n. 31.
Miltiades Aristonius VII. 2, n. 5.
Mimnermus I. 2, n. 13.
Minas nemini intendas I. 3, n. 2.
Minerva Lindi templum habet I. 6, n. 1. Phidiae II. 12, n. 5. servatrix V. 1, n. 9.
Misericordia quid VII. 1, n. 64.
Mithra Lysimachi X. n. 3.
Mithridates Persa Platonis statuam in Academia locavit III. n. 20.
Mitylene I. 4, n. 1. II. 7, n. 9. V. 1, n. 7. X. n. 3. 9. 10. eius certamen cum Atheniensibus I. 4, n. 1. 2.
Mnaseus Zenonis Cittiei pater VII. 1, n. 1. 9. 27.
Mneme VI. 1, n. 8.
Mnesagoras Archytae pater VIII. 4, n. 1.
Mnesarchus Pythagorae pater VIII. 1, n. 1.
Mnesigenes V. 3. n. 7.
Mnesistratus VII. 6, n. 2. Platonis discipulus III. n. 31.
Modus optimus I. 6, n. 6. orationis quid VII. 1, n. 49.
Moechus VI. 1, n. 4.
Moereas Arcesilai frater IV. 6, n. 3. 19.
Moeris VIII. 1, n. 11.
Moeror quid VII. n. 11.
Mollis unde cognitus VII. 5, n. 4.
Molon: eius dictum in Platonem III. n. 24.
Molossicus canis IV. 3. n. 7. VI. 2, n. 6.
Monas Pythagorae principium VIII. 1, n. 19.
Monimus VI. 3, n. 1. seqq. eius animi indoles VI. 3, n. 2. patria VI. 3, n. 1. praeceptores VI. 3, n. 1. scripta VI. 3, n. 3.
Morbus quid VIII. 1, n. 19.
Mores ex specie VII. 5, n. 4.
Mori felicem beatissimum VI. 1, n. 4.
Mors contemnitur a Gymnosophistis Pr. n. 5. eadem omnibus II. 3, n. 6. nihil a vita differt I. 1, n. 9. non malum VI. 2, n. 6. X. n. 27. 31. (2.)
Mortuus: ei non maledicendum

. 8, n. 2. ei concolor optime ivit VII. 1, n. 8.
schus Phaedonis discipulus I. 18, n. 2.
illus non edendus VIII. 1, n. 8.
indus animatus I. 1, n. 6. VII. , n. 70. corruptioni obnoxius Pr. n. 7. VII. 1, n. 70. IX. 7, . 12. X. n. 24. finitus VIII. , n. 2. IX. 1, n. 6. forma qua K. n. 24. genitus Pr. n. 7. III. . 41. VII. 1, n. 70. IX. 7, n. 2. infinitus IX. 2, n. 3. 7, n. 2. 9, n. 2. multiplex IX. 5, n. . natus unde III. n. 41. IX. , n. 2. 3. 9, n. 2. pulcerrimum I. 1, n. 9. quid VII. 1, . 70. X. n. 25. quotuplex VII. , n. 70. sphaeroides Pr. n. 7. VII. 1, n. 70. IX. 11, n. 13. emporis causa Platoni III. n. 41. variabilis IX. 2, n. 8. unus IX. 1, n. 6.
inychia IV. 6, n. 14. de ea Epimenidis vaticinium I. 10, . 11.
ires Diogenis parasiti VI. 2, . 6.
irus animi VI. 1, n. 5. tutissimus prudentia VI. 1, n. 5.
is Epicuri servus X. n. 2. 5. 0.
isa Pr. n. 3. II. 6, n. 14. III. . 23. IV. 5, n. 6. V. 1, n. 7.
isaeus Pr. n. 3. eius mors Pr. . 3. pater Pr. n. 3. placita Pr. n. 3. scripta Pr. n. 3.
isica non necessaria VI. 2, n. 3. quotuplex III. n. 53. tollitur Cynicis VI. 9, n. 3.
isici egregii inconcinnis moibus VI. 2, n. 4.
itatio fertur difficile I. 5, n. 5.
ydon Archelai pater II. 4, n. 1.
yndus I. 1, n. 7. VI. 2, n. 6.
yraeus VIII. 4, n. 4.
yrlea urbs IV. 6, n. 16.
yrmex: eius praeceptores II. 12, n. 2.
yrmex Aristotelis puer V. 1, . 9.
yrrhinusius III. n. 30. IV. 1, . 2.
yrto Socratis uxor II. 5, n. 10.
Myson I. 9, n. 1. seqq. ei poculum missum I. 1, n. 7. 9, n. 1. eius dictum I. 9, n. 3. mors I. 9, n. 4. pater I. 1, n. 7. 9, n. 1. patria I. 1, n. 7. 9, n. 1. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. 9, n. 1. hominum osor I. 9, n. 2.
Mythrus II. 8, n. 16.

N.

Natalis celebratus IV. 6, n. 17.
Natare quae gloria II. 8, n. 4.
Natura iustum VII. 1, n. 66. nihil iustum aut turpe II. 4, n. 8. 8, n. 8. 13. nihil bonum aut malum IX. 11, n. 11. nihil suave vel insuave II. 8, n. 9. secundum eam vivere quid Stoicis VII. 1, n. 52. seqq.
Naturalis amicitia quae III. n. 46. lex quae III. n. 51.
Naucydes Democriti successor Pr. n. 10.
Nausiphanes IX. 11, n. 4. 12. discipulus Pyrrhonis IX. 11, n. 7. praeceptor Epicuri X. n. 4. 8. successor Democriti Pr. n. 10.
Navigantes neque vivis neque mortuis accensendi I. 8, n. 5. paruin a morte absunt I. 8, n. 5.
Navis quae secura I. 8, n. 5.
Neanthes Cycizenus: eius scripta VIII. 2, n. 11.
Neapolis II. 7, n. 9.
Nearchus IX. 5, n. 5.
Necessarium enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Necessitas fortissimum I. 1, n. 9. directrix omnium VIII. 7, n. 3. IX. 7, n. 12. ne a diis quidem superatur I. 4, n. 4.
Nectanabis VIII. 8, n. 2.
Negativum enuntiatum VII. 1, n. 48.
Neleus I. 1, n. 1. ab eo Solon III. n. 1.
Neleus accipit legato Theophrasti libros V. 2, n. 14. familiaris Theophrasti V. 2, n. 14.
Nemea V. 1, n. 9. VI. 2, n. 6.
Neocles Epicuri frater X. n. 2.
Neocles Epicuri pater X. n. 1. 6.

Neophron poeta II. 18, n. 10.
Neptunus: ab eo Solon III. n. 1.
Nestis VIII. 2, n. 12. aqua VIII. 2, n. 12.
Nessus IX. 10, n. 1.
Nicanor: eius imago V. 1, n. 9. mater V. 1, n. 9. gener Aristotelis V. 1, n. 9. heres Aristotelis V. 1, n. 9.
Nicanor Epicuri X. n. 10.
Nicarete Stilponis amica II. 12, n. 8.
Nicias dux Atheniensium I. 3, n. 4.
Nicias servus Epicuri X. n. 10.
Nicidium X. n. 3.
Nicippus V. 2, n. 14.
Nicocreon Cypri tyrannus II. 18, n. 4. IX. 10, n. 2.
Nicolaus X. n. 3.
Nicolochus IX. 12, n. 7.
Nicomachus filius Aristotelis V. 1, n. 3. 9. 2, n. 7. VIII. 8, n. 2. eius imago V. 2, n. 14.
Nicomachus filius Machaonis V. 1, n. 1. sequentis Nicomachi pater V. 1, n. 1.
Nicomachus pater Aristotelis V. 1, n. 1.
Nicomedes IX. 1, n. 11.
Nicomedia IX. 12, n. 7.
Nicostratus Clytaemnestra IV. 3, n. 4.
Nigrum mali ominis VIII. 1, n. 19.
Nihil definire quorum IX. 11, n. 8.
Nihil magis quorum IX. 11, n. 8.
Nihil ab etesiis contrariis excrescit I. 1, n. 9.
Nilus Vulcani pater Pr. n. 1.
Nimium nihil I. 1, n. 14. 2, n. 16. II. 5, n. 16. IX. 11, n. 8.
Nives unde X. n. 25.
Nobilitas quotuplex III. n. 54. virtus est VI. 1, n. 5.
Noctua Athenas III. n. 32.
Noemon Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Nomen: eius rectitudo III. n. 43. quid VII. 1, n. 39. unde X. n. 24.
Noscere se ipsum I. 1, n. 13. difficile I. 1, n. 9.
Nosognomonica quid III. n. 50.
Nox longitudinis diversae unde X. n. 25. prior die I. 1, n. 9.
Nubes unde IX. 2, n. 3. X. n. 25.
Numenius IX. 11, n. 12. 12, n. 6.

O.

Obelus quid Platoni III. n. 39.
Obtrectator fera belua mordax VI. 2, n. 6.
Ocellus VIII. 4, n. 4.
Ochus Pr. n. 1.
Octoginta anni vitae terminus I. 2, n. 13.
Oculus effossus qua poena I. 2, n. 9.
Odae VIII. 1, n. 19.
Odium erga neminem II. 8, n. 9. quid VII. 1, n. 64.
Odoratus unde X. n. 24.
Odrysorum rex Seuthus II. 6, n. 7.
Oea demus Atticae IV. 3, n. 1.
Oenopides IX. 7, n. 5-9.
Oetaicus vicus Laconicus I. 1, n. 7. 9, n. 1.
Officium, v. *Καθῆκον*.
Oleae ubi VI. 2, n. 4.
Oleum vesaniae pharmacum I. 8, n. 5.
Oligarchia III. n. 47.
Olympia II. 10, n. 5. III. n. 20. VI. 2, n. 6. VIII. 1, n. 25. 2, n. 9. iis canebatur VIII. 2, n. 8. victori quod praemium I. 2, n. 8.
Olympicae sectae philosophicae auctor Alexius II. 10, n. 5.
Olympius V. 3, n. 7.
Olympius ab Aristotele manumissus V. 1, n. 9.
Olympiodorus V. 2, n. 14.
Olympus VII. 1, n. 26.
Olynthus II. 10, n. 6.
Omni ratione quorum IX. 11, n. 8.
Onesicritus VI. 4, n. 1. seqq. eius filii VI. 2, n. 80. militia VI. 4, n. 2. patria VI. 4, n. 1. praeceptor VI. 2, n. 8. 4, n. 1. scriptum VI. 4, n. 2. similitudo cum Xenophonte VI. 4, n. 2. stilus VI. 4, n. 2.
Onus una tollendum non imponendum VIII. 1, n. 17.

Ophellon Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Opinio quid III. n. 83. X. n. 22. de se quid IX. 1, n. 6. in omnibus IX. 7, n. 12.
Optimum quid Pittaco I. 4, n. 4.
Orare pro se nemini permittit Pythagoras VIII. 1, n. 6.
Oratio: eius virtutes VII. 1, n. 40. vitia VII. 1, n. 40. quid VII. 1, n. 38. 49. quotuplex VII. 1, n. 39. 49. IX. 8, n. 4.
Orestades IX. 2, n. 4.
Orestes III. n. 46.
Orion Epicuri discipulus X. n. 15.
Ornatus in dictione quid VII. 1, n. 40.
Oromasdes Magorum bonus daemon Pr. n. 6.
Oropus II. 18, n. 16. 17.
Orpheus VIII. 1, n. 5. an philosophus dicendus Pr. n. 4. eius mors Pr. n. 4. sapiens I. 1, n. 14.
Orphica mysteria VI. 1, n. 4.
Orthomenes Xenophanis pater IX. 2, n. 1.
Osiris sol dictus Pr. n. 7.
Ossa VII. 1, n. 26.
Ostanae Magi Pr. n. 2.
Otium honestum, v. Quies.
Otium puniebatur I. 2, n. 7. recte dispensare difficile I. 3, n. 2.

P.

Paean X. n. 8.
Paeanium V. 4, n. 9. VII. 1, n. 9.
Παιδιφονεῖν punitum I. 2, n. 7.
Paeones submergunt cadavera IX. 11, n. 9.
Paeonius: eius praeceptores II. 12, n. 2.
Palamedes IX. 5, n. 3.
Pallium duplicatum cui philosophorum primum VI. 1, n. 7. 2, n. 3.
Pamphilus Platonicus X. n. 8.
Panaetius VII. 1, n. 83. eius discipulus V. 5, n. 11.
Pancreon filius Leontis heres Theophrasti V. 2, n. 14.
Panionium I. 1, n. 14.
Panis cur frangendus VIII. 1, n. 19.
Panthea VIII. 2, n. 11.
Panthoedus Lyconis praeceptor V. 4, n. 6.
Paraebates discipulus Epitimedis II. 8, n. 7. 18, n. 11. praeceptor Hegesiae II. 8, n. 7. 18, n. 11.
Παραίλιοι I. 2, n. 9.
Parentes honorandi prae ceteris hominibus VIII. 1, n. 19. qui magis V. 1, n. 11. non sustentantes puniti I. 2, n. 7. quibus quae feceris a liberis exspecta I. 1, n. 9.
Paris I. 1, n. 7. II. 8, n. 3. IX. 12, n. 6.
Parium II. 6, n. 16.
Parius lapis VI. 2, n. 11.
Parmenides philosophus VIII. 2, n. 2. IX. 3, n. 1. seqq. cui successit Pr. n. 10. eius aemulus VIII. 2, n. 2. aetas IX. 3, n. 3. discipuli Pr. n. 10. VIII. 2, n. 2. IX. 4, n. 1. 5, n. 2. inventa IX. 3, n. 4. 5, n. 7. pater IX. 3, n. 1. patria IX. 3, n. 1. placita VIII. 1, n. 25. IX. 3, n. 2. praeceptores IX. 3, n. 1. scripta Pr. n. 11. II. 10, n. 1. VIII. 2, n. 2. IX. 3, n. 3.
Parmenides rhetor IX. 3, n. 5.
Parmenides Zenonis Eleatis pater IX. 5, n. 1.
Parmeniscus IX. 2, n. 4.
Parrhesia inter homines optimum VI. 2, n. 6.
Parricida lege non notatus I. 2, n. 10.
Partitio quid VII. 1, n. 43.
Pasicles Cratetis filius VI. 5, n. 5.
Pasicles Cratetis frater VI. 5, n. 6.
Pasiphontis dialogi II. 7, n. 3.
Pasiphontis Luciani scripta VI. 2, n. 7.
Pasithemis V. 4, n. 9.
Pater: eum despiciens filius VI. 2, n. 6.
Patria Anaxagorae caelum II. 3, n. 2. ei bene consulendum I. 5, n. 5. eius felicitas bonum III. n. 45. quae gloria V. 1, n. 11. pro qua moriendum II. 8, n. 10. non moriendum II. 8, n. 13.
Patrimonii dilapidator punitur I. 2, n. 7.

Patroclus IX. 11, n. 6.
Paupertas nihil ad voluptatem facit II. 8, n. 9.
Pausanias Empedoclis amasius VIII. 2, n. 6. 11. eius scriptum VIII. 2, n. 6.
Pausanias Heraclitista IX. 1, n. 11.
Pavo natura pulcer I. 2, n. 4.
Pazatae Magi Pr. n. 2.
Peccandi voluntas puniter I. 7, n. 4.
Peccatum: ei cur venia danda II. 8, n. 9.
Pecunia: eius gratia nihil faciendum I. 7, n. 4. egeatne sapiens II. 8, n. 4. ex arte quaesita II. 5, n. 5. multis forte obvenit I. 5, n. 5. pereat servando homini II. 8, n. 4.
Πεδάσος I. 2, n. 19.
Pelion VII. 1, n. 26.
Pella V. 2, n. 14.
Peloponnesiacum bellum I. 3, n. 4.
Peloponnesus VIII. 2, n. 10. 11.
Pelops I. 1, n. 7.
Penelope II. 8, n. 4.
Penthilas Draconis pater I. 4, n. 8.
Pera a quo philosopho primo gesta VI. 1, n. 7.
Percontatio VII. 1, n. 48.
Perdiccas VI. 2, n. 6. sub eo Atheniensium res adflictae X. n. 1.
Perdix L drachmis Aristippo emta II. 8, n. 3.
Pergamum IV. 6, n. 4. 8, n. 4. VII. 1, n. 29. IX. 7, n. 14.
Periander Ambraciota I. 7, n. 6.
Periander Corinthius Pr. n. 9. I. 1, n. 7. 7, n. 1. seqq. ad eum epistolae Chilonis I. 3, n. 6. Solonis I. 2, n. 17. Thrasybuli I. 7, n. 9. concubuit cum matre I. 7, n. 2. Corcyraeos castrandos in Lydiam mittit I. 7, n. 2. eius dicta I. 7, n. 4. 6. epistolae I. 7, n. 7. seqq. filii I. 7, n. 1. genus I. 7, n. 1. imperandi ratio I. 7, n. 5. mors I. 7, n. 2. pater I. 7, n. 1. uxor I. 7, n. 1. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. 7, n. 6. imperavit quando et quamdiu I. 7, n. 6. Isthmum voluit perfodere I. 7, n. 6. iudex inter Athenienses et Mitylenaeos I. 4, n. 1. mulieribus ornatum ademit I. 7, n. 2. sepulcrum suum quo modo celaverit I. 7, n. 8.
Pericles Anaxagorae discipulus ac defensor II. 3, n. 9. 10. eius servus quis IX. 11, n. 9. mortuus quando III. n. 2. Simonem adlicit frustra II. 14, n. 3.
Perictione Platonis mater III. n. 1.
Perilaus I. 11, n. 2.
Peripatetica secta Pr. n. 13.
Peripatetici philosophi Pr. n. 12. II. 5, n. 27. 8, n. 2. IV. 10. n. 3. extr. V. 5, n. 9. 11. VII. 1, n. 65. 2, n. 7. 9. 5, n. 4. IX. 12, n. 5. dicti unde V. 1, n. 4. eorum princeps IV. extr. V. 1, n. 4.
Periurium scelere deterius I. 1, n. 9.
Persae Pr. n. 2. II. 6, n. 14. 8, n. 4. V. 1, n. 7. IX. 1, n. 9. filiabus misceri fas putant IX. 11, n. 9. eorum Magi Pr. n. 1. regni interitus per Alexandrum Magnum Pr. n. 2.
Persaeus: eius scripta VII. 1, n. 31. filius Demetrii VII. 1, n. 31. Menedemo inimicus II. 8. n. 17. mittitur ad Antigonum VII. 1, n. 8. Zenonis discipulus VII. 1, n. 31. 2, n. 6. Zenonis familiaris VII. 1, n. 8. 13.
Perseus historicus IV. 7, n. 1.
Persephone VIII. 2, n. 6. IX. 12, n. 2.
Perseus adversus Romanos pugnavit V. 3, n. 6.
Persuadendo accipe I. 6, n. 5.
Pertufbatio, v. Adfectus.
Pestis quo modo ab Epimenide coercita I. 10, n. 8.
Phaedon II. 8, n. 4. 9, n. 1. seq. 10, n. 2. VI. 1. extr. eius genus II. 9, n. 1. patria II. 9, n. 1. scripta II. 7, n. 8. 9, n. 2. secta Pr. n. 13. II. 8, n. 7. successores II. 9, n. 2. philosophus II. 9, n. 1. redemtus II. 5, n. 14. 9, n. 1. servus II. 9, n. 1. Socraticus II. 5, n. 26.
Phaedrion Epicuri X. n. 10.

haedrus Anaphlystius VII. 1, n. 9.
haedrus Platonis amasius III. n. 23. quid scripserit III. n. 25.
haenarea Socratis mater II. 5, n. 1.
haestias Aristotelis mater V. 1, n. 1.
haestius Epimenidis pater I. 10, n. 1.
haestus I. 10, n. 1.
χαλαχὸς modus argumentandi II. 10, n. 4.
halanthum VII. 2, n. 1.
halerae Pr. n. 3. I. 1, n. 1. II. 5, n. 28. 3, n. 3. 9. V. 5, n. 1.
hanius [f. Phanias] Cleanthis pater VII. 5, n. 1.
hanostratus pater Demetrii Phalerei V. 5, n. 1.
hantasma quid VII. 1, n. 36. X. n. 24.
hantasia quid VII. 1, n. 36. quotuplex VII. 1, n. 35. 36.
hanton VIII. 1, n. 24.
harmaceutica quid III. n. 50.
harsalia II. 6, n. 6.
hasianus natura pulcer I. 2, n. 4.
Φαῦλος quo sensu Platoni III. n. 38.
hemonoe: eius dictum I. 1, n. 13.
Pherecydes I. 11, n. 1. seqq. VIII. 1, n. 1. ad eum Thaletis epistola I. 1, n. 15. eius aemulus II. 5, n. 25. aetas I. 11, n. 7. IV. 7, n. 11. dictum I. 11, n. 3. discipulus I. 11, n. 6. VIII. 1, n. 1. 2. morbus I. 11, n. 5. 7. 8. mors I. 11, n. 4. 5. pater I. 11, n. 1. 6. patria I. 11, n. 1. 6. IV. 7, n. 11. praeceptor Pr. n. 10. I. 11, n. 1. scripta I. 11, n. 2. 6. sepultura VIII. 1, n. 21. vaticinia I. 11, n. 2. sapiens Pr. n. 9. I. 1, n. 14.
Pherecydae plures I. 11, n. 6.
Phidiae Minerva II. 12, n. 5.
Phidiades Atheniensis III. n. 3.
Phidon V. 2, n. 14.
Philadelphus V. 5, n. 8.
Philaete Arcesilai amica IV. 6, n. 16.
Philaidae X. n. 1.
Philalethae philosophi Pr. n. 12.
Philesia Xenophontis uxor II. 6, n. 8.
Philetaerus Eumenis pater IV. 6, n. 14.
Philion Sophocli diem dicit V. 2, n. 5.
Philion Alopecensis V. 2, n. 14.
Philippus Cholidensis III. n. 30.
Philippus Macedoniae rex VI. 2, n. 6. ad eum Athenienses legatos mittunt IV. 2, n. 5. legatus Aristoteles V. 1, n. 4. Xenocrates IV. 2, n. 5. Alexandrum Aristoteli in disciplinam tradit V. 1, n. 6. Hipparchiae domum destruit VI. 5, n. 4. Macedonibus imperavit quando II. 6, n. 11. Stagiram evertit, restituit V. 1, n. 6.
Philippus cum Romanis bella gessit V. 3, n. 6.
Philippus Opuntius auditor Platonis III. n. 31. quae scripsit III. n. 25.
Philippus philosophus Pr. n. 11.
Philiscus VI. 2, n. 7. eius pater VI. 2, n. 10. praeceptor VI. 2, n. 10. 4, n. 3. scripta VI. 2, n. 12.
Philista soror Pyrrhonis IX. 11, n. 6.
Philistion VIII. 8, n. 2. eius discipulus VIII. 8, n. 2. 3.
Philocles VII. 1, n. 9.
Philocomus Carneadis IV. 9, n. 1.
Philocrates Tisameni filius V. 3, n. 7.
Philocrates X. n. 10.
Philolaus III. n. 11. VIII. 1, n. 15. 2, n. 2. 7, n. 1. seqq. amicus Democriti IX. 7, n. 6. eius discipuli III. n. 8. VIII. 1, n. 24. mors VIII. 7, n. 2. patria VIII. 7, n. 1. placita VIII. 7, n. 3. scripta VIII. 1, n. 15. 7, n. 4.
Philomelus V. 2, n. 14.
Philon VI. 3, n. 2.
Philon Aristotelis servus manumissus V. 1, n. 9.
Philon dialecticus VII. 1, n. 17.
Philon Pyrrhonis discipulus IX. 11, n. 7.
Philonides IV. 7, n. 1.

Philonides Thebanus VII. 1, n. 81.
Philopidas II. 6, n. 8.
Philosophia a quolibet tractanda X. n. 27. ad res adversas hominem praeparat VI. 2, n. 6. animae pulcritudo VI. 2, n. 6. eius nomen Pr. n. 3. 4. 5. 8. origo Pr. n. 1. 3. partes Pr. n. 13. sectae Pr. n. 11. 12. 13. successiones Pr. n. 10. negligentes quibus similes II. 8, n. 4. quae eius incrementa III. n. 34. quae veteribus III. n. 35. quo modo a Platone definita III. n. 38. quousque VI. 5, n. 9. quod inde lucrum V. 1, n. 11. VI. 1, n. 4. quotuplex V. 1, n. 13. VII. 1, n. 32. IX. 3, n. 2. X. n. 19.
Philosophus: ad omnem fortunam paratus VI. 2, n. 6. animam curat II. 8, n. 4. ei cur nemo quid largitur VI. 2, n. 6. eius dicta brevia VII. 1, n. 19. sine legibus etiam recte vivit II. 8, n. 4. medicus II. 8, n. 4. quis primum dictus Pr. n. 8. sapientissimus animalium VI. 2, n. 4. tempus cuiusque rei scit IV. 6, n. 17.
Philostratus Polemonis pater IV. 3, n. 1.
Philoxenus IV. 6, n. 11.
Philtis VIII. 8, n. 3.
Phlius Pr. n. 8. II. 9, n. 3. VI. 5, n. 7. VIII. 1, n. 1. 6. 24. IX. 11, n. 7. 12, n. 1.
Phocaicus I. 4, n. 4.
Phocion Diogenis auditor VI. 2, n. 10.
Phocis IV. 8, n. 4. IX. 5, n. 6.
Phocus I. 1, n. 2.
Phoebus I. 1, n. 7. III. n. 30.
Phoenices Pr. n. 1. I. 1, n. 2. VI. 8, n. 1. VII. 1, n. 1. 26.
Phoenicia VII. 1, n. 3. 20.
Phoenissa VII. 1, n. 17.
Pholegandrius I. 2, n. 2.
Phosphorus I. 3, n. 5. idem ac Hesperus VIII. 1, n. 14. IX. 3, n. 3.
Photidas III. n. 15.
Phrasidemus II. 12, n. 2. eius praeceptor II. 12, n. 2.
Phrearrius demus Atticae III. n. 30.
Phrygia I. 1, n. 3. 5, n. 1. II. 8, n. 4. IV. 6, n. 4. VI. 1, n. 1.
Phryne scortum Venerem aream obtulit Delphis VI. 2, n. 6. Xenocratem tentabat IV. 2, n. 3.
Phrynon monomachia a Pittaco victus I. 4, n. 1.
Phthia II. 5, n. 16.
Physica neglecta ab Aristone VII. 2, n. 2. a Cyrenaicis II. 8, n. 8. philosophia sola olim Pr. n. 13. philosophiae pars Pr. n. 13. V. 1, n. 13. VII. 1, n. 33. X. n. 19. quid Pr. n. 13. VII. 1, n. 33. X. n. 19. Stoicorum qualis VII. 1, n. 67. seqq.
Physici philosophi Pr. n. 12.
Picentes VIII. 1, n. 15.
Pietas colenda VIII. 1, n. 19. nihil ad impium I. 5, n. 5.
Pigritia quid VII. 1, n. 64.
Pindarus: eius aemulus Amphimenes II. 5, n. 25. elogium IV. 6, n. 4.
Pinguedo fugienda VIII. 1, n. 19.
Piraeeum II. 18, n. 3. IV. 6, n. 14. 15. VI. 1, n. 2. VII. 1, n. 3. 9. VIII. 8, n. 2.
Pirithus Alcmaeonis VIII. 5, n. 2.
Pisae I. 3, n. 5. IV. 6, n. 4.
Pisces diis sacri VIII. 1, n. 19.
Pisianactia VII. 1, n. 6.
Pisianactis ager VIII. 2, n. 11.
Pisistratus I. 6, n. 6. ad eum Solonis epistola I. 2, n. 13. ei Mysonis tribuuntur I. 9, n. 2. tyrannidem Athenis parans resistit Solon I. 2, n. 3. eius epistola ad Solonem I. 2, n. 6. genus I. 2, n. 6. septem sapientibus adscribitur Pr. n. 9. I. extr. Solonis leges servat I. 2, n. 6.
Pitane Aeolidis urbs IV. 6, n. 1. 13.
Pithon Platonis discipulus III. n. 31.
Pithus demus Atticae II. 5, n. 19.
Pittacia regio I. 4, n. 2.
Pittacus legislator I. 4, n. 7.
Pittacus Mitylenaeus ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. 4, n. 1. seqq. ad eum mittitur

phiala I. 1, n. 7. eius aemuli II. 5, n. 25. aetas I. 4, n. 7. auditor Pr. n. 10. I. 11, n. 1. dicta I. 4, n. 4. 5. 6. 8. filius I. 4, n. 3. mors I. 4, n. 7. scripta I. 4, n. 5. uxor I. 4, n. 8. dictus quo modo I. 4, n. 9. Mitylenaeorum dux I. 4, n. 1. seqq. molebat I. 4, n. 9. pecunias sibi a Croeso missas spernit I. 4, n. 2. Phrynonem vincit I. 4, n. 1.

acere civibus suis I. 5, n. 5.

anarum quae pulcerrima figura VIII. 1, n. 19.

anetae cur III. n. 41. quae VII. 1, n. 71. unde X. n. 25.

antae animatae VIII. 1, n. 19.

ATO Atheniensis II. 8, n. 3. 4. III. tot. IV. 6, n. 9. VI. 1, n. 4. VIII. 2, n. 2. 7, n. 1. X. n. 4. ab Epicharmo multa sumsit III. n. 12. Academiam frequentat III. n. 9. veterem instituit Pr. n. 10. 13. II. 5, n. 26. IV. extr. ad Euclidem venit II. 10, n 1. ad eum Archytae epistola VIII. 4, n. 4. Antistheni maledixit VI. 1, n. 4. Arcadum civitatem formaturus III. n. 17. convicils a comicis proscissus III. n. 22. eius adversarii III. n. 24. aetas III. n. 2. amicus Isocrates III. n. 9. mores III. n. 23. colloquium cum Dionysio seniore III. n. 14. VIII. 7, n. 4. cupido memoriam sui relinquendi III. n. 27. dicendi genus IV. 6, n. 2. dicta II. 7, n. 8. III. n. 14. 26. IV. 2, n. 2. 3. 6. V. 1, n. 4. 11. 2, n. 4. 8. discipulae III. n. 31. IV. 1, n. 5. discipuli Pr. n. 10. II. 10, n. 11. III. n. 31. V. 1, n. 2. 4. 7. 2, n. 2. VIII. 8, n. 2. divisiones III. n. 45. seqq. divitiae III. n. 11. fratres II. 5, n. 12. III. n. 4. genus a Solone III. n. 1. honoratus ab Arcesilao IV. 6, n. 8. ideae III. n. 12. inventa III. n. 19. iudicium de Aristotele et Xenocrate IV. 2, n. 2. militia III. n. 10. mors III. n. 2. 29. X. n. 9. nativitas III. n. 2. nomen unde III. n. 5. parentes III. n. 1. 3. patria III. n. 1. placita III. n. 67. seqq. V. 1, n. 18. VII. 1, n. 28. praeceptores II. 8, n. 19. III. n. 5. 7. 8. principia ex variis mixta III. n. 10. in civilibus a Socrate III. n. 10. intelligentia a Pythagora III. n. 10. sensibus ab Heraclito III. n. 10. profectio in Aegyptum III. n. 8. trina in Siciliam III. n. 14. 16. 24. redemtio II. 8, n. 7. III. n. 14. reditus Athenas III. n. 9. risus modicus III. n. 21. scripta III. n. 24. 25. 34. seqq. IX. 3, n. 3. dialogi II. 7, n. 8. III. n. 32. 33. 35. 37. IX. 8, n. 6. quos primus introduxit III. n. 19. epigrammata III. n. 23. epistolae III. n. 36. VIII. 4, n. 4. quibus ἐν πράττειν praeponebat III. n. 36. poemata III. n. 6. postmodum ab eodem exusta III. n. 8. eorum notae III. n. 39. sepultura III. n. 30. soror III. n. 4. IV. 1, n. 2. statua III. n. 20. stilus III. n. 25. studia III. n. 5. 6. successor IV. 1, n. 2. testamentum III. n. 30. venditio III. n. 14. vox III. n. 7. Democriti commentaria combusturus IX. 7, n. 8. dialecticen philosophiae addidit III. n. 34. Dionem cum Dionysio reconciliaturus III. n. 16. loca mutat frequenter III. n. 28. philosophiam didicit ubi III. n. 8. decem sectarum auctor II. 5, n. 26. Siciliam liberandi causa sollicitaverit quosdam III. n. 15. 20. Socraticorum princeps II. 5, n. 26. 7, n. 2. 3. 4. Socratis defensor II. 5, n. 10. terram a Dionysio iuniore petit III. n. 15. Thebanorum civitatem formaturus III. n. 17.

Plato peripateticus III. n. 74.

Plato poeta antiquae comoediae III. n. 75.

Plato Praxiphanis III. n. 75.

Plato Rhodius III. n. 75.

Platonicus I. 1, n. 7. X. n. 8.

Plistanus: ei Menedemus successit II. 9, n. 3. successor Phaedonis II. 9, n. 3.

Plistarchus Pyrrhonis pater IX. 11, n. 1.
Pluto IV. 5, n. 7. 7, n. 10. VIII. 1, n. 20. 2, n. 12. IX. 8, n. 7. aër VIII. 2, n. 12. malus daemon Magis Pr. n. 6.
Pocula in conviviis primum parva deinde magna I. 8, n. 5.
Podex: facula non abstergenda VIII. 1, n. 17.
Poema primum in philosophia a Platone nominatum III. n. 19. quid VII. 1, n. 41.
Poena post mortem Platoni statuta III. n. 44.
Poesis quid VII. 1, n. 41.
Poetica quae III. n. 49.
Polemon IV. 3, n. 1. seqq. VII. 1, n. 19. 7, n. 12. eius aetas IV. 3, n. 1. amator Cratetis IV. 4, n. 3. commilito IV. 5, n. 1. constantia IV. 3, n. 4. discipuli IV. 4, n. 1. 5, n. 5. VII. 1, n. 3. 19. 2, n. 6. docendi methodus IV. 3, n. 4. 5. mors IV. 3, n. 8. pater IV. 3, n. 1. 2. patria IV. 3, n. 1. scripta IV. 3, n. 3. successores Pr. n. 10. uxor IV. 3, n. 3. philosophiae quo modo factus cultor IV. 3, n. 1. Sophoclis studiosus IV. 3, n. 7. successor Xenocratis Pr. n. 10. IV. 3, n. 1. 6. voluptuosus IV. 3, n. 1.
Polites IX. 12, n. 7.
Politica philosophiae pars V. 1, n. 13. quid III. n. 49.
Pollis Lacedaemonius venditor Platonis III. n. 14.
Polyaenus X. n. 10. eius dialogi II. 9, n. 2. indoles X. n. 12. pater X. n. 12. patria X. n. 12.
Polycrates Samiorum tyrannus II. 1, n. 4. VIII. 1, n. 3.
Polycrates sophista II. 5, n. 18.
Polydora II. 8, n. 4.
Polyeuctus II. 5, n. 18.
Polygnotus pictor VII. 1, n. 6.
Polymnestus VIII. 1, n. 24.
Polystratus Hermarchi successor X. n. 15.
Polyxenus sophista II. 8, n. 4.
Polyzelus I. 2, n. 8. IX. 8, n. 5.
Polyzelus Pythodori pater IX. 8, n. 5.
Pompylus servus et auditor Theophrasti V. 2, n. 3. 14.
Pontus I. 7, n. 1. II. 6, n. 7. V. 6, n. 1. 3. VI. 1, n. 4. 8, n. 1. IX. 1, n. 11.
Portae urbis modicae magnificae VI. 2, n. 6.
Posideon mensis X. n. 10.
Posidonius Alexandrinus VII. 1, n. 31. 33.
Posidonius Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Posidonius Stoicus X. n. 3.
Possibile enuntiatum VII. 1, n. 48.
Potamon X. n. 10. eius secta Pr. n. 14.
Potentia quotuplex III. n. 62.
Potidaea II. 5, n. 7.
Potone Platonis mater III. n. 1. IV. 1, n. 2.
Potone Platonis soror III. n. 4.
Practica quae III. n. 49.
Praecipere alii facile I. 1, n. 9.
Praeclara studiose meditare I. 2, n. 12.
Praedicativum enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Praedicatum quid VII. 1, n. 47. quotuplex VII. 1, n. 47.
Praesens agere optimum I. 4, n. 4.
Praxiades Anaximandri pater II. 1, n. 1.
Praxiphanes Epicuri praeceptor X. n. 7.
Praxiteles fictor V. 2, n. 14.
Praylus IX. 12, n. 7.
Prester unde X. n. 25.
Pretiosissima minimo pretio VI. 2, n. 6.
Priene I. 1, n. 16. 5, n. 1. 4. II. 5, n. 25. colonia Thebanorum I. 5, n. 2. obsidione Alyattae liberata I. 5, n. 2.
Princeps ebrius morte multandus I. 2, n. 9. quotuplex III. n. 58. sapientissimum animalium VI. 2, n. 4.
Principatus virum declarat I. 4, n. 4. ex natura X. n. 31. (6)
Principium Anaxagorae II. 3, n. 4. Anaximandri II. 1, n. 2. diversum ab elemento Stoicis VII. 1, n. 68. Platonis III. n. 41. Stoicorum VII. 1, n. 68.

Thaletis I. 1, n. 6. Zenonis Eleatis IX. 5, n. 8.
Privativum enuntiatum VII. 1, n. 48.
Probabile enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Proceres principum calculis similes I. 2, n. 10.
Procilis occisorum praemium I. 2, n. 8.
Procles Melissae pater I. 7, n. 1. ad eum Periandri epistola I. 7, n. 8.
Proconnesus IV. 7, n. 11.
Prodicus IX. 8, n. 1.
Prodigus VI. 2, n. 6.
Πρόληψις quid Epicuro X. n. 21. Stoicis VII. 1, n. 37.
Prophetae Aegyptiorum philosophi Pr. n. 1. III. n. 8.
Propontis VIII. 8, n. 2. IX. 12, n. 1.
Proprium nihil VIII. 1, n. 19.
Protagoras Abderita IX. 7, n. 9, 8, n. 1. seqq. X. n. 4. eius accusatores IX. 8, n. 3. aetas IX. 8, n. 7. discipuli IX. 8, n. 5. 8. exsilium IX. 8, n. 8. inventa IX. 8, n. 7. mors IX. 8, n. 7. pater IX. 8, n. 1. patria IX. 8, n. 1. placita IX. 8, n. 3. 4. praeceptor IX. 8, n. 2. scripta IX. 8, n. 3. 5. 6.
Protagoras astrologus IX. 8, n. 9.
Protagoras Stoicus IX. 8, n. 9.
Providentia dei primum a Platone in philosophia nominata III. n. 19.
Proxenus Aristotelis V. 1, n. 9.
Proxenus Xenophontis amicus II. 6, n. 5.
Prudens non est multorum verborum I. 1, n. 9.
Prudentia: ei quid proprium I. 5, n. 5. differt a reliquis virtutibus IV. 7, n. 3. diligenda I. 5, n. 5. expetenda an propter se ipsam II. 8, n. 8. quid III. n. 57. VI. 1, n. 5. VII. 1, n. 54. 65. senum est IV. 7, n. 8.
Pruina unde X. n. 25.
Πρυτανεῖα VII. 1, n. 9.
Prytaneum II. 5, n. 2.
Ψευδόμενος modus argumentandi II. 10, n. 4.
Ptolemaeus Alexandrinus astrologus, niger et albus, Epicuri discipulus X. n. 15.
Ptolemaeus Cyrenaeus IX. 12, n. 7.
Ptolemaeus Eubuli auditor IX. 12, n. 7. eius discipuli IX. 12, n. 7.
Ptolemaeus Lagi: ad eum Menedemus legatus II. 18, n. 16. eius legatus ad Lysimachum Theodorus deus II. 8, n. 16. ad Zenonem Citieum VII. 1, n. 19. Theophrastum arcessivit V. 2, n. 4.
Ptolemaeus Philadelphus V. 3, n. 3. IX. 12, n. 1. discipulus Stratonis V. 3, n. 8.
Ptolemaeus Philopator VII. 6, n. 2. 7, n. 8.
Ptolemaeus Soter II. 11, n. 1. 12, n. 4. V. 5, n. 8. consilium quodnam a Demetrio Phalereo tulit V. 5, n. 8. eius filii V. 5, n. 8. uxor V. 5, n. 8. Philadelpho regnum concessurus V. 5, n. 8.
Ptolemais II. 8, n. 7.
Pudenda Diogenes Cynicus palam faciebat VI. 2, n. 6.
Pudor quid VII. 1, n. 64.
Pueri educandi quo modo VI. 2, n. 5. quibus discenda, quae viris usui futura II. 8, n. 4. quae necessaria V. 1, n. 11.
Pulcrum quod VI. 1, n. 5.
Pulcritudo aestimatur cur V. 1, n. 11. bonum Platoni III. n. 45. quid V. 1, n. 11. VII. 1, n. 19. quotuplex III. n. 55.
Punctum quid VII. 1, n. 68.
Pygmaeus VII. 1, n. 36.
Pylades II. 18, n. 13. III. n. 46.
Pylades Arcesilai frater IV. 6, n. 3. 13. testamento omnia Arcesilai accepit IV. 6, n. 19.
Pyres Parmenidis pater IX. 8, n. 1.
Pyrithus Zenonis Eleatis pater IX. 5, n. 1. [sed vid. adnotatio nostra.]
Pyrrhaeus Aristotelis pars V. 1, n. 9.
Pyrrho Pr. n. 11. IV. 6, n. 9. IX. 11, n. 1. seqq. X. n. 4. eius aemuli IX. 11, n. 5. aetas IX. 11, n. 8. dicta IX. 11, n. 4.

discipuli IX. 11, n. 7. 12. honor IX. 11, n. 5. imitator IV. 6, n. 8. indoles animi IX. 11, n. 4. inventum IX. 11, n. 3. pater IX. 11, n. 1. patria IX. 11, n. 1. placita IX. 11, n. 3. 8. scripta nulla IX. 11, n. 12. soror IX. 11, n. 6. studia IX. 11, n. 2. 3.
Pyrrhonia secta Pr. n. 13.
Pyrrhonii qui IX. 11, n. 8. eorum placita IX. 11, n. 8. seqq.
Pyrrhus VIII. 1, n. 4.
Pythagorei V. 6, n. 2.
Pythagoras Crotoniata VIII. 1, n. 25.
Pythagoras Doricus scriptor VIII. 1, n. 25.
Pythagoras medicus VIII. 1, n. 25.
Pythagoras Phliasius VIII. 1, n. 25.
Pythagoras Rheginus VIII. 1, n. 25.
Pythagoras rhetor VIII. 1, n. 25.
Pythagoras Samius philosophus Pr. n. 11. I. 11, n. 6. VIII. 1, n. 1. seqq. IX. 2, n. 3. 7, n. 6. eius aemuli II. 5, n. 25. aetas VIII. 1, n. 23. amictus VIII. 1, n. 18. cognomen VIII. 1, n. 19. dicta VIII. 1, n. 6. 8. 10. discipulae VII. 1, n. 21. 22. discipuli VIII. 2, n. 2. 3, n. 1. 5, n. 1. 6, n. 1. epistola VIII. 1, n. 26. femina VIII. 1, n. 9. filia VIII. 1, n. 22. filius Pr. n. 10. VIII. 1, n. 22. 2, n. 1. fratres VIII. 1, n. 1. indoles animi VIII. 1, n. 18. inventa I. 1, n. 3. VIII. 1, n. 11. 13. 14. trianguli in circulo descripti I. 1, n. 3. μετεμψύχωσις VIII. 1, n. 4. migrationes II. 2, n. 4. VIII. 1, n. 13. mores VIII. 1, n. 18. 20. mors VIII. 1, n. 21. 23. pater VIII. 1, n. 1. 5. patria VIII. 1, n. 1. placita X. n. 6. praeceptores VIII. 1, n. 1. 2. 2, n. 2. IX. 1, n. 2. principia de intelligentia secutus Pythagoras III. n. 10. scripta III. n. 11. VIII. 1, n. 5. secta VIII. 1, n. 1. 24. studia VIII. 1, n. 1. successor Pr. n. 10. I. 11, n. 1. symbola VIII. 1, n. 16. 17. victus VIII. 1, n. 13. uxor VIII. 1, n. 22. ex septem sapientibus I. 1, n. 14. philosophum se primus dixit Pr. n. 8. VIII. 1, n. 6. successionum generalium alterius origo Pr. n. 10. successit Pherecydi Pr. n. 10. I. 11, n. 1.
Pythagoras Samius sculptor VIII. 1, n. 25.
Pythagoras Zacynthius VIII. 1, n. 25.
Pythagoricus III. n. 8. 10. 11. VIII. 1, n. 5. 15. 24. extr. 2, n. 2. 6, n. 1. 7, n. 1. extr. IX. 2, n. 4. 3, n. 1. 7, n. 6.
Pytharatus archon Atheniensium X. n. 9.
Pythia I. 9, n. 1. 10, n. 3. II. 5, n. 18. V. 6, n. 6.
Pythias Aristotelis V. 1, n. 9.
Pythias uxor Midiae et mater Aristotelis V. 2, n. 14.
Pythius I. 1, n. 7. 7, n. 7. VIII. 1, n. 19.
Pytho II. 5, n. 7. X. n. 6.
Pythocles adolescens X. n. 3. ad eum Epicuri epistola X. n. 25.
Pythocles Bugeli filius IV. 6, n. 17.
Pythodorus IX. 8, n. 5.
Pythodotus archon Atheniensium V. 1, n. 7.
Python V. 4, n. 9.
Pythostratus: eius scriptum II. 6, n. 16.

Q.

Quies amanda I. 3, n. 2 bona res I. 7, n. 4. II. 5, n. 14.
Quisque probe observandus I. 2, n. 14.

R.

R. aegre pronuntiare poterat Eubulides II. 10, n. 4.
Radii solis VIII. 1, n. 19.
Ratio dux I. 2, n. 13. facit ad vitam parandam VI. 2, n. 4. recte iudicandi instrumentum VII. 1, n. 37.
Recta dicentes nec facientes citharae similes VI. 2, n. 6.

e cum primum obedieris I. , n. 12.
;num quotuplex III. n. 47.
publica; eius quinque spe- ies III. n. 47. eam sapiens ccedit III. n. 42. V. 1, n. 13. uando perit VI. 1, n. 4. sine ege non perstat VI. 2, n. 6. ĸ est qui fortissimus est viri- ius I. 2. n. 10.
egium VIII. 1, n. 24. IX. 7, 1. 6.
etores a Diogene carpti VI. 2, n. 4.
etorica: eius inventor VIII. 2, n. 3. IX. 5, n. 4. philoso- phiae pars VII. 1, n. 33. quid VII. 1, n. 34. quotuplex III. n. 59.
odus Pr. n. 6. II. 5, n. 10. 7, n. 9. IV. 7, n. 8. V. 5, n. 11. VI. 1, n. 11. VII. 1, n. 19. VIII. 8, n. 9. IX. 12, n. 7.
oecus: eius filius II. 8, n. 19.
dens non nisi in deserto I. 9, n. 2.
sui non indulgendum VIII. 1, n. 19.
omani bella gesserunt cum Philippo et Perseo V. 3, n. 6.
adeunt studiorum causa Py- thagoram VIII. 1, n. 15. com- burunt cadavera IX. 11, n. 9.
os unde X. n. 25.
ubor virtutis color VI. 2, n. 6.

8.

acerdotes Aegyptiorum philo- sophi Pr. n. 1. III. n. 8.
agaris Homeri aemulus II. 5, n. 25.
agittarius imperitus VI. 2, n. 6.
al cur adponatur VIII. 1, n. 19.
alamis I. 2, n. 1. 2. II. 5, n. 8. de ea inter Megarenses et Athenienses lis I. 2, n. 2. ubi ossa Solonis I. 2, n. 15.
alarus Biantis aemulus II. 5, n. 25.
altatio ad sanitatem II. 6, n. 15.
amothracia; ubi multa donaria VI. 2, n. 6.
amus I. 1, n. 2. 7, n. 2. II. 1, n. 4. 2, n. 4. 5, n. 7. 8, n. 19. VIII. 1, n. 1. 2. 25. IX. 4, n. 1. X. n. 1. 2. 8.
andes Epicuri discipulus X. n. 11.
anitas bonum Platoni III. n. 45. laeditur, dum pro ea sacra fiunt VI. 2, n. 4. non est bo- num VII. 1, n. 60. quid VIII. 1, n. 19.
apiens I. 5, n. 1. ad quam nor- mam victurus VI. 1, n. 5. agat quibus de caussis II. 8, n. 9. quid II. 8, n. 8. 9. 10. 13. III. n. 42. X. n. 26. amaturus V. 1, n. 13. VI. 1, n. 5. beatus etiam in molestiis II. 8, n. 10. beatus etiam, si quae ei desunt III. n. 42. contentus se ipso VI. 1, n. 5. ei peregrinum nihil VI. 1, n. 5. eius omnia VI. 2, n. 6. differt ab insipiente in quo II. 8, n. 4. dolet II. 8, n. 8. liber VII. 1, n. 74. metuit II. 8, n. 8. miles V. 1, n. 13. non cupidus II. 8, n. 8. non invidiosus II. 8, n. 8. non sem- per in voluptate II. 8, n. 8. non superstitiosus II. 8, n. 8. pec- catis non obnoxius VI. extr. peritus alicuius rei III. n. 38. philosophus post ea dictus Pr. n. 9. qualis VII. 2, n. 1. rarus IX. 2, n. 3. rempublicam ad- ministraturus III. n. 47. V. 1, n. 13. sophista Pr. n. 9. Stoi- corum qualis VII. 1, n. 64. uxorem ducturus V. 1, n. 13. cur VI. 1, n. 5.
apientes septem I. 1, n. 1. ad eos Periandri epistola I. 7, n. 7. qui Pr. n. 9. I. 1, n. 14. sceptici IX. 11, n. 8.
apientia illustre I. 6, n. 4. quid Platoni III. n. 38. viaticum I. 5, n. 5.
ardes I. 4, n. 10. 7, n. 7. II. 6, n. 5. IV. 6, n. 3. captae quan- do II. 2, n. 1.
arpedo Ptolemaei auditor IX. 12, n. 7.
atietas unde I. 2, n. 10.
aturninus Cythenas IX. 12, n. 7. discipulus Sexti Empirici IX. 12, n. 7.
cabra I. 1, n. 14.

Scalena trigona inventum Euphorbi I. 1, n. 3.
Scarabeus pro numine cultus Aegyptiis Pr. n. 7.
Sceptica secta Pr. n. 13.
Sceptici IX. 11, n. 8.
Scientia quid, Herillo VII. 3, n. 1. Platoni III. n. 38. quotuplex Platoni III. n. 49. unicum bonum II. 5, n. 14.
Scillus Elidis II. 6, n. 8.
Scire quod nihil scias II. 5, n. 16.
Scirpalus pirata VI. 2, n. 9.
Scopas II. 5, n. 9.
Scortum formosum cui simile VI. 2, n. 6. ei supplicans miser VI. 2, n. 6. eius filii pater VI. 2, n. 6. potens VI. 2, n. 6.
Sculptores lapides homini adsimilando se ipsos homines facere negligunt II. 5, n. 16.
Scythia Pr. n. 9. I. 8, n. 1. 4. 5. IV. 7, n. 10. IX. 12, n. 5. eius leges I. 8, n. 2. eius rex Caduida I. 8, n. 1. nullas habet tibias et vites I. 8, n. 5.
Scythicum dicendi genus I. 8, n. 2.
Scythici Simonis dialogi dicti II. 9, n. 2.
Scythinus poeta IX. 1, n. 11.
Scythus Arcesilai pater IV. 6, n. 1.
Secreta ne enunties I. 7, n. 4.
Secta quid Pr. n. 13. quotuplex Pr. n. 10. seqq.
Σεισάχθεια quid I. 2, n. 1.
Seleucia VI. 2, n. 18. IX. 12, n. 7.
Selinus fluvius II. 6, n. 8.
Selinus oppidum VIII. 2, n. 11.
Semele Bacchi mater II. 8, n. 16.
Semen quid VIII. 1, n. 19. unde X. n. 24.
Semnothei Pr. n. 1.
Senectus honoranda I. 8, n. 2. VIII. 1, n. 19. malorum portus IV. 7, n. 3. non exprobranda IV. 7, n. 3. prudens IV. 7, n. 3. quid VIII. 1, n. 19.
Senex egenus miser VI. 2, n. 6.
Sensibile quid Platoni III. n. 12. 38.
Sensio principium omnis cognitionis X. n. 20.
Sensus animantibus omnibus est VIII. 1, n. 19. non semper veri II. 8, n. 8. quid VII. 1, n. VIII. 1, n. 19.
Septuaginta annni vitae termi I. 2, n. 7.
Sepultura quae variarum tium IX. 11, n. 9. qualem genes Cynicus voluerit V n. 6.
Serapion pater Heraclidis V 1, n. 5.
Serapis V. 5, n. 7. VI. 2, n.
Seria hominibus ingrata V n. 4.
Sermo II. 12, n. 7. ad grat instructus laqueus VI. 2, operis imago I. 2, n. 10. tuplex III. n. 52. silentio gnandus I. 2, n. 10.
Serva promissa I. 7, n. 4.
Servus cupiditatum VI. 2, n. quem miratur Diogenes nicus VI. 2, n. 4. solus vus VII. 1, n. 74.
Seuthes Arcesilai pater IV. n. 1.
Seuthus Odrysorum rex II. n. 6.
Sex mensium nox et dies primum statutae IV. 7, n.
Sexaginta anni vitae termin 2, n. 13.
Sextus Empiricus: eius disci tus IX. 12, n. 7. praecep IX. 12, n. 7. scripta IX. n. 7.
Sicilia III. n. 14. 24. VI. 2, n. VIII. 2, n. 1. 3, n. 1. 7, n. 8, n. 2. 3. 5. IX. 8, n. 7.
Sicinites I. 2, n. 2.
Sicyon Pr. n. 8. I. 1, n. 11. V 2, n. 13. eius tyrannus Leo Pr. n. 8.
Sidera dii VIII. 1, n. 19. mo quo X. n. 25. moventur n supra sed circa terram II. n. 1. qua forma in caelo s constituta II. 2, n. 4. quan X. n. 25.
Sidon VII. 1, n. 7. X. n. 15.
Silanion statuarius III. n. 20.
Silentium quam difficile I. 3, n.
Similem deo fieri finis Platon III. n. 42.
Similia quotuplicia III. n. 7 eorum disputatio sublata p Eubulidem II. 10, n. 2

Simmias II. 16. eius patria II. 16. praeceptores II. 12, n. 2. scripta II. 16. uxor II. 12, n. 3.
Simon Aristotelis domesticus V, 1, n. 9.
Simon medicus II. 14, n. 4.
Simon philosophus II. 14, n. 1. seqq. eius ars II. 14, n. 1. dictum II. 14, n. 3. patria II. 14, n. 1. praeceptor II. 14, n. 1. scripta II. 14, n. 3.
Simon rhetor II. 14, n. 4.
Simon sculptor II. 14, n. 4.
Simonides: eius aemulus Timocreon II. 5, n. 25.
Simplex enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Simus II. 8, n. 4.
Sinope VI. 2, n. 1. 9. 4, n. 3. 6, n. 5.
Siren Aristonis cognomen VII. 2, n. 1.
Sisymbrinus I. 1, n. 14.
Smyrna V. 5, n. 11. IX. 10, n. 1.
Socialis amicitia quae III. n. 46.
Socrates Pr. n. 11. II. 5, n. 1. seqq. VI. 1, n. 4. 5. 9, n. 3. VII. 1, n. 36. 39. 42. 47. 54. 3, n. 1. IX. 1, n. 7. 7, n. 5. 9. eius adversarii II. 5, n. 18. VIII. 1, n. 25. aemuli III. 5, n. 25. aetas II. 5, n. 23. amasius II. 5, n. 7. IV. 7, n. 3. consilium Xenophonti datum II. 6, n. 5. constantia II. 5, n. 8. continentia II. 5, n. 9. damnatio II. 5, n. 5. 19. 21. defensio II. 5, n. 20. dialogi ab Aeschine pro suis supposiți II. 7, n. 3. dicendi genus IX. 8, n. 4. dicta II. 5, n. 6. 7. 9. 11. 12. 14. 16. 17. III. n. 24. V. 1, n. 11. VI. 1, n. 1. VII. 1, n. 22. discipuli II. 5, n. 5. 24. 7, n. 2. 8, n. 4. 13, n. 2. III. n. 8. VI. 1, n. 2. filii II. 5, n. 10. iuramentum VII. 1, n. 27. matrimonium II. 5, n. 10. 17. militia II. 5, n. 7. mors II. 5, n. 23. 8, n. 4. 10, n. 1. III. n. 18. 24. parentes II. 5, n. 1. 19. patria II. 5, n. 1. 19. peregrinationes II. 5, n. 7. praeceptores Pr. n. 10. scripta II. 5, n. 22. 6, n. 10. VII. 1, n. 27. servitus II. 5, n. 4. somnium de Platone III. n. 7. successores Pr. n. 10. II. 5, n. 26. definitionibus mathematicis usus VIII. 1, n. 25. Ethices inventor Pr. n. 10. II. 4, n. 2. 5, n. 5. 6. III. n. 34. Euripidem poetam iuvat II. 5, n. 2. formam Alcibiadis adspernatur II. 5, n. 13. furens VI. 2, n. 6. futura edoctus a daemonio II. 5, n. 16. hortator et dehortator II. 5, n. 12. in carcerem coniectus II. 5, n. 7. musicus II. 5, n. 15. non accipit donatos servos II. 5, n. 13. non adulans II. 5, n. 11. orator II. 5, n. 5. saltator II. 5, n. 15. sapientissimus II. 5, n. 18. sculptor II. 5, n. 4. vindicatus II. 5, n. 23. vituperii contemtor II. 5, n. 11.
Socrates Cous II. 5, n. 27.
Socrates historicus II. 5, n. 27.
Socrates peripateticus II. 5, n. 27.
Socrates poeta II. 5, n. 27.
Socratici Pr. n. 10. 12. II. 5, n. 25. 26. III. n. 8. 10. VIII. 8, n. 2.
Socratides IV. 6, n. 6.
Sol: ad eum converso vultu non mingendum VIII. 1, n. 17. cur III. n. 4. cursu quo I. 1, n. 3. defícit unde IX. 6, n. 8. X. n. 25. deus Pr. n. 7. VIII. 1, n. 19. luna maior VIII. 2, n. 12. magnitudinis cuius X. n. 25. maximum siderum Archelao II. 4, n. 3. motu quo I. 1, n. 3. IX. 6, n. 2. 3. quanto maior luna Thaleti I. 1, n. 3. qualis VII. 1, n. 71. IX. 11, n. 9. quid Anaxagorae II. 3, n. 4. 9. 10. Anaximandro II. 1, n. 2. Empedocli VIII. 2, n. 12. Parmenidi IX. 3, n. 2. tanta quanta cernitur IX. 1, n. 6.
Σολεῖς qui I. 2, n. 4.
Solertia quid VII. 1, n. 54.
Soli Pr. n. 6. V. 5, n. 11. VII. 7, n. 1. a Solone conditi I. 2, n. 4. patria Athenodori VII. 1, n. 31. Crantoris IV. 5, n. 1. 7.
Solidarum quae pulcerrima figura VIII. 1, n. 19.
Σόλιοι I. 2, n. 4.
Σολοικίζειν I. 2, n. 4.

Soloecismus quid VII. 1, n. 40.
Solon Pr. n. 9. I. 1, n. 15. 2, n. 1. seqq. 6, n. 6. ad imperandum postulatur I. 2, n. 3. ad eum epistola Cleobuli I. 6, n. 6. Epimenidis I. 10, n. 9. 10. Pisistrati I. 2, n. 6. Thaletis I. 1, n. 16. eius aetas I. 2, n. 15. colloquium cum Anacharside I. 8, n. 3. dicta I. 2, n. 3. 4. 10. 11. 12. 14. 16. II. 3, n. 9. filius, quem defunctum luget I. 2, n. 16. frater III. n. 1. genus III. n. 1. leges Atheniensibus datae I. 2, n. 1. 7. 8. 9. de σπαχθείᾳ I. 2, n. 1. mors I. 2, n. 15. pater I. 2, n. 1. patria I. 1, n. 15. 2, n. 1. peregrinationes I. 2, n. 4. scripta I. 2, n. 3. 14. epistolae I. 2, n. 17. seqq. sepultura I. 2, n. 15. de Homero bene meretur I. 2, n. 9. ex septem sapientibus Pr. n. 9. I. 1, n. 14. Pisistrati tyrannidi resistit I. 2, n. 3. 4. 5. 16. Salaminem Atheniensibus recuperat I. 2, n. 2. tripodem accipit I. 1, n. 7. vitae terminum quem statuit I. 2, n. 13.
Somatale Theophrasti V. 2, n. 14.
Somnia rimantes VI. 2, n. 6. eorum interpretes stultissimi VI. 2, n. 4.
Somnus nimius vitiosus III. n. 26. quinquaginta septem annorum I. 10, n. 2. unde X. n. 24.
Sophismata VII. 1, n. 35.
Sophista pro poeta Pr. n. 9. pro sapiente Pr. n. 9. quo quidem uti sed hominibus non poteris II. 5, n. 12.
Sophocles Amphiclidae accusatus V. 2, n. 5. legem de philosophis Athenis tulit V. 2, n. 5.
Sophocles poeta II. 18, n. 10. V. 6, n. 7. eius studiosus Polemon IV. 3, n. 7. histrionem tertium adiecit veteri tragoediae III. n. 34.
Sophron: eius Mimographon Plato Athenas invexit III. n. 13.
Sophroniscus Socratis filius II. 5, n. 10.
Sophroniscus Socratis pater II. 5, n. 1. 19.
Sorites argumentatio II. 10, n. 4. VII. 1, n. 3. 5. 49.
Sosibius aemulus Anaxagorae II. 5, n. 25.
Sosigenes archon Atheniensium X. n. 9.
Sositheus poeta VII. 5, n. 4.
Sosthenes Platonis III. n. 30.
Sparta I. 1, n. 7. II. 6, n. 10.
Species quid VII. 1, n. 42.
Speculum quo modo utiliter inspicitur II. 5, n. 16.
Spes bona facit differentiam peritorum ab imperitis I. 3, n. 2. dulcissimum I. 5, n. 5. somnium vigilantis V. 1, n. 11.
Speusippus medicus IV. 1, n. 12.
Speusippus philosophus IV. 1, n. 2. seqq. eius colloquium cum Diogene IV. 1, n. 8. corporis habitus IV. 1, n. 9. dicta IV. 1, n. 8. 10. discipulus V. 6, n. 2. executor testamenti Platonis III. n. 30. inventa IV. 1, n. 6. morbus IV. 1, n. 7. 9. mores IV. 1, n. 4. mors IV. 1, n. 9. parentes III. n. 4. IV. 1, n. 2. patria IV. 1, n. 2. scripta IV. 1, n. 11. studia IV. 1, n. 6. successor IV. 1, n. 7. 2, n. 11. in Macedoniam ad Casandri nuptias proficiscitur IV. 1, n. 4. Platoni successit Pr. n. 10. III. n. 31. IV. 1, n. 2.
Sphaera inventum Anaximandri II. 1, n. 2. solidarum pulcerrima figura VIII. 1, n. 19.
Sphaerus VII. 6, n. 1. seqq. IX. 1, n. 11. eius dicta VII. 6, n. 2. patria VII. 1, n. 31. 6, n. 1. profectio ad Ptolemaeum Philopatorem VII. 6, n. 2. 7, n. 3. scripta VII. 6, n. 3.
Spintharus Aristoxeni pater II. 5, n. 5.
Spondere pro alio periculosum I. 3, n. 6. IX. 11, n. 8.
Spuere in faciem magnificae domus professoris II. 8, n. 4. 2, n. 6.
Stagira urbs Macedoniae Pr. n. 13. V. 1, n. 1. 9. restituta V. 1, n. 6. ubi Theophrasti fundus V. 2, n. 14.

teram non transiliendum VIII. 1, n. 17.
tuae nullae deorum apud Persas Pr. n. 6.
tuarius sui ipsius negligens II. 5, n. 16.
lla amasius Platonis III. n. 23.
llae influunt in terrestria Pr. n. 7. quid Pr. n. 7.
ILPON Pr. n. 11. II. 9, n. 3. 12, n. 1. seqq. bene a Ptolemaeo Sotere et Demetrio Antigoni excipitur II. 12, n. 4. eius amica II. 12, n. 3. animi indoles II. 12, n. 3. 6. dicta II. 8, n. 14. 12, n. 4. 5. discipuli II. 12, n. 2. 9. 18, n. 2. 11. VII. 1, n. 3. 19. IX. 12, n. 1. filia II. 12, n. 3. mors II. 12, n. 10. patria II. 11, n. 4. 12, n. 1. VI. 2, n. 8. placita II. 12, n. 7. praeceptor II. 11, n. 4. 12. VI. 2, n. 10. quaestiones Theodorus solvere non potest II. 11, n. 1. scripta II. 12, n. 8. uxor II. 12, n. 3.
ilpon Drysonis pater IX. 11, n. 2.
oica secta Pr. n. 10.
oici Pr. n. 12. II. 8, n. 19. IV. 9, n. 2. 10, n. 3. V. 5, n. 11. VI. 1. extr. 2, n. 13. 9, n. 3. VII. 1, n. 26. 28. 29. 37. 38. 47. 49. 50. VIII. 1, n. 25. IX. 8, n. 9. 11, n. 9. X. n. 3. dicti unde VII. 1, n. 7. eorum auctor Antisthenes Cynicus VI. 1, n. 8. Zenon Cittieus VII. 1, n. 32. placita VII. 1, n. 32. seqq. 2, n. 6. 4. extr.
ragula habenda colligata VIII. 1, n. 17.
rategema Biantis I. 5, n. 2.
raton epigrammatum poeta V. 3, n. 6.
raton historicus V. 3, n. 6.
raton Isocratis auditor V. 3, n. 6.
RATON Lampsacenus II. 8, n. 3. V. 2, n. 14. 3, n. 1. seqq. eius animi indoles V. 3, n. 5. corporis habitus V. 3, n. 5. discipulus V. 3, n. 3. pater V. 2, n. 14. 3, n. 1. 5. scripta V. 3, n. 4. studia V. 3, n. 2. 3. successor V. 3, n. 7. 4, n. 1. testamenta V. 3, n. 7. physicus V. 3, n. 2.
Straton medicus V. 3, n. 6.
Straton medicus alius V. 3, n. 6.
Straton peripateticus V. 3, n. 6.
Stratonicea VI. 3, n. 5.
Strymon Mysonis pater I. 9, n. 1.
Studia amaras radices sed dulces fructus habent V. 1, n. 11. celebritatem pariunt V. 1, n. 11. iis exornatus praeclarus I. 1, n. 9. intentus sis I. 6, n. 4.
Suavissimum quid Thaleti I. 1, n. 9.
Subdivisio quid VII. 1, n. 43.
Superbia impedimentum profectuum IV. 7, n. 3.
Supercilia non parva res V. 5, n. 10.
Superficies quid VII. 1, n. 68.
Superstitiosus non est sapiens II. 8, n. 3.
Susae III. n. 23.
Syllogismi VII. 1, n. 35.
Syllogistica VII. 1, n. 49.
Sypalettus demus Atticae VII. 1, n. 9.
Syra insula I. 11, n. 6. 7.
Syracusae I. 1, n. 14. II. 7, n. 6. 8, n. 19. IV. 7, n. 11. VI. 2, n. 4. 3, n. 1. VIII. 1, n. 21. 2, n. 1. 3, n. 1. 7, n. 3.
Syria Pr. n. 9. VIII. 1, n. 2.
Syrius Lyconis manumissus V. 4, n. 9.

T.

Tacens VII. 1, n. 19. iure an iniuria V. 2, n. 19.
Tachon [Tychon] Aristotelis servus V. 1, n. 9.
Tanagra VI. 1, n. 1. oppugnata III. n. 10.
Tantalus: eius dictum II. 3, n. 4.
Tarentum V. 6, n. 3. VIII. 1, n. 5. 21. 4, n. 1.
Tarsicus IV. 7, n. 11.
Tarsus VI. 2, n. 13. VII. 1, n. 33. 64. 7, n. 1. IX. 12, n. 7. X. n. 15.
Tegeates VI. 2, n. 6.
Telauges VIII. 1. extr. eius dicta VIII. 1, n. 22. epistola VIII. 2, n. 2. 11. mater VIII.

1, n. 22. pater Pr. n. 10. VIII. 1, n. 22. 2, n. 1. praeceptor Pr. n. 10. VIII. 1, n. 22. successor Pythagorae Pr. n. 10. VIII. 1, n. 22.
Telecles Phocensis IV. 8, n. 4. successor Lacydis IV. 8, n. 4.
Telesphorus defendit Menandrum V. 5, n. 8.
Teleutagoras Zenonis Eleatis pater IX. 5, n. 1.
Tellus Atheniensis I. 2, n. 4.
Temeritas periculosa I. 7, n. 4.
Temperantia quid III. n. 57.
Templum: ex eo aliquid accipere non iniquum VI. 2, n. 6. non ingrediatur sordidum VI. 2, n. 6.
Tempus gratissimum I. 4, n. 4. nosce I. 4, n. 6. quid Platoni III. n. 41. quotuplex VII. 1, n. 70. sapientissimum I. 1, n. 9.
Teos IX. 8, n. 1. 11, n. 7.
Terpander II. 8, n. 19.
Terra: elementum Platoni III. n. 41. Stoicis VIII. 1, n. 68. 69. Empedocli VIII. 2, n. 12. Parmenidi IX. 3, n. 2. fidelis I. 4, n. 4. figura qua IX. 6, n. 29. globosa VIII. 1, n. 25. IX. 3, n. 2. gravis II. 3, n. 4. immutabilis III. n. 41. motum quem habeat II. 3, n. 4. movetur in orbem VIII. 7, n. 8. IX. 6, n. 2. ordine quo IX. 9, n. 2. quid Anaximandro II. 1, n. 2.
Terror quid VII. 1, n. 64.
Tetradrachmae Atticae VII. 1, n. 19.
Teutamium Prienes I. 5, n. 6.
Teutamus Biantis pater I. 5, n. 1. 6.
Thales I. 1, n. 11.
Thales Aristotelis domesticus V. 1, n. 9.
Thales iunior I. 1, n. 11.
Thales pictor I. 1, n. 11.
Thales rhetor I. 1, n. 11.
Thales sapiens Pr. n. 9. 13. I. 1, n. 1. seqq. IX. 2, n. 3. ad eum epistola Pherecydis I. 11, n. 8. II. 5, n. 25. astronomiae studiosus I. 1, n. 2. 8. caelebs I. 1, n. 4. eius aemulus II. 5, n. 25. aetas I. 1, n. 10. apophthegmata I. 1, n. 9. 13. d
cta I. 1, n. 3. 4. 7. discipu
Pr. n. 10. I. extr. epitaphiu
I. 1, n. 12. filii I. 1, n. 4. II
n. 8. genus I. 1, n. 1. inven
I. 1, n. 2. 3. mors I. 1, n. 1
12. parentes I. 1, n. 1. 7. p
tria I. 1, n. 1. placita I. 1,
3. 6. 9. scripta I. 1, n. 2. e
stolae I. 1, n. 15. 16. studia
1, n. 2. 3. 8. uxor I. 1, n
ex septem sapientibus I. 1,
14. Ionicae sectae princeps
extr. VIII. 1, n. 1. olearia co
duxit I. 1, n. 5.
Thales senior I. 1, n. 11.
Thargelion mensis Atheniensis
II. 5, n. 23. III. n. 2.
Tharsus V. 5, n. 11.
Thasus V. 2, n. 14.
Thaumasias adservat Arcesil
testamentum IV. 6, n. 19.
eum Arcesilai epistola IV.
n. 19.
Theaetetus Socratis auditor I
5, n. 12.
Theano VIII. 1. extr. eius dic
VIII. 1, n. 22. filius VIII.
n. 22. maritus VIII. 1, n.
pater VIII. 1, n. 22. scrip
VIII. 1, n. 22.
Thebae Pr. n. 3. 10. I. 5, n.
II. 6, n. 7. 10. 8, n. 19. 16.
17. VI. 1, n. 2. 5, n. 7. 8.
1. 3. VII. 1, n. 31. VIII. 1,
5. IX. 12, n. 1. 6.
Thelidae I. 1, n. 1.
Themista X. n. 3. uxor Leont
X. n. 14. ad eam epistol
Epicuri X. n. 3. 14.
Themistoclea VIII. 1, n. 5. 13
Theocritus: eius dictum V. 1,
11.
Theodas IX. 12, n. 7.
Theodoria secta Pr. n. 13.
Theodorii II. 8, n. 7. 11. IV.
n. 5. 7, n. 4.
Theodorus Atheniensis II. 8,
19.
Theodorus atheus Pr. n. 11. II
8, n. 7. eius cognomen II.
n. 7. 14. damnatio II. 8, n.
dicta II. 8, n. 14. VI. 2, n.
discipuli III. n. 8. IV. 7,
disputatio cum Hipparchia V
7, n. 3. exsilium II. 8, n. 15.

18. legatio ad Lysimachum II. 8, n. 14. VI. 7, n. 3. mors II. 8, n. 14. placita II. 8, n. 13. praeceptor II. 8, n. 7. 11. IV. 4, n. 5. profectio Corinthum II. 8, n. 17. Cyrenen II. 8, n. 18. secta II. 8, n. 11. IV. 4, n. 5.
heodorus Byzantius II. 8, n. 19.
heodorus Byzantius alius II. 8, n. 19.
heodorus Chius II. 8, n. 19.
heodorus Cyrenaicus II. 8, n. 19.
heodorus deus II. 8, n. 14.
heodorus Ephesius II. 8, n. 19.
heodorus epigrammatarius II. 8, n. 19.
heodorus medicus II. 8, n. 19.
heodorus Milesius II. 8, n. 19.
heodorus νομοθέτης scriptor II. 8, n. 19.
heodorus pictor II. 8, n. 19.
heodorus poetarum scriptor II. 8, n. 19.
heodorus Romanarum rerum scriptor II. 8, n. 19.
heodorus Samius II. 8, n. 19.
heodorus Stoicus II. 8, n. 19.
heodorus Syracusanus II. 8, n. 19.
heodorus Thebanus II. 8, n. 19.
heodorus vocis exercendae scriptor II. 8, n. 19.
heodota Arcesilai amica IV. 6, n. 4.
heodotus IX. 8, n. 5.
heologia philosophiae pars VII. 1, n. 33.
heombrotus: eius discipuli VI. 6, n. 5. praeceptor VI. 6, n. 5.
heomedon VIII. 8, n. 2.
heon Lyconis manumissus V. 4, n. 9.
Theon Tithoreus IX. 11, n. 9.
Theophantus Dionysii pater VII. 4, n. 2.
Theophilus archon Atheniensium V. 1, n. 7.
THEOPHRASTUS V. 2, n. 1. seqq. Aristotelis gener futurus V. 1, n. 9. Atheniensibus carus V. 2, n. 5. eius aetas V. 2, n. 11. amasius V. 2, n. 7. animi indoles V. 2, n. 4. apophthegmata V. 2, n. 10. dicta IV. 6, n. 3. V. 1, n. 11. 2, n. 9. 10. 11. discipuli II. 12, n. 2. IV. 6, n. 8. 7, n. 4. V. 2, n. 3. 4. 15. 5, n. 1. epistola V. 2, n. 5. fautores V. 2, n. 4. hortus V. 2, n. 9. mors V. 2, n. 11. nomen V. 2, n. 6. pater V. 2, n. 1. patria V. 2, n. 1. praeceptores III. n. 21. V. 1, n. 15. 2, n. 2. seqq. schola V. 2, n. 5. scripta V. 1, n. 12. 2, n. 13. senectus V. 2, n. 12. sepultura V. 2, n. 11. successor V. 3, n. 1. testamentum V. 2, n. 14. vestitus VI. 5, n. 7. Ioniceae sectae Pr. n. 10. Nicanoris curator V. 1, n. 9. visitur ab Arcesilao IV. 4, n. 2.
Theoretica scientia quae III. n. 49.
Theotas excitatus a Platone in Dionysium III. n. 15.
Thersites VII. 2, n. 1.
Thesippus filius V. 2, n. 14.
Thesippus pater V. 2, n. 14.
Thesmophoria IX. 7, n. 11.
Thespis tragoedus I. 2, n. 11. V. 6, n. 7. histrionem invenit III. n. 34.
Thracia Pr. n. 14. I. 2, n. 2. 4, n. 1. II. 5, n. 14. VI. 1, n. 1. VIII. 1, n. 24. IX. 11, n. 5.
Thrasippus exsecutor testamenti Platonis III. n. 80.
Thrason filius VII. 1, n. 9. 16.
Thrason pater VII. 1, n. 9.
Thrasonides VII. 1, n. 66.
Thrasybulus Milesiorum tyrannus I. 1, n. 6. 7.
Thrasybulus scribit ad Periandrum I. 7, n. 9.
Thrasymachus Corinthius praeceptor Stilponis II. 12, n. 1. V. 5, n. 11.
Threptes Theophrasti libertus V. 2, n. 14.
Thria demus Atticae IV. 4, n. 1.
Thucydides accusat Anaxagoram II. 3, n. 9.
Thurium II. 11, n. 3. VIII. 2, n. 1. IX. 8, n. 1.
Thynion I. 1, n. 7.
Tiberius Caesar IX. 12, n. 1.
Timaeus VIII. 7, n. 4.

Timagoras Theophrasti discipulus II. 12, n. 2.
Timarchus Cleomenis discipulus VI. 6, n. 5.
Timarchus Timonis pater IX. 12, n. 1.
Timocrates X. n. 3. 10. discipulus Epicuri X. n. 11.
Timocreon Simonidis aemulus II. 5, n. 25.
Timolaus Platonis discipulus III. n. 31.
Timon misanthropus IX. 12, n. 4.
Timon philosophus IX. 11, n. 7. 12, n. 1. seqq. eius dicta IX. 12, n. 6. discipuli IX. 12, n. 1. 6. 7. filii IX. 12, n. 1. indoles animi IX. 12, n. 2. mors IX. 12, n. 3. pater IX. 12, n. 1. patria IX. 12, n. 1. peregrinationes IX. 12, n. 1. praeceptor IX. 11, n. 7. 12. 12, n. 1. scripta IX. 11, n. 7. 12. 12, n. 2. 6. secta IX. 12, n. 7. studia IX. 12, n. 1. uxor IX. 12, n. 1.
Timor quid VII. 1, n. 64.
Tisamenus Philocratis pater V. 8, n. 7.
Tithorea IX. 11, n. 9.
Tityus VII. 1, n. 36.
Tolerantia quid VII. 1, n. 54.
Tollas non, quod non posuisti I. 2, n. 9.
Tonitru quid II. 3, n. 4. unde X. n. 25.
Topica V. 1, n. 13.
Tragoedia Athenis a Solone prohibita I. 2, n. 11. veterum quae et quo modo III. n. 34.
Triangulus rectangulus in circulo primum descriptus I. 1, n. 3.
Tribuum nomina sepulcris inscribere Atheniensibus proprium I. 2, n. 2.
Tricesima dies primo a Thalete dicta I. 1, n. 3. quo modo dicta Soloni I. 2, n. 9.
Triginta tyranni II. 5, n. 16. VII. 1, n. 6.
Tripus sapientum I. 1, n. 7. 5, n. 1.
Tristitia quid VII. 1, n. 64. ei non indulgendum VIII. 1, n. 19.
Troas IX. 12, n. 7.
Troezene VIII. 2, n. 11.
Troia V. 4, n. 1. VIII. 1, n. 4. 4, n. 4. eius excidium quando Pr. n. 2. IX. 7, n. 9.
Tropici inventi a Thalete I. 1, n. 3.
Tumultus quid VII. 1, n. 64.
Turpe non natura sed lege II. 4, n. 3. 8, n. 8. 13. nullum IX. 11, n. 3. quid VII. 1, n. 59. quod VI. 1, n. 5. quotuplex VII. 1, n. 59.
Tutor pupilli matrem ducere Atheais non poterat I. 2, n. 9. non fieri poterat pupilli futurus heres I. 2, n. 9.
Tychon Platonis famulus III. n. 30.
Tyrannis III. n. 47.
Tyrannus quo modo tractandus IX. 2, n. 8. senex rarus I. 1, n. 9.
Tyrrhaeus Pittaci filius I. 4, n. 3.
Tyrrheni VIII. 1, n. 1.
Tyrrhenus Pythagorae frater VIII. 1, n. 1.
Tyrtaeus ab Atheniensibus damnatus II. 5, n. 23.
Tyrtamus dictus Theophrastus V. 2, n. 4.

Ulysses VI. n. 4.
Unguent. adscendit VI. 2, n. 6. eius usus II. 8, n. 4. eo delibuta VII. 1, n. 19. delibutus VI. 2, n. 6.
Unguibus recurvis aves non matriendae VIII. 1, n. 17.
Unitas Pythagorae principium VIII. 1, n. 19.
Universum quale IX. 4, n. 3. 6, n. 2. 3. quid VII. 1, n. 70.
Uraniae Musae filius Linus Pr. n. 3.
Ursa minor inventa a Thalete I. 1, n. 2.
Utis captiosa oratio VII. 1, n. 49.
Uxor an sapienti ducenda II. 18, n. 3. communis VII. 1, n. 28. Diogeni Cynico VI. 2, n. 6. Massagetis IX. 11, n. 9. sapienti VII. 1, n. 66. ducenda qualis I. 3, n. 2. 4, n. 3. 6, n. 4. IV. 7, n. 3. VI. 1, n. 4. quando VI. 2, n. 6. ducere et non

ducere poenitet II. 5, n. 16. munda a viro quando VIII. 1, n. 22. ornata quo iure VI. 1, n. 4. plures ductae lege II. 5, n. 10. praesentibus aliis neque amanda neque obiurganda I. 6, n. 4. ea congredi nolentes cruciantur VIII. 1, n. 19. qualis VIII. 1, n. 22. toleranda, quia liberos parit II. 5, n. 17.

V.

Vacuum infinitum IX. 9, n. 2. nullum VII. 1, n. 70. IX. 5, n. 8.
Vasa accurate inspiciuntur, vita leviter II. 8, n. 4.
Vates stultissimi VI. 2, n. 4.
Velocissimum quid Thaleti I. 1, n. 9.
Venerea quando VIII. 1, n. 6.
Venter vitae Charybdis VI. 2, n. 6.
Ventus unde II. 8, n. 4. X. n. 25.
Venus VI. 2, n. 6. aurea Delphis dedicata VI. 2, n. 6.
Ver quid VIII. 1, n. 19.
Verbum propter res I. 9, n. 3. ea non mu[illegible]dentis indicium sunt I. [illegible] 9. iis incompositis quae [illegible] V. 2, n. 10. quid VII. 1, n. 3[illegible] eorum multitudo dominatur I. 6, n. 4.
Verecundia colenda VIII. 1, n. 19.
Verisimile enuntiatum quid VII. 1, n. 48.
Veritas III. n. 26. ei stude I. 4, n. 4.
Vestis utrique sexui eadem VII. 1, n. 25.
Via publica: extra eam non eundum VIII. 1, n. 17.
Viaticum sapientia I. 5, n. 5. V. 1, n. 11. VI. 1, n. 4.
Victoria sine sanguine adquirenda I. 4, n. 4.
Victus facilior VIII. 1, n. 12.
Vinum quanto melius, tanto deterius VI. 2, n. 6.
Vir nullus in Graecia VI. 2, n. 4. principatu declaratur I. 4, n. 4.
Virgo educanda quo modo I. 6, n. 4. pauper V. 4, n. 1.
Virtus ad felicitatem non sufficit V. 1, n. 13. arma, quae tolli nequeunt VI. 1, n. 5. augetur etiam corporis exercitatione II. 8, n. 8. connexa est inter se invicem VII. 1, n. 65. eius quot species III. n. 57. VII. 2, n. 4. doctrina adquiritur VI. 1, n. 5. ei, qui secundum naturam vivit VII. 1, n. 51. est alienum vitio I. 6, n. 4. indiget nulla re VI. 1, n. 5. iuvenis quae II. 5, n. 16. non amittitur VI. extr. non omnes simul V. 1, n. 13. propter se ipsam expetenda VII. 1, n. 53. qua praeditus amicus VI. 1, n. 5. nobilis VI. 1, n. 5. quaedam etiam insipienti II. 8, n. 8. quid VII. 1, n. 54. 55. quo modo adquirenda VI. extr. sufficit ad beate vivendum III. n. 42. VI. 1, n. 5. virorum ac mulierum eadem VI. 1, n. 5.
Vis: ea nihil agendum I. 6, n. 4.
Visus quid VIII. 1, n. 19.
Vita: eius genus quotuplex VII. 1, n. 66. gradus qui VIII. 1, n. 7. differt ab anima VIII. 1, n. 19. omnibus VIII. 1, n. 19. ea excedentes quales sint VIII. 1, n. 17. quae agatur optima I. 1, n. 9. X. n. 81. (5.) quibus annis terminetur I. 2, n. 7. 18. quibus modis optima obtineatur VII. 1, n. 8. quo modo metienda I. 5, n. 5. paranda VI. 2, n. 4. similis cui rei VIII. 1, n. 6.
Vitis non est in Scythia I. 8, n. 5. quot fructus ferat I. 8, n. 5.
Vitium homines infelices reddit V. 1, n. 13. eo alienum esse est virtuti proprium I. 6, n. 4.
Vivere an malum VI. 2, n. 6.
Voluptas an ab animalibus adpetatur VII. 1, n. 51. corruptibilis I. 7, n. 4. finis Epicuri X. n. 27. seqq. frenanda I. 6, n. 4. non est bonum VII. 1, n. 60. quid Cyrenaicis II. 8, n. 8. X. n. 28. Epicuro II. 8, n. 8. X. n. 31. (3.) Hegesiacis II. 8, n. 9. Stoicis VII. 1, n. 64. quotuplex VII. 1, n. 64.
Vox quid II. 4, n. 3. VII. 1, n. 38. quotuplex III. n. 72.

Vulcanus I. 1, n. 7. III. n. 8.
Vulcanus filius Nili auctor philosophiae in Aegypto Pr. n. 1.
Vulgus quid II. 5, n. 16.
Vulva non comedenda VIII. 1, n. 18.

X.

Xanthippe III. n. 28. uxor Socratis II. 5, n. 10. 16. 17. 7, n. 8.
Xanthus musicus IV. 6, n. 3. eius discipulus IV. 6, n. 8. patria IV. 6, n. 8.
Xanthus Timonis filius IX. 12, n. 1.
Xenaenetus archon Atheniensium II. 6, n. 11.
Xeniades Diogenis emtor VI. 2, n. 4. 5. 6. 9. VI. 3, n. 1. eius filiorum praeceptor Diogenes Cynicus VI. 2, n. 5. 6.
Xenocrates elegiae scriptor IV. 2, n. 13.
Xenocrates philosophus III. n. 26. IV. 2, n. 1. seqq. 3, n. 1. V. 1, n. 8. Academicus V. 1, n. 4. X. n. 1. eius aetas IV. 2, n. 12. animi indoles IV. 2, n. 2. 3. 7. V. 2, n. 8. dicta IV. 2, n. 6. discipuli II. 18, n. 11. IV. 5, n. 1. VII. 1, n. 3. X. n. 7. leges V. 1, n. 6. mors IV. 2, n. 12. patria IV. 2, n. 1. praeceptor IV. 2, n. 1. scripta IV. 2, n. 9. verbis summa fides IV. 2, n. 4. emtus IV. 2, n. 10. liberatus IV. 2, n. 10. pecuniae negligens IV. 2, n. 5. severus IV. 2, n. 3. successor Speusippi Pr. n. 10. III. n. 31. IV. 1, n. 7. 2, n. 11. venditus IV. 2, n. 10.
Xenocrates odarum scriptor IV. 2, n. 13.
Xenocrates statuarius IV. 2, n. 13.
Xenocrates tacticus IV. 2, n. 13.
Xenophanes Colophonius IX. 2, n. 1. seqq. 12, n. 2. aemulus Homeri et Hesiodi II. 5, n. 25. eius aemulus VIII. 2, n. 2. aetas IX. 2, n. 2. 3. dictum IX. 11, n. 8. discipuli Pr. n. 14. IX. 1, n. 4. 8, n. 1. filii IX. 2, n. 4. pater IX. 2, n. 1. patria IX. 2, n. 1. praeceptor Pr. n. 10. IX. 1, n. 2. 2, n. 2. scripta Pr. n. 11. VIII. 2, n. 2. IX. 2, n. 3. 3, n. 3. studia IX. 11, n. 8.
Xenophanes Lesbius IX. 2, n. 5.
Xenophilus VIII. 1, n. 15. 24.
Xenophon Atheniensis II. 6, n. 1. seqq. ad eum Proxeni epistola II. 6, n. 5. eius aemulatio cum Platone II. 6, n. 14. III. n. 24. aetas II. 6, n. 11. amasius II. 6, n. 4. amicitia cum Agesilao II. 6, n. 7. cum Cyro II. 6, n. 5. 14. VI. 4, n. 2. animi indoles II. 6, n. 12. damnatio II. 6, n. 7. 14. dicta II. 3, n. 9. 6, n. 2. filii II. 6, n. 8. 9. 10. forma II. 6, n. 1. inimici II. 6, n. 6. mors II. 6, n. 11. pater II. 6, n. 1. patria II. 6, n. 1. profectio Corinthum II. 6, n. 9. 10. Ephesum, ubi aurum deposuit II. 6, n. 7. in militiam contra Thebanos II. 6, n. 7. Lepreum II. 6, n. 9. Scilluntem II. 6, n. 9. scripta II. 6, n. 8. 5. 13. III. n. 24. VI. 4, n. 2. VII. 1, n. 3. dialogi II. 7, n. 8. similitudo cum Onesicrito VI. 4, n. 2. uxor II. 6, n. 8. equo delapsus a Socrate adprehensus II. 5, n. 7. Musa Attica dictus II. 6, n. 14. quo modo in Socratis disciplinam venit II. 6, n. 2. Socraticorum princeps II. 5, n. 25. Thucydidis scripta edit II. 6, n. 13.
Xenophon Atheniensis alius II. 6, n. 16.
Xenophon Cous II. 6, n. 16.
Xenophon historicus II. 6, n. 16.
Xenophon Parius II. 6, n. 16.
Xenophon poeta II. 6, n. 16.
Xenophon prodigiorum scriptor II. 6, n. 16.
Xerxes I. 3, n. 4. IX. 7, n. 2. eius transitus in Europam quando Pr. n. 1. VIII. 2, n. 5. de eo quae Herodotus narrat notantur Pr. n. 6.
Xypeteon III. n. 30. VII. 1, n. 9.

Z.

ynthus VIII. 1, n. 25.
eucus legislator VIII. 1, n. 5.
olxis Pr. n. 1. Pythagorae ervus VIII. 1, n. 1. Getis pro aturno cultus VIII. 1, n. 1.
icla IX. 2, n. 1.
ογυπία VII. 1, n. 64.
odotus, Diogenis discipulus II. 1, n. 26.
on Chrysippi discipulus VII. , n. 30.
ON Citieus VI. 9, n. 3. VII. , n. 1. seqq. 3, n. 3. 5, n. 2. . IX. 5, n. 10. communis VII. , n. 14. ei honor ab Atheiensibus habetur VII. 1, n. 9. ius aetas VII. 1, n. 25. 5, n. . corporis habitus VII. 1, n. 2. ultus VII. 1, n. 18. 23. diaectica VII. 7, n. 2. dicta VII. , n. 19. 20. 21. 22. IX. 11, n. . discipuli VII. 1, n. 31. 4, n. . 5, n. 1. 2. 6. 7. 6, n. 1. 7, . 1. docendi locus VII. 1, n. 6. lomestici VII. 1, n. 13. fautor Antigonus VII. 1, n. 16. luranentum VII. 1, n. 27. morbus VII. 1, n. 16. 25. 26. obiurganli modus VII. 1, n. 19. opes VII. 1, n. 11. oris habitus VII. 1, n. 18. pater VII. 1, n. 1. patria VII. 1, n. 1. 9. 10. 26. placitum VII. 2, n. 4. praeceptores VI. 9, n. 3. VII. 1, n. 3. 5. 11. 19. 20. 27. sanitas VII. 1, n. 25. scripta Pr. n. 11. VII. 1, n. 4. 21. 29. epistola ad Antigonum VII. 1, n. 8. secta Pr. n. 13. VII. 1, n. 7. studium VII. 1, n. 17. successor Pr. n. 10. VII. 1, n. 31. 4. extr. 5, n. 5. victus VII. 1, n. 12. 23. vitia VII. 1, n. 28. non popularis VII. 1, n. 14. successor Cratetis Pr. n. 10.
Zenon Eleates VII. 1, n. 30. IX. 5, n. 1. seqq. eius aetas IX. 5, n. 10. dicta IX. 5, n. 5. 9. discipulus IX. 6, n. 2. indoles animi IX. 5, n. 6. inventa IX. 5, n. 4. 7. mors IX. 5, n. 5. odium in tyrannos IX. 5, n. 5. pater IX. 5, n. 1. patria IX. 5, n. 1. placita IX. 5, n. 8. praeceptor Pr. n. 10. II. 12, n. 9. VIII. 2, n. 2. IX. 5, n. 2. principium VI. 1, n. 8. statura IX. 5, n. 3. studia IX. 5, n. 4. 11, n. 8. successor Pr. n. 10. dialogorum primus scriptor III. n. 32. Stoicorum princeps II. 12, n. 9.
Zenon grammaticus VII. 1, n. 30.
Zenon Herophileus medicus VII. 1, n. 30.
Zenon historicus VII. 1, n. 30.
Zenon iunior VII. 1, n. 17.
Zenon Phoenix II. 12, n. 2. eius praeceptor II. 12, n. 2.
Zenon Rhodius VII. 1, n. 30.
Zenon Sidonius VII. 1, n. 30. 31. X. n. 15. eius praeceptor X. n. 15. scripta X. n. 15.
Zenon Tarsensis VII. 1, n. 33.
Zenonii qui VII. 1, n. 7.
Zetetici qui IX. 11, n. 8.
Zeuxippus: eius discipulus IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7.
Zeuxis: eius cognomen IX. 12, n. 7. discipulus IX. 12, n. 7. praeceptor IX. 12, n. 7.
Zoilus VIII. 1, n. 1.
Zopyrus: eius scripta VI. 8, n. 4. IX. 12, n. 6.
Zoroaster astrorum cultor Pr. n. 6. Magorum princeps Pr. n. 2.

INDEX II.

SCRIPTORUM ET OPERUM, QUORUM AUCTORITATE DIOGENES LAERTIUS USUS EST.

A.

Ἀθήναιος ὁ ἐπιγραμματοποιὸς VI. 1, n. 8. VII. 1, n. 26. X. n. 6.
Ἀθηνόδωρος VII. 1, n. 48. 64. ἐν ὀγδόῳ περιπάτων III. n. 3. ἐν ὀγδόῃ περιπάτων V. 2, n. 1. VI. 2, n. 14. IX. 7, n. 10.
Αἰνεσίδημος IX. 11, n. 3. 9. 13. ἐν τῷ περὶ ζητήσεως IX. 11, n. 13. ἐν τῶν Πυρρωνείων λόγων ά. IX. 11, n. 13. ἐν τῇ εἰς τὰ Πυρρώνεια ὑποτυπώσει IX. 11, n. 8.
Αἰσχίνης II. 8, n. 1.
Ἀλέξανδρος VIII. 1, n. 19. ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων διαδοχαῖς I. 11, n. 1. II. 5, n. 3. 10, n. 1. III. n. 5. 8. IV. 9, n. 1. VII. 7, n. 1.
Ἄλεξις Ἀγκυλίωνι III. n. 22. Μαροπίδι III. n. 22. Ὀλυμπιοδώρῳ III. n. 22. Παρασίτῳ III. n. 22.
Ἄλεξις ὁ Μύνδιος ἐν μυθικῶν θ'. I. 1, n. 7.
Ἀλκιδάμας ἐν τῷ φυσικῷ VIII. 2, n. 2.
Ἄλκιμος ἐν τοῖς πρὸς Ἀμύνταν III. n. 12.
Ἀλκμαίων VIII. 5, n. 2.
Ἀλκαῖος I. 1, n. 7. 4, n. 8.
Ἀμβρύων ἐν τῷ περὶ Θεοκρίτου V. 1, n. 8.
Ἀμειψίας II. 5, n. 11.
Ἀμφικράτης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν II. 8, n. 15.
Ἄμφις Ἀμφικράτει III. n. 22. Δεξιδημίδῃ III. n. 22.
Ἀναξαγόρας II. 3, n. 1.
Ἀναξανδρίδης ἐν Θησεῖ III. n. 22.
Ἀναξίλαος I. 9, n. 1.
Ἀναξίλας Βοτρυλλίωνι III. n. 22. Κίρκῃ III. n. 22. Ἰλιουσίαις III. n. 22.
Ἀναξιλίδης ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ φιλοσόφων III. n. 1.
Ἀναξιμένης I. 1, n. 14.
Ἄνδρων ὁ Ἐφέσιος I. 11, n. 6. ἐν τῷ Τρίποδι I. 1, n. 7.
Ἀντιγόρας IV. 4, n. 2. 5, n. 6.
Ἀντίγονος IV. 4, n. 3. IX. 7, n. 14.
Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος II. 18, n. 12. 17. V. 4, n. 3. VII. 1, n. 10. IX. 11, n. 8. 12, n. 2. ἐν τοῖς βίοις IV. 3, n. 1. ἐν τῷ περὶ Ζήνωνος III. n. 89. ἐν τῷ περὶ Πύρρωνος IX. 11, n. 4.
Ἀντικλείδης ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀλεξινόρου VIII. 1, n. 11.
Ἀντιλέων ἐν δευτέρῳ περὶ χρόνων III. n. 3.
Ἀντίοχος ὁ Ἀσκαλωνεὺς IX. 11, n. 13.
Ἀντίπατρος περὶ λέξεων καὶ τῶν μιγομένων VII. 1, n. 39. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ὅρων VII. 1, n. 42.
Ἀντίπατρος ὁ Σιδώνιος VII. 1, n. 25.
Ἀντίπατρος ὁ Τύριος ἐν τοῖς περὶ κόσμου VII. 1, n. 70. ἐν ἕβδόῃ περὶ κόσμου VII. 1, n. 72. ἐν ὀγδόῳ περὶ κόσμου VII. 1, n. 70. ἐν δεκάτῳ περὶ κόσμου VII. 1, n. 70. ἐν δευτέρῳ περὶ οὐσίας VII. 1, n. 77. ἐν τοῖς περὶ ψυχῆς VII. 1, n. 84.
Ἀντισθένης IX. 7, n. 6. 7. 9, n. 1. ἐν ταῖς διαδοχαῖς I. 1, n. 13. II. 5, n. 18. 8, n. 12. VI. 2, n. 11. 5, n. 3. VII. 5, n. 1. IX. 1, n. 5. 5, n. 5. 7, n. 2.
Ἀντισθένης ὁ κύων Ἡρακλεῖ VI. 9, n. 3. Σάθωνι III. n. 24.
Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν ἀρχῇ πρωτευσάντων VIII. 1, n. 3.
Ἀπελλᾶς ἐν τῷ Ἀγρίππᾳ IX. 11, n. 13.
Ἀπολλόδωρος II. 2, n. 1. IX. 2, n. 1. 4, n. 4. 8, n. 1. 7. ἐν τῇ ἠθικῇ VII. 1, n. 60. 64. 66. ἐν

δευτέρῳ περὶ νομοθετῶν I. 2, n. 9. *ἐν τῷ περὶ φιλοσόφων αἱρέσεων* I. 2, n. 12. *ἐν τῇ φυσικῇ κατὰ τὴν ἀρχαίαν* VII. 1, n. 65. 68. 70. *ἐν τοῖς χρονικοῖς* I. 1, n. 10. 4, n. 1. II. 1, n. 4. 3, n. 3. 5, n. 23. 18, n. 12. III. n. 2. IV. 9, n. 7. V. 1, n. 7. 3, n. 8. VII. 7, n. 7. VIII. 2, n. 1. 3. 8, n. 5. IX. 5, n. 1. 7, n. 9. II. n. 2. X. n. 7. 9. *ἐν τρίτῳ τῶν χρονικῶν* IV. 4, n. 4. 6, n. 1.

Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος *ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν δογμάτων* VII. 7, n. 3.

Ἀπολλόδωρος ὁ Ἐπικούρειος X. n. 5. 7. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τοῦ Ἐπικούρου βίου* X. n. 2.

Ἀπολλόδωρος ὁ Ἔφιλλος VII. 1, n. 33. 37. 47. 51.

Ἀπολλόδωρος ὁ Κυζικηνὸς IX. 7, n. 6.

Ἀπολλόδωρος ὁ λογιστικὸς I. 1, n. 3. VIII. 1, n. 11.

Ἀπολλοφάνης VII. 1, n. 54. *ἐν τῇ φυσικῇ* VII. 1, n. 70.

Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν εἰς τοὺς Σίλλους ὑπομνημάτων* IX. 12, n. 1.

Ἀπολλώνιος VII. 1, n. 25.

Ἀπολλώνιος ὁ Τύριος VII. 1, n. 2. 8. 19. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Ζήνωνος* VII. 1, n. 3.

Ἀριστανόρας Pr. n. 7.

Ἀριστανόρας ὁ Μιλήσιος I. 3, n. 5.

Ἀρίστιππος VIII. 2, n. 6. *περὶ τῆς ἡδονῆς* X. n. 3. *ἐν πρώτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς* I. 7, n. 2. V. 1, n. 5. *ἐν τετάρτῳ περὶ παλαιᾶς τρυφῆς* II. 5, n. 7. 6, n. 4. III. n. 23. IV. 3, n. 6. V. 2, n. 7.

Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος *ἐν τῷ περὶ φυσιολογιῶν* VIII. 1, n. 19.

Ἀριστόξενος I. 1, n. 14. II. 5, n. 3. III. n. 10. 25. VIII. 1, n. 1. 5. 8. 4, n. 1. 6. *ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι* IX. 7, n. 8. *ἐν δεκάτῃ παιδευτικῶν νόμων* VIII. 1, n. 15. *ἐν τῷ Πλάτωνος βίῳ* V. 1, n. 14. *ἐν τῷ περὶ Πυθαγόρου καὶ τῶν γνωρίμων αὐτοῦ* I. 11, n. 5. *ἐν τοῖς σποράδην* I. 9, n. 2.

Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς V. 6, n. 7. VIII. 1, n. 13.

Ἀριστόξενος ὁ Σπινθάρου II. 5, n. 5.

Ἀριστοτέλης I. 1, n. 3. 7, n. 5. II. 5, n. 7. 10. 24. III. n. 25. V. 8, n. 6. VIII. 1, n. 13. 19. 2, n. 1. 9. 11. IX. 5, n. 4. 8, n. 5. 11, n. 9. X. n. 17. *ἐν Δηλίων πολιτείᾳ* VIII. 1, n. 12. *ἐν ἐπιτομῇ τῶν ῥητορικῶν* II. 8, n. 19. *ἐν τῷ ἑβδόμῳ τῶν ἠθικῶν* V. 1, n. 11. *ἐν τῷ περὶ τῶν κυάμων* VIII. 1, n. 19. *ἐν τῇ μαγικῇ* Pr. n. 1. 8. *ἐν τῷ περὶ παιδείας* IX. 8, n. 4. *ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς* II. 5, n. 23. *ἐν τῷ περὶ τῶν ποιητῶν* VIII. 2, n. 3. *ἐν πρώτῳ περὶ ποιητῶν* III. n. 33. *ἐν τῷ σοφιστῇ* VIII. 2, n. 3. *ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσοφίας* Pr. n. 6.

Ἀριστοφάνης II. 5, n. 5. 11. IV. 3, n. 4. *Ἥρωσι* VIII. 1, n. 19. *Νεφέλαις* II. 5, n. 2.

Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς III. n. 37. X. n. 3.

Ἀριστοφῶν Πυθαγορικῇ VIII. 1, n. 29.

Ἄριστων IV. 6, n. 9. *ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου* IX. 1, n. 4.

Ἄριστων ὁ Κεῖος V. 3, n. 7.

Ἄριστων ὁ Χῖος IV. 6, n. 16. VI. 9, n. 3.

Ἀρκεσίλαος *ἐν ἱστορίᾳ* V. 2, n. 12.

Ἀρτεμίδωρος ὁ θαλειτικὸς *ἐν τῷ πρὸς Χρύσιππον* IX. 8, n. 4.

Ἀρχέδημος VII. 1, n. 33. 48. 51. 53. *ἐν τινι περὶ στοιχείων* VII. 1, n. 68. *ἐν τῇ περὶ φωνῆς* VII. 1, n. 38.

Ἀρχύτειμος ὁ Συρακόσιος I. 1, n. 14.

Ἀρχίλοχος IX. 11, n. 8.

Ἀσκάνιος ὁ Ἀβδηρίτης IX. 11, n. 3.

Αὐτόδωρος [ὑπὸ Ἀντιόδωρος] ὁ Ἐπικούρειος V. 6, n. 7.

Ἀχαϊκὸς *ἐν ἠθικοῖς* VI. 8, n. 1.

Ἀχαιὸς *ἐν τῇ σατυρικῇ Ὀμφάλῃ* II. 18, n. 10.

B.

Βίων ἐν ταῖς διατριβαῖς II. 8, n. 4.

Βόηθος ἐν ἐνδεκάτῳ περὶ εἱμαρμένης VII. 1, n. 74. *ἐν τῇ περὶ φύσεως* VII. 1, n. 72.

Γ.

Γλαῦκος VIII. 2, n. 1.

Γλαύκος ὁ Ῥηγῖνος IX. 7, n. 6.

Δ.

Δαΐδαχος ὁ Πλατωνικὸς I. 1, n. 7.
Δάμων ὁ Κυρηναῖος I. 1, n. 14.
Δείναρχος ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα ἀποστασίου II. 6, n. 8.
Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν Pr. n. 6. ἐν Περσικοῖς IX. 8, n. 1.
Δημήτριος IX. 7, n. 7.
Δημήτριος ὁ Βυζάντιος II. 5, n. 5. 6.
Δημήτριος ὁ Μάγνης II. 6, n. 8. 11. 13. VI. 4, n. 1. IX. 7, n. 3. X. n. 7. ἐν τοῖς ὁμωνύμοις I. 1, n. 11. 4, n. 8. 10, n. 10. V. 1, n. 5. 5, n. 2. 6, n. 5. VI. 2, n. 11. 5, n. 5. VII. 1, n. 27. 5, n. 2. 7, n. 8. 9. VIII. 6, n. 3. 7, n. 4. IX. 1, n. 10. 5, n. 5. 7, n. 2.
Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς II. 5, n. 23. ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων ἀναγραφῇ I. 1, n. 1. II. 3, n. 3. ἐν τῷ περὶ γήρως II. 3, n. 9. IX. 2, n. 4. ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ IX. 1, n. 10. 9, n. 1.
Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος ἐν τῷ κατὰ σοφιστῶν βιβλίῳ VIII. 2, n. 11.
Δημόδικος ὁ Ἀλείριος I. 5, n. 8.
Δημόκριτος ὁ Ἀβδηρίτης I. 1, n. 2. IX. 11, n. 8. 13. περὶ ἀτόμων X. n. 3. ἐν τῷ μικρῷ διακόσμῳ IX. 7, n. 9.
Δίδυμος ἐν συμποσιακοῖς V. 5, n. 6.
Διευχίδας ἐν πέμπτῳ Μεγαρικῶν I. 2, n. 9.
Δικαίαρχος I. 1, n. 14. III. n. 25. 31. VIII. 1, n. 21. ἐν πρώτῳ περὶ βίων III. n. 5.
Διογένης VII. 1, n. 51. 53.
Διογένης ὁ Βαβυλώνιος VII. 1, n. 33. 38. 39. ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ VII. 1, n. 48. ἐν τῇ περὶ φωνῆς τέχνῃ VII. 1, n. 38. 39.
Διογένης ὁ Ἐπικούριος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἐπιλέκτων X. n. 25. [§. 97. edit. Meibom.] ἐν τῇ πέμπτῃ X. n. 26. ἐν τῇ εἰκοστῇ X. n. 30. ἐν τῷ δωδεκάτῳ X. n. 26. ἐν τῇ ἑπτακαιδεκάτῃ X. n. 28. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Ἐπικούρου ἠθικῶν δογμάτων X. n. 26.
Διογένης ὁ κυνικὸς VII. 1, n. 66. ἐν τῷ Πορδάλῳ VI. 2, n. 1.
Διόδοτος IX. 1, n. 7.
Διόδωρος ἐν ἀπομνημονευμάτων πρώτῳ IV. 1, n. 6.
Διόδωρος ὁ Ἐφέσιος VIII. 2, n. 11.
Διοκλῆς VI. 1, n. 5. 7. 2, n. 1. 6. 5, n. 4. 7. 8, n. 1. 9, n. 3. VII. 4, n. 3. 7, n. 1. 8. IX. 11, n. 1. 5. X. n. 7. ἐν τοῖς βίοις τῶν φιλοσόφων II. 6, n. 10. 8, n. 4.
Διοκλῆς ὁ Μάγνης ἐν τῇ ἐπιφορᾷ τῶν φιλοσόφων VII. 1, n. 36. 2, n. 6. ἐν τῇ τρίτῃ τῆς ἐπιφορᾶς X. n. 6.
Διονύσιος VIII. 1, n. 25.
Διονύσιος ὁ Ἁλικαρνασσεὺς X. n. 3.
Διονύσιος ὁ Καρχηδόνιος II. 10. n. 1.
Διονύσιος ἐν Κριτικοῖς I. 1, n. 9.
Διονύσιος ὁ Μεταθέμενος V. 6, n. 7.
Διονύσιος ὁ Σκίνθαρος V. 6, n. 7.
Διονύσιος ὁ Στωικὸς VI. 2, n. 6.
Διονυσόδωρος II. 5, n. 22.
Διοσκουρίδης ἐν τοῖς ἀπομνημονεύμασιν I. 2, n. 16.
Διότιμος ὁ Στωικὸς X. n. 3.
Δοῦρις I. 1, n. 1. 4, n. 1. 5, n. 1. 6, n. 1. II. 5, n. 4. ἐν τῷ περὶ ζωγραφίας I. 1, n. 11. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἱερῶν I. 11, n. 7.

Ε.

Ἑκαταῖος Pr. n. 6. 7. ἐν τῇ πρώτῃ περὶ τῆς Αἰγυπτίων φιλοσοφίας Pr. n. 7.
Ἑκάτων VII. 1, n. 3. 54. 7, n. 3. ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ ἀγαθῶν VII. 1, n. 65. τῷ τρίτῳ VII. 1, n. 59. τῷ ἑνδεκάτῳ VII. 1, n. 60. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν VII. 1, n. 54. ἐν τῷ τρίτῳ VII. 1, n. 65. ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ παθῶν VII. 1, n. 63. ἐν τῷ τριακαιδεκάτῳ περὶ παραδόξων VII. 1, n. 64. ἐν τῷ περὶ τελῶν VII. 1, n. 53. ἐν ἰδίῳ περὶ τέλους VII. 1, n. 60. ἐν ταῖς χρείαις VI. 1, n. 4. VII. 5, n. 4. ἐν τῷ πρώτῳ VI. 2, n. 6. 6, n. 2. ἐν τῷ δευτέρῳ VII. 1, n. 22.
Ἔλευσις ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως I. 1, n. 7.
Ἐμπεδοκλῆς IX. 11, n. 8. ἐν τοῖς καθαρμοῖς VIII. 2, n. 1. 12.
Ἐπίκουρος IX. 8, n. 4. 11, n. 11. ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων X. n. 28. ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων καὶ φυγῆς X. n. 28. ἐν τῇ πρώτῃ περὶ βίων X.

n. 26. 28. *ἐν τῇ δευτέρᾳ* X. n. 26. *ἐν ταῖς διαπορίαις* X. n. 26. *ἐν ἐπιστολαῖς* VII. 1, n. 7. 8. X. n. 4. 6. 7. *πρὸς Εὐρύδικον* X. n. 8. *πρὸς Θέμισταν* X. n. 3. *πρὸς Ἰδομενέα* X. n. 10. *πρὸς Λεόντιον* X. n. 3. *πρὸς τοὺς ἐν Μιτυλήνῃ φιλοσόφους* X. n. 3. 28. *πρὸς Πυθοκλέα* X. n. 3. *ἐν ἐπιτομῇ πρὸς Ἡρόδοτον* X. n. 20. *μεγάλῃ* X. n. 24. *μικρᾷ* X. n. 25. 27. *ἐν τῷ πανδέκτῃ* X. n. 20. *ἐν ταῖς κυρίαις δόξαις* X. n. 20. *ἐν τῷ πρώτῳ Μητροδώρῳ* X. n. 11. *ἐν τῷ περὶ τῆς ῥητορικῆς* X. n. 7. *ἐν τῇ δωδεκάτῃ τῶν στοιχειώσεων* X. n. 24. *ἐν τῷ συμποσίῳ* X. n. 26. *ἐν τῷ περὶ τέλους* X. n. 3. 28. *ἐν τῷ τρίτῳ Τιμοκράτει* X. n. 11. *ἐν τοῖς περὶ φύσεως* X. n. 25. 26. *ἐν ταῖς ἑπτὰ καὶ τριάκοντα βίβλοις ταῖς περὶ φύσεως* X. n. 24. *ἐν τῇ πρώτῃ* X. n. 24. *ἐν τῇ δευτέρᾳ* X. n. 24. *ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ* X. n. 25. *ἐν τῇ δυωδεκάτῃ* X. n. 24. 25. *ἐν τῇ τεττασρακαιδεκάτῃ* X. n. 24. *ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ* X. n. 24.

Ἐπίκτητος X. n. 3.

Ἐπίχαρμος κωμῳδοποιὸς III. n. 12.

Ἐρασίστρατος VII. 7, n. 10.

Ἐρατοσθένης I. 11, n. 6. VI. 5, n. 5. VIII. 1, n. 25. *ἐν ὀγδόῃ περὶ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας* VII. 1, n. 7. *ἐν τοῖς πρὸς Βάτωνα* VIII. 8, n. 3. *ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις* VIII. 2, n. 1. *ἐν τῷ περὶ πλούτου καὶ πενίας* IX. 11, n. 6.

Ἑρμαρχος ἐν ἐπιστολαῖς X. n. 9.

Ἑρμιππος I. 3, n. 5. 8, n. 3. 9, n. 1. 11, n. 4. II. 5, n. 18. 10, n. 5. 12, n. 9. III. n. 2. IV. 6, n. 20. V. 2, n. 12. 5, n. 8. 6, n. 6. VI. 1, n. 2. 8, n. 2. VII. 7, n. 7. VIII. 1, n. 1. 21. 2, n. 1. 2. 11. 7, n. 4. IX. 1, n. 3. 5, n. 5. 7, n. 11. X. n. 2. 9. *ἐν τῷ περὶ Ἀριστοτέλους* V. 1, n. 1. *ἐν τοῖς βίοις* I. 1, n. 7. II. 3, n. 9. V. 1, n. 4. *ἐν τῷ περὶ Θεοφράστου* II. 6, n. 10. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ μάγων* Pr. n. 6. *ἐν δευτέρῳ περὶ Πυθαγόρου* VIII. 1, n. 8. *ἐν τῷ περὶ τῶν σοφῶν* I. 1, n. 14. *ἐν τετάρτῃ περὶ τῶν ἑπτὰ σοφῶν* VIII. 8, n. 3.

Ἑρμόδωρος Pr. n. 6. II. 10, n. 1. III. n. 8.

Ἑρμόδωρος ὁ Πλατωνικὸς ἐν τῷ περὶ μαθημάτων Pr. n. 2.

Εὐάνθης ὁ Μιλήσιος I. 1, n. 7.

Εὐβουλίδης II. 5, n. 21. *ἐν τῷ περὶ Διογένους* VI. 2, n. 1.

Εὔβουλος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Διογένους πρᾶσις VI. 2, n. 5.

Εὔδημος VII. 1, n. 33. *ἐν τῇ περὶ τῶν ἀστρολογουμένων ἱστορίᾳ* I. 1, n. 2.

Εὔδημος ὁ Ῥόδιος Pr. n. 6.

Εὔδοξος ἐν γῆς περιόδῳ Pr. n. 6. I. 1, n. 7. VIII. 8, n. 5. *ἐν τῇ πρώτῃ τῆς περιόδου* IX. 11, n. 9.

Εὔδρομος VII. 1, n. 33. *ἐν τῇ ἠθικῇ στοιχειώσει* VII. 1, n. 33.

Εὐθύφρων ὁ Ἡρακλείδου τοῦ Ποντικοῦ I. 9, n. 1.

Εὔμηλος ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν ἱστοριῶν V. 1, n. 7.

Εὔπολις ἐν Ἀστρατεύτοις III. n. 9. *ἐν Κόλαξι* IX. 8, n. 1.

Εὐριπίδης I. 2, n. 8. VII. 1, n. 19. IX. 11, n. 8. *ἐν Ἀνδρομέδῃ* IV. 6, n. 3. *Αὐγῇ* II. 5, n. 16. *Βελλεροφόντῃ* IV. 5, n. 6. *Ἰξίονι* IX. 8, n. 7. *Ἀνιμνίῳ* III. n. 38. *Παλαμήδει* II. 5, n. 23. *Φαέθοντι* II. 3, n. 5.

Εὔφαντος ἐν ἱστορίαις II. 18, n. 16.

Εὐφορίων III. n. 25.

Ἔφορος I. 1, n. 14. 7, n. 2. 5. *ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ* II. 6, n. 10.

Z.

Ζεῦξις ἐν τῷ περὶ δεινῶν λόγων IX. 11, n. 13.

Ζηνόδοτος ὁ Στωικὸς VII. 1, n. 26.

Ζήνων ὁ Ἐλεάτης IX. 11, n. 8.

Ζήνων ὁ Κιτιεὺς VII. 1, n. 51. 63. 64. VIII. 1, n. 25. X. n. 17. *ἐν τῷ περὶ ἀνθρώπου φύσεως* VII. 1, n. 51. *ἐν τῷ περὶ λόγου* VII. 1, n. 33. *ἐν τῷ περὶ τοῦ ὅλου* VII. 1, n. 68. 70. *ἐν τῷ περὶ οὐσίας* VII. 1, n. 68. *ἐν τῷ περὶ παθῶν* VII. 1, n. 63. *ἐν πολιτείᾳ* VII. 1, n. 64. 66.

Ζήνων ὁ Ταρσεὺς VII. 1, n. 51.

Ζωΐλος ὁ Περγαῖος VI. 2, n. 6.

H.

Ἡρακλείδης I. 1, n. 3. 7, n. 6. II. 5, n. 23. 12, n. 1. 9. 18, n. 14. 17. 18. III. n. 21. ἐν τῇ περὶ ὕπνου Pr. n. 8. VIII. 2, n. 11. ἐν τῇ περὶ ἀρχῆς I. 7, n. 1. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Σατύρου βίων VIII. 1, n. 21. IX. 5, n. 5. ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν τοῦ Σωτίωνος V. 5, n. 8. VIII. 2, n. 1. X. n. 1. ἐν τοῖς περὶ νόμων IX. 8, n. 1. ἐν τῷ περὶ πόσων VIII. 2, n. 1. 6.

Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς VIII. 1, n. 4.

Ἡρακλείδης ὁ τοῦ Σεραπίωνος ἐν τῇ Σωτίωνος ἐπιτομῇ VIII. 1, n. 5. 23. 2, n. 3.

Ἡρακλείδης ὁ Ταρσεὺς VII. 1, n. 64.

Ἡράκλειτος I. 1, n. 2. 4, n. 3. 5, n. 6. III. n. 8. VIII. 2, n. 6. IX. 11, n. 8.

Ἡράκλειτος ὁ φυσικὸς VIII. 1, n. 5.

Ἡρόδοτος Pr. n. 6. I. 1, n. 1. 2. VIII. 1, n. 1. IX. 7, n. 2. ἐν τῇ πρώτῃ I. 3, n. 1. 7, n. 1.

Ἡρόδοτος ἐν τῷ περὶ Ἐπικούρου ἐφηβείας X. n. 8.

Ἡσίοδος VII. 1, n. 21. X. n. 2.

Θ.

Θεαίτητος ὁ ποιητὴς IV. 5, n. 6. VIII. 1, n. 25.

Θεοδόσιος ἐν τοῖς σκεπτικοῖς κεφαλαίοις IX. 11, n. 8.

Θεόδοτος ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν πρὸς Ἐπίκουρον X. n. 3.

Θεόδωρος ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων II. 8, n. 2.

Θεόκριτος ὁ Χῖος V. 1, n. 8.

Θεόπομπος ἐν Ἠδυχάρει III. n. 22.

Θεόπομπος I. 10, n. 1. 11, n. 2. III. n. 29. VI. 1, n. 8. ἐν τοῖς Θαυμασίοις I. 10, n. 11. 11, n. 3. ἐν τῇ ὀγδόῃ τῶν Φιλιππικῶν Pr. n. 6.

Θεοφάνης ἐν τῷ περὶ γραφικῆς II. 8, n. 19.

Θεόφραστος VIII. 1, n. 25. 2, n. 2. IX. 1, n. 5. ἐν τῇ ἐπιτομῇ IX. 3, n. 1. ἐν τῷ Μεγαρικῷ VI. 2, n. 3. ἐν τῇ πρὸς Δανίαν ἐπιστολῇ V. 2, n. 5. ἐν τοῖς φυσικοῖς IX. 3, n. 2.

Θρασύλος III. n. 1. 35. 36. IX. 7, n. 5. 6. 13. ἐν τοῖς πρὸ τῆς ἀναγνώσεως τῶν Δημοκρίτου βιβλίων IX. 7, n. 9.

I.

Ἰδομενεὺς II. 5, n. 5. 7, n. 2. III. n. 24. ἐν τοῖς περὶ τῶν Σαμοθρᾳκικῶν II. 5, n. 5.

Ἱερώνυμος I. 1, n. 6. VIII. 1, n. 19. 2, n. 3. IX. 1, n. 11. ἐν τῇ περὶ ἐποχῆς II. 9, n. 1. ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν σποράδην ὑπομνημάτων I. 1, n. 4. II. 3, n. 9.

Ἱερώνυμος ὁ Ῥόδιος II. 5, n. 10.

Ἰοῦστος Τιβεριεὺς ἐν τῷ στέμματι II. 5, n. 20.

Ἵππαρχος IX. 7, n. 11.

Ἱππίας I. 1, n. 3.

Ἱππόβοτος V. 6, n. 6. VI. 5, n. 1. 9, n. 2. VII. 1, n. 20. 31. VIII. 1, n. 22. 2, n. 1. 11. IX. 1, n. 4. 7, n. 7. 12, n. 7. ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων Pr. n. 13. II. 8, n. 3. ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ἀνακρίσει I. 1, n. 14.

Ἱπποκράτης IX. 11, n. 8.

Ἱππῶναξ I. 5, n. 3. 6. 9, n. 2. IV. 7, n. 11.

Ἰσίδωρος ὁ Περγαμηνὸς VII. 1, n. 29.

Ἴστρος II. 6, n. 15.

Ἴων ὁ Χῖος I. 11, n. 7. II. 5, n. 7. ἐν τοῖς τριαγμοῖς VIII. 1, n. 5.

K.

Καινεὺς IV. 1, n. 6.

Καλλίας ἐν Πεδήταις II. 5, n. 2.

Καλλίμαχος IX. 3, n. 3. ἐν τοῖς ἐπιγράμμασι I. 4, n. 8. IX. 1, n. 13. ἐν τοῖς ἰάμβοις I. 1, n. 1. 3. 7. ἐν τοῖς πίναξι VIII. 8, n. 2.

Καρνεάδης X. n. 17.

Κάσσιος ὁ σκεπτικὸς VII. 1, n. 28. 29.

Κερκιδᾶς ὁ Μεγαλοπολίτης ἢ Κρὴς ἐν τοῖς μελιάμβοις VI. 2, n. 11.

Κλεάνθης VII. 1, n. 51. 53. 54. 65. 70. ἐν τῷ περὶ τῶν ἀτόμων VII. 1, n. 66. ἐν τῷ περὶ ἡδονῆς VII. 1, n. 53. ἐν τῷ περὶ χαλκοῦ VII. 1, n. 15.

Κλέαρχος I. 1, n. 7. *ἐν τῷ Πλάτωνος ἐγκωμίῳ* III. n. 1.
Κλέαρχος ὁ Σολεὺς ἐν τῷ περὶ παιδείας Pr. n. 6.
Κλέαρχος ὁ φιλόσοφος I. 4, n. 9.
Κλείταρχος ἐν τῇ δωδεκάτῃ Pr. n. 5.
Κλειτόμαχος ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τῶν αἱρέσεων II. 8, n. 8.
Κλεομένης ἐν τῷ παιδαγωγικῷ VI. 2, n. 9.
Κλύτος I. 1, n. 8.
Κράτης ὁ Ἀθηναῖος II. 18, n. 3.
Κρατῖνος [*ὁ πρεσβύτερος*] *Ἀρχιλόχοις* Pr. n. 9. *Κλεοβουλίναις* I. 6, n. 1. *Χείρωσι* I. 2, n. 15.
Κρατῖνος [*ὁ νεώτερος*] *Πυθαγοριζούσῃ* VIII. 1, n. 20. *Ταραντίνοις* VIII. 1, n. 20. *Ψευδυβολιμαίῳ* III. n. 22.
Κρίνις VII. 1, n. 43. 48. *ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ* VII. 1, n. 48. 49.
Κρότων ἐν τῷ Κατακολυμβητῇ IX. 1, n. 7.
Κωμικῶν τις II. 10, n. 4. IV. 3, n. 7.

Λ.

Λέανδρος ὁ Μιλήσιος I. 1, n. 7. 14.
Λόβων ὁ Ἀργεῖος ἐν τῷ περὶ ποιητῶν I. 1, n. 8. 10, n. 6.
Λυκόφρων ἐν σατύροις οὓς Μενέδημον ἐπέγραψε II. 18, n. 15.
Λύκων V. 1, n. 10.
Λυσανίας ὁ Αἰσχρίωνος VI. 2, n. 3.
Λυσίας ἐν τῇ ἀπολογίᾳ τοῦ Σωκράτους II. 5, n. 20. *ἐν τῷ κατὰ Νικίου* I. 2, n. 7.
Λύσις ὁ Ταραντῖνος ἐν ἐπιστολῇ πρὸς Ἵππαρχον VIII. 1, n. 22.

Μ.

οἱ τὰ περὶ Μάγων γράψαντες Pr. n. 6.
Μάνεθως ἐν τῇ τῶν φυσικῶν ἐπιτομῇ Pr. n. 7.
Μελάνθιος ὁ ζωγράφος ἐν τοῖς περὶ ζωγραφικῆς IV. 3, n. 4.
Μελέαγρος ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ δοξῶν II. 8, n. 8.
Μένανδρος ὁ κωμικὸς Διδύμοις VI. 5, n. 2. *Ἱπποκόμῳ* VI. 3, n. 2.
Μένιππος ἐν τῇ Διογένους πράσει VI. 2, n. 4.
Μηνόδοτος II. 8, n. 19. IX. 12, n. 7.
Μητρόδωρος ἐν τῷ περὶ εὐγενείας X. n. 1. *ἐν τῷ Τιμοκράτει* X. n. 28.
Μητροκλῆς ἐν ταῖς χρείαις VI. 2, n. 6.
Μίμνερμος I. 2, n. 13.
Μινύης I. 1, n. 6.
Μνησίλοχος II. 5, n. 2.
Μνησίμαχος Ἀλκμαίωνι VIII. 1, n. 20.
Μυρωνιανὸς ὁ Ἀμαστριανὸς ἐν τοῖς ἱστορικοῖς κεφαλαίοις X. n. 2. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱστορικῶν ὁμοίων κεφαλαίων* IV. 2, n. 10. V. 2, n. 3. *ἐν Ὁμοίοις* I. 10, n. 12. III. n. 29. IV. 2, n. 5.

Ν.

Νεάνθης III. n. 2. 5. VI. 1, n. 7. VIII. 2, n. 2. 3.
Νεάνθης Κυζικηνὸς I. 7, n. 6. III. n. 20. VIII. 2, n. 11. IX. 1, n. 3.
Νικόλαος X. n. 3.
Νικόμαχος VIII. 8, n. 2.
Νουμήνιος IX. 11, n. 6.

Ξ.

Ξάνθος ὁ Λυδὸς Pr. n. 2.
Ξάνθος ἐν τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους VIII. 2, n. 9.
Ξενοφάνης I. 1, n. 2. IX. 11, n. 8. *ἐν ἐλεγείᾳ* VIII. 1, n. 20.
Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος I. 10, n. 4.
Ξενοφῶν II. 5, n. 12. 24. *ἐν τῶν ἠθικῶν ἀπομνημονευμάτων* III. n. 24. *ἐν τρίτῳ τῶν ἀπομνημονευμάτων* III. n. 24. *ἐν Κύρου παιδείᾳ* III. n. 24. *ἐν Συμποσίῳ* II. 5, n. 14. 15. III. n. 24. *ἐν Σωκράτους ἀπολογίᾳ* III. n. 24.

Ο.

Ὀλυμπιόδωρος ὁ Ἀθηναίων προστάτης VI. 2, n. 3.
Ὅμηρος I. 6, n. 2. III. n. 8. VIII. 2, n. 11. IX. 11, n. 6. 8.
Ὀνήτωρ II. 12, n. 3. *ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Εἰ χρηματιεῖται ὁ σοφὸς* III. n. 11.

II.

Παμφίλη I. 1, n. 3. 8, n. 1. *ἐν ὑπομνήμασι* I. 6, n. 3. *ἐν δευτέρῳ τῶν ὑπομνημάτων* I. 4, n. 3. *ἐν τῷ πέμπτῳ* I. 7, n. 6. *ἐν τῷ ἑβδόμῳ* II. 5, n. 9. *ἐν τῷ πέμπτῳ καὶ εἰκοστῷ* III. n. 17. *ἐν τῷ τριακοστῷ δευτέρῳ* V. 2, n. 4.

Παναίτιος II. 7, n. 8. 8, n. 6. III. n. 25, VII. 1, n. 54. 65. 70. 2, n. 7. *ἐν τῷ περὶ τῶν αἱρέσεων* II. 8, n. 8.

Παναίτιος ὁ Στωικὸς ἐν τῷ περὶ εὐθυμίας IX. 2, n. 4.

Παρμενίδης VIII. 1, n. 14.

Πασιφῶν ὁ Ἐρετριακὸς II. 7, n. 8.

Πείσιστρατος ὁ Ἐφέσιος II. 7, n. 8.

Περσαῖος II. 7, n. 3. VII. 1, n. 64. *ἐν ταῖς ἠθικαῖς σχολαῖς* VII. 1, n. 25. *ἐν ὑπομνήμασι συμποτικοῖς* VII. 1, n. 2.

οἱ περὶ Πινάκων γράψαντες VII. 7, n. 12.

Πλάτων I. 1, n. 1. 7, n. 6. II. 5, n. 12. VII. 1, n. 66. IX. 7, n. 8. 11, n. 8. *ἐν Ἀντρασταῖς* III. n. 5. IX. 7, n. 5. *ἐν Εὐθυδήμῳ* II. 5, n. 12. IX. 8, n. 4. *ἐν ἠθικοῖς ἀπομνημονεύμασι* III. n. 24. *ἐν Θεαιτήτῳ* II. 5, n. 1. IX. 8, n. 3. *ἐν Λύσιδι* III. n. 24. *ἐν Μένωνι* II. 5, n. 18. *ἐν Νόμοις* III. n. 24. *ἐν Παρμενίδῃ* IX. 5, n. 3. *ἐν Πολιτείᾳ* III. n. 4. VIII. 4, n. 7. *ἐν Πρωταγόρᾳ* I. 1, n. 14. 4, n. 4. 9, n. 2. IX. 8, n. 1. *ἐν τῷ Σοφιστῇ* IX. 5, n. 3. *ἐν Συμποσίῳ* II. 5, n. 11. III. n. 24. *ἐν τῇ Σωκράτους ἀπολογίᾳ* II. 5, n. 18. 24. III. n. 24. *ἐν Φαίδρῳ* III. n. 19. *ἐν Φαίδωνι* II. 5, n. 21. *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς* II. 8, n. 2. III. n. 24.

Πλούταρχος IX. 10, n. 3. *ἐν τῷ Δυσάνδρου βίῳ καὶ Σύλλα* IV. 1, n. 9.

Πολέμων II. 8, n. 19. III. n. 31. IV. 7, n. 11. V. 5, n. 11.

Πολύκριτος ὁ Μενδαῖος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν περὶ Διονύσιον II. 7, n. 6.

Πολύευκτος ὁ ῥήτωρ VI. 2, n. 3.

Ποσειδώνιος VII. 1, n. 24. *ἐν Μεταφερομένοις* VII. 1, n. 24.

Ποσειδώνιος VII. 1, n. 33. 45. 58. 60. 65. 70. IX. 11, n. 6. *ἐν δευτέρῳ περὶ εἱμαρμένης* VII. 1, n. 74. *ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ ἠθικοῦ λόγου* VII. 1, n. 54. *ἐν τῷ περὶ θεῶν* VII. 1, n. 70. *ἐν πρώτῳ* VII. 1, n. 72. *ἐν τριςκαιδεκάτῳ* VII. 1, n. 70. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ καθηκόντων* VII. 1, n. 64. 66. *ἐν πρώτῳ περὶ κόσμου* VII. 1, n. 70. *ἐν τῷ περὶ κριτηρίου* VII. 1, n. 37. *ἐν τῇ περὶ λέξεως εἰσαγωγῇ* VII. 1, n. 41. *ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ μαντικῆς* VII. 1, n. 75. *ἐν τῇ μετεωρολογικῇ στοιχειώσει* VII. 1, n. 70. 81. *ἐν τρίτῳ περὶ μετεώρων* VII. 1, n. 68. *ἐν τῷ ἑβδόμῳ* VII. 1, n. 71. *ἐν τοῖς προτρεπτικοῖς* VII. 1, n. 54. 66. *ἐν τῷ περὶ τελῶν* VII. 1, n. 53. *ἐν πρώτῳ τοῦ φυσικοῦ λόγου* VII. 1, n. 70. *ἐν δευτέρῳ* VII. 1, n. 68. 70. *ἐν τῷ ἕκτῳ* VII. 1, n. 71. *ἐν τῷ ὀγδόῳ* VII. 1, n. 81. *ἐν τῷ δωδεκάτῳ* VII. 1, n. 75. *ἐν πεντεκαιδεκάτῳ* VII. 1, n. 70.

Πραξιφάνης III. n. 9.

Πρωταγόρας ἐν Ἀντιλογικοῖς III. n. 25.

Σ.

Σαβῖνος ἐν τετάρτῳ μελετητικῆς ὕλης III. n. 31.

Σάτυρος I. 5, n. 1. II. 5, n. 10. III. n. 11. VIII. 2, n. 4. 6. *ἐν τοῖς βίοις* II. 8, n. 9. VIII. 2, n. 1. 8. *ἐν τῷ τετάρτῳ* VI. 2, n. 12.

Σέλευκος ὁ γραμματικὸς IX. 1, n. 7. *ἐν πρώτῳ περὶ φιλοσοφίας* III. n. 75.

Σέξτος IX. 11, n. 9.

Σειληνὸς ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν II. 3, n. 8.

Σιμωνίδης I. 4, n. 4. 6, n. 2. IV. 6, n. 21. VIII. 2, n. 9.

Σόφιλος ἐν Γάμοις II. 12, n. 9.

Σοφοκλῆς VII. 1, n. 19. *Οἰνομάῳ* IV. 6, n. 11.

Σπεύσιππος ἐν τῷ Πλάτωνος παιδείπνῳ III. n. 1. *ἐν τῷ περὶ φιλοσόφων* IX. 8, n. 4.

Στησικλείδης ἐν τῇ τῶν ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ II. 6, n. 11.

Σφαῖρος VII. 1, n. 85.

Σωσίβιος ὁ *Λάκων* I. 10, n. 12.
Σωσίθεος ὁ *ποιητὴς* VII. 5, n. 4.
Σωσικράτης I. 1, n. 10. 2, n. 3. 3, n. 1. 4, n. 2. 7, n. 2. 8, n. 3. 9, n. 1. VII. 2, n. 7. *ἐν Διαδοχαῖς* I. 9, n. 1. VIII. 1, n. 6. *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς Διαδοχῆς* VI. 2, n. 12. *ἐν τρίτῃ Διαδοχῶν* VI. 1, n. 7.
Σωσικράτης ὁ *Ῥόδιος* II. 8, n. 6.
Σωτίων I. 7, n. 6. IX. 1, n. 4. 2, n. 2. 3. 3, n. 1. 12, n. 7. *ἐν Διαδοχαῖς τῶν φιλοσόφων* II. 3, n. 9. V. 6, n. 2. VIII. 8, n. 2. *ἐν δευτέρᾳ τῶν Διαδοχῶν* II. 8, n. 4. 6. *ἐν τῷ τετάρτῳ* VI. 2, n. 4. *ἐν τῷ ἑβδόμῳ* VI. 2, n. 12. *ἐν τῷ ὀγδόῳ* VII. 7, n. 6. *ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ* IX. 12, n. 1. 3. *ἐν τῷ εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς Διαδοχῆς* Pr. n. 1. 6. *ἐν τῷ δυωδεκάτῳ τῶν ἐπιγραφομένων Διοκλείων* X. n. 3.

T.

Τηλαύγης ἐν τῇ πρὸς Φιλόλαον ἐπιστολῇ VIII. 2, n. 2. 11.
Τηλεκλείδης II. 5, n. 2.
Τίμαιος VIII. 1, n. 8. 2, n. 9. 11. *ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν* VIII. 2, n. 9. *ἐν τῇ δευτέρᾳ* I. 10, n. 10. VIII. 2, n. 9. *ἐν τῇ τετάρτῃ* VIII. 2, n. 11. *διὰ τῆς ἑνάτης* VIII. 2, n. 2. *ἐν τῇ ἑνδεκάτῃ* VIII. 1, n. 10. *ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ τῶν ἱστοριῶν* VIII. 2, n. 1. *ἐν τῇ ὀκτωκαιδεκάτῃ* VIII. 2, n. 5.
Τιμόθεος ὁ *Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ βίων* III. n. 7. IV. 1, n. 9. V. 1, n. 2. VII. 1, n. 2.
Τιμοκράτης X. n. 3. *ἐν τῷ Λίνωνι* VII. 1, n. 3. *ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις εὐφραντοῖς* X. n. 3.
Τίμων II. 6, n. 10. 7, n. 4. 8, n. 3. 10, n. 2. 18, n. 3. III. n. 9. 22. IV. 6, n. 9. 11. 17. extr. V. 1, n. 8. VI. 1, n. 9. VII. 1, n. 18. 2, n. 6. 5, n. 3. VIII. 2, n. 10. IX. 1, n. 5. 2, n. 1. 3, n. 3. 5, n. 2. 7, n. 8. 8, n. 4. 11, n. 7. 13. *ἐν τοῖς περὶ αἰσθήσεων* IX. 11, n. 13. *Ἀρκεσιλάου περὶ εἰδήνου* IX. 12, n. 6. *ἐν τοῖς Σίλλοις* IX. 12, n. 1. *ἐν τοῖς Ἰνδαλμοῖς* IX. 11, n. 5. 13. *πρὸς Πύθωνα* IX. 11, n. 6. *ἐν τῷ Πύθωνι* IX. 11, n. 5. 8. 13. *ἐν Σίλλοις* I. 1, n. 8. II. 3, n. 1. 5, n. 4. VII. 1, n. 17. VIII. 1, n. 20. IX. 11, n. 5. X. n. 2.

Φ.

Φαβωρῖνος III. n. 25. V. 2, n. 12. IX. 5, n. 7. 11, n. 9. *ἐν ἀπομνημονεύμασι* III. n. 42. VIII. 2, n. 1. 8. 11. 8, n. 6. *ἐν πρώτῳ* I. 4, n. 7. 11. 5, n. 7. 18. 19. III. n. 14. 20. V. 5, n. 3. 4. IX. 2, n. 4. *ἐν δευτέρῳ* IV. 1, n. 11. V. 5, n. 5. VI. 5, n. 7. *ἐν τρίτῳ* III. n. 29. VIII. 1, n. 12. *ἐν πέμπτῳ* III. n. 37. IX. 8, n. 3. *ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ* II. 1, n. 8. 3, n. 7. 5, n. 5. 18. III. n. 3. 14. IV. 7, n. 10. 9, n. 6. V. 1, n. 7. 5, n. 8. VI. 2, n. 4. 7. VIII. 1, n. 15. 5, n. 1. IX. 3, n. 4. 7, n. 2. 8, n. 2. *ἐν ὀγδόῃ* III. n. 19. VIII. 1, n. 12. 25.
Φανίας ὁ *Ἐρέσιος* II. 8, n. 2. *ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποσειδωνίων σχολῶν* VII. 1, n. 33. *ἐν τῷ περὶ τῶν Σωκρατικῶν* VI. 1, n. 4.
Φανόδικος I. 1, n. 7. 5, n. 1.
Φιλήμων ὁ *κωμικὸς* VI. 5, n. 4. *ἐν Φιλοσόφοις* VII. 1, n. 24.
Φίλιππος ὁ *Μεγαρικὸς* II. 12, n. 2.
Φιλόδημος X. n. 12. *ἐν δεκάτῳ τῆς τῶν φιλοσόφων συντάξεως* X. n. 2.
Φιλόχορος II. 5, n. 23. IX. 8, n. 7.
Φίλων III. n. 29.
Φίλων ὁ *Ἀθηναῖος* IX. 11, n. 6.
Φλέγων ἐν τῷ περὶ μακροβίων I. 10, n. 4.
Φρύνιχος IV. 3, n. 7.
Φυλαρχος IX. 12, n. 7.
Φυσικῶν τις X. n. 25.

X.

Χαμαιλέων III. n. 31. V. 6, n. 7.
Χοιρίλος I. 1, n. 8.
Χρύσιππος VII. 1, n. 48. 49. 51. 53. 54. 60. 65. 66. *ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἀρετῶν* VII. 1, n. 65. *ἐν τῷ περὶ τῶν ἀρχαίων φυσιολόγων συγγράμματι* VII. 7, n. 12. *ἐν πρώτῳ περὶ βίων* VII. 1, n. 64. 66. *ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ βίου καὶ πορισμοῦ* VII. 7, n. 12. *ἐν ταῖς*

διαλεκτικαῖς VII. 1, n. 48. ἐν τοῖς διαλεκτικοῖς ὅροις VII. 1, n. 48. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ δικαιοσύνης VII. 1, n. 66. ἐν τῷ τρίτῳ περὶ δικαίου VII. 7, n. 12. ἐν τῷ περὶ τῶν μὴ δι' ἑαυτὰ αἱρετῶν VII. 7, n. 12. ἐν τοῖς περὶ εἱμαρμένης VII. 1, n. 74. ἐν τῷ περὶ ἔρωτος VII. 1, n. 66. ἐν τοῖς περὶ ἡδονῆς VII. 1, n. 60. ἐν τῷ τετάρτῳ τῶν ἠθικῶν ζητημάτων VII. 1, n. 64. ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ περὶ θεῶν VII. 1, n. 72. ἐν τοῖς περὶ τοῦ καλοῦ VII. 1, n. 59. ἐν τῷ περὶ κενοῦ VII. 1, n. 70. ἐν τῷ περὶ τοῦ κυρίως κεχρῆσθαι Ζήνωνα ὀνόμασι VII. 1, n. 64. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ λόγου VII. 1, n. 33. 37. ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ μαντικῆς VII. 1, n. 75. ἐν τῷ περὶ ὅρων VII. 1, n. 42. ἐν τῷ περὶ παθῶν VII. 1, n. 64. ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν VII. 1, n. 2. ἐν τῷ περὶ πολιτείας VII. 1, n. 29. 66. 7. n. 12. ἐν τοῖς περὶ προνοίας VII. 1, n. 70. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ προνοίας VII. 1, n. 70. ἐν τῷ πρώτῳ περὶ τελῶν VII. 1, n. 52. 53. 54. ἐν τῇ πρώτῃ τῶν φυσικῶν VII. 1, n. 33. 67. 70. 76. ἐν τῇ δευτέρᾳ VII. 1, n. 38. 84. ἐν τῇ τρίτῃ VII. 1, n. 78. ἐν τῇ δυωδεκάτῃ VII. 1, n. 37. ἐν τῷ περὶ τῶν ἐρχείων φυσιολόγων συγγράμματι VII. 7, n. 12. ἐν τῇ δυωδεκάτῃ περὶ ψυχῆς VII. 1, n. 36.